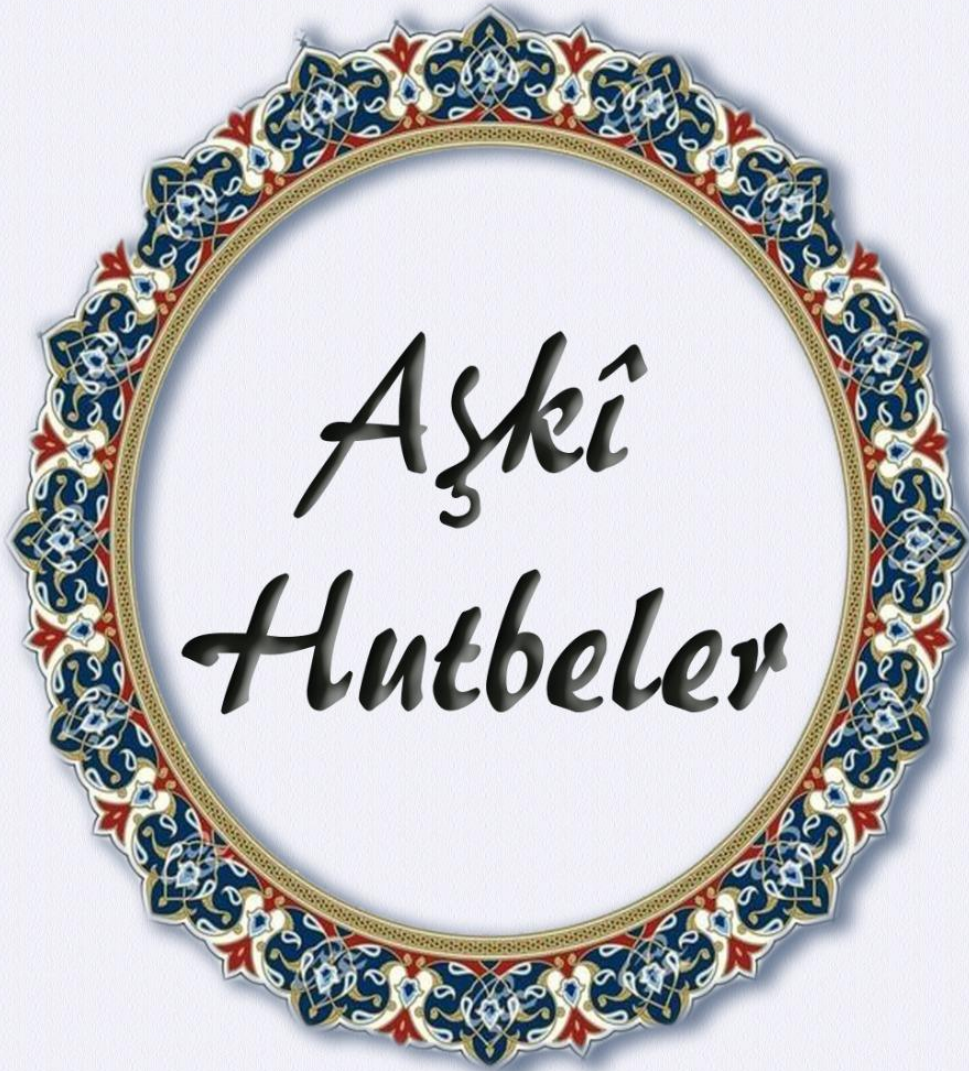

Muzaffer Ozak

2025

Yayına Hazırlayan Nureddin Ergür

Yazışma adresi a.n.ergur@gmail.com

Web Sitelerimiz

<https://www.muzafferozak.com/>

<https://defter-i-ussak.blogspot.com/>

<https://www.youtube.com/c/MuzafferOzak>

<https://soundcloud.com/www-muzafferozak-com>

1.Edisyon Haziran 2025, Muharrem 1447

İstanbul

© Hiçbir sûretle ticârî maksadlar için kullanılamaz. Eğitim ve irşad hizmetleri için, aslını bozmamak şartıyla, iktibas yapılabilir.

*Aşkî'ye gel her derdine devâdır
Aşkın yoksa Lokman gelse hevâdır*

TAKDİM

Mürşid-i Azîzim Muzaffer Efendi Hazretleri, çok genç bir imâm ve hatîb olarak Vezneciler'deki Camcı Ali Camisinde vazîfe yaparlarken, bir gün tesâdüfen o câmi-i şerîfe gelen Diyanet İşleri Reisi Ahmed Hamdi Akseki, dersini dinleyince dikkatini çekmiş ve bütün İstanbul câmilerinde vaaz u nasîhatde bulunmasına müsâade olunması husûsunda zamanın İstanbul Müftüsü Ömer Nasûhî Bilmen'e emir vermiştir. İşte o günden itibaren Efendi Hazretleri, Fâtih, Eyüp Sultân, Bayezid, Sultân Ahmed, Yeni Câmi, Sümbül Sinan, Nuruosmaniye gibi İstanbul'un belli başlı câmilerinde vaazlar vermiş, dersler yapmıştır. Ayrıca Ramazan aylarında Beykoz, Sarıyer, İstinye gibi merkezden uzak semtlere giderek, oralarda da halka vaaz u nasihatda bulunmuşlardır.

1950 senesinde, Bayezid Çadircılar'da Sultân Bayezid'in Sakabaşısı Durmuş Baba tarafından yaptırılan fakat zaman içinde harâb olan mescidi cemaatin de desteği ile ihyâ ederek, Cuma namazlarını kıldirmaya ve Cuma hutbelerini okumaya başlamışlardır. Sırf Allah rızası için yaptıkları bu irşâd vazîfesini vefâtlarına kadar devâm ettirmişlerdir. Yalnız seyahatler yâhud ciddi rahatsızlıklar sebebiyle ara verdikleri zamanlar olmuştur.

Bu çalışmada yayınladığımız hutbelerin hemen hemen hepsi işte bu mescidde îrâd edilmiştir. Amerika seyahatleri esnâsında oradaki müslümanlara hitâben îrâd ettikleri hutbeler de vardır. Bu çalışmadaki hutbelerin çoğunu daha önce iki ayrı sosyal medya platformunda ses kayıtları hâlinde yayınlamışdık. [Youtube](#) ve [Soundcloud](#) üzerinde Efendi Hazretleri adına açılan hesaplardan bunlara erişebilirsiniz. Daha sonra bunları birer birer yazıya aktararak [Defter-i Uşşak](#) adlı blogumuzda ve [Efendi Hazretleri adına açtığımız sitede](#) yayınlamışdık. Şimdi sıra bütün bu yazıları bir araya getirip kitap hâlinde okuyucuya sunmaya geldi.

Efendi Hazretlerinin hutbeleri alışılmış hutbe tarzında değildir, vaaz ve ders uslûbundadır. Böyle olduğu içindir ki biraz uzundur. Yarım saat, kırk dakika süren hutbeleri çokdur. Başdaki ve sondaki duâlar ve nasîhatlar da hesâba katılırsa çoğu hutbe bir saat kadar sürer. Sebebini gelin bizzat kendilerinden öğrenelim. Bir Cuma hutbelerinde buyurdular ki :

Efendim, bazen biz böyle hutbeyi biraz uzatıyoruz, ben daha sizle çok konuşmak istiyorum ama, belki sizi üzerim, işçilerimiz var, memurlarımız var, vazîfelerine geç kalırlar diye kısa kesiyoruz hutbeleri. Gâyem de şudur. Buraya gelip de boş gidip gelme değil, bir şey öğrenelim. Hem Rabbimize ibâdet edelim, hem bir şey öğrenelim. Maksad da budur. Ve öğendiğimizle de kalmayalım, öğrendiğimizi de öğretelim, etrâfa, bildiklerimize, evlâd u ayâlimize, âilelerimize, çocuklarımıza, teyzelerimize, halalarımıza.

İki. Böyle biraz fazla konuşuyorum, terliyorsunuz, sakın üzölmeyin terliyoruz diye. Allah'a kasem ederim ki bu sıkıntılarınızın karşılığında, yarın yevm-i kıyâmetde insanlar bir ayak bin bir ayak üzerine olacaktır, kimi göbeğine kadar, kimi dizine kadar, kimi göğsüne kadar kimi başına kadar ter içinde olacaktır, terlerde kalacaklardır yani. Fakat Allah için terleyenler arşın gölgesindedirler, Resûl-i Ekrem'in civârındadırlar. Senin niyetin hâlis olsun, sana kâfi gelecektir. Bu da bir ibâdet ve tâatdır. Onun için sakın bana darılmayın, "Efendi bizi fazla konuşuyor bizi burada sıkıştırıyor, sıkılıyor" filan demeyin sakın hâ, aklına böyle şey gelmesin. Öğrenmeye çalışın ve öğrenin, öğrenin, öğrenin. Öğrenmekle kalmayın, amel edin,

ihlâs ile yapın. Ve öğretin. Ve kardeşlerinizi, arkadaşlarınızı, pek sevgili arkadaşlarınızı, Allah yoluna çağırın.

Evet, biraz uzundur Efendi Hazretlerinin hutbeleri ama o kadar da tesirlidir, insanın kalbine nüfûz eder. Kâh korkuturak ağlatır, kâh müjde vererek sevindirir, kâh aşk-ı ilâhî ile kalbleri titretir, kâh aşk-ı Muhammedî ile gözyaşı döktürür. Öyle ki O'nu dinleyip tövbekâr olanlar, kötü alışkanlıklarını bırakanlar, ibâdet ve tâata başlayanlar, ahlâkını düzeltip iyi insan olanlar, hadsiz hesapsızdır. Çok büyük feyz ve bereket vardır bu hutbelerde. Bir irşâd âbidesidir bunlar, hikmet hazînesidir. Nitekim aradan kırk yıl geçmesine rağmen hâlâ tesîrini göstermekdedir. Hem kendimizden hem başkalarından biliyoruz bunu.

Hutbelerin muhtevâsından da biraz bahsedelim. Efendi Hazretleri hutbelerinde hep Allah'a î mân ve Resûlullah'a muhabbet üzerinde dururlardır ve tabii bunların gereği olarak muhabbetullah, muhabbet-i Muhammediyye, ihlâs, rızâ ve güzel ahlâktan bahsederlerdi hep. Abdestin farzları, namazın sünnetleri gibi teferruata girmezlerdi. Abdest gibi, namaz gibi, oruç gibi ibâdetlerden bahsederken de hep bunların derûnî manâları üzerinde dururlardı. Bunların hikmetlerini îzâh ederlerdi. Ve hep kalbin hastalıklarından ve onlardan kurtulma çârelerinden bahsederlerdi. Bu itibarla da çok kıymetlidir bu hutbeler. Çünkü o gün olduğu gibi bugün de Müslümanların bunlara ihtiyâcı var.

Böyle bir çalışmaya niçin gerek duyduğumuzu da kısaca îzâh edelim. Her ne kadar yazı, ses kadar tesirli değilse de daha kalıcı olduğu muhakkaktır. Ses kayıtlarının bir gün ortadan kaybolabileceğini düşünerek onları yazıya dökmek istedik. Bu birinci sebab. İkincisi, Efendi Hazretlerinin bazı ifâdeleri yeni nesillerce anlaşılmayabilir, eski tabirler, yâhud konuşma diline mahsûs bir takım ifâdeler var çünkü. Bir de şu var. Efendi Hazretleri bütün hutbelerini irticâlen îrâd etmişlerdir. Yani bir hazırlık yapmadan, kağıda filan bakmadan. Takdîr edersiniz ki, böyle bir hitâbetde bazı dil sürçmeleri olabiliyor, yâhud bir takım basit hatâlar, takdim tehirler filan. Biz, onları da gözden geçirdik ve bazı yerlere müdâhele etdik, bazı düzeltmeler yaptık.

Şunu da belirtmemiz lâzım. Malûm ya, Cuma hutbelerinin başında Arapça bir kısım vardır. Duâ ve selâmlama kısmıdır bu. Bu kısım ekseriyâ aynıdır, o yüzden bunları her hutbenin başına koymadık, eserin sonundaki ekler kısmında yer verdik bunlara. Gene, hutbe sonlarında okunan salavât ve duâlar da ekseriya değişmiyor. Onları da kitabın sonundaki ekler kısmında yayınladık. Efendi Hazretleri zaman zaman hutbeyi bitirdikten sonra Cuma ve câmi âdâbı hakkında konuşurlar, bazı tavsiyelerde bulunurlardı. Bu konuşmaları da gene ekler kısmında yayınladık. Bazen de hutbeyi bitirdikten sonra bir takım nasîhatları olurdu Efendi Hazretlerinin, yâhud bir yardım çağrısında bulunur, bir hayra teşvîk ederlerdi cemaati. Bunları da gene ekler kısmında bulabilirsiniz.

Cenâb-ı Hakk ve Feyyâz-ı Mutlak Hazretleri tesîrini halk eylesin ve okuyanları, dinleyenleri irşâd buyursun. Ve cümlemizi sırat-ı müstakîmde sâbit-kadem kılsın, rızâsına, rıdvânına, cemâline nâil eylesin. Âmîn, bi hürmeti seyyidi'l-mürselîn.

Nureddin Ergür
12 Şubat 2025
İstanbul

YAZIM, İMLÂ ve BAZI TABİRLER HAKKINDA

Efendi Hazretleri hutbelerini dâimâ irticâlen yani hazırlıksız olarak îrâd buyururlardı. Ne bir metin olurdu ellerinde, ne de önceden bir hazırlık yapmış olurlardı. Tamâmen o günkü hattâ o ândaki zuhûrâta göre konuşurlardı. Zaman zaman bunu ifâde etdikleri de olurdu. Meselâ, “Şimdi zuhûr etdi, söylemeden geçemeyeceğim” diyerek o ânda kalbine gelen ilhâma göre bir şey anlatırlardı. Konuşmaları, çoğu zaman sohbet tarzında idi. Bunun hâricindeki konuşmaları, daha çok nasîhat, uyarı, tenbîh, ve tedib şeklindedir. Bunların bazıları çok yüksek tonlardadır, yer yer sertdir, vurucudur, çarpıcıdır. Bu yüzden pek çok yerde devrik cümleler, takdim tehirler, tekrarlar vardır, bazı yerlerde tekid için yapılan tekrarlar, bazı yerlerde de kasden yapılan hazifler vardır, yani bazı kelimeler kasden söylenmemiştir. Tabii insanlık hâli, bazı yerlerde dil sürçmeleri de vâki olmuştur.

Biz bütün bu husûsiyyetleri gözönünde bulundurarak yer yer müdâheleler yaptık. Bu müdâhelelerden maksadımız, muhtemel yanlış anlaşılmanın önüne geçmek ve ifâdelerin doğru anlaşılmasını sağlamaktır. Malûm ya, konuşma ve hitâbetde, vurgularla manâya dikkat çekildiği için devrik cümleler kurulur ve takdim tehirler yapılır. Ne var ki yazı dilinde bu vurguları belirtmek mümkün olmadığından, birebir yazıya çevirilen bir hitâbe, okuyucunun ifâdeyi yanlış anlamasına yâhud manâ çıkarmakda zorlanmasına sebep olabilir. Meselâ, “Sadakâtdan karz-ı hasen daha evlâdır” yerine “karz-ı hasen sadakâtdan daha evlâdır” diye yazdık, anlaşılması kolay olsun diye. Diğer taraftan “Cevap yazmış imamlığa tâlib olan zât”, cümlesinde hiçbir değişiklik yapmadık çünkü anlaşılmasında bir zorluk yok.

İmlâ meselesine gelince, bunu birkaç başlık altında îzâh etmemiz lâzım.

Telaffuz ve yazılış farkları:

Konuşma ve hitâbet diline mahsûs bazı kısaltmalar vardır, malûm. Orda deriz, orada demeyiz, nerde deriz nerede demeyiz, burda deriz burada demeyiz. Biz bunları yazı diline göre değiştirdik. Orda yerine orada, nerde yerine nerede burada yerine burda, ahret yerine âhiret, buyrun, yerine buyurun, hadi yerine haydi, kitle yerine kilitle yazdık. Bir de Efendi Hazretlerinin kendisine mahsûs bazı telaffuzları vardır ki bugünkü nesil bunları yadırgayacaktır. Meselâ altına, altun, kefene kefin, sigaraya cigara, sarhoşa serhoş, tercüman olmak, yerine tercemân olmak, ermek yerin irmek, erişmek yerine irişmek, erenler yerine irenler, gönlü yerine göynü, gönlünü yerine göynünü, gönlünde yerine göynünde diye telaffuz ederlerdi. Biz kafalar karışmasın diye, bunları herkesin kullandığı şekliyle yazdık.

Transkripsiyon:

Herkesin bildiği, yaygın kullanılan kelimelerde transkripsiyon ifâdelerini kullanmadık. Arapça kökenli kelimelerde sık sık karşımıza çıkan ve latin harflerinde bir karşılığı olmayan Hemze ve Ayın harflerini istisnâlar hâricinde pek kullanmadık. Meselâ câmi dedik, câmi' demedik, Kabe diye yazdık Ka'be demedik. Kezâ men dedik, cem dedik, men' demedik, cem' demedik. Herkesçe bilindiği için Mü'min diye yazmadık, Mümin dedik, Kur`ân diye yazmadık, Kurân dedik, az bilinse de Mir`ât demedik Mirât dedik. Hemze ve Ayın harflerini belirtmek üzere kullandığımız üst tırnak işâretini herkesin bilmediği kelimelerde yanlış anlamalara meydan vermemek için kullandık. Meselâ Resûl-i Ekrem Efendimiz hakkında geçen "nûru evvel ba'si sonra" ifâdesindeki "ba's" kelimesinde Ayın harfi olduğunu göstermek zorundaydık. Aksi hâlde "bas" diye okunacaktı. Kezâ kör manâsına gelen "a'mâ" kelimesinde Ayın harfi için işâret kullandık. Aksi takdirde "ama" diye okunacak ve ne olduğu anlaşılmayacaktı. Diğer taraftan mes'ele için işâret kullanmadık, mesele diye yazdık. Çünkü herkesin iyi bildiği bir kelimedir bu.

Özel isimleri ve sıfat şeklinde de olsa belli bir zâta mahsûs sıfat ve lakabları büyük harfle yazdık. Meselâ Resûl-i Ekrem, Resûlullah, Habîb-i Hudâ, Allah Resûlü, Efendimiz, Peygamberimiz, Esedullah, Ehl-i Beyt, Haseneyn, Aşere-i Mübeşşere, Melekü'l-mevt, Azrâil, Cebrâil gibi. Kezâ ayları da böyle yazdık. Ramazan, Receb, Şaban gibi. Allah'a ve Hazret-i Peygamber'e işâret eden o zamirlerini dâimâ büyük harfle yazdık. O'nun, O'na, O'nunla gibi.

Uzun heceler:

Arapça'daki medleri ifâde etmek için şapka kullanmayı tercih ediyoruz. Zîrâ uzatılması gereken heceleri başka türlü göstermek mümkün olmuyor. O yüzden, pek çok yerde, a, i, u harfleri üzerine şapka göreceksiniz. Bunlar o sesin uzun okunacağını göstermekdedir. Meselâ, Kurân, Resûl-i Ekrem, Âbid, İmân gibi. Ne var ki Arapça kökenli olduğu hâlde Türkçeleşmiş bir takım kelimelerde buna lüzûm görmedik. Meselâ "Sevâb" demedik, "Sevap" diye yazdık.

Mecaz-hakikat farkı:

Meselâ "Kendini hayırlı gören de şeytândır. Çünkü evvelâ kendisini Âdem'den hayırlı gören Şeytân'dır" ifâdesinde aynı kelimeyi iki ayrı şekilde yazdık. Sebebi şudur ki, birinci cümledeki şeytan mecâzîdir, insana izâfe edilmiş şeytanlık manâsınadır, ikinci cümledeki şeytan ise bildiğimiz Şeytan'dır. O yüzden birinciyi cins isim, diğerini özel isim olarak yazdık.

Vurgular:

Bazı vurguları ünlem işâretiyle ifâde etdik. "Uyuma!", "Gözünü aç!" ifâdelerindeki gibi. Bazı nidâları, uzatmaları, harflerle gösterdik, "Eyvaaaaah", "Yaaa", "Tuuuu" gibi.

Üçüncü şahısların soru ve ifâdeleri:

Efendi Hazretlerinin hutbelerinde sık sık karşımıza çıkan bir husûsdur bu. Üçüncü şahısların sorularını yâhud konuşmalarını ifâde eden cümleleri tırnak içine alarak belirtmeye çalıştık. Meselâ, "Efendim, ben memurum, orada namazı kılamıyorum filan" gibi.

Bazı kelime ve tabirlerin anlam ve izahı:

Hutbelerde bugünkü neslin yabancılik çekebileceği bazı kelimeler ve tabirler var. Bazıları Arapça bunların, o yüzden Türkçe karşılıklarını verdim. Bir de Türkçe olduğu hâlde bugün artık pek kullanılmayan kelimeler ve tabirler var. Bazıları da herkesin bildiği ama Efendi Hazretleri tarafından başka türlü kullanılan kelimeler. Aşağıda bunları tek tek îzâh etmeye çalıştım :

Fa'tebirû yâ ulu'l-ebâr : Kur`ân'dan bir âyetdir, "ibret alın ey basîret sâhibleri" demektir

Küllü âtin karîb : Her gelici yakındır

Fefham : Anla!

İftah ayneyk : Gözlerini aç

Melekü'l-mevt : Azrâil aleyhisselâm

Binâenalâzâlik : Buna binâen, bu sebebdendir dolayı

Binâenaleyh : Buna binâen, bu sebebdendir dolayı

Alâ kaderi'l-imbân : Mümkün olduğu kadar

Li hikmetillâhi teâlâ : Allah'ın bir hikmeti olarak

İlâ yevmi'l-haşrı ve'l-karâr : Kıyâmet gününe kadar

Nısfü'l-leyl : Gece yarısı

Bâhusûs : Bilhassa, özellikle

Kâffesi : Hepsî, cümlesi, tamâmı

Fî-zamâninâ : Zamânımızda

Bi gayrı hak : Haksız yere

Lâ şekk velâ şübhe : Hiç şüphesiz, kesin olarak

Ve illâ : Yoksa, aksi takdirde

En ekall : En az

Evveliemirde : Her şeyden önce

Bir defa : Her şeyden önce

Malûm-ı ihsânınız : Bildiğiniz gibi

Âile : Eş, zevce, erkeğin nikahlı hanımı

Som'a : Arapça savmaa kelimesinden bozma, dergâh, tekke, zâviye manâsına

Davâ : Ayrı bir davâ, başka davâ gibi kullanımlarda, mesele, hûsus anlamındadır

Sevişmek : Karşılıklı sevmek

Şimdi : İki farklı manâda kullanıyor. Biri hepimizin kullandığı gibi "şu ânda" manasına. Diğer ise "o hâlde", "öyleyse", "bu yüzden" manâsına. Paragraf başında gördüğünüz şimdi ifâdelerinin hepsi bu ikinci manâdadır.

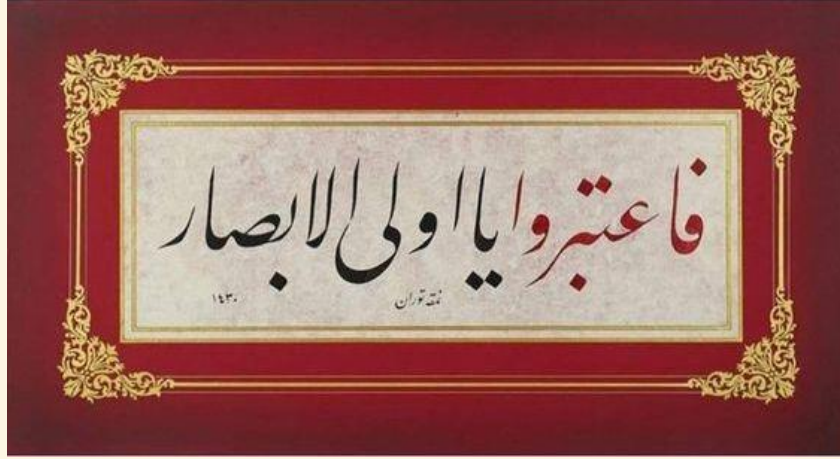
Bedâvaya, bedâva yere : Boşuna, yok yere

Komprime : Öz, hulâsâ

Antrparantez : Bu arada, aç parantez

İslâm : Yerine göre dînimiz islâm, yerine göre müslüman manâsına. İslâm olmak, müslüman olmak manâsına. Kezâ islâmlar denildiğinde müslümanlar demektir

Güneş gurûba eriyor yâhud erdi yâhud ermekde yâhud yaklaştı : Ölüm vakti yaklaştı manâsına

İBRET

İbret al azîzim gel bu devrândan
Sana hiç fayda yok seyr ü seyrândan
Gün olur göçersin dehr-i vîrândan
Ayırma gönlünü emr-i Kurân'dan

Dünyâda bâkî mi sanırsın insân
Âbâ u ecdâdın hâk ile yeksân
Zikr ile şükr ile dönmezse lisân
Ya îmân zayıfdir ya akıl noksan

Bak geldi geçiyor gençlik avânın
Hani ya nerede yârân ihvânın
Yakında senin de kalkar kervânın
Bu yolda kılavuz ancak îmânın

Rabbini bilmekdir en büyük irfân
Rabbini bulmakdır irfâna burhân
Tecellî etmezse rahmet-i Rahmân
Âkıbet mutlakâ hicrân u hüsrân

Emrini nehyini beyân eyledi
Sevdiği kulları ayân eyledi
Bây ile gedâyı seyyân eyledi
Kadrini bilmeyen zıyân eyledi

O ihsân eyledi sen isyân etdin
O âsân eyledi sen nisyân etdin
O îzân eyledi hezeyân etdin
Ömrünü gafletle girîzân etdin

Arkadaş bu dünyâ yalandır yalan
Ölümden ders alır akıllı olan
Malını mülkünü ederler talan
Kalırsın ortada girye vü nâlân

Kazanla teneşir ederler ilân
Evinden yükselir nâle vü efgân
Toplanır kapına emsâl ü akrân
Olursun âhiret yoluna revân

Tabutun içinde nihân ü pinhân
Bir namaz vaktince olursun mihmân
Karşında saf tutar ahhâb ü yârân
Musallâ taşında olur imtîhân

Kabir var hufre-i nâr-ı nîrândır
Kabir var ravza-i bâğ-ı cinândır
Kabir var mümine dârü'l emândır
Kabir var münkire zâr ü zindândır

Koyarlar mezara seni perîşân
Başına dikerler bir küçük nişân
Kalbini Kurân'la etmişsen rahşân
Kabirini melekler eyler dırahşân

Ey AŞKÎ hayır yok fânî cihândan
Gelenler gidiyor bir bir bu handan
Îmânla Kur'ân'a bağlan ki candan
Dâreynde olasin şâdân ü handân

MUZAFFER OZAK

1916-1985

Gerek dünyânın gerek memleketimizin yangın yerine döndüğü bir dönemde, İstanbul'da dünyâya geldi. Birinci dünyâ harbi esnâsında kazanılan bir zafer dolayısıyla, ismini Muzaffer koymuşlar. Babası Aslen Konyalı olup İstanbul Kurşunlu Medrese'de tahsîlini tamamladıktan sonra Rumeli'ye tayîn olunmuş, Şumnu'da müderrislik yapmış ve orada Efendi Hazretlerinin annesi Yanbolu Cerrâhî Dergâhı Şeyhi Seyyid Hüseyin Efendi'nin torunu Ayşe Hanım'la evlenmiştir. Âilesi, gâyet mazbut ve müreffeh bir hayât sürmekte iken, Rumeli Bozgunu sebebiyle İstanbul'a hicret etmek mecbûriyyetinde kalmış ve o hengâmede mallarını, mülklerini kaybetmişler, pek çok zorluklar çekmişler. Birbirini takip eden harbler, darbeler, felâketler netîcesinde, yalnız mal mülk değil, âile de darmadağın olmuş, bir kısmı harblerde şehîd düşmüş, bir kısmı gâzî olmuş, bir kısmı da sağa sola dağılmış. Bütün bu felâketlerin üstüne bir de babasını kaybetmiş Efendi Hazretleri, henüz altı aylıkken üstelik. O geniş âileden geriye yalnız beş kişi kalmış, harbde şehîd düşen dayısının iki yetîm kızı, kız kardeşi, annesi ve kendisi. Bu beş kişilik âilenin bütün yükü de onun sırtına yüklenmiş, âilenin tek erkek ferdi o olduğu için.

Efendi Hazretleri tahsîle önce mahalle mektebinde başlamış, Cumhuriyet'le beraber bu mektebler kapanınca, ilkokula devâm ederek ilk tahsîlini tamamlamış. Daha sonra Gelenbevî Ortaokuluna başlamış fakat fakr u zarûret sebebiyle çalışmak mecbûriyyetinde kaldığından ağlaya ağlaya okuldan ayrılmıştır. Annesi, geçim sıkıntısı sebebiyle, onu askerî okula vermeye niyet edince bir rüyâ görmüş. Rüyâsında ona görünen bir veliyyullah, "Hanım, sen oğlunu devletin ordusuna değil, Allah ordusuna asker yap" demiş. O da bu rüyânın tesîriyle oğlunu askerî okula göndermekten vazgeçmiş ve dînî ilimlere yönlendirmişdir.

Efendi Hazretleri, çocuk yaşında bir taraftan cüz'î bir yevmiye ile ağır işler yapıyor, bütün gün çalışıyor, bir taraftan da okuyor, tahsîl görüyor. Bir taraftan da ibâdetlerini hiç aksatmıyor, câmiye, cemaate devâm ediyor. Onun bu hâli Sultân Selim Türbedarı Hoca Şâkir Efendi'nin nazar-ı dikkatini çekmiş, bakmış ki diğer çocuklar gibi değil, bambaşka bir hâlet var onda, alâkadar olmuş, ona Kurân talîm etmeye başlamış, hıfza başlatmış ve ilme teşvîk etmiş onu.

Daha sonra Ayaklı Kütüphâne nâmıyla bilinen Gümölcineli Mustafa Efendi'nin himmetiyle hıfzını ikmâl etmiş ve Arapça'ya başlamış, Fatih Câmi-i Şerîfi başimâmı Mehmed Rasim Efendi'den kiraât öğrenmiş, Hacı Hayrullah Efendi'den tefsîr dersleri almış. Gene devrin kıymetli âlimlerinden biri olan [Hüsrev Aydınlar Hocaefendi](#)'den Buhârî ve Hidâye, Kemahlı Mahmud Efendi'den Müslim-i Şerîf, Kastamonulu Ahmed Efendi ile [Beşiktaşlı Cemal Efendi](#)'den de tefsîr ve âdâb okumuştur.

Yıllar süren bu tahsîl hayâtından sonra, Sarıyer Müftüsü Hüseyin Hüsnü Efendi'nin imtihanıyla ilk vazîfesine tayîn olunmuş, Sarıyer Fahrî Vâizi olmuştur. Kısa bir müddet Ali Yazıcı Câmisinde görev yaptıktan sonra sırasıyla Soğanağa, Kefeli ve Bayezid Cami-i Şerîflerinde müezzinlik yapmış, sonra gene bir imtihanla, Vezneciler'deki Camcı Ali Cami-i Şerîfinin imâm ve hatîbi olmuştur. Bu câmi-i şerîfde vazîfe gördüğü sırada dersini dinleyen

Diyânet İşleri Reisi Ahmed Hamdi Akseki'nin talîmatıyla İstanbul'un bütün câmilerinde vaaz u nasîhatde bulunmasına müsâade edilmiştir. O günden itibaren İstanbul'un her tarafına koşmuş, başda Fâtih, Bayezid, Sultân Ahmed, Yeni Câmi, Eyüp Sultân gibi büyük câmiler olmak üzere kırkdan fazla câmide vaazlar vermiş, dersler yapmıştır. Onun irşâd faaliyetlerinde ayrı bir yeri olan bu dersler yanında 1950'den itibaren Cuma namazlarını kıldırıldığı mescidde okuduğu hutbelerin de ayrı bir kıymeti vardır.

Aynı zamanda [kitapçılık sanatını öğrenmiş ve sahaflık mesleğine girmiştir](#) ve Bayezid'deki Sahaflar Çarşısında bir dükkan açmıştır. Zamanla sahaflıkta ustalaşmış ve bilhassa Arapça yazmalar, dînî kîtâblar, hüsn-i hat ve yazma mushaflar konusunda mütehasşs olmuşdur. Hattâ bu işi en iyi şekilde öğrenebilmek için, bir ara misâfir talebe olarak Güzel Sanatlar Akademisi'ne devam etmiş, orada Hattat Hacı Nûri Korman, Hattat Hacı Kâmil Akdik ve Tuğrakeş İsmail Hakkı Bey'lerden yazı ve tezhib sanatı üzerine dersler almıştır.

Efendi Hazretlerinin en büyük hizmetlerinden biri de, o yıllarda pek kimsenin cesâret edemediği bir iş olan dînî kitap yayınlama işine el atmış olması ve dînî tahsîl gören talebelerin, medrese mollalarının ve onlara ders okutan hocaların ihtiyâcı olan klasik eserleri yayınlaması, bütün Türkiye'ye dağıtmasıdır. Ayrıca halkın istifâde edeceği bir takım dînî kitapları da yayınlamış ve o sahadaki büyük bir eksikliği gidermiştir. Kendi kitapları da vardır Efendi Hazretlerinin. Bâhusûs üç cildlik İrşâd nâmındaki eseri çok beğenilmiş, her tarafa yayılmış, bugün de okunmaktadır.

Bir taraftan da mûsıkî talîm etmiştir, bâhusûs dînî mûsıkîyi gâyet güzel öğrenmiştir. Hocası, meşhûr Zekâî Dede'nin oğlu Hâfız Ahmed Efendi'nin talebesi [Bakırköy Müftüsü İsmâil Hakkı Başeski](#)'dir. [Bestekârlığı da vardır Efendi Hazretlerinin](#), 60 kadar ilâhî bestelemiştir. Mûsıkî bilgisi yanında icrâcılığı da vardı, Mevlid de okurdu, ezân da okurdur, kasîde de okurdu zikir meclislerinde. [Enderûn usûlüyle terâvih namazı](#) kıldırabilen bir iki kişiden biriydi ve Süleymâniye Câmi-i Şerifinde 23 sene bu üsulde namaz kıldırışılığı vardır. Yok olmaya yüz tutmuş olan bu âdetin günümüze ulaşmasında emeği çokdur.

Tasavvufî hayâtına gelince. Daha küçük bir çocukken, babasının vasiyetiyle himâyesi altına girdiği [Abdurrahmân Sâmi Saruhânî Hazretleri](#)nin hizmetinde bulunmuş ve on iki yaşında ona intisâb etmiştir. Onun vefâtından sonra bir müddet mürşidsiz kalmış, bilâhare üstüste gördüğü üç rüyâ ile kendisine gösterilen ve hattâ ayağına kadar gönderilen [Ahmed Tâhir Efendi](#)'ye bağlanmıştır. Yıllarca onun terbiyesinde yetişmiş, tasavvufun bütün inceliklerini öğrenmiş, Fusûs'u ve Fütûhat'ı ondan okumuş ve hilâfet de almıştır kendisinden. O vefât edince, istihâre etmiş ve gene bir rüyâda verilen manevî işâretle Karagümrük'deki Nûreddin Cerrâhî Tekkesi şeyhi [Fahreddin Efendi](#)'ye gitmiş ve ona intisâb etmiştir. Bu üç zât-ı akdes, onun bizzat intisâb ettiği ve terbiyeleri altında seyr u sülûk ettiği mürşidleridir. Bunlardan başka pek çok şeyhden de istifâde etmiştir, o devrin hemen hemen bütün mürşidleriyle görüşmüş, sohbetlerinde bulunmuş, duâlarını almış, feyzlerinden istifâde etmiştir. O kadar çokdur ki bu zevât, bunu ifâde etmek için, "Herkesin bir şeyhi olur, benim yüz şeyhim oldu" buyururlardı.

Ona Aşkî mahlasını veren son şeyhi Fahreddin Efendi Hazretleri, altı ay gibi kısa bir müddet içinde ona hilâfet vermiş ve âlem-i cemâle gitmeden evvel de meydanı ona bırakarak

kendisine halef tayîn ettiğini göstermiştir. Fahreddin Efendi'nin vefâtıyla, Dergâh-ı Şerîf'de postnişîn olmuş, vefâtına kadar da bu hizmeti yürütmüştür. Şu farkla ki, posta geçdiği vakit, aldığı bir emr-i manevî ile, dergâhın kapılarını herkese açarak irşâd halkasını genişletmiş, tekkeyi dervîşlere münhasır bir yer olmakdan çıkarmış, tarîkati ve tasavvufu halkı Hakk'a götürmek için vesîle ittihâz etmiş, hattâ "İnsanlara bir kerre Allah dedirtsem kârdır" düşüncesiyle didinmiş, uğraşmıştır. Zâten gençliğinden beri şiârı, dâimâ halkı î mânâ ve Kurân'a davet etmek olmuş ve alışlagelenin aksine irşâdını câmilere ve mescidlere hasretmemiş, müsâid olan her zamanı ve zemini değerlendirmiş, gerek kıraathânelerde, gerek kendi dükkânında, gerek ihvân u yârânının evlerinde ve işyerlerinde, hattâ mesîrelerde, düğünlerde, cenâzelerde bile irşâdına devâm etmiştir. Hattâ hattâ bir iftirâyâ uğrayarak haksız yere gönderildiği hapis hânde bile boş durmamış, oradaki mahkûmlara tövbe ettirmiş, pek çoğunu irşâd etmiştir. Ömrü boyunca nice sarhoşlara kadehlerini kırdırarak, nice kumarbazlara kumarı terk ettirmiş, nice bî-namazları câmiye getirmiş, nice taş kalblileri merhamete getirmiş, nice fâsıkları, nice zâlimleri hak yola getirmiş, nice gâfilleri de gaflet uykusundan uyandırmıştır. Bunlarla da yetinmemiş, Avrupa ve Amerika seyahatleri ile bu daveti uzak diyarlara taşımıştır. Nice gayr-i müslimlerin î mânâna vesîle olmuş, küfür diyarlarında nice mescidler inşâsına sebep olmuştur. Ecdâdımızın i'lâ-yı kelimetullah için ordularla yaptığı cihadı, tek kişilik bir ordu gibi ferdan yapmış ve bi-inâyetillahi teâlâ adı gibi muzaffer olmuştur.

Bu kadar kelâmdan sonra, onun hayâtını iki kelime ile özetleyebiliriz : "Davet ve irşâd". Vazîfesi buydu onun, Peygamber vârisiydi zîrâ. Müezziniği de odur, imâmlığı da, hatîbliği de odur, vâizliği de, şeyhliği de odur, yazarlığı da, kitapçılığı da odur, yayıncılığa da, seyahatlerini de onun için yapmıştır, sohbetlerini de. Duâlarında bile vardır bunlar. Hattâ latîfelerinde, şakalarında bile vardır bunlar. Hepsî hepsî, şu iki maddeden ibâretidir : Davet ve İrşâd. Bu ikisinin kaynağına gelince, o da aşktır. Aşk-ı ilâhî ve aşk-ı Muhammedî. Hem de o kadar ileri derecededir ki onda aşk, "aşkın tecessüm etmiş hâlidir" de diyebiliriz onun için.

Bu kısa hayat hikayesinde, temas etmediğimiz pek çok şey var. Efendi Hazretlerinin hayâtını bütün teferruâtıyla öğrenmek isteyenler, onun için hazırladığımız [şu sayfaya](#) bakıversinler.

İÇİNDEKİLER¹

TAKDİM	4
YAZIM, İMLÂ ve BAZI TABİRLER HAKKINDA.....	6
MUZAFFER OZAK	11
İÇİNDEKİLER	14
Her Geceyi Kadir Bil 1973	21
Resûlullah'a Muhabbet ve İttibâ 16 Haziran 1978 (10 Receb 1398).....	27
Îmânı Kurtarmak 29 Aralık 1978 (28 Muharrem 1399)	34
Yarınki Gün İçin Ne Hazırladın? 5 Ocak 1979 (7 Safer 1399).....	42
Ölüm Müminlere Baldan Tatlıdır 12 Ocak 1979 (14 Safer 1399).....	48
İnsan Niçin Yaratıldı? 19 Ocak 1979 (21 Safer 1399)	56
Peygamberimiz'in Yüce Mertebesi ve Mevlid-i Nebî 2 Şubat 1979 (4 Rebûlevvel 1399) ..	63
Yarınki Gün İçin Ne Hazırladın? 9 Şubat 1979 (12 Rebûlevvel 1399).....	73
Îmânın Esasları ve Müminin Sıfatları 23 Şubat 1979 (25 Rebûlevvel 1399)	81
Yarınki Gün İçin Ne Hazırladın? 2 Mart 1979 (4 Rebûlâhir 1399)	92
Müttakîlerin Alâmetleri 9 Mart 1979 (9 Rebûlâhir 1399)	100
Kitâbullah'a Tâbi Ol Resûlullah'a Teslîm Ol 16 Mart 1979 (16 Rebûlâhir 1399).....	108
Kelime-i Tevhîd'in Fazîleti 27 Nisan 1979 (29 Cemâziyülevvel 1399)	116
Helâl Lokma 4 Mayıs 1979 (6 Cemâziyülâhir 1399)	121
Resûlullah'a Ümmet Olma Şerefi 11 Mayıs 1979 (13 Cemâziyülâhir 1399)	128
İslâm Nimeti 25 Mayıs 1979 (27 Cemâziyülâhir 1399)	136
Resûlullah'ın Ümmetine Düşkünlüğü 8 Şubat 1980 (21 Rebûlevvel 1400)	144
Yarın İçin Ne Hazırladın? 15 Şubat 1980 (28 Rebûlevvel 1400)	149
Resûlullah'a Muhabbet ve Bağlılık 22 Şubat 1980 (5 Rebûlâhir 1400).....	158
Kîni Terk Et Yerine Sevgiyi Koy 25 Nisan 1980 (10 Cemâziyülâhir 1400)	166
Kulak-Göz-Akıl 2 Mayıs 1980 (16 Cemâziyelahir 1400)	173
Receb Ayının Fazîleti ve Tövbe 9 Mayıs 1980 (24 Cemâziyülâhir 1400)	180
Receb Ayının Fazîleti 16 Mayıs 1980 (2 Receb 1400)	189

¹ Muzaffer Efendi Hazretlerinin ses kaydı olarak yayınlanmış bütün hutbelerine <http://www.muzafferozak.com/hutbeler.html> sayfasından veya Youtube bit.ly/MuzafferOzakHutbeler veya Soundcloud <https://soundcloud.com/www-muzafferozak-com/sets/hutbeler> adreslerinden erişebilirsiniz.

Kulak Göz ve İdrâk 23 Mayıs 1980 (8 Receb 1400)	195
Mi'râc-ı Nebî 6 Haziran 1980 (22 Receb 1400)	204
Şükür 13 Haziran 1980 (29 Receb 1400)	213
İnsanın Kıymeti ve Kul Hakkının Önemi 20 Haziran 1980 (6 Şaban 1400)	221
Berat Gecesi 27 Haziran 1980 (14 Şaban 1400)	229
Ramazan-ı Şerîf ve Oruç 18 Temmuz 1980 (5 Ramazan 1400)	237
Ramazan-ı Şerîf, Kurânı Kerîm ve Kadir Gecesi 1 Ağustos 1980 (19 Ramazan 1400) ...	247
Bayram 8 Ağustos 1980 (26 Ramazan 1400)	257
Ramazan Bayramı Hutbesi 13 Ağustos 1980 (1 Şevval 1400)	268
Ümmet-i Muhammed'e Allah'ın Lutufı 15 Ağustos 1980 (3 Şevval 1400)	270
Îmân ve Takvâ 29 Ağustos 1980 (17 Şevval 1400)	280
Helâl Lokma ve Sâlih Amel 5 Eylül 1980 (24 Şevval 1400)	289
Allah Katında En Makbûl Kul Allah'dan En Çok Korkandır 28 Kasım 1980 (20 Muharrem 1401)	300
Nimetlere Şükür ve Âhirete Hazırlanmak 12 Aralık 1980 (4 Safer 1401)	304
Allah'ın Herkese Soracağı Dört Soru 19 Aralık 1980 (11 Safer 1401)	315
Takvâ 26 Aralık 1980 (18 Safer 1401)	323
Zulümden ve Kul Hakkından Kaçınmak 2 Ocak 1981 (25 Safer 1401)	330
Besmelenin Fazîleti Bereketi ve Esrârı 9 Ocak 1981 (3 Rebûlevvel 1401)	336
Mevlûd-i Muhammedî 16 Ocak 1981 (10 Rebûlevvel 1401)	344
Allah'ın Zikrinden Yüz Çevirenler 23 Ocak 1981 (17 Rebûlevvel 1401)	351
Sakin Zikrullahdan Yüz Çevirme 30 Ocak 1981 (24 Rebûlevvel 1401)	358
Zikrullahdan Yüz Çevirenler 6 Şubat 1981 (2 Rebûlâhir 1401)	365
Zikrullahdan Yüz Çevirenler 13 Şubat 1981 (8 Rebûlâhir 1401)	374
En Büyük Felâket Allah'ı Unutmaktır 20 Şubat 1981 (15 Rebûlâhir 1401)	382
Kurân'dan Yüz Çeviren Azâbdadır 6 Mart 1981 (29 Rebûlâhir 1401)	390
Allah'a ve Resûlüne Teslîm Olan İki Cihâna Sultân Olur 1 Mayıs 1981 (26 C.âhir 1401)	399
Allah'a ve Resûlullah'a İtâat 22 Mayıs 1981 (18 Receb 1401)	402
Mi'râc-ı Nebî 29 Mayıs 1981 (25 Receb 1401)	411
Allah'a ve Resûlüne İtâat 5 Haziran 1981 (2 Şaban 1401)	419
Berat Gecesi 12 Haziran 1981 (9 Şaban 1401)	429
Kurân-ı Kerîm 19 Haziran 1981 (16 Şaban 1401)	438
İslâm Nedir? 26 Haziran 1981 (23 Şaban 1401)	443
Ramazan-ı Şerîf ve Oruç 3 Temmuz 1981 (1 Ramazan 1401)	449

Ramazan Ayındaki İlâhî Lutuf lar 10 Temmuz 1981 (8 Ramazan 1401)	453
Ramazan-ı Şerîf ve Oruç 17 Temmuz 1981 (15 Ramazan 1401)	459
Kadir Gecesi ve Kadir Sûresi 24 Temmuz 1981 (22 Ramazan 1401)	469
Bayram Kimler İçindir? 31 Temmuz 1981 (29 Ramazan 1401)	478
Bir İyiliğe En Az On İyilik Yazılır 21 Ağustos 1981 (20 Şevval 1401)	488
Namazın Kıymet ve Ehemmiyeti 28 Ağustos 1981 (27 Şevval 1401)	497
Halkı Hakk'a Çağır mak 4 Eylül 1981 (5 Zilkade 1401)	506
Îmân ve Mertebeleri 11 Eylül 1981 (12 Zilkâde 1401)	512
Takvâ 18 Eylül 1981 (19 Zilkâde 1401)	520
Îmân ve Sabır 25 Eylül 1981 (26 Zilkade 1401)	529
Kevser Sûresi ve Kurban 2 Ekim 1981 (4 Zilhicce 1401)	537
Ey İnsanlar! Rabbinize İbâdet Ediniz 16 Ekim 1981 (17 Zilhicce 1401)	546
En Büyük Şeref Allah'a Kulluktur 23 Ekim 1981 (24 Zilhicce 1401)	554
Cesed-Rûh-Akıl-Nefs 30 Ekim 1981 (1 Muharrem 1402)	559
Aşr-ı Muharrem 6 Kasım 1981 (9 Muharrem 1402)	567
Müjde Olsun Mescidleri İmâr Edenlere 27 Kasım 1981 (29 Muharrem 1402) ABD	576
Resûlullah'a Muhabbet ve İttibâ 25 Aralık 1981 (27 Safer 1402)	579
Leyle-i Mevlid ve Resûlullah'a Muhabbet 1 Ocak 1982 (5 Rebîulevvel 1403)	584
Leyle-i Mevlid 8 Ocak 1982 (12 Rebîulevvel 1403)	589
Resûlullah'a Salât ü Selâm Okumanın Fazîleti 15 Ocak 1982 (19 Rebîulevvel 1402)	594
Resûlullah'a Muhabbet ve Bağlılık 29 Ocak 1982 (3 Rebîulâhir 1402)	599
Îmânın Alâmetleri ve Müminlerin Sıfatları 5 Şubat 1982 (10 Rebîulâhir 1402)	605
Kurân-ı Kerîm ve Takvâ 12 Şubat 1982 (17 Rebîulâhir 1402)	612
Kurân-ı Kerîm 19 Şubat 1982 (4 Rebîulâhir 1402)	619
Abdestin Sırları 2 Nisan 1982 (7 Cemâziyyülâhir 1402)	627
Abdest ve Temizlik 9 Nisan 1982 (14 Cemâziyyülâhir 1402)	634
Berat Gecesi 4 Haziran 1982 (11 Şaban 1402)	642
Resûlullah'a Hürmet ve İttibâ 11 Haziran 1982 (18 Şaban 1402)	650
Ramazan-ı Şerîf ve Oruç 18 Haziran 1982 (25 Şaban 1402)	657
Ramazan-ı Şerîf ve Oruç 25 Haziran 1982 (3 Ramazan 1402)	662
17 Ramazan 9 Temmuz 1982 (17 Ramazan 1402)	668
Ramazan-ı Şerîf'e Vedâ 16 Temmuz 1982 (24 Ramazan 1402)	679
Bir İyiliğe On İyilik Yazılır 30 Temmuz 1982 (10 Şevval 1402)	687
Ömrünü Gafletle Geçirme! 13 Ağustos 1982 (24 Şevval 1402)	694

Ölümü ve Âhireti Sakın Unutma! 20 Ağustos 1982 (1 Zilkade 1402)	700
Allah'a ve Resûlüne Yakınlık Muhabbetledir 3 Eylül 1982 (14 Zilkade 1402).....	706
Resûlullah'a Muhabbetin Nişânesi Sünnetine ve Sîretine İttibâ Etmekdir 10 Eylül 1982 (21 Zilkade 1402)	708
Resûlullah'a İttibâ 17 Eylül 1982 (28 Zilkâde 1402).....	712
Muharrem Ayının Fazîleti 22 Ekim 1982 (4 Muharrem 1403) ABD	719
Peygamberimiz'in Büyüklüğü ve Mevlid-i Nebî 24 Aralık 1982 (8 Rebîulevvel 1403).....	721
Resûlullah'ın Büyüklüğü ve O'nun Sünnetine İttibâ 31 Aralık 1982 (15 Rebîulevvel 1403)	728
Resûlullah'a Muhabbet ve İttibâ 7 Ocak 1983 (22 Rebîulevvel 1403)	736
Resûlullah'a Muhabbet ve Bağlılık 14 Ocak 1983 (29 Rebîulevvel 1403)	742
Resûlullah'a Muhabbet ve Bağlılık 21 Ocak 1983 (6 Rebîulâhir 1403).....	751
Tövbe 28 Ocak 1983 (14 Rebîulâhir 1403).....	758
Kur'ân-ı Kerîm 4 Şubat 1983 (20 Rebîulâhir 1403)	766
Allah Yolunda Cihâd ve Manevî Mirâc 11 Şubat 1983 (27 Rebîulâhir 1403).....	773
Âhirete Hazırlanmak 18 Şubat 1983 (5 Cemâziyülevvel 1403)	779
Îmân-İbâdet-Ahlâk 25 Şubat 1983 (12 Cemâziyülevvel 1403)	786
Îmânı Kemâle Getirmek 4 Mart 1983 (19 Cemâziyülevvel 1403)	794
Hâlis Bir Îmân Nasıl Olur? 11 Mart 1983 (26 Cemâziyülevvel 1403).....	802
Âhîret Hesâbı 18 Mart 1983 (4 Cemâziyülâhir 1403).....	811
Kabir ve Mahşer Soruları 25 Mart 1983 (10 Cemâziyyülâhir 1403).....	817
Nefsimizi Nasıl Islâh Edebiliriz? 1 Nisan 1983 (17 Cemâziyyülâhir 1403).....	825
İslâm Kardeşliği ve Resûlullah'a Bağlılık 22 Nisan 1983 (9 Receb 1403)	833
Beş Şey Gelmeden Önce Beş Şeyi Ganîmet Bil 29 Nisan 1983 (16 Receb 1403) ABD ..	836
Muhammed'siz Muhabbetullah Olmaz 6 Mayıs 1983 (23 Receb 1403) ABD	839
İnsanın Yaratılış Hikmeti ve Allah'a Kulluk Şerefi 13 Mayıs 1983 (30 Receb 1403).....	843
İnsanın Şerefi Allah'a Kullukdadır 20 Mayıs 1983 (8 Şaban 1403).....	852
Berat Gecesi 27 Mayıs 1983 (14 Şaban 1403).....	862
Ezân-ı Muhammedî 3 Haziran 1983 (21 Şaban 1403)	873
Ramazan, Oruç, Zekât ve Sadaka 10 Haziran 1983 (28 Şaban 1403)	882
Ramazan-ı Şerîf ve Oruç 17 Haziran 1983 (6 Ramazan 1403).....	894
Ramazan-ı Şerîf ve İnfak 24 Haziran 1983 (13 Ramazan 1403).....	904
Her Geceyi Kadir Bil 1 Temmuz 1983 (20 Ramazan 1403).....	914
Ramazan'dan Sonra İbâdeti Terk etmeyin 8 Temmuz 1983 (27 Ramazan 1403).....	925

Ramazan Bayramı Hutbesi 12 Temmuz 1983 (1 Şevval 1403).....	934
Şevval Orucu 15 Temmuz 1983 (5 Şevval 1403)	935
Dört Şeyin Kıymetini Bil 22 Temmuz 1983 (11 Şevval 1403).....	938
Âhiret İçin Ne Hazırladın? 29 Temmuz 1983 (19 Şevval 1403).....	941
Allah Korkusu ve Allah Sevgisi 5 Ağustos 1983 (25 Şevval 1403)	949
Kişi Sevdiği İle Beraberdır 12 Ağustos 1983 (3 Zilkade 1403).....	952
İstikâmet Sâhibi Olmak 19 Ağustos 1983 (10 Zilkade 1403).....	956
Îmân ve İbâdet 26 Ağustos 1983 (17 Zilkade 1403)	959
İlmin ve Âlimin Kıymetini Bilmek 25 Kasım 1983 (21 Safer 1404).....	963
İnsanın Yaratılış Hikmeti : Abdiyyet ve Kurbiyyet 2 Aralık 1983 (26 Safer 1403).....	972
Îmân ve Tövbe 9 Aralık 1983 (5 Rebûlevvel 1404).....	980
Mevlid-i Nebî 16 Aralık 1983 (11 Rebûlevvel 1404)	988
Îmân Nimetinin Kıymetini Bil 23 Aralık 1983 (18 Rebûlevvel 1403).....	994
Kâinât-İnsân-Kurân 6 Ocak 1984 (2 Rebûlâhir 1404).....	1002
Ana Baba Hakları 20 Ocak 1984 (16 Rebûlâhir 1404)	1007
Çocukların Ana Baba Üzerindeki Hakları 27 Ocak 1984 (23 Rebûlâhir 1404)	1013
Çocukların Ana Baba Üzerindeki Hakları 3 Şubat 1984 (30 Rebûlâhir 1404)	1020
Çocukların Ana Baba Üzerindeki Hakları 10 Şubat 1984 (8 Cemâziyyülevvel 1404)	1029
Resûlullah'ın Allah Katındaki Değeri ve O'na Hürmet ile Muhabbetin Gereği 17 Şubat 1984 (15 Cemâziyyülevvel 1404)	1036
Resûlullah'ın Muhabbetini Nasıl Kazanabiliriz? 24 Şubat 1984 (22 Cemâziyyülevvel 1404)	1041
Resûlullah'a Salât ü Selâm Okumanın Faydaları 2 Mart 1984 (29 Cemâziyyülevvel 1404)	1049
Kelime-i Tevhîd ve Zikrullah 9 Mart 1984 (6 Cemâziyyülâhir 1404)	1056
Kelime-i Tevhîd'in Fazîleti 16 Mart 1984 (14 Cemâziyyülâhir 1404)	1065
Îmân-İslâm-İhsân 23 Mart 1984 (21 Cemâziyyülâhir 1404).....	1074
Receb-i Şerîf ve Tövbe 6 Nisan 1984 (5 Receb 1404)	1083
Receb Ayının Fazîleti 20 Nisan 1984 (19 Receb 1404) ABD	1093
Ramazan-ı Şerîf ve Oruç 8 Haziran 1984 (9 Ramazan 1404).....	1097
Ramazan-ı Şerîf ve Oruç 15 Haziran 1984 (16 Ramazan 1404).....	1105
Kadir Gecesi 22 Haziran 1984 (23 Ramazan 1404)	1115
Ramazan Bayramı ve Bayram Âdâbı 29 Haziran 1984 (30 Ramazan 1404)	1125
Allah Bire On Veriyor 6 Temmuz 1984 (7 Şevval 1404).....	1135
Allah'ı ve Resûlullah'ı Sevmek 13 Temmuz 1984 (14 Şevval 1404).....	1141

Allah Kimleri Sever? 27 Temmuz 1984 (28 Şevval 1404)	1148
Hazret-i Ömer ve İmânın Kemâli 3 Ağustos 1984 (6 Zilkâde 1404)	1154
İslâm'ın En İnce Noktası Muhabbetdir 10 Ağustos 1984 (13 Zilkade 1404)	1161
İslâm'a Davet ve Duâ 17 Ağustos 1984 (20 Zilkade 1404).....	1168
Kurban 24 Ağustos 1984 (27 Zilkade 1404)	1175
Kurban Bayramı ve Kurban Âdâbı 31 Ağustos 1984 (5 Zilhicce 1404)	1183
Tövbeyi Hemen Yapın 14 Eylül 1984 (19 Zilhicce 1404).....	1192
İmân ve İbâdet 21 Eylül 1984 (26 Zilhicce 1404).....	1198
Muharrem Ayının Fazîleti 28 Eylül 1984 (3 Muharrem 1405).....	1206
10 Muharrem ve Kerbelâ Fâciası 5 Ekim 1984 (10 Muharrem 1404).....	1214
Zikir ve Şükür 21 Aralık 1984 (27 Rebûlevvel 1405) ABD	1217
Kıyâmet ve Mahşer 28 Aralık 1984 (4 Rebûlâhir 1405).....	1219
Şükür 4 Ocak 1985 (11 Rebûlâhir 1405)	1225
İmân ve Merhamet 11 Ocak 1985 (18 Rebûlâhir 1405).....	1233
Allah Korkusu Allah Sevgisi 18 Ocak 1985 (25 Rebûlâhir 1405).....	1240
Allah'a İtâat ve Resûlullah'a İttibâ 25 Ocak 1985 (3 Cemâziyülevvel 1405)	1248
İmân ve Birlik 1 Şubat 1985 (10 Cemâziyülevvel 1405)	1255
Allah Katında Makbûl Olan İmân	1262
Kîni Olanın Dîni Olmaz	1270
Müminleri Seveceksin	1275
Allah'dan Kork!.....	1279
Dört Şeyi Dört Şeyle Yıkı	1286
Dünyâya Aldanma Hazırlığını Yap.....	1294
Resûlullah'ın Şefâat Etmeyeceği Üç Zümre	1299
Kalbi Arıtmak Şart.....	1306
İmân ve Kalb Temizliği.....	1315
Takvâ ve Dereceleri.....	1321
İmân ve İbâdet	1327
Nimetlere Şükür	1335
Namazı Hakkıyla Kılmak.....	1343
Kurân'ı Nasıl Okumalıyız?	1352
Bil Bul Ol - Hutbe	1359
Kadir Gecesi ve Bayram	1367
Ramazan Bayramı Vaazı 1 Ağustos 1981	1376

İÇİNDEKİLER

Ramazan Bayramı Vaazı 22 Temmuz 1982	1382
Ramazan Bayramı Vaazı 12 Temmuz 1983	1391
Ramazan Bayramı Vaazı 30 Haziran 1984	1399
Kurban Bayramı Vaazı	1411
Kurban Bayramı Vaazı 8 Ekim 1981	1420
Kurban Bayramı Vaazı 6 Eylül 1984	1434
CUMA NAMAZI ve CÂMİ ÂDÂBI	1441
HUTBELERİN BAŞINDA VE SONUNDA OKUNAN DUÂLAR	1450
HUTBELERİN SONUNDAKİ DUYURULAR ve NASİHATLER	1454

Her Geceyi Kadir Bil 1973

Âşıklar! Müminler! Hakk yolunda kardeşlerim! Allah'ın kulu olmakla şereflenenler! Hazret-i Muhammed'e bende olmakla yücelenler!

Ramazan-ı Şerîf'in son cumasına girmiş bulunuyoruz. Receb, Şaban derken Ramazan-ı mağfiret-nişânı da bitirmek üzereyiz. Ve Leyle-i Kadir'in de arefesinde bulunuyoruz. Elbet ki bu ayrılık, düşünenler için, bilenler için, bulanlar için büyük bir acı. Onun için âşıkların gözyaşı dökülmekte. Allah'ı sevenlerin, Allah'ı sevip de oruç tutanların kalbleri, Şehr-i Ramazan'ın ayrılmasıyla yanmakda ve tutuşmakda. Zîrâ, iyi düşününüz ve iyi tefekkür ediniz ki, belki son Ramazanımızı geçiriyoruz. Bir daha bu âleme dönmek üzere uzun bir yolculuğa çıkacağız. Bir daha oruç tutmak ya nasîb olacak ya olmayacak. Rabbimize ibâdet ve tâat etmek, ya nasîb olacak ya olmayacak.

Onun için düşünecek olursak, mühim bir yol kat etdik. Bayram'a erişenler analarından doğduğu gibi tertemiz oldular. Çünkü Rabbilerinden tuttukları orucun sevabın beklediler ve Rabbilerine inandılar ve Allah'a hüsn-i zan etdiler, Allah'dan sevabını ümîd ederek oruç tutdular. Yemeği içmeği terk etdiler. Mâsivâdan kat'-ı alâka etdiler. Nefsleriyle cihâd-ı ekbere girişdiler. Düşmanla harb etmek, küçük muhârebe. Nefs ile harb etmek, büyük muhârebe. Oruç tutan nefsiyle muhârebe etdi. Gâzî oldu yani. Elbet ki Bayram sabahına girdiği vakitte anasından doğduğu gibi tertemiz olacak, hiç günahı kalmayacaktır. Çünkü Rabbü'l-âlemîn'e îmân ve Ramazan-ı Şerîf'de Hakk'dan sevabını ümîd ederek tutulan oruç, insanları tathîr eder, temizler. Bayram sabahına eriştiği vakitte, anasından doğduğu gibi olur. Onun için bayram yapıyoruz, temizlendik, tathîr olduk, günahdan yunduk, sevaba erdik, likâ-i Rahmân'a erişdik.

Biliyorsunuz ki Ramazan-ı Şerîf'in şerefi, kütüb-i semâviyyenin yani semâvî kitapların, semâdan nâzil olan kitapların, Ramazan ayında peygamberlere nâzil olması, yalnız bunlar içinde biri müstesnâ, Kurân-ı Mübîn'de Cenâb-ı Peygamber'e Ramazan'da Leyle-i Kadir'de nâzil olmuştur. Şerefi bundan ileri gelir.

Leyle-i Kadir'i de Cenâb-ı Hakk bize ihsân buyurmuştur, Ümmet-i Muhammed'e. Birkaç söz söyleyeceğim Leyle-i Kadir hakkında, geçeceğiz. Leyle-i Kadir'e erişirse bir kimse, o adam seksen küsur sene Cenâb-ı Hakk'a ibâdet etmiş sevabını alır. Seksen küsur sene! Bir müslümanın vasatî ömrü, altmış üç senedir. Her gecede Leyle-i Kadir'den bir cüz vardır. Senenin 365 gecesinde Leyle-i Kadir'den bir hisse, bir cüz vardır. Hayâtın boyunca her geceyi Leyle-i Kadir bil, Rabbine ibâdet et. Bir günah işleyeceğin gece bilmiş ol ki o akşam

Kadir olabilir, Kadir Gecesi Allah'a âsî olabilirsin. Zîrâ Allahu Zü'l-Celâl ve Tekaddes Hazretleri Kadir'i gizlemiştir.

Peki Ramazan'ın yirmi yedisinde yapılan Kadir nedir? Bazı velîler, ehl-i keşif olan kimseler, meselâ Bayezid-i Bistâmî Hazretleri, "Ben yetmiş sene zarfında iki defa Leyle-i Kadir'i Ramazan'ın yirmi yedisinde buldum" diyor. Yetmiş senede iki defa. Her sene on gün evvele gelmek münâsebetiyle, her gecede Kadir olmak ihtimâli vardır. Fahr-i Âlem sallallahu aleyhi vesellem, Ramazan'ın sülûs-i âhîrinde, yani Ramazan'ın yirmisinden sonra, tek gecelerde Leyle-i Kadir'i arayınız diyor. Belki o seneye mahsûs idi.

Allah velîlerini insanlar içerisinde sakladı. Allah dostlarını yani sevdiklerini insanlar içinde sakladı. Kimdir Allah'ın velîsi, kimdir Allah'ın mahbûbu, bilemeyiz. Allah'ın bildirdikleri vardır, bildirmediği vardır. İki. Kurân-ı Azîm'inde ism-i a'zamını gizlemiştir Allahu Zü'l-Celâl ve Tekaddes Hazretleri. Hikmetlerinden bir mikdar söyleyeceğim. Kurân-ı Mübîn'de ism-i a'zamını gizlemiştir. Sene içerisinde Leyle-i Kadir'ini gizlemiştir, gizlidir Leyle-i Kadir. Hangi günahda gadabı vardır, onu da gizlemiştir. Hangi sevapda rızâsı vardır, onu da gizlemiştir.

Şimdi gelelim manâlarına. Kulları arasında velîlerini gizledi, herkes birbirine hüsn-i teveccüh etsin diye. İnsan kadr u kıymeti bilinsin için. Her ne var insanda vardır, âdemde vardır. Âdem, halîfetullahdır, nâib-i ilâhîdir. Allah'ın mahbûbu âdemoğullarından seçilmiştir. Evliyâullah başına bayrak asmaz, ben velîyim diye, gizlidir. Allah'ın kubâbı altındadır, Allah'ın ilmi altındadır, Allah'dan gayrı kimse bilmez evliyâullahı. Bilineni vardır, bilinmeyeniyi vardır. Bazısını Cenâb-ı Hakk, meydana koyar, izhâr eder, gösterir, bazısını gizler. Misâlini verelim.

Hızır aleyhisselâm hamama gitmiş, bakmış ihtiyar bir zât orada yıkanmaya çalışıyor. Genç delikanlılar da karşı kurnada şakalaşıyorlar. Hızır demiş ki, o ihtiyâr zâta, Allah'ın selâmı onun üzerine olsun ve sizin üzerinize olsun, "Baba" demiş, "gençliğinde yaşlılara hizmet etmedin mi, ki bu gençler sana hizmet etmiyorlar?".

Bak, söze dikkat et hâ! Hikâye diye dinleme! Hizmet edersen, hizmet olunursun. Merhamet edersen, merhamet olunursun. Anana babana hizmet etdin mi, evlâdın sana hizmet eder. Anana babana ihânet edersen, evlâdın sana ihânet eder. Sen halka hizmet edersen, halk sana hizmet eder. Karşılıklıdır.

İşte Hızır bunu söylüyor o yaşlıya, "Baba, sen hiç gençliğinde ihtiyarlara hizmet etmedin mi ki bu gençler sana hizmet etmiyorlar?". İhtiyar cevap verdi, "Ben gençliğimde ihtiyarlara çok hizmet etdim evlâdım ama zamâne gençleri, onlar delikanlı oynuyorlar" dedi. "Yaaa öyle mi, öyleyse ben senin sırtını sabunlayayım" dedi, ihtiyarın sırtını sabunladı. İhtiyar, sırtı sabunlandıktan sonra döndü Hızır'a dedi ki, "Bak, gençler benim sırtımı sabunlamadı ama vaktiyle benim ihtiyarlara yaptığım hizmetden nâşî, Allah bana Hızır'ı gönderdi arkamı sabunlatdırdı" dedi. Şaşırdı Hızır aleyhisselâm. Çünkü Allah'ın velîlerinin isimleri vardı elinde, bir defter vardı. Bakdı o ihtiyarın ismi orada yok. Hakk'a sordu, "Yâ Rabbe'l-âlemîn, sevdiklerin arasında bu zâtın ismi yok" dedi. Cenâb-ı Hakk buyurdu ki, "Yâ Hızır, iki defter vardır. Birisi benim indimdedir, Ümmü'l-Kitâb'dadır, birisini sana verdim. Yani sevdiklerimi sana bildirdim, beni sevenleri sana bildirmedi. Benim sevdiklerim vardır, beni sevenler vardır. Bu ihtiyar beni sevenlerdendir. Onların defterini sana vermedim" dedi.

Onun için birisinin hatırını kırarsın, Allah'ın velîsi olur, kahr-ı ricâle uğrarsın. Onun için müminler dâimâ birbirlerine hüsn-i teveccüh edecekler, birbirlerine hakkı ve sabrı tavsiye edecekler. Çünkü bütün beşer hüsrândadır, ancak îmân eden, a'mâl-i sâliha icrâ eden, hakkı tavsiye eden, sabrı tavsiye eden müstesnâdır. İki. Kurân-ı Azîminde Allah, ism-i a'zamını gizledi. Niçin? Bütün Kurân'ı halk okusunlar için.

Zâten Allah'ın ism-i asgarı yokdur, hepsi ism-i a'zamdır. Allah'ın esmâsı 99 değildir, binbirdir, belki beş milyondur. Allah'ın kullara bildirdiği esmâlar vardır, bildirmediği esmâlar vardır. Cenâb-ı Hakk hepsini Kur'an'da cem etmiştir, Kurân-ı Mübîn'de. Bir adam Kurân'ı okursa eğer, ki Ramazan'da nâzil olmuşdur, Leyle-i Kadir'de, ism-i a'zamı muhakkak okur. Onun için Cenâb-ı Hakk, ism-i a'zamı beyân etmedi, Kurân'a gizledi. Acaba anlatabildim mi?

Leyle-i Kadir'i de bildirmedi Cenâb-ı Hakk. Çünkü seksen küsur sene ibâdet mukâbilidir. Bir adam, Leyle-i Kadir'deki sevaba ermek için seksen küsur sene düşmanla gazâ etmesi, seksen küsur sene oruç tutması, seksen küsur sene ibâdet etmesi, namaz kılması lâzımdır. Leyle-i Kadir'e erişirse, bu saymış olduğumuz üç sevap da kendisine ihsân olunur. Yani bir adam Leyle-i Kadir'e isâbet ederse, seksen sene oruç tutmuşçasına, seksen sene gazâ etmişçesine, seksen sene Allah'a ibâdet etmişçesine sevap alır. Bu ecre erer, bu makâma erer. Ama gizlidir, 365 günde bir gündür. Bazen Ramazan'ın içine düşer, bazen Ramazan'ın hâricine. Niye bunları söyledim? Aklım başımda diyen, Ramazan'dan sonra da Allah'a isyân etmez de her gecesini Kadir bilir, Allah'a ibâdet kılar. Teşvîk için söylüyorum sana. Anlatabildim mi?

Şimdi bak sana bir misâl vereyim istersen. Bir konak farz et, 365 odası var. O konağın bir odası mücevherle doludur. Ramazan'da yalnız 27. gecesi câmiye gidenler, o konaktan bir oda açarlar. Dikkat buyur konuştuğum söze. Ramazan'da yalnız Leyle-i Kadir'de ibâdet eden, bir oda açmış olur, 365 odadan. Ya tesâdüf eder, piyango gibi yani, ya etmez. 30 gün yalnız Ramazan'da ibâdet eden müslüman 30 oda açar. Acaba anlatabiliyor muyum? Misâlini veriyorum. 30 Ramazan ibâdet eden, 365 odadan 30 oda açar, belki o odaya tesâdüf eder ya etmez. Ammâ 365 gece, yani bütün sene Cenâb-ı Hakk'a ibâdet eden bir kimse, muhakkak Leyle-i Kadir'e erişir. Sabaha kadar ibâdet değil, yatsı namazını kılsın yatsın, sabaha kadar ibâdetdir, geceyi ihyâ etdin demektir. Bir sene zarfında beş vakit namaz kılan bir müslüman, 365 odayı da açmış demektir, o odaya mutlakâ tesâdüf edecektir. Yani mutlaka Kadir'e isâbet edecektir. Acaba anlatabildim mi?

Onun için sizi teşvîk için söylüyorum. Rabbinize muhtaç olduğunuz kadar Allah'a ibâdet edin. Ramazan'a mahsûs ibâdet yapmayın. Allah râzı ola, Ramazan'da gelen mümin kardeşlerimizden. Bu da îmân alâmetidir, Cenâb-ı Hakk'ın Ramazan'ına hürmet, Kurân'ına hürmet, Peygamber'ine hürmetdir ama asıl mühim davâmız bizim şu. Biz dünyâya oyun yapmaya, ticâret yapmaya gelmedik, oyun oynamaya hiç gelmedik. Allah ilân etmiş, ² وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ cinleri ve insanları halk etdim, beni bilip bana ibâdet etmeleri için" diyor Cenâb-ı Hakk. Öyleyse bizim vazîfemiz kulluk vazîfesidir, yalnız kulluğumuzu münhasır Ramazan'da yapmayalım. Ramazan'dan sonra da hemen isyâna başlamayalım.

² Sure-i Zâriyât 56

Bir adam Bayram sabahı anasından doğduğu gibi oldu, o gün İblis bağılıyor. Nâra müstehak olan binlerce insan, milyonlarca insan, nâra müstehak olmuş, hepsi ateşden âzâd olundu. Evveli rahmetdir Ramazan'ın, ortası mağfiret, âhiri cehennemden âzâd. Affoldun, İblis bağılıyor ve diyor ki avânesine : "Haydi gidiniz, Allah'ın rahmetine müstağrak olan bu insanları idlâl ediniz". Bir de bakıyorsun ki, Ramazan'da elinde tesbih, boynu bükük, yüzü sararmış, iftar vakti Kurân dinleyen mümin, Bayram günü ikindiye doğru içki içmiş, birisinin kafasını patlatmış, ya birini öldürmüş, hapishaneye düşmüştür. Akli olanlara söylüyoruz, düşüncem var diyenlere, göz sâhiblerine, insaf sâhiblerine söylüyoruz.

Kardeşim! Bütün dünyâ senin olsa, sonunda kapıya cansız at gelecektir, tabut gelecektir. Bunu düşün. Nihâyeti ölümdür. Bir adam Allah'ı inkâr eder, mîzânı inkâr eder, cehennemi inkâr eder, cenneti inkâr eder, ama ölümü inkâr edemez. Ölüm gelici kapıya. Bunu gördüğün hâlde, bildiğin hâlde, Rabbine ibâdet etmemene şaşılır.

Fitresi verilmeyen oruçlar muallakdandır. Namazın noksanlarını sehvi-i secde ikmâl ettiği gibi, orucun noksanlarını da fitre ikmâl eder. Sadaka-i fitır. Dikkat buyur konuştuğum sözlerle. Sadaka-i fitır, kâfire verilir, ehl-i kitapdan her hangi birisine verilir, kitapsız olsa ona da verilir. Fakat zekât, bir müminin diğer müminin cebinden hakkıdır. Müslümandan gayrına zekât veremezsin. Sadaka-i fitır, sadakadır, verilir. Ve sadaka-i fitırı verilmeyen oruçlar, muallakdandır. Sadaka-i fitır verildiği takdirde, oruç Cenâb-ı Hakk'a arz olunur ve oruç tutan müminin vücûdu cehennemden âzâd olur ve günahdan tathîr olur ve oruç onu dâr-ı cinâna îsâl eyler. İhmâl etmeyiniz. Bizim mezhebimiz, Hanefî mezhebidir, zekât vermek kudretine mâlik olan, sadaka-i fitırı verir, zekât vermek kudretine mâlik olmayan, sadaka-i fitırı vermez, alır sadaka-i fitırı. Ama bizim milletimiz cömerttir, sahîdir, fukarâsı dahi sadaka-i fitırını vermekdedir. Ne kadar güzel bir şey yapmaktadırlar.

Ramazan'da verilen sadaka-i fitırla Bayram namazından sonra verilen sadaka-i fitır arasındaki farkı söyleyeceğim. Bir adam Ramazan'da bir sadaka-i fitır verse, yani Bayram'dan evvel verse, birisi de unutsa, Bayram namazından sonra verse, unutup da Bayram namazından sonra sadaka-i fitır veren zât, sadaka-i fitırla beraber bir köle âzâd ederse Ramazan'da verilen sadaka-i fitırın sevabına nâil olabilir ancak. Onun için Cenâb-ı Peygamber diyor ki, "Ümmetim bilseydi Ramazan'ın kıymetini, bütün ömürlerini Ramazan'la geçirmeyi Allah'dan temennî ederlerdi". diyor. Duâlar müstecâb, sadakâta kat kat, ibâdetlere kat kat ecir veriliyor.

Babalar! Ammiler! Dayılar! Kardeşler! Abiler! Hâlleri vakitleri yerinde olanlar! Manevî babalar! Malınıza, mülkünüze, câhınıza güvenmeyiniz. Bilmiş olunuz ki, bu sene mal mülk sâhibi olan bir babası olan bir yavru, bir daha seneye yetîm kalabilir. Çünkü yetîmlerin de anneleri babaları var idi. Bayram günleri, zengin çocuklarına bir bayram günü olduğu gibi, fukarâ çocukları için büyük azâb günüdür. O gün fakîr fukarânın gözyaşını siliniz ki, Allah da kıyâmet gününde sizin gözyaşınızı silsin. O gün çıplakları giydiriniz ki kıyâmet gününde herkes çıplak olduğu vakitte, Allah sizi cennet libâslarıyla ilbâs eylesin. Siz o gün açları doyurunuz ki, Cenâb-ı hakk sizi arşın gölgesinde sofrâ-i ilâhiyyesine davet eylesin.

Bayram, çocuklaradır, sana bana değil. Bizim bayramımız beşdir. Zâhirde iki dînî bayramımız var, birisi Ramazan, birisi Kurban Bayramı. Şeker Bayramı değil, Ramazan Bayramı, Kurban

Bayramı. Ondan gayrı da cuma günü bizim bayramımızdır, müminlerin bayramıdır, 'İydü'l-müminîndir. Sonra kandil geceleri vardır. Asıl manevî olarak beş büyük bayramımız vardır. Onu söyleyeceğim. Büyükler için.

Bir. Bir günde defterine hiç günah yazdırmazsan, senin bayramındır. İki. Ölürken î mânî göçersen, senin bayramındır. Üç. Hazret-i Münkereyn kabirde sana soru sorduğu vakitte, cevaba kâdir olursan, senin bayramındır. Kıyâmet gününde kâfirler bir tarafa ayrılır, müminler bir tarafa ayrılır, sen müminler tarafına ayrılırsan, Hazret-i Muhammed sana ümmetim derse, senin bayramındır. Cehennemden kurtulduğun gün, senin bayramındır. Cennete dâhil olup cemâlullah ile müşerref olduğun gün, senin bayramındır. Diğer bayramlar çocuklara âiddir.

Küçükler büyüklerin ellerinden öper, büyükler kabristanlara gider, kendi âbâ u ecdâdının rûhlarına Kurân okurlar, hayır hasenât yaparlar ve kendi ölümlerini düşünürler. Bayram sabahı kabre var, düşün ki bir müddet sonra sen de aynı hâle geleceksin. Bundan otuz sene evvelini gözönüne al, yâhud yirmi sene, on sene, beş sene, sofrada kimler oturuyordu? Ak sakallı deden, beyaz saçlı nenen oturuyordu, değil mi? Şimdi onlar gitdiler, kabristandalar. Sen de yakında oraya varacaksın, onu düşün Bayram sabahı kabristana gitdiğin vakitte. Kabirlerin üstündeki otları yolma. Çiçek ekdirin, çiçekler tesbîh ederler, otlar tesbîh eder, kabir içindeki meyyite faydası vardır yani. Otları yolarsanız, tesbîhatı kesiyorsunuz. Ağaç dikdirin üzerlerine, çelenk götürmeyin ağaç dikdirin kabirlere. Meselâ bugün cenâze oldu, binlerce çelenk geliyor, israf o. Bir kadirşinaslık ama çürüyüp dökülür, bir tarafa atılır. Ağaç dikersen, binlerce sene dayanır, her bir yaprağı istiğfâr eder. Babalarımız hep selviler dikmişler, selviler. Onlar da dikmeselerdi şimdi kabristanlarda ağaç olmazdı. Geçiyoruz.

Yavruların saçlarını okşayınız ki, sizler gözlerinizi kapadığınız vakitte, sizin yetimlerinin saçları okşansın. Ve aynı zamanda Allah Resûlü de yetîmdir yetîmlerin başıdır o, sen yetîmi okşadığın vakitte, Resûlullah senden râzı olacaktır. Onun gözyaşını silersen, Allah senin gözyaşını silecektir.

Bayram günü kıyâmet gününün numûnesidir, aynısıdır gören için. Görene, köre ne!

Bir Bayram sabahı Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi vesellem, namazdan dönüyordu, çocuklar oynuyorlar, bakdı ki bir yavru, boynu bükük, sırtında eski bir elbise, mahzûn mükedder duruyor, oynamıyor o. Fahr-ı Risâlet, ona doğru yürüdü. Allah'ın sevgilisi, mahbûb-ı rabbânî, sebep-i hilkat-i âlem, sebep-i hilkat-i âdem, Hazret-i Muhammed Mustafâ, müctebâ, murtazâ, rahmeten-lil-âlemîn Efendimiz, ona doğru yürüdü, "Evlâdım, niye oynamıyorsun, hasta mısın?" dedi. "Yok amca" dedi, "hasta değilim, bugün bayram günüdür, zenginler için bugün bayram günü olabilir ama biz fakîriz ve garîbiz ve ben yetîmim" dedi, "benim için azâb günüdür bugün" dedi. "Benim sırtımda yeni elbise yok, ayağımda ayakkabı da yok. Karnım da aç benim, onlar karınlarını doyurmuşlar. Baba şefkati, ana rahmeti görmüşler, bağırlara basılmışlar. Ama benim kimsem yok" dedi, "garîbim ben" dedi. Efendimiz bitdi, eridi, sallallahu aleyhi vesellem, mübârek gözlerinden yaş inci taneleri gibi döküldü. Öyle diyor Enes ibn Mâlik Hazretleri.

Onun için bayram günleri, zenginler için belki neş'e günleri olabilir, siz bu garîbleri düşününüz ki, düşmeyen kalkmayan bir Allah'dır. Fakîr gördüğün kişiler, vaktiyle onların babaları

milyonlarla oynar idiler, sonra Allah onların mülkünü aldı, fakîr etdi. Zengin gördüklerin de, zelîl insanlardı, Allah onlara teveccüh etdi, dünyâ metânını verdi. Ama gadabından mı verdi rahmetinden mi verdi? Allah bir kuluna ya gadabından verir ya rahmetinden verir. Onun için hiçbir kararda kalamazsın. Merhametli ol ki, merhamet bulasın. Bilmiş ol ki merhamet edene merhamet ederler. Elin yetîmine, duluna, iffetsizlik edersen yarın senin çoluğunun çocuğunun iffetine dokunurlar sonra. Yapma bulma dünyâsıdır bu, mutlakâ karşına çıkar. Onun için mümin ol, Muhammedî ol, kalbin şefkatle dolsun, merhametle elini uzat. Düşmüşü kaldır, aç doyur, merhametli, şefkatli ol. İffetine ve ırzına sâhib ol, uçkuruna sâhib ol yani. Eline, beline, diline sâhib ol. Herkes yapıdığından sorulacak ve yapığının cezâsını görecek, mükâfâtını da görecek. Hiçbir şey zâyi olmaz. Allah unutmaz! Sen yapığın unutursun ama Allah unutmaz.

Efendimiz, bitdi, eridi. Hemen o yavrunun ellerinden tutdu, dedi, "İstiyor musun senin baban Muhammed Mustafâ, ammin Aliyye'l-Mürtezâ, amcan, kardeşlerin Hasan ve Hüseyin, ablan Fâtîmetü'z-Zehrâ, annen Âişe olsun mu?". Öyle deyince ağlayan yavrunun gözleri birden neş'eyle açıldı, "Yâ Resûlallah!" dedi Efendimiz'i o vakit tanıdı. Cenâb-ı Peygamber yetîmi almış, omuzuna bindirmiş ve mübârek ellerini kaldırmış ve şöyle göstermiştir, "Kendi yetîmine yâhud gayrın yetîmine tekeffül eden, cennetde benimle şu iki parmağım arası kadardır" buyurmuştur. İster kendi yetîmin, amminin oğlu, teyzenin oğlu, halanın oğlu filan senin yetîmindir. Bir de başkasının yetîmi var. "Onlara tekeffül eden yani onları giydiren, yediren içiren, cennetde benimle beraber şu iki parmak gibidir" buyurdular. "İki parmak arası kadardır, bana yakındır". Çünkü Resûl sallallahu aleyhi vesellem yetîmdir, yetîme merhamet ve şefkat, Resûlullah'ın merhametini celbeder ve şefkatini celbeder ve şefâatine müstehak oluruz.

Müminler! Allah Leyle-i Kadir'de tecelliyâtı ile bizleri şâd eylesin. Ve Bayram günü Hakk'a lââyık kullar olarak isimlerimiz dîvân-ı süedâda mukayyed olarak bayram edelim. Ve îmân ile yaşayalım, îmân ile göçelim. Hakk'ın lütuf, kerem ve rahmetine dâhil olalım, cennetine girerek bayram edelim. Ve likâ-i Rahmân ile bayram edelim müminler!

Nefsinize ve İblis'e uyarak Cenâb-ı Hakk'a ibâdetden geri durmayınız. Ramazan'dan sonra da câmilere koşunuz ve geliniz. Ve evinizde bulunan çoluğunuzu ve çocuğunuzu evlâd ve ayâlinizi Allah'a çağırınız, hısım akrabânızı dîne davet ediniz. Kötü olanlarla mücâdele yapınız, onları kötü huylarından vazgeçirmeye çalışınız. Bazen tatlı bazen acı yerine göre, onları Hakk'a çağırınız, Allah'a çağırınız. Vazîfeleriniz bitmiş demek değildir. Ve böyle yaşayınız, yakın zamanda saltanatınız elinize geçecek, Allah indinde sultân olacaksınız. Böyle yapmazsanız mahcûbiyyet vardır, hüsrân vardır.

Yâ Rabbi, ben cemaatimden râzıyım, sen de benim cemaatimden râzı ol ve beni cemaatimden râzı kıl Yâ Rabbi. Onları benden, beni onlardan hoşnûd eyle. Ve sözlerimin tesîrini halk et, cümlesinin gönüllerini nûr-ı Kurân ve nûr-ı tevhîd-i Sübhân ile mamur, muhabbet-i Muhammediyye, meveddet-i Ahmediyye ile tezyîn eyle Yâ Rabbi.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâmi ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

Resûlullah'a Muhabbet ve İttibâ 16 Haziran 1978 (10 Receb 1398)

Kâllallahu Teâla fî Kitâbihi'l-Azîz.

Eûzûbillahimineşşeytânirracîm.

Bismillahirrahmânirrahîm.

قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ³

Sadakallahü'l-Azîm.

Dilleriyle Allah'ı tevhîd eden, gönülleriyle Hakk'ın varlığına ve birliğine, azametine ve kudretine îmân eyleyip tasdîk eyleyen, kıyâmet gününe inanan, Hakk'ın cennetine tâlib, rızâsına râgıb, cemâline âşık olanlar!

Kalblere cilâ, gönüllere safâ, müminlerin derdinin ilâcı, ahkâmı ebediyyen genç ve dinç olan Hakk'ın kelâmı, dâimâ hasmını mahv u perîşân eyleyen Kurân-ı Azîm'de Hakk Sübhânehû ve Teâlâ Hazretleri, Peygamberimiz Efendimiz ve bütün peygamberlerin seyyidi, efendisi olan Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâma okumuş olduğum âyet-i celîlede şöyle hitâb edip, O'nun vâsıtasıyla bizleri irşâd buyurmaktadır.

"Habîbim Ahmed Resûlüm Yâ Muhammed" sallallahu aleyhi vesellem, "kullarına söyle, beni tanıyorlarsa, benim birliğimi, vahdâniyetimi kabûl ediyorlarsa ve beni seviyorlarsa, sana tâbi olsunlar, senin benim tarafımdan getirmiş olduğun islâm dînine tâbi olup o yolda, can, baş, kasa, kese, evlâd, herşeylerini fedâ etsinler, ki ben de onları seveyim. Senin muhabbetin olmayan sevgi, benim sevgim olamaz. Beni seven sana tâbi olmalı ki ben onu seveyim. Sana tâbi olmayan, seni sevmeyen, beni sevemez. Onun sevgisini ben reddederim".

Neden? Çünkü Peygamberimiz sallallahu aleyhi vesellem, bir hadîs-i şerîflerinde, "Birbirinizi sevmedikçe, îmân etmiş olmazsınız" buyuruyor. Her ne kadar Lâ ilâhe illallah Muhammedü'r-Resûlullah deseniz de îmân etmiş olmazsınız. İllâ birbirinizi seveceksiniz. Renk, ırk, zenginlik, fakirlik diye bir şey aramayacaksınız.

³ Sûre-i Âl-i İmran 31

Birbirinizi seveceksiniz ki Resûlullah sallallahu aleyhi vesellemin ümmeti olmaya lââyık olacaksınız. Parçalayanlar, dağıtanlar, ayıranlar, bizden değildir. İsimleri islâm ismi de olsa, nüfus kaydında islâmdır diye mukayyed de bulunsa, gene islâm olmazlar. Çünkü bir takım insanlar vardır ki, bunlar, "Biz Allah'a inandık, kıyâmet gününe inandık" derler fakat bunlar mümin değildir. Bunların îmânı reddolunmuştur. Zîrâ bu îmân içerisinde Hazret-i Fahr-ı Risâlet'e sevgi ve muhabbet yoktur.

"Allah yolunda, Allah için birbirinizi sevmedikçe, îmân etmiş olmazsınız". Resûlullah Efendimiz söylüyor, "Beni de her şeyinizden ziyâde sevmedikçe, îmânınız kemâle ermez. İmânın kemâli, ben her şeyden ziyâde sevmektedir".

Peygamber'i sevmek nasıl olur? O'nun dînine hizmet, O'nun getirdiği şerîata hürmet, müminlere şefkat ve muhabbet ve itâat ve merhamet, müminlerin birbirlerinin hak ve hukûkuna riâyat etmesidir.

Hazret-i Allah Celle Celâluhû, Hazret-i Mûsâ aleyhisselâma şöyle hitâb etti, "Benim için ne yaptın Yâ Mûsâ?" dedi. Mûsâ aleyhisselâm, "Yâ Rabbi senin için namaz kıldım, sana kıyâm etdim, sana rûkû etdim, seni tesbîh etdim, sana secde etdim" dedi. Hakk Teâlâ buyurdu ki, "Yâ Mûsâ, bu senin kulluk vazîfen. Bu bir emr-i mühimdir ama benim için ne yaptın?". "Oruç tuttum Yâ Rabbi" dedi. "Oruç nâra kalkandır, benim için ne yaptın Yâ Mûsâ?" dedi. Hazret-i Mûsâ aleyhisselâm, "Yâ Rabbi, sadaka verdim, zekât verdim" dedi. "Kimin malını kime verdin?" dedi, "Mal benim, mülk benim, sen benim, kul benim, peygamber benim, benden başka mâlike'l-mülk var mı? Benim malımı, sana vermiş olduğum malımı, emâneten vermiş olduğum malımı, kullarıma verdin. Benim için ne yaptın Yâ Mûsâ?" dedi. Mûsâ Peygamber, boynunu bükdü, "Yâ Rabbi, bana öğret, onu yapayım" dedi.

Onun üzerinde dedi ki Cenâb-ı Hakk...

Çok dikkat et, çok dikkatli dinle! Senin dünyâ ve âhiretde necâtın, saâdetin, bu sözdendir. Fazla şerh etmeyeceğim. Düşünmek nimeti verilenler, bundan hisse alacaklardır, bundan mütena'im olacaklardır, nimetleneceklerdir yani.

Allah Celle buyurdu ki, "Yâ Mûsâ, benim için yapılacak olan iş, benim için seveceksin, benim için sevmeyeceksin". Dikkat ediniz! Nefsin için değil, nefsi ortadan çıkaracaksınız. Nefs ortadan çıkmayınca şirk olur, erbâb-ı irfân için. Sevmek ve muhabbet, Allah için olacak, Allah rızâsı için olacak. Allah için seveceksin, Allah için buğzedeceksin. Hakk için seveceksin, Hakk için sevmeyeceksin. İşte Allah için yapılacak olan efâl ü harekât budur. Allah'ın en sevdiği sıfat budur.

Bunu, Şâh-ı Velâyet Hazret-i Ali Kerremallahu Vecheh Radiyallahu Anh Efendimiz Hazretleri bize fiiliyle göstermişler. Şâh-ı Merdân Esedullah-i Gâlib Hazret-i Ali Kerremallahu Vecheh muhârebeye girdiği vakitte, sırtına zırh bağlamaz, göğsüne bağlar idi. Düşünürsen sebebini bulacaksınız. Düşmana hiç sırt çevirmemiş. Düşmana hiç sırt çevirmemiş, görülmemiş böyle bir şey. Hattâ Resûlullah sallallahu aleyhi vesellem uğrunda hiç düşünmeden, aklını yormadan, menfaatini aramadan, sûikasd gecesi Peygamber'in yatağına yatmıştır. Küffâr-ı

⁴ Sûre-i Bakara 8

hâkisâr Resûlullah sallallahu aleyhi vesellemin evinin etrafını çevirmiş ve o akşam Peygamber'e sûikasd yapacaklardı. Kâfirler düşündüler, eğer bir kabîle Peygamber'e sûikasd yaparsa, Peygamber'in kabîlesi onlarla cihâd edebilir, cenk edebilir, savaş yapabilir, öyleyse ne yapalım, birçok kabîleden birçok yiğit alalım, onlar hepsi birer kılıç vursun, Hâşimîler kan davâsına kalkamasın dediler. Hakîkaten de silahşörleri, cesur adamları aldılar, Resûlullah'ın yatdığı evin etrafını çevirdiler, muhâsara etdiler.

Onlar bakıyorlar göremiyorlardı, düşünüyorlar anlayamıyorlardı. Çünkü Allah bir kula hidâyet vermezse, o ne görebilir, ne anlayabilir. Allah'ın anlatdığı ve gösterdiği müttakîlerdir, Allah'ı sevenlerdir, Resûlullah'a gönül verenlerdir. Kim ki Allah Resûlüne gönül vermiş, aşk ile bağlanmışdır, Allah ona bilmediğini bildirir, görmediğini gösterir, düşündürür.

Zannediyorlardı ki katledeceğiz. Bilmiyorlardı ki Allah'ın irâdesi olmayınca, Allah'ın rızâsı olmayınca, bir yaprak yerinden oynamaz. Ağacın dalındaki yaprağın oynaması, Allah'ın isteğiyledir. Bunu kafandan çıkarma hiç. Bir yaprak dahi Allah'ın irâdesiyle yerinden oynar. Ne yağmur yağar, ne rüzgar eser, ne düşmanın silahı seni öldürür, öldürse bile îmânlıysan öldürür, şehîdler zümresin ilhâk eder. Ne ateş yakar, ne bıçak keser, ne su boğar. Bunların hepsini Kurân-ı Kerîm bize haber vermiştir.

İbrâhim Peygamber'i nâra atdılar, ateş yakdı mı İbrâhîm'i? Hayır, ateş nûr oldu. Bağ u gülistân oldu, güllük gülistanlık oldu. Ateşlerin közleri gül, dumanları yaprak olmuşdu. Eseri hâlâ duruyor Urfa'da. Gidersen görürsün.

İbrâhim Halîlullah, Allah emriyle İsmâil'i kurban etmek için, bıçağı vurduğu vakitte, bıçak İsmâil'in yani evlâdının boynunu kesebildi mi? Kesmedi. Hattâ taaccüb etdi Hazret-i İbrâhim aleyhisselâm, "Bu keskin bıçak, bu körpe boğazı nasıl kesmiyor?" diye, taşa vurdu, taş ikiye ayrıldı. Ve hayret etdi Halîlullah, "Süt gibi bir boynu kesmiyor, taşı kesdi" deyince, bıçak şu cevabı verdi Hazret-i İbrâhim'e, konuştu bıçak yani. Bıçak konuşur mu? Konuşur. Eskiden gayb kapıları kapalıydı, şimdi hepsi feth ü küşâd oldu, gören için. Taşlar konuşur, ağaçlar konuşur. Kelâma geldi bıçak da dedi ki, "Yâ İbrâhim, sen kes diyorsun, Allah kesme diyor. Sen kesmek için gayret ediyorsun, vuruyorsun evlâdının boynuna Allah için, Allah kesme diyor". Müsebbib-i hakîkî Allah'dır. Ne bıçak keser ne su boğar yani. Hepsinin misâlleri var.

Onlar zannediyorlardı ki, nûr-ı islâmı söndürecekler, Peygamber'i ölürecekler. Allah peygamberinin hıfzını üzerine almışdı. Bunun manâsı, kıyâmet gününe kadar islâmın hıfzı Allah'ın üzerindedir, kimse bir şey yapamaz. Bir kavim islâmdan çıkarsa, Allah diğer bir kavmin başına islâmın tâcını koyar. Bir kimse islâmdan udûl eder, dönerse eğer, onun yerine başka birisi gelir, Allah, bir kâfire onun nûrunu verir. Peygamber ve O'nun getirmiş olduğu dîn, kıyâmet gününe kadar hıfz olunacaktır. Kıyâmet gününe kadar, tâ kıyâmet gününe kadar!

Küffâr-ı hâkisâr etrafı çevirmişler, gözetliyorlardı, Hazret-i Peygamber dedi ki Hazret-i Ali kerremallahu vecheye, bakın şu cesârete, "Düşman bana sûikasd yapacak, benim gitmem lâzım". Esbâba teşebbüsü göstermekdedir bu. "Peki Yâ Resûlallah" dedi, hiç aklını fikrini yormadı. Çünkü akıl dâimâ menfaati arar. Menfaatin nerede oraya gidersin. Dinde menfaat yokdur. Aşkda hiç menfaat yokdur. Hemen aklını Peygamber yolunda kurban etdi, "Peki Yâ

Resûlallah, ben yatayım, benim üstüme abayı ört, senin abanı, kâfirler beni sen zannetsinler" dedi. Ve bize bir harb hîlesini öğretti İmâm-ı Ali kerremallahu vecheh. O yatağa yatdı ve üzerine kendi abasını örttü Peygamberimiz. Kâfirler bakıyorlardı, diyorlardı ki, "Muhammed yatdı, haydi içeriye girelim, parçalayalım onu". Ondandır Cenâb-ı Hakk emr ü fermân buyurdu habîbine, "Habîbim, çık aralarından git, seni görmeyecekler. Onların gözü bakar da görmez onlar".

Bu âlemde Allah'ı görmeyen, âhirette Allah'ı görecek mi zannediyorsun! Hakk'dan gayrı ne var! Nereye yüzünü çevirirsen Allah'a çevirirsin yüzünü. Hakk 'dan gayrı bir şey yok! Bu âlemde kör olan, âhirette de kör olur. Baş gözü kör manâsına değil, Allah'ı bilmeyen, Allah'ı bulmayan bu âlemde, göremez. Peygamber'i nasıl görecekler! Görmüyorlardı. ⁵ وَجَعَلْنَا مِنْ بَيْنِ أَيْدِيهِمْ سَدًّا وَمِنْ خَلْفِهِمْ سَدًّا فَأَغْشَيْنَاهُمْ فَهُمْ لَا يُبْصِرُونَ. Resûlullah sallallahu aleyhi vesellem yerden bir avuç toprak aldı, atıverdi böyle, hepsi bakar kör oldular. Ve Resûlullah onların arasından çıktı ve gitdi.

İmâm-ı Ali kendisini kurban olarak vermişti fakat Cenâb-ı Hakk hıfz eyledi. İçeriye girdikleri vakit Hazret-i Ali'yi buldular, şaşırdılar, hayret etdiler. Nereye gitmişti acaba? Hakk'dan Hakk'a yürümüşdü. Emr-i ilâhî ile yürümüşdü, düşman korkusuyla değil. Çünkü dünyâda en cesur kimse kimdir bilir misiniz? Kitâbullah ile ilân olunmuştur, Allah'ın Kitâbı'yla, Allah'ın Kurân'ıyla, Fahr-ı Risâlet, sallallahu aleyhi vesellemdir. ⁶ الَّذِينَ يُبَلِّغُونَ رِسَالَاتِ اللَّهِ وَيَخْشَوْنَهُ وَلَا يَخْشَوْنَ "أَحَدًا إِلَّا اللَّهَ وَكَفَى بِاللَّهِ حَسِيبًا", o resûlüm ki, o sevgilim ki, benim kitâbımı size tebliğ ediyor, Kurânımı, o benden başka kimseden korkmaz" diyor. Geçiyoruz.

İmâm-ı Ali kerremallahu vecheh, o kadar cesur bir adam, arkasına katiyyen zırh bağlamamış, önüne bağlamışdır. Bu da bize esbâba teşebbüs göstermek içindir, ona da ihtiyacı yok.

Bir seferinde düşmanını yatırdı kesmek için, hani söyledik ya Hakk için sevmek Hakk için sevmemek meselesini, kesmeye yatırdığı vakitte düşmanı, İmâm-ı Ali'nin yüzüne tükürdü. Tükürünce Hazret-i Ali kalkdı, "Kalk" dedi, "serbestsin, kesmeyeceğim seni affetdim". Şaşırdı o adam. Dedi ki, "Yâ İmâm, beni kesmek üzere yere yatırmışdın, niye kesmedin?". "Allah için yapılan efâl, Hakk için sevmek Hakk için sevmemektir. Seni kesmek istemem Hakk içindi, vaktâ ki sen yüzüme tükürdün, nefsim kabardı, kılıcı nefsim vurdum ve seni affetdim, kalk" deyince adam islâm oldu. Kılıç tesîr etmedi fakat bu efâl-i Ali, ki Allah Resûlünün efâlidir, onun muallimi Fahr-ı Âlem sallallahu aleyhi vesellemdir, o tesîr etdi ve adam "eşhedü en lâ ilâhe illallah ve eşhedü enne Muhammeden abduhü ve resûluh" dedi. Geçiyoruz.

Hakk için seveceksin, Hakk için sevmeyeceksin. Hakk için döveceksin, Hakk için dövmeyeceksin. Nefsini ortadan çıkaracaksın. Nefsine tâbi olan kimse, her ne kadar mümin de olsa hakkıyla mümin olamaz, mümin-i kâmil olamaz.

Cenâb-ı Hakk buyuruyor, "Habîbim Ahmed Resûlüm Yâ Muhammed, söyle kullarıma Allah'a muhabbetiniz varsa, Resûlullah sallallahu aleyhi veselleme tâbi olunuz ki, O'nun yolundan yürüyünüz ki, Allah sizi seve".

⁵ Sûre-i Yâsîn 9

⁶ Sûre-i Ahzâb 39

Çünkü her mahlûkâtın her nefesi sayısınca Allah'a giden yol vardır.

*Birdir Allah şerîki yokdur
"Kul hüvallahu ehad" bî-şekkdir
Şâhid-i âdil iken kâinât
Birliğinde şekk iden eşekdir*

Binâenalâzâlik, her yol Allah'a gider. Fakat bütün kapılar seddolanmış, Allah'ın muhabbeti Hazret-i Muhammed'in kapısındadır, Bâb-ı Muhammediyyet'dedir. Oradan girmeyen Hakk sevgisine nâil olamaz, Hakk'ın cennetine giremez, cemâlini göremez, Fahr-ı Risâlet sallallahu aleyhi vesellemin. Bizim müncîmiz, kurtarıcımız, Allah'ın habîbi, mahbûbu, mefhar-ı benî âdem, sebeb-i hilkat-i âlem olan Muhammed Mustafâ'dır. O'nu her şeyinden ziyâde sev, O'na akşam ve sabah salât ü selâm eyle, evlâdına, Ehl-i Beyt'ine, ashâbına, ensârına, muhibbânına, evliyâsına. Ki senin yücelmen, senin yükselmen, Resûlullah'a olan muhabbetinledir. Bu kavmin yani islâm kavminin zillete düşmesi, Peygamber'e olan muhabbetin munkatî' olmasındandır. Eğer Resûlullah sallallahu aleyhi vesellemi hakkıyla sevseydik, âbâ u ecdâdımız gibi sevseydik, hürmetkâr olsaydık O'nun ehl-i beytine, ashâbına, ensârına, bizi zillette bırakmayacaktı. Çünkü islâm azîzdir. İslâm azîzdir, biz ihânet eyledik. Ne şerîatına, ne tarîkatına, ne hakîkatına, ne marifetine hürmet eyledik. Nefsimizin kulu kölesi olduk. Beş kuruş için Allah rızâsını satanları gördük, beş kuruş için!

Halbuki düşünsek, bulacağız ki, bu âleme geldiğimiz bir muvakkat zaman içindir. Dâimâ size söylerim. Ve siz de söyleyiniz bu şekilde. Muvakkat bir zaman için. Bir yolcu, yolunda gidiyor, yoruldu, bir ağaç altına oturdu, bir kahve içti, dinlendi bir mikdar, sonra gene yoluna devâm etdi. Aynı, dünyâ hayâtı bundan başka bir şey değildir. O yolda yarım saat, bir saat dinlenir, biz dünyâ âlemine geldik ve gidiyoruz gece gündüz, ömür treniyle. Sûratle gidiyoruz. Nereye? Makbereye doğru. Bunu inkâr eden kimse yok kâinâtta. Hani âbâ u ecdâdın nerede? Hani "ene rabbikümü'l-a'lâ" diyen Firavunlar nerede? "Ben yer tanrısıyım" diyen Nemrudlar nerede? Bu Nemrudları ve Firavunları gölgede bırakan hâinler ve zâlimler nerede? Hepsi gelip gidici. Hani âbâ u ecdâdın? Soruyorum.

Öyleyse bir yolcuyuz biz. Geldik bu âleme, bir ağaç altına, bir gölgeye, buraya sığındık bir müddet için. Vazîfeni de unuttun, vazîfen de sana bildirildi. Niye ben buraya geldim, niye gönderildim? Kim gönderdi beni buraya? Ben istidâ mı verdim buraya gelmek için? Seni götüren getiren var demek ki. Ağaç altında dinlenen yolcu, yarım saat, bir saat dinlenir, üç saat dinlenir, biz bu âlemde yirmi sene, otuz sene, kırk sene, bilemedin altmış sene, bilemedin seksen sene, yüz sene. Pek ender yüz yaşına kadar yaşayan adam. Müminlerin yaşı altmış üçdür. Üst tarafı berekâtillahdır.

Benim bir hocam vardı, doksan küsur yaşındaydı, Allah ona rahmet etsin, makâmı makarrı cennet olsun ve nûr olsun ve civâr-ı Mustafâ'da olsun. Çünkü hamele-i Kurân'dı kendisi. Sen beş kuruşluk malını ehli olmayanlara tevdi etmiyorsun, Allah kelâmını sevmediği adama yükler mi? Demek ki hâmil-i Kurân olanlarda bir kıymet var. Hattâ kendisi çirkin işlerde bulunsa bile. Kesenin zâhirine hürmet olunmaz, içindeki altınına kıymet verilir. Kurân-ı Kerîm altınları, altınla kıyâs olunur mu hiç! Kendisine yaşını sorardık da bazen, mahsûs sorardık, "altmış üç" derdi, "altmış üç". Dikkat buyurun çok mühim! Bir gün dedim ki, "Hocaefendi, ben

sizin nüfus kağıdınızı gördüm" dedim, "yaşınız doksan küsur, niçin altmış üç diyorsunuz?". Şu cevabı verdi bana : "Fahr-ı Âlem sallallahu aleyhi vesellem, altmış üç yaşında göçdü, edeb ederim daha fazla yaşadım demeye". Gene Ebâbekir Sıddîk, altmış üç yaşında göçdü. Hazret-i Ömer ibn Hattâb, altmış üç yaşında göçdü. Hazret-i Ali kerremallahu vecheh, altmış üç yaşında göçdü, şehîd oldu. Hazret-i Hasan, kezâ böyle. Hep altmış üçde gidiyorlar. Bir seksen altı sene Hazret-i Osman yaşamışdır ki, o da Ümmet-i Muhammed'den uzun yaşayanlara delîl olmuştur. "Edeben altmış üçden ziyâdesini söylemiyorum" dedi hocam, edeb ediyorum Peygamber'den" dedi. Öyleyse senin yaşı altmış üçdür, üst tarafı berekâtillahdır.

Aman ömrünü masiyetde, günahda, isyânda geçirme! Ömrünü Allah'sız geçiriyorsan zarardasın. Maddelerin, toplamış olduğun bütün paran, kasan, kesen, rütben, hepsi burada kalacaktır. Ancak sana yoldaş olan aşkullahdır, muhabbetullahdır, muhabbet-i Resûlullah'dır, a'mâl-i sâlihâtdır.

Yormayayım sizi daha fazla, hava sıcak. Fakat bu sıcakda Hakk için terleyenler, inşâallah yarın yevm-i kıyâmetde güneş, beyinler üzerine inip, kafatasları içinde beyinler kaydacağı vakitde, arşın gölgesinde gölgelenirler. Bunu da unutma sakın hâ! Burada belki sıcak hava, nefes alamıyorsun, terliyorsun, zahmet çekiyorsun fakat Hakk için burada terleyenler yarın yevm-i kıyâmetde beyinler kafatası içinde kaydacağı vakitde, onların beyinleri kaynamaz, arşın gölgesinde Hazret-i Peygamber'in civârında gölgelenirler de Hazret-i Şâh-ı Velâyet'in elinden Âb-ı Kevser'den içerler. Unutma bunu sakın hâ!

Allah'lı ol, Allah'lı ol! Allah'ı sev ve Resûlullah sallallahu aleyhi veselleme sev ki Allah seni seve ve sende hiçbir kusur ve küsur bırakmaya. Çünkü muhabbet-i Resûlullah kimde vardır, onda kusur olamaz. Peygamber'e olan muhabbet ondaki bulanık kusuru, isyânı temizler. Ezân okundu mu, Peygamber'in ismi anıldı mı, "Eşhedü en lâ ilâhe illallah ve eşhedü enne Muhammeden abduhû ve resûlüh" de, aşk ile söyle bunu. Bu bir kelime-i tayyibedir ki cehennem kapılarını kilitlemiş, cennetin kapılarını açmıştır, cemâlullahın perdesini çâk eylemiştir bu kelime-i tayyibe. Peygamberine salât ü selâm oku.

Bu aylar ki Receb ve Şaban aylarıdır, ibâdetler ed'âf u mudâafdır yani ecirler kat kat verilir. Bire on verilir, bire yetmiş, bire yedi yüz verilir, bire yedi bin verilir. Bugünlerde tövbe olunuz, kötü işlerle meşgûl olmayınız. Allah'ın sevmediği yollara gitmeyiniz, Allah'ın sevmediği efâlde bulunmayınız. Kendimizi kötülükten kurtaramazsak eğer, o vakit Cenâb-ı Hakk'a yalvar, "Yâ Rabbi, nefsimi mahkûm oldum, bana yardım et" de, "nefs elinden beni halâs eyle" de. Pazartesi ve perşembe günleri oruç tutunuz, Receb ayında ve Şaban ayında. Oruç tutmaya kâdir değilsen, o vakit lisânını tut. Kimseyi incitme, kimsenin gıybetinde bulunma. Dâimâ insanları hakka davet et, sabra davet et. Çünkü müminlerin, a'mâl-i sâliha erbâbının sıfatları bunlardır. Allah'a çağır halkı, Allah'a çağır. Meselâ bir mümin kardeşini hakka çağırıp da onu hakka getirirsen, onun yapmış olduğu ibâdet ve tâata Allah ne kadar sevap veriyorsa, aynısını senin defter-i a'mâline kaydeder. Onun için dâimâ arkadaşlarınızı Allah yoluna davet ediniz, hak yola getiriniz. Kötülerle oturmayınız, kalkmayınız. Mutlakâ beş vakit namazınızı vaktinde tadîl-i erkâna riâyet ederek, haşyetullah ile, Allah korkusuyla, Allah huzûrunda bulunduğunuzu duyarak, anlayarak kılınız. Lisânınızdan küfür sâdır olmasın. Dâimâ tevhit, Allah'ı zikrelemek, kitâbindan âyetler okumak, insanlarla konuştuğun vakitde

âdâb-ı muâşerete riâyet etmek, kötü sözlerden kaçınmak lâzımdır. Müminlerin sıfatları bunlardır ki Peygamber'e tâbi olanlarda bu sıfatlar zuhûra gelir. Bu sıfatlara mâlik olanı Allah sever.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sıratin müstakîm.

Îmânı Kurtarmak 29 Aralık 1978 (28 Muharrem 1399)⁷

Kâlallahu Teâlâ fî Kitâbihi'l-Kerîm
Eûzübillahimineşşeytânirracîm
Bismillahirrahmânirrahîm

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَانْتَظِرُوا نَفْسَ مَا قَدَّمْتُمْ لَعَذَابِ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ⁸
Sadakallahu'l-Azîm

Dilleriyle Allah'ı tevhîd eden ve gönülleriyle Allah'ın birliğine inanan ve Hakk'ı seven ve O'nun mahbûbu, cümle peygamberlerin seyyidi, evliyânın rehberi ve mahbûbu olan Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâmı, canından, malından, evlâd u ayâlinden, kasasından, kesesinden, rûtbesinden, nefsinden daha ziyâde severek îmânını kemâle erdiren, kıyâmet gününe inanan, bu kısa hayâtın hesâbını Allah'a vermeği kabûl eyleyen, o günün hak ve gerçek olduğunu bilen ve Hakk'ın cennetine tâlib, rızasına râgıb, cemâline âşık olanlar!

Allah dilediği kulu hidâyete, dilediği kulunu da dalâlete sevkeder. ⁹ يُضِلُّ مَنْ يَشَاءُ وَيَهْدِي مَنْ يَشَاءُ, sadakallahu'l-âzîm. Dilediklerini hidâyetine alır, onlarla sevişir, onları sever ve onlara kendisini sevdirebilir, onları felâha, necâta, saâdete, safâyâ erişdirir. Sevmediklerini dalâlete sevkeder. Çünkü Hakk'ın cehennemi vardır, Allah oraya ehil halk etmiştir. Mâdem cehennemi halk etdi, oranın ehli vardır. Allah cenneti halk etmiştir, oranın da ehli vardır. Cennetin ehli, cehennemin ehli vardır. Allah cemâlini göstermeği vaad etmiştir. Esteîzübillah, ¹⁰ إِلَىٰ رَبِّهَا نَاظِرَةٌ * وَجُوهٌ يَوْمَئِذٍ نَّاصِرَةٌ. Bunun da ehli vardır. Yani cemâlullahı görecek ehiller vardır.

Şimdi, hidâyete eren kimdir, dalâletde kalan kimdir? "Lâ ilâhe illallah Muhammedü'r-Resûlullah" diyen kimse, bu sözûyle yedi cehennemin kapısını kilitlemiş, sekiz cennetin kapısını açmıştır. Bu kelime-i tayyibe ki, "Lâ ilâhe illallah Muhammedü'r-Resûlullah". Fakat bu nimete ermek için bu kelime üzerinde dâim olmak ve kâim olmak lâzımdır. Yani îmânını kurtarmak lâzımdır. Çünkü Rabbim Allah dedim, Allah beni kulluğa kabûl etdi mi, düşünmek lâzım. Peygamberim Muhammed Mustafâ dedim, Resûlullah beni ümmetliğe kabûl etdi mi, bunu düşünmek lâzımdır.

⁷ Maalesef bu hutbenin son kısmı kayda alınamamıştır.

⁸ Sûre-i Haşr 18

⁹ Sûre-i Fâtır 8

¹⁰ Sûre-i Kıyâme 22

İnsan müslüman doğar dünyâya geldiği vakitte. Anne bir çocuğu dünyâya getirdi mi, o çocuk islâm üzere doğar. Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem, sultân-ı enbiyâ, yani peygamberler sultânı olan Muhammed Mustafâ böyle söylüyor. Çocuk dünyâya geldi mi, islâm üzere doğar. Sonra annesinin, babasının dîni üzere yetişir. Annesi babası yahudi mi, yahudi yetişir, Hristiyan'sa Hristiyan olur, mecûsî ise mecûsî olur, onların terbiyesiyle. Ama Hakk'ın hidâyeti erişirse, annesi babası kâfir de olsa, onun başına î mân tâcı konulur, sırtına libâs-ı şerîat, şerîatın elbisesi giydirilir, gönlü tevhîd nûruyla münevver olur.

Şimdi, î mânı kurtarmak meselesi mevzûbahis olan. "Lâ ilâhe illallah Muhammedü'r-Resûlullah", bu kelime-i tayyibeyi bir adam söyledi mi, yedi cehennem kapısını kilitler bu kelime, anahtardır bu, miftahdır yani, kilitler nârı ve cennetin kapısını açar, sekiz cennetin. Fakat bu î mânda dâim olmak ve kâim olmak lâzımdır. Bu ne ile kâim olur? İşte Cenâb-ı Hakk Celle ve Tekaddes Hazretleri, beş tâne esas koymuş, temel-i islâm olarak. Beş vakit namaz, ömründe bir defa hac, nisâba mâlik olan malının kırkda birini zekât, senede bir ay oruç Ramazan-ı Şerîf'de. Bunlar temel-i islâmdır. Bu tevhîd, bunun üzerine binâ olunur ve tevhîd de muhabbetle olması şerâitdendir. Muhabbetdir, aşkdır, Allah'a muhabbetle sarılmaktır. Allah'a muhabbetle bağlanmak, Allah'a muhabbet de, aşk da, Resûlullah sallallahu aleyhi vesellem, Hazret-i Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâmın yolundan gitmek ve Resûlullah'a bîat etmekle mümkündür. Hazret-i Muhammed'in yolunu tutmayan, O'nun yolundan, isrinden gitmeyen, O'nun izine ittibâ eylemeyen, muhabbetullah nâil olamaz. Hakk'a giden yollar, her mahlûkâtın nefesi sayısındadır. Fakat bütün yollar mesdûddur, sedd olunmuşdur, ancak Bâb-ı Muhammediyyet açılmış, o kapıdan kim girerse, Allah Resûlü'nün kapısından kim girerse, Resûlullah'a kim bîat ederse, Allah'a bîat etmiş olur. Allah Resûlü'ne kim itâat ederse, Allah'a itâat etmiş olur. Allah Resûlü'ni kim severse, Allah'ı sevmiş olur. Onun için Cenâb-ı Hakk, "Allah'ı seviyorum diyenlere habîbim şöyle söyle, ¹¹ قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ . Allah'ı seviyorum iddiâsında bulunanlara şöyle söyle, eğer siz Allah'ı seviyorsanız bana tâbi olunuz ki Allah sizi sevsin". Hazret-i Muhammed'e tâbi olunmayınca, Resûlullah'a bağlanmayınca, Resûlullah'a bende olmayınca, Resûlullah sevilmeince, Hakk bilinmez, Hakk bulunmaz. Buna imkân ihtimâl yokdur. Hakk gün gibi âşikârdır, Resûlullah'ı görmeyenlerin gözleri a'mâ olduğu için Hakk'ı göremezler. Ancak Mirât-ı Hakk'a bakmak lâzım ki Hakk'ı görelersin.

Şimdi, bundan evvelki derslerimizde, Müslümanları dört sınıfa ayırmışdık. Birinci kısım, tevhîd edip amellerini düzeltmeyenler Tevhîd ediyor fakat Hakk'ın menhiyyâtından kaçınmıyor, Allah'ın yapma dediklerini yapıyor, dinlemiyor Allah'ı. Allah'ı kırıyor yani, sevgili Allah'ını, Rabbini yani. Onu bir katre menîden halk eden Allah'ı kırıyor, O'nun sözünü dinlemiyor. Ve ona babasından yetmiş bin derece şefkatli olan Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâmı üzüyor, yaptığı efâl ü harekât ile. Nedir o? İşte namazını terk etmiş, zekâtını vermemiş, haccını etmemiş, orucunu tutmamış ama tevhîdi var yalnız mücerred. Âkıbeti korkulu. Eğer tevhîd ile ölürse, î mân nasîb olursa, Allah dilerse cezâsı mikdarı nârında yakar sonra âzâd eder. Yâhud hiç yakmaz, affeder. Ona karışmayız. Çünkü Cenâb-ı Hakk buyurmuş ki, "Benim rahmetim gadabımı geçmiştir". Bir adam seksen sene küfr ü dalâletde dolaşsa, türlü türlü günah işlese, kötülük yapsa filan böyle, sonra akli başına gelse, sonra tövbe etse, Allah'a rücû eylese, Allah onu mahrûm göndermez. İmkân ihtimâli yok.

¹¹ Sûre-i Âl-i İmrân 31

Kapısından boş çevirmez. Meğer ki bile ve bula. Ama bazen tövbesini de kabûl etmeyebilir. Karışmayız. Mâlike'l-mülk O'dur çünkü, istediğini yapar Allah.

İki. Fenâlıklarda dolaşüyor, zinâda, livâtada, içkide, fışkıda, kötülüklerde yani. Tevhîdi var. Nasîb olacağı şübhelidir îmânla göçmesi. Dikkat buyurunuz. Neye benzer bilir misin? Fırtınalı havada yanan muma benzer. İbâdetsiz, tâatsiz, ahlâk düzeltilmeden yapılan tevhîd, rüzgarlı havada yanan muma benzer. Bunun etrâfına bir çerçeve geçirmek lâzımdır. Yani bir fener geçireceğiz ki sönmesin. Öyleyse ibâdet, bu îmân nûrunun etrâfına ibâdet fenerini geçireceğiz. Namaz, hac, zekât, oruç, bunlarla çevireceğiz. İş bununla da bitmedi. Ahlâksız olursa insan, ahlâkını düzeltmezse eğer, bu sefer o feneri o ahlâksızlık taşı kırar, gene mumu söndürür. Onun için evvelâ tövbe, sonra ibâdet. Nefs-i emmâre sâhibleri ki nâra yakındır, son nefeslerinde îmânlarından korkulur. Onun için bunların hemen tövbe ederek Cenâb-ı Hakk'a rücû etmesi lâzımdır. Allah bütün tövbeleri kabûl eder, şirkden gayrını, dilerse ama. Şirkden gayrı bütün günahların tövbesini Allah kabûl eder, şirk müstesnâdır, ondan gayrısını dilerse affeder. Allah'ı mecbûr edemezsin, Allah'a cebir olmaz, Celle Celâluhû Hazretlerine.

Onun için tevhîd eden zât, ahlâkını hemen düzeltmeli. Çünkü ecel denilen nesne, ne vakit geleceği malûm değildir. Hemen tövbe etmelidir. Misâlini sana vereyim. Resûlullah buyuruyor ki, "Heleke'l-müsevvifün, tövbesini tehîr edenler helâk oldular". Bugün yaparım, yarın yaparım, öbür gün yaparım. Ekseriyâ görüyoruz böyle dar görüşlü mümin kardeşlerimizi, "Canım niye namaz kılmıyorsun?", "Memurum ben, inşâallah tekâüd olayım yakında, sen beni o zaman gör" filan. Canım, kullar seni tekâüd edip de kullukdan âzâd etdikleri vakitte mi Allah'a kul olacaksın yani? Allah'a muhtaç değil misin? Allah gözünün nûrunu söndürürse, senin gözünün nûrunu kim verir? Soruyorum sana. Muhtaç değil misin Allah'a? Niçin? Neden?

Aklı başında olan, gençliğine, ihtiyarlığına bakmaz, genç de olsa hemen gayret kemerini beline kuşanır ve tövbe istiğfâr eder ve Cenâb-ı Hakk'a ibâdete başlar. "Efendim, ben nefs-i emmâremi yenemiyorum, nefsimi mağlûb oluyorum" dersin, sana bir takım ilaçlar söyleyeceğim. Peygamber'in, sevgili Peygamberimiz'in reçetesiyle, Allah eczâhânesinden bu şifâ. Eğer yaparsan bunları, kurtaracaksın kendini. Misâllerini vereceğiz. Tövbe etmeyenler, bugün tövbe ederim, yarın tövbe ederim diyenler, bunlar helâk oldular. Çünkü ecel, ne vakit geleceği malûm değildir.

Geçen hafta size söylemişdim. Kâfirlere zerre kadar mühlet verilmez. ¹² "فَإِذَا جَاءَ أَجْلُهُمْ لَا يَسْتَأْذِرُونَ" "سَاعَةً وَلَا يَسْتَقْدِمُونَ". Âsîlere de mühlet verilmez. "Aman dur tövbe edeyim". Olmaz, Melekü'l-mevt geldi mi, vurur, kabz eder. Fakat âşık-ı sâdıklara, nefslerini ıslâh etmiş, nefslerini Hakk'da yok etmiş, aşk-ı Muhammed ile kalblerini tezyîn eylemiş, zâhirini şerâfâtın nûruyla pür-nûr eylemiş, kalbi aşkullah, muhabbetullah, muhabbet-i Resûlullah ile taşmış, lisânında zikir, gözünde ibret, işitdiği Kurân'dan başka bir şey değil, söylerse hak kelâm söyler, lağviyyâtıdan kaçınmış, gıybet etmemiş, kötü söylememiş, sebbetmemiş, şetmetmemiş, küfretmemiş, lisânını temizlemiş, bunlara Melekü'l-mevt, koca bir melâike yani meleklerin peygamberi olan

¹² Sûre-i A'râf 34

Hazret-i Melekül'-mevt, edeble gelir, emr-i ilâhî ile, "Allah'ın selâmı var, rûhunu kabzedeyim mi, Allahu Teâlâ soruyor". Halîliyyetdir çünkü, bundan evvel söylemişdik gene, halîliyyet.

Sen görmezsin. ¹³ "وَأَنْتُمْ حِينِيذٍ تَنْظُرُونَ * فَلَوْلَا إِذَا بَلَغَتِ الْحُلُقُومَ". Cân hulkûma geldiği vakitte âlem, başka bir âlem olur. Yok dediğin meydâna gelir, var dediğin yok olur. Elindeki bütün vâriyetin, âriyet olan vâriyetin, hepsi elinden çıkar. Rütben, kasan, kesen, evlâdın, her şey. Her şey seni terk eylemiştir. Seninle kimse kabre girmeyecektir. Sana kimse enîs olmayacaktır, ancak amelin olacaktır. İster güzel işlerin, güzel amellerin, ister çirkin işlerin. Şimdi haber vereceğim sana.

"Heleke'l-müsevvifûn, tövbesini geriye bırakanlar helâk oldu".

Bir pâdişah...Büyük bir ibret, göz sâhibleri için, izân ve irfân sâhibleri için büyük âyât u beyyinât pâdişahda zuhûr eylemiş hâdise, halka ibret olsun için. Çünkü pâdişahın kasası, kesesi, askeri, iki dudağı arasından çıkacak bir sözle binlerce insanın kellesi düşebilir, bu kudrete mâlik olan bir zâtın başına gelen hâdise. Ölüm yatağına yatmış kendisi, son nefesde toplamış vezir vüzerâsını etrâfına. Demiş ki, "Ben Kaf'dan Kaf'a hükmederdim. Öldüğüm vakitte elimi tabutun hâricine çıkarınız koyunuz, tabutun içine koymayın ellerimi benim".

Manâsı ne biliyor musun? Çocuk dünyâyâ geldiği vakitte, çocuğun elleri yumuludur böyle. Sorun bilenlere, belki şâhid olmadınız. Dünyâyâ harîs gelir. Giderken elleri açıktır. Boş gider eli, hiçbir şey götüremez âhirete. Maddeden bir şey gitmez, manâ gider yalnız.

"Ellerimi açık bırakınız. Sonra ikincisi, ben tövbe edeceğim, bugün yarın diye, güzel günler, âlâyışli günler gelip geçiverdi hemen".

Kaç yaşına geldin? Altmış yaşındasın, elli yaşındasın, kırk yaşındasın. Bir gün gibi değildir. İster acı günlerin, ister tatlı günlerin. Ama onların hâtırasıyla, onların anısıyla yaşarsın. Ve mesûlsün, iyiliklerden ve kötülüklerden. Gelip geçmiştir fakat mesûlsün. Onların hâtırasıyla yaşarsın. Fakat dün gitdi, yarın geleceği meçhûldür, dem bu dem, saât bu saâtdir. Bak dikkat et konuştuğum söze. Dün gitdi, bir daha gelmez. Milyonları ver gelmez. Yarına çıkacağın da şübhelidir. Dem bu demdir, saât bu saâtdir. Hemen tövbe istiğfâr etmek lâzım gelir.

Allah bizi tövbe edenlerden, tövbe edip rahmet-i ilâhiyyeye kavuşanlardan, Resûlullah ile buluşanlardan, Allah ile sevişenlerden eylesin.

"Bugün tövbe ederim, yarın tövbe ederim diye tövbemi tehîr eyledim ve Rabbime elim boş gidiyorum. Mülkümden bir şey götüremedim âhirete, ordularım, sarayım, kasam, kesem burada kaldı. İşte benim rütbemden yüksek bir rütbe yok, en büyük pâdişah benim, şarkdan garba hükmeyledim. Benim hâlimi görünüz ve tövbe istiğfâr ediniz".

Vezirlerine nasîhat ediyor son nefesinde. Gene hayırlı adammış. Bazısının dili tutulur, konuşamaz. "Lâ ilâhe illallah" bile diyemez. Çene kilitletir çünkü. Yaaa! Belin bükülürken Allah'a rûkû et, secde et. Bir gün gelecek, belin bükülmeyecek. Elin kâdir iken infâk eyle, bir gün gelecek elin kâdir olmayacak, kasandan para alıp dağıtmaya. Düşmanların tarafından

¹³ Sûre-i Vâkı'a 83-84

taksîm olunacak, sevmediklerine kalacak malın mülkûn. Hepimizin böyle. Velez ki sırtında yamalı bir hırkan olsun, yâhud bir palto olsun, o da sevmediğine kalacaktır. Aklını başına al. Aklımızı başımıza alalım. Dünyâyı boşuna çiğnemeyelim. Gelip geçiyoruz, gidiyoruz. Bu dünyâ kaç defa doldu boşaldı. Bu mescid kaç defa doldu boşaldı. Bu hutbe kaç defa doldu boşaldı. Nice hatîbler geldi gitdi. Hutbe öyle sesleniyor bana, "Senin gibi nice hatîbleri eskitdim". Mihrâb öyle sesleniyor, "Senin gibi nice imâmları ben buradan yürütdüm" diyor "eskitdim, savurdum". Dünyâ değirmeni un gibi savurdu, öğütdü, savurdu havaya. Ama manâsı bâkî. "Öldüm kurtuldum", yok öyle bir şey. Ancak "Lâ ilâhe illallah Muhammedü'r-Resûlullah"ı götürülenler kurtuldular, necâta erdiler. Yoksa ondan gayrısı, ne öldü de kurtuldu, asıl ondan sonra iş başlıyor.

Bütün nâs uykuda, insanların kâffesi uykuda, öldüğü vakit uyanıyor. Gördüğün şey, rüyâdan başka bir şey değil. Hep gördüğün rüyâdır başdan aşağı. İster malın olsun, ister câhın olsun, hepsi rüyâ. Öldüğün gün uyanırsın, gözünü açarsın, bir de bakarsın ki rüyâdan başka bir şey değilmiş. Yok dediğin var oluyor, var dediklerin yok oluyor.

"Hâlimi görün, ibret alın, Allah'a rücû eyleyin" dedi. "Bir vasiyetim var size. Ben öldüğüm vakitte, kabir azâbı hakdır ve gerçektir". İyi dinle! "Kabir azâbı hakdır ve gerçektir, beni tabutuma koyun ama gömmeyin. Beni filanca sarayımın tavanına altın zincirlerle asınız. Hıfzedin beni, asker beklesin beni. Ben azâb-ı ilâhîden korkuyorum".

Ahmak! Düşünemiyor ki, Allah'ın azâbına asker mi mâni olacak! Demir kalelere girsene ecelden kurtulur musun! ¹⁴ "وَلَوْ كُنْتُمْ فِيْ بُرُوجٍ مُّشَيَّدَةٍ". Düşünemiyor oraları, zannediyor ki asker men edecek onun azâbını. Hayır! Belki azâbı artar. Bildiğin gibi değil hâdisât. Âh! Allah kalb gözlerimizi küşâd eylesin, bak neler göreceğiz. Allah anlatsın, neler anlayacaksın, neler işiteceksin, neler duyacaksın, ondan ibret alacaksın.

"Böyle yapınız" dedi. Vasiyetini yerine getirdiler. Öldü, yıkadılar, kefenlediler, bir şey koymadılar tabutun içerisine. Ne kazandıysa hayâtında ibâdât ü tâatdan onu götürdü. Ne kabahat yapıysa onların suçlarını aldı gitdi.

Cehennemde ateş yok, ateşi buradan götürüyorsun. Cennetin nimetleri de buradan götürülüyor. Aklını başın al. Ahmaklığa lüzûm yok. Hiç ahmaklığa lüzûm yok, katiyyen ve kâtibeten. Cehennemin derekâtı ve ateşi buradan gider. "Cehennemde yılanlar var" diyor Peygamber, "hurma ağaçlarının kalınlığı kadar. Akrepler var, katır kadar" diyor, buradan gider onlar. Orada bir yılan halk olunmaz, sen götürürsün buradan. Kurân okuduğun vakitte melâike halk olunur. Zikrullah yaptığın vakitte melâike halk olunur. Sebbedersen şeytan halk olunur sebbinden. Ne yaparsan buradan götürüyorsun beraber.

Sen bir sultânsın, bir takım defînelere mâliksin, fakat haberin yok sultânlığından. Bir dağ gibisin, zâhirde görüyorsun yeşillik, otluk, ağaçlık, kayalık, altında bir defîne var. O defîneye bir mâlik olsan, onu bir anlasan, onu bir görsen! Sultânsın ama ne yapalım ki kaybetmişsin sultânlığını.

¹⁴ Sûre-i Nisâ 78

Ve pâdişahın vasiyeti yerine getirildi.

İyi dinle! Bazı ahmaklar, bak ahmak diyorum, "Efendim, yerimi aldım, kabrimi yaptırdım, işte betondan yaptırdım, mermerden yaptırdım, üzerine şöyle yaptım, böyle yaptım" filan. Kabir yapmak mesele değil, kabir hazırlamak mesele değil, kabre kendini hazırla, kendini kabre hazırla! Kabir hazırlamak mesele değil. O yapılır o. Öldüğün vakitte bir çukur bulurlar, seni koyarlar. Kabrin içerisi mamûr ola, ziynetlene. Oraya gelen yılan dünyâ yılanı değildir, seni sokacak olan kabirde. Sen kendin götürdün o yılanı elinle.

Gece bekliyorlar, büyük bir gürültü oldu. Askerler koşdular ne oluyor diye, açdılar tabutu, büyük bir yılan pâdişahı yutmuşdu. Nereden geldi, nereden girdi acaba? Dünyâ yılanı değil. Pâdişahın kendi ameliydi. Çünkü zâlimlerin amelleri yılandır. Hazret-i Mûsâ aleyhisselâmın asâsı yılan olmuşdu Firavun'a karşı. Pars olabilirdi, fil olabilirdi, aslan olabilirdi. Firavun zâlim olduğu için Allah Hazret-i Mûsâ'nın asâsında onun amelinin gösteriyordu yılan olarak. Acaba anlatabildim mi? Gidtiler, öldürdüler yılanı. Pâdişahı koydular yerine. Gene bir feryâd kopdu, koşdular bakdılar, gene aynı yılan pâdişahı yutmuş. Ve üçüncü sefer de açdılar ki simsiyah kesilmiş. O devrin velîlerine, âlimlerine gitdiler, sordular. "O dünyâ yılanı değil, o ameli kendisinin". Acaba anlatabiliyor muyum?

Yakında amelinle başbaşa kalacaksın. Dostun, annen, baban, sevdiklerin seninle kabre girmez. Onun için hemen tövbe istiğfâr ve ibâdet ve tâata devâm. Sakın "Bugün tövbe edeceğim, yarın tövbe edeceğim" deme. Bak, gene getirelim bir misâl, sana misâlini de vereyim.

Ebu'd-Derdâ Hazretleri, Cenâb-ı Resûlullah'ın pek karîbinde bulunan sahabesinden, arkadaşlarından ve Ashâb-ı Soffe'den ve bize hadîs rivâyet eden büyük zât-ı muhterem, o söylüyor, diyor ki...Çok ince. Ben ekseri zaman söylerim hutbede, çünkü mühim şeyleri söylemek lâzımdır, unutulmasın. "Bir adam" , çok dikkat et konuştuğum söze, "îmânsız öleceği korkusu yoksa kalbinde, îmânsız ölürüm korkusu yoksa, o adam îmânsız ölür" diyor Ebu'd-Derdâ Hazretleri.

Gene onun bir kelâmını söyleyeyim sizlere ki îmânınız daha yakîne gele. Bir evceğizi varmış. Bu ev kışın ayaklarını soğukdan yazın sıcakdan korumazmış, kulubesi yani. Derme çatmaymış. Kendisi Ashâb-ı Soffe'den, Peygamberimiz'in dervîşlerinden yani. Ashâb-ı Soffe, Peygamber'in dervîşleri. Demişler ki kendisine, "Yâ Ebe'd-Derdâ, şu evini biraz büyütse de kışın ayakların soğukdan yazın güneşden hıfz olsa" demişler. Kim söylemiş biliyor musun? Söyleyen Melekü'l-mevt, Azrâil aleyhisselâm. İnsan şeklinde gelmiş kendisine. "Yâ Ebe'd-Derdâ, evini biraz büyütse de kışın ayakların soğukdan yazın güneşden korunsa" demiş. Deyince şöyle bakmış yüzüne, "Sen beni takip ettiğin müddetçe bu bile bana çok" demiş Melekü'l-mevt'e. Yaaa! Görüyor yani, okuyor yani.

Onun için ârif-i billah olanlar, okurlar, insanların yüzünden okurlar. İnsanlar, mushaf-ı nâtıktır, yüzünden okurlar insanları. Ârif olmayan, okumaz. Meselâ her Muhammedînin alnında "Muhammedü'r-Resûlullah" yazılıdır. Haberin var mı ondan? Gördün mü hiç? Dikkatli bak, gözlerini iyi sil. Allah kalb perdesini kaldırsın da gör. Cümle müminlerin alnında eser-i secde yani "Muhammedü'r-Resûlullah" damgası vardır manevî olarak. Bazı zevât eser-i

secde, secdede alnı çürümüş manâsına gelir diyorlar, o manâya da gelir ama, asıl mühim olan, Muhammedî olarak kayıt vardır burada. Onun için koca bir gayr-ı müslim ordusunun içinde iki müslüman koysunlar, bir müslüman eğer ârifse, böyle baksın, on bin kişinin içinden o iki Müslümanı bulur, çıkarır. Hemen belli olur yüzü. Hattâ dikkat ederseniz laf aramızda Avrupa'ya giderseniz göreceksiniz, köpekleri ve koyunları dahi kendilerine benziyor. Gidenler varsa baksınlar, beni tasdik edecekler. Onun için bu alından bu Muhammedîliği silmemeli. Aşkullah, muhabbetullah ile sünnet-i peygamberîye tâbi olmalı ve Âl-i Muhammed'i, ashâbını, ensârını ve evliyâsını sevmeli ki o eser oradan silinmeye.

Bak şunu da söyleyeyim sizlere mümin kardeşlerim. Kendi canını kurtarmaya çalışma yalnız. "Efendim, ben tövbe etdim, hak yolu buldum". Vazîfen bununla bitmiyor senin. Hısım akrabânla güzel güzel mücâdele yapacaksın, onları Hakk'a davet edeceksin, Allah'a çağıracaksın. Eğer oğlunu helâlden besledin, büyüdünsen sana tâbi olacak, sana itâat edecek, haramdan besledinse, sana âsî olacaktır, seni dövecektir. Merâk etme, üzülme hiç! Dikkat et konuştuğum sözlerle! Komşunun kapısını kötülükle çaldınsa eğer, senin de kapını çalacaklar. Komşunun karısına kızına yan bakdınsa, seninkilere de bakacaklar. Yetimleri incitdinse, senin de yetimlerini incitecekler. Hiç hak yerde kalmayacak. Vurana vururlar, çalandan çalarlar. Müstakîm olmaya çalış, bütün kerâmet istikâmetdedir. Müstakîm olursan, aşk-ı Muhammed'le kalbini münevver kılarsan, zâhirini Peygamber'in emirleriyle süslersen, Allah'ın emirlerine riâyet edersen, iki cihânda sultân olursun. Geçiyoruz.

Bir zât geldi dedi ki Ebu'd-Derdâ Hazretlerine, "Ben uğraşıyorum, ben bir çukura düştüm Yâ Ebe'd-Derdâ, çırpındıkça çamura batıyorum ve gömülüyorum, kendimi kurtaramıyorum, içkiden, şundan, bundan filan. Nefsimin mahkûmu olmuşum".

Çünkü vücûdda iki büyük kumandan var. Birisi rûh, biri nefis. Çarpışıyorlar mütemâdî sûrette. Rûh galebe çalarsa, yardımcısı tevfikli akıldır, o adamın vücûdu beytullah oluyor. Eğer nefis kazanırsa, nefsin yardımcısı hannâsıdır, o şeytandır, o binâ şeytan evi oluyor. Düşün! Bazı adam ne yapıyor, kendini kurtaramıyor, mağlûb oluyor nefesine.

Bu zât işte derd yanıyor, Hazret-i Ebe'd-Derdâ'ya. İyi dinle, kulağını benden yana ver! Dedi ki, "Kurtaramıyorum kendimi". Peki, şimdi sana ilaç veriyoruz. Hazret-i Ebe'd-Derdâ, Peygamber'in arkadaşı, sahabisi, Kurân reçetesiyle, eczâhâne-i Muhammed'den şifâ sunuyor sana. İyi dinle şimdi.

Üç sınıf daha yükseleceksin, insan olmak istiyorsan. Yani ölüm sana gülerek gelsin istiyorsan ve ölüm ânında Hazret-i Peygamber'in kucağına düşmek istiyorsan, vuslata ermek istiyorsan, üç mertebe yükseleceksin. Yükselmeden olmaz iş. İçkiyle, fışkıyla olmaz, yürümez, îmân nûru söner. Söyledim sana az evvel, verdim misâlini. Binâenalâzâlik hemen tövbe istiğfâr etmek lâzım ve Hakk'a yönelmek lâzımdır.

"Kurtaramıyorum kendimi". Peki, şimdi sana ilaç veriyoruz. Hazret-i Ebe'd-Derdâ, Peygamber'in arkadaşı, sahabisi, Kurân reçetesiyle, eczâhâne-i Muhammed'den şifâ sunuyor sana. İyi dinle şimdi.

O zâta dedi ki, "Kendini kurtarmak istiyorsan, sana üç tâne ilâç tavsiye edeceğim. Birisi, cenâze namazı kıl. İki, hastahânelere git hastaları yokla. Üç, mezarlıklara git dolaş. Sonra

bana gel". O adam gitdi, döndü dolaşdı, geldi ve dedi ki, "Vallâhi ben bu işleri yaptım ama bana bunların hiçbir tesîri olmadı". Hazret-i Ebe'd-Derdâ dedi ki ona, "Sen bu işleri yapmışsın ama hakkıyla yapmadın. Meselâ cenâze namazı kıldın ama sen kendini o cenâzenin yerine koymadın. Cenâze namazını kılarken, tabutun için ben varım, benim namazım kılınıyor diye düşüneceksin, namazı öyle kılacaksın. Hasta ziyâreti yaptın, ama hiç düşünmedin, bu hastanın yerinde ben de olabilirdim diye. Mezarlıklara gitdin ama ölümünü hiç düşünmedin, muhakkak ki bir gün sen de kabre gireceksin. Eğer benim dediklerimi böyle yapsaydın, mutlakâ tesîrini görecekdin" dedi.

Yarınki Gün İçin Ne Hazırladın? 5 Ocak 1979 (7 Safer 1399)

Kâllallahu Te'âla fî Kitâbihi'l-Azîz

Eûzübillahimineşşeytânirracîm

Bismillahirrahmânirrahîm

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَلْتَنْظُرْ نَفْسٌ مَّا قَدَّمَتْ لِغَدٍ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ¹⁵

Sadakallahü'l-Azîm

Dilleriyle Allah'ı tevhîd ederek dillerini süsleyen, Allah'a gönül ve muhabbet vererek kalblerini tezyîn eyleyen, sebep-i hilkat-i Âdem, sebep-i hilkât-i âlem olan Fahr-ı Risâlet, cümle enbiyânın şâhı, enbiyânın gözü nûru, asfiyânın imâmı, müttakîlerin yücesi, Fahr-ı Risâlet'e gönül verip, O'na îmân eyleyip, O'nu her şeyinden ziyâde severek, evlâdından, malından, mülkünden, kasasından, kesesinden, rütbesinden, her şeyinden ziyâde severek, îmânını kemâler erdiren, âhîret sultânı olan, Hakk'ın cennetine tâlib, rızâsına râgıb, cemâline âşık olanlar!

Her dâim söylediğimiz gibi, en yüce nimet, en yüce devlet, islâm ve îmândır. Allah'ın bize en büyük nimeti, nimetinin en yücesi, islâm dîniyle bizi müşerref kılması, gönüllerimizi îmân nûruyla pür-nûr eylemesi, gönüllerimize habîbinin ve zâtının muhabbetini vererek bizleri kendisine kul, habîbine ümmet etmesi ve ahkâmı eskimeyecek olan, dâimâ genç ve dinç bulunan Kurân-ı Kerîm'de bize, "yâ eyyühellezîne âmenû" hitâbıyla hitâb etmesidir. Bu hitâb, yani "yâ eyyühellezîne âmenû", okuduğum âyet-i kerîmede bize böyle hitâb eden, hâfız, hoca, müftü değil, peygamber değil, yerin göğün sâhibi Allahu Zü'l-Celâl ve Tekaddes Hazretleri, bu hitâbı sana yapan : "yâ eyyühellezîne âmenû". Resûlullah ağzından zuhûra gelmiş fakat kelâmın sâhibi semâvâtın ve ardın ve bilinen ve bilinmeyen âlemlerin rabbi olan Allah'dır ki sana bu hitâbı yaparak seni yüceltiyor. Sana hitâb-ı kerâmât ile, sana hitâb-ı kerem ile hitâb ediyor. Bunun kıymetini bilmek lâzım.

Dikkat edilirse Kurân-ı Kerîm'de, bizden evvel geçen ümmetlere böyle bir hitâb yok. Yani Tevrat'da müsevîlere, "Ey toprakoğulları! Ey suoğulları!" diye hitâb etmiş. Onların nebîsi olan

¹⁵ Sûre-i Haşr 18

ve Allah'ın da kelîmi bulunan Hazret-i Mûsâ'ya "Yâ Mûsâ", rûhullah olan Îsâ Peygamber'e, "Yâ Îsâ" diye Cenâb-ı Hakk hitâb etmiştir. Bizim Peygamberimiz sallallahu aleyhi veselleme "Yâ eyyühe'n-nebiyy", "Yâ eyyühhe'r-resûl", "Ey benim nebîm", "Ey benim resûlüm", "Yâ eyyühe'l-müddessirü", "Yâ eyyühe'l-müzzemmilü" diye hitâb-ı kerâmât ile hitâb etmiştir. Diğer peygamberlere, "Yâ Süleymân", "Yâ Dâvûd", "Yâ Îsâ", "Yâ Mûsâ" diye hitâb vardır. Kurân-ı Kerîm'in hiçbir tarafında "Yâ Muhammed" hitâbı yoktur. Resûlullah'a hitâb edecek mi, "Yâ eyyühe'r-resûl", "Yâ eyyühe'n-nebiyy", "Yâ eyyühe'l-müddessirü", "Yâ eyyühe'l-müzzemmilü", "Rahmeten-lil-âlemîn", "Raûf", "Rahîm". Hattâ hattâ şân-ı Muhammediyyetde, "Habîbim Muhammed, sana itâat eden bana itâat etdi". "Seni seven beni sevdi". "Sana tâbi olan bana tâbi oldu". "Sana ihânet bana ihânet". "Sana îmân bana îmân". "Sana muhabbet bana muhabbet". "Sana adâvet, düşmanlık, bana adâvet" buyurmuşlardır Cenâb-ı Hakk Celle ve Tekaddes Hazretleri. Peygamberimiz pek kıymetli olmasından dolayı.

Zâten evvelâ hutbenin başında okuduğum kelimâtta vardı, Peygamber Efendimiz sebab-i hilkat-i âlemdir. Yani bu kâinâtın sebebi, halk olunmasına sebab, Cenâb-ı Fahr-ı Risâlet'dir. Allah'ın habîbi Muhammed'ine olan aşkı ve muhabbetinden dolayı Allah bu kâinâtı halk eyledi. Mefhar-ı benî âdemdir. Bütün benî âdem yani âdem çocukları, Âdem Peygamber de dâhil olmak şartıyla, Resûlullah sallallahu aleyhi veselleme ile iftihar ederler. Hattâ ulu'l-azm peygamberler, ulu'l-azm, yani büyük, çünkü peygamberler iki kısım, bir ulu'l-azm peygamber var, bir nebî var, bırak nebîleri, ulu'l-azm peygamberler, "Yâ Rabbi, bizi peygamber yapacağına habîbin Muhammed'ine ümmet etseydin" diyorlar. Cenâb-ı Hakk onların bu duâsını kabûl buyurmuş ve onların isimlerini Kitâbullah'da zikrelemiştir ki Ümmet-i Muhammed onların isimlerini zikretsin. Peygamberimiz o kadar yücedir.

Hakîkat-i Muhammediyye'ye hiçbir ferdin akli, idrâki erişmez. İlim kâfi değildir. Ancak Allahu Zü'l-Celâl ve Tekaddes Hazretleri, hakîkat-i Muhammediyye'yi Allah'lık ilmiyle bilir. O yaratmıştır çünkü, hâlık-ı a'zamdır. Nasıl ki enbiyâ içerisinde Resûlullah en yüce ise, ümmetler içerisinde de bu ümmete Cenâb-ı Hakk habîbi Muhammed'ine olan aşkı ve muhabbetinden bize, "yâ eyyühellezîne âmenü" hitâbıyla hitâb eylemiştir.

Şimdi, bütün kalbimizin titremesi, korkmamız şöyle olmalıdır. Bu âlemde bu hitâba mazhar olmuşuz, acaba "yevme tüble's-serâir"de, yani bu âlemde sonraki ebedî âlemde Allah gene bize aynı hitâb ile hitâb edecek midir? Kalbimize bunun korkusu düşmelidir. Îmânlı göçersek gene aynı iltifât-ı ilâhîye mazhar olacağız. "Ey Müminler! Ey âşık-ı sâdıklar! Gelin cennetime, cemâlîme" diyecektir Cenâb-ı Hakk Celle ve Tekaddes Hazretleri, davet edecek. Eğer bu evsâfı taşıyamazsak, bu nimete lâyık olmazsak, Allah bizim başımızdan tâc-ı îmânı alırsa, sırtımızdan libâs-ı şerîatı çıkarırsa, o vakit bu hitâb ile bize hitâb olunmaz yevm-i kıyâmetde.

¹⁶ "وَأَمَّا زُورَ الْيَوْمِ أَتْيَا الْمُجْرِمُونَ" âyet-i kerîmesinin sırrıyla mücrimler ayrıldığı vakitte îmânsız göçenler mücrimlerle beraber nâra doğru sevk olunurlar. Allah muhâfaza buyursun.

Cümle peygamberân-ı izâm hazerâtının da dünyâyâ teşrileri, yüz suhuf, dört büyük kitâbın inzâlî, Resûlullah'ın şân-ı vâlâsını bildirmek ve beşeriyete Peygamber'in geldiğini müjdelemek için gönderilmiştir. Cümle peygamberân-ı izâm hazerâtı nûrunu Hazret-i Fahr-ı Risâlet'in nûrundan almışlardır. Peygamberimiz'in her bir sıfatından bir sıfata diğer enbiyâ

¹⁶ Sûre-i Yâsîn 59

nâil olmuş. Bazısı Peygamberimiz'in üç sıfatına, beş sıfatına nâil olmuş, bazısı Peygamberimiz'in bir sıfatında kalmışdır. Onun için Peygamberimiz gâyetle yüce, gâyetle büyük. Allah bizi O'ndan, O'nu bizden ayırmassın.

Kimin ki kalbinde zerre mikdarı muhabbet-i Muhammediyye vardır, o kimse azîz olmuştur. Kalblerinde muhabbet-i Muhammediyye bulunmayanlar helâk olmuşlardır. Bundan evvelki hutbelerimizde söylemişdik, bir kimse, estağfirullahe'l-azîm ve etûbu ileyh, Resûl'ün aleyhinde bulunsa, dikkat buyurunuz, çok mühim, ve buna kerrât merrât ile şâhid olmuştuzdur, Resûl'ün aleyhinde bulunan kimse öldüğü vakitte ağzından necâset gelir. Yani necâseti, pislîği ağzından gelir. Cenâb-ı Hakk, zât-ı ulûhiyyetine yapılan küfrü, sebbi affeder fakat Fahr-ı Risâlet'e yapılan küfür, Hazret-i Muhammed'e yapılan küfür ve sebb affolmaz. Çünkü nâmûs-i ilâhîdir Muhammed Mustafâ, mahbûb-i rahmânîdir Muhammed Mustafâ, Allah'ın sevgilisidir. Onun için insan şahsına yapılan hakâreti affedebilir insanken. Fakat mukeddesâtına tecâvüz edildiği vakitte, affetmemesi lâzım gelir. O vakit insanlıktan çıkar. Nâmûs-i ilâhî, mahbûb-i rahmânî Hazret-i Muhammed Mustafâ'dır. Ona yapılacak ufak bir hakâret, ufak bir hakâret yâhud ufak bir yan çizme, o kimseyi iflah etmez, felah buldurmaz. Buna mukâbil, O'na zerre kadar muhabbet eden de nâr-ı cahîmden kurtulur. Hele vücûdunda zerre mikdarı Muhammediyyet bulundu mu bir kimsenin, nârdan kurtulmuş demektir. Elhamdülillah ki hepimizin alnında eser-i sücûd, gönüllerimizde muhabbet-i Muhammediyye vardır, mevcûddur, elhamdülillah. Hakk Teâlâ'ya bunun için çok şükredelim ve Cenâb-ı Hakk'a çok duâ edelim ki bizi habîbi Muhammed'inden ayırmassın.

Size âyet-i kerîmenin esrârından bir mikdar yani denizden bir katre şemsden bir zerre bahsedebildik, îmân bahsinde. Dünyâ yüzüne îmânî gelmek var. Yani bütün doğan insanoğulları, geçen hafta söylemişdim, fitrat-ı islâm üzere doğarlar. Yani islâm fitratı, tertemiz. Fitrat-ı islâm üzere doğar, onun annesi, babası Yahudi'ye, Mecusi'ye, Hristiyan'sa, o dîne sülûk eder. Ama bazan tevîk-i rabbânî erişir, dikkat buyurunuz, diyâr-ı küfürde doğsa dahi, ona îmân nasîb olur. Bazen Cenâb-ı Hakk'ın mudill esmâsı tecellî eder, islâm diyârında bir şeyhin oğlu, yâhud bir hocaefendinin oğlu, Allah muhâfaza buyursun, bir şeyhülislâmın oğlu bakarsın îmânını elinden aldirabilir. Allah dilediğini hidâyete, dilediğini dalâlete iletir. Sen dâimâ duâ et. Bak, dikkat buyur, dâimâ söylerim. Bir günde kırk rekat namaz var, her rekatda bir Sûre-i Fâtîha okuyoruz. Bu Sûre-i Fâtîha'nın içerisinde bir âyet var. Hepsî mühim ya, ehemm-i mühim. ¹⁷ إِنَّا الصِّرَاطُ الْمُسْتَقِيمُ "e sıkı sarıl. Manâsı, "Yâ Rabbi sen beni kulluğa kabûl etdin, Resûl de nigâh-ı iltifâtıyla beni şâd eyleyüp ümmetliğe kabûl etdi, şimdi ben senin huzûruna durdum, ben doğru yol üstündeyim, benim ayağımı buradan sürçme, kaydırma doğru yoldan. Îmân ile yaşayayım, îmân ile öleyim, sâlihler ilhâk olayım". Bunu kalbinden çıkarma.

Yukarı tarafında âyet-i kerîmenin esrârı var, ¹⁸ إِنَّا نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ ", buna dikkat edersen, "Yâ Rabbi biz ancak sana ibâdet eder ve senden biz yardım bekleriz" diyorsun. "Biz" diyorsun, "ben" demiyorsun, niçin acaba? Bu "Biz" kelimesinin içerisinde cümle enbiyâ dâhil, melâike dâhil, sâlihler dâhil, peygamberler dâhil, âşıklar dâhildir. Cenâb-ı Hakk velîlerinin, dostlarının duâsını reddetmez, bu duâyı etdiğin vakitte sen de onların içine dâhil olursun, Allah senin

¹⁷ Sûre-i Fâtîha 6

¹⁸ Sûre-i Fâtîha 5

duânı müstecâb kılar. "iyyâke na'büdü", Yâ Rabbi biz ancak sana ibâdet ederiz, senden başka ilâh yoktur, "ve iyyâke nesta'înü", bu ibâdeti yapmak için de senden yardım bekleriz. Eğer sen bize yardım etmezsen biz senin huzûruna çıkamayız, senin Kurân'ına muhâtab olamayız, Kurân'ını dinleyemeyiz, sâlihlerle oturamayız, âşıkları sevemeyiz, doğrularla beraber olamayız diyorsun.

Cümlesi Cenâb-ı Hakk'ın sana nimet-i uzmâsıdır. Şundan bil. Yapdığın işden âkıbetin belli olur. Yapdığın işden âkıbetin belli olacaktır. Seni Cenâb-ı Hakk nerede kullanıyor, ona bak. Birkaç ölçü vereceğim sana kulağında bulunsun. Seni Allah nerede, hangi işde kullanıyor, ondan bil kendi makâmını ve Allah'a hamd ü senâ eyle. Yine paran helâl mı harâm mı, onu bilmek istiyorsan, onun da sana sırrını söyleyeyim. Parayı sarf ettiğin yeri gör. Nereye sarf ediyorsun parayı. Çünkü harâmdan gelen harâma gider. Eğer kazandığın mal hayra sarf olunuyorsa bilmiş ol ki helâldan kazanmışsın. Helâl helâla gider, harâm harâma gider. "Küllü şey'in yerci'u ilâ aslihî" dir, her şey aslına rücû eder. Küffâr-ı hâkisârın aslı nâridir, nâra ilhâk olunur, müminlerin aslı nûridir, nûrâ ilhâk olunurlar. Her şey aslına rücû eder. Kıssaları var fakat vakitlerimiz dar olduğu için anlatmıyoruz geçiyoruz.

Gör Allah'ın kudretini ki, Hazret-i Mûsâ Kelîm asâsını vurdu, Bahr-i Ahmer şakkoldu, deniz tanıdı âşıklarla kâfiri, Firavunîleri boğdu, Benî İsrâîl'i boğmadı. Her ikisi de denize düşmüşlerdi. Deniz tanıdı. Deniz tanıdı adüvvullahı ve mahbûbullahı. Allah'ı sevenlerle, Allah'a inananlarla inanmayanları tanıdı deniz. Firavunîleri boğdu, Benî İsrâîl'e necât verdi.

Hazret-i Hûd aleyhisselâm asâsı ile yere bir dâire çizdi, âşık-ı sâdıklara dedi ki, "Girin benim dâirem içerisine". Müminler Hûd'un çizdiği dâire içerisine girdiler, rîh-i sarsar geldi, küffâr-ı hâkisârı helâk eyledi. O dâirenin kenarına geldi mi rüzgar duruyordu, müminlere serin bir hava oluyordu, şifâ oluyordu. Kâfir, zulmün cezâsını görmüş, azâb olmuşdu. Demek ki bütün mahlûkât-ı ilâhiyye ve senin görmediğin kuvvetler müminleri ve âşık-ı sâdıkları ve zâlimleri tanımaktadırlar. Zâlim yapacağı zulmün yanına kalacağını zannetmesin, mutlakâ bir gün önüne çıkacak, nasıl ki Firavun denizde gark olduğu gibi, kendi zulmüyle gark olacaktır. Âşıklar da, sâdıklar da, güzel, sâlih amelleri önlerine çıkacak, onlara Nûh'un gemisi gibi necât verecektir.

Yakûb aleyhisselâm otuz sene sonra üç aylık yoldan Yûsuf'unun kokusunu aldığı gibi, mümin âşık-ı sâdıklar da Cenâb-ı Hakk Celle ve Tekaddes Hazretlerinin, Fahr-ı Risâlet'in kokusunu almışlardır. Allah Şemme-i Muhammedî'yi burnumuzdan çıkarmasın, o kokuyu dâimâ duyalım, genç ve dinç duralım. Gülistân harâb olduysa, gül harâb olduysa, gülyağı ortada durmaktadır. Görenler nûru bulsunlar, Hakk'a âşık-ı sâdik olsunlar, Sırât-ı müstakîmden ayrılmasınlar. Çünkü okuduğum âyet-i kerîmede Cenâb-ı Allah, "Ey îmân edenler! Yarın için ne hazırladın?" diyor.

Yarından murâd nedir? Kıyâmet günüdür. "Efendi, kıyâmet yarın mı?" Belki yarından daha yakın. Size anlatmışdık bundan evvel. Bir adam öldüğü vakitte kıyâmeti kopdu demektir. O büyük kıyâmet olacak, ona "lâ şekk velâ şübhe". Bu binâ yapıldı, yıkılacaktır. Yarınki gün için ne hazırladın? Soruyorum sana. Allahu Teâlâ soruyor bu soruyu, ben sormuyorum.

Şu suâlle karşılaşacaksın. Parayı nereden kazandın ve nereye sarf eyledin? Az evvel söyledim sana, misâlini verdim. İşitdiğin ilimle ne amel etdin? Okuduğun veyâhud işitdiğin ilimle ne amel etdin? Gençliğini nerede yıpratdın, geçirdin, çürütdün? Bu dört soru sorulacak:

- Ömrünü nerede geçirdin?
- Gençliğini nerede çürütdün?
- Parayı nereden kazandın nereye sarf eyledin?
- İşitdiğin ilimle ne amel etdin?

Dört soru sorulacak. Her imtihan sorusu gizlidir, Allah soracağı soruyu buradan bize haber vermiştir. Düşün, tefekkür et, teemmül et, kendini ona göre çek, çevir ve hazırlan, bu sorulara mutlakâ muhâtab olacaksın.

Parayı nereden kazandınsa oraya sarf edersin. Nârîler nâra, nûrîler nûra giderler. Helâldan kazanılan helâla gider.

İki. İşitdiğin ilimle, duyduklarınla ne amel etdin? "Dinledim, vaktimi geçirdim". Fenâ bir şey değil ama ne amel etdin? Ve kıyâmet günü için ne hazırladın? Ve ölüm günün için ne hazırladın? Bu fânî âlemden geçip göçeceksin ne hazırladın?

Sana haber vereyim. Eğer kalbinde Allah ve Resûlüne muhabbetin varsa kazandın. Ama kalbini fitne fücür ile doldurdunsa, fenâlıklarla doldurdunsa, kirletdinse o vakit işi kaybetdin. Allah muhafâza buyursun. Ebedî kaybetdin. Ya ebedî saâdet, ya ebedî sefâlet. İkidenden bir tânesi. Onu da buradan alacaksın. Pazara çıkdın çuvala her önüne geleni doldurma. Bak, yapacağın işler, Allah'ın Kitâbı'na uysun, Resûlullah'ın sünnetine uysun, sîret-i evliyâyâ uysun.

"Bugün tövbe ederim, yarın tövbe ederim, öbür gün tövbe ederim" diye vaktini bedâvaya geçirme. Böyle diyenlerin çoğuna ecel geldi, onlar tövbe etmeden öldüler. Bilmiş ol ki, Allahu Zü'l-Celâl ve Tekaddes Hazretleri, Habîbine olan muhabbetinden sana gargaraya kadar müsâade etmiştir. Yani rûh hulkûma gelesiye kadar tövben kabûl olur. Ama o zamânı bekleme! Ya tövbe edebilirsin, ya edemezsin. Çünkü çene kilitlenebilir, dil tutulabilir. Onun için hemen ibâdet ve tâata başla. Ve Allah ve Resûlüne muhabbete başla ve itâata başla. Gönlünü nûrullah ve nûr-i Muhammed ile münevver kıl. Alnından eser-i secdeyi sildirme. Kalb-i hâşî' sâhibi ol. Hakk'dan kork. Allah'dan korkanlar en yüce makâmı ihrâz etmişlerdir. Çünkü müttakîlerin imâmı, Hazret-i Muhammed Mustafâ'dır, sallallahu aleyhi vesellem. Gene Cenâb-ı Hakk Kitâb-ı Kerîminde buyurmuşlar ki: "İçinizde en kerîminiz, en yüceniz, benim indimde en makbûlunuz, mergûbunuz, benden korkandır" diyor Cenâb-ı Allah.

Korku iki kısımdır, bir sopadan korkmak vardır, bir muhabbetden korkmak vardır. Ne demek o? Kalbinde şu bulunsun senin. Allah bana azâb ederse. Allah'ın azâbı şiddetlidir, âmennâ, fakat bunun için korku, bu şekilde Cenâb-ı Hakk'dan korkmak dün korkudur. Asıl korkun şu olsun. Ya îmânsız göçersem. Ya Rabbim bana "ey mümin" demezse. Ya Muhammed aleyi's-salâtü ve's-selâm bana ümmetim demezse benim hâlim nice olur. Bu korkudan kalbin titresin ki o vakit ebedî saâdete eresin.

Vallahu yed' ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

Ölüm Müminlere Baldan Tatlıdır 12 Ocak 1979 (14 Safer 1399)

Kâllallahu Te'âla fî Kitâbihi'l-Azîz
Eûzübillahimineşşeytânirracîm
Bismillahirrahmânirrahîm

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَلْتَنْظُرْ نَفْسٌ مَّا قَدَّمَتْ لِغَدٍ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ¹⁹
Sadakallahü'l-Azîm

Ey âşık-ı sâdıklar! Hakk'ın cennetine ve rızâsına râgıblar, cemâline âşıklar!

Okumuş olduğum âyât u beyyinât, ahkâmı eskimeyecek olan, dâimâ genç ve dinç, mümine şifâ, kâfire hüsrân olan Kurân-ı Mübîn'in sûrelerinden Sûre-i Haşr'dan bir âyet okudum. Birkaç haftadan beri aynı âyet üzerinde duruyoruz ve ondan tâliblere, âşıklara şifâ sunuyoruz.

Bu âleme gelen birçok şeyle karşılaşır ya mühim olan, ehemmi-i mühim olan dört şeyle karşılaşır. Bunların bir tânesi, ölüm bir nehirdir, bu âleme gelip de bu nehirden içmeyen olmayacaktır. Herkes bu nehirden tadacaktır ve içecektir. Ecel nehrinden. İkincisi kefen bir libasdır, bu libâsı bu âleme gelen herkes elbisesini çıkaracak, libâs-ı fâhiresini, bu libâsa bürünecektir. Tabut bir binektir ki, buna binmeyen olmayacak. Muhakkak sûretde bu âleme gelenler tabutla bu âlemden firâr edip Rabblerine mülâkat edecekler. Dördüncü, kabir bir kapıdır, mahşere giden, kıyâmete varan, ebedî âlemin kapısıdır, bu kapıdan geçmeyecek kimse yoktur.

Bu içilecek olan ölüm nehri yani ölüm, insanoğullarına iki türlü gelir. Biz şimdi burada küffâr-ı hâkisârın ahvâlinden bahsetmeyeceğiz, onlar için ölüm gâyetle acıdır ve korkunçdur. Müminlerden de âsîler, hilkatlerinin iktizâsının ne olduğunu bilmeyenler, düşünmeyenler, arayıp bulmayanlar, o ölümün acısı tadarlar.

Ölüm baldan daha tatlı, şekerden daha elezzedir. Kimin için bilir misin? Niçin geldi ve niçin gidiyor, niçin halk olundu, bu âleme niye geldi, bunu düşünenler için. Bu âleme niye geldin, bunu düşün. Cenâb-ı Hakk Celle ve Tekaddes Hazretleri bu âleme niçin geldiğimizi Kurân-ı Azîminde haber vermekde. Esteîzübillah. ²⁰ "وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ". "Biz görünen ve görünmeyen kuvvetleri, insanları ve cinnileri halk eyledik ki bunlar beni bilip bana ibâdet

¹⁹ Sûre-i Haşr 18

²⁰ Sûre-i Zâriyât 56

eyleyeler". Yani insanın ve cinlerin vazîfesi, görülmeyen kuvvetlerin vazîfeleri, Allah'ı bilmek, bulmak ve Hakk'da olmak ve Hakk'a ibâdet kılmak, kulluğunu bilmek, aczini öğrenmektir.

Çünkü nefsini bilmeyen Allah'ı bilemez. Nefsini öğrenmeyen, kendi vücûd iklîmini okumayan, kendi kitabını tefekkür etmeyen. Yani kendi kitabından murâd, vücûdunu, nefsini yani. Çünkü hepimiz birer kitabız. Hattâ hattâ her şey bir kitaptır okuyan için. Seriyreden süreyyâya kadar. Yani arzdan semâvâta kadar. Yani gözlerin göremediği yerlere kadar kitaptır, satırdır. Okuyabilen için, gözünde ibret olan için, kulağı hak kelâmı işiten için, dili Allah'ı zikreyeyen için, gönlü Allah'ı seven için bir kitaptır, okumak lâzımdır. İnsan kendi vücûdunu okumalı, kitabını. Kitabın sana okutulmadan kendi kitabını bu âlemde okumalısın.

Gene Allah seni hesâba çekmeden, muhâsebe etmeden, sen kendi nefsini muhâsebe etmelisin. Onun için Resûlullah sallallahu aleyhi vesellem, âlemler fahri, Allah'ın mahbûbu, mergûbu olan Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâm, "Hâsibû kable en tuhâsebû" buyurmuş, "Allah sizi hesâba çekmeden siz kendinizi hesâba çekiniz". İşte okuduğum âyet de onu göstermekde. "Ey îmân edenler! Ey beni dilleriyle tevhîd edip, gönülleriyle bana inanıp beni sevenler! Bakınız, yarınki gün için ne hazırladınız". Yarınki günden murâd ölümdür. Bu ölüm herkese mevûddur yani vaad olunmuştur. Ölümden kurtuluş yoktur. "وَلَوْ كُنْتُمْ فِي بُرُوجٍ مُّشَيَّدَةٍ"²¹, demir kalelere girsek, burçlara çıksak, semâvâtdaki burçlara, nereye gidersek gidelim, ölüm bizi bulacaktır. Yalnız âşık-ı sâdıklara ölüm baldan tatlı, şekerden daha elezzettir. Çünkü ölüm bâbında âşıklar için vuslat-ı cemâl vardır. Vuslat-ı cemâl demek yani senin anlayacağın, Hakk Teâlâ ve Tekaddes Hazretleri dünyâ âleminde senin kisbine göre, bulunduğu makâma göre, îmânının lezzetine göre, ibâdetinin zevkine göre, zühdüne, takvâna göre sana tecelliyâtda bulunur ölüm ânında.

Meselâ fakîr olan bir mümin ne kadar bu âlemde değil mi? Kâfirlere verilen o büyük büyük apartmanlara, villalara, sayfiyedeki yerlerine, otomobillerine imrenmeyiniz onlara. Onların gördükleri rüyâ. Ey âşık-ı sâdık! Senin de gördüğün fakr u zarûret, görmüş olduğun bu âlem, bu da rüyâdır. Misâllerini bundan evvel size vermişdik bunların. Fakat gene söyleyelim. İstifâdeden hâlî değil. Unuttuklarımızı hatırlayalım. Allah'ın nimetlerini sayalım ki Cenâb-ı Hakk'ı sevelim.

Allah'ın sana bahş ettiği nimetleri sen sayarsan, bilersen Allah'ı seversin, Allah'a mutî olursun, itâatkâr olursun. Ancak bir adam anlaması olmasa, o vakit o adam bulunduğu nimetin farkında olmaz. Ama saymadan da olmaz. Birçok nimetleri saymamız lâzımdır. Sana vücûd verilmiş, göz verilmiş, kulak verilmiş, el verilmiş, ayak verilmiş, öyle bir nimete Allah seni müstağrak kılmış ki farkında bile değiliz. Meselâ insan bir gözünü on bin liraya satmaz, sağlam bir dişini yüz liraya vermez, sağ kolunu insan yüz bin liraya vermez, bir ayağını iki yüz bin liraya satmaz. Dikkat edersen bak ne kadar servete mâliksin. Bunun da fevkinde bir şey var. Ebedî âlemin miftâhı sana verilmiş. Ebedî âlemin miftâhı, tevhîd-i şerîf. Lisânında "Lâ ilâhe illallah" var. Herkese nasîb olmuyor bu. Bu îmân tâcı herkesin başına konulmadı. Birçok insanları görüyorsun, bunlar da senin benim gibi insanlardır, birisi Brezilya'da yetişmiş, birisi Avustralya'da yetişmiş, Hazret-i Peygamber'in ismini işitmemiş, onlara hak ve hakikâti öğretmeğe bir vâiz gelmemiş. Sana gelmiş. Sen batn-ı mâderde iken yani annenin

²¹ Sûre-i Nisâ 78

karnındayken, daha rahimdeyken dahi sen ezânı işitiyordun, annen "Lâ ilâhe illallah" diyordu, ananla beraber secde ediyordun, Allah'a rûkû ediyordun. Senin için büyük bir iltifat var. Senin için büyük bir rahmet var. Senin tâlihine yüce. Sen kudsîsin. "Niye ona öyle olmuş, bana böyle olmuş?" diye sorma! Kâinâtda hiçbir şey müsâvî yaratılmadı. Kimi güzel, kimi çirkin, kimi kâfir, kimi mümin, kimi hasta kimi sıhhatli, kimi zengin kimi fakîr, ayrı ayrı. Sana da bu düşmüş ihsân-ı ilâhîden.

Hani biliyorsun ya, işitdin, söylemişdim, gene söyleyelim. Kelb sordu Bayezid-i Velî'ye. Sultân Bayezid'e değil, Bayezid-i Bistâmî Hazretlerine. "Ey Allah'ın sôfisi, âşıkı!". İyi dinle! Kulağını benden yana ver! Düşün, tefekkür eyle! "Ey Allah'ın velîsi, senin ile benim aramda ne fark var? Sende can varsa, bende can var". Yalnız kelbe mahsûs değil, bütün mahlûkât-ı ilâhiyye. "Sende kan varsa, bende kan var. Sende damar varsa, bende damar var. Sende aşk varsa bende de aşk var. Sende korku varsa, bende de havf var. Aramızdaki fark nedir bizim?" dedi. Hazret-i Velî düşündü, durdu.

Hakîkaten mühim bir soru.

Görmüyor musun? Mandaları kesiyorsun, sığırları boğazlıyorsun, koyunları kurban ediyorsun, etini yiyorsun, ne hakkın var senin, onlar da mahlûkât-ı ilâhiyye, senin gibi yaratılmış. Farkın ne acaba?

Köpek sordu, Sultân Bayezid durdu. "Efendim, nasıl olur, bir velî durur mu?" Durur. ²²فَوْقَ كُلِّ ذِي عِلْمٍ عَلَيْهِ. Allahu Teâlâ bir bileni bir bilenin üzerine âlî kıldı. İlimde el elden üstündür, tâ arşa kadar. "Ben biliyorum" deme! "Men kâle ene âlim fe hüve câhil". Kim ki ben biliyorum dedi o câhil kimsedir. İnsan okudukça cehli artar. Hiç olduğunu öğrenirsin. Gene hiçlik içinde sultân olduğunu bilirsin. Zâhiren hiçsin, çürüyeceksin, toprak olacaksın, ama ebediyen sultânsın.

Sultân Bayezid kaddese sırrah Hazretleri, düşündü, cevap veremedi. Köpek dedi ki, "Yâ velî, ben sana cevap vereyim. Ne ben Allah'dan bu köpekliğe tâlib oldum yani beni köpek halk et diye Allah'a tâlib oldum, ne sen insan olayım diye Allah'a müracaat etdin. Allah sana, senin canına insan elbisesi giydirdi, bana hayvan elbisesi, kürkü giydirdi. Bana köpek kürkü giydirdi, sen insan kürkü giymişsin. Aradaki fark bu".

İşte bundan kurtulmak için bir Kelime-i Tevhîd ki, "Lâ ilâhe illallah". Onun için Cenâb-ı Allah, "Kâfirler, hayvanlar gibidir" diyor. Yemek-içmekde, yatıp-kalkmakda, hayvandan hiçbir farkı yoktur kâfirin. Hattâ kâfir, dalâletde hayvandan, vahşî hayvandan daha ednâ ve eşnâdır. Onun için Cenâb-ı Allah gene Kitâb-ı Kerîminde, ²³أُولَٰئِكَ كَالْأَنْعَامِ بَلَّغْنَاهُمْ أَضَلُّ buyuruyor. Yani onlar, o kâfirler, yaşayışda hayvanlar gibidir, dalâletde hayvanlardan daha ednâ ve eşnâdır. Bir aslan, üç adamı parçalar, bir adamı parçalar, bir insan hayvanı, bir atom bombası îcâd eder, milyonları mahveder. Bir çöllü, bir adamı esîr eder, bir adamı köle eder. Münevverim diyen medenîler milyonları köle ederler. Köleliği kaldırdık derler, milyonları köle ederler, köleliği kaldırdık nâmı altında. Anlayanlara söyledik, geçiyoruz.

²² Sûre-i Yûsuf 76

²³ Sûre-i A'râf 179

Binâenalâzâlik işte müminler, ölüm, müminlere, âşık-ı sâdıklara, niçin halk olunduğunu bilenlere, bu lezzeti tadanlara, Allah'ı kendinde bulanlara, Resûlullah'a gönül verenlere, bunlara ölüm baldan daha tatlıdır ve elezzidir. Hattâ Yakûb aleyhisselâm otuz sene sonra Mısır'dan çıkan Yûsuf'un gömleğinin kokusunu duyup da, "Yûsuf'un kokusu geliyor" dediği gibi, âşık-ı sâdıklar Azrâil'in emr-i ilâhîyi alıp da kendilerine geldiğini duydukları vakitte sevinirler, Allah'a mülâkat için. Ama kâfire böyle değil. Kâfire pek acı. Âsîye pek acı. Onun için mücerred, bir tevhîd var ki sana verilmiş, yedi cehennemin kapısını kilitlemiş. Bu tevhîd, lisânen söyleyip kalb ile tasdîk olmak şartıyla. Lisânen söyledin kalbinde yoksa münâfıksın. Kalbinde var lisânında yoksa zâhîrde müminlerin gözünde çirkinsin, kâfir görürler seni. Müminin içi ve dışı bir olacak, özü sözü bir olacak, özünden gelecek, gözünden gelecek. Gözünden gelir özünden gelmezse münâfık olur. Binâenalâzâlik müminler, onun için bir nehir, "küllü nefsin zâikatü'l-mevt, her nefis ölümü tadıcıdır" diyor. Tatmak, tatmak yani yok olma değil. Gözlerden nihân olmak. Fakîr biliyordun kendini, zenginliğini ve sultânlığını Allah sana bildirecek ölümle beraber. Nasıl vuslat-ı cemâl olmasın?

Meselâ, misâl veriyorum size, basit bir misâl ki herkes anlayabilsin yani. Âlimler, bilgililer, onlar bizi hoş görsünler. Çünkü, "kellimü'n-nâsi alâ kaderi ukûlihîm", herkese anlayabileceği gibi konuşmak lâzım.

İki adam yatıyor. Dâimâ size bu misâli veririm. İki adam, bak. Birisi, meselâ Sheraton'da, Hilton'da, Park Otel'de filan. Bir tânesi de köprü altında. Dünyâ için bunları numûne-i imtisâl verebilirim. Biri serseri, köprü altında, taş üstünde yatıyor. Eroinci, içkici filan, böyle sefîl bir insan.

Kimseyi kınama sakın hâ! Ayıplama! Onu gördüğün vakitte Allah'a şükreyle, "Yâ Rabbi, bana bunları nasîb etmedin" diye. Hemen ayna gibi ayyâb olma! "Efendim, ben yapmadım". Yapmadın ama yarın yapmayacağın ne malûm? Yarın ne olacağımız malûm değil. Nice ârifleri biz gördük ki türlü ahvâle döndüler. Nice fâsıkları gördük ki hepsi birer veliyyullah oldular. Ve bir kimsenin mâzîsiyle de uğraşma! "Vaktiyle bu adam sefîh bir adamdı, şimdi sen bunun sofuluğuna bakma" filan deme! Tövbeler mâ-sebakı temizler. Yani mâ-sebakdan murâdımız, geçmiş günahlarını temizler. Resûlullah, sultân-ı enbiyâ, burhân-ı asfiyâ, habîb-i Hudâ Efendimiz Hazretleri, "Et-tâibü mine'z-zenbi ke men lâ zenbe leh" buyurdu. Yani günahına tövbe eden, günahı işlememiş gibidir, affolur. Allah af ile de bırakmaz bazen. Kendini sevdirdirsin, Cenâb-ı Hakk sorar meleklerine, "Bunun ne kadar günahı vardı?". Estağfirullah. Allah onun günahını bilmiyor manâsına değil. Sana bana anlatmak için sorar meleklerine, biz öğrenelim diye. "Ne kadar günahı var?". "Yâ Rabbi yüz milyon günahı varmış". "Affetdim" der Cenâb-ı Hakk. Sonra gene sorar, o yüz milyon günahına tövbesinde sâbit oldu mu, "o yüz milyon günahı sevaba çevirin" der Allah. ²⁴ "يُذِلُّ اللَّهُ سَيِّئَاتِهِمْ حَسَنَاتٍ". Allah seyyiâtı hasenâta tebdîl eder. Allah de yalnız, gönlün Allah'lı olsun.

İslâm da öyle. İslâm mâ-sebakı temizler. Ondan evvel yapılan suçlar, kötülükler filan, bir tevhîd ile, bir tevhîd ile silinir. Ömründe bir tevhîd edebildinse kurtuldun nârdan, ateşden. "Efendi ben yüz bin defa tevhîd etdim". Yüz bin ama o yüz bin içinde bir tevhîd için tevhîd ediyorsun. Seksen sene namaz kılarırsın, bir namaz için namaz kılarırsın. Seksen sene secde

²⁴ Sûre-i Furkân 70

edersin Allah'a, bir secde için secde edersin. Bildiğin gibi değil hâdisat öyle. Bir tânesi kabûl olsa kâfî. Onun için Süleyman Çelebi'nin Mevlid'de dediği gibi,

*Bir kez Allah dese şevk ile lisân
Dökülür cümle günah mîsli-i hazân*

dediğinin sebep-i illeti odur.

Kimseyi ayıplama sakın hâ! Zinhar! İyi dinle! Resûlullah sallallahu aleyhi vesellem haber verdi, muhbir-i sâdık. Sözünde sâdıktır. Sözleri gün gibi çıkıyor. Görene! Köre ne! Saâdet, izzet istiyorsan islâma gir, tövbe et, Allah'ın ibâdetinde bulun, Hazret-i Muhammed'in çizdiği yoldan yürü, bâb-ı Muhammed'den dâhil ol, cemâle, rıdvâna, rızâya nâil ol. Resûlullah'a uymayanlar zefîl oldular, sefîl oldular. Hem dünyâda, hem âhiretde. Onun için Hazret-i Muhammed'in boyasıyla boyan. Muhammed'in kokusunu duy, sallallahu aleyhi vesellem. O'na aşk ve muhabbet ile bağlan. O'na bağlananlar, O'nu sevenler, mahrûm olmadılar, bâb-ı ilâhîden boş dönmediler. Hattâ bir adamın yerden semâvâta kadar ibâdeti olsa, içinde muhabbet-i Muhammediye yoksa, o ibâdet onun başına vurulur. İlle muhabbet-i Muhammediye! İlle Resûlullah'a bağlılık! İsmi işitdiğin vakitte salât ü selâm oku, âline, Ehl-i Beyt'ine, evlâdına. Kalbin titresin Resûlullah üzerine. Necâtın O'dur, felâhın O'dur, kurtuluşun O'dur, cennetin O'dur, cemâlin O'dur. Hazret-i Muhammed Mustafâ sallallahu aleyhi vesellem. Peygamberine çok bağlanacaksın.

"Efendim ben Peygamber'i okudum". Nerede okudun? "Mekke'den Medîne'ye gitdi, orada kadınlarına ev yaptı, sonra orada on üç sene kaldı, sonra vefât etdi". Bu Peygamber'i okumak değildir. Resûlullah'ı bilmek için Allah kapısına mürâcaat etmek lâzım. Allah kapısına varmak için Muhammed'in yolundan gitmek lâzım. O vakit öğretecekler sana. Sessiz, sözsüz, sadâsız, harfsiz, kalbine bir fütûhât nâzil olacak, bir safâ erecek, o vakit Fahr-ı Risâlet'i öğreneceksin, bir mikdar bir şey. Peygamber'i, hakikat-i Muhammediye'yi Allah'dan gayrı hiçbir kuvvet hakkıyla bilmedi. Allah yaratdı, Allah bildi. Kullar hepsi Peygamber'i tarîf etdiler, kendi görüşlerini söylediler, Peygamber'i söylemediler. Ashâb da öyle, rıdvânullahi aleyhim ecmaîn, Resûl'ü tarîf etdi, herkes gördüğünü söyledi.

İslâm da öyle. Müctehidler, imâmlar, hepsi İslâm'ı tarîf etdiler, herkes kendi görüşünü söyledi, ilmi kadar söyledi. İçine gir ki bilesin. Hakk sende, sen neredesin? Hakk'la beraber ol, bak, sana İslâmın tadını, lezzetini duyuracak Allah. Namazda ezâ duymayacaksın, namaz kılmaya üşenmeyeceksin, abdest almayı canına minnet bileceksin, hakk için kendini ateşe atacaksın. Bildiğin gibi değil hâdis. Bildiğin gibi değil öyle. Ateş gördüğün nûr olur. Sen Allah'a halîl ol yalnız. Malûm ya, Halîl İbrâhim aleyhisselâm Allah'a halîl idi, Allah'ın dostu idi, Allah nâr-ı Nemrud'u nûr eyledi ona.

Bilmiyor musun, işitmedin mi Ashâb-ı Uhdûd'u. Ashâb-ı Uhdûd'u işitmedin mi? Kurân-ı Kerîm'den Sûre-i Burûc'u oku. Ashâb-ı Uhdûd, yani bir hükümdar vardı, zâlim, müminlere derdi ki, "Bu puta tapınız".

Sana şimdi bir şey yok, sen serbestsin güzel. Senin putun, benim putum, kalbimizde şimdi. Putu kalbinden kır çıkar. Hakk'dan gayrı ne varsa kalbinde senin putundur o. Yalnız mücerred putu zannetme yâhud totemi zannetme put diye, mabûd diye. Kalbinde Hakk'dan

başka neye muhabbet ediyorsan o senin putundur. O perdeyi kırmayınca, o perdeyi yırtmayınca Hakk'la mülâkat edemezsin. Kalbini mücerred Allah ve Resûlüne hasredeceksin. Allah'ın muhabbeti, Muhammed'in muhabbetidir. Muhammed'in muhabbeti, Allah'ın muhabbetidir. "Allah", "Muhammed" denildiği vakitte her şeyini fedâyâ hâzır olacaksın. Gözünü budakdan sakınmayacaksın. Ateşe girersen ateş nûr olur. Su seni boğmaz. Bıçak seni kesmez. Bunun hepsini Kurân haber vermekde. Ne su boğmaya kâdirdir, ne ateş yakmaya kâdirdir. Onlar sebebdir, müsebbib-i hakîkî Hazret-i Allah'dır, Celle Celâluhû Hazretleri. Kaç defa söyledik. Nemrud atdı İbrâhim'i nâra, yakdı mı? Yakmaz. İbrâhim Peygamber oğlu İsmâil'i kesmek için bıçağı gırtlığına vurdu, bıçak kesdi mi? Kesmez. Hazret-i Mûsâ vurdu asâyı, Benî İsrâil'i Bahr-i Ahmer'e sokdu, Kızıldeniz'e yani. Kızıldeniz Firavunları boğdu, Firavunîleri, Benî İsrail'i boğmadı. Allah bizi serbest bırakmış. Onlar mecbûrî, Hakk'ın emrine bağılıdır. Allah ne derse onlar öyle yapar. Ateş yak, yakar, yakma yakmaz.

Şimdi haber vereyim sana. O kâfir î mân eden müminleri ateşe atardı. Müminlerin birçokları bu ateşte yandılar, î mânlarından dönmediler. Sen bedava buldun î mânı. Câmiye gelenleri vuramaya kalksalar, dövmeye kalksalar, câmiyi terk edecek misin? "Elbet terk ederim". Yaaa! Onlar terk etmediler. Hattâ ashâb-ı kirâm efendilerimiz hazerâtının, "Hazret-i Muhammed'i inkâr et, yoksa senin gözlerine bu dikenleri sokarız" deyip, gözlerine diken sokuyorlardı ashâb-ı kirâmın. Onlar gene "vemâ Muhammedin illâ resûl" diyorlardı. Müminlere gene diyorlardı ki, "Hazret-i Muhammed'i inkâr eyle". Bir ayağını bir deveye bağıyorlar, diğer ayağını da bir deveye bağıyorlar, iki ayrı tarafa develeri haydalıyorlar, ortasından Müslümanı yırtıyorlar böyle, gene "vemâ Muhammedin illâ resûl" diyordu. Böyle bir korkuyla karşılaşırsan, böyle bir vukûâtla, î mândan dönecek misin? Soruyorum sana! "Allah sizi mansûr u muzaffer, bizi mahfûz eylesin" mi diyeceksin?

Evet, atıyorlardı ve müminler yanıyorlardı. En sonunda aralarından bir kadını getirdiler, kadının kucağında çocuğu vardı. Oku Kurân'dan, Sûre-i Burûc'da Ashâb-ı Uhdûd'un kıssasını. İbret olsun sana. Allah sana onları hikâye olarak kıssa etdi, okuyup da uykun gelsin, vaktin geçsin diye değil, âmil olasın diye söyledi Allah onları sana. Öyle yapasın diye, öyle yapasın için söyledi, sana inzâl etdi. Kadını getirdiler hendeğin başına, kucağında, memesinde yavrusu vardı. Bir de elinde çocuğu vardı. Evvelâ çocuğunu atdılar, büyük çocuğunu. Kadın âh dedi. İkincisini, kucağından yavruyu zorla çekdiler, evlâdını, onu da ateşe atdılar. Kadın bâb-ı şefkatde evlâdının bu hâlini görünce, "î mânımı ketm edeyim" dedi. Yani "î mânımı gizleyeyim" dedi. "Zâhirde puta secde edeyim, kurtarayım kendimi" diye düşündü faka çocuk ateşden haber verdi, "Anne! Bu nâr değil, gülzâr burası. Sakın hâ! Atla gel buraya, cennet burası" dedi. Bunun üzerine bunu duyan müminler hepsi ateşe atıldılar başdan aşağı. Kâfir de şaşırıyordu, "Yâhu bunlar ne biçim şey, ateşe atıyorlar kendilerini" diye.

Senin âbâ u ecdâdın da böyle ateşe atıldı ama manâsı bir kalıbları ayrı ayrı. Avrupa'da senelerce durdun, kâfirin ateşine göğüs gerdin ve kendini ateşe atdı âbâ u ecdâdın. İşte Çanakkale Harbi, işte İstiklâl Muhârebesi. Neden bu? Tevhîdin nûruyla. Tevhîd nûru gitdi mi hayvan gibi oluruz. Hayvandan daha ednâ ve eşnâ oluruz. İş tevhîdin nûrunda. Yaaa!

Sen unuttun, haberin yok senin bir şeyden. O hâmile kadınları getiriyorlar, yakın zamanda yani bundan altmış sene evvelini söylüyorum, çok uzak değil, onlar da ateşe atıldılar böyle,

karınlarını yarıyorlar, çocuklarını, müslüman çocuklarını süngüye geçiriyorlardı. Bir arkadaşım var, yaşı müsâid, yemîn etdi, "Düşman Selânik'e girdiği vakitte biz Selânik'deydik, bizi kömürlüğe kapadılar" dedi, "biz kömürlükten bakdık, her düşman askerinin süngüsünün üzerinde bir müslüman çocuğu vardı" dedi.

Ahmak herif! Beyinsiz! Tevhîdi, vahdeti bozma! Kâfir gelirse, "Sen şu mezhebdensin, sen şu renkdensin" diye ayırmaz. Senin en büyük kabahatin müslüman olmandır. Kâfir geldi mi, hiç mezhebine, rengine bakmaz. Evvelâ seni böyle parçalar, müminleri parçalar böyle, muhtelif fikirler atar, müminleri birbirine düşman eder, sonra gelir hepsini birden keser. Misâlini verivereyim haydi, söylemeden geçmeyeceğiz.

İki koç dövüşüyor. Kurd da dağdan bakıyor. Bakmış, bakmış, ağzının sularını yalayarak, demiş ki, "Dövüşün, dövüşün, yorulun, ben şimdi gelirim ben sizin ikinizi de yerim" demiş. O da koç, o da koç çünkü. Yaaa!

Onun için bırak bu kafaları! İş değil bunlar. Sen Muhammed'den ayrılma! Sen bu toprakda oturuyorsan Resûlullah'a medyûn-i şükrân ol. Çünkü O, bin dört yüz sene evvel haber vermiş, söylemiş, "Ey müminler! Gidiniz, Kostantiniyye'yi feth ediniz" demiş, O'nun emriyle gelmiş senin âbâ u ecdâdın buraya. O'nun emri olmasaydı gelmezdi, Kostantiniyye'de ne işin vardı senin? Alamazdın burasını. Alsan da buranın halkından olurdun, buranın kulu kölesi olurdun. İşte bizden evvel geçen Türkler. Bulgarların aslı Türkdür. Misâl olarak vereyim size. Kitâbî olarak söylüyorum yani. Finler Türkdür. Macarlar Türkdür. Ama bunlar ne olmuş? O medeniyetin tesirinde kalarak Türklüklerini kaybetmişler, kimi Macar, kimi Bulgar, kimi Finli olmuşdur. Herhangi bir millet, yalnız Türklüğe mahsûs konuşmuyorum. İslâm, Muhammedîlik, tevhîd nûru, ehl-i islâmı "bünyânun mersûs" gibi yani demir kaleler gibi, kurşundan kaleler gibi meydana getirmiştir. Bunu bozarsak sonra pişmanlık fayda vermez. Vaktiyle söyledi, söyledi ulemâ da, yobazlar diye onların çenelerini kırdılar taşla. Sonra düşman gelince, Rumeli'yi elinden alınca, o vakit başlarına taşı vurdular ama iş işden geçmişdi artık, bitmişdi. O gitdi, bitdi. Tamam, halas.

Ey müminler! Misâlini veriyordum. Birisi köprü altında yatıyor, serseri. Eroinci, meroinci filan.

Onu da, az evvel söyledim, ayıplama. Resûlullah buyurdu ki, "Bir mümin, diğer bir mümini", dikkat buyur! "Bir mümin, diğer bir mümini bir ayıpdan dolayı, yaptığı bir kabahatden dolayı ayıplarsa eğer, ayıplayan mümin o günahı yapmadan gitmez âhirete". Ve kâle'n-nebiyyü aleyhi's-salâtü ve's-selâm, "Men ayyera ehâhu fekad vaka'a fî nefsih". Muhakkak sûretde nefsinde bulacak onu. Ayıpladı mı, bulur. Cemiyetin kabahatidir. Çünkü şu dört şey bizim şîârımız olmuş ki islâma bu muhâlifdir, Allah'ın isteğine muhâlifdir, Peygamber'i üzer bu. Umûmî olarak konuşuyorum, Müslümanlara hitâb ediyorum.

Ben yiyeyim sen yeme ben iyiyim sen fenâ

Düstûrumuz bu bizim. Halbuki öyle değil.

El arpa ben saman el yahşî ben yaman

diyeceksin.²⁵

²⁵ Bu hutbe maalesef bütünüyle kayda alınamamıştır. Son kısmı bir miktar eksik kalmıştır. Bu yüzden Efendi Hazretlerinin dünyâ hayatına dâir verdiği misâl de eksik kalmıştır. O misâlin tamamını şurada bulabilirsiniz.

İnsan Niçin Yaratıldı? 19 Ocak 1979 (21 Safer 1399)

Kâllallahu Te'âla Azze ve Cell fî Kitâbihi'l-Azîz
Eûzübillahimineşşeytânirracîm
Bismillahirrahmânirrahîm

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَلْتَنْظُرْ نَفْسٌ مَّا قَدَّمَتْ لِغَدٍ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ²⁶

Sadakallahü'l-Azîm

Gönülleri î mân ile dolmuş, yüzleri Nûr-i Muhammed'le münevver olmuş, isimleri defter-i islâmda mukayyed, Kitâbullah'da Hakk Teâlâ'nın muhâtabı olmuş, mahkeme-i kübrâda bu kısa ömrün hesâbını vermeyi kabûl etmiş, Hakk'ın celâlinden korkan, cemâline âşık olan, Hakk'ın cennetine tâlib, rızâsına râgıb olanlar!

Okumuş olduğum âyât u beyyinât Kurân-ı Kerîm'in Sûre-i Haşr nâmında bir sûre-i celîlesinden bir âyetdir, Allah'ın Kitâbı'ndan.

Dâimâ söyleriz. Kurân-ı Kerîm'i oku. Manâsını anlamasan da gene oku. Anlamaya gayret et, öğren. Öğrendiğinle amel eyle. Ameli ihlâsen yap. O vakit muhlislerden olursun. Allah muhlislerle ve muhsinlerle ve müttakîlerle beraberdir. Kurân-ı Kerîm'e bakan yüzler, cehennem ateşi görmez. Kurân-ı Kerîm'in âyetlerini okuyan gözlere cehennem ateşi doldurulmaz. Kurân-ı Kerîm'i tilâvet eden dilleri de cehennemin ateşli makasları kesmez. Hattâ müminlerin âsîleri dahi cehenneme girdiği vakitte, cehennem ateşi müminlerden kaçacaktır. Çünkü mâdem ki nûr-i tevhîd vardır, nûr-i tevhîd nâr-ı cahîmi söndürür. Ammâ sen Hakk'a yoklukla var. Hakk'a kul ol. Kulluğunun manâsını bil. Ne gibi bir emânete hâmilisin anla. Ömrünü bedâvaya geçirme, aczini bil, Hakk'ın kaviyyetine muhtaçsın, O'nun önünde acz ile secde et. Allah'a secde edenler, secdede Allah ile buluşurlar, Hakk ile sevişirler, kıyâmda Hakk ile söyleşirler. Namazı, salâtı, secdeyi, kıyâmı, rükûu, kendine bir nimet bil. Î mânîli yetişdiğine, î mânîli olduğuna, Hakk Teâlâ'ya bundan dolayı hamd ü senâ et ve şükreyle ki î mânînin nûru ziyâdeleşsin.

²⁶ Sûre-i Haşr 18

Okuduğum âyet-i celîle bizi irşâd buyuruyor. Ve deryâdan bir katre, şemsden bir zerre olmak üzere, bazı manâlar vereceğiz, söyleyeceğiz manâlarını. Yani manâsını söylemekle âyetin tefsîrini yapmış değilim yani hakkıyla yapmış değilim. Çünkü Kurân-ı Kerîm yedi harf üzerine nâzil olmuş, buna vâris olan Allah'ın velîleri, onun yetmiş manâsına, yedi yüz manâsına, yedi bin manâsına, yedi milyon manâsına sâhib olmuşlardır. Fakat beşere verilen, umûmî nâsa verilen manâ, yedi manâdır. Bu yedi manânın içerisinde, herkes nasîbi olduğu kadar alır. Zâhirî, bâtınî, enfüsî, âfâkî manâları vardır. Sır manâları vardır. Sırrü's-sırr manâları vardır. Bu herkesin istidâdına göredir, îmânının nûruna göredir.

Allah Celle Hazretleri, bazen kullara sözsüz, sessiz, sadâsız, cihetsiz söyler, konuşur. Bazı ümmîler annelerinden doğdukları gibidir fakat Allah mektebinde okumuşlardır. Allah onlara birçok bilmediklerini öğretir. İşin başı takvâdandır. Onun için Cenâb-ı Hakk Kurân-ı Kerîm'inde ²⁷ وَ اتَّقُوا اللَّهَ وَيُعَلِّمُكُمُ اللَّهُ "Benden korkun, ben size öğreteyim" demiştir. Okuduğum âyât u beyyinât ve işitdiğin söz ile ne kadar çok âmil olup ihlâs ile yaparsan, Allah ile o kadar sohbet edersin.

Hattâ bir adam Kurân-ı Kerîm'i okusa da gelse dese ki, "Ben Allah ile konuştum" diye yemîn etse, yemîninde yalancı değildir. Hakk'la konuşmuştur.

"Ey îmân edenler!". Cenâb-ı Hakk diyor ki şimdi, "Ey îmân edenler!". îmân neye? Kâfirin küfrüne îmânı vardır. Burada îmandan murâd, peygamberler serveri Muhammed aleyhi's-salâtü vesselâm ki, Allah'ın mahbûbudur yani Allah'ın sevgilisidir ve bizim sevgilimizdir, Allah'ın sevgililerinin sevgilisidir ve Hakk'ın rahmetinin halk nazarında zuhûrudur yani tecessümüdür, Fahr-ı Risâlet sallallahu aleyhi ve sellem, işte bu nebi-yi zîşânın Hakk tarafından inanmaya dâir getirmiş olduğu maddelere îmân denir. Bu îmâna müteallik olan Peygamber'in teblîğ ettiği, sallallahu aleyhi vesellem teblîğ ettiği îmân maddelerini lisân ile ikrâr edip, kalb ile tasdîk eyleyen yani lisân ile söyleyip, kalb ile inanırsa, o adam mümindir. İşte Allahu Teâlâ Hazretlerinin, "يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا" ya eyyühellezîne âmenû" hitâbına hak kazanmıştır. Mümin bu. Yoksa kâfirin küfrüne, zâlimin zulmüne, hâinin hıyânetine, dinsizin dinsizliğine îmânı vardır. Bu îmân manâsına değildir. O hakîkat güneşi, Fahr-ı Risâlet, sâhibü'l-mucizât, sâhibü'l-mîrâc ve sâhibü'l-Kurân olan Peygamberimiz, sallallahu aleyhi vesellem, Allah tarafından ne getirdiyse, îmâna müteallik, inanmaya dâir, bunlara îmân etmek, lisân ile ikrâr, kalb ile tasdîk, bir de efâl ile göstermekdir. Lisânla ikrâr eder, kalbinle inanmazsan münâfıksın. Lisânla söyledin, kalbinle tasdîk etdin, fiille göstermedin yani fiille yapmadın, o vakit fâsıksın.

Kâmil olan insanoğlu, Allah'dan geleni lisân ile ikrâr, kalb ile tasdîk ve efâliyle Hakk Teâlâ'ya kulluk eder. Çünkü sana yakın bir zamanda sorulacaktır, "işitdiğin ilimle ne amel etdin?" diye. Dünyâya cübbe yıkamaya gelmedin ya. Hep dünyâ metânı toplamaya gelmedin ya. Hep onları cem etmeye gelmedin ya. Hep o topladıklarını saymaya gelmedin ya. Toplarsın, sayarsın, yiyemezsin. Onun için buraya ba's olunmadın. Av vurmaya gelmedin buraya. Kağıt oynamaya gelmedin. Burada insanlığını bilmek, Allah'ı kendinde bulmak üzere geldin. Sen nâib-i ilâhî olduğunu, halîfetullah olduğunu bilmek için gönderildin. Sana esmâ talîm olundu, müsemmâ tarîf olundu, zât tarîf olundu. Sana zâtî tarîf eyleyen fahr-i âlem Muhammed

²⁷ Sûre-i Bakara 282

Mustafâ'dır. Esmâyı talîm eyleyen, Âdem aleyhisselâm. Çünkü birisi esmâya âlim, birisi zâta âlimdir. Senin vazîfen Hakk'ı bilmek, bulmak, Hakk'da olmak için gönderildin buraya. Senin vazîfen kulluk yapmak. Ve buna mukâbil de Allah sana bol bol hava ihsân u inâyet buyurdu. Sonra bol bol su verdi. Sonra senin yiyecek ve içeceğini sana ikrâm eyledi. Güneş doğurdu, güneşi halk eyledi, güneşin harâretiyle su tebahhur etdi, yağmur oldu, kürre-i arda düştü, kürre-i arddan sana hubûbât verdi. Bütün mahlûkât-ı ilâhiyyeden helâl olanları kesip yemen sana mubah kılındı. ²⁸ "وَدَلَّلْنَاهَا لَهُمْ فَمِنْهَا رَكُوبُهُمْ وَمِنْهَا يَأْكُلُونَ". "Biz size mahlûkât-ı ilâhiyyeyi zelif kıldık, istediğinizi tutar keser, istediğinizin üzerine binersiniz, istediğinizi istediğiniz işde kullanırsınız". Bu hakkı sana kim verdi acaba?

Söyledim ya sana geçen hafta, Bayezid'le bir kelb sohbet etdilerdi. Kelb dedi ki, "Ey sôfi! Bana köpek elbisesi giydirildi, köpek kürkü, sana insan kürkü giydirildi. Aramızdaki fark bu. Kan bende de var, can bende de var. Göz bende de var, sende de var. Dostumu, düşmanımı, şehvetimi, aşkıma ben de bilirim, sen de bilirsin. Ama farkımız, bana köpek elbisesi giydirildi. Bende de bir can var. Sana da insan elbisesi giydirildi".

Biliyorsun ya, bu mükevvenâta hükmetmen, semâlara çıkmak, semâları deşmen, aya ayak basman, kürre-i ardı kazarak madenlere el sokman, bütün mahlûkâtı ilâhiyyeden istediğini kesip yemen, istediğinin üzerine binmen, istediğini arabaya koşman, bu hakkı sana kim verdi? İnsan hakları olduğu gibi hayvan hakları da var. Şu şartla verildi sana. Çünkü dedi ki, ilân etdi. Kim? Seni bir katre menîden halk eyleyen. Hani sen bir zaman, ben bir zaman menî idik. Babamızın eline ve kilotuna bulaşdığı vakit, bizi yıkayıp atıyordu. Sonra seni bu hâle getirdi, kan ile can verdi, bir torba kemiğin içine, "ve nefahnâ min rûhî", rûhundan nefh eyleyip seni hayy etdi, dirilti. Sonra seni besledi. Göz verdi gösterdi. Kulak verdi dinletti, işitirdi. Dil verdi konuşurdu. Ayak verdi yürütdü. El verdi tutdurdu. Güzel ama ya aklını vermeseydi? Tımarhâneye götürürlerdi. Tımarhânedeki insanları görmüyor musun? Onların da canı, kanı, gözü, filan var ama akıl hastası olduğu için onları ayrı yere ayırdılar. Senin üzerinde bir de nimet var, yani akıl var. Kuvvet ve kudrete mâliksin.

Sonra aklım var diyorsun, Hakk'ın sana vermiş olduğu bu nimetleri düşünmeyerek ve ne olacağını bilmeyerek, haşr-ı ecsâdı inkâr ediyorsun. Diyorsun ki, "Bu toprak olan kemikler nasıl dirilir acaba?". Seni modelsiz diriltten Allah, yaratan Allah, modelden sonra tekrar yaratması ona güç mü gelecek yani? Seni halk etmeden evvel, senin ne modelin vardı, ne şeklin vardı. Allah seni bir "kün" emriyle halk eyledi. Şimdi seni yarattı, sonra öldürdü, sonra diriltecek. Şimdi bu zor mu gelir, ikinci diriltmek Allah'a zor mu yani? İlk diriltten sonra da diriltir. Allah'a apâşikâr hasım mı oldun yani? Malı-mülkü verdiği vakitte hoşuna gidiyor, şükredeceğin yerde küfrün artıyor. Elinden malı aldığı vakitte, "Ben müslümanım, Allah'ın bunu bana yapması doğru mu?" diye Allah'a ihânet suçunu yüklemeye çalışıyorsun.

Ne hakkın var hayvanları kesmeye? İnsan olduğun için Allah dedi ki, "Ey insanoğlu! Bu mükevvenâtı senin için halk etdim, seni kendim için halk etdim. Bana seni halk etmekliğim sevdirdi. Kendi isteğimle seni halk eyledim. Muhabbetimden yarattım seni. Muhabbetin zübdesi olarak da Muhammed Mustafâ'yı ortaya koydum". Sallallahu aleyhi vesellem. Ne

²⁸ Sûre-i Yâsîn 72

kadar kutlu insanlarız ki, işte o Allah'ın mahbûbu olan Muhammed Mustafâ'nın ümmeti oluyoruz, sevgilisi oluyoruz. Allah, sevdiğinin sevdiklerini sever.

Bir daha söyleyelim sözü, pek kavrayamadık gâlibâ. İnsan sevdiğinin sevdiğini sever. İnsan sevmediğinin sevdiğini sevmez. Dostluk üç türlüdür. Bilirsiniz değil mi? Üç türlü dostluk var. Birisi, ben seni severim, senin sevdiğini de severim, senin sevmediğini sevmem. Bu dostluğun tam kemâlidir. Ben seni severim, senin sevdiğini sevmezsem, dostlukda noksanlık vardır. Senin sevmediğini seversem, daha felâket olur o. Düşmanlık da üç çeşittir, üç nevidir. Ben seni sevmem, senin sevdiğini de sevmem, seni sevmeyeni severim.

Şimdi, Allahu Teâlâ'nın sevgilisi Muhammed aleyhissalâtü vesselâm. O'nun da sevgilisi bizleriz, Cenâb-ı Fahr-ı Risâlet'in. O kadar merhametli ki Fahr-ı Risâlet, sallallahu aleyhi vesellem, gece-gündüz istikbâli gördüğü için, ümmetinin başına gelecek olan felâketleri Cenâb-ı Allah bildirdi habîbine, bir kere Peygamber kahkaha atmamıştır. Pek hoşuna gitdiği vakitte, tebessüm buyururlar, dördüncü dişleri görünürdü, o kadar. Tebessüm buyururlardı, sallallahu aleyhi vesellem. Hattâ diyor ki hadîs-i şerîfde, "Ümmetimin başına bir zaman gelir ki, ümmetim bir makbere önünden geçerken, 'Âh keşke şurda yatan ben olsaydım' diye kabirde yatanlara imrenecekler" diyor. Öyle zamanlar gelip geçecek ümmet-i Muhammed üzerine. Geldi mi geçti mi bilmiyorum, senin izân ve irfânına terk ediyorum. Sen karınca kaptan gibi olma. Yalnız kendi muhitini görme, bütün kâinâtı göz önüne getir. Şu andaki yaşayan milletlerin ahvâl ü harekâtını. Bir tarafda milyonlarca lirayla eğlenmek isteyenleri, milyarlarca lirayla eğlenmek isteyenleri görüyorsun, aynı zamanda bir tarafda açlıktan ölenleri görüyorsun. Binlerce insan. Eğlenmek isteyenler Hakk'ı bilmeyenler, bulmayanlardır. Hakk'ı bilen, bulan, safâya erer, eğlenceye ihtiyaç kalmaz. Allahsız gönüller eğlenmek isterler. Allahsız gönül eğlenmek ister, eğlenir eğlenir, bir gün gelir eğlenceden de zevk almaz ve nihâyetinde intihar eder. Kim dînlenirse, o dinlenir. Yani bu ne demek? Kim dîn sâhibi olursa, o dinlenir. "Efendim, ben nice müslüman biliyorum ki bunlar dînli". Hayır! Onlar dînli değildir. Daha henüz îmân onların kalblerine girmemiştir. Bir kimse ki dînlidir, o adam dinlenir, safâdadır o kişi. Îmânını kemâle erdirmeye, îmânının nûrunu çoğaltmaya gayret et. Îmânının nûru ziyâde olsun. O da secdeyle olur.

Allah'a de ki, "Yâ Rabbi, bir katre sudan halk etdin beni, sana karşı böbürlenmek, varlık göstermek benim ne haddime. Sana muhabbet etmek bile benim için biraz acîb olacak. Sen beni kapından kovma, kulluğundan kovma, beni kapından çevirme" de Cenâb-ı Hakk'a. Öyle iste de sonra Hakk sana çok büyük muhabbetler etsin. Muhabbet eder, bir katreyi ummâna dâhil eder Allah. Bir ummân farz eyle, deniz, nâ-mütenâhî, ucu bucağı yok, insanoğlu o denizin bir katresidir. O katreyi ummânda yok eder. Yani Hakk'la beraber olursun. O semâvâta sığmayan Allah, senin kalbine sığar, tecellî eder oraya. Çünkü öyle söylüyor, "Beni semâvât ve ard istiâb edemedi, ammâ ben müminin kalbindeyim" diyor Cenâb-ı Allah. Sana senden yakın. Onu bulursun kendinde. Allah'ı bulursun kendinde.

Ne hakkın var hayvanları kesmeye? Demek ki sana müsahhar kılmış, semâvâtı, ardı, denizleri, madenleri. Çalışacaksın, yapacaksın, edeceksin ama seni buraya halk eden Hakk Teâlâ'ya da vazîfeni unutmayacaksın.

İnsanların üç vazîfesi var. İyi dinle şimdi, kulağını benden yana ver, sana komprime olarak veriyorum. Bir, insanın Allah'a yönelmiş vaziyeti, Allah'a karşı vazîfeleri, bir, cemiyete olan vazîfeleri, bir de nefesine, şahsına olan vazîfeleri, evlâd u ayâline ve şahsına olan vazîfeleri var. Mümin-i kâmil olanlar, hem Allah'a vazîfelerini, hem cemiyete vazîfelerini hem de efrâd-ı âilesine ve nefesine olan vazîfelerini yerine getirir. Alâ kaderi'l-imkân. Bir karıncaya göre bir kova su, bir deryâdır. Bir deveye göre bir kova su, bir bardak sudur yani bir fincan sudur. İstiâbına göre. Allah'a ibâdet eyledin, kullara fâiden olmadı, beşeriyete...

Kuldan murâdımız zannetme yalnız insanoğulları! Bütün mahlûkât-ı ilâhiyye tav'an ve kerhan Allah'ın kullarıdır. Cemâdât bile öyle. Taşların sen sadâsını işitdin mi? Onların zikirleri vardır. Onlar insanla konuşur, taşlar. Ama kulağın sağır olmazsa işidirsın sözünü.

Hayder-i Kerrâr Şâh-ı Merdân Cenâb-ı İmâm-ı Ali kerremallahu vecheh ve radiyallahu anh Efendimiz Hazretleri, "Ben, Fahr-ı Risâlet'le Medîne'nin hâricine çıktığımız vakitte...", bazı karyeleri ziyârete gitdi Peygamber'le beraber, sallallahu aleyhi vesellem, "yemîn ederim ki taşlar Resûlullah'a selâm veriyordu". "Esselâmu aleyke yâ nebiyyallah" diye taşlar Peygamber'e selâm verirdi.

Konuşur taşlar. Hele de zamanımızda küfür kapısı kapanmıştır. Taşlar konuşur, cemâdât konuşur da insanın el izinden filan söyler, "Ben filancaya âidim" der iz. O taş söyler öyle, yakalarlar adamı sonra. Biliyor musun sen onu? Sen onu anlayamazsın. Eğer kulağında pamuğun olmasa, biraz fazlaca işitse kulağın, sana mahdûd bir işitme vermişler, ondan fazlasını işidemezsin sen. Birisi dışardan bağırırsa şimdi burada duyamazsın. Ama bazı kulakları açık olanlar vardır, şarkdan seslenen garbdaki duyar, garbdan seslenen de şarkdaki duyar. Garbdaki kör, şarkdakini görür. Yani batıdaki kör, doğudakini görür. Haberin var mı ondan? İşte Hazret-i Ömer ibn Hattâb, üç aylık yoldan bağırıyordu, "Yâ Sâriye! El-cebel!" diye. Ordularına hükmediyordu, üç aylık yoldan. İşitdiriyordu yani. Demek ki Sâriye'nin kulağı iyi işidiyormuş. Ömer'in de sesi fazlaymış gâliba, duyuruyordu. Acaba anlatabildik mi?

Öyle bildiğin gibi değil hâdisât. Sen çerçevesi görüyorsun, çerçevesi işidiyorsun, ondan gayrısını inkârı yelteniyorsun. Yani gözlerini böyle kapamışsın, diyorsun ki, "Güneş yok, gündüz yok" diyorsun. Aç gözünü, aç parmaklarını, aç gözünün kapağını, göreceksin sonra. O da Allah'la olur ha! Allah'sız olmaz.

²⁹ وَدَلَّلْنَاهَا لَهُمْ فَمِنْهَا رَكُوبُهُمْ وَمِنْهَا يَأْكُلُونَ. İstedığınızı kesip yiyorsunuz, istediğiniz üzerine yük yüklüyorsunuz, istediğinizi arabaya koşuyorsunuz. Ne hakkın var bunu yapmaya? Ama bir manda, kan tutduğu vakitte, iki bin kişiyi önüne katabilir hâ! Kan tutmasın, o vakit dinlemez seni. Ama velîleri dinlerler, Allah'ın dostlarını. Allah'ın dostları Hakk'ın cemâlidir. Enbiyâ Hakk'ın zâtından zuhûra gelmiştir. Haydi bir misâl verelim.

Edirne'de Hazret-i Sezâyî var, kaddese sırrahu'l-âlî Hazretleri, türbesi orada. Şimdi yıkılmış, vîrâne olmuş. Sanki onun üzerinden küffâr-ı hâkisâr geçmiş gibi, diyâr-ı islâmda olduğu hâlde. Müminler bakmamışlar, çöplerini götürmüşler oraya dökmüşler.

²⁹ Sûre-i Yâsîn 72

Avrupa'dan birkaç kişi gelmişti, ecnebîlerden bize muhabbet edenler. İmânlarına ben sebep oldum. Dediler ki "Efendi, biz kitaplarda okuduk, İstanbul'da ashâb-ı kirâm varmış, Peygamber'in arkadaşları. Biz Medîne'ye gidemiyoruz, bâri hiç olmazsa burada bize onları göster" dediler. Keşke götürmez olaydım. Bir de gitdik ki, ashâbın kabri üzerine çöp dökmüşler bizimkiler. Rezîl oldum, rüsvây oldum. Hey gidi müminler! Hey gidi âşık-ı sâdıklar! Hıristiyanlar Hazret-i İsmâ'nın eşiğinin nalına hürmet ediyor. Bunlar Muhammedî, olur mu böyle şey! Peygamber'in sevgili ashâbının kabrine çök döken adam, o kavim felâh bulur mu! Allah'ın velîlerinin, dostlarının, cemâlullahı temsîl eden veliyyulahın kabrine çöp dökenler iflâh olur mu!

Bir Mesnevî'si vardır ki dünyâda meşhûrdur. İngiltere'ye gitdiğim vakitte orada müzede gördüm ben onu, Hazret'in Mesnevî'sini, Hazret-i Sezâyî'nin. Allah'a itâat edenlere, bütün mahlûkâtın itâat ettiği dâir bir kıssasını anlatacağım, onun için söylüyorum. Şimdi inşâallah yapmışlardır Hazret'in türbesini.

Gidersen Edirne'ye, Edirne'deki bulunan câmilere dolaş. Ama İstanbul'daki câmilerden haberin yok senin, bilmiyorsun sen. İçimizde, buraya gelenlerden, Süleymâniye Câmisine gitmeyen vardır. Gözünü aç a birader! Herif Londra'dan geliyor, bilmem nereden geliyor, Süleymâniye Câmisini görüyor. Sen de git oraya iki rekat namaz kıl, defterine kayd olsun. Secde ettiğin yer sana yarın yevm-i kıyâmetde şâhid olacak, "Yâ Rabbi üzerimde secde etdi" diyecek. Kaçırmasana bunu! Ama nerede bizde o kafa!

Binâenalâzâlik, Hazret, pazara çıkmış gâlibâ, mezbahada bir manda kan kokusuyla kudurmuş, vurduğu gibi önünde kim varsa hepsini deviriyor başdan aşağı.

Öyle kuvvetli bir hayvandır manda. Fakat Allah ona zillet vermiştir, sekiz yaşında bir çocuk elinde sopayla "deh" der "çüş" der, onu oraya buraya sürer. Yani ona itâat eder o. Yaaa! Görmüyor musun, sirklerde de öyle. Aslanları, kaplanları, filleri kamçıyla oynatıyorlar. İnsanoğlu bu! Hattâ insanoğlu, insanoğlunu oynatıyor, kamçıyla. Ama haberin olmaz senin. Senin altına bir avuç çivi atmışdır, üzerine basar oynarsın, haberin bile olmaz. Ârif olanlar duyar o çiviye, ayağının altına batdığını filan.

Manda, Edirne'yi birbirine katmış, Hazret-i Şeyh de çıkmış o gün pazara, elinde heybesiyle. Manda tam Şeyh'in bulunduğu sokağa girmiş, halk da arkadan bakıyor. "Eyvâh! Efendi gitdi!" demişler. Demişler ama o koca manda köpürerek gelmiş, Hazret-i Şeyh'in ayaklarına yatmış ve mübârek ayaklarına yüzünü sürmüştü. Manda! İnsan bilmez de, manda bilir bazen. İnsan şeklindeki mandalar bilmez. İnsan şeklindeki iki ayaklı mandalar bilmez de, dört ayaklı manda bilir bazen.

Antreparantez şöyle bir şey daha anlatayım sizlere, imânımız yakîne ersin. Resûlullah sallallahu aleyhi vesellem Yemen tarafına, imân etmek üzere, onlara mektup gönderdi yani islâma davet etdi. Ashâb-ı kirâmdan birisi, "Mektubu aldım gidiyorum" diyor, "Yemen dağlarında bir aslan çıktı" diyor, "aç hayvan, saldırdı benim üzerime. Hemen mektubu koydum önüne, dedim ki, 'Bu mektup, iki cihân serverinin mektubudur, ben Yemen halkını dîn-i islâma davete gidiyorum, beni yersen mektup yerine vâsıl olmaz, âhiretde mesûl olursun'. O aslan geldi, yüzünü gözünü Peygamber'in mektubuna sürdü ve geri geri giderek

dağa çıkdı gitdi". Öteki, İrân şâhı, yırtmışdı, o devirde, Peygamber'in mektubunu. Sonra mülkü yırtıldı başına.

Hazret, bir şey söyledi kulağına mandanın, manda bir şey söyledi ona. Arkaya dönmüş demiş ki, "Şart koşuyor" demiş. Herkes şaşırılmış "Efendi ne oluyor?". "Şart koşuyor, etimden Efendi'ye yedirirseniz, teslîm olurum, yoksa Edirne'yi altüst ederim" demiş. "Veririz Efendi'ye etinden" demişler. "Öyleyse kesin bakayım" demiş ve bağlamadan kesdirmiştir Hazret.

Efendiler! Allah'a itâat edenlere bütün mahlûkât itâat eder. Yalnız manda itâat etmez, deniz de itâat eder, rüzgâr da itâat eder, ateş de itâat eder. ³⁰ وَأَنْتُمْ الْأَعْلَوْنَ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ. Eğer hakkıyla itâat ederseniz Allah mutlakâ bizi âlf kılar. Ama îmân zaafa uğramış, ibâdet bir tarafa kaymış, büyüğe hürmet, küçüğe şefkat kalmamış, tevhîd bozulmuş, o vakit Cenâb-ı Hakk ne yapar, zâlimlere kuvvet verir. Allah'a inananlar, Allah'a âsî olurlarsa, Allah, inanmayanları onların başına musallat eder. Defterin kenarına yaz. Anlamadın gâlibâ konuştuğum sözü. Bir daha söylüyorum. Allah'a inananlar, Allah'a âsî olurlarsa, Allah'a inanmayanları Allah onların üzerine musallat kılar. Kamçıyla pişirtir ensesini. Onun için kendini çek çevir, o vakit her şey düzelecek. Herkes kapısının önünü temizlese şehir temizlenecek. Onun için Cenâb-ı Allah diyor ki okuduğum âyet-i kerîmede, "يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ", Ey îmân edenler! Allah'dan korkunuz!. وَلْتَنْظُرْ نَفْسٌ مَّا قَدَّمَتْ لِغَدٍ yarınki gün için ne hazırladın?" diyor Cenâb-ı Allah.

Sonra bak bak da sonra tekrardan ürpersin vücûdun, diken diken olsun tüylerin. Çünkü seyyiâtdan gayrı bir şey göremeyeceksin, hesâba çekersen kendini. Birçok geceler içkiyle fişkıyla uykuyu terk etdin, bir akşam Allah için uykuyu terk etmedin. Beş kuruş için dünyânın bir ucundan bir ucuna el uzatdın, Allah rızâsı için bir kerre tırnağını bile oynatmadın. Düşün! Her Cuma vaazı dinliyorsun, câmiden dışarı çıkıyorsun, unutuyorsun, udûl ediyorsun işitdiklerinden. Olmaz! Ölülerini görüyorsun, bana ölüm yok zannediyorsun. Hani Firavunlar, hani Nemrudlar, hani Şeddadlar, hani Allah'ız diyenler, Allah'lık davâsında bulunanlar, ordu sâhibleri, ne oldular, hani? Hani peygamberler, sâlihler, velîler ne oldular? Sana ibret değil mi bunlar? İttekullah! Allah'dan kork! Titre! Allah seni hesâba çekmeden sen kendini hesâba çek!

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

³⁰ Sûre-i Âl-i İmrân 139

Peygamberimiz'in Yüce Mertebesi ve Mevlid-i Nebî 2 Şubat 1979 (4 Rebîulevvel 1399)

Kâllallahu Teâlâ fî Kitâbihi'l-Azîz

Eûzübillâhimineşşeytânirracîm

Bismillâhirrahmânirrahîm

أَقْدَّ جَاءَكُمْ رَسُولٌ مِنْ أَنْفُسِكُمْ عَزِيزٌ عَلَيْهِ مَا عَنِتُّمْ حَرِيصٌ عَلَيْكُمْ بِالْمُؤْمِنِينَ رَؤُوفٌ رَحِيمٌ³¹

Sadakallahü'l-Azîm

Allahu Sübhânehû ve Teâlâ Hazretlerine secde etmekle yüzlerini süsleyen, alınlarını teyzîn eyleyen, Allahu Zü'l-Celâl Hazretlerini sevmekle kalblerini nûrlandıran, peygamberlerin peygamberi olan Hazret-i Muhammed aleyhisselâmı her şeyinden ziyâde sevmekle îmânlarını kemâle erdiren, Hakk'ın cennetine tâlib, rızâsına râgıb, cemâline âşık olanlar!

İçinde bulunduğumuz ay, bir şehir-i azîmdir. İnsanların lisânlarının tarîf edemeyeceği, büyük bir ay içinde bulunmakdayız. Bu ay da Rebîulevvel ayıdır. Zîrâ âlemlere rahmet olarak gönderilen, Allah'ın rahmetinin halkın nazarına sunulduğu, sebep-i hilkat-i âlem ve sebep-i hilkat-i Âdem olan Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâmın Hakk tarafından bize izhâr olunup, takdîm olduğu aydır. Eğer Fahr-ı Risâlet gelmeseydi ne semâ ref' olunur, ne ard döşenirdi, ne cennet halk olunur, ne cehennem halk olunurdu. Onun için Cenâb-ı Hakk bir hadîs-i kudsîde "Levlâke levlâk lemâ halaktü'l-eflâk, Habîbim Muhammed, seni halk etmeseydim, eflâki halk etmezdim" buyuruyorlar. Gene bir hadîs-i kudsîde, "Cümle mevcûdâtı senin için, seni de kendim için halk eyledim" diyor Cenâb-ı Hakk Celle ve Tekaddes Hazretleri.

Ne melek, ne felek halk olunmadan evvel, Cenâb-ı Hakk kendi nûrundan Habîb-i Hudâ Şeffî-i Rûz-i Cezâ Mahbûb-i Kibriyâ Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâmın nûrunu halk eyledi. O'nun nûrundan arşı, kürsüyü, levhi, kalemi, cenneti ve nârı halk eyledi. Ve arşın üzerine şöyle yazdı : "Lâ ilâhe illallah Muhammed habîbî ve resûlî ve meni's-tesleme bi kadâi ve sabara 'alâ belâi ve şekera 'alâ na'mâi ve ektübühû siddîkan. Ve men lem yeslim bi kadâi ve lem sabara belâi ve lem şekera na'mâi fe'l-yettehiz sivâen gayrî". Yani arşın üzerine şöyle

³¹ Sûre-i Tevbe 128

yazdı ki, "Benden başka mabûdun-bil-hak yokdur, ancak ibâdete lâîk, azamete lâîk, tevhd ve tesbîhe ve takdîse ve tahiyyata lâîk benim. Benden gayrı ilâh yokdur. Muhammed, sallallahu aleyhi vesellem, benim habîbimdir ve resûlümdür. Her kim benim kazâma teslîm olur, belâma sabreder, vermiş olduğum nimetlere şükrederse, onu ben siddîklardan yazar, siddîklar defterine kaydeylerim. Her kim ki benim belâma sabretmez, nimetime şükretmez, kazâma teslîm olmaz ise, benden gayrı Allah arasın". Elbet ki O'ndan gayrı mabûdun-bil-hak yok, ancak O var. Evvel O, âhir O, zâhir O, bâtın O, rahmân O, rahîm O, latîf O, cemîl O, bütün güzel sıfatlar ve esmâlar O'na mahsûs. Rabbimiz Teâlâ ve Tekaddes Hazretlerine.

Allah'ın en büyük nimeti de, Resûl aleyhi's-salâtü ve's-selâmdır. Hazret-i Muhammed'den daha büyük bir nimet olamaz kâinâtta. Onun için Cenâb-ı Hakk Sûre-i Tekâsür'ün nihâyetinde, ³²"Ben size her hâlde nimetlerimden soracağım" diyor. Bunun manâsı, Resûlullah'dan soracaktır Cenâb-ı Hakk Celle ve Tekaddes Hazretleri. Hattâ, şunu iyi biliniz ve gönül defterine kaydediniz ki yakın zamanda bununla karşılaşacaksınız, bu söylediğim söz ile karşılaşacaksınız. Yani kabre girdiğimiz vakitte ilk soru Resûlullah'dan olacaktır. O gelen melâike ki Cenâb-ı Hakk'ın resûlleridir, ona münkereyn denir, o şu soruyu soracak bizlere, "Rabbiniz kim? Peygamberiniz kim? Şu zât hakkındaki malûmâtınız nedir?" diyecek. Müminler, âşık-ı sâdık olanlar, lisânları tutulmayarak, çeneleri kilitlenmeyerek, "Rabbimiz Allah Celle Celâluhû Hazretleri, Peygamberimiz Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâm ve rahmeten-lil-âlemîn olarak gönderilen peygamberdir ki, bütün peygamberlerin seyyididir, bu âlemin sebebidir, âdemoğullarının mefharıdır, O'na itâat Allah'a itâat, O'na muhabbet Allah'a muhabbetdir" dediği vakitte, diyecek ki melek, "Senin bunun cevabını vereceğini biz biliyorduk, fakat sünnetullah böyle cereyân etmiştir, istirahat et, rahat et" diyecekler.

Burada iki manâ var, "Bu zât hakkında" derken, bir, Resûlullah Efendimiz'in eşkâlini gösterecekler. Veyâhud âşık-ı sâdık isen bi zâtihî Peygamber'i göreceksin. Yani ilk soru o. Yani âhiret pasaportunda, âhiret pasaportu ki, îmân kağıdı, onun üzerinde Resûlullah'ın imzâsı varsa, benim ümmetim diye, işin kolay ve sehildir, teshîl edilmiştir. Kabrin cennet bahçelerinden bir bahçe olur. Ve hûri ve vildân ve gilmân sana hizmetde ve enîs olurlar. Kâfirler bilmeyecekler, münâfıklar ise, "Müslümanlar ona peygamber derlerdi" diyecekler bu şekilde, sonra onların kabirleri ateşle doldurulacaktır. Haberlerde böyle vârid olmuş, muhbir-i sâdık olan yani haberlerinde sâdık olan Hazret-i Muhammed böyle haber vermiştir, sallallahu aleyhi vesellem.

İşte Fahr-ı Risâlet'in zuhûrunun ayıdır bu ay, Peygamber'in zuhûr ettiği aydır.

Gene ashâbdan birisi Resûlullah sallallahu aleyhi veselleme sormuş, "Yâ Resûlallah, siz ne vakitten beri peygamberdiniz?". Fahr-ı Risâlet şu cevabı vermişler, "Âdem henüz toprak ile su arasında, çamurdu yani, daha çamuru yuğrulmamışdı, ben nebî idim" diyor Peygamberimiz, sallallahu aleyhi vesellem. Yani hilkatın mebdei O, hilkatın nihâyeti de O. Nûru evvel, ba'si sonra. Fakat bütün Nûr-ı Muhammediyyet, cümle enbiyâyı sarmıştır. Âlem-i ervâhda Resûlullah'ın nübüvvetini Cenâb-ı Hakk ilân etmiş, "Kâlû belâ" cevabında Cenâb-ı Hakk'a karşı, Resûlullah'ın nübüvvetini ikrâr edeceğimize söz vermişizdir. Cümle enbiyâ nûrunu Fahr-ı Risâlet'den almıştır, sallallahu aleyhi vesellem.

³² Sûre-i Tekâsür 8

Onun için Peygamberimiz böyle ilk mekteb kitaplarında yâhud orta, lise kitaplarında yazıldığı gibi değil. İşte efendim "Peygamber Muhammed Mekke'den Medîne'ye kaçdı".

Estağfirullahe'l-azîm ve etûbu ileyh. Efendime söyleyeyim, "Karılarına orada ev yaptırdı", şöyle böyle kaba kaba sözlerle. Bunlar, müslümanların söyleyeceği sözler değildir. Bu ümmetin başına gelen felâketin en büyüğü, Resûlullah'dan muhabbet kesildiği için Allah bu ümmeti zelîl etmiştir. Cenâb-ı Hakk Sûre-i Fetih'de, ³³ "وَتَعَزَّزُوا وَتَوَقَّروْهُ" buyuruyor. Nebiyy-i zîşân. Canım hiç düşünemiyor muyuz? Zerre kadar irfân kalmadı mı bizde, silindi mi? Allah diyor ki Celle Celâluhû Hazretleri, her cuma gününde de bunu müezzinler ilân etmekte, ³⁴ "إِنَّ اللَّهَ وَمَلَائِكَتَهُ يُصَلُّونَ عَلَى النَّبِيِّ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا صَلُّوا عَلَيْهِ وَسَلِّمُوا تَسْلِيمًا". Yani manâsı şöyle, denizden bir katre, şemsden bir zerre olarak söylüyoruz yani müminler, âşık-ı sâdıklar, "Ben Allahlıgımla, meleklerimle beraber muttasılın, hiç kesmeden Habîbim Muhammed'e salât ediyorum". Kurân bunu söylüyor, bunu her cuma günü de hatîbler minbere çıkarken, şân-ı Muhammedîyi ilân için bu âyeti okuyorlar.

Bazı şimdi beyinsiz müftüler zuhûr etmiş, bid'at diye bu âyeti kaldırmışlar, okutdurmuyorlar. Katiyyen böyle şey câiz değildir. Zâten Resûlullah'ı üzdük. Resûlullah'ı üzdük, Peygamber'e çok ezâ ve cefâ etdik. Hattâ Cenâb-ı Allah Kurân-ı Kerîminde, "Sizler Allah ve Resûlüne ihânet etmeyiniz! Benî İsrâîl gibi Habîbim Muhammed'i üzmeyiniz! Yahudiler gibi olmayınız! Peygamberinize eziyet cefâ etmeyiniz!".

Bak size şunu da söyleyivereyim. Senin çocuğun kötü yerlere gitse, iyi dinle beni, senin çocuğun kötü yerlere gitse, sen de çocuğunun gitdiği kötü yerleri öğrensen, baba olmak münâsebetiyle, yani babalık hissiyâtı varsa sende, iskele babası değilsen, üzülürsen elbet. Ne olursa olsun diye çocuk sokağa atılmaz. Üzülürsün değil mi? Evet. Ümmetin yapmış olduğu efâl ü harekât cuma geceleri ve pazartesi geceleri Resûlullah'a haber verilir. Haftada iki akşam efâl-i ümmet, ümmetin efâli, yaptığımız işler, Resûlullah'ı haberdar eder Allahu Teâlâ. Yaptığın kötü işlerden dolayı Peygamber'i üzersin, yaptığın vakit. Kötülük yaptın mı, Allah'ın yolundan gitmedin mi, Resûlullah'ın çizdiği yoldan varmadın mı, Resûlullah'ı üzersin. Neden? Senin evlâdına olan şefkatinden Peygamber'in bize olan şefkati yetmiş bin defa ziyâdedir. Okuduğum âyet-i kerîme de, estezûbillah, ³⁵ "لَقَدْ جَاءَكُمْ رَسُولٌ مِّنْ أَنفُسِكُمْ رَحِيمٌ". Sizin cinsinizden, insan cinsinden, benî âdemden bir peygamber size geldi. Bu peygamber azîz, şânlı, şerefli. Nerede? İnd-i ilâhiyyede, bu kâinâtda, öteki âlemde. Bütün âşıkânın, bütün peygamberânın, bütün velîlerin, bütün sâlihlerin, iyi kişilerin gönlünde muhabbeti lemeân etmekde. Hattâ bir kalbde muhabbet-i Muhammediyye olduğu vakitte, onun yüzüne Muhammed nûru zuhûra gelir. Muhammedîler ayrılabilir yani. On bin kişilik bir kâfir tâifesinin içine üç tâne Muhammedî girsin, gözünde irfânı olan kişi, şemme-i Muhammediyyeyi duyan kimse, o üç kişiyi ayırabilir, çıkarabilir mümini yani yüzünden. Çünkü aşkullah ve muhabbetullah olan kalblerde yüzünde Nûr-ı Muhammediyyet zuhûra gelir.

Hattâ geçenlerde gene bir mecmua, istatistik yapmış, dünyâda hangi isim fazla anılıyor diye. Dünyâ yüzünde hangi isim fazla anılıyor. Ve bütün kâinât bunu tasdîk etdiler ki, Muhammed ismi, sallallahu aleyhi vesellem. Hiçbir ân yok ki, Hazret-i Resûlullah'ın risâleti ilân edilmesin, semâda ve ardda. Meselâ şuradan vereyim size, şöyle bir toparlayalım. Bu sözümüze bir

³³ Sûre-i Fetih 9

³⁴ Sûre-i Ahzâb 56

³⁵ Sûre-i Tevbe 128

şâhid ve tanık getirelim. Şimdi burada İstanbul'da şu ânda ezân okundu, az evvel, on dakîka evvel, on dakîka sonra, şu ânda şimdi Çorlu'da ezân okunmakda. Dâimâ ezân-ı Muhammediyye 24 saat zarfında dünyânın devrinde her sâatda, her ânda Peygamber'in ismi anılmakda minârelerde, Allah'ın ismiyle Cenâb-ı Peygamber'in ismi. "Lâ ilâhe illallah Muhammedü'r-Resûlullah". Öyle bir kelime-i tayyibe ki, Muhammed ismine kim sarıldıysa, mahrûm olmadı o kimse, sallallahu aleyhi vesellem.

Hattâ şunu da size müjde vereceğim, Cenâb-ı Hakk'ın şu iltifâtına bakınız ki, yarın yevm-i kıyâmetde ilân edilecek, münâdîler nidâ edecekler, "Muhammed ve Ahmed isimliler ayağa kalsın, onlar gelsinler". Ve Cenâb-ı Hakk diyecek ki, "İsmin Muhammed olduğu için ve Ahmed olduğu için sizi o isme bağışladım" diyecektir Allahu Teâlâ. Onun için Muhammed ve Ahmed ismini fazla koyun çocuklar üzerine ki memlekete saâdet ve selâmet ola. Elhamdülillah ki kavm-i necîbimiz, kahraman askerlerimize Mehmetçik denilmiştir. Türkler Mehmed demişlerdir çünkü Muhammed ismini söylediği vakitte kötü bir söz söylerse eğer, olur ya, çirkin olur diye, Mehmed ismiyle kısaltmışlardır. Askerimize de, şanlı ve şerefli askerimize, i'lâ-yı kelimetullah için dört kıtada çarpışan, göğüslerini kalkan eden, Allah ve Peygamber uğruna kalkan eden askerlerimize Mehmetçik ismi konulmuştur ki, bundan büyük şeref olmaz bizim için. Bu kavim için bundan büyük şeref olamaz. Geçiyoruz.

Fahr-ı Risâlet, sallallahu aleyhi vesellem, bidâyetdir ve nihâyetdir. Yarın kıyâmet gününde de, kıyâmet kopduğu vakitte, yani semâ yarılıp, yıldızlar döküldüğü vakitte, kabirler eşildiği vakitte, denizler kaynadığı vakitte, ilk kalkacak olan kabrinden, gene Fahr-ı Risâletdir, sallallahu aleyhi vesellem. Allah Cibrîl-i Emîn'i gönderir, Fahr-ı Risâlet kabrinden kalkar. Sorar evvelâ, "Ne gündür bu Yâ Cebrâil?". "İşte küffâr-ı hâkisârın inkâr ettiği, müminlerin tasdik ettiği, müminler için ebedî saâdetin yollarının başlangıcı, küffârın da hasret ve nedâmet günüdür" dedikleri vakitte, "Hani ümmetim nerede?", "Yâ Resûlallah, ümmetin daha henüz kalkmadı, onlar kabirlerinden uyumakdalar, evvelâ siz haşr oldunuz, siz evvelü'l-haşrsınız" diyecek. Evvelü'l-haşr, Peygamberimiz sallallahu aleyhi vesellemdir. Geçiyoruz.

İşte bu nebiyy-i zî-şân, bu sebab-i hilkat-i âlem, bu mefhar-ı benî âdem olan Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâm...

Efendiler! Ne kadar çok muhabbet edersen, o kadar Allah seni azîz eder. Resûlullah'ın senin ve benim muhabbetimize ihtiyâcı yoktur. Allah O'na muhabbet etmektedir. Gene Resûlullah'ın bizim salâtımıza ihtiyâcı yoktur. O'na Allah ve melekleri salât etmektedir. Acaba anlatabiliyor muyum? Onun için sen Resûlullah sallallahu aleyhi veselleme salât ü selâm okursan, senin şerefin yükselir, sen azîz olursun.

Vaktiyle Resûlullah sallallahu aleyhi veselleme hürmet eden bu kavim, Rebîulevvel'in birinci gününden otuzuncu gününe kadar, bütün diyâr-ı islâmda donanma yaparlardı, büyük şenlikler yaparlardı. Ve büyük yemekler, ziyâfetler tertîb edilir, fakîr fukarâ doyurulur, çıplaklar giydirilir idi. Kurânlar okunur, Mevlidler tilâvet edilirdi. Sonra tabii bunlar unutuldu, bunlar geçti. Hattâ öyle zamanlar, öyle kişiler meydana geldi ki, "Mevlid okumak bid'atdır, bir faydası yoktur" diye, bu cesâreti gösterenler oldular. Bunların hiçbirisi doğru değildir, bunlara kulak vermeyiniz. Mevlid-i Şerîfi okutmak hânelere saâdetdir, bereketdir, gönüllere nûrdu. Yalnız şerîata hürmet etmek şerâitden olmak şartıyla. Yani böyle kadın erkek kucak kucağa oturarak, şehvânî nazarlarla birbirlerine nazar ederek değil. Allah'ın taksîm ettiği gibi, islâm

şerîâtının taksîm ettiği gibi, kadınlar ayrı bir yerde, erkekler ayrı bir yerde oturarak, kendilerini muhâfaza ederek, elini, gözünü, dilini, kulağını, her şeyini, hudû' ve huşû' ile Mevlid dinlemekle, büyük ecir ve sevablara insanlar nâil olur. Ve hânelere bereket ve saâdet olur. Sevabı yok değil, sakın hâ! O kafayı terk et!

Yeri değil ama söyleyeceğim, söylemeden geçmeyeceğim. Vehhâbî ulemâsından birisi gelmişti İstanbul'a da, Mevlid'in bid'at olduğunu söyledi filan filan. Fakîr de oradaydım, ses çıkarmadım. Bir müddet sonra kendisine şu soruyu sordum. Dedim ki "Hocaefendi Hazretleri", kitapları da var yani, basmış olduğu kitaplar, kendisinin telif ettiği kitaplar var, dedim ki, "Hocaefendi, Mevlid'in bid'at olduğunu söylüyorsunuz. Bid'at iki kısımdır, bid'at-i hayriyye vardır, bid'at-i şerriyye vardır. Bu hangi kısımdandır?". Durdu. "Bid'at bid'atdır" dedi. Peki öyleyse. Dedim ki, "Biz şimdi burada otursak, desek ki, Resûlullah sallallahu aleyhi vesellem, Fil Senesinde dünyâyâ geldi, kendilerine kırk yaşında nübüvvetlerinin izhârı emrolundu, kırk üç yaşında risâletlerinin izhârı emrolundu. Sonra Peygamberimiz izhâr-ı nübüvvet ettikten sonra halkı dîne davet etti. Sonra Allah O'na emir verdi ki Mekke'den Medîne'ye hicret ede. Ve Cenâb-ı Hakk O'nu mi'râcına aldı. Mi'râcda şu dereceleri gördü, şunları yaptı. Bunları böyle anlatsak sevabı var mı yok mu?" dedim. "Var" dedi, "E bu manzûm olduğu için mi günah oluyor yani, böyle konuştuğun vakit sevap oluyor?".

Efendiler! Sulehâyı zikrelemek, bırak sen Peygamberimizi, ümmetin sâlihlerini zikrelemek, ibâdetdir. Hadîs-i şerîfle sâbitdir. Veliyyulâhı konuşmak, velîleri konuşmak, iyi insanların efâl ü harekâtını, insanlara numûne olacak insanların efâl ü harekâtını söylemek, bunlar dahi sevaptır. Zâten Allah, asra kasem ediyor, hakkı tavsiye eden, sabrı tavsiye eden müstesnâ, Allah'a îmân eden. Binâenalâzâlik hak kelime konuşulduğu vakitte. Günah olan söz lağviyyatdır, ne dünyâyâ yarar, ne âhirete yarar. Hattâ dünyâ husûsâtında bir adam bir adama sanat öğretse sevaptır. Öğreten adam ecr-i cezîle nâil olur. O sanat devâm ettiği müddetçe, meşrû olan şeyler, onun defter-i a'mâli kapanmaz, öğretenin yani. İster kitâbî, ister sanat bakımından.

Burayı da iyi dinle, kulağını benden yana ver! Bir adam bir beldeye bir kötülük getirse, o beldede o kötülük devâm etse, o kötülüğü getiren adamın şer defteri kapanmaz. Kendi geberse dahi defter-i a'mâline yani şer defterine yazılır. Haydi daha açıkça konuşayım, bir erkek, gençlere söylüyorum bunu, bir erkek bir kadının ırzına geçse, sonra onu pespâyeye eylese, almasa, o kadın da fâhişe olsa, o kadın ne kadar zinâ ederse, ilk onu o günaha sokan adamın defter-i a'mâline zinâ yazılır başdan aşağı. Var sen bunu kıyâs eyle. Daha bin tâne sana misâl vereyim bu şekilde yani. Bunu anlatmak için söyledim, kusura bakmayınız. Çünkü dersde birçok insanlar kavrayamıyor açmayınca böyle, açıp böyle söyleyeceğiz ki. Bazısı bir sözle anlıyorlar, bazısına açmak lâzım, söylemek lâzım. Zamanımızda uyandırmak lâzım halkı. Geçiyoruz.

Resûlullah, sallallahu aleyhi veselleme Ümmet-i Muhammed bir ay yani Rebîulevvel'in birinden otuzuna kadar, yirmi dokuzuna kadar, otuzuna kadar, çünkü bazen Arabî aylar yirmi dokuz gelir, donanma yaparlardı. Yemekler pişirilir, ikramlar edilir, donanmalar yapılır, şenlikler yapılır, Mevlidler okunur, Kurânlar okunur, kasîdeler okunurdu Peygamberimiz sallallahu aleyhi veselleme. Sonra Ümmet-i Muhammed bunları unuttu. Unuttu da hattâ Resûlullah sallallahu aleyhi veselleme tecâvüz edenler oldu, ondan bile Ümmet-i Muhammed incinmedi. Evet, evet, hiç incinmedi bile. "Allah'dan bulur" dedi gitdi. Halbuki beş kuruş için

adam öldürenleri gördük biz. Çünkü, "Bir münkerât gördünüz mü" diyor Peygamberimiz, "bunu reddediniz, ya elinizle, ya dilinizle, ya kalbinizle". Burada münkerât'dan manâ, bir kötülük gördün değil mi, bunu üç şeyle men edebilirsin. Ya elinle. Yapamadın. Dilinle. O da olmadı. Kalble buğz etmek, îmânın en zayıf kısmıdır. Resûlulullah sallallahu aleyhi veselleme, O'nun ezvâc-ı tâhirâtına, O'nun ashâbına nice bühthanlar, kötülükler söylendi, gene bizim Ümmet-i Muhammed pişkin olduğu için, ses çıkarmadı, yürüdü gitdiler filan. İşte "Allah'dan bulur" filan dedi. Bu şekilde böyle. Tabii Allah ve Resûlü'nün kendilerini müdâfaaya ihtiyaçları yokdur ama Allah şart koşmuştur. İyi dinle beni! ³⁶ إِنْ تَنْصُرُوا اللَّهَ يَنْصُرْكُمْ. Manâsı, "Siz Allah'ın dînine yardım ederseniz, Allah'la olursanız, Allah size yardım eder" diyor. Gönüller boş olunca Allah yardım etmez. Allah zâlimlerin yardımcısı değildir. Allah muhsinlerle, müttakîlerle beraberdir, onların yardımcısıdır. Geçiyoruz.

Fahr-ı Risâlet'i medh etmek, bütün ne kadar şuarâ varsa, hayalleri geniş adamlar, kalemleri defterleriyle Peygamber'i medh etsinler, Resûlullah sallallahu aleyhi veselleme medh ü senâ edemezler. Çünkü Resûlullah'ın meddâhı Hazret-i Allah Celle Celâluhû Hazretleridir. Hakâyık-i Muhammediyyeyi Allah'dan gayrı hiçbir mahlûk bilmez. Allah mahlûk değildir, Allah hâlıkıdır, Cenâb-ı Hakk bu hakâyık-i Muhammediyyeyi ancak ilmullaha hasretmiştir. Ancak Peygamber'i muhabbetin kadar bilirsin. Resûlullah'a ne kadar muhabbetin varsa, o kadar Peygamber'i görebilirsin, gördüğün kadar. Yani izânın, irfânın aldığı kadar. Peygamber böyle bir sözle, iki sözle, on kitapla, yüz kitapla, yüz bin kitapla tarîf olunmaz.

Onun için bak, müsâade buyurunuz, ³⁷ بِإِذْنِ اللَّهِ وَمَلَائِكَتِهِ يُصَلُّونَ عَلَى النَّبِيِّ ben Allahlığım ile meleklerimle beraber Habîbim Muhammed'e salât ediyor, يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا صَلُّوا عَلَيْهِ وَسَلِّمُوا تَسْلِيمًا ey îmân edenler, benim celâlimi, azametimi, cemâlimi, kemâlimi tasdîk edenler, siz de ne yapınız, Habîbim Muhammed'e salât ediniz" diyor Hazret-i Allah. Biz ne diyoruz mukâbilinde? "Allahümme salli alâ seyyidînâ Muhammed" diyoruz. Yani manâsı şu. "Yâ Rabbi, sen salât et Habîbin Muhammed'e". Allah diyor ki, "Ey kullar! Siz salât ediniz Habîbim Muhammed'e", biz diyoruz ki, "Yâ Rabbi, sen getir salâtı Muhammed'e". Sallallahu aleyhi vesellem. Manâsı şu. "Yâ Rabbi, hakikat-i Muhammediyyeyi biz bilemeyiz. O'na lâayık olan salavâtı da biz bilemediğimiz için, ancak sen ilmullah ile bilirsin, biz sana havâle ediyoruz Yâ Rabbi, sen salât et Habîbin Muhammed'e" diyoruz. Acaba anlatabildim mi âşık-ı sâdıklar, Muhammedîler?

Peygamberimizi sallallahu aleyhi vesellem bu ayın on ikinci gecesı, ittifakla budur, Rebîulevvel'in on ikinci gecesı, Pazartesi sabaha karşı duhâ vakti zuhûra gelmiştir. Kimden? Hazret-i Âmine'den. Pederi Hazret-i Abdullah'dır.

Sakın hâ, ebeveyn-i Resûlullah hakkında bazı dar görüşlü, câhil kimseler gibi konuşmayınız. "Peygamber'in anası, babası, amcası küfür üzere gitdi" filan diye, sakın hâ! Sakın öyle şeyler konuşmayın! Hiç Allahu Teâlâ inciyi alır da kabuklarını atar mı? Okumuyor musun sen, iyi dikkat et konuştuğum söze, "Allahümme salli alâ seyyidînâ Muhammedin ve alâ âli Muhammedin kemâ salleyte alâ İbrâhîm ve alâ âli İbrâhîm" diyoruz bak. "Yâ Rabbi Habîbin Muhammed'e ve Muhammed'in âline ve İbrâhîm'e ve İbrâhîm'in âline salât et" diyoruz namazda. Vücûb hükmündedir. Âşıklar için farz-ı ayndır. Bırak fıkıhın kâidelerini şimdi.

³⁶ Sûre-i Muhammed 7

³⁷ Sûre-i Ahzâb 56

Okuması sünnetdir ama âşıklar için vâcib ve farz hükmündedir, farz-ı ayndır yani Peygamber'e salât okumak. Ne kadar Peygamber'e salât okursan o kadar Allah'a yaklaşırsın, Allah sana yaklaşır. Âl-i Muhammed'den murâd, Ehl-i Beyt-i Mustafâ ve Ezvâc-ı Tâhirât ve Peygamber'in hısım ve akrabâsıdır ve Peygamber'e karîb olan ashâbdır ve evliyâullahdır, Âl-i Muhammed'den murâd. Âl-i İbrâhim'e gelince, İbrâhim aleyhisselamdan Peygamberimiz'e kadar Peygamberimiz'in dedeleridir. Onun için Peygamber'in babası, anası hakkında konuşulmaz. Terbiyesizliğe lüzûm yoktur. Vakt-i câhiliyyetde bulunmuşlar ve onlar muvâhiddiler yani Allahu Teâlâ'nın birliğine inanıyorlardı. Hattâ Abdülmuttalib Hazretlerine, evet, Cenâb-ı Peygamber'in dedesine dediler ki, "Hiç bizim kavmimizde Muhammed ismi yokdu, sen bu çocuğa", yani Cenâb-ı Fahr-ı Risâlet için, "Muhammed ismini nereden buldun koydun?" dediler. Buyurdu ki, "Âlî olan Allah bana emr ü fermân buyurdu ki torunuma Muhammed ismini vereyim" diye.

O gün için şu sözü söyledi, ben söylemedim, çünkü ters anlayan olabilir diye. "Gökdeki Rabb" dedi ki burada âlî olan manâsınadır. Küffâr-ı hâkisâr Allah'ı gökde bilirlerdi. Bazı âyetlerde de aynı şekilde nâzil olmuşdu, kâfirin itikâdı üzerine. "Siz semâdakinden emîn mi oldunuz?" diyor Allahu Teâlâ. Allah semâda değil. Fakat küffâr-ı hâkisâra göre Allah semâdadır, onların itikâdına göre. Onların itikâdı üzere nâzil olmuşdur Kurân-ı Kerîm. İncelik var oralarda. Burada söylemek doğru değil ama ağızımızdan kaçdı bir defa söyledik, îzâh etmek mecbûriyeti hâsıl oldu.

Resûlullah Efendimiz Fil Senesinde dünyâya geldi. Fil Senesi demek, Ebrehe denen bir hâin adam, Yemen pâdişahı Kabe'yi yıkmaya yemîn etdi, Kabe'yi yıkacağıı diye ordusuyla geldi Ebrehe. Resûlullah Efendimiz o vakit annesinin batn-ı mübârekindeydi, Hazret-i Âmine'nin, radiyallahu anhâ. Geldi fakat Cenâb-ı Hakk onlara ebâbil kuşlarını gönderdi. Allah'ın orduları çokdur. Bütün mahlûkât-ı ilâhî Allah'ın ordusudur. Mikroplar, kuşlar, rüzgar, ateş, ne varsa Allah'ın ordusudur, semâ ordularındandır. Allahu Teâlâ bu kibirli kâfire kuşları gönderdi, kırlangıç kuşlarını gönderdi, ağızlarında cehennemde kızdırılmış ateşlerle geldiler ve Ebrehe'nin ordusunu yıkdılar. Çünkü Fahr-ı Risâlet sallallahu aleyhi vesellem, anasının batnındaydı, annesinin karnındaydı. Bundan elli iki gün sonra Rebûlevvel'in on ikinci gecesi pazartesi sabaha karşı, Rûmî Nisan'ın da yirmi birinde Peygamberimiz ilkbaharda dünyâya geldi. Anla Peygamber'in kadr u kıymetini. Hiçbir peygambere olmamış bir hâdise. Allah diyor ki Vedduhâ Sûresinde, ³⁸ وَالصُّحُفِ, "Peygamber'in doğduğu vakte yemîn ederim" diyor, "Muhammed'immin doğduğu vakte yemîn ederim" diyor Hazret-i Allah. Gene, "Muhammed'immin yüzünün nûruna yemîn ederim". "Siyah saçlarına yemîn ederim", ³⁹ وَاللَّيْلِ إِذَا سَجَى "ya bu manâyı vermişlerdir. "Mübârek nûrlu cemâline yemîn ederim ve siyah saçlarına yemîn ederim". Gene bir âyet-i kerîmede Kurân-ı Kerîm'de, "Senin ömrüne, hayatına kasem ederim Yâ Muhammed" diyor Cenâb-ı Allah. Düşün bir defa Peygamberimiz'in Allah indindeki kudsiyyetini.

Bundan ne anlıyorsun biliyor musun? Peygamber Allah'ın indinde bu kadar yüce ise, sen de O'nun ümmetisin, senin de makâmın çok yüce. İşte bu nimet-i uzmâyâ şükretmezsen Allah senin elinden Muhammed'i alır. Bu îmân senin kalbinden silinir. Tard olunursun, islâm

³⁸ Sûre-i Duhâ 1

³⁹ Sûre-i Duhâ 2

defterinden, î mân defterinden, muhabbet defterinden, aşk defterinden. Kadrimiz çok yüce. Çünkü Muhammed'in bendesiyiz, sallallahu aleyhi vesellem. Allah bizi O'ndan ayırmasın.

Evet, 21 Nisan. Hazret-i Âmine'den birkaç şey anlatacağım sizlere. Hep bilirsiniz ama unuttuklarımızı hatırlayalım. Diyor ki Hazret-i Âmine, Peygamberimiz'in annesi, "Ben diğer kadınlar gibi, böyle ağrı sızı duymadım hiç. Yalnız karnımdan yani batnımdan, rahmimden bazı geceler ses gelirdi, ses işitirdim" diyor. "Ümmetî, ümmetî, ümmetim, ümmetim derdi". Yani ana batnında, ana karnında iken Peygamberimiz "Ümmetim" derdi. "Doğruduğum vakitte benim etrâfımda, civârımda Hazret-i Meryem'i", Îsâ'nın annesini, Îsâ aleyhisselâmın annesini "ve Firavun'un âilesi" ki Allah resûlüne Mûsâ Peygamber'e î mân etmişdi, "Hazret-i Asiye, onları gördüm. Kendilerine sordum. Ben dedi Îsâ'nın annesiyim, Meryem'im dedi bir tânesi. Bir tânesi Asiye, bir tânesi de hûrilerdendi. Bana onlar hizmet etdiler. Resûlullah doğduğu vakitte mübârek gözleri sürmeliydi ve göbeği kesilmişdi. Doğar doğmaz secdeye kapandı" diyor Hazret-i Âmine radiyallahu anhâ. Secdede yani. "Aldım bakdım, dudakları oynuyordu, dinledim, ümmetim diyordu gene".

Bu böyle olduğu gibi, gene Hazret-i Ali kerremallahu vecheh, Cenâb-ı Hayder-i Kerrâr'dan rivâyet, "Vaktâ ki Fahr-ı Risâlet âlem-i bâkîye göçecekdi, biz O'nun etrâfındaydık" diyor Cenâb-ı İmâm-ı Ali kerremallahu vecheh. Sonra, Cibrîl nâzil oldu Peygamber'e dedi ki, "Yâ Resûlallah, gam yeme, senin ümmetin sana bağışlanmışdır. Sana bağışladık senin ümmetini. Kim ki Muhammed ismini andı, o adam nârdan kurtuldu". İ mân ederek tabii, hakaretle değil, î mân ederek andı nârdan kurtuldu. Ebedî saâdet erdi. "Sonra bakdım" diyor, uzatmayacağım, vakit dar oldu, "Cenâb-ı Fahr-ı Risâlet'in en son kelâmı, sümme refiku'l-a'lâ, sümme refiku'l-a'lâ, sümme refiku'l-a'lâ, dedi ve mübârek gözleri kapandı. Sonra dudakları oynadı yeniden" diyor Hazret-i Ali kerremallahu vecheh. "Dudakları oynuyordu, halbuki rûh çıkmışdı bedeninden, mübârek bedeninden". Hemen koşarak gitdi, ne söylüyor, bir şey söylüyor.

Çünkü Peygamberimiz'in, iyi dinleyiniz, her şeyi tesbit edilmiştir. Hayatda ne yapıysa tesbit edilmiştir, yazılmışdır yani. Yalnız bir şey tesbit edilmedi. Karpuzu nasıl kesdi. Onu bilmiyorlar. Ondan gayrı hepsini, her türlü yani âlevî durumlar, ictimâî durumlar, ferdî durumlar hepsi tesbit edilmiştir.

"Ağzı oynayınca koşdum, kulağımı ağzına dayadım, sümme refiku'l-a'lâdan sonra gene ümmetî, ümmetî yani ümmetim ümmetim diyor, bizi Allah'dan diliyordu Fahr-ı Risâlet" diyor.

Evet. Gözleri sürmeli, göbeği kesik olarak geldi. Âlem başka bir âlem oldu.

Hâssalarından. Mübârek başı üzerinde dâimâ bir bulut dolaşır, onu gölgelerdi. Mübârek vücûdu mayıs gülü, pembe güle kokardı. Bir çocuğun başına el vursa sabahleyin, Peygamber'in kokusundan, Resûlullah'ın o çocuğu okşadığını bilirlerdi. Mübârek dişleri inci tânesi gibiydi. Yanakları kırmızı ve buğday rengindeydi. Bir kavmin içinde bulunduğu vakitte, kavmin en yücesi görünür. Yavaş dahi yürüse bütün kavmin önünden giderdi. Hânesinde çoluğuna, çocuğuna, âilesine hizmet ederdi, yardım ederdi Fahr-ı Risâlet. Peygamberimiz'in fazîleti nihâyetsiz. Yani denizden bir katre, şemsden bir zerre olarak söylüyorum sizlere, böyle daldan dala geçerek söylüyoruz yani.

İşte o peygamber-i zî-şân sallallahu aleyhi vesellem, O azîz, ⁴⁰عَلَيْهِ مَا عَنَّمُ حَرِيصٌ عَلَيْكُمْ size hırslı". Niye? Ümmetini kurtarsın, ibâdullah îmân etsin diye uğraşmış. Gece gündüz, namazında, doğarken, âlem-i bâkîye göçerken, ibâdetinde, gecede, gündüzde, kıyâmında, kıraatında, rûkûunda, sücûdunda, hep ümmeti hakkında. Hattâ Uhud Muhârebesinde mübârek yüzüne taş vurdu kendi kavmi, dişleri kırıldığı vakitte ellerini açdı, bedduâ etmedi, "Allahümmehdi kavmî innehüm lâ ya'lemûn" buyurdular. Yani manâsı, "Yâ Rabbi, kavmime hidâyet et, onlar bilmiyorlar, kusurlarına bakma Yâ Rabbi" dedi Peygamberimiz. Katiiyen ağzından kötü bir söz çıkmaz, dâimâ ümmetinin yardımına koşmaya hazır. Hattâ hattâ seversen son nefesde sana ve bana yardıma gelecek, onu da haber vereyim sana. Bir kıssasını anlatalım şimdi, geçelim.

Bir zât-ı muhterem diyor ki, "Ben Kabetullah'da bulunuyordum, bir delikanlı Kabe'yi tavâf ediyordu. Kabe'nin her rûknünde bir duâ vardır. Her rûknün duâsı ayrı ayrıdır. Bu çocuk yalnız salât ü selâm okuyor. 'Allahümme salli alâ seyyidinâ Muhammed. Allahümme salli alâ seyyidinâ Muhammedin ve alâ âli Muhammed' bu şekilde. Bakdım çocuğun ahvâline, sonra delikanlıyı çağırdım yanıma, tavâf bitdikden sonra. 'Evlâdım, her rûknün bir duâsı vardır, bilmiyor musun? Sana öğreteyim' dedim. 'Hayır, biliyorum amca' dedi. 'Niçin salât okuyorsun yalnız, duâ okumuyorsun?'. 'Anlatayım başımıza geleni' dedi" diyor. "Biz Horasan tüccarlarındanız, hacca çıktık yola, hacca geliyorduk, Kûfe şehrinde babama ecel erişti, babam öldü çadırda. Fakat babamın şekli değişti" diyor, 'insan şeklinden başka bir şekle girdi. Şimdi, hem babamın bu felâketine, musîbetine hem bunu ben haber verirsem, ikinci musîbet benim için, diyecekler ki bu çocuğun babası böyle oldu diyecekler. Musîbete uğradık, ağlıyordum. Birdenbire çadırın kapısı açıldı, nûrânî bir zât içeri girdi. Ve gitdi babamın yüzündeki perdeyi kaldırdı, mübârek elleriyle babamın yüzünden tuttu ayağına kadar okşadı böyle elleriyle. Babam eskisinden güzel oldu. Ben hemen kalkdım o zâtın ayaklarına sarıldım, kapandım. Kimsiniz bana bildirin, beni bu felâketden kurtardınız, babamı da bu musîbetden halâs etdiniz dedim. O vakti dedi ki o zât-ı muhterem, ben âhir zaman nebîsi Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâmım, baban günahkâr insandı, fakat her akşam bana yüz defa salât okurdu, her gece. Bu akşam gelmedi melek'. Çünkü salavâta müekkel bir melek vardır, salavâtı götürür. Allah'ın telefonları, telgrafları vardır yani melekler bu şekilde gider gelirler yani senin anlayacağın. 'O melek gelmedi ve geldi dedi ki, o zât vefât etdi. Salât gelmedi bana'.

Çünkü ne okursan Peygamber'e gidiyor salât ü selâm, haber veriyorlar. Bazen rûhâniyyetleri bir meclisde olabilir. Neş'e bulunan meclislerde. İbâdet meclislerinde, neş'e bulundu mu, zevk bulundu mu, bil ki rûhâniyyet-i Muhammediyye oradadır, sallallahu aleyhi vesellem. Bunun mekânı zamanı olmaz, rûhların. Burada da olur, aynı zamanda Hindistan'da da olabilir. O kadar süratlidir, lisân tarîf etmez bu işi. Bak görüyorsun ya, insanlar neler îcâd etmişler, şurada şimdi önümüzde bir makina olsa, konuşsam bütün dünyâ dinleyecek beni. Kullar buna kâdir olursa, Allah neye kâdir değil yani.

"Melek geldi, salâtı getirmedi, dedi ki, Yâ Resûlallah, sana salât okuyan zât vefât etdi. Fakat böyle bir vartaya uğradı o. Koşarak geldim. Beni hayatında unutmayanı memâtında ben unutmam dedi Peygamberimiz sallallahu aleyhi vesellem. Ondan sonra ahd u peymân eyledim ki bundan böyle duâ etmem Cenâb-ı Hakk'a, ancak Resûlullah'a salât ederim.

⁴⁰ Sure-i Tevbe 128

Peygamber benden hoşnûd ve râzı olsun, bana kâfî gelecek' dedi". Onun için salât okuyorum demiş. Bunu rivâyet eden Bayezid-i Bistâmî Hazretleridir.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

MÜJDE

*Şehr-i Rebîulevveldir ayların en yücesi
Müjde müjde mü'minlere mâh-ı gufrân geliyor
Şâh-ı rusûl tulû' etti on ikinci gecesi
Küfr ü dalâleti yakan nûr-i Rahmân geliyor*

*Arş-ı a'lâ donanmışdır Muhammed'in nûruyla
Köhne dünya arınmışdır teşrîfi sūrûruyla
Hakla bâtil ayrılmışdır hidâyet şu'ûruyla
Bir elinde şerî'ati sırr-ı Kur'ân geliyor*

*Ol sultân-ı dîn-i mübîn "rahmete'l-lil-'âlemîn"
Rekzeyledi arş ü ferşe islâmiyyet 'alemin
"Lâ ilâhe illallâh"ı yazdı kudret kalemin
"Muhammedü'r-Resûlullah" ile bir cân geliyor*

*Ol "hâteme'n-nebî"dir ki "ebû'l-ervâh" kıdemi
Yere göğe şeref verdi o mübârek kademi
Ayağının tozlarına sürsem n'ola dîdemi
Âhir zaman Peygamberi ulu sultân geliyor*

*Aşkî Hakk'a secde eyle bu gece makbûl olur
Aç ellerin bârgâha duâlar kabûl olur
Muhammed'i cândan seven Rabbine de kul olur
Müjde müjde ehl-i aşka derde dermân geliyor*

Yarınki Gün İçin Ne Hazırladın? 9 Şubat 1979 (12 Rebûlevvel 1399)

Kâlalallahu Teâla fî Kitâbihi'l-Azîz
Eûzübillahimineşseytânirracîm
Bismillahirrahmânirrahîm

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَلْتَنْظُرْ نَفْسٌ مَّا قَدَّمَتْ لِغَدٍ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ⁴¹

Sadakallahü'l-Azîm

Allahu Zü'l-Celâl ve Tekaddes Hazretlerini lisân ile zikr eylemek ve lisân ile ikrâr nimetine eren, kalbiyle Hakk'ın varlığına ve birliğine ve azametine ve kudretine î mân eyleyen, O'nun habîbi, mahbûbu, mergûbu, cümle peygamberlerin seyyidi ve şâhı olan Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâma î mân getirmekle ve O'nu herşeyinden ziyâde severek î mânını kemâle erdiren, kıyâmet gününe inanan, Hakk'ın cennetine tâlib, rızâsına râgıb, cemâline âşık olan müminler!

Allahu Zü'l-Celâl ve Tekaddes Hazretleri, kürreyi altımıza döşedi, semâyı üstümüze ref' etdi, göğü kaldırdı, direksiz olarak ve yıldızları ve dünyâmızı boşlukda, hiçbir şeye dayanmadan, bir şeye tutunmadan, direksiz olarak halk etdi. Hepsi mihrâkında Allah'ı tesbîh etmekde, Allah'ı takdîs etmekde, Allah'ı zikretmekde. Ne kudret, kuvvet değil mi? Görünüşde insana gâyetle basit gibi görünüyor, hakîkatde bir düşün bak. Semâda bulunan ecrâm-ı semâ, yani yıldızlar, hiçbir yere tutunmadan, bir tarafa bağlanmadan, direksiz olarak dönmekde. Güneş kezâ, ay böyle. Hattâ güneşden daha büyük yıldızlar var, daha uzaklarda, insanların göremediği, idrâkinin erişemediği yerlerde. Bu âlemleri Hakk Teâlâ ve Tekaddes Hazretleri, bir emirle halk etmişdir, "kün" emriyle. "Kün" emrinin manâsı, "ol" demek. Allah "ol" diye emreyledi, bu âlemi bu minvâl üzere halk etdi ve kudretini izhâr etdi. Görene! Köre ne! Bakıp da görmeyenler, duyup da anlamayanlar, sağırlar ve hak ve hakîkati görmeyenlerden daha âdî bir mahlûk olamaz. Hem insan kisvesine bürünmüş, hem insanlık rütbesini almış, fakat makâmını bilmeyen, Hakk'ın kudretini anlamayan, Allah'ı bilip, bulup, burada görmeyen, Hakk'a teslîm olmayan, Allah'ı sevmeyen, insan sayılmaz. Her ne kadar iki ayaklı olsa dahi.

⁴¹ Sure-i Haşr 18

Allah'ın iki ayaklı, dört ayaklı, kırk ayaklı, kırk bin ayaklı mahlûkları var. Allah iki ayak üzerine yürütür. Ayaksız da yürütür, kâdirdir. İşte yılanlar, solucanlar yüz üstünde yürüyorlar, değil mi? İki ayaklı olan bizlere, bir baş verilmiş, iki göz verilmiş, havâs-ı hamse, beş havâs verilmiş, görmek, duymak, koklamak, tatmak. Bir de bâtın âlemimize birtakım havâslar verilmiş ki bunları tefekkür etmeyen, düşünmeyen kişiler, insan sayılmazlar.

En kutlu ve mutlu olanlar da Allah'ı tasdîk eyleyen, Allah'ı zikreleyen, Allah'a inanan, Allah'da fenâ bulan ve ebedî saâdete erişen kişilerdir ki onlar kutlu ve mutlu kişilerdir. Allah'da yok olmayan, vâir olmaz. Ve âşıkân ve Allah'ı tasdîk eyleyen, Allah'a îmân eyleyen, Allah'a îmânda ikrâr eyleyen ve sâbit olan kişi ölmez. Ölüm ona geldiği vakitte o kişi olmuş demektir, ölmüş değil. Ölen hayvan imiş, hayvanlar ölür. Çünkü ⁴²"وَنَفَخْتُ فِيهِ مِنْ رُوحِي" âyet-i kerîmesinde Hakk'ın rûh nefh ettiği kişi insanoğludur. Hayvanlara Hakk'ın nefhası vârid olmamıştır. Onun için hayvanlar ölür, âşıklar ve sâdıklar ölmezler ve olurlar, ebedî istikbâle erişirler.

Allah cennetini halk etdi, âşıkları, sâdıkları, zâhidleri, sâlihleri, müminleri için. Allah nârını da halk etdi ve hazırladı şimdi, hâl-i hazırda duruyor yani bunda sonra halk olacak değil. Cehennemi de halk eyledi. Orada ikâbını, azâbını, ateşlerini çoğalttı. Ve karanlık bir yerdir cehennem.

Âhiret âleminde iki yerde iki büyük zulmet vardır. Biri kabir zulmeti, biri cehennem zulmetidir. Her kim ki Resûlullah sallallahu aleyhi veselleme gecede üç defa muhabbetle, şevkle, muhabbet ile, şevk ile üç defa salât eder, gündüz de yine Fahr-ı Risâlet'e, "hubben lî" diyor Peygamberimiz, "beni severek, bana muhabbet ederek, benim âlime, evlâdıma muhabbet ederek, şevkle, bana üç salât ederse bu iki karanlıktan kurtulur", kabir karanlığından ve cehennem karanlığından, zulmetinden.

Hazırlamıştır Allahu Sübhânehû ve Teâlâ Hazretleri. Ve halk ettiği vakitte de dedi ki, "Ey nâr! Senin ehlin sana gelecektir". Cennete de buyurdu ki, "Senin de ehlin sana gelecektir" dedi. Müminler için cennet vardır, âşıklar için dîdâr vardır, dîdâr-ı ilâhiyye. Bu dîdâr-ı ilâhiyyeyi ben sana talîm edemem, tarîf de edemem, bu zevki Allah'a âşık olanlar bilirler. Kim ki Hakk'a âşıktır, o bilir bu zevki.

Cennet her gün seni davet etmekde, "Saraylarım, tahtlarım süslendi, ziynetlendi, bana gel ey mümin, ey âşık-ı sâdık, seni bekliyorum" diyor. Nâr da âsîleri, günahkârları, fâsıkları ve kefereyi, o da davet ediyor, "Benim de akreplerim, yılanlarım çok zehirlendi, bukağılarım, kelepçelerim, zincirlerim kızdırıldı, ben de sizi bekliyorum" diyor.

Onun için aklın başında ise eğer, sana bir yol çizmişler ki bu yol sırât-ı müstakîmdir. Bu sırât-ı müstakîmin bir ismi de dîn-i islâmdır. Bu islâm yolundan yürü ki bu islâmın bidâyeti Hazret-i Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâm ile başlar, nihâyeti Allah'da hitâma erer. Onun için rızâyı, rıdvânı, cenneti, cemâli isteyenler, sırât-ı islâm üzere yürüsünler, sırât-ı islâm üzere yürüsünler.

⁴² Sûre-i Hicr 29

Biliyoruz ki dünyâ hiç kimseye bâkî değildir. Bunu her gün görüyoruz. Ahbâb u yârânımızın gitmesiyle, babalarımız, annelerimiz, dedelerimiz, bunca enbiyâ, bunca evliyâullahın buradan göçmesiyle. Bu kadar kefare-i fecerenin, bu kadar zâlimlerin, "ene rabbükümü'l-a'lâ" diyen Firavunların buradan gitmesiyle. Ve her gün sana haberci geliyor, sen duymuyorsun. Her gün münâdî nidâ ediyor, sen işitmiyorsun. Her gün vukûâtlar senin gözünün önünde cereyân ediyor, sen görmüyorsun. Ne vakit gaflet perden yırtılacak, o vakit göreceksin.

Dinle bakayım, sana bir kıssa anlatayım ki yakın zamanda bununla karşılaşacaksın. Bir adam hâlet-i nez'e geldiği vakitte yani ölüm ânına, o adam âh u vâh eder, "Eyvâh! Ömrümü hebâya verdim, hakkıyla kulluk edemedim". Elbet ki Allah'ı bilenler bunlar. Allah'ı bilmeyen için ne Bayram, ne Ramazan, ne Kandil, ne Mevlûd-i Peygamberî, ne Mi'râc-ı Nebî, ne Berat, hiç böyle bir şey düşünemez. Onların düşündükleri iki şeydir. Birisi yemek, birisi çıkarmak, biri şehvetleri. Onun için diyor ki Cenâb-ı Hakk, "Bırak Habîbim Muhammed, onlar yesinler, içsinler, dünyâda emellerini yerine getirsinler ama pek yakında göreceklersin". Allah bıraktı, serbest bıraktı şimdi. İsteyen istediğini yapar. Pazara çıkdın, ister pazardan akrep, yılan toplarsın, ister saâdet güllerini derersin, aklın başındaysa eğer. Pazar serbest. Görene! Köre ne!

Şimdi o Melekü'l-mevt görüldüğü vakitte, o zât der ki Melekü'l-mevt'e...

Ey Efendiler! Ey Hakk'a tâlibler! Hakk rızâsında bulunanlar! Allah'ı isteyenler! Bütün mevcûdâta, bütün insanoğlunun kâffesine Allah Melekü'l-mevt'i gönderir, rûhunu kabz etmek için, kâfire de o gider. Yalnız herkesin ameline göredir. Kimin yüzünde kara varsa, aynaya bakıldığı vakit, kara gördüğü gibi, dünyâda isyân ve nisyânla uğraşanlar Hazret-i Melekü'l-mevt'i çirkin görürler, çok korkunçdur. Ama dünyâda dâimâ hak yola, aşk yoluna, muhabbet yoluna, sevgi yoluna yürüyenler, yani Hazret-i Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâmın çizdiği yoldan yürüyenlere de pek güzel gelir, pek cici, pek güzel, pek neş'eli gelir. Hattâ sorar bile, "Allah'ın sana selâmı var, rûhunu kabzedeyim mi?" diye sorar. O zâten Hakk'a tâlib olduğu için, "Hemen gel vazîfeni gör" der. Misâlini veririz inşaallah. Zâlîme mühlet vermez, zâlîme mühlet yok.⁴³ "فَإِذَا جَاءَ أَجْلُهُمْ لَا يَسْتَأْذِنُونَ سَاعَةً وَلَا يَسْتَقْدِمُونَ". Mümine selâm-ı ilâhî getirilir, Hakk'ın selâmı getirilir. Hiç unutma bunu. Makâmın çok yüce. Sebebi, Hazret-i Muhammed sallallahu aleyhi veselleme bende olduğun için. Hazret-i Peygamber'e ümmet olduğun için makâmın çok yüce. Bildiğin gibi değil. Ne şuarâ, ne âlimler, ne hayâlleri kuvvetli olan kişiler, sana verilecek olan nimeti sana ifâde edebilir, sayabilir, dökebilir. Ebedî sultânsın yani. Gözlerin görmediği, kulakların işitmediği, kalblerin tahattur etmediği, hatıra getiremediği, kalemlerin yazamadığı, şâirlerin söyleyemediği, tarîf edemediği bir nimete nâil olacaksın. Yakın bir zamanda! Ve bu nimetin içindesin, fakat uykudasın. Çünkü Cenâb-ı Fahr-ı Risâlet sallallahu aleyhi vesellem buyurdu, "Küllü'n-nâs nâimûn, bütün insanlar uykudadırlar, dünyâ hayâliyle, ve izâ mâtû intebehû, öldükleri vakitte uyanırlar". Yok dediklerin vâir olur, var dediklerin yok olacak. Geçiyoruz.

Melekü'l-mevt gelir, o zât der ki, "Ey Allah'ın resûlu, niçin bana erken haber vermedin?".

⁴³ Sûre-i A'râf 34

İyi dinle! Başında ama haberin yok. İçinde yaşıyorsun.

"Bana geleceğini bildirseydin de..."

Cenâb-ı Allah ölümü bildirmedi. Beş şey var ki gizli. Hakk'ın ilmine vâbeste olan bir nesne, bunu Hakk kime bildirirse bilir. Birçok velîler öleceği günü, saati bilmiştir ama kendi bilmemiş Hakk bildirmiştir. Yani Hakk onlardan söylemiştir. Zâten manevî âlemde bir adam öleceği günü bilmezse onu pek iyi saymazlar, bilmesi lâzımdır.

"Ey Allah'ın resûlu, niye bana haber vermedin evvelden, biraz ben hazırlansaydım, ibâdet ve tâatımı çoğaltsaydım, yaptığım birçok suçlar vardı, onlara tövbe etseydim, onları terk etseydim" der. O der ki, "Ben sana çok haber verdim ama sen anlamadın, sende anlamak idrâki azalmıştı. Dünya nakşı ve nakkâşı seni aldatmış idi, görmedin. Söyledim, işitmedin. Kulağında gaflet pamuğu vardı, çıkarmadım kulağından gaflet pamuğunu". "Hayır söylemedin". "Söyledim. Evvelâ konu komşunu senin yanından aldım götürdüm âhirete. Bu sana bir haberciydi, haber veriyordum sana, sıra sana gelecek diye. Sen hiç aldırış etmedin. 'Ölüm ona var bana yok' dedin. Hattâ vârisi olduğun kişinin arkasından kardeşinle gırtlak gırtlığa geldin, mal mülk için. Davâlara düştün, birbirinizi katlettiniz. Kardeş kardeşe, mal taksimi için".

Bilmiyor ki. Ey mala vâris olan! Senin de vârislerin seni bekliyor arkadan. Mâdem ki Melekü'l-mevt geldi kapına, muhakkak senin de malın taksîm olacak, hiç imkânı ihtimâli yok. Neyin kaldıysa kâinâtta. Seyyiâtın da taksîm olur, hasenâtın da taksîm olur. Kime seyyie aşıladınsa, kötülük aşıladınsa, o devâm ettiği müddetçe, o kötülük kürre-i ardda devâm ettiği müddetçe, senin defter-i a'mâlin kapanmaz, günah defterin, yazılır. Bir iyilik etdinse, o iyilik kürre-i ardda devâm ettiği müddetçe, senin defter-i a'mâlin gene kapanmaz, hasene defterin, oraya kaydolunur. Hep mîrâs kalır. Külâhın boş kalmaz. Her külâhın altına bir kafa koyarlar. Lâyık olan külâhı başına giyersin. Neye lâyıksan, küfür tâcı mı, îmân tâcı mı. Her kafa boş kalmıyor, mutlakâ başına bir tâc geçiriyorlar onun. Kafasına bir takke, bir külâh geçirirler. Allah bize velîlerin ve sâlihlerin külâhını geçirsin. Onların yolundan yürüyelim ki ebedî saâdete erelim. Onların yolu da, işte hak yoludur. Bu dünyâ âleminde, ebedî âlemde kazanç o yollardadır, gerisi hepsi boşdur. Herşey boşdur başdan aşağı. Pâdişahlık, hiçbir şey değil. Yakın bir zamanda musallâyâ koyarlar, er kişi niyetine derler. Er oldunsa ne mutlu sana. Erden murâdım nefer manâsına, asker manâsına değil. Erlik başka şey. Allah eri tarîf ediyor. ⁴⁴ رَجَالٌ لَا تُلْهِيمُهُمْ تِجَارَةً وَلَا بَيْعًا عَنْ ذِكْرِ اللَّهِ وَإِقَامِ الصَّلَاةِ وَإِيتَاءِ الزَّكَاةِ. "Erkek ben ona derim ki, er ben ona derim ki, benim zikrimden onu hiçbir şey men etmez". Ne mal, ne kasa, ne rütbe, ne para. İşte erkek o. O namazı kılar, şevken ve hubben lî, beni severek, bana şevk ile secde eder. Benim kudretim önünde, "Yâ Rabbi, ancak sen varsın" der. O zevki duyar. Kıyâmında onunla konuşurum, rûkûda onunla cûmbüş ederim, secdede onunla sevişirim. Çünkü secde etmeyen Allah'a kurbiyyet peydâ etmez. Mutlakâ Allah'a kurbiyyet secdededir.

"Komşunu aldım senin etrafından hiç haberin olmadı, alâkadar olmadın. Babanı aldım, dedeni aldım, onların da hiç farkına varmadın. Gözünün ferini aldım, miden başladı

⁴⁴ Sûre-i Nûr 37

kaynamaya, hastalıklar zuhûr etdi, hep bunlar benim elçilerimdi, sana elçi göndermişdim ben, hazırlan diye. Niye tövbe etmedin?". O vakit sâkit olur.

Yarın kıyâmet gününde de böyle olur. Allahu Zü'l-Celâl ve Tekaddes Hazretleri, bir kulu huzûruna çeker. "Ey kulum, oku defterini, ikrâ' kitâbek". Allah ne diyor Sûre-i İsrâ'da, esteîzübillah ⁴⁵ وَكُلَّ إِنْسَانٍ أَلْزَمْنَاهُ طَائِرَهُ فِي عُنُقِهِ وَنُخْرِجُ لَهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ كِتَابًا يَلْقَاهُ مِنْشُورًا إِنْشَاءً كِتَابَكَ". "Biz herkesin boynuna kitabını dolarız".

Hadi, hadi daha evvelden anlatalım. Kabre girdiği vakitte iki melek gelir. Münkereynden evvel, münkereynden evvel. Yakın zamanda olacak da onun için söylüyorum yani.

"Aman Efendi, sen hep bizi korkutuyorsun" deme. Rahmet-i ilâhîden müjde de verdik. Kendini toparla, hiç korkma. Söylüyorum sana, Melekü'l-mevt, selâm-ı ilâhî ile gelir sana, Allah'ın selâmını getirir. Resûlullah'ın cemâlini gösterir. Hazırlan, toparlan, kendini çek ve çevir. Nefs-i emmârenin kulu kölesi olma, şehvetinin eşeği olma, uşağı olma şehvetinin. Allah'a yönel! Allah'a dön! Allah'a koş! Allah'ı zikret! Allah'a secde kıl! Allah'a dayan! Allah'a güven! Allah'ı sevenlerle Allah beraberdir. Muhsinlerle, müttakîlerle beraberdir.

Allah sorar o kula, "Oku kitabını" der. Kabre girdiği vakit bir melek gelir, ismi rumândır o meleğin, der ki o kabirde bulunan zâta...

Kabir karanlığını söyledik ya az evvel, salavât-ı şerîfeyi unutma sakın hâ, gündüz ve gece. En aşağı üçer tâne getir. On bin salavât okuyan, şefâat-i Resûlullah'a mutlakâ nâil olur. Yetmiş bin kelime-i tevhîd çeken hayâtında, cehenneme müstehak olsa dahi affolunur. Müjde veriyorum sizlere yani onları da haber veriyoruz.

"Yaz" der. "Yaz" der. "Ne yazayım?" der. "A'mâlini yaz" der, "A'mâlini yaz". "Neye yazayım?" der. "Kefenine yaz" der. Beyaz sarıyorlar görmüyor musun kefeni. Manâsını düşündün mü? "Neyle yazayım?" der, "Parmağınla yaz". "Mürekkebim yok" der. "Tükürüğünle yaz" der. Ve yazdırır. Evvelâ hayır, hasenâtı. Şunu, şunu, şunu, şunu. Ümmü'l-Kitâb'da olanlar ayrıdır, melâike gördüğünü yazdırır. Melâike yapılan a'mâl-i sâlihanın ve a'mâl-i şerriyyenin manâsını bilmez, yazdırır yalnız, mücerred. Hakk bilir onu. Bazı şer sûretinde hayır zuhûra gelir, günah sûretinde sevap zuhûra gelir. Bazen sevap sûretinde günah zuhûra gelir. Meselâ namaz kılıyorsun, mürâîlik yaparsan, görsünler diye, günah olur. O namaz, namaz olmaz yani. Bunun gibi. Misâlini verivereyim sana. Ne söylüyorsak hepsine kanıt getiririz, bi inâyetillâhi teâlâ.

"Yaz". Yazar o, sonra biter. Tabii her şey sayılı, nefes de sayılı, a'mâl-i hayriyye de sayılı, a'mâl-i şerriye de. Bir adam elli sene yaşasa, kaç tâne Cuma namazı kılar sayılıdır o. Kaç tâne Bayram namazı kılar, kaç tâne, soruyorum, yüz tâne Bayram namazı kılar. Sayılı hepsi başdan aşağı. Biter.

"Seyyieni yaz" der. Der demez, o zât durur böyle, duraklar. Hayâ eder yani. "Yazsana!". "Utaniyorum senden" der. Nasıl yazarız! Birçok yaptığımız seyyie var, Allah gördü kullar görmedi. İsmimizi pâk eyledik halkın arasında ama tenhâlarda gönlümüzü pâs eyledik. Nasıl

⁴⁵ Sûre-i İsrâ 13-14

yazarız, nasıl söyleriz! Sıkılır yazamaz. "Yaz!" der. Der ki, "Ben senden hayâ ediyorum" deyince. "Allah görüyordu, Allah'dan hayâ etmedin de benden mi hayâ ediyorsun! Yaz!". O vakit başlar yazmaya. Çünkü sıkı gelir yani bildiğin gibi değil.

Kim bu? Oduncu Mehmed Ağa değil, isterse pâdişah ola! İsterse Sultân Süleymân ola! Hiç kimseyi takmazlar, dinlemezler yani. Argo lisânıyla sana. Hiç! Mal mülk, hepsi burada kalır. Manâsını götürürsün âhirete, manâları gider yani yüklenirsin. Onun için hazırlan. Bak diyor ki okuduğum âyet-i kerîmede, ⁴⁶"يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَلْتَنْتَظِرْ نَفْسُ مَا قَدَّمَتْ لِغَدٍ". "Ey mümin, yarınki gün için ne hazırladın?". Yarından murâd ne biliyor musun? Ölüm günü, kabir günü, mahşer günü. O gün için ne hazırladın, soruyorum sana. Allah soruyor, ben de sana soruyorum şimdi. Düşün.

Ve yazdırır ve boynuna dolar onun. Mahşer gününde, işte ⁴⁷"وَكُلُّ إِنْسَانٍ أَلْزَمْنَاهُ طَائِرَهُ فِي عُنُقِهِ", herkesin kitabı boynunda olarak kalkar kabirden, huzûrullah gider, ⁴⁸"إِقْرَأْ كِتَابَكَ". Kitabını okur bakar ki oooo, neler yazıyor kitap. "Yâ Rabbi bunları acaba yaptım mı yapmadım mı?" Biliyor yaptığını, hiçbir şeyi unutmaz, ne yaptıysa hepsi hatırladadır. Teyp gibi yani bak teyp her şeyi zabt ediyor. Bunu insanlar yapmış. Bunu yapan insanları halk eden Allah, neye kâdir değil yani. Bırak o kafayı sen şimdi. Teyp yapmış, benim konuştuğum her şeyi, nefesi bile, sıkı nefes aldığımı bile buradan bana söylüyor bu teyp. Bunu insanoğlu yapmış. Bu insanoğlunu halk eden Allah, neye kâdir değil, soruyorum sana. Hiç bunlar, bir şey değil bunlar yani hiç. Hepsi hatırladadır, hiçbir şeyi unutmamışdır. "Yâ Rabbi acaba yaptım mı, melekler yanlış mı yazdı filan" diye kekeler böylece, Allah der ki, "Yok, yok, bırak sen melâikeyi. Şimdi senin a'zâlarına ben soracağım, a'zâların cevap verecek".

İyi dinle! Kurân-ı Kerîm'den söyleyelim. Sûre-i Yâsîn'e bakıver. Bismillâhirrahmânirrahîm. ⁴⁹"الْيَوْمَ نَخْتِمُ عَلَىٰ أَفْوَاهِهِمْ وَتُكَلِّمُنَا أَيْدِيهِمْ وَتَشْهَدُ أَرْجُلُهُمْ بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ". "Biz kıyâmet gününde, Huzûr-i İzzet'de, ağızları mühürleriz", ağız konuşmaz. Ya ne konuşur? Eller konuşur. "Efendi el konuşur mu?" Ağız konuşmuyor eli konuşdurur. Allah unu kum, kumu un yapar. Allah suyu ateşe, ateşi suya kalbeder. Elektriği görmüyor musun? Allah ölüden diri, diriden ölü çıkartır. Kâdirdir çünkü yapar. Olmayacak denenen neler oldu. Gördün mü, haberin var mı? Olmayacak derdik, oldu. Olur. El konuşur, ayak şâhid olur. Şimdi söylüyoruz.

Allah der ki, "Benim tanıklarım var" der. İyi dinle! Ele sorar, el cevap verir, elin sâhibi donar kalır. Ayak şâhid olur. Göz söyler. Kulak haber verir. "Şu isyânı yaptım, bu nisyânı yaptım, şu küfrü yaptım" diye. İş biter. "Nâra götürün" der Cenâb-ı Hakk. Fakat kirpiğin bir tânesi Cenâb-ı Hakk'a "Yâ Rabbi ben de burada şâhidim, bir kerre Hakk korkusuyla ağlamışdı ve buradan yaş dökmüşdü senin korkunla, haşyetullahla yaş dökmüşdü, ben ona şâhidim". O vakit Cenâb-ı Hakk buyurur ki, "O bir damla yaş hürmetine seni affetdim, haydi cennetime git" der. Bitdi iş. Müjdeyi verdik size.

Bak müminler, âşık-ı sâdıklar! Sizinle güzel güzel konuşuyoruz. Bu söylediklerimiz bir haberdır. Yakın zamanda bu haberler meydana çıkacak. İlme'l-yakîn yani siz şimdi ilmen

⁴⁶ Sûre-i Haşr 18

⁴⁷ Sûre-i İsrâ 13

⁴⁸ Sûre-i İsrâ 14

⁴⁹ Sûre-i Yâsîn 65

işitiyorsunuz, yakın zamanda gözünüzle göreceksiniz, ağzınızla tadacaksınız bu işleri. Ayne'l-yakîn, hakka'l-yakîn bu işe vâkıf olacaksınız.

En büyük saâdet ve selâmet, Hazret-i Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâma ümmet olmakdır. O'nun sünnetini ihyâ etmektir, Allah Resûlünü her şeyden ziyâde sevmektir, âlini, ehl-i beytini, ashâbını, ulemâsını, evliyâsını sevmektir. Bazı insanlar vardır ki onları incitirseniz Resûlullah'ı incitmiş olursunuz. Resûlullah'ı inciten Allah'ı incitmiş olur. Allah Resûlüne itâat, Resûlullah'a itâat, Allah'a itâatdır. Allah Resûlüne isyân, Allah'a isyândır. Bugün bulunduğu gün, zuhûr-i Muhammediyyetin kâinâta neş'e verdiği gündür bugün. Kandilin günü bugün, akşam gecesiydi. Bugün Fahr-ı Risâlet zuhûr etmiş, Allah'ın rahmet sıfatı tecessüm etmiştir kâinâta.

Rahmeti gadabını geçmiştir. Af için Allah bahâne arar. Yapmış olduğu duâda ism-i Nebî'yi zikredip, "Yâ Rabbi Habîbin Muhammed hürmetine beni affet" desen, Allah seni affeder, boş çevirmez kapısından. O öyle bir sultândır ki kapısına geleni boş çevirmez hiç, hiç kimse mahrûm olmaz Allah'ın kapısından. Rabbine böyle hüsn-i zan et, O'nu sev, O'na itâat eyle, O'ndan kork. Ve yarınki gün için ne hazırladın, onu da düşün. "Hâsibû kable en tuhâsebû". Bak söyledim sana. Darağacı kurulmuş, cennetin bahçeleri de açılmış. Elimizde bir kânûn-i rabbânî var, ona Kurân derler. Ona kim uyarsa, hükûmet-i rabbâniyyenin kitâbına, kânûnuna, o, saâdete, necâta erişir. Uymayanlar da darağacına götürülürler. Bak söylüyorum, aklın başında, yani darağacından murâdım cehennem. Kabir azâbı bile öyle, değil mi ya? Müminlere cennet gösterilir ve rûhu semâda cevelân eder. Kâfirlere de gidecek yerleri gösterilir. Hattâ bu âlemden. Bir adam ölüm ânına gelip de gideceği yeri görmeden gitmez âhirete. Ehl-i nârsa nârı görür, ehl-i cennetse cenneti görecektir. Bunu buradan kazanabilirsin. Bunu ben kazandım deme, Allah'a yalvar, Allah'ın tevîfikini iste ki Allah seni kapısından boş çevirmeye.

Bir kıssa var, onu da size anlatacaktım bugün. Vakit dar oldu ama anlatacağım bunu, geçmeyeceğim, çok mühim.

Rebah nâmında bir zât-ı muhterem diyor ki, "Bir köle aldım, siyâhî bir köle"...

O devir, kölelik devri. O devirlerde böyle ferden köle alınıp satılırdı, şimdi ferden köleliği ilgâ etdiler, milyonları köle ediyorlar şimdi zamânımızda. Kölelik kalkmadı yani. Bunu da okumuş efendilere söyledik yani. "Eski devride kölelik varmış" filan. Bırak onu, ferdî kölelik idi o. Şimdi milyonları köle ediyorlar, haberin bile olmuyor, köle oluyorsun, haberin yok. Geçiyoruz, anlayana söyledik, bu kadar. Fazla konuşmayalım siyâseti filan.

"Dört dirheme bir köle aldım" diyor "siyâhî bir köle. Bu çocuk ne gündüz uyuyor, ne gece uyuyor. Ancak ben uyu diyorum, yatıyor, gözlerini kapıyor, uyumuyor bu. Ve günden güne zayıfladı. Zayıflıyor günden güne. Bir gün dedim ki, evlâdım, niye uyumuyorsun diye sordum" diyor. "Gece olduğu vakitte, gecenin karanlığı ortalığı sardığı vakitte, zulmet-i kabri hatırlıyorum ve cehennemın zulmetini hatırlıyorum. Sonra Allah'ın önünde, Cenâb-ı Hakk'ın önünde hesap vermeyi hatırlıyorum. Gündüz olduğu vakitte, cenneti hatırlıyorum, cemâli hatırlıyorum. Efendi, nasıl uyuyabilirim, bunları hatırladıktan sonra ben dedi" diyor. "Ve

düşdüm bayıldım, dedim ki, es sda k le benmişim, sen h rm şs n, seni h rriyyetin kavuşdurayım dedim,  z d etdim kendisini" diyor.

Vallahu yed'  il  d ri's-sel m ve yehd  men yeş u il  sır tin m stak m.

Îmânın Esasları ve Müminin Sıfatları 23 Şubat 1979 (25 Rebûlevvel 1399)

Esteîzübillah

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَلْتَنْظُرْ نَفْسٌ مَّا قَدَّمَتْ لِغَدٍ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ⁵⁰

Sadakallahu'l-Azîm

Âlem-i ervâhda "e lestü bi rabbiküm" hitâbına "kâlû belâ" deyüp bu âleme, bu âlem-i şuhûda geldiği vakitte, sözlerine sâdık bulunarak Allah'ı tevhîd eden ve O'nun resûlü cümle peygamberlerin seyyidi, iki cihâna rahmeten-lil-âlemîn olarak gönderilen Habîb-i Hudâ Şefî'-i Rûz-i Cezâ Mahbûb-i Kibriyâ Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâmin risâletini tasdîk eyleyen, Hakk'ın cennetine tâlib, rızâsına râgıb, cemâline âşık olan müminler!

Âlem-i ervâhda Allahu Teâlâ Hazretlerinin "e lestü bi rabbiküm" hitâbına, yani "Ben sizin rabbiniz değil miyim?", rûhlar âleminde cümle rûhlar, bu söze karşı, "kâlû belâ" dediler, "sen bizim rabbimizsin" dediler. Fakat bu âleme gelince, bu âlemin âlâyişi birçok insanlara bu vermiş olduğu sözü unutturdu. Bu âlemde Allah'ı tevhîd edenler, Allah'a gönül verenler ve O'nun habîbi Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâma îmân edenler, bu sözleri üzerine yani âlem-i ervâhda Allah'a verdikleri söz üzerine bu âlemde de sözlerinde durdular ve sâdık oldular. İşte bunlara, bu zümreye, Allahu Sübhânehû ve Teâlâ Hazretleri mümin diyor. Ki Allah'ın da bir esmâsı mümin esmâsıdır. Kendi esmâsını vererek mümin diyor. Ve başımıza îmân tâcını, tâc-ı kerâmeti koymuş ve bize de gene hitâb-ı kerâmât ile, "yâ eyyühellezîne âmenû" hitâbıyla hitâb ediyor ki bundan daha büyük bir şeref olamaz. Allah'ın muhâtabı bulunuyorsun Allah'ın karşısında ve Allah sana hitâb ediyor, sana sesleniyor, seninle konuşuyor yani.

Hattâ namazda bile öyle. Hiç şübhe yok. Çünkü müminlerin mi'râcıdır namaz. ⁵¹ إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ "نَسْتَعِينُ", Yâ Rabbi, biz sana ibâdet ederiz, bu ibâdeti yapmak için de, senden yardım bekleriz. Yani huzûruna bizi almazsan biz bu ibâdeti yapamayız. Bize kudreti kuvveti veren, havli veren sensin yâ Rabbi. Bu kuvveti veriyorsun ki, bizi huzûruna kabûl ediyorsun ki, biz senin

⁵⁰ Sûre-i Haşr 18

⁵¹ Sûre-i Fâtîha 5

huzûruna gelip boyun büküyoruz. Sana karşı kıyâmda, rûkûda, sücûdda seni tesbîh ediyoruz ve seninle konuşuyoruz.

Allah'la konuşuyorsun. Kul diyor ki, ⁵² "إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ". Eğer sözünde sâdıksa kul, hakîkten bunu düşünebiliyorsa, "lebbeyk kulum, ne istiyorsan benden arzun nedir" diyor Cenâb-ı Hakk Celle ve Tekaddes Hazretleri. Çünkü namazda Allah ile kul arasında hiçbir perde yok, hiçbir hâil yok. Doğrudan doğruya Cenâb-ı Hakk'la görüşme ve konuşmadır. Bu hitâb sana ve bana oluyor namazın içerisinde. İşte mümin olduğumuz için bu nimete ermişiz. Ve Allah bize, "yâ eyyühellezîne âmenû" hitâbıyla hitâb edip bizi yüceltmiş yükseltmiş, hitâb-ı kerâmât ile bize hitâb eylemiş ki, Allah bu âlemde bize bu hitâb ile hitâb ettiği gibi yarın yevm-i kıyâmetde gene aynı hitâb ile hitâb etsin ve Habîbi Muhammedinin sancağı altına böyle cem ve haşr eylesin.

Îmân denildiği vakitte, ben dâimâ söylerim, Resûlullah'ın ve cemî enbiyânın taraf-ı İzzet'den yani Allah tarafından inanmaya dâir getirmiş olduğu maddelerdir. Allah'a inanmak, kitaplara inanmak, peygamberlere inanmak, kıyâmet gününe inanmak, hayrın ve şerrin Hakk'dan geldiğine inanmak, öldükten sonra dirilmeye inanmak. Bunu lisân ile ikrâr, kalb ile tasdîk. Zâten en mühim bu altı şartın içerisinde, Hakk'ı tasdîk etmek, bir de tabîî Hakk'la beraber Resûl'ü. Çünkü bir adam mücerred Allah'ı tasdîk etse de Resûl-i Kibriyâ'ya îmân etmese, o kimsenin îmânı reddolunur. Çünkü Cenâb-ı Allah Kitâb-ı Kerîminde, ⁵³ "مَنْ يُطِيعِ الرَّسُولَ فَقَدْ أَطَاعَ اللَّهَ" buyuruyor. Allah Resûl'ü'ne itâat, Allah'a itâatdır. Allah Resûl'ü'ne îmân, Allah'a îmandır. Allah Resûl'ü'ne muhabbet etmek, sevmek Peygamber'i, Allah'ı sevmekdir. Resûlullah'a ihânet, Allah'a ihânetdir. Peygamberleri işitmediyse, mücerred Allah'ın varlığını tasdîk etdiyse, kâfi gelir. Ama Resûl'ü işitip de Peygamber'i tasdîk etmeyen adamın îmânı sahîh olmaz. İsteddiği kadar Allah'ı tasdîk etsin. Çünkü peygamberler Allah'ın hüviyyetidir bu âlemde. Enbiyâ ile evliyâ, nûr-ı vâhiddir. Evliyâ vechullah, enbiyâ zâtullaha işâretidir. Onun için Peygamber'i tasdîk etmemek, Resûl sallallahu aleyhi vesellemi reddir. Resûlullah'ı reddetmek, Allah'ı reddir. Geçiyoruz.

Ama işitmemiş, duymamış, peygamberlerin geldiğini, o başka. Bugün için küfür kapıları kapanmıştır, inkâr kapıları kapanmıştır. Bu radyoların îcâdı, teyplerin keşf olunması, Resûlullah'ın nübüvvetinin, dünyânın en ücrâ köşelerine kadar teblîğât-ı şer'iyyesini etmektedir. Bir sırrı da budur. Ne vakit açarsan aç, nereden açarsan aç radyoyu, bir Kurân sesi işitiyorsun, bir ezân sesi işitiyorsun, bir Peygamber'in hadîsini işitiyorsun. Onun için bugün, "Ben Peygamber'i işitmedim, Kurân'ı duymadım, Hazret-i Muhammed'in geldiğinden haberim yok" diyenler olamayacaktır, bunların mazereti kabûl edilmeyecektir yevm-i kıyâmetde. Ama hiç Peygamber'i işitmemiş, Avusturalya'nın bilmem neresinde doğmuş. Fakat düşünüyor ki, "Kendi kendine bu iş olamaz. Bu semâ kendi kendine ref olunamaz. Bu ard da altıma böyle döşenemez. Bir insan meydana getirilemez. Yani buna imkân ihtimâl yok. Bir kuvvet var benim üstümde" diyor. Bu adamın îmânı sıhhatdedir ve yevm-i kıyâmetde zâten onlar bu şekilde Cenâb-ı Hakk'ın lutfuyla cennete dâhil olurlar. Ama Resûlullah

⁵² Sûre-i Fâtiha 5

⁵³ Sûre-i Nisâ 80

sallallahu aleyhi vesellemi münkir olan ve Peygamber'e eziyet ve cefâ eden ve O'nun âline, evlâdına, ashâbına, ezvâcına eziyet cefâ edenlerin hâlleri müşkil olur.

Şimdi, îmân. Îmân bir tâcdır insanın başında. Hiçbir kelle boş kalmaz. Kafasına ya tâc-ı îmân koyarlar, ya küfür külâhını geçirirler adamın kafasına. Bize, elhamdülillah, îmân düştü. Fakat bu îmânı muhâfaza etmek gâyetle güçtür. Bak şimdi bir defa, Resûlullah sallallahu aleyhi vesellem, bir hadîs-i şerîflerinde şöyle buyuruyor : "Birbirinizi sevmedikçe îmân etmiş olmazsınız". "Îmân etdik" diyorsun sen şimdi, ben de diyorum. Şimdi bu sıfatlar sende varsa, bil ki îmândasın. Çünkü senin îmânda olup olmadığını tayîn eden Resûlullah sallallahu aleyhi vesellemdir. Sözleriyle bunu ifşâ etmiş, ulemâ-i benâm hazerâtı, evliyâ-i kirâm hazerâtı bize bunları teblîğ etmiş, getirmişlerdir. Diyor ki Resûlullah Efendimiz, bir adam Allah ve Peygamber'e inandım diye bu davâda bulunsa, fakat mümin kardeşlerini sevmese, müminleri sevmese, bu adamın îmânı sıhhatde değildir. Tekrar ediyorum! Îmân etdim dedi, mümin kardeşlerini sevmedi, onlara ihânete hazırlanıyor, mümin kardeşlerine.

"Birbirinizi sevmedikçe îmân etmiş olmazsınız". Çünkü birçok insanın yevm-i kıyâmetde îmânı reddolunur. Meselâ Sûre-i Bakara'da Cenâb-ı Allah bunu güneş gibi böyle ayan beyân ediyor. ⁵⁴ وَمِنَ النَّاسِ مَن يَقُولُ آمَنَّا بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَمَا هُمْ بِمُؤْمِنِينَ ". "İnsanlardan bir tâife vardır ki bunlar derler ki, biz Allah'a inandık, kıyâmet gününe de inandık, derler ama onlar mümin değildir" diyor Cenâb-ı Hakk Celle ve Tekaddes Hazretleri. Onun için îmânın şartlarından bir tânesi, mümin kardeşlerini seveceksin, tevhiîdi, vahdeti bozmayacaksın. Allah'a, dîne, îmâna, Peygamber'e, Peygamber'in âilesine, evlâdına, ezvâcına, ashâbına ihânet eden kişiler, bunlar tehlikeli kişilerdir. Her ne kadar ismi islâm ismi olsa, nüfus kaydında islâm kaydı olsa ve kendisi de sünnetli bulunsa, gene îmânları sıhhatde değildir. İkincisi.

Îmânın ikinci bölümü şu. Resûlullah buyuruyor, "Birbirinizi sevmedikçe îmân etmiş olmazsınız". Mücerred ben îmân sâhibiyim demekle olmaz. Bu iddiâ makbûl olmaz, reddolunur. Birbirimizi sevmek nasıl olacak? Hak ve hukûka riâyet, dîn-i islâmı vikâye, mümin kardeşlerini canınla, malınla, her şeyinle müdafaâ, küffâra karşı. Hak ve hukûka riâyet, küçüklere, şefkat, büyüklere hürmet, ibâdullahı merhamet ve rahmet. Hattâ, îmân sâhibi olan bir mümin için söylüyorum bunu, Allahu Teâlâ Hazretleri cenneti açsa, o kula dese ki, "Gel içeri geç" dese, îmân sâhibi kimse, kendi geçmez evvelâ, diğerlerini sokmaya çalışır içeriye. Farzet bir gemi batıyor, evvelâ kendi canını kurtarmaya gayret etmez, evvelâ ibâdullahı kurtarmaya çalışır. Eğer kalbe indiyse, îmân kalbde bir yer yapıysa, yedi a'zâsından îmânın nûru zuhûra geldiyse, gemiyi terk etmez evvelâ. Evvelâ garîbleri, nâkışları, âcizleri çıkarır, sonra kendisi terk eder. Gene vatan müdafaası, dîn müdafaası, nâmus, iffet müdafaası için de böyle. Her şeyini fedâyâ hâzır olacak. Çünkü senin "lâ ilâhe illallah" demen senin hürriyyetine bağlıdır. Hür olmayan memleketlerde Cuma namazı kılmak bile sahîh olmaz. Geçiyoruz.

Resûlullah, sallallahu aleyhi vesellem, buyuruyor, "Birbirinizi sevmedikçe îmân etmiş olmazsınız. Beni her şeyinizden ziyâde sevmedikçe îmânınız kemâle ermez". Îmânın kâmilîyeti için, Hazret-i Fahr-ı Risâlet Muhammed Mustafâ sallallahu aleyhi vesellemi her şeyinden ziyâde seveceksin. Evlâdından, makâmından, rütbenden, kasandan, kesenden, her

⁵⁴ Sûre-i Bakara 8

şeyinden ziyâde, Resûlullah sallallahu aleyhi veselleme seveceğiz ki îmânımız kemâle ere. Kimin îmânı kemâle erdiyse, bu mevkiye nâil olur. Fahr-ı Risâlet sallallahu aleyhi vesellem de onu sevecektir.

İşte âbâ u ecdâdımızın sırrı budur. Âbâ u ecdâdımızın bütün feth ü fütûhâtı, üç kıtada feth ü fütûhâtı Peygamberimiz'e olan muhabbetlerindendir. Resûlullah sallallahu aleyhi veselleme olan hürmetlerinden, muhabbetlerinden Cenâb-ı Allah üç beldeye onları hâkim kılmıştır. Bu kavm-i necîb, gene böyle kıyâmet gününe kadar pâyidâr olacaktır. Îmân nûrunu kimse söndüremeyecek. Kâfirler üfleyecekler söndürmek için îmân nûrunu ama söndüremeyecekler, daha çok parlatacaklardır, parlayacaktır. Onlar söndürmek için üfleyecekler, halbuki o îmân nûru daha ziyâde parlayacaktır.

Cenâb-ı Hakk'ın hîleleri vardır, Allah hayru'l-mâkirîndir. Allahu Zü'l-Celâl ve Tekaddes Hazretleri Mûsâ'yı Firavun'un kucağında büyütmüştür. Firavun arıyordu düşmanını, katletmek için, Allah Mûsâ'yı Firavun'un kucağına gönderdi ve kendi kucağında büyütdü Mûsâ'yı, yani kendi düşmanını. Malûm-ı ihsânınız, işitdiniz, duydunuz, vâizlerden, kısas-ı enbiyâdan, târihden filan, Firavun haber almışdı kâhinlerden.

"Efendim, kâhinlerin sözü doğru çıkar mı?". Resûlullah'a kadar çıkardı. Neden? Çünkü iblisler, şeytanlar semâyâ çıkarlar Allah'ın bazı meleklerle tebliğ ettiği şeyleri işitirler, gelir kâhinlere haber verirlerdi. Resûlullah'ın zuhûruyla bu kesilmiştir. Şeytanlar semâyâ çıkamazlar, onları recmeder melekler, Kurân-ı Kerîm'in beyânına göre.

Firavun Benî İsrâil'den çocukları öldürtüyordu. Neden? Çünkü demişlerdi ki, "Benî İsrâil'den bir çocuk gelecek, seni tahtından dûr edecek" demişlerdi Firavun'a. O da bir tedbîr aldı ama takdîri bozamadı. Tedbîr almasına tedbîr aldı ama takdîri bozamadı. Çocukları keserdi. İşte malûm annesi, çocuğu nehre bıraktı, Mûsâ'yı, bir kutunun içerisinde. Firavun'un kucağına düşdü çocuk. Çünkü Firavun o gün su kenarına çıkmışdı gezintiye. Bakdı bir sandık geliyor, açdılar, bir çocuk var içerisinde. Aldılar ve bağına basdı Firavun. Dedi, "Benim aradığım çocuk gâliba bu" dedi Firavun. Yani İblis vesveseyi verdi ona. Fakat Âsiye Vâlidemiz dedi ki, "Bu çocuk masûmdur" dedi, "bunu kendimize evlâd edinelim" dedi, "faydasını görürüz" dedi Âsiye Vâlide.

Sonra "baba" demiş, "bab, bab" demiş Hazret-i Mûsâ aleyhisselam. Yani bugün senin anlayacağın gibi söylüyorum. Firavun kucağına aldı, hoşuna da gitdi, bir muhabbet kaydı Hazret-i Mûsâ'ya karşı. Fakat bir tokat atdı Firavun'a, gözlerinden ateş çıkdı. Dedi, "Yeni doğan çocuk böyle tokat vuramaz" dedi, "öldüreceğim ben bunu" dedi. Âsiye Vâlide dedi ki, "Hayır, çocukdur o" dedi. "Bir tabak altın getir, bir tabak ateş getir, göreceksin ki ateşe saldıracak" dedi, "çocuk iyiyi kötüyü tefrîk edemez" dedi. Getirdiler. Altına saldırmaz mı! Fakat Cebrâil geldi, eline vurdu Hazret-i Mûsâ'nın, ateşe doğru itdi. Ateşi tutdu ve diliyle yaladı. Onun için konuşurken pek fesahatlı konuşamazdı Hazret-i Mûsâ. Dili yanmışdı küçükken ateşle. Onun için kendisi peygamber olarak Firavun'a gönderildiği vakitte, "Yâ Rabbi ehlinden bir vezîr ver bana. Lisânımdan benim bu ukdeyi de al" diyor. Kekelermiş o ateşin tesiriyle.

Ve bağına basdı Firavun ve Mûsâ büyüdü ve Firavun'u helâk eyledi.

Yani Allah mekkârdır, onu demek istiyorum, hayru'l-mâkirîndir. Düşmanlar islâm dînine tecâvüz de etseler, Cenâb-ı Hakk onlara bir hîle hazırlar, kendi kazdıkları kuyuya kendileri düşerler. Bu dîn-i islâm, yevm-i kıyâmete kadar bâkîdir ve dâimdir. Buna saldırılar çok olmuştur şimdiye kadar. Fakat her saldıran, kafasını taşla vurmuş dalga gibidir, kayaya vurmuş dalga gibi, dağılmıştır beyni. Çünkü bu dînin sâhibi Allah'dır, Celle Celâluhû Hazretleri. Yani bizim sâhibimiz Allah'dır. Allah, müminlerle, müttakîlerle, muhsinlerle beraberdir.

Dâimâ doğrulur, sarsılır fakat yıkılmaz. Biz, kendimizi çekip çevirsek, Hazret-i Muhammed aleyhisselâmın yolundan yürürsek, Kurân çizgisinden dışarı taşmazsak, mutlakâ yakın bir zamanda üzerimizdeki külfetleri atabiliriz ve yüceliriz, yükseliriz. Çünkü dîn-i islâm terakkîye mâni değildir. Kim ki dîn-i islâm terakkîye mâni dedi, kendi ahmaklığını söyledi, ifâde etdi. Bütün beşeriyete son olarak gönderilmiştir, bu dînin vâzı Allahu Zü'l-Celâl ve Tekaddes Hazretleridir. Allah kadar sen düşünebilir misin, ben düşünebilir miyim? Bu dîn böyle azîz bir dîndir. Fakat bizler dîn-i islâma çok şeyler karışdırmışız, kendi görüşümüzü dîn-i islâm zannetmişiz. Bir takım zorluklar, müşküller çıkarmışız. Onun için Resûlullah Efendimiz mucizâtıyla keşfetmiş, buyurmuşlar ki, "Yessirû velâ tu'assirû beşşirû velâ tüneffirû" hadîs-i şerîfleriyle, "Kolaylaştırınız" tekrar ediyorum, "Kolaylaştırınız, zorlaştırmayınız. Tebşîrât verin, müjdeleyin, dîn-i islâmdan insanları nefret ettirmeyin" demiştir. Fakat bizler öyle değil. Bizler câmiye geleni kovarız. Adam Ramazan'da câmiye gelmemiş, Bayram günü gelmiş. Kalbinde bir nûr-ı îmân olmasa câmiye gelmeyecek o. Bakıyorsun vâiz efendi, hoca efendi, "Senin ne işin var burada câmide! Ramazan'da oruç tutmadın!" filan. Bu câiz değil, bu çirkin bir söz. Allah evi herkese açıktır, her vakit açıktır, her gün açıktır. Kim isterse gelebilir, nasîbini buradan alabilir. Câmiye gelen müminin kalbini çal, onu dîn-i islâma bağla, eskiden yapmadıklarına yani a'mâl-i sâlihâ, güzel amelleri yapmadığına pişmân olsun, "niye kötülük yaptım şimdiye kadar" diye ağlasın ve dövünsün ki Cenâb-ı Hakk'ın rahmetine nâil olsun. O da câmiye gelmişse olacaktır.

Hele bâhusûs kadınlar hakkında müslümanlar çok geridir bu husûsda. Câmiye gelen kadını kovuyorlar. Yâhu beyinsiz adam! Kimse câmiden men edilmez. Kadın câmiye gelirse, şerîata mugâyir hareketde bulunursa, onun çıkıntısını düzeltebilirsin. Kadının çocukla daha çok irtibâtı vardır, evlâd dînini anneden öğrenir ekseriyâ. Yani îmân nûrunu anneden tadar. Babayla pek ihtilâtı yokdur çocuğun. Erkeklerimiz câhil, islâmdan bî-haber, kadını da câmiden kovuyor bizim sofular. Çünkü câmi onlara verilmiş, tapulu malları çünkü, ahmak sofuların! Kovuyor. Kadın bir yolsuzluk yaparsa ona, "Hemşîre, kardeşim, şöyle yap, namazı şurada kıl, öne geçme" dersin. Tatlı sözle. Acı sözle işimiz yok, acı sözle konuşmakla.

Hani malûm-i ihsânınız, bilirsiniz ya, bir zâhid, Abbâsî halîfelerinden birine, ağır ağır sözler söyledi, acı acı sözler söyledi halîfeye. İyi dinle, kulağını benden yana ver. Ama nasıl acı sözler söyledi böyle, zehir gibi sözler filan. Halîfe dinledi. İstese onu bir anda kahredebilirdi. Dinledi, dinledi, sonra vâiz kesdi. "Sözün bitdi mi vâiz efendi?" dedi. "Bitdi". "Şimdi beni dinle" dedi. "Ben Firavun'dan kötü bir adam değilim. Sen de Mûsâ'dan büyük nâsih, vâiz değilsin. Çünkü o Kelîmullah, peygamber o, sen peygamber değilsin. Ben de Firavun'dan kötü bir kâfir değilim, ben de müslümanım. Allah Mûsâ Peygamber'i Firavun'a gönderdiği vakitte, 'Yâ Mûsâ, kardeşinle beraber git, tatlı sözlerle, yumuşak kelâmlarla onu hakka davet et' diye

emretmedi mi Kurân'da. Sen Mûsâ'dan büyük müsün? Ben de Firavun'dan kötü bir kâfir miyim" dedi.

Onun için müminler dâimâ tatlı olacak. Mümin tatlı olur. Lisânı tatlı olur, sözü tatlı olur, özü tatlı olur, yüzü tatlı olur müminin. Dâimâ hak ve gerçeğe doğru davet eder beşeri. İrşâd eder, tenfîr etdirmez, kalbine şübhe düşürmez ibâdullahın, onu dâimâ hakka doğru çeker ve çağırır. Zâten en büyük mertebe de bu değil midir?

Resûlullah sallallahu aleyhi veselleme yarın yevm-i kıyâmetde şefâat-i kübrâ verilir. İyi dinle! Resûlullah buyurur ki Hakk'a karşı, Cenâb-ı Hakk'a buyurur ki, o günün şiddet ve dehşetinde, "Yâ Rabbi kalblerinde hardal tânesi kadar îmân olan ibâdullah ben şeffî olayım". Allah şefâatini kabûl eder Peygamberimiz'in. Yedi büyük şefâati vardır Peygamberimiz'in. Tekrar secde eder, Allahu Sübhânehû ve Teâlâ der ki, "Habîbim Muhammed, kaldır başını secdeden. Ben sana söz verdim. Senin şefâatin makbûl, sözün kabûldür bugün. Ne istiyorsun?". "Kalblerinde zerre mikdarı", zerre zerre!, "zerre mikdarı îmân olana da ben şeffî olayım, onu nârdan kurtarayım". Allah ona da müsâade eder.

Ne anlıyorsun? Peygamberler dâimâ beşeri nârdan kurtarmaya çalışıyorlar, bizimkiler ateşe doldurmaya çalışıyorlar. İşitmedin mi Seyyidinâ Ebâbekir Sıddîk'ı? Duâsını işitmedin mi? Diyor ki Ebâbekir Sıddîk radiyallahu anh Hazretleri duâsında, "Yâ Rabbi, bu Ebâbekir kulunun vücûdunu öyle büyüt öyle büyüt öyle büyüt ki, cehennemi benimle doldur, oraya başka mümini koyma yâ Rabbi" diyor duâsında. Gene Hayder-i Kerrâr Şâh-ı Velâyet radiyallahu anh Efendimiz Hazretleri diyor ki, "Yâ Resûlallah, ben sıratın başında beklerim, ümmetinden birini nâra atarlarsa, onu çıkarır kendim girerim yerine" diyor. Gene bir veliyyullah diyor ki, "Yâ Rabbi, ne kadar kazâ, belâ, fenâlık, ne kadar musîbet varsa bana ver, Ümmet-i Muhammed'i koru" diyor. Kalkan olmuşlar. İşte bunlar âşık-ı sâdıklar. Allah'a hakkıyla îmân etmiş, îmânı kemâle gelmiş kişilerdir.

Yoksa ibâdullahdan öne geleni ısır, arkaya geleni tep, sonra kendi görüşünü dîn zannet. Değil. Senin görüşün dîn değil. Nasîbin kadar anlamışsındır, öğrenmişsindir. Ben de öyle, sen de öyle yani senin için benim için konuşmuyorum, umûmî olarak söylüyorum.

Dîn-i islâmın hakâyıkini Allah Habîbi Muhammedine bildirdi. Habîbi Muhammed de kendisine vâris olan ulemâyâ, yani büyük velîlere bildirdi. Sen ben, kendi görüşümüzü söylüyoruz. Ne vakit Cenâb-ı Hakk sana o perdeyi yırtacak, çâk edecek, senin kalbine esrâr-ı ilâhîyi hakke edecek, ki o kalbde Allah ve Resûlünün muhabbetinden gayrı hiçbir muhabbet bulunmayacak, o vakit senin kalbine aks olur o ilmullah, o vakit senin sözün müctehidlerin sözü gibi olur. Karşında kimse duramaz senin, hak ve hakikatde. Ümmî dahi olsan! Elifi mertek zannetsen, senin karşında papa dahi duramaz, tepellersin. En büyük âlimi devirirsin, karşında hak konuşmuyorsa eğer. Hak konuşuyorsa mesele yok. Zâten tevâzu demek hakkı kabûl etmektir.

Şimdi, Resûlullah sallallahu aleyhi veselleme her şeyimizden ziyâde sevmeyince îmânımız kemâle ermez. Bir gün Resûlullah sallallahu aleyhi vesellem, mescidde oturuyordu, bir zât mescide girdi, Habîb-i Hudâ'ya şöyle bir hitâbda bulundu : "Ey nebîler serveri, yâ Resûlallah, mete's-sâ'a, kıyâmet ne vakit kopar?" dedi. Efendimiz namaza durdular. Bu soruya cevap

vermedi, namaza durdu. Namazı kıldı, sonra döndü ashâb-ı bâ-safâya mübârek cemâlini, mirât-ı Hakk olan cemâlini döndü ashâb-ı bâ-safâya, dedi, "eyne's-sâilü, soru soran nerede o zât?". O adam ayağa kalktı. Dedi, "Yâ Resûlallah, ben sordum". "Ne dedin?". "Dedim ki kıyâmet ne vakit kopar?"

İyi dinle, çok mühim! Bazı ilimler vardır ki o ilimlerin bilinmemesi bilinmesinden hayırlıdır. Onlar gayb ilmidir, her kul kaldıramaz. Bazı esrâr-ı ilâhîye hâmil olan zevât kaldırır onu. Sen, ben kaldıramayız. Meselâ insan öleceğini bilse, ne gün olduğunu, yakînen bilse yani, ârif de olmasa, âlem-i âhiretin ne olduğunu bilmese...

Çünkü malûm ya, birçok adam ölümden firar edip kaçıyor, ölüm istenmez, halbuki ölüm ânı geldiği vakitte, ölüme koşmak lâzımdır. Neden? Vuslat-ı cemâl vardır, yâr ile vuslat vardır. Allah'a mülâkat vardır yani. Allah'dan mı kaçacaksın yani? Hani söylemişdim bundan evvel, Halîlullah'a gelmiş de Azrâil aleyhisselâm, dedi, "Allah'ın sana selâmı var, rûhunu kabz edeceğim". İbrâhim Halîlullah şu cevabı verdi Azrâil aleyhisselâma, "Ben Allah'ın dostuyum, hiç kişi sevdiğinin rûhunu kabzeder mi?" deyince, Cenâb-ı Hakk Azrâil'e şöyle vahyetdi, "İnsan sevdiğine gelmekten kaçınır mı?" dedi. Binâenâzâlik o kâfirler için hasret, nedâmet var. Ölümde kâfirler için, münkirler için hasret ve nedâmet var. Hakîkaten onlar için korkunç bir şey. Fakat müminler için korku yok hiç. Çünkü dâimâ hayy ve bâkî zâten. Vücûd gözden nihân olur. Onun için şehîdler hakkında Allah ne diyor, وَلَا تَقُولُوا لِمَنْ يُقْتَلُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَمْوَاتٌ بَلْ أَحْيَاءٌ⁵⁵. وَلَكِنْ لَا تَشْعُرُونَ. Ancak hayy olduğunu şehîd biliyor Allah biliyor, sen bilmiyorsun, gözünden zâil oluyor senin. Onlar hayy ve bâkîdirler. Kim ki Hakk'da yok oldu, o kimse Hakk ile bâkî oldu. وَلَا تَدْعُ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ كُلُّ شَيْءٍ هَالِكٌ إِلَّا وَجْهَهُ لَهُ الْحُكْمُ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ⁵⁶. Hakk'da yok olanlar Hakk'la bâkî olurlar. Çünkü Hakk kalacaktır nihâyetinde. Her şey zâil olacak, Allah bunu çevirecek başka türlü bir âleme.

Evet, birçok ilimler vardır ki, onların bilinmemesi bilmekten daha hayırlı. İşte ölümünü bilme, başına gelecek olan felâketi bilme. Daha evvelinden insan sefîl olur. Halbuki biz diyoruz ki ve enbiyâ diyor ki ve evliyâullah diyor ki âhirette bir azâb vardır, cennet vardır, cemâl vardır, rızâ vardır, cehennem derekâtı vardır diyor, hiç aldırıyor. Neden? Çünkü îmânı karîb değil, yakın değildir âhirete, onun için tesîr etmez. Ama dünyâ âleminde darağacını kurmuşlar, adamı saat üçde asacaklar, gösteriyorlar, o adamın hâlini düşün. Her ânda yüz bin defa ölür. Onun için bazı şeylerin bilinmemesi hayırlıdır. Meselâ birçok insan vardır ki onun başı vardır, üzerinde takkesi yokdur. Bazısının takkesi vardır, giyecek başı yokdur. Bazı adam bu havada yalınayak yürür, ayakkabısı yokdur. Bazısı da ayakkabıları vardır, ayakkabı almaya kâdirdir, ayakları yokdur. Kiminin evi yok, kiminin damı yok, kiminin taşı var çorbası yok. Kiminin akli var tevffiki yok. Kiminin islâm kaydı var, kendi islâmdan hâriç, haberi yok. Onun için hâlin e şükreyle ve mümin kardeşlerinin hak ve hukûkuna tecâvüz etme, onları sev, vahdeti bozma, tevhîdi parçalamaya kalkma. Nihâyetde çok pişman olacaksın, hem dünyâda, hem âhirette. Allah ilân etmiştir, diyor ki Cenâb-ı Hakk...

Dinle! İyi dinle! Buradan girip buradan çıkmasın!

⁵⁵ Sûre-i Bakara 154

⁵⁶ Sûre-i Kasas 88

Allah diyor ki Celle Celâluhû Hazretleri, "Beni tanıyanlar bana âsî olurlarsa, tevhîdi bozarlarsa, birbirlerine hasım ve düşman olurlarsa, beni tanımayanları onların başına getiririm sonra" diyor. Tekrar ediyorum bir daha, anlayamadık gâlibâ, kavrayamadık. Allahsızlardan kork. Allahsız kişide ne merhamet ne şefkat vardır. Adamın gözünü çıkarır bakar böyle, nasıl oldu diye. Diğer gözünü de çıkarır bakar, burnunu keser, kulağını keser. Müminin en kötüsü çeker alır vurur öldürür, böyle eziyet cefâ etmez. Allahsızlar böyledir. Dikkat buyur! Onun için bak ne diyorum, tekrar ediyorum. "Beni tanıyanlar bana âsî olurlarsa, onların başına beni tanımayanları getiririm" diyor Cenâb-ı Allah Celle ve Tekaddes Hazretleri. Onun için yol karîb iken beline ibâdet kemerini bağla. Başından tâc-ı îmânı düşürme. Lisânını tevhîd ile süsle. Yüzünü salât ile nûrlandır, eser-i secde bulunsun yalnızda. Kalbim temiz, vücûdum semiz diye dolaşma. Rabbine ibâdet kıl, mutî ol ki Allah seni a'lâ kıla. İşte bak ne diyor Kurân'da gene, "ve entümü'l-a'levne in küntüm müminîn, îmânınızı kemâle erdirirseniz sizi hem dünyâda hem âhiretde âlî kılarım, yükseltirim, yüceltirim" diyor Cenâb-ı Allah Celle ve Tekaddes Hazretleri. Geçiyoruz.

Peygamberimiz sordu o zâta, dedi ki, "Ey a'râbî kardeş, bana kıyâmeti soruyorsun, kıyâmeti niye soruyorsun?". Ben de sana soruyorum şimdi, söylüyorum. "Kıyâmeti niye soruyorsun? Kıyâmetin vaktini öğrenip ne yapacaksın? Bu emr-i mühimdir, olacaktır. Ama sen kıyâmet günü için ne hazırladın?"

"Efendi, ben bilmem kaç bin liraya bir kabir aldım, etrâfını da güzel süslettim yaptırardım, üstüne çiçekler ekdirdim, hazırladım". Peki kabri hazırladın da, kabre hazırlandın mı? Ahmaklığı bırak! Seni bir çukura koyarlar. Amelin sâlih ola. Ben nice mamûr kabirler gördüm ki altından feryâd u figân ediyordu, "Beni kurtaran yok mu azâb-ı ilâhîden" diye ağlıyordu içerisinde. Derdine çâre bulamamıştı. Çâresiz derdlere düşmüş, kalbi yaralanmış, merhemi yok. Milyonları çalmış, toplamış, bırakmış, arkasından yemişler, kendisine bir Fâtiha okumamışlar. Azâba dûçâr olmuş. Ahmak! Çaldı, çırpıdı, doldurdu, yemeden gitdi. Zâten yiyemez insan. Dünyâda en harîs hayvan karıncadır. Toplar, toplar, toplar, yemeden gider âhirete. Bazı karınca amelli insanlar vardır, çalar çırpır toplar eder, kendi yemeden gider, başkaları yer, arkasından bir Fâtiha dahi okumazlar kendisine. Bir rahmetle yâd etmezler. "Yemezdi herif" derler, "biz yiyelim şunun parasını" derler arkasından. Bunları size hitâb edip söylüyoruz, düşünürseniz göreceksiniz bunları, duydunuz ve gördünüz yani. Görülen şeyleri tekrar ediyoruz ki hatırlayalım, unutmayalım diye. Onun için söylüyorum yani. Hepiniz gördünüz, biliyorsunuz. Nice azîzler akşamdan sabaha zelîl oldular. Nice adam akşamdan sıhhatli yatdı, sabahleyin cenâzesi çıkdı, sabah hastaydı akşam iyi oldu, sabahleyin fakîr idi, akşam üzeri zengin oldu, akşam zengindi, paralarını saydı, hesâb etdi, sabahleyin kalkdı, on parası yok, müflis olmuş. Ateş gelmiş hepsini almış götürmüş. Daha sayayım mı yani?

"Ne yapacaksın kıyâmet gününü öğrenip de?" Sen de öyle, ölüm gününü öğrenip de ne yapacaksın? Ölüm için ne hazırladın? "Kıyâmet günü için ne hazırladın?" dedi Peygamberimiz.

Aman efendim, bir müjde verdi, ben de size o müjdeyi vereceğim şimdi, onun için bunu anlatıyorum. O a'râbî dedi ki, "Yâ Resûlallah, benim böyle uzun uzun namazım ve orucum yok. Beş vakit namaz kılarım, senede bir ay oruç tutarım. Ama bir şeyim var, mühim bir şey, Allah'ı ve seni çok severim yâ Resûlallah" dedi. İyi dinle! Demek ki îmânı kemâle ermiş. "Yâ

Resûlallah, benim uzun uzun namazlarım yok" dedi, "beş vakit namaz kılarım, Allah'ın emri kadar. Senede bir ay oruç tutuyorum Ramazan'da. Zekât veriyorum, eğer elime para geçerse. Hac da yaptım ömrümde bir defa. Ama ben Allah'ı ve seni çok severim". Allah'ça bu malûmdur. Cenâb-ı Hakk belki senin kalbine bunu vahyedecek, bildirecek. O vakit Cenâb-ı Peygamber sallallahu aleyhi vesellem a'râbîye müjde verdi, ben de sana müjde veriyorum, "Ey a'râbî, müjde olsun, kişi sevdiği ile beraberdir" dedi. Kim kimi severse, o onunla beraber olur. Bu, bir müjdeli sözdür, altında büyük de bir tehdid vardır hâ! Onu unutma sakın hâ! Resûl'ü sevenler Resûl'le, Firavun'u sevenler Firavun'la olurlar. Ali'yi sevenler Ali'yle, Yezid'i sevenler Yezid'le beraber olurlar. Kim kimi severse o onunla haşır olur. Acaba anlatabildim mi? Onun için Resûlullah buyurdu ki, sallallahu aleyhi vesellem, "Ey a'râbî, kişi sevdiğiyle beraberdir, sen de benimle berabersin. Mâdem ki îmânını kemâle erdirmişsin, beni her şeyinden ziyâde seviyorsun, benimle berabersin". Ashâb-ı kirâm diyor ki, "O günkü kadar memnûn olduğumuz bir gün olmadı. Bizim için o gün bayram oldu" diyor. "Çünkü hepimizin kalbinde bir şübhe vardı, Peygamberimiz Allah'ın mahbûbu, O'nun makâmı âhiretde yüksek olur, biz O'ndan dûn mevkide kalırız yetişemeyiz, ayrı oluruz diye düşünüyorduk, anladık ki iş muhabbetle, aşkla ve safâ ile".

Îmânını kemâle erdir. Şimdi bunun da ilâcını söyleyelim, sonra dersi keseceğim. Efendim, bir adam bir adamı zorla nasıl sevebilir? Çok mühim mesele! Çünkü kalbin meyletmesi insanın irâde-i cüz'iyesinde değildir. O, irâde-i külliyyededir.

Hani sormuşlar Mecnûn'a, demişler ki, "Ey Mecnûn, bu Leylâ'yı sen seviyorsun ama bu Leylâ kara kuru, karga gibi bir kız. Biz sana pâlûze tenlisini, âhû gözlüsünü, servi boylusunu bulalım" demişler. Demiş ki, "Yâhu gelin benim gözümle görün. İnsâf edin. Benim gözümle görün siz Leylâ'yı". Hattâ Leylâ'nın köyüne vardığı vakitte, Leylâ'nın köyündeki bulunan köpeklerin gözlerini ayaklarını öpmüş Mecnûn. Demişler ki, "Bu hayvan necis değil mi?" "Necis ama benim Leylâ'mı gördü, benim Leylâ'mın basdığı yerlere basdı" demiş. Sen Kabe'ye, Mekke'ye, Medîne'ye gitdin geldin ama hiç bunları düşünmedin. Resûlullah'ın basdığı yerleri düşündün mü? Resûlullah'ın basdığı araziye gözüne sürme diye çekdin mi? Kalbin bir defa titredi mi, Hazret-i Fahr-ı Risâlet burada dolaşdı, burada yedi içdi, burada oturdu kalkdı, burada gazâ etdi diye. Var mı öyle bir şey? Varsa ne mutlu! Yoksa yazık.

*Deve hacı olmaz gitmek ile Mekke'ye
Eşek dervîş olmaz taş çekmekle tekkeye*

Uyan! Bi-inâyetillah uyan! Bi-izzetillah uyan! Bi-iznillah uyan! Gaflet uykusunu terk eyle. Gencim kuvvetliyim, malım var, param var, kasam var, kesem var, rûtbem var diye düşünme sakın hâ! Hemen bir ân evvel tövbe istiğfâr edip, Allah yoluna rücû eyle. Allah için hazır ol. Yakın bir zamanda bizi buradan toparlar, amel sandığı olan kabre bizi kilitlerler. Yakın bir zamanda. Maldan, mülkden, evlâddan, ayâlden dûr oluruz, götürürler. Sonra oradan bizi tekrar çıkarırlar, âlem-i bâkîye. Hesaplar görülür, müminler felâha, necâta ererler. Sâlihler cennete, müttakîler ateşden kurtulur. Âşık-ı sâdıklar dîdâra varır. Kâfirler cehenneme, münâfıklar cehennemin esfel-i sâfilînine girer. Zâlimlerin yaptıkları yanlarına kâr kalmaz. Elleri bukağı, başların lâl takılır, zincire vurulur, yüz üstüne cehenneme sürülür.

Bu âlemden sonra iki büyük makâm vardır, iki büyük müessese. Birisi Hakk'ın cenneti ve dîdârı, biri Hakk'ın cehennemi ve celâli vardır. Hangisine gitmek istiyorsun? Hazret-i Muhammed sana bir yol çizmiş, ona islâm yolu derler, o yoldan yürürsen, cennete, cemâle, rızâya, rıdvâna, Hakk'a vâsıl olacaksın, mazhar-ı zât olacaksın. O yolu terk edersen, garka gidiyorsun, helâke gidiyorsun, cehenneme gidiyorsun. İki yol gösterdik. Beş kuruş menfaatini, mazarratını düşünen insansın. Düşünmezsen zâten akıllı saymam seni. Düşün! Sana ebedî hayâtı tarîf ediyorum. Muhakkak başımıza gelecek. Ölümü münkir olan yok. Buraya bizi getiren, götürcek. Bizi buraya sormadan getiren, bizi buradan sormadan götürcek. İnkâr edebilir misin? Yok. Hani pâdişahlar, paşalar, peygamberler, sâlihler? Hem sâlihler gitmişler, hem enbiyâ gitmiş, şühedâ gitmiş, sıddıklar gitmişler, hem de kâfirler, zâlimler gitmişler. Hiç kimseye bâkî kalmadı bu âlem. Bu câmiye geldin oturdun ve çıkıp gidiyorsun. Onun gibi yani. Dünyâda altmış sene oturacaksın yâhud seksen sene, bilemedin yüz sene oturacaksın. Sonra gene gideceksin işte. Bitdi o kadar. Ne hazırlayacaksın? Ne hazırladın?

Allah ve Resûlünü sev. Onu sevmek için de kalbin meyli lâzım. Öyleyse sünnet-i Resûlullah'a riâyet et. Peygamberimiz'in en ufak sünnetinden, ictimâî, ferdî bütün sünnetlerine riâyet eyle. Resûlullah'ın ismini iştiğîn vakitte, O'nun evlâdının, Ehl-i Beyt'inin, ashâbının isimlerini iştiğîn vakitte, onlara salât oku. O vakit onların muhabbetini celbedersin. "Efendim, bir kere okudum". Olmaz! Dünyâ menfaati için elli defa bir kapıya gitmişsindir, yüz defa bir kapıya gitmiş, kapı çalmışsındır yani.

*Hâcet-i dünyâ için sen varırsın yüz yere
Hâcet-i ukbâ için hiç komazsın yüz yere*

Bir seferde olmaz belki ama vur, kapıdan boş dönmeyeceksin. Resûlullah'a her akşam salât ü selâm oku, bir akşam cemâlini göreceksin. "Gel benim ümmetim" diyecek sana. Bu iltifâta nâil olacaksın. Müşküllerin hall ü âsân olacak. Bir hapla hemen iyi olmaz adam, birkaç hap al bakalım. Düzelt kendini biraz, çek çevir. Bırak fuhşıyyâtı! Ondan hiçbir lezzet yokdur. Akşam içki içenin sabahleyin ağzı çirışlenir, ağzının tadı bozulur. Bir güzel hanım görürsün, altında ejderhâ bulunuyordur. Sana bir hastalık zerkeder, kendin çektiğin gibi, torunun, çoluğun, çocuğun çeker. Söylüyorum. Kumar oynuyorsun, muhâtabını imhâ etmek için. Ya kendin imhâ olacaksın, çoluğun çocuğun sürünecek sonra, iffet ırzları sokağa çıkacak. Bunların hiçbirinden hayır yok. Seni rahmete, felâha, saâdete, salâha çağırıyoruz. Allah Resûlü çağırıyor. Allah çağırıyor. Bırak böyle şeyleri, kötü şeyleri, meşgûl olma böyle şeylerle. Elini, dilini, belini, muhâfaza eyle. Lisânını tevhîde alıştır ve Cenâb-ı Hakk'a vücûdunla secde et ki iki cihânda azîz olasın.

Şu müjdeyi de vereyim size. "Efendim, ben bugüne kadar böyle yaptım, Allah affeder mi?". "Allah affeder mi" kelimesini kaldır, Allah Afüvv'dür, Kerîm'dir. Bitdi o kadar. Allah de yalnız. Allah diyen mahrûm kalmaz. Ama bir daha yapma. Bir daha yapmamak üzere terk eyle. Allah'a kasem ederim ki, Cenâb-ı Hakk denizlerin dalgasının damlası kadar, kumların zerresi kadar, havanın zerrâtı kadar günahın olsa, Allah'a rücû etsen, Cenâb-ı Hakk seni affedicidir, affeder Allahu Sübhânehû ve Teâlâ Hazretleri. Dilerse affeder. Bazen onunla da bırakmaz. Daha işi ileri götürürsen eğer, Hakk'la pazarlığı iyi yaparsan, Cenâb-ı Hakk buyurur ki, "Ne kadar günahı vardı bunun?". Bilmediğinden değil, sana duyurmak için, bana duyurmak için. Meleklerine sorar, "Ne kadar günahı vardı bunun?". "Yâ Rabbi şu kadar günahı vardı". "O

günahlarını affetdim, o kadar sevap verdim, değiştirdim". Çünkü ⁵⁷"يُذِلُّ اللَّهُ سَيِّئَاتِهِمْ حَسَنَاتٍ", Allah Kurân'da söylüyor, "Ben bazen seyyiâtı hasenâta tebdîl ederim". Yani suçlular, suçlarını bilir, bana rücû ederlerse günahlarını affettiğim gibi, günahlarını sevaba kalbederim diyor, çeviririm diyor Allahu Sübhânehû ve Teâlâ Hazretleri.

İbâdallah! Hava çok soğuktur. Bunu söylemeye hâcet yokdur. Sen de tadyorsun, ben de tadyorum havanın soğukluğunu. Mahallelerinizi araştırınız, yoklar evlerini bul, yok evlerini bulunuz. Yetîmlerin, yoksulların kapılarını. Odunu olmayana odun götürünüz. Cehennemden odununu eksik etmiş olursun, götürürsen eğer. Nice çıplak ayaklı var, onlara ayakkabı ve çorap giydiriniz. Topladığın hepsi burada kalacak, bu söylediklerim seninle beraber gidecektir kabre. Hakk'ın rahmetinin tecellî ettiği günlerdir bunlar, bunları fırsat-ı ganîmet biliniz. Muhakkak sûretde hısım akrabâlarınızdan fakîrleri, komşularınızda bulunan fakîrleri ve yetîmleri gözetiniz. Onlara ayakkabı, çorap, paltosu olmayanlara palto alıverin. Bir şey lâzım gelmez. Paran bitmez, korkma! Şeytan seni korkutur fakr u zarûretle, "paran bitecek" der, bitmez. Allah sana ağız tadı, vücûd sıhhati âfiyeti verir. Mükâfâtını görürsün. Sen yetîm olarak büyümedin. Belki senin evinde soba çok sıcak yâhud kaloriferin gâyetle yerinde, birçok müminler var ki evlerinde yakacak odunları, ateşleri yokdur. Hattâ sana bir şey söyleyeyim, onları anlamak istiyorsan, onların mevkilerini, bu akşam evine git, pencereyi aç biraz otur. Hemen nezle olacaksın. Allah onları hıfz ediyor, başka, ona bir sözümüz yok. Bir akşam aç yat bak, açların hâline vâkîf olmak için. Çok adam, açlıktan uyuyamıyor gece. Birçok da münkir var, karınlarını şişirmişler, midelerini hazmetdiremiyorlar sabaha kadar. Allah için bunlar bir şey vermiyorlar. Allah'ı tanımıyorlar, küfürlerinde devam ediyorlar. Ama öyle devâm etmeyecek, yarın öbür gün rüyâdan uyanacaklar, rüyâdan kalkacaklar yani.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtın müstakîm.

⁵⁷ Sûre-i Furkân 70

Yarınki Gün İçin Ne Hazırladın? 2 Mart 1979 (4 Rebîulâhir 1399)

Kâllallahu Teâla fî Kitâbihi'l-Azîz
Eûzübillahimineşşeytânirracîm
Bismillahirrahmânirrahîm

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَلْتَنْظُرْ نَفْسٌ مَّا قَدَّمَتْ لِغَدٍ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ⁵⁸
Sadakallahü'l-Azîm

Dilleriyle Allahu Teâlâ'yı tevhîd eyleyen, gönülleriyle Allah'a î mân eden ve Allah'ın birliğini gönülleriyle tasdîk eyleyen, Kurân'ı kendisine minhâc, î mânı sertâc, şerâtı eynine libâs eyleyen, kıyamet gününe inanan, Hakk'ın cennetine tâlib, rızâsına râgıb, cemâline âşık olan müminler!

Bir kelime-i tayyibe var ki î mânın başıdır. Bu da Kelime-i Tevhîd'dir. "Lâ ilâhe illallah Muhammedü'r-Resûlullah". Bu Hakk'ın metîn kalesidir. Yani sağlam bir kaledir. Bu kaleye giren azâb-ı ilâhîden emîn olur. Kâllallahu Azze ve Celle fî lisânı habîbihî, "Lâ ilâhe illallah hısnî ve men de hale hısnî emine min azâbî". Habîb-i Hudâ Cenâb-ı Hakk'dan haber verdi, Allahu Zü'l-Celâl Hazretleri, "Lâ ilâhe illallah benim kalemdir, benim kaleme her kim girerse, benim azâbımdan emîn olur" buyurdu.

Cehennemini yedi derekesini kapayan ve kilitleyen Tevhîd'dir. "Lâ ilâhe illallah Muhammedü'r-Resûlullah". Cennetin sekiz kapısını açan gene Kelime-i Tevhîd'dir. "Lâ ilâhe illallah Muhammedü'r-Resûlullah" diyen, lisân ile ikrâr, kalb ile tasdîk eyleyen, cennetin sekiz derecesinin kapılarını feth etmiş olur. Gene senin gözündeki perdenin çâk olması, yırtılması gene Tevhîd'e bağlıdır. Her kim ki hakkıyla tevhîd eder, gözünden perde çâk olur, Hakk cemâlini görmeğe, Allah'ın cemâlini görmeğe o göz lâıyk olur. Gene bu perdeyi yırtmağa sebep "Lâ ilâhe illallah" dır. Yine Cenâb-ı Hakk'ın cemâlinden perdeyi çâk etmeğe sebep gene "Lâ ilâhe illallah"dır. Onun için gecede ve gündüzde, gizli ve âşıkâr, her yerde, her vakitte, her zamanda, her hâlde, Allah'ı tevhîd et, Allah'ı unutma, Hakk'ı zikreyle.

⁵⁸ Sûre-i Haşr 18

Çünkü Cenâb-ı Hakk'ı kıyâmen zikredenleri Allah kıyâmet gününde zikreyler. Bir adam kıyâmen Allah'ı zikretti mi, yarın "yevme tüble's-serâir"de, sûr-i uhrâ üflendiği vakitte, ikinci sûr yani, herkes kabrinden kalktığı vakitte, kıyâm ettiği vakitte Allah seni zikreyler. Sen kuûden Allah'ı zikredersen, kıyâmetin şiddet ve dehşetinde cümle enbiyânın diz bağları sökülür, o vakit çökerler, enbiyâ çöker korkuyla, nebîler yani, resûller, nebîler o günün şiddet ve dehşetiyle diz bağları sökülür, diz üstüne çökerler, o vakit Allah seni zikreyler. Sen yatarken Cenâb-ı Hakk'ı zikredersen eğer, yakın bir zamanda seni amel sandığı olan kabre yatıracaklar, yani amellerin sandığıdır orası, amelinle, yaptığın işlerle başbaşa kalacaksın, ahabb u yârânın, dostun, en sevgililerin seninle beraber kabre girmeyeceklerdir, seni amelinle başbaşa bırakacaklardır, o vakit Allah seni zikreyler. Lisânın, çenen kilitlemez, dilin tutulmaz, melâikenin sorduğu soruya cevap verirsin.

Dünyâ yüzünde bu günleri düşünmeyenler, bu gelecek muhteşem, azîm günü düşünmeyenler, o günde şaşırır kalırlar. Bu âlemden lisânını tevhide alıştırıran, kabirde de, ölüm ânında da, mahşer gününde de gene tevhid eder. Tevhîdi sertâc eden kimseye Allah dünyâda, "yâ eyyühellezîne âmenû" hitâbıyla hitâb ettiği gibi, kıyâmet gününde de, "Ey îmân edenler! Gelin Muhammedimin sancağı altına" der, Resûlullah'ın sancağı altında toplanınız.

Hakk'ı zikir eylemeyen o et parçasına, dilim deme ona. Allah'ı zikretmeyen, doğru konuşmayan, hak söylemeyen diline dil deme, o et parçasına. O dil hayvanda da vardır. İbret ile bakmayan göz senin düşmanıdır, onu başının üstünde taşıma. İbretsiz göz senin düşmanıdır, başının üstünde taşıma onu. O göz hayvanda da vardır. O can hayvanda da var, o kan hayvanda da vardır. Hak kelâmı dinlemeyen kulak, ona kulak deme, o kulaktan içeriye kurşunu akıt. Başının belâsıdır o kulak, hak kelâmı dinlemeyen kulak, ona kulak deme. O hayvanda da vardır. Hattâ senden daha iyi işitir, bâhusûs hassâsiyyeti senden çok kuvvetlidir.

Allah seni bütün mahlûkâtın üzerine hâkim kılmıştır, fakat bakarsın ki ufak bir mikrop seni mağlûb edebilir. Hattâ orduları mağlûb eder. Görmedin mi, mütekkebir kâfirleri, "ene rabbükümü'l-a'lâ" diyenleri, "ben yer tanrısıyım" diyenleri görmedin mi, işitmedin mi, duymadın mı? Sana vâizler haber vermedi mi?

İki türlü vâiz var. Birisi vâiz-i sâmit, sükût eden vâiz. Bir de söyleyici vâiz var. Bunları düşünmedin mi hiç? Söyleyen vâiz, Hakk'ın kelâmından işitdiğini, Allah'ın Resûlü'nden duyduğunu ve kitapların nakl ettiğini sana haber verir. Bir de vâiz-i sâmit vardır ki o ölümdür, oturduğun yerdir. Oturduğun yer, yürüdüğün toprak sana şöyle seslenir, "Benim üzerimden nice kişiler geldi gittiler, sen de gideceksin. Hiç kendini çekip çevirmiyorsun, o korkunç günleri düşünmüyorsun, ancak iki şeyine hizmete çalışıyorsun, bir şehvetine, bir isteğine. Yani bir yukarıdaki, a'zâya bir altındaki a'zâya çalışıyorsun. Bu gidişin gidiş değildir. Bu gidiş seni iyiye götürmez" diyor. Ama duyarsan. Kulağın sağır olursa duymazsın. Bana kürsü der ki, "Hocaefendi! Senin gibi nice hatîbleri biz üzerimizde eskitdik, aklını başına al, söylediğinle âmil ol, ihlâs ile yap" diyor bana. "Yakın bir zamanda seni de aynı âkıbete göndereceğiz" diyor bu kürsü bana. Hâkimin adâlet kürsüsü, reisicumhurun makâmı, her makâm, her şey, her cisim, her hayvânât, bütün kuşlar, bütün nebâtât, bütün çiçekler, semâvât ve ard, ard ile semâ arasında bulunan mahlûkât-ı ilâhiyye. Bunlardan bî-habersin, görmüyorsun. Görenler var amma!

Her gece bağılıyor münâdî. Diyor ki, "وابنوا للحراب ولدوا للموت". "Doğunuz, doğurunuz, çoğalınız, ölmek için. Binâlar yaptırınız, harâb olmak için" diyor. "وابنوا للحراب ولدوا للموت". Bunları duyduğun var mı? Duymuyorsun. Zevk u safândasın. Sen görmüyorsun ama seni gören var. Sen görmüyorsun, sen görmüyorsun, seni gören var. Bu görenin olduğunu görür gibi gör. İmânını ihsâna erişdir.

Söylediklerimi yapanlar yarın için hazırlık yapmış olurlar. Yarınki gün için. Yarınki günden murâd nedir? Allah ne diyor Celle Celâluhû Hazretleri? : ⁵⁹ "يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ". Çünkü en büyük makâm, takvâ makâmıdır. Takvânın manâsı, Hakk'dan korkmaktır. Bir kalbde Hakk korkusu bulunmazsa, Allah korkusu bulunmazsa bir kalbde, ondan her türlü kötülük beklenebilir. Korkular kısım kısımdır, derece derecedir. Bir korku vardır, cehennem korkusudur, ateş endîşesidir, Allah'ın azâbı heybetidir, celâlidir. Ondandır korkar. Bir kısmı vardır, "Allah beni sevmezse ben ne yaparım!", "Yapdığım efâl ü harekât Resûlullah'ı gücendirdiyse, Resûlullah bana cemâlini göstermezse ben ne yaparım!". Bundandır korkar. "Sevdiğim bana güleryüz göstermezse ben ne yaparım! Rabbim beni gadabla karşılasa ben ne yaparım!" der, bunu düşünür. Mertebe mertebedir, herkesin kendi istidâdı mukâbilindedir.

"Ey müminler Hakk'dan korkunuz!" Çünkü müttakîler Allah indinde en yüksek dereceyi ihrâz eden zevâtdır ki başları, bütün mevcûdâtın sebep-i hilkat-i olan Muhammed Mustafâ'dır. Müttakîlerin başı Allah Resûlü, sebep-i hilkat-i âlem, sebep-i hilkat-i Âdem olan Hazret-i Muhammed Mustafâ'dır. İmâmü'l-müttakîndir, müttakîlerin imâmıdır. Resûlullah, Allah'dan en fazla korkan. Hattâ diyor ki, "Mi'râc Gecesi ben Cebrâil'i gördüm, rüzgar esdiği vakitte, devenin çulu titrediği gibi Cebrâil titriyordu. Sordum Cebrâil aleyhisselâma, 'Kardeşim Cebrâil, niye titriyorsun?', 'Hakk korkusundan yâ Resûlallah' dedi". Allah cemâllendiği vakitte Şeytan bile affolacağım diye ümîdini kesmez, "Allah beni affeder" der. Celâli geldiği vakitte cümle enbiyâ, onun şiddet ve dehşetiyle, Hakk'ın korkusuyla, diz bağları sökölür.

Hakk'ın gadabı üzerimize gelmiş gibidir. Dolaşmaktadır yani. Bunu def etmeğe çalışalım istiğfâr ile. Fiillerimizi düzelterek. Yapdığımız işleri düzelterek. Allah'a kul olarak. Son pişmanlık fayda veremeyecektir. Hem dünyâda, hem uhrâda.

"İttekullah", Allah'dan kork. "Ve'l-tenzur nefsün mâ kaddemet li gadin", yarınki gün için ne hazırladın?. Resûller Allah'dan korkuyorlar ki bunlar masûmdurlar. Cümle enbiyâ masûm. Cümle evliyâullah mahfûzdurlar. Böyle olduğu hâlde Hakk'dan en ziyâde korkan bunlardır. Sen ve ben şuna güvenmeyelim, "Günah işledim bir şey olmadı". Hakk imhâl eder, ihmâl etmez. Geriye bırakır azâbını. Bazan çabuk verir, bazan geriye bırakır. "Bugüne kadar şöyle isyân etdim bir şey olmadım" deme! O Kerîm'dir, Cevâd'dır, Rahîm'dir, kendi zâtını inkâr edenlerin dahi lokmasını kesmez, ekmeğini kesmez. Hazret-i Muhammed hürmetine. Çünkü O, "rahmeten-lil-âlemîn"dir. Ama bir gün mutlakâ hesâba çekilirsin. Hattâ neden? Hiç kıymet vermediğin nesneden dolayı azâba müstehak olabilirsin. Gene bir hayır yapmışsındır, hiç kıymet vermemişsindir, ondan dolayı afv-ı ilâhîye mazhar olabilirsin. Şundan kork, şundan kork. Eğer Resûlullah seni yevm-i kıyâmetde tanımazsa, "bu benim ümmetim" demezse, bundan kork. Kalbin titresin.

⁵⁹ Sûre-i Haşr 18

Malûm-i ihsânınız, çok mühim, anlatmışdım birkaç sefer ama gene söyleyelim de îmânımız yakîne gele. Hazret-i Rabîa-i Adeviyye diye bir veliyyulah var, bir veliyye var. Kadın yani. Zâhirde kadın, hakîkatde erkek.

Birçok insan vardır zâhirde erkektir, hakîkatde kadındır. Allah'ın zikrini fedâ edenler, dünyâ için, dünyâ menfaati için Allah'ın zikrini terk edenler, onlar bıyıkları sakalları da olsa erkek değildir onlar kadındırlar. Kadın dahi Hakk'ın zikrini yerine getiriyor mu, Allah'ın zikrinden onu hiçbir şey men etmiyor mu, o erkedir o. Rabîa erkeklerden, kadın sûretinde erkeklerden. Birçok erkekler var, kadın. Çünkü onlar köledirler, nefislerinin kölesidir, uşağıdır, şehvetinin eşeği ve uşağıdır ve köledir. Hür olan, Allah'a kul olandır. Allah'a kim kul olduysa, nefsinin ve arzularını hapsetmiş, hürriyetini ilân etmiştir. Her kim ki Allah'a kul olmamıştır o kimse köledir. Nefsinin, şehvetinin eşeği ve uşağıdır.

Rabîa-i Adeviyye, sûretâ kadınlardan, hakîkatde erkeklerden idi. Hattâ birkaç tânesini söyleyeyim azıcık da îmânımız kemâle ere. Hasanü'l-Basrî Kaddesa Sırrahu's-Sâmî Hazretleri diyor ki, "Ben Kabetullah'a vardım, bakdım Kabe'nin rûhunu yerinde göremedim" diyor. Kabe'nin de bir rûhu vardır. Cemâdâtın da bir rûhu vardır. Cemâdât yani taşların filan rûhları vardır. Sen bilmezsin, bu ilim senin aklının mâverâsındadır, akl-ı maâşla ölçülmez bu. "Gitdim, rûh-ı Kabe'yi göremedim. Sordum, melâike-i kirâm hazerâtı dediler ki diyor, Rabîa-i Adeviyye Kabe'ye geliyor, Allah Kabe'yi ona gönderdi, karşılamaya. Rabîa böyle bir kadın yani.

"Efendi böyle bir şey olabilir mi?". Olur. Sen âlem-i kübrâsın, bu kâinât âlem-i sugrâdır. Senin anlayacağın, bu kâinât küçük âlem, sen büyük âlemsin. Cennet, cehennem, dünyâ, âhiret, peygamber, melek, arş, kürsî, hep senin için halk olundu. Allah seni kendi için halk etdi. Bâhusûs sevgilisini, mahbûbunu bizlerden seçti, Muhammed Mustafâ'yı, sallallahu aleyhi vesellem. Onun için insanoğlunun makâmı, ind-i ilâhîde çok büyük. Ama bunu kaybederse eğer, her kavî şeyin bozukluğu gibi kötü olur. Yumurtanın tâzesi çok menfaatlidir, bayatı fevkalâde kötü olur. Et menfaatlidir tâzeyken fakat bayatladı mı, kokdu mu nasıl olursa insanoğlu da öyledir. Hakk'ın yolundan gitdiği müddetçe yükselir, yücelir hattâ melekler ona hizmet ederler. Şu ânda sana melâike diyor ki, duyabilirsen, inşaallah Allah kulaklarımızdan gaflet pamuğunu çıkarır duyarsın, ⁶⁰"نَحْنُ أَوْلِيَاكُمْ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَفِي الْآخِرَةِ", "biz senin dostunuz" diyor, bizimle beraber dolaşıyorlar. Onun için melâikeyi üzme yapacağın bazı harekât ile. "Kirâmen Kâtibîn" var ki sen onları görmezsin, bilmezsin. Daha çok şeyi bilmiyoruz, görmüyoruz. Onun için Resûlullah sallallahu aleyhi vesellem buyuruyor ki, "Benim bildiğimi siz bilseydiniz eğer, gülmezdiniz bir daha" diyor, "çok ağlardınız, az gülerdiniz" diyor. Hattâ Kurân-ı Kerîm'de bir âyet-i kerîme var buna işâret olarak, ⁶¹"Çok ağlayınız, az gülünüz".

Bu ağlamak, iki türlü. Bir aşkullah ile ağlamak var, bir Hakk korkusuyla ağlamak vardır. Hakk korkusuyla ağlamak, kişinin cehennemdeki yerindeki ateşi söndürür. Aşk ile ağlayarak dökülen gözyaşı da, seni Allah'a mülâkat etdirir yani Allah'a takarrüb etdirir, kurbiyyet peydâ olur Cenâb-ı Hakk'la. Onun için dâimî sûretde geceleri kalkınız yarım saati, bir saati fedâ ediniz uykunuzdan ve Allah ile başbaşa kalınız. İnsan sevdiğiyle başbaşa kalmayı arzu eder.

⁶⁰ Sure-i Fussilet 31

⁶¹ Sure-i Tevbe 82

Ve Hakk'a ilticâ ediniz, münâcât ediniz. Çünkü her gece münâdî nidâ etmekde, "İsteyen yok mu verelim! Af isteyen yok mu affedelim! Kerem isteyen yok mu ikrâm edelim! Lutuf isteyen yok mu lutfedelim!" diyor Cenâb-ı Hakk Celle ve Tekaddes Hazretleri.

Düşün, yarınki gün için ne hazırladın? Böyle ol ama bak Rabîa-i Adeviyye'yi gördün ya sen. Allah Kabetullah'ı göndermiş karşılamaya. Rûh-ı Kabe gitmiş Hazret-i Rabîa'yı karşılamaya. Böyle olmalı insan, insan denildiği vakitte. Erkeklik böyle olur. Geçiyoruz.

Rabîa-i Adeviyye'yi kabre koydular. Yani herkes ölümü tadıcıdır.

Efendiler! Kardeşler! Gençler! Dinçler! Yaşlılar! Nihâyet ölümdür. Dâimâ söylerim ölüm insana iki türlü gelir. Bir gülererek gelir, bir gadablı gelir. Müminler için, hayatdan korkmak lâzım, ölümden korkmamak lâzımdır. Müminler için, yaşamaktan korkmalı, ölümden korkmamalı. Kâfirler için, ölümden korkmalı. Çünkü ölüm bâbında, müminlere, Muhammedîlere, gönülleri aşkullah, muhabbetullah ile, muhabbet-i Resûlullah ile, muhabbet-i Ehl-i Beyt-i Resûl ile, muhabbet-i evliyâ ile tezyîn olan gönüllere, ölüm gülererek gelir. Ölüm bâbında onlara vuslat-ı cemâl vardır, tebşîrât vardır, müjde vardır, cennet vardır, rızâ vardır, rıdvan vardır, cemâl vardır. Ama kâfirlere hüsrân ve nedâmet vardır.

Şöyle arzedeyim size. Bir zâlim hükümdar var idi. Anlatacağım Rabîa-i Adeviyye kıssasını inşaallah, unutmam. Ve nihâyet vereceğim sonra. Bir zâlim hükümdar vardı, zulmü ayyûka çıkmıştı. Kulağını benden yana ver! Bir hâkim zâlimâne hükmettiği vakitte, kendisini mahkûm etmiş olur. Sen de kendi kendini mahkûm edersin. Şartlar böyledir, Allah böyle şart koşmuştur. Onun için Cenâb-ı Hakk yevm-i kıyâmetde bir adama cezâ verdiği vakitte itirâzı olmaz onun. İtirâz etse dahi ağzı mühürlenir, eli konuşur, ayağı söyler filan. "Ben bu azâbı hak etdim" diyerek cehenneme gidecektir yani. O zâlim hükümdar giderken karşısına bir üstü başı eski bir adam çıktı, "Dur!" dedi hükümdara. "Sana bir çift sözüm var" dedi. Hükümdar, "Çekil oradan! Pis herif! Sen kimsin benim önümü kesiyorsun!" filan. "Yok" dedi, "senin askerin beni görmüyor, beni yalnız sen görüyorsun" dedi. "Böyle âciz gördüğün bu çul altında sana mühim bir emânet var, onu haber vereceğim" dedi. "Gel de saraya orada konuşalım" dedi. Bakdı ki zâlim, kâfir, yenemedi, sert geldi karşısında, "Saraya gel" dedi. "Yok" dedi, "sana bir çift kelâmım var, ve ne tehir ederim, ne tacîl ederim. Ne acelem vardır, ne tehir ederim". "Söyle sözünü, nedir?". "Ben Melekü'l-mevt'im" dedi, "rûhunu kabz etmeğe geldim" dedi.

Sana nasıl gelecek acaba, bana nasıl gelecek? Bilmiyoruz ki. Onun için gözünü iyi temizle, tathîr et. Kâinâta hâinâne bakarsan, çirkin gelir sonra. Gözünü ibret nimetiyle tezyîn edersen, Hakk kelâmıyla bakarsan, Hakk'a bakarsan...Çünkü Hakk'ı görmeyen kördür, nereye baksan "fe semme vechullah"dır. Hakk'ın kuvveti, kudreti her tarafda gün gibi ayândır ama gözsüzlere pinhân imiş. Gözsüzler görmezler, gözü olmayanlar. "Var Efendim". İşte var olup da hak ve hakîkati görmeyenler, onlar kördür asıl. Yoksa baş gözü kör olan kör değildir, kalb gözü kör olan kördür.

"Söyle bakayım". "Ene Melekü'l-mevt, ben Melekü'l-mevt'im, rûhunu kabz etmeğe geldim". "Aman!" dedi, "müsâade et sen bana, saraya gel orada ben vasiyetimi yapayım". "Yok" dedi, "emir bu kadar". Çekdi, aldı. Bir ânda. Kılıcını vurur, sen göremezsin. Üç yüz altmış beş

damara sarılır, öyle bir çeker ki, hiçbir şey ona muttali olamaz. Ancak müminler, gözlerinde perde olmayanlar görürler. Rûhunu kabz etdi, acıyla. O kadar. Kâfire böyle gelir. "Aaa hükümdar atdan aşağı düştü" dediler, alıp götürdüler cesedini.

Aynı gün bir pazar yerinde, bir garîb mümin, âşık-ı sâdık, hayâtdan korkan, ölümden korkmayana gitti, yanına sokuldu. Omuzuna vurdu, "Selâmün aleyküm" dedi. "Aleykümselâm ve rahmetullah. Buyurun, kimsiniz?". "Efendim ben, Hazret-i Allah'ın resûlüyüm, Melekü'l-mevt'im". "E niye geldiniz yanıma?". "Rûhunu kabz edeceğim". "Aman buyur gel. Haydi gel gel buyur" dedi. "Yok" dedi "Allah sana selâm etdi, diyor ki o kuluma selâm et, rûhunu kabz edeyim mi etmeyeyim mi diye sor. Râzı olursan rûhunu kabz edeceğim". "Aman" dedi, "öyleyse bana bir fırsat ver". "Nedir o?". "Ben namaza durayım. Benim mi'râcım namazdır" dedi. "Mi'râcdayken benim rûhumu kabz eyle". Ve namaza durdu ve rûhunu kabz etdi.

İşte bu. Ya böyle gelecek ya böyle gelecek. Dâimâ söylüyorum sizlere, haber veriyorum. Selâmullahı getirdiğini istersen, Allah'ın selâmını ve selâmetini, sâlih ameller işle îmânından sonra. Bak tevhîd etmişsin. Sana söyledim, tevhîd cehennemin kapılarını kilitledi, cennetin kapılarını açdı, cemâlullahın perdesini çâk eyledi. Bu tevhîde mâlik oluyorsun, en büyük nimet. Nimet-i uz mâ, îmân çünkü.

Gelelim Rabîa-i Adeviyye'ye. Rabîa-i Adeviyye de her canlı gibi ölümü tatdı, tatlı olarak tatdı. Kabre koydular. Melekler geldiler, "Rabbin kimdir, nebîn kimdir, dînin nedir?" dediler.

Sorarlara ya, hepimize soracaklar. Dünyâ yüzünde kalblerinde îmân, a'zâ-yı cevârihinde bu îmânın âsârı olanlar...

Îmânım var diyorsun, namazın yok. Olmaz! Yakışmaz bir mümine. Kâfir olmazsın ama namazsız mümin olmaz, ibâdetsiz mümin olmaz. "Müminim elhamdülillah" diyorsun içki içiyorsun, yakışmaz sana, olmaz! Şu câminin kapısından içeri bir şarap küpü koysak, ona râzı olur musun? Soruyorum sana. En günahkâr olan bir adam bile der ki, "Hocaefendiye hiç yakışdıramadım, câmiye şarap küpü konulur mu?" der. Bu mescid-i maddiyyedir yani taşdan, topraktan yapılmış mesciddir. Buraya beytullah denir. Allah burada bulunmaz. Allah her yere hâzır ve nâzırdır. Ne Mekke'de, ne Kudüs'de, ararsan kendinde ara Allah'ı. Ha bir de mescid-i hakîkî var ki, insanın vücûdudur. Kalb, nazargâh-ı ilâhîdir, onun yanına içki dolduruyorsun, yakışdı mı? Şarabı câmiye koymakdan daha fenâ o, oraya doldurmak. Yakışmaz müslümana. Günah-ı kebâir işlemekle kâfir olmazsın çünkü masiyet-i kübrâ insanı dînden, îmândan etmez. Helâl görmedikten sonra. Ama yakışmaz müslümana. Sen Muhammedîsin. Senin alnında eser-i secde var. Senin alnına, "Bu Muhammed'in bendesi" demişler, buraya bir mühür vurmuşlar. Gören görüyor. Görmeyene bir şey yok. Bunu sildirme oradan. Şerefini bil. Hazret-i Muhammed'e lâayık olan ümmet ol. Kurân'a lâayık olan kişi ol. Sana Allah hitâb ediyor, a gözümün nûru. Benim canım ciğerim. Benim nazarım.

Sordular. Niye soruyor acaba, bilmiyor mu? Bilir ya, saltanat-ı ilâhiyye böyle cereyân ediyor. Hani derler ki nüfûs kağıdının sûretini getir, muhtar senden evrak ister. Muhtar seni tanıyor ama devletin bir muamelesidir o. Cenâb-ı Hakk onun için sana soru soruyor. Kabirde kimin ne söyleyeceğini bilir yani. Bu adâlet-i sübhâniyye böyle, hükûmet-i rabbâniyyenin kânûnları

böyle. Sordular. "Rabbim Allah" dedi. "Dînim dîn-i islâm" dedi. "Peygamberim Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâm" dedi.

Unutma! Yakında soracaklar sana ve bana. Yâ Rabbi, Resûl-i Hâşimî hürmetine, Hüseyin'in kânı izzetine, dilimizi tutulmadan, çenemiz kilitlenmeden bu suâllere cevaplar verelim. Yâ Rabbi, azâbından korkarak sana ibâdet kılmıyoruz, Rabbimizsin. Cennetine de tamahımız yok yâ Rabbi, biz senin kulunuz. Kulluğundan bizi kovma Yâ Rabbi.

Dedikden sonra melekler dediler ki Hazret-i Rabîa-i Adeviyye'ye, "Biz senin cevap vereceğini bilirdik, senin Rabîa olduğunu da biz tanıyoruz. Haydi rahat et bakalım. Burası cennet bahçelerinden bir bahçe oldu" dediler. "Yok gitmeyin" dedi, "şimdi ben size bir soru soracağım" dedi.

"Efendi, kul insan, meleğe soru sorar mı?". Sorar soruyu meleğe. Öyle insan var ki bazen Hakk ile, Allah ile cûmbüşleşirler. Allah'la sevişirler yani. Öyle insanlar var yani. Anlatayım mı onu da size? Haydi söyleyeyim haydi.

Hazret-i Mûsâ Tûr'a çıkmış, bir kıtlık olmuş, yağmur kıtlığı ve yağmur yağmamış. Gitdi Tûr'a, duâ etdi, gene yağmur yağmadı. Dedi, "Yâ Rabbi, erhame'r-râhimînsin, kulların hâlini görüyorsun, dilsiz hayvanlar var. Belki kullar sana karşı âsî oldular ama dilsiz hayvanlar, masûmlar var, onlar hürmetine yağmur ver". "Hayır" dedi Cenâb-ı hakk, "vermeyeceğim. Benim kullarımdan bir kul var, o gelmedi yağmur duâsına, onu getiriniz, o vakit yağmur vereyim". Bu kıssa Nefahatü'l-Üns'de kayıtlıdır yani konuştuğum kıssa. Hazret-i Mûsâ gitdi buldu o adamı, evde oturuyor. "Niye gelmedin yağmur duâsına?". "Gitmeyeceğim" dedi. "Niye gitmiyorsun, yağmur vermiyor Allahu Teâlâ sen gelmeyince". "Gitmem" dedi. "Yakalayın şunu" dedi Hazret-i Mûsâ. Yakaladılar, karga tulumba götürüyorlar, "Ben gelmiyorum yâ Rabbi, zorla götürüyorlar" dedi. Ve yağmur duâsı meydanına vardılar, meydân-ı matara vardılar ki, yağmur geldi. Hazret-i Mûsâ da bu işe şaşırdı. Tûr'da soruyor, "Yâ Rabbi nedir bu aranızdaki muhabbet?". "Beni sevenlerden" diyor, "Benden istedi ki, bütün insanlar affolsun, cehenneme girmesinler diye. Bu benim celâlimin ibtâlidir" diyor. "Bunu istedi benden, vermediğim için bana darıldı şimdi". Giderken öyle diyormuş, "Ben gitmiyorum yâ Rabbi, beni zorla götürüyorlar, ben sana dargınım" diyormuş. Böyle kullar da var kullar içerisinde. Her kulu hâmil-i kıl zannetme, kul var. Bazı kul vardır hâmil-i kıldır o. Yalnız sakalı, bıyığı vardır, saçı vardır. Bir de kul var Allah'a, kul var. İşte Rabîa onlardan.

"Gitmeyin" dedi meleklerle yapışdı. "Size bir soru soracağım. Ben Rabbim Allah dedim, Allah ben, kulluğa kabûl ediyor mu, onu haber verin bakayım siz bana şimdi. Siz bana cevap verin şimdi". Melekler durdular. "Ben Resûlullah'ın ümmeti miyim dedim, Peygamber beni ümmetliğe kabûl etdi mi? Cevap verin bakayım bana. Siz bana cevap verin". Melekler dediler ki, "Yâ Rabbi bu ne kuldur bu? Biz bunun karşısında habt olduk, âciz kaldık". "O benim Rabîam'dır, aramıza girmeyin" dedi, "çekilin".

Bunlar hepsi nazar-ı iltifât-ı Resûlullah ile olmuş şeylerdir. Bu şerefler Hazret-i Muhammed'e âiddir. Evliyâdan zuhûr eden maddî manevî kerâmâtın şerefi, Resûlullah'ın şerefidir. Çok görmeyin, çok iş değil bunlar. Yarın belki Allah bu fırsatı sana da verebilir, eğer kalbin Allah'a mukarreb ise. Bugün velî olmak pek güç değildir, kolaydır çok. Anlayan için söylüyorum

bunu. Mektebde çok talebe olursa eğer imtihanları sıkırlar biraz, fazla imtihan yaparlar, sınıfı geçirmezler. Ama mektebde talebe az olursa, çabuk çabuk geçirirler adamı, bakmazlar kusurlarına filan, bazı dersleri bilmese dahi. Acaba anlatabildim mi?

Zamanımız o zamandır ki d nini avucuna alsan ateş tutmuş gibisin, elini yakıyor. Bırakırsan eğer, o vakit d inden d r oluyorsun,  m ndan d r oluyorsun. O devirler gelmiş. Çocukların seni terbiyeye kalkıyor, görmüyor musun? Senin men inden gelmiş  ocuk seni terbiyeye kalkıyor. Senin d ninle,  m n nla, c minle, mescidinle, Allah'ınla, Peygamber'inle oynuyor. Senin  ocu un o. Vaktiyle ba rına basmı dın. Belinde ta ımı sın düşmanını. O devirdesin. Allah Kur n-ı Ker m'de bin emir, bin nehiy bey n buyurmuş. Al  kaderi'l-imb n be  vakit namazı kılсан sana k f  gelecek. Ama haram yeme!  h netle bakma! Bu bin -yı il h  olan v c dunu Hakk'a l yık kıl.

Vallahu yed'  il  d ri's-sel m ve yehd  men ye  u il  sır tin m stak m.

Müttakîlerin Alâmetleri 9 Mart 1979 (9 Rebîulâhir 1399)

Kâllallahu Teâlâ fî Kitâbihi'l-Azîz
Eûzübillahimineşşeytânirracîm
Bismillahirrahmânirrahîm

يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنَّا خَلَقْنَاكُمْ مِنْ ذَكَرٍ وَأُنْثَىٰ وَجَعَلْنَاكُمْ شُعُوبًا وَقَبَائِلَ لِتَعَارَفُوا إِنَّ أَكْرَمَكُمْ عِنْدَ اللَّهِ أَتْقَىٰكُمْ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ خَبِيرٌ⁶²
Sadakallahü'l-Azîm

Allahu Zü'l-Celâl ve Tekaddes Hazretlerini dilleriyle tevhîd eden, O'nun vahdâniyyetine inanan ve sebep-i hilkat-i âlem olan Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâmı, evlâdını, ashâbını, ensârını, velîlerini her şeyinden ziyâde severek îmânını kemâle erdiren, Hakk'ın cennetine tâlib, rızâsına râgıb, cemâline âşık olan müminler, âşık-ı sâdıklar!

Allah indinde en yüce makâm, kulun Allah'dan korkmasıdır. Müttakîlerdir, Allah'dan korkanlardır ki onlar, en yüce makâmı ihrâz etmişlerdir. Müttakîlerin, Allah'dan korkanların başı, imâmı, önderi, Hazret-i Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâmdır.

Bir defa düşün. Bu âlemi Cenâb-ı Hakk, Habîb-i Edîb'i hürmetine halk etmiştir. Yani Hazret-i Muhammed hürmetine. Bir hadîs-i kudsîde buyurmuş ki "levlâke levlâk lemâ halaktü'l-eflâk, seni halk etmeseydim habîbim Muhammed, bu kâinâtı halk etmezdim". Ve Peygamberimiz sallallahu aleyhi vesellem, sebep-i hilkat-i kâinât bulunmaktadır ve bu sözle makâmı bizlere bildirilmiştir. Böyle olmasına rağmen, Allah'ın pek sevgilisi olmasına rağmen, Hakk'dan en ziyâde korkan Habîb-i Hudâ, Şefî-i Rûz-i Cezâ, Hazret-i Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâmdır.

Hattâ geçen hafta söylemişdim ama gene söyleyeyim. "Mi'râcda ben Cibrîl-i Emîn'i gördüm, devenin üzerindeki bulunan çul, rûzgâr esdiği vakitte nasıl titriyorsa, Hakk korkusundan öyle titriyordu" diyor. Hattâ sormuş Cebrâil aleyhisselâma, demiş ki, "Yâ Cebrâil, seni Allah vahiy meleği yapmış, Hakk'dan bu kadar korkmanın sebebi nedir?". "Yâ Resûlallah" diyor, "İblis'i görmedin mi, Şeytan'ı, Azâzil'i, semâda ve ardda Rabbine secde etmedik yer bırakmadı. Yüz

⁶² Sure-i Hucurât 13

binlerce sene Allah'a ibâdet etdi. Fakat ufak bir itirazdan dolayı, Hazret-i Âdem aleyhisselâma secde etmemesinden dolayı rahmet-i ilâhîden tard olundu".

Bu haber bizim için çok mühim bir hâdis. Gönüller açık bir ovaya benzer, her taraftan rüzgar esebilir içerisine. Hakk korkusunu bırakmamalı insan, Hakk korkusu olan gönüller, Hakk Teâlâ'nın sarayı olan gönüllerdir, kalblerdir yani. Allah o gönüllere tecellî eder ki işte evvelleri Hazret-i Habîb-i Hudâ ve Şefî'-i Rûz-i Cezâ, İmâm-ı Etkiyâ Efendimiz Hazretleridir, sallallahu aleyhi vesellem.

O'nun ashâbı da bu tarzda Hakk'dan korkarlardı. İleri gelen ashâbından ve cennet ile tebşîr olunan Hazret-i Ömer ibn Hattâb radiyallahu anh Hazretleri, bir gün at üstünde, ⁶³ إِنَّ عَذَابَ رَبِّكَ "لَوْ أَفَع" âyet-i kerîmesini işitdiği vakitte atdan aşağı düştü. Yani manâsı, "Allah'ın azâbı muhakkaktır". Bu âyeti işitdi, titreyerek atdan aşağı düştü, bir ay kendisine gelememi.

Gene sahabeden siyâhî yüzlü bir sahabe, yani yüzü siyah gönlü nûrdan daha ak olan bir sahabe, Huzûr-ı Risâlet'e vardır, Fahr-ı Risâlet sallallahu aleyhi vesellemin huzûruna, "Yâ Resûlallah, ben büyük bir günah işledim" dedi. "Bu işlediğim günahı Allahu Teâlâ Hazretleri gördü mü?". "Elbette gördü" dedi Peygamberimiz. Tekrar etdi, "Gördü mü Yâ Resûlallah". "Evet, elbette gördü". "Titredi ve derhal rûhunu Allah'a teslîm eyledi".

Bu kadar Hakk'dan korkarlardı.

Hilâfet Hazret-i Ömer'e teveccüh ettiği vakitte, Cenâb-ı Hazret-i Ömer, geceleri sabaha kadar uyumaz, mahalle mahalle kapı kapı dolaşır, ibâdullahı beklerdi. Ve derdi ki ekseri zamanda, "Keşke Ömer'in annesi Ömer'i doğurmuş olmasaydı. Bu makâm bize teveccüh etdi, bunun hesabı çok ağırdır" derdi. Hattâ vefâtı esnâsında kendisine dediler ki, "Ebûbekir Sıddîk seni yerine namzed göstermişti, sen de namzed göstermez misin? Meselâ oğlun Abdullah'ı". Abdullah ibn Ömer için söylüyorlar, "onu halîfe göster" diyorlar. Dedi ki, "Hayır, bir evden bir kurban kâfidir" dedi. Yani "Ben kurban oldum, kâfi o kadar" dedi.

Bu kadar Hakk'dan korkarlardı idi.

Diyor ki İbn Abbâs Hazretleri, "Bir gece bakdım ki Ömer ibn Hattâb gece dolaşıyordu, rast geldim, dedim ki, 'Yâ Emîr, arkadaş olabilir miyiz'. 'E konuşalım' dedi" diyor. "Beraber dolaşıyoruz" diyor. Bir evin önüne geldik bakdık ki bir ihtiyar kadın içeride çocuklarına, 'Şimdi yemek pişecek, biraz sabredin' diyor, hem ağlıyor, hem bir takım kasîdeler söylüyor. Çocuklarını uyutmaya çalışıyor yani ninni vaziyetinde. Epey bekledik orada, bir türlü o tenceredeki yemek pişmedi. Sonra Hazret-i Ömer ibn Hattâb kapıyı çaldı, dedi ki, 'Hanım, tencerede ne var?' dedi" diyor. Bizim evlerimiz gibi değil onların evleri o devirde. İçerisinde su var ve içerisinde birkaç tâne taş var. 'Niçin böyle yapıyorsun?'. 'Çocukları uyutmak için. Günlerden beri açlar. Onlar yemek pişecek diye uykuları gelecek uyuyacaklar, sabahı bulacağız' dedi" diyor. 'E peki çocukların babası nerede?'. 'Çocukların babası gazâyâ gitdi, harbe gitdi. Allah Ömer'i bildiği gibi yapsın. Babalarını harbe götürdü fakat çocuklarına el uzatmadı, bir şey vermedi' dedi" diyor. O vakit bizâtihî dedi ki, 'Niçin Hazret-i Ömer ibn Hattâb'a müracaat etmediniz?'. Dedi ki, 'O emîr ki milletini bilmez, ondan ne hayır gelir!

⁶³ Sure-i Tûr 7

Mâdem ki hilâfeti üzerine yüklendi, bu emâneti, onun bizi bulması lâzım gelirdi. Ben mi gideceğim onun ayağına' dedi. Ağlayarak oradan çıktık dışarıya, beytül-mâl-i müslimîne geldik, bir çuval un aldı, bir testi yağ aldı, unu sırtına, çuvalı ve eline de testiye aldı, yağ testisini". İbn Abbas diyor ki, "Yâ Emîre'l-müminîn, bir tânesini de bana ver" dedim diyor, "yük ağır oldu, çok ağır. 'Sırtımdan yükü kaldırmakla hesâbı üzerimden kaldıramazsın. Bu vazîfe benim, ben taşıyacağım' dedi diyor. Ve gittik o hanımın hânesine. Bizâtihî kendisi ateşi üfledi, üflerken ateş sıçradı, sakalının bir ucu yandı, bir mikdarı yandı" diyor. "Sonra ağlayarak dedi ki, 'Hanım, Ömer ibn Hattâb benim, bilseydim senin bu hâlini, bugüne kadar seni bu hâlde bırakmazdım. Yarın lütfen beytül-mâl-i müslimîne gel, senin ismini kaydedelim' dedi".

Yani bu şekilde Allah'dan korkarlardı idi.

Vefâtından altı ay sonra rüyâda görmüşler Ömer ibn Hattâb'ı, "Allah sana ne muamele etdi?" demişler. İyi dinle! "Şimdi hesaptan kurtuldum" demiş. Yüzü sapsarıymış. "Niçin muâheze oldun yâ emîre'l-müminîn?" demişler. Demiş ki, "Bir yular vardı, deve yuları, askeriyyenin. Onu birkaç defa kopdu dikdirdik, kopdu dikdirdik. Sonra gene dediler ki, yular kopdu. Artık bırakın onu, yenisini takın diye söyledim demiş. Halbuki o yular bir defa daha kullanılabilirmiş. Milletin malını niye dışarıya atdın diye beni muâheze etdiler" demiş.

Bu Ömer ki adâleti, düşmanları tarafından bile tasdik olunmuşdur. Ömer ibn Hattâb'ın adâleti, düşmanlar tarafında da tasdik olunmuşdur yani. Hattâ bir zamanlar Kennedy demişti ki, "Burası Beyazsaray değil, Ömer'in kulubesi" demişti. Yani adâlet yeri, adâlet tevzi' olunan yer demek istiyordu yani. Düşmanı dostu, Ömer ibn Hattâb'ın adâletine hayrandır yani.

Böyle olduğu hâlde Hakk'dan bu şekilde korkarlardı. Peygamberimiz ona demişti ki, on kişi bunlar, "Siz ne yaparsanız yapınız, ehl-i cennetsiniz" buyurmuşdu. Yani cennetle müjdelenen on kişi bunlar. Böyle olduğu hâlde.

Gene Şâh-ı Merdân, Ali ibn Tâlib Hazretleri, şehîd etdiler kendisini, teneşire yatırdılar yıkayacaklardı, omuzları çürümüşdü. Etlerin üzerinde iplerin yerleri vardı böyle buralarında. Sordular sonra, İmâm-ı Hasan buyurdu ki, "Herkes Kûfe şehrinde uykuya vardığı vakitte, Şâh-ı Merdân, sırtına öte beri alıp kendisi bizâtihî fukarâ-i müslimîne taşırdı, gece. Göstermezdi kimseye". Omuzu çürümüşdü. Bu şekildeydi. Onun için Cenâb-ı Peygamber sallallahu aleyhi vesellem, öyle söylemiş Hazret-i Ali'ye, "Seni sevenler mümindir, sana buğz edenler münâfıktır yâ Ali" demiş.

Bir gönül ittikâ sâhibi olmazsa, o gönülden hayır gelmez. Yani kalb denilen nesne, orası, ya Şeytan'ın evidir, ya Rahmân'ın evidir. İttikâlî gönüller, müttakî olan gönüller, rahmetle, mürüvvetle, sabırla, hilmîyetle dolup taşar. Küfür evleri yani Şeytân'ın sâkin olduğu evler ki, kâfirlerin kalbleridir, münâfıkların kalbleridir, orada ise hased, buğz, kîn, buğz ile doludur.

Gene Hazret-i Şâh-ı Velâyet'den, cömertliğine âid bir menâkıb söyleyeyim size, sehâvetine nişâne olmak üzere, Selmân-ı Fârisî Hazretleri diyor ki, "Bir gün Hazret-i İmâm'la beraber gidiyorduk, bir sâil çıktı önüne, Şâh-ı Merdân Hazretlerine, İmâm-ı Ali'ye, 'Yâ Ali, şey'en lillah' dedi. Bana döndü dedi ki, 'Selman, o ekmek torbasını bu fukarâya ver'. Yâ İmâm,

ekmek torbası devenin üstünde, biraz deveyi ihtıralım sonra vereyim' dedim. 'Lüzûm yok, devesiyle ver' dedi" diyor. "Devesiyle ver dedi" diyor.

Bunların, bu zevât-ı âlî-kadrin, bunların kerâmâtından, hâllerinden, denizden bir katre, şemsden bir zerre olarak size haber veriyoruz. Bunlar, Hakk'dan korkuyorlar bunlar işte. Tir tir titriyorlar, bu zevât-ı âlî-kadr, Allah korkusuyla.

"Deveyi verdim fukarâya. Sonra Hazret-i İmâm'a sordum. Yâ İmâm devenin yuları elimde deseydim ne yapardın? 'Seni de beraber verirdim' diyor". "Sana köle olmak cihâna sultân olmakdan benim için efdaldır" diyor Selmân-ı Fârisî Hazretleri, radiyallahu anh.

Onun için gönüllerimizde Allah korkusu olması şerâitdendir. Mümin olan, îmânı olan kalbde. Müttakî olan kimse Allah korkusundan kimseye fenâlık yapamaz, adâletden ayrılmaz, mürüvvet sâhibi olur, afüvv sâhibi olur. Malûm ya münâfıkların üç alâmeti vardır. Müminlerin de üç alâmeti vardır. Münâfıkların alâmeti, yalan söylerler.

Cenâb-ı Peygamber sallallahu aleyhi vesellem Efendimiz Hazretlerinin sırdaşı vardı, Huzeyfetü'l-Yemânî Hazretleri. Allah bana onun kabrini ziyâret etmek nasîb kıldı ve ondan size ben selâm getirmişdim buraya. Huzeyfetü'l-Yemânî, Abdullah el-Ensârî, Selmân-ı Fârisî, üçü bir arada yatıyorlar. Allah size de nasîb etsin, Bağdad'a on beş kilometre bir yer, Basra yolunda yani.

Bu Huzeyfetü'l-Yemânî Hazretleri, çok acâib, Bağdad ihtilâli olmuşdu, Kâsım geçmişti, Abdülilâh'ı katlettiydi filan, ben kitapların birinde gördüm bu hâdisi yazıyor. Daha bundan bin sene evvel, olacak hâdisâtı. Sûre-i Şûrâ'da Cenâb-ı Hakk bunu haber veriyor. Sûre-i Şûrâ'nın altında haber veriyor, diyor ki "Huzeyfetü'l-Yemânî ile İbn Abbas oturuyorlardı beraber, bir adam geldi, Tâ-Sîn-Mîm"...

Bunlar müteşâbihât âyetlerdir, herkesin belki zevkine gitmeyecek konuşacağım söz ama ehli için çok mühimdir. Ve öğrenelim yavaş yavaş. "Tâ-Sîn-Mîm", bunlar müteşâbihât Kurân'dan. "Elif-Lâm-Mîm", "Elif-Lâm-Râ". Bunların manâsını Allah ile Resûlü bilir, halk bilemezler. Belki ilimde rûsûh bulan. İlimden murâd da, kitap okumak değil ilim.

*İlim ilim bilmekdir ilim Hakk'ı bilmekdir
Sen Hakk'ı bilmezsin ya nice okumaktır*

Allah'ı bilmeyen âlim değildir, câhildir. İsterse kamyon dolusu kitap yüklesin götürsün. Hayvanın sırtındaki yük gibidir o. İlim, Allah'ı bilmek, Allah'ı bulmak, Allah'da olmaktır. Hakk'ı kendinde bulmaktır yani. "Men arefe nefseh, fekad arefe rabbeh", bunu bildiğin vakitte mesele kalmaz.

Geldi o zât, dedi ki İbn Abbâs'a. İbn Abbas Peygamberimiz'in amcası oğlu, reîsi'l-müfessirîn, yani Kurân'ı tefsîr edenlerin reîsi, başı. "Yâ İbn Abbâs, bu Tâ-Sîn-Mîm ne demektir?". Dedi ki, "Ümmet bunu bilmekle mükellef değildir. Git başka şey ara, sorma bunu" dedi. Huzeyfe oradaydı. Bu Huzeyfetü'l-Yemânî Hazretleri, Peygamberimiz'in sırdaşı. Peygamberimiz ashâbına bildirmediği bazı husûsları, bu Huzeyfe radiyallahu anh Hazretlerine bildirmiş. Çok mühim bir adam, Yemen'li bir zât bu. O çağırdı o zâtı, "Gel buraya Ben sana Tâ-Sîn-Mîm'i haber vereyim. Kıyâmete yakın içinden bir nehir geçen, bir şehri ikiye ayıran, ortasından

nehir geçerek ikiye ayrılan bir şehir olacak". O vakit daha Bağdad mamûr değil, yapılmamış. "Orada Âl-i Muhammed'den birisini sabaha kadar katledecekler. Sonra onu katledenleri de gene sabaha karşı ateşle katledecekler. Bunu demek istiyor. Bir mikdarı bu" demiş.

Sonra bu hâdisе olunca, makâm sâhibi bir zât bana geldi, "Bu hâdisе var bizim tefsîrlerde" dedim. Ve tefsîrleri açtım, Taberî tefsîrinde de var, İbn Kesîr tefsîrinde de var aynı şey, açtım önüne gösterdim. İsmiyle beraber. Abdülilâh diye kayıt var. Tâ Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem haber vermiş, tefsîr üç yüz târihinde filan yazılmışdır. Taberî Tefsîri yani. Oraya kaydetmişler.

Huzeyfe böyle esrâr-ı ilâhîyi bilen. Peygamberimiz ona haber vermiş. Hattâ diyor ki Ömer ibn Hattâb, "Peygamberimiz âlem-i cemâle göçdükdē sonra, Huzeyfe bir kimsenin namazını kıldı mı, ben kıldım" diyor, "Huzeyfe namaza gelmedi mi, ben de gelmezdim. Çünkü münâfıkları o biliyordu. Peygamber bize haber vermemişdi münâfıkları, Huzeyfe biliyordu yalnız. Huzeyfe münâfıkların namazını kılmıyordu, bakardık diyor Huzeyfe'ye, Huzeyfe namaz kılsa, ben de o adamın namazını kıldım. Huzeyfe kılmazsa ben de kılmazdım" diyor. Aşere-i Mübeşşere'den Ömer ibn Hattâb söylüyor bunu, radiyallahu anh.

Malûm-i ihsânınız, müttakîlerin üç alâmeti vardır. Bir. Kendine yapılan buğzu affeder. Yapılan levme kulak vermez. Ona küfür de etseler, kötü söz de söyleseler, cevap bile vermez. Ve affeder.

Malûm ya, Hazret-i Hasan radiyallahu anh Efendimiz Hazretleri, sofrada oturuyormuş, yemek yiyecekler, câriye çorba tasını aldı, Hazret-i İmâm'ın üzerine getirdi, Hazret-i İmâm başını kaldırıverdi, kaynar çorba tası İmâm'ın başına geçti. Kaynar çorba! Hemen Hazret-i İmâm fırladı. Ne yapacağı malûm değil fakat köle korktu, câriye korktu. Şu âyeti okudu : الَّذِينَ يُنْفِقُونَ فِي السَّرَّاءِ وَالصَّرَّاءِ وَالْكَاطِمِينَ الْغَيْظَ. Manâsı, "Şu kimseler ki geniş zamanda ve dar zamanda yani kıtlık ve bolluk zamanlarında Allah yoluna infâk ederler, gayzlarını yutarlar".

Asabîleşdikleri vakitte, asabiyetlerini dışarı vermezler, yutarlar. Sabrederler yani. Bunu okuyunca, dedi ki, "Gayzımı yutdum" dedi Hazret-i Hasan. Anladı câriye. Halbuki İmâm vuracak değildi. Sıcak çorbayı başına yiyince, sıcak çorbayı, yerinden fırlayınca, korktu câriye, vuracak diye, dövecek beni diye. Binâenalâzâlik, câriye bu âyeti okudu : الَّذِينَ يُنْفِقُونَ فِي السَّرَّاءِ وَالصَّرَّاءِ. Yani bereket zamanlarında ve dar zamanlarda Allah yoluna infak ederler. Sonra? وَالْكَاطِمِينَ الْغَيْظَ, gayzlarını yutarlar. Deyince, İmâm tebessüm etdi, "Gayzımı yutdum" dedi. وَالْعَافِينَ عَنِ النَّاسِ Yâ İmâm dedi. Gayzını yutdun ama beni affetdin mi demek istiyor yani. "Nâsı affederler, suçluları". Dedi ki, "Affetdim". Onun üzerine câriye şu âyeti okudu : وَاللَّهُ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ. Allah ihsân edenleri sever dedi. Sever deyince, Hazret-i İmâm buyurdu ki, "Seni ben âzâd etdim". "Yok Yâ İmâm" dedi, "Ben senin kapında sultânım" dedi, "buradan ayrılmak istemiyorum, beni âzâd etme, affet" dedi.

Hepsi böyledir. İmâm-ı Ali kerremallahu vecheh de böyle. Hepsi böyle müttakîlerin. Bunlar müttakîlerin sıfatları. İmâm-ı Ali'yi kerremallahu vecheh, vurdu İbn Mülcem denilen herif ki Hazret-i İmâm'ın hademesydi o, hâdimiydi. İmâm'ın hizmetine bakardı. Sonra Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem Hazret-i Ali'ye söyledi ki, "Bu seni vuracak, sana hizmet eden zât,

⁶⁴ Sure-i Âl-i İmrân 134

seni şehîd edecek" dedi. Bunu işitince o adam dedi ki, "Yâ İmâm, beni katlet ki bu suç benden zuhûr eylemeye". Hazret-i İmâm buyurdu ki, "Bir adam suçu işlerse ona hüküm olunur. Suçu işlemeyen herkes aynı suça namzed olabilir. Suç meydana gelmeli ki o vakit ona hüküm verile. Sen bu işi gör ki sana hüküm verile". Zaman geldi, hâricîlerle beraber...

Hâricîler Hazret-i Ali'yi tekfîr edenlerdir ki Hazret-i Ali'yi kim tekfîr etdi, kendisi kâfir oldu. Hâşâ ve kellâ. Sünnîler, bütün ashâba hürmet ederler başdan aşağı. Nâsîrîler var, bir takım kollar vardır, hepsi Allah'a gider ama bu hâricîler hâindirler.

Hazret-i Ali'yi kerremallahu vecheh, sabah namazında, sabah namazında vurdu. Mescidde vurdu, namaz kılariken vurdu. Tam İmâm-ı Ali mi'râcdâ idi, Hazret-i Ali'yi arkadan, sırtından vurdu. Zâten Cenâb-ı İmâm-ı Ali, katiyyen sırtına zırh koymazdı muhârebede, göğsüne koyardı yalnız. Düşmana hiç sırt çevirmemiş. "Lâ fetâ illâ Ali lâ seyfe illâ zülfikâr". Peygamber bu makâmı ona vermiştir. Hattâ ne kadar gazâ olduysa Hazret-i Âdem'den beri ve kıyâmet gününe kadar ne kadar gazâ olacaksa, hepsinin eciri, Hazret-i Ali'ye verilmiştir. Arkadan vurdu. Sonra götürdüler İmâm'ı. Yakaladılar o herifi, getirdiler huzûr-ı İmâm'a. Dedi, "Yavrum ben sana ne yaptım. Yani iffetine mi dokundum, ırzına mı, malına mı?" Bunu sorması, düşmanları tarafından muâheze olmasın İmâm-ı Ali diye. Çünkü belki iftirâ edebilirlerdi, şöyle yaptı da onun için vurdu filan diye. "Hâşâ hâşâ yâ İmâm" dedi, "sen benim ne ırzıma, ne malıma, ne canıma dokandın. "Peki niye bana lâıyk gördün bu kılıç vurmaya?". "El-hükmü lillah" dedi, "Hüküm Allah'ındır" dedi. Deyince, Hazret Ali buyurdu ki, "Kelâmın hak, niyetin bâtıl" dedi. "Götürün bunu hapsedin". Götürdüler o zâtı hapsediler. İmâm-ı Ali'ye süt getirdiler. Hazret-i İmâm sütü içmedi. Müttakî çünkü, bak. Dediler ki "Yâ İmâm, sütü niye içmiyorsun?". Dedi ki, "Zindanda bir garîb var". "Yâ İmâm, hangi garîb?". "Beni vuran" dedi, "onun yüzüne hiç bakmazsınız siz şimdi. Götürün sütü ona verin, onun karnı açdır" dedi. İçmedi, sütü ona gönderdi. O hâin içmedi sütü, "İçine zehir koydunuz" dedi. İmâm-ı Ali buyurdu ki, "Ehl-i Beyt-i Mustafâ böyle zehir koymaya tenezzül eder mi böyle şeylere. Niçin bize itimad etmedi? Niçin bize muhabbet etmedi? Niçin bize sû-i zan etdi? Biz mürüvvet ehliyiz, öyle şey yapar mıyız biz". "Eğer" diyor bak İmâm-ı Ali kerremallahu vecheh, "Eğer" diyor "İbn Mülcem, verdiğim sütü içseydi, bana hüsn-i zan etseydi, yarın kıyâmet gününde ayağımı cennetin eşiğine koyardım, evvelâ İbn Mülcem'i cennete sokar, sonra kendim girerdim" diyor.

Bunlar ashâbın, müttakî olan zevât-ı âlî-kadrin, ashâbın ve Allah'a mukarreb olan ve Cenâb-ı Hakk tarafından tebşîr olunan zevâtın ahvâl u harekâtıdır ki biz de Muhammedîyiz, Resûlullah'a bağlıyız, bunların ahlâklarıyla mütehallık olmamız lâzım gelir.

Evet. Müminlerin sıfatlarını sayıyoruz. Buğz edene buğz etmez. Mahrûm edeni mahrûm etmez. Kendisine zulmeden affeder. Kendisini terk edeni terk etmez. Resûl bunu böyle talîm buyurmuş. "Bizim üç ahvâlimiz vardır. Bize tâbi olan, Livâ-i Hamd altında cem olacak olan zevâtın da bu üç şeye riâyet etmesi lâzımdır. Bizi mahrûm edeni biz mahrûm etmeyiz. Bize buğz edeni biz affederiz. Bizi terk edeni biz terk etmeyiz" diyor. Acaba anlatabildim mi?

Münâfıkların da alâmeti üçdür. Hattâ Ebû Hureyre'ye göre dördür. Söz söyler yalan söyler. Söz söyler yalan söyler. Yalancı adam münâfıktır. İsterse hacı, ister şeyh, ister hoca, ister bilmem ne, ne olursa olsun. Çünkü ölçüyü veren Resûlullah Efendimiz'dir. Mefhar-ı âlemdir,

Allah'ın habîbidir, ulûmun evveline ve âhirine câmi olan Fahr-ı Risâlet'dir ölçüyü veren. Bizim ölçümüz odur, Kurân ölçüsüdür, Kurân gözüdür. Münâfık yalan söyler. Ulemâ sonradan ikiye ayırmışlar, amelî münâfık, itikâdî münâfık diye filan. Münâfıktır, bitdi, bu kadar. Yalan söyleyen, münâfıktır. Bir. Emânete ihânet eden emânete ihânet eden kişi, münâfıktır. Sözünde durmayan, münâfıktır. ⁶⁵ "وَأَوْفُوا بَعْدَ اللَّهِ إِذَا عَاهَدْتُمْ", Cenâb-ı Hakk Kurân-ı Kerîm'de söylüyor ki, "Ahdinize vefâ ediniz,, sözünüzde durunuz". Dördüncüsü, kızdığı vakitte sebbeder, küfür eder insana, sin-kef ile şununla bununla kötü sözler söyler. Münâfık alâmetlerinden. Dördüncüsü bu.

Onun için mümine lâyük olan, dillerini küfürden, sebbden temizlemektir. Bir mümin kardeşinden bir buğz görürsen, onun hakkında katiiyyen kahrı için duâ etme, ıslâhına duâ edeceksin. Vazîfen budur. Kıldığın namazdan sonra yapmış olduğun münâcatda, duâda, Ümmet-i Muhammed'in rahmeti için, onların ıslâh olması için, onların hayrı için duâ etmekle mükellefsin. Kâfirden gayrına bedduâ edilmez. Hattâ kâfirin hayırlısı olursa ona da duâ etmek lâzım, "Yâ Rabbi îmân ile müşerref kıl" diye. Acaba anlatabiliyor muyum? Kâfirin dahi hayırlısını gördüğün vakitte, "Yâ Rabbi, şuna îmân nasîb et" de. Çünkü bir zaman olur, saat olur, duân müstecâb olur. Şakîler saîd olur, kâfirler mümin olur. Bazen de döner. Akşam velî olur, sabahleyin kâfir olur. Akşam azîz olur, sabahleyin zelîl olur. Yâhud sabah zelîl olur, akşam azîz olur. Mülk, Allah'ın yed-i kudretindedir. Allah istediği gibi çevirir gönülleri ve gözleri ve kalbleri.

Onun için dâimâ Hakk korkusunu kalbinden çıkarma. Akşam müminsin, sabahleyin bakarsın defter-i îmandan adamın ismini siliverirler. Onun için bak namazda görüyorsunuz ya müslümanlar, kılıyor namazı, içerisinde esrârı var. Bilirsiniz ama tekrar edelim. Bir günde kırk rekat namaz var, sünnetiyle, vâcibiyle, farziyla. Her rekatda bir Elham okuyoruz. Bu elham'da bir kelime var. ⁶⁶ "إِهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ * صِرَاطَ الَّذِينَ أَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ غَيْرِ الْمَغْضُوبِ عَلَيْهِمْ وَلَا الضَّالِّينَ". Manâsı bu. Yâ Rabbi, sana varan, rızâna eren, cennetine giren, senin cemâlini gören yol üstünde bizim ayaklarımızı sâbit-kadem eyle, ayaklarımızı kaydırma". Kalbin titremesi lâzımdır bu husûsda, bu âyet-i kerîmeyi okuduğun vakitte. Çünkü ne olacağımız, âkıbetimizin ne olacağı malûm değil. Onun için "beyne'l-havfi ve'r-recâ", Cenâb-ı Allah Celle ve Tekaddes Hazretlerinden hem korkacaksın hem Hakk'ın rahmetinden ümîdini kesmeyeceksin. Rabbi'l-âlemîn'e hüsn-i zan edeceksin ama korkuyu da kalbinden çıkarmayacaksın.

Hakk korkusu olan adam, gözyaşı akıtmaz, kan dökmez, muhâtabını kendinden aşağı görmez. Muhâtabın karşında bir kâfir ise, şöyle düşün. "Buna son nefesde îmân nasîb olursa, benim îmânım selb olursa ne olacak benim hâlim?" diyeceksin. Âsî bir müslüman ise, bak onun yaptığı efâlden sen yapmışsındır, ona benzer bir şey yapmışsındır mutlakâ. "Yapmadım" dersen, yarın yapmayacağın ne malûmdur. "Yâ Rabbi, onu affet, beni de bu yollara düşürme Yâ Rabbi" diye Allahu Teâlâ Hazretlerine niyâz edeceksin. Senden küçük bir zâtla konuştuğun vakitte şöyle düşüneceksin, "Bu çocuğun yaşı yirmi, benim yaşımlı elli, bu çocuk benim kadar günah işlememiştir Allah'a karşı, benden temizdir o" diyeceksin. Yirmi yaşında daha o, ben elli sene yaşadım. Senden büyüğünle konuştuğun vakitte, şöyle

⁶⁵ Sure-i Nahl 91

⁶⁶ Sure-i Fatiha 6-7

düşüneceksin. "Bu adam elli yaşında, ben yirmi yaşımdayım, ben onun kadar Allah'a ibâdet etmedim" diyeceksin, "onun ibâdeti benden çokdur" diyeceksin. Çünkü müminle, müttakîler, kalbleri îmân nuruyla münevver olan, kalblerine Hakk korkusu giren, Hakk muhabbeti giren gözler ve kafalar, böyle düşünür, böyle görürler, böyle işitirler, böyle söylerler.

Gene resûller resûlü olan, peygamberler peygamberi olan Peygamberimiz, cümle enbiyânın başı olan Peygamberimiz, efendimiz olan Peygamberimiz buyurmuş ki, "Re'sü'l-hikmeti mehâfetullah, hikmetin başı Hakk korkusudur". Hakk korkusu olmayan kimseler, onlar sûretâ insan olup hakikatde hayvân olurlar.

İstiyorsan nefsinin emmârelik sıfatını terk etmek, kalbine hased, kîn koyma. Hele hased hiç koyma. Bırak orasını, dünyâda rahat etmek istiyorsan hased etme kimseye. Hased, gam ve gussayı getirir. "Niye o aldı, o yaptı, parayı o kazandı, o zengin oldu" filan diye düşünürsen böyle, sabaha kadar uykun kaçır, cehenneme girmeden bir cehenneme girersin. Hased cehennemine yani. Onun için kalbinden hasedi, kîni, hubb-ı mâlî, hubb-i câhî, gadabı, şehveti çıkar at. Bunu da kendi başına çıkaramazsın, Hakk'ın tevîkîni ara, Allah'dan iste bunları. Çünkü sen kasap elindeki koyun gibisin, ben kasap elinde bir koyun gibiyim. Nefsdan daha büyük bir düşmanımız yokdur. Düşmanımızı cenbimizde, yanımızda taşıyoruz.

Yâ Rabbi, sevgili habîbin Muhammed hürmetine, gönüllerimizi sevmediğin sıfatlardan pîr ü pâk eyle, tertemiz eyle. Oraya sevdiğin sıfatları hakket. Ve kalblerimizi nazargâh-ı ilâhiyyen kıl. Ve bizi habîbin Muhammed'den ayırma. Kulluğundan İblis gibi tard eyleme. Âhir kelâmımızı Kurân-ı Mecîd, Kelime-i Tevhîd eyle.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

Kitâbullah'a Tâbi Ol Resûlullah'a Teslîm Ol 16 Mart 1979 (16 Rebûlâhir 1399)

Kâllallahu Teâlâ fî Kitâbihi'l-Azîz

Eûzübillahimineşşeytânirracîm

Bismillahirrahmânirrahîm

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَلْتَنْظُرْ نَفْسٌ مَّا قَدَّمَتْ لِغَدٍ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ⁶⁷

Sadakallahü'l-Azîm

Lütfen biraz öne doğru gelin, dîn kardeşlerinize yer veriniz. Azıcık öne doğru gelin sonra Cenâb-ı Hakk bize yer verir secde etmek için.

Okumuş olduğum âyât u beyyinât, ahkâmı eskimeyecek dâimâ genç ve dinç olan, Hakk'ın kelâmı, tahrîfden, tegayyürden berî, kıyâmete kadar insanlar ister inansın ister inanmasın, bu hükm-i Kurân'dan dışarı çıkamayacaklar. Yalnız kâfirin küfrü yanına kâr kalmayacak, müminin îmânı da bedâvaya gitmeyecektir. Mutlakâ inananlar mükâfâtlarını, inanmayanların cezâlarını bulacaklardır. Hem dünyâda hem âhiretde.

İşte bu Kurân-ı Celîl'in yüz on dört sûre-i celîlesinden Sûre-i Haşr'dan okuduğum âyet-i kerîme, Sûretü'l-Haşr. Ki dâimâ sabah namazlarını kılmak nimetine erişen ve cemaate devâm eyleyen müminlerin sabah namazından sonra imâamefendinin okumuş olduğu aşr-ı şerîf ki, akşam ve sabah bu sûre-i celîlenin nihâyeti yani, "hüvallahüllezî lâ ilâhe illâ hû"dan aşağıya kadar okunacak olursa, akşamdan okuyan sabaha kadar, Allah'ın hıfz u emânında, sabahleyin okuyan da sabahdan akşama kadar gene Allah'ın hıfz u emânındadır. Bu sûre-i celîle. İhmâl etmeyiniz, Kurân'dan bunu bulunuz ve ezberleyiniz. Birçoklarımız biliriz, ezberimizdedir ya. Yani bilmeyenlere yerini söylüyoruz. Sûre-i Haşr.

Kurân-ı Kerîm yüz on dört sûre. Yüz on dört sûreden Sûre-i Haşr sûre-i celîlesi, yani o sûreden okuduğum âyet-i kerîme. Şimdi vereceğimiz manâlar da, bugüne kadar aynı âyet üzerinde durduk, onun üzerinde işledik, Allah'ın bize bildirdiği kadar size söyledik. Sizin de anlamak kâbiliyyetiniz, Allah'ın nasîbi kadar, siz de anladınız. Dinleyenler elbet ki. Çünkü bu iş âlem-i ervahda, "nahnu kasemnâ"da taksîmât yapılmıştır, herkes istidâdı mukâbilinde Kurân'dan nûr alabilir. Misâli, dünyânın dörtde üçü sudur değil mi, ama bir adam su içse, ne yapar, midesinin aldığı kadar su içer. Farz et ki deryâlar tatlı olsa, su içsek, insanın midesi

⁶⁷ Sûre-i Haşr 18

aldığı kadar su içer. Kurân da bunun gibidir yani bir deryâ-yı ummân. Dünyâ deryâlarının nihâyeti var, Kurân'ın kelîmâtının nihâyeti yokdur. Yani ne derinliği, ne sağ, ne solu, ne önü, ne ardı. Buna nihâyet yok çünkü kelâmullah. Allah'ın kelâmı olmak münâsebetiyle hâdis olamaz ve nihâyeti olamaz. Hakk'la beraber kâimdir. Hâfızın ağzından Kurân'ı okuyan Hakk Teâlâ'nın kendisidir. Konuştuğum söz acâib biraz. Çünkü hâdis olan, fânî olan, bâkînin kelâmını nasıl okuyacak. Yani Hakk'dır Kurân'ı okuyan. Onun için ister Resûlullah sallallahu aleyhi vesellem, tabîi O'nun fem-i mübâreklerini hiçbir şey tutamaz, Peygamber'in fem-i saâdetini, O'ndan işitildiği gibi, bir hâfız efendi de Kurân okuduğu vakitte, her hangi bir kimse Kurân okuduğu vakitte, o Kurân-ı Kerîm'i okuyan, onun ağzından Allah Celle Celâlühû Hazretleridir.

Müezzin minâreye çıkıp seni Allah'a davet ediyor. O davet, müezzinin sözleri değildir, Hakk seni davet etmektedir, müezzin ağzıyla. Mektûb-ı Rabbânî. "Allahuekber Allahuekber". Bu davet kimin? İşte büyüklüğüne nihâyet olmayan Allah'ın daveti. Sonra müezzin "Eşhedü en lâ ilâhe illallah, O'ndan başka ilah yokdur ibâdete lâıyk, ben şehâdet ederim" diyor. Sonra arkasından gene, "Eşhedü enne Muhammeden Resûlullah". Müezzin ezân okuduğu vakitte, Hakk Teâlâ müezzini tasdîk etmekde, dinlemekde müezzini yani "Söyle söyle müezzin efendi, hak konuşuyorsun, Hakk kelâmını söylüyorsun" diyor Cenâb-ı Hakk, bizâtihi tasdîk ediyor. Yeri Râmuzü'l-Ehâdis'de, görürsün, biraz karıştırıp bulursan eğer.

"Hayya ale's-salâh, Hayya ales-salâh". Birinci "Hayya ale's-salâh", müminlere, ikincisi namaz kılmayanlara, yani îmân etmeyenlere. "Salâha koşunuz geliniz". Birincisi müminlere, ikincisi onlara. "Hayya ale'l-felâh". Birincisi müminlere, ikincisi inanmayanlara. "Gelin felâha!". İmân edin diyor yani. Birini îmânda sebâta çağırıyor, tâata çağırıyor, takvâyâ çağırıyor, Allah'ı sevmeye çağırıyor. İkincisini nârdan kurtulmaya çağırıyor.

Sonra altında ne var? Bitdi, davet bitdi. Altında imzâ var. "Allahuekber Allahuekber". İmzâsı o. "Lâ ilâhe illallah". "Benden başka ibâdete lâıyk bir Allah yokdur". Mektûb-ı Rabbânî.

Onun için müezzinin ağzından okunan ezân, Hakk Teâlâ'nın nidâsı ve O'nun davetidir, hemen icâbet eyle. Ömrünü boşa geçirme. Hakk'ın bu davetini, ganâim bil, ganîmet bil, nimet bil, devlet bil, saâdet bil, Hakk'ın bu davetini.

Kurân-ı Kerîm de öyle. Hakk Teâlâ Celle ve Tekaddes Hazretleri, Peygamber'in ağzından okumuşdur. Gene Kurân'ı okuyanların ağzından Hakk Teâlâ okumaktadır. Okuyan da O'dur, dinleyen de O'dur, dinleten de O'dur. O'ndan başka bir şey yok, illâ O. İllâ Hû, O var ancak. Fâidesini pek yakın bir zamanda görürsün.

Sûre-i Haşr'ı aç, bu okumuş olduğum âyetin altında üç âyet sonra, "hüvallahüllezî" gelecek oradan aşağı bunu mutlakâ ezberle! Fâidesini yakında görürsün. Yani bundan murâdımız, sevdiklerimiz bizi terk ettiği vakitte. Sevdiklerimiz biz terk edecekler, bir gün gelecek. Sevgili çocuklarımız, âilelerimiz, hattâ annemiz ve babamız, şefkatli annemiz, evde bizi bir saat fazla koymayacaklardır, "Çağırın imâm efendi, kaldırım. Ne yapalım" diyecekler. Hattâ seni sevenler senin yatdığın odaya da giremeyecekler, korkacaklardır gece. İşte o vakit, Allah ile başbaşa kaldığın vakitte, amelinle nefsinle, kabirde, o vakit lâzım olacak sana bu. Çünkü

kabir karanlıktır, kabrin nûru, şavkı, Kurân'dır, Tevhîd-i Sübhân'dır, Kurân okumaktır, Tevhîd okumaktır.

Hattâ bu asırda, siz de yetişdiniz ve sizin kulaklarınızın pasını sildi sesi ve sadâsı, manâsı da kalbinizdeki bulunan kûdûrâtı, kederleri giderdi, bir hâfız efendi, rüyâda görmüşler de, "Aman!" demiş", son zamanlarda, yakın zamanda, on beş sene evvel filan vefât etdi, "Aman!" demiş" hâfız kardeşlerine, "Kurân'ı çok okuyunuz" demiş, "Kurân bana fâide verdi, beni o kurtardı azâb-ı ilâhîden" demiş.

Onun için, "Efendim bilmiyorum", "vaktim geçti", "okutmadılar", bunların hiçbirisi mazeret değildir. Hattâ insanın sevgilisinden bir mektup gelse, bu sevgi de aşk-ı mecâzî ile olsa, kendi lisânından bulunmasa, mektubu elimize alıyoruz, kapı kapı dolaşıyoruz, "Şunu bir tercüme edin yâhu, bakalım ne diyor bunun içerisinde". Yâhud dünyâ menfaati. Beş kuruşluk dünyâ menfaati olduğunu sezdiğimiz bir mektup gelse, hemen otuz kişiden ricâ ediyoruz, elini ayağını öpüyoruz, "Aman şu mektubu oku bize" diye. Sana ebedî saâdeti hazırlayan, seni bu âlem-i şuhûda getirip bir katre menîden insan eden Allah'ın mektubunu okumayacak mısın yani?

Okumakla kalma yalnız, okuduğunla âmil ol, yani okuduğunu, anladığını yap. Âmil olmak demek, yapmak demek. Sonra? Yap ama mürâîyâne yapma yani gösteriş için yapma, ihlâsen yap, Hakk için yap. Kullar sana ne derlerse desinler, sen gene osun. Kötü bir kişiye bütün insanlar iyi dese, Allah indinde onun makâmı neyse odur o kişi. Onun için aleyhinde bulunan olursa üzülme. Ne lehinde bulunanın medh ü senâsına aldan. Ne senin gıyâbında konuşup, seni kötüleyen kişinin kötülüğüne kulak ver.

Hattâ öyle bir zâtla karşılaşırsan, Hazret-i İmâm'dan almış olduğun şu nûr ile ona cevap ver. Evlâd-ı Muhammed'den, Resûlullah sallallahu aleyhi vesellemin sulb-ı pâkinden Cenâb-ı İmâm-ı Cafer-i Sâdık radiyallahu anh Efendimiz Hazretleri, bir gün ihvânı ile bir yerde oturuyormuş...

Kendini bilmeyen densizler her zamanda vardır. Kendini bilmeyen densizler. Densiz olur, dinsiz olur, donsuz olur, izânsız olur, irfânsız olur. Sûretâ insan hakikatde hayvân olur. İki ayaklı hayvandır. Dört ayaklı hayvan ondan daha hayırlıdır. Kendi hâmil olduğu emâneti bilmez. Senin batnında, senin manânda öyle bir cevâhir, öyle bir emânet var ki, onu bir yırtabilsen, o vakit kendinin ne olduğunu öğreneceksin. Ama farkında bile değiliz. Kendi kendimizin farkında değiliz. Geçiyoruz.

Geldi Hazret-i İmâm'a, kötü kötü sözler söyledi. Söz kişinin sıfatıdır. Kim ne söylerse kendini söylemiş olur. Ger yahşi ger yaman, ister çirkin ister güzel, ne söylerse kişi kendini söyler. İnsanlar kapalı bir kitaba benzerler, konuşmağa başladı mı, kendini söyler, şerh eder yani. Kitap kapalı dururken konuşmaz, okuduğun vakitte konuşur, değil mi, ne olduğunu anlarsın , kimyâ kitâbı mı, târîh kitâbı mı, coğrafya kitâbı mı. İnsan da öyledir. Geçiyoruz.

Hazret-i İmâm'a yapmadığı hakâreti koymadı. lâıyk olmayan sözler söyledi. İyi dinle! Kulağını benden yana ver! Öksürükle vaktini geçirme! Buraya geliyorsun, bir şey anla, hazmet ve hazmetdiğin şeyle âmil ol ki iki cihânda felah bulasın. Dinlemekle değil, anlamakla.

Anlamakla değil, anladığını yapmakla. Yapmakla da değil, ihlâs ile yapmakda, Hakk için yapmakda, Allah rızâsı için yapmakda. İş burada. Allah rızâsında iş.

Ağızına geleni söyledi Hazret-i İmâm'a. Hazret-i İmâm ona cevap dahi vermedi.

Böyle bir şeyle karşılaşırın, sen Muhammedîsin, Resûlullah'ın sende zerrâtı vardır, alnında eser-i secde, gönlünde Allah ve Resûlüne muhabbet vardır, öyleyse sende eser-i Muhammediyyet bulunmaktadır, böyle bir edebsizle karşılaşırın, ona edebi sükûtle ver, cevap verme ona. Yapabilirsen İmâm gibi yap. Yapabilirsen eğer. Herkesin yapacağı iş değil.

Söyledi, söyledi ve çıkdı gitdi. Sonra Hazret-i İmâm kalkdı ayağa. Kalkınca O'nun ihvânı yani etrâfında bulunan arkadaşları, talebeleri, sevdikleri, muhibleri filan hep beraber kaldılar, dediler ki, "Hazret-i İmâm gâlibâ asabiyete geldi". Ve peşine düştüler. Hazret-i İmâm hızlı hızlı yürüdü, o zâtın evine gitdi, kapıyı çaldı. Adam kapıyı açdı, bakdı, İmâm'la karşılaştı. Bütün ihvânı da arkasında Hazret-i İmâm'ın. Dedi, "Evlâdım, bana bazı lâıyk olmayan", dikkat buyur!, dikkat et!, "bana lâıyk olmayan bazı sözler söyledin. Sana ben söz veriyorum, eğer senin söylediğin sıfatlar bende varsa, bunların hepsine tövbe edeceğim, terk edeceğim. Ama bende bu sıfatlar yok da bana böyle söyledinse, senin afv u mağfiretin için Allah'a yalvaracağım".

Bazen söz kılıcı, harb kılıcından daha kuvvetli olur. Sen Muhammedîsin, efâl ü harekâtın ile muhâtabını ıslâh etmelisin. Kîn, adâvet, bunları terk etmelisin. Kalbin aşkullah, muhabbetullah ile dolarsa yaratılanı hoşgörürsün, Yaratana'dan ötürü. Ancak Hakk için buğz etmek, Hakk için muhabbet etmek lâzımdır. Bir de o mesele vardır ortada. Fakat ibâdullahı hiçbir zaman, sana yapılan kötülükten ziyâdesini yapma, makbûl değildir. Affedersen daha güzeldir. Geçen hafta size bunların misâllerini birer birer vermiş idik.

Evet. Bu sûre-i celîleyi ezberle. Akşam okuyan sabaha kadar mahfûzdur. Sûrenin kâffesini değil. Kurân-ı Kerîm'i mutlakâ talîm et. Talîm etmekle kalma, ehlini bul, o ahkâm-ı ilâhiyyenin esrârını, onda olan manâyı ve murâd-ı ilâhîyi anla, Resûlullah'ın yoluna başını koy. Kim ki Hazret-i Muhammed'in yoluna baş koydu, o, iki cihân saâdetine erdi, bu âlemden cennete girdi, bu âlemden dîdâr-ı ilâhîyi gördü.

İşin başı muhabbetdir, aşkıdır, sevgidir. Kim ki Allah'ı seviyor, Resûlullah'a ittibâ etmelidir, tâbi olmalıdır yani. Aklınla hareket etme, pişmân olursun. Her şeyi aklınla ölçmeye kalkma! Akılsız bir şey olmaz ama herşeye de akıl ermez. Bazı esrâr-ı ilâhî vardır ki, o terâzi, akıl terâzisi onu çekmez. Onun için Allah Resûlü'ne teslîm ol, selâmet bul. İslâma girenler, Allah'ın aşk deryâsından, kudret eliyle nûş-i îmân etdikden sonra, nûş-i aşka mübtelâ olurlar ki makbûl olan budur. Kişi sevdiğiye beraberdir.

Sabah okuyan bu sûre-i celîleyi, akşama kadar hıfz olur. Akşam okuyan sabaha kadar hıfz olur. "Efendim, ben okudum olmadım" dersin, bunun da misâlini sana veriverelim haydi. Ağızını tathîr eyle. Hazret-i Mûsâ'nın asâsı bir değnek idi, Mûsâ'nın elinde yılan ve ejderhâ oluyordu. Öyleyse, "Ben bu sûreyi okudum hıfz olmadım" dersin, bil ki daha ağızın tathîr

olmamışdır. Hani daha açık anlatayım ben sana söyleyeyim, ifşâ edelim, ifşâ-yı esrâr edelim ve anlaşılm.

Hazret-i Ali kerremallahu vecheh, gelirken bir zât önüne çıkmış, "şey'en lillah Yâ Ali" demiş. Yerden bir avuç kum almış Hazret, üfürmüş vermiş ona, bir avuç Altın olmuş.

Olur mu? Olur. Senin aklınla olmaz. Benim aklımla olmaz. Allah dilediği vakitte kumu un, unu kum yapar, sudan ateş, ateşden su çıkarır. Hemen olmaz, bazen hemen olur. Günah işliyorsun, işliyoruz, bir şey olmuyor diyoruz. Bir gün ansızın oluverir sonra. Allah imhâl eder, ihmâl etmez. Geriye bırakır, unutmaz. Her yapan mutlakâ yaptığığın mükâfâtını ve belâsını bulacaktır.

Kulağını aç benden yana, dinle! Buradan girip buradan çıkmasın.

Vermiş Hazret, adam işini görmüş, gene gelmiş İmâm-ı Ali'ye. Alışmış. "Yâ İmâm biraz daha para lâzım oldu". Onun maksadı, gâyesi ayrı. Gene yerden bir avuç kum almış Hazret, üflemiş, yani ol demiş, vermiş adama.

Bunları çok görmemeli evliyâullaha. Bâhusûs Hazret-i Şâh-ı Merdân, Aliyyün Veliyy'dir yani. Radyyin Sahiyyin Veliyy, Peygamber Efendimiz'in vasîsidir ve Züriyyet-i Muhammediyyet, Hazret-i Ali'nin sulbünden gelmiştir. İmâm-ı Hasen'in babası. Arşın küpelerinin babası. İmâm-ı Hüseyin'in babası. Hazret-i Peygamber, Haseneyn'in dedesidir. Züriyyet-i Muhammediyyet, Hazret-i Peygamber'in tarlası olan Cenâb-ı Fâtîmetü'z-Zehrâ ki, "Yâ Fâtîme, enti bid'atin minnî, Ey Fâtîme, sen benim parçamsın" demiş Peygamberimiz Fâtîmetü'z-Zehrâ'ya. İmâm-ı Ali'ye de demiş ki, "Lahmike lahmî, demike demî, rûhike rûhî Yâ Ali" demiş. "Kanın, canın, rûhun benim" demiş. Ve demiş ki, "Ben ve Ali bir nûr-ı vâhiddeniz" demiş ve züriyyet-i Muhammedî buradan zuhûra gelmiştir yani Peygamberimiz'in nesli. Her nesil kurumuş, Peygamber'e buğz eden saltanatlar yıkılmış, kökler kurumuş, Hazret-i Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâmın züriyyeti ilâ yevmi'l-haşrı ve'l-karâr kâinâtda bâkîdir. Ümmeti de böyle.

Allah birinin başından tâc-ı îmânı alır, kafasına onun istavrozu koyar. Ezânı kaldırtır çanı koyar. Çanı kaldırtır, sopayla işe götürür, kamçıyla. Allah'a secde etmeyen kula secde eder. Bunu kafandan çıkarma sakın hâ! Allah'a itâat etmeyen, kula itâat eder. Allah'a secde etmeyen, kula secde eder. Konuşduklarımı düşünürsen, altında çok manâlar bulacaksın.

Binâenalâzâlik, çok görme yani Esedullah'a, "nasıl olurmuş böyle" deme. Aklınla her şeyi halledemezsin. Bir şey daha söyleyeyim de mesele anlaşılsın. Bak aklın nasıl aldandığını anlatacağım size. Bir adam ceviz nereden zuhûra gelir, ceviz, kabak da nereden biter, bilmesen bir adam. Bir koca kütük getirirler, bir de ceviz getirirler, bir de kabak getirirler, bir de ufak bir köken getirirler. Sorsalar o bilmeyen adama, "Hangisi hangisinden çıkmıştır?" diye, kabak için derhal ceviz ağacını gösterecek, "bu kadar kalınlıktan bu kadar meyva olur" diyecektir. Halbuki Allah, koca bir ağaçdan, yani on kişi kucaklayamıyor, küçük bir ceviz, ince bir otdan, büyük bir kabak halk etmiş Cenâb-ı Hakk. Velhâsıl akıl aldanır. Bunun için anlatıyorum bunu. Geçiyoruz.

Akılla ölçme evliyâullahı! İki tâne "kâle, yekûlû" demişsin, hemen inkâra yelteniyorsun. İnkâr iyi değildir, ikrâr iyidir. İkrâr iyidir. Âlem-i ervâhda "lâ" diyenler burada tard olundular, "illâ" diyenler burada Livâ-i Hamd altında cem oldular. Sonra yarın kıyâmet gününde yine Livâ-i Hamd altında cem olacaklar. Âlem-i ervahda ikrâr şarâbını içenler, yevm-i kıyâmetde Hazret-i Peygamber'in civârında haşr olacak. Münkirler fenâdır, münkirler iyi değildir. Evliyâullahı bu gibi kerâmetleri çok görmemeli.

Hattâ haydi bir tâne daha söyleyelim. Söyleyelim haydi. Süleyman Peygamber ki Benî İsrâîl peygamberidir, onun evliyâsı, üç aylık yoldan Belkıs'ın tahtını tarfetü'l-aynda getirdi. Tarfetü'l-ayn demek, gözü açıp kapayınca kadar demektir. Süleyman Peygamber'in evliyâsı. Sûre-i Neml'e bakın Kurân'da. Süleyman Peygamber, Benî İsrâîl peygamberidir, onun evliyâsı, velîsi olan Âsaf-ı Berhayâ tarfetü'l-aynda, yani göz açıp kapayınca kadar, üç aylık yoldan Sultân Belkıs'ın tahtını getirdi. Resûlullah, peygamberlerin peygamberidir, o öyle yapınca Hazret-i Ali'ye bunu çok mu göreceksin yani, Hazret-i Muhammed aleyhisselâmın "nûr-i vâhid" dediğine. Geçiyoruz. Şöyle bir îmânımız yakîne gelsin diye anlatdım, Kurân'dan size delîl verdim.

"Şey'enlillah". Hazret-i İmâm vermiş gene bir avuç Altın olarak kendisine. Dedi ki, "Yâ İmâm, biz bunu böyle yapmayalım" dedi. "Ne yapalım?". "Ne okuyorsan, bana bunu talîm et, öğret, ben de okuyayım onu, Altın olsun, böyle sana gelip el açmayayım". "Sûre-i Fâtiha" dedi.

Sûre-i Fâtiha neresidir bakayım. Seb'al-mesânî. Her gün okuyoruz namazda. "El-hamdü lillahi rabbi'l-âlemîn, er-rahmânî'r-rahîm, ilâ âhiri'l-âye, ve le'd-dâllîn". Yani Sûre-i Fâtiha bu işte. Dedi, "Ben onu biliyorum" dedi. "İşte onu okuyorum ben, öyle Altın oluyor" dedi Hazret. Okudu bu. Bin defa okumuş. Kum gene kum. Geldi, "Yâ İmâm, okudum olmuyor" dedi. "Ali ağzı olması lâzım" dedi.

Ağzını pâk eyle! Ağzını pâk eyle evvelâ. Ağzını pâk et, sonra gönlün pâk olur. Gönül pâk olursa, ağız pâk olur. Özünden gelirse, gözünden gelir. Gözünden gelirse, sözünden gelir. Binâenalâzâlik, pâk eyle. Vechini pâk eyle. Görmüyor musun? Asker taburla giderken kumandan "dur" diyor, koca bir ordu duruyor. Biz de insanız, biz de dur kelimesini biliyoruz, asker de dur ne demek onu anlıyor. Sen bağır bak "dur" diye duruyorlar mı? Gidiyorlar. Onun için rütbeli olmak lâzım Allah yanında. Acaba anlatabildik mi? Rütbeli olacaksın, rütben olmayınca olmaz. Rütbe lâzım evveliemirde.

Yedin içdin filan, bununla iş bitmiyor. İnsanlığımızı bileceğiz evveliemirde. İşin başı muhabbet ve aşkdır. Kim kimi severse onunla beraber haşrolur. Bak tekrar ediyorum, sözümü yanlış anlama! Kim kimi severse, o onunla beraber haşrolur. Resûlullah'ı sevenler, Ehl-i Beyt-i Mustafa'yı sevenler, onlarla haşrolurlar. Evliyâullahı, ulemâyı seven, ulemâ ile, veliyyullah ile haşrolur. Firavunları sevenler, Nemrudlara gönül verenler, o da onlarla haşrolur beraber. Haydi geçelim bu tarafa. Çünkü işin başı muhabbetle kurulmuştur, aşkla kurulmuştur, muhabbetle kurulmuştur.

*Muhabbetden Muhammed oldu hâsıl
Muhammed'siz muhabbetden ne hâsıl*

Allahu Zül-Celâl Hazretleri, "küntü kenzen mahfiyyâ, fe ahbebtü en u'rife fe halaktü'l-halk" diyor. Yani buyuruyor ki, "Ben gizli bir hazîneydim, bana kendimi bildirmek sevdirildi ve kainâtı halk etdim" diyor. Sebeb-i îcâdın kim olduğunu da ilân ediyor, "levlâke levlâk lemâ halaktü'l-eflâk, sen olmasaydın Muhammed", sallallahu aleyhi vesellem, Allahümme salli alâ seyyidinâ Muhammedin ve alâ âli Muhammedin ve sahbihi ve sellim, "Habîbim Ahmed sen olmasaydın kainâtı halk etmezdim" diyor Hazret-i Allah.

Efendiler! Muhammed kelimesini kullanmak câiz değildir, mutlakâ altına resûl kelimesini koymak lâzım. Peygamber'in sıfatını yani. Bazı huffâz-ı kirâmın, "Yâ Muhammed" diye okumaları filan, câiz olmaz. Peygamber'e birisi, "Yâ Muhammed" diye seslense, Ümmeti Muhammed'den birisi, amelleri habt olur. Düşün bak Allah'ın resûlüne olan muhabbetini, yarın yevm-i kıyâmetde, "Muhammed isimliler ayağa kalsın" denilecek. Herkesin dizbağı çözülecek, çökecek herkes o gün. "Muhammed isimliler ayağa kalsın". Muhammed isimliler ayağa kalkacaklar. "İsminizden ötürü sizi bağışladım Habîbim Muhammedime, cennetime girin" diyecek Allah. Hattâ bir hânede ismi Muhammed olan bir kimse bulunsa, ismi Muhammed olsa, günde yetmiş defa melâike gelir o binâyı tavâf eyler, ziyâret eder yani.

Bir adamın vücûdunda zerre kadar, Resûlullah'ın cüz'ünden bir cüz bulunsun, bir adam da dünyânın en âsî adamı olsun, onun üzerine namaz kılsın, o âsî affolur. Cüz'-i Muhammed üzerine namaz kıldı diye. Onun için İmâm-ı Şâfiî Hazretleri demiş ki, bunu söylemeden geçemeyeceğim, Seyyide Hâtun var, Resûlullah'ın sulbünden gelmiş olan Seyyide Hâtun, demiş ki kendisi, "Ben öldüğüm vakitte Seyyide benim üzerime namaz kılsın" demiş. Seyyide Hâtun. Kim bu? İmâm-ı Şâfiî. İmâm-ı Şâfiî kimdir, Kureyşî'dir. İmâmlardan, müctehidlerden, makâm-ı kutbiyyete vâsıl olmuş zâtdır. Makâm-ı kutbiyyete. Öyle bir zât. "Seyyide Hâtun üzerime namaz kılsın" demiş. Ve Seyyide Hâtun üzerine namaz kılmış. Sonra âlem-i manâda görmüşler. Kim görmüş? Benim gibi adamlar değil. Yani Allah'a takarrüb etmiş, kerâmâtı, irfânı zâhir olan zevât görmüşler. Demişler ki, "Yâ İmâm, Allah sana ne muamele etti?" demişler. İyi dinle! Demiş ki Hazret-i İmâm-ı Şâfiî rahimehullah, "Üzerime Seyyide Hâtun namaz kıldığı için Allah beni affetti. Benim namazıma duran halkın yekûnû yüz yirmi bin küsur idi, benim yüzümden Allah yüz yirmi bin küsuru affetti. Ama benim affım Seyyide Hâtun üzerime namaz kıldığı için oldu" diyor.

Onun için kimde var Resûlullah'ın cüz'ü. Onun için iki türlü yol vardır bak. Birisi döl evlâdı, biri yol evlâdıdır. Sen yol evlâdısın. Belki sâdâtdan değilsin ama yol evlâdısın. Yani kadr u kıymetini bil, Muhammedîliğini anla! Onun için söylüyorum. Bu nimetleri sayıyorum sana. Onun için söylüyorum. Onun için Peygamber Efendimiz'e, bir adam Cenâb-ı Peygamber'in huzûrunda yüksek sesle bağırırsa, ameli habt olunur onun. Allah diyor ki Sûre-i Hucurât'da, "Resûlullah'ın sesinden ziyâde sesinizi kaldırmayın" diyor, "amelleriniz habt olunur" diyor. Onun için bu kavim Mehmed koymuşlar. Neden? Çünkü bakarsın herif kötü bir sanata yâhud ahlâka mübtelâ olmuş olur. İsm-i Nebî ile çağırılmazlar Türkler, Mehmed derler. Onun için derler Mehmed, yoksa ağzı dönmüyor değil.

Onun için müslümanlığının, müminliğinin, îmânının, Kurân'ının, Allah'ın, Peygamber'in, ashâbının, evliyâsının, ulemâsının bu dîn-i islâmın kadr u kıymetini bilmezsen Allah elinden

alır. Allah nimet verir, şükrünü edâ etmezsen, elinden alır. ⁶⁸"لَئِنْ شَكَرْتُمْ لَأَزِيدَنَّكُمْ". Yalnız mücerred dünyâ metâi için değildir bu, îmânda da böyledir⁶⁹.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

⁶⁸ Sure-i İbrahim 7

⁶⁹ *Hutbenin bundan sonraki kısmı maalesef kayda alınamamıştır.*

Kelime-i Tevhîd'in Fazîleti 27 Nisan 1979 (29 Cemâziyülevvel 1399)

Kâllallahu Teâla fî Kitâbihi'l-Azîz
Eûzübillahimineşşeytânirracîm
Bismillahirrahmânirrahîm
فَاغْلَمْ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ 70
Sadakallahü'l-Azîm

Kalbleri aşk-ı Muhammed ile dolan, gözleri ibret ile nazar eyleyen, kulakları Hakk kelâmı işiten, dilleri Allah'ı zikreyleyen, Habîb-i Hudâ, Şefî'-i Rûz-i Cezâ, Muhammed Mustafâ, sallallahu teâlâ aleyhi ve sellem Efendimiz Hazretlerini herşeyinden ziyâde severek îmânlarını kemâle erdiren, bu âlemden cennete dâhil olan, cemâlullaha nâil olan âşık-ı sâdıklar!

Kelime-i Tevhîd, bir mübârek, bir kudsî, bir ulu tesbîhtir ki, yedi cehennemin kapısını bu Kelime-i Tevhîd kilitler. Cehennem yedi tânedir. İnsanlarda yedi tâne sıfat-ı mezmûme yani çirkin sıfat vardır. Cehennemim yedi kapısını bu Kelime-i Tevhîd kilitler. Zîrâ Cenâb-ı Hakk Celle ve Tekaddes Hazretleri Habîb-i Edîbinin lisânı ile, "Lâ ilâhe illallah hısın ve men dehale hısın emine min azâbî" buyurmuşdur yani "Lâ ilâhe illallah benim kalemdir, o kaleye dâhil olan benim azâbımdan emîn oldu" buyuruyor.

Bu kelime-i tayyibe-i mübârekeyi lisân ile ikrâr, kalb ile tasdîk şartdır ve lâzımdır. Lisân ile ikrâr, kalb ile tasdîk olursa bütün a'zâ ve cevârihinin Allah'ı tevhîd ettiğini duyarsın. Bütün cemâdâtın, ağaçların, dağların, taşların, hayvânâtın ve insanların ve cinnilerin ve meleklerin de Hakk'ı zikrettiğini duyar ve onların zikirlerine de âgâh olursun.

Yine bu kelime-i tayyibe-i mübâreke, sekiz cennetin kapısını feth ü küşâd eder. Cennetin sekiz derecâtı vardır, sekiz kapısını da açan miftâhı budur. Yani "miftâhü'l-cenne"dir, cennetin kapısını açan anahtardır, Lâ ilâhe illallah.

Hadîs-i Şerîf ile sâbitdir ki, bir kimse aşk ile, lisân ile ikrâr, kalb ile tasdîk ederek, "Lâ ilâhe illallah" diye medd ile okusa, dört bin günahı üzerinden kaldırılır. Yeri Râmûzü'l-Ehâdis'dir. Bir daha söylüyorum. Bir kimse aşk ile şevk ile, bir kere "Lâ ilâhe illallah" dese, medd ile okusa,

⁷⁰ Sure-i Muhammed 19

lisân ile ikrâr etse, kalbiyle tasdîk eylese dört bin günahı üzerinden ref olunur, kaldırılır. Bir daha îade olmaz.

Malûm ya, mümin yalnız başına namaza duracağı vakit, Allahu Sübhânehû ve Teâlâ Hazretleri meleklerine emreder, "O mümine ittibâ ediniz, tâbi olunuz, cemaatle namaz kılınız". Melekler derler ki, "Yâ Rabbi, biz masûmuz, bu benî âdemden olan zât günahkârdır. Masûm günahkâra tâbi olur mu?". Hakk Teâlâ buyurur ki, "Onun günahını ref edin, kaldırın, o da masûm olsun. Çünkü zikrime mübâşeret etdi, huzûruma durdu". Üzerinden günahları kaldırılır ve melekler ona ittibâ ederler. Ne hürmetine bilir misin? Tevhîd hürmetine, "lâ ilâhe illallah" hürmetine. Namaz kılınır sonra melekler sorarlar, "Yâ Rabbi, günahlarını îade edelim mi?". Cenâb-ı Hakk, "Hâşâ" der. "Hayır olmaz öyle şey, bizim keremimize bu yakışmaz, önce affedelim sonra azâb edelim"

Esedullahi'l-Gâlib, Alî İbn Ebî Tâlib, radiyallahu anh Efendimiz Hazretleri, Şâh-ı Merdân, Sultân-ı Kevneyn'e gelip yani Resûlullah Efendimiz'e gelip, Allah'a kurbiyyetin ve vuslatın çabucak, kısa yoldan, kestirme yoldan ne olduğunu sordu. Uzun ibâdetler ve tâatlar var, değil mi ya. Oruçlar, namazlar, şunlar var, bunlar var. Hazret-i Ali, Cenâb-ı Peygamber'e sordu, imâme'l-müttakîne, âşıklar imâmına, müttakîler imâmına, "Yâ Resûlallah, Allah'a vuslatın kısa yoldan tarifi nedir?" dedi. Efendimiz, "Yâ Alî, tevhîddir" yani "lâ ilâhe illallah"dır buyurdu. Hazret-i Ali, "Yâ Resûlallah, biz tevhîdi etdik ve ediyoruz" deyince, Efendimiz, "Öyle değil, beni seyreyle, dikkat et, benimle beraber tevhîd et" buyurdu. Cenâb-ı Fahr-ı Risâlet mübârek gözlerini yumdu ve sağdan alarak "lâ ilâhe"yi arşa verdi, "illallah"ı da kalbe. "lâ ilâhe illallah"ı üç sefer sağdan aldı arşa verip kalbe verdi. Sonra durdu, "Yâ Ali, sen de şimdi tevhîd et, benim gibi yap" dedi. İmâm-ı Ali, gözlerini yumdu ve üç defa "lâ ilâhe illallah" diyerek tevhîd eyledi. İmâm-ı Ali, gördüğünü gördü. Onun için, kendileri buyurmuşlar ki, "Lâ a'bûde rabben lem ereh" yani "Ben görmediğim Rabbe ibâdet etmem". Nereye baksan Hakk Teâlâ'nın cemâlini görürsün. Görene! Köre ne!

İşin başı tevhîddir, "lâ ilâhe illallah"dır. Onun için gecede ve gündüzde, sabahda ve akşamda tevhîd-i şerîfe devâm et.

Cennetin yüz derecâtı vardır. Bir defa cennet üçe ayrılır. Cennet-i efâl, cennet-i sıfat, cennet-i zât. Bu üç cennetin yüzer derecâtı vardır. En yüce derecât, yüzüncü derecedir ki, matlab-ı a'lâ, maksad-ı rânâ olmaktır. Avâm-ı nâs için cennet, cennet-i efâldir. Onlar nârdan âzâd olur, cennete dâhil olurlar. Orada bol bol Allah'ın nimetleri vardır. Hûriler, gılmanlar, vildanlar, yiyecekler, içecekler, gözlerin görmediği, kulakların işitmediği, akılların ve fikirlerin tahattur edemediği nimetler kendilerine bahşolunur. Bundan evvelki derslerimizde de size söylemişdik. Cennetdeki bulunan nimetlerin sayısını hiçbir ferd sayamaz. Yalnız size şöyle ifâde edeyim, iştâhın ne arzu ediyorsa, önünde bulacaksınız. ⁷¹ وَلَكُمْ فِيهَا مَا تَشْتَهُى أَنْفُسُكُمْ buyurulmuştur. Allah Celle Celâluhû diyor ki, "Nefisleriniz ne arzu ediyorsa önünüzde bulacaksınız". Olmamak yok, verilmemek yok. Ne istersen. Yani artık bununla anla. Sen kendi idrâkin ve Allah'a olan kurbiyyetinle kıyasla. Bu derecâtı kazanmak yine tevhîd iledir. Bu "lâ ilâhe illallah" gemisine binmeyince cennet bahçelerindeki güller derilmez, hûriler ve gılmanlar koculmaz. Tabii bu avâm için. Bu "lâ ilâhe illallah" kelime-i tayyibesine

⁷¹ Sure-i Fussilet 31

tutunmayınca vuslata erilmez, cennet-i zâta girilmez, cemâlullah görülmez. İlle "lâ ilâhe illallah". Onun için âşıklara ve sâdıklara bir hablullahdır ki bu, Allah'ın ipidir ki, buna kim sarıldıysa, muhakkak sûretde onu Allah'a götürür. Zîrâ bu ipin ucu Cenâb-ı Hakk'ın yed-i kudretindedir.

Abdestli, abdestsiz okunabilir. Efdal olan abdestli olarak okumaktır. Mümin gecede ve gündüzde Rabbini çok tesbîh etmeli ve zikretmelidir. Kişi sevdiğini çok zikreder. En büyük kötülük Hakk'ı unutmaktan gelir. Hakk'la olduğunu, Hakk'la beraber olduğunu, Hakk'ın sana senden yakın olduğunu bildiğin vakit, zikre mübâşeret edersin. Böyle bir kişi zikrini tamâm etmiş demektir. Binâenalâzâlik, mümine lâıyk olan abdestli olarak zikretmektir. Hele bâhusûs zikr-i ekber olan beş vakit namazı mümin olan terk edemez. Çünkü mâdem ki Mahbûb-i Hudâ Muhammed Mustafâ'ya muhabbetin vardır. O buyurmuştur ki, O sultânlar sultânı, "Es-salah kurratü 'aynî" yani "Namaz benim gözümün nûrudur" buyurmuştur. Bu kelâm âşıklar için. "Beni sevenler benim gözümün nûrunu terk ederler mi?" demiştir.

Yine diğer bir zümreye hitâb etmiş, "Es-salah 'imâdû'd-dîn" yani "Namaz dînin direğidir" buyurmuştur. Kim namazını kılsa dînini yaptı demektir. Kimi namazı terk ederse dînini yıkı demektir.

Efendiler! Gençliğinize, kuvvetinize güvenmeyiniz! Büyüklüğünüze dayanmayınız! Bunların hepsi hiçdir. Nice idâm sehpâlarına başvekâletin iskemlesi ile gidildi. Elindeki bulunan nimetleri düşün! Bazen Allah kulunu kaldırır, kaldırır, kaldırır, yüceltir de sonra yukarıdan aşağı bırakır. Bunu hiç hatırlardan çıkarma! Dünyâda fânî olduğunu hiç unutma! Gelip geçicisin, senin kulluk vazîfelerin var. Bunlardan bir tânesi dîn-i islâmın erkânı olan namazdır ki Allah o namaza Kurân-ı Kerîm'inde ⁷² "وَلَذِكْرُ اللَّهِ أَكْبَرُ" buyurmuştur, zikrin en büyüğüdür. Kıyâmen, kuûden yani ayakça, eğilerek rûkûda ve secdede ve kavmede ve celsede bütün melâikenin ibâdetlerinin cem'idir. Hele sen bunu gece gündüz tevhîd ile süslersen, o vücûd gemisini kalafatladın demektir ki, o su üzerinden çabuk kayacak ve menzil-i maksûda çabuk nâil olacaktır. Onun için tevhîd edenler kazandılar.

Tevhîd edenin cehenneminin ateşi söndü. Yarın Allah'ın adâleti tecellî eyleyip, âsî olan ümmet-i Muhammed, nâra götürülecektir. Halbuki cehennem kâfirlere hazırlanmıştır. Sûre-i İnsân'daki ⁷³ "إِنَّا أَعْتَدْنَا لِلْكَافِرِينَ سَلَاسِلًا وَأَغْلَالًا وَسَعِيرًا" âyetinde, "Biz kâfirlere azâbları, bukağıları, zincirleri hazırladık" diyor. Bize de "Yâ eyyühellezîne âmenu't-tekullah", "Hakk'dan korkunuz ve cehennem ateşinden kaçınınız" diyor Cenâb-ı Allah. Yani bize yakıştıramıyor. Bir adam Muhammedî olsun, sonra cehenneme gitsin, Allah bunu yakıştıramıyor da diyor ki, "Nefsinizi cehennemden vikâye ediniz, ateşden kaçınınız".

Bu ümmet-i Muhammed'in âsîleri adâletin tecellîsi için cehenneme götürülecekler. Cehennem günah karşılığı değildir. Cennet de ibâdet karşılığı değildir. Cennât-ı âliyât Allah'ın fazl u kerem ü ihsân-ı ilâhîsidir, cehennem de adâlet-i ilâhînin tecellîsidir. Acaba anlatabildik mi? Yarın Ümmet-i Muhammed'in âsîleri nâra yani cehenneme gitdiği vakit, ateşi görünce, o cehennem ateşini...O senin bildiğin mangal ateşi değil. Bu menfaatlidir, kış gününde ısınırın,

⁷² Sure-i Ankebût 45

⁷³ Sure-i İnsân 4

yemeğini pişirirsin, hayâtını kurtarabilirsin. Celâli geldi mi, yakar yıkar hâ! Bu cemâlidir. Cemâli geldi mi ısınır, elbiselerini kurutursun, yemeğini pişirirsin, hayâtını kurtarır. Celâli geldiği vakit yıkar. Su da öyledir. Su mebde-i hayâtdır. ⁷⁴"وَجَعَلْنَا مِنَ الْمَاءِ كُلَّ شَيْءٍ حَيٍّ". Hayât sudan gelir fakat celâli geldiği vakit boğar, götürür. İşte nâr da celalli zamanıdır ki, ümmet-i Muhammed'e nâr hücum edince, ümmet-i Muhammed "lâ ilâhe illallah" deyince ateş kendilerinden kaçmaya başlar ve söner. Hattâ sırâtı geçerken "Ey Muhammedî! Üzerimden hızlı geç! Senin nûr-i îmânın, nûr-i tevhîdin benim nârımı söndürüyor" der. Her kim ki nâr-ı cahîmi söndürmek istiyor, tevhîde devâm eyleye. Ama lisân ile söyledi, kalbinde yok, münâfıktır. Kalbinden söyledi lisânında yok, biz onun tevhîd ettiğini bilmeyiz. İzhâr-ı îmân ve kalb ile tasdik senin necâtına sebebedir. Fazla konuşmayalım, ârifler için kâfi gelir.

Yine tekrâr ediyorum, bir tevhîd dört bin günahı ref' eder. Hadîs-i şerîf ile sâbitdir.

Yine, bir kimse azâba müstehâk olsa, bir kimse azâba müstehâk olsa, yetmiş bin Kelime-i Tevhîd çekdirildiği takdirde onun azâbı üzerinden kaldırılır. Hazret-i İbn Arabî kaddesallahu sırrahu'l-âlî diyor ki, "Ben bir kabristana vardım, bakdım bir delikanlı kabrin başında ağlıyordu. Allah bana kabri keşf etdirdi. Kabre zift akıyordu, katran akıyordu. Kabrin içerisinde bir kadın vardı. Yetmiş bin Kelime-i Tevhîd okumuşdum. Okumuş olduğum o yetmiş bin Kelime-i Tevhîd'i o kabir sâhibine bağışladım".

E tabii, rahmeten-lil-âlemîn olan Hazret-i Peygamber'e nâib olan kişiler halka merhametli olurlar, halkı cehenneme sokmaya kalkmazlar, Allah'a affetdirirler.

Hazret-i Şeyh diyor ki, "Bağışlayınca o delikanlı gülmeye başladı. Çünkü kabir azâbı, cennet nimetlerine tebdîl olmuştu. Çocuğa sordum, burada kim yatıyor? dedim. Annem dedi. Az evvel ağlıyordun, şimdi niye güldün? dedim. Hayret etdim dedi, kabir katran ile doluydu, cehennem ateşi ile kaynıyordu, birdenbire nimete kalb oldu. Ben yetmiş bin Kelime-i Tevhîd'i hediye edince Allah kabir azâbını cennet nimetine tebdîl etti".

Söyleyen, Muhyiddîn İbn Arabî Hazretleri.

Buradan ne anlaşılıyor. Her gün sabahleyin kalktığı vakit, muhakkak bir mikdar Kelime-i Tevhîd et. Hayâtında yetmiş bin Kelime-i Tevhîd eden kişi, cehennem azâbı görmez, azâba müstehak olsa dahi. İkincisi, Peygamberimiz'e on bin salavât-ı şerîfe veren kişi mutlakâ Resûlullah'ın şefâatine nâil olur. Size güzel güzel ilaçlar ve hediyeler getirdim.

Bir kimse bir günde yirmi dört defa tevhîd ederse, tevhîd yirmi dört harftir, günün her sâatine bir harfi kifâyet eder, yani geceyle gündüzü ibâdetle geçirmiş olur. Ama abdestli olarak, temiz yerde yapılması efdaldır. "Efendim, benim vaktim yok, filan" diyorsan, işe giderken yaparsın. Niyetin "kullar benim tevhîd ettiğimi duysun" olmasın sakın hâ! Allah için yap. Eğer öyle düşünürsen yani "kullar benim tevhîd ettiğimi, sofı olduğumu görsün" diye, mürâî olursun. Riyâda şirk-i hafî vardır. Hakk için yap, "lâ ilâhe illallah" de. Hakk için "lâ ilâhe illallah" dediğin hâlde, eğer sana mürâî derlerse, sana mürâî diyenler münâfıktır. Bir daha söylüyorum. Kavrıyamadın, zevkine varamadın. Yaptığın ibâdeti Allah için yap, kullar desin diye yapma. Sen Allah için yapıyormuşsun, başkası görmüş, "Bu herif mürâî" demiş, o adam

⁷⁴ Sure-i Enbiyâ 30

münâfıktır. O rütbeyi alır yani münâfık rütbesini. Resûlullah sallallahu aleyhi vesellem buyurdu ki, "Sizler Allah'ı zikredin, münâfıklar size mürâî der" diyor. Sakın hâ, kimsenin ne tevhîdine, ne şuna ne buna karış! Kendi nefsinı düşün, sana kâfî gelecektir. Kimsenin günahını görme, kimsenin günahını taharrî etme, sana kendi günahın kâfî gelir.

Kendini temizlemek isteyen, kalbini mâsivâdan arıtmak isteyen kişi tevhîd etsin. Cehennemden kurtulmak isteyen tevhîd etsin. Cennete vuslat etmek isteyen tevhîd etsin. Müşkûlâtta kalan, darda kalan, zorlukda kalan tevhîd etsin. Allah'a mülâkât isteyen tevhîd etsin. Ölümün acısını duymak istemeyen tevhîd etsin. Kabirde vahşet görmek istemeyen tevhîd etsin. Mahkeme-i kübrâda rezîl olmak istemeyen tevhîd etsin. Mîzânda âvâre olmak istemeyen, kitaplar okunurken mahcûb olmak istemeyen tevhîd etsin. Nâr-ı cahîmden âzâd olmak isteyenler tevhîd etsin.

لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ مُحَمَّدٌ الرَّسُولُ اللَّهُ

Lâ ilâhe illallah Muhammedü'r-Resûlullah

"فَاعْلَمْ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ"⁷⁵, bil ki Hakk'dan başka, Allah'dan başka ilâh yokdur, ancak O'dur. Şerîki ve nazîri bulunmaz. Elhamdülillah ki, bu kelime-i tayyibe ile lisânımızı süsledik, kalbimizi tezyîn eyledik.

Yâ Rabbi, âhir kelâmımızı Kurân-ı Mecîd, Kelime-i Tevhîd eyle. Zîrâ Habîbin haber verdi, bir kimsenin son kelâmı tevhîd olursa, o kimse cennete dâhil olur.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sıratın müstakîm.

⁷⁵ Sure-i Muhammed 19

Helâl Lokma
4 Mayıs 1979 (6 Cemaziyülâhir 1399)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا قُوا أَنْفُسَكُمْ وَأَهْلِيكُمْ نَارًا وَقُودُهَا
النَّاسُ وَالْحِجَارَةُ عَلَيْهَا مَلَائِكَةٌ غِلَاظٌ شِدَادٌ لَا
يَعْصُونَ اللَّهَ مَا أَمَرَهُمْ وَيَفْعَلُونَ مَا يُؤْمَرُونَ ﴿٦﴾

Kâlallahu Teâla fî Kitâbihi'l-Azîz

Eûzübillahimineşşeytânirracîm

Bismillahirrahmânirrahîm

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا قُوا أَنْفُسَكُمْ وَأَهْلِيكُمْ نَارًا وَقُودُهَا النَّاسُ وَالْحِجَارَةُ عَلَيْهَا مَلَائِكَةٌ غِلَاظٌ شِدَادٌ لَا يَعْصُونَ اللَّهَ مَا أَمَرَهُمْ وَيَفْعَلُونَ مَا يُؤْمَرُونَ⁷⁶

Sadakallahü'l-Azîm

Dilleriyle Allah'ı tevhi'd etmek devletine erişen, gönülleriyle Allah'ın varlığını ve birliğini tasdik etmek lutfuna yetişen, kıyâmet gününe inanan, Hakk'ın cennetine tâlib, rızâsına râgıb, cemâline âşık, mağfîret-i ilâhiyyeye nâil, "yâ eyyühellezîne âmenû" hitâbıyla hitâb-ı kerâmete mâlik olan müminler, âşık-ı sâdıklar!

İki cihân serveri, ins ü cin peygamberi Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâm, bir hadîs-i şerîfinde "Küllüküm râ'in ve küllüküm mes'ûlün 'an ra'iyetihî, hepiniz bir çobansınız, her çoban kendi sürüsünden mes'ûldür" buyuruyor. Okumuş olduğum âyete bu hadîs-i şerîf mutâbıktır. Âyetin de manâsı, denizlerden bir katre, şemsden bir zerre olmak üzere, "Ey müminler! Nefislerinizi ve ehillerinizi yani ehilden murâd hâne efrâdını, âilenizi, evlâd u iyâlinizi, nafakaları üzerinize vâcib olan kişilerin, ki sizin ehlinizdir onlar, onları ve nefislerinizi cehennem ateşinden koruyunuz" diyor okuduğum âyet-i kerîmede.

Demek ki bir kimsenin, bir müminin, üç vazîfesi var. Bir vazîfesi, kendini çekip çevirmek. Yani Allah'ın Kitâbı'na ferdî olarak sarılmak, Allah'ın emirlerini başına sertâc etmek, nehiylerinden kaçınmak. Tabîî evvelâ Allah'a inanmak ve inanmaya dâir gelen umdeleri, maddeleri, lisân ile ikrâr, kalb ile tasdik. Ondan sonra ikinci vazîfesi, kendi efrâd-ı âilesine karşı olan vazîfeleri. Dînî husûsda bu. Üçüncüsü, halka karşı vazîfeleri. Üç bölüm oluyor.

⁷⁶ Sure-i Tahrîm 6

O kadar şumullü bir âyet ki bu okuduğum âyet-i kerîme : يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا قُوا أَنْفُسَكُمْ وَأَهْلِيكُمْ نَارًا⁷⁷, "nefsinizi ve ehlinizi cehennem ateşinden koruyunuz". O cehennem ki, عَلَيْهَا مَلَكَةٌ غُلَاطٌ شِدَادٌ لَا⁷⁸, "يَعْصُونَ اللَّهَ مَا أَمَرَهُمْ وَيَفْعَلُونَ مَا يُؤْمَرُونَ", yani o cehennemde bir takım gılâz ve şidâd, şiddetli ve galîz, korkunç yüzlü, azâba müekkel olan melâike vardır ki, bunlar katiyyen Allah'a isyân etmezler, Allah'dan ne emir alırlarsa onları yerine getirirler. Bunlara teslim olunursun diyor, bu melâikeye. , nefsinizi ve ehlinizi cehennem ateşinden koruyunuz⁷⁹. O cehennem ki, عَلَيْهَا مَلَكَةٌ غُلَاطٌ شِدَادٌ لَا يَعْصُونَ اللَّهَ مَا أَمَرَهُمْ وَيَفْعَلُونَ مَا يُؤْمَرُونَ⁸⁰, yani o cehennemde bir takım gılâz ve şidâd, şiddetli ve galîz, korkunç yüzlü, azâba müekkel olan melâike vardır ki, bunlar katiyyen Allah'a isyân etmezler, Allah'dan ne emir alırlarsa onları yerine getirirler. Bunlara teslim olunursun diyor, bu melâikeye.

Burada bir incelik var gene. A'mâl-i sâliha icrâ etmek için, helâl lokma yemek lâzımdır evvelâ. Helâl lokma yiyemezse bir adam, a'mâl-i sâliha icrâ edemez. كُلُوا مِنَ الطَّيِّبَاتِ وَاعْمَلُوا صَالِحًا⁸¹. buyuruluyor Kurân-ı Kerîm'de. Tayyibât yiyecek, temiz yiyecek ki, a'mâl-i sâliha icrâ etsin. Zâten haram yiyip de namaz kılsa, ibâdet ederse, namazının ve ibâdetinin lezzetini duymaz, zevk almaz ibâdetinden. İbâdeti angarya gibi yapar, "Aman şunu atayım üzerimden, şu bitsin, kılâyım şu kalksın" filan diye. Eğer tayyibât yerse, tâhir yerse, temiz yerse, helâlinden yerse yani, o vakit ibâdetden lezzet alır. İbâdetden çıkmak istemez. Zâhirde haramla yapılan ibâdetdeki can sıkıntısı, ibâdetden kurtulma sevdâsı, ibâdeti angarya gibi görmenin sebep-i illeti, zannedersin ki o ferd içindir. Hayır! Melekler onun yüzüne vururlar, maneviyyâtta. Huzûrdan atarlar yani. Onun için evveliemirde yapılacak olan iş, helâl lokma ile başlanacak. Helâl lokma olmayınca, ibâdetin zevki olamaz. Alın teri, bilek kuvveti, vicdanın hamiyyeti, helâlinden kazanacaksın ve Allah'ın helâl kıldığı şeyleri yiyeceksin.

Birçok insan var ki helâlinden kazanıyor, helâlinden kazandığı o alınterini, götürüp içkiye, fıskiya veriyor, kötü yerlere veriyor yani ki ne yapıyor, kendi parasıyla, çalışmasıyla, sa'y u gayretiyle cehennemi satın almaktadır, ateşi satın almaktadır yani. Onun için müminlere lâıyk olan, Allah'ın emirlerine yapışmalı, nehiyelerinden kaçınmalıdır. Ve Allah'ın emirlerini seve seve yapmalıdır. Helâlinden kazandığın rızkını, böyle götürüp cehennem ateşi almaya kalkma, cennetin derecâtını satın al.

Şimdi, Cenâb-ı Allah diyor ki, يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا قُوا أَنْفُسَكُمْ وَأَهْلِيكُمْ نَارًا⁸². Evvelâ nefsinizi ateşden koruyunuz. Nedir? Sen Allah'a yönel. Kulluk vazîfelerini yap. "Efendim, benim kalbim temiz, vücûdum semiz, sen bakma benim böyle olduğuma, kalbim öyle temizdir ki, namaz kılanların kalbi çifit çarşısıdır" diye söyleyenler, bunlar Allah'ın hasmıdırlar. Yani Allah'ın düşmanındırlar, böyle konuşanlar. İnsanlara düşen vazâif, ibâdet ve tâatda kendisini muhâtabından dûn görmektir, yüce görmek değildir, yüksek görmek değildir. Her kim ki muhâtabından kendisini yüce gördü, o kimse şeytan oldu. Onun için yapıyorsan böyle bir suç filan kendi kendini tesellî etmeye kalkma. "O namaz kılıyor, onun kalbi çifit çarşısı" demeye kalkma, "Yâ Rabbi,

⁷⁸ Sure-i Tahrîm 6

⁷⁹ Sure-i Tahrîm 6

⁸⁰ Sure-i Tahrîm 6

⁸¹ Sure-i Mûminûn 51

⁸² Sure-i Tahrîm 6

bana da namaz kıldır da benim kalbim çıfıt çarşısı olmasın" de. Temiz bir namaz kıl. Temiz bir ibâdetde bulun. Temiz bir kullukda bulun yani.

Şimdi geçiyoruz dersimize.

"Ey îmân edenler!" Bak, Allah'ın hitâbına bakın! Dikkat buyurunuz müslümanlar! Bu hitâb bize, Niko'ya, Yanko'ya değil. "Kul yâ eyyühe'l-kâfirûn" olsa, Niko'ya, Yanko'ya, Avram'a, Garabet'e. Ama bak dikkat buyur, "Yâ eyyühellezîne âmenû". Bu sözü söyleyen ben değilim. Âlimler de değil. Resûlullah da değil, sallallahu aleyhi vesellem. Allah söylüyor. Yerin göğün sâhibi, mâliki olan Allah Habîbi Muhammed ağzıyla, fem-i saâdet-i Muhammediyye ile, müminlere teblîğ etdiriyor Cenâb-ı Hakk. Ve Hazret-i Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâmın ağzından kendisi konuşuyor.

"Yâ eyyühellezîne âmenû, ey îmân edenler!". Sana bana söylüyor yani. "Kû, koru, vikâye et!". "Enfüseküm, nefislerinizi". "Ve ehlîküm, ve ehillerinizi". Nereden? "Nârâ, cehennem ateşinden". Haram yedirirsen çocuğuna, oradan alacağız işi, o çocuk âsî olacaktır. Muhakkak sûretde haram yiyen kimsenin çocuğu âsî olur. Meğer ki Leyle-i Kadir'de, dünyâya gele. Yâhud Allah sevgilisi bir veliyyullahın nazarına uğraya. Çünkü ehlullah bir nazarda hâki kimyâ eder. Yani toprağı kimyâ eder bir nazarla. Bir veliyyullahın nazarına uğraya. Yâhud bir vakt-i ebrekede yani mübârek bir vakitte dünyâya gele. Veyâhud mübârek bir vakitte ana rahmine düşse. Allah'ın rahmetinin tecellî ettiği, taşıdığı günler vardır. Allah'ın öyle günleri vardır ki, öyle geceleri vardır ki, rahmet-i ilâhiyye taşar, taşar ve Allah kullarından affetmeye kul arar yani böyle. "Yok mu bana müracaat eden, affedeyim" der Cenâb-ı Allah.

Kulun ne kadar günahı olursa olsun, Allah'ın rahmetinden daha ileri olmaz. Ümîdini kesme katiyyen ve kâtibeten. Şeytan bile ümîd kesmiyor Allah'ın rahmetinden. Hakk Teâlâ, cemâl sıfatını takındı mı Şeytan bile oynamış yani, "Rabbim beni de affeder" diye İblis. Onun için katiyyen doğru değildir Allah'ın rahmetinden ümîd kesmek. Dâimâ Allah'ın rahmetini ümîd edeceksin, fakat azâbından korkacaksın. Cennete ilk girecek benim diye hatırına getireceksin, cehennemden en son çıkacak olan gene benim diyeceksin, böyle hatırına getireceksin. Senin anlayacağın yani. Acaba anlatabildim mi? Beyne'l-havfi ve'r-recâ, Hakk'ın celâlinden korkacaksın, cemâlini ümîd edeceksin. O arada olacaksın.

Bu hitâb, sana ve bana, "Yâ eyyühellezîne âmenû" hitâbı. Allah Resûlü'nün dilinden Allah konuşmuş. Ve O'na vâris olan velîlerin dilinden, Hakk Teâlâ konuşmuş. Sana diyor, "Kû enfüseküm ve ehlîküm nârâ, nefsinizi ve ehlinizi nâr-ı cahîmden koruyunuz".

Birkaç yönü var bunun. Birkaç yönünü söyleyeceğim, Allah ecelden aman verirse.

Şimdi, bir defa, helâl lokma ile belindeki tohumunu hazırlayacaksın. Mebde-i hayât olan belindeki tohumunu helâl lokma ile hazırlayacaksın. Evlenmemişlere söylüyorum. Evlenenlere bu âyetden ayrı hisse var. İki. Bir tarla alacağın vakitte, tarlanın sulak olması verimli olması ve temiz bir yerde olmasını istiyorsun. Bataklık gibi kötü bir yerde istemez kimse tarla almak. Senin zürriyyetin kıyâmet gününe kadar oradan zuhûr edeceği için, sütü sümüşü temiz, iyi bir âilenin iffetli ve ırzlı dindar bir kızını alacaksın. Bekârlara söylüyorum evvelâ. Kadın senden genç, senden güzel, senden iffetli olacak. Para husûsâtında sen

ondan zengin olacaksın. Senin nesebin kadından daha yüce olacak. Geçinmenin şartları bunlar yani. Fakîr olursan, zengin kadın alırsan, sana hakâret eder, geçim olmaz. Onun için bak şartları birer birer sayıyorum size. Gençler! Size hitâb ediyorum. Evlilere ayrı, onlara da söyleyeceğiz aynı âyetden manâ vereceğiz inşâallah.

Bir. Alacağın tarlayı iyi tarla seçeceksin evvelâ. Böyle lâlettayîn gördüğün zıpçıkdıyı almayacaksın. İffetsiz, ırsız, hayâsız, densiz, donsuz, dînsiz kadın almayacaksın. Çünkü tarlan senin o. Kıyâmet gününe kadar zürriyetin oradan gelecek. Neden biliyor musun? Oradan gelecek olan zürriyyetinden birisi sapık çıkarsa eğer sen âhirete gitsen dünyâ yüzünde rûhun görür onun ahvâl ü harekâtını, azâbını sen çekersin âhiretde sonra. Hani biliyorsun ya, ufak bir haram dahi yesen çocukda tezâhür eder.

Bundan evvelki derslerimde ben size söylemişdim ama gene bugün söyleyelim. Şeyh Vefâ Hazretleri var Vefâ'da. Şeyh Vefâ Hazretleri. Hani Vefâ Bozası var ya, oradan biliriz biz, Şeyh Vefâ'yı bilmeyiz de bozadan biliriz. Orada türbesi. Fâtih'in şeyhlerinden, İstanbul'un fethinde bulunmuş bir zât-ı muhterem. Fâtih zamanının meşâyihinden, Fâtih'in namazını kıldırın zât. Onun bir çocuğu dünyâyâ gelmiş. O vakit sakalar kırbayla evlere su dağıtırlarmış. Böyle su teşkilâtı yokmuş. Deriyi tabaklarlar, içine su doldururlar ve su dağıtırlar evlere. Parayla taşıyorlar. Şeyh'in çocuğu dünyâyâ gelmiş, beş altı yaşına gelmiş. Eline bir çivi almış sokağa çıkmış, giden sakanın kırbasını deliyor böyle, su fışkırdı mı ağzını tutuyor oradan suya.

Tabii Şeyh'in çocuğunu Şeyh'e şikâyet etmek demek, insanın çocuğunu şikâyet, babayı şikâyetdir. Çünkü çocuk babanın sırrıdır. Senin sırrın çocukda zuhûra gelir. "El-veledü simvânu ebîhi, el-veledü sırru ebîhi", senin dalınıdır ve senin sırrındır. Hep misâllerini veririz ama vaktimiz dardır. Geçiyoruz.

Bir gün, beş gün, on gün filan, herkes utanıyorlar söylemeye, Şeyh'e şikâyet etmeye çocuğunu. En sonunda birisi demiş ki, "Aaaa şeyh çocuğuysa şeyh çocuğu, gideyim haber vereyim, terbiyesini versin, bu ne bu bizim çektiğimiz bunun elinden" demiş, gitmiş huzûra, elini öpmüş Hazret-i Şeyh'in. Dedi, "Efendim mahdûmdan şikâyetimiz var" dedi. "Hayrola" dedi. "Çocuğunuz sokağa çıkıp oynadığından beri sokakda, elinde bir çivi var", dikkat buyrun! "kırbalarımızı deliyor, fışkıran suya ağzını tutuyor" dedi. "Ne vakitten beri?". "İşte şu kadar". "Kimin kırbasını deldiyse gelsin buraya hakkını alsın benden" dedi Hazret-i Şeyh.

Dikkat buyurun! Öyle çaldın, câmiye geldin, "Tövbe Yâ Rabbi" diyorsun, olmaz! Hakkını götürüp yerine vereceksin. Kime vurdunsa, gideceksin, "Arkadaş ben sana vurmuşdum, boynumu uzatıyorum, istersen vur bana" diyeceksin. Kimin malını aldınsa, "Ben senin malını almışdım, hakkını bana helâl et, çalışamıyorum, veremiyorum, yok bende. Elime geçerse veririm" diyeceksin. Bu şekilde. Böyle kapalı hak helâllığı olmaz. Meselâ, "Hakkını bana helâl et". Olmaz! Söyleyeceksin. İsmiyle söyleyeceksin. "Ben senin aleyhinde konuşmuş idim, senin gıyâbında, hakkını bana helâl et". "Ben senin malını almış idim, veremedim, veremiyorum, param yok benim, fukarâyım ben. Ya bana bunu helâl et yâhud elime geçtiği vakitte ben sana bunu ödeyeyim". Bu şekilde söyleyeceksin. Mümin kardeşin de merhametlidir elbette, Muhammedîdir, Resûlullah'a bağlısınız, aynı dalın meyvalarısınız, helâl etmekle, onu affetmekle mükellefdir yani. Mümin kardeşine intikam beslemek, kin tutmak filan böyle şeyler olmaz müslümanlıkda.

Topladı sakaları, hepsinin parasını verdi Hazret-i Şeyh ve karısını çağırdı, Bacı Sultân'ı, Vâlide Sultân'ı, "Gel bakayım buraya. Bu çocuğu nereden aldın?". Aman efendim başladı kadın ağlamaya, "Bana nasıl bu sözü söylüyorsun". "Peki ne gibi suçların var, söyle bakayım".

Tarla meselesi. Her kadından olan çocuk sana itâat etmez. Senin yolundan gitmez. Sana yâr olmaz. Evvelâ oradan. Evvelâ belindeki topladığın menî helâl olacak. Helâldan toplayacaksın menîyi. Yani mebde-i hayât olan menîyi. İş çok mühim.

"Ne gibi kusûrun var?". "Hiçbir kusûrum yok. Evrâdımı okurum, namazımı kılarım, kendimi haramdan saklarım". "Peki, başka suç düşün bakayım, tefekkür et". Kadın titiyor. Hazret-i Şeyh köpürmüş iyicene. "Bir suç var" diyor, "bir kurt yeniği var bunda. Çocuk böyle yapmaması lâzım gelir. Multakâ bir şey var". Kadın sonra dedi ki, "Eğer suçsa bu suçdur". "Nedir o?".

Dikkat buyurunuz! Kulağınızı benden yana veriniz! Hikâye diye dinlemeyin, hayâtınıza tatbîk ediniz.

Ben bu çocuğa hâmile idim. Komşuya gitdim, kadın namaz kılmaya içeri gitmişti. Konsolun üstünde bir tâne limon vardı. Aşeriordum, imrendim, utandım istemeye. Dikkat buyurunuz! Limonu aldım, iğneyle deldim, ağzımı koydum, emdim, yerine koydum". "Hah! Bulduk hastalığı" dedi. "Sen limonu deldin iğneyle, çocuk da kırbayı deliyor, ağzını suya tutuyor. Bak, aynı. O daha büyüğünü yapıyor. Binâenalâzâlik, komşuya söyle hakkını helâl etdir". Gitdi kadın komşuya, dedi ki, "Böyle böyle, ben senin haberin yokken limonunu aldım, iğneyle deldim, emdim. Bana hakkını helâl et". "Helâl olsun kardeşim, böyle şeyin sözü mü olur" dedi kadın. Çocuğa Hazret-i Şeyh çağırıp da, "Niye sakanın kırbasını deldin! Ya niçin şöyle yapdın!" demedi. Ertesi gün bıraktı çocuğu sokağa, sakalar geçiyor, çocuğun elinde çivi, yeri çizip oynuyordu. Artık vazgeçmişti delmekden. Annesi tövbe etmişti çünkü. Acaba anlatabildik mi?

Evveliimirde sen tarlana iyi bakacaksın. Tarlaya atacak tohumu da temiz tohum hazırlayacaksın. "Efendim, genç daha biraz uçarıdır, şöyle dolaşsın" filan yok. O emânetullah olan, sana verilen o erkeklik sayıyladır, onu fuhşiiyyâta, Allah'ın sevmediği yerlere harcamayacaksın. O şehvetle cennetden derecât hazırlayacaksın, cehennemden derekât değil. Evvelâ helâlin minallah kazanacaksın, belindeki tohumunu onunla hazırlayacaksın. Sonra helâl süt emmiş bir tarla alacaksın. Tarla, iyi tarla. Sonra, şartları şu, geçinmek için. Kadın senden küçük olacak, senden güzel olacak, senden daha iffetli olacak, para husûsâtında sen biraz zengin olacaksın ondan, neseb bakımından sen yüksek olacaksın, rütbe bakımından onun babasından biraz rütben yüksek olması lâzım. Bunlar geçime sebep olur. Böyle olmaz, tersi olursa, ev bağları çözülür.

Evliysen eğer, Cenâb-ı Hakk sana kaç evlâd veriyse, kimlere bakıyorsan, nafakası senin üzerindeyse, onların dîniyle, donuyla, iffetiyle, ırzıyla, nâmusuyla meşgûl olacaksın. Sana söylüyorum mümin! "Yâ eyyühellezîne âmenû". Kadının namazıyla, çocuğunun namazıyla, Kurân'ıyla, ilmi-hâliyle, ibâdetiyle, tâatiyle, kiminle konuşuyor, alakadar olacaksın. Çocukların

başına gelecek olan felâketler, arkadaşlarından gelir. Onun için kiminle konuşuyor, evvelâ onu araştırıcaksın.

Hattâ sana da haber vereyim. Çirkin huyların, alışkanlıkların varsa, onları terk etmek için, o çirkin işleri yaptığın arkadaşlarını evvelâ terk et ki o işleri terk edesin. Arkadaşlarını terk etmeden onları terk edemezsin. Meselâ içki mi içiyorsun...

İlaçlarını söylüyorum bak. Kulağını benden yana ver! Ben gidiyorum, güneş gurûba eriyor. Sen de öyle, arkamdan geleceksin.

İçki mi içiyorsun, hangi arkadaşın içki içiyorsa, evvelâ o arkadaşını terk eyle, o vakit içkiyi terk edersin. Arkadaşını terk etmeden içkiyi terk edemezsin. Kumar mı oynuyorsun, kumar arkadaşlarını terk edeceksin evvelâ, sonra kumar terk edilir. Sonra muhit değiştirilir. Sonra sâlih adamlar ara kendine, arkadaşlar ara. Yevm-i kıyâmetde senin yakana sarılıp da huzûrullahda seni mahcûb ve mahkûm etdirmesin. "Yâ Rabbi, ben doğru yola gidiyordum, bu beni azdırdı" diye gırtlak gırtlığa sarılma, yevm-i kıyâmetde. Kıyâmet gününde öyle olacak çünkü. Mahkeme-i kübrâda Allah kâdî-i mutlak olacak, peygamberler müdde-i umûmî, savcı yani, onların huzûrunda iki arkadaş gırtlak gırtlığa gelecekler böyle. "Yâ Rabbi, bana azâbı verdin, ben kabûl etdim ama azâbın iki katını buna ver, arkadaşım dediğim bu düşmanıma ver benim. Çünkü yoldan beni bu çıkardı". Kurân-ı Kerîm'de aynen, sarahaten var bu söylediklerim, âyet-i kerîmeler yani. Manâlarını söylüyorum sizlere.

Binâenalâzâlik, kötü şeyleri terk eyle. Güneş gurûba eriyor. Benim konuştuğumdan sakın sen yalnız benim öleceğimi anlama, kendi güneşin de gurûba eriyor. Ömür güneşinin gurûbu gence, ihtiyara bakmaz, yaşlıya, sıhhatliye, hastaya bakmaz. Yatalağın önünde sıhhatli ölür gider.

Sultân Ahmed Câmisinden çıkıyorum, bundan üç Ramazan evvel, son Cuma vaaz etdim orada, Ramazan'da son vaazımı. Oranın müezzinbaşısı vardı, dedim ona ki, "Hakkını helâl et" dedim, "inşâallah bir daha Ramazana buluşuruz sağ olursak, hakkını helâl et" filan dedim. "Canım" dedi, "sen kaç yaşında adamsın" dedi bana "niye hakkını helâl et diyorsun" filan. O bana zannediyor zavallı. Ben geldim, on gün sonra sizlere ömür oldu o. "Hakkını helâl et" deyince, ben kendime zannetdi o.

Onun için aman kardeşlerim, aman evlâdılarım! Allah bu îmân tâcını bizim başımıza koymuş, dîn-i islâm libâsını sırtımıza giydirmiş, bunun kadr u kıymetini bilelim. Vallâhi bütün cihân senin olsa, islâmdaki bulduğun safâ bir yerde bulunmaz. Biraz nimetinden haber vereyim sana. İslâm'da bulduğun şu safâyı, îmân safâsını, îmân devletini hiçbir maddî kuvvetde bulamazsın, maddî zevkde bulamazsın. Hiç imkân ihtimâl yoktur. Ama Allah bu tadı vere, bu tadı tatdır. Onun için ne varsa islâm'da var, ne varsa îmân'da var, ne varsa ihsân'da var, ne varsa Muhammed Mustafâ'da var. Ne saâdet, ne selâmet varsa, Allahu Zül-Celâl Hazretlerinde var ki bizi kendine kul eylemiş.

Vakit dar olduğu için kesiyorum dersimi. İnşâallah aynı âyet üzerine haftaya gene konuşacağım.

Yâ Rabbi, bizi buradan boş gönderme, işitdiklerimizle âmil olmayı ve ihlâs ile yapmayı nasîb ü müyesser eyle.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtın müstakîm.

Resûlullah'a Ümmet Olma Şerefi 11 Mayıs 1979 (13 Cemâziyülâhir 1399)

Kâllallahu Teâlâ fî Kitâbihi'l-Azîz.

Eûzübillâhimineşşeytânirracîm.

Bismillâhirrahmânirrahîm.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا قُوا أَنْفُسَكُمْ وَأَهْلِيكُمْ نَارًا وَقُودُهَا النَّاسُ وَالْحِجَارَةُ عَلَيْهَا مَلَائِكَةٌ غِلَاطٌ شِدَادٌ لَا يَعْصُونَ اللَّهَ مَا أَمَرَهُمْ وَيَفْعَلُونَ مَا يُؤْمَرُونَ⁸³

Sadakallahü'l-Azîm.

Evvel O'dur, âhir O'dur, zâhir O'dur, bâtın O'dur. Mülk, melekût, her şey O'nun yed-i kudretindedir. İsteddiği vakitte, bir şeyi murâd etdi mi, o şeye "kün" der, istediği şey hemen meydana gelir. O'na karşı kimse mukâvemet edemez, inâd gösteremez. Şerîki ve nazîri yoktur. Birdir. Zâtı ehad, sıfatı vâhiddir. Bizim rabbimizdir. Bizi yokdan vâir eyleyen, bir katre su iken, ana rahminde hayız kanıyla, kudret fırçasıyla, bizi tersîm eden, bizi istediği şekle koyan, O'dur. Gene bizi öldürecek ve huzûruna alacak olan gene O'dur. Dünyâ O'nundur, âhiret O'nundur. Mal, mülk, her şey O'nundur. Sen ve ben de O'nunuz.

Bize lutfundan ve kereminden peygamberler göndermiştir. Bâhusûs bizlere cümle peygamberlerin seyyidi, efendisi olan ve bu âlemin yaradılmasına sebep olan Hazret-i Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâmı göndermiş, ahkâmı eskimeyecek olan, dâimâ genç ve dinç bulunan Kurân-ı Kerîm ile bize hitâb etmiştir. Bize iltifat buyurmuştur. Bize salât etmiştir. Esteîzübillah, ⁸⁴ "يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا" âyetiyle bizleri taltîf etmiş, bizleri nidâ-yı kerâmât ile yüceltmıştır, yükseltmiştir. Benî İsrâîl'e "Ey toprakogulları", "Ey suoğulları" diye hitâb ettiği hâlde, onların nebîlerine, "Yâ Mûsâ", "Yâ İsâ", "Yâ Dâvûd", "Yâ Süleymân" diye hitâb ettiği hâlde, Cenâb-ı Peygamber, bizim peygamberimiz ve Allah'ın mahbûbu olan Habîbine hiç, "Yâ Muhammed" diye hitâb etmemiştir. "Yâ eyyühe'r-resûl", "Yâ eyyühe'n-nebiyy", "Yâ eyyühe'l-müddessiru", "Yâ eyyühe'l-müzzemmilü" diye Peygamberimiz'in sıfatlarıyla Peygamberimiz'e hitâb etmiş ve tazîm etmiştir. Ve Peygamberimiz sallallahu aleyhi veselleme tazîm etmemizi bize emr u fermân buyurmuştur.

⁸³ Sure-i Tahrim 6

⁸⁴ Sure-i Ahzâb 43

Gene Resûl, sallallahu aleyhi vesellem, Resûl-i Ekrem ve Nebiy-yi Muhterem, mefhar-ı benî âdem olan Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâm, Allah'dan aldığı emir ile bize şunu bildirmiş, "Birbiriniz sevmedikçe, îmân etmiş olmazsınız. Beni her şeyinizden ziyâde sevmedikçe, îmânınız kemâle ermez". Çünkü Resûlullah'ı Allah sevmiştir ve kendi esmâsını resûlüne takdîm etmiştir, o isimle peygamberini isimlendirmiştir. Allah'ın bir ismi de Muhammed'dir. Gene Cenâb-ı Hakk kendi esmâsından Rahîm, Raûf, Azîz esmâlarını peygamberine vermiştir ve Nûr ismini vermiştir. Ki bunlar Allah'ın isimleridir yani, Cenâb-ı Hakk'ın Esmâ-i Husnâ'sındandır.

Onun için biz çok kutlu bir ümmetiz. İnsanların ve kâinâtın en kısa zamanında bizler geldik, en yüce makâmâtı bizler işgâl edeceğiz. Cennete bizim Peygamberimiz'den evvel hiçbir peygamber giremez. Cennât-ı âliyâta kavim-i Muhammed'den evvel hiçbir kavim vâsıl olmaz. Benî İsrâîl'de bir adam günah işlerse, intihar etmekle mükellef idi. Benî İsrâîl'de. Bize Allah tövbeyi vermiştir. Denizlerin dalgası ve kum zerrâtı kadar günahı olsa bir kimsenin, Cenâb-ı Hakk'a ilticâ etse, Allah o kulunu affeder. Çünkü bende-i Muhammed olduğundan ötürü. Çünkü peygamberini sever, sallallahu aleyhi vesellem.

Cennet, cehennem, arş, kürsî, semâvât, ard, Kabe, Beyti'l-Mamûr, Sidreti'l-Müntehâ, burak, hûri, gılmân, cennetin derecâtı, cehennemin derekâtı, habîbi Muhammed hürmetine halk olunmuştur. Habîbini sevenleri ve habîbine îmân edenleri cennetine alacağını, onlara dîdârını göstereceğini Allah vaad etmiştir. Allah vaadinden dönmez. Yani söz vermiştir. Allah sözünden dönmez. Vaîdinden döner, vaadinden dönmez Cenâb-ı Hakk Celle ve Tekaddes Hazretleri. Gene habîbi Muhammed'ine ihânet edenleri, O'nun dînine ihânet edenleri, O'na îmân etmeyenleri de derekât-ı cehenneme koyacağını vaîd buyurmuştur.

Şimdi Cenâb-ı Hakk bize Kitâb-ı Kerîminde okumuş olduğum âyet-i beyyînâtda, "Sizi bu mertebeye yüceltdim, sizi kendime kul, habîbime ümmet eyledim Kitâb-ı Kerîm'im ile size yâ eyyühellezîne âmenû diye hitâb eyledim".

Öyleyse ey müminler, bu şerefi kaçırmayınız, bu şerefi kirlletmeyiniz, günah ile, isyân ile, nisyân ile. "Hem nefislerinizi cehennem ateşinden, hem de evlâd u ayâlinizi nâr-ı cahîmden, ateşden koruyunuz" diyor Cenâb-ı Allah Celle ve Tekaddes Hazretleri.

Gene Resûlullah sallallahu aleyhi vesellem, bir hadîs-i şerîflerinde, "Küllüküm râin ve küllüküm mesûlün an raiyyetihî". Yani "Hepiniz birer çobansınız, her çoban kendi sürüsünden mesûldür" diyor. Yani hâne sâhibleri, babalar, evlâd u ayâlinizin dîninden, îmânından, iffetinden, ırzından, ilminden, sanatından hepsinden mesûlsünüz. Zâten Cenâb-ı Hakk gene kıyâmetin şiddet ve dehşetini şöylece beyân ediyor, akli başında olanlara, gözünde ibret bulunanlara, Kitâb-ı Kerîm'i okuyup da îmân nûrunu kalbine koyanlara, ⁸⁵ يَوْمَ يَفِرُّ الْمَرْءُ مِنْ أَخِيهِ * وَأُمِّهِ وَأَبِيهِ * وَصَاحِبَتِهِ وَبَنِيهِ. Manâsı, denizden bir katre, şemsden bir zerre, kıyâmet gününde huzûrullahda, Huzûr-ı İzzet'de, kardeş kardeşden, evlâd evlâddan, baba evlâddan, evlâd babadan kaçacaktır, firâr edecektir. Nereye? Kaçılacak yer yok. Bunun sebebi de hak yol gösterilmeyen evlâd, Muhammedî yetiştirilmeyen yavru, babasından davâcı olacaktır. Allah yoluna davet edilmeyen âile, kocasından davâcı olacaktır. "Yâ Rabbi, beni bunun emri altına

⁸⁵ Sure-i Abese 34-36

vermişdin, bana emretseydi, bana dîn-i islâmın ahkâmını tatbîk eder, namaz kıldırır, oruç tutdurur, beni haramdan sakındırırdı. Bu böyle yapmadı. Bana masa hazırlatdırdı. Bana içki koydurtdu, içki sofrasına beni hizmet etdirdi. Namazıma mâni oldu. Benim iffet ve ırzımı ayakaltı etdi. Öyleyse ben suçlu hak etdim, mümin olmak dolayısıyla, fakat bana vereceğin azâbın iki mislini kocama ver" diyecek. Gene evlâd, "Yâ Rabbi, beni âlem-i ulvîden aldı babam, şehvetinden dolayı beni bu süflî dünyâ hayâtına getirdi. Sonra beni kapdı koyverdi, bıraktı. Bana ne Kurân'ı, ne îmânı talîm eyledi. Ne Hazret-i Resûl'ün muhabbetini, ne Ehl-i Beyt aşkını, ne ashâb-ı kirâm zevkini, ne evliyâullahâ olan itâatin şevkini bana verdi. Hayvanlar bile kendi yavrularına dünyâ hayâtını talîm ederken, dostunu düşmanını talîm ederken, avını nasıl tutacak, düşmanından nasıl sakınacak, düşmanı ile nasıl mücâdele edecek, hayvanlar kendi evlâdlarına bunu talîm ederler, hayvanlar bile böyle yaparken, babam denilen bu adam, beni getirdi bu âlem-i süflîde beni bıraktı, benim terbiyemle meşgûl olmadı, beni kaldırdı atdı sokağa. Ben bir suç irtikâb etdim, bin suç irtikâb etdim ama bu bin suç irtikâbının iki mislini babama ver" diyecek.

Âyet-i celîleyi okuduk. Onun için hepimiz birer çobanız. Herkes kendi âilesinden, kendi evlâd u ayâlinde mesûldür. Onun için onları Allah yoluna çağır.

Bu cehennem azâbı iki türlüdür. Geçen hafta size dünyâdaki olan azâbı anlattım. Dînine sâhib olmazsan, diline sâhib olmazsan, donuna sâhib olmazsan, beline sâhib olmazsan, 'an'anene sâhib olmazsan düşmân sana cehennem azâbını burada tatdırır. Geçen hafta söyledim size. Anlattım, söyledim. Kâfir tatdırır sana. Onun için, okumak lâzım, okumakla kalmayıp dîn-i islâma sarılmak lâzım. Çünkü dîn-i islâmın misâli bir ip gibidir. Bir ucu Allah'ın yed-i kudretinde, bir ucu dünyâyâ bırakılmışdır. Her kim ki dîn-i islâma sarılırsa muhakkak Allah rızâsına erer ve cennete girer ve cemâlullahâ erer ve cennetin zevk u safasına dalar. O ipi terk edenler muhakkak nâra yuvarlanırlar.

Allah'a giden yol, o kadar çok ki, insanların idrâki rakamları saymaz, bu yolun sayısını. Ama ancak Resûlullah'ın kapısı açıktır. Hazret-i Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâmın. O kapıdan giren Hakk rızâsına erecektir. Onun için dînine sâhib ol. Seni iki cihânda azîz eden dînidir.

Sıkıntıya geldiğin vakitte Allah de, refaha çıktığın vakitte zikrullahı terk eyle, fakîr olduğun vakitte Cenâb-ı Hakk'a ibâdet kıl, eline dünyâ metâ'ı girdi mi Allah'a isyân eyle, bunlar islâm sıfatları değildir, müslümanların ahlâkı değildir, müslüman sıfatı hiç değildir, îmân sıfatı hiç değildir! Darda ve varda dâimâ Allah de! Dilin Allah'ı zikretsin, gönlün Hakk'a îmân eylesin, gönlünde Allah aşkı, Allah muhabbeti, Allah sevgisi, Allah Resûlü'ne sevgi bulunsun ki iki cihânda azîz olasın.

Bütün dünyâ senin olsa, bir gün elinden çıkacaktır. En büyük vâiz, akli başında olanlar için, ölümdür. Ondan daha güzel bir vâiz olmaz. Hattâ en nihâyetinde kişi ölür de onu kürsü-i musallâya çıkarırlar, vaaz etsin diye. Yani cenâzeyi koydukları musallâ var ya, onun ismi kürsüdür, kürsü-i musallâ. Meyyit ve mevtâ vaaz eder. Ama duyana! Görene! Köre ne! Kürsü-i musallâya çıkar mevtâ vaaz eder, der ki, "Dün ben sizin gibiydim. Yarın siz benim gibi olacaksınız. Sizin de malınız, mülkünüz elinizden çıkacak, evlâd u ayâliniz, hepsi yetîm

kalacak. Dünyâ metâ'ından hiçbir şey âhirete götüremeyeceksin. Ancak vebâlini götüreceksin yâhud sevabını götüreceksin. Bak benim hâlimi görün".

Nice pâdişahlar ölümün tadını tattılar. Nice Nemrudlar Allah'ın hışmıyla ölümü pek acı buldular. Nice ölümden kaçanlar, ölüm onları burçlara girdiği hâlde yakaladı ve buldu. Doktorlar, etibbâ âciz kaldı. Aldı onu bu âlem-i şehâdetden âlem-i gayba götürdü. Biz ondan firâr ediyoruz, o bizi kovalıyor.

Ama iki türlü gelmesi var bu işin. A benim sultânım efendim! Birisi Melekü'l-mevt gelir yanına senin, "Merhabâ" der. "Kimsin?" dersin. "Âşıkı maşûka götüreceğim, seni sevgili Muhammed'ine takdîm edeceğim" der. Bir rûhu böyle kabzetmek var. Bir de elinde azâb âyetiyle gelmesi var Melekü'l-mevt'in. ⁸⁶ "وَلَوْ تَرَىٰ إِذِ الظَّالِمُونَ فِي غَمَرَاتِ الْمَوْتِ وَالْمَلَائِكَةُ بَاسِطُوا أَيْدِيهِمْ". "Habîbim Muhammed", bize hitâb yani Peygamberimiz'e hitâb burada bize hitâb, "eğer sen zâlimleri ölürken görsen neler çekiyorlar". Bir de öyle gelmek var.

Bu gelici sana ve bana gelecek! Ne hazırlığın var soruyorum. "Mezarımı hazırladım". Ahmak! Mezar hazırlayacağına kendini mezara hazırla! Hani a'mâl-i sâlihâtın nerededir? Ne yaptın? Hesâba çekdin mi kendini? Allah Resûlü Mahbûb-ı Kibriyâ, "Hâsibû kable en tuhâsebû" buyuruyor, Allah seni hesâba çekmeden, sen kendini hesâba çek. Hazret-i Ömer ibn Hattâb, radiyallahu anh Hazretleri haftada bir defa kendisini hesâba çekirdi. Ve çok zaman hasta olmuşdur, rahatsız olmuşdur, iyilikden ve şerden ne yaptım diye. Böyle bir şey yaptığın yok. Gülüyorsun, yakında karanlık toprak altında yani kabirde çok ağlayacaksın. Cennete gireceğine eline sened mi aldın! Nârdan kurtulduğuna elinde berâtın mı var yoksa! Îmânlı göçeceğine elinde bir senedin mi var! Soruyorum. İçki, fışkı, fuhşîyyat, kötülük. Allah nimetleri ihsân u inâyet buyurmuş, bunları yerli yerine verip seni Allah'a îsâl edeceği yerde, bunları vererek yerine cehennem ateşi alarak sırtına yükleniyorsun, nâra gitmek için. Cehennemde ateş yok, herkes ateşini buradan götürüyor.

Behlûl'le karşılaştılar Hârûn Reşid, Behlûl'e sordu, "Nereden geliyorsun?". "Cehennemden" dedi. "Niye gitdin yâ Behlûl ceheneme?". "Ateş almaya" dedi, "fakat bulamadım" dedi. "Nasıl olur, cehennemde ateş doldu değil mi?". "Ben de öyle söyledim. Mâlik dedi ki, 'Burası boşdur, herkes cehennem ateşini dünyâdan buraya getirir' dedi". Bir yumurta çalanla, bir milyon çalan, ikisi bir yere girse, Allah'ın adâleti nerede olur, soruyorum sana. Bir yumurta çalan, o kadar ateş götürecektir cehenneme, bir milyon çalan, bir milyonluk ateş götürecektir.

Hâlâ uyanmayacak mısınız! Hâlâ Hazret-i Muhammed'e sarılmayacak mısınız! O'nun sünnetine, O'nun dînine, O'nun getirdiği şerîatına hürmet etmeyecek misiniz! O'nun âlimlerine, O'nun velîlerine, O'nun ashâbına, O'nun Ehl-i Beyt'ine muhabbet etmeyecek misiniz! Etmedikçe rezîl oldun, sefîl oldun işte. Sefâletimizin sebebi bu.

Âbâ u ecdâdımız Allah Resûlü'ne hürmet ederlerdi, Allah şarkı garbı onların emrine verdi. Sen şimdi bir papazdan korkuyorsun. Bir çavuş, bir çavuş, Macaristan Kralı'nın tâcını giydirirdi. Senin çavuşun, askerî çavuşun! Açın târihi, görün, uydurmuyorum yani. Şimdi bakıyorsun, senin en yüksek rütbeli adamının karşısına bir artist çıkıyor, onunla o muhâtab

⁸⁶ Sure-i En'âm 93

oluyor. Ne oldu yani, ne kaybetdin Muhammed'den, sallallahu aleyhi vesellem, ve îmândan! Resûlullah'ın dînine ihânetden ne kazandın yani!

İşte dün, işte dün, silâhımız yokdu, topumuz tüfeğimiz yokdu, düşman her taraftan saldırmışdı. Allah dedin, Muhammed Mustafâ dedin, velîlere sarıldın, sancâk-ı şerîfi çıkardın, düşmanı atdın denize! Sonra neden terk etdin dînini, ne zarar gördün dîn-i islâmdan! Sana soruyorum, hitâb ediyorum sana. Ne zararı var yani islâmın sana? Seni azîz etmedi mi? Sen göçebe değil miydin? Seni azîz kılmadı mı? Şarkı garbı senin emrine vermedi mi?

Bir adam Allah'a karşı isyân etmekle kâfir olmaz, bizim mezhebimizde. Yani irtikâb-ı meâsî, küfrü mûcib değildir. Ama zelîl olur. Dîn-i islâma kim sarılırsa azîz olur. Çünkü Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâmın nûru ile azîz olur o, Allah'ın nûru ile aziz olur o.

Sende ibâdet yok, tâat yok, kabahat çok, hiçbir gün günahına nedâmet yok!

"Ağlayamıyorum" diyorsun. Günahına ağlayamıyorsan niye ağlayamıyorum diye ağla! Çünkü Allah diyor ki katı kalblilere, "kaset kulûbuhüm, onların kalbleri taşdan daha katıdır" diyor. Taş Allah korkusuyla çatlar, ağlar, su çıkar içerisinden de, kalbleri taş gibi olan îmânsızların gözünden bir katre yaş çıkmaz. Ağlayana güler, düşene bir tekme daha vurur. "Ben yiyeyim, o yemesin" der. "Ben oturayım, o oturmasın" der. Elâlemin iffetine, ırzına, malına, nâmusuna göz diker. Îmânsız kalb çünkü.

Sizi cennete çağırıyoruz. Allah çağırıyor cennete. ⁸⁷ وَسَارِعُوا إِلَىٰ مَغْفِرَةٍ مِّن رَّبِّكُمْ وَجَنَّةٍ عَرْضُهَا السَّمَاوَاتُ وَالْأَرْضُ أُعِدَّتْ لِلْمُتَّقِينَ. Koşun mağfirete! Üç aylar geliyor. Tövbe istiğfâr et. İbâdetle başla. İbâdetine mağrûr olma sakın hâ! Allah'ın ardı ve semâsı, hazîne-i ilâhî, ibâdetle doludur. Nice âbidler, zâhidler gelmiştir. Sakın ibâdetine mağrûr olma! Allah'a ibâdet kıl yalnız. Kulluğunu yap, azîz olmak istiyorsan eğer.

Allah'ın rahmet kapıları açıldı. Her gece münâdîler nidâ ediyor. Arkasından da felâket haberlerini veriyor. "Ey nâim olanlar, uyuyanlar! Kalkınız, benden isteyeceğinizi isteyiniz, vereyim. Tövbe edenin tövbesini kabûl ederim. Dünyâ isteyene dünyâ, âhîret isteyene âhîret veririm. Ey uyuyanlar! Çok uyuyacaksınız! Binlerce sene uyuyacaksınız sonra toprak altında. O uyku gelip çatmadan kalkın benim huzûruma gelin. Gelin sizinle konuşalım. Beni zikrederseniz ben sizi zikrederim. Benden istediğinizde ben sizi mahrûm etmem. Allah diyeni kapımdan boş çevirmem" diyor Allah Celle Celâluhû Hazretleri.

Bazısına söylüyorsun, "Gencim" diyor. Evlâdım, gence ihtiyara bakmıyor ecel. Burası bir misâfirhânedir. Şu câmiye geldin, bir saat burada kalacaksın, sonra çıkıp buradan gideceğin gibi, dünyâ âlemi de böyle. Bu âleme gelen adam elli sene, altmış sene oturur, sonra çıkar gider. Bak Allah sana vazîfeni bildirmiş. Esteîzübillah, ⁸⁸ وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ. "Ben cinnileri ve insanları beni bilip bana ibâdet etmeleri için halk etdim" diyor Allah. Senin vazîfen Hakk'a ibâdetdir, Allah'ın emirlerine imtisâl, nehiylerinden kaçınmaktır. Yani Allah'ın emirlerine sarılacaksın, yapacaksın, yapma dediklerini yapmayacaksın. Yapma dediğini yapma sakın hâ! Zerre kadar olsun velev ki. Günahın büyüğü küçüğü olmaz, isyân isyândır. Bu küçük günah, bu büyük günah diye ayırma böyle. İsyân isyândır, küçük günahda küçük

⁸⁷ Sure-i Âl-i İmrân 133

⁸⁸ Sure-i Zâriyât 56

cezâ alırsın, üç gün hapsolursun, büyük günahda üç bin gün hapsolursun. Yoksa isyân isyândır.

Onun için akşam sabah tövbe istiğfâr ediniz. Felâket üzerimizde dolaşıyor! Haber veriyoruz. Kerâmet değil. Târihten aldığımız nûr. Felâketler üzerimizde dolaşıyor! Ekmekler sokaklarda çöp tenekelerine atılıyor. Biliyorsunuz ya bundan otuz sene mukaddem, ekmek için iffetini ırzını satanlar oldu. Bunlar unutuldu şimdi çatallara siliniyor ekmekler, sokaklara atılıyor. Bu ekmekleri arayacağız sonra. Felâket dolaşıyor başımızın üzerinde. Tövbe istiğfâr ediniz.

Bu istiğfâr da böyle, "estağfirullah" demekle değil. Ağzından istiğfâr, kalbinden nedâmet, gözünden yaş dökceksin. Yoksa ağzında var, kalbinde yok, münâfık olur adam. Olmaz öyle şey. İstiğfâr ediniz ve ibâdet ve tâata sarılınız ve Allah yoluna boyun veriniz. Allah önünde secde ediniz ki Allah'a en yakın yer kurbiyyetde secdedir. Sakın hâ zinhâr, ben gencim ya ben memûrum ya ben âmirim diye aldanma makâmına. Hiç kimseye makâmı yâr olmadı. En nihâyetde o cansız ata biner, dikişsiz gömleği giyer, bir çıkışla çıkar, bir daha geri dönmez, kabir kapısından içeri girer. Ondan sonra iki âlem vardır. Ya nârdır, ya nûrdur. Üçüncü bir âlem yok. Ya oranın ehli olursun, ya oranın ehli olursun. Allah cenneti de halk etdi, cehennemi de halk etdi. İkisinin de halkını halk etdi, oraya onun ehlini halk eyledi.

Aklını başına al. Tövbe istiğfâr eyle. Gece gündüz tevhîd et cenâb-ı Hakk'a, hem "lâ ilâhe illallah" de. Hem lisânın söylesin bunu, hem kalbin duysun, Hakk sevgisini, Hakk korkusunu. Aşk-ı Muhammedî ile atsın gönlün. Sana yâr olacak olan budur. Ne apartmanını götürürsün, ne rütbeni götürürsün, ne kasanı, ne keseni. Ne o, ne bu seninle beraber gidecektir, belki onların vebâli gidecektir âhiret âlemine.

Bak üç aylar geliyor, tövbe istiğfâr ediniz, tövbe istiğfâr edelim ve Cenâb-ı Hakk'ın yoluna baş koyalım. İbâdet edenler, ibâdetlerini çoğaltsınlar. Beş vakit namaz kılan mümin kardeşlerimiz ki onlar bir mürüvvete ermişdir, bir nimete ermişdir ki, onlar ibâdetlerini çoğaltsınlar. Kurân-ı Kerîm'i okuyunuz. Zikrullahdır. Manâsını anlamasan dahi zikirdir Kurân-ı Kerîm'i okumak. Beş vakit namaz kılan müminler namazlarını çoğaltsınlar. Namaz kılmayanlar, namaza başlasınlar. Kalbim temiz, vücûdum semiz diye kendi kendini kandırma. İlk hesap yevm-i kıyâmetde namazdandır. Salâtın kolay giderse eğer, namazın hesâbını iyi verersen, diğerleri kolay gidecektir. Bu söz benim sözüm değildir, Resûlullah'ın sözüdür. Allah Resûlü buyurdu ki, "Namaz benim gözümün nûrudur", "Bu islâm dîninin direğidir" diyor, "Alâmet-i îmândır" diyor Peygamberimiz sallallahu aleyhi vesellem. Sakın namazını terk eyleme!

Ve cemaate gidiniz, cemaate gidiniz câmilere, cemaate gidiniz. Yaşlılar, ihtiyarlar müstesnâ fakat kudreti olanlar mutlakâ câmiye gitmelidirler. Câmiler bomboş. Sabah namazında Bayezid Câmisine gelsen, imâmla müezzin namaz kılıyor. Burada dört buçuk milyon müslüman var, İstanbul'da yani. Bu ne işdir bu! En kalabalık olan câmi, Fâtih Câmi-i Şerîfi, bütün müminler etrâfı başdan aşağı, üç saf olmakda. Benim küçüklüğümde orta kandile kadar yalnız sarıklı efendiler gelirlerdi, hoca efendiler gelirlerdi. Ondan sonra mollalar gelirdi. O vakit İstanbul'un nüfûsu üç yüz yirmi beş bin kişiydi. Cuma namazında câmiler dolardı. Şimdi dört buçuk milyon diyor resmî olarak fakat yedi milyon var halk, câmilerde cemaat yok. Câmide cemaat sayılmaz bu. Eğer câmide cemaat olacak olursa, bu kadar câmiden daha iki mislini yapmak lâzım gelir. Sokaklar almaz halkı.

Namazdan ne kötülük gördüler anlamadık. Allah'dan ne zarar gördüler anlamadık. Bire Allah'dan korkusuz! Hiç izânın, irfânın yok mu! Gözünün nûrunu söndürürse, hangi doktor gözüne nûr verir senin? Ya Allah senin aklını elinden alırsa, malına mülküne sâhib olur musun? Git tımarhâneyi gör. Nice mal sâhiblerini akıldan mazûr diye oraya atmışlar, kendilerine hacir tayîn etmişler, çırlıçıplak dolaşıyorlar. Neyine güveniyorsun yani? Allah'dan korkmaz mısın ki yarın Allah huzûruna varacaksın, Allah huzûruna varacağız yani. Niye isyân ediyorsun? Bu isyân nedir? Bu nisyân nedir? Bu gaflet nedir? Soruyorum sana. İnsâf ile düşünelim, karşı karşıya oturalım. Yani ben senden daha iyi değilim. Sana böyle hitâb etmekle ben daha iyi değilim yani. Allah cümlemizi iyi etsin ve iyilerle haşretsin, sâlihlerle.

Ey müminler! İbâdet ve tâatınıza sarılınız ve evlâd u ayâlinizi Allah yoluna teşvik ediniz. Kâfir gelirse, geçen hafta anlatdım size, hiç merhameti yoktur. Gene size söyleyeyim, geçen hafta unuttum söylemeyi, İspanya, gene bundan bahsedeceğim bir mikdar, bir lokma, aklı olan için kâfi, İspanya sekiz yüz sene müslümanların elinde kalmıştır. Vaktâ ki müslümanlar, kendi nefislerini nârdan korumadılar ve evlâd u ayâllerini Allah'ın istediği gibi yetiştirmediler, düşman geldi, orasını aldı. Sekiz yüz sene sonra. Ve ahid koşdular düşmanla, kâfirle. Dediler ki, "Biz dînimizde serbest olalım, mezheblerimizde". "Evet" dediler, "dînde, mezhebde serbestsiniz" dediler. İş rabt olununca bu ahdi kaldırdılar. "Müslümanlara karşı verilen ahdin kıymeti yoktur" dedi kâfir. Ondan sonra müslümanlara, "Hıristiyan olacaksınız" dedi kâfir. Namaz men edildi, abdest men edildi, kıyâfet men edildi, yazı men edildi, o devirde, o İspanya müslümanlarına. Sonra hıristiyan olacaksınız diye zorladılar. Birçokları korkuyla hıristiyan oldular. Bir kısmı îmânını ketmetdi. Fakat kâfir bırakmadı ki. "Siz iyi hıristiyan olmadınız, biz sizin rûhunuzu temizleyeceğiz" diye bir senede yalnız iki yüz seksen beş bin müslümanı ateşde yakdılar. Bir daha söyleyeyim mi? Bir senede iki yüz seksen beş bin, yalnız bir senede, iki yüz seksen beş bin müslümanı ateşde yakdılar. "Rûhunuz temizleniyor, mâdem hıristiyanınız, tertemiz âhirete gidin" diye yakdılar müslümanları. Ve her sene böyle yaka yaka yaka orada islâm bırakmadılar.

Onun için düşmanın katiyyen şefkati ve merhameti yoktur. Vahdetinizi, birliğinizi koruyunuz. Birbirinize sâhib olunuz ve sarılınız. Hak ve hukûka riâyet ediniz. Renge, ırka filan bakma! "Muhammedü'r Resûlullah" diyen senin kardeşindir. Kim "Lâ ilâhe illallah Muhammedü'r Resûlullah" dedi, senin kardeşindir o. Allah ilân ediyor, ben söylemiyorum, ⁸⁹"إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ إِخْوَةٌ". Allah ve Resûlüne inananlar, birbirlerinin kardeşleridir. Bu buğzu, kîni, adâveti terk eyle, sarıl birbirine. Sonra pişmanlık fayda vermez!

Bir zaman gelir, dersin ki, "Bunu Efendi bize söylemişti" dersin ama iş işden geçmiştir artık. O geçti, bir daha gerisin geri gelmez iş. Mermi, silahın deliğinden çıkdı bir defa. Kurşun silahın ağzından çıkdı mı, geri dönmez bir daha. Geçti gitdi.

Ey müminler! Tövbe istiğfâr ediniz ve Cenâb-ı Hakk'a tevhit ediniz ve Allah'a ibâdet kılınız. Kötülüklerden kaçınınız. Birbirinize şefkat ve merhamet gösteriniz ve muhabbet gösteriniz, Allah Resûlü Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz Hazretlerini her şeyimizden ziyâde sevelim ki îmânımız kemâle ersin. Çoluğumuzu, çocuğumuzu, âilemizi hak yola davet

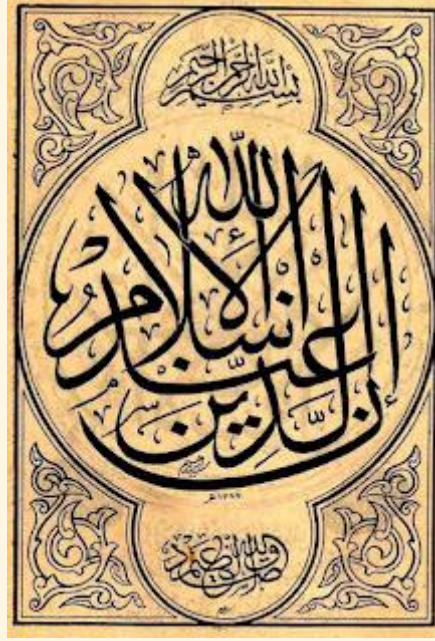
⁸⁹ Sure-i Hucurât 10

edelim, onlara Kur'ân-ı, şerîat-ı Ahmediyyeyi, ahkâm-ı Sübhâniyyeyi talîm edelim. Bildiğin kadar, öğrendiğin kadar.

Yâ Rabbi, senin rızâ-i şerîfin için işimizi gücümüzü terk etdik, senin mescidine geldik, senin hânene geldik, boynumuzu büktdük, elimizi açdık, senin kelâmından, Habîbinin kelâmından, mazlûmların hâlinden, sâlihlerin ahvâlinden haberler verdik yâ Rabbi, onların hürmetine bizi affet, buradan boş çevirme. Zâhirlerimizi şerîat-i garrâ-i Ahmediyyenin nûruyla pür-nûr, bâtınlarımızı envâr-ı Kurân ile münevver eyle Yâ Rabbi.

Vallâhu yed'û ilâ dâri's-selâm, ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtın müstakîm.

İslâm Nimeti
25 Mayıs 1979 (27 Cemâziyülâhir 1399)

Kâllallahu Teâla fî Kitâbihi'l-Azîz
Eûzübillahimineşşeytânirracîm

Bismillahirrahmânirrahîm

إِنَّ الَّذِينَ قَالُوا رَبُّنَا اللَّهُ ثُمَّ اسْتَقَامُوا تَتَنَزَّلُ عَلَيْهِمُ الْمَلَائِكَةُ أَلَّا تَخَافُوا وَلَا تَحْزَنُوا وَأَبْشِرُوا بِالْجَنَّةِ الَّتِي كُنتُمْ تُوعَدُونَ⁹⁰

Sadakallahü'l-Azîm

Dilleriyle Allah'ı tevhîd eden, gönülleriyle Cenâb-ı Hakk'ın birliğine, vahdâniyyetine inanan, Allah'ı seven, O'nun habîbi, cümle peygamberlerin serdârı, seyyidi, imâmı, Hazret-i Muhammed aleyhi's-salâtü vesselâma, î mân edip Fahr-ı Risâlet'i her şeyinden ziyâde severek î mânını kemâle erdiren. Hakk'ın cennetine tâlib rızâsına râgıb, cemâline âşık olan âşık-ı sâdıklar!

Dayanılacak ve güvenilecek bir yer vardır. O da Allah kapısıdır, Allah Celle Celâlehû Hazretlerinin kapısı. Cenâb-ı Hakk'a giden kapı, açık olan kapı, bâb, yol, peygamberlerin serdârı olan Mahbûb-i Kibriyâ Muhammed aleyi's-salâtü ve's-selâmın açmış olduğu kapıdır ki, dîn-i islâmdır. Allah indinde dîn olarak yalnız, mücerred, islâm dîni vardır. Hakk'ın râzı olduğu dîn budur. Esteîzübillah, ⁹¹"إِنَّ الَّذِينَ عِنْدَ اللَّهِ الْأَسْلَامُ". Allah indinde dîn olarak ancak islâm dîni vardır. Allah bizi bu yola sülûk ettirmiş ve tevfiğiyle, lutf u keremiyle bir mümin babanın sulbünden Besmele ile ana rahmine düşürmüş, sonra bu âleme getirmiş ve bu âlemde de bizlere büyük iltifâtı olmuş, bizim ismimizi müminler defterine kaydeylemiş ve Kurân-ı Azîminde de bizlere "yâ eyyühellezîne âmenû" hitâbıyla, hitâb-ı kerâmât ile hitâb eylemiştir ki bundan daha büyük bir nimete eren bir millet, bir kavim yoktur. Ancak bizler varız bu nimete eren. Bizden evvel ne kadar kavim, ne kadar millet geçdiyse, bunların hiçbirisi bu

⁹⁰ Sure-i Fussilet 30

⁹¹ Sure-i Âl-i İmrân 19

nimete nâil olamamışlardır. Bizim zamanımız gâyetle az, yani Resûlullah ile kıyâmet arası. En büyük nimet bize verilmiş, en büyük nimet bize nasîb olmuştur. Yarın kıyâmet gününde de evvelâ bizim hesâbımız görülecek ve cennete en önce Resûlullah sallallahu aleyhi vesellem, arkasından ümmeti olan bizler dâhil olacağız.

Allah bizi dîn-i islâmda sâbit-kadem etsin ve Besmele ile ana rahmine düşdüğümüz gibi, dünyâya fitrat-ı İslâm üzere doğduğumuz gibi, bu âleme islâm olarak getirdi, islâm olarak yaşatsın ve islâm olarak öldürsün, rûhumuzu mümin olarak kabzeylesin ve sâihlere ilhâk eylesin.

Gece gündüz Allah'dan dileyiniz ve ağlayınız ve sızlayınız, ille îmân üzere göçmeyi Allah'dan dileyiniz. Birçok insanlar okudular yazdılar, dînî kitaplar da yazdılar, sonra son nefesde îmânsız göçdüler. Bu bir acâib hâldir, ahvâldir. Onun için her namazda إِهْدِنَا الصِّرَاطَ⁹² الْمُسْتَقِيمَ "vardır. Bunu ben her dersde söylerim hemen hemen. Çok mühim olduğu için söylüyorum. Allah da her namazda bize Sûre-i Fâtiha'yı okumamızı vâcib kılmıyor mu? إِهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ ". Manâsı, "Yâ Rabbi, sırât-ı müstakîm olan dîn-i islâmda bizi sâbit-kadem et" diyoruz Allah'a. Çünkü Allah sevmediği kullarının ismini dîn-i islâmdan siler.

Gençler! Rahat oturunuz. Bizim hutbemiz beş on dakîka fazla oluyor, ayaklarının ağrısından hutbeyi anlayamazsın. Onun için rahat rahat otur, rahat rahat dinle. Ayaklarını kibleye uzatma, dünya kelimesi konuşma, dünyâ kelimâtı, bir de uyuklama. Vaktini uykuyla geçirme.

Bir adam müslüman bir ananın babanın sulbünden müslüman olarak gelir, müslüman olarak yaşar, sonra son nefesde îmânsız göçer. Hem de ufak bir şeyden dolayı. Çünkü Allah Celle Celâluhû Hazretleri, kulları arasında velîlerini gizlemiştir. Gadabının hangi günahda olduğunu da sırlamıştır, bildirmemiştir. Gadab-ı ilâhî hangi günahdadır, küçüğünde mi, büyüğünde mi, bilmiyoruz. İsm-i a'zamını da Esmâ-i Husnâ içinde gizlemiştir. Zâten Allah'ın ism-i asgarı yokdur, küçük ismi yokdur, hepsi büyükdür. Allah âlîdir. Allah noksan sıfatdan münezzehdir. Allah güzeldir. Allah güzeldir, güzeli sever. Allah kullarına lutufkârdır, latîfdir, lutfeder, ihsân u inâyet eder. Görmüyor musun, bu kadar günah işledik, hiçbir zaman bizim rızkımızı kesmedi. İbâdetine çağırdı, gitmedik, bizi taş etmedi. Yapma dediklerini yaptık, Peygamber'in sünnet-i seniyyesine karşı geldik, bilmeyerek, bilerek, gene Allahu Teâlâ ve Tekaddes Hazretleri isimlerimizi dîvân-ı islâmdan silmedi, bizi buraya aldı, huzûruna çekti.

Câmiye gelen kimse bilsin ki sevilen kişidir. Bir adam câmiye geliyor mu, bilsin ki sevilen kişi. Sen sevmediğine evinin kapısını açmazsın. Câmiler Allah'ın beytidir, Allah'ın evidir, Allah sevmediğini evine almaz. Sıkıntı basar adama. Hattâ Resûlullah sallallahu aleyhi vesellem, Cenâb-ı Muhammed Mustafâ sallallahu aleyhi vesellem, sâhib-i risâlet, rahmeten-lil-âlemîn, şöyle buyuruyor, "Münâfıklar mescidde, kuş kafesde nasıl sıkılırsa öyle sıkılır" diyor. Bak sana söyleyeyim, hep bunların mihenk taşları var. Câmide sıkılıyorsan bil ki, nifakdan kurtaramamışsın kendini, istiğfâr eyle. İbâdetinden zevk almıyorsan, bil ki kazancında haram var. Kazancında haram olan kimse, ibâdetden zevk alamaz, şevk duymaz, sıkılır ibâdetden. Kazancın helâl mı, harâm mı? Harcadığın yere bak, nereye sarfediyorsun paranı. Oradan bilirsın, harâmdan mı kazandın, helâlden mi kazandın paranı, oradan da belli olur o iş. İçkiye

⁹² Sure-i Fâtiha 6

giden, fısqıya giden filan bilsin ki parasının içerisinde haram var, oraya gidecek o. Çünkü bütün sular denize akar. Her şey cinsine çeker. Harâm harâma gider. Helâl helâla gider. Habîsât habîsler içindir, tayyibât tayyibler içindir. Güzellikler güzeller içindir, çirkinlikler çirkinler içindir. Geçiyoruz.

Allah ism-i a'zâmını esmâsı içinde sakladı, Kurân'ı içinde sakladı, bütün Kurân'ı okusunlar içindir. Gadabını da sakladı Allah. Onun için "Bu günah küçük, bir şey lâzım gelmez" deme. Allah'ın gadabı belki o günahdadır. Sana bunun hakkında nice misâller veririm ama yerimiz müsâid değildir. Küçük günahlar şuna benzer. Yukarıdan damla şeklinde damlayan su, taşı deler. Büyük su geldiği vakitte akar ve gider. Onun için öyle küçük günah deyip de Allahu Teâlâ'ya karşı âsî olma. Günah günahdır. Günahın küçüğü büyüğü şununla ayrılır. Büyük günah işleyen büyük cezâ alır yani hapisânede çok yatar. Allah'ın hapisânesi var, ismine cehennem derler. Âsîler, münkirler, kâfirler, münâfıklar orada hapsolunurlar. Müddeti herkesin yapmış olduğu suça göredir. Âsî olan Ümmet-i Muhammed îmânını kurtardıysa, bir müddet yandıktan sonra şefâat-i Resûlullah ile âzâd olur. Ama kâfirler müebbed orada kalırlar. Allah muhâfaza buyursun. Gene bu âlemden sonra bir âlem daha var. Sâlihler, âbidler, âşıklar, Allah'ın sevgilileri için. Ona da cennet derler. O da kısım kısımdır. Cennet-i zât vardır, cennet-i sıfat vardır, cennet-i efâl vardır. Sen hangisindensen, lâıyk olduğun mertebeye erersin. Cehennemde korkunç bukağılar vardır, akrepler ve yılanlar vardır, ateşdendir, zincirler vardır, kelepçeler vardır. Hiç inkâr etme, giden gelen var mı diye bana sorma, yakında gideceksin, gözünle göreceksin. Yakın zamanda, çok yaklaştı hem de, çok yakında. "Küllü âtin karîb", her gelici çok yakındır.

Onun için aklını başına devşir ve Allah'ın çizmiş olduğu yoldan ve Cenâb-ı Hakk'ın açmış olduğu kapıdan içeriye gir. Ki Hazret-i Muhammed'dir o kapının başı, O'na kim sarılırsa, Resûlullah'ı kim severse, mahrûm olmaz. Cennet ve cehennem Peygamber'e müsahhar kılınmıştır, sallallahu aleyhi vesellem. O kapıdan bir adam girdi mi, Hazret-i Muhammed'in kapısından, sallallahu aleyhi vesellem, Resûl-i Ekrem Efendimiz'in kapısından girdi mi, o, Hakk'ın rızâsına, rıdvânına, cemâline nâil olur. O kapıdan içeri sokmazlarsa, felâket olur iş.

Onun için câmiye gelmişsin buraya, sen davetlisin, davetli! Hakk seni huzûruna almış, ondan bileceksin. Ama Allah'ın sana olan bu rağbetini, bu davetini sûistimâl etme. Secdegâhında Hakk'ın kudretini düşün. Rûkûunda Allah'ın azametini nâil ol. Secde-i uhrâda Hakk ile kavuş ve buluş, Allah ile seviş. Namazın senin için mi'râc olsun. Seni namaz Allah'dan uzağa götürmesin. Çünkü çok namaz kılanlar var ki o namaz kılanların namazları, onları Hakk'dan uzağa götürdü. Günahdan kaçınmadılar çünkü, kıymetini bilmediler. Sonra nihâyeti perîşân oldular.

Olacak olur. Ne tehîr olur, ne tacîl olur. Yarın için endîşe duyma. Hakk'a teslîmiyyetin olursa, başın dinç olur. Yarın için şu endîşede bulun. Îmânsız göçersem, bu âlemden îmânsız gidersem hâlim nice olur diye düşün. Bunun için çok kork. Her namazda, ⁹³ إِهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ " de yani "Yâ Rabbi, sırât-ı müstakîmde benim ayağımı sâbit-kadem et, dîninden, huzûrundan kovma" de Allah'a ve sızlan ve ağla. Ve gece Cenâb-ı Hakk'la başbaşa kal. Kişi

⁹³ Sure-i Fâtiha 6

sevdiğiyle tenhâlara gider. Allah'ı seviyorsan, tenhâda başbaşa kal. Beş vakit namaz âşikârdır, riyâ olmaz. Ezân-ı Muhammedî âşikâre okunuyor. Beş vakit namazın riyâsı olmaz. O, müslümanların boynunun borcudur, Allah'ın emridir, Peygamber'in gözü nûrudur, Dîn-i islâmın direğidir, îmânın alâmetidir, müminin burağıdır, müminin mi'râcıdır namaz. Beş vakit ezân alenî okunuyor, beş vakit namazı muhakkak kılacaksın, imkânı yok bırakamazsın onu. Ama bunu seve seve kıl. Sakın gencim diye namazı terk etmeye kalkma. Yakın zamanda, okuduğum âyet-i kerîme onu gösteriyor, yakın zamanda, bilmiş ol ki kapıya cansız at gelecek. Sana "Ömrünü nerede sarf etdin? Parayı nereden kazandın, nereye sarf eyledin? "İşitdiğin ilimle ne amel etdin?" diye soracaklar. Bir daha söylüyorum. "Gençliğini nerede yıpratdın? Ömrünü nerede kocaltdın? İşitdiğin ilimle ne amel etdin? Parayı nereden kazandın nereye sarf eyledin?" diyecekler sana. O cansız at kapıya gelecek. Arkamızdan çocuklarımızı yetîm, âilelerimizi dul bırakacak. Annelerimiz, babalarımız sağ ise, biri saçını, biri sakalını yolacak. Birisi Allah diye bağırarak. Kimisi isyân edecek, kimi Allah'a mutî olacak. Olacak bu hâdise yani kurtuluş yok bundan, çâre yok.

Öyleyse geldin ve gidiyorsun yani köprü üstündesin. Yani Kadıköy tarafından İstanbul tarafına geçiyorsun. Ana rahminden çıktın, köprüye bindin, bu tarafa geçtin mi, âhiret. Bu köprü on dakika, on beş dakika sürüyor, öbür köprü altmış sene sürüyor, yetmiş sene sürüyor, seksen sene sürüyor, adamına göre. Kimi çabuk gidiyor, kimi yavaş gidiyor yani. Bunun da misâllerini vereceğiz. Ömürler nefes sayısıyladır. Ömürler nefes sayısıyla.

Onun için Allah'a teslîm ol, Allah'ı bil, Allah'ı bul, Allah ile ol. Allah'ı zikreyle, gecede ve gündüzde, âşikâre ve gizli. Allah diyen mahrûm kalmayacaktır. Senin vazîfen, Allah'ı bilmek, Allah'ı bulmak, Allah'ı zikretmek, O'nun habîbi Muhammed'ine uymak, Hakk rızâsına nâil olmak, cennete dâhil olmak, cemâl-i ilâhîye mazhar olmaktır. Hakk rızâsını kazanmaktır. Allah'ı râzı kıldın mı zâten cennet senin önüne serilecektir, açılacaktır, sekiz cennetin kapısı açılacaktır. "Kulum ben senden râzıyım, sen de benden râzısın. İşte açdım sekiz cennetin kapısını da" dediği vakitte, eğer âşık-ı billah ise, "Yâ Rabbi, cenneti ehline ver, ben seni istiyordum zâten, dünyadayken gece gündüz seni isterdim. Ben seni istiyorum" diyecektir. Bak ister hûri, ister gilmân, ister vildân, ister cennetin nehirleri, su nehri, bal nehri, süt nehri, şarap nehri, köşkler, saraylar, haymeler, ister bunları, ister Hakk Teâlâ'nın kendisi, hangisini istiyorsun? Herkesin aşkı, isteği, arzusu ne ise o verilecektir.

Bak içinde bulunduğumuz ayın yani Cemâziyelâhirin son günleri, pazar günü Receb ayının biridir. Bu Receb ayı, Allah indinde çok muhterem ve mübârek bir aydır. İçinde bir gece var, Leyle-i Regâib, regâib rağbetin cem'idir. Yani bütün melâike-i kirâm hazerâtı o geceye rağbet ediyorlar. Acaba neden? Fahr-ı Risâlet'in ana rahmine düşüp, annesi Âmine'nin hâmile kaldığını bildiği gündür.

Birinci gün oruç tutarsan, üç seneye muâdildir orucun sevabı. Ama oruç tutmaya kudretin yoksa eğer, dilini tut. Giybet etme, küfretme, adam kalbi kırma, gönül yıkma. Gönül yıkmak Kabe'yi yıkmaktan daha berbatdır. Kabe'yi İbrâhim Peygamber yapmış, taşdan toprakdan binâ edilmiştir. Onu yıkan zâlimdir. Mâni olanlar da zâlimdir. Çünkü Allah öyle diyor, ⁹⁴ "وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ مَنَعَ مَسَاجِدَ اللَّهِ أَنْ يُذَكَّرَ فِيهَا اسْمُهُ وَسُئِلَ فِي خَرَابِهَا". Allah'ın mescidlerini men edenden daha zâlim

⁹⁴ Sure-i Bakara 114

var mı kâinâtda? Yokdur. Onu taşdan topraktan İbrâhîm Peygamber yapmış, onu yıkarsan zâlimsin. Ya Allah'ın halk ettiği, Allah'ın yarattığı Kabe'yi yıkarsan, ki kalbdır o. Allah, semâvâta ve arda sığmadı, müminin kalbine nazar etdi ve tecelliyât orada oldu. Kalbi yıkmak, elbette daha berbat. Sakın hâ, dilinle incitme kimseyi. Dilin sana halkı soksun, zehirlesin diye verilmedi. Akrep değilsin sen, yılan da değilsin. Dilinden gıybeti, nemâmeyi, sebbi, küfrü, şetmi at, dilini zikrullah ile süsle. Hak kelâm konuş, güzel konuş. Kimsenin kalbini kırma, tatyîb-i hâtır eyle. Hak konuş, hak söyle, halkı Hakk'a davet eyle. Vazîfen budur senin. Kulları Allah'a davet et, Allah'a çağır. Allah'a çağır kulları bu diline. O dil, insanı a'lâ-yı illiyyîne götürür. Yani a'lâ-yı illiyyîn demek, en yüksek makâm demek, senin anlayacağın. Gene o dil, insanı esfel-i sâfilîne götürür. Yani insanı cehennemine esfeline götürür, gene o dil parçası. İki et parçasına sâhib olmayan insan değildir. Biri iki çene arasındaki dil, birisi de iki bacak arasındaki bulunan et parçası. Anlıyorsun değil mi? Onlara sâhib olmayan insan değildir. Her ne kadar sûretâ insan da görünse hakîkatde hayvandır. Nefsine ve uçkuruna ve diline sâhib ol. Dilin cirmi küçük, cürmü gâyet büyükdür. Onun için Cenâb-ı Allah onu, dokuz boğum gırtlak, bir dudak, bir diş emrine verdi. Bir de sana irâde verdi ki nefesine, diline sâhib olasın diye. Bak dokuz tâne boğum var.

Sıddîk-i Ekber Cenâb-ı Ebâbekir, ekseri zamanda mübârek ağzına taş alırlardı. Bir şey söyleyeceği vakitte söyleceği sözü düşünür, "Acaba ind-i ilâhîde mergûb mudur, matrûd mudur. Allahu Teâlâ beni bundan dolayı muâheze mi eder?" diye, ondan sonra ağzından çıkarırdı taşı, öyle konuşurlardı. Sen bunu yapamazsın ama hiç olmazsa hak kelâm konuş. Allah de. Allah de, mahrûm olmayacaksın.

İkincisi, bacak arasındaki et parçası. İnsanı rezîl ve sefil eder. Hemen beş dakîkalık zevk için Allah'ı ve peygamberini üzme. Onlara eziyet cefâ etme. Allah'ın sevmediği şey o. Ondandır kaçın ki felah bulasın. Bütün ibâdetin habt olunur, insanlığın elinden gider. Sakın hâ! Sakın hâ! İffetli, ırzlı, nâmuslu ol, özün sözün doğru olsun. Sen Muhammed'sin, Resûlullah'a lâayık bir ümmet ol. Allah'a lâayık bir kul, Hazret-i Muhammed'e lâayık bir ümmet ol. Nefsine hâkim, sözünde sâdık, ahdine vefâkâr ol. Sabırlı ol, metânetli ol. Mürüvvetli ol. Affı sev, keremi sev, kötülüklerden kaçın. O vakit sûretâ insan olduğun gibi sîreten de insan olursun ki, Allah'ın da istediği budur.

Bu âlemden öteki âleme geçmenin ahvâlinden bir şeyler söyleyecektim fakat vakit dar olduğu için geçiyoruz.

Receb ayının birinci günü pazar günüdür. O gün oruç tutan, üç sene oruç turmuş gibidir. Allah öyle sevap veriyor. Allah'ın bazen öyle sevabları vardır ki ufak bir şey icrâ edersin, kıymet verdiğin büyük ecirlerden daha büyük ecir alırsın. Onun için en ufak sevaba koş, en ufak günahdan kaçın. Sana misâllerini vermişdim.

Şeyh Mansûr Hazretleri ölüyormuş. Yani ölmüyormuş, oluyormuş. Ölüyor kelimesiyle konuştum, bilmeyenler öğrensın diye yaptık o işi. Bu âlemden gidiyormuş yani göçüyormuş. Âşıklar, sâdıklar, sâlihler, iyi insanlar ölmezler, olurlar. Hayvanlar ölür. Ağlıyormuş Hazret-i Şeyh, gözlerinden yaş döküyormuş.

İyi dinle, kulağını benden yana ver! Sana mühim bir kıssa vereceğim ki inşâallah onunla âmil olacaksın. Çünkü unutursun ekserisini.

Çocukları dediler, "Baba nedir ağlaman?". Dedi, "Korkuyorum". "Biz doğduk seni Hakk'ın önünde bulduk, âhirete gidiyorsun gene Cenâb-ı Hakk'ın önünde Hakk korkusuyla gözyaşı döküyorsun" dediler. "Evlâdım ne olacağım malûm değildir. Allah hidâyet etmezse, hidâyete mazhar kılmazsa, hâlimiz nice olur bizim?" dedi. Ve vefât etdi, âlem-i cemâle göçdü. Rüyâda gördüler, dediler ki, "Ne haber?". Dedi, "Kurtuldum". "Elbet kurtulursun" dediler, "yetmiş iki haccın var idi, bu kadar salâtın, sıyâmın var idi". "Yok yok" dedi, "Allah bana sordu, 'Ey günahkar ihtiyar! Sen bu yaşında bana karşı günah yapmaya hayâ etmedin, günah işledin, ben sana dünyâda iken azâb etmeğe hayâ etdim, rızkını kesmedim senin' dedi bana. 'Neyle geldin bana?' diye sordu. Eli boş gidilmez gidilen yere. 'Ne getirdin?' diye sordu. Ben dedim ki, 'Yâ Rabbi, biliyorsun, yetmiş iki haccım var, yayan gitdim Kabe'ye memleketimden. 'Onları ben kabûl etmedim' dedi.

İyi dinle!

"Sonra ben ona dedim ki, 'Bulûğa erdiğimden tâ ölünceye dek Yâ Rabbi, ⁹⁵وَاعْبُدْ رَبَّكَ حَتَّى يَأْتِيَكَ الْيَقِينُ", bu âyete hürmeten hep ibâdet tâatda bulundum, saçım sakalım senin ibâdetinde ağardı'. 'Onları da kabûl etmedim. Senin kulluk borcundu onlar'. Sonra ben dedim ki, 'Oruç tuttum'. 'Onları da kabûl etmedim' dedi. Sonra 'Neyle geldin bana?' diye sordu gene. O vakit ben dedim ki, 'Şeyh Mansûr şimdi helâk oldu' dedim. 'Yooook helâk olmadın' dedi, 'bir gün yolda gelirken yola diken atmışlardı, o dikeni yoldan kaldırdın, Ümmet-i Muhammed'in ayağına batmasın diye, o dikenli çalıyı kenara koydun. Sen ona hiç kıymet vermedin. Haccını, ibâdetini öne sürüyorsun bana, onları kabûl etmedim ama o dikeni kaldırdın, yoldan geçen ibâdullahı korudun ya, onun için ben seni affeyledim' dedi, ondan kurtuldum" dedi.

Acaba anlatabildim mi ne demek istiyorum? Yani ufak bir sevap, insanı rızâ-yı Rahmân'a eriştirir. Ufak bir günah da gadab-ı ilâhîye uğratır. İstersen onu da anlatayım.

Hazret-i Îsâ aleyhisselâm bir kabrin yanından geçiyordu, Allahu Teâlâ emretti Îsâ'ya, "Yâ Îsâ, duâ et, o kabirdeki meyyiti dirilteceğim. Sor, konuş, kullarıma ibret olsun".

İyi dinle bakalım şimdi bunu. Şeyh Mansûr dikenle kurtulmuş, yetmiş iki haccı kabûl etmemiş Allah. Etmez ya! Zekât vermiş. Kimin malını kime veriyorsun. Yani bir gözünün görmesini seksen sene namaz kılmakla ödeyebilir miyim zannediyorsun? Bir kere görmek, bir kere! İki kere değil. Seksen sene namaz kılmakla, bir kere bakışın hakkını ödeyebilir misin acaba? Bir kere görmenin, iki kere değil, bir kere görmek. Bir kere işitmek. Allah'ın nimetleri içinde yüzüyoruz da haberimiz yok. Balık gibi. Balık suda yüzer, denizden haberi yoktur. Biz de onun gibiyiz. Hürriyetin, iffetin, ırzın, sıhhatin, âfiyetin, îmânın, Allah'ın verdiği bunca nimetler. Namazla, oruçla filan ödeyeceğini mi zannediyorsun. O kulluk vazîfen senin. Onu da yapmıyoruz zâten doğru dürüst. Kılanlarımız doğru dürüst yapmıyoruz, kılmayanlarımız hiç yapmıyor, kalbimiz temiz filan diye böyle ki bu islâma yaraşmaz, yakışmaz. Kim ki ben Muhammedîyim der, onda sevdiğinin nişânı olması lâzım gelir. Ne nişânın var senin

⁹⁵ Sure-i Hicr 99

üzerinde? Bir nişânını göster bana. İnsan sevdiğini çok zikreder, ismini çok söyler. Meselâ biz gördük, sevenleri gördük kendi efendilerinin yollarından aynen yürüyorlar. Seviyorlar çünkü. Hazret-i Muhammed'i seviyorum diyorsun, hani ne nişânın var üzerinde? Soruyorum sana ve kendime de soruyorum. Haydi. Ne yaptın yani? Seni mahrûm edeni mahrûm etmedin mi? İkrâm etdin mi ona? Yok. Ya sana zulmedeni affetdin mi? Hayır. Hani ya Peygamber'i seviyordun ya. Seni terk edeni sen terk etmedin değil mi, peşinden gidiyorsun, arıyorsun dîn kardeşini? Peygamberimiz böyle yaptı, sallallahu aleyhi vesellem. Acaba anlatabildik mi? Yâ Rabbi, anlat, dinlet, amel etdir, ihlâs ile yapdır Yâ Rabbi. Habîbin Muhammed hürmetine.

Duâ etdi Hazret-i İsâ aleyhisselâm, kabir şakk oldu, o zât zuhûr etdi. "Sor" dedi Cenâb-ı Hakk, "ne yapardı". Çünkü Hazret-i İsâ ile ölü konuşacak, dirilen ölü, biz dinleyeceğiz. "Ben yevmün cedîd rızkun cedîd çalışırdım yani her gün kazanır her gün yerdim, hammallık yapıyordum". "Kabirde hâlin nedir?". "Azâb-ı ilâhîye müstehak oldum" dedi. "Sebebi ne?". "Bir gün odun taşıyordum, yemek yemişdim, dişimin arasında yemiş olduğum yemekden bir şey kalmıştı. Odun sâhibinin haberi olmadan, bir kürdan kopardım ondan dişimi karıştırdım, o kürdanı yere atdım. Bundan bu azâba uğradım" dedi.

Allah zerre kadar hayrı da zâyî etmez, zerre kadar günahın hesâbını da sorar. ⁹⁶ فَمَنْ يَعْمَلْ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ شَرًّا يَرَهُ "Bundan maksadımız ne, niye konuşuyorum bunları? Zerre kadar hayra koş, zerre kadar şerden, kötülükten kaçınacaksın. Acaba anlatabildik mi? Allah bahâ Allah'ı değildir, bahâne Allah'ıdır.

İbâdetini kulluğunu yap. Dilin tutulmadan Allah de. Bir gün gelecek, dilin tutulacak. Bir gün gelecek çenemiz kilitlenecek. O çene kilitlenmeden Allah de. Bir gün gelecek, donup kalacağız böyle, ne kolumuzu kaldıracabileceğiz, ne belimizi. O gün gelmeden Allah'a kıyâm, rûkû, sücûd eyle. Allah'ı tesbîh et. Bir gün gelecek malına mülküne sâhib olamayacaksın. O gün gelmeden onları Hakk yoluna dağıt. Hepsini ver demedim. Rızkından ver. Senin meşrebine kalmış iş, aşkına kalmış, itikâdına kalmış, Allah'a tevekkülüne kalmış. Karışmayız. Şerîatin hükmü, kırkda birini vermekdir. Hesâb eder verirsın fukarâya. Bana değil, fukarâya vereceksin. İhmâl etme sakın hâ! İslâmın beş şartını yap.

Bugün avantaj çok bizim için. Bunu da söyleyeyim size. Bundan beş yüz sene, üç yüz sene evvel, bir adamın seksen senede eremeyeceği manevî makâma, bu zamanda bir adam kırk günde vâsıl olur. Bir daha söylüyorum. Beş yüz sene evvel bir müslümanın seksen senede eremeyeceği maneviyyât makâmından bir dereceye, bugün kırk günde dâhil olabilir. Çünkü Resûlullah sallallahu aleyhi vesellem buyurdu ki, "Benim sünnetimi, böyle sünnetim tutulmadığı vakitte, harâma helâla bakılmadığı vakitte, bir adam benim sünnetimi tutarsa eğer, ona yüz şehîd sevabı verilir" dedi Peygamberimiz sallallahu aleyhi vesellem. Onun için sen bire bin alıyorsun. Bir Allah diyorsun, bin defa demiş gibi. Sen avantajlısın yani. Çünkü neden? Öyle bir zaman oldu ki meselâ birçok mümin kardeşlerimiz dînden, diyânetden, insanlık sevgisinden, Allah sevgisinden mahrûmdurlar. Ben iyiyim herkes kötü, ben yiyeyim başkası yemesin diye düşünüyoruz. Kafa böyle çalışıyor. Ne âlim dinler, ne hoca. Nasıl âlim dinlesin? Biz uykudayız. Siz ölmüşsünüz. Uykuda olan adam ölmüş olanı diriltebilir mi,

⁹⁶ Sure-i Zilzâl 8

uyandırabilir mi? Vaktiyle halk uyuyor, âlimler uyanık idi, uyanıklar, uyuyanları irşâd ederlerdi. Hepimizin üzerine ölü toprağı serpilmiş gibi, ne sünnetden, ne vâcibden, ne farzdan, ne Allah korkusundan, ne aşk-ı ilâhîden haberimiz var. İçimizde olanlar olmasa, Allah gök kubbeyi tepemize indirecek. Var tabii ama gizli. Âşıkları, sâdıkları, velîleri var, onlara sözümüz yok. Umûmî olarak söylüyorum. Yoksa gök kubbe yukarıdan aşağı başımıza inecek. Yağmur yerine taş yağacak. Kar yerine taş yağacak. Buz yerine ateş yağacak başımıza yani. Ama masûmların, günahsızların, âşık-ı sâdıkların, gizli yerlerde Allah aşkıyla ağlayanların hürmetine Allah bizi muhâfaza buyuruyor, rızkımızı veriyor bize.

Aklını başına al! Tevhîdde birleş! Mümin kardeşini sev. Hak ve hukûka riâyet eyle. Kötülüğe karşı gel. Elinle, dilinle, kalbinle, ne yapabiliyorsan yap. Kötülüğü kabûl etmeyeceksin. Kimin î mânî kemâle erdiyse, rüşde erdiyse, küfür, isyân bunlar kendisine kerih görünür. Onlardır rüşde erenler î mânîda. Bana ne deme! Hısım akrabândan, etrafında bulunan arkadaşlarından hepsinden mesûlsün. Hepsi senden davâcı olur yarın yevm-i kıyâmetde. "Ben kurtulayım, onların kurtulmasını" demeyeceksin. Arkadaşlarını Allah'a çağır, Allah'a davet eyle. Hakk yolu, nûrlu yolu göster. Zulmetden dön!

Allah çağırıyor şimdi, gece gündüz. Habîbi Muhammed sallallahu aleyhi vesellem nidâ ediyor. Bütün sahabe, bütün velîler, Allah'ın mağfiretine, cennetine ve cemâline çağırıyorlar. Sen uyuyorsun daha. Sen gidiyorsun hiç lüzumsuz yerlerde ömrünü geçirip çürütürsün. Yemeyeceğin malları karınca gibi toplarsın. Karınca misâli. Karınca, toplar toplar, yemeden gider âhirete. Toplar, cem eder eder, kendisi ölür gider, topladıkları kalır. Sen karınca misâlisin daha, insan olmuşsun ama karıncalıktan kurtaramamışsın kendini.

Ey âşık-ı sâdıklar! Allah'a kulluk etmeye çalışın. Hemen tövbe istiğfâr ediniz ve Receb ayında hemen ibâdet tâata başlayınız.

Gene size bir şey daha söyleyeceğim ve bu bir sırdır. Kötü alışkanlıklarını terk etmek isteyenler, kim istiyorsa sigarayı terk etmek, içkiyi terk etmek gibi filan, bu Receb ayında tövbe istiğfâr etsin, hüsn-i niyetle terk etsin, Allah ona sabr u metânet verecektir. Bir sırdır bu, evliyâullahın sezdiği Allah'ın sırlardan bir sırdır. Kötü alışkanlıkları varmış, bunları terk etmek isteyenler, bu Receb ayının ilk cuma gecesi tövbe istiğfâr etmeli, hemen Cenâb-ı Hakk'ın tevîfîkine sarılmalı, muhakkak sûretde derdine devâ bulacaktır.

Receb ayının ikinci günü oruç tutmak, iki sene oruç tutmaya bedel. Üçüncü gün oruç tutan, bir sene oruç tutma sevabı alır. Ondan sonraki günlerde, bir aydır sevabı. Oruç tutanlar tutsun, tutmayanlar dillerini tutsunlar.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

Resûlullah'ın Ümmetine Düşkünlüğü 8 Şubat 1980 (21 Rebîulevvel 1400)

Kâllallahu Teâlâ fî Kitâbihi'l-Azîz
Eûzübillahimineşşeytânirracîm
Bismillahirrahmânirrahîm

لَقَدْ جَاءَكُمْ رَسُولٌ مِنْ أَنْفُسِكُمْ عَزِيزٌ عَلَيْهِ مَا عَنِتُّمْ حَرِيصٌ عَلَيْكُمْ بِالْمُؤْمِنِينَ رَؤُوفٌ رَحِيمٌ⁹⁷

Sadakallahu'l-Azîm

Allah Celle Hazretleri, kendi ismiyle isimlendirdiği ve ahkâmı eskimeyecek olan Kitâb-ı Kerîm'inde de, "Yâ eyyühellezîne âmenû" hitâb-ı kerâmâtıyla hitâb ettiği has kulları ve sevgili peygamberi Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâmın bendeleri olan, Hakk'ın cennetine tâlib, rızâsına râgıb, cemâline âşık olan müminlere hitâb etmekde ve ilân etmekde : لَقَدْ جَاءَكُمْ رَسُولٌ⁹⁸ "Biz sizin cinsinizden bir resûl gönderdik sizlere, insan cinsinden, benî âdem cinsinden". Yâhud "enfeseküm", en nefîsinizi, en güzelinizi, benim indimde en makbûl olan benî âdemden, عَلَّمَ أَدَمَ الْأَسْمَاءَ كُلَّهَا⁹⁹ ve aynı zamanda, yani esmâ-i ilâhînin küllisini talîm etmiş, ve alleme's-sıfata ve alleme'z-zâta mâlik olan Muhammed aleyhi's-saâtü ve's-selâmı, size raûf ve rahîm, sizler için hem raûf hem rahîm hem azîz. Malûm-ı ihsânınız, raûf, Allah'ın esmâlarından, isimlerindendir. Rahîm de öyle, Cenâb-ı Hakk'ın ismidir ve Habîb-i Zî-şânı Hazret-i Peygamber'ine de Cenâb-ı Hakk kendi ismini vermiş, kendi rahîm esmâsını vermiştir.

Bu rahmâniyyet ve rahîmiyyet yani "Bismillahirrahmânirrahîm"deki, rahîmiyet ve rahmâniyyet, "rahmânün fi'd-dünyâ", Allah dünyâda bütün mahlûkât-ı ilâhiyyesine, kâfirine, müminine, lâ-dînîsine, dinsizine, dindarına, hepsine merhametlidir, er-rahîm esmâsı, kıyâmet gününde, tecellî edecektir ki, dünyâ yüzünde mahlûkât-ı ilâhiyyeye verilen merhamet denilen mefhum, merhamet. Bunun yüzde bir cüz'ü dünyâyâ verilmiş, Cenâb-ı Hakk'ın rahîmiyetiyle Resûl'ün şefâati, rahîmiyeti, bu yüz cüz olan merhametin doksan dokuzunu Allah Muhammedîler için, müslümanlar için, müminler için, âşık-ı sâdıklar için ayırmıştır, kıyâmet günü için. Yani rahîmiyeti yüz cüz'e ayırırsak eğer, yüz cüz'e, bir cüz'ü, dünyâda bulunan merhamet denilen nesne neyse odur. Doksan dokuzunu Allah Muhammedîlere kıyâmet gününde hazırlamıştır. Ve Cenâb-ı Peygamber'in ismini onun için rahîm esmâsını koymuş. Çünkü şefâat-i kübrâ sâhibi Peygamberimizdir. Makâm-ı Mahmûd sâhibi Cenâb-ı Peygamber sallallahu aleyhi vesellemdir. Ve zât-ı ulûhiyyeti öyle tecellî edecek, Ümmet-i Muhammed'e bu iltifâtını o günde gösterecektir. Yani beyinler kafataslarında kaynadığında, gözler yerlerinden

⁹⁷ Sure-i Tevbe 128

⁹⁸ Sure-i Tevbe 128

⁹⁹ Sure-i Bakara 31

uğradığında, mazlûm zâlimin yakasına sarılıp hak taleb etdiğinde, dünyâ yüzünde elleri öpülenlerin bazılarının ayak altında süründüğünde, dünyâda azîz zannetdiklerimiz zelîl olduklarında, o günde Cenâb-ı Hakk bunu tecellî etdirerek Ümmet-i Muhammed'e iltifâtını gösterecek ve cemâliyle müşerref kılacaktır. Zâten âşık-ı sâdıklar, bu âlemde de cemâl-i ilâhîye müştâk olmuşlar ve bu cemâlî kendilerinde bulmuşlardır. Geçiyoruz.

Cümle peygamberân-ı izâm hazerâtı yıldızlar gibidir. Sûre-i Yûnus'daki bulunan ¹⁰⁰ هُوَ الَّذِي "oradaki tasavvufî manâ, şems-i hakîkat olan Muhammed Mustafâ'dır, cümle enbiyâ nûrunu Hazret-i Fahr-ı Risâlet sallallahu aleyhi vesellemden almışdır. Nasıl güneşden diğer yıldızlar nûrlarını alıyorlarsa, şems-i hakîkat-i Muhammediyye'den de diğer enbiyâ, peygamberler, nûrlarını Cenâb-ı Peygamber'den almışlardır.

Resûlullah, işin evveli ve âhirdir. Nûru evvel, ba'si sonradır. Fakat evvel ve âhir , zâhir ve bâtın ne varsa, Hazret-i Fahr-ı Risâlet hürmetine halk olunmuştur ve yaratılmışdır. Cenâb-ı Hakk Celle ve Tekaddes Hazretleri, burada esmâsıyla, habîbini kendisine tevhd etdiğini beyân etmiştir. Raûf ve rahîm ve azîz esmâlarıyla. Bir de geçen hafta gene söylemişdim, tevhd-i efâli vardır ki, Bedir Muhârebesinde Fahr-ı Risâlet sallallahu aleyhi vesellem küffâr-ı hâkisâr çok kalabalık olduğu hâlde, yerden bir avuç toprak almış, küffâr-ı hâkisârın üzerine o toprağı atmış, kâfirlerin gözü kör olmuş, ve zâten kör olan gözleri kör olmuş, hakîkati görmeyen gözleri tekrar kör olmuş ve mağlûb olmuşlardır ki Cenâb-ı Hakk, ¹⁰¹ وَمَا رَمَيْتْ إِذْ رَمَيْتْ " وَلَكِنَّ اللَّهَ رَمَى , Habîbim Muhammed, atdığı vakitte toprağı sen atdın ama senin elinle ben atdım" diyor Hazret-i Allah Celle Celâluhû Hazretleri. Gene Sûre-i Necm'de, ¹⁰² وَمَا يَنْطِقُ عَنْ " إِنْ هُوَ إِلَّا وَحْيٌ يُوحَى , Habîbim Ahmedim Resûlüm Muhammedim, hiçbir işi kendi isteğı, kendi arzusuyla yapmaz, ancak benim vahyimle yapar". Bu da tevhd-i efâlidir. Bir de tevhd-i zâtı vardır ki o da mi'râcda zâhir olmuş, ¹⁰³ فَكَانَ قَابَ قَوْسَيْنِ أَوْ أَدْنَى " إِنَّا نَبْأِغُورَنَ اللَّهُ " âyetleriyle ki, "Habîbim Muhammed, sana bîat eden, bana bîat etdi".

İki yüz yirmi dört bin enbiyâ, nebî, Resûlullah'ın gelmesini müjdelemek üzere Allah göndermiştir. Yoksa bir peygamber gönderir, cümlesini kendisine davet etmeye kâdir idi. Resûlullah'ın şerefini bizlere bildirmek için, iki yüz yirmi dört bin peygamber gelmiş, Hazret-i Fahr-ı Risâlet'in gelmesini bizlere müjdelemiştir, beşeriyete. Nasıl ki bir pâdişah geleceğı vakitte, önden öncüler gelirler, haber verirler, "Geliyor! Geliyor! Geliyor! Açılın, savulun, geliyor!", sonra sultân zuhûr eder, işte peygamberler sultânı, Allah'ın sevgilisi, mahbûbu Hazret-i Muhammed Mustafâ'nın gelmesini tebşîrât için semâvât ve ard ve içinde bulunan bulunmayan bütün mahlûkât-ı ilâhiyyeye tebşîrât için, iki yüz yirmi dört bin peygamber gelmiş, bunların içerisinde yüz on üç tânesi ulu'l-azm peygamberdir, cümlesi Cenâb-ı Peygamber sallallahu aleyhi vesellem gelmesini müjdelemiştir. Elhamdülillah, işte biz bu peygamber-i zîşân ki buna kim bîat etdiyse Hakk'a bîat etmiştir, iki cihânda azîz olmuştur. "Muhammedü'r-Resûlullah" diyen diller, cehennem nârı görmeyeceklerdir. Hattâ

¹⁰⁰ Sure-i Yûnus 5

¹⁰¹ Sure-i Enfâl 17

¹⁰² Sure-i Necm 4

¹⁰³ Sure-i Necm 9

¹⁰⁴ Sure-i Fetih 10

müminlerden günahkâr olanları Cenâb-ı Hakk Habîbine haber vermeden, adâleti tecellî edecek, nâra koyacaktır. Kâfirlerin elleri bukağıdadır, yani kelepçede ve zincirdedir. Esteîzübillah, ¹⁰⁵إِنَّا أَعْتَدْنَا لِلْكَافِرِينَ سَلَاسِلًا وَأَغْلَالًا وَسَعِيرًا, biz kâfirler için zincirler, bukağılar, kelepçeler hazırladık". Müminlerin elleri kelepçeye vurulmayacak. Her kâfir kendi amelinin şeklinde cehenneme irsâl olunacak, gönderilecek. Şekl-i insanda değil. Ameli domuzsa domuz olarak, maymunsa maymun olarak. Yalnız Ümmet-i Muhammed vech-i âdemoiyyet ile girecekler. Melekler soracaklar, "Siz kimsiniz? Siz hangi kavimsiniz böyle?. Diğer küffâr-ı hâkisâr hepsi kendi ameli üzerine nâra girdiler, siz şekl-i insandasınız". O vakit diyecekler ki, Resûlullah'ın ismini unutarak, çünkü Resûlullah'ın ismi anılırsa nâr söner, cehennem, diyecekler ki, "Biz Ramazan'da oruç tutardık, Kurân bize nâzil olmuşdu". "Haaa sizler Ümmet-i Muhammed'densiniz. Öyle bir peygamber-i zîşâna ümmet oldunuz da burada sizin işiniz ne!".

Bunlar zâlimler, çok günahkârlar, şefâate mazhar olmayanlar. Allahu Teâlâ ve Tekaddes Hazretleri, Habîbine haber vermeden bunları nâra koyacaktır. Çünkü Resûlullah sallallahu aleyhi veselleme şefâat-i kübrâ verilmiştir, Makâm-ı Mahmûd kendisine ihsân olunmuştur. Cenâb-ı Allah gene Kitâb-ı Kerîm'inde, ¹⁰⁶وَلَسَوْفَ يُعْطِيكَ رَبُّكَ فَتَرْضَى, Habîbim Muhammed, sallallahu aleyhi vesellem, yeter deyinceye kadar sana vereceğim. Yeter Yâ Rabbi artık tamam, böyle deyinceye kadar sana vereceğim" dediği için, kalblerinde zerre mikdarı îmân olana dahi Cenâb-ı Peygamber şefâat edecektir. Nârdan kurtaracaktır yani. Bir kısım var ki onlarda hukûk-ı ibâd vardır, Ümmet-i Muhammed'den zâlimlerdir, îmânlıdır ama zâlimlerdir, onları Cenâb-ı Hakk Habîb-i Edîbine haber vermeden nâra götürecektir. Sonra adâlet tecellî edecek, mâşâallah cezâları neyse, cezâlarını görecekler. Sonra Cebrâil aleyhisselâm gelip cennete Peygamber-i Zî-şân Efendimiz'e haber verecektir. "Yâ Resûlallah, siz burada ıyş u işretdesiniz, ümmetinden bir kısım nârdadır" deyince Cenâb-ı Peygamber ağlayarak cenneti terk edecek ve cehenneme doğru koşacaktır. Ve gözünden perde nihân olacak, kaldırılacak. Ümmet-i Muhammed'in o zâlimleri simsiyah olmuşlar, "Yâ Resûlallah, vaadin bu muydu, hani bize şefâat edecekdin?". Efendimiz ağlayacak, "Yâ Rabbi, şimdi şefâati bana müyesser kıl ki bunlara da şefâat edeyim, kurtarayım". Şefâat izni Cenâb-ı Peygamber'e çıkacak, onlara da şefâat ederek cennete alıp götürecektir.

Onun için ey müminler, dünyâda en büyük saâdet ve devlet, Allah'ın en büyük nimet-i uz mâsı, Cenâb-ı Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâma ümmet olmasıdır. Bundan daha yüce bir nimeti yokdur Allah'ın bizim için.

Bir gün Cenâb-ı Fahr-ı Risâlet sallallahu aleyhi vesellem oturmuşlar. Mahzûnmuşlar o gün. Gene buyuruyorlar ki bir hadîs-i şerîflerinde, "Eğer benim bildiğimi siz bilseydiniz, benim gördüğümü siz görseydiniz, gülmez, oynamazdınız, eğlenmezdiniz". Öyle bir gününde Cenâb-ı Sıddîk-ı Ekber yâr-ı gâr-ı refîk, seyyidînâ Ebâbekir Sıddîk Hazretleri ki ashâbın en fazîletlisidir, Huzûr-ı Risâlet'e gelmiş, "Yâ Resûlallah, mahzûniyyetiniz nedir?" diye sormuş. Buyurmuşlar ki, "Ümmetimden endîşe ediyorum. Bir gün gelir ki, ümmetim dînini tutacak olursa, ateşi avucuna almış gibi olacak". Bir adam ateşi avucuna koyar tutar, dînini tutarsa bu şekilde olacak. Ateşi bırakırsa, dînini bırakırsa, dîninden çıkmış olacak. O günü

¹⁰⁵ Sure-i İnsân 4

¹⁰⁶ Sure-i Duhâ 5

düşünüyorum. Ve âkıbetlerinden endîşeliyim" deyince, seyyidinâ Ebâbekir Sıddîk, Cenâb-ı Peygamber'e, "Yâ Resûlallah, benim duâm şudur gece gündüz, Allah benim duâmı kabûl eder mi?". "Elbette eder, ey yâr-ı gâr-ı refik". "Yâ Rabbi, Ebûbekir kulunu öyle büyüt öyle büyüt ki cehennemi benimle doldur, orada Ümmet-i Muhammed'den yanacak kimse kalmasın. Ben böyle duâ ediyorum Yâ Resûlallah, duâm müstecâb olursa, ben doldururum nârı, onlara ben fedâ olayım".

Evet, Fahr-ı Risâlet sallallahu aleyhi vesellemin gece gündüz bütün gussası, bütün sıkıntısı bizim hakkımızdaydı. Bazı geceler mübârek gözlerinden yaşlar döker, mübârek sakallarından inci tânesi gibi yaşlar dökülür, yerleri ıslatırdı. Hattâ Hazret-i Âmine diyor ki, râvîlerin rivâyet etdiğine göre, "Benden Resûl doğduğu vakitte, oğlum Muhammedim doğduğu vakitte, onun secde ettiğini gördüm. Gözleri sürmeliydi, göbeği kesilmişdi, sünnetliydi. Ve mübârek dudakları oynuyordu, aldım dinledim, ümmetim, ümmetim, ümmetim diyordu". Bütün ömrü boyunca, gecede gündüzde ümmetinin felâhı ve saâdeti için çalışmış ve beşeriyeti cehennemin kenarından kurtarmıştır. Allah öyle söylüyor, Celle Celâluhû Hazretleri, Kitâb-ı Kerîminde. Gene âlem-i vuslatda, Hazret-i Ali kerremallahu vecheh buyuruyor ki, "Biz yanında bulunuyorduk kendisinin. Ayaklarından rûh çekildi, dizlerine doğru. Sonra üzerine su dökmemizi istedi. Dedi ki, 'Yahudilerin beni zehirlediği zâhir oldu, zehrin şiddetini görüyorum'".

Çünkü Cenâb-ı Peygamber'e rütbe-i şehâdet de verilmiştir. Hayber vak'asında bir yahudi karısı, Efendimiz'e zehir yedirmişdir. Fakat sallallahu aleyhi vesellem affetmiştir kendisini, affetmiştir.

"Üzerine su dökdürüyordu. Sonra rûh göbeğine geldi ve göğsüne geldi, mübârek parmağını kaldırdı, 'sümme refîku'l-a'lâ, sümme refîku'l-a'lâ, sümme refîku'l-a'lâ' dedi, rûh-ı pür-futûhları uçtu, çıktı. Sonra bakdım ki" diyor İmâm-ı Ali kerremallahu vecheh, "dudakları oynadı. Tekrar dudakları oynayınca gitdim kulağımı verdim ne söylüyor diye".

Çünkü Resûlullah Efendimiz'in her şeyi tesbit edilmiştir. Yalnız kapuzu nasıl kesdiği tesbit edilmemiştir, onu rivâyet eden yokdur, karpuzu nasıl kesdi. Ondan gayrı ne varsa yani habbeden kubbeye kadar, zerreden kubbeye kadar hepsi tesbit edilmiştir Cenâb-ı Peygamber'in efâl u harekâtı. Bir karpuzu nasıl kesdiğini rivâyet etmiyorlar, ondan dolayı da İmâm-ı Mâlik karpuz yememiştir, sünnet-i Resûlullah'a muhâlefet yaparım diye.

"Bakdım mübârek dudakları oynuyordu, gitdim kulağımı verdim ağzına. Gene o hâldeyken, yani rûh çıkmıştı". Malûm ya, enbiyâya ölüm yok, onlar ölmezler, enbiyâ, evliyâullah. Hattâ müminler de ölmez, olurlar. Ölen havan imiş. "Kulağımı verdim ağzına, gene Cenâb-ı Fahr-ı Risâlet, 'ümmeî ümmetî' yani 'ümmetim ümmetim' diyor".

Bu kadar şefkatli ve merhametliydi. İşte Cenâb-ı Hakk Kurân-ı Kerîm'de rahîmiyyet sıfatını peygamberine verdiğini söylemekdedir. Elhamdülillah ki O'na ümmet olduk ve O'na bende olduk ve bu nimete erdik.

Ey âşık-ı sâdıklar! Ey râh-ı Hakk gözetener! Bir nimet verilir, o nimetin şükrü edâ edilmezse, o nimet geri alınır. Resûlullah sallallahu aleyhi vesellem bize ihsân olunmuş, bu bir nimet-i

uzmâdır ve bize bundan soru ve suâl olunacaktır. Bu nimetin şükrünü edâ etmezsek elimizden alınır. Onun için O'nun çizdiği yol, O'nun getirdiği kitap, Allah'a varan yoldur. Ve birinci bâbı, bâbullahdır. Bâb-ı Muhammed'den geçilir, rızâyâ ve rıdvâna, cennete, "fî mak'adi sıdk"a o yoldan erişilir. Bu yolu terk edenler helâk olurlar. Kim ki bu nimetin kıymetini bilmez, o nimet onun elinden çıkar, o kimse zelîl olur. Muhammed'siz bir gönül, hayvan kalbinden bir farkı yokdur, hayvan yüreğinden, bir gönül ki Muhammed'sizdir, bir gönül ki muhabbetsizdir. Bir gönül ki Allah Resûlü'nü her şeyinden ziyâde sevmez, o gönülün sâhibi, îmânı kemâle ermez.

Ey âşık-ı sâdıklar! Fırsat elinizdeyken, fırsat elimizdeyken, rûh kuşları beden kafesinden uçmadan, elimizden bu mülk-i fânî gitmeden, âhiretin tarlası olan bu dünyâ elimizden çıkmadan, buranın kadr u kıymetini bilelim, çizdiği yoldan yürüyelim, getirdiği kitâbın emirlerine sarılalım, nehiyelerinden ictinâb edelim, O'nu, O'nun evlâdını, Ehl-i Beyt'ini, ashâbını, velîlerini, âlimlerini her şeyimizden ziyâde sevelim ki O'nun velîlerini sevmek, O'nun âlimlerini sevmek O'nu sevmek gibidir. Çünkü buyuruyor ki, "Bana itâat, Allah'a itâatdır. Bana isyân, Allah'a isyândır". Resûlullah'ın emirleri, Resûlullah'ın kitâbına hâmil olan, esrâr-ı ilâhîye vâkıf olan evliyâullah ve ulemâ-i benâm hazerâtıdır. Ve Kitâb-ı Kerîm'e sıkı sarılalım. Ve Sünnet-i Resûl'ü yerli yerine getirelim. O'na salât ü selâmı çok okuyalım. Bu salât ü selâm, gönlümüze muhabbet-i Muhammediyye tohumunu ekmek demektir ki, o tohum günlerden sonra, gözyaşıyla sulanırsa, mutlakâ meyvasını verecek, mutlakâ bu âlemde Resûlullah ile görüşeceksin ve buluşacaksın.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm, ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtın müstakîm.

Yarın İçin Ne Hazırladın? 15 Şubat 1980 (28 Rebûlevvel 1400)

Kâllallahu Teâlâ fî Kitâbihi'l-Azîz.

Eûzübillahimineşşeytânirracîm.

Bismillâhirrahmânirrahîm.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَلْتَنْظُرْ نَفْسٌ مَّا قَدَّمَتْ لِغَدٍّ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ¹⁰⁷

Sadakallahü'l-Âzîm.

Yerin göğün sâhibi, bilinen ve bilinmeyen âlemlerin mâliki, hallâkı, rezzâkı, rabbi olan Allah Kitâb-ı Kerîm'inde, Kurân-ı Azîm'inde, bâhusûs okumuş olduğum sûre-i celîle ki Sûre-i Haşr'dır, Sûre-i Haşr'da, biz müminlere hitâb ederek, kendisinden korkmamızı tavsiye etmekte. Zîrâ Allahu Sübhânehû ve Teâlâ indinde en kerîm olan kimse, Allah'dan korkandır. Hikmetin başı da Allah korkusudur. Gene müttakîlere Hakk tarafından hidâyet olunacağını Allah Kitâb-ı Kerîm'inde ilân etmiştir.

İttikâ yani Hakk'dan korkmak, lisânen gâyetle kolaydır söylemesi. O da kolay değildir ama yani yapılmasına nazaran lisânen konuşması kolaydır, yazılması kolaydır, söylenmesi kolaydır. Fakat tatbîkâtı gâyetle güçdür. Allahu Sübhânehû ve Teâlâ bir kimseye takvâ elbisesi giydirirse ona manevî âlemdeki bulunan esrâr-ı ilâhiyyesini kalbine ilhâm eder, onun kalbinde esrâr-ı ilâhî zuhûra gelir. İşin başı ittikâdadır. Gene Kitâb-ı Kerîm'inin bir âyet-i kerîmesinde,¹⁰⁸ وَ اتَّقُوا اللَّهَ وَيُعَلِّمُكُمُ اللَّهُ, siz Hakk'dan korkun ki ben size öğreteyim" buyurmuştur. İki cihân serveri, sallallahu aleyhi vesellem de, "Re'sü'l-i-hikmeti mehâfetullah, hikmetin başı Hakk korkusudur" buyurmuştur.

Allah'dan korkan, insan olur. Hakk'dan korkmayan, insan sûretinde bir canavar olur. Canavardan daha eşedd olur. Dalâletde hayvandan daha ednâ ve eşnâdır Allah'dan korkmayan. Hakk'dan korkan da, meleklerden a'lâdır, müttakîler zümresindendir. Müttakîlerin başı ve reisi, imâme'l-müttakîn olan Hazret-i Muhammed Mustafâ'dır, sallallahu aleyhi vesellem.

Hattâ Resûlullah sallallahu aleyhi vesellem, buyururlar ki, "Ben Mi'râc Gecesi gördüm, rüzgar esdiği vakitte, devenin çulunu rüzgar titrettiği gibi Cebrâil Hakk korkusuyla titremekdeydi" diyor Fahr-ı Risâlet sallallahu aleyhi vesellem.

¹⁰⁷ Sûre-i Haşr 18

¹⁰⁸ Sure-i Bakara 282

Hakk'dan korkanın, elinden ve dilinden hayırdan başka bir şey gelmez. Muhakkak beşeriyete hâdim ve hizmetkârdır. Ve bunu Hakk rızâsı için yapar. Gösteriş için yapmaz, Allah için yapar. Hakk'dan korkmayanlar da her türlü denâati irtikâb edebilirler. İffetmiş, ırzmış, malmış, nâmusmuş, bunların hiçbirini düşünmezler. Onların tapdıkları ancak kendi nefisleri ve tâbi oldukları da şehvetleridir. Hayvanlar gibi yerler ve içerler, münâsebet-i cinsiyede bulunurlar. Yaşayışda böyledir ama dalâletde hayvanlardan daha ednâdır. Onun için Cenâb-ı Hakk bunlar hakkında, ¹⁰⁹أُولَٰئِكَ كَالْأَنْعَامِ بَلْ هُمْ أَضَلُّ işte bunlar yaşayışda hayvanlar gibi fakat dalâletde hayvanlardan daha ednâ ve eşnâdır" diyor.

Burada bir soru vârid olmuş. Bir velî demiş ki, "Bir kimseye Allah'dan korkuyor musun diye sordukları vakitte, o kimse cevap vermesin, sükût etsin" demiş. Niçinini sormuşlar, "Korkmuyorum derse kâfir olur, korkuyorum derse yalan söylemiş olur" diyor. Hakkıyla müttakî olmak, kolay bir iş değil.

Şimdi, Cenâb-ı Hakk buyuruyor ki, "Ey müminler! Beni dilleriyle tevhîd, gönülleriyle tasdîk edenler, benim boyam ile boyananlar, Muhammed'imın mesleğine, O'nun meşrebine bîat edenler, Resûlümün elini tutup bana tutunanlar. Resûlüme itâat ederek bana itâat edenler. Resûlüm Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâmı severek beni sevenler".

Çok dikkat et konuştuğum sözlere. Resûlullah'a bîat, Allah'a bîatdır. Resûlullah'a itâat, Allah'a itâatdır. Resûlullah'a muhabbet, Allah'a muhabbetdir. Resûlullah'a ihânet, Allah'a ihânetdir. Muhammedîlere yani müminlere, müslimlere ihânet, Allah Resûlü'ne ihânetdir. Allah Resûlü'ne ihânet, Allah'a ihânetdir. Müminlere, Muhammedîlere muhabbet, Allah Resûlü'ne muhabbetdir. Allah Resûlü'ne muhabbet, Allah'a muhabbetdir. Bilmem anlatabiliyor muyum? Çünkü bir tevhîd nûru içindesin, ayrı değilsin. Vücûdda bulunan her uzuv, bir mümini teşbîh etmekde, bir vücûd gibidir müminler. Kimi sağ kol, kimi sol kol, kimi baş, kimi kulak, kimi göz mâhiyetinde, kimi el, kimi ayak. Nasıl ki vücûdun bir tarafına bir iğne batdığı vakitte, bütün vücûdun hepsi sızlamaktadır, müminlerin başına bir felâket geldiği vakitte, diğer mümin bundan eziyet duymazsa, o, o vücûddan değildir. Zevk duyarsa, Allah'ın ve Resûlünün düşmanıdır, Allah ve Resûlüne hıyânetde bulunmakda demektir.

"يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا" ya eyyühellezîne âmenû, ey benim boyam ile boyananlar, bana inananlar, beni lisânları ile ikrâr eden, kalbleriyle tasdîk edenler, habîbim Muhammed'ime gönül verenler, Kurân'ıma, hablullah olan Kurân'ıma tutunanlar, kıyâmet gününe inananlar, bu kısa hayâtın kıyâmet gününde huzûrullahda hesâbını vermeyi kabûl edenler, buna inananlar".

Efendiler! Âmentü'nün altı rüknü var, iki rüknünü kabûl etse bir adam, ona kâfi gelir. Ehemmi-mühimmi budur. Biri Allah'ı tasdîk, diğeri öldükden sonra dirilmek ve bu hayâtın hesâbını huzûrullahda Allah'a vermek. Bunu kabûl eden bir adam insan olur.

Hakk'ın varlığına ve birliğine delîl, bütün mevcûdâtıdır. Allah'ın yarattığı mevcûdâtta Hakk'ın kudretini, sun'-ı ilâhîyi görmüyorsan, körsün. Burada Allah'ı görmeyen, bu kudreti görmeyen, âhirette Allah'ı hiç görmez. Burada kör olan, orada da kör olur. Kâinâtta ne görüyorsan, üzerinde Hakk'ın kudretini ve kuvvetini, sun'-ı ilâhîyi müşâhede etmekle mükellefsin. Böyle bir

¹⁰⁹ Sure-i Bakara 282

şey görmüyorsan, gözüm var diye övünme, başının üzerinde düşmanını taşımakdasın. Senin gözün değil o, düşmanın senin. Çünkü ibretsiz göz, kişinin düşmanıdır. Bütün mevcûdâtta sun'-ı ilâhî!

*Birdir Allah şerîki yokdur kulhüvallahü ehad bî-şekkdir
Şâhid-i âdil iken kâinât birliğine şekk eden eşşekdir*

Her şey Hakk'ı zikretmekde. "Ben duymuyorum". Senin kulağında pamuk var. Yakın zamanda Allah kulağından bu gaflet pamuğunu çıkarırsa, bütün mevcûdâtın, cemâdâtın ve eşyânın yani ağaçların, otların, toprakların, taşların, madeniyyâtın, cümlesinin, ne varsa zîrûh, canlı gördüğün, cansız gördüğün. Çünkü cansız bir şey yok kâinâtta. Cansız bir şey yok. Senin görümüne göre cansızdır o. Taşı ateşe atdığı vakitte, inleye inleye yanar taş.

Gene daha böyle, biz îmânlıyız, daha yakînen bir şey alalım. Cenâb-ı Esedullahi'l-Gâlib Ali ibn Ebî Tâlib Hazretleri, "Ben Resûl aleyhi's-salâtü ve's-selâm ile Medîne hâricine çıktığım vakitte, taşların ve cemâdâtın yani cansızların, zî-rûh yani rûh sâhibi olmayan zannetdiklerimiz olan taşların Resûlullah'a selâm verdiğini işitdim" diyor, "işitiyorduk" diyor. Bizim îmânımız olduğu için, İmâm-ı Ali'nin sözü bize kâfi gelir.

Zâten Cenâb-ı Hakk Kitâb-ı Kerîm'inde, "Kâinâtta bir nesne yaratmadım ki beni zikretmesin" buyuruyor. Zikredince, muhakkak canlı olması, zî-rûh olması lâzım. Ama senin nazarında, senin gözünde o zî-rûh değildir. Öyle tasnîf etmişler. Rûhsuz bir şey yok hiç kâinâtta. Ama farkları vardır. Sende altı rûh var, onda bir rûh vardır. Sende rûh-ı cemâdât var, rûh-ı şecerât var, rûh-ı hayvânât var, rûh-ı nefsânî var, rûh-ı insânî var, rûh-ı sultânî var, rûh-ı sır var sende. Onda rûh-ı cemâdât vardır. Ağaçlarda rûh-ı şecerât vardır, rûh-ı nebâtât vardır yani. Hayvanda rûh-ı hayvânî vardır. Bunların hepsi senin vücûdunda mevcûddur. Hayvânâtta gene rûh-ı nefsânî var, sende de var, rûh-ı nefsânî. Eğer rûh-ı insânînin taht-ı mahkûmiyyetine girmezsen, rûh-ı sultânîye mutî olmazsan, hayvan derekesindesin. Vücûd iklimini hayvânât kaplamış olur. Hayvan gibi olursun yaşayışta, dalâletde hayvandan daha ednâ ve eşnâ olursun. Ama vaktâ ki, bu kalb denilen nesneyi Hakk'ın sevgisiyle tathîr edersin, mâsivâullahı kalbinden çıkarırsın, Hakk'dan gayrını yani, kâfirin putu bir tâne, senin putun bin tâne, çıkarırsın, bu kalbde muhabbetullah olursa, rûh-ı sultânî buraya teşrîf ederse, rûh-ı sır da tecellî ederse, vücûd iklimine rûh-ı sultânî sultân olur, o vakit insan olursun, meleklerden daha efdal ve yüksek olursun, yücelirsin.

Onun için Hazret-i Allah meleklerle emretti ki, Âdem'e secde edeler. Neden? Çünkü Âdem'de rûh-ı sultânî var idi, halîfetullah idi. Sen de onun çocuğusun. Biz maymundan gelme değiliz. Biz insan oğlu insanız. Peygamberzâdeyiz yâni. Ceddini böyle düşün, peygamber çocuğusun, Âdem aleyhisselâmın evlâdısın. Maymun çocuğu değilsin, hayvan çocuğu değilsin, değiliz, peygamberzâdeyiz. Kitap bize nâzil olmuş. Cennet bizim için halk olunmuş, cehennem bizim için hazırlanmış. O da bir şereftir, anlayan için. Beşîr ve nezîr olan peygamberler bizim için gönderilmiş. "Kirâmen Kâtibîn" senin omuzlarına verilmiş. Mîzân, terâzî senin için konulmuş. Cennet sana hazırlanmış. Nâr senin için hazırlanmış, benim için hazırlanmış, yâhud küffâr-ı hâkisâr için hazırlanmış.

Hiç güvenme hâline, güvenme hâline. İstiğfâr yaptığın vakitte, hayrına ve şerrine istiğfâr eyle. Allah'a güven, Allah'a dayan. Allah'lı olsun gönlün. Hakk'sız gönüller vîrânedir, Şeytan

evidir. Hakk'lı gönüller, bir kâşânedir. Hem de Hakk'ın binâsıdır. Beytullahdır yani. Kabetullah, izâfî beytullahdır, kalb, beytullahdır. Semâvâta arda sığmayan Allah, kalbe nazar etdi, kalbe sığdı yani. Mekândan münezzeh olarak sığdı. Nasıl? Nasıl kelimesini, "lâ yüs'el"le keserek sığdı, ¹¹⁰"lâ yüs'el" makasıyla kesdi, öyle sığdı. Keyfiyyeti, kemmiyyeti meçhûl olarak sığdı. Sence meçhûl, Allah için malûm.

Ey müminler! İttekullah! Bu tacı başınıza koyunuz. Hakk'ın azâbı muhakkak şiddetlidir ve şediddir. Dereke-i hayvâniyyetde olanlar azâbdan korkanlar, sopadan, dayaktan, ateşden, zincirlerden, kelepçelerden, akreplerden, yılanlardan. Çünkü cehennemde Allah bunları hazırlamıştır. Dereke-i hayvâniyyetde olanlara, katırlar kadar akrepler vardır. Hurma ağaçlarının kalınlığı kadar yılanlar vardır.

Ama âşık-ı billah olan, Hazret-i Muhammed aleyhisselâm boyasıyla boyanan, neden korkar bilir misin? "Allahım bana kulum demezse, Hazret-i Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâm bana ümmetim demezse, bugün 'yâ eyyühellezîne âmenû' hitâbı ile hitâblandım, Kitâb-ı Kerîm bana hitâb eyledi, yarın yevm-i kıyâmetde Cenâb-ı Hakk, 'yâ eyyühellezîne âmenû' hitâbıyla bana hitâb etmezse, benim hâlim nice olur", bundan korkar, korkusu budur. Ne dünyâ için Hakk'a ibâdet, ne âhiret için Hakk'a ibâdet eder, kul olduğu için Allah'a ibâdet eder. Allah'ın sultân olduğunu bilir. Onun rızâsıdır ancak maksûdu, kasdı. Allah'ıdır o. O Hakk'a yaklaşmış, Hakk da ona yaklaşmış. Hakk ona yakîn idi, o da Hakk'a yakîn oldu. ¹¹¹"فَكَانَ قَابَ قَوْسَيْنِ" sırrı zuhûra gelir vücûdunda. Anlayana söyledik, geçdik.

İttekullah! Bu tacı başına koy. Allah'dan ittikâ iste. Kalb-i hâşî'a mâlik olmayı yani Allah'dan korkan bir kalbe mâlik olmayı Allah'dan iste. Ve Hakk korkusuyla yaş döken bir dîdeye sâhib olmak iste. Çünkü cehennem nârını ne denizin suları, ne yağmurun tâneleri, ne nehirlerin suları söndürür. Ancak Hakk korkusuyla ağlayan gözyaşı söndürür. Cennetin ağaçlarını ve çiçeklerini, hiçbir yağmur suyu bitirmez, Hakk aşkıyla, aşk-ı Muhammed'le dökülen gözyaşları bitirir, o çiçekleri açdırır.

İttekullah! Hakk'dan kork! Çok güç. Yâ Rabbi, bizleri kalb-i hâşî' sâhibi kıl. Ve senden korkan ve seni seven ve senin sevdiklerinden eyle ve tâatına mahkûm eyle.

¹¹²"وَأَلْتَنَطَرُ نَفْسٌ مَا قَدَّمَتْ لِعَدٍّ". Ey gâfil! Apartmanları kurdun, kasalara paraları yerleştirdin, çocuklarını da okutdun, mektebden de mezûn etdin ama sefer var sefer! Yolculuk var yarına! Sefer var yarına, sefer, sefer! Yarın, belki yarından daha yakın. "وَأَلْتَنَطَرُ نَفْسٌ مَا قَدَّمَتْ لِعَدٍّ". Nefis baksın, hesâb etsin, ömr ü hayâtının günlerini, dakîkalarını, gecelerini, gündüzlerini tahattur etsin. Unutdun, yaptığın isyânları, yaptığımız isyânları unuttuk. Hayırları unutmadık. Ters yap bu işi. Hayrını unut da isyânını unutma ve ağla isyânın için. Sen gülüyorsun, ben gülüyorum, cennetde yerini mi gördün? Mîzânda, mîzânın sağ kefesini mi ağır geldi. Amel defterlerin sağ tarafından mı verildi? İltifât-ı Resûlullah'a mı mazhar oldun? Cennetin kapıları sana feth olundu da tebşîr mi olundun, hâzin seni cennete mi davet etdi? Bilmiyorsun ki nâr sana hazırlanmıştır, yaptığımız suçlardan. Giden cenâzelerin birçoklarının îmânsız gitdiklerini görüyoruz. İsimleri belki Ahmed, belki Fevzi, belki şu, belki bu. İsimle değil iş.

¹¹⁰ Sure-i Enbiyâ 23

¹¹¹ Sure-i Necm 9

¹¹² Sure-i Haşr 18

Îmân kağıdını koynuna koyabildi mi? Kağıddan murâdım nüfus kağıdı değil. İsmi defter-i îmânda mukayyed kıldırabildi mi? Ömrünün manâsına, hayâtının manâsına akıl erdirebildi mi? Buraya niçin geldiğini düşünebildi mi? Ne gibi hazırlık yaptı? Yalnız yemek içmek miydi vazîfesi, mal toplamak mıydı? Geceleri sabaha kadar para saymak mıydı? İçki ve fişkiyle mi meşgûl olmakdı? Vazîfesi bunlar mıydı acaba? Hiç ölenleri görüp de ibret almadı mı? Nöbetin ona geleceğini düşünmedi mi? "وَلْتَنْتَظِرْ نَفْسُ مَا قَدَّمَتْ لِغَدٍ". Yarınki gün için ne hazırladın, yarınki gün? Yarından murâdı Cenâb-ı Hakk'ın, kıyâmetdir. Senin kıyâmetin, ölümündür.

Üç büyük kıyâmet var. Öyle demişler, biz öyle nakledelim size.

Birinci kıyâmet, bir adam öldü mü, kıyâmeti kopdu demektir. Defterleri kalkar. Hayır hasenât defterleri kapanır, günah defterleri de kapanır. Bazısının hayır hasenât defteri kapanmaz. Nedir o? Sadaka-i câriye yapar, ağaç dikdirir, çocuk okutur, kitap hediye eder, o kitap okunduğu müddetçe, okutduğu çocuk, yardım ettiği evlâd, ilme hizmet ettiği müddetçe, yaptığı hayır devâm ettiği müddetçe onun defteri kapanmaz, onun defterine hayır hasenât yazılır. Dinle! Bir kısmı da ölür, öldükten sonra şer defteri açık kalır. Çünkü birisiyle zinâ etmiş, onu fâhişe yapmışdır, o fâhişe fuhşıyyât işlediği müddetçe onun defteri kapanmaz, bir nisfı da ona yazılır başdan aşağı. Yâhud memlekete getirmiş kötü fikirleri aşılamaştır. Beyaz zehirler aşılamaştır, maddî olarak. Manevî olarak, başka zehirler aşılamaştır. Onun da defteri kapanmaz, ölür ama defteri kapanmaz. Ne defteri kapanmaz? Şer defteri kapanmaz. Onun getirdiği o kötülük o memleketde icrâ edildiği müddetçe, onun defter-i a'mâline yazılır.

Aklını başına al! İş seninle bitmiyor! Ölürsün, hayvanın semeri, senin eserin kalmalıdır ama hayırlı eserin kalmalıdır. Hayvan ölür, semeri kalır, insan ölür, eseri kalır. Hayırlı eser bırakmalısın.

İttekullah! "وَلْتَنْتَظِرْ نَفْسُ مَا قَدَّمَتْ لِغَدٍ". Âhiret için şerden ve hayırdan ne hazırladın? Hesâba çek kendini, düşün bir defa. Dünyâda bırakacaklarından ne hazırladın? Evlâdını yetiştirdin mi? Allah'ını ona bildirdin mi? Allah'ını tanıtdın mı? Resûlullah'ı sevdirdin mi? Ebûbekir'i tanıtdırdın mı, siddîk olsun. Ömeri sevdirdin mi, âdil olsun. Osmân'ı bildirdin mi, hayâ sâhibi olsun. Alî'yi bildirdin mi, şecî' olsun, harf öğretmenin kulu kölesi olsun, ilim şehrinin kapısı olsun, sâkî-i kevser olsun. Öğrettin mi Alî'yi, öğretmedin. Hayvan çocuğunu, senden daha iyi yetiştiriyor, ben bakdım. Böyle yapanlara hitâb ediyorum. Bakdım bizim kedi yavrusunu yetiştirdi. Düşmanıya nasıl mücâdele yapacak, dostuyla nasıl görüşecek, nasıl dövüşecek, vallâhi talîm etdi, gözümle gördüm. Avı nasıl yakalayacağını, neresinden vuracağını gösterdi yavrusuna, icâzet verdi, bıraktı. Sen bunların birini yapmadın. En insaflımız, en müslümanımız, "Mahallenin müezzinini tutayım, oğluma Kurân-ı Kerîm'i öğretsin" dedi. Başımıza bu belâları getirenler, Kurân-ı Kerîm'i bu şekilde okuyanlardır. Nice sarıklı dersiamlar gördük biz, sonra yaptıklarına nâdim olup tövbe etdiler. Müslümanlığa, îmâna tövbe etdiler. Haberin var mı ondan senin! İpekböceği gibi işleyeceksin. Sakın sözümü yanlış anlama! Kurân-ı Kerîm'i öğretme manâsına değil. Yalnız elfâz-ı Kurân-ı Kerîm ile iş bitmez, Kurân'ın taraf-ı ilâhîden geldiğine inandıracaksın evveliemirde. Hidâyet Allah'ın yed-i kudretinde ama sen de babasın.

Babanın yapmış olduğu duâ, peygamberin kendi kavmine yapmış olduğu duâ gibidir. Bedduâ da böyledir. Peygamberin kavmine duâsı, neyse babanın evlâdına duâsı odur. Peygamberin

kavmine bedduâsı neyse, babanın evlâdına bedduâsı odur. Çocuk kötü oldu, adam Abdullah el-Mübârek'e şikâyet etdi oğlunu, "Oğlum âsî oldu" filan. Şöyle sormuş Hazret-i Veliyyullah. Sırası geldi de konuşuyorum. Dedi, "Çocuğuna bedduâ etdin mi?". "Etdim". "Sen çocuğunu böyle yapmışsın" dedi. Niye bedduâ ediyorsun? Hayır duâ et. "Kör olsun" diyeceğine, "kör olmasın" de.

Yalnız Kurân-ı Kerîm'i yüzünden okumakla değil. İmân olmayınca, gene imân olup da amel olmayınca, hayvanın sırtındaki kitapların hayvana ne menfaati olabilir, onun gibi olur adam.

Câhiller helâk oldu, âlimler kurtuldu. Âlimler helâk oldu, âmiller kurtuldu. Âmiller helâk oldu, muhlisler kurtuldu.

Sen ona numûne-i imtisâl olacaksın. Kapıya birisi geldi, kapıyı açarken çocuğa dedin ki, "Babam evde yok de" dedin, çocuğa verdin işte zehiri, yalancılığı öğrettin. İstikbâlde onu tatbîk edecek evlâdın senin. Sen hiç evlâdına hudû', huşû' ile bir namaz kıldığını gösterdin mi? Estağfirullah, gösterdin mi dediğim, gösteriş değil manâsı. Yani senin Allah'a ibâdetin evlâdına talîm olur, onu demek istiyorum yani gösteriş değil. Sözümü ters anlama. Senin en ufak harekâtına kadar çocuğun seni taht-ı murâkabesinde tutuyor. Niçin şeyhin çocuğu tekkesini yıkdı şeyhin başına? Çünkü şeyh efendi hazretleri, kendi tarîkine inanmamışdı ki. Menfaat gözetiyordu. Çocuk gördü, çakdı o meseleyi, dedi ki, "Bu menfaat meselesi, Allah için değil bu", yıkdı. Hocaefendinin oğlu niye islâm dînine düşman oldu? Hocaefendi hazretleri, inanmıyordu ki. Çünkü ilmi başka, yaptığı iş ayrıydı. Sözü başkaydı, yaptığı iş ayrıydı. Çocuk onu gördü, onun aleyhine geçti. Görmüyor musun sen, müslümana kızan adam, dînden çıkar, dar görüşlü olursa. Sen müslümanın ahvâline değil, Allah ve Resûlüne bakacaksın. Senin önderin Allah Resûlü, Hazret-i Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâm.

"وَلْتَنْتَظِرْ نَفْسُ مَا قَدَمَتْ لَعْنَةً". Yarın için ne hazırladın? Yarın, yarın için? Çocuklarını nasıl yetiştirdin, soruyorum sana, dünyâ husûsâtında. Arkanda bırakacağın hayrî'l-halef mi, şerrî'l-halef mi? Câmide senin yerini doldurabilecek mi? Seni temsil edebilecek mi câmide? Yarın âhirette soracaklar sana evlâdından. Çocuğunu nasıl yetiştirdin? Câmide yerini tutuyor mu? Tutmuyor. Câmiyi yıkmaya geliyor senin üzerine, câmiyi yıkmaya. Elbet gelecek tabîi, gelmesi lâzım ve elzem. "Hocaefendi nasıl söz bu?". Çünkü haramdan yedirdin, dîn diyânet bildirmedi. Kendin kıldın, ona öğretmedi. Yalanları kıvırdın, ona gösterdin. Senin yalancı olduğunu bildi, sahtekâr olduğunu bildi, mürâf olduğunu gördü. Ona hakkıyla bir ahlâk vermedi dilinle. Sözünle değil, fiilinle göstererek böyle, talîm ederek.

Birinci kıyâmet, ölümünle beraber senin. Öldükden sonra işte iki türlü defterin. Şerrî'l-halef bırakırsan evlâdını, sana bedduâ eder o. "Allah gözünü kör etsin, beni getirdi bu âleme, beni okutmadı, beni böyle süründürüyor şimdi. Kabri şöyle olsun". İşitdim kulaklarımla, onun için söylüyorum. İşitdiğimi söylüyorum. İyi yetiştirilen çocuk, "Allah rahmet eylesin, makâmı cennet ola babamın. Bana bu dîn-i islâmı talîm etdi, Kurân'ı talîm etdi, muhabbet-i Muhammediyyeyi talîm etdi bana, makâmı nûr olsun". Defter-i a'mâlin açık kaldı bak ikisi de. Birisi lanetle yâd ediliyor, bir tânesi rahmetle. Ya sadaka-i câriye, yâhud felâketin büyüğü.

Peki, birinci kıyâmet, öldüğün gün. İkincisi. Bir milletin istiklâli elinden gitdi mi, bir memleketin, bir milletin istiklâli elinden çıkdı mı, o memleketin kıyâmetidir o, o milletin kıyâmetidir, o

ümmetin kıyâmetidir. Dînine, diyânetine, nâmusuna, izzetine, maneviyyâtına, kudsiyyâtına el uzatırlar. Bâzîçe olursun. Pek acı olur.

Târihden ibret almayanlar, târihe ibret olurlar. Yaz defterinin kenarına. Târihi okuyup da ibret almayanlar, istikbâl için ibret olurlar. Hani Romalılar, hani Fenikeliler, hani Mısırlılar, hani Hitler, hani Şâh, hani Pâdişah? Ne oldular? Bir kısmı bize ibret oldu. Bazıları iyilikde ibret oldular, önder oldular. Bazıları kötülükde bize ibret oldular. Onların yaptıklarını yapmayalım ki fenâlığa düşmeyelim diye.

En mühim mesele, istikâlin gitdi mi o memleketde Cuma namazı da kılınmaz. Hür değilsin çünkü. İslâm, hürriyeti emreder. Hürriyet ama nefsinin hürriyeti değil, rûh-i sultânînin hürriyetidir, nefsin mahkûmiyyetidir. Nefsine kul değil, Allah'a kul olup hür olacaksın. Câminle oynarlar, iffetinle oynarlar, ırzınla oynarlar.

Bir şey söyleyeceğim ve keseceğim dersi. Ders bitmedi, uzadı iş.

Bir kadın bana geldi. Kitapçıyım ben burada, biliyorsunuz. Bir kadın geldi, bir Kurân-ı Kerîm getirdi bana. Kur'ân-ı Kerîm'in baş tarafından üç dört cüzü yok. Dip tarafı da yok ama baş tarafından böyle lâlettayin koparılmış mushaf böyle. Sayfaları çıkarılmamış, yırtılmış böyle.

Eşhedü billah, bak makâm-ı Muhammediyyetdeyim, ibret için söylüyorum size. Çünkü Allah'ın âdeti bu, âdetullah böyle. Dinle! Defterin kenarına yaz. "Beni tanıyanlar, bana âsî olurlarsa, beni tanıyanlar bana âsî olurlarsa, beni tanımayanları onların başına musallat ederim" diyor Hazret-i Allah. Bir daha söyleyeyim, kavrayamadın gâlibâ. "Beni tanıyanlar, bana âsî olurlarsa, beni tanımayanları onların başına musallat ederim" diyor Hazret-i Allah. Bir daha söyleyeyim, olmadı. "Beni tanıyanlar, bana âsî olurlarsa, bana isyân ederlerse, beni tanımayanları onların başına musallat ederim" diyor Allah Celle Celâluhû.

"Efendi bunu sen bana yaptırır mısın?" dedi. Dedim ki, "Ben bu mushafı ikmâl mi edeyim, bende parça mushaf yok. Daha güzel mushaflar var şimdi burada, iyi basılmış, onlardan vereyim". "Yok, onun için değil" dedi, "bunu bu şekilde bu mushafı yaptıracaksınız bana". "Neden?". "Bir ümîdim bunda". "Hayrola". "Ben Fethiyeliyim" dedi. Fethiyeliyim. Fethiye'nin nerede olduğunu biliyorsun, değil mi? İstanbul'da da Fethiye var, orası değil. Fethiye. Ege, Ege tarafında. "Ben Fethiyeliyim" dedi, "düşman geldi bizim memleketimize, biz kaçtık".

Çünkü Allah'a âsî olanlar, düşmana karşı duramazlar. Bir şeyler daha söyleyeceğim burada, söylemeden geçemeyeceğim. Allah'a âsî olanlar, düşmana karşı duramazlar. İsterse kum kadar çok olsunlar.

Hulâgû Hân geldiği vakitte Bağdad'a, bir Tatar askeri, Moğol askeri geliyor. Kâfirdi onlar, o vakit müslümanlar azmışlardı iyicene. Cüneyd-i Bağdâdî diyor ki, "Ezân-ı Muhammedî okunduğu vakitte, Bağdad sokaklarında nay sesleri kesilmiyordu". Dinlemiyorlar ezânı yani.

Fî-zamâninâ olduğu gibi. Hem de müslüman evlerinde. Bırak sen şimdi lâ-dînîleri filan. Benim lâ-dînî ile, câmiye gelmeyenle işim yok. Bugün câmide olanlara hitâb ediyorum ben ve onların ahvâlini söylüyorum. Ne radyosunu kapatıyor müslüman, ne televizyonunu kesiyor. Ezân okunuyor bir taraftan.

Şimdi, Cüneyd-i Bağdâdî söylüyor. "Ezânlar okunurken müslümanlar naylarını kesmezlerdi, naylarını susdurmazlardı". Nay çalıyorlarmış o vakit de. "Allah Kavm-i Nûh'a su tûfânı, Kavm-i Muhammed'e ateş tûfânı verdi". Benim sözüm değil, Cüneyd-i Bağdâdî'nin sözü, seyyidü't-tâife.

Geliyordu Tatar askeri, müslümanlar böyle otuz tâne kırk tâne bir yerde, "Durun burada! Kılıcımı almamışım, ben kışlaya gidip kılıcımı alıp geleceğim, sizi keseceğim". Hepsî böyle tir titiriyor müslamanlar, geliyor, yirmisini otuzunu kesiyordu. Aynen böyle. Bu nereye kadar devâm etdi biliyor musun? Ferîdüddîn Attâr Hazretlerinin katline kadar, şehâdetine kadar. O veliyyullah şehîd oldu, işin rengi döndü sonradan.

Ne kadar çok olursan ol, Hakk'dan korkmuyor musun, düşman senden korkmaz. Çünkü Allah kulun gözünde kulu ya aslan gibi gösterir, ya fare gibi gösterir. İstiklâl Muhârebesinde düşmana bak, bizimle harb edenlere. "Yâhu" diyormuş bizim arkadaş İbrâhim Efendi'ye, Kıbrıs Harbinde, "sen benim gibi bir adamsın, ben senden niye korkayım. Sizin oradan dağlılar geldi" diyormuş, "kafalarında böyle sarıklar, sakalları böyle". Rumlar yani. Allah öyle gösteriyor. Müslüman askerini karşısında aslan gibi görüyor. Müslüman da kâfiri, fare gibi görüyor. Bunun tersi de olur. Balkan Muhârebesinde müslümanları Bulgarlar fare gibi gördüler. Az kalsın İstanbul'a giriyorlardı. Zulümden, isyândan, nisyândan Allah böyle musallat kıldı. Geçiyoruz. Hakk Teâlâ ve Tekaddes Hazretlerinin âdeti, âdetullah budur, söylediğim gibi.

Şimdi, o kadın anlatıyor bana, "Biz kaçdık oradan, kaçdık. Düşman geldi, kaçdık, firar etdik, hicret etdik".

Muhâceret. Kalırsan, felâket olabilir. Neyine? Her şeyine olabilir. Hep oldu bunlar. Sen unuttun. Sana unutturdular. Sen unuttun. Sen kitâblarda okumuyorsun. Düşmanların hâlâ okuyorlar ve okutduruyorlar. Sana hazırlanıyorlar yani. Senin haberin yok bir şeyden hiç.

"Kaçdık oradan, firâr etdik. Sonra ne oldu, Allah kahraman ordularımıza muzafferiyet verdi, düşmanı atdılar denize, biz de memleketimiz olan Fethiye'ye döndük. Döndük, ben helâda bu Kurân'ı buldum. Zîrâ bunu ne yapmışlar, Kurân'ı helâya koymuşlar, oradan yırtıp yırtıp tahâret yapıyorlardı. Ve ben onları oradan topladım, sardım sarmaladım. Benim kurtuluşum bundadır efendi, bunu ben öldüğüm vakitte, vasiyet edeceğim, kabrime koysunlar. Allah belki bu amelimden dolayı beni affeder" dedi. Vallâhi ve billahi böylece oldu.

Bunu niye söyledim? Yani bu hâdis e ona olur sana olmaz demiyorum yani sana da olabilir demek istiyorum. Tekrar ediyorum, târihten ibret almayanlar, târihe ibret olurlar. O kadar.

Hakk'dan kork!

Dersimiz bitmemişdir fakat vakit çok geç olduğu için, işiniz gücünüz var filan, kesiyorum.

Hakk'dan kork! Hemen hemen! Hiç durma! Hiç de fırsat fevt eyleme, kaçırma fırsatı. Hemen beline gayret kemerini bağla ve Allah'a kulluk etmeye çalış. Evlâdlarım, kardeşlerim! Bu işin nihâyeti yoktur. Bu gelip geçici bir hayâtdır. İster müşkülât, ister saâdet gör burada. Müminler için bu bir rüyâdan başka bir şey değildir. Ama âhiretin de tarlasıdır burası. Burada

ekmeyen orada biçemez. Burada ne ekersen onu biçersin orada. Hemen hazırlığını yap, Cenâb-ı Hakk'a kulluk et ve beşeriyyete fâideli ol. Allah'a kul olanlar, kâinâta sultân olurlar ve mahlûkât-ı ilâhiyyeye yalnız insanlara değil, bütün mahlûkâta, hemcinslerine ve mahlûkât-ı ilâhiyyeye merhametli ve şefkatli olurlar. Allah'dan korkan, bir çiçek koparamaz, bir yeşil yaprağı koparamaz. Bilir ki o da Allah'ı zikretmekdedir. Düşünmeyenler taşınmayanlar, Hakk'ı bilmeyenler, onlar, kötü kişilerdir.

Veyl olsun Allah'ı tanımayanlara! Allah'ın nimetini yiyip de Hakk'a isyân edenleri Allah ıslâh eyleye. Hakk'ın nimetini yiyip de Hakk'a isyân eden, Allah'ın Kitâbı'nı ayakaltı edenlere veyl olsun!

Müjde olsun Hazret-i Muhammed'e gönül verenlere! Müjde olsun, "Rabbim Allah, peygamberim Muhammed Mustafâ" diyenlere! Müjdeler olsun, müjdeler olsun, "Lâ ilâhe illallah" diyenlere! Nârdan kurtuldular, ebedî saâdet erdiler.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtın müstakîm.

Resûlullah'a Muhabbet ve Bağlılık 22 Şubat 1980 (5 Rebûlâhir 1400)

Kâllallahu Teâla fî Kitâbihi'l-Azîz

Eûzübillahimineşşeytânirracîm

Bismillahirrahmânirrahîm

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَلْتَنْظُرْ نَفْسٌ مَّا قَدَّمَتْ لِغَدٍّ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ¹¹³

Sadakallahü'l-Azîm

Yüzleri nûr-ı tevhîd ile nûrlanan ve gönülleri sürûrlanan, mefhar-ı benî âdem olan Hazret-i Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâmı, cümle peygamberlerin seyyidi, efendisi olan Hazret-i Muhammed aleyhisselâmı her şeyinden ziyâde severek îmânını kemâle erdiren, kıyâmet gününe inanan, Hakk'ın cennetine tâlib, rızâsına râğıb, cemâline âşık olanlar!

Okumuş olduğum âyet-i celîle ahkâmı eskimeyecek olan Allah'ın Kitâbı, yüz üç kitâbın zübdesi olan, yaş ve kuru, küçük ve büyük her ne varsa içerisinde mündemic bulunan, Kurân-ı Kerîm'in sûrelerinden, yüz on dört sûreden, Sûre-i Haşr'dan bu âyeti okudum sizlere.

Bu Sûre-i Haşr'ın nihâyetini beş vakit namaz kılmak nimetine mazhar olanlar ve câmiye ve cemaate devam edenler bilirler, sabah namazından sonra hocaefendilerin okuduğu ki sünnet-i Resûl'dür. Yalnız sabahleyin değil, bir de akşam namazından sonra gene, ¹¹⁴هُوَ اللَّهُ "الَّذِي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ" okunur. Burasını ezberleyiniz ve bunu sabah namazının farzından sonra okuyunuz ve akşam namazından sonra da okuyunuz. Sabah namazından sonra okuyanlar, Kurân'ın fazîleti ve nûru ile akşama kadar Allah'ın hıfz u emânında olurlar. Akşamdan okuyanlar da sabaha kadar sabaha kadar gene Allah'ın hıfz u emânında bulunurlar. İhmâl etme, ezberleyiver. Kurân-ı Kerîm müminlerin kalbine hemen nakşolunur. Çünkü Kurân'ın nakkâşı Allah'dır, Celle Celâluhû Hazretleri, müminlerin kalbine nakşeder. Bunu ihmâl etme, öğren.

Bâhûsus Kurân-ı Kerîm'i, kitabını mutlakâ okumayı öğrenmelisin. Hem kendi vücûd kitabını öğrenmelisin hem kendi Kitâb-ı Kerîm'ini, Kitâb-ı Mübîn'i öğrenmelisin. Vücûd kitabın da Kurân'dan hâric değildir. Okuyan için seriyyeden süreyyâya kadar hepsi birere risâle hepsi birer kitaptır. Okuyabilen için. Okumayan câhiller, ne kendi kitabını, ne Kurân'ı, ne

¹¹³ Sûre-i Haşr 18

¹¹⁴ Sûre-i Haşr 22

seriyyeden süreyyâya kadar kitap olduğunu bilir, ne okuyabilir. Tabii bilenle bilmeyen de müsâvî değildir. Gene inananla inanmayan da müsâvî değildir. A'mâ ile gözû açık kimse müsâvî olmadığı gibi. İşitenle işitmeyenin biteviye bulunmadı gibi.

Okudum âyet-i kerîme Sûre-i Haşr'dan. Kurân-ı Kerîm yüz on dört sûredir. Kurân-ı Kerîm'i okuyanlar senede iki hatim indirmelidir. Kurân'ın hakkıdır bu. Okumasını bilmiyorsan, baban, annen sana öğretmediyse, öğretdirmediyse eğer, o vakit bildiğin sûreleri oku. ¹¹⁵ فَاقْرَؤْا مَا تَيَسَّرَ " مِنْ الْقُرْآنِ ". Hangi sûreler sana kolay geliyorsa, mutlakâ Kurân'dan bir mikdar okumalısın. Çünkü Kurân okuyan kimse, Allah'la konuşmuş olur. Hattâ bir adam Kurân-ı Kerîm'i okusa gelse dese ki, "Ben Allah ile konuştum", yemîn etse, yemîninde yalancı değildir. Yani mutlakâ Allah'la konuşmuşdur. İhmâl etme, Kurân-ı Kerîm'i oku.

Müslümanların başına en büyük belalar, okumamak ve Kurân'a sırt çevirmekten gelmiştir. Çünkü Kurân'ı Kerîm'in ilk emri "Oku" emridir, "İkra" emridir. Bilmeyen bulamaz, bulmayan olamaz. Bilmek lâzım, bulmak lâzım, olmak lâzımdır. Okumayanlar, Allah indinde en çirkin olan kişilerdir. Okumak lâzımdır. Mücerred okumak da kâfî gelmez, okuduğunla âmil olmak, okuduğunu yapmak ve yerine getirmek lazımdır. Bu da kâfî gelmez, bunu ihlâs ile, Hakk için yapmalıdır. Hakk için yapanlar mağlûb olmazlar. Allah herkesin Rabbidir, Allah'ıdır fakat âkıbet, son, müttakîlerindir, Hakk'dan korkanlarıdır. Hakk korkusu ilim ile olur. İlim de Allah'ı bilmekle olur. Allah'ı bilmeyen kimse ne kadar bilse câhildir o, isterse kamyonlar dolusu kitap okusun câhildir. Allah'ı bilmeyen, Allah'ı bulmayan, Hakk'da olmayan, câhildir.

*İlim ilim bilmekdir
İlim Hakk'ı bilmekdir
Sen Hakk'ı bilmezsin
Yâ nice okumakdır*

Cenâb-ı Hakk amelsiz ilmi, Allah'sız ilmi şuna teşbîh ediyor, ¹¹⁶ مَثَلُ الَّذِينَ خُمِلُوا التَّوْرِيَّةَ ثُمَّ لَمْ يَحْمِلُوهَا " كَمَثَلِ الْحِمَارِ يَحْمِلُ أَسْفَارًا ". Bu âyet-i kerîme hahamlar hakkında, Tevrat'ın ahkâmı ile âmil olmayan hahamlar hakkında ve umûma şumullü. İlmîyle âmil olmayanlar, ister hacı, ister hoca, ister şeyh, ister müteşeyyih, ne olursa olsun.

Okuduğunu mutlakâ yapmakla mükellefsin. Fakat iyi anla, iyi gör, iyi bil, bu da yani iyi görmek, iyi anlamak ittikâyâ bağlıdır. Allah'dan korkanlar, hikmetin başını kazanmışlardır. Kim ki müttakîdir, kalbinde Hakk korkusu vardır, Allah ona hidâyet eder. Allah'dan korkanlara Allah öğretir. Allah korkusu ilimle olur ama. İlmîyle âmil olmayanlar, hayvanın sırtında yüklü kitap gibidir, hayvanın sırtındaki kitabın hayvana ne faydası vardır? Hiçbir faydası yok. Allah'sız ilim de bunun gibidir. Bilmeli. Bilmeli, bulmalı, olmalı. Bilmeli, Hakk'ı bilmeli. Hakk'ı bulmalı. Hakk'da olmalı.

Hakk'ı sen gökde arama, Mekke'de, Kudüs'de de arama. Allah here yere hâzır ve nâzırdır fakat sana senden yakındır. Sende bulursun O'nu. Allah'a giden kapı senin kalbindir. O kapıyı da tathîr eti temizle, Hazret-i Muhammed'in boyasıyla boya, Allah'ın nûruyla nûrlandır, Hazret-i Muhammed'in boyasıyla boya, muhabbet-i Muhammediyyeyi kalbe ver ki kalbin

¹¹⁵ Sure-i Müzzemmil 20

¹¹⁶ Sure-i Cum'a 5

ölmesin. Kalbler öldüğü vakitte senin kalbin ölmesin. Hangi kalbde muhabbet-i Muhammediyye vardır, o kalb ölmez, kalbler öldüğü vakitte. İhyâ-yı kulûb olur.

İş, Hazret-i Fahr-ı Risâlet'e bağlılıktır. Peygamberini çok seveceksin. Allah Resûlünü sevenleri sever. Resûl'ü seven Allah'ı sevmiş olur. Resûl'e itâat Allah'a itâatdır. Resûl'e ihânet, Allah'a ihânetdir. Peygamberimiz sallallahu aleyhi vesellemi böyle, "Mekke'de doğdu, Medîne-i Münevvere'e hicret etdi, babasının ismi Abdullah idi, annesinin ismi Âmine idi, dedesinin ismi Abdülmuttalib idi, amcası Ebû Tâlib'di, Ebû Leheb'di, Abbâs'dı, Hamza'ydı", bunu bilmekle Peygamber'i bilmiş olmazsın. Bu şekilde Ebû Cehil de bilir bunu, kendi kavmindendi. Resûlullah'ın Allah'a kurbiyyetini ve Resûlullah'a bîat'ın Allah'a bîat olduğunu, Resûlullah'a muhabbetin Allah'a muhabbet olduğunu, Resûlullah'a ihânetin Allah'a ihânet olduğunu, bunu bileceksin. Bu muhabbeti kalbine ekeceksin. Bütün başımıza gelen felâketler, belâlar, muhabbet-i Muhammediyyeden uzaklaşmakla gelmiştir başımıza ne geldiye. Bütün felâketler bundan doğar.

O kadar muhabbet ederdi ki ashâb-ı kirâm efendilerimiz, hattâ sahabeden birisi, günden güne sararır, yemez içmez, zayıflamış. Efendimiz'in nazar-ı dikkatini celb etdi bu ve ona sordu, "Yâ Sevbân, sararmışsın, yemez içmezsin, rahatsız mısın?". "Yok Yâ Resûlallah, benim kalbimde bir düşünce var, o düşünce beni kemiriyor". "Nedir düşüncen?". O sahabe, o mübârek zât, Allah ondan râzı ola, "Yâ Resûlallah, ben seni öyle bir aşkla seviyorum ki seni görmediğim gün su içmez gibi, ekmek yemez gibi, hava almaz gibi oluyorum. Bir adam hava almadan, su içmeden, yemek yemeden yaşayamadığı gibi, seni görmediğim gün, ben bu hâldeyim. Senin cemâlini görmemeye bir sâat tahammülüm yok benim. "Eh peki görüyorsun işte". "Öyle ama içimde bir düşünce var Yâ Resûlallah. Yarın kıyâmet gününde senin makâmın elbet ki a'lâ-yı illiyyîndir, bizim makâmımız senden dündür. Dünyâda biz seni bir sâat görmemeye tahammül edemiyoruz, Cenâb-ı Hakk seni âhiretde yüksek makâma verir, bizi dün makâma verirse, seni göremezsem benim hâlim nice olur? Allah beni cennetine de koysa, cennet bana dar gelir Yâ Resûlallah. Bunu düşünüyorum" deyince Efendimiz buyurdular ki, bize bir müjde verdiler, "Ey Sevbân, müjde olsun, kişi sevdiği ile beraberdir. Kim kimi seviyor onunla beraber. Sen de benimle berabersin" buyurdular, cennetde, "cennetde benimle berabersin". İşin başı muhabbet. Yani bundan maksadımız, anlattığımdan gâye, Resûlullah'ı sahabe böyle severlerdi.

Sen, "Eşhedü enne Muhammedü'r-Resûlullah" feryâdları okunurken minârelerde, bu dînin ve Allah'ın daveti, ey müminim diyen, başımda aklım var diyen, gözüm görüyor kulağım işitiyor diyen, ezânı okuyan kimdir bilir misin? Ezânı okuyan, müezzin ağzıyla Allah Celle Celâluhû Hazretleridir. Gene müezzini tasdîk eden, Allahu Zül-Celâl Hazretleridir. Ama sen müslümanın diyorsun, müminim diyorsun, ne televizyonunu ne radyonu kapıyorsun, ne de çalgını susduruyorsun, ne de çenenin kapıyorsun. Nasıl sevgi bu? Soruyorum sana, nasıl sevgi?

Bir gün hatırına getirdin mi, Resûlullah bana ümmetim demezse, ben î mânâsız göçersem. Bu âleme isteyerek gelmedim, buradan da isteyerek gitmeyeceğim, beni buraya getiren ve götüreren var, kim getirdi, kim götürdü? Niçin geldim, niçin gidiyorum? Niçin götürülüyorum? Buraya geldin, anamın rahminden tertemiz olarak. Tâ rûh-ı evvelden sulb-ı pâk-i Muhammediyyet'den geldin. Rûh-ı evvelden sulb-ı pâk-i Muhammediyyet'den geldin. Yani

Nûr-ı Muhammed'den halk olundun. Resûlullah sallallahu aleyhi vesellem, ebû'l-ervâh, rûhlar babası. Hazret-i Âdem safiyyullah, ebû'l-eşbah, cesed babası. O'ndan ayrı düşersen ne olacak yani? Bütün işi bununla başlamıştır. Ne vakit ki bu müminler, Resûlullah'ın kadr u kıymetini bilmediler, muhabbetleri münkati' oldu, Allah'ın da bu kavme münkati' oldu muhabbeti. Mağlûbiyyet başladı, yüz gösterdi.

Bilmiyor musun, işitmedin mi? Küffâr-ı Kureyş, esîr etmişti sahabeden birkaç kişiyi. Reisleri dedi ki o sahabeye, "Size bir şey teklif edeceğim. Buna râzı olun, sizi bırakacağım. Eğer râzı olmazsanız asacağım, idâm edeceğim sizi". "Nedir?" dediler. "Bak siz darağacı altındasınız. Hazret-i Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâm ise Medîne'de ashâbının, evlâdlarının, âileleri arasında. Değil mi?". "Evet". "Deyin ki Muhammed burada olsaydı, bu darağacı altında, biz memleketimizde olsaydık. Bunu temmenî edin, sizi bırakacağım". Dediler ki, "Vücûdumuzun her bir zerresi bir cân olsa, Muhammed aleyhisselâma fedâ olsun. Söylemeyiz bu sözü biz". Böyle muhabbetliydim. Ölmesini bildiler, yaşamaya hak kazandılar. Ölmesini bilmeyenlerin yaşamaya hakkı yoktur.

Allah yolunda ölenler, ölmezler, olurlar. Ölen hayvan imiş. Hayvan ölür, insan ölmez, olur! Mümin olur! Mümin ölmez, mümin olur! Kemâle erer, cennete girer, ¹¹⁷"فِي مَقْعَدٍ صَدَقَ" a erer, matlab-ı a'lâ maksad-ı ra'nâ olan cemâlullah ile müşerref olur, mazhar-ı zât bulunur, civâr-ı Mustafâ'da iskân olur. Müminliğin gâyesi budur.

Bak şimdi, bu âyetde öyle incelik var ki, okuduğum âyet-i kerîmede, "يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا" yâ eyyühellezîne âmenû". Bir defa mümin kelimesi, mümin esmâsı, Allah'ın isimlerinden bir isimdir, Cenâb-ı Hakk'ın bir ismi. "müminü'l-müheyminü'l-azîzü'l-cebbârü'l-mütekebbir", Sûre-i Haşr'da Cenâb-ı Hakk beyân ediyor. Kendi esmâsını sana vermiş. Ve hitâb eden, Hakk sana. Allah hitâb ediyor.

Hakk için Hazret-i Muhammed için kaç gece uykunu terk etdin, soruyorum sana. Şurada oturduğun şu toprak, O'nun hürmetine alınmıştır, O'nun emriyle alınmıştır. O'nun sâyesinde oturuyorsun. Kaç gece Peygamber için uykunu terk etdin? Ve O'nun ashâbı ve ensârı ve ehl-i beyti ve muhibleri için ne yapabildin? O'nun dîni için ne yaptın? Ne gibi fedâkârlığın var, soruyorum sana, Allah'ın dîni için? "Efendim Allah'ın aczi mi var?". Hâşâ! Böyle vaz' etmiş kânûnu. Yahudi mi olacaksın? Yahudiler öyle söylediler, ¹¹⁸"Yâ Mûsâ sen git Rabbinle beraber". Allah âciz mi? "Harbedin alın Kudüs'ü, biz sonra gelir otururuz" diye. Ama sahabe böyle değil, sahabe. Allah yoluna Allah'a can atıyorlar. Çünkü Allah yoluna Allah'a can atanlar, Hazret-i Muhammed'in âgûşuna atılırlar.

Ey âşık-ı sâdık! Allah sana kendi ismini vermiştir. Senin ismin mümin. Allah bu ismi bizden almasın. Ve gece gündüz buna duâ ediniz. Allah'a buna yalvarınız. Çünkü sahabenin ileri gelenlerinden, dâimâ fakîr söylerim, çünkü çok mühim, Said-i Hudrî radiyallahu anh Hazretleri, Ashâb-ı Soffe'den ve ashâbın ileri gelenlerinden, buyurmuşlar ki, dikkat buyrun, kulağınızı benden yana verin, çok mühim konuşacağım söz, "Bir kimse îmânsız ölmekden korkmazsa, bu korku kalbinde yoksa, o adam îmânsız ölür" diyor.

¹¹⁷ Sure-i Kamer 55

¹¹⁸ Sure-i Mâide 24

Bu Said-i Hudrî'nin kim olduğunu sen biliyor musun? Ben birkaç defa burada söyledim fakat yeni cemaatimiz var, onlara da söyleyelim. Bu Said-i Hudrî'nin bir kulubesi var idi, bir gecekondusu. Ama bu gecekondu, zâhirde gecekonduydu, hakikatde saraylardan daha yüceydi. Çünkü metâf-ı melâikeydi, melekler gelip onun kulubesini tavâf ederlerdi, Said-i Hudrî'nin.

Senin de hânen böyle, Kurân okunuyorsa! Evinde Kurân okunuyorsa, metâf-ı melâike evin. Melekler gelirler, Kurân okunan evleri tavâf ederler. Haberin var mı ondan? Bunu muhbir-i sâdık Hazret-i Muhammed sallallahu aleyhi vesellem haber veriyor, Resûl-i Ekrem haber veriyor, aleyhi efdalü's-salavât Efendimiz haber veriyor.

Melekü'l-mevt geldi Said-i Hudrî'nin yanına, insan şeklinde.

Melekler insan şekline girerler. Başına bayrak asmaz, ne Allah'ın velîleri, ne melekleri, ne de şeytanları. Sende İmânın nûru varsa, şeytanı, meleği, rahmânı ayırırsın. Çünkü Cenâb-ı Peygamber buyurmuş ki, "ittekü firâsete'l-mümini fe innehû yenzuru bi nûrillah, müminin ferâsetinden korkunuz, o Allah'ın nazarıyla nazar eder, görür" diyor Ben ayıramam dersin, hüsn-i zan eyle, kimsenin kalbini yıkma, iyi muamele et. Efendimiz sallallahu aleyhi veselleme de Cebrâil aleyhisselâm, Cibrîl-i Emîn Dihyetü'l-Kelbî şekline girer gelirdi. Dihyetü'l-Kelbî sahabenin en güzellerinden bir kabîle reisi idi.

Melekü'l-mevt yani Azrâil aleyhisselâm bu Said-i Hudrî'ye gelmiş. İnsan şeklinde gelmiş. "Yâ Said, senin bu kuluben pek ufak, yaz günü ayaklarını sıcaktan, kış günü ayaklarını soğuktan koruyamıyorsun. Biraz büyütse de şu kulubeni", gecekondunu yani, "Evet?".

Bunlar Ashâb-ı Soffe. Senin yapacağın iş değil. Sen helâlinden kazan, helâlinden sarfeyle. Her şey senin hakkındır, Allah'ın haram kıldığı şeyler müstesnâdır, istifâde edebilirsin. Yalnız hesâbına hazırlan. Çünkü helâl da olsa Allah hesâbını soracaktır. Unutma bunu. Nefeslerin sayısı sorulur. Yaz gününde buzdolabından çıkarıp buz gibi içtiğin bir bardak suyun hesâbı dahi sorulur. Hiçbir yere de kaçamazsın. Bunun cevabını vermekle mükellefsin. Allah buna da kâdir. Kimin rızkını unuttu Allah? Bütün mevcûdâtın, mahlûkâtın, görünen görünmeyen mahlûkâtın rızkını verdiği gibi, onu hesâba çekmeğe kadirdir. Bitdi o kadar.

Said-i Hudrî'ye dedi ki, Melekü'l-mevt insan şeklinde geldi, "Yâ Said, kuluben pek ufak". Kulube değil ama o, saray. Metâf-ı melâike. Öyle insan şeklinde görünüyor. "Ayaklarını yaz gününde sıcaktan, kış gününde soğuktan koruyamıyorsun. Kulubeni biraz büyütse" dedi. Said-i Hudrî radiyallahu anh , şöyle nazarlarını Hazret-i Melekü'l-mevt'e dikip dediler ki, "Sen beni takip ettiğin müddetçe bu bile bana çokdur" dedi. "Sen benim yakamı bırakmıyorsun ki, arkamda dolaşıyorsun".

Azrâil'in kılıcı, senin ve benim ensemizde dolaşıyor hâlâ uslanmadık bir türlü. Saçı, sakalı ağardı, hâlâ kağıt oynuyor, domino oynuyor, tavla oynuyor. Senin tavla, domino oynayacak zamânın değil, ağlayacak zamânın! Ağlayacak hâline gülüyorsun sen. Oynamak zamânı değil, cihâd zamânıdır. Yapamazsan ağla kadınlar gibi. Hiç olmazsa ağla, gülme. Herkesin kendi vücûdu ile, nefsi ile cihâd etmesi lâzımdır, cihâd zamânıdır. En büyük mücâdele, kâfirle

edilen mücâdele değildir. O, cihâd-ı asgardır o, küçük harbdır. Büyük harb, nefis ile yapılan mücâdeledir.

İnsan olabildin mi? Sûretâ insan olduk ama hakikatde insan olabildik mi? Sîretimiz nedir acaba? Geçen gün geldi birisi soruyor bana. Bana soru sordular. Beş vakit namazını kılan bir kadın, belki de burada şimdi, beş vakit namaz kılan ve oruç tutan bir kadın, öldü ve köpek oldu yüzü. Kadının yüzü köpek oldu. "Efendi bu tenâsuh Benî İsrâil'de yok mu, bizde var mı?" diye sordu bana. Bize de olur bu iş. Umûmî olarak olmaz da böyle yüz senede, elli senede, iki yüz senede bir defa olur ki ibret alalar diye. Meselâ tûfân da öyledir. Nûh Tûfânı gibi tûfân gelmez Ümmet-i Muhammed'e, Peygamberimiz'in duâsiyle. Bir taraf yıkılır, bir taraf mütenebbih ola diye. "E namazı da kılardı". Namazı kılsın canım. Amelini ıslâh etmediyse, amelini köpek bıraktıysa, köpek olarak giderek âhirete. Burada sana ibret oldu.

İbnü's-Şihne Târihinde de var. Bir imâamefendi sabah namazında Kurân okumuş, nasıl okuduysa, birisi, mukallid adanmış, imâamefendinin taklîdini yapmış. İmâamefendinin ağzını burnunu taklîd etmiş, Cenâb-ı Allah o ânda onu maymun etmiştir. İbnü's-Şihne Târihinde vardır. Bak söylüyorum yerini de. Haleb'de olmuştur hâdise. Gene tefecilik yapan, fâiz yiyen bir hâinin, domuza inkılâb ettiği kitâblarımızda mevcûddur. Daha böyle niceleri var. Ârife tarîf hâcet değil.

Sen kendinden düşün bir defa bak, günah ve suç irtikâb ettiğin vakitte, senin kalbin dönüyor içeriden. Bir defa başlıyorsun ibâdetden lezzet almamaya. Kurân'dan zevk almıyorsun. Oruç sana ağır geliyor. Namazdan tat duymuyorsun. Farkında değil misin hiç? Yok mu senin irfânın yani? Kurân okuyorsun, zevk almıyorsun Kurân'dan. Allah diyorsun, zevk almıyorsun. Allah diyen adamın ağzı tatlanır be! Gönlü murâdlanır, gönlü safâya erer. Çünkü Allah dediğin vakitte, Allah sana "Ey kulum" diyor. ¹¹⁹"فَاذْكُرُونِي أَذْكُرْكُمْ" diyor Cenâb-ı Allah, "Beni zikredin, ben sizi zikredeyim" diyor. Nasıl lezzet duymazsın? Haram yediğin vakitte, içın döner, iç tarafın. Ama umûmî olarak domuz olmaz, umûmî olarak maymun olmaz. Manevî olarak ameli döner.

Islâh edeceksin kendi nefsin. Nefslerin safha safha şeyleri var vücûd iklimine, rûhunu, rûh-ı insânîni, rûh-ı sultânîni sultân edeceksin. Aklını ona yâver kılacaksın. Eğer rûh-ı hayvânîde, rûh-ı nebâtîde kaldınsa, o vakit vay hâline! Sûretâ insan gelip hayvan gidersen âhirete. Allah muhâfaza buyursun. Çalışacaksın, cihâd-ı ekber var. Düşmanla cihâd var. Nefsinle cihâd var. Bunlar vazîfelerin senin. Ye, iç, yat, kalk, bunlar kâfirlerin işleridir, vazîfeleridir. Kâfirlerin vazîfesi, hayvanlar gibi onlar yerler, içerler, yalnız uçkurlarına hizmet ederler. ¹²⁰"وَيُلْهَهُمُ الْأَمَلُ" فَسَوْفَ يَعْلَمُونَ, bir de emelleriyle uğraşırlar.

Sen müminsin. Sen dünyâyı iyi bileceksin. O da okumakla oluyor. Onunla da kalma, ittikâ sâhibi olacaksın. Dünyâyı iyi bilen aldanmaz, düşmanını dostunu tanır. Âhireti yakînen bilen kimseyi aldatmaz. Allah huzûrunda hesap verecektir çünkü. Neyse bu kadar kâfi.

¹¹⁹ Sure-i Bakara 152

¹²⁰ Sure-i Hicr 3

¹²¹ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ ey müminler, Hakk'dan korkunuz". İşin başı Hakk korkusudur, Allah korkusudur. Allahu Zü'l-Celâl Hazretleri gene Sûre-i Hucurât'da, Bismillâhırahmânırahîm, ¹²² يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنَّا خَلَقْنَاكُمْ مِنْ ذَكَرٍ وَأُنْثَىٰ وَجَعَلْنَاكُمْ شُعُوبًا وَقَبَائِلَ لِتَعَارَفُوا إِنَّ أَكْرَمَكُمْ عِنْدَ اللَّهِ أَتْقَىٰكُمْ ey insanoğulları, biz sizi bir kadınla bir erkeğin ceminden halk etdik".

O her şeye kâdir. Yokdan vâ eder. Kadınla erkeğin ceminden vâ eder. Babasız halk eder. Anasız halk eder. Kadınla erkeği cem eder, çocuk vermez. Mülkünde hâkimdir, azîzdır O. Allah O, Celle Celâluhû. Rabbimiz yani, Celle Celâluhû Hazretleri. Allahımız, gideceğimiz Allahımız. Cenneti bize hazırlayan, cemâlini hazırlayan, Muhammedini bize gönderen Allahımız. O, her şeye kâdir O. Rezzâk O. Kerîm O. Rahmân O. Rahîm O. Fettâh O. O, O, O, hep O! Hû, O. Lâ ilâhe illallah.

İttekullah. O'ndan kork. O sana senden yakın, sen O'na ıraksın. Yaklaş. O'na yürüyerek gidene, o koşarak gelir. Öyle diyor hadîs-i kudsîde. "Bana yürüyerek gelene ben koşarak gelirim". "Beni kıyâmen zikredeni, ayakda zikredeni, kıyâmet gününde kabirler eşilip halk ayağa kalktığı vakitte o vakit zikrederim. Beni oturarak zikredeni, kıyâmetin şiddet ve dehşetinde peygamberlerin dahi o günün korkusuyla evlâdlarını, ümmetlerini unutarak dizlerinin bağı kesilerek, diz çökerek, 'nefsî, nefsi' dediği vakitte o vakit onları ben zikrederim. Beni yatarak zikredeni...". İnsan üç hâldedir. Ya yatar, ya oturur, ya kalkar. Yakın bir zamanda, yakın bir zamanda.

Eeeeeey âşık-ı sâdık! Ey Hakk'a tâlib. Ey Allah'ı seven! Ey Muhammed uğruna her şeyini fedâyâ hâzır olan âşık-ı sâdık!

"Beni yatarken zikredeni, yakın bir zamanda amel sandığı olan..."

Nedir o amel sandığı bilir misin? Ne korkuç şey. Kabir. Mezar. Sen zâhirine bakma onun, türbesi var, mürbesi var, yaldızı var filan diye. İç tarafına bak sen. Akılsızlar mücerred türbenin dış tarafını tamîr ederler, için harâb ederler. Ahmak! Vücûdun da senin bir kabirdir. Dışını tamîr edip, içini harâb etme. Kendine kabir yapmaya kalkma, kendine kabir hazırlama. Kendini kabre hazırla. Kabir, tevhit, aşk, muhabbet, ibâdet, zühd, takvâ ile dir. Yani onlarla gidersen hoşgeldin derler adama. Yoksa felâket.

Osman ibn Affân, radiyallahu anh, Peygamberimiz'in iki kerîmesini almış, Osman ibn Affân, Osman-ı Sâlih, emîre'l-müminîn. Osman'ın kim olduğunu biliyor musun sen? Bir parçasını söyleyelim. Fahr-ı Risâlet demiş ki, "Yâ Osman, senden melekler dahi hayâ ediyor" demiş. Osman'ı öğretseydin, Osman ibn Affân'ı, Zinnûreyn'i, çocuğun hayâlî olacaktı, hayâlî, edebî olacaktı. "Ey Osman, senden melekler dahi hayâ ediyor". Gene birgün iltifatlarıyla, "Yâ Osman, bana duâ ediyor musun?" demiş Cenâb-ı Peygamber. Fesühânallah!

Hazret-i Osman ibn Affân radiyallahu anh Efendimiz Hazretleri, kabir denildiği vakitte ağlarmış. Birgün demişler ki, "Yâ emîre'l-müminîn, kabirden bahsedildi mi ağlıyorsunuz..."

¹²¹ Sure-i Haşr 18

¹²² Sure-i Hucurât 13

İyi dinle! Adamı helâya bedava sokmuyorlar. Hamamlara bile bedava giremiyoruz. Helâyâ bedava giremiyorsun. Nerede cennete bedava gireceksin yani. Ama Allah dilerse meccânen sokabilir. Çalış yalnız. Her ava giden avlanmadı ama ava giden avlandı. Geçiyoruz, anlayana söyledik.

"Kabir anıldığı vakitte yâ emîre'l-müminîn, ağlıyorsunuz Mahşerden bahsedildi mi o kadar sana tesir etmiyor da kabir sana çok tesir ediyor". Buyurmuşlar ki, "Kabir yalnızlık evidir, mahşer umûmîdir" demiş. Kalabalık orası ama burada tek başınasın. Hakk'la başbaşa kalacaksın, Allah'la!

Kim ki yatarken Allah'ı zikreyledi, kabre seni yatırdıkları vakitte, Hakk seni zikreyle. Çenen tutulmaz, çenen kilitlenmez, dilin tutulmaz. Allah dersin. Burada Allah dediğin gibi. Dünyâda ne ile meşgûl oluyorsan, ölürken onu yaparsın. Ölürken ne ile meşgûl oluyorsan, kabirde onu yaparsın. Kabirde ne ile meşgûl oluyorsan, mahşerde onu yaparsın. Allah de ki ölürken Allah diyesin. Ölürken Allah de ki, kabirde Allah diyesin.

Yâ Rabbi, buraya gelen ibâdullah, senin rızân için buraya geldiler, toplandılar. Bütün mesâcidde senin büyüklüğün için, yüceliğin için sana secde ediyorlar yâ Rabbi. Ümmet-i Muhammed'e merhamet et. Ümmet-i Muhammed'i felâketlerden, belâlardan koru. Âsî olan Ümmet-i Muhammed'i islâh eyle. İstiklâlimizi bağışla. Densizleri, donsuzları, dinsizleri bize musallat kılma yâ Rabbi. Kâfirleri bize güldürme yâ Rabbi. Ehl-i islâmı şâd eyle.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sıratin müstakîm.

Kîni Terk Et Yerine Sevgiyi Koy
25 Nisan 1980 (10 Cemâziyülâhir 1400)

Kâlallahu Teâlâ fî Kitâbihi'l-Azîz.

Eûzübillahimineşşeytânirracîm

Bismillahirrahmânirrahîm

يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنَّا خَلَقْنَاكُمْ مِنْ ذَكَرٍ وَأُنْثَىٰ وَجَعَلْنَاكُمْ شُعُوبًا وَقَبَائِلَ لِتَعَارَفُوا إِنَّ أَكْرَمَكُمْ عِنْدَ اللَّهِ أَتْقَاكُمْ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ خَبِيرٌ¹²³

Sadakallahü'l-Azîm

Allahu Sübhânehû ve Teâlâ Hazretleri, insanları bir erkekle bir kadının cem'inden yani erkekten murâdımız Hazret-i Âdem safiyyullah, büyük babamız, Âdem aleyhisselâmın sulbünden ve Havvâ anamızın rahminden zuhûra getirdi. Hazret-i Âdem aleyhisselâmı da kendi yed-i kudretiyle topraktan halk eyledi, balçıkdan halk eyledi. Hazret-i Havvâ'yı da Hazret-i Âdem'in eğe kemiğinden halk eyledi. Sonra onları cem eyleyip bizleri onlardan dünyâya getirdi. Âdem'i hem annesiz hem babasız olarak dünyâya getirdi. Havvâ'yı ise annesi olmayarak, babası olarak dünyâya getirdi, babalı yani, anne yok, babadan dünyâya getirdi. Hazret-i Îsâ aleyhisselâmı da babasız olarak dünyâya getirdi. Bizleri de hem anneli hem babalı olarak dünyâya getirdi. Bir kadınla bir erkeğin izdivâcından istediği vakitte çocuk vermedi, akîm bıraktı. Allah cümle kudretini bizlere gösterdi. Görenler için. Îsâ Peygamber'in hilkatı, Âdem aleyhisselâmın hilkatı gibidir. Onun misâli gibidir. Nasıl ki Allah Âdem aleyhisselâmı anasız babasız halk etdiyse, Havvâ'yı anasız, Hazret-i Îsâ'yı babasız, bizleri analı babalı, gene her erkekle her kadının izdivâcından cem' olmasından, dünyâya evlâd vermedi, dilediği vakitte verdi. Bazısını çok evlâda sâhib kıldı, bazısını akîm kıldı, kökünü kurutdu.

Bâhusûs, Hazret-i Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi vesellem Efendimiz Hazretleri'nin aleyhinde bulunanlar, onlar ebter olmuşlardır. İsimleri târihlere lanetle geçmiş ve zürriyetleri kurumuşdur kürre-i ardda. Hazret-i Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâma muhabbet edenlerin zürriyetleri ilâ yevmi'l-haşrı ve'l-karâr dünyâda bekâ bulacaktır. Bulmuşdur ve

¹²³ Sure-i Hucurât 13

bulacak. Kâfir dahi olsa öyledir, yalnız mümin değil. Kâfir olduğu hâlde, Resûl'e buğz etmezse Allah onun zürriyyetine dünyâ yüzünde hayât verir ve bekâ buldurur ve belki de, Resûl aleyhi's-salâtü ve's-selâma buğz etmediğinden, ona karşı bir hasım olmadığından, zürriyyetinden mümin getirir dünyâyâ. Ki Kadir Gecesinde artan nûr işte bunlara taksîm olunur, böyle kişilerin evlâdlarına taksîm olunur. Bakıyorsun bu memleketde islâm çocuğu olduğu hâlde islâmdan çıkmış, uzak diyarlarda islâmdan bî-haber olduğu hâlde Hazret-i Allah'a î mân ve Resûlüne gönül vermiştir, islâm olmuştur. O nûr-ı Ahmedî oralara kadar sirâyet etmiştir. Allah lâıyk olana î mânı verir, lâıyk olmayandan alır. O bir nûrlu kamîsdir, gömlektir, dilediği kuluna giydirir î mân gömleğini, dilediğinden çıkartır. Tabii lâıyk olduğu vakitte o î mânâ, onda î mân bekâ bulur. İşin başı da Hazret-i Fahr-i Kâinât sallallahu aleyhi veselleme muhabbetidir. Hazret-i Peygamber'i sevmeyenler Allah'ı sevmiş olmazlar. Hazret-i Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâma bîat etmeyenler, itâat etmeyenler, Allah'a itâat etmiş olmazlar. İlle Cenâb-ı Hakk'ın nâibi, kürre-i ardda halîfetullah, cümle enbiyânın serdârı, Allah'ın sevgilisi, mahbûbu Hazret-i Mustafâ.

Elhamdülillah, Allah bizi O'na ümmet kılmış. Bu nimeti diğer peygamberler bile arzu etmişlerdir. Nice yüce peygamber, "Yâ Rabbi beni yüce peygamber halk etdin, ulu'l-azm peygamber halk etdin, keşke Ümmet-i Muhammed'den olsaydım" demiştir yani. Bu kadar bize Allah'ın lutf u keremi vardır. Fakat biz bu nimetleri bilemiyoruz maalesef. Nimetin şükrü edâ edilmedi mi, o nimet insanın elinden çıkar, alınır. Bu nimete her gün şükretmelisin. Resûlullah sallallahu aleyhi vesellemin ümmeti olduğuna. Cümle enbiyâ da gene Peygamberimiz'in ümmetidir ya. Çünkü cümlesi nûru, şems-i hakikat-i Muhammediyyeden almışlardır. Cümle enbiyâ da nûrunu O'ndan almış. Halîlullah, Allah'ın halîli, "Yâ Rabbi bu kadar medh ü senâ ediyorsun, onların lisânından ismimi eksik etme" demiş, salavât-ı şerîfede ismi geçmiş, Kurân'da ismi geçmiştir. Sebeb-i illeti odur. "Allahümme salli alâ Muhammedin ve alâ âli Muhammedin kemâ sallayte alâ İbrâhim ve alâ âli İbrâhim, inneke hamîdün mecîd". İbrâhim Peygamber'in lisânımızda dolaşması, duâsıyla. "Bu kadar medh ü senâ eyledin yâ Rabbi habîbin Muhammed'ini, benim ismimi onlar zikreylesinler". Allah da kitabında onu zikreylemiş ve Ümmet-i Muhammed'e salavât olarak ihsân u inâyet buyurmuş, Peygamber talîm buyurmuştur, sallallahu aleyhi vesellem. O kadar mühim yani. Bulunduğun mevkiyi, bulunduğun derecâtın kadr u kıymetini bil.

Hiçbir ümmet, Resûlullah sallallahu aleyhi vesellemin ümmetinin ihrâz ettiği şerefi almamıştır. Onlara Allah ağır ağır yükler vurmuş, onları bize ibret kılmıştır. Bize tahfîf etmiştir. Kavm-i Mûsâ'ya elli vakit namaz farz olmuştur. Bize beş vakit. Kavm-i Mûsâ'ya zekât dörtde birini vermek ve dört senede hepsini dağıtmaktır. Bize kırkda birdir. Hakk Teâlâ bizi göndermiş en kısa zamanda, en büyük ecirleri bize ihsân u inâyet buyurmuştur. Neden? Bende-i Muhammed olduğumuzdan dolayı, sallallahu aleyhi vesellem. Onun için resûlünü çok sev. Peygamber'i ne kadar çok seversen î mânının nûru o kadar artar. Her şeyinden ziyâde Resûlullah'ı seversen î mânın kemâle erer.

Okuduğum âyet de işte, biz Âdem-zâdeyiz, Âdem'den geldik, Âdem aleyhisselâmdan geldik. O Darwin nazariyesi kitaplarda okuduğumuz, okuduğumuz işittiğimiz filan bunlar, hepsi dünyevî kul görüşleridir, kul nazariyeleri. Bizim elimizde bulunan kitap, kitâb-ı ilâhîdir, semâvîdir. Allah kendisi bizi Âdem'den halk ettiğini haber vermektedir. Biz maymundan

gelme, maymun çocukları değiliz. İnsan evlâdıyız, Âdem evlâdıyız. Bir defa bunu bil. Âdem-zâdesin yani.

Bunun kadr u kıymetini bilersen, âdemin kıymetini âdem bilirmiş. Kendini bilersen, kendini seversen, Hakk'ı bileceksin ve halkı bileceksin. Kendini bilemezsen bulamazsan, ne Hakk'ı bilirsin, ne halkı bilirsin. Evvelâ kendini sev ki halkı sevesin.

Âdem-zâdeyiz. Allah Âdem aleyhisselâma esmâsını talîm buyurdu, ¹²⁴"وَعَلَّمَ آدَمَ الْأَسْمَاءَ كُلَّهَا", Kurân-ı Kerîm'de beyân ettiği üzere. Yani verdiğimiz manâlar denizden bir katre, şemsden bir zerredir. Zannetme ki hemen bu sözler bitdi, âyetin manâsı tükendi. O manâya değil. Benim anladığım kadar, senin anlayacağın kadar konuşuyoruz. Yani su içmekle senin karnın doydu, Terkos'da su bitmedi, deryâda su bitmedi yani. Onun gibi yani, senin anlayacağın. Âdem aleyhisselâm esmâya mâlik oldu. Resûlullah sallallahu aleyhi vesellem, hem "alleme âdeme'l-esmâ"dır, hem zâta muallimdir. Hem zâta, hem sîfata, hem esmâya mâlik olan ve âlim olan Hazret-i Fahr-ı Risâlet'dir, sallallahu aleyhi vesellem. Böyle olmasına rağmen, "Sübhâneke mâ 'arafnâke hakka ma'rifetike yâ ma'rûf buyurmuşlardır, "Yâ Rabbi seni hakkıyla bilemedim" demişlerdir. Bunun manâsı, her tecelliyâtından sonra yeni bir tecelliyâtın zuhûrudur. Ve Cenâb-ı Peygamber sallallahu aleyhi veselleme verilen o şerh-i sadır yok mu, göğsünün açılması, işte bunun tesîridir bu ki diğer evliyâullahda böyle bir parça teveccüh etdi mi Cenâb-ı Hakk, kimisi "Ene'l-Hakk" demiş, kimi "Leyse fî cübbeti sivallah" buyurmuşdur filan, evliyâullah mest olmuşlar filan. Ama Efendimiz öyle bir ummândır ki oraya tecelliyât oldukça doyamaz o. "Sübhâneke mâ 'arafnâke". Ne izân ne irfân idrâk edebilir. Doymayan bir ummân, kanmayan bir ummân Peygamberimiz, tecelliyât-ı ilâhiyyede. Çok büyük. Büyük demekle ifâde edemedim. Peygamberimiz sallallahu aleyhi vesellem çok büyük.

Evet. "Sizi bir kadınla bir erkeğin izdivâcından, cem olmasından halk etdim". Bu iki türlüdür. Birisi gayr-ı meşrû olarak Allah halk eder. Zinâ edilir yani. Zinâda Cenâb-ı Hakk gayûr olduğu için, kudsî olan esrâr-ı ilâhiyyenin zuhûrunun kötü yere dökülmesinden, gayr-ı meşrû olmasından Allah gadab eder. Çocuk gayr-ı meşrû gelirse, ondan her türlü fenâlık beklenebilir. Ne kadar insanların başına gelen belâlar, musîbetler varsa cemiyetler üzerine, hep piçlerden dolayı gelmiştir. Çocuğun kabahati yoktur. O suç, ana baba mevkiinde olan zânîlerin suçlarıdır. O ayrı davâ. Onların ekdiği o tohum, onların yüzkarasıdır. Çocuğun kabahati olmaz. Ama çocuğun kabahati annenin babanın kabahatidir. İyi dinle! Konuştuğum söze çok dikkat et! Çocuğun edepsiz, ahlâksızsa, bil ki senin kabahatindir o. Çok uzağa gitme. "Aman Efendim nasıl olur, Hazret-i Âdem aleyhisselâmın oğlu Kâbil Hâbil'i katl eyledi". Tabii öyle oldu ya. O da, şecere-i memnûadan yedi ya Hazret-i Âdem, ondan zâhir olan menî ile dünyâyâ geldiği için öyle oldu hâdis. Yâ Nûh aleyhisselâmın oğlu niye kâfir oldu? O da öyle söyledi, gene babasının zellesi, "Dünyâda hiç kâfir kalmasın yâ Rabbi" dedi. Halbuki kudretullah bunu istiyordu, kâinâtta kâfirle mümin bulunacaktı. Her şey zıddıyla kâimdi. Yılan bile Âdem Peygamber'in istifrağsından yediği için zehir aldı. Zehir var onun kursağında. Çünkü o şecere-i memnûadan, Allah'ın men ettiğiinden yediği için zelle sâdır oldu Âdem Peygamber'den. Fâili kendisi değil. Fâili Hakk'dır ama zâhirde Âdem Peygamber icrâ etmiş, bize büyük ibret göstermiştir, Âdem Peygamber işin farkına varmış, suçu Allah'a

¹²⁴ Sure-i Bakara 31

yüklememiş, kendi nefesine yüklemiş, ¹²⁵"رَبِّیَا ظَلَمْنَا" demiştir. Senden de bir günah sudûr ettiği vakitte, Allah'a yükleme günahı, kendi edepsizliğine yükle. "Ben sarhoşum, Allah'dan" diyor. Terbiyesiz herif! Senin terbiyesizliğinden o! "Rabbenâ zalemnâ" diyeceksin, nefesine yükleyeceksin. Hayır olduğu vakitte Hakk'dan bileceksin. Hayrı nefsinden bilirsin, şerri Allah'dan bilirsin, olmaz öyle şey! Şeytan'dan bilmeğe hakkın yok, nefsinden bil.

Büyük velîlerden birine gelmişler mürîdleri, demişler ki, "Şeytan bizim îmânımızı alıyor". Hazret, Şeytan'ı çağırtmış, demiş ki, "Bizim mürîdlerin îmânını alıyormuşsun". Şeytan, "Hâşâ" demiş, "Bende o kudret yokdur, onlar îmânlarını atarlar, biz onların atdıkları îmânı alırız" demiş.

Gene bir veliyyullahın huzûrunda birisine "Niye bu zinâyı etdin?" demişler. "Ben yapmadım, Şeytan bana yaptırdı" demiş. Der demez, o velî ona şu cevabı vermiş, "Âdem Peygamber'e secde etmeyen Şeytan, sana pezevenklik mi yapacak, terbiyesiz herif!" demiş.

Kendinden bileceksin hepsini. Şeytan'dan Allah'a sığın ve her şeyi kendinden bil ve kendinde bul. Hakk da sende, Şeytan da sende. Cennet de sende, cehennem de sende. Arş da sende, kürsî de sende. Kendini hâriç bilme. Ne varsa kâinâtta, bu âlem-i sugrâ gördüğün, sen âlem-i kübrâsın. Zâhirde küçük âlem görünüyorsun, büyük âlemsin. Bu kâinât zâhirde büyük âlem görünüyor, senin yanında küçük âlemdir. Senin için halk olunmuştur.

Biz Besmele'lilerden bahsediyoruz, piçlerden değil. Bütün beşeriyetin çektiği, gayr-ı meşrû olan çocuklardır, beşeriyeti felâkete götüren, sürükleyen. Ufak bir tohum ekersen yere, o tohum nasıl ki yüz tâne tohum verirse, ister iyilik ister kemlik, muhakkak böyle zâhir olur kâinâtta. Bunu unutma sakın hâl!

İkincisi, meşrû olan. Ebeveyni Besmele'yle yanaşmış, Hakk'ın emriyle evlenmişler, ondan gelen çocuklar. Kurân-ı Kerîm'in bahsettiği şimdi orası. "Ey insanoğlu, biz sizi bir kadınla bir erkeğin izdivâcından halk eyledik. Millet millet, şube şube, kabîle kabîle halk etdik, ayırdık. Ama içinde hiçbir kimsenin bir kimseye fâikiyeti yokdur. Ancak tevhit ve takvâ". İlle takvâ, Hakk korkusu. Evvelâ tevhit. Tevhit, bir ağaçtır ki, kökleri yedi kat yerin altına gitmiş ve gövdesi semâyâ ulaşmış, dalları yedi kat semânın fevkine geçmiştir. Bu, "Lâ ilâhe illallah"ın misâlidir. Onun için bütün müminler, renk, ırk, şu, bu, hiçbir fâikiyeti yokdur, ancak takvâ ile. Ve bütün müminler kardeşler. Sakatı, sağlamı, fakîr, zengini, hastası, sıhhatlisi, renklisi, renksizi.

Cenâb-ı Hakk, gene âyet-i kerîmenin alt tarafında, "inneme'l-müminîne ihvetün, bütün müminler ihve, kardeşler". Nereden? Üç yoldan kardeşler. Birisi, Âdem'in çocuklarıdır. Hepsî Âdem Peygamber'in sulbünden gelmiştir. İkincisi, manevî olarak babamız Muhammed Mustafâ'dır. Çünkü yol iki türdür. Bir döl evlâdı vardır, bir yol evlâdı vardır. Döl evlâdı, zürriyetinden gelen. Yol evlâdı, senin yolundan yürüyen, senin izinden gidendir. Ümmet-i Muhammed'in kâffesi Âl-i Muhammed'dendir ve Evlâd-ı Muhammed'dendir. Neden? Mâdem ki Resûlullah'ın çizdiği yoldan, Peygamber'in getirmiş olduğu şeriat-ı garra-i Ahmediyeden yürümektedir, O'nun yolundan gittiği için Âl-i Muhammed'den sayılırlar. Bir de Âl-i

¹²⁵ Sure-i A'râf 23

Muhammed var ki, Peygamberimiz'in bi-zâtîhî sulb-i pâkinden gelmiş, onlar bizim hidâyet yıldızlarımız, imâmımız mevkiindedir. Şerefî ondan. Üçüncüsü, dîn kardeşliği, dînde kardeşiz.

Kusurlar bırakılacak. Kînler atılacak. Senlik benlik bırakılacak. Kâfirin, zındığın, melûnun peşine düşülmeyecek. Allah yolu apâşikâr, nûrlu yol, Hazret-i Muhammed'in çizdiği yol duruyor burada şimdi. Sen onu bırakıp İblis'e tâbi olmayacaksın. Ve birleşeceksin. Kîni kaldıracaksın içinden, kîn. Hangi kalbde kîn varsa, o kalbde dîn yoktur. Sana yüzlerce kıssasını, menâkıbını söyleyelim, bildirelim. Bak sana en büyük önderlerimizden ilim şehrinin kapısı olan Hazret-i Ali kerremallahu vechenin bir kıssasını anlatayım sana bak. Aklın, izânın varsa eğer, bu sana kâfi gelecek.

İbn Mülcem Hazret-i Ali'nin hüddâmıydı, hizmetçisiydi yani. Ona dedi ki Hazret-i Ali, "Benim katlim senin elindedir. Hüküm böyle kazâ olunacak" dedi. "Aman" dedi "Yâ İmâm, sen ne yapıyorsun, bu sözü bana nasıl söylersin, hemen beni katlet burada, ellerim benim kurusun sana el kaldıracığıma". "Yok" dedi, "suç icrâ olunmayınca hüküm infâz olunmaz, suçu icrâ et ki hüküm infâz oluna". Zamanlar geçti...

Zamanlar tebdîl olduğu gibi, kalbler de tebdîl oldu. Zamanla kalbler tebdîl olunur. Mukallibe'l-kulûbu ve'l-ebîsâr, Allah'dır. Kalbleri ve gönülleri çeviren, Allah'dır yani. Onun için bazı zevâtı bakıyorsun, vaktiyle sefîhmiş, içermiş, şuymuş buymuş, bilmem neler yaparmış filan filan, namaza başlıyor, tövbekâr bir insan oluyor, bazı ayna misâli olan zevât, "Yâ sen bakma onun sofuluğuna, vaktiyle o şöyleydi" filan diyor. Canım vaktiyle geçmiş o, bitdi o vaktiyle. "et-tâibü min zenbih kemen lâ zenbe leh". Tövbe etdi, tamam, halâs oldu, günahdan arındı, anasından doğduğu gibi oldu. Bırak o vaktiyle kelimesini. Geçmişteki rahmetlileri karıştırsak iş felâket olur sonra. "Ben onun cemâziyelevvelini bilirim". Ben de senin cemâziyelevvelini biliyorum. Daha evvelden menî idik, hep beraber. Yani iğrenç bir su parçasıydık. Onun için kalbler döndüğü gibi gözleri de döndüren Allah'dır zamanla.

Onun için dâimâ bak dikkat buyurun, üzerinde çok incelikte durun yani, her gün güneşi gördüğün için, güneşin çıkması sana bir âyet gelmiyor. Unutmuşsun, hall-i hamur olmuşsun yani. Büyük âyet o güneşin semâya çıkması. Artık dünyâ mı çıkıyor, güneş mi çıkıyor orasını konuşmuyorum, sana anlatmak için söylüyorum bu sözü. Günde beş vakit namaz var, kırk rekat var, her rekatda "ihdine's-sırâta'l-müstakîm" diyorsun, bak dikkat et buna. "Yâ Rabbi sırât-ı müstakîm olan dîn-i islâmda sâbit-kadem et, benim kalbimden îmânımı alma" diyorsun Cenâb-ı Hakk'a. Mühim çok. Kalb döner. Akşam velî olan sabah kâfir olabilir. O velî-i hâssa vardır, onlar müstesnâdır, onlara sözümüz yok. Her mümin velîdir. Akşam zengin olan sabah fakîr olabilir. Akşam mümin sabahleyin kâfir, sabah kâfir akşam mümin olabilir. Gönüller döner. Açık bir ova gibidir. Onun için dâimâ Hakk Teâlâ ile mutabakatı eksiltmeyeceksin kalbde yani. Dâimâ Allah'dan alâkayı kesmeyeceksin. "Yâ Rabbi aman îmân ile götür beni âhirete" diyeceksin.

Kalbi döndü, zamânı geldi, vurdu İmâm-ı Ali'yi. Getirdiler huzûruna. Şimdi soruyor. Ki İmâm-ı Ali'nin sorması hak ve gerçek. Bize duyuracak. Eğer duyurmasaydı sû-i zanlar ortaya gelirdi. Bazı husûsâtta insanların söylemesi lâzım gelir. Yanında bir kimseyi götürürsen, bir kadın filan filan böyle, halk şübhelenebilir senden, onun için, "Bu benim kardeşimdir yâhud

âilemdir" diyebilirsin yani doğrusunu söylersin. Halkın kalbinden şübheyi gidermek için. Onun için Cenâb-ı Ali burada ne yapıyor, bize kendisinin durumunu beyân ve halkın üzerinden düşmanları tarafından kendisine yapılacak iftiraları redd için soruyor, İbn Mülcem'i çağırttı. Zehirli kılıçla vurdu İmâm-ı Ali'yi hâin. "Sana ne yaptım? Ekmeğine mi mâni oldum?". "Hâşâ" dedi. "Peki, iffet ırzına mı dokundum?". "Hâşâ Yâ İmâm" dedi. Kâtiliyle konuşuyor halkın huzûrunda, mahkemede. "Peki niye bana lâıyk gördün kılıç vurmaya?". Cevap verdi, "El-hükmü lillah, hüküm Allah'ındır" dedi. Terbiyesizlik yaptı işte gene. O vakit İmâm-ı Ali buyurdu ki, "Sözün hak, niyetin bâtıl" dedi. Sözün gerçektir, hakdır ama niyetin bâtıl. "Götürün bunu haps edin" dedi. Götürdüler. Hazret-i Haseneyn'i ve Hanefiyye'yi çağırdı yanına. Dedi ki, "Bak evlâdlarım, bu adam bana kılıçla vurdu, ben bunun kılıçyla yâ şehîd olurum, yâhud iyi olurum. İyi olursam bunun hakkındaki muamele benim şahsıma âiddir, bana âiddir. Ne yapacağımı ben biliyorum. Affederim. Ama şâyet şehîd olursam, Allah'ın ahkâmı geri kalmasın"

Çünkü ahkâm geri kalırsa, zâlimlere fırsat verilmiş olur. Meselâ hırsızlık yapanı öldürseler, hırsızlık durmaz. Mutlakâ adâlet tam yerini bulmalıdır. O vakit ibret olur kâinâta. Fesadların devâm etmesi, ahkâmın yerine gelmemesindendir. Hükümler verilmeye başlasın, işin rengi değişir hemen, derhal. Elbet ki âdilâne, Allah'ın hükmü gibi, Allah'ın dilediği gibi olacak.

Dedi, "Bu bana bir kılıç vurdu, siz bunu bir kılıçla ne yapınız, katledin, ahkâm yerin e gelsin, Allah'ın ahkâmı ki zâlimlere ibret ola". Ama iyi olursam onun hakkındaki mütalaa benimdir. Dedeniz Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâmdan işitdim, bir kelb dahi kudursa, ona ezâ ve cefâ etmeyiniz". Sonra İmâm-ı Ali'ye süt getirildi. Hazret-i İmâm sütü içmedi kendisi. O adama kinlenmedi yani beni vurdu diye. Sütü içmedi, dedi, "Bu sütü götürün, bir garîb var zindanda" dedi, "zindanda bir garîb var" dedi "ona götürün". Dediler "Yâ İmâm, hangi garîb?". "Bana kılıçla vuran" dedi, "şimdi o beni vurduğu için kimse ona bakmaz, herkes ona hakâretle nazar ediyor, bir garîbidir o şimdi, garîb o, elinden tutanı yok şimdi. Biz garîblerin, ne yaparız, elinden tutarız, götürün sütü o içsin" dedi. Kâtiline İmâm-ı Ali süt gönderdi. O hâin o sütü içmedi ve dedi ki, "İçine zehir koydunuz, beni öldüreceksiniz, bilmem ne olacak filan", lafları büyüdü. Geldiler dediler ki, "Yâ İmâm, gönderdiğiniz sütü içmiyor". "Neden içmiyor?". "İçine zehir koydunuz" diyor. "Ehl-i Beyt-i Mustafâ bu denâete tenezzül eder mi?" dedi, "Yapar mı bu işi hiç? Niye bize sû-i zan etdi böyle? Neden sû-i zan ediyor bize? Biz böyle denâeti irtikâb etmeyiz. Süt diye zehir verelim, bu olacak iş mi! Eğer gönderdiğim sütü içseydi", iyi dinle!, kulağını benden yana ver!, gaflet pamuğunu da kulağından sıyr çıkar!, "eğer gönderdiğim sütü içseydi yarın yevm-i kıyâmetde cennetin kapısına ayağımı dayar, eşliğine, evvelâ kâtilimi cennete koyar, sonra kendim girerdim" dedi. Kinlenmedi. Üzüldü.

Bir kalbde kin olursa orada din olmaz. Onun için tavuk kaçdı, horoz uçdu, bilmem ne filan, böyle şey için ibâdullahın birbirini kırmaları, iblislerin peşlerine düşmeleri hiç doğru değildir. Allah yolu apâşikârdır. Gel, felâket günleri çatmadan, bu yoldan dön sen gerisin geriye. Hak yola gel, Hazret-i Muhammed'in çizdiği yola. Felâket günleri yaklaştı. Böyle devâm ederse, sen nâdim olacaksın. Çünkü müminlere gelen beliyye, beliyye sûretinde iltifât-ı ilâhîdir. Bak tekrar ediyorum, söylediğim sözü düşün tefekkür eyle. Müminlere gelen beliyye, musîbet, musîbet sûretinde mükâfât-ı ilâhîdir. Ama kâfire gelen musîbet, zâlime gelen musîbet musîbet-i azîmedir. Şeytan'a hizmet edenler, siz bu tarafa doğru gelin. Gelmezseniz o yolda

siz sonra çok pişmân olacaksınız. Ve ellerinizi ısıracaksınız, saçlarınızı, sakallarınızı yolacaksınız.

Bilmiş olunuz ki müminler kardeşinizdir. Kardeş kardeşin kanını dökmesin. Kardeş kardeşe bağrını açsın. Kardeş kardeşi kucaklasın. Düşman hazır beklemekte. Ve düşmanın katiyyen ve kâtibeten merhameti yoktur. O Alevîymiş, bu Sünnîymiş, bu Şâfiîymiş bu Mâlikîymiş, bu Şîâymiş, böyle bir şeyi katiyyen düşünmez, en büyük kabahatin islâm olmandır, Muhammedî olmandır. Bu îmânın senin başını yemeğe kâfi gelir, hiç merâk etme. Aramaz yani Sünnî, Şâfiî, Hanefî, Mâlikî, Şîa, Mutezile, Zeydî Meydî filan hiç aramaz. Belki bir tarafı imhâ etmek için bir tarafı kullanır, ondan sonra, onun işini bitirdikten sonra, taharet bezi gibi onu da bir çuvalın içerisine, fırına atar yakar. Onun için tevhîd nûru müminlerin kalblerini münevverleştirmiş, hak ve hakîkati onlara göstermiştir. "Lâ ilâhe illallah" Allah'ın kılıcıdır, Allah'ın burağıdır, Allah'ın nûrudur. "Lâ ilâhe illallah" kılıcı, kâfirlerin başına iner, nefsi emmârenin kafasına iner. Gel sen tevhîd ile bağrını, kalbini, zâhirini, bâtınını nûrlandır ve mümin kardeşine bağrını aç. Kîni terk et, kîn yerine sevgiyi koy. Mümin kardeşine gadablanacağına hilmiyyeti yerleşdir, daha hayırlıdır. Mâl, câh için kavga gürültü ediyorsun, bunun yerine de Allah ve Muhammed'in sevgisini koyarsan sana kâfi gelecek. Ki sen Muhammedîsin, sen en yüce makâmâtı ihrâz etdin. Cennet senin için hazırlandı ve süslendi. Allah cemâlini sana hazırladı. Nereye bakarsan Hakk'ın cemâline dönüyorsun ama farkında değilsin. Senin için bunlar hep, Ümmet-i Muhammed için. Allah indinde de en mukaddes olan kişiler, müttakîlerdir. Kimsenin kimseye hiçbir fazîleti olamaz, kim ki Allah indinde müttakîdir, Allah'dan korkar, o kimse yücedir.

Vallâhu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

Kulak-Göz-Akıl
2 Mayıs 1980 (16 Cemâziyelahir 1400)

Kâllallahu Teâla fî Kitâbihi'l-Azîz

Eûzübillahimineşseytânirracîm

Bismillahirrahmânirrahîm

* قُلْ هُوَ الَّذِي أَنشَأَكُمْ وَجَعَلَ لَكُمُ السَّمْعَ وَالْأَبْصَارَ وَالْأَفْئِدَةَ قَلِيلًا مَّا تَشْكُرُونَ * قُلْ هُوَ الَّذِي ذَرَأَكُمْ فِي الْأَرْضِ وَإِلَيْهِ تُحْشَرُونَ
وَيَقُولُونَ مَتَى هَذَا الْوَعْدُ إِن كُنْتُمْ صَادِقِينَ * قُلْ إِنَّمَا الْعِلْمُ عِنْدَ اللَّهِ وَإِنَّمَا أَنَا نَذِيرٌ مُبِينٌ¹²⁶

Sadakallahü'l-Azîm

Okumuş olduğum âyât u beyyinât Sûre-i Mülk'de. Bu Sûre-i Mülk'ü ezberleyiniz. Ezberleyemeyen yüzünden okumasını öğrensin ve mümkünse her akşam okusun. Mümkün olmazsa haftada iki akşam okusun. İhmâl etmeyiniz. Cenâb-ı Hakk bu sûre-i celîlenin okunduğu yerden itibâren fersah fersah rahmetini ve bereketini inzâl eder. Bu sûre-i celîle, cümle evliyâullahın virdlerinde mukayyedir. Cümle evliyâullah tarafından vird edinilmiştir. Esrârı gâyet de büyük.

Mevtâlarınıza da bu sûre-i celîleyi okutunuz. Yani ölülerinize. Öldüğü vakit, kabre girerken, muhakkak Sûre-i Mülk'ü okutunuz. Zamânımızda hâfız efendiler, okumuyorlar, bazı aşr-ı Kurân okuyorlar. Hepsî Kurân-ı Mübîn'dir ama bu sûrede başka hasa vardır.

Hattâ Resûlullah, sallallahu teâlâ aleyhi vesellem, Efendimiz Hazretleri, ashâbı ile bir yeri teşrîf buyuruyorlarmış, bir yerde o akşam karar kılmışlar. Karar kıldıkları yer makbere imiş, yani kabristanmış, eski bir kabristanmış. Sahabeden birisi bu Sûre-i Mülk'ü o akşam tilâvet eylemiş, oranın da makbere olduğunu Cenâb-ı Peygamber'e söyleyince, Fahr-ı Risâlet sallallahu aleyhi vesellem, "Buradakilere bu sûre kâfî geldi" demiş. Onun için bunu ihmâl etmeyiniz. Geçiyoruz, bu kadar. Sırları pek fazla. Okuyanlar bu şerefe nâil olacaklar, bu sır kendilerine tecellî edecek ve bu tecelliyâta mazhar olacaklardır. İhmâl etmeyiniz. Sûre-i Mülk, unutma! Yani Tebâreke Sûresi. "Tebârekellezî bi yedihî'l mülk". Bu okuduğum âyet, bu sûreden.

Âyetler iki kısımdır. Birisi âyât-ı enfüsiyye, biri âyât-ı âfâkiyye. Yani bir dış âlemimiz bir iç âlemimiz yani vücûd âlemimiz. Burada Cenâb-ı Hakk Celle ve Tekaddes Hazretleri, bize

¹²⁶ Sure-i Mülk 23-26

kendi kitabımızdan, vücûd kitabımızdan beyân etmekde, bahs etmekde. Habîb-i Edîb'ine yani Cenâb-ı Fahr-ı Risâlet'e, Resûl-i Ekrem'e, o kerîm olan Nebiy-yi Zî-şân'a, o mahbûba, "Söyle Habîbim, hüvellezî, o Allah ki, öyle bir kudrete mâlik ki o Allah, enşeeeküm, sizi yokdan vâd etdi, inşâ etdi".

Ne kadar mühim bir hâdisde değil mi? Bir katre su parçasından insan halkolunuyor. Görünüşde bunu gâyet de basit görüyorsun bunu sen. Mühim hâdisât. Bir katre içerisinde bir ummân. İnsan, hâmil-i esrâr-ı ilâhî, âyet-i kübrâ. Bir katre içerisinde bir ummân sığmış. Bu gördüğün kâinât, küçük âlem, sen büyük âlemsin. Zâhirde sen küçük görünüyorsun, bâtında büyüksün. Zâhirde bu âlem büyük görünüyor, senin yanında bu küçük. Arş sende, kürsî sende, cennet sende, cehennem sende, Rahmân sende, Şeytan sende. Hepsinin sende ayrı ayrı tecelliyâtı var. Onun için bir katre menîde bir umman gizli. Esrâr-ı ilâhî gizli. Onun için çok mühim. "Kul hüvellezî enşeeeküm, söyle, o Allah ki, sizi inşâ etdi". Neden? Bir katre menîden. "Hüvellezî yusavviruküm fi'l-erhâmi keyfe yeşâ". Ana rahminde, kudret fırçasıyla, hayız kanıyla yoğurdu, istediği şekle koydu. Aman ne kadar güzel yarattı. Ne mütenâsib a'zâ verdi. Bir düşün. Bir kendini göz önüne getir şöyle.

İki türlü âyet var. Birisi dışarıya bak, kendini göremiyorsan eğer evvelâ. Bak, semâ nasıl ref edilmiş, yükseltilmiş. Gök. Sen onu her gün görüyorsun da kıymet vermiyorsun. Çok mühim, semânın senin üzerinde binâ ve tavan olması. Yıldızlar senin semânı süslemekde, gökyüzünü süslemekde. Bunlar da mühim âyetler. Sen her gün görüyorsun bunları ama hiç kıymet vermiyorsun. Tayyâre ilk çıktığı vakit, gökyüzünde tayyâre gürültüsü işitildi mi, hepimiz dışarıya çıkar tayyareye bakardık. Sonra benimsedik, artık bakmıyoruz. Neden? Çünkü artık lâubâli olduk. Bunun gibi. Mühim şey, yıldızların gökde bulunması, dünyâdan milyonlarca kat büyük yıldızlar, hepsi mihveri etrâfında, Hakk'ı tesbîh ediyorlar, Allah'ı zikrediyorlar ve dönüyorlar. Birbirlerine çarpmıyorlar. Ecrâm-ı semâdan birini alacak olursak, içlerinden çıkaracak olursak eğer, gök kubbe yıkılır. Hepsi birbirine bağlı. Öyle hesaplanmış. Dakîkasıyla, anıyla beraber.

Gör, deve nasıl halk olunmuş. Kurân-ı Kerîm şimdi söylüyor, ¹²⁷"أَفَلَا يَنْظُرُونَ إِلَى الْإِبِلِ كَيْفَ خُلِقَتْ" ¹²⁷Deve nasıl halk olunmuş görmüyor musun? İki ayaklı yürüyenler var, dört ayaklı yürüyenler var, kırk ayaklı yürüyenler var, hiç ayaksız yürüyenler var, yüz üstünde sürünüyor. Ne büyük âyet değil mi? Sen iki ayak üzerinde gidiyorsun. Yakın bir zamanda küffâr-ı hâkisâr mahşere elsiz, ayaksız, yüz üstünde sürünen mahlûklar gibi huzûra götürülecekler. Yakın bir zamanda. Çok uzak değil. Yakın, belki yakından daha yakın. Bekleme semânın yarılmasını, yıldızların dökülmesini, kabirlerin eşilmesini, denizlerin kaynamasını.

Bir kimse öldüğü vakit kıyâmeti kopmuş demektir. Elsiz, ayaksız olacaksın, yani sana verilen el ve ayak senden alınacak ve seni bir tahta üzerine bindirip götürecekler. O tahtayı da küçük görme. Beş yüz liraya bin liraya yapılan bir tabutu küçük görme. Onun içerisinde öyle manevî yükler var ki! Ya onun içerisi yılanla, çıyanla dolu, seninle beraber gidiyor kabre, veyâhud cennât-ı âliyatın miftâhı ve cennetin süsleri ve hûrilerin mihirleri onunla beraber.

¹²⁷ Sure-i Gâşiye 17

Kabre giden bir cenâzeye tabî olduğunuz vakit, bilmiş olunuz ki, o meyyit bağırmakda ve seslenmekde. Eğer o meyyitin sesini sen ve ben işitsek! İşitenler var. Onlar tahammül ederler. O makâma erişmişler, tahammül ederler. Sen ve ben işitsek meyyitin seslendiğini, bir daha yemek yemeyiz, bir daha gülemeyiz. Çünkü dünyâda insanlar en büyük vâiz ölümdür. Biz onu görüyoruz da ondan bir nasihat almıyoruz, öğüt almıyoruz. Duysak bu şekilde, şöyle sesleniyor.

Sen ve ben de yakın zamanda bunun üzerine bineceğiz. Biz de sesleneceğiz, aynı sözleri söyleyeceğiz. Şöyle sesleniyor. Ya "Eyne tezhebûne", manâsı "Beni nereye götürüyorsunuz! Götürmeyin beni!" diyor, yalvarıyor. Yâhud, "Aman hemen beni götürün yerime takdîm ediniz! Yollarda beni oyalamayın!" diyor.

"Beni nereye götürüyorsunuz!" diyenler, bunlar, hayatlarının kıymetini bilmemişler, ne âyât-ı âfâkiyyeyi ne âyât-ı enfüsiyyeyi okumuşlar, niçin vâr olduklarını bilmemişler, nereden geldiklerini, nereye gittiklerini, niçin geldiklerini, niçin gittiklerini düşünmemişler. Mücerred iki yere hizmeti hizmet bilmişler, yiyelim, içelim, cinsî münâsebetde bulunalım, tûl-i emeller besleyelim, hep hayalde hâlâ, şunu yapalım, bunu yapalım. Saçına sakalına ak düşmüş, Azrâil aleyhisselâm gelmiş, ona haber getirmiş, ölüm haberlerini getirmiş, göndermiş, hâlâ farkında değil. Dizi ağrıyor, gözü ağrıyor, kulağı ağrıyor, kalbi ağrıyor, başı ağrıyor, her türlü a'zâsından bir şikâyet var, bunların hepsi birer haberci, Melekü'l-mevt'in habercileri. Sakalına kır düşmüş, benim gibi kazıtmış, görmeyeyim akı diye. Ne kadar kaçsan sana yetişecek o. Saçına kır düşmüş, orayı boyamış, görmeyeyim akı diye. Halbuki ak haber veriyor, diyor ki bak,

*Sakalina baka bak
Kara idi oldu ak*

Düşün bunları! Gideceksin, yolcusun yani. Hâlâ sen, havada dolaşıyorsun. Oyun peşinde geziyorsun. Nefsine tâbi olmuşsun, nefsinin mahkûmu olmuşsun. Nefsinin arzularını, Şeytan'ın isteklerini yapıyorsun. Allah'a âsî olanların peşine düşmüşsün. Dünyâ menfaati için. Beş kuruş için, kırk para için. Hiç sana bir menfaati olmayacak, belki onun manevî yükünü sırtına yükleneceksin. İşte "Eyne tezhebûn" diyenler bunlar. Bilmemişler, bulmamışlar, olmamışlar, niye geldiklerinin farkında değiller, yesinler, içsinler, yatsınlar. Ayol bunun için olduktan sonra, hayvanlar da aynı şey için gelmiştir kâinâta, hayvandan farkı kalmaz insanın. Hani maneviyyât? Hani Allah sevgisi? Hani Resûlullah sallallahu teâlâ aleyhi veselleme muhabbet? Ondaki incelik, ondaki refah, ondaki saâdet, ondaki necât nerede sende? Hani nişânen? Hani üzerinde Muhammed nişânesi? Göster bana bir tânesini.

*Muhabbetden Muhammed oldu hâsıl
Muhammedsiz muhabbetden ne hâsıl*

Hani? Âsâr-ı muhabbetin nedir Resûlullah sallallahu aleyhi veselleme? Namaz kılmıyorsun, "Niçin kılmıyorsun?" diye soruyorum sana. "Kalbim temiz" diyorsun. Resûller Resûlü, ayakları şişmiş namaz kılarken. Sûre-i Tâhâ'nın tefsîrine bakın. "Biz sana Kurân'ı meşakkat için

indirmedik yâ Muhammed", sallallahu aleyhi vesellem. "Rabbime ben şükretmeyeyim mi?" diyor. "Yâ Rabbi sana ben şükretmeyeyim mi?. Doyamıyorum sana şükretmeye".

Hazret-i İlyâs aleyhisselâm ölürken ağlıyor, Melekü'l-mevt soruyor kendisine diyor ki, "Yâ İlyâs, sen bir nebiy-yi zîşânsın, ölümden mi korkarsın?". Hâşâ, biliyor neden ağladığını ama, bize duyurmak için konuşuyor. Diyor ki, "Rabbime ibâdete doyamadım, Rabbime kulluğa doyamadım ben, onun için ağlıyorum" diyor.

Ne büyük nimet! Ne büyük saâdet! Ne büyük devlet! Vücûdda rûh, Rabbe kulluk ediyorsun. Hakk'a karşı alnını secdeye koyuyorsun. Abdiyyetle mabûdiyyet birleşiyor, takarrüb var, mi'râc var secde. Sen bunun kıymetini bilmezsen neye yaradı bu iş? Hiçbir şeye yaramaz, olmaz. İşte "Eyne tezhebûn" diyenler bunlar. Yani kadr u kıymetlerini bilmeyenler.

Üç gün namaz kılmış, dördüncü gün, müminleri beğenmiyor. Bu da Şeytan'ın tuzağına düşmüş zavallının bir tânesi daha. Kimseyi hakîr görme. Kendi ayıbının bin tânesine vâkîf, muhâtabının ayıbının bir tânesine vâkîfsın. Kendi ayıplarını düşünürsen, başkasının ayıbını göremezsin. Birinin ayıbını görmek, kendini ondan yüksek görmektir ki, "ene hayrun minh" diyen Şeytan'dır. Sakın insan şeytanı olma. Unutmayın bunu! Bir kimsede bir kusur gördüğün vakit, bak, o kusurdan sende var mı, işlemiş misin o kusurdan? "Yok". Ona yakın bir kusur işledin mi acaba? "O da yok Efendi". Güzel, peki yarın işlemeyeceğin ne malûm?

Gönüller açık ova gibidir. Allah'ın tevîki olmasa, sen burada bulunmazsın. Sen câmiye kendin mi geldin zannediyorsun? O sana göre öyle. Allah istedi seni buraya. Allah seni kendisine muhâtab gördü, lâyıf gördü, Kurân'ını sana dinletti, kendisine secde ettirdi. Nice insanlar var, kalbleri yanıyor, ibâdet edemiyorlar. Bir mâni çıkıyor önüne, o mâniyi yenemiyor, o perdeyi yırtamıyor, gelemiyor ibâdete. İmânı var, istiyor ibâdet etmek. Bu da benim sözümle değil, sen de buna şâhid olmuşsundur. Kaç tâne ahabbın sana, "Ben de istiyorum namaz kılmak ama bir türlü olmuyor" diyor sana. Bunlara sen şâhid oldun.

İşte "Eyne tezhebûn" diyenler, "Beni nereye götürüyorsunuz!" diyenler, bunlar. Niçin halk olunduklarını bilmemişler, aramamışlar, hayvanlar gibi yemiş, içmişler, tepişmişler, hep dünyâ metânını toplamışlar. Karınca gibi. Karınca toplar toplar toplar, bir sene toplar, kendi topladığını yemeden ölür. Sana büyük bir ibret ve âyet. Birçok insan, şeklen insan olup, hakikatde karıncadır, yalnız toplamakla mükellef, yemekle değil. Toplar, toplar, helâlden, harâmdan, sonra yemeden ölür.

Böyle başkalarının nimetine vâsıl olmak istiyor musun yoksa bizâtihi kendin Hakk'a vuslat mı istiyorsun? Sana hepsini dağıt demeyeceğim. Allah'ın takdîrini, Allah'ın mikdarını bildireceğim sana. Kırkda birini ver. Zekâtını sakın ihmâl etme. Allah cümlemizi gafletten îkâz buyursun. İşitdiğimiz dersleri bize unutturmasın, taş üzerine yazı gibi yazsın Allah kalbimize. Su üstüne yazı gibi yazarsa çabuk gider, unutulur o.

Ey efendiler! Gençler! İhtiyarlar da vaktiyle genç idiler. Ey çocuklar! Vaktiyle ihtiyarlar da çocuk idi. Hepimiz bir zamanda, hani cemâziyelevvelimizi biliriz değil mi? Başkasının cemâziyelevveline bakma, kendi cemâziyelevveline bak, orada birleşiyorsun. Hepimiz menî

idik babamızın belinde. Dâimâ bir mevkide bulunan Allahu Teâlâ'dır. Hep gelip geçiciyiz. Bunları düşünenler, bu âyetleri görenler için ne kadar güzel.

Evet, "Eyne tezhebûn" diyenler, Hakk'ı bilmemişler, bulmamışlar, niçin yaratıldıklarını düşünmemişler, düşünememişler, düşündürülmemişler. İbretsiz bir göze mâlik. Öğüt almayan bir kulağa sâhib. Allah'ı zikretmeyen bir ete mâlik. Dil, Allah'ı zikretmiyor. Bir gönül var, Hakk'ı sevmiyor, Hakk korkusu yok orada. Hakk korkusu olmayan gönül, Hakk sevgisi olmayan gönül, mandanın kalbinden hiçbir farkı yokdur onun. Kalb denildiği vakit, sen yalnız mücerred, bildiğin kozalak parçası şeklinde zâhir olan eti hatırlama. Bâtın kalbi vardır, bâtin gözü vardır. Basîret derler ona. İbretsiz gözü ne yapacaksın. Bunlar işte, "eyne tezhebûne, beni nereye götürüyorsunuz, götürmeyin!" diyorlar. Gözünün önünden alınacak perdesi. Hayâtında dost diye tanıdıkları, o anda düşman olduklarını görecektir ama iş işden geçmiştir, kudreti yokdur. Çünkü o, onun malına, canına dostdu. O, ölür ölmez, o bayram yapıyor. Görecektir ki dost zannettiği, düşman imiş. Yarın yevm-i kıyâmetde gırtlak gırtlığa gelecek. Huzûr-i Rabbü'l-âlemîn'de, mahşerde, Hâkim-i Mutlak önünde yani Allah huzûrunda.

"Aman götürmeyin beni yâhu, yapmayın, etmeyin!" filan. Kimse dinlemiyor, götürüyorlar. Onun için sen böyle ufak görme tabutu. Tabutu çok ufak görme öyle tahta parçası filan filan. İçinde çok yük var onun. Öyle ejderhalar var ki korkunç! "Beni nereye götürüyorsunuz!" diyenlerin tabutlarının içerisinde öyle ejderhalar var ki! Koca kobra yılanları var. Hayâtında kendiyse beraberdi, ayrı bir şey değildi. Bildiğin kobra yılanı değil. O da senin gibi benim gibi mahlûkdur. Ona kobra elbisesi giydirilmiş. İnsan sûretindeki kobralardan bahsediyorum ben, kobrasını yanında taşıyanlar. Daha neler var içerisinde. En ufak, birisiyle istihzâ etmiş, alay etmiş, arkasından gözünü oynatmış onu dahi oraya hesaplamış koymuşlar. O da başka bir şekle girmiş. Cenâb-ı Molla Câmi'nin söylediği gibi :

*Heme akvâl ü ahvâl-i müddehar
Rüveydâ-gerde ender rûz-i mahşer*

Efendiler! Bütün sözler, işler, hepsi bir şekle girecek, hepsi bir şekil alacak, yevm-i kıyâmetde önümüze gelecektir. Onları da buradan götüreceksin âhirete, tabutunla beraber. İster iyilik ister kemlik.

Ama "Kaddimûnî" diyenler, varlıklarını bilmişler, niye vâir olduklarını ve Hakk'ın esrârına mâlik olduklarını, Allah ile olduklarını, Hakk için olduklarını, Hakk tarafından yaratıldıklarını, kulluğun nice sultânlık olduğunu anlamışlar. Allah'a kulluk bütün kâinâta sultân olmakdan çok daha büyüktür, idrâk edebilen için. Allah'a kulluk, cihâna sultân olmakdan çok yeğdir, anlayabilen için. Kulluklarını bilmişler ve Hakk rızâsını kazanmışlar, âhiretlerini mamûr etmişler, Allah'ı râzı kılmışlar, Peygamber onlardan râzı olmuş ve mübârek cemâlini daha ölüm ânında göstermiş. O anda, "Gel benden yana" demiş, âgûşunu açmış. Bunlar da "Kaddimûnî" yani "Yollarda bizi eylemeyin, ağır ağır götürmeyin, hemen götürün teslim edin" diyenlerdir. Çünkü makbere içerisinde bazı zevât var ki, bizâtihi Resûlullah'ın kucağına verilir, mezarının kucağına değil, ahbâbın kucağına değil. Maneviyyâtda bizâtihi Resûlullah kucağına alır, karşılar. Hangisini istiyorsun? Bazı zevât var, pîri, tâbi olduğu pîri, şeyhi, mürşidi kucaklar onu, kabrine indirir. Bazısı var, ameli karşılar. Allah muhâfaza buyursun.

Şimdi bak, sana yollar gösteriyoruz. Oku âyât-i âfâkiyyeyi. Semâ nasıl yükselmiş? Deve nasıl halk olunmuş? Denizler nasıl halk olunmuş? Gör, bak. Anlamıyorum dersin eyvâh!

Bak! Seni bir katre menîden halk etdi. "Hüvellezî enşeeüm ve ce'ale lekümü's-sem'a". Evvelâ seni işitici kıldı. İşitmek ne kadar büyük nimet! Eğer işitmeseydin konuşamazdın. Dilsizlerin dili yok değil, sağır oldukları için konuşamazlar. Evvelâ işitmek ve ilme'l-yakîn, ona da işâret var. "Hüvellezî enşeeüm ve ce'ale lekümü's-sem'a", sizi işitici kıldı. "Ve'l-ebîsâra", sonra görücü kıldı yani ayne'l-yakîn. Sonra, "Ve'l-ef'ide". İşitdin, gördün ama tefekkürün yok, düşünmüyorsun. Öyle değil, bir de anlayıcı kıldı. Akıl verdi ya sana, düşünsene! Düşün, araştı. Bir saat kudretullahı düşünmek, tefekkür etmek, altmış sene yâhud yetmiş sene nâfile ibâdetden Allah'a daha sevgilidir. Nâfile ibâdet! Beş vakit farzın yerini hiçbir şey tutmaz. Bunu unutma! Kulluğun senin. Hiç böyle, "Vücûdum semiz, kalbim temiz" filan filan, hiçbir fayda vermez. Nâdim olursun. Yakın bir zamanda ellerini ısıırırsın. "Niye kılmadım. Eyvâh niye kaçırdım namazımı" diye. "Niye orucumu tutmadım" diye parmaklarını ısıırırsın, saçlarını yolarsın, sakallarını yolarsın. Yakın bir zamanda. ¹²⁸ "وَيَوْمَ يَعْصُ الْأَطْلَامُ عَلَى يَدَيْهِ". Bak Kurân'da söylüyor Allahu Teâlâ. "Zâlimler o günde ellerini ısıırırlar" diyor. "Filanca kimseyi niye kendime arkadaş edindim" diye, "Beni namazdan alıkoydu, ibâdetden alıkoydu, îmândan alıkoydu, içkiye götürdü, fışkıya götürdü, pisliğe götürdü. Allah yolu dururken, temiz bir hayat dururken, safâ dururken cefâyâ götürdü". Sûret-i safâda cefâ. İnsanları felâkete götüren, Allah'ı gadab ettiren, Peygamber'i gücendiren, melekleri iğrendiren, sulehâyı kendinden tiskindiren efâle götürdü. Ne işin var?

Ezânlar okunuyor. Bir gün gelir, ezânlar okunur, sen kâdir olamazsın ezâna ittibâ etmeye, kudretin olmaz. Yani câmiye gidemezsin. Anla, sana hitâb ediyorum. Düşün, kafandan düşün, bul bunu. Yani kafamızdan düşünelim bunu. Bir gün ezânlar okunacak gene ama sende kudret olmayacak, namaza gitmeye, ittibâ etmeye. Ayıp yerlerin açılacak, örtemeyeceksin ayıp yerlerini. O kudret sana verilmeyecek. Bulunmayacak sende o kudret. Bugün sen bakma hoplayıp zıpladığına. Yakın bir zamanda. Yakın bir zamanda malına mülküne sâhib olamayacaksın. Hattâ korkarım ki, severek büyüttüklerin, beslediklerin seni hacir altına alıracaklar, senin elinden malı alsınlar diye. Sevgililerin.

Dost, Allah Sübhânehû ve Teâlâ Hazretleri'dir. Dost, Hazret-i Muhammed Mustafâ'dır. Dost, Kur'an. Dost, müttâkiler. Dost, muhsinler. Bunlar senin dostların. Seni Allah'a çağırınlar, seni Allah'a götürenler, senin dostun.

Ya âyât-ı âfâkiyye, yâhud âyât-ı enfüsiyye. Oku kendini işte evvelâ. Bak sana birkaç tâne söyledik. Halbuki kendi vücûdunun kitabını bir okumaya kalksan neler göreceksin vücûdunda. Ne âyetler var vücûdunda. "İkra' kitâbek", Allah sana kitabını okutmadan sen kendi kitabını bu âlemde okusan neler göreceksin. Çünkü okuyabilen için, seriyyeden süreyyâya kadar risâledir ve kitaptır. Okuyabilen için. Okumayan için de, kütübhâneler dolu olsa, kitaplar her taraftan etrâfını çevirse, okumayan için de bir faydası olmayacak.

Yâ Rabbi, bizi habîbin Muhammed'den ayırma. Kıyâmet gününde, nedâmet ânında bizi habîbinin sancağı altına cem et. Bize adlinle değil, afvınla muamele eyle. Ehl-i islâmı şâd

¹²⁸ Sure-i Furkân 27

et. Ehl-i islâmı ehl-i küfür üzerine gâlib eyle. Her ne kadar günahkâr ve âsî isek de, seni tevhîd eder, senin habîbini tasdîk ederiz, cümle enbiyâya îmânımız, cümle kütüb-i semâviyyeye ikrârımız vardır. Bunun hürmetine bize merhametinle, rahmâniyyetinle tecellî eyle yâ Rabbi. Bizi zalemeye pâyimâl etme. İffet ve ırzımızı ayak altında bıraktırma. Mukaddesâtımızı kâfirin pis ayakları altında çiğnetme yâ Rabbi. Sana sığındık, sana güvendik, sana dayandık. Sensin yardımcımız. Gâlib ancak sensin yâ Râbbi.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

Receb Ayının Fazîleti ve Tövbe 9 Mayıs 1980 (24 Cemâziyülâhir 1400)

Kâllallahu Teâla fî Kitâbihi'l-Azîz

Eûzübillahimineşşeytânirracîm

Bismillahirrahmânirrahîm

قُلْ هُوَ الَّذِي أَنشَأَكُمْ وَجَعَلَ لَكُمُ السَّمْعَ وَالْأَبْصَارَ وَالْأَفْئِدَةَ قَلِيلًا مَّا تَشْكُرُونَ¹²⁹

Sadakallahü'l-Azîm

Yerin ve göğün sâhibi, bilinen ve bilinmeyen âlemlerin mâliki ve hâliki ve rezzâkı olan Allahu Zü'l-Celâl ve Tekaddes Hazretleri, Kitâb-ı Kerîm'inde Furkân-ı Azîminde, yani Habîb-i Hudâ Şeff'i-Rûz-i Cezâ Melce-i Fukarâ, Ahmed, Hamîd, Hâmid, Muhammed Mustafa sallallahu teâlâ aleyhi vesellem Efendimiz Hazretleri'ne inzâl buyurduğu Kitâb-ı Kerîm'inde, Sûre-i Mülk'de, "Habîbim Ahmed Resûlüm Yâ Muhammed" sallallahu aleyhi vesellem...

Dâimâ derslerde biz söyleriz, Cenâb-ı Hakk'ın Cenâb-ı Peygamber'e "Yâ Muhammed" diye hitâbı yoktur. Dikkat buyurursa Kurân-ı Kerîm'i okuyanlar ve anlayanlar, Efendimiz'e hitâb, "Yâ eyyühe'n-nebiyy", "Yâ eyyühe'r-resûl", "Yâ eyyühe'l-müddessirü", "Yâ eyyühe'l-müzzemmilü" diye Cenâb-ı Hakk, Habîb-i Hudâ'ya tazîm etmektedir, tazîmli konuşur. Sevdiği için mahbûbunu, matlûbunu, mergûbunu. Çünkü Allah için yarattığı en sevgili mahlûk, Hazret-i Muhammed Mustafâ'dır. Kendisine mirât-ı Hakk edinmiştir. Ona hiç "Yâ Muhammed" diye hitâb etmemiş, "Yâ eyyühe'r-resûl" diye hitâb buyurmuşlardır, tazîmen. Belki kendi aralarındaki muhabbetlerinde öyle bir hitâbda bulunabilir. O da samîmiyet ifâdesi. Fakat kullara düşen vazîfe Cenâb-ı Peygamber'in ismi anıldığı vakitte mutlakâ Resûlullah'ın sıfatlarını söylemek, o kula vâcibdir. Hele âşıkâna her ism-i Nebî'yi işitdiğinde Resûlullah'a ve âline ve evlâdına ve ashâbına salât ü selâm okumak vâcib olur, âşıkânâ. Ulemâ bunun maddelerini ayırmıştır, fakat âşıkân için her ism-i Nebî'yi işitdiği vakitte, muhakkak sûretde Fahr-ı Risâlet'e ve evlâdına, ashâbına, ensârına, Ehl-i Beyt'ine, ezvâcına, âline salât okumak vâcib olur. Şerâfet, fazîlet bundadır. Felâh ve necât bundadır.

Ümmet-i Muhammed, muhabbet-i Muhammediyyeyi kaybedince zillete düşdüler. İslâm dîni, âlîdir, o zillete düşmez. Onun gurûbu yoktur, o dâimâ tulû'dadır, yükselmektedir, gurûbu yoktur. Fakat müslümanlar, Resûlullah sallallahu aleyhi vesellemden muhabbeti kesince, muhabbet azalınca gönüllerinde, Cenâb-ı Hakk müslümanları zillete düşürmüştür. İzzet, Allah ve Resûlündedir. Allah'ın Resûlü olan Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâmı bir adam ne kadar severse, ister ferdî, ister cemiyet bakımından, ister millet bakımından, o millet, o

¹²⁹ Sure-i Mülk 23

kavim, o kişi yükselir ve yücelir ind-i ilâhîde. Allah indinde mergûb ve mahbûb olur. Bu Ümmet-i Muhammed'in başına gelen felâketlerin bir tânesi de muhabbet-i Muhammediyyenin Ümmet-i Muhammed'in kalbinden silinmesidir. Çünkü îmânın kemâli, Resûlullah sallallahu aleyhi veselleme her şeyinden ziyâde sevmektedir.

Peygamberimiz sallallahu aleyhi vesellem buyurmuşlar ki, "Birbirinizi sevmedikçe îmân etmiş olmazsınız". Tekrar ediyorum gene. "Birbirinizi sevmedikçe îmân etmiş olmazsınız. Beni her şeyinizden ziyâde sevmedikçe, evlâdından, malından, rütbinden, kasandan, kesenden, her şeyinden her şeyinden ziyâde sevmedikçe, îmânın kemâle ermez, vâsıl olmaz". İmânın kemâli, îkân ve ihsân ve Resûlullah sallallahu aleyhi vesellem Efendimiz Hazretleri'ni her şeyinden ziyâde sevmektedir.

Bunu kalbine yerleştirirsen, hem dünyâ saâdetine hem âhiret necâtına erersin. Resûlullah'ı sen ne kadar seviyorsan, bil ki, O'nun sana karşı muhabbeti o kadardır. Çünkü kalbden kalbe yol vardır. Hattâ Cenâb-ı Fahr-ı Risâlet şu kelimeyi kullanmış ki bizim için ne kadar büyük bir tebşîrât, ne kadar büyük müjdedir. Demiş ki ashâbına, "Benim kardeşlerime selâm söyleyiniz". Demişler ki ashâb-ı kirâm efendilerimiz, rıdvânullahi teâlâ aleyhim ecmaîn, "Yâ Resûlallah, biz senin kardeşlerin değil miyiz? Senin kardeşlerin kimlerdir?". "Sizden sonra gelecek olanlar. Beni görmeden bana îmân edenler. Beni görmeden beni sevenler. Beni görmeden bana âşık olanlar".

Nice âşıkân vardır şimdi, gecelerde sabaha kadar aşk-ı Muhammed'le uyumaz. Dîdeleri giryân, gönülleri büryândır yani kalbleri aşk-ı Muhammed'le yanar, gözlerinden yaş akıtırlar. Resûlullah'ın bir iltifâtına, bir nigâhına, yani bir bakışına hayrân olanlar vardır. Nice evliyâullah var ki onlar da sohbet-i Muhammedîdedir. Meselâ ez-cümle, Muhammed Bahâeddîn Nakşibendî Hazretleri buyuruyorlar ki, "Ben bir ân Resûlullah'ın cemâlinden dûr olsam...". Bir ân! Ân demek gözü açıp kapamaktır. Gözü açıp kapamaktır. "Bir ân Resûlullah'ın cemâlinden dûr olsam kendimi tedennîde bilirim" diyor. Yani dâimâ Huzûr-ı Risâlet'deyiz diyor. Muhabbete bağlıdır, kalbden kalbe yol vardır.

Evet, "Yâ Resûlallah, biz senin kardeşlerin değil miyiz?". "Siz benim ashâbımsınız, arkadaşlarımsınız. Beni görmeden bana îmân edenler kardeşlerimdir. Öyle kişiler gelecek ki benim için her şeylerini fedâ edecekler". Etmediler mi? Ümmet-i Muhammed'den böyle zevât yok mu? Var. Bunlar bizim önderlerimiz. Bunlara bakarak bunların yolundan yürümekle mükellefiz. Muhammed uğruna, sallallahu aleyhi vesellem, ve Kurân uğruna ve İslâm uğruna her şeylerini fedâ edenler. Çocuklarını harbe birer birer gönderip, "Haydi, şehâdetinizi göreyim, i'lâ-yı kelimetullah için, bu makâma yükseleyim, haydi evlâdım!". Hattâ anneler bile çocuklarını götürmüşler de harbe, anneler evlâdlarını, "Haydi evlâdlarım, düşman ile ceng ediniz, düşmandan yüz çevirirseniz ederseniz, bir mememden verdiğim süt kan olsun, bir mememden verdiğim süt irin olsun" demişlerdir. Muhadderât-ı islâmiyyeden birçok hanımlar, i'lâ-yı kelimetullah için harbe giden evlâdlarının atlarının üzengilerine saçlarını kesmiş bağlamışlardır ki vücûdumuzdan bir parça bulunsun meydân-ı harbde diye. Allah cenginde, Allah harbinde.

Evet efendiler! En mühim, size bütün ibâdetlerin başını söyledim. Bütün rızâ-yı ilâhînin ibtidâsını söyledim size. Muhabbet-i Muhammediyye! Bu da en ufak sünnetinden en büyük

sünnetine kadar, ferdî sünnetleri var Peygamberimiz'in, ictimâî sünnetleri vardır, onlara riâyet, Resûlullah'a muhabbetdir. Kuru kuruya, "seviyorum" demek, iddiâsında bulunmak, o da bir iddiâdır ama sen seversin acaba o seni sever mi diye düşünmen lâzım gelir. Sen "Rabbim Allah" diyorsun ama Allah sana kulum diyor mu, bunu düşündün mü hiç? "Nebîm Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâm" diyorsun ama Resûlullah seni ümmetliğe kabûl etti mi? Bundan haberin var mı? "Kitabım Kurân" diyorsun, ismin dîvân-ı ilâhîde ve dîvân-ı îmânda mukayyed mi? Bunu biliyor muyuz? Bilmiyoruz.

Onun için işin başı, ibtidâsı aşk ile başlar, her şey aşk ile nihâyet bulur. Bu aşk da ancak Muhammed Mustafâ'yadır. Onun için Cenâb-ı Allah Celle ve Tekaddes Hazretleri buyurmuşlar ki, ¹³⁰"Söyle Habîbim Muhammed onlara, اللَّهُ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ, söyle kullarıma, eğer beni seviyorlarsa sana tâbi olsunlar, senin boyanla boyansınlar, seni sevsinler ki beni sevmiş olalar, sana itâat etsinler ki bana itâat etmiş olalar. Sana ihânet bana ihânetdir. ¹³¹Senin elini tutan benim elimi tutmuş olur. Benim elim, benim kudretim her şeyin fevkindedir. إِنَّ الَّذِينَ يُبَايِعُونَكَ إِنَّمَا يُبَايِعُونَ اللَّهَ يَدُ اللَّهِ فَوْقَ أَيْدِيهِمْ". Peygamber'e ihânet, Resûlullah'a, Allah'a ihânetdir. Dîn-i islâma ihânet, Allah Resûlü'ne ve Allah'a ihânetdir.

Onun için kendini çek çevir. Ordulara mâlik olsan, Kaf'dan Kaf'a hükmetsen, Zülkarneynler gibi, Süleymanlar gibi, âkıbetin ölüm! Seni tek başına bir kabre koyacaklar, arkandan ordularını falan götüremezsın. Ancak götüreceğin, manevî yükler götüreceksin sırtında. Sırtında manevî yükleri! Ya mesûliyeti, ya memdûhiyeti götüreceksin âhiret âlemine.

Şimdi, Cenâb-ı Hakk buyuruyor, "kul hüvellezî". Oradan açıldı mesele de. "Kul hüvellezî, Habîbim Ahmed Resûlüm Yâ Muhammed". Bu esmâ-i mübârekeyi kullanıyoruz ki, halk anlasın diye, bilsin diye. Bize câiz değil. Gene tekrar ediyorum, ben hemen hemen her dersimde söylerim bunu. Hâfızlar meselâ kasâid okuyorlar, kasîdeler Peygamberimiz'e, "Yâ Muhammed" diye okumaları katiyyen câiz değildir. Allah'a kasem ederim ki yapılan ameller habtolunur, bâtıl olur yani. Muhakkak Peygamber'e tazîm lâzımdır. "Yâ Resûlallah" diye okumalıdır. Ama bizim burada konuştuğumuzun manâsı, zamanımızda birçok insanlar Peygamber'in kim olduğunu bildiği yok. Şeytan'ın sol bacağını bilir, Peygamber'in kim olduğunu bilmez. Askerlikde başıma geldi çünkü. Bana din dersi verdiler, halka din dersi vereyim diye. Askerlerin birkaçına sordum, "Peygamberin kimdir?" diye. Biri Abdülhamid dedi, Sultân Abdülhamid için söyledi, birisi Atatürk dedi, birisi şu dedi, birisi bu dedi, böyle. Yani millet o kadar dîninden bîgâne kalmışdır.

Senin ceddin yirmi iki yaşında İstanbul'u fethetmiş, şimdi yirmi iki yaşında bir adam abdestini bildiği yokdur. Yürümesini dahi bilmiyor, bırak abdest almasını. Avrupalılar, garblılar, aya çıkarken bize yolda yürümesini unutturdular. Yolda nasıl yürünür, âdâb-ı muâşeret nedir yürürken, onu bilmiyoruz. Kusura bakmayalım, derdlerimizi söyleyelim ki devâ bulalım. Derdini söylemeyen devâ bulamaz. Derdini bir adam teşhis edemezse oraya ilaç süremez. Derdi bilelim bir defa evveliemirde. Bize kim bu işi yaptırdı? Bu afyonu kim yutdurdu bize? Bunu aradın mı hiç sordun mu?

¹³⁰ Sure-i Âl-i İmrân 31

¹³¹ Sure-i Fetih 10

Evvelâ kendinden mesûlsün. Çünkü herkes kendi kapısının önünü süpürürse, şehir temizlenir. Bir feylesof böyle söylüyor. Herkes dînini bilirse, herkes dînini bilir. Bunu yapmadık biz. Ne çocuklarımıza dînî bir terbiye verdik, ne Allah'a yönelttik onları. Dünyâ husûsâtında, yaşamaları için her türlü yardımı yaptık. Aman zayıf olmasın, besleyelim. Şunu şöyle yapalım, bunu böyle yapalım. Hattâ Allah'ın ibâdetine bile kaldırmadık sabahleyin uykusu bozulmasın diye, rahatsız olmasın diye. Fakat hiç maneviyyâtıdan bir nesne vermedik. Verenlere ne mutlu.

Ben sizi tenzîh ederim, buraya gelen cemaatimi, ki bir dînî terbiye, Allah yolu gösterilmiş onlara ki buraya geliyorlar. Ve Allah'ın davetlilerisiniz efendiler. Allah'a kasem ederim ki sen buraya gelmedin, Allah seni huzûruna kabûl etti, Allah getirdi seni buraya. Her ne kadar sen "irâde-i cüz'iyem yok mu?" filan dersin, o meseleyi, o bahsi başka bir zamanda konuşuruz seninle, o bahsi. Allah murâd etti seni huzûruna aldı. Allah murâd etmezse, çok adam var kalbi yanıyor, "Ben de geleceğim mescide, tövbe edeceğim" diyor ama bir türlü tövbe edemiyor, tövbeye vâsıl olamadı bir türlü. Ha bugün ha yarın, böyle diyenler, helâk oldular. Tövbe ayı geldi Receb ayı bak önümüzde. Perşembe günü biri.

Hazret-i Hasen İmâm-ı Ali'den, İmâm-ı Ali kerremallahu vecheh Resûlullah sallallahu aleyhi vesellemden haber veriyorlar.

Kulağını benden yana iyi aç. Câmiye geldin bir şey al git. Uyumaya gelme buraya. Hep uyuya uyuya bu hâle geldik. Benden almayıp Rezzâk'dan alıyorsan mesele yok.

Hazret-i Hasen kim? Hafîdî'n-Nebî, Resûlullah'ın pek sevgili torunu, İmâm-ı Hasen, Hazret-i Fâtîme'nin yavrusu. Peygamberimiz onu sırtında taşırdı, omuzlarında, Hazret-i Hasen ve Hüseyin'i omuzlarında taşırdı. Küçükken. Namazdayken üstüne binerler Efendimiz'in, onları secdeden kaldırır Cenâb-ı Peygamber yukarıya, sonra secdeye giderken indirirdi aşağıya. O kadar severdi kendilerini yani.

Hazret-i Hasen, babası Hasen'den, yani İmâm-ı Ali'den, hasen güzel manâsına, İmâm-ı Ali'de, Hasenü'l-Hasen'den yani güzellerin güzeli olan Muhammed Mustafâ'dan Mahbûb-i İlâhî'den şu haberi veriyor...

Efendiler! Tövbe ayı geldi. Kötü huyun varsa, kötü alışkanlıkların varsa, günah insanı kâfir yapmaz, yani irtikâb-ı meâsî küfrü mûcib değildir bizim mezhebimizde, bizim itikâdımızda, sünnî itikâdında yani, fakat kötü alışkanlıkları at. Kabre gidecek yoldaşını seç burada. Tek başına gideceksin oraya, yanına bir arkadaş götüreceksin. Onun için iyi arkadaş seç yanına. Kötü alışkanlıkların beraber gidersin sonra âhirete. Yani sarhoş bir adam, içkiye mübtelâ, içkiyle beraber gitmez, o içki başka şekle girer sonra orada, şekli değişir onun. Fenâ şeyler, yılan oluverir sonra, beraber götürürsün yani. Azgın bir kelb olur, bazı amel vardır, o amelde bulunanlar, âhiret o amel ona, azgın bir kelb olur, onun dübüründen onu yer. Harama bakan gözlerin bakışları maneviyyâtta kurşun eritilir o harama bakan gözlere dökülür, patlatılır o gözler. Harama bakmak göz dikenidir. Gözünü, kulağını, elini, ayağını, dilini, Hakk'ın rızâsından gayrı yerlerde kullanma.

Tövbe ayı geliyor, Receb ayıdır. Tekrar ediyorum size. Tövbe edin efendiler! Tövbeden murâda da "Tövbe Yâ Rabbi" demek değil. Allah'ın sevmediği huylar varsa, kendimizi bir hesâba çekelim, onları terk edelim. Allah'a sığınalım, Allah'a terk etdirelim. Sen terk edemezsin! "Yâ Rabbi ben nefsimin mahkûmuyum, yapamıyorum, bana yardım et" diye Cenâb-ı Hakk'a yalvar, ağla ki, seni o huydan vazgeçirsin. Geçiyorum. Şu şu, bu bu diye konuşmadık, şahıs da koymadık ortaya, umûmî konuşuyoruz. Tövbe ayıdır, Receb ayında kim tövbe ederse, Allah o tövbeyi müstecâb eder ve tövbesinde o kimse sâdık olur. Yüzlerce adam sigaraya tövbe etmiştir Receb ayında ve içmemiştir bir daha, li hikmetillâhi teâlâ. Nice böyle kötü alışkanlıklara alışanlar, Receb ayında terk etdi mi, tövbe ederse eğer, Allahu Sübhânehû ve Teâlâ Hazretleri, onun tövbesinde onu sâbit kılar. Tövbesini bozmaz yani. Sâbit kılar dediğim o. Tövbesinde durur yani Türkçesi.

Şimdi, Hazret-i İmâm-ı Hasen babası Hasen'den, babası Hasen, Hasenü'l-Hasen olan Hazret-i Muhammed Mustafâ sallallahu aleyhi vesellemden, güzeller güzelinden, güzeller güzeli Efendimiz sallallahu aleyhi vesellemden haber veriyor. "Senede dört gece vardır".

Bu manâları da "kul"den çıkardık yani. Geçen hafta bu âyetden size biraz bahsetmişdim. Ama inşaallah bugün bunu konuşacağız sonra haftaya gene anlatırız, Allah ecelden aman verirse.

Evet. Senede dört gece vardır ve malûmdur ve müsellemdir. Birisi Receb'in ilk gecesi. Kandil gecesi değil, kandil gecesi ayrı. O Leyle-i Regâib o. Receb'in ilk akşamı.

Ki çarşamba günü gecesi. Bu sene öyle düşüyor. Çarşamba gününün akşamı, perşembeye bağlayan gece, çarşambayı perşembeye bağlayan gece. Arap'da geceden alınır gün. Gece hesâbıyla girilir, geceyle girilir. Onun için meselâ bazı adama diyorsun ki cuma gecesi, herif cuma gününün akşamı geliyor. O cumartesi gecesidir o. Yani çarşamba günü akşamı dediğin vakitte, çarşamba gününün akşamı demek, çarşambayı perşembeye bağlayan gece demektir, dîn lisânında. Kavrayabildik mi?

Receb'in ilk gecesi bir. Şaban'ın on beşinci gecesi yani Berat Kandili, o akşam kandil yanıyor. Şaban'ın on beşi, Berat Kandili, iki. Bayram gecesi, Ramazan Bayramı gecesi. Şeker Bayramı değil.

Şeker Bayramı, Kamış Bayramı, Hamursuz Bayramı, bunlar yahudilikde var. İslâm'da Fıtra Bayramı, Yardım Bayramı vardır, Ramazan Bayramı vardır. O bayramın isimleri bunlardır. İydü'l-Fıtr, Fıtra Bayramı, Yardım Bayramı. Yâhud İydü'l-Ramazan, Ramazan Bayramı. Şeker Bayramı yok. "Peki Şeker Bayramı neden çıkmış?" diye bana sorarsan, onu da söyleyelim, sırası gelmişken. Resûlullah sallallahu aleyhi vesellem, bayram sabahı, Ramazan Bayramı sabahı mescide giderken ağzına tatlı bir şey almış, o vakit şeker yok, hurma yâhud bal tadarmış. Bu sünnet-i Resûl'dür, büyük şifâsı vardır, Cenâb-ı Peygamber'in sünnetleri icrâ edildiği vakitte. Mescide giderken tatlı almasından. Kurban Bayramında bir şey yemeden giderlerdi, kurban etiyle oruçlarını açarlardı. Yani oruç tutmuyor da yemezlerdi, kurban etiyle karınlarını doyururlardı. Ramazan Bayramı sabahı ise, biraz tatlı ağızlarına alırlardı. Yani umûmî olarak tatlı. Yani bal ya pekmez veyâhud hurma. Arabistan'da hurma bol, onu alır giderlerdi. Buna binâen Ramazan Bayramı sabahı şeker verirler. Ona kinâye olarak Şeker

Bayramı demişler sonra. Şeker Bayramı değil. Yutdurmuşlar yani bize sonradan. "Efendi sen bunun üzerinde niye duruyorsun?". Küçük şeyler bazen insanın midisini çok bulandırır da onun için durdum bunun üzerinde. Hani koca bir tencere yemeğin içerisine bir tâne sinek düşse, insanın midesi bulanır. Bir şey yapmaz o sinek ona ama. Dikkat buyur ne demek istediğime. Onun için Ramazan Bayramı demek daha hayırlıdır kardeşlerim, öyle deyiniz.

Hazret-i Hasen diyor ki, İmâm-ı Hasen, babası Hasen'den, babası Hasen, Hasenü'l-Hasen olan Muhammed Mustafâ'dan, "Senede dört gece vardır. Birisi Receb'in ilk akşamı".

Yani bu sene çarşambayı perşembeye bağlayan gece. Ertesi gün kandil yanacak. Perşembeyi cumaya bağlayan gece kandil yanacak. Çünkü Receb ayının ilk cuma gecesi kandil yanar. Leyle-i Regâib'dir. Melâike o geceye rağbet ederler. Semâvât ve ard rağbet eder o geceye. Acaba neden? Çünkü Hazret-i Âmine Hazret-i Resûlullah'a hâmile olduğunu farkına vardığı gecedir. Zuhûr-ı Muhammed'e müjdedir. O geceye bütün melâike rağbet etmişlerdir. Geçiyoruz.

Ramazan Bayramı gecesi, üç. Kurban Bayramı gecesi dört. Bir daha sayalım hatırımızdan çıkmasın. Receb ayının ilk akşamı, ilk gecesi. Şaban'ın on beşi, Leyle-i Berat. İki bayram geceleri, Ramazan Bayramı gecesi, Kurban Bayramı gecesi. Diyor ki Cenâb-ı Peygamber, "Semâvâtdan yağmur yağdığı vakitte, kuvvetli bir yağmur, nasıl her tarafı ıslatırsa, rahmet-i ilâhiyye böyle tecellî eder" diyor. "Rahmete müstağrak olursunuz o gece" diyor. Bütün semâvâtın kapıları açılır. Allahu Teâlâ'nın münâdîleri nidâ eder, "Allah'dan isteyen yok mu, istesin bu gece" der. "Tövbe eden yok mu, tövbesi müstecâb ola". "Cennet isteyen yok mu cennet verile". "Cemâl-i ilâhîye âşık olan yok mu, âşıklara cemâl verile". Münâdîler nidâ ederler sabaha kadar. O geceyi gafletle geçirme. Hiç olmazsa yatsı namazına cemaate çık. Yatsı namazını cemaatle kılırsan eğer, o geceyi ihyâ etmiş olursun.

Âşıklar için fazla uyumak câiz olmaz. Diyor ki Bâyezid-i Bestâmî Hazretleri, "Ben bir akşam yatıyordum, ayaklarımı uzatdım. Bana şöyle nidâ etdiler. 'Ey Bâyezid! Pâdişahın huzûrunda olsan böyle ayak uzatabilir misin?' dediler, hemen toplandım" diyor. Çünkü pâdişahlar pâdişahı huzûrundasın her dâimâ. Nerede olursan ol, pâdişahı halk eden, kâinâtı yokdan vâir eden Allah huzûrundasın, ayağını uzatabilir misin? Günah yapabilir misin? Allah her yerde seni ve beni görmekde. İmânını bu mertebeye erdir.

Fenâlık yapacağın vakit aklına gelsin ki Allah seni görüyor. Ey fenâlıkla bakan göz! Seni gören bir göz var! Seni bir görücü var, bunu hatırından çıkarma sakın hâ! Hiç gaflete gelmez, gafleti terk et, yırt o perdeyi. Çok yaklaştı, çok yaklaştı. Hemen hemen güneş gurûba varıyor. Çarşıların dükkanları kapanmaya başladı. Alacağın metâi al. Aldığın metâi da iyi metâ al götür. Bulduğunu toplayıp çuvala doldurma. Yani yılanı, çıyanı beraber götürme. Seç metâlarını. Sonra çok pişman olacaksın, fayda yok. Ağlamanın faydası hiç olmayacak. Ne malın, ne kasanın, ne evlâdın, ne kesenin, ne rûtbenin hiçbir faydası yokdur.

Nice kabristanlara gitdim gördüm, hepsi amelleriyle başbaşa kalmışlar, kimi feryâd u figân etmekde, kimisi düğün dernek etmekde Rabbiyle. Bazı kabirlerde düğün dernek var. Safâya dalmışlar, zevke dalmışlar Allah sohbetinde. Hûrilerin enis, yoldaş olmalarından kabirleri cennet bahçeleri olmuş. Bazılarını görüyoruz ki ateş içerisinde kıvranıyorlar, hâlâ

kıvranıyorlar ve kıvranacaklar. Kıyâmete gününe kadar kıvranacaklar! Mâdem ki hayatlarının kıymetini bilmemişler. Firavunlar gibi. Allah diyor ki Firavun hakkında, "Akşam sabah onlar nâra arz olunur" diyor. Firavun gibi olanlar, kıyâmet gününe kadar ateşe arz olurlar, akşam ve sabah. Yakın zamanda bu amel sandığına gireceksin. Çünkü âyetin altı da öyle geliyor zâten.

Haydi Receb ayına hürmet eden bir hanımın bir kıssası aklıma geldi. Hemen hemen her Receb anlatırız ama sene uzun olduğu için unutturuz. Onu anlatayım size ve bitireceğim hutbeyi, sizi fazla üzdüm, yoruyorum.

Beytül-Makdis, Beytül-Mukaddes, yani şimdi bugün maalesef, yahudilerin elinde olan yer. Dünyâda üç büyük makâm vardır. Mescidül-Harâm, Kabetullah. "Mescidî", Resûlullah söylüyor, "Benim mescidim olan Medîne-i Münevvere". O'nun minberiyle makberi arasındaki yer, cennet bahçesinden bir bahçedir, gören için, bilen için. Hele âşıklar için. Medîne'nin toprağı, Resûlullah'ın ayağını basdığı yerler, gözüne sürme çeker âşıklar. O toprağı gözüne sürme çeker. Ağlayıp Muhammed yoluna gözlerini kör edenler de, aşk-ı Muhammed'le ağlayıp kör olan o gözler Hakk cemâlini görür. "Mescidî", Ravza-yı Mutahhara. O da bizim elimizdeydi yakın zamana kadar, elli dört sene evveline kadar, elli beş sene evveline kadar. Koca bir imparatorluk bir ânda mahvoldu. İ'lâ-yı kelimetullah için çarpışan dedelerimizin rûhları a'lâ-yı illiyyînde. Fakat cesedlerinin üzerine pis, cenâbet kâfirlerin pis ayakları basıldı. Hayırsız evlâdları yüzünden oldu bu hâdise, hayırsız evlâdları yüzünden.

Ne oldum deme, ne olacağım de. Eğer bu kafayla gidersek burası da böyle olacak. Allah bunu göstermesin. Bu kafayla gidersek. Gelin efendiler, Allah'da birleşelim, Resûlullah'da birleşelim ve sevişelim. İş tevhidde olur. Kuvvet birlikdedir, parçalanmayalım. Bak görüyorsunuz ya, birini söylerken birine geçiyoruz, bir ekmek bütün yutulmaz. Evvelâ kesilir, dilim dilim kesilir, sonra yenir o. Bütün yutulur mu? Yutulmaz. Birlik buna benzer.

Hani köylü amca bile çocuklarını çağırmış da, demiş, "Bana yirmi sopa getirin" demiş. Ölüm ânında, köylü amca. Köylü amca bize ders vermiş, âlimlere. Âlimler bile gafletde hâlâ. Köylünün dersinden ders alamamışlar. Yirmi çocuğu varmış, hepsi birer sopa getirmişler. "Kırın o sopaları" demiş, kırmışlar. "Yirmi sopa daha getirin". Getirmişler. Yirmi sopayı bir araya bağlamış, "Kırın bunu" demiş. Uğraşmışlar, kıramamışlar. "Ne anladınız bundan?". "Bir şey anlamadık". "Ben öldükten sonra parçalanırsanız, tek sopalar kırıldığı gibi hepinizi sizin kırarlar, mahvolursunuz. Ama yirminiz bir araya toplanıp vahdetde bulunursanız, vahdete bürünürseniz, vahdet nûruna, kimse sizi kıramaz" demiş. Anlatabildim mi acaba?

Kurt bakıyor, koçlar dövüşüyor. Kurt diyor ki koçlara, "Dövüşün dövüşün yorulun, ben gelir sizin ikinizi de yerim" diyor, "ikinizi de yiyeceğim" diyor. Bekliyor kurt yukarıda. Kanlarının içersinde İstanbul var, sana söyleyeyim. Hazmedemiyorlar hâlâ. Kudüs'ü aldılar, hazmedemiyorlar. Mekke'yi, Medîne'yi de manen aldılar. İktisatları onların ellerinde. Allah müslümanlara akıl vere. Geçiyoruz.

"Mescidî", Medîne-i Münevvere. Bir de Mescid-i Aksâ, Kudüs. Mukaddes bir yer ki Cenâb-ı Allah Sûre-i İsrâ'da,¹³² سُبْحَانَ الَّذِي أَسْرَى بِعَبْدِهِ لَيْلًا مِنَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ إِلَى الْمَسْجِدِ الْأَقْصَا buyuruyor. Mescid-i Aksâ elimizden çıktı.

Efendiler! Burada bir söz daha söyleyeceğim. Duramıyorum söylemeden. Elinden bulunan nimetin şükrünü Allah'a vermeyenler, o nimeti kaybederler. Allah sana birçok nimetler verir, onun şükrünü îfâ etmedin mi, Allah elinden alır. Unutma bunu sakın hâ! Maddî, manevî.

Kudüs'de bir kadın varmış, Mescid-i Şerîf'i süpürürmüş, hizmet edermiş oraya. Receb Ayı geldiği vakitte, her gün on bir ihlâs-ı şerîf okurmuş, Receb ayına hürmeten. Her fânî gibi vakti yaklaşmış, oğlunu çağırması demiş ki, "Evlâdım, ben öleceğim. Sakın bana yeni kefen sarma" demiş. "Allah'ın mescidini süpürdüğüm şu elbiseler var ya, benim için budur şâhid. Ben bununla Cenâb-ı Hakk'a gitmek istiyorum. Hep O'nun beytini bu elbiseyle süpürdüm, bununla beni göm" demiş. Çocuk halkın onu kınayacağından korkarak, temiz kefene bürümüş annesini, yani vasiyetini dinlememiş. Çünkü diyecekler ki, "Bak, annesine bir kefen almadı" diyecekler diye, halkın levminden korkmuş ve kadını yeni kefenle gömmüş. O gece annesini rüyâda görmüş, "Niye benim vasiyetimi yerine getirmedin. Ben senelerce burada, elli altmış sene Allah'ın mescidi olan Mescid-i Aksâ'yı süpürdüm, o elbiseyle Allah huzûruna varmak isterdim" deyince çocuk yaptığına nâdim olmuş. Hemen sabahleyin kalkmış, annesinin eski elbiselerini almış, "Götüreyim kabre, hiç olmazsa üzerine örteyim" demiş. Gitmiş kabre, kazmış kabri, bir de bakmış, kabirde kimse yok. Hiçbir ferd yok kabirde. Kabir bomboş. Dün gömmüşler, ertesi gün gelmiş. Şaşırmış, ne oldu diye. O vakit, kendisine sessiz, sözsüz, cihetsiz bir hitâb vukû bulmuş : "Receb'de bize hürmet edenleri biz kabirde yalnız koymayız, yanımıza alırız" diye. Bu kâfi geldi.

Kötü huylarını bırak, tövbe istiğfâr et, ibâdetle başla. Ve sakın terk etme ibâdetini. "Ben gencim, istikbâlde yaparım" filan deme. Günahsız adam olmaz. Günah işlersen tövbe et Allahu Teâlâ'ya. Ama ibâdetden geri durma. Ama günah işleme. Günahın küçüğü büyüğü olmaz, Allah'a isyândır.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

ŞEHRULLAH

*Ehl-i îmân teşrîfiyle müftehir
Şehrullaha girdik elhamdülillah
Ehl-i irfân tebşîriyle müftekir
Şehrullaha girdik elhamdülillah*

*İlk gecesi ibâdetle dâim ol
Birinci gün vechen-lillah sâim ol
Aczini bil kulluğunda dâim ol
Şehrullaha girdik elhamdülillah*

¹³² Sure-i İsrâ 1

*Mâh-ı Receb ganîmetdir bilmeli
Tövbe ile günâhları silmeli
Müslümânlar sevinmeli gülmeli
Şehrullah girdik elhamdülillah*

*Kadrini bilene ne mutlu gündür
Kalbini pâk eyle Allah'a döndür
Rahmete nâil ol ateşi söndür
Şehrullah girdik elhamdülillah*

*Tevhîdi bırakma aslâ dilinden
Gayret kemerini çözme belinden
Kana kana iç bu rahmet selinden
Şehrullah girdik el-hamdülillah*

*Namazın isyâna kefâlet olur
Orucun günâha kefâret olur
Mü'mine en büyük şefâ'at olur
Şehrullah girdik elhamdülillah*

*İbâdet ve tâ'at ne büyük ni'met
Birazcık gayretle biraz da himmet
Kapanır cehennem açılır cennet
Şehrullah girdik elhamdülillah*

*Kevser-i Resûl'den içmek istersen
Cennetde hulleler biçmek istersen
Âkıbet îmânla göçmek istersen
Şehrullah girdik elhamdülillah*

*AŞKÎ gel kâim ol Hakk'ın yoluna
Lutfudur Şehrullah Hakk'ın kuluna
Kul gerek kullukda dâim buluna
Şehrullah girdik elhamdülillah*

Receb Ayının Fazîleti 16 Mayıs 1980 (2 Receb 1400)

Kâllallahu Teâla fî Kitâbihi'l-Azîz

Eûzübillahimineşşeytânirracîm

Bismillahirrahmânirrahîm

فُلْ هُوَ الَّذِي أَنْشَأَكُمْ وَجَعَلَ لَكُمُ السَّمْعَ وَالْأَبْصَارَ وَالْأَفْئِدَةَ قَلِيلًا مَّا تَشْكُرُونَ¹³³

Sadakallahü'l-Azîm

Geçen hafta bu âyet-i kerîmenin baş tarafındaki bulunan "kul" emrinden ve ondaki bulunan esrâr-ı ilâhîden, bir mikdarından, sizlere bahsetmiş idik. Gene aynı âyet üzerinde duracağız. Allah'ın bize nasîb ettiği kadar biz söyleyeceğiz, sen de nasîbin kadar alıp dinleyeceksin ve nasîbin kadar da âmil olacaksın.

İbâdetler az da olsa devamlı olmalıdır. Devamlı ibâdet yaparsan, Allah'ın sevdiği ibâdet odur. Meselâ oturmuşsun bugün yetmiş bin tevhîd çekmişsin, yarın, öbür gün, daha öbür gün bir şey yapmamışsın, bu makbûl değildir. Her gün çek, yetmiş tâne çek. Ama her gün çek. Makbûl olan, az da olsa ibâdet, devamlısıdır. Kulağında bulunsun.

Sakın namazı terk eyleme. İşitdin, duydun, Resûlullah'ın gözü nûrudur namaz. Böyle bazı, sûretâ insan olup hakîkatde şeytanlar vardır, insanı kandırırlar, onlara tâbi olma sen. Allah Resûlü'ne tâbi ol ve Aliyye'l-Mürtezâ'ya tâbi ol. Ehl-i Beyt-i Mustafâ'ya, ashâb-ı kirâma, evliyâullahâ tâbi ol. Bunlardan hiçbirisi namazı bırakmamışlar, hepsi namazlarına dâim ve kâim olmuşlardır. Hattâ İmâm-ı Zeynelâbidîn Hazretleri, âbidlerin ziyneti demişler baksana, Allah'a ibâdet edenlerin ziyneti demişler.

Hattâ ben Şam'a gitdiğim vakitte, türbesini ziyâret etmek için türbesine girdim de işimiz aceleydi, ibâdet yapmadım orada, bir duâ etdim, çıkıyordum. Orada bir kadın bana dedi ki, hiç kıymet vermezsin zâhirde, "O âbidlerin ziynetidir, niye namaz kılmadınız orada?" dedi bana. Hemen döndüm gerisi geriye iki rekat namaz kılmak nasîb oldu türbesinde, türbe-i saâdetinde. Ama bu namazı böyle şeklen değil, zâhiren ve bâtinen kılmalı. Efâl-i malûme ve erkân-ı mahsûsadır namaz. Ama bâtın da namaz kılmalı. Nefsini insan edemeyenler, istediği

¹³³ Sure-i Mülk 23

kadar namaz kılsın, alnı secdeye çürüsün, yorgunlukları yanına kar kalır. Nefsini ıslâh edemeyenler, oruç tutsalar dahi, açlıkları yanına kâr kalır.

Böyle söylemişken gene bir kıssasını anlatalım.

Cenâb-ı Peygamber sallallahu aleyhi vesellem, rahmeten-lil-âlemîn, peygamberlerin seyyidi, Allah'ın mahbûbu, Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâm, Selmân-ı Fârisî ile giderlerken bir makbere önünde durdu Peygamberimiz. Orada duâ buyurdular ve ağladılar Cenâb-ı Peygamber. Selmân-ı Fârisî, "Yâ Resûlallah, bir âyet mi nâzil oldu? Bu bükânıza, ağlamanıza sebep nedir?" diye sordu. Buyurdu ki, "Bu kabristan içindeki bulunanların hepsi kabir azâbında".

Uyuma erenler! Ahbâblar! Yârenler! Kardeşler! Ağabeyler! Yavrular! Uyumayınız! Nihâyet, âkıbet orasıdır. Tek başına hapsederler. Amelinle başbaşa kalacaksınız, kimse yardımcı olmaz. Birinci dostun namazındır kabirde. O kıldığın namazın nûru sana ziyâ olacaktır. Anlayana söyledik.

"Yâ Selmân, bu kabristanın kâffesi azâb-ı ilâhiyyede. Beni hak peygamber olarak gönderen Allah'a kalem ederim ki bunlar Receb ayında bir gün oruç tutsalardı eğer, bir gün oruç, bu azâbı görmezlerdi".

Bulunduğun ayın kıymetini bildirmek için söyledik bunu. Vaktini gafletle geçirme! Kötü âdetlerinden hemen dön, tövbe et. Tövbe ayıdır, bu ayda kötü âdetlerine tövbe edersen, Allah tövbende seni sâbit kılar. Kötü alışkanlıklarımız var da bırakamıyoruz onları, bazı kötü alışkanlıklarımız. Bu ayda tövbe edenlere Cenâb-ı Hakk yardımcı olur ve o kimse tövbesinde sâbit olur. Kıymetini bil, çünkü bu ay şehrullahdır. Geçiyoruz.

Nefsini ıslâh edemeyen, oruç da tutsa açlığı yanına kâr kalır. İlle nefis ıslâh edilecek. Şerât-ı Garrâ-i Ahmedîyye ile zâhirini pür-nûr ettiğin gibi, bânînı da, iç âlemini de insan edeceksin. Etmezsek sûretâ insan hakikatde hayvan oluruz. Çünkü nefsin sıfatları vardır, bu sıfatların mutlakâ tebdîlâtı ve tebeddülâtı şarttır. Riyâzatla, Allah'a muhabbetle, Resûlüne meveddetle ve O'nun yolundan giderek ihlâs ile amel işlemektedir. Amel işlersin zâhirde, bunu ihlâs ile yaparsan, ihlâsın manâsı, riyâsız, süm'asız yaparsan eğer, o vakit Allah indinde makbûl olur. İç âlemini ıslâh etmek, riyâdan, süm'adan, kibirden, gadabdan kendini berî kılmandır. Bunların hepsinin birer sûreti vardır, hepsi bir hayvana işâretidir. Yarın yevm-i kıyâmetde herkesin içi dışına çıkacaktır. ¹³⁴ "يَوْمَ تُبْلَى السَّرَائِرُ" in manâsı, sırların meydana çıktığı gün denildiği vakitte, içi dışına dönecek insanların. O vakit, zâhirin insan hakikatde hayvan oldunsa, düzeltmediysen kendini, o sıfatla huzûrullahda kâim olacaksın.

Hattâ Resûlullah sallallahu aleyhi veselleme, ¹³⁵ "فَتَأْتُونَ أَفْوَاجًا" âyet-i kerîmesini Enes ibn Mâlik sordular, "Resûlullah sallallahu aleyhi vesellem öyle bir ağladı ki, hıçkırıklarını duydum" diyor. "Siz hepiniz fevc fevc, bölük bölük gelirsiniz". Manâsı bu. Denizden bir katre, şemsden bir

¹³⁴ Sure-i Târik 9

¹³⁵ Sure-i Nebe' 18

zerre olarak. "Fevc fevc Allah'ın huzûruna getirilirsiniz". Seslenilir, "Hırsızlar gelsin" diye, hırsızların hepsi kâim olurlar, ayağa kalkarlar.

Efendi! Arpa kadar bir şey alsan, arpa kadar bir şey, onu yerine kazâ etmeyince, namazlarından yedi yüz vakit namaz gider. Yedi tâne arpaya!

Hattâ Îsâ Peygamber bir kabrin yanından geçiyordu, o kabrin başında durdu Îsâ aleyhisselâm.

İyi dinle! Kulağını benden yana ver! Gafletle vaktini geçirme! Câmiye geldin, bir şey al git buradan, bedâva gitme.

Allahu Sübhânehû ve Teâlâ Hazretleri Hazret-i Îsâ'ya emreyledi ki duâ ede, "Duâ et Yâ Îsâ, o meyyiti dirilteceğim. Onunla konuş". Ve ihyâ etdi Allah meyyiti, ölüyü diriltdi yani. ¹³⁶ إِنَّا نَحْنُ نُحْيِي الْمَوْتَى diyor ya Sûre-i Yâsîn'de. "Biz ölüleri diriltiriz" diyor.

Bu iki türlü olur. Mürşid görmeyen kimse, ölü gibidir o. Onu mürşid diriltir. İsrâfil'in sûru gibi üfler ona tevhîdi, diriltir. İkincisi, toprak olur, çürür bir adam, sonra Allah onu tekrar diriltir. Kâdirdir. Bir katre menîden insan yapan Allah, öldürür, çürütür, sonra gene aynını diriltir. Kâdirdir.

Duâ etdi, kabir şakk oldu. O zât başını kaldırdı kabirden, başından toprakları silkeliyordu. "Sor ona" dedi Cenâb-ı Hakk, Îsâ Peygamber'e, "Kabirde ne görüyor". Sordu. "Azâbdayım" dedi. "Azâbına sebep nedir?" dedi. Azâbına sebep nedir?" dedi. Dedi ki, "Ben her gün çalışan, her gün yiyen bir insandım yani ertesi güne mal cem etmezdim, toplamazdım" dedi. "Hammaldım" dedi. "Bir gün odun taşıyordum, yemek yedim, dişimin arasına, kovuğuna ekmek gitdi, yediğim şey. Odunun sâhibinden habersizce bir kürdan aldım kopardım, dişimi karıştırdım, kürdanı yere atdım, ondan mesûl oldum" dedi.

"Efendi Hazretleri, bir kürdandan ne olur?" Öyle deme sakın hâ! ¹³⁷ فَمَنْ يَعْمَلْ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ خَيْرًا "يَرَهُ". Zerre, güneş içeri vurduğu vakitte, tozlar kalkar böyle, onlara zerre derler. Zerre kadar hayır işleyen hayrının mükâfâtını görecektir, zerre kadar şer yapan da şerrin belâsını bulacaktır. Tövbe eder, amelini ihlâsa çevirirse, ihlâs ile âmil olursa, tövbe ederse, Cenâb-ı Allah ona ne yapar, günahlarını affeder. Hattâ affetmekle de bırakmaz, günahları sevaba kalbeder.

Efendiler! Hiç tövbesi kabûl olmayacak günah yoktur. Çaldınsa götürüp yerine vereceksin, onun rızâsını alacaksın yani. Hakkını gasb ettiğin zâtın, rızâsını alacaksın. Hem söyleyeceksin. Bazısı câmide yutdurma yapıyor öyle, ben farkındayım. "Efendim siz bana hakkınızı helâl edin" diyor, öbürü de "Helâl olsun" diyor, gidiyor. Olmaz! "Senin ben giybetinde bulundum, bilmeyerek. Şimdi aklım başıma geldi benim. Sana geldim ilticâ ediyorum, senin vicdânına sığınıyorum. Sen mümin kardeşimsin benim. Beni affet" diyeceksin. O da bile bile, "Evet affetdim seni" diyecek. O vakit olur iş. Yutdurma yok böyle. Çalıyor, ediyor filan, "Hakkını bana helâl et" diyor. "Helâl olsun, güle güle". Olmaz!

¹³⁶ Sure-i Yâsîn 12

¹³⁷ Sure-i Zilzâl 7-8

Söyleyecek kendisi bizâtihî. İtirâf-ı zünûb edecek. Allah'a söylediği gibi kula. Papaza değil. Hak sâhibine. Hıristiyanlarda bu da vardır, Hıristiyanlar papaza söyler günahlarını. Burada öyle değil. Burada hak sâhibine söylenecek. "Senin malını çalmışdım, senin aleyhinde konuşmuş idim, sana iftirâ etmiş idim. O vakit insan değildim ben. Şimdi şemme-i Muhammedî benim burnuma geldi. Ben Muhammed kokusunu duydum. Ben Muhammed neş'esine erdim. Şimdi insan oldum. Sana ilticâ ediyorum. Sen de Muhammedîsin, bana hakkını helâl et. Helâl ederse mesele kalmaz. Zerre, zerre meselesi. Geçiyoruz.

"Kul", Habîbim, Ahmedim, Resûlüm, Mahbûbum, Muhammedim, Mahmûdum ve Hamîdim, senin için kâinâtı halk eyledim, seni rahmeten-lil-âlemîn olarak gönderdim, sen rahmetsin, benim rahmetimin tecelliyâtısın, benim rahmet-i ilâhiyyemin tecessüm etmişisin, vücûdun rahmet kâinâtâ Habîbim Muhammed, söyle.

"Hüvellezî", o Allah ki, Celle Celâluhû Hazretleri.

Eyvâh! Biz Allah'ı anamızdan babamızdan işittiğimiz gibi biliyoruz, ekserimiz yani, estağfirullah sizi tenzih ederim ya, anamızdan babamızdan işitdiğimiz gibi yani "Allahaismarladık" der gibi biliyoruz filan böyle.

"Hüvellezî, Hüvellezî, Hû". O Allah ki, zât-ı ulûhiyyeti, hiçbir akıl terâzisi onu tartamaz. Noksan sıfatlardan münezze, kemâl sıfatlarıyla muttasıf, istediğini istediğine vereni, istediği vakitte almak kudretine mâlik bulunan, bir tohumun içerisine milyonlarca okka buğday saklayan, zehirden şifâ, dikenden gül halkeden, yağsız topraktan zeytinyağ meydana getiren Allah. Taş üstünde olur zeytin ağacı efendiler! Bu da basit basit anlatıyoruz, herkes anlasın diye. Bu gördüklerimiz, saydıklarımız, tanıdıklarımız. Bir de görmediğimiz, bilmediğimiz, tatmadığımız âlemler var. Onların da sâhibi Allah. Yağsız topraktan yağ halk eden, tatsız topraktan inciri ve balı halk eden Allah. Zehirden bal, arıdan, gene zehirden şifâ, yılanın zehirinden insanlara şifâ veriyorlar. Bunu Hakk halk etmiş. Bir katre menîden insanı halk eden Allah. Kolay mı? Bu semâvât ve ard, milyarlarca seneden beri devam etmekte. Muhammed sevgisine halk olunmuş. Evvelâ Nûr-ı Ahmed halk olunmuş.

Geçen hafta söyledim. Sakın zinhâr, Peygamber-i Zî-şân'ının ismini anarken salât ü selâmsız anma. İbâdetler habt olunur. Yüksek sesle bağırırsa bir adam Peygamber'ine, ¹³⁸ لَا تَرْفَعُوا "أَصْوَاتَكُمْ فَوْقَ صَوْتِ النَّبِيِّ", birbirimize seslenir gibi seslensek, ibâdetlerimiz habt olunur. Mutlakâ tazîm ve tevkîr lâzımdır. Yani Resûlullah'a muhabbet ve Peygamber'e ihlâs ile salât ü selâm vererek, sevgiyle. Yani Muhammed ismi anıldığı vakitte lisânen, kalbde muhabbeti peydâ olup, özünden gelen yaş gözünden akmalıdır. Aşk-ı Muhammed'le dökülen gözyaşı, cehennem ateşini söndürür. Aşksız olmaz, muhabbetsiz olmaz.

*Muhabbetden Muhammed oldu hâsıl
Muhammed'siz muhabbetden ne hâsıl*

Sallallahu aleyhi vesellem. Resûl'ünü iyi bil. Resûl'üne iyi sarıl. Resûl'ün sözlerini sakın hâ çiğneme. Sevgilini kırmadığın gibi, sevgilinin sözlerini. Hem de platonik aşkda, mecâzî aşkda sevgilini kırabilir misin? Kıramazsın değil mi? Asıl âşık olunacak burası, bu kapı. Bu aşk

¹³⁸ Sure-i Hucurât 2

solmayacak. Sevdğin kadının gözlerinin feri gidebilir, burnu ağzı akabilir, saçları ağarır ve dökülebilir, dişleri sökülebilir, beli bükülebilir. Fakat öyle bir aşk ki Muhammed Mustafâ'ya, Allah sana ve bana tatdırsın bunu, bu aşk solmaz, sönmez, her gün bunun ateşi ziyâdeleşir. Tadanlar bilir.

Yalancı âşıkısan, çöl seni harâb edebilir. Hakkıyla âşıkısan sen çölün ateşini söndürürsün. İştmedin mi, duymadın mı? Yarın yevm-i kıyâmetde Ümmet-i Muhammed sırâtdan geçerken, cehennem seslenecek, "Ey Muhammedîler! Ey âşık-ı sâdıklar! Hızlı yürüyün üzerimden, uçun, gidin. Zîrâ nûrunuz, aşkınızın nûru beni söndürüyor" diyecek. Var mı sende böyle bir aşka taleb?

Bedâva dünyâyı çiğneme! Yakın bir zamanda amel sandığına gireceksin. Annen seni batnında getirdi, sonra seni kucağında büyütdü, sonra bineklere bindin, otomobillere bindin, arabalara bindin, bindin bindin, tayyârelere bindin, sonra en nihâyet dört kolluya bineceksin. Cansız at kapıya gelecek yakın bir zamanda. Mal, mülk, kasa, kese, rütbe kaldırılacak. Yok. Hiç faydası yok. Belki mesûliyeti var. Eğer dünyâda iyi kullandınsa, mükâfâtını görürsün. Sûistimâl etdinse, kötüye kullandınsa, mutlakâ belânı bulacaksın. Kim olursa olsun! Kaf'dan Kaf'a hükmetsen, ecel yakana sarılacaktır. Mutlakâ a'mâl-i sâliha lâzımdır.

"Efendi, sen her hafta bize ölümden bahsediyorsun" dersen eğer, bu muhakkaktır. Gel sen ölmeden evvel öl de, ölmeden evvel ölenler olurlar, ölmezler. Hayvan ölür, insan ölmez. Buna hazırlık yap. İbâdetlerinizi terk etmeyiniz. Bir gün gelir ibâdeti istersin yapmayı ama müsaade, fırsat vermezler sonra. Haber veriyoruz. Gel lisânın Allah derken Allah de. Konuşabiliyorsun şimdi, dilin söylüyor. Ama yalnız lisânen Allah deme. Bunun zevkini kalbin duymalıdır. Kalbinde olmayarak lisânen Allah dersin, münâfık olursun. Gel sonra esmâ üzerinde dur da esmâdan müsemmâya geç. Makâma tâlib olursan, makâmda kalırsın. Makâmın sâhibine tâlibsen, makâmın sâhibine vâsıl olacaksın. Hakk rızâsına yürü. Cennet hoş, cemâl hoş, hak ve gerçek.

İşte Resûlullah sallallahu aleyhi vesellem söylüyor, "Cennetde bana bir nehir gösterildi, sordum ismini Cebrâil'e, 'kâle lehû Receb, Receb nehri derler buna'. 'Bu nehirden kim içe?' diye sordum".

Çünkü cennetde bal ırmakları var, süt ırmakları var, şarap ırmakları var. Senin vücûdunda da var onların hepsi, aynı. Cenneti vücûdunda bulabilirsin. Cehennemi de vücûdunda bulabilirsin. Cehennemin nârını da vücûdunda bulabilirsin, cennetin nimetlerini de. Say!

Diyor ki, "Baldan daha tatlı, kardan daha soğuk, sütden daha beyazdı. 'Kim içecek Yâ Cebrâil?' diye sordum".

Biliyor kimin içeceğini. Şehrullahı girdin. Receb şehrullah, Şaban şehr-i Resûl, ümmetin şehri Ramazan-ı Şerîf'dir. Burada tövbe edip ibâdet tohumunu atanlar, Şaban-ı Şerîf'de gözyaşıyla sulayanlar, Ramazan'de mevrûâtlarını alırlar. Haber veriyoruz. Vaktini boşa geçirme! Belki ömrünün son Receb'inin Cuma'sını kılıyorsun. Belki ömrünün son Cuma'sını kılıyorsun. Herkesin ensesinde Azrâil'in kılıcı geziyor. Âşıklar ölmezler.

*Biz âşıkız biz ölmeyiz çürüyüp toprak olmayız
Karanlıklarda kalmayız bize leyl ü nehâr olmaz*

Hakk'la beraber olacaksın sonra. Allah'a çağırıyorum seni yani.

"Yâ Cebrâil kim içecek? Buyurdu ki, Receb'de bir gün oruç tutan içecek bu nehirden".
Hâssaten o verilecekmiş Allah tarafından. Böyle mi istiyorsun?

Bir de gelelim şimdi manâ kısmına. Receb'in birinci günü, dün, dün perşembe birinciydi değil mi, birinci günü oruç tutanlar, üç sene oruç tutmuş gibi sevap alırlar. İkinci günü bugün Cuma, ikinci günü Receb'in, bugün oruç tutanlar, iki sene oruç tutmuş gibi sevap alırlar. Üçüncü günü oruç tutanlar, bir sene oruç tutmuşcasına sevap alırlar. Dördüncü günü oruç tutanlar, bir ay oruç tutmuş gibidir. Ve nihâyetine kadar böyle devâm eder. Fırsatı kaçırma elden sakın hâ! Bir zulüm dahi görsen sükût et, sana zulmeden zâlim belâsını bulacaktır. Receb ayıdır bu, eşhür-ı hurumdur çünkü.

Aşk-ı Habîb'e çağırdık, aşkullah'a çağırdık, Hakk'ın mağfiretine ve cennetine çağırdık. ¹³⁹ وَسَارِعُوا إِلَىٰ مَغْفِرَةٍ مِّن رَّبِّكُمْ وَجَنَّةٍ عَرْضُهَا السَّمَاوَاتُ وَالْأَرْضُ أُعِدَّتْ لِلْمُتَّقِينَ. Koşunuz, koşunuz! Hakk'ın cennetine, Hakk'ın mağfiretine, Habîb'in cemâline, Mahbûb'un cemâline, müttakîler için hazırlandı, Allah'dan korkanlara hazırlandı, Allah'ı sevenlere hazırlandı.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

¹³⁹ Sure-i Âl-i İmran 133

Kulak Göz ve İdrâk 23 Mayıs 1980 (8 Receb 1400)

Kâllallahu Teâla fî Kitâbihi'l-Azîz

Eûzübillahimineşşeytânirracîm

Bismillahirrahmânirrahîm

قُلْ هُوَ الَّذِي أَنْشَأَكُمْ وَجَعَلَ لَكُمُ السَّمْعَ وَالْأَبْصَارَ وَالْأَفْئِدَةَ قَلِيلًا مَّا تَشْكُرُونَ * قُلْ هُوَ الَّذِي ذَرَأَكُمْ فِي الْأَرْضِ وَإِلَيْهِ تُحْشَرُونَ * وَيَقُولُونَ مَتَى هَذَا الْوَعْدُ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ¹⁴⁰

Sadakallahü'l-Azîm

Allahu Zü'l-Celâl ve Tekaddes Hazretlerini dilleriyle tevhîd eden, O'nun vahdâniyyetine, birliğine, kudret ve kuvvetine kalbiyle inanan ve kalbiyle tasdîk eden, cümle enbiyânın risâletini tasdîk eyleyip, cümle enbiyâlar serdârı Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâm, rahmeten-lil-âlemîn, sebab-i hilkat-i Âdem, sebab-i îcâd-ı âlem, ins ü cin peygamberi, gökde ve İncil'de Ahmed, yerde Muhammed ismiyle tesmiye olunan sallallahu aleyhi vesellem ve kıyâmet gününde Mahmûd ismiyle yâd edilecek olan nebîler serveri, sevgili peygamberimiz, Allah'ın sevgilisi, mahbûb-ı rabbânî Hazret-i Muhammed'i herşeyinden ziyâde seven, canından, malından, rütbesinden, kasasından, kesesinden, evlâdından ziyâde severek îmânını kemâline erdirenler!

Resûlullah sallallahu aleyhi vesellemi, canından, malından, kasandan, kesenden evlâdından, nefsinden ziyâde sevmedikçe îmânın kemâle ermez. İşin başı bundadır.

Muhabbetle olmuşdur Muhammed hâsıl

Muhammed'siz muhabbetden ne hâsıl

İşin başı aşk ile başlamış, muhabbetle başlamış, muhabbetden Muhammed zuhûra gelmiştir, sallallahu aleyhi vesellem. İmânını kemâle erdirmek istersen, bu âlemde, cennât-ı âliyâta dâhil, mazhar-ı zât olmak dilersen, Zât-ı Âlî'ye yücelmek istiyorsan, Resûlullah sallallahu aleyhi vesellem Efendimiz Hazretleri'ni herşeyinden ziyâde severek bu sermâyeyi edin. Bundan daha yüce bir sermâye yokdur, dünyâ ve âhiretin miftâhı bundadır. Hazret-i Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâmı sevmektedir.

Sevmek ve sevmemek insanların irâdesinde değil. Yani kalbin meyli insanların irâdesinde olmaz. Allah sevdirse, sever, sevdirmezse, sevmez. Fakat sen Resûlullah sallallahu aleyhi vesellemi Ehl-i Beyt'ini, ashâbını, ensârını, evliyâsını sev ki muhabbet tohumunu kalbine ekmiş olasın. Bu tohum yakın bir zamanda dal budak salacak, güllerini ve goncalarını sana sunacaktır. Nigâh-ı iltifât-ı Muhammediyyeye nâil olanlar, iki cihânda sultân olmuşlardır.

¹⁴⁰ Sure-i Mülk 23-25

Resûlullah'dan yüz çevirenler, onlar, ebter olmuş, kurumuşlardır. İşin başı, Fahr-ı Cihân'ı, Mahbûb-ı Rahmân'ı yani Allah'ın sevgilisini sevmektedir.

Bu Ümmet-i Muhammed'in başına gelen felâketlerin, mağlûbiyetlerin başı budur. Çünkü herşey aşk ile olur. Aşk olmazsa olmaz. Denizleri aşdıran, dağları deldiren, madenlere erdiren, göklere çıkaran hep aşktır, muhabbetdir. Bu muhabbeti Resûlullah'a verisen, Allah seni herhâlde âlî kılacaktır. Ümmet-i Muhammed'in muhabbeti Peygamber'den kesilince, Allah onları budamışdır ve zillete çevirmiştir hayatlarını. İslâm âlîdir. İslâm'a hürmet eden, İslâmın ahkâmına riâyet eden, İslâm ile âmil olanlar azîz olurlar. Bunun da başı, Allah ve Resûlünü sevmektir ki bâhusûs Peygamberimiz sallallahu aleyhi vesellemin kapısından girmeyince Allah kulunu sevmez.

Onun için Kitâb-ı Kerîm'inde gene habîb-i edîbine hitâb ederek, bizleri Allah irşâd buyurur, sevgili kullarını. Nidâ-i kerâmet ile hitâb ettiği kullarını irşâd buyurur. "yâ eyyühellezîne âmenû". Bu sırra mazhar olmuşsun. Allah'ın bu hitâb-ı kerâmâtına, yüce hitâbına ermişsin. Sana "mümin" diyor Allah. "Kul in küntüm tuhibbûnallahe fettebiûnî yuhbibkûmullah". "Söyle habîbim Ahmed, resûlüm yâ Muhammed", sallallahu aleyhi vesellem, "kullarıma söyle, eğer beni seviyorlarsa, muhakkak benim habîbim Muhammedime, ona ilticâ etsinler, ona tâbi olsunlar. Bâb-ı Muhammediyyet'den girsinler ki benim sevgimi, benim muhabbetimi kazansınlar, benim zâtıma, sıfatıma, esmâma ersinler.

Esmâdan sıfata, sıfatdan zâta gidilir. Esmâdan kalma müsemmâya gel. Dersini ilerlet. Dünyâda ne olursa olsun, iki günü bir eden kimse, masiyet müstesnâ, günah yani Allah'a isyân, iki günü bir eden kimse, muhakkak zarardadır. Muhakkak her gün Cenâb-ı Hakk'a yani makbereye doğru gitmekdesin. Âhiretin ilk istasyonu, dünyanın son menzili olan kabre doğru gitmekdesin. Öyleyse her gün Cenâb-ı Hakk'a biraz daha kulluğunu ve ibâdetini ve tâatını çoğalt, muhabbetini çoğalt ki yakın bir zamanda elinden mâl ü menâlin alıncak, rütben sırtından sıyrılacak, sevgili yavruların ve sana âşık olan zevcen, onlar, seni evde bırakmaya korkacaklar ve senin öldüğün odaya girmeyecek. Bu günü düşün. Ve Cenâb-ı Peygamber sallallahu aleyhi vesellemin bâbından, Bâb-ı Muhammediyyet'den içeri gir. O da sırât-ı müstakîm olan Allah'a giden yoldur ki dîn-i islâmdır ve başda da Cenâb-ı Peygamber'e muhabbetdir, aşktır yani Resûlullah sallallahu aleyhi veselleme.

Müjde şu kimselere ki Hazret-i Fahr-ı Risâlet'e âşık oldular, muhabbet etdiler. Zîrâ kim kimi severse, yarın kıyâmet gününde, Allah onu onunla haşreder. Hani biliyorsun ya, anlatmışdım sizlere, söylemişdim, gene söyleyeyim. Bir gün Cenâb-ı Peygamber sallallahu aleyhi vesellemin huzûruna gelen bir a'râbî, Arap şehirli medenî, a'râbî köylüye derler, köylü Arab'a a'râbî denir, bir a'râbî huzûra geldi girdi. Evet sultânlar sultânının, Allah'ın mahbûbunun, Muhammed aleyhisselâmın, Ahmed aleyhisselâmın huzûruna girdi. Dedi ki, "Yâ Resûlallah, mete's-sâ'a, kıyâmet ne vakit kopar?". Resûlullah Efendimiz, a'râbînin suâline cevap vermedi ve namaza durdular. İki rekat namaz kıldıktan sonra döndü "eyne sâilü, soru soran kimdi? Bana soru sordu birisi" buyurdular. O a'râbî ayağa kalkdı ve dedi ki, "Yâ Resullah, ben sordum. Kıyâmet ne vakit kopacak diye sordum. Bunun endîşesindeyim". Resûlullah Efendimiz buyurdu ki, sallallahu aleyhi vesellem...

İyi dinle! Sana büyük ibret var, ders var bunda. Bayram yapacaksın. Eğer anlıyorsan, vereceğim müjdeyle bayram yapacaksın.

Efendimiz buyurdu ki, sallallahu aleyhi vesellem, "Kıyâmet bir emr-i mühimdir, olacaktır".

Öyle değil mi? Doğan ölür. Doğmasaydı ölmezdi. Bir cenâze gidiyordu, birisi sordu, "Kimdir?", "Filanca" dediler. "Neden öldü?" dedi. Hangi hastalıktan demek istiyor yani. "Neden öldü?" deyince, bir ârif-i billah varmış cenâzede, döndü, "Doğduğundan öldü" dedi. Doğum illetinden öldü. Doğan ölür. Toplanan dağılır. Serveti mi topluyorsun, dağılacak. Buraya mı toplandık, dağılıcağız. Bu binâ yapıldı mı, yıkılacak. Ama ne vakit? Allah'ın murâd ettiği vakitte.

Onun için Fahr-ı Risâlet, "O bir emr-i mühimdir, kıyâmetin ne vakit kopacağı ve Allah'a âiddir. Sen ne yapacaksın o sâati öğrenip de? Sana lâzım olan, kıyâmet günü için sen ne hazırladın?"

Hazır eyle metâ'in yüklet cemelin

Eşyân nerede, eşyân? Ne eşyâ hazırladın kıyâmet günü için? Uzun bir yol var. Ebû Zer'e öyle diyor Peygamberimiz, "Korkunç geçitler var, akabeler var yâ Ebâ Zer. Gemiye tecdîd et" diyor "gemini tecdîd et, oralardan geçeceksin" diyor.

"Ne hazırladın o gün için?". A'râbîye sordu. A'râbî, boynunu bükdü ve şu cevabı verdi. Allah Allah fesühânallah! "Yâ Resûlallah, benim böyle uzun uzun namazlarım ve oruçlarım yokdur, ben beş vakit namaz kılarım".

Malûm ya, iş beş vakit namazla da bitmiyor. Nâfileyle Allah'a kurbiyyet hâsıl olur, nevâfille ibâdet. Beş vakit kılacaksın, bir de nevâfil kılacaksın. Nâfileyle Allah'a kurbiyyet olur, nevâfille Allah kula, kul Allah'a öyle yaklaşır ki, kulun söylediği söz Hakk olur, gördüğü göz Hakk olur, işittiği kulak Hakk olur, yürüdüğü ayak Hakk olur. Nevâfille olur bu iş. Bu, aşkın numûnesi, Allah'a olan muhabbetinin bir semeresidir, Cenâb-ı Hakk'a takdîmidir. Değil ki o beş vakit namazı terk eylemek, ya oruç tutmamak. Öyle şey yok. Yani bu aşk eseri kimde varsa, Resûlullah'ın gitdiği yoldan gidecek, Resûlullah'ın boyasıyla boyanacak, şemme-i Muhammedîyi duyacak. Yani Muhammed kokusunu. Bunu gönlünde bulacak, kalbinde bulacak. Hâricde arama.

Hani birisi dedi ki, şeyhine, mürşidine, hocasına, üstâdına, "Peygamberimizi rüyâda nasıl görebilirim? Bana bir tarîf etsene. Bir usûlü yok mu bunun?" dedi. O Hazret ona cevap verdi, "Niye rüyâda istiyorsun? Bîdâr iken görmeyi iste. Bu âlemde gör Resûlullah'ı". Cemâlullah ayân olmuş, senin gözlerin kör, sen görmüyorsun, ne yapalım yani. Sen görmezsen, o şey yok demek değildir ki.

Enbiyâlar serveri, sâhibi'l-Kurân ve sâhibi'l-mi'râc olan, "fe kâne kâbe kavseyn" sırrı zuhûr eyleyen, rahmeten-lil-âlemîn olan Peygamberimiz, o a'râbîye dedi ki, "Ne hazırladın?". O a'râbî boynunu bükdü, dedi, "Yâ Resûlallah, bende böyle bir hazırlık yok. Ben beş vakit namaz kılıyorum, senede bir ay oruç tutarım Ramazan'da. Param olursa sadaka veririm. Gece namazlarım yok, yani uzun uzun kılmıyorum ben. Ama bir âdetim var ki, bunu nasıl

ifâde edeyim". Gözünden yaşlar aşağı akdı. "Yâ Resûlallah, Allah'ı ve seni severim". "Çok uzun ibâdetlerim yok. Beş vakit namaz kılıyorum. Senede bir ay oruç. Param olursa zekât ve sadaka veriyorum. Ömrümde bir defa da haccetdim. Fakat Allah'a kase ederim ki Yâ Resûlallah, Allah ve Resûlünü yani seni severim" deyince, Cenâb-ı Peygamber ona şu müjdeyi verdi.

Ey ehl-i îmân! Ey ehl-i saâdet! Ey insan olarak yaratılmak lutfuna erenler! Ey Hazret-i Muhammed'e ümmet olanlar! Ey Kurân-ı Kerîminde Allah'ın, "yâ eyyühellezîne âmenû" hitâbına mazhar olanlar! Sizlere söylüyorum.

Resûlullah şöyle söyledi, "Ey a'râbî, kişi sevdiği ile beraberdir". Bir daha söylüyoruz. "Kişi sevdiği ile beraberdir. Sen de benimle berabersin".

Efendiler! Resûlullah söylüyor bunu a'râbîye, "Mâdem beni seviyorsun, kişi sevdiğiyle beraberdir, mâdem ki sen Allah ve Resûlünü seviyorsun, sen de benimle berabersin". Ashâb-ı kirâm hazerâtı diyor ki, o gün biz bayram yaptık. Bu söze can verecek olan âşıklar vardır. Çünkü hep düşünüyorduk ki, Fahr-ı Risâlet'in makâmı âhirette âlî olur, biz O'nun makâmına erişemeyiz. Anladık ki işin başı muhabbetledir".

Muhabbet etdin mi kim kimi seviyor onunla beraber olacak, hiç üzülme, merâk etme. Resûlullah'ı seviyorsan o ölüm ânında ki âşıklar için ölüm bâbında vuslat-ı cemâl vardır. Ölüm korkulacak bir şey değildir. Âşıklar için vuslat-ı cemâl vardır. Ölüm bâbında vuslat-ı cemâl vardır. Ölüm ânında âşıklar için, Resûlullah âşıkları için, vuslat-ı cemâl vardır. Ama kâfire ve münâfıka, nereden geldim nereye gidiyorum, niçin geldim niçin gidiyorum, Hazret-i Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâm kimmiş, Kurân neymiş, âhiret neymiş, mîzân neymiş, kitap neymiş, cennet neymiş, cehennem neymiş diyenler, onlar ağlasınlar. Ağlayamazlarsa, "Niye ağlayamıyoruz?" diye ağlasınlar. Çünkü ölüm ânında, müjdecî melekler gelir. Allah'ın Kitâbı'ndan. Esteîzübillah. ¹⁴¹ إِنَّ الَّذِينَ قَالُوا رَبُّنَا اللَّهُ ثُمَّ اسْتَقَامُوا تَتَنَزَّلُ عَلَيْهِمُ الْمَلَائِكَةُ ¹⁴² إِنَّ الَّذِينَ قَالُوا رَبُّنَا اللَّهُ ثُمَّ اسْتَقَامُوا سُبْحَانَ اللَّهِ عَمَّا يُشْرِكُونَ. Sadakallahü'l-azîm. Sûre-i Fussilet. "إِنَّ الَّذِينَ قَالُوا رَبُّنَا اللَّهُ ثُمَّ اسْتَقَامُوا سُبْحَانَ اللَّهِ عَمَّا يُشْرِكُونَ". Şu kimseler ki, şu azîz kimseler, şu kudsî kimseler, Allah'ın bu nimetine erenler, Rabbimiz Allah dediler. Lisân ile ikrâr kalb ile tasdîk etdiler. "ثُمَّ اسْتَقَامُوا" sümme'stekâmû". Sonra istikâmetde bulundular.

İstikâmetin başı nedir? Muhabbet-i Muhammediyyedir. Sonra yedi a'zânın zâhirini ve bâtını Allah'ın menhiyyâtından korumaktır. Bunlardan en ehemmi mühimmi, en ehemmi mühimmi, okuduğum âyetde, ¹⁴² قُلْ هُوَ الَّذِي أَنْشَأَكُمْ وَجَعَلَ لَكُمُ السَّمْعَ, kulağı korumaktır evvelâ, kulağı. Kulak.

¹⁴¹ Sure-i Fussilet 30

¹⁴² Sure-i Mülk 23

*Kulak ki öğüt almaya her dinlediğinden
Akıt ana kurşunu hemen deliğinden
Bir göz ki olmaya ibret anın nazarında
Ol düşmanıdır sâhibinin baş üzerinde
Bir el ki anın olmaya hayr ü hasenâtı
Verilmez ona cennet ilinin derecâtı*

Bir ayak ki mescid yolunu bilmiyor, onu kes mescid kapısına as ki, öğrensün o mescidin yolunu. Allah'a gitmeyen a'zâ, seni Hakk'dan men' eden a'zâ, senin düşmanıdır.

Bunları ıslâh et, kendine mutî kıl, itâat etdir. Nefs-i emmârene uyma, nefsinin sıfatlarını değiştirerek insan ol. Hakk'ı kendinde bul, gökde arama. Allah'ın kahr u galebesi her tarafa şumüllüdür, her yere Allah hâzır ve nâzırdır. Ama bilmiş ol ki göklere sığmayan Allah müminin kalbindedir. O kalbi tathîr et, temizle ki, Hakk oraya tecellî eyleye. Kirli eve gelen girmez. Velez ki insan dahi olsa. Yani böyle lâlettayın bir adam da gelse, evi kirli gördü mü, içeri girmez. Nerede ki Allahu Zü'l-Celâl Hazretleri. Senin kalbinde Hakk düşmanları varsa, Allah'ın sevmediği sıfatları topladınsa eğer, kînin, adâvetin, buğzun, sum'an, ucubun, riyân, şehvetin, gadabın, mala hırs, rütbeye hırs varsa eğer, Hakk'ın sevmediği sıfatlardır, bunları ıslâh eyle. Bunları ıslâh et. Şehvet lâzımdır, ehline. Âilene hazırlan şehvet için. Gadab lâzımdır, düşmanına karşı, hudûd hâricinde. Mümin kardeşine gadab olmaz. Müminler müminlere zilletli, kâfire izzetli olması lâzımdır.

Bir daha söylüyoruz. Kulağını benden yana ver!

Bak kulak. ¹⁴³"قُلْ هُوَ الَّذِي أَنْشَأَكُمْ", O Allah ki sizi yokdan var etdi, yani bir katre menîden halk etdi, ana rahminde hayız kanıyla yoğurdu, kudret fırçasıyla tersîm etdi, istediği şekle koydu. Hayvan da olabilirdik.

Hani biliyorsun ya, bir kelb, bir velîye sordu, "Aramızdaki fark nedir yâ veliyyallah?" dedi. Kelb. Lisân-ı hâl ile mi, lisân-ı kâl ile mi, orasını bilmiyorum. Sen ârif ol da öğren onu.

Adama köpek de konuşur, kedi de konuşur, duvar da konuşur. Oturduğun yer sana bağıırıyor, "Ey üzerimde oturan! Benim üzerimde nice oturanlar, bu âlemden gelip geçdiler" diyor. Bana da hutbe sesleniyor, "Senin gibi hatibleri ben çok eskitdim" diyor. Mihrâb da imâma öyle söylüyor. Söylüyor ama duyana. Görene! Köre ne! Görene! Köre ne! Gözsüzlere pinhân imiş. Sen göremezsin, ben göremem. Aç gözünü, kalb gözünü, basîretini de neler göreceksin bak. İşte o Kurân eczâhânesinde, Allah Resûlü'nün reçetesinde, Hazret-i Muhammed'i sevmekle.

"Kişi sevdiği ile beraberdir. Ey a'râbî, sen de benimle berabersin". Bu söze can verecek olan âşıklar vardır. Ashâb-ı kirâm diyorlar ki, "O günkü kadar bayram yaptığımız, sevindiğimiz birgün olmadı. Zîrâ Resûlullah sallallahu aleyhi vesellem makâmı elbet ki âlîdir".

Hakk'dan sonra en büyük varlık Hazret-i Muhammed Mustafâ'dır. Ve nûrullahdan, Allah'ın nûrundan halk olunmuştur. "Ve halaka âdeme alâ sûretihî", Âdem dahi Hazret-i Muhammed'in sûreti üzere halk olup, cemî mahlûkât, Hazret-i Muhammed'in sıfatı üzerine

¹⁴³ Sure-i Mülk 23

halk olunmuştur. Oradaki "hi" zamiri, Hazret-i Peygamber'e âiddir, sallallahu aleyhi veselleme. Cümle mahlûkât-ı ilâhî Muhammed aleyhisselâm üzerine halk olunmuştur. Maymundan gelme değiliz. Maymun çocuklarına bir şey demiyoruz. Maymun da insandan gelme ve içimizde çok maymun var. Zâhiren insan, bâtinen maymun. İçimizde çok domuz var. Zâhiren insan, hakîkatde domuz. İçimizde çok kobra yılanı var. Zâhiren insan, bâtinen kobra yılanı.

Soruyor o veliyullah, "Yâ veliyyallah, aramızdaki fark nedir?". Kim soruyor? Kelb soruyor. Hazret buyurdu ki, "Canım var". "Benim de var" dedi kelb.

İyi dinle! Kulakdan alırsın ne alırsan. Kulakdan aldığınla ebediyyen yaşayacaksın. Kulakdan aldığınla ebediyyen öleceksin. Kulakdan alınan zehir, insanı ebediyyen mahveder. Kulakdan alınan şifâ, insanı ebediyyete götürür, "fî mak'adi sıdkın inde melîkin muktedir"e erişdirir. Onun için kulağını benden yana ver. Kulağından gaflet pamuğunu çıkarması için Allah'a yalvar. Kalb kulağını aç. Kalb gözünü aç. Baş gözleri görmeyip kalb gözü görenler, baş gözü görenleri çok geçmişlerdir. Ama baş gözün görsün, hem de kalbin görsün.

Bu da, Hazret-i Muhammed aleyhisselâmın sünneti ve getirdiği Kitâb-ı Celîl olan Kurân-ı Mübîn'e ittibâ ve O'nun yolundan yürümekle, O'nun sünnetine riâyette, O'nun velîsine, O'nun ulemâsına, O'nun ashâbına, O'nun ensârına, O'nun ehl-i beytine, O'nun akrabâsına muhabbetle, O'nu sevenleri sevmekle. Kim Muhammed Mustafâ'yı seviyor, onu seveceksin. Vâcib! Farz-ı ayn! Resûlullah'ı seveni, Resûlullah'a îmân edeni seveceksin. Birbirimizi sevmedikçe îmân etmiş olmayız. Birbirimizi sevmedikçe! O, "Muhammedü'r-Resûlullah" diyor, sen de diyorsun, vuruyorsun kardeşini. Olmaz! Pamağından kan çıkırdı mı, Mezheb-i Hanefî'de abdest bozuluyor. Adamı katlediyorsun, îmân abdestin gidiyor, haberin olmuyor. Sözle katlediyorsun.

"Gözüm var" dedi Hazret-i Velî, "Benim de gözüm var" dedi köpek. "Benim aklım var". "Bana göre benim de aklım var" dedi. "Sende kan varsa, bende de kan var. Sende damar varsa, bende de damar var. Aramızdaki fark nedir yâ veliyyallah?" dedi. Hazret-i Velî "Düşündüm" diyor böyle. Dedi ki kelb, "Sen bu soruya cevap veremeyeceksin ey veliyyallah, Allah dostu. Ben sana cevap vereyim. Allah beni konuşduruyor şimdi".

Bazen taş adamı irşâd eder. Bazı adamı kelb irşâd eder. Âlim irşâd edemez, kelb irşâd eder. Bazısını ölüm irşâd eder. Ölüm vâizinden irşâd olmayan, hiçbir şeyden irşâd olmaz. Ölüm, büyük bir vâizdir. Hani cenâzeyi getiriyorlar ya, musallâya koyuyorlar, nasıl vâiz efendi kürsüye çıkıyorsa, vefât eden zât da vâiz gibi kürsü-i musallâya çıkar, halka vaaz eder. Dinleyene, duyana, görene!

"Ben söyleyeyim yâ veliyyallah. Aramızdaki fark şu. Allah bana köpek elbisesi giydirdi, sana insan kürkü giydirdi. İnsan kürkü giydin sen, senin rûhun insan bineğine bindi, benimki köpek bineğine bindi" dedi. Veliyullah, "Şaşırdım" diyor. Birçok velîler diyorlar ki, "Biz bir takım irşâdî hayvanlardan aldık" diyorlar. Meselâ bir veliyyullah diyor ki, "Kedi beni irşâd etti" diyor. Kedi kapına gelir, kovarsın, gene gelir, gene kovarsın, gene gelir, gene kovarsın, gene gelir. Ben de Hakk kapısına böyle gitdim" diyor. "Kovuldum, gene gitdim, kovuldum, gene gitdim, en sonunda kabûl etdiler" diyor. "Aşıklar meclisine beni kabûl etdiler nihâyetinde. Kediden

öğrendim bunu" diyor. İnsan bir defada darılır gider, gelmez. Hayvan geliyor işte. Neler var, neler var ama görene! Köre ne!

"Hüvellezî", O Allah ki, sizi halk etdi, yokdan vâ etdi. Plansız, numûnesiz halk etdi. Sonra kalkmış da münkir, ölü kemiklerini almış ufalıyor böyle, üflüyor, sonra, "Bunlar mı dirilecek?" diyor. Ahmak herif! Senin planın, modelin yokken seni halk edenin, seni sonra ikinci defa halk etmesi daha kolay olabilir. Yani insan aklıyla düşünse bir adam bunu, bırak Allah kudretini. Hiç modelsiz seni halk etmiş, ikinci sefer zor mu olacak halk etmek seni yani. Ne olmuş yani. Öyle kuvvetli ki O, bir mikrobun içerisine milyarları doldurmuş, bir buğday tânesine, yüz milyon okka buğday koymuş O Allah. Denizden balık çıkarıyorsun da, tuzlu sudan, tuzsuz yiyemiyorsun. Tek gözle bakıyorsun, bir tâne görüyorsun, iki gözle bakıyorsun, gene bir tâne görüyorsun. Halbuki tek gözle bir gören, iki gözle iki tâne görmesi lâzım gelir. Düşünsene! Vücûd kitabını okusana, kendi vücûdunun kitabını, baksana neler halk olmuş, neler vermiş Allah sana. Hâlâ "Fakîrim" diyorsun. Ne fakîr! Bir kolunu beş bin liraya vermezsin. Bir parmağını bin liraya satmazsın. Bir gözünü yüz bin liraya verir misin, akıllıysan eğer. Ya kulağını. Ya ayağını. Sana Allah kıç vermiş, pantolona kıyamıyorsun, câmiye temiz pantolonla gelmeye, ütüsü bozulacak diye. Huzûr-ı ilâhiyyeye. Her yerde Allah huzûrundasın. Yani ibâdullâha karşı, mümin kardeşlerine karşı temiz giyinmiyorsun. Pantolonun ütüsü bozulacak diye. Ayakkabı verene teşekkür ediyorsun, ama o ayakkabıyı giymek için ayağı verene şükrün yok mu?

Bak ne diyor Cenâb-ı Hakk. ¹⁴⁴"قُلْ هُوَ الَّذِي أَنْشَأَكُمْ وَجَعَلَ لَكُمُ السَّمْعَ". Evvelâ işitmek. Dilsiz olan çocuklar dilsiz değildir, sağırdır, duymadığı için konuşamaz. Evvelâ işitmek, ilme'l-yakîn. Sonra görmek. İnsanların hassâsiyetini en geç kaybeden uzvu da kulaktır. Onun için kabirde telkin verirler. Vücûd oynamasa dahi, kulak işitmekdedir. En geç hassasını kaybeden a'zâ kulaktır. Onun için imârefendi geçer kabrin başına, "üzkuru'l-ahdellezî harecte aleyhi mine'd-dünyâ".

Eeeeey! Hikâye diye dinleme! Yakında buna muhâtab olacaksın yani. "üzkuru'l-ahdellezî harecte aleyhi mine'd-dünyâ". Hani biliyorsun ya, bir zât geçiyormuş, büyüklerden, Hakk'a karîb olanlardan bir tânesi, talebeleriyle. İmârefendi de benim gibiymiş, telkin veriyormuş meyyite. Gülmüş Hazret-i Şeyh. Sormuşlar kendisine, "Niye güldünüz? Bu gülünecek bir şey değil" demişler. "Ölü" demiş imâmı göstermiş, "ölü diriye telkin veriyor" demiş. Meğerse aşağıdaki âşık-ı billah, vâsıl-ı ilallahmış. "üzkuru'l-ahdellezî harecte aleyhi mine'd-dünyâ". "Ben çokdan çıkdım" diyor o aşağıdaki, imârefendiye cevap veriyor. "Dünyâdan ben çokdan çıkdım. Ölmeden evvel öldüm. Ölmeden evvel öldüm de oldum. Bu mertebeyi buldum" diyor.

Hani melekler gelmişler sormuşlar gene bir velîye, "Rabbin kimdir, dînin nedir, peygamberin kim?" diye. Yakalarına sarılmış. "Nereden geliyorsunuz, makâmınız neresidir?" demiş o veliyye. Kadın hem bu. Ama erkek kadınlardan.

Erkeklik bıyıkla sakalla değil. Allah'ın ibâdetinden, Allah'ın muhabbetinden, Allah korkusundan seni bir şey men' etmiyorsa, bil ki sen erkeksin. Yoksa boşuna. Eğer uzv-ı

¹⁴⁴ Sure-i Mülk 23

mahsûs ile erkeklik olsa, eşek birinciliği alır. Allah diyor ki, ¹⁴⁵ "جَالٌ لَا تُلْهِهِمْ تِجَارَةٌ وَلَا بَيْعٌ عَنْ ذِكْرِ اللَّهِ". Ben erkek diye ona derim ki, onu hiç kimse benim ibâdetimden, tâatımdan, muhabbetimden men' edemez. Benim yoluma, benim uğruma, benim için, habîbim için, Kurân'ım için, islâmım için semenderler gibi nâra girer, ateşe girer diyor.

Sordu o kadın, veliyye kadın. Kimdi o biliyor musun? Rabîa-i Adeviyye radiyallahu anhâ. Meleklerle sordu, "Nereden geliyorsunuz?". Dediler, "Yedinci kat semâdan geliyoruz". Onların makâmları oradaymış, suâl meleklerinin. "Nasıl olur efendim bu kadar?". Senin için nasıl olur, Allah için "nasıl olur?" diye sorulmaz. Senin kısa, kâsır aklın onu taratmaz, Allah'ın kudretini. Benim kâsır aklım Allah'ın kudretini tartamaz. "Nasıl?" diye Allah'a sorulmaz. "Nereden geliyorsunuz?" demiş. Demişler ki, "Yedinci kat semâdan geliyoruz". Sen yedi kat semâdan geldin Allah'ı unutmadın da, ben şimdi geldim buraya, Allah'ı unuttum mu zannetdin" demiş. Melekler şaşırılmışlar. Bu kadar kâfî.

"قُلْ هُوَ الَّذِي أَنْشَأَكُمْ وَجَعَلَ لَكُمُ السَّمْعَ". Kulağını iyi aç ve iyi şeyleri doldur kulağından içeriye. Allah'ın âyetlerini dinle, ondaki esrârı bul, ondaki zevki anla. Yoksa böyle lüzûmsuz lafları, Hakk düşmanlarının kelâmalarını kulağına doldurma, dinleme onları, kulağın sağır olsun onlara. Hakk'a kulağın açık olsun. Hakk'dan gayrına sağır olsun. Gözün Hakk'a karşı görsün, başkalarını görme. Kendini de gör. Kendini bilen Hakk'ı bilir.

Benim verdiğim manâlar efendiler, deryâdan bir katre şemsden bir zerredir.

¹⁴⁶ "قَلِيلًا مَا تَشْكُرُونَ", pek cüz'î şükredersiniz Allah'a, pek cüz'î". Bir nimetine şükretme imkân ihtimâl yoktur. Meselâ bir nefesde iki defa şükür vermek lâzımdır, birinde veririz, birinde veremeyiz. Âciziz çünkü. Nefesi alırken veririz, verirken olmaz. Ya alırken vereceksin ya verirken vereceksin, Allah'a şükredeceksin.

Ama biliniz ki hangi nimete şükredersen Allah o nimeti ziyâde kılar. Şükürsüz nimetler insanın elinden çıkar. ¹⁴⁷ "فَاذْكُرُونِي أَذْكُرْكُمْ", beni zikredin ki ben sizi zikredeyim". ¹⁴⁸ "لَئِنْ شَكَرْتُمْ لَأَزِيدَنَّكُمْ", eğer şükrederseniz, size ziyâde kılarım". ¹⁴⁹ "إِنْ تَنْصُرُوا اللَّهَ يَنْصُرْكُمْ", benim dînime yardım ederseniz, ben size yardım ederim" diyor Cenâb-ı Allah Celle ve Tekaddes Hazretleri.

Receb ayındasın, bazı günler oruç tutmaya çalış. Beş vakit namazını sakın, sakın hâ, sakın hâ, tekrar ediyorum, efendiler tekrar tekrar söylüyorum size, sakın namazlarınızı terk etmeyiniz. Cemaate, mümkün değilse, bulunduğu yerde. İvazsız, garazsız, riyâsız Hakk'a secde edin, kıyâm edin. Bir gün gelecek kıyâma kâdir olamazsın, rûkûya kâdir olamazsın, secdeye kâdir olamazsın, tesbîhe kâdir olamazsın. Gene o gün güneş doğacaktır, ezânlar okunacak fakat sen duyamayacaksın. Kâinât çarşıya gelecek dükkanlarını açacak, sen gelemeyeceksin. Kâinât para kazanacak, sen kazanamayacaksın. Senin amelinle başbaşa götürüp amel sandığına koyacaklar. Yakın bir zamanda.

¹⁴⁵ Sure-i Nûr 37

¹⁴⁶ Sure-i Mülk 23

¹⁴⁷ Sure-i Bakara 152

¹⁴⁸ Sure-i İbrahim 7

¹⁴⁹ Sure-i Muhammed 7

Ey gençler! Gençliğinize güvenmeyin! Biz de gençdik sizin gibi. Görmüyor musun, meyva daha hamken düşüyor ağaçdan aşağıya. O sana ders vermedi mi? Sakatatçı dükkanlarına git göreceksin kuzu başı daha fazladır, yaşlı koyundan daha ziyâdedir. Bunlar sana ibret olsun. Gör bunları gör, Hakk yolundan yürü, Muhammed aleyhisselâma koş, Allah'a koş. Allah'ın rahmetine, mağfiretine koş. ¹⁵⁰ وَسَارِعُوا إِلَىٰ مَغْفِرَةٍ مِّن رَّبِّكُمْ. Her gece melâike sesleniyor, her gece, duydun mu? "Tövbe eden yok mu, tövbesini kabûl edelim". "Allah'ın cennetini isteyen yok mu, cennetini bahşedelim". Ölüm ânında da öyle, gelecek melâike, sözü yarıda bırakmışdık, diyecek ki, "Ey mümin, korkma, bıraktıklarına mahzûn olma". Bütün kâinât seninmiş. Vallâhi Hakk'ın verdiği nimetin yanında hiç mesâbesindedir. Sana namazın bir şeyini söyleyeceğim bak. Sabah namazının sünneti için Cenâb-ı Peygamber diyor ki, sabah namazının sünneti için mücerred, bak, "Dünyâ ve mâfihâdan, dünyâda ne varsa içindekilerle beraber, ziynetleriyle, malı mülküyle beraber, iki rekat sabah namazı ondan hayırlıdır" diyor Cenâb-ı Peygamber sallallahu aleyhi vesellem. Bunu bırakacak mısın yani bu nimeti? Bir daha söylüyorum, belki kavrayamadık. Sabah namazının sünneti için Peygamber diyor ki, sallallahu aleyhi vesellem, Resûl-i Kibriyâ, "Dünyâ ve mâfihâ yani dünyâ ve içinde bulunan nimetler, onlardan sabaha namazı Allah'a daha sevgilidir". Onu ganîmet biliniz. Sizin için daha hayırlıdır. Allah'a daha sevgilidir.

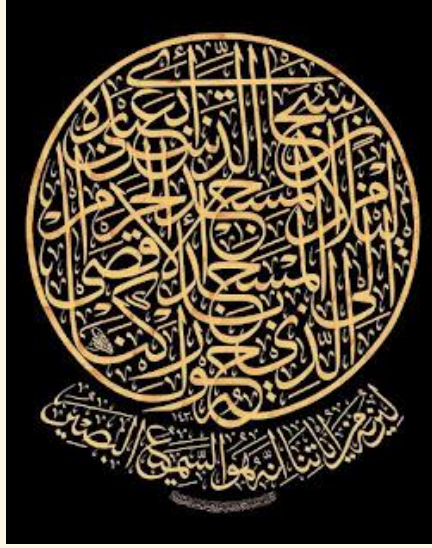
İşte ölüm ânında gelecek o melek sana, "Korkma bıraktıklarına". Cihân seninmiş, korkma! "Onlar için üzülme, bıraktığın şeylere". "Nedir, bak gör". Bir de bakacaksın ki, ey âşık-ı sâdık, ey Muhammed'i sevenler, âşık-ı Resûlullah olanlar, müjde size, Resûlullah'ın cemâlini göreceksin. Sana âgûşunu açmış, "Gel benden yana" diyor. Bu kadar. Ölüm acısı diye bir şey yok. Cennetin derecâtı gösterilecek. Herkesin istidâdı, kader-i istidâdına göre. Sen anla gerisini. Cennet isteyen cennet var, mağfiret isteyen mağfiret var, nârdan kurtulmak isteyen nârdan kurtulmak var, cemâle koşmak isteyenlere cemâl vardır, ölüm bâbında. Ama kâfire hasret ve nedâmetdir, Allah muhâfaza buyursun.

Her gece bağıyor melek, "Tövbe eden yok mu, tövbesini kabûl edelim". "Cennet isteyen yok mu, cennet bahşolunsun". "Cemâl isteyen yok mu, dîdâr-ı ilâhîye vâsıl olunsun, mazhar-ı zât olunsun". Her gece. Duydunsa ne mutlu, duymadınsa duymaya çalış.

Yâ Rabbi, şu günde buraya toplandık, birçok sözler söyledik, bunların tesirini halkeyle. Sen tesirini halk etmezsen, biz bunları anlayamazsak, duyamazsak, yapamayız Yâ Rabbi. Anlat bize, bunların zevkini, lezzetini ver, duyur, tatdır, iştir, göster ve tatdır Yâ Rabbi. Ve cemaatinin kâffesini nârından âzâd eyle, mazhar-ı zât eyle, vâsıl-ı dîdâr eyle Yâ Rabbi, cümlemizi.

¹⁵⁰ Sure-i Âl-i İmrân 133

Mi'râc-ı Nebî
6 Haziran 1980 (22 Receb 1400)

Kâllallahu Teâla fî Kitâbihi'l-Azîz
Eûzübillahimineşşeytânirracîm
Bismillahirrahmânirrahîm.

¹⁵¹ سُبْحَانَ الَّذِي أَسْرَى بِعَبْدِهِ لَيْلًا مِّنَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ إِلَى الْمَسْجِدِ الْأَقْصَى الَّذِي بَارَكْنَا حَوْلَهُ لِنُرِيَهُ مِنْ آيَاتِنَا إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ

Sadakallahü'l-Azîm

Âşıklar! Hakk yolunda sâdıklar! Büyük bir günün arefesindeyiz. Bu gün, o ulu gün, Mi'râc-ı Nebî'dir. Resûlullah sallallahu aleyhi vesellemin kudret-i ilâhî ile, mâşâallah, bir anda götürülüp Allah'ın arşında cevelân ettiği, kürsü üzerine ayakkabısı ile basdığı ve Resûlullah'ın ayakkabılarının tozuyla kürsî-i ilâhînin süslendiği gecedir.

Her nebînin bir mi'râcı var, her müminin de bir mi'râcı vardır. Hazret-i Mûsâ aleyhisselâmın mi'râcı Tûr'da, Yûnus Peygamber'in mi'râcı balığın karnında, Hazret-i İbrâhim aleyhisselâmın mi'râcı Nemrud Halîlullah'ı nâra atdığı vakitdeki anda, İsmâil aleyhisselâmın mi'râcı Hakk yoluna kurban olduğu vakitte başını bıçak altına verdiğinde, Resûlullah sallallahu aleyhi vesellemin mi'râcı da, Allah'ın arşının fevkinde, lâ-mekân âleminde Hakk ile buluştuğunda, ¹⁵² "فَكَانَ قَابَ قَوْسَيْنِ أَوْ أَدْنَىٰ" sırrına mazhar olduğundadır.

Müminlerin mi'râcı da namazdadır. Namaz, kıldığımız namaz, müminlerin mi'râcıdır. Başına sertâc eyle ve namazına dâim ol. Ve geceleri Allah huzûrunda kâim ol. Lisânından yalanı, iftirâyı, kötü söylemeyi, şetmi, sebbi ve boş konuşmayı terk eyle, lisânını zikrullah ile süsle.

Gözünden gaflet perdesini kaldır, cemâlullahı görmeye lâayık kıl. Gönlünü kötülüklerden tathîr eyle, Hakk sevgisine lâayık kıl. O vakit mi'râcın olacaktır.

¹⁵¹ Sure-i İsrâ 1

¹⁵² Sure-i Necm 9

Mi'râc nasıl olmuş? Bir mikdar, deryâlardan bir katre, şemsden bir zerre. Şimdi burada size bir şey söyleyeceğim, mi'râc nedir, bir defa bunu tarîf edeceğim.

Resûlullah sallallahu aleyhi veselleme gelen Kurân-ı Kerîm, Peygamberimiz sallallahu aleyhi veselleme ilme'l-yakîn idi. Yani ilimle bildirilmişti. Neresi? Arş, kürsî, levh, kalem, sidretü'l-müntehâ, cennet, cennetin derecâtı, cennetin nimetleri, cehennemnin derekâtı ve onda bulunan azâblar, ilmen bildirilmişti. Allah Resûlü'nü mi'râca aldı ki, ilme'l-yakîn olan bu bilgisini gözüyle görsün, ayne'l-yakîn, ve tatsın, hakka'l-yakîne mazhar olsun diye. Eğer mi'râc olmasaydı, yevm-i kıyâmetde, kıyâmetin şiddet ve dehşetinde ve cehennemnin küffâr-ı hâkisâr üzerine hücum ettiği vakitte, Resûl evvelden cehennemi görmeseydi, orada bir korku geçirecekdi. Mi'râc bir tecrübe olmuştu Peygamber'e.

Mûsâ Peygamber'e de Tûr'da öyle olmamış mıydı? Allah sordu Mûsâ Peygamber'e "Elindeki nedir?" diye. Esteîzübillah, ¹⁵³ "وَمَا تِلْكَ بِيَمِينِكَ يَا مُوسَى", "sağ elindeki nedir?" dedi Allah, Mûsâ Peygamber'e. Allah görmüyor muydu, bilmiyor muydu? Hem görüyordu, hem biliyordu. Niye sordu? Mûsâ Nebî'nin nutku tutulmuşdu, kudretullah karşısında. Onu konuşturmak için elindekini sordu. Ve bize de olan hâdisâtı ve âyât-ı kübrâyı göstermek için. Hazret-i Mûsâ dedi ki, ¹⁵⁴ "قَالَ هِيَ عَصَايَ", "asâmdır yâ Rabbi" dedi ve altını getirdi, ¹⁵⁵ "اتَّوَكَّلُوا عَلَيْهَا وَاهْتَشُّ بِهَا عَلَى غَنَمِي", "Ben bu asâyâ dayanırım ve bununla hayvanlarıma yaprak dökerim, başka işlerimde kullanırım" dedi.

Meselâ ne gibi? Bir karanlık gecede, korkunç bir sahrâda, birisi sana isminle seslense, zıplayacaksın yerinden, korkacaksın. Mûsâ Peygamber de, âilesi dünyâyâ çocuk getirecekdi, ateş almaya gitmişdi, ateş görmüşdü, Cenâb-ı Hakk kendisine ateşden zâhir olmuş ve tecelliyât oraya vukû' bulmuş, demişdi ki, "innî enallahu lâ ilâhe illâ hû". Allah her yerden tecellî eder, tecelliyât-ı ilâhiyye. Kimisine ateşden, kimisine karıncadan, kimine beygirden, kimine taşdan, kimine topraktan, kimine bi zâtîhî. Söylediğimiz sözleri herkesin hafsalası kabûl edemeyeceği için, herkesin insaf terâzisi çekemeyeceği için, fazla konuşmuyorum. Zîrâ bunları dinlemek için, anlamak için âşinâ gönül lâzımdır, âşinâ gönül lâzımdır, yani ârif olmak lâzımdır.

Sonra Allah dedi ki Mûsâ Peygamber'e, dikkat buyurunuz, ¹⁵⁶ "قَالَ أَلْقِهَا يَا مُوسَى", "at!" dedi "at yere elindeki asâyı!". Atınca, ¹⁵⁷ "فَأَلْقَاهَا فَإِذَا هِيَ حَيَّةٌ تَسْعَى", asâ yılan oldu. Hazret-i Mûsâ onu görünce, korktu ve kaçdı. Elindeki asâ yılan oldu. Allah dedi ki, ¹⁵⁸ "خُذْهَا وَلَا تَخَفْ", "korkma, tut elinle". Eğer böyle bir imtihandan Mûsâ'yı geçirip, böyle bir öğretim olmasaydı, Firavun'un huzûrunda asâyı atdığı vakitte, asâ yılan olunca, Firavun bir tarafa kaçacak, Hazret-i Mûsâ bir tarafa kaçacakdı ki yakışmazdı.

Bunu size niçin anlattım? Kıyâmetin şiddet ve dehşetini, cehennemnin derekâtını Resûlullah'a Allah göstermek istedi ki, yarın kıyâmet gününde cümle enbiyâ görmediği için, cehennemnin

¹⁵³ Sure-i Tâ-Hâ 17

¹⁵⁴ Sure-i Tâ-Hâ 18

¹⁵⁵ Sure-i Tâ-Hâ 18

¹⁵⁶ Sure-i Tâ-Hâ 19

¹⁵⁷ Sure-i Tâ-Hâ 20

¹⁵⁸ Sure-i Tâ-Hâ 21

gayzını görünce, bütün enbiyânın diz bağları çözülecek, hepsi çökecek yere, "nefsî, nefsi" diyecekler, Resûlullah hâdisâtı bildiği için, "Yâ Rab, Hasanım, Hüseyim, Fâtımem, Rukiyyem fedâ, ille ümmetim" diyecektir. Mi'râcda o tecrübeyi gösterdi Allah habîbi Muhammedine. Ve Kurân-ı Kerîm'i, ilme'l-yakîn olan Kurân-ı Kerîm'i, ayne'l-yakîn göz ile görmek ve hakka'l-yakîn tatmak için götürüldü mi'râca. Bunun içerisinde büyük iltifât-ı rabbâniyye de mazhar oldu. Beş vakit namaz farz olundu. Ve Ümmet-i Muhammed, Hazret-i Muhammed aleyhisselâma, Resûl-i Ekrem'e, peygamberler peygamberine bağışlandı, cennet bize nikah oldu. Büyük esrâr-ı ilâhiyye var. Anlatmakla tükenmez, bitmez. Denizden bir katre, şemsden, güneşden bir zerre olarak konuşacağız sizle. Bu şekilde, bir miktar, çünkü imkânı yok.

Bunun sebebi de şöyle olmuş. Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem, anasının karnındayken, yani altı-yedi aylıkdı ki, Hazret-i Abdullah, Cenâb-ı Peygamberîn peder-i âlîleri, Hazret-i Abdullah, Resûlullah'ın pederi, babası Hazret-i Abdullah, çocuk dünyâya geldiği vakitte velîme cemiyeti yapayım diye yani ziyâfet vereyim diye, hîtân cemiyeti, mevlûd cemiyeti yapayım diye, hurma almaya gitmişti, Medîne-i Münevvere'ye, orada vefât etdi. Yani Resûlullah sallallahu aleyhi vesellem ana karnında yetîm kaldı. Sonra Cenâb-ı Peygamber sallallahu aleyhi vesellemi, annesi tevellüd etdirdi ve altı yaşındayken de Hazret-i Âmine Hazret-i Peygamber'i terk etdi, âhirete gitdi, âlem-i cemâle. Yani Cenâb-ı Peygamber sallallahu aleyhi vesellem, anadan babadan kül yetîm olarak kaldı. Ne ana var ne baba. Acaba anlatabildim mi? Melekler dediler ki Cenâb-ı Hakk'a, "Yâ Rabbe'l-âlemîn...

İyi dinle, biraz, belki beş on dakika fazla olacak hutbe ama emîn olunuz ki hastayım, müdhiş hastayım, sizi mahrûm etmeyeyim diye geldim.

"Yâ Rabbi bu kadar sevdiğin ve hürmetine semâvâtı, ardı, arşı, kürsüyü, nârı, cenneti halk eylediğin habîbini kül yetîm bıraktın, ne ana var ne baba, bunun sırr-ı hikmeti nedir?" diye sordular.

Allah'a soru sorulmaz, hikmeti sorulabilir. Allah bize soruyu sorar, biz Allah'a soru soramayız. Ama hikmet sorulur. "Yâ Rabbi ne hikmete mebnî böyle halk etdin de böyle oldu?" diye sorulabilir. Öğrenmek için.

Meleklerle dedi ki Cenâb-ı Hakk, "Muhammed'im bir kimseden ezâ cefâ gördüğü vakitte, annesi ve babası sağ olsaydı, onlara seslenecekti, onları yardıma çağıracaktı".

Çünkü senin ayağın taşa vurduğu vakitte, ayağın taşa, "anne!" diyorsun. Canın yandığı vakitte, "anne!" diyorsun, gayr-ı irâdî olarak. Ya anneni çağırıyorsun, ya babanı çağırıyorsun.

"Ezâ cefâ gördüğü vakitte, annesine yâhud babasına seslenecekti. Onları aldım ki, anneye babaya seslenmesin, bana seslensin, Rabbine. Bu sırra binâen" dedi.

Onun için Fahr-ı Risâlet küçükdü kül yetîm kaldı ve Hazret-i Ali kerremallahu vecheh radiyallahu anh Hazretlerinin peder-i âlîleri Hazret-i Ebû Tâlib'in maiyyetinde yetişti, Ebû Tâlib aldı, evlâdı gibi bağrına basdı, kendi evlâdlarından üstün tutarak Cenâb-ı Peygamber'i büyütdü.

Onun için bazı dar görüşlü ve terbiyesiz insanlar var, Ebû Tâlib'in îmânı hakkında konuşuyorlar. Bunlar katiyyen câiz değildir. Resûlullah'ın sevdiği ve Resûlullah'ı bağrına basmış bir zât-ı muhteremdir Ebû Tâlib Hazretleri, onun hakkında konuşmak doğru değil, "îmânlı mı gitdi îmânsız mı gitdi" diye. Sen kendin îmânlı mı gideceksin îmânsız mı gideceksin, ona bak sen. Yâhud senin baban îmânlı mı gitdi îmânsız mı gitdi, onu düşün. Âkıbetimiz ne olacak, onunla uğraş. Peygamber'in sevgili amcasıyla, Peygamber'in anasıyla, babasıyla, dedesiyle uğraşma. Lüzûmu yok. Bilmem inceliğini anlatabildim mi sizlere?

Cenâb-ı Peygamber sallallahu aleyhi vesellem, otuz yaşından sonra, Peygamberimiz'e yalnızlık sevdirdi, çekiliyor, yalnız yalnız, mağaraya, Cebel-i Hıra'daki mağaraya çekiliyor. Orada yalnızlık sevdirmişdi kendisine. Ve günlerden bir gün, Hazret-i Cebrâil aleyhisselâm kendisine nâzil oldu.

Efendiler! Burada dikkat edin gene, bakın ne konuşuyoruz. İlmihallerde, kitaplarda okuyoruz, "Peygamber'e kırk yaşında nübüvvet geldi, kırk üç yaşında risâlet geldi" diye. Bunlar izhâr-ı nübüvvet meselesidir. Enes ibn Mâlik radiyallahu anh Hazretleri, Peygamberimiz'e sormuş, "Yâ Resûlallah, siz ne vakitden beri peygambersiniz?" demiş, Fahr-ı Risâlet buyurmuşlar ki, "Âdem henüz toprak ile su arasındaydı, ben nebî idim" diyor. "Küntü nebiyyen ve âdemü beyne'l-mâi ve't-tîn". "Âdem toprak ile su arasındaydı, ben nebî idim" diyor Peygamberimiz. Kırk yaşında Peygamber'e emir, nübüvvetini izhâr eyle habîbim Muhammed". Kırk üç yaşında risâlet, "risâletini izhâr eyle", izhar emridir o.

Görmüyor musun, işitmedin mi? Hazret-i Îsâ aleyhisselâm, kundakdayken nebî oluyor da cümle enbiânın serdârı bu cihânın sebebi, halkına sebep olmuş olan Peygamberimiz, niye kırk yaşında peygamber ola? Hiç günahı var mı kırk yaşına kadar? Peygamberler masûmdur. Hiçbir peygamberden günah sudûra gelmez. Resûlullah Efendimiz kırk yaşında nübüvvetini ilân ettiği vakitte, hiç kimse Peygamber'in bir yalanını, bir hîlesini görmemişler hiç. Hattâ Ebû Cehil denilen la'în adam, Resûlullah Efendimiz'e "Muhammedü'l-Emîn" diyor. "Muhammed doğru konuşur" diyor, "Doğru Muhammed", senin Türkçe anlayacağın şekilde. Doğru, hiç yalan söylemeyen düpdürüst, müstakîm bir zât. "Muhammedü'l-Emîn", bu ismi Peygamber'e Ebû Cehil vermiş. Resûlullah'ın en büyük, amansız düşmanı ki Cenâb-ı Peygamber diyor ki, "Benim firavunum Ebâ Cehil'dir. Benim firavunum, kardeşim Mûsâ'nın firavunundan daha eşedir" diyor.

Buradan girip buradan çıkmasın, senin de firavunun eşedir. Çünkü Cenâb-ı Peygamber sallallahu aleyhi veselleme ümmet olduğun için, aynı verâset sana kalmıştır. Yani senin firavunun da Hazret-i Mûsâ'nın firavunundan eşedir.

Herkesin bir firavunu vardır. Ama firavununa gâlib ol! Firavununa gâlib ol! İlk firavun, insanın kendi nefs-i emmâresidir. Nefs-i emmâresini terbiye etmeyen bir adam, ne kadar sûretâ insan olsa da, hakikatde hayvanlıktan kurtulmaz. Asâ-yı Mûsâ ile, o engerek yılanı olan nefs-i emmâreyi katletmek lâzımdır yani nefsi ıslâh etmek lâzımdır.

İşte bak, dikkat buyurulursa, Kurân'da büyük incelikler vardır. Kurân-ı Kerîm'de Hazret-i Mûsâ aleyhisselâmın asâsı neden yılan oldu da pars olmadı, fil olmadı, kaplan olmadı, aslan olmadı? Niye yılan oluyor? Hazret-i Mûsâ aleyhisselâmın asâsı, bir aynaydı. Firavun'un nefs-i

emmâresi, ylandı. O asâdan tecellî etdiği için yılan göründü Firavun'a. Bunda çok incelik var.

Ey Efendiler! Yakın bir zamanda, yakın bir zamanda, başlarımızı ecel yastığına koyacağız. Hazret-i Melekü'l-mevt geldiği vakitte, herkesin ameline göre görünecektir. Eğer nefsini ıslâh etmedinse, yılansa, Hazret-i Melekü'l-mevt'i çok korkunç göreceksin. Eğer nefsini ıslâh etdinse, sana güzel gelecektir, latîfeyle gelecektir. Bir elma sunacaktır. Bir gül verecektir, "şunu kokla" diye. Bir de koklayacaksın ki kendini musallâda göreceksin. Ne ölümün acısı, ne kabrin vahşeti. Ne Azrâil aleyhisselâmın kılıcının ezâsı ve cefâsı.

Onun için ıslâh-ı nefis etmek lâzım. İçerdeki âlemi terbiye edeceksin, etmezsen olmaz! Ucubunu, kibrini, riyâsını, hubb-i câhını, hubb-i mâlini, hasedini, şehvetini kıracaksın, mücâdele yapacaksın, cihâd-ı ekbere döneceksin. Geçiyoruz, anlayanlara söyledik.

Vaktâ ki Resûlullah Efendimiz ilân-ı nübüvvet eyledi, kâfirler evvelâ bir taaccüble karşıladılar. Zîrâ Peygamber'in ilân-ı nübüvvetinde kâfirlerin menfaatleri baltalanıyordu. Taşlardan ağaçlardan putlar yapmışlar, halkı tapdırıyorlar, oradan menfaatlanıyorlardı. Resûlullah gelince bunların hepsinin yalan olduğunu söyledi. Bunların ne faydası var, ne mazarratı var, kendi yapıyor, kendi bekliyor putunu Eğer put kâdir olsa, kendini müdafaa eder. Putları yalanlayınca, onların menfaatlarına dokundu. Yoksa Resûlullah sallallahu aleyhi vesellemin getirdiği dînin, kafalarında akılları vardı, hak ve gerçek olduğunu biliyorlardı.

Hattâ, bunu söylemeden geçemeyeceğim, Huzûr-i Saâdet'e geldi Ebâ Cehil, "Yâ Muhammed", sallallahu aleyhi vesellem...

Efendiler! Çok ricâ ediyorum ve bunun böylece vâcib olduğunu biliniz. Efendimiz'in ismini işitdiğiniz vakit, mutlakâ salavât-ı şerîfe verin, âline ve evlâdına ve kendisine ve Ehl-i Beyt'ine. Sizin menfaatiniz iktizâsıdır. Size bu salavât-ı şerîfe burâk olacak, sizi Allah'a götürecektir, rızâ-yı Bârî'ye, rızâ-yı ilâhîye.

İşin başı muhabbetdir, aşktır, sevgidir. En evvelâ Resûlullah sallallahu aleyhi vesellemi seveceksin ki, bu dînden haz alasın, zevk duyasın, lezzet duyasın. Peygamber'i sevmeyince, dînden lezzet duyamazsın. Kıldığın namaz sana ağır gelir, tuttuğun oruç sana cefâ gelir.

Aşk! Muhabbet! Kime? Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâma. Âline, evlâdına, ezvâcına, ehl-i beytine, evliyâsına muhabbet edeceksin. Bu gönlü, Resûlullah'a aşk ve muhabbetle süsle. O sana bir burâk olacak seni rızâ-yı Rahmân'a, cennete götürecektir ve mazhar-ı zât edecektir. İlle aşk!

Onun için, Hazret-i Niyâzî Mısırî, "Ey gönül geç gayrıdan aşka eyle iktidâ" buyurmuşlar. Aşk ile başla işe. O vakit, oruçdan zevk duyarsın, Allah demekden lezzet duyarsın. Aşk olmazsa, namaz ağır gelir, esnersin namazda. "Sabah kılarım namazı" dersin, yâhud bırakıverirsin, beş kuruş için Allah'ın rızâsını satarsın.

Geldiler, dediler ki, "Bizi çağırıyorsun sen ama, nasıl olur bu iş, bizim kölelerimizle bizi beraber oturtuyorsun".

Bak görüyorsun ya, kilise değil burası, havra da değil, câmi. Bir zenginin yanında bir fakîr, bir hastanın yanında bir sıhhatli, bir patronun yanında bir işçi, bir sıhhatlinin yanında bir hasta, bir câhilin yanında bir âlim, herkes oturuyor. Kimin Allah indinde efdal olduğunu bilmiyoruz. Hepimiz birbirimize hüsn-i teveccüh ediyoruz, "Allah indinde bu benden yüksektir" diye. Kilisede böyle değil. Ön safda ibâdet etmek için yeri satın alacaksın. Havrada böyle değil. Sağ tarafda durmak için yeri satın alacaksın. Bir fukarâ bir zenginin yanına gidemez. Burada öyle değil, islâmda. Biz birer tohum gibiyiz, içimizdeki nüvemiz, neyse bizim istidâdımız, kapalı. Yarın bizi kabre saçacaklar, sonra kabirden meydana çıkacağız. Yani kimimiz gül, kimimiz akrep, kimimiz yılan, kimimiz insan olarak. Onun için şimdi burada kimse bilmiyor. Allah sakladı velîlerini, gizledi.

"Bizi kölelerimizle yanyana oturtuyorsun, köleyle ben yanyana oturur muyum, ben Arab'ın ileri geleniyim. İki tâne mescid yap, birine zenginler gelsin, birine fakirler, birine köylüler, birine şehirli, biz sana îmân edelim. Bütün Cezîretü'l-Arab'ı da toplayalım, senin huzûruna getirelim diz çöktürtelim ve îmân etdirelim. Ama ben kölemlerle yanyana oturmam yâ Muhammed".

Allah kimsenin köleliğine, efendiliğine bakmıyor. Bugün dünyâ yüzünde pâdişah olarak hüküm sürenler, yarın yevm-i kıyâmetde, bazıları tabii, hepsi demiyoruz, hani yüksek makâma çıkmış adam, yarın kıyâmet günü göreceksin bunu, yılan gibi yerde sürünüyor, ayak altında kalmış. Dünyâda onun kapısında hizmet eden bir adam, sultân olmuştur âhiret âleminde. Kimin ne olduğu malûm değil. Acaba anlatabildim mi? Köle olur, fukarâ olur, senin kapında hizmetçin olur, fakat sultândan daha ileridir Allah indinde makâmı.

Efendimiz, "Olmaz öyle şey" dedi. Onun üzerine dediler ki, "Biz cehenneme gireceğiz, cehenneme gireceğiz fakat sana îmân etmeyeceğiz". Ve günden güne de Peygamber'e karşı isyânlarını çoğalttılar. Her yerde Peygamberimiz'e eziyet, cefâ ve istihzâ etmek, alay etmek. Hattâ bir kâfir vardı, Efendimiz dînî tebliğât yaparken, Efendimiz'in arkasına gelir, yüzünü gözünü oynatarak, "bükâen ve tasdiye" dedikleri, gözüyle filan böyle arka taraftan alay ederdi Peygamber'le. Bir gün Cenâb-ı Hakk onun gözünü aynen o şekilde bırakıverdi ve üzerinde bir koku peydâ oldu, pis bir koku. Nereye gitdiyse, onu o işe teşvîk edenler bile yanlarına sokmadılar, öyle geberdi gitdi.

Bundan ne anlaşılıyor? Bir kaht-ı ricâl vardır, bir de kahr-ı ricâl vardır. Evliyâullahla uğraşmaya gelmez. Câmi duvarına işeyen köpek, geberir. Sen bakma, peygamberlere Allah'a dil uzatanlar, bir müddet için kendilerine müsâade edilmiştir, ama nihâyeti öyle olmaz. Âkıbet müttakîlerindir. Allah'a inanan müminlerindir âkıbet. Sen bakma Allah bir müddet bırakır öyle onu. O zanneder ki, o iş öyle gidecek. Öyle değildir. Allah imhâl eder, ihmâl etmez. Geçiyoruz, anlayana söyledik bunu da.

Günden güne çoğalttılar eziyetlerini, cefâlarını. Bir pazartesi günü, Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem, Mekke-i Mükerrreme'de içeride ibâdet yapıyordu. Kâfirler sanki ağız birliği yapmış gibi Peygamber'in huzûruna geldiler, "Yâ Muhammed! Sen nasıl peygambersin? Hani senin kölelerin, hizmetçilerin? Hani zenginliğin? Sen yetimsin. Mektebe gitmedin, okumadın" dediler. Halbuki mektebe gitmeyip okumaması bir mucize. Ümmî olarak, anadan doğduğu

gibi. Hocası Allah. Bunu düşünemiyor, "Sen mektebe gitmedin, okumadın" diyor. Bak şimdi! "Hani senin kölelerin, hani paran, hani kasan nerede?".

İşte böyle söyleyip çekip gitdiler ve Cenâb-ı Peygamber bundan çok müteessir oldu ve ağladı. Dedi "Yâ Rabbi, bunlar kimin peygamber olduğunu bilmiyor, bunlar saltanatı peygamberlik zannediyorlar. Ne olacak benim hâlim" dedi ve ağladı sızladı. Oradan geldi Ümmühânî evine. Ümmühânî kim? İmâm-ı Ali'nin kızkardeşi, onun evine. Ümmühânî sordu, dedi, "Yâ Resûlallah, nedir sizin bu mahzûniyyetiniz?" Mübârek gözlerinden yaş akıyor. Dedi, "Bana böyle eziyet cefâ ediyorlar". "Vallâhi senin hak peygamber olduğunu onlar biliyorlar ama hasedlerinden böyle yapıyorlar, sana îmân etmiyorlar. Sen sabreyle Yâ Resûlallah, nihâyet bizimdir" dedi. Ve Efendimiz orada mahzûn olarak yatdı. Meğerse o akşam Mi'râc Gecesi idi. Allah'ın ind-i ilâhîsinde, ezelde kararlaştırdığı geceydi, Cebrâil'e emir verdi, "Git yâ Cebrâil, cennetimi tezyîn eyle, hûrileri süsle, gılmanları ve vildanları hazırla, cennetden bir burak al, habîbim Muhammed'e götür. Yâ Cebrâil, yanına terbiye ile git, edeble git".

Burakı aldı Cebrâil aleyhisselâm, geldi Hazret-i Ümmühânî'nin evine. Diyor ki Cenâb-ı Cebrâil, "Âdem'i Allah toprakdan halk etdi, beni kâfûrdan halk etmişti, niçin kâfûrdan halk olunduğumu o güne kadar bilmiyordum, o gün anladım" diyor. Çünkü emr ü fermân-ı ilâhî böyle olmuşdu, "Yâ Cebrâil git, habîbim Muhammedin ayaklarının altına yüzünü koy, senin vücûdunun soğukluğundan uyansın, sakın uyandırayım deme". Geldi Cebrâil aleyhisselâm, hürmetle Huzûr-i Saâdet'e girdi ve Peygamberimiz'in mübârek ayaklarına mübârek yüzünü koydu.

Bundan ne anlıyorsun? Ey kutlu ve mutlu olan Ümmet-i Muhammed! Yarın emânetimiz olan rûhumuzu Cenâb-ı Hakk'a teslîm etmek için o saat geldiği vakitte, bazı müminlere Allah Melekü'l-mevt'e emredecek, "Edeble kulumla yanına git. Selâmımı söyle". Buna işâret var. Evet, zâlîme ne kadar azâb gelirse, müminlere o kadar iltifât-ı ilâhî vardır. Bundan evvelki derslerimizde söylemişdik, ölüm bâbında âşık-ı sâdıklara vuslat-ı cemâl vardır, korku yoktur. Allah'ın velîlerine korku yoktur. "elâ inne evliyâallah lâ havfün aleyhim velâhüm yahzenûn". "Ey Allah'ın dostları! Ey Allah'ı sevenler! Ey Muhammed yoluna baş koyanlar! Sizin için bıraktıklarınızdan size üzüntü yok, gitdiğiniz yerde de korku yoktur sizin için". Bir evden bir eve hicret edeceksin. Ama kâfirlere nedâmet ve hasret vardır. "Yevme ye'uddu'z-zâlimi al'a yedeyhi", onlar ellerini ısıracaklar, sakallarını yolacaklar, saçlarını yolacaklar. Bir an geri kalmak isteyecekler, "Bırak, bir an kalalım da a'mâl-i sâliha işleyelim" diyecekler ama müsâade edilmeyecek.

Bizim için öyle değil, âşıklar için. Melekü'l-mevt gelir, "Ey kul, Allah'ın sana selâmı var, istersen rûhunu kabzedeceğim, istemezsen etmeyeceğim" der. Kul Cenâb-ı Hakk'ı o anda gördüğü için hemen oraya gitmek isteyecek ve o anda rûhunu teslîm edecektir. Selâm-ı ilâhî getirilecektir. Ey âşık-ı sâdıklar! Korku yok bizim için. Kimlere bu? Muhammedîlere, "Muhammedü'r-Resûlullah" diyenlere. Cennet onların, istikbâl onların.

Efendimiz uyandı, gördü ki Cebrâil aleyhisselâm ayağında, mübârek cemâlini koymuş, "Allah'ın selâmı var, seni götüreceğiz bu akşam. Kurân'da işitdiğin cennetler, ırmaklar, köşkler, hûriler, gılmanlar, vildanlar, nimetler, onları gözünle göreceksin Yâ Resulallah. Allah seni bu akşam davet ediyor".

İşte bu davet-i ilâhînin olduğu gece, Mi'râc Gecesi'dir. Allah seni de davet ediyor. Fazla konuşursak, Mi'râc uzundur, yani akşama kadar anlatırız sonra. Allah seni de o akşam davet ediyor mi'râcına. O akşam eğer mi'râcını mi'râc edemedinse yazıklar olsun sana. Ve ağla, o akşam Hakk'la pazarlığı yap, cennetin anahtarlarını eline al. Ne ile olacak bu? Kurân ile olacak. Bu, aşk u muhabbetle olacak. Bu, hayır hasenâtla olacak. Bu, tevhîdle olacak. Bu, ism-i celâlle olacak. Bu "lâ ilâhe illallah"la olacak. Resûlullah'a salavâtla olacak bu.

Ve o akşam, bir ânda Cenâb-ı Peygamber yatağı soğumadan Mekke-i Mükەرreme'den Kudüs'e, Kudüs'den mâşâallah semâya 'urûc etmiştir. "Efendim nasıl olur?", nasıl olur diye sormak, nasıl kelimesi acâib ve çirkin Allah'a. Allah için mümkün, gayr-ı mümkün diye bir şey yoktur. Allah dilerse, bir nefer bir alayı bozar, mağlûb eder. Allah dilerse, bir karınca bir aslanı mahveder. Allah dilerse, bir karınca bir fili mahveder. Allah dilerse, "Ben Allahım" diye ibâdullah eziyet eden firavunları bir ufacık mikropla mahv u perîşân eder. Allah dilerse, zaman içinde zaman halk eder. Allah dilerse, mekân içinde mekân halk eder. Allah dilerse, zehirden şifâ, dikenden gül halk eder. Allah dilerse, denizden çıkardığın balık, suyundan bir yudum içilmezken, tuzsuz balığı yedirmez. Allah dilerse, muhallebiyle adamın dişini kırar. Allah dilerse, çeliği dişle çiğnetir. Kâdiru kayyûdur. Subhân Allah'dır. Noksan sıfatdan münezze, kemâl sıfatlarıyla muttasıftır.

Habîbini aldı, Kudüs-i Şerîfe götürdü, orada bütün enbiyânın, bütün peygamberlerin rûhlarına imâm oldu Peygamberimiz. Çok uzun, inşâallah sağ olursak anlatırız sizlere. Oradan da mâşâallah semâya 'urûc eyledi ve semâvâtta meleklerin ibâdetlerini gördü Peygamberimiz. Kimisi kıyâmda, kimi rûkûda, kimi celsede, kimi secdede, kimi kavmede, kimi tesbîhâtta, onları da gördü. Ve Cenâb-ı Hakk'a, "Yâ Rabbi, öyle bir ibâdet yap ki, cümle gök ehlinin ibâdeti onda cem' olsun" dedi. Allah, beş vakit namazı, Habîb-i Hudâ Efendimiz'e elli vakit olarak farz eyledi. Ve tahfîf eyledi, beş vakite indirdi ve dedi ki, "Habîbim Muhammed, elli vakit farz kılmışdım, kılamazlar dedin, şefâat etdin ümmetine, beş vakite indirdim, beş vakti kılan, elli vaktin sevabını alır" dedi. Bir daha söylüyorum. Beş vakit namaz kılan mümin, elli vakit namaz kılmış gibi sevap, ecir alır. Bu Ümmet-i Muhammed'e bağışlandı. Allah Habîb-i Edîb'ine, "üdlülnî yâ Muhammed" dedi. Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem, ¹⁵⁹"فَكَانَ قَابَ قَوْسَيْنِ"e erişti. "Bana ne getirdin?" dedi. "Ümmetin günahlarını, hatâlarını ve nisyânlarını" dedi. "Sağ tarafına bak yâ Muhammed" dedi, sallallahu aleyhi vesellem, Efendimiz sağ tarafına bakdı. Bakdı ki bir deryâ ucu bucağı yok. Yanında bir ağaç, ağacın üzerine bir kuş, kuşun gagasında bir parça çamur. "Bu nâmütenâhî deryâ, benim rahmetimdir. O ağaç, kâinat ağacıdır. Kuş, senin ümmetindir. Kuşun gagasındaki çamur da, senin ümmetinin günahıdır. Bak deryâ-ı ilâhiyyeme, bak rahmet-i ilâhiyyeme, bak onların günahına". "Yâ Rabbi, ben ümmetimi isterim", "Ümmetin sana bahş olundu ve cennet onlara verildi ve cemâlimi onlara hazırladım, habîbim Muhammed" dedi.

Müjdeyi aldık. O akşam bu müjdeyi duyabilirsin. Yâ Rabbi, o gecenin feyzinden bizleri feyziyâb eyle. Mi'râc'daki bulunan esrâr-ı ilâhiyyeyi bize göster ve tatdır ve bildir.

¹⁵⁹ Sure-i Necm 9

O akşam yapılacak işler. Mevtâlarınızı hayırla yâd edin, yani ölmüşlerinize Kurân okuyunuz ve onlar hakkında hayır yapınız. Su dağıtın, çörek dağıtın fukarâya, hayvanlara, garîb hayvanlara öteberi yedirin. Zannetmeyin ki zâyî olur, zâyî olmaz. İki. O akşam cemaate çık, câmiye cemaate çık. Mevlûdu'n-Nebî okunursa dinle. Namazını cemaatle kıl. Tesbîh et, tevhîd et ve ağla sızla. Bir huzûr bul böyle, Allah'la başbaşa ver kendini. Sevgilinle, mahbûb-i hakîkî ile başbaşa ver ve isteklerini O'na arz eyle, seni mahrûm etmeyecektir. Kurân okuyabilirsin, namaz kılarısın, günahlarına istiğfâr edersin, ölmüşlerinin rûhuna bir şeyler gönderebilirsin. Gider mi? Gider.

Cemaatimden birisi vardı da, İsmâil Hakkı Bey'di ismi, pehlivandı, elektrik şirketindeydi, belki içinizde tanıyanlarınız var. Dedim, "Yetmiş bin tevhîd okuyun, ölmüşlerinize gönderin" dedim, yetmiş bin tevhîd. Azâba müstehak olsa bir adam, yetmiş bin tevhîdi aldı mı, Allah azâbını kaldırır. Hadîsle sâbitdir. Sonra bir on beş gün sonra bana geldi dedi ki, "Efendim, ben birçok hocaefendilerden bu tavsiyeyi dinledim fakat yapmak nasîb olmadı. Senin sözünle yaptım ben bu işi. Otuz beş sene oldu babamı kaybetdim, hiç rüyâmda görmemişdim, babamı rüyâmda gördüm, dedi ki, 'evlâdım, gönderdiğin hediye aldım, Allah râzı olsun senden' dedi bana". Ağlayarak söyledi bunu bana.

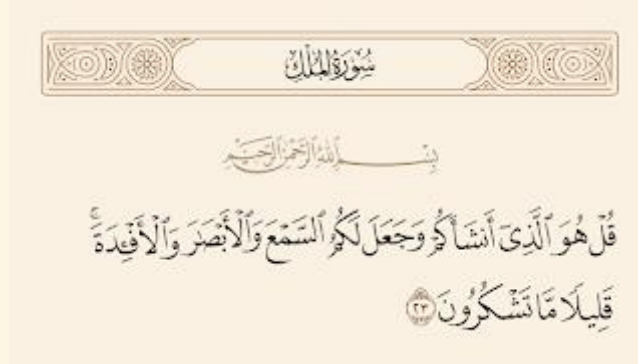
Gene bir şey daha söyleyelim. Dedim, "Garîb hayvanlara şunu bunu verin" dedim, "Kimin için yapıyorsanız, Allah ona ikrâm eder, yâhud defter-i a'mâline kaydeder" dedim. Mahallenizde bulunan yetimler, yoksullar, dar gelirliler, bunları gördüğünüz vakitte, gizli olarak bir okka et alıp gönderiverin. Ne var, ne olmuş yani. Çıplak ayaklı bir yetim gördün, ayağına çorap giydiriver. Çünkü neden? Yarın senin çocuğun da yetim olacak, muhakkak sûretde bu böyle. Ölmüşlerini hayırla yâd edersen, sen de yakın bir zamanda onlara ilhâk edileceksin, seni rahmetle yâd ederler.

Bunu söyleyeyim ki, sizi teşvîk ve tergîb için. Bir zât-ı muhterem, yevmin cedîd kazanırmış da böyle, cuma günü kazancını annesinin babasının rûhu için dağıtırmış, vaktiyle Semerkand'da. Bir Cuma kazanamamış. Gitdi âlimlere sordu, "Efendim ben her cuma günü kazancımı Allah rızâsı için dağıtıyordum, sevabını annemin babamın rûhuna bağışlıyordum. Fakat ben bu Cuma bir şey kazanamadım, nezrimde duramadım. Ne yapayım?" dedi. O devrin âlimi, ârif bir adam, ârif başkadır, âlim başkadır, demiş, "Evlâdım, kavun karpuz kabuklarını topla, onları kıy, hayvanlara yedir" demiş. "Eşek hayvanına, beygir, katır hayvanına filan. Onların sevabını ver annene babana" demiş. O da diyor ki, "Ben de doğradım, hayvanlara yedirdim" diyor. Sonra gece ebeveynimi yani annemi babamı gördüm, beşûş olarak, dediler ki, "Evlâdım, gönderdiğin karpuzlar bize geldi".

Niçin söylüyorum bunları, o mübârek Mi'râc Gecesi sakın oradaki bulunan garîbleri, onlar garîbler onlar, okumak istiyorlar okuyamıyorlar, namaz kılmak istiyorlar kılamıyorlar, bitdi iş, ölüm geldi bitdi her şey, onlara, o gurabâya mutlakâ böyle şeyler bağışlayınız. Ve kendi ölümümüzü de düşünelim evvelâ. Biz de böyle olacağız yakın bir zamanda. O vakit yaparız iş. Hayırdan geri durma. Sana daha böyle kısaca komprime vereyim. Zerre kadar hayra koş, zerre kadar şerden kaçın.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

Şükür 13 Haziran 1980 (29 Receb 1400)

Kâllallahu Teâlâ fî Kitâbihi'l-Azîz

Eûzübillâhimineşseytânirracîm

Bismillâhirrahmânirrahîm

قُلْ هُوَ الَّذِي أَنْشَأَكُمْ وَجَعَلَ لَكُمُ السَّمْعَ وَالْأَبْصَارَ وَالْأَفْئِدَةَ قَلِيلًا مَّا تَشْكُرُونَ * قُلْ هُوَ الَّذِي ذَرَأَكُمْ فِي الْأَرْضِ وَإِلَيْهِ تُحْشَرُونَ¹⁶⁰

Sadakallahu'l-Azîm

Bizi yokdan vâir eden, bir katre su iken, ana rahminde hayız kanıyla, kudret fırçasıyla tersîm eyleyen ve bizi bu âleme getiren Allahu Teâlâ Hazretlerine hamd ü senâ, bizleri hak yola irşâd eyleyen, Allah yollarını gösteren, rızâ-yı Hakk'a erdiren, bu âlemden îmân cennetine girdiren, Allah ile sevişdirmeye sebep olan peygamberler peygamberi, sebep-i hilkat-i âlem, sebep-i hikmet-i benî âdem olan, Hazret-i Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâm Efendimiz Hazretleri'ne ve âline ve Ehl-i Beyt'ine ve ashâbına ve ensârına salât ü selâm olsun.

Dilleriyle Allah'ı tevhîd etmek lutfuna eren, gönülleriyle Allah'a inanan ve Allah'ı sevenler!

Bu âleme gelmekdeki gâye, gene Kitâb-ı Kerîm ile bu gâyeyi Allah bize açıklamış ve Kurân ile bize bildirmiştir. Buyurmuştur ki, ¹⁶¹ "وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ". "Biz insanları ve cinnileri, yani görünen ve görünmeyen kuvvetleri, ancak beni bilip, bana ibâdet ve tâat için halk eyledim". "Bu dünyâya niye geldim?" diye sorarsan, vazîfen, Hakk'a kulluk etmek, Allah'ı bilmek ve Allah'a ibâdet kılmak, kulluk etmek. Bu vazîfeyi ihmâl edenler, âkıbetinde çok pişmân olacaklar.

Hele bâhusûs, "Bugün tövbe ederim, yarın tövbe ederim" diyerek kendini avutanlar ve tövbeye muvaffak olamayanlar, bunlar, çok büyük zarara girmişler ve girdiklerini yakın bir zamanda anlayacaklardır. Fakat Hakk'a kul olanlar ve Allahu Teâlâ Hazretlerine kulluk, abdiyyet vazîfesini yapanlar da, onlar da, yakın bir zamanda, ne gibi bir nimete mâlik olduklarını, iki cihâna sultân olduklarını, onlar da yakın bir zamanda görecekler ve bu nimete ereceklerdir.

¹⁶⁰ Sure-i Mülk 23-24

¹⁶¹ Sure-i Zâriyât 56

Aklım başımda diyenler, bir kendi vücûd âlemine, kendi vücûduna nazar etmeli ve ne gibi nimetlere mâlik olduğunu görecektir ve anlayacaktır. Bir de dışarı âlemi, hâriç âleme bakmalı. Bunların birine âyât-ı enfüsiyye, birine âyât-ı âfâkiyye derler. Sabahleyin perdenin kaldırılması ve âlem zulmetden sonra nûr bulması. Geceler, gündüzler, akşamlar, sabahlar, hastalıklar ve sıhhatler, yazlar, güzler, baharlar, bunlar, akli başında olan insanlar için büyük âyet ve ibretidir. Buna alıştığımız için önemsemiyoruz. Halbuki çok büyük âyet ve ibret var âyât-ı âfâkiyeden. Bir lokma ekmeğin senin kursağına düşmesi için üç yüz altmış beş elekten geçmektedir. Bir lokma ekme, bir tek üzüm tânesi, bir zeytin tânesi, bir hardal tânesi, üç yüz altmış beş safhadan geçmektedir, senin kursağına inmek için.

Tabii bunu böyle yiyip içip de, dünyâya yalnız yemek ve içmek ve gülmek ve oynamak için geldim diyenlere bu hesap sorulacaktır. Çünkü gene Cenâb-ı Hakk Celle ve Tekaddes Hazretleri, ¹⁶² نَمْ لَشُسْلُنْ يَوْمِيْذٍ عَنِ النَّعِيمِ, biz kıyâmet gününde vermiş olduğumuz nimetlerden sorarız" buyuruyor. "Vücûdunu nerede yıpratdın?" diyecek Allah. "Gençliğini nerede kocaltdın?", "Parayı nereden kazandın, nereye sarf etdin?", "İşitdiğin ilim ile ne amel etdin, ne yaptın?". Bu sorular sorulduğu gibi, yaz gününde içmiş olduğun bir bardak soğuk suyun da hesâbı sorulacak.

Bunların bedelleri ve diyetleri, evvelinde Besmele, âhirinde Allah'a hamd ü senâ etmektir. Bunların semeni, bahâsı, evvelinde Besmele, nihâyetinde Hamdele. Tabii meşrû işlerde. Allah'ın sevmediği, Allah'ın men' ettiği işlerin başında Besmele çekilmez. İçki Besmele'yle içilmez. Bazı sapıklar var böyle, Allah bizi onlardan etmesin, Hakk'la alay etmiş gibi olurlar. Allah'ın men' ettiği şeyi Besmele'yle yapmak.

Besmele'siz oturup kalkma. Her meşrû işinde Besmele çek. Bismillahirrahmânirrahîm'de on dokuz harf vardır. Cehenneme müekkel olan melâike de, on dokuz tânedir. Küffâr-ı hâkisâr üzerine musallat olacak cehennem melekleri, on dokuz tânedir. Gene Kurân-ı Kerîm'den, ¹⁶³ عَلَيْهَا تِسْعَةَ عَشَرَ, on dokuz melek vardır. Bunlar o kadar büyük ve kuvvetlidir ki, bir pençeleriyle milyonlarca insanı nâra atmak kudretine mâlikdirler. Allah on dokuz milyon da halk edebilirdi. Lüzum yok o kadar. Hani nasıl Antakya kavmine Cenâb-ı Hakk "Semâ ordularından bir ordu göndermedik helâk etmek için" diyor. Esteîzübillah, ¹⁶⁴ وَمَا أَنْزَلْنَاهُ عَلَى قَوْمِهِ, "İn kânt' ilâ sıhçe vâcde fâidâ hüm hâmidun". Manâsı. Denizden katre, şemsden zerre olarak. "Biz semâ ordularından bir ordu göndermedik. Bir sayha kâfi geldi". Cebrâil'in bir sayhası. Bir kerre narayı vurdu mu, milyonları kahretmeye kâdirdir. Çünkü Cenâb-ı Hakk Sûre-i Necm'de de, ¹⁶⁵ ذُو مِرَّةٍ buyurur, "ذُو مِرَّةٍ", kuvvet sâhibi demek, öyle halk etmiş Cenâb-ı Allah Celle ve Tekaddes Hazretleri.

Efendim Cebrâil aleyhisselâma gitme sen. Görmüyor musun, kendini Allah zanneden sapıklara, Cenâb-ı Hakk bir mikrop gönderiyor, kıvrım kıvrım kıvrandırıyor. Gözle görülmüyor da makinayla teşhis ediliyor. Bazen makina da teşhis edemiyor. Hastalığı neden bilinmiyor

¹⁶² Sure-i Tekâsür 8

¹⁶³ Sure-i Müddessir 30

¹⁶⁴ Sure-i Yâsîn 29-30

¹⁶⁵ Sure-i Necm 6

diyor. Kıvrım kıvrım kıvrandırır Allahu Teâlâ. Allah her şeye kâdiru kayyûmdur. O on dokuz melâike, saltanat-ı ilâhiyye içindir. Allah'ın ihtiyâcı olduğundan dolayı değil.

Görmedin mi gene Kavm-i Lût'u Cenâb-ı Allah ne yaptı? Cibrîl aleyhisselâm sabaha karşı geldi, bir pençesini vurdu, elli iki şehri birden semâya kaldırdı, o şehrin öten horozlarını semâ melekleri işitdiler, baş aşağı getirdi.

Bir anlık işdir. Kıyâmet de böyle olacaktır. Herkes işinde gücündeyken. Ama Allah unutulmuş. Yâhud lisânlarda Allah var, kalbde Allah korkusu ve Allah sevgisi yok. Böyle de olabilir, mümkün. Çünkü bir adam lisânen Allah der, kalbiyle tasdik etmezse, yâhud kalbiyle söylemezse, o adam münâfık olur. Allah dediğin vakitte, takvâyı, Hakk'dan korkuyu ve Hakk'a muhabbeti kalbinde duyacaksın. Hattâ Allah'ın medh ettiği müminler, medh ü senâ ettiği müminler, Allah ismini andıkları vakitte, vücûdları diken diken olur, Allah sevgisiyle.

Elli iki karyeyi kaldırırverdi semâya. Ve o karyelerin horozları henüz ötüyor. Sabaha karşı gelir azâb-ı ilâhiyye. Çünkü gaflet zamanıdır. Âşıklar ve sâdıklar, perdenin ref' olduğu vakitte, seher vaktinde kalkarlar. Kelb gibi olanlar, o vakte kadar otururlar, o vakit yatarlar, ibâdet ve tâat vaktinde, uyurlar. Köpekler de öyledir. Sabaha kadar dolaşırlar, sabah tam namaz vakti ki ibâdet ve tâat vaktidir o vakit köpekler yatarlar. Köpek hayvanından bahsediyorum yani.

Seher vaktini kaçırma! Sevgililerin sevgilisi, hakîkî mahbûb olan, sevilen Hazret-i Allah ile görüşmek istiyorsan, seher vakti kalk, Allah ile görüş.

On dokuz melâike vardır. ¹⁶⁶عَلَيْهَا تِسْعَةَ عَشَرَ onlar üzerine biz on dokuz melâikeyi musallat ederiz". Onların bir pençesi milyonlarca insanı nâra atmaya kâdirdir. Öyle yaratmış Allah. Hamele-i Arş da öyle. Dört melâike omuzlarında kaldırmışlar Arş'ı. Nasıl olduğu, keyfiyeti meçhûl. "Efendim nasıl olur?" diye bana sorma! Allah kudretine nasıl olur diye sorulmaz. Görmüyor musun, semâvâtı, ecrâm-ı semâyı yani yıldızları, ayları, altında direk mi var? Hava taşıyor, görmüyor musun? Allah kâdir, taşıtır, havaya da taşıtır, havaya da yükler, melâikeye de yükler. Sana da yükler, sen de kaldırabilirsin, sana o kudreti verirse. O kâdiru kayyûmdur, kavîdir. Sen zayıfsın, ben zayıfım. Biz açız, O rezzâkdir. Biz günahkâruz, O gaffâdır, O rahmândır, O rahîmdir.

Besmele, on dokuz harfdir, kim ki meşrû işlerinde, yani meşrû demek, gençlerimiz var anlamıyorlar, Allah indinde müsâade edilmiş işler, mubâh olan işler, günahı yok, bu işlerde Besmele çeken kimse, bu on dokuz azâb melâikesinin elinden kurtulur, halâs olur. On dokuz harfdir çünkü Besmele.

Gene Cenâb-ı Peygamber, "Mi'râc Gecesi cennât-ı âliyâtta bir pınar gördüm" diyor, "Bismillâhirrahmânirrahîm'in mimlerinden o pınar akıyordu. Birinden bal, birinden süt, birinden su, birinden şarap akıyordu" diyor.

Şarap denildiği vakitte, dünyadaki seni sekr etdiren, aklını gideren, insanı hayvanlaştıran şarapdan bahsetmiyorum ben. Gözünde pislik olan dünyâyı pislik görür. Şarap diye konuşulduğu vakitte tarîkat-ı aliyyede, tasavvufda, aklına bildiğin Apostol'un şarabını getirme

¹⁶⁶ Sure-i Müddessir 30

sakın hâ! Şarap, aşk-ı ilâhîdir. Cennet, Hakk ile mülâkâtdır, mazhar-ı zât olmaktır. Hazret-i Muhammed'in sofrasında bulunmadıktan sonra, O'nun iltifâtına ermedikten sonra cenneti ben ne yapayım. Mutlakâ Sofra-i Muhammed'de bulunmalı, iltifât-ı Resûlullah'a mazhar olmalı.

Cuma günleri nasıl câmiye geliyorsan, davet-i ilâhîye icâbet edip burada bulundunsa, cennete inşâallah vâsıl olursak, Allah nasîb etsin, ki cennet müttakîlerin, müminlerin, Muhammedîlerindir, nasıl cuma günü Allah'ın davetiyle câmiye toplanıyoruz, cuma günü de Allah'ın müminleri daveti vardır cennetde. Ona rıdvân derler. Herkese ayrı ayrı davetiye gelecek ve davetiye ile Huzûr-i İzzet'e davet edileceğiz. Cuma günleri. Cuma günü câmiye gelen bu nimete erecek. O ahmak hâlâ beş kuruş kazanacağım diye hattâ yemeğe kâdir olmayacağı para için, Allah'ını kıranlar, onlar üzölsün ve ağlasınlar. Beş kuruş kazanacağım diye Cuma'yı terk ediyor, câmiyi terk ediyor, namazı terk ediyor, bu nimet-i uzmâyı terk ediyor. Bedenin dinleniyor, rûhun saâdete eriyor, kulağın Allah'ın tebşîrâtıyla zevkleniyor, gözün cemâl görüyor, Huzûr-i İzzet'desin, Allah seni huzûruna almış, sana iltifât ediyor ve hitâb ediyor. Bu nimeti beş kuruş için terkeder. Ve topladığı parayı da yiyemeden gider âhirete, mîrâşçıları parayı yerler, kendisi azâbını görür. Bunlar ahmak değil mi? Soruyorum.

Cennât-ı âliyât müminleredir. Receb Ayının birinci gününden itibâren feth u küşâd edilmiştir, tövbekârlara, tövbe edenlere ve Hakk'ın mağfiretine koşanlara.

Cennet-i efâl var, cennet-i sıfat var, cennet-i zât vardır. Herkesin istidâdına göre Hakk'a kurbiyyetine göre bu makâmlar kendilerine verilir. Öyle makâmlar görörsün ki cennât-ı âliyâtta, buradan bakdığımız vakitte semâdaki yıldızları nasıl göröyorsak, bazı âşikânın makâmı öyle yücedir. Bunlar aşk ehlidir, Allah'ı sevenlerdir ve Resûlullah sallallahu aleyhi vesellemi sevenlerdir ve Resûlullah'ın muhabbetine müstehak olanlardır.

Bu nimeti kaçırarak mısın yani, beş kuruşluk dünyâ metâi için? Halbuki bırakıyorsun burada, gözünle de göröyorsun. Hani bizden evvel gelenler? Hani dünyâyâ sâhib ve mâlik olanlar? Hani Nemrudlar? Hani Firavunlar? Hani Hitler? Hani Musolini? Hani, şu, hani bu? Senin işitdiklerini de söyleyeyim, ben sana sayayım. Bir zaman gelecek biz de gideceğiz, isimlerimiz dünyâ yüzünde belki de unutulacak. Sûratle gitmekdeyiz, Huzûr-i İzzet'e doğru.

Bu şarâb-ı ilâhîyi burada içmeyecek misin yani? Sekirlenemeyecek misin? Allah'ın aşkıyla bîhûş olmayacak mısın? Haramdan kaçınmayacak mısın? Helâla koşmayacak mısın? İnsanlığını bilmeyecek misin? Sana insan sıfatı verilmiş, sıfat-ı insâniyye. ¹⁶⁷ "وَلَقَدْ كَرَّمْنَا بَنِي آدَمَ", benî âdem mükerrerem kılınmış sıfat bakımından. Bizden daha güzel bir mahlûk var mı kâinâtta? Semâvât senin için, ard senin için, güneş senin için, yağmur senin için, rüzgar senin için, ilkbahar-yaz senin için, gece-gündüz senin için, cennet senin için. Senin için hazırlanmış bunların hepsi başdan aşağı. Sana iki yol gösterilmiş, görmüyor musun?

Cenâb-ı Hakk'ın bazı seyyar melekleri vardır, bunlar kâinâtı dolaşırlar, nerede bir zikir meclisi görürlerse, o mecliste toplanırlar. Ve birbirlerini çağırırlar, "helümmû, helümmû, geliniz geliniz buraya" diye.

¹⁶⁷ Sure-i İsrâ 70

O âşıkla Hakk'ın arasındaki bulunan muhabbetullahı görürler ama o aşk, o bir sırdır, kimse tarafından keşf olunmaz, Hakk ile kul bilir onu. Allah bilir dervîşlerin hâlini, Allah bilir âşıkların hâlini, Allah bilir sâlihlerin hâlini, Allah bilir sâdıkların hâlini. Hâllendin mi?

Evet, sonra melekler yerlerine dönerler, makâmlarına dönerler. Allahu Zü'l-Celâl ve Tekaddes Hazretleri sorar meleklerle, "Neredeydiniz meleklerim?". "Yâ Rabbi, sana ardda, dünyâda ve semâda gizli bir şey yokdur, nerede olduğumuzu biliyorsun". Cenâb-ı Hakk buyurur ki, "Ey meleklerim, biliyorum ama konuşalım ki kullarım işitsinler". "Zikir meclisindeydik, Kurân meclisindeydik, sâlihler, âşıklar meclisindeydik". "Ne yapıyorlardı sâlihler?". "Yâ Rabbi seni zikrediyorlardı".

Dedim ya az evvel, Hakk'ı zikreden âşıkların vücûdu diken diken olur, gözleri yaşarır, kalbi sürûra erer, kalbi mesrûr olur. Çünkü zikrullah her derde şifâdır, her derde devâdır.

"Peki bu zikri niçin yapıyorlarmış?". "Yâ Rabbi sana âşıklarmış".

Efendim kul Hakk'a âşık olabilir mi? Kul bir katre menîden halkolunmuşdur, su parçası. Allahu Teâlâ araz değildir, cisim değildir, nasıl olur da kul Hakk'a âşık olur? Bu aşk meselesi, çok ince konuştum, sordum size soruyu. Cevap vermeden geçmeyelim. Evvelâ Allah kula tâlib olur, kulu severse huzûruna alır. Zâhir kısmında insan câmiye gitdi, namaz kıldı, zikretti, şu, bu, bu zâhir kısmı, kulun görüşüdür bu. Manâ âleminde, Allah kulu sevmeyince, kulu huzûruna almaz.

Efendi! Kazandığın para, helâldan mı kazandın, haramdan mı, nasıl bileceksin? Sana bir miyâr vereceğim. Kazandığın para helâl mı, harâm mı? Sarfettiğin yere bakacaksın, nereye sarfediyorsun parayı. Parayı sefahate sarfediyorsan bil ki haramdan kazandın parayı. Hayra sarfediyorsan bil ki helâldan kazandın parayı.

Cuma günü câmiye geldin, namaz kıldın. Bu Cuma namazım benim kabûl oldu mu, olmadı mı? Bunu nereden bileceksin? Câmiye geldin, namazı kıldın, dışarı çıktığın vakitte, bir sürûra erdinse, bir safâya vâsıl oldunsa, bil ki Cuma'n kabûl oldu.

"Allah beni seviyor mu?" İyi dinle! Kulağını benden yana ver! "Allah beni seviyor mu, Resûlullah'ın bana muhabbeti var mı?" dersin, yaptığın efâl ü harekâta bak. Ondan bileceksin. Eğer sâlihlerle berabersin, ¹⁶⁸ وَمَنْ يُطِعِ اللَّهَ وَالرَّسُولَ فَأُولَٰئِكَ مَعَ الَّذِينَ أَنْعَمَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ مِنَ النَّبِيِّينَ "168". Yaptığın efâl ü harekât, sulehâ efâli ise eğer, bil ki Resûlullah seni. Sen fâsıklarla berabersin, evâmîr-i ilâhîyi sen ayak altı ediyorsan, Allah'ın verdiği emirlere kıymet vermiyorsan, bil ki sevilmiyorsun. Çünkü sevilmenin şartları var. Bak Cenâb-ı Hakk söylüyor, "Habîbim Muhammed söyle onlara", sallallahu aleyhi vesellem, ¹⁶⁹ قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ "169". Resûlullah'a tâbi olursan, O'nun gitdiği yoldan gidersen, Allah seni sever. Allah kâfirleri sevmez, fâsıkları sevmez. Onun için aklını başına al. Ömür gelip geçicidir, süratle gelip geçicidir.

¹⁶⁸ Sure-i Nisâ 69

¹⁶⁹ Sure-i Âl-i İmrân 31

"Ey meleklerim, ne bekliyorlarmış benden?". "Yâ Rabbi bir kısmı, mağfiretini istiyor senin, affını istiyor. Hatâ etmiş, isyân etmiş, nefsine zulmeylemiş, sonra akli başına gelmiş, yaptığına nâdim olmuş, tövbe ediyor, af bekliyor senden".

Her gece münâdî nidâ ediyor, duyduğun var mı? "Tövbe eden yok mu, tövbesini kabûl edelim", "Bizden isteyen yok mu, verelim" diyor Allah. Receb Ayındasın, Şaban ayındasın. Receb, Şaban, Ramazan bunlar birbiri üzerine gelmiş, rahmet aylarıdır. Her akşam bağırlıyor bu. "Tövbe eden yok mu, tövbesini kabûl edelim", "Bizden isteyen yok mu, verelim". "Cennet isteyen yok mu, cennet bahşedelim".

Ama biz duymuyoruz, kulaklarımız sağır bizim. Gaflet pamuğunu kulağımıza tıkamışlar, duymuyoruz bu kelâmları, kulak vermiyoruz. Aldırdığımız yokdur. Biz aldanmışız, beş kuruşun peşine düşmüşüz. Değersiz şeylerin peşinden koşuyoruz. Pazara çıkmışız, ne bulduysak çuvala dolduruyoruz. Yakında o çuval bizim sırtımıza yüklenecek ve bizi amel sandığına götürecekler. Amel sandığı ne biliyor musun, neresi olduğunu? Başbaşa kalacaksın. Kabir, kabir! Orada amelinle başbaşa kalacaksın. O vakit çuvala ne doldurduğunu göreceksin. Yılan mı, çıyan mı doldurdun, yoksa cevâhirler mi doldurdun. Buradan alınıyor bunlar, âhirette yok burada var. Cennetin miftahı burada, cehennem azâbı da buradan alınır, ateşi de buradan alınır.

"Onlar cennetimi görmüşler mi?". "Görmemişler yâ Rabbi". "E peki, nereden cennetimi istiyorlar benim?". "Muhbir-i sâdık olan Sultân-ı enbiyâ, rahmeten-lil-âlemîn, Muhammed aleyhissalâtü vesselâm haber vermiş onlara. Bir kısmı da seni istiyorlar".

Çünkü herkes merâtibine göre, sofulara cennet, âşıklara dîdâr var. Kimi Cenâb-ı Hakk'ın cemâlini istiyor, kimi cennet, kimi mağfiret, kimi rızâ-yı Rahmân bekliyor.

"Yâ Rabbi, bazısı da sana âşık olmuş, seni istiyorlar". "Onlar beni görmüşler mi?". "Görmemişler Yâ Rabbi". "Görmedikleri hâlde beni zikrederek tüyleri diken diken oluyor, gözleri yaş döküyor, kalbleri benim aşkımla yanıyor. Ya beni görselerdi? Ki onlara cemâlimi sakladım".

Malûm ya, Mi'râc'da Cenâb-ı Peygamber, sallallahu aleyhi veselleme Allah, keyfiyeti bizce meçhûl Allah'ca malûm olarak, altı cihetden münezzeh olarak, cemâl-i bâ-kemâlini Hazret-i Muhammed'e göstermiştir. Ki Cenâb-ı Peygamber, onu istedi, "Yâ Rabbi cemâlini bana gösterdiğin gibi benim ümmetime de istiyorum" dedi. Onu da kabûl etdi Cenâb-ı Hakk Celle ve Tekaddes Hazretleri.

"Ya neden korkuyorlarmış?". "Senin azâbından yâ Rabbi, celâlinden". "Onlar benim cehennemimi, celâlimi, azâbımı, kahrımı görmüşler mi?". "Görmemişler yâ Rabbi". "Kim söylemiş, kim haber vermiş?". "Gene muhbir-i sâdık olan Muhammed aleyhissalâtü vesselâm". "Ya görselerdi ne yapacaklardı acaba?".

"Yâ Rabbi o zikir meclislerinde seni zikredenlerle beraber başkaları da oturuyordu ama zikre iştirak etmiyorlardı onlar, seyrediyorlardı zâkirleri. Onlar hakkında muamelen nedir?". "O benden korkanları, nârımdan çekinenleri, benim kahrımdan korkarak ağlayanları affettiğim gibi onları da onlara bağışladım".

Bak görüyorsun ya, zâhidlerle, müminlerle, muhsinlerle beraber olursan onlarla beraber muamele görürsün. Ne gibi? Bu âlemde de öyledir. Esrarkeş kahvesine git, esrar da içmezsen polis gelse seni de götürür beraberinde. Ama iyiler arasına gir, otur, sana aynı iyi muamelesi yaparlar. Âhiret âlemi de böyledir. Dünyâ yüzünde kendilerinize iyi ahbâblar seçiniz. Kötü arkadaşları kendinize yük etmeyin, boşuna ölü taşımayın kâinâtda. Sizi Allah'a götüren, birr ü takvâya çağırان, aşka davet eden, cennet yollarını gösterenlerin peşinden gidiniz. Nefislerine kul-kurban olmuş, nefsinin eşeğı, şehvetinin uşağı olmuş, öyle kimselere tâbi olmayınız.

İşte "hüvellezî", o Allah ki, kâdiru kayyûm, semâvâtı "bi gayrı 'amedin", direksiz halk etdi, ardı altımıza döşedi, milyonlarca yıldızları direksiz ve dayanaksız semâda çevirdi, döndürdü, yağmurlar yağdırdı, bize türlü türlü nimetler ihsân u inâyet buyurdu. Görmüyor musun, bir tencerenin içerisinde yemek pişerse, aynı yemek aynı lezzeti verir. Bir bahçeyi tencere farz eyle, içindeki bulunan mevrûâtı bir gör, üzümün tadından parmakların yapışıyor, biberin acısından dudakların yanıyor. Nasıl oluyor bu? Bak bunları rengârenk, lezzetleri ayrı ayrı, tatları ayrı ayrı ihsân u inâyet buyurdu. Senin için verildi bunlar. Ama kulluğunu bilmezsen bunun hesâbı sorulacak.

Bırak sen, âhiret âlemindeki hesâba gitmeden evvel, şükrü edâ edilmeyen nimetler, insanların elinden alınır. Hürriyyetinin kadr u kıymetini bilmiyorsan, Allah hürriyyetini elinden alır. Servetinin kadr u kıymetini bilmiyorsan, Allah servetini elinden alır. İmân ve islâmının kadr u kıymetini bilmiyorsan, imân ve islâm elinden gider. Evet, en büyük felâket de budur. Evvelâ Allah seni belâlara mübtelâ kılar, böyle yapanları yani. Amellerini tebdîl eder. Sûretâ insan olur, hakikatde hayvân olur. Kimi maymun, kimi domuz, kimi akrep, kimi yılan olur. Zâhirde insan görünür. En büyük belâ da, putlara tapdırır, abede-i tâgût kılar en nihâyetinde, sonunda. Sonra imânını alır, çenesi imânsız kapanarak, nâra sevk olunur.

Allah, her şeye kâdiru kayyûmdur, rabbimizdir. O'nu zikredeni, O zikreder. ¹⁷⁰ "فَاذْكُرُونِي أَذْكُرْكُمْ". O'na yürüyerek gidene, O koşarak gelir. O'ndan isteyen, O mahrûm etmez. O, semâvâta ve arda sığmamışdır, fakat müminin kalbine sığmışdır. Sana senden yakındır, sen O'na uzaksın, yaklaştırmaya çalış. ¹⁷¹ "فَكَانَ قَابَ قَوْسَيْنِ أَوْ أَدْنَىٰ" sırrına ermeğe uğraş. Ömrünü hebâyaya verme. Yani ömrünü boşaya verme. Ömrü ki zümrüdlerin kaybolma eline geçmek ihtimâli vardır, bir dakîkalık kaybetdiğin ömrünü, milyonları versen bir daha eline geçmenin ihtimâli yokdur. Allah'a kasem ederim ki, gene Kitâbullah'ın beyânı üzere, Melekü'l-mevt geldiği vakitte yanımıza ki, yakın bir zamanda sana ve bana gelecektir bu, bir dakîkalık kendisinden mühlet isteyeceğiz. "Bırak beni bir dakîka, bir parça, bir kere daha Allah diyeyim". Müsâade edilmeyecektir. Ama âşık ve sâdıklara, Allah'ın sevgili kullarına, onlara edeben gelecek, Hakk'ın selâmını getirecektir, Melekü'l-mevt, Azrâil aleyhisselâm yani. "Ey âşık-ı sâdık, Hakk'ın sana selâmı var, ne istiyorsun, sana ne muamele göreyim?" diye. O kul diyecek ki, "Ben Hakk'a âşıkım, hemen gel işini gör. Bu dağdağlı dünyâyı geriye atalım artık. Sıkıntılar geride kalsın, kederler. Beni sevdiğim rabbime vuslat etdir". İşte "Âşıklar için ölüm bâbında vuslat-ı cemâl vardır"

¹⁷⁰ Sure-i Bakara 152

¹⁷¹ Sure-i Necm 9

dedikleri budur. Hakk'a mülâkât vardır. Kâfire mühlet yoktur. ¹⁷²"فَإِذَا جَاءَ أَجْلُهُمْ لَا يَسْتَأْخِرُونَ سَاعَةً وَلَا يَسْتَقْدِمُونَ".

Bir hükümdar geliyormuş. Söylemeden geçmeyeceğiz, belki siz de terlediniz ama ben de terledim. Zâlim bir hükümdar geliyormuş vaktiyle, önüne bir zât çıkmış, üstü başı eskice. Ona öyle görünmüş yani. "Dur" demiş. Hükümdar demiş, "Çekil önümden! Şimdi gadab ateşim seni yakmasın, helâk etmesin. Çekil önümden git!". "Yok yok, sen beni önünden çekmeye kâdir değilsin. Ordun da beni senin önünden çekemez. Yani benim elimden seni kurtaramaz". "Sen kimsin?". "Ben Melekü'l-mevt'im" deyince hükümdar titremeye başlamış. "Ne istiyorsun?". "Hakk'ın emri var, şimdi senin rûhunu kabz edeceğim". "Aman mühlet ver, sarayıma gideyim, vasiyetimi yapayım". "Olmaz!" dedi. "Bir kere Allah diyeyim yâhu". "Olmaz!" Rûhunu kabz etdi. O kadar. Düşdü atdan aşağı, "Öldü" dediler, götürdüler.

Gene aynı Melekü'l-mevt, aynı gün bir pazar yerinde, Hakk'a kulluğunu etmiş, kulluğun kadr u kıymetini bilmiş, Hakk ile sevişmiş, buluşmuş bir zâtın yanına gitdi, omuzuna dokundu. "Kimsiniz buyrun?" dedi, "Allah'ın sana selâmı var, Celle Celâluhû Hazretlerinin, ben O'nun Melekü'l-mevt'iyim yani Azrâil aleyhisselâmım. Hakk Teâlâ buyuruyor ki, o kuluma sor, istersen sana mühlet vereceğim, yani bırakacağım seni dünyâda, bir müddet daha kalacaksın". "Yok yok, hemen gel vazîfeni gör. Ben günlerden beri, senelerden beri, gece gündüz Hakk'a mülâkâtı istiyorum, benim arzum isteğim budur. Yalnız şu isteğim var senden. Müminin mi'râcı namazdır, ben namaza durayım, namazda benim rûhumu kabz eyle".

Bilmem anlatabiliyor muyum müslümanlar?

Efendiler! Bu gelici gelecek, mamûr evler harâba dönecektir. Tahtlar, makâmlar elden alınacaktır. Yavrular yetîm kalacaktır. Bunu hiç hatırlından çıkarma. Bunu çıkarmazsan, o vakit Allah'a yaklaşıp, ölüm korkusuyla. Ölüm, kâfiredir, hayvanadır. Âşıklar, ölmez. Âşıklar ebedî hayydırlar. Çünkü onlar ölmeden evvel ölmüşlerdir, ölmeden evvel ölenler, ölmezler, olurlar. Onlar için bâb-ı mevtde vuslat-ı cemâl vardır ve Âgûş-ı Muhammedî vardır, sallallahu aleyhi vesellem.

Aynı âyet üzerinde duracaktık fakat bu kadar nasîb oldu, kâfî.

Yâ Rabbi, biz buraya toplandık, sen davet etmesen biz buraya gelemezdik. Bizi hânene kabûl etmesen, biz senin hânene vâsıl olamazdık. Huzûruna almasan, senin huzûrunda bulunamazdık. Bizi buradan boş çevirme. Bâhusûs, ehl-i islâmı şâd eyle. Ehl-i islâmı tevhd nûruyla pür-nûr eyle. Aramızdaki nefreti, adâveti, düşmanlığı gider. Düşünmeye lâayık tevfkîli akıl ver Yâ Rabbi, ne yaptığımızı bilelim Yâ Rabbi. Ne yaptığımızı bilmiyoruz, ne yaptığımızı bilelim Yâ Rabbi. Tefkîli bir akıl ihsân et. Aramızdaki adâveti, kötülüğü kaldır. Biz "Lâ ilâhe illallah Muhammedü'r-Resûlullah" diyen müminleriz, seni tevhd ederiz, habîbin Muhammed'e gönül verdik. Bizi bu nûr ile münevver kıl. Hem dünyâmızı muattar, hem âhiretimizi tenvîr eyle Yâ Rabbi.

Vallâhu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtın müstakîm.

¹⁷² Sure-i A'râf 34

İnsanın Kıymeti ve Kul Hakkının Önemi 20 Haziran 1980 (6 Şaban 1400)

Kâllallahu Teâla fî Kitâbihi'l-Azîz

Eûzübillahimineşşeytânirracîm

Bismillahirrahmânirrahîm

قُلْ هُوَ الَّذِي أَنشَأَكُمْ وَجَعَلَ لَكُمُ السَّمْعَ وَالْأَبْصَارَ وَالْأَفْئِدَةَ قَلِيلًا مَّا تَشْكُرُونَ * قُلْ هُوَ الَّذِي ذَرَأَكُمْ فِي الْأَرْضِ وَإِلَيْهِ تُحْشَرُونَ
وَيَقُولُونَ مَتَى هَذَا الْوَعْدُ إِن كُنتُمْ صَادِقِينَ * قُلْ إِنَّمَا الْعِلْمُ عِنْدَ اللَّهِ وَإِنَّمَا أَنَا نَذِيرٌ مُبِينٌ¹⁷³ *

Sadakallahü'l-Azîm

Dilleriyle Allah'ı zikreyleyen, gönülleriyle Allah'ı seven ve Allah'ın birliğine, vahdâniyyetine î mân eyleyen ve O'nun habîbi, mahbûbu, mergûbu, rahmeten-lil-âlemîn olan, Cenâb-ı Muhammed Mustafâ, sallallahu teâlâ aleyhi vesellem Efendimiz Hazretleri'nin risâletini tasdîk eyleyen ve Resûlullah'ı evlâdından, malından, canından, kasasından, kesesinden, rütbesinden çok severek î mânını kemâle erdiren, kıyâmet gününe inanan, Hakk'ın cennetine tâlib, rızâsına râgıb, cemâline âşık olanlar!

Allahu Zü'l-Celâl ve Tekaddes Hazretleri, kudretini izhâr eyleyip, bir katre su parçasından ana rahminde, hayız kanıyla, kudret fırçasıyla bizleri yoğurup şekl-i insana koydu ve istediği şekli verdi bize. Esteîzübillah. ¹⁷⁴ "هُوَ الَّذِي يُصَوِّرُكُمْ فِي الْأَرْحَامِ كَيْفَ يَشَاءُ" şekle koydum". Bir et parçasını konuştu. Dil. Bir et parçasına konuşmak kudretini verdi. Dil. Bir kemik ve sinir parçasına da, işitmek kudreti verdi. O da kulak. Bir su parçasına da görmek kudretini ihsân u inâyet buyurdu. Sonra vücûdumuzu mütenâsib bir şekilde halk eyledi. Dünyâ yüzünde insandan daha güzel yaratılmış bir mahlûk yoktur. ¹⁷⁵ "لَقَدْ خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ" biz insanı ahsen-i takvîm üzere halk eyledik".

Ve bütün mevcûdâtın da, her idâresini, her şeyin idâresini de insanoğluna bahş eyledi. Cennet, cehennem, arş, kürsî, semâvât, ard, melekler, güneşler, yıldızlar, denizler, deryâlar, ne görülüyorsa, ne görebiliyorsak, ne hissedebiliyorsak, gördüğümüz ve görmediğimi âlemler, insanoğlu için halk olundu. Onun için Cenâb-ı Hakk Celle ve Tekaddes Hazretleri,

¹⁷³ Sure-i Mülk 23-26

¹⁷⁴ Sure-i Âl-i İmrân 6

¹⁷⁵ Sure-i Tîn 4

bir hadîs-i kudsîde, "Bütün mevcûdatı ben insan için halk etdim, insanı kendim için halk etdim" diyor.

Bir defa, bunları anlattığımdan manâ, kıymetini takdîr edeceksin, insan olmanın kıymetini bileceksin. Güzellik öyle. Kollar mütenâsib, ayaklar mütenâsib, vücûd mütenâsib halk olunmuş. İşte okuduğum âyetle de, "hüvellezî", her şeye kâdiru kayyûm olan Allah, "enşeekeüm", sizi yokdan vâir etdi, bir katre su parçasından halk eyledi. Evvelâ Âdem aleyhisselâmın hamurunu kudret eliyle yoğurdu. Sonra kendi rûhundan ona rûh nefh eyledi. "Ve nefahnâ min rûhî". Onu hayy etdi, diriltti. Sonra Âdem'den Havvâ'yı halk eyledi. Bütün mevcûdâtın idâresini insanoğluna bahş eyledi, bıraktı. İki yol gösterdi. Birisi hak ve hakîkate giden yol, birisi uçurum ve helâke giden yol. Helâke ve uçuruma giden yol, küfür, dalâlet, şîrk, isyân; hidâyete varan yol da, abdiyyetin kadr u kıymetini bilmek ve verilen nimete şükreylemek, Allah'a kulluk etmek, kulluk ederek sultân olmak, dünyâ ve âhiret âlemine, her iki cihâna da mâlik olmak. İnsanoğluna bu nimet verildi. Güzelliği dillere destân oldu. Resûlullah'ın vech-i saâdeti, mir'ât-ı Hakk oldu. Hakk kendini Hazret-i Muhammed'in yüzünden gösterdi, sallallahu aleyhi vesellem.

Bir gece ay tam bir bedirde, yani bedr-i tâmmde, halîfe-i müslimîn olan, Hârûn Reşîd, âilesi Zübeyde Hanım'la oturuyorlarmış, mehtâbda âilesinin yüzüne bakmış, demiş ki "Eğer şu aydan güzel değilsen benden boş ol" demiş. Sonra akli başına gelmiş.

Konuştuğu söz çok tehlikeli. Gençler ve dînden bî-behre olanlar bu sözün ne demek olduğunu pek anlayamazlar ama, dînden biraz anlayanlar bunun ne demek olduğunu bilirler. İslâm'da nikâh bir söze bağlıdır. Bir erkek karısına, "Al bohçanı git babanın evine" dedi mi, boş düşer. "Git de gel" diyeceksin. Köpek çatışması, köpek buluşması değildir. İki tarafın muhabbeti, meveddeti, birbirine karşı saygısı, sevgisi ebedî olacaktır. Sövmek, dövmek, ağza-burna küfür etmek, bunlar, insanlık işi değildir ve kadın boş düşer. Boş düşer, haberin olmaz, sonra hep kadınla yatarsın, zinâ defterine kayd olunur. Çocukların da olur, gayr-ı meşrû olur yani piç olur. Onun için âilelerinizi bağırılınıza basınız, onların Hakk tarafından size bir nimet olduğunu biliniz, onların haklarını hak ediniz. Kazanmış olduğun para, senin kazandığın para, sana âid değildir. Çoluğunun çocuğunun âilenin hakkı da senin kesene girmiştir, hepsini kendine sarf edemezsin, fuşîyyâta gidemezsin. Onların haklarını koruman lâzımdır. Âileni ve evlâdını cehennem ateşinden koruyacaksın. Dîn ve diyâneti, Allah ve Peygamber'i göstereceksin, öğreteceksin. Geçiyoruz, bu kadar. Ârif olana kâfi geldi.

Hadi şunu da söylemeden geçmeyelim. Ey evli olanlar! Kulaklarınız benden yana veriniz ve iyi dinleyiniz! İki cihân serveri Cenâb-ı Muhammed, sallallahu aleyhi vesellem, Peygamberimiz diyor ki, "Bir kimse bi gayrı hak âilesine eziyet ve cefâ etse", bir daha tekrar ediyorum, "Bir kimse bi gayrı hak âilesine eziyet ve cefâ etse, onu aç bıraksa, kisvesinden dûr etse, bakmasa, sövse, itse, kaksa, yarın yevm-i kıyâmetde o kimsenin hasmı benim" diyor Cenâb-ı Peygamber. "O kadının muhâfızlığını üzerime alacağım, hasmı benim" diyor. Onun için eve gitdiğin vakit, âileni kucaklayacaksın, çıkarken de öyle.

Hattâ hattâ, haydi şunu da söyleyelim, mevzu açılmışken. Çiftçi müminler Resûlullah'a geldiler, a'râbîler, çiftde-çubukda çalışıyorlar. Dediler ki, "Yâ Resûlallah, biz gece ibâdet edemiyoruz, gündüzleri yorgun düşüyoruz, gece ibâdete kalkamıyoruz. İşlerimiz ağır" dediler.

Fahr-ı Risâlet buyurdu ki, "Âilelerinizi bağrınıza basınız, onları öpün ve koklayınız, ibâdet etmiş olursunuz, Allah ibâdet sevabı verir" dedi. Acaba anlatabildik mi? Hudûdu aşmamalı. Her şeyi vasatla, kıstla, adâletle idâre etmelidir. Ne o tarafı, ne o tarafı. Ne demek istediğimi anladın.

Döndü yüzüne bakdı, dedi ki, "Şu aydan güzel değilsen, benden boş ol" dedi. Sonra aklı başına geldi halîfenin. Bütün ulemâyı topladı, hiç kimse cevap veremedi. İmâm-ı Yûsuf'a haber saldılar, İmâm-ı Yûsuf geldi, ulemâ huzûrunda diz üstüne oturdu. "Eûzü billahi mine's-şeytânî'r-racîm. Bismillahi'r-rahmânî'r-rahîm. Ve't-tîni ve'z-zeytûni, ve tûrı sînîne, ve hâze'l beledi'l-emîn, lekad halakne'l-insâne fî ahseni takvîm. Sadakallahü'l-azîm" dedi. "Biz insanı her şeyden güzel yaratdık". Bunu okuyunca, halîfe anladı ki karısı boş düşmedi ve işi de halletti. Ve halîfenin hoşuna gitdi, onu kendisine şeyhülislâm etdi, İmâm-ı Yûsuf'u. Geçiyoruz.

İnsanoğlu hepsinden güzle yaratılmış. İnsanoğullarının en güzeli kimdir? Hazret-i Yûsuf'dur. Sonra kimdir? Hazret-i Âdem aleyhisselâmdir. Bizâtihi kudretullah ile halk olunmuş. En güzeli kimdir, en güzeli kimdir? Hazret-i Muhammed Mustafâ'dır, sallallahu teâlâ aleyhi vesellem. Enbiyâdan çirkin yüzlü kimse yokdur. Resûlullah Efendimiz, gâyetle âdâba dikkat eder, oturuşu-kalkışı, yiyeşi-içiş, dolaşışı, gidişi-gelişi, giyimi filan, çok intizamlı idi. Saçları vardı Fahr-ı Risâlet'in, mübârek saçları, kulağının yumuşağına kadar. Saç bırakmak, sünnet-i seniyyedir. Bizim beldemizde âdet olmamış, öyle bırakanlara kötü nazarla bakıyorlar. Bazı gözlerinde pislik olanlar, gözlüğü kirli olanlar, kötü nazarla bakıyorlar. Halbuki sünnet-i seniyyedir, saçları kulağının yumuşağına kadar uzatmak. Peygamberimiz bazen kulağının yumuşağına kadar, bazen de omuzuna kadar uzatırdı. Ömründe iki defa başını usturayla tıraş ettirdi, kazıtdırdı ve mübârek saçlarını ashâbına bize hediye olmak üzere, hediye etdi. Ki bugün elimizde var. Resûlullah'ın mübârek sakalından, mübârek saçından parçalar elimizde durmaktadır. Âşıkâna yâdigâr bıraktı. Sakalları çenesinden bir tutam aşağı, fazlasını kesdirirler idi. Çok dikkatli giyinirlerdi. Saçlarını Hazret-i Âişe tarardı. İki tarafa tararlardı. Yana doğru tararlardı saçlarını. Cümle enbiyâ saçlıdır. Hazret-i İsâ aleyhisselâm olsun, İbrâhim Peygamber olsun, Hazret-i Mûsâ olsun, cümle enbiyâ saçlıdır. Efendimiz de saçlıdır. İki defa mübârek başlarını, arşdan daha yüce olan mübârek başını, kürsiden daha yüce olan mübârek başını, cennetlerden daha a'lâ olan mübârek başını kazıtmış, sevgili ümmetlerine selâm bırakmış, demiş ki ashâbına, "Kardeşlerime selâm söyleyiniz". "Yâ Resûlallah biz senin kardeşlerin değil miyiz?" demişler. "Hayır, siz benim kardeşlerim değilsiniz, siz benim ashâbımsınız, arkadaşlarımsınız. Benden sonra gelecekler, beni görmeden bana inanacaklar, beni sevecekler, bana âşık olacaklar, işte onlar benim kardeşlerimdir". Bize kardeş hitâbıyla hitâb etmiş Cenâb-ı Peygamber, sallallahu aleyhi vesellem. Allah şefâatından dûr etmesin. Nazar-ı iltifatlarına mazhar buyursun. Geçiyoruz.

O Allah ki, "kul", "Habîbim Ahmed Resûlüm Yâ Muhammedi kullarıma söyle, haber ver, hatırlat". Hatırlatmak için.

Gafletten uyan, çok yatdın, gözlerin şişdi. Resûlullah sallallahu aleyhi vesellem mübârek ayakları ibâdet ve tâatdan şişmişti. Hele Receb ve Şaban ve Ramazan aylarında. Ümmü'l-Müminîn diyor ki, "Gece kalkar, kıyâmında ve rûkûunda ve secdesinde 'Ümmetî Ümmetî Ümmetî' diye Cenâb-ı Hakk'dan bizi isterdi. Hattâ seyyidinâ Hayder-i Kerrâr İmâm-ı Ali

kerremallahu vecheh buyuruyorlar ki, "Ben Resûlullah'ın âlem-i cemâle gitdiği anda yanında idim. Mübârek ayaklarından rûh çekildi, dizlerine doğru, hep 'ümmeî' diyordu. "Ümmeî Ümmeî' yani ümmetim diyordu. Arapça ümmeî, ümmetim demektir. 'Ümmetim Ümmetim Ümmetim' diyordu. Sonra göbeğine çekildi rûh. Sonra göğsüne geldi. Sonra boğazına geldi. Sonra mübârek parmağını kaldırıp, "Sümme refikü'l-a'lâ" dedi. Sonra rûhu pervâz etdi, uçtu. Ondan sonra gene mübârek dudakları oynadı. Gitdim, kulak verdim, dinledim, 'Ümmetim' diyordu.

Sen ise Ezân-ı Muhammedî'de, Allah ve melekleri ezânı dinliyor, sen ve ben ezânı dinlemiyoruz. Açıyoruz radyomuzu yâhud televizyonumuzu. Ezâna hürmet lâzımdır. Ezâna hürmet etmeyenlerin, son nefesde î mânâsız göçmek ihtimalleri vardır. Ezân-ı Muhammedî okunmağa başladığı vakit, Cenâb-ı Hakk Celle ve Tekaddes Hazretleri ve melekleri ezânı dinlerler ve müezzin efendiyi tasdik ederler. Cenâb-ı Hakk buyurur ki, "Doğru söylüyorsun yâ müezzin, benden daha büyük yok". Allahuekber. Eşhedü en lâ ilâhe illallah. "Şehâdetinde yalancı değilsin, şehâdet et, benden başka Allah yok, benden başka ilâh yok, tapılacak, ibâdet edilecek, sevilecek. Mahbûb benim, matlûb benim, mabûd benim". Hayyealessalâh Hayyealessalâh. Birinci Hayyealessalâh, müminlere. İkinci Hayyealessalâh, kâfirlere. Hayyealessalâh'ın birincisi müminlere, ikincisi gene kâfirlere. Davet-i ilâhiyye.

Cenâb-ı Hakk dinliyor ve seni davet ediyor. Sen namazdan kaçınıyorsun, "Kalbim temiz" diyorsun, yâhud seni Şeytan oyalıyor. Diyorsun ki, "Daha gencim, istikbâlde kılarım". Bu düşünce çok çirkin bir düşünce, dar görüşlülerin düşüncesi bu. Bir an evvel ibâdet kemerini beline dola, abdiyyetini icrâ eyle. Yakın bir zamanda buradan seni alıp götürcekler. Nasıl ki bu câmiye geldik, burada toplandık, dağılacağız, buraya gelenler buradan giderler. Yani hiçbir ferd yokdur ki ölümün nehrinden içmesin, tatmasın. Hiçbir kimse yokdur ki, sırtından elbisesini çıkarıp kefene sarılmasın. Hiçbir fânî yokdur ki, o cansız ata binmesin. Hiçbir fânî yokdur ki kabir denilen kapıdan içeri girmesin. Seni orada bekleyenler var. Hattâ bu âlemde bile.

Allah'ı bilenler, Allah'ı bulanlar, Allah ile olanlar...

Hep Allah seninle beraber, her yerde, her mekânda, her zamanda. Sana senden yakın, sen de O'na yaklaş. Lisânın zikriyle meşgûl, kalbin O'nun muhabbetiyle ve korkusuyla dolsun. Hakk'dan korkan bir kalbe mâlik ol. Allah'ı seven bir fuâda sâhib ol. Zarar etmeyeceksin. Malın mülkûn hepsi darmadağın olur, yakın bir zamanda. Hattâ kabre koydukları vakit, Cenâb-ı Hakk rûha emreder, bir ay gitsin görsün mallarını vârisleri nasıl taksîm ediyorlar. Kendi mâlik olamaz, elini koyamaz mala, bırakmış olduğu, helâldan harâmdan topladığı mala. Haramdan toplayanlara çok azâb vardır. Çok korkunçdur. Tahammül olunmaz. Çünkü kul hakkı, kazâ olmayınca, yerine gelmez. Kul hakkında tövbe ile iş bitmez, yerine verilecek.

Biliyorsun ya, Resûlullah sallallahu aleyhi vesellem, son demlerinde bir eli Hazret-i Ali'nin omuzunda bir eli Ebû'l-Fazl'ın omuzunda olarak, Abbas'ın omuzunda olarak, mescide geldiler. İki rekat namaz kıldılar. O hâliyle. Ayaklarını yere basamıyordu. "Yâ Resûlallah, çok rahatsızsınız, azıcık ibâdetden, namazdan geri dursanız" dediklerinde, "Rabbime şükretmeyeyim mi?" diyor Cenâb-ı Peygamber. "Rabbime şükretmeyeyim mi?" diyor.

Namaza doyamamış. Allah'a ibâdete doyamamış. Geldi namazcağızını kıldı sonra hutbeye çıkıdı ve kendi ümmetine döndü, şunu îrâd eyledi. "Ben size müşfik ve merhametli bir baba gibiydim, sâdık bir kardeş gibiydim. Allahu Teâlâ Hazretleri beni iki cihân arasında muhayyer bıraktı. Ben âhireti tercîh etdim. Rabbime gideceğim. Şimdi size soruyorum, Allah aşkına, kime vurdumsa, gelsin, işte Muhammed burada duruyor, vursun. Gelsin, bana vursun. Hak yerine kazâ olsun. Mahkeme-i Kübrâ'da Huzûr-i İzzet'de kazâ olmadan bu muhâkeme burada olsun. Bu iş burada bitsin. Kime vurdumsa gelsin vursun. Kimin malını aldımsa gelsin alsın". Üç defa seslendi. Sonra bir zât kalktı ayağa. "Yâ Resûlallah, benden on dirhem almıştınız, bunu kazâ etmediniz, şimdi Allah aşkına dediniz, emrinize imtisâlen söylüyorum. Bizim malımız canımız hepsi senin, biz senin köleniz. Mallarımız da senin yâ Resûlallah. Böyle söylediğiniz için söylüyorum, benim sizden on dirhem alacağım var". Efendimiz, "Mümin yalan söylemez. Bana hatırlat bakayım, nereden alacağın var" dedi.

Dikkat! Hazret-i Peygamber'in ahlâkına bakınız.

O zât dedi ki, "Bir gün mescidden dışarı çıkdık, bir fakîr geldi, 'şey'enlillah yâ Resûlallah" dedi size, yanınızda paranız yokmuş, bana dönüp dediniz ki 'eğer paran varsa buna on dirhem ver, sonra gel benden al' dediniz. Ben on dirhemi verdim fakat sizden istemedim. Bu on dirhem sizin üzerinizde kaldı. Efendimiz, "Hatırladım"dedi, "Yâ Ali, ver bunun on dirhemini" dedi.

Görüyorsun ya bak, borçlu olanın Resûlullah, namazını kılmıyor. Borçlu olan kabirde eli zincirde. Sorarmış Cenâb-ı Peygamber sallallahu aleyhi vesellem, "Borcu var mıydı?" diye, "Vardı" derlerse, kılmazmış.

Aklını başına al. Cezâsı ne acaba mahşerde? Yedi dirhem arpaya, yedi yüz vakit namaz verirler. Korkutayım sizi. Ben korkutmuyorum, Resûlullah söylüyor yani benim sözüm değil. "Müflis kimdir?" diyor, ashâb-ı kirâm hazerâtı diyorlar ki, "men lâ dirheme velâ metâ, parası, malı-mülkü olmayandır yâ Resûlallah". "Yok" diyor, "O dünyâ müflisi. Kıyâmet gününde bir adam getirilir, birine vurmuş, birinin malını almış, birine şetmetmiş, birini gıybet etmiş, arkasından konuşmuş, gönlünü kırmış, kafasını kırmış". Yani ahlâkını düzeltmemiş. Nasıl ki odun ateşi yerse, ahlaksızlık da ibâdet ve tâatı öyle yer. Şimdi dinle. "Cenâb-ı Hakk hak sâhiblerine bunun namazını, orucunu, haccını, sadakâtını taksîm eder. Yetişirse ne a'lâ. Yetişmezse, hak sâhibinin günahını alırlar buna yüklerler, sonra cehenneme götürürler, yüzüstüne atarlar" diyor. "Müflis budur" diyor Peygamberimiz.

Onun da ölçüsünü veriyorum size. Bir adam bir adamın, bir müslümanın yedi dirhem arpasını alsa. Hele gayr-i müslimlerin, hele hayvânâtın hakkı, hele ağaçların ve çiçeklerin hakkı. Bahçende çiçeğin varsa, sulayacaksın, mecbûrsun sulamaya. Komşunun domuzu olsa, etini yemezsin, haramdır, ama suyunu vereceksin, aç bırakmayacaksın hayvanı. "Ama Efendi domuz". Domuz ama Allah seni de domuz yaratabilirdi, onu yarattığı gibi. Mahlûkâtı-ı ilâhiyye. Merhamet, şefkat. İslâm dîni, şefkat, merhamet dînidir. "İrhemû men fi'l-ard yerhamuküm men fi's-semâ". Sen kürre-i ardda bulunan zî-rûha merhamet et, Allah sana merhamet edecek.

Yedi yüz vakit namaz kılmış, imâm arkasında, kabûl olmuş, birisinin yedi dirhem hakkını gasbetmiş, o yedi yüz vakit namazı ona verecekler. Böyle diyor kitaplarımız, böyle okuduk, böyle haber verdik. Pek mantığımı yürütmem ben böyle şeylerde, olur mu olmaz mı filan diye. Mantık bazen bozulur. Akıl terâzisi, esrâr-ı ilâhî yanında kırılır. Esrâr-ı ilâhîyi, akıl terâzisi tartamaz, aklın mâverâsındadır. Yalnız âşinâ gönül ister. Hakk'a teslîmiyyet ister. Allah Resûlü'ne teslîmiyyet ister.

Resûlullah ayağını nasıl atdıysa öyle yürüyeceksin, Cenâb-ı Muhammed aleyhisselâmin yolundan. Nasıl yaptı, oku, önderin senin. Selâmete, rahmete, cennete, cemâle ve rızâyâ gitmek istiyorsan, Hazret-i Fahr-ı Risâlet'in, Hazret-i Muhammed aleyhissalâtü vesselâmin yaptığı gibi yapacaksın. Bak, dinle!

"Kime vurdumsa vursun", tekrar ediyor. Birisi kalkdı, dedi, "Yâ Resûlallah bana vurdunuz" dedi. "Nerede vurdum?", "Bir muhârebede" dedi, "Ben sizin devenizin yanındaydım, elinizde bir kamçı vardı, bana kamçıyla vurdunuz ama kasden mi vurdunuz sehven mi vurdunuz, onu bilmiyorum" dedi. "Peki öyleyse, ister sehven ister kasd, mutlakâ kısas lâzım, senin de bana kamçıyı vurman lâzım. Burada vurmazsan huzûrullahda vurursun" dedi. Kim bu? Hazret-i Muhammed Mustafâ sallallahu aleyhi vesellem.

Aklını başına al sofu! Adam çekişdirme arkasından, etini yeme! Bütün ibâdet ve tâatın gider. Evliyâullah diyor ki, velîler diyorlar ki, "Adam çekişdirmek lâzım gelirse, ananı babanı çekişdir ki, sevabını hiç olmazsa anana babana ver" diyorlar. Bir daha söyleyeyim mi? Kavrayabildik mi acaba bu sözü? Sözümlü anlatabildim mi acaba?

Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem, "Yâ Bilâl, o muhârebede şu kamçı vardı, git Fâtîmetü'z-Zehrâ'ya, kızıma, o kamçıyı bana göndersin" buyurdu. Hazret-i Bilâl gitdi kamçıyı almaya, orada bulunan sahabe, feryâd u figânı basdılar. Bâhusûs Hazret-i Haseneyn. Cenâb-ı Hasenü'l-Müctebâ ve İmâm-ı Hüseyin Efendimiz Hazretleri dediler ki, "Yâ Resûlallah, bize vurmak sana vurmak gibidir, bu kamçıyı bize vursun" dediler ama Cenâb-ı Peygamber kabûl etmedi. "Yok evlâdlarım" dedi, "Allah size ecr-i azîm versin, mâdem ki kamçıyı ben vurdum, kamçı bana vurulması lâzımdır" dedi. Allah böyle istiyor. Allah'ın hükmü böyle. Allah'ın takdîri böyle.

Ey Efendiler! Bilmiş olunuz ki, Allah boynuzsuz koyunun hakkını boynuzlu koyundan alacaktır. Yani dövüşdükleri vakit, boynuzlu koyun diğerinin canını fazla acıtmışdır, boynuzu var çünkü. Allah bunu da kazâ edecek. Kimseye zulüm olmaz. Herkes yaptığını bulur. Aklını başına al. Ölmeyeceğim zannetme. O gelici, sana da gelecek bir gün. Mâdem ki,

*Çün sefer kıldı Muhammed Mustafâ
Hiç kimse ummasın dünyâdan vefâ*

Nihâyeti o, âkıbeti o. Kendine bir dost ara. Kabirde yalnız olmaz. Ama kötü şeyleri götürme kabrine, yılan çıyan götürme kabrine. A'mâl-i sâliha götür. Aşk götür. Muhabbet götür. Tevhîdin nûrunu götür. A'mâl-i sâlihata müekkel olan melekler sana gelsinler. Senin omuzunda iki melek var, bunlar senin için kabirde istiğfâr etsinler. Sana hizmetde bulunsunlar. İstemiyor musun? Vallâhi olacak, billâhi olacak! Söylüyorum, yemîn ediyorum

size. Bu böyle olacaktır. Siz bunu burada hikâye gibi dinlemeyiniz. Bu muhakkak olacaktır. Yakın bir zamanda. O saçlar dökülecek, inci dişler sökülecek, keman vücûd bükülecek, mal-mülk elden çıkacak, dost sûretindeki düşmanların senin malına sâhib olmaya kalkacaklar. Hem de senin rûhun bunları görecektir, Allah gösterecek, "Bak, dostunu, düşmanını öğren" diye. Yakın bir zamanda olacak bunlar. Çok yakın bir zamanda!

Bu câmide ben tam otuz senedir size ders yapıyorum. 50'de bu câmiye geldim, hutbe okuyorum. Buraya imâm tayin oldum, oranın hutbesi yokdu, buraya geldim. Otuz sendir bu câmi çok doldu boşaldı. Biz kaldık. Sıra bizde. Teneşirin yanına biz sokulduk, yaklaştık. Çok doldu ve boşaldı bu câmi, otuz sene zarfında. O birer birer toplar, birer birer kâinâta gelir, hiç belli olmaz o, sessiz sedâsız götürür.

Kamçıyı getirdiler, Hazret-i Ebâbekir kalktı, "Yâ Resûlallah, bana vursunlar" dedi, Efendimiz "Olmaz yâ Ebâbekir, Allah sana ecr-i azîm versin" dedi. Hazret-i Ömer bir taraftan "Yâ Resûlallah, olur mu böyle şey, hastasın, bize vursunlar" dedi, "Olmaz yâ Ömer, Allah ecri sana versin". İmâm-ı Ali kerremallahu vecheh ortaya çıkmış, "Yâ Resûlallah, bana vursunlar. Biz aynı nûruz, nûr-i vâhidiz, bana vurulan sana vurulmuş gibidir" dedi. Efendimiz, "Yâ Ali, bırak, Allah sana ecr-i azîm versin, mutlakâ bana vurması lâzım" buyurdu. Sokuldu geldi Hazret. İsmi Ukkâşe idi. "Yâ Resûlallah, kamçıyı vuracağım ama senin omuzunda gömlek var, benim o gün sırtımda ehram yokdu, çıplakdım benim sırtım" dedi. Malûm ya, o vakitler, elbise yok Arabistan'da, ehram sarıyorlar. "Ehram yokdu sırtımda, siz kamçıyı benim çıplak etime vurdunuz, şimdi ben sizin gömleğinizin üstüne kamçıyı vurursam, hüküm yerini bulur mu?". Cenâb-ı Peygamber, "Bulmaz" dedi. "Mâdem ki çıplakdım, çıplak vuracaksın". Efendimiz soyundu, buyur gel dedi o vakit Ukkâşe kaldırdı kamçıyı atdı, Resûlullah Efendimiz'e arkasından sarıldı. Çünkü Cenâb-ı Peygamber'in sırtında bir mühr-i nübüvvet vardı.

*Tebahbah yâ Muhammed ente haysûrun
Tevecceh haysü şî'te fe inneke mansûrun*

Mühr-i nübüvvet üzerinde, bu yazı vardı. Ona sarıldı, öpmeye başladı. "Yâ Resulallah, yüz bin Ukkâşe sana fedâ olsun. Korkuyordum ki Cenâb-ı Hakk benim vücûdumu nâra koyar, senin vücûdunla birleşti vücûdum, artık ateş beni yakmaz" dedi. O vakit Cenâb-ı Peygamber buyurdular ki, "Ehl-i cennetden birini görmek istiyorsanız Ukkâşe'yi görünüz" dedi. "Nârdan âzâd olmuşdur" dedi.

Bunu Peygamberimiz yaptı. Sana bana ne oldu acaba? Sen hâlâ o kafada gidiyorsun. Etden kafa. Bırak etden kafalığı. Kafayı işlet. Bu sözü sana söylemiyorum, kendime söylüyorum. Bırak o kafayı, kafayı işlet biraz.

Efendiler! Güneş gurûba doğru yöneldi. Felâketler yağmur gibi üstümüze durdu, hazırlandı. Çarşılar kapanıyor. Tövbe kapıları kapanıyor. Allah'a rücû ediniz. Belki ömrümüzün son Ramazan'ını geçireceğiz, son Şaban'dayız. Çünkü âyetin alt tarafında, ¹⁷⁶ قُلْ هُوَ الَّذِي ذَرَأَكُمْ فِي الْأَرْضِ وَإِلَيْهِ تُحْشَرُونَ, "Mezrûâtı zâri yani çiftçi zer ettiği gibi, sizi toplayacağım dünyâ yüzünden, bana geleceksiniz" diyor Hazret-i Allah, âyetin alt tarafında.

¹⁷⁶ Sure-i Mülk 24

İnşâallah haftaya anlatacağız o âyet-i kerîmeyi de. Burada anlatdığımız deryâdan bir katre, şemsden bir zerre, zannetme ki manânın tamâmını verdik. Receb, Şaban derken, Ramazan. Bak, haftaya bugün akşamı Berat Kandili'dir. Hazırlığınızı yapınız. Tövbe istiğfâr ediniz. Zâhirlerinizi ve bâtınlarınızı tathîr ediniz ve hazırlanınız. Kurân-ı Kerîm okuyunuz. Hakk'ı zikrediniz. Haram yemeyiniz. Helâla gidiniz, haramdan kaçınınız. Dilinle akrep gibi kimseyi incitip mahvetmeye kalkma. Bir gönül yıkarsan, yüz bin kere Kabe'yi tavâf etsen faydası yoktur.

*Kabe bünyâd-ı Halîl-i Âzerest
Dil nazargâh-ı Celîl-i Ekberest*

Kabe, İbrâhim Peygamber'in yaptığı bir binâ, kalb ise Allah'ın yaptığı bir binâdır. Özüne, sözüne sâhib ol. Gözüne sâhib ol, haramdan gözünü kaçır. Kâinâta ibret ile bak. İşinde, terâzinde, ölçeğinde doğru tart. Doğru ol. Merhametli ve şefkatli ol. İslâm dîni demek, şefkat dîni demektir, rahmet dîni demektir. Yetîmlere, yoksullara ellerin açık olsun. Gönülün de açık olsun. Bilmiş ol ki yakın bir zamanda Allah huzûrunda toplanacağız, herkes yaptığı fiilin, yaptığı işin, mükâfâtını veyâhud cezâsını bulacaktır. Burada cezâ iki manâya da gelir ama biz halka anlatmak için konuşuyoruz böyle. Yani benim cehlime vermeyin. Cezâ iki manâya da gelir. Herkes mükâfâtını ve belâsını görecektir, cezâsını bulacaktır.

Yâ Rabbi bizleri Habîbin Muhammed'e bahşet. İşitdiklerimizle amel ederek, senin rızâna eren kullarından eyle.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

Berat Gecesi 27 Haziran 1980 (14 Şaban 1400)

Kâllallahu Teâlâ fî Kitâbihi'l-Azîz
Eûzübillahimineşşeytânirracîm
Bismillahirrahmânirrahîm

حَمْدٌ * وَالْكِتَابِ الْمُبِينِ * إِنَّا أَنْزَلْنَاهُ فِي لَيْلَةِ مُبَارَكَةٍ إِنَّا كُنَّا مُنْذِرِينَ * فِيهَا يُفَرَّقُ كُلُّ أَمْرٍ حَكِيمٍ¹⁷⁷
Sadakallahü'l-Azîm

Gönüllerinde Allah sevgisi ve lisânlarında Allah'ın ismi bulunan ve Cenâb-ı Hakk'ın varlığına, birliğine î mân eyleyen, O'nun habîbi, mahbûbu, mergûbu, mefhar-i âdem, sebep-i hilkat-i âlem olan Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâm sallallahu teâlâ aleyhi vesellem Efendimiz Hazretlerinin risâletini tasdîk eyleyen, yevm-i kıyâmete inanan, Hakk'ın cennetine tâlib, rızâsına râgıb, cemâline âşık olanlar!

Mühim bir günü idrâk etmiş bulunuyoruz. Yani bu akşam Leyle-i Berat'dır. Bu gece Cenâb-ı Hakk'ın müminlere cemâli, rahmeti, lutfu ve keremi, kâfirlere de kahriyeti, zuhûra gelir. Yani müminler, müslimler, Allah'a kul olanlar, nereden gelip nereye gittiğini arayanlar ve bilenler ve bulanlar, Hakk ile olanlar, bunlar, nârdan, cehennemden berî olurlar ve cennet beratlarını ellerine alırlar. İşte, müminlere cemâl-i ilâhînin tecellî ettiği gecedir.

Hattâ İmâm-ı Hasen radiyallahu anh, babası hasen olan Ali'den, kerremallahu vecheh, İmâm-ı Ali de bütün peygamberlerin seyyidi bulunan Hazret-i Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâmdan şöylece rivâyet ederler, "Senede dört gece vardır. Bu gecelerden bir tânesi, Receb ayının ilk gecesi"...

Tabii Arabî ayları bilmezsin, hiç de merâk etmedin. Yalnız Ramazan ve Bayram'ı işitdin, babadan gördün, babadan bulduğun gibi, o şekilde gidiyorsun. Arabî ayları ezberleyeceksin. Çünkü Arabî aylarda büyük esrâr-ı ilâhî vardır, Allah'ın lutufları gizlidir, saklıdır. Bunları bilmek için ayları ezberlemek lâzım gelir.

¹⁷⁷ Sure-i Duhân 1-4

Receb ayının ilk gecesi. Şaban'ın on beşinci gecesi. Bir de iki Bayram gecesi. Bu akşam Cenâb-ı Hakk'ın rahmetinin tecellî ettiği ve Ümmet-i Muhammed'den hiçbir ferdin istisnâsız olarak, Allah tarafından, afv ve mağfiretidir, mağfiretinin ilânıdır. İstisnâsız olarak.

Tabii şirk edenler Allah'a, onlar zâten mümin değil. Şaraba devâm edenler, içkiye devâm edenler, onlar, içkiyi içtiği dakîkada, îmânı sırtından gömleğin sıyrıldığı gibi öyle sıyrılır îmânı. Onun için böyle içkiyle fışkıyla meşgûl olma. Nihâyeti iyi olmaz. Yarın yevm-i kıyâmetde de içki içenler kabirlerinden kalkdıkları vakitte, ellerinde suç âletleri, ağızlarından dilleri sarkmış, ağızlarından burunlarından kan gelerek ve irinler akarak Huzûr-ı Rabbü'l-âlemîn'e haşr olacaklardır. Birası, rakısı, şarabı, "külli müskirin harâmün". Resûlullah sallallahu aleyhi vesellem, "Her sarhoş edici şey haramdır" diye buyurmuştur. Her akli izâle eden şey haramdır. Sakın böyle şeyleri kullanma, müslümana, mümine, Muhammedîlere yakışmaz.

Bir de sôfliğine, zühdüne sarhoş olma. Malına, mülküne, kasana, kesene, rûtbene sarhoş olma. Diğer içkilerin sarhoşluğu üç saat beş saat devâm eder, zühdüne ibâdetine sarhoş olanlar, makâmlarına, kürsülerine, rûtbelerine sarhoş olanlar, ancak teneşir tahtasına kafası vurduğu vakitte ayılırlar. Ama işi işden geçmiştir olur.

Size iki yönünü anlatdık, hem maddî, hem manevî. Bir parça, bir mikdar söyledik. "Müdmîni'l-hamr", içkiye dâim olanlar bu geceden istifâde edemezler. Allah'a şirk koşanlar zâten mümin değildirler, müşriktir onlar, Allah'ın adüvvü ve düşmanıdır.

Hakk'dan gayrı ne şeyi kalbine sokdun, muhabbet etdinse, şirk olur. Kalbinden Hakk muhabbetinden, Resûlullah'ın sevgisinden gayrı olan şeyleri çıkar, at onları dışarıya. "Efendim, mal, mülk?". Mal da lâzım mülk de lâzım, servet ü sâ mân da lâzım, rûtbeye de lâzım, makâm da lâzımdır ama bunlara muhabbet etmemelidir. İnsanın helâya ihtiyâcı vardır, ihtiyâcı var diye içine girip oturmaz, bütün ömrü boyunca. İhtiyâcı olduğu vakitte o işi görür.

Makâm sâhibiysen adl ile hükm eyle, ashâb-ı mesâlihe, yani milletine ve devletine hâdim ol, hizmetinde bulun, vazîfeni yap. Yapmazsan mesûlsün, yemiş olduğun lokma haramdır. Senin lokmandan hâsıl olan menîyle gelecek olan çocuğun mayası haramdan binâ edilmiş olur. Rüşveti alanlar ve vereneler melûndur. "Er-râşî ve'l-mürteşî mel'ûnûn".

"Müdmîni'l-hamr", içki içenler bu geceden istifâde edemez bu afdan, bu afv-ı ilâhîden. Terk eyle. Ve terk edemezsen Allahu Teâlâ'ya çok ağla ve yalvar, gözyaşı dök, gözyaşınla secdegâhını sula, duânı Allah kabûl eder, kapısından kimseyi boş çevirmez. Günahın ne kadar çok olursa olsun, Allah'a rücû edersen, Allah günahlarını affeder. Affetmekle kalmaz, bazen günahları sevaba değiştirir, tebdîl eder.

Üçüncüsü, cemiyetleri dağıtmak için iki tarafa laf götürüp getirenler, iki müminin arasını açanlar, fitne çıkaranlar, bu akşamdan istifâde edemezler. Üç günden fazla dîn kardeşiyle dünyâ metâi için darılmış, barışmamış, bunlar da bu akşamdan istifâde edemez. Ondan gayrı Ümmet-i Muhammed'in kâffesi afv-ı ilâhîye mazhar olur. Kâfirlere azâb vâcib olur. Çünkü kâfirler de cennetden berî olurlar. Onlara da cehennem emri çıkar. Cenâb-ı Hakk'ın celâli onlara tecellî eder, bu akşamda.

Bu gece çok mühim! Bu akşam çok mühim! Bak sana bir mikdarını daha söyleyelim. Gene Abdullah ibn Ömer radiyallahu anh Hazretlerinden rivâyeten, o da Cenâb-ı Peygamber'den şöyle rivâyet etmiş, "Dört gece vardır, o gecelerde rahmet-i ilâhî tecellî eder. Hiçbir mümin bundan ârî olmaz". Hakkıyla Allah'a kul olanlar, Allah yolunda bulunanlar, Allah'ın emirlerine riâyet edenler, Kurân-ı Kerîm'in ahkâmına, Kurân'ın emirlerine mutî olanlar, Allah'a âsî olmayanlar. "Şaban'ın on beşi, Aşr-ı Muharrem gecesi, Muharrem'in onuncu gecesi, iki Bayram gecesi". Bir Ramazan Bayramı gecesi, bir Kurban Bayramı gecesi. "Bütün Ümmet-i Muhammed rahmet-i ilâhîye müstağrak olur, afv-ı ilâhîye uğrar".

Hattâ Hayder-i Kerrâr Esedullahi'l-Gâlib Allah'ın aslanı olan İmâm-ı Ali kerremallahu vecheh radiyallahu anh Efendimiz Hazretleri buyurdular ki, "Sizler Şaban'ın on beşinci günü gündüz oruç tutunuz, gece de kâim olunuz. Zîrâ o akşam tecelliyât-ı ilâhî birinci kat semâya nüzûl eyleyip, şöyle nidâ ederler, 'Bizden isteyen yok mu?', bunu Allah ilân eder Ümmet-i Muhammed'e, 'Bizden isteyen yok mu, istediğini verelim'. Ne istiyorsan, ne arzu ediyorsan.

Kötülük isteme. Allah'ın râzı olmadığı şeyleri isteme. Ve hakkında hayırlı olanı iste. Evlâd da istesen hayırlısını iste, mal da istesen hayırlısını iste, rütbe de istesen hayırlısını iste Allah'dan.

Üç peygamber geliyordu, Benî İsrâil zamânında, iyi dinle, kulağında bulunsun, bir mahlûkun kemiklerini gördüler, gâyetle cesîm bir mahlûkun kemiklerini. Çürümüştü. Merâk etdiler, dediler ki, "Cenâb-ı Hakk'dan ricâ edelim, niyâz edelim, duâ edelim, şu hayvanı diriltsin de görelim" dediler. Birisi duâ etdi, "Yâ Rabbi kemiklerini birbirine yapışdır" dedi. Duâ müstecâb oldu, kemikler birbirine yapışdı. Biri de "Yâ Rabbi, tüylerini ve etlerini ve sinirlerini yapışdır bunun" dedi. Duâ müstecâb oldu, hayvan meydana geldi. Üçüncü peygamber ellerini kaldırdı, "Yâ Rabbi, hakkımızda hayırlıysa bunu dirilt, hayırlı değilse diriltme" dedi. Ve derhal o mahlûk dağıldı. Sonra Cenâb-ı Hakk vahy etdi ki, "Eğer hayır kelimesini koymasaydınız diriltecektim, sizi yiyecekdi o mahlûk" dedi.

Onun için ne iş yaparsan yap, hep Allah'dan hayırlısını iste. Kız evlâdın olsun, hayırlısı olsun. Erkek evlâdın olsun, hayırlısı olsun. Malın olsun, hayırlısı. Züğürt ol gene hayırlı züğürt ol. Onu temennî eyle. Çünkü hayırlı fakîr olmazsan hırsızlık yaparsın, uğursuzluk yaparsın, arsızlık yaparsın, yüzüstülük yaparsın, başın belâdan kurtulmaz. Hayırlısı olursa fakîrliğin, sabr-ı cemîle sabredersin, Resûlullah'la beraber cennete girersin.

Cenâb-ı İmâm-ı Ali, kerremallahu vecheh buyuruyorlar ki, "Şaban-ı Şerîf'in on beşinci günü oruçlu olunuz. Gecesi de namaza kalkınız".

Kazâ namazı kıl. Çok kazân var.

Efendiler! İyi dinleyiniz! Ben tebliğ ediyorum. Yâ Rabbe'l-âlemîn, şâhid ol. Şu oturduğunuz yerler, şu tavanlar ve sakifler ve üstünüzde bulunan eşyâlar dahi, şâhid olacaktır. Yevm-i kıyâmetde ilk hesap namazdandır müslümanlar! Allah kulunu hesâba çektiği vakitte, ilk namazdan çeker hesâba. Onun için sakın namaza boş vermeyiniz, gevşek davranmayınız, tembel olmayınız namazda. Kılanlara tenbîh ediyoruz, onlar da, namazı böyle süratli

kılmasınlar, namazı bir nimet bilsinler. Zîrâ namaz müminin mi'râcı, Resûlullah'ın gözü nûrudur.

O akşam duâ edip, Cenâb-ı Hakkâ duânı kabûl etdirebilirsin. "Yâ Rabbi, bana namazın tadını, lezzetini ver, beş vakit namaz kılmak lutfuna beni erişdir" diye. O akşam Allah'ın kapısına açılan eller boş dönmeyecektir. O gece ne istersen Allah'dan alacaksın. İşte İmâm-ı Ali söylüyor, Esedullahi'l-Gâlib, "Allah der ki Celle Celâluhû Hazretleri, isteyin vereyim bu akşam. Benden isteyen yok mu vereyim". Yine, "Günahlarına tövbe eden yok mu ki onların tövbesini ben kabûl edeyim, affedeyim onları. Benden rızık isteyen yok mu rızık vereyim".

Yalnız rızıktan murâdım, dünyâda yediğin, içtiğini topladığın değildir. Rızkın maddî ve manevî kısımları vardır. Maddî rızkı biliriz de manevî rızkı anlamayız. Manevî rızkı anlayan kişi sohbet-i Muhammediyye'den zevk alır, Allah sohbetinden, Allah zikrinden lezzet alır. Rızk-ı manevî bunlar. Kurân'ın manâsını işitir ve duyar ve anlar. Allah hidâyet eder kalbine. Rızk-ı manevîdir. Gözleri dîdâr görür. Bu âlemde Resûlullah ile buluşur.

Hani biz sizlere söylemişdik, bir mürîd şeyhine gitdi, mürşidine dedi ki, "Efendi, bana bir duâ öğret ki ben Resûlullah sallallahu aleyhi vesellemi âlem-i manâda göreyim".

Efendiler! Kim Resûlullah'ı âlem-i manâda gördüyse, ona müjde olsun! Şefâat-i Resûlullah'a nâil olur o kimse, şefâatden mahrûm olmaz.

Şeyhi ona söyledi ki, dedi, "Ey âşık! Niye Peygamber'i rüyâda görmek istiyorsun, uyanıkken görmeği niye istemiyorsun!". Rûhâniyyet-i Muhammediyye her yere hâzır ve nâzır, her yerde. Ama bilene, bulana, görene. Köre ne!

Şaban-ı Şerîf'in on üçüncü gecesiydi. Resûlullah sallallahu aleyhi vesellem diyor ki, "Ben Yatsıyı kıldım ve yatdım, uzandım. Sonra bana Cebrâil aleyhisselâm geldi. Dedi ki, 'Yâ Resûlallah, kalk. Teheccüd namazı kıl. Gece namazı kıl'".

Bu gece namazında çok büyük fazîlet vardır. Biz beş vakit kılmıyoruz başka. Söylemeden geçemeyeceğiz. Yani yapmasak da öğrenmemiz lâzım geliyor. Allah'la irtibat temin etmek isteyen kişiler, Allah'la sevişmek isteyen kişiler, bu gece namazına kalkmalıdır. Herkes el ayak çekdikden sonra kalkmalısın, Hakk ile başbaşa kalmalısın. Kişi sevdiği ile beraber tenhâ yerlere gider, tenhâda kalmalısın. Münâcâtın, isteğin Allah ile senin aranda olmalıdır. Teheccüdde bu vardır. Peygamberimiz'e farz idi, sallallahu aleyhi veselleme, bize sünnet-i seniyyedir. Fakat teheccüde kalkmayan bir sâlik, içinde varsa eğer böyle Allah'a karşı nefsinin satmış olan kimse, teheccüde kalkmayan sâlik, yolundan zevk alamaz. Tarîkıdan, gitdiği yoldan, Allah'a gitdiği yoldan zevk alamaz. Mutlakâ gece teheccüde kalkması lâzımdır.

"Kalk Yâ Resûlallah teheccüde". "Kalkdım" diyor, "tâ gün ağarıncaya kadar, namaz kıldım, duâ etdim ümmetimin hakkında".

Çünkü Cenâb-ı Peygamber sallallahu aleyhi vesellem, bütün ömrü boyunca, gecede ve gündüzde, kıyâmında, rûkûunda, secdesinde, dâimâ bizi Allah'dan isterdi, ümmetini isterdi. Bize rahîm ve raûfdu ve şefîk idi. Onun için Cenâb-ı Allah kendi isimlerini peygamberine vermiştir, sallallahu aleyhi vesellem.

Ortalık ışımaya başladı yani şafak sökdü, Cebrâil nâzil oldu, "Yâ Resûlallah etdiğin duâ müstecâb oldu".

İyi dinle! Kulağını benden yana ver! Kulağından gaflet pamuğunu çıkar! Buradan girip buradan çıkmasın. Yanlış anladığını da bana sorabilirsin sonradan.

"Yâ Resûlallah müjde olsun sana! Duân müstecâb oldu".

Elbet ki müstecâb olacak. Hiç mahbûb-i ilâhî olan Muhammed Mustafâ duâ eder de, O'nun sevgili Allah'ı, O'nun duâsını kabûl etmez mi!

"Ümmetinin üçde birini Cenâb-ı Hakk afv u mağfiret buyurdu".

Cenâb-ı Peygamber bu müjdeyi aldı, sevindi, bir taraftan da üzüldü. "Ya üçde ikisi?" dedi, "ya üçde ikisi ne olacak?" diye sordu. "Bu kadar haber Yâ Resûlallah. Hakk tarafından sana gelen selâm-ı ilâhî ve müjde ve tebşîrât".

On dördüncü gece oldu. Gene Efendimiz yatsı namazını kıldılar, yatdılar biraz. Gene Cebrâil aleyhisselâm geldi. Efendimiz'in mübârek ayakları altına mübârek cemâlini koydu.

Cebrâil aleyhisselâm kâfûrdan halk olunmuştur. Melekler nûrdan halk olunmuştur. Cebrâil hılkıyyeti kâfûrdandır. İnsanları toprakdandır. Şeytan'ın ateşdendir. Kimin nefs-i emmâresi nârî olursa o kimse mutî olamaz. Çünkü ateşi yakdığın vakitte ateş yukarı doğru gider, aşağı doğru gitmez. İnsan türâbî olursa, o adam, adam olur. Zâhiri adam olduğu gibi bâtını da adam olur. Nârî olanlar güçdür biraz. Sen nârını nûra tebdîl etmek için Kurân-ı Mübîn'e sarıl. O vakit nârın nûra tebdîl olunur. Zulmetin nûra tebdîl olunur. Dalâletin hidâyete tebdîl olunur. Görmüyor musun? Her yere güneş ışık vermekde. Hakk Teâlâ böyledir. Bütün nûrâniyyetini, rahmet-i ilâhiyyesini her tarafa tevdi etmektedir fakat sen bunun farkında değilsin. Hemen Cenâb-ı Hakk'ın rahmetine sığın.

Geldi mübârek cemâlini Efendimiz'in ayakları altına koydu. Hazret-i Cebrâil diyor ki "Ben o güne kadar niye kâfûrdan halk olunduğumu bilemezdim. Anladım ki Resûlullah'ı uyandırmak için gönderileceğim. Resûlullah'ı incitmeden uyandırayım diye. Soğuklukla". Kâfûr soğuktur çünkü. Uyandırdı. "Fetehecced Yâ Resûlallah, kalk teheccüd vaktidir ve mübârek bir gecedir, iste ümmetini".

Peygamber bilmiyor değil. Resûlullah ile Cebrâil konuşuyor sen ve ben duyalım öğrenelim diye. Şaban'ın on üçüncü gecesi neymiş, on dördüncü gecesi neymiş, on beşinci gecesi neymiş, onu öğrenelim diye. Sakın Peygamber bilmiyor zannetme hâ! Dar görüşlü olma öyle. Ulûmun evveline ve âhirine câmi olan Muhammed Mustafâ'dır. Hüviyyet-i Rabbânî'dir, Mirât-ı Hakk'dır Peygamberimiz, sallallahu aleyhi vesellem.

"Kalk yâ Resûlallah, bu gece on dördüncü gece, buyurun teheccüd namazına". Efendimiz gene tâ fecre kadar namazda bulundular. Gene rûkûunda ve secdesinde ve kavmesinde ve celsesinde ve tesbîhâtında hep "ümmeî, ümmetî" diyerek Cenâb-ı Hakk'dan ümmetini talep etmekdeydi. Ortalık ışıdı. Cebrâil nâzil oldu, "Yâ Resûlallah, müjde olsun, ümmetinin üçde ikisi sana bağışlandı". "Memnûn oldum yâ Cebrâil, ya üçde biri ne oldu?" dedi. İstiyor ki

hepsini affetdirsın. Ki yarın Makâm-ı Mahmûd Hazret-i Muhammed aleyhisselâma verilecek ve şefâat-i kübrâ O'na tevdi olunacak ve kalbinde zerre mikdarı îmânı olan, "Lâ ilâhe illallah Muhammedü'r-Resûlullah" diyen kimseleri Cenâb-ı Peygamber şefâatiyle nârdan kurtaracaktır. Müjde olsun sizlere ve bizlere!

"On beşinci geceydi" diyor gene Cenâb-ı Peygamber, sallallahu aleyhi vesellem, "gene Cebrâil bana geldi, 'fetehecced yâ Resûlallah, kalk teheccüd et, namaz kıl, teheccüd namazı kıl' dedi. Kalkdım ve kıldım. Tâ fecir sökünceye dek. Fecir zamanı Cebrâil nâzil oldu, 'Müjde Yâ Resûlallah! Ümmetinin kâffesi sana bağışlandı" dedi.

Yalnız dört kişi, dört sınıf, bak tekrar ediyorum. Bir, Allah'a şirk koştan. İki, içkiye tövbe etmeyenler yani içkiye devâm edenler. Devâm et sen, fıçıyı bitirirsin yakında! Üç, anaya babaya âk olanlar. Dört, iki kişi arasını açıp, üç günden ziyâde konuşmayanlar, dünya metâi için. "Vay senin çocuğun benimkine vurdu". "Senin kedin benim köpeğime saldırdı" filan, bu kabilden yani. İnsan bir adamla konuşmayabilir. Bu konuşmamak da buğz-i fillah, hubb-i fillah iledir. Yani Allah için konuşmayacaksın, Allah için konuşacaksın. Nefsin için değil.

Hazret-i Mûsâ'ya Hazret-i Allah sordu, "Yâ Mûsâ, benim için ne yaptın?". "Namaz kıldım". "O senin bineğindir, mi'râcındır, abdiyyetinin teşekkürüdür". Kulluğunun teşekkürü, vücûdunun teşekkürü yani. "Oruç tuttum". "Cehenneme kalkandır". "Zekât verdim yâ Rabbi". "Kimin malını kime verdin? Cümle mülkün sâhibi benim. Ya benim için ne yaptın?". Hazret-i Mûsâ durdu. Allah Celle Hazretleri buyurdu ki, "Yâ Mûsâ, benim için yapılacak olan şey şudur. Benim için seveceksin, benim için sevmeyeceksin. Benim için konuşacaksın, benim için konuşmayacaksın".

İşte bu dört ve beş zümre ki âku'l-vâlideyn de var içerisinde bir rivâyete göre, beş sınıf kimse bu akşamdan istifâde edemez.

"Yâ Resûlallah, ümmetinin kâffesi sana bağışlandı ve afv-ı ilâhîye uğradılar ve cehennemden berî oldular, ateşden berî oldular, cennete dâhil oldular. Bak semâya" dedi. "Bir de bakdım" diyor Cenâb-ı Peygamber, "semâvâta ki ne göreyim. Birinci kat semâ açılmış, bütün melâike cümlesi kıyâmda, Allah'ı tesbîh edip, Ümmet-i Muhammed'in afv u mağfireti için Allah'a yalvarıyorlar". Bizim için. "İkinci semâda bulunan melâike rükûda, onlar da Cenâb-ı Hakk'a rükû ediyorlar ve rükûda olarak tesbîh ediyorlar ve Ümmet-i Muhammed'i Allah'dan diliyorlar. Üçüncü kat semâdaki bulunan melâike, tahiyyâta oturmuşlar, Allah'ı tesbîh ediyorlar. Ve böylece nihâyetine kadar. Ve melekler bağıyor, 'Müjde olsun bu akşam Allah'ı tesbîh edenlere! Müjde olsun bu akşam Allah'ı tevhîd edenlere! Müjde olsun bu akşam Allah'a kıyâm edenlere! Müjde olsun bu akşam Allah'a rükû edenlere! Müjde olsun bu akşam Allah'a kavme ve celse edenlere! Müjde olsun bu akşam Kurân-ı Kerîm'i tilâvet edenlere! Müjde olsun bu akşam istiğfâr edip günahdan kurtulanlara'.

Hattâ Resûlullah sallallahu aleyhi vesellem buyurdu ki, "Ümmetimden bu akşam cehennemden affolacak olan zümre, Benî Kelb kabîlesinin koyunlarının tüylerinin sayısındadır". Arap'da bir kabîle varmış, ashâba anlatmak için, o kabîlenin koyunlarının tüyleri çok sıkıymış, çok olurmuş tüyleri, onları beyân için, kesretinden kinâye, diyor ki, "Benî

Kelb kabîlesinin koyunlarının tüylerinin sayısınca ümmetimden nâra müstehak olanlar bu akşam dâhil-i cennet olurlar" diyor.

Bu akşam fırsatı ganîmet bil, sakın uykuyla vaktini geçirme. İbâdet ve tâatda bulununuz ve Kurân-ı Kerîm okuyunuz ve ölmüşlerinizin rûhları için onlara su sebîl edin, rızık verin, yoksulları doyurun, ağlayanların gözyaşını siliniz. Fırsatı ganîmet bilin. Ey aklım başımda diyen! Belki ömrünün son Berat'ını geçiriyorsun. Fırsatı ganîmet bil. Bir daha bu eline gelmez. Kervan bir kalkarsa o tarafa doğru bir daha geri dönmek yoktur. Geçiyoruz.

Hazret-i Âişe Ümmü'l-Müminîn, müminler annesi, Hazret-i Hümeyrâ annemiz, "Efendimiz yatsı namazından mescidden geldi ve biraz uzanmışdı, ben de uzandım" diyor. "Sonra uyandım bakdım, Efendimiz yok hânede, hâne-i saâdetde. Acaba nereye gitdi diye çıktım dışarıya. Nereye gider? Belki bu akşam İmâm-ı Ali'nin yani kızı, kerîmesi, pek sevdiği Fâtîmetü'z-Zehrâ'nın hânesine, İmâm-ı Ali'nin hânesine gider diye oraya gitdim,, kapıyı çaldım. İmâm-ı Ali ve Cenâb-ı Fâtîmetü'z-Zehrâ kalkdılar". "Nedir?", "Resûlullah sizde mi?", "Hayır bize gelmedi, bilmem nereye gitdi". "O vakit beraber çıktık" diyor İmâm-ı Ali, hep beraber. Bütün Ehl-i Beyt-i Mustafâ ile beraber, İmâm-ı Hasan ve İmâm-ı Hüseyin, Cenâb-ı Fâtîmetü'z-Zehrâ, Hazret-i Hafsa, Hazret-i Âişe ve Cenâb-ı Aliyye'l-Müretzâ. "Çıkdık beraber, bakdık, Baki Kabristanı" diyor. Baki Kabristanı var, içinizde gidenler var, Medîne-i Münevvere'nin yanında böyle. "Oradan bir nûr-i Muhammedî zuhûr etmiş, gördük ki nûr-i Ahmediyye oradadır, gitdik oraya vardık ki, bakdık ki Peygamberimiz sallallahu teâlâ aleyhi vesellem, secdeye kapanmış ve şöyle duâ ediyor, nidâ ederek, yüksek sesle, "Azâb edersen yâ Rabbi kullarıdır, affedersen erhame'r-râhimînsin" diyor, bizim için ağlıyor. O vakit Cenâb-ı Fâtîmetü'z-Zehrâ dedi, "Babacığım, sana bir âyet mi nâzil oldu ki bunun şiddetiyle ağlıyorsun?". "Yok yok, bu akşam Leyle-i Berat'dır Yâ Fâtîme. Hakk rızâsını istiyorsanız, ümmetim için bu akşam duâ ediniz. Yâ Ali, sen de secde et. Yâ Âişe, sen de secde et. Ve sabaha kadar ağladık" diyor. Ehl-i Beyt-i Mustafâ ile beraber, Ümmet-i Muhammed'in afv u mağfireti için. Başda Resûlullah olmak şartıyla.

Onlar bizim için ağlıyorlar, bizim haberimiz yok. Ağlamak bize düşer. Ağlayamazsak niye ağlayamıyoruz diye ağlamamız lâzım gelir.

O akşamın bir duâsı vardır. Allah duâları Arapça olarak da kabûl eder, Türkçe olarak da kabûl eder. Şöyle yapacağız duâyı. Size öğretilim onu. "Yâ Rabbi, ismimi kötüler, âsîler, şakîler, kâfirler defterine kaydetdiysen oradan benim ismimi sil. Saâdler, sâlihler, müminler defterine kaydetdiysen orada ibkâ et Yâ Rabbi, oradan ismimi silme benim". Çünkü bu akşam, "فِيهَا يُفْرَقُ كُلُّ أَمْرٍ حَكِيمٍ"¹⁷⁸, bütün melâikeye bütün bir sene zarfında olacak, bir daha seneye bu akşama kadar olacak vukûâtlar, hepsinin ihbârı melâikeye tebliğ edilir. Ölüm, eceller, harbler, darbler, fırtınalar, zelzeleler, ne olacaksa, her melâikeye emir tebliğ olunur bu akşamdan. Bir daha seneye, sene-i âtiyyeye kadar. Onun için çok mühim bir gecedir, bu akşam uykuyla, gafletle geceni geçirme. Bu akşam ağla ve gözyaşı dök ve secde-i Rahmân'a kapan, "Yâ Rabbi, beni Kitâb-ı Kerîm'ine uyan, sâlihler zümresinden eyle, beni kötülerden kılma, beni cehennemden âzâd et, habîbin Muhammedine bahşet, Ehl-i Beyt hürmetine beni

¹⁷⁸ Sure-i Duhân 4

nârından âzâd et" diye Allah'a inle ve ağla ve gözyaşı dök ki Allah'ın kapısına bu akşam açılan eller, boş dönmeyecek, bâb-ı rahmetden kimse tard olmayacaktır.

Yâ Rabbi, bizi bu akşamın fazîletine erişdir. Şekâvetimizi saâdete kalb eyle. İsimlerimiz şakîler dîvânına kayıtlıysa, oradan sil Yâ Rabbi. İsimlerimizi saîdler, âşıklar, sâlihler dîvânına kaydeyle ve orada ibkâ eyle.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm

Ramazan-ı Şerîf ve Oruç 18 Temmuz 1980 (5 Ramazan 1400)

Kâllallahu Te'âla fî Kitâbihi'l-Azîz

Eûzübillahimineşşeytânirracîm

Bismillâhirrahmânirrahîm

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا كُتِبَ عَلَيْكُمُ الصِّيَامُ كَمَا كُتِبَ عَلَى الَّذِينَ مِن قَبْلِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ¹⁷⁹

Sadakallahu'l-Azîm

Gönülleri î mân nûruyla dolan, yüzleri Allah'a secde etmekle sürûrlanan ve nûrlanan, oruç tutarak Hakk rızâsını gözleyen, Hakk'ın cennetine tâlib, rızâsına râğb, cemâline âşık olanlar.

İslâm dîni beş şey üzerine binâ kılınmıştır. Allah'ı tevhd etmek. Bu, lisân ile ikrar, kalb ile tasdik. "Lâ ilâhe illallah". İbâdetle lâ yık ancak Allahu Teâlâ vardır, Allah'dan başka hiçbir ilâh yoktur. İbâdetle lâ yık, tesbîhe lâ yık, takdîse lâ yık, hamd ü senâya lâ yık, ancak Allahu Zül-Celâl ve Tekaddes Hazretleridir. İşte bu da "Lâ ilâhe illallah" kelimesiyle ifâde olunur. "Lâ ilâhe", hiçbir ilâh yoktur, "illallah", ancak Allah vardır. Evvelâ temizlik, tathîrât, kalbden tahliye, sonra tahliye. "Lâ ilâhe", kalbi temizliyorsun, ne varsa hepsi dışarı çıkarıyoruz, tathîrât. Kalb temizlendi. Sonra, "illallah" diyorsun, Cenâb-ı Hakk varlığını ve birliğini nazargâh-ı ilâhî olan kalbe nakşediyorsun. Onun için tevhd de "lâ" ile başlar. "Lâ", yok, "ilâhe", ilâh yoktur, tathîrât, tahliye, sonra, "illallah", ancak Allah vardır, tahliye.

Bu kelime-i tayyibe hafif bir sözdür ama cehennemin yedi tabakasını kilitler. Yani bir adam ömründe bir kerre tevhd eder, bunun man'asını anlayarak, lisân ile ikrâr, kalb ile tasdik ederse, cehennemin yedi tabakasını kilitler. Yalnız buna sâhib olmak vardır, bunu muhâfaza etmek vardır. Bunun muhâfazası ibâdetledir. Yani ibâdetsiz tevhd, rüzgarlı havada yanan muma benzer. Feneri yok etrafında, söner o yapılan günahlarla. Yani esen rüzgarla, günah rüzgarlarıyla sönebilir. Onun için bir tevhd kâfi gelir ama onu muhâfaza etmek lâzımdır. O tevhdin nûrunu muhâfaza da ibâdet ve tâatla mümkündür. Feneri ibâdet ve tâatdır. O küfür rüzgarlarından, isyân ve nisyân rüzgarlarından muhâfaza edecek olan ibâdet ve tâatdır.

"Daha gencim, ibâdeti sonra yaparım" dersin aldanırsın. Çünkü ecel, gence ihtiyara bakmaz. Hacıya hocaya da bakmaz. Pâdişaha, paşaya, krala da bakmaz. Geldiği vakitte geri dönmez kapıdan. Müslümanlara Hakk'dan selâm getirir, kâfire mühlet vermez. Ölüm geldiği vakitte,

¹⁷⁹ Sure-i Bakara 183

müslümanlara Hakk'dan selâm getirir. Melekü'l-mevt dedikleri o büyük melek. Bazen biz çirkin bir adamı tarîf edeceğimiz vakitte, "Azrâil gibi adam" filan deriz. Estağfirullah. Böyle dememeli. En nihâyetde onunla bir hesap vardır aramızda. Düşün, karşı karşıya geleceksin, böyle konuşma! O Azrâil aleyhisselâm gâyetle şiddetlidir, şedîddir, şiddetlidir, kâfire karşı. Kâfire hiç şefkati, merhameti yoktur. Allah'dan ne emir aldıysa onu infâz eder. Fakat müminlere refîkdir, şefîkdir müminlere, refîkdir ve şefîkdir, şefkatlidir, merhametlidir yani. Senin ameline göre yüzü vardır. Amelin neyse, dünyada ne icrâ etdin, ne yapıyorsan öyle tecellî eder. Ne ekersen onu biçersin yani. Ne gibi? Hayırlı işden, hayırlı yoldan helâlden para kazanıp, o tohumla evlâd yetiştirirsen sana bakar, sana mutfî olur. Haramdan yetiştirirsen sana düşman olduğu gibi yani. Evlâd ama senin onun üzerindeki yaptığın, işlediğin tecelliyâta göredir yani. Geçiyoruz.

Bir defa şu müjdeyi verelim. Oruç tutmayanlar bu Melekü'l-mevt ile karşılaştıkları vakitte, çok acı bir şey bu, çok acı, bütün denizler tatlı su olsa, bütün nehirleri o adamın ağzına verseler, gene susuz ölecektir. Harâreti durmayacak. Oruç tutmayanlardan bahsettim. Yani iki günlük dünya için, dünya hayâtı için doktora gidiyoruz, bizi ebediyyen şeker yemekden, un yemekden men ediyor ve tutuyoruz onun sözünü. Allah seni yokdan vâr ediyor, doktor senin cinsinden, et ile kandan halk olunmuş, menîden halk olunmuş, ana rahminde kudret fırçasıyla hayız kanıyla yoğurulmuş, senin cinsinden benim cinsimden. O diyor ki, "Sakın" diyor, "şeker yemeyeceksin, şekerli yemeyeceksin". Neden? "Ölürsün sonra" diyor, "şeker hastalığı var sende" diyor. Ve doktorun sözünü dinliyorsun ve yemiyorsun. Korkuyorsun öleceğim diye. Halbuki seni ölüm bulacaktır muhakkak. Çabuk ölmeyeyim diye korkuyorsun. Sen ondan kaçırıyorsun, ölüm seni kovalıyor peşinden. Ölüm seni kovalıyor peşinden. Ölüm beni kovalıyor peşimden. Allah'la aramız iyiye eğer, ölüm seni kovalıyor, alıp, seni Allah'a takdîm edecek, vuslat var. Eğer Allah'ı bilmedin, Rabbü'l-âlemîn'e ibâdet kılmadın, kulluğunu tanımadın bilmiyorsun, böyle şeylerle de meşgûl olmadın, tenezzül de etmedin. "Geri kafalılık" filan dedin. Onları da yakın zamanda alacak, onları da kovalıyor peşinden Azrâil aleyhisselâm. Allah'ı pek gadûb bulacaklar ve nâra ilkâ olunacaklardır, cehenneme yani.

Geçen gün Diyânet Riyâseti radyoda konuşma yapıyor, "mille cehennemden bahsetmeyin" diyor. Öyle şey mi olur! Allah'ın bin emri bin nehyi vardır. Nerede Allah cenneti zikrettiyse cehennemi orada zikrelemiştir. Nerede zikrettiyse cehennemi, orada cenneti zikretmiştir. Sen ne kadar cehennemden irkilsen de cehennemi göreceksin. Sen ölümden ne kadar kaçsan da ölün seni bulacaktır. Arka mahallede otur istersen, cadde üzerinde oturma. Cenâze geçiyormuş, görüyormuş da âsâbı bozuluyormuş. Efendim, gelin gelmedik ev var, Azrâil'in gelmediği ev yoktur, Azrâil aleyhisselâm. Onun için ona çok muhabbetli olun, muhabbetli olun, muhabbetli bulursunuz kendisini. Salât ü selâm okuyun kendisine. Söylüyoruz.

Evet, tevhîd. Bu tevhîd, cehennemin sekiz tabakasını kilitler. Hangisi o? "Lâ ilâhe illallah". Kaç defa? Bir defa. Ama bunu muhâfaza etmek lâzım. Bunu muhâfaza etmezsen gider. Bunun muhâfazası ibâdet ve tâatladır. İbâdetsiz ve tâatsız tevhîd, rüzgarlı havada yanan muma benzer. Onun etrâfına ibâdet ve tâatla fener çevir. Fenerin de camı kırılabilir. Nedir o? Ahlâksızlıkla. Hak hukûk tanımayan, hayvan gibi, halkın iffet ve ırzına göz diken, haramı helâlî ayırmayan, ne bulursa yiyen, Allah'ın menhiyyâtına el uzatan, içkiyle fışkiyle meşgûl olan, zinâyla livâta ile uğraşan, ahlâkını tathîr etmemiş, temizlememiş fakat ibâdete devâm

ediyor. O ahlâksızlık onun ibâdetini mahveder. Onun için Resûlullah sallallahu aleyhi vesellem buyurdu ve bizim gibi gâfillere duyurdu. Çok adam oruç tutar, açlığı yanına kâr kalır. Hiç istifâde edemez. Halbuki oruç tutan bir mümin, duâsı müstecâb, Allah'dan ne isterse Allah'dan alabilir oruçlu bir mümin. Ve iş onunla da kalmaz, geçmiş günahları affolur. "men sâme ramadâne ihtisâben gufire lehû mâ tekaddeme min zenbih". Râvîsi Ebâ Hureyre. Allah Resûlü Mahbûb-i Kibriyâ Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâmdan bize haber veriyor.

İyi dinleyiniz! Uyumayınız! Sözlerimiz bir kulakdan girip diğer kulakdan çıkmasın, kalbine hakkolsun. Oruç tutmayanlar helâk oldu. Oruç tutup lisânını tutmayan, gıybet eden de helâk oldu. Hem oruç tuttu hem lisânını tutmadı, gıybet etdi, küfür etdi, şetm etdi, birbirini çekiştirdi, gammazlık eyledi, laf götürüp getirdi, iki tarafın arasını açsın diye. Kalbini fitneden tathîr etmedi. Gözünü necâsetden temizlemedi. Hâinâne bakıyor etrâfa. Vallâhi ve billâhi, şöyle yan bakdığın, hâinâne bakdığın da defter-i a'mâle geçmekdedir. Allah'ın öyle bir fotoğraf makinaları vardır ki, senin nefesini bile oraya zabt eder. İnsan bunu yapıyor da, bunu yapanı halk eden Allah, bu işden âciz mi zannediyorsun yani. Hâinâne bakdığın vakitte, o dahi deftere kaydolunacak. İşâret etse şöyle gözüyle, o da deftere kaydolunuyor. Kalbinden geçse, o da deftere kaydolunuyor. Melekler bilmezler, o meleklerin işi değil, Allah'ın işidir kalb meselesi.

Ramazan olmak münâsebetiyle bazı mümin kardeşlerimiz fırsatı ganîmet bilmişler, mescidlerimize gelmişler ve Ramazan'da ibâdet ve tâata başlamışlar. Vallâhi çok güzel yapmışsın, Ramazan müslümanı. Ama sana şunu tavsiye edeyim ki, sakın bunu unutma, Allah'a muhtaç olduğun kadar Allah'a ibâdet eyle. Bak sana bir söz söylüyorum ki, bu sözün levha yapdır karşına asdır. Allah'a muhtaç olduğun kadar Allah'a ibâdet et. Cehenneme dayanacağın kadar günah işle. Ateşe ne kadar dayanacaksın, o kadar günah işle. Dünyada kalacağın kadar dünyaya, âhiretde kalacağın kadar âhiret için çalış, hazırlan. Hiç ölmeyecek gibi dünya için hazırlan, hemen ölecek gibi âhiret için hazırlan. Hiç "Biraz daha yaşlanayım, gencim filan" diye sakın bunları bekleme. Aklın başındaysa, Allah sana bu nimeti verdiyse eğer, hemen beline gayret kemerini bağla. Geçen Cuma bizimle burada Cuma namazı kılan benim ihvânımdan bir arkadaş, hemen cenâzesini aldık Bolu'dan götürdük defneyledik, yerine koyduk. Geçen Cuma buradaydı, aramızdaydı yani. Hiç gence ihtiyara bakmaz.

Böyle câmiye de âdet bakımından gelme. Bir şey öğrenmeye, bir şey almaya gel. Ve nefsinle mücâdeleye gel. Nefsini ıslâha uğraş. Zâhiren insan da olsak eğer hakîkatde nefsimizi ıslâh edemediysek, hayvanız. Sûretâ insan, hakîkatde hayvanız ki Cenâb-ı Allah Kurân'da bunu haber verir : ¹⁸⁰"أُولَئِكَ كَالْأَنْعَامِ بَلْ هُمْ أَضَلُّ". Onlar hayvanlar gibidir, şekilde insan şeklinde, belki hayvandan daha ednâ ve eşnâdır.

İnsanın içinde bir kobra yılanı vardır ki ona nefsi-i emmâre derler. Onu ıslâh etmedikden sonra adam adam olmaz. Onunla mücâdele lâzım. Onun da kafasını oruç kırar evvelâ, oruç. Orucun zâhir kısmı bu. Çünkü Cenâb-ı Allah o nefsi ateşde yakdı böyle uzun uzadıya yakdı, sonra çıkardı, "Sen kimsin ben kimim?", "Sen neysen ben oyum" dedi. O kadar hâin. Firavun gibi kafasını kaldırır yukarı doğru. Allah'la boy ölçüşmeye kalkar.

¹⁸⁰ Sure-i A'râf 179

Hani işitdik ya öyle, "Allah varsa benim canımı alsın" dedi birkaç tânesi. Hemen o anda geberdi. Böyle de oldu. Hem yerini de söyleyeyim sana, Adana'da oldu. Bir tânesi de cihan pehlivânı Kara Ahmed Pehlivan, o da böyle, "Azrâil gelse benim sırtımı yere getiremez" demiş, elinde kalmış fincan, hemen düşüp ölmüş. Çok kuvvetlidir, hemen sırtını adamın yere getirir. Pâdişahların bile. Pehlivanların bile. Aklını başına al.

Onun için Firavun, "Ene rabbükümül a'lâ" dedi. Nemrud dedi ki, "Ben yer tanrısıyım" dedi. Daha nice böyle allahlık davâsına kalkanlar oldular. Nedir o? O nefs-i emmâre yok mu o! Bin sene yakdı Allah sordu, "Sen neysen ben oyum" dedi. Sonra dondurdu onu bin sene, gene çıkardı sordu Cenâb-ı Hakk.

Bunu Cenâb-ı Allah bilmiyor değil hâ, sakın hâ öyle düşünme, kafanı tashîh eyle. Sana bana nefsin şerrini öğretmek için Cenâb-ı Hakk bu tecrübeyi yapıyor, sana gösteriyor, kendine değil. O "âlimü'l-gaybı ve's-şehâde"dir. Ahmaklığa lüzûm yok. Allah kulunu imtihan edermiş. Niye? Öğrensini diye. Allah câhil mi? "Âlimü'l-gaybı ve's-şehâde". Sana seni öğretmek için Allah seni imtihan eder. Nefse bu cezâları verdi, nefsin şerrini sana öğretmek için, bana öğretmek için. Onun öğrenmesine ihtiyaç yok, O öyle bir varlık ki O. Allah bizi kendisinden ayırmasın, kulluğunda dâim eylesin.

Birkaç söz fazla söyleyeceğim, iştaha geldim yani kalabalık görünce cemaati. Onun için vaktimiz geçiyor meçiyor diye düşünme, Allah ecrini sana verecek. Patronlara da söylüyorum, işçilerine geç kaldı diye namaz için söz söylemesinler, Allah bereketini verir insana. Hep maddî olmaz, manevî de olur. Sıhhat verir, âfiyet verir. Bir adamın milyonları olur, evinde tadı olmaz. Aklını başına al yani. Başıma geldi de onun için söylüyorum. Çağırdılar konuştuk filan. Her şeyi yerinde, şoförü var, garsonu marsonu var, fakat hanımefendi içeride böyle, beyefendi "Ne yapacağım?" diyor. Ayıramadılar kendisini mahkemede. Onun için yat kalk, Allah'a şükreyle. "Evim yok". Kirâlık bir yer buldun ya, Allah'a şükreyle. Yukarı bakma, şakî olursun, aşağı bak. Sıhhatin var. Hastahâneye git, bir defa idrar etmek için bir milyon lira verecek adam var. "Bir kere şu idrarı rahatça çıkarayım dışarı" diyor. Şakır şakır yapıyorsun mâşallah. Zenginsin yani. Kanseri almış yürümüş midesini, milyonları var orada, haramdan doldurmuş, bakıyor karşıdan böyle, elini uzatamıyor o tarafa doğru. Benim yanımda oldu hâdis. Gitdik oraya, okumaya gitdik, çağırtmış beni, dedi, "Efendi, şunu görüyor musun?" dedi bana, duvarı gösteriyor, "beni onun elinden kurtarın", paranın para zamanı, bu zaman değil, söylediğim hikâye gibi ama hikâye değil, "kasada yedi milyon lira var, onu vereceğim" dedi, "beni bundan kurtarın" dedi. Neyse, ne görüyorsa orada, duvarda. Kardeşlerinin hakkını yemiş. Yaaa! Hep öyle gitmiyor ki hâdis, toplarsın, sayarsın yalnız, yiyemezsin. Toplar toplar sayarsın. Sonra sen yemeği, ben yemeği de şöyle biliriz. Meyhânede yemek. O yemek değil o. Zıkkım yiyorsun, ateş yiyorsun, haberin yok.

Dondurdu nefsi Allah, sordu. "Sen neysen ben oyum" dedi. Aç bıraktı. Aç bırakınca, nefsin boynu büküldü, sonra, "Sen Rabbü'l-âlemîn'sin ben âcizim" dedi. Onun için Cenâb-ı Hakk orucu farz kıldı nefse.

Cihâdî nefis ile yapacaksın, nefs-i emmâre. O bir kobra yılanı var içeride, kobra yılanı. Neûzübillah! O kadar korkunç bir yilandır o. Nefs-i emmâren. Sana düşmanın senden

yakındır. Allah da sana senden yakındır. Dostun da burada düşmanın da burada, içeride. Hakk'ın tecelliyâtı da orada, düşmanın da orada senin.

Öyle içkiyle, fıskiyla, kumarla, kağıtla, dominoyla, tavlayla uğraşma öyle şeylerle! Vakit geçti. Saçına ak düştü. Belin büküldü. Hani deden? Hani ammin? Hani komşun? Hani nenelerin? Hani pâdişahlar? Hani krallar? Hani zâlimler? Hani peygamberler? Akın akın gidiyorlar. Birer birer topluyor ama götürüyor hepsini. Sen de gideceksin, ben de gideceğim, kurtuluş yok! Hemen aklını başına al! Ramazan'dan sonra "Biraz daha şöyle yaşayalım filan" diye uğraşma hiç. Bir gün içki sofrasının başında kalırsın. Melekü'l-mevt seni orada bulur sonra. Def edemezsin geldiği vakitte. Geçiyoruz.

"Lâ ilâhe illallah". Bu bir nûrdur ki, cehennemini yedi derekesini kapatır, kilitler. Allah bizi buna sâhib kılsın. Efendiler! Bu oruçlar, namazlar, zekâtlar, sadakalar, son nefesde bir kerre, "Lâ ilâhe illallah" demek içindir. Bunu dedin mi, kurtardın işte. Seksen sene namaz kılarırsın, seksen sene oruç tutarsın, seksen sene üzerine farz olan zekâtı verirsın, seksen defa haccedersin, niçin biliyor musun? Son nefesde bir kerre "Lâ ilâhe illallah" demek için. Müsâade etmezler sonra, dilin kilitleniverir, çenen tutuluverir. Dilini kilitler adamın, söyleyemez.

Hani biliyorsun ya, hem de sahabeden birisi, Alkame nâmında ensârdan bir zât varmış. Ensâr demek, Peygamber Efendimiz emr-i ilâhî ile Mekke'den Medîne'ye hicret buyurduğu vakitte, kâfirlerin eziyet ve cefâsından, Allah emretti, öyle gitdi, korkmadı Peygamber, kaçmadı da, târihlerin yazdığı gibi değil öyle, "ve lem yahşe illallah", Resûlullah bir şeyden korkmaz hiç, Allah'dan gayrı, Medîne'ye geldi, Medîne'de müslümanları bağırlarına basanlara, Peygamber'e îmân edenlere, müslümanları bağırlarına basanlara, ensâr tabîr ederler, ensâr. Yardımcı demek, Türkçesi.

Bir zât-ı muhterem vardı, ibret olsun diye söylüyorum. Çünkü hadîs-i şerîfde var bu, Ramazan hakkındaki hadîsde bu da var, zuhûr etdi şimdi, geldi aklıma. Bu ensârdan olan bu zât, ölüm yatağına yatdı. Peygamber'in yakını, sahabesi, ensârı. Allah medh ediyor Kurân'da ensârı. Peygamber medh ediyor ensârı. O zâtın ismi Alkame'ydi, radiyallahu anh, yatdı yatağa. Fakat konuşuyor ama tevhîd edemiyor, "Lâ ilâhe illallah" diyemiyor. Tutmuşlar çenesini, kilitlemişler. Resûlullah'a haber verdiler. "Yâ Resûlallah, Alkame son nefesinde fakat tevhîd edemiyor. Konuşuyor, başka şeyler söylüyor fakat tevhîd edemiyor, lâ ilâhe illallah diyemiyor".

Senin elinde değil "Lâ ilâhe illallah" demek, Allah sana dedirdi, seni Allah buraya çağırdı bugün, bedâva gelmedin buraya. Allah seni davet etdi buraya. Sen Allah'ın davetlisisin bugün. Orucu sen tutmadın, Allah tutdurdu, sana lâıyk gördü oruç tutmayı. Sen namaz kılmadın, Allah sana lâıyk gördü, kendisine huzûrunda secde etdirecek sana. "İsteyin" diyor Allah "vereceğim" diyor, "ne isterseniz". "Beni seven yok mu?" diyor, her gün, her gün, her gece. Her gece! "Beni seven yok mu, onları seveyim ben". "Bana istiğfâr eden yok mu, onların günahlarını affedeyim". "İsteyen yok mu benden isteyen, istediğini vereyim" diyor. İşte hep söylüyor sana. Bir pazar açılmış. Ramazan pazarı bu. Allah pazarı bu.

Resûlullah Efendimiz geldi Alkame'nin yanına, Alkame konuşuyor, "Yâ Resûlallah" diyor fakat tevhîd yok. Hemen Cenâb-ı Peygamber içeri geçti, onun efrâd-ı âilesini topladı, sordu annesine, "Alkame namaz kılmaz mıydı evde?".

Bazıları var ya, câmide namaz gösterir, namaz kılar, mürâî derler ona, kenarda Allah'ı unuttur. Halkın içinde Allah der, kenarda Allah'ı unuttur. Yaptığı ibâdeti gösteriş için yapar, görsünler, sofı desinler diye. Mürâî derler bunlara. Bunda şirk-i hafî vardır. Her şeyi Allah için yapacaksın, kul için değil. Kul sana kötü demiş, iyi demiş, hiç nazar-ı itibâra alma. Allah sana iyi desin. Şundan kork, kalbin titresin, Allah kötü derse sana ondan kork.

"Namaz kılmaz mıydı?". "Kılardı Yâ Resûlallah". "Kurân?". "Okurdu Yâ Resûlallah". "Tesbîhatına?". "Devâm ederdi Yâ Resûlallah". Peki nedir bu? Bu nedir bu? Tevhîd edemiyor, lisan tutulmuş, dil tutulmuş, tevhîd edemiyor. Alkame, ensâr bu! Resûlullah'ın arkadaşı. Resûlullah'ın nazarına uğramış. Nasıl oluyor bu? Annesine sorunca, annesi başladı ağlamaya. Dedi ki, "Âilesini benden üstün tutar idi. Benim sözümünden üstün tutardı, o tarafa daha çok meyl ederdi. Beni dinlerdi ama ona meylederdi".

Eyvâh! Eyvâh! Anneye el kaldıranlar. Eyvâh! Anneye ismiyle çağırınlar. İsmiyle annesini çağırınlar. "Efendi, şaka yaptım". Şaka da olsa, vay olsun, azâb olsun, annesini ismiyle çağırınlar! "Anne" diyenlere azâb olsun. "Anneciğim" diyeceksin, zillet kanatlarını önüne sereceksin. "Babacığim" diyeceksin. Kâfir olsa, kiliseye götürmeyeceksin ama kiliseden alıp sırtına evine getireceksin. Bir adamın annesi fâhişe olsa, kerhâneye götürmez, kerhânenen alıp sırtında evine getirecek.

"Âilesinin sözünü benden üstün tutardı" diyor. Efendimiz dedi ki, "Hakkını helâl et. Bundan dolayı oldu hanım. Bundan Alkame konuşamıyor". Dedi, "Dokuz ay on gün karnımda taşıdım onu Yâ Resûlallah" dedi, "sonra iki sene meme verdim. Bu yaşa gelinceye kadar her gece uykularımı terk ederdim. Alkame biraz geç kalsa, pencereden bakardım, ne oldu çocuğa bir şey mi oldu diye". "Öyleyse odun getirin, Alkame'yi yakacağım" dedi Cenâb-ı Peygamber. "Odun getirin, Alkame'yi yakacağım". "Anneyim ben buna tahammül edemem" dedi kadın. "Peki bu azâb dünya azâbıdır, gelip geçicidir, sen râzı olmazsan evlâdından evlâdın tevhîd edemiyor, dili tutulmuş, çenesi kilitlenmiş, nârda kalacak". Onun üzerine, "Râzıyım Yâ Resûlallah" der demez hemen Alkame, "Lâ ilâhe illallah" ve "Muhammedü'r-Resûlullah" dedi, kelime-i münciyeyi söyledi.

Onun için söyleyemezsin, tutarlar adamın dilini sonra. O seksen sene namaz, seksen sene oruç filan, bunlar, bir kerre "Lâ ilâhe illallah" demek içindir, a benim müslüman kardeşim. İlle bu tevhîdle. "men kâne âhir kelâmuhû Lâ ilâhe illallah dehale'l-cenne". Son sözü bir adamın, "Lâ ilâhe illallah" olursa, o adam cennete dâhil olur. Bitdi, o kadar.

İbâdet tâatına dâim ol. Bu tevhîd, cennetin sekiz derecesini feth ü küşâd eyler. "Lâ ilâhe illallah". Sekiz cennetin derecesi tevhîdle açılır ve "Muhammedü'r-Resûlullah" şefâatıyla. Cennet sekizdir. Sekiz cennet vardır, yüz derecâtı vardır. Yüz derecât-ı ilâhiyyeye nâil olmak isteyenler bu tevhîde devâm etmelidir ve tevhîde sâhib olmalıdır. "Lâ ilâhe illallah"a.

Kîni çıkar kalbinden. Kalbinden kîni, süm'ayı, riyâyı, hıkdı, fitneyi at kalbinden. Hakk'dan gayrını çıkar, kaldır at. Ne malına sevgi göster, ne evlâdına. Allah'ı sev. Hepsi sana mutî olacak o vakit. Allah'a teslîm olursan, Allah'ı seversen, bütün mahlûkât sana mutî olacaktır. Sana itâat edecektir yani, senin peşinden gelecektir. Kalbini tathîr eyle, temizle. Kalb temizliği de işte, Hakk korkusuyla dökülen gözyaşıyla olabilir. Ne deniz in suyuyla, ne nehrin suyuyla, Hakk korkusuyla akan gözyaşıyla. Yüz siyahlığı, kalb siyahlığı böyle tathîr olunur. İstiğfâr ile olur tathîrât ve günahlara tövbe ederek olur.

Bak, tertemiz bir elbise giydin sırtına. Söylüyoruz. Oruca girdin, Ramazan'a erişdin, yepyeni bir elbise giydin sırtına. Bembeyaz bir elbise, takvâ elbisesi giydin. Bunu kirletme Ramazan'dan sonra. Bırak artık cehâleti. Bırak dalâleti. Kötülüklerden hayır gelmez.

*Gel mescide meyhâneden
Hayır gelmez mestâneden
Tehîr etmek yâ neden
Gel tövbeye gel tövbeye

Bin bin günâh etdin yeter
Rûyin siyâh etdin beter
İsyân-ı Hakk'dan ne biter
Gel tövbeye gel tövbeye*

Yazık! Allah'a koş! Allah'a koş! Açmış, yerle semâ kadar arası, mağfiret-i ilâhiyyeye seni çağırıyor, seni rahmetine çağırıyor. Koş! Allah'a koş! Allah'a koş! Allah'a koş! İstedğini bulacaksın, istediğini alacaksın. Yapmazsan çok pişmân olacaksın. Ellerini ısıracaksın. Sakal ve saçını yolacaksın.

Hele o âşikâre oruç yiyenler! Hele o müminlere hakâret edenler, o şekilde oruç yiyerek. Yâhu, oruç bile yese insan, terbiyeli edebli olmalıdır. Bırak sen müslümanlara karşı oruç yemeyi, bak dinle beni, komşun hıristiyan olsa, onun da perhizi olsa, onun yanında et yeme. Ayıptır. Bırak sen dînî nokta-i nazarı şimdi. Bir de edeb meselesi vardır yâhu. Komşunda cenâze var, sen burada radyo açıyorsun. Hele Allah'dan korkmadan ezân-ı Muhammedî okunurken, Allah ezânı dinlerken, melekler ezânı dinlerken radyosunu kapamayanlara, televizyonunu susdurmayanlara, yazıklar olsun! Allah dinliyor ezânı. Vallâhi Allah dinliyor! Melekleri dinliyor. Kapa, sen müminsin. Kapamazsan sonra ağzın î mânâsız kapanır, gözün î mânâsız kapanır, cemâlden mahrûm olur. Burada mahrûm olan orada da mahrûm olur. Burada Hakk'ı görmeyen orada kör olur. Burada da kör olur kalb gözü.

Hele âşikâre oruç yiyenler! Allah'dan korkmadan, mümin kardeşlerine hakâret edenler. Beyinsiz! "Allah'ın bildiğini kuldan ben niye saklayayım". Efendiler! Allah'ın bildiğini kullar bilseydi eğer, saklamasaydık eğer, Allah'ın bildiğini kullar bilseydi, ben buraya çıkıp size vaaz edemezdin, sen de benim karşıma oturup benim yüzüme bakamazdın, suçlar ortaya çıkıverince böyle. Ki yarın yevm-i kıyâmetde böyle olacak, defter-i a'mâl ortaya dizilecek. Doksan dokuz sicil böyle bir uçdan bir uca dek. En ufağından en büyüğüne varasıya kadar, gizlisine âşikârına varasıya kadar hepsini sayacak dökecek o kitap, o defter. Ve Allah diyecek, "Oku kitabını!" Bak, gör, neler var, haber veriyor, teyp gibi böyle, hepsini haber verecek. O vakit kepâzelik olacak. "Efendim, Allah'ın bildiğini kuldan niye saklayayım". Hiç

irfânın yok mu, bu sözü nasıl konuşuyorsun sen, akli başında bir adamsan eğer. Allah'ın bildiğini kuldan saklamıyorsan eğer, Allah'ın çok bildikleri var, hükûmetden sakladın sen bunu, kuldan da çok sakladın ve öğrenmelerini de istemiyorsun. Haydi haydi daha basitini söyleyeyim, çıkar pantolonunu, donunu, donsuz dolaş. Allah görüyor, biliyor donunun içindekini. Allah'ın bildiğini kuldan saklama bakalım haydi. Basitden bahsedeyim ben sana haydi şöyle. Onu da yapanlar var ya. Çünkü "el-hayâu mine'l-îmân". Hayâ olmayınca, îmân olmaz. Îmân olmayınca da hayâ olmaz. İkisi birbirine bağlı onların. Allah sonumuzu hayreylesin.

Şurada bir kıssa anlatayım size ve nihâyet verelim Ramazan sohbetimize. Sizi belki sıkdım, üzdüm ama bunda bir kasdım yok şahsî, ferdî olarak, sırf Allah rızâsı için sizi Hakk'a davet etmek için söyledik. Allah şâhid olsun. Yerler şâhid olsun. Melekler şâhid olsun. Sırf Allah'a davet etmek için konuştum size böyle. Sakın bana gücenmeyin. Konuştuğum sözler belki size dokunabilir, bazı sözlerim, fakat bunu hüsn-i niyetle alınız. Sizden korktuğum için konuşmuyorum bunu. Kalbinizi kırmış olmayayım Ramazan'da. Üzüntüyle gitmeyin buradan. Buradan çıktığın vakitte saâdete er, safâya er, safâya er. Allah'la mülâkat yapıyorsun. Allah'la konuşuyorsun. Allah'a ibâdet edeceksin, Allah'a secde edeceksin. Allah'ın kelâmını işitiyorsun, Allah Resûlû'nün tatlı sözlerini işitiyorsun.

Bir Ramazan günü, bir mecûsînin çocuğu dışarı çıkmış, elinde ekmekle. Mecûsî. Biliyor musun mecûsî neye derler? Ateşpereste derler. Ateşe tapana mecûsî derler.

Zamânımızda nice ateşperestler vardır, nice paraperestler, kadınperestler vardır, taparlar ama isimleri islâm ismidir, nüfus kağıtlarında kayıtları vardır, islâm kaydı vardır. Acaba Allah'ın îmân kütüğünde isimleri, kayıtları var mı acaba? Onu düşünmez hiç. Müslümanım diyorsun, yüreğin titresin, "Yâ Rabbi, îmân ile beni yaşat, îmân ile beni öldür, sâlihlerle ilhâk eyle". Gece gündüz buna yalvar. "ihdine's-sırâta'l-müstakîm" de. Sırât-ı müstakîmde dâim ve kâim olmayı Allah'dan dile. Çünkü senin mücerred iddian budur, bir de Allah'ın bir îmân defteri vardır ki o defterde isimlerimiz kayıtlı mı acaba? Bilmiyoruz. Yâ Rabbi, oruçlunun duâsı müstecâbdır, o îmân defterinde, saîdler defterinde isimlerimiz kayıtlıysa orada ibkâ et isimlerimizi. Şakîler defterinde kayıtlıysa oradan imhâ et yâ Rabbi. Sen oruçluların duâsını kabûl edersin.

O mecûsî, ateşperest, çocuğu ekmek almış, dışarı çıkmış, müslüman mahallesinde. O mecûsî çocuğu tutmuş kulağından, demiş, "Müslümanlar oruçlu. Ayıpdır, git içeride ye" demiş. Ateşe tapıyor, yani Allah'a şirk koşuyor, böyle bir adam. Çocuğunu müslümanların arasında ekmek yemekden men ediyor.

Söylemeden geçemeyeceğim, geçen akşam iftara davet etdiler, bir davete çağırdılar beni, gitdim, mecbûren gitdim oraya. İftar vaktinde herif sigara içiyor, iftara gelmiş, sigara içiyor. Böyle terbiyesiz insanlar var. İnsan oruçsuz da olsa orada bulunan oruçlulara hürmeten içmemesi lâzım gelir. Söyleyecektim, o bana şu cevabı verecek, "Kalbim temiz" diyecek o. Ben cevabını bilirim onun. Kalbi çok temizdir onun! Sigara içiyor iftar vaktinde, üç dakîka kalmış iftara, duâ ediyoruz biz sofranın başında, o sigara içiyor.

Ateşperest bu! Ateşperest, çocuğunu tutmuş kulağından, içeriye sokmuş, "Ayıp!" demiş, "müslümanlar oruçlu" demiş, "onların karşısında yeme!" demiş.

"Küllü âtin karib", her gelici yakın, çok yakındır her gelici. O zaman gelmiş, mecûsînin sayılı nefesleri dolmuş, ecel yastığına baş koymuş. Melekü'l-mevt gelmiş yanına, rûhunu kabz etmeğe. Allah Melekü'l-mevt'e emr ü fermân buyurmuş, "Yâ Melekü'l-mevt, onun rûhunu mecûsî olarak kabz eyleme. O benim Ramazan'ıma ve müminlere hürmet etdi, ona binâen onun rûhunu islâm olarak kabz eyle" demiş.

Sonra o mecûsîyi rüyâda görmüşler o şehrin ileri gelenleri yani manevî rütbelilileri. İleri gelen deyince aklına şu, bu rütbeli gelmesin. Manevî rütbeli bunlar. Senin kapında uşak diye durur, Allah indinde pâdişahdan daha yücedir o, Allah'a daha karîbdır. Sana hizmet eder o. Kapıda kul vardır sultândan içeri. Rütbeyle değildir.

"Efendim, büyük adam olursa, velî olamaz mı?" Olur. Adl ile kâim olursa, oturduğu iskemlenin mesûliyyetini idrâk ederse, ibâdullahın işini görürse, o vakit Hazret-i Ömer'in sancağı altında haşrolur. Yoo böyle olmazsa, Firavun'la beraber. Hiç bakmazlar bile yüzüne. "yu'rafu'l-mücrimûne bi sîmâhüm fe yu'hazû bi'n-nevâsî ve'l-akdâm, mücrimler yüzlerinden bilinir, tepe saçından yakalanarak yüz üstü cehenneme atılır". Bitdi o kadar. Dünyâda elini öpdüğümüz, ayağa kalkdığımız, önümüzden geçinceye kadar böyle kıyâmda durduklarımızın, kıyâmet gününde yılanlar gibi ayak altında süründüklerini göreceksiniz. "Tuuu! Ulan biz bu adamı büyük adam biliyorduk be! Bunu pâdişah biliyorduk, bunu reisicumhur biliyorduk, bunu kral biliyorduk filan. Yazıklar olsun, eyvaaah! Elini öpdük, hoca biliyorduk, hoca biliyorduk, elini öpdük. Tuuu! Suratına tükürelim bu herifin. İçi dışı bir değilmiş meğerse". Yaaa, böyle.

Şehrin ileri gelenleri görmüş maneviyyâtda. "Sen ne arıyorsun cennetde, sen cennete giremezsin, mecûsîsin". "Öyleydim ama" demiş, "o Ramazan'a ihtirâmım, Ramazan'a ihtirâmım, hürmetim, oruca hürmetim, müminlere olan saygımdan dolayı, Allah benim rûhumu mecûsî olarak kabz eylemedi, bana îmân nasîb eyledi, îmân tâcını koydu başıma" demiş.

Bunun ters tarafı da var. Bunun ters tarafı da var. Bak bir mecûsîyken Kurân'a, Kurân'ın nüzûl ettiği aya ihtirâm etmesi, oruca ihtirâm etmesi, onun necâtına sebep oldu, necâtına sebep oldu. Kurtuluşuna sebep oldu yani. Ama böyle yapmayanların da felâketine sebep olur sonra. Geçiyoruz.

"Lâ ilâhe illallah Muhammedü'r-Resûlullah". Bu cennetin anahtarıdır. Sekiz cennetin kapısı bununla açılır. Yüz derecât bununla feth olunur. Sonra bunu muhâfaza etmek için fener lâzım, fenerin dört camı lâzım. Bu, açık havada bir muma benziyor, bu "Lâ ilâhe illallah Muhammedü'r-Resûlullah". Mum yanıyor, rüzgar etraftan esiyor. Bunu fenere koymak lâzım.

Fenerin bir camı namaz. Hiç kurtuluş yok. Küçük, büyük, ne mezhebinden olursan ol, müminim, müslimim diyorsan, müslümanım diyorsan, namazını kıl. Hiç çâresi yok, kurtuluşu yok. Kıyâmet gününde evvelâ hesap namazdandır. Kulağına girsin. Yâ Rabbi teblîğ etdim

habîbinin kelâmını. Resûlullah'ın gözü nûrudur. "es-salâh kurratü aynî". "es-salâh imâdû'd-dîn". Dînin direği namazdır. Namaz o fenerin bir camı.

İkincisi oruç, Ramazan'da bir ay. Bazen yirmi dokuz olur, bazen otuz olur. Hasta olanlara şerîatin müsâadesi vardır. Hafif bir baş ağrısı, hastayız demek değil. Tutmak kudretine kâbil olmayan. Yâhud Allah'dan korkan bir müttakî doktorun vermiş olduğu fetvâ ile, müsaade ile orucunu yiyebilir. Ama gizli yer. Sefere giden orucunu yiyebilir, Allah müsaade etmiştir. Sonra ne yapar? Sonra tutar orucunu, kazâ eder sonradan. Ama hastayken de olsa, seferdeyken de olsa oruç tutmak daha hayırlıdır tutmamakdan. Çünkü oruçta sıhhat vardır, selâmet vardır, sıfatullah vardır. Oruç tutan bir adam mutlakâ sıhhate erer, hastalığı ilerlemez, geriler hastalığı. Fenerin bir gözü de oruçdur.

Fenerin diğer gözü zekâtıdır. Diğer gözü de hacdır.

O vakit ne oldu? İmân mumunu, imân nûrunu ibâdet çerçevesiyle çerçeveledik. Haaa, ahlâksız olursa bir adam, bu fenerin camı kırılabilir. Yani yaptığı ibâdetler "hebâen mensûrâ" olabilir. Çok adam var oruç tuttu, açlığı yanına kâr kaldı. Neden? Harâm helâl aramadı. Elli dört farza dikkat etmedi. Harâm helâl aramıyor hiç, yutuyor ne olursa. İçkiydi, fışkıydı, haramdı. "Efendi Hazretleri, öyle diyorsun ama ben bir kıvırcık kuzu aldım". Kıvırcık kuzu aldın ama parasını nereden aldın? Domuz etinden berbat olur sonra, hukûk-ı ibâd varsa içerisinde. Onun için kıldığın namaz bedavaya gider, tuttuğun oruç bedavaya gider. Ahlâkını dürüstleştireceksin. O fenerin de çerçevesinin dış tarafındaki telleri budur.

Bugünlük bu kadar kâfi çünkü vakit daraldı.

Yâ Rabbi buraya geldik, bizi boş çevirme. Rahmetinin tecellî etdiğini, mağfiretinin cûş u hurûşa geldiğini de biliyoruz, bizi buradan mahrûm gönderme. Ve Ramazan'ın feyziyle bizi feyizlendir ve şefâatiyle şâd eyle. Âhir kelâmımızı Kurân-ı Mecîd, Kelime-i Tevhîd eyle. Ehl-i islâmı nûr-ı tevhîdde cem eyle. Ehl-i islâmın âsîlerini islâh eyle. Ehl-i islâmın kalblerinden kîni, nefreti gider, müminleri birbirine sevdire. İlâhî, kalbleri çeviren sensin.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtın müstakîm.

Ramazan-ı Şerîf, Kur'ânı Kerîm ve Kadir Gecesi 1 Ağustos 1980 (19 Ramazan 1400)

Kâllallahu Te'âla fî Kitâbihi'l-Azîz

Eûzübillahimineşşeytânirracîm

Bismillâhirrahmânirrahîm

شَهْرُ رَمَضَانَ الَّذِي أُنْزِلَ فِيهِ الْقُرْآنُ هُدًى لِّلنَّاسِ وَبَيِّنَاتٍ مِّنَ الْهُدَى وَالْفُرْقَانِ فَمَنْ شَهِدَ مِنْكُمُ الشَّهْرَ فَلْيَصُمْهُ¹⁸¹

Sadakallahu'l-Azîm

Bir gönülde, bir kalbde, Allah'a î mân ve O'nun sevgili peygamberi Peygamberimiz Mahbûb-ı Kibriyâ olan Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâma î mân olmazsa, o kalb harâbdır. O kalb harâbdır ve aynı zamanda Şeytan evidir. Gene bir kalbde Allah ve Resûlüne î mân olup, o kalbde Allah ve Resûlüne muhabbet olmazsa, o kalb gene vîrândır ve harâbdır. Çünkü Mahbûb-ı Kibriyâ Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâm şöyle buyururlar. Yani Peygamberimiz, yüce Peygamberimiz, bu kâinâtın sebab-i hilkatî, bu kâinâtın yaratılmasına sebep olmuş ve Allah'ın Rahmân ve Rahîm isimlerinin tecessüm etmiş hâli ve rahmetinin insanların gözünde görünmesi için gönderilmiş, bütün âlemlere rahmet olarak gönderilen Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâm şöyle buyuruyor : "Birbirinizi sevmedikçe, î mân etmiş olmazsınız".

Her ne kadar bir adam, "Ben Allah'a inandım, kıyâmet gününe inandım" dese de, ki Kur'ân-ı Kerîm bunu haber veriyor, böyle saraheten, ¹⁸² وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يَقُولُ آمَنَّا بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَمَا هُمْ بِمُؤْمِنِينَ insanlardan birçok kimseler vardır ki, ben Allah'a inandım, kıyâmet gününe inandım der ama, onlar mümin değildir".

"Birbirinizi sevmedikçe î mân etmiş olmazsınız". Bu î mân meselesi çok mühim. Bu î mân meselesi, ebedî saâdetin miftâhı, anahtarı. Î mânsız gitmek felâketlerin en büyüğü. Hem dünyâda, hem âhiretde.

Ey azîz müslüman! Dînlenen dinlenir. Î mânlanan safâyâ erer. Muhabbetlenen Allah'la mülâkat eder, Allah'la sevişir, Resûlullah ile sevişir. Bak dinle!

¹⁸¹ Sure-i Bakara 185

¹⁸² Sure-i Bakara 8

"Birbirinizi sevmedikçe, îmân etmiş olmazsınız". Hattâ içimizde bulunan âsîler, yani ibâdetsiz ve tâatsız, Ramazan gününde âşikâre oruç yiyen, dolaşan müminlere, müslümanlara dahi, onlara dahi duâ edeceksin. Islahları için ve islâm dîninde bulunmaları için, a'mâl-i sâlihât işlemleri için duâ edeceksin onlara. Kâfirler müstesnâdır, kâfirlere duâ olmaz. Ancak kâfire îmân için duâ edilir, îmân etmesi için. Ki bunu Resûlullah sallallahu aleyhi vesellem, bize talîm buyurmuşdur. Bakıyorsun ki bir adam kâfirdir, onun hakkında, "Yâ Rabbi, buna îmân nasîb et" diye duâ edebilirsin. Âsî olan Ümmet-i Muhammed için de, "Yâ Rabbi, bunları ıslâh et" diye duâ edeceksin. Vazîfen. Çünkü Resûlullah gelmeseydi, kâfir bir lokma ekmek bulamaz, münkir bir yudum su içemezdi. Onun rahmetinden istifâde ederek ekmek buluyor ve su buluyor içmeye. Sen de O'nun parçasısın, O'nun ümmetisin, sen de O'nun gibi merhametli olacaksın, şefkatli olacaksın. Birbirinin hak ve hukûkunu gözetecek, birbirini seveceksin.

Onun için Resûlullah buyuruyor ki, sallallahu aleyhi vesellem, ben hemen hemen her dersimde bunu söylerim, "Birbirinizi sevmedikçe îmân etmiş olmazsınız". Birbirinizi dediği vakitte, Muhammedîler yani "Lâ ilâhe illallah Muhammedü'r-Resûlullah" diyenler. Ne kadar âsî olsa, ona inkisâr etmek doğru değildir, bedduâ etmek doğru değildir. Dâimâ ıslâhına gideceksin. Evlâdına da böyle. Evlâdına da böyle.

Abdullah el-Mübârek Hazretlerine birisi evlâdından şikâyet eyledi. Hazret-i Abdullah el-Mübârek ona sordu, "Evlâdına bedduâ etdin mi?" dedi. Kötü duâ yani. "Bedduâ etdin mi?" dedi. "Evet, etdim" dedi. "Sen evlâdını kötü yapmışsın" dedi. Dâimâ iyiliğe, dâimâ hayra! Bir müslüman dâimâ hayır sâhibi olacak. Eline, diline, beline sâhib olacak ve dâimâ insanları ve beşeriyeti kurtarmaya gidecek, necâta götürecektir. Vurmak, kesmek, kırmak, bunlar şehir içerisinde, hazar zamanında değil, küffâr-ı hâkisâr ile cihâd zamanında. Orada erkekliğini göster. Şehrin içerisinde, evine giden bir âile erkeğine vurmak yâhud bir komşunu incitmek yiğitlik değildir. Düşmanla göz göze geldiğin vakitte arkayı dönmezsen, o vakit erkek adamsın.

"Birbirinizi sevmedikçe, îmân etmiş olmazsınız".

İyi dinle! Bir daha söylüyorum. Ey delikanlı! Ey genç! Allah Resûlü'nün sevgilisi! Allah'ın sevgilisi! Allah seni sevmese, bugün seni buraya almazdı. Sana oruç tutmayı nasîb kılmazdı. Kendisine seni secde ettirmezdi. Sen, ben yaptım zannediyorsun, değil mi? Öyle zannet sen. Ey Allah ve Resûlünün sevgilisi!

"Birbirinizi sevmedikçe, îmân etmiş olmazsınız". Resûlullah diyor. "Beni her şeyinizden ziyâde sevmedikçe, îmânınız kemâle ermez". Îmânın kemâli Allah Resûlü'nü sevmektedir. Herşeyinden ziyâde. Malından, mülkünden, evlâdından, kasandan, rütbenden, herşeyinden ziyâde sevmedikçe îmân kemâle ermez. Resûlullah'a muhabbeti bu kalbe ekersen, muhabbet tohumunu, işin rengi değişir. Oruçdan ezâ duymazsın, oruçdan zevk duyarsın. Namaz kılmaya üşenmezsin, namazın müminin mi'râcı olduğunu yakînen bilirsin. İşitmişindir de gözünle görmemişsin ve tatmamışsındır. Namaz müminin mi'râcıdır, bunu gözünle görür ve tadarsın, Resûlullah ile aranda muhabbet oldu mu. Seni her ân Resûlullah gelip bulabilir, rûhâniyyeti. Hattâ bir hadîs-i şerîflerinde öyle buyurmuşlar ki, "Beni rüyâsında gören beni

görmüşdür. Beni rüyâsında gören mutlakâ beni bîdâr iken de görecekdir" buyurmuştur. Allah cümlemize nasîb etsin. Nasıl olur diye söyleme!

Vehhâbî itikadlı bir adam, kendisi sonradan tövbe etmiş o itikâdına, şöyle bir kıssa hikâyeye etdi bana. Bunu sen de dinle. "Mekke-i Mükerreme'den Medîne-i Münevvere'ye sünnet-i Resûl'e, Peygamber'in sünnetine uysun diye, deveyle gitmeye karar verdik" diyor. "Benim tutmuş olduğum devenin sırtında ben yara gördüm, yara olmuş hayvanın sırtı. Arab'a sordum Arap 'lâ şey' dedi" diyor, 'maleş maleş' dedi, 'bir şey değil' dedi filan" diyor. "İçim râzı olmayarak bindim hayvanın sırtına. Ve on beş günde Mekke'den Medîne-i Münevvere'ye vardık". Dinlene dinlene, on beş günde. Sünnet-i Resûlullah, ona ittibâen yapmış o işi. Tayyâreyle de gidebilirdi. Otomobille de varabilirdi, filan. Manah Meydanı var, içinde gidenler vardır. Gidenlere Allah tekrar nasîb etsin, gitmeyenlere helâl mal ile Huzûr-ı Resûlullah'a varmak ve orada muhabbet-i Muhammediyyeyi ifşâ ederek Resûlullah'dan şefâat beklemek ve şefâatine nâil olmak vardır. Çünkü Resûlullah buyurmuş ki, "Beni her kim ziyâret ederse benim ona şefâatim vâcib olur". "Hayâtımda beni ziyâret eder gibi, hayâtımda beni gelip gördüğünüz gibi, gene geliniz, gene hayâtımdaki gibi beni bulacaksınız" demiştir Peygamberimiz sallallahu aleyhi vesellem. Tabii görene! Köre ne! Bak şimdi dinle, iyi dinle! "Manah Meydanı var, oraya indik" diyor. Hayvan üzerinden hevdecî kaldırdılar, hayvan oradan bir fırladı, doğru Huzûr-ı Saâdet'e girdi" diyor. Peygamber Efendimiz'in Türbe-i Saâdetine yani. Peygamberimiz'in türbesi mescidin, câminin içindedir. "İçeri girdi hayvan" diyor, "deve geldi Peygamber'in muvâcehe penceresinin önüne başını koydu, başladı ağlamaya. Şikâyet ediyor yani, 'benim yaralı sırtıma yük vurdular' diye. Bunu görünce tövbe etdim" diyor.

Ne dedim az evvel? Sen görmüyorsun ama Resûl aleyhi's-salâtü ve's-selâm seninle beraberdir, rûhâniyyet-i Muhameddiyye. Senin muhabbetine, aşkına bağlıdır, muhabbetine bağlıdır. Sen burada namaz kılarken, "es-selâmü 'aleyke eyyühe'n-nebiyy" diyorsun. Manâsı, içinde Arapça bilenler belki var, "es-selâmü 'aleyke", selâm olsun sana. "Aleyke", muhâtaba denir yani yakın muhâtaba. Müfrede, bir kişiye, "es-selâmü 'aleyk" denir. "Es-selâmü 'aleyke eyyühe'n-nebiyy" dediğin vakitte, bilmiş ol ki rûhâniyyet-i Muhammediyye, "ve 'aleyke's-selâm" diye sana selâm vermektedir. Bunu duyabildin mi, o vakit namazdan bıkmazsın. Üşenmezsin de namaz kılmaktan, kaçınmazsın. Hattâ seni fuhşıyyâta çağırırsalar, nefsi emmârenin arzu ettiği en güzel şeyleri önüne koysalar, onlardan öğrenir ve sırt dönersin. Neden? Çünkü güzeller güzeline âşık olmuştun. İnsan güneş gördükten sonra yıldız bakmaz. Güzeller güzeli, nereye baksan O'nun cemâline dönersin, Hakk Sübhânehû ve Teâlâ Hazretleridir. Sen göremezsın başka, gözsüzlere pünhân imiş. Her nereye dönersen, ¹⁸³ فَإِنَّمَا تُولُوا فَنَّمَ وَجْهَ اللَّهِ, nereye dönersen, Hakk'ın cemâline dönmüş olursun. Hiçbir yerde Allah'ın nazarından kurtulamazsın. Seni her yerde görmekde ve sana senden yakındır. Ve O'na seslendiğin vakitte, "Yâ Rab" diye, cevap verir, der ki, "Lebbeyk, kulum benden ne istiyorsun? İşte istediğini benden". Hele Ramazan'da. Üç defa, üç kerre münâdî nidâ etmekde.

Oruç tutdun mu, orucu? Helâl lokma ile. "Tutdum". Helâl lokma ile açdın mı? Kasem ediyorum Allah'a, sekiz cennetin kapısı sana küşâd olundu o ânda. Cehennemin kapıları da

¹⁸³ Sure-i Bakara 115

kapandı. Vâh! Yazık olsun oruç tutmayan müslümana! Allah onlara da orucun lezzet ve tadını duyursun. Onları da Cenâb-ı Hakk irşâd buyursun. Gönüllerine ibâdet zevki versin. Resûlullah'a ümmet olduklarının kadr u kıymetini bilsinler. Ve islâm dîninin bir ferdi olduğunu hatırlarından hiç çıkarmasınlar. Ki sırât-ı müstakîm budur, hak yol budur.

Efendiler! Ramazan'ın bidâyeti rahmetdir, ortası mağfiret, âhiri "ıtkun mine'n-nâr", cehennemden âzâddır. Her gün yüzbinlerce nâra, cehenneme girmek üzerine vâcib olan kimse, nârdan yani cehennemden âzâd olmaktadır. Çünkü Resûlullah gene buyurmuş ki, "men sâme ramadâne ihtisâben gufire lehû mâ tekaddeme min zenbih, bir adam oruç tutdu mu, Allah'dan sevabını ümîd ederek, onun geçmiş olan, mâ-kabl olan günahlarını Allah affeder". Zekâtını verenler, namazlarını kılanlar, oruçlarını tutanlar, bunları ihlâs ile yaptılarsa eğer.

Bâhusûs oruç meselesi. Oruç Hakk ile kul arasındadır. Namaza riyâ girebilir, zekâta riya girer, sadakaya riya girer, gösteriş yani, ama oruca riya girmez. Çünkü oruç meselesi Allah ile kul arasındadır. Onun için Cenâb-ı Hakk buyuruyor ki, "Oruç tutanın mükâfâtı ancak bana âiddir". Yâ Rabbi, acaba nedir? Cennet midir? Söylemiyor. Cennetin hangi derecesidir? Onu da söylemiyor. Hûri midir, gılman mıdır, vildan mıdır? Onları da söylemiyor. Cennetin nimetleri mi? Onu da söylemiyor. Diyor ki, "Onun mükâfâtı bana âiddir. Ben vereceğim onun mükâfâtını". Allah orucun mükâfâtını, bu mükâfâtı kendi zâtına muzâf kılmaktadır. Müjde olsun oruç tutan kardeşimize!

Ramazan-ı Şerîf'in ehemmi mühim olmasının illetlerinden bir tânesi, Mektûb-ı Rabbânî olan Allah'ın Kitâbı Kurân-ı Mübîn'in Ramazan'da nüzûl etmesidir. Ramazan-ı Şerîf'de, Leyle-i Kadir'de Allah, Habîb-i Hudâ Efendimiz Hazretlerine Kurân'ı indirmeye başlamış. Beytül-İzzet'den Beytül-Mamûr'a, oradan Cebrâil aleyhisselâm ile yirmi üç senede ikmâl olunmuştur.

Yarın yevm-i kıyâmetde oruç huzûrullahâ çıkar, yani Ramazan, "Yâ Rabbi, bana müsâade et, ona şefâat edeyim, çünkü ben onu yemekden ve içmekden men etdim, senin rızâ-i şerîfin için yemeği içmeği terk eyledi". Kurân-ı Mübîn de Cenâb-ı Hakk'a mürâcaat eder, "Yâ Rabbi, ben de onu geceleri uykudan men etdim. Beni okumak için gece, ne yaptı, oturdu uykuyu terk etti". Allah her ikisine de şefâate izin verir.

Efendiler! Kurân-ı Kerîm'e bakan gözler, ateşde yanmaz. Kurân'ı tutan eller, ateşde yanmaz. Kurân'a bakan yüzler, ateşde yanmaz. Onlar cennetin nûruyla nûrlanır, Hakk'ın nûruyla nûrlanırlar. Allah Resûlü'nün muhabbetiyle muhabbetlenirler. Onun için Kurân-ı Kerîm'i okumasını bilmesen dahi, Kurân-ı Kerîm'i al böyle sayfalarını çevir, Allah sana aynı ecir verecektir gene. Yani ziyâret sevabı verecektir. Hazret-i Osman ibn Affân radiyallahu anh Hazretleri, kendisine hilâfet teveccüh edince, devlet işleri çoğaldı, giderken Kurân-ı Kerîm'i açar, sayfasına bakar, öyle giderdi. Sordular kendisine, diyor ki, "Kurân'a bakmak da bir ibâdetdir. Binâenâzâlik bu ibâdeti icrâ ediyorum". Okumasını bilmesen bile, abdest al, Huzûr-ı İlâhî'ye dön, Kurân-ı Kerîm'in sayfalarını hürmetle aç, bulacağını bulacaksın. Allah sana vereceğini verecektir, seni mahrûm etmeyecektir. Ama bir müslümana yakışmaz Kurân-ı Kerîm'i okumasını bilmemek. Hele cehâlet, islâmın en büyük düşmanıdır. Allah câhilleri sevmez. Câhil kimdir bilir misin? Allah'ı bilmeyen. İsterse on kamyon kitap okusun,

Allah'ı bilmedi mi adam câhildir. Allah'ı bilen, Allah'ı bulan, Hakk'da olan âlimdir, ârifdir. Gökde arama Allah'ı, kendinde bulacaksın. Nereye gidersen git, nerede olursan ol, Hakk seninle beraberdir. Seni görür, senin söylediklerini işitir. Senin düşüncelerinin hâlıkı O'dur. Kalbden geçirdiğin efkârı bile, onu dahi Cenâb-ı Hakk bilmektedir. Elbette onun da hâlıkı Allahu Sübhânehû ve Teâlâ Hazretleridir.

Bu Leyle-i Kadir meselesine gelince. Haftaya perşembeyi cumaya bağlayan gece olduğu için, birkaç söz söyleyeceğim. Hocaefendiler size derslerinde, vaazlarında Leyle-i Kadir hakkında çok şeyler söylemişlerdir. Benim size tavsiyem ayrı bir tavsiyedir.

Ârif olan kimse, dikkat et, kulağını benden yana ver, ârifsens, Allah sana akıl verdiyse, senin bu aklın kâmil bir akılsa, bütün hayâtının gecelerini, yaşadığın gecelerin her gecesini Kadir bilirsin. Kadir Gecesinde Allah'a isyân edilmez, değil mi, günah işlenmez. Allah Kadir'i saklamışdır, gizlemiştir Cenâb-ı Hakk Celle ve Tekaddes Hazretleri. Neden? Kullarım her geceyi ihyâ etsinler diye. Yalnız Ramazan'a mahsûs değildir. Bazen Ramazan'ın hâricinde de Kadir olabilir. Çünkü on gün evvel geldiğine göre Ramazan-ı Şerîf, Ramazan hâricinde kalabilir. Bayezid-i Bistâmî Hazretleri diyor ki, "Ben iki defa tesâdüf etdim, Ramazan'ın yirmi yedisindeydi" diyor. Ben şimdi size toptan bir haber veriyorum. Ârif olan kimseler, yaşadıklarının her gecesini Kadir bilirler.

Yakın bir zamanda bu geceleri bu gündüzleri leyl ü nehârı kaybedeceksin. Elinden malın mülkün çıkacak. Vücûdunu toprak alacaktır. Rûhun âlem-i ervâha hapsolunacak. Âlem-i ervâhda üç türlü muamele görürsün. Bak hangisini istiyorsan. Birisi, hükmü yemişsin idâm olmak için, idâm sehbâsını kurarlar, derler ki "asılacaksın buraya" derler, bakarsın idâm olacağın yere. Vallâhi böyle olacak, billâhi böyle olacaktır. Aklını başına al! Yakın bir zamanda! İkincisi, mükâfâtı kazanmışsındır, dünyâda bildin kadr u kıymetini ömrünün, ibâdet ve tâatda bulundun, kazanmışsın, mükâfâtı almak üzere beklersin, sıranı bekliyorsun kabirde. Üçüncüsü, Hakk'ın mahbûbu olursun, Resûlullah'ın sevgilisi olursun, yeşil kuşlar şeklinde, arş-ı a'lânın tahtında gene emr-i ilâhî ile, kürre-i arda da bazen iner dolaşırsın yani müsâade ederler. Üçden hâriç değildir.

Aklını başına al! Her geceni Kadir bil! Kadir Gecesi içki içilir mi? İçilmez. Her geceyi Kadir bilirsen, içki içmeyeceksin. Kadir Gecesi Allah'a isyân olur mu? Olmaz. Her geceyi Kadir bilirsen, isyân etmeyeceksin. Çünkü gizlemiş Allah. Tekrar tekrar söylüyorum. Ama yirmi yedisinde Kadir ilân etmişler hep beraber, Ümmet-i Muhammed'le beraber ibâdet yaparız. Belki Allah o gece, cümle Ümmet-i Muhammed'in itikâdı bunun üzerine olduğu için, bize ikrâm edebilir. Ona şübhemiz yoktur. Kadir de olmasa gene ikrâm-ı ilâhîyi alırız. Günde üç defa sesleniliyor. Üç defa, üç defa! "İsteyen yok mu benden vereyim. Günahına tövbe eden yok mu günahını affedeyim". Cennet isteyene cennet, cemâl isteyene cemâl. Dünyâ isteyene dünyâ, âhîret isteyene âhîret. Onun için Resûlullah buyuruyor ki, "Ümmetim kıymetini bir bilseydi Ramazan'ın, ne olduğunu anlasalardı, gece gündüz bütün ömrünün Ramazan'la geçmesini Allah'dan arzu ederlerdi" diyor.

Allah Kadir'i saklamışdır. Bak dinle beni! Benim söylediğimi iyi defterine kaydeyle. Peygamber zamanında olmadı mı? Olmuştur. Resûlullah sülûs-i âhir yani yirmisinden sonra tek gecelerde arayın diye buyurmuştur. Belki o seneye mahsûsdu. Rahmeten-lil-âlemîn olan

Peygamberimiz o seneye mahsûs öyle haber vermişdir. Aklını başına al, her geceyi Kadir bil. Allah Kadir'i gizlemiştir.

Allah velîlerini saklamıştır. Herkesi, her mümin kardeşini Allah'ın dostu bil, kimsenin kalbini kırmaya, gönlünü yıkmaya uğraşma. İnsan olamazsın. Yüz bin hac yapsan, bir gönül kırdınsa, Kabe'yi yıkmaktan berbaddır. Allah'ın sevdiği bir kulun gönlünü yıkdınsa eğer, kalbini kırdınsa, yüz bin defa hac yapsan faydası biraz güç olur. Alnın secdede çürüse Hakk'a mülâkat edemezsin. Dizlerin nasır tutsa Allah'la buluşamazsın. Gâfiller gökde ararlar, ârifler kalbde ararlar Allah'ı. Nereye dönersen Hakk'a dönmüş olursun. "Lâ ilâhe illâ Hû"dur, O'ndan başka bir şey yoktur. Vardır, birdir, şerîki, nazîri yoktur, evvel âhir O'dur, zâhir bâtın O'dur, her şeye kâdir O'dur, habîr O'dur, haber alıcı O'dur, gören O'dur, işiten O'dur, doyuran O'dur, öldüren O'dur, diriltten O'dur. Ancak O! O'na muhtaçsın. O'na muhtaç olduğun kadar ibâdetde bulun Allah'a. Cehenneme dayanacağın kadar günah işle. Ateşe ne kadar dayanacaksan, o kadar günah işle. Allah'a muhtaç olduğun kadar Allah'a ibâdet eyle. Ateşe dayanacağın kadar günah işle. Ne kadar dayanırsın acaba? Bassana elini bakayım. Nâr hak, nûr hak, cennet hak, cehennem hak. Cennet, cehennem hep bizim için hazırlandı. Allah diyen mahrûm olmaz hiç. Rabbü'l-âlemîn'e yürüyerek gelene Allah koşarak gelir. Allah'ı zikredeni Allah zikreyler.

Allah Leyle-i Kadir'i gizlemiştir, bütün ömürlerini ibâdetle geçirsinler diye. İki. Kurân'da ism-i a'zamını gizlemiştir, bütün Kurân-ı Kerîm'i okusunlar diye.

Hatim indirdin mi Ramazan'da? İndirmedin. Yazık, ömründen bir Ramazan gitdi. Bir daha Ramazan'a içimde çıkmayacaklar var. Belki beni göremeyeceksiniz. Niçin Kurân'ı okumadın? Kurân diyor, "Beni niye okumuyorlar" diyor. "Niçin beni okuyup tefekkür etmiyorlar, düşünmüyorlar" diyor. Sana bir ip Kurân, onu tuttuğun vakitte seni felâketden, girdabdan kurtaracak, seni cennete alacaktır, götürecektir. Niye Kurân'a tutunmuyorsun? Neden okumuyorsun Kurân'ı? Niçin dînine sâhib olmuyorsun?

Kurân'da Allah ism-i a'zamını gizledi, bütün Kurân'ı okusunlar için. Allah kulları arasında velîlerini gizledi. Kim velî bilmiyoruz. Herkes birbirine hüsn-i zan etsin, birbirlerine iyi muamele etsinler, hak ve hukûku gözetinler için. Bilmiyorsun Allah kimi seviyor. Hızır bile bilmez bazen. Haydi size zevkli bir kıssa anlatayım.

Bir zât hamama gitmiş, yıkanyormuş, Hızır aleyhisselâm da hamamdaymış. Hızır diye Allah'ın bir velîsi vardır. Allah sana ve bana çıkarsın yolumuza ama iyi mülâkat yapalım kendisiyle. Hızır aleyhisselâm da hamamdaymış, bakmış adamcağız kurnanın başında yıkanyor.

Birkaç dakika sizi oyalıyorum burada ama bir daha cuma günü son Cuma'mız, sonra koca bir sene buluşamıyoruz hepinizle. Kiminiz takkeyi sandığa kilitliyorsunuz, kiminiz tesbîhi bir tarafa bırakıyorsunuz. Öyle olmamalı. Bak Allah'a muhtaçız. Gözümüzün nûrunu söndürse, kimse gözümüze nûr veremez. Gökten yağmur yerine taş yağdırabilir. Yer insanı yutabilir. Milyonlara mâlik olursun, bir yudum su içemezsin, bir lokma ekmek yiyemezsin. Kork Allah'dan yani. Allah'ı sev. Muhtaçsın Cenâb-ı Hakk'a.

O zât yıkanmaya çalışıyormuş, Hızır aleyhisselâm da orada. Hızır aleyhisselâm demiş ki o ihtiyara, "Baba" demiş", gençler de orada yıkanıyorlarmış karşı kurnada, "sen gençliğinde ihtiyarlara hizmet etmedin mi hiç?" demiş. "Neden soruyorsun oğlum?" demiş. "Bak gençler karşıda yıkanıyorlar" demiş, "seni yıkayan yok" demiş. Dikkat buyur, sözün altına git hâ! Düşün sözü. "Gençliğinde ihtiyarlara hizmet etseydin, Allah da seni bugün burada mahrûm etmez, sana hizmet etdirirdi" demiş.

Sana söylüyorum! Gençliğinde babana, annene, dedene hürmet ediyorsan, sen de yarın dede, baba olacaksın, hürmet göreceksin. Onlara hakâret etdinse, sen de hakîr olacaksın, yakın bir zamanda. Unutma bunu, kafandan çıkarma! "Param var benim". Paranı alırlar, tımarhâneye atarlar adamı sonra, vasî tayîn ederler. Allah'dan kork! Onun için ebeveynine ihsânda bulun. Annenin ve babanın ayaklarının altını öpeceksin, üstünü değil, altını. Tabanını öpeceksin, altını. Yazık! Dokuz ay seni karnında taşıdı, seni sarı etle büyütdü, sonra senin pisliliğini yıkadı iki sene, üç sene, dört sene. Bir sinek seni mağlûb ediyordu, kara sinek. Onu kovmakdan âcizdin sen. Sana süt verdi, gece uykularını terk eyledi. Vallâhi yetmiş sene ona hürmet etsen, annene ihsânda bulunsan, karnındayken annenin rahmine vurduğun bir tekmenin hakkını ödeyemezsin. Tuh! Yazık sana! Muhammedî böyle olmaz, Resûlullah'ın ümmeti. Hazret-i Peygamber'e lâîk olan bir ümmet ol. Ebeveynine, ihtiyarlara hürmetkâr ol. Öyle emrediyor Allahu Zü'l-Celâl ve Tekaddes Hazretleri. İtâat edersen, ihsân edersen anana, babana, ihtiyarlara hürmetkâr olursan, sen de yarın ihtiyar olacaksın, sana da hürmet ederler. Yapmazsan yapmazlar. "Men lâ yerham lâ yurham", merhamet etmeyene merhamet etmezler. Komşunun karısına, kızına bakdın mı, senin de karına, kızına bakarlar. Gözüne sâhib ol. "Efendim, açık". Allah senin gözüne kapak vermiş, kaparsın gözünü sen bakmazsın. Komşunun malı, kanı, canı, nâmusu, dîn kardeşinin, vatan kardeşinin, sana haramdır. Kanı, canı, her şeyi. Muhâfaza edeceksin onu sen. Ayıpdır. Eskiden külhanbeyi diye beğenmediğimiz tulumbacılar, mahallenin iffet ve ırzını beklerlerdi. Şimdi bakıyorsun ki tahsîl etmiş, nâmus düşmanı, canavarı olmuş. Ne oldu bu millete! Bu Türk delikanlısı, nişanlısının yüzüne bakamazdı, kızarırdı yüzü, utanırdı. Şimdi komşusunun, arkadaşının karısına bakmakta. O gözler patlayacak yakında. Ve aynı hakâreti kendileri de görecekler. Hiç unutmasınlar. Tövbe istiğfâr et Allah'a, Allah tövbeleri kabûl eder. Cehâletle yapılan günahlar affolur. Tövbe et, geri dön, rucû et. Allah affetsin. Sonra kaldıramazsın, çok ağır gelir sonra sille. Allah sillesinin sadâsı yokdur, bir vurdu mu devâsı yokdur, davâsı da yokdur.

Dedi, "Evlâdım, biz vaktiyle ihtiyarlara hizmet etdik ama" dedi o ihtiyar, "gençler, zamâne gençleri şimdi, onlar bize bakmıyorlar" dedi. "Yaaa, öyle mi?" dedi Hızır aleyhisselâm. "Öyleyse ben senin arkamı sabunlayayım" dedi. "Hay Allah râzı olsun" dedi. Hızır aleyhisselâm ihtiyarın arkasını sabunlamış. İş biter bitmez, ihtiyar dönmüş, "Bak görüyorsun ya" demiş, "vaktiyle biz, ihtiyarlara hürmet ettiğimiz için, Cenâb-ı Allah şimdi ne yaptı, seni gönderdi bana, Hızır aleyhisselâmı, Hızır'sın sen" demiş, "benim arkamı sabunlatdı" deyince, Hızır şaşmış. "Gençler arkamı sabunlamadı ama biz vaktiyle ihtiyarlara hürmet ettiğimiz için, Allah benim sırtımı Hızır'a sabunlatdı" demiş.

İki defteri varmış Hızır aleyhisselâmın. Bir tânesi Allah'ı sevenler defteri, diğer defter Allah'ın sevdikleri defteri. İki defter var, sen hangisindensin bakayım? Üçüncü olma sakın hâ! Ya Allah'ın sevdikleri defterine ismin yazılsın, ya Allah'ı sevenlerin defterine ismin yazılsın. Allah'ı seviyor musun, Resûlullah'a tâbi olacaksın. Yalnız sakalla, şalvarla değil, pabuçla

değil yalnız. Ahlâk-ı Muhammediyyetle. Sakal sünnet-i seniyyedir, geniş giyinmek hayırlıdır ama hiçbir zaman insan kıyâfetle ne dervîş olur, ne insan olabilir. Câhil adamın başına sarığı giydirdirsen hoca olamadığı gibi, bir adam sôfî kıyâfetine girse de, kendisi eğer hazmetmediyse ahlâk-ı Muhammediyyeti, çirkin olur yani, çok çirkin olur. Onun için ahlâk-ı Resûlullah'a ittibâ edeceksin. Sakalını da koyverebilirsin. O ahlâk-ı Muhammediyye ile mütehallık isen o sakal sana hakîkaten “nûrun alâ nûr” olur. Şalvarın da “nûrun alâ nûr” olur sana. Yoksa kerâmet yalnız sakalda, şalvarda zannediyorsan aldanıyorsun. Onlar kıyâfet-i veliyyullahdır, evliyâullahdır ama insan hiçbir zaman o kıyâfetle evliyâ olamaz. Kıyâfete girmiş olur yani. Darılmak gücenmek yok. Sözümlü de ters anlamaya lüzûm yok. Kimsenin de aleyhinde değilim. Ben hak ve hakîkati söylüyorum, isteyen kabûl eder, isteyen kabûl etmez. İş, Allah Resûlü'ne lâayık olmak.

Hani biliyorsun ya, bazı ahmak adamlar, kesiyoruz dersi, bazı ahmak adam, kendisine kabir hazırlatıyor, kabir. Binlerce lira verip kabir hazırlatıyor kendisine. Öldüğü vakit kabri hazır olsun diye. Böyle şeye kafanı yorma. Öldüğün vakitte seni meydanda bırakmazlar, bir çukura adamı koyarlar. Ama süslü olmaz da dış tarafı, içerisi süslü olur. Bazısının dışı süslü, içerisi harâbdır kabirlerin. Birçok kabirler var dışları çok süslüdür, ziynetlidir fakat içleri harâbdır. İçerileri yılan ve çıyan doludur. Bazı kabirlerin dış tarafları harâb, içleri mamûr ve cennetin odalarından bir odadır, cennet bahçelerinden bir bahçedir.

Böyle bir zât-ı muhterem, böyle düşünen bir zât, bir veliyyullah'a gitmiş, onun velî olduğunu bilmiyor o, “Âh içim istiyor”, “Ne istiyor?”, “Medîne'de öleyim” demiş, “Medîne'ye gideyim, Peygamber Efendimiz'in orada öleyim istiyorum” demiş. “Evlâdım” demiş, “güzel bir fikrin var ama, bunu düşünme böyle. Sen Resûlullah'a lâayık olmaya çalış. Peygamber-i Zî-şân'a lâayık olmaya çalış. Yani sen Medîne'ye lâayık olmaya çalış. O vakit sen burada da ölsen seni oraya götürürler” demiş. “Yoksa orada olursan ahlâkın buranın ahlâkı gibiye, oradan seni buraya atarlar” demiş. Çünkü herkes fevc fevc Huzûr-ı Rabbü'l-âlemîn'e götürülecek. Yani böyle birer birer değil. Birer birer ama şöyle. “Hırsızlar gelsin”. Milyonlarca adam kalkacak. Sonra birer birer hesap görülecek. Hırsızlar hırsızlarla, kâtiler kâtilerle, cânîler cânîlerle, zâlimler zâlimlerle beraber. Ârifler âriflerle beraber. Onun için Cenâb-ı Hakk, ¹⁸⁴ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ ¹⁸⁴ وَكُونُوا مَعَ الصَّادِقِينَ, ey müminler, Hakk'dan korkunuz, sâdıklarla, dürüstlerle, nâmuslularla, müminlerle, iyi insanlarla beraber olunuz” diyor Cenâb-ı Allah, Sûre-i Tövbe'de.

“Ama Efendim ben böyle istiyorum” deyince, “Peki öyleyse, ben sana göstereyim” demiş. Şöyle yüzünden perdeyi kaldırıvermiş. İnsanın gözünde perde vardır. O perdeyi sen göremezsın. Allah o perdeyi bir kaldırırca çok şey görürsün. Ama bir daha gülemezsin, gülmesi güç olur biraz. Şöyle kaldırmış, bir de bakmış ki, Medîne'de ölüp de Resûlullah'ın ahlâkıyla mütehallık olmayanları başka şehirlere atıyorlar, gönderiyorlar. Neyse ahlâk-ı zemîmesi, lûtfi ise, diyâr-ı lûta, zânî ise eski devirde zinâ ile helâk olan bir kavmin içerisine atıyorlar onları, gönderiyorlar. Herhangi bir şehirde, Resûlullah sallallahu aleyhi vesellemin ahlâkına bürünmüş, şemme-i Muhammedîyi duymuş, Allah boyasıyla boyanmış kimseleri de Medîne'ye getiriyorlar. Sonra demiş, “Oğlum aklını başına al. Gördün ya, bak görüyorsun,

¹⁸⁴ Sure-i Tövbe 119

gördün. Sen Medîne'ye lâîk olmaya çalış. Burada da olsan, seni Resûlullah'a vuslat ettirirler". Acaba anlatabildik mi?

Ey müminler! Mücerred Kadir Gecesine işi bırakmayınız. Kadir Gecesi, işte söylediğim gibi, üç yüz altmış beş geceden bir gecedir. Ârif olanlar, ömürlerinin her gecesini Kadir bilirler. Yarın kıyâmet gününde, ibâdet eden müminler de üzülecekler, etmeyenler de üzülecek. Edenler, "Keşke bilseydik ibâdetin kadr u kıymetini, daha çok Allah'a kulluk yapsaydık" diyecekler. Yapamayanlar da üzülecekler, "Hiç olmazsa biz bu kadar yapsaydık" diye. Aklını başına al. Son pişmanlık fayda etmez. Ömür geçtikden sonra bir daha geri dönmek yoktur. Kervan bir kalkdı mı gider. Onun için her geceni Kadir bil. Her gününü Bayram bil. Günah işleme, günahdan kaçın. Hakk'ın ibâdet ve tâatına koş. "Ben gencim, sonra ibâdet yaparım" deme. Bunlar helâk olmuşlardır. On iki yaşında bir çocuk, erkek çocuğu on iki yaşına vâsıl oldu mu, kendisine namaz ve oruç farz olur. Hemen evlâdlarınızı Allah yoluna getirin. Döverek değil, söverek değil, tatlı sözlerle, onları okşayarak Allah yoluna getiriniz. Hısım akrabânız, konu komşunuza sâhib olunuz, onları Allah'a çağırınız. Kötülükle değil, onları hakîr görerek değil, duâ ederek, hem kendilerini Hakk'a getirin, hak sözler söyleyin, hem de aynı zamanda manevî olarak, "Yâ Rabbi bunun kalbini islâma çevir, îmâna çevir" diye duâ etmen lâzımdır. Ve Hakk yoluna getiriniz. Ve ibâdetden kaçınmayınız. İbâdet eden âlî olmuşdur. Allah'a kul olanlar iki cihâna sultân olmuşlardır, Allah'a kim kulluk yapıdıysa.

Vay olsun Ramazan'ın kadr u kıymetini bilmeyenlere! Müjde olsun, tûbâ! Onlara beşâret veririk ki, Ramazan'a hürmet edenler âlî oldular, Hakk'ın cennetine dâhil oldular, günahlardan yundular, tertemiz oldular. Artık bundan sonra, Ramazan'dan sonra günahlara giderek o temiz elbiseyi kirletme! Yakın bir zamanda seni ölüm bulacak, ölüm bulduğu vakitte seni temiz bulsun. Alın açık, kalbin pâk, Allah'a yarar bir kul, Peygamberimiz sallallahu aleyhi vesellem bile senin vuslatında senin yanında bulunsun. Bak ne diyorum, bir daha söylüyorum. Ölüm ânında Peygamber senin yanında bulunsun istiyor musun? Onun sünnetini ihyâ et ve dînine hürmetkâr ol ve dînini malınla, canınla, her şeyinle müdafaaya hazır ol. Onun için gözünü budakdan sakınma, ateşden kaçınma. Ölüm ânında Resûlullah gelir sevdiklerine, rûhâniyyet-i Muhammediyye gelir. Allah cümlemize nasîb etsin. Müjdeci melekler müminlere haber verirler, ¹⁸⁵“إِنَّ الدِّينَ قَالُوا رَبُّنَا اللَّهُ ثُمَّ اسْتَقَامُوا”¹⁸⁵, şu kimse ki, Rabbim Allah dedi ve istikâmetde bulunduysa, yani îmânda dâim ve kâim oldu, eline, beline, diline sâhib oldu, Allah'ın emirlerini tuttu, nehiyelerinden, yapma dediklerinden kaçındı, bunlara ölüm ânında müjdeci melekler gelirler, onun ameline göre, derecâtına göre, "Ey mümin! Korkma, mahzûn olma, bak, kim geldi". "Kim?". "Sevgilin geldi, Resûlullah geldi sana". O ânda seninle buluşacaktır, seninle görüşecektir. Bunu unutma sakın hâ! Günahkârsa, "Üzülme, korkma, ebedî nârdâ kalmazsın, Allah'ın rahmeti ilişir. Niye ömrünü hebâyâ sarf edin" derler. Gene îmânlı olduğu için müjde verirler kendisine.

Onun için bunlar başımıza geleceklerdir. Önümüzde büyük akabeler vardır. Bunları düşünmeyerek günah işeyenler, Allah'a âsî olanlar filan, âkıbetleri korkunçdur. İşleri Allah'ın rahmetine kalmıştır.

¹⁸⁵ Sure-i Fussilet 30

Yâ Rabbi, cümlemizi habîbin Muhammed hürmetine nârından âzâd eyle. Çünkü Ramazan'ın evveli rahmet, ortası mağfiret, âhiri nârdan âzâd olmakdır. Şuraya toplanan ibâdullaha, cümle Ümmet-i Muhammed'e, onlara merhamet et, cümlemize merhamet et Yâ Rabbi. Âsîlerimizi ıslâh eyle. Müşküllerimizi hall u âsân et. Gönüllerimizden hubb-ı sivâyı çıkar, gönüllerimizi aşkullah, muhabbetullah ile münevver kıl. Bizleri tevhd nûrunda cem eyle. Birbirimize karşı olan nefretlerimizi muhabbete tebdîl eyle. Oruçlunun duâsını kabûl edersin, habîb-i zî-şânın böyle haber vermiş. Düşmanlıkları dostluğa, nefretleri muhabbete tebdîl eyle Yâ Rabbi. Vatanımızın iç düşmanlarını ve dış düşmanlarını sen biliyorsun, sana havâle etdik. Dînimizin düşmanlarını kahr u tedmîr eyle. Âsî olan Ümmet-i Muhammed'i ıslâh eyle. Islâha istidâdları olmayanları kahreyle, ıslâha istidâdlı olanları ıslâh eyle Yâ Rabbi. Kalbleri dîn-i islâma çevir, tevhd nûrunda cem eyle.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

Bayram
8 Ağustos 1980 (26 Ramazan 1400)

Kâllallahu Teâla fî Kitâbihi'l-Azîz
Eûzübillahimineşşeytânirracîm
Bismillâhirrahmânirrahîm

قَدْ أَفْلَحَ مَنْ تَزَكَّى * وَذَكَرَ اسْمَ رَبِّهِ فَصَلَّى * بَلْ تُؤْثِرُونَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا * وَالْآخِرَةَ خَيْرٌ * إِنَّ هَذَا لَفِي الصُّحُفِ الْأُولَى * صُحُفِ
إِبْرَاهِيمَ وَمُوسَى¹⁸⁶

Sadakallahü'l-Azîm

Başlarında akıl, gözlerinde ibret olanlar için, zamanların ihtilâfâtı, gecenin gündüzün gelip gitmesi, mevsimlerin ve ayların tebeddülâtı, akıllı olan kişiler için, ibret sâhibi bulunanlar için, büyük âyât u beyyinâtdır. Bak, Ramazan'ın evveli derken ortası, ortası derken âhiri ve son cumasına yetişmiş bulunuyoruz ki hemen bir kuş gibi gelip geçti. Ve bu yaşa geldik, yaşlarımız bu yaşa vâsıl oldu, gene ömürlerimiz, acısıyla, tatlısıyla meşakkatiyle, bir kuş gibi geldi geçti. Demek ki düşünülecek olursa, hayat, seriyyü'l-zevâl, çok çabuk gelip geçici.

Bundan murâdımız nedir? Ne demek isteriz? Bu âleme gelenler, buradan göçer ve giderler. Bu âleme gelmenin manâsını anlamak istiyorsan, bu âleme niçin geldiğini bilmek istiyorsan, bilmiş ol ki, Allah'a kulluk için geldin, Allah'a abdiyyet için geldin, Allah'ı bilmek, Allah'ı birlemek, Allah'ı tevhîd etmek, Allah'a ibâdet etmek, Allah'ı tanımak için geldin. Sonra buradan gene öteki âleme, ebedî âleme gideceksin. İşte bu da yani hayâtımızın böyle serîan geçmesi bize bunun pek yakın bir zamanda başımıza geleceğini ve önümüzdeki büyük akabelere yolumuzun uğrayacağını bize göstermekde. Tabii akli başında olanlar için, gözünde ibret olanlar için.

Çocuk doğar, sonra o hiçbir şeye muktedir değildir, kendisini bir sinek mağlûb edebilir. Bir karasinek, sivrisinek. Ondan dahi kendisini koruyamaz. Pekâlâ biz büyürüz de ordulara hükmederiz, reisicumhurlar oluruz, pâdişah oluruz da bir mikroba hükmedebilir miyiz? Edemeyiz. Orada da biz mağlûbuz. Geçiyoruz. Sonra büyür genç olur. Sonra delikanlı olur.

¹⁸⁶ Sure-i A'lâ 14-19

Sonra dinç olur. Sonra yaşlanır, ihtiyarlar. Ve sonra bu âlemden gider. İşte bu arada ne ekersen tarlana, âhirette onu biçeceksin. Onu söylemek istiyoruz yani. Bazı ahmaklar, hiçbir ibâdet yapmadan, Allah'dan bir şeyler bekliyorlar. Düşünmek lâzımdır ki, insanı helâya bile bedava sokmuyorlar. Şeytan evi olan hamamlara bile insan bedava gidemez. Çocuğun çalışması sana hiçbir korku ve ibret vermedi mi? Bakıyorsun çocuğun çalışıyor ve çocuğa soruyorsun, "Evlâdım yatsana, uykusuz kaldın" filan, "Aman imtihan var baba, yarın imtihanımız var, mutlakâ çalışmam lâzım benim, hocama karşı mahcûb olmayayım" diyor. Hiç sana bu sözün hiçbir tesiri olmadı mı?

Yarın imtihan var bizler için de. Bu ömür tarlasına ekdiğin amellerini biçeceksin, onlar için imtihan var. İştiddiğinle ne amel etdin? İştiddiğinle ne amel etdin? Hocaları dinliyorsun, güzel ama iştiddiğinle ne amel etdin, ne yaptın yani? Yapmakla da iş bitmez, ihlâs ile yapabildin mi? Gösterişsiz, riyâsız, süm'asız, tefâhürsüz, ne yaptın iştiddiğinle? Ömrünü nerede geçirdin? Gençliğini nerede yıpratdın? Parayı nereden kazandın, nereye sarfeyledin? İştiddiğin ilimle ne amel etdin, ne yaptın? Bunlar, her bir ferde birer birer sorulacaktır. Bir bardak içmiş olduğun soğuk suyun dahi hesâbı sorulacaktır. Allah buna kâdirdir.

Görmüyor musun, sana ibret olmadı mı, bu kadar mahlûkât-ı ilâhiyye var, gördüğümüz ve görmediğimiz. Hele vücûdundaki mahlûkât-ı ilâhiyye bu kâinâtdaki mahlûkâtdan daha belki ziyâde. Çünkü senin vücûdun âyet-i kübrâ. Büyük âlem yani. Kâinât-ı kübrâ, vücûdun. Bu âlem zâhirde büyük görünüyor, hakikatde senin yanında küçükdür ve senin için yapılmıştır. Cennet, cehennem, kitap, mîzân, arş, kürsü, kıyâmet, kürre-i ardın altımıza döşenmesi, semânın ref edilmesi, yıldızların bize olan fâideleri, güneşlerin, ayların fâideleri, kışların, yazların, yağmurların, hattâ hattâ senin kursağına inen bir lokma ekmeğin üç yüz altmış beş dereceden geçiyor, bunlar hep senin için yapılmış, sana hazırlanmış. Cennetin nimetleri senin için hazırlanmış. İmân eden, a'mâl-i sâliha icrâ eden, cennete nâil olacak. Çünkü dünyâ âhiretin tarlası. Hûriler, gılmanlar, vildanlar, onu beklemekte. Köşkler onun için süslenmiş ve hazırlanmış. Kötülük yapanlar da bilmiş olsunlar ki, ¹⁸⁷"إِنَّا أَعْتَدْنَا لِلْكَافِرِينَ سَلَاسِلًا وَأَغْلَالًا وَسَعِيرًا". "Biz kâfirlere, âsîlere, sözümüzü dinlemeyenlere, ekmeğimizi yiyip bize karşı küfrân-ı nimet edenlere, kürre-i ard üzerinde çok gülüp de altında çok ağlayacak olanlara..."

Ne cehennem, ne azâb, ne âhiret, düşünmek yok, iki deliğe hizmet yalnız. Birisi yüznumara, birisi mutfağa. Yani bir ağız, bir aşağısı, bir de şehvâniyyetine. Kürre-i ardın üzerinde onlar çok gülüyorlar ama yakın zamanda elleri urgansız, zincirsiz bağlanacak, kürrenin içinde çok ağlayacaklar. Faydası olmayacak ama. Onun için şimdi bak Cenâb-ı Allah buyuruyor. Bu cennetler senin için hazırlanmış, nâr da senin için hazırlanmış. İki yol gösterilmiş sana. Birisi Allah'a giden yol, islâm yolu, imân yolu, aşk yolu, insanlık yolu, muhabbet yolu. Biri de hayvanlık yolu. Nefsinin uşağı, şehvetinin eşeği, nefsine kul olmuş, Allah'ı dinlememiş, isyân etmiş, Hakk yolunda bulunmamış, niçin halk olunduğunu aramamış, soruşturmamış. Nereden geliyor, nereye gidiyor, niçin geliyor, niçin gidiyor, bunları düşünmemiş hiç. Yemiş, içmiş, yatmış, bir hayvan gibi. Bunlar için hayvanlardan daha kötü bir derekeyi Allah göstermekde, bunlar hakkında. Yarın kıyâmet gününde hayvanlar, toprak olacaklar. Hesap kitap bitecek.

¹⁸⁷ Sure-i İnsân 4

Efendiler! Hayvanlara da hesap vardır, hayvânâta. Mükellef olmadıkları hâlde hayvânâta hesap vardır. Allahu Zül'-Celâl ve Tekaddes Hazretleri, boynuzsuz koyunun hakkını boynuzlu koyundan alacaktır. Doğuşduğu vakitte iki koç, biri boynuzlu biri boynuzsuz, boynuzlu koyun, boynuzsuzun canını daha fazla acıtmıştır, bunun dahi hesâbı sorulacaktır. Vallâhi böyle olacaktır, billâhi böyle olacaktır. Allah şâhiddir. Yâ Rabbi şâhid ol. Onun için kendinizi çekin ve çevirin. Kendimizi çekelim ve çevirelim. Bırakın bu kafaları. Bu kafalar kafa değil. Allah'ı düşünmeyen, Allah'ın azâbını düşünmeyen, Allah'ın nârını tefekkür etmeyen, Allah'ın celâline inanmayan, bunlar kafa değil bunlar. Bunlar iş değil bunlar. Niçin halk olunduğunu bil. Bir katre menîden halk olundun. Ana rahmine bir katre menî olarak düşdün. Çok çirkindin. Babanın eline bulaşsaydın, elini yıkayacakdı, sen atacakdı pisliğe yani. Sonra orada hayız kanıyla yuğuruldu. Unutdun mu bunları? Ana rahmine düşdün, orada hayız kanıyla yuğuruldu. Menîydin, su parçasıydın, iğrenç bir su parçasıydın, hayız kanıyla yuğuruldu. Allah seni şekl-i insana koydu. Sonra kürre-i arda çıkardı. Şimdi Allah'a karşı hasım mı oldun yani? "Öldükden sonra dirilecek miyiz?". "Bizi kim diriltecek toprak olduğdan sonra?". Böyle mi konuşuyorsun yani? Seni bir katre menîden modelsiz, plansız yapan Allah, halk eden Allah, seni öldürüp diriltmeye elbette kâdirdir. Düşün bunları! Hesâba çekecek Allahu Zül'-Celâl ve Tekaddes Hazretleri.

Bak, Ramazan geldi, geçti. Birçokları ömürlerini hebâya verdiler, hevâya verdiler. Biz de bilemedik kadrini Ramazan'ın, şerefini bilemedik. Bilseydik eğer, bilseydik, hiçbir ânımızı Allah'ı zikirsiz geçirmeyecekdik, gönüllerimiz dâimâ Allah'la olacakdı, lisânımız Allah'ın esmâsını, o güzel isimlerini zikredecekti. Her kim Allah'ın esmâsını zikreyle, o kimse cennete dâhil olur, cehennemden âzâd olur. Unutma! Allah'ın isimlerini ezberle. Ezberleyemezsen evrâd al, oku isimlerini Cenâb-ı Hakk'ın. Doksan dokuz esmâsı var Allah'ın. Ve duâda da bununla Allah'dan iste. Bu esmâları oku, sonra duâ et Cenâb-ı Hakk'a. Bu esmâları okuyup duâ edenin duâsı reddolunmaz. Hele oruçlu müminin ağzı, oruçlu müminin ağzının duâsı! Katiyyen reddolunmaz.

Duâlar müstecâb oldu, oruç tutanlara müjde olsun! Tebrîk ederim onları. Cemâl-i bâ-kemâl-i ilâhîye müstağrak oldular, vuslat-ı ilâhîye kavuşdular. Yakında göreceksin tuttuğun orucun mükâfâtını. Ne olduğunu o vakit anlayacaksın, "Eyvaaah!" diyeceksin o vakit, "Keşke bütün ömrüm Ramazan'la geçseydi, her gün oruç tutsaydım Cenâb-ı Hakk'a" diyeceksin. Ama iş işden geçmiştir.

Yazık! Tutmayanlara yazıklar olsun! Nefislerine kul oldular. Bak, bak, dinle şimdi. Diyor ki Enes ibn Mâlik Hazretleri...

Bugün biraz fazla konuşalım, rızkınızı Allah verecek. Başka câmi gibi değil, bizi sevenler, bizi dinlemek isteyenler geliyorlar. Belki terliyorsun ama ben de terliyorum. Allah için terleyen yevm-i kıyâmetde terlemez, arşın gölgesinde gölgelenir. Allah için terle! Çok gece düğün için, dernek için uykuyu terk etdin, birkaç akşam da Allah için uykuyu terkeyle. Bulunsun defter-i a'mâlinde. Nefsine uyararak çok geceler terkeyledin uykuyu, nefesine uyararak, nefsinin kulu kölesi olarak, birkaç akşam da Allah için uykunu terk eyle. Uyumayıver, ne olmuş yani, ne oldu? Hep böyle günler güzel geçmez, harbler var, darbler var, günlerce aç kalabiliriz, uykusuz kalabiliriz, düşman bekleyeceğiz. Düşman ensende dolaşıyor, haberin yok hiç. Geçiyoruz.

Enes ibn Mâlik Hazretleri, Peygamberimiz sallallahu aleyhi vesellemin yanında büyümüş olan bir zât. Anlatmadan duramıyorum ki, içim elvermiyor yani, söylemeden geçemeyeceğim. Resûlullah Efendimiz, Resûl-i Ekrem Efendimiz...

Resûlullah'ın ismi anıldığı vakitte, salât ü selâm vereceksin. Kurtuluşun bundadır, necâtın bundadır, cennet bundadır, cemâl bundadır, rızâ bundadır. Allah Resûlü'nü biz ne vakit darıltık, bu hâle geldik. Ümmet-i Muhammed'den bahsediyorum. Darıltık Allah Resûlü'nü. Ashâbıyla uğraşdık, evzâcıyla uğraşdık, ensârıyla uğraşdık, evliyâsıyla uğraşdık, ulemâsıyla uğraşdık, uğraşdık velhâsıl. Dünyâda saâdet isteyen, Hazret-i Muhammed'i sevsin, sallallahu aleyhi vesellem. Âhiretde saâdet isteyen, gene Resûlullah'ı sevsin. O'nu sevmek, O'na salât okumak, cennetin yollarına dâhil olmaktır, Allah'la vuslatdır, Peygamber'le sevişmektir. Onun için Resûlullah Efendimiz'in ismini işitdiğiniz vakitte, hemen salât ü selâm okuyacaksınız. Ulemâ efendilerimiz, ahkâm vermişler bu husûslarda ama sen âşık-ı billah ol. her Resûlullah'ın ismini işitdiğinde, Peygamber'in âline, evzâcına, ehl-i beytine, ashâbına, ensârına, salât et. "Allahümme salli alâ seyyidinâ Muhammedin ve alâ âli Muhammedin ve sahbihî ve sellim".

Efendimiz, düşmanların ezâ ve cefâsıyla Mekke-i Mükerrerme'de yoğurulurken, mücâdele ederken, Allah Celle Hazretleri Resûlullah'a selâm edip, "Habîbim Muhammed, Mekke'yi terkeyle, yanına Sıddîk-i Ekber'i al, Ebâbekir Sıddık'ı, Medîne'ye hicret et" dedi. Senin târihde okuduğun gibi değil. "Muhammed, korktu Mekke'den kaçdı". Peygamber kimseden korkmaz. Dünyânın en cesur insânı Hazret-i Muhammed Mustafâ'dır. Bunu tasdik eden de Allah'dır, Kurân-ı Kerîminde. ¹⁸⁸ الَّذِينَ يُبَلِّغُونَ رِسَالَاتِ اللَّهِ وَيَخْشَوْنَهُ وَلَا يَخْشَوْنَ أَحَدًا إِلَّا اللَّهَ. Sen bırak Resûlullah Efendimiz'in korkusunu, O'nun has olan ümmeti de Allah'dan başka kimseden korkmaz. Has ümmetleri. Neler var anlatacağım ama vaktimiz dar, geçiyoruz. Hicret etdiler Medîne-i Münevvere'ye. Medîneliler Cenâb-ı Peygamber'e hediyeler getirdiler.

İyi dinle! Sâdâtdan, Peygamber sülâlesinden olanlar, şerîfler ve seyyidler, bunlar sadaka alamazlar, haramdır bunlara, zekât alamazlar. Hediye alırlar. Resûlullah da zekât alamaz, haram Peygamber'e, sadaka alamaz. Âl-i Muhammed de böyle. Onun için bir adamın kanında seyyidlik varsa eğer, ona zekât verirlerse, o alamaz zekâtı. Hediye alabilir ancak. Onun için söylüyorum bunu. Bazısı bilmiyor. Geçen gün bir zât geldi bana, "Ben seyyidim, bana zekât ver" dedi. Dedim, "Sana hediye verelim biz, zekât olmaz" dedim. Çünkü zekât düşüklükdür yani, fakîr ahvâlidir. Onun için söyledim bu sözü yani.

Efendimiz geldi, Medîne halkı Cenâb-ı Peygamber'e akın akın geliyorlar, hediye getiriyorlar. Ama herkesin elinden geldiği kadar.

Bu hediye, muhabbet meselesidir. Hattâ Resûlullah Efendimiz "tehâdev...Sıkılıyor musunuz? (Cemaat hep bir ağızdan "Allah râzı olsun" diyorlar), "tehâdev tehâbbû, hediyeleşiniz sevişesiniz" demiş Cenâb-ı Peygamber. Muhabbeti artırır. Bir yeşil yaprak götür hiç olmazsa. Gitdiğin yere bir yeşil yaprak götür hiç olmazsa. Âdet bunlar. Allah'ın sevdikleri.

¹⁸⁸ Sure-i Ahzâb 39

Şimdi, ensâr, Resûlullah'a hediyeler getiriyorlar. Hattâ Selmân-ı Fârisî bile öyle söylüyor, "Ben hurma ağacı üzerindeydim" diyor "Peygamber geldiği vakitte", hurma doldurmuş götürmüş o da. Demiştir ki, "Sadaka" demiştir, Cenâb-ı Peygamber'i deniyor. "Biz almayız sadaka" demiştir. "Zekât?". "Onu da kabûl etmeyiz". "Hediye?". "Onu alınız" demiştir. "O vakit anladım peygamber olduğunu" diyor Selmân-ı Fârisî. Geçiyoruz. Herkes böyle hediye getiriyor, bir hanım geldi, bir hanım, bir hanım. Bunu söylemeden geçemeyeceğim, çünkü duramıyor içim. Hanım geldi, çocuğunu tutmuş eliyle böyle, ufak bir yavruyu, geldi Huzûr-ı Saâdet'e, dedi "Yâ Resûlallah, ben garîbim ve fakîrim" dedi, "sana hediye edecek hiçbir şeyim yok. Bu benim ciğerimin parçası Enes, sana evlâdımı hediye ediyorum, sana hizmet etsin Yâ Resûlallah. Bu şerefi alsın". Efendimiz onu aldı. Şimdi bu hadîsi rivâyet eden bu Enes ibn Mâlik Hazretleri, onu söyleyeceğim.

Birkaç şey daha söyleyeceğim, Ramazan'ın son hutbesi. Bir daha seneye belki beni bulamazsınız bunun üstünde yani. Edirnekapı'da oluruz filan yani. Ya sen gelirsin beni bulamazsın, yâhud ben buraya gelirim sen buraya gelemezsin. "Efendim, ben gencim daha". Oğlum, hiç gence, ihtiyara, paşaya, pâdişaha bakmaz ölüm. ¹⁸⁹ "وَلَوْ كُنْتُمْ فِي بُرُوجٍ مُّشِيدَةٍ". Bir kerre el atarsa tuşa getirir adamı Melekü'l-mevt. Mutlakâ karşılaşacaksın. Hem de Azrâil aleyhisselâmı sev, salât oku kendisine, en son onunla mülâkat yapacaksın. Korkulu gelmesin sana. A'mâl-i sâliha icrâ et, a'mâl-i sâliha. Namaz kılmıyor musun? Eyvaaah! Ne kadar acı! Ne kadar çirkin! Hiçbir adam Hazret-i Muhammed'e ümmet olur da, Kurân ona nâzil olur da, o adam nasıl namaz kılmaz! Buna imkân var mı! Felâh bulan namaz kılanlardır. Zenginsin zekât vermiyorsun. Vâh vâh! Yazık olmuş sana, çok yazık olmuş! Topladığın dağılacak, sevmediklerine kalacak. Elinle ver, bulacaksın. Felâha eren, zekâtını verendir. Felâha eren, necâta eren, cennete vâsıl olan, oruç tutandır. Bak dinle şimdi.

Enes ibn Mâlik diyor ki bu Hazret, "Birgün Cenâb-ı Peygamber, böyle Ramazan-ı Şerîf'in ya bidâyetinde, yâhud nihâyetinde, hutbeye çıkmışlardı. Her basamakda birer defa âmîn dediler. Âmîn, âmîn, âmîn. Üç basamakda üç âmîn çekerek çıktı. Sümme celese, sonra oturdu. Yani çıkdıktan sonra oturdu. Muaz ibn Cebel nâmındaki sahabe, Peygamber'in arkadaşı yani, Allah ona rahmet etsin, Allah ondan râzî olsun, ayağa kalktı, "Yâ Resûlallah, üç defa âmîn dediniz ama...

İyi dinle! Kulağını benden yana ver. Öyle buradan girip buradan çıkmasın!

Evlâdlarım! Kardeşlerim! Allah'a koşun, Allah'a gelin. Ondandır gayrısı hepsi yalan. Allah ve Resûlü'ne geliniz. Dîn-i islâma gelin, aşka gelin, muhabbete gelin. Ondandır gayrısı hepsi yalan. Mal da yalan, kasa da yalan, kese de yalan, rûtbe de yalan, hepsi de yalan başdan aşağı. Zâil, gölge gibi, gölge gibi. "ve'l-bâkıyâtü's-sâlihât". Sâlihâta gelin, Allah'a gelin. Sakın hâ, Ramazan'dan sonra, Ramazan geçti, takkeyi dolaba kilitleyeyim deme sakın hâ! Allah'a muhtaç olduğun kadar Allah'a ibâdet et. Gözünün nûrunu söndürürse, kim senin gözüne kuvvet verecek? Bir tarafına nüzul isâbet ederse, o kudreti kim sana iâde edecek? Kulağın duymaz sağır olursan, o hassâsiyyeti sana kim verecek? Dilin tutulursa ne olacak? Akıl alınır mı ne olacak? Allah'dan kork! Allah'a muhtaç olduğun kadar Allah'a ibâdet eyle. Bir haber daha vereyim sana, günah işleyeceksen. Ateşe git, ateşe elini bas, ne kadar

¹⁸⁹ Sure-i Nisâ 78

dayanıyorsan ateşe, o kadar günah işle. Bir daha söylüyorum. Ateşe dayanacağın kadar günah işle. Allah'a muhtaç olduğun kadar Allah'a ibâdet eyle. Sana iki tâne düstûr. Dünyâda kalacağın kadar dünyâyâ, âhiretde kalacağın kadar âhirete çalış. Dört kitabın manâsı budur. İki yüz yirmi dört bin peygamber bunu talîm etmiştir, konuştuğum sözü.

O Muaz ibn Cebel Hazretleri kalkdı, dedi "Yâ Resûlallah, üç basamakda üç defa âmîn dediniz, bu âmînlerin manâsı nedir, ne demek istediniz yani bununla. Bundan bir şey anlayamadık biz". Buyurdu ki, "Bana Cebrâil aleyhisselâm geldi...

İyi dinle! kulağını benden yana ver! Birâder! Kardeşim! Evlâdım! Ağabeyim! Hemşehrim! Uyuma! Çok uyuyacaksın sonra. Hem rahatsız bir uyku uyursun sonra.

"Cebrâil bana geldi dedi ki, Yâ Muhammed, sallallahu aleyhi vesellem, bir kimse Ramazan'a yetişdi, fakat Ramazan'da kulluk vazîfelerini yapamadı ve kendisini Allah'a affetdiremedi...

Ne diyor Peygamberimiz, bir kimse Ramazan-ı Şerîf'de Allah rızâsı için oruç tutar, Allah rızâsı için bu sevabları işlerse, "gufire lehû mâ tekaddeme min zenbih", geçmiş günahlarını Allah affetti onun. Kasem ediyorum, Resûlulullah söylüyor. Ramazan'ın her saatinde altı yüz bin kişi, cehenneme girmesi vâcib olmuş altı yüz bin kişiyi Allah affediyor, her saat başında, Ramazan'da. Bu Kadir'e kadar böyle devam ediyor. Kadir geldiği vakitte, her saat başında Ramazan'ın bidâyetinden Kadir'e gelinceye kadar ne kadar insan affolduysa, her saat başında o kadar affolunuyor cehennemden. Bundan niye istifâde etmeyeceksin? Ramazan geldi geçti, hâlâ uyuyorsun sen.

"Ramazan geldi geçti, Allah rızâsını kazanamadı, Allah onu nâra koydu". Cebrâil haber veriyor.

Söyledim mi geçen hafta, söyledim. Vallâhi belâ geliyor başımıza. Korkdum. Ve benim sözüm çıkar. Benliğe lanet olsun, sözüm çıkar. Birçok insanlar bilirler burada, beni dinleyenler, yirmi üç seneden beri. İstemem öyle şey olsun ama. Gittik akşam üstü buradan, bir arkadaşın evine iftara götüreceklerdi, benim de başım ağrıyordu, dükkândan çıktık, "Şöyle Ahırkapı'dan deniz kenarından beni şöyle bir dolaşdır" dedim. Ev çünkü o tarafta. Arkadaş aldı beni götürdü, bakdım meyhâneler insanla dolu, müslümanlarla. Allah Allah! Fesühbânallah! Meyhânelerde insanlar gördüm. İftara on beş dakîka var. Karışmayız kimsenin içki içmesine, fışkısına filan ama. Eyvaaah! Şundan biliyoruz. Sakın benim kerâmetime hamletme. Allah diyor ki, "Beni tanıyanlar bana âsî olursa, onların başına beni tanımayanları musallat ederim" diyor Allah. Bir daha söyleyeyim. Anlayamadın gâlibâ oruçlu kafayla. "Beni tanıyanlar bana âsî olursa, onların başına beni tanımayanları musallat ederim" diyor Cenâb-ı Allah. Âdetullah böyle Ümmet-i Muhammed'e. Kavm-i Nûh'a gark geldi, su geldi. Kavm-i Nûh'a su geldi, suyla boğdu Allah. Kavm-i Şuayb'a Allah ateş yağdırdı. Lût kavminin başına taşlar yağdı semâdan. Yağmur yerine taş yağdı. Kayalar böyle. ¹⁹⁰ وَأَمْطَرْنَا عَلَيْهِمْ مَطَرًا فَأَنْظَرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُجْرِمِينَ. Ümmet-i Muhammed'in başına Allahsızlar gelir sonra, kamçılı. Görüyorsun ya hani, Allah'a secde etmeyen sonra kula secde eder, sopayla. Allah'ı dinlemeyen, kulu dinler sonra, dayakla. Onun için hürriyetini bil elinde, islâm hürriyetini. Bu

¹⁹⁰ Sure-i A'râf 84

nimeti bil. Bir de gitdik bakdık, içkiler içiyorlar. On beş dakîka var iftar vaktine. Asıl bana daha büyük yara olan şey Araplardan, Suudî Arabistan'lı yâhud Iraklı başlarında takkeler vardı çünkü, onlar içiyorlardı. Ona çok üzıldüm çok. Haydi bizimkiler câhildir bilmezler filan. Onlar dâimâ Kurân dinliyorlar ve islâm diyârından gelmişler buraya. Maalesef. Bu kavme Allah hidâyet etmez ki. Olmaz be yâhu! Olmaz yâhu! Ermeni hayâ ediyor, müslümanın karşısında, kahve içmeye, sigara içmeye. Avrupalı geliyor bana, ziyârete geliyorlar, bazıları hıristiyan benimle konuşmaya geliyorlar dînî mesâilden, sigara veriyorum kendilerine, "Siz oruçlusunuz" diyorlar, "biz karşınızda sigara içemeyiz" diyorlar. Kahve söylüyoruz, içmiyorlar. Yalvarıyorum bazen, "iç ben imrenmem" diyorum, gene içmiyorlar birâder. Bu hayâsızlık nedir! Böyle hayâsız kavmin üstüne mutlakâ belâ gelir. Taş yağar. Yağmur yerine taş yağar. Zelzeleyle helâk eder Allah. Zâlimi musallat kılar. En büyük belâ, evlâdını sana musallat eder, düşman eder. Evlâdını! Evlâdın seni terbiye der sonra. Büyüdüğün evlâdın. Geçiyoruz.

"Ramazan geldi geçti, kendisini Allah'a affetdiremedi. Allah bunu nâra koydu. Cebrâil bunu bana böyle haber verdi. Cebrâil dedi ki, "Allah onu nâra koydu, Allah onu oradan kurtarsın diye duâ etdi, ben de âmîn dedi" diyor Peygamberimiz.

İkincisi. "İkinci âmîninizin manâsı nedir Yâ Resûlallah?". "İkinci basamakda gene Cibrîl bana dedi ki, Yâ Resûlallah, senin ümmetinden bir kimse, ebeveynine yetişdi, anasına babasına yetişdi, onların hakkını hak edemedi, onlara eziyet cefâ etdi, bakmadı, onlara ihsânda bulunmadı, bakmadı, hakâret etdi, süründürdü, Allah onları nâra koydu. Allah onları oradan kurtarsın dedi. Ben gene âmîn dedim" diyor Peygamberimiz sallallahu aleyhi vesellem.

Ey Efendiler! Ana babalar! Anası babası olanlar! Olmayanlar! Söylemeden geçemeyeceğim. Biraz, beş dakîka uzatacağız, on dakîka yâhud. Patronlar ses çıkarmasın, söylenmesin. Allah onun rızkını verecek size. Onun maddî, manevî bereketini verecek. Anan baban sağ ise, hemen gönlünü alacaksın. Kâfirse kiliseye götürmezsin, kiliseden sırtına alır evine getirirsin anneni babanı. Daha acı bir şey konuşayım mı? Annen fâhişeyse kerhâneye götürmezsin, kerhânedan sırtına yüklenip evine getirirsin. Vurma, dövme değil. Fâhişeyse yani. Allah muhâfaza buyursun. İkrâm edeceksin. Kâfir ayrı, cehenneme gider ayrı, ama sen ikrâm edeceksin. Senin vazîfen, evlâdlık vazîfen. "Öldüler efendi. Câhildim işitmedim. Hoca görmedik, ders görmedik, mektebde dîn dersi okumadık, şurada yetişdik, burada yetişdik. Şimdi işitiyorum ama öldüler". Rûhları için hayır hasenât yap, gönder. Kurân oku, biliyorsan. Bilmiyorsan, hayvanlara karpuz kabuğu topla, yedir, ananın babanın rûhu için, su dağıttiver, su ver. Paran varsa yetîmleri giydiriver, annen baban için. "Hiç param yok, fakîrim züğürdüm". Dört rekat namaz kıl, sevabını annenin babanın rûhuna bağışla. Her akşam, akşamla yatsı arasında. "Aman Efendi, sen ne söylüyorsun, benim beş vakti bile kıldığım yok, Cuma'dan Cuma'ya, Bayram'dan Bayram'a geliyorum" filan. Allah sonumuzu hayr eyleye. Geçiyoruz.

Üçüncüsü. Diyor ki Resûlullah Efendimiz, "Cebrâil bana dedi ki, üçüncü basamakda, Yâ Resûlallah, senin ismini bir adam işitdi, Muhammed ismini işitdi, sallallahu aleyhi vesellem, Muhammed ismini işitdi fakat senin ismini işitdikden sonra sana salavât vermedi, ehemmiyyet vermedi, salavât vermedi. O adam nâra dâhil oldu. Cehenneme girdi yani. Allah onu oradan kurtarsın dedi, ben de âmîn dedim" diyor.

Şimdi, müminler! Ramazan geldi geçti. İnşâallah cehâletimizin son Ramazan'ı olur. İçimizde birçok mümin kardeşimiz, Ramazan'dan sonra da Allah'a ibâdete devâm ederler, kötülüklerden kaçınırlar. Öyle ümîd ediyoruz. Böyle olursa bil ki Ramazan'ın kabûl oldu. Gitme, kötülüğe gitme, iyi değil. Sana daha komprime söyleyeyim. Zerre kadar bir yerde hayır var ona koş, hayır işine. Zerre kadar günah var, ondan kaçın. Sana böyle komprime olarak söylüyorum. Bunu herkes anlar, câhil de anlar bunu, âlim de anlar. Zerre kadar hayır var, koş oraya, onu yapmaya çalış. Zerre kadar şer var, kötülük var, ondan kaçın.

Bayrama erişdik. Namazda farzın tehîrinden, vâcibin terk ve tehîrinden secde-i sehv lâzım gelir, öyle ikmâl olunur. Orucun noksanları fitreyle ikmâl olunur. Orucun noksanları fitreyle ikmâl olunur. Fitresi verilmeyen oruç, semâ ile ard arasında muallakda kalır. Bizim mezhebimiz Hanefî olduğu için, Hanefî'lere göre nisâba mâlik olan fitreyi verir. İmâm-ı Şâfiî mezhebine göre, herkes fitre verir. Bizim milletimiz cömertdir, sahîdir, hemen hemen bütün fukarânın hepsi de fitresini verirler. Hattâ fitre alan bile fitre veriyor. Ne kadar güzel bir şey. Ne kadar sevdiğim bir şey benim, güzel bir şey.

Hattâ ben imâmdım aşağı câmide. Neyse artık kusûruma bakmayın benim, bugün zevklendim çünkü. Toprakda çalışıyor, harç çekiyor filan. O vaktin parasıyla fitre kırk kuruşdu, bana getirmiş kırk kuruş verdi, "Hocaefendi bu benim fitrem" dedi. Şimdi ben bu parayı almasam, onun acâibine gidecek ve üzülecek o. Ben o parayı aldım, "Allah kabûl etsin" dedim. Gıtdim üzerine yirmi kuruş daha ekledim, altmış kuruşa bir çorap aldım, bayram sabahı ona giydirdim fitresini. Şimdi bunu bir misâl olarak söylüyorum. O kadar fukarâ olduğu hâlde böyle, fitresini getirip veriyor. Fitreyi alan dahi fitre veriyor.

Fitrelerinizi veriniz. Ve bayram namazından evvel veriniz. Bak, Ramazan'ın fazîleti şuradan da belli ki, bir adam bayram namazından evvel vermiş olduğu fitrenin sevabına ermek için, bayram namazından sonra fitreyle beraber bir köle âzâd ederse ancak o sevaba erer. Ramazan bu! Bir daha söyleyeyim, anlayamadınız, anlatamadım. Bayram namazından evvel vermiş olduğun fitre, bunun ecrine, sevabına nâil olmak için, bayram namazından sonra verdiği fitreyle bir de köle âzâd etmen lâzımdır. Acaba anlatabildik mi?

Bayram, çocuklaradır ve zenginleredir. Fukarâ için bayram günü azâb günüdür. Çocuk bilmez. Hele yetîm olarak büyüyenler. İçinizde vardır. Ben yetîm olarak büyüdüm. Yetîmler için, yoksullar için bayram, bir musîbet günüdür. Onun için yetîmlere merhamet ve şefkat ellerini uzat, onların gözyaşlarını sil. "Yapmam". Bir daha seneye rûhun kabz olunur, senin de sevgili evlâdın yetîm kalır ortada. Çünkü senin üzerinde bir kuvvet var, sana bırakmamış işi yalnız. Çünkü Resûlullah da yetîm. Resûl aleyhi's-salâtü ve's-selâmı memnûn etmek isteyen yetîmi memnûn etsin. Yetîm memnûn oldu mu, Resûl senden memnûn olur, sallallahu aleyhi vesellem. Fukarâ için azâb günüdür, onun için zenginlerimiz ateşden kendilerini kurtarmak istiyorlarsa, yoksullara, yetîmlere elbise, ayakkabı, çorap versin ve zekâtlarına saysın, câizdir, olur. Geçiyoruz.

Bayram beşdir. Temiz elbise giymek bayram değildir. Bayram, günahdan arınmaktır. Ramazan'dan sonra bayram yapıyoruz, Ramazan'dan kurtulduğumuz için değil, günahlardan kurtulduk, tertemiz olduk, affa uğradık. Hattâ câmiye gelen cemaat için diyor ki Cenâb-ı Hakk meleklerine, "Emrimi tutdular, mescidlere geliyorlar, benden tuttukları ibâdetin ecrini

bekliyorlar. Hepsini affetdim" diyor Hazret-i Allah, Bayram sabahı. Sakın hâ, içkiye gidip de o gün, birçokları ipe çekiyor filan, hemen o gün işi berbat edersin hâ! Sakın öyle bir şey yapayım deme! Bayram günü sadakât ile gününü geçir, yardımla geçir. Hısım akrabâna git. Kabristanlara git. Kabristanlarda otur, Kurân oku ve ibret ile bak. Yakın zamanda sen de oraya gideceksin, onu düşün, hatırına getir, unutma sakın hâ! Ona ölüm var sana yok zannetme.

Bayram beş. Temiz elbise giymek değil, günahsız gün geçirmek. Allah'a kul olarak gününü geçirmen bayramdır. İbâdet ve tâatda bulunmak bayramdır. Defter-i a'mâline günah yazdırmamak bayramdır. Bir. İkincisi. Asıl mühim mesele bu. İmânla göçersen, şehâdetle, imânla, ismetle. Ölürken yani. Çok adam var namaz kıldı, alnı secde de delindi, ölürken imânsız gitdi âhirete. Haberin var mı ondan? Oruç tutdu, böyle oldu. Haberin var mı? Ondan çok korkun! Allah Resûlü'nün sahabesi Said-i Hudrî Hazretleri buyuruyor ki, "İmânsız ölmekden korkmayan bir kimse, imânsız ölür" diyor. Dâimâ bu korku içinde olacak senin. İmânla öldüğün gün, ismetle öldüğün gün, Şeytan'ın şerrinden kurtulduğun gün, nasıl anlatmadan geçeyim yâ Rabbi, o gün bayram yap diyor. İmânla göçersen, işte ikinci bayramın senin bu. Çünkü Şeytan kâfir, o ölüm ânında dahi cenâzeye musallat, yani hâlet-i ihtizârda olana musallat, kabirde de musallat. Ancak mürşidleri olanlar, kabirde kurtulurlar. Mürşid oraya kadar takip eder dervîşini. Oradan selâmetle gönderir, "Allah selâmet versin" der, kurtarır paçayı. Acaba anlatabildim mi? Ölürken gelir yan tarafına, baban şeklinde görünür, çok mühim, söylemeden geçemeyeceğim, söyleyeceğim, "Aman evlâdım, sakın hâ islâm olarak ölme. Biz müslüman olarak öldük cehenneme gitdik, hıristiyanlık hakmış" der. Şeytan musallat olur ölüm ânında. Şimdi o eğer hakkıyla imân etdiyse, "Lâ ilâhe illallah" dedi mi kaçır kâfir. Bu sefer annesi şeklinde görünür, annesi şeklinde gelir, "Yahudi dîni hakmış, yahudi olarak öl" der. Gene başını çevirir, "Lâ ilâhe illallah" derse, o vakit, imdâda yetişir. Eğer mürşidi varsa, yanına sokulamaz. ¹⁹¹"لَيْسَ لَكَ عَلَيْهِمْ سُلْطَانٌ", musallat olamaz. Çok mühim. Bu imân meselesi çok mühim.

Anneciğim ölüm ânında bana öyle söyledi, dedi, "Şeytan bana geldi dedi ki, imânını ver dedi. Ben sana imânımı niye vereyim diye çıktışdım Şeytan'a" dedi. Annem söyledi bunu. Vallâhi böyle! "Bana dedi ki, seni koca kafalı seni dedi, başını salladı ve gitdi" dedi. Anneciğim bana böyle söyledi, ölüm ânında. Ölüm ânında söyledi yani. Geliyor musallat oluyor. Onun için bundan korkunuz müslümanlar. Kim ki bu Şeytan'ın hîlesinden kurtuldu, mümin olarak öldü, Muhammedî öldü, Allah kulu oldu, necâta erdi, o adam bayramı yaptı.

Üçüncüsü. Kıyâmet gününün şiddet ve dehşetinden, cehennemin nârından kurtuldu, arşın altında Habîb-i Hudâ'nın Hazret-i Muhammed'in sancağı altında, Ehl-i Beyt'in civârında, ehlullahın civârında iskân oldu, o adam bayramı yaptı.

Dördüncüsü, azâb-ı ilâhîden kurtuldu, cennete dâhil oldu, bayramı yaptı.

Beşincisi, Hakk ile mülâkat etdi, Allah'a vuslat etdi, bayramı yaptı.

¹⁹¹ Sure-i İsrâ 65

Aklını başına al. Hakk'la vuslata çalış. Fitrelerini ver. Günahdan kaçın. Allah'ın ibâdetlerine koş. Allah cümlemizi ve cümle Ümmet-i Muhammed'i Ramazan-ı Şerîf'in şefâatine nâil etsin, şikâyetinden emîn eylesin. Yetîmlere mutlakâ bak.

Bir bayram sabahı, Resûlullah sallallahu aleyhi vesellem, diyor ki sahabe, "Geliyorduk beraber, bakdık bir çocuk ağlıyor orada. Efendimiz onun önüne vardı. Çocuklar oynuyorlar. "Oğlum niye ağlıyorsun, bak arkadaşların oynuyor, sen de oynasana" dedi. Efendimiz çok rakîk, rahîm idiler. Mübârek gözünden yaş döküldü. Çocuğun üstü biraz eskice, ayakları yalın, başı açıkdı. O başını kaldırdı ve Resûlullah sallallahu aleyhi veselleme şöyle hitâb etdi, "Amca" dedi, Efendimiz'i tanımadı, "Bu bayram günü bizim gibi fukarâlar için, yetîmler için azâb günüdür, sıkıntı günüdür, zenginler için bayram günüdür". "Senin baban yok mu?". "Benim babam Resûlullah'ın önünde gazâda şehîd oldu. Benim kimsem yok, sokaklarda kaldım ben". Öyle deyince Efendimiz mübârek gözlerinden yaş dökdü. "Şimdi bana bakan yok, ben neyime oynayayım, neye güleyim. Karnım aç, sırtımda elbisem yok. Onlar oynayabilirler, onların karınları tok" dedi, "onların babaları var, anneleri var" dedi. Onun üzerine Fahr-ı Risâlet sallallahu aleyhi vesellem, onun yanına sokuldu ve başını okşadı, "Evlâdım, ister misin senin baban Hazret-i Muhammed Mustafâ, annen Âişe-i Sıddîka, hemşîren Fâtîmetü'z-Zehrâ, ammin İmâm-ı Ali, Hasan ve Hüseyin kardeşlerin olsun, istiyor musun?" deyince, şöyle başını kaldırdı, "Sen Resûlullah mısın?" dedi. Efendimiz o yetîmi bağrına basmış ve omuzuna almış ve hânesine götürmüş, doyurmuş, giydirmiş ve bakmışdır ona. Tâ Cenâb-ı Peygamber vuslata gidinceye dek. Yani âlem-i cemâle göçünceye dek. Âlem-i cemâle göçünce, Hazret-i Sıddîk-i Ekber o yetîmi almış, o büyüttmüşdür, yetiştirmiştir.

Gene Resûlullah buyurmuş ki, sallallahu aleyhi vesellem, "Kendi yetîmine bakan" yani hısım akrabâsının yetîmine, "yâhud gayrın yetîmine bakan kimse, cennetde benimle beraber şu iki parmağım gibidir" buyurdular. "Bana o kadar yakındır" dedi. İster kendi yetîmine, enişten ölmüş, yeğenin kalmış, dayın ölmüş, dayının evlâdı kalmış, bunlar senin yetîmin sayılır. Bir de komşunun yetîmi, bilmiyorsun. Ona bakdın, "Bunlara bakanlar, bunlara tekeffül edenler" diyor Peygamberimiz, "cennetde benimle beraber, şu iki parmağım arası gibidir, bana o kadar yakındır" diyor.

Aklı başında olanlara hep bir şeyler konuştuk. Allah cümlemize bunları işitdirsin, duyursun ve ihlâs ile yapmak nasîb ü müyesser eylesin.

Şimdi, Kurân kurslarına yardım ediniz, Allah rızâsı için. Bundan sonra artık Ramazan'dan sonra, bire on. Şimdi bire en aşağı yetmiş, yedi yüz, yedi bin. O Kurân-ı Kerîm kurslarından yetişecek olan yavru, yarın çıkacak kürsüye, Allah ve Resûlü'ne halkı davet edecektir. Yardımın olsun. İkincisi. Bu câminin müezzini olan efendi, bizim çöplerimizi filan çekiyor bütün sene. Bu câminin maaşı filan yok. Burada ben de maaş almam. Ama benim hâlim vaktim yerinde, ben nisâba mâlikim. Müezzin efendi fakîrdir, ona gönlünüzden kopan yardımı yapınız. Sizden bunu ricâ ediyorum. Allah cümlelenizden râzı olsun. Allah uzun seneler sizleri ibâdet ve tâatında meşgûl etsin. İbâdet ve tâatla ömürlerinizi geçiriniz. Ve bu Ramazan, içimizde bulunan câhil olan kimselerin, günahkâr olan kimselerin son Ramazan'ı olsun yani böyle cehâlet ve günah Ramazan'ı. Bundan sonra Allah'a yakın, Allah'ın sevgili kulları

Bayram
8 Ağustos 1980 (26 Ramazan 1400)

arasına girmek nasîb ü müyesser eylesin. Cümlemizin âhir kelâmını Kurân-ı Mecîd, Kelime-i Tevhîd eylesin. Duâlarımız müstecâb olsun. Ve Allah cümleden râzı olsun.

Vallâhu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

Ramazan Bayramı Hutbesi 13 Ağustos 1980 (1 Şevval 1400)

Bizi bu günlere getiren Allahu Sübhânehû ve Teâlâ Hazretlerine hamd ü senâlar olsun. Ve O'nun Resûlü ve mahbûbu, habîbi, sevgilisi Hazret-i Muhammed aleyhisselâma ve âline ve Ehl-i Beyt'ine ve ezvâcına ve ashâbına salât ü selâm olsun.

Bayram günleri, müminlerin affa uğradıkları gündür. O sevinci duymakdayız. Ve cihânın her köşesinde bulunan her mümin, her müslim, bu afdan istifâde etmiş ve anasından doğduğu gibi tertemiz olmuştur. Elbet ki a'mâl-i sâliha icrâ edenler, Ramazan'ın kadr u kıymetini bilenler, Allah'a ibâdet ve a'mâl-i sâlihada bulunanlar. Bulunmayanlar, rahmet-i ilâhîye kalmıştır. Ve bu Bayram'dan sonra gelecek olan Ramazan'a bu müminler, yani gafletle ömürlerini geçirenler, bir daha gafletle ömür geçirmemeli, Hakk Teâlâ'ya karşı ibâdet ve tâat ve kulluğunu icrâ etmelidir. Ve yapmadıkları ibâdet ve tâata mahzûn olup, mükedder olup, yaptıkları fenâliğa tövbe-kâr olup istiğfâr etmelidirler ki belki mağfiret-i ilâhiyye kendilerine erişse.

Allah'a kasem ederim ki, Resûlullah'ın verdiği haber üzere, cümle Ümmet-i Muhammed, orucunu tutanlar, namazını kılanlar, Kur'ân'ı tilâvet eyleyenler, Allah'a a'mâl-i sâliha icrâ edenler, cümlesi afv u mağfirete nâil oldular. Onun için bayram yapmakdayız. Allahu Teâlâ Hazretleri, bu bayramımızı, ölürken de, mahşer gününde de, kabirde de, cennetde de devâm etdiresin. Cümlenize saâdetler diler, sizi Allah ve Resûlüne ısmarlarım.

Günlerinizi boş geçirmeyiniz. Her gün zikrullah ile Allahu Teâlâ Hazretlerine sesleniniz. Esmâ-i Husnâ ile Allah'dan isteyiniz. Allah öyle bir varlıktır ki, bu kadar yapmış olduğun günaha nazar etmez, O'nun kapısına git, O'nun kapısından kimse boş dönmez. Ve Rabbü'l-âlemîn'e gece gündüz ibâdet ve tâat kılınız ve zikr-i ilâhîde dâim ve kâim olunuz müminler.

Ömürlerinizi boşa geçirmeyiniz. İşin nihâyeti ölümdür. Ölüm ya saâdet başlangıcı, ya felâket başlangıcıdır. Bazı ahmaklar, "Öldü de kurtuldu" diyorlar. Ölüp kurtulunsaydı eğer iş çok kolay olurdu. Asıl ondan sonra iş başlıyor. Saâdetin başlangıcı ölümle, felâketin başlangıcı gene ölümledir.

İbâdallah! Bundan otuz sene, kırk sene, yirmi sene, on beş sene, on sene, beş sene evvel, bayram günlerinde beyaz saçlı annelerimiz, nûr yüzlü babalarımızın ellerini öpüyorduk. Onlar nereye gittiler acaba şimdi? Yoklar. Yakın zamanda bizim çocuklarımız hayatda kalacak, biz buradan yok olup gideceğiz. Düşün bunları. Bayram günleri çok güzel günlerdir, fakat eski hâtıralar hatırlandığı vakitte hakîken insanlar için acı olur.

Allah cümlemizi ve cümle Ümmet-i Muhammed'i mağfûrîn zümresine ilhâk buyursun. Habîb-i edîbi hürmetine nârından âzâd eylesin. Ve bir daha suça, günaha dönmek üzere bizleri tövbemizde sâbit ve a'mâl-i sâlihada kâim eylesin. Yâ Rabbi, bizi mahrûm gönderme buradan.

Vallâhu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

Ümmet-i Muhammed'e Allah'ın Lutufı 15 Ağustos 1980 (3 Şevval 1400)

Kâllallahu Teâla fî Kitâbihi'l-Azîz
Eûzübillahimineşşeytânirracîm
Bismillahirrahmânirrahîm
مَنْ جَاءَ بِالْحَسَنَةِ فَلَهُ عَشْرُ أَثْمَالِهَا¹⁹²
Sadakallahü'l-Azîm

Allahu Sübhânehû ve Teâlâ Hazretlerinin vahdâniyyetini, Habîb-i Edîb'i Mahbûb-ı Kibriyâ, sebeb-i hilkat-i âlem, nûru evvel ba'si sonra olan cümle enbiyâların serdârı ve seyyidi, efendisi olan, Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâmın risâletini tasdîk eyleyen, kıyâmet gününe inanan, Hakk'ın cennetine tâlib, rızâsına râgıb, cemâline âşık olan müminler!

Cenâb-ı Hakk, bir hadîs-i kudsîde, "sebakat rahmeti alâ gadabî" buyurmuşdur, "rahmetim, merhametim, şefkatim, gadabımı geçdi". Bu hadîs-i kudsîye muâdil olarak da Cenâb-ı Hakk Kurân-ı Kerîminde okuduğum âyet-i kerîmede, bir sevaba on hasene yazar. Yani bir müslüman bir kerre Allah dese, on defa Allah demiş gibi defter-i a'mâline ecir yazar, sevap yazar. Bir ay oruç tutdu, on defa artıralım, üç yüz gün oruç tutmuş gibi sevap yazar. Bire ondur. Günaha gelince, günah, bir günaha bir günah yazılır ve hemen yazılmaz. Sevaba gelince, hemen yazılır, tehir edilmez. Günaha gelince, hemen yazılmaz.

İnsanların omuzlarında iki melek vardır, ismine "Kirâmen Kâtibîn" derler. ¹⁹³ كَرَامًا كَاتِبِينَ * يَعْلَمُونَ "مَا تَفْعَلُونَ", sizin yaptıklarınızı" Cenâb-ı Allah öyle diyor, "sizin işlediklerinizi, sizin yaptıklarınızı, onlar görürler ve bilirler ve defter-i a'mâle yazarlar". Sağ omuzdaki bulunan melek, melâike, kulun sevablarını yazar. Sol omuzdaki melâike, kulun yaptığı günahı yazar. Mümin bir hasene, bir sevap icrâ etdi mi, bu sağ omuzdaki melek hemen, Hakk'ın rahmeti ve Ümmet-i Muhammed'e ihsân u inâyeti ve Resûlullah'a olan muhabbetinden dolayı, Ümmet-i Muhammed'e bir sevaba on hasene yazılır defterine. Hemen yazılır, hiç meks edilmez. Günah işlediği vakitte o melek, günahı yazmaz, tehrî eder. Gene rahmetinden, Ümmet-i Muhammed'e rahmetinden, şefkatinden ve Resûlullah'a olan muhabbetinden hemen günah yazılmaz deftere, bırakılır. O kul tövbe ederse, yazılmaz.

¹⁹² Sure-i En'âm 160

¹⁹³ Sure-i İnfitâr 11

Tövbenin manâsı, "tövbe estağfirullah" demek değildir. Bu bir zikirdir. Tövbe demek, bir şeyi külliyyen reddetmektir, bir daha yapmamak üzere o işden vazgeçmektir, nedâmet etmektir, gözyaşı dökmektir. Bu niyetle tövbe istiğfâr eder de gene kendisinden günah sudûr ederse, o kazâ-yı rahmânîdir, gene istiğfâr eder ve tövbe eder, gene ağlar sızlar, Cenâb-ı Hakk Celle ve Tekaddes Hazretlerine. Zîrâ bir müslüman bir günah işlediği vakitte, bir kul, kalbin üzerine bir nokta, bir siyah nokta düşer. Kalb denilen nesne, bir maddî kalb vardır, bir manâ kalbi vardır. Maddî kalb, sol meme altında çam kozalağı gibi bir et parçasıdır. Manevî kalb, bu kâinâtdan büyüktür. Kalbin üzerine bir kara düşer. Tövbe istiğfâr ederse, dönerse, rücû ederse yaptığı günahdan, o siyah oradan silinir ve deftere de kaydolunmaz. Eğer bırakırsa, tehîr ederse, nedâmet etmezse, tövbe etmezse, o siyah başlar büyümeye. Büyür ve başlar kalbi karartmaya. Öyle bir karartır ki bu günah perdesi, Allah ile kul arasında büyük bir hâil olur, bir sed olur yani. Yirmi dört saat tehîr olunur günah, defter-i a'mâle yazılmak için. Allah, yirmi dört saat tehîr etdirir.

Bir günah insandan sudûra gelirse, zuhûra gelirse, bazen bu günah irâde-i cüz'îyye ile olur, kulun isteği ile olur. Bazen irâde-i külliyye ile olur. Hakk'ın isteği ile olur o suç, günah. O kul o günahı işlemeye lâıyk olur, Cenâb-ı Hakk o günahı ondan sudûra getirir. İki türlüdür. Hakk tarafından gelirse kulun başına günah işlemek, kazâ-yı rahmânî derler. Bu doksan dokuz defa günah işlese, Hakk tarafından gelen günah ile, tövbe istiğfâr ederse, tövbesi müstecâbdır. Ama irâde-i cüz'îyyesi ile yapmış olduğu günahları tövbe edip tekrar başlarsa, tekrar günah işleyip tekrar tövbe ederse filan bu şekilde, kendi arzu isteği ile, o vakit alay çıkar, istihzâ çıkar Hakk ile. Bu söylediğim hadîs-i şerîfdir, bir hadîsin manâsıdır, Buhârî-i Şerîf'de, son tarafında Buhârî'nin yani üç hadîs evvelinden, Ebâ Hureyre Hazretleri Cenâb-ı Peygamber'den bunu rivâyet etmektedir.

Onun için insan bir günah işlediği vakitte, hemen onun akibinde, bir hasenât yapmalıdır. Çünkü, ¹⁹⁴ "إِنَّ الْحَسَنَاتِ يُذْهِبْنَ السَّيِّئَاتِ", hasenât seyyiâtı giderir". Cenâb-ı Hakk Kurân'da söylüyor, "إِنَّ الْحَسَنَاتِ يُذْهِبْنَ السَّيِّئَاتِ". Hasenât yapmalıdır, sevap yapmalıdır yani, o günahı gidere. Hattâ bazen öyle bir sevap yapmalı ki ¹⁹⁵ "يُذِلُّ اللَّهُ سَيِّئَاتِهِمْ حَسَنَاتٍ", yaptığı suç da hasenâta tebdîl olur, bazı müminlerin. Sûre-i Furkan'dan okuduğum âyet-i celîle. "يُذِلُّ اللَّهُ سَيِّئَاتِهِمْ حَسَنَاتٍ", Çok dikkat etmek lâzım konuştuğum sözlere.

Beş vakit namaz kılan, elli vakit kılmış gibidir. Bir ay oruç tutan, üç yüz gün oruç tutmuş gibidir. Bir sene kaç gündür? 365 gün. Ramazan Bayramı bir gün. Kurban Bayramı dört gün. Ne oldu? Beş gün. Senede beş gün oruç tutmak haramdır. Ramazan gününde orucu yemek neyse, Bayram gününde oruç tutmak aynı günahdır.

Ramazan Bayramı bir gündür, üç gün değildir. Fakat bir günde ziyâretler yetişemediği için ümmetin icmâi ile üç gün müsaade edilmiş, üç gün yapıyoruz bayramı. Bir gündür. Çünkü bayramın ikinci günü oruç tutulabilir. Bayram olsa oruç tutulmaması lâzım gelir. Kurban Bayramı dört gün de bayramdır. Beş gün.

Şimdi, bir kimse, gene Hazret-i Ebâ Hureyre Resûlullah sallallahu aleyhi vesellemden...

¹⁹⁴ Sure-i Hûd 114

¹⁹⁵ Sure-i Furkân 70

Fazla sizi üzmeyeceğim. Ebâ Hureyre denilen zât-ı muhterem, ashâb-ı kirâmdandır ve Ashâb-ı Soffe'dendir yani Peygamberimiz'in sofasında oturan zevâtdandır. Bir lokma ekmeğe, bir hırkaya râzı olmuş, dâimâ Resûlullah sallallahu aleyhi vesellemele bulunmuş, bir çooooook hadîsleri bize rivâyet etmiş ve kitaplarımız Hazret-i Ebâ Hureyre'nin rivâyetleri ile doludur. Gene burada içinizde okumuş insanlar var, onlara da söyleyeyim. Bazıları Ebâ Hureyre'nin aleyhinde filan konuşurlar, birçok müfsidler hadîs uydurmuşlar, Hazret-i Ebâ Hureyre'ye, ona isnâd etmişlerdir. Ebâ Hureyre'nin bunda bir suçu yoktur. Resûlullah'ın yakınında olmak münâsebetiyle ve uzun seneler ömrünü Peygamber'in huzûrunda geçirmek münâsebetiyle birçok hadîs rivâyet ettiği için, birçok müfsidler, hadîs uydurmuşlar, rivâyetini Ebâ Hureyre'ye vermişlerdir. Ebâ Hureyre bundan berîdir. Çok muhterem bir zâtdır. Hattâ bir kıssası var ki burada şimdi yeri değil anlatmaya. İnşâallah zamanlardan bir zaman vakit müsâid olur, yer müsâid olur, ihvân müsâid olur, anlatırız inşâallah. Çünkü bazı şeyler vardır ki, zaman lazımdır, mekân lâzımdır, ihvân lâzımdır. Biri eksik olursa anlatılmaz o. Mekân, zamân, ihvân. Geçiyoruz.

Diyor ki Hazret-i Ebâ Hureyre Resûlullah'dan, "Bir adam bir ay Ramazan'ı tutdu", otuz gün, onla çarp, üç yüz, "altı gün de Şevval'den oruç tutarsa", buna Sitte-i Şevval derler, sitte Arapça altı demek, ne yaptı, otuz altı, otuz altıyı çarp onla, üç yüz altmış yapar, beş gün de bayram, üç yüz altmış beş, demek ki bir ay Ramazan tutan, altı gün de Şevval'den orucu ona eklerse, "bütün seneyi oruçla geçirmiş gibidir". Allah bu ecri Ümmet-i Muhammed'e vermiştir. Elhamdülillah ki Cenâb-ı Hakk cennetini, rızâsını, rıdvânını, her şeyi bize hazırlamıştır. Hazret-i Fahr-ı Risâlet'e olan muhabbetinden, sevgisinden O'nun ümmetine büyük büyük iltifatları vardır Cenâb-ı Hakk'ın.

Bak bizde tövbe lisânla olur, Benî İsrâil'de tövbe kendini öldürmekle olurdu. ¹⁹⁶ "فَاتَّقُوا أَنْفُسَكُمْ", Sûre-i Bakara'da. Günah işledi mi bir İsrâilli, ağırdı onların cezâları çok. Kendisini katletmesi lâzımdı. İntihar edecek yani. Tövbesi öyle kabûl olurdu. Bize Cenâb-ı Hakk bir kelimeyle verdi, "estağfirullah'e-l-azîm ve etûbu ileyh". Ve bunu lisânen söylediğin vakitte kalble de bunu duy. Allah'a karşı yapmış olduğun isyâna nedâmet ettiğini kalbinle duy. Gene Benî İsrâil'e, mallarının dörtde birini vermekle mükellefdi onlar. Bize kırkda birini. Ve dört senede hepsini dağıtmakla mükellefdiler. Biz her sene kırkda birini verirsek eğer, malımız helâl olur. Vermezsek günahkâr oluruz, âsî oluruz Cenâb-ı Hakk'a karşı, günahkâr olmuş oluruz. Yine müminler günah işlediği vakitte, biz yani Resûlullah'ın ümmeti, mümin dediğimiz bunlar yani, bizim Ümmet-i Muhammed'den bahsediyorum, Allah o günahı setreder, örter, göstermez. Benî İsrâil'de öyle değildi, günah işlediği vakitte, kapısının üzerine yazılırdı. Meselâ zinâ etmiş değil mi, kapısının üzerine yazılır ve alnına yazılır. Hırsızlık yapmış, alnına yazılır. Ve onlarda nesh vardır. Yani bakardın ki akşam bir adam insan, büyük bir suç irtikâb etmiş, sabahleyin domuz olurdu, maymun olurdu. Allah tebdîl ederdi. Ümmet-i Muhammed'e Cenâb-ı Hakk bunu kaldırmıştır, biz manen bu sıfatlara gireriz, günah işlediğimiz vakitte. Dikkat buyurun.

Sonra günahın küçüğü büyüğü olmaz. Bazı kimseler bu günah-ı segâir, bu günah-ı kebâir diye ayırırlar, doğrudur ama Allah'a isyân isyândır. Küçük günahın manâsı, cezâsı küçük olur, büyük günahın manâsı, cezâsı büyük olur. Meselâ bir günah işlersin, cehennemde bir

¹⁹⁶ Sure-i Bakara 54

gün kalırsın, bir günah işlersin elli sene yanarsın. Günah, Allah'a karşı günahdır. Küçük günah demek, az cezâyâ çarptırılmak, büyük günah demek, büyük cezâyâ çarptırılmak manâsınadır. Geçiyoruz.

Şimdi, elhamdülillah Cenâb-ı Hakk bizi, bak Receb, Şaban, Ramazan derken Bayram haftasına getirdi. Bayram'ın bugün dördüncü günü ve Şevval ayında bulunuyoruz. Ey kardeşlerim, evlâdlarım, yavrularım, hemşehrilerim! Bak düşününüz ki, ne süratle geçti Ramazan. İnsanın ömrü bu şekilde geçmektedir. Hiç farkına bile varmazsın. Doğdun, çocuk oldun, genç oldun, dinç oldun, ihtiyar oldun. Hemen gelip geçicidir. Gösteriyor ki zamanlar serî'z-zevâldir çabuk geçicidir. Akı başında olan kimseler, bundan ibret almalıdır. Hemen kendisini ibâdet ve tâata vermelidir. Geçen hafta söyledim, câmi boş değil hâ! Câmiyi boş zannetmeyiniz. Mümin cinniler var, melekler var câmide, Cuma namazını kılıyorlar bizimle beraber. Sakın hâ boş zannetme câmiyi. Geçen hafta söyledim, dedim ki, "İbâdallah! Allah'a muhtaç olduğun kadar Allah'a ibâdet et". Ki bir ân yokdur ki, biz Allah'a muhtaç olmayalım. "Cehenneme dayanacağın kadar günah işle" demişdim geçen hafta. Ve gene ibâdullahı, Ümmet-i Muhammed'i çağırdık mescide, "Gelin Ramazan'dan sonra" dedik. Bugün başka kuvvetler gelmişler câmimize, görünmeyen kuvvetler gelmişler, elhamdülillah. Belki de birçoklarının gönülleri bizdedir, buradadır gene, bu zevkle Cuma namazını kılıyorlardır, belki Çarşı'ya inmediler filan.

Gene biz müslümanlar, akrabâımızdan olan fukarâ-i müslimîne zekâtımızı verimiz. Benî İsrâil istediği adama zekât veremezdi. Peygamber'i veyâhud onun rûhânî reîsi kimse, o söyler, "Filanca şehire götüreceksin zekâtını vereceksin". Nereye? Buradan Yemen'e. Öyleydi. Bize Cenâb-ı Hakk dâimâ tahfîf etmiştir, dâimâ tahfîf. Neden? Şöyle alalım, size Resûlullah Efendimiz'in tarîfi gibi yapayım. Dünyanın ömrünü bir gün farz ediniz. Dünyanın ömrünü bir gün farz ediniz, öyle farz edin. Öğlene kadar, geçen ümem-i sâlifedir. Öğlenle ikindi arası Hazret-i İsâ vaktidir. İkindi ile akşam arası Ümmet-i Muhammed'in vaktidir. Vakitleri kısa fakat ibâdetlerinin sevabı yücedir. Allah'ın afv u mağfireti hepsinden bize daha ziyâdedir. Çünkü sevgili peygamberi Hazret-i Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâmın ümmeti olduğumuzdan dolayı bu lutfu ermişizdir. Ki Allah bizi, Hazret-i Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâmdan ayırmasın. Dünyâ ve âhiret saâdeti O'nu sevmekdir, O'nun yolundan yürümekdir. O'nun yolundan giden mutlakâ cennât-ı âliyâta ve zât cennetine vâsıl olur, Hakk'ın cemâlini görür ve iki cihânda sultân olur. Resûlullah'dan yüz çevirenler mutlakâ iki cihânda da helâk olurlar. "Efendim, ben nice kâfirler biliyorum, zengin." Hepsi helâkde başdan aşağı. Gördükleri rüyâdan başka bir şey değil. Hepsi rüyâ! Bir gün elinden alınacak.

Haydi misâlini verivereyim size. İki zât farz ediniz. Biri milyonlara mâlik bir sultân farz edin. Maddiyyâtdan konuşacağım şimdi ben. Misâl veriyorum size. Birisi milyonlara mâlik bir sultân, sarayda yatıyor. Birisi de bir serseri, köprü altında yatıyor, taşın üstünde yatıyor. Köprü altında yatan, yazlık sayfiyeler, kışlık apartmanlar, kaloriferli apartmanlar, her türlü konfora hâvî bir rüyâ görmekde. Karısı var, metresi var, bilmem nesi var, içkisi şusu busu, her türlü fuhşîyyâtda kendisi, ama köprü altında yatan bir serseri rüyâ görüyor, rüya bu. Sarayda yatan sultân da, cihânın hepsine mâlik olan sultân da, rüyâsında fakîrlik rüyâsı görüyor, oruçlar, namazlar, yoksulluklar, mücâdeleler, hayat mücâdeleleri, terlemeler, sıkıntılar, ev hâdiseleri, hayat hâdiseleriyle karşılaşmış sıkıntı içerisinde. Misâllerini veriyorum sana, bir mümin ile bir kâfirin ahvâlini. Sabah oluyor, sultâna geliyorlar,

uyandırıyorlar, "Sultânım, haydi vakit geldi, kalkınız". Bir de kalkıyor bakıyor ki, kendisi sarayda, aynı hükümlerinde dâim, görmüş olduğu rüyâdan başka bir şey değil. Rüyâymış gördüğü.

İşte müminin hayâtı bunun gibidir. Sen aslında bir sultânsın. Dü cihânın emvâli, her şeyi sana verilmiştir. Gördüğün sıkıntılar, meşakkatler ki müslümanlar musîbetden kurtulamazlar, müslümanın kellesi Yezid'den, paçası itden kurtulmaz. Hiç, katiyyen râhatı yokdur bu işin. Rahâtı, safâsı ibâdetdedir, Hakk'dan bilmektir, Allah'la olmaktır. En râhatı budur. Hakk'la beraber olmaktır, Hakk'dan olduğunu bilmektir, Hakk'ın kulu olduğunun farkına varmaktır, O'nu unutmamaktır. O vakit safâya erer mümin.

Sabahleyin geliyorlar, sultânı o korkunç rüyâdan uyandırıyorlar, halbuki sarayda yatıyor kendisi. Sen şimdi aynı mülke mâliksin. Gördüğün bu meşakkatler, bu sıkıntılar, oruçlar da senin için sıkıntı idi, sana Allah mahşerin şiddet ve dehşetini gösterdi oruçla, açlıkla ve susuzlukla. Çünkü kıyâmet gününde cümle mahlûkât-ı ilâhiye aç ve susuzdur ve çıplaktır.

Hattâ Ümmü'l-Müminîn Cenâb-ı Âişe radiyallahu anhâ Vâlidemiz Resûlullah'a demiş ki, "Yâ Resûlallah, kadın erkek de çıplak mı?". "Evet Yâ Âişe". "Kadınlar erkeklere bakmazlar mı? Erkekler kadınlara bakmazlar mı?" deyince, "Öyle bir gündür ki herkes cân derdine düşmüş, kimse kimseyi görmez, kendinden başka" diyor. Peygamberler bile o günün şiddet ve dehşetiyle dizlerinin bağları sökölümüş, "nefsî, nefsi" diye çökmüşler yere.

Ya tok olanlar? Cenâb-ı Hakk diyecek ki, "Uzun günlerde benim rızâm için yemediniz, içmediniz, gelin arşımın gölgesine, orada benim peygamberim Muhammed'imle, Aliyye'l-Mürtezâ ile, Sıddîk-i Ekber ile, Ömerü'l-Fâruk ile, Osmân-ı Zinnûreyn ile, Haseneyn ile beraber gelin iftar ediniz". Vallâhi böyle olacaktır! Sıkıntılar geçdi.

Geldi melek söylüyor şimdi, "Kalk sultânım, kalk kalk". Uyanıyorsun. "Aman yâhu gördüğüm neymiş?". Rüyâ. Dünyâ hayâtı rüyâdan başka bir şey değil. Esasda nasıl sultân isek, gene sultânlığımız devâm. Kâfirin ise öyle değil. Geliyor bir bekçi, "Kalk ulan serseri!" diyor bir tekme atıyor, bir de gözünü açıyor ki görmüş olduğu rüyâdan başka bir şey değilmiş. O otomobiller, husûsî arabalar, metresler, teresler, yazlık evler, kışlık evler filan. Allah'ı bilmeyenler.

Sakın hâ, dîn-i islâm servete mâni değildir. Allah'ın emrini yerine getirdikten sonra servetin bir zararı olmaz. Allah sana şerîatiyle tarîf etmiştir, zekâtını, malının kırkda birini vereceksin, karz-ı hasen vereceksin, sadakât vereceksin, yardım edeceksin, o vakit mesele kalmaz. Servet düşmanlığı yok islâmiyyetde. Vermezsen, toplarsan, kimseye tattırmazsan, mal Allah'ındır, sen vekilharçsın, sen kim oluyorsun da Allah'ın vekilharcı olduğun hâlde, fukarâyı, Allah'ın ayâlini men ediyorsun yardımdan. O vakit cezâyâ çarpdırılır.

Bir de bakacak ki kâfir, kâfirin hayâtı bu, bir de bakacak ki, eyvâh, yatdığı yer onun taş üstüymüş, köprü altıymış. Serseriymiş, gördüğü rüyâdan başka bir şey değilmiş. İşte kâfirin hayâtı bu, dünyâ hayâtı. Müminin de hayâtı az evvel anlatdığım gibi. Hangisini istiyorsun? Aklın başında var.

Bir yola girmişsin, Hazret-i Muhammed'in çizdiği yol, sallallahu aleyhi vesellemin. Bu yol nûrlu yol, Allah'a giden yol. İslâmdan başka hiçbir yerde safâ yoktur. Her şeyde cefâ var. Safâ islâmı, safâ îmânı, Allah ve Resûlünü sevmek, o yolda bulunmak. Zâhirden çirkin görünebilir, nefse ağır gelir, oruç tutmak, namaz kılmak, şu bu filan ama, hakikatde safâdır. Ne vakit ki kalbin dönecek Allah'a, o vakit namazdan zevk duyacaksın, oruçtan şevk duyacaksın, Allah'a secdeden haz duyacaksın. Seni birisi namazdan men etse, sen namazı gene kılacaksın. Öldürmeye kalksalar, gene Allah için secde edeceksin. İmân kalbe girdi çünkü. Yedi a'zâda nûr zâhir oldu. Bir hâneye nûr girdiği vakitte, pencerelerinden dışarıya ziyâ vurur onun. Mâdem ki kalbde nûr-i imân, nûr-ı Kurân vardır, onun bütün a'zâ ve cevârihinden Hakk'a karşı abdiyyeti zâhir olur. Acaba anlatabildik mi? Geçiyoruz.

Şimdi size bir misâlini verelim, canlı misâlini, ondan sonra dersimize nihâyet verelim, hutbemize. Bire on. Bu da Hakk'a kâsem ederim ki, bire on, en ekaldır. "وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلَيْهِ" dir. "سَبْعَ سَنَابِلَ فِي كُلِّ سُنْبُلَةٍ مِائَةُ حَبَّةٍ" âyet-i kerîmesinden. Yedi milyon da verebilir. En ekal bir sevaba on sevap yazılır. Ey müminler! Unutmayınız. Vaktinizi boşa sarfetmeyiniz. Nefesinizi Allah'sız geçirmeyiniz, ömrünüzü.

Bir gün Hayder-i Kerrâr, Sâkî-i Kevser, Fâtih-i Hayber, Vâris-i Ulûmü'n-Nebevî, Cenâb-ı İmâm-ı Ali, Esedullahi'l-Gâlib Ali ibn Ebî Tâlib Hazretleri, Cenâb-ı Fâtîmetü'z-Zehrâ'nın huzûruna girdi.

Cenâb-ı Fâtîme kimdir bilir misin? Resûlullah tayîn etmiş, "Ali ve ben bir nûr-ı vâhidiz". "Yâ Fâtîme enti bid'atın minnî, sen benim parçamsın Yâ Fâtîme" demiş. Cüz'-i Muhammediyyet var Cenâb-ı Fâtîme'de, Resûlullah'ın parçası.

Cenâb-ı Ali kerremallahu vecheh, huzûr-ı Fâtîme'ye girmiş, bakmış ki Cenâb-ı Fâtîme'nin rengi bembeyaz. Sararmış. O güzel yüzü, nûrlu yüzü, gül yanakları solmuş. Hazret-i Muhammed'in kızı bu. Hasen'in annesi, Hüseyin'in vâlidesi. Arşın çifte küpelerinin, arşın küpelerinin, süslerinin annesi. Cennetin gençlerinin annesi Cenâb-ı Fâtîme.

Hazret-i Ali kerremallahu vecheh içeri girdi bakdı ki yüzü sararmış Cenâb-ı Fâtîme'nin, hemen geldi ellerini tutdu, mübârek ellerini, Cenâb-ı Fâtîme ayağa kalkmak istedi, oturtdu. "Yâ Fâtîme, rahatsız mısın?". "Çok rahatsızım Yâ Ali bugün, bedenem çok muzdaribim". "Ne alayım sana ne getireyim?". Cenâb-ı Fâtîme buyurdu ki, "Bana bir nar getir Yâ Ali".

Narda büyük şifâ vardır, onu da söylemeden geçmeyeceğiz. Şimdi kusuruma bakmayın benim, ben zevklendim mi anlatırım, konuşurum. Benim kusurumu affedin. Narı yediğiniz vakitte, hepinize hitâb ediyorum, bir tek tânesini yere dökmeyin ve tamâmını yiyin. Narın içerisinde bir şifâ vardır, bir tânesindedir. Her derde devâdır. İki derdin çâresi yoktur. Biri, ihtiyarlamanın çâresi yoktur. Biri, ölmenin çâresi yoktur. Bu nardaki bulunan hâssa, bütün derdlere devâdır. Kansere dahi devâdır. O bir tek tâneyi bulmak mesele. Onun için hepsini birden yemek lâzım.

Cenâb-ı Fâtîmetü'z-Zehrâ Cenâb-ı Ali kerremallahu vecheye diyor ki, "Yâ Ali, canım nar istiyor, nar şifâ-i külldür bana nar bul gel. İster ekşisi, ister tatlısı olsun".

Allah'ın yarattığı, Allah'ın bize helâl kıldığı, tayyib olan nesnelerin hepsinde şifâ vardır. Bunu unutmayınız. Allah'ın men ettiği şeylerde de cefâ vardır. Ona elinizi sürmeyiniz. Allah men etdi mi bir şeyi, onda şifâ olmaz, Allah'ın men ettiği şeyde. Dâimâ Cenâb-ı Hakk'ın bize müsaade ettiği, Hakk'ın emrettiği yollara gidin, Allah'ın men ettiği yollara gitmeyin. Sakın hâ gitmeyin! Aman gitmeyin! Çok pişman olursunuz sonra. Fakat pişmanlığımız fâide vermez.

Cenâb-ı İmâm-ı Ali'nin cebinde on parası yokdu. Acaba fakîrliğinden mi yok? Kurân-ı Kerîm'de Sûre-i İnsân, Sûre-i Dehr, Sûre-i İnsân Hazret-i Ali hakkında nâzil olmuşdu, Ehl-i Beyt hakkında nâzil olmuşdu. Esteîzübillah, ¹⁹⁸ إِنَّمَا * وَيُطْعَمُونَ الطَّعَامَ عَلَىٰ حُبِّهِ مَشْكُونًا وَتَيْمًا وَأَسِيرًا * إِنَّمَا * إِنَّا نَخَافُ مِنْ رَبَّنَا يَوْمًا عَيُّوسًا قَمَطَرًا * نُنْعِمُكُمْ لَوْجَهُ اللَّهِ لَا نُزِيدُ مِنْكُمْ جَزَاءً وَلَا شُكُورًا * Yani hânelerinde ne varsa, veriyorlardı. Üç gün oruç tutmuşlar, akşam vakti Allahu Teâlâ Cebrâil'i insan şeklinde göndermiş kapılarına, "şey'en lillah" demiş, bütün yiyeceklerini vermişlerdi, bir suyla açmışlardır oruçlarını. Bu kadar kanâatkâr, mütevazı ve Ümmet-i Muhammed'e şefkat ve merhametli.

Hattâ Cenâb-ı Fâtîme radiyallahu anhâ Vâlidemiz, mihrini dahi şöyle almışdır, mihrini. Mihr nedir bilir misiniz? Nikahda bir mihr vardır, mihr koyarlar nikahda. "Yâ Rabbi, İmâm-ı Ali'nin mihrini helâl edeceğim, yalnız ümmetimin kadınlarına ve oğullarımın musîbetine ağlayanlara beni şefî kıl". Bu şartla. Mihrini helâl ediyor İmâm-ı Ali'ye Hazret-i Fâtîmetü'z-Zehrâ Vâlidemiz. Pek kıymetlisi Peygamber'in, pek sevgilisi. Kaç defa içeri girerse, Hâne-i Saâdet'den, odadan içeriye, Resûlullah o kadar ayağa kalkarmış kendisine, mübârek ellerini alır bağrına basar, mübârek ellerini öpermiş. O kadar seviyor. İsterdim ki size Fâtîmetü'z-Zehrâ'nın bir kıssasını anlatayım ama vakit dar, geçiyorum şimdi. İnşâallah başka zaman anlatırız.

İmâm-ı Ali'nin on parası yok cebinde, nar almak için. Neden? Hepsini dağıtmışlar, ümmete vermişler. Hattâ sormuşlar kendisine, Allah'ın aslanına sormuşlar, demişler ki, "Yâ Ali, zekât kaçda kaçdır?". "Ümmet-i Muhammed'e, avâmm-ı nâs için yani, kırkda birini vermek". "Yâ size?". "Bize, hepsini vermek. Hattâ kelleyi vermek". Verdi kellesini. Allah yolun verdi kellesini İmâm-ı Ali, sözünde durdu. Mübârek kanları akdı göğsüne. Kanından kendine kefen biçdi.

Ne fazîlet görseniz efendim! Nasıl anlatalım. Hangi şâir söyleyebilir, hayâliyle bile söyleyemez onların fazîletini. Allah medh etmiş, meddahları Allah, Kurân-ı Kerîminde. Evet efendim, meddahları Allah, Kurân-ı Kerîm'de Allah medh ediyor bunları. Ne âlimi, ne şâiri, ne belîğ ve fasîhi bunların medh ü senâsını yapamazlar. Kâfi gelmez, kelimât kâfi gelmez. Kelimeler yirmi sekiz harf, yirmi sekiz milyon olsa kâfi gelmez, yirmi sekiz milyar kelime olsa kâfi gelmez.

Dağıtmışlar hepsini. Hemen dışarı çıkdı, bir bostancının yanına gitdi, çalışdı onun yanında. Ayıp bir şey değil. Kim bu? Allah'ın aslanı çalışdı. Kuyudan su çekdi, bahçeyi sulamak üzere, bir nar almak üzere. Aldı ve geliyor, yolda bir garîb gördü, kenara oturmuş, yüzü sararmış, eli

¹⁹⁸ Sure-i İnsân 8-10

ayağı titriyor, İmâm-ı Ali'ye şöyle hitâb etdi, "Yâ İmâm, elindeki narı bana versene" dedi böyle. "Fâtîme'ye mi götürüyüm, cihânın en efdal kadını Fâtîme'ye mi götürüyüm narı, yoksa fakîre mi vereyim?". Dedi ki, "Fâtîme Resûlullah parçasıdır. Ehl-i Beyt maden-i mürüvvetdir, merhamet madenidir, fazîlet, mürüvvet madenidir, fukarâya vereyim" dedi, "Fâtîme sabreder" dedi. Onlar fedâî çünkü, kıyâmet gününde de fedâîler.

Resûlullah ne diyor baksana, "Yâ Rabbi ümmetimi nâra koyacaksan beni de onlarla beraber koy nâra" diyor. Herkesin yapacağı iş değil ki. Seyyidinâ Hazret-i Sıddîk-i Ekber de böyle, Ebâbekir Sıddîk. Duâsı böyle, "Yâ Rabbi, benim vücûdumu öyle büyüt, öyle büyüt, öyle büyüt ki, benim vücûdumla cehennem dolsun, orada Ümmet-i Muhammed'e yanacak yer kalmasın" diyor. Dûası böyle. Gene bir veliyyullah diyor ki, "Ne kadar hastalık, belâ, cefâ varsa bana ver Yâ Rabbi, Ümmet-i Muhammed'e verme, onlara ben kurban olayım, kalkan olayım onlara" diyor. Fazîletlerini söylemeye diller kâfî gelmez. Cinniler ve insanlar birbirlerine zahîr olsalar, gene fazîletlerini söylemeye dil kâfî gelmez. Canlı Kurân'dır onlar, canlı Furkân'dır onlar. Geçiyoruz.

Verdi ve geldi. Kapıdan içeri girdi, Cenâb-ı Fâtîme tebessüm buyuruyorlar. "Geçmiş olsun, nasıl oldun?". "Sen garîbe verdin narı, şifâsı bize oldu".

Evet efendim, bunu unutmayın sakın hâ! Sen burada bir karıncayı kurtarırsın, bak dinle beni, hikâye diye dinleme, ibret al ve aynı amelde bulun, burada sen bir karıncayı sudan kurtarırsın, Allah evlâdını sudan kurtarır senin, evlâdını bağışlar. Sen burada bir kimseye, bir fukarâya ilaç alıverirsin, evdeki hastan iyi olur. Vücûdlar bir salkımın tânelerine benzer. Bak sana misâl veriyorum. Bütün insanlar, bir salkımın tânelerine benzer. Kâfirler olmamışlarıdır, fâsıkları çürümüşleridir, tam kemâlde olanlar müminlerdir, o salkımın tâneleri. Bazı evliyâullah o salkımı sıkılmış bir bardağa doldurmuşdur, bazısı. Kendi civârındakileri. Dikkat buyurunuz. Onun için birbirimizle irtibâtımız var. Onun için sana yaptığım iyilik Allah'a sevap olarak yazılmaktadır. İrtibâtımız var, bir salkımın taneleri gibiyiz yani. Yeşil de olur içinde, siyah da olur, çürüğü de olur, ekşisi de olur. Onları ayırırız böyle. Fâsıkları çürükleri, yeşilleri olmamış hamları, kuruları kâfirleri, yeşilleri daha olmamış, ibâdete lâayık olmamış, ibâdet kılmıyor onun gibi yani. Onun için kimseye buğzetmeye lüzûm yok.

"Yâ Ali, sen fakîre verdin narı, ben şifâyâb oldum".

Bir misâl. Anlatmadan geçemeyeceğim, imkânı yok. Kaç tâne şey geldi, zuhûr etdi, söylemedim, bunu söyleyeceğim.

Köylü kadını oturmuş yemek yiyor, son lokması kalmış elinde, bir lokma ekmeği. Kapı çalınmış, kalkmış kadın bakmış, fukarâ. Demiş ki, "Çok açım, bana biraz ekmek ver" demiş, "bir parça ekmek". "Vallâ" demiş, "bir lokma ekmek kaldı evin içerisinde. Bitirdim sen geldin. İstersen bunu al". "Bana kâfî, kifâf-ı nefis eder" demiş. Ömem yani onu yersem. "Çok açım" demiş. Bir lokma ekmek. "Allah önüne çıkarsın" demiş, "bu yedirdiğin ekmeği" demiş. Ertesi günü tarlaya gidiyorlar. İçinizde birçokları, zürrâ evlâdı yani çiftçi çocukları, köylü çocukları. Tarlaya gidiyorlar, tarlada çocuğu koymuşlar, ağacın altına bir salıncak yapmışlar, çocuğu oraya yatırmışlar. Çocukları varmış kundakda. Adam biçiyor, kadın arkadan bağlıyor ve demet yapıyor buğdayları. O aralık bir kurt gelmiş, yavruyu aldığı gibi kundağından, almış

başlamış götürmeye. Derken görmüş annesi, kurdun peşine, babası kurdun peşine, kurd kaçıyor, onlar kovalıyorlar.

Evlâd bu! Baba oldun mu! Olmadın. Evlâd kıymetini bilmezsin. Onun için bak babanın kıymetini bil. Baba olduğun vakitte anlayacaksın babanın ne olduğunu. İskele babası değil, baba, babadan bahsediyorum. Baba olmadın daha, bilmezsin sen babanın ne olduğunu. Damdan düşmeyen hâlden bilmez. Babanın kıymetini bil, itâatda, muhabbetde, ihsânda, ikrâmda, hizmetde. Sakın, gözün yılmayacak bu husûslarda.

Koşuyorlar peşinden filan. Derken bir zât zâhir olmuş. Kurdu yakalamış, ağzından çocuğu almış, yere koymuş, kurdu bir yere çalmış, hayvanı oraya uzatmış ve hayvan kaçmış gitmiş oradan. Dönmüş köylülere demiş ki, "Dünkü lokmaya bedel bu lokma oldu" demiş. "Bu lokma, dünkü lokmaya bedel oldu" demiş. Çünkü kurda göre çocuk bir lokma.

Unutmayın sakın hâ! Dâimâ iyilik kardeşler. İyiliğe gidiniz. "Efendim bana fenâlık yaptı". Yâhu yüz defa fenâlık yapsa da gene iyilik et sen ona. Sakın, kendini kolla ama iyilik et. Düşmanlıktan iş çıkmaz. Düşmanlık iyi bir şey değildir. Kâfiri bizim cedlerimiz, muhârebe meydanında kendisiyle harb eden kâfiri vurmuş, kâfir su istemiştir, vurduğu kâfire su vermiştir eliyle vuran gâzî. Senin baban bu. İslâm bu. Bir tekme daha atmamış. "Beni öldürmeye geldin, ben seni vurdum". Su istemiş, çekmiş matarasını kendi içeceği suyunu vurduğu kâfire içirmiştir. Bu. Sen Yezid misin suyu keseceksin! Yani suyu keseceksin dediğimin manâsı merhameti keseceksin. Yezid misin sen! Biz Allah Resûlü'nün, ehl-i beytinin, ashâbının, ensârının, evliyâsının, ulemâ-i âmilînin yolunda bulunan insanlar ki bu yol Allah'a gider bu, bu yol rızâya gider.

Biz gelelim dersimize. Eyvah eyvah, uzatdık iyicene.

Cenâb-ı Fâtîme iyileşmiş. O aralık kapı çalınmış. İyi dinle! Cenâb-ı Ali kapıyı açmış, bakmış Selmân-ı Fârisî. Selmân-ı Fârisî Hazretleri İranlı olmasına rağmen, Cenâb-ı Peygamber onun hakkında, "Selmân min ehli beytî, benim ehl-i beytimdendir" demiştir, ona bu rûtbeyi vermiştir, Selmân çok büyük adam. Selmân gelmiş kapıya. Elinde bir örtülü tepsi. İyi dinle! Kulağını benden yana ver! "Selâmün aleyküm Yâ İmâm", "ve aleyküm selâm Yâ Selmân, nedir?". "Allahu Teâlâ selâm etdi, bu tepsideki bulunan eşyâyı, içindeki bulunanı Resûlullah'a gönderdi. Resûlullah sallallahu aleyhi vesellem de selâm gönderdi, size gönderdi bunu. Buyurun". Hazret-i Ali kerremallahu vecheh, perdeyi kaldırmış, üzerindeki örtüyü, bir de bakmış ki dokuz tâne nar. Ama cennet narı. Dünyâ narı değil, cennetde yetişmiş narlar. Şöyle bakmış İmâm-ı Ali kerremallahu vecheh, demiş ki, "Yâ Selmân, bu nar dokuz olmaz" demiş, "bunun on olması lâzımdı, en ekall. Nerede bunun bir tânesi". O vakit kolunun içerisinde narı çıkarmış Hazret-i Selmân, ilâve etmiş, demiş ki, "Yâ İmâm, bir talebenin hocasını imtihanı ayıptır". Bir dervîşin şeyhini imtihanı ayıptır. "Ben bunu yaptım ama sizi imtihan için değil. Sizin fazîletinizi ve bir sadakanın bire on olduğunu ilân için yaptım bu işi" demiş, "buyurun" demiş, onuncu narı vermiştir.

Onun için yapacağın ibâdet ve tâat bire ondur. Şimdi bir ay Ramazan tutdun, altı gün de Şevval'den tut, otuz altı, onla çarp üç yüz altmış, beş gün bayram, üç yüz altmış beş. Bütün seneyi oruçla geçirmiş gibi olursun. Lisânını tutamıyorsan, gözünü haramdan

sakınamıyorsan, açlığın yanına kâr kalır. Yedi a'zâna oruç tutduracaksın. Yalnız yemek, içmek, cinsî münâsbetden berî olmak değil. O, avâm orucudur o. Sen havas orucu tutacaksın. Gözünle harama bakmayacaksın. Gözüne ibret nimetini koyacaksın, bakdığın vakitte ibretle bakacaksın kâinâta. Yaaa! Semâ nasıl ref' olunmuş, ard nasıl döşenmiş, yıldızlar nasıl süslemiş semâyı, nasıl tezyî'n etmiş, bunları gör. Sonra lisânını tutacaksın gıybetden. İşin ağırsa, o vakit orucunu ye, fakat zikrullah ile bulun. Ramazan orucundan bahsetmedim hâ! Şevval orucundan bahsettim. O vakit lisânını tut. Oruç tutamayan lisânını tutsun. Farz oruç, o farz, boynumuzun borcu, islâmın bir rûknü o. Oruç, namaz, zekât, hac, rûkn-i islâm onlar. Binâenalâzâlik bu Şevval orucunu tutamayan, lisânını tutsun, sâhib olsun. İbâdet ve tâatına baksın. Ve gönlünden Hakk muhabbetini kaldırmasın.

Vallahu yed'û ilâ dârî's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

Îmân ve Takvâ 29 Ağustos 1980 (17 Şevval 1400)

Kâlallahu Te'âla fî Kitâbihi'l-Azîz
Eûzübillahimineşşeytânirracîm
Bismillahirrahmânirrahîm

اَلَمْ * ذٰلِكَ الْكِتٰبُ لَا رَيْبَ ۚ فِيْهِ ۚ هُدًى لِّلْمُتَّقِيْنَ * الَّذِيْنَ يُؤْمِنُوْنَ بِالْغَيْبِ وَيُقِيمُوْنَ الصَّلٰوةَ وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنْفِقُوْنَ * وَالَّذِيْنَ يُؤْمِنُوْنَ بِمَا اُنْزِلَ اِلَيْكَ وَمَا اُنْزِلَ مِنْ قَبْلِكَ وَيَاۤ اٰخِرَةَ هُمْ يُوقِنُوْنَ ۙ اُولٰٓئِكَ * اُولٰٓئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُوْنَ 199

Sadakallahü'l-Azim

Tevhîd nûruyla gönülleri nûrlanan, Hakk'a secde etmekle alınlarında eser-i secde bulunan, Allah Resûlü'nü herşeyinden ziyâde sevmekle îmânını kemâle erdiren, kıyâmet gününe inanan, Hakk'ın cennetine tâlib, rızâsına râgıb, cemâline âşık olan müminler, âşık-ı sâdıklar!

Geçen hafta deryâdan bir katre, güneşden bir zerre olarak aynı âyet-i kerîmeden bir mikdar sizlere Allah'ın bize söylediği kadar, bildiğimiz kadar anlatmaya devâm etdik. Gene aynı âyet üzerinde duracağız, bu âyet-i celîleden istifâde edeceğiz.

Malûm-i ihsânınız, denizler mürekkep olsa, ağaçlar kalem, semâvât ve ard kağıt, bütün zî-rûh yani rûh sâhibi mahlûkât da kâtib olsalar, Allah'ın kelimâtına nihâyet olmaz. Kalemeler kırılır, yazarlar yorulur, kağıtlar tükenir, mürekkepler biter fakat Allah'ın kelâmı bitmez. Onun için Türkçe tefsîrlerde yâhud tercümelerde okuduğunuzu, manâsı hemen bu diyerek kestirip atmayınız. Manâ-yı Kurâniyye gâyetle geniş. Ve manâ-yı Kurâniyye Hakk'dan korkanlara

¹⁹⁹ Sure-i Bakara 1-5

söyler. İnsan Allah'dan ne kadar çok korkarsa, o kadar Kurân'ın manâsına âşinâ olur. Cenâb-ı Hakk Celle ve Tekaddes Hazretleri gene bir âyetinde ²⁰⁰ وَاتَّقُوا اللَّهَ وَيُعَلِّمُكُمُ اللَّهُ, Allah'dan korkun ki ben size öğreteyim" buyurmuştur.

Hakk'dan korkanlara hidâyet olur. Hakk'dan korkanlara Kurân söyler. Allah'dan korkanlar Kurân'dan anlarlar. Onların nasîbleri vardır. Kâfirlerin nasîbleri yoktur. Meselâ bir misâlini size vereyim. Hocaefendilerden işitiniz ve dinlediniz.

Vakt-i Saâdet'de müslümanlara en çok eziyet edenlerden bir tânesi de islâmından sonra adâletde sembol olmuş ve islâmın adliye bakanı, adliye vekîli, islâm dîninin yani, Hazret-i Ömer ibn Hattâb, islâm olmadan evvel islâma çok düşmandı ve Resûlullah Efendimiz'in en büyük düşmanlarından bir tânesiydi. İki Ebe'l-Hakem vardı, birisi Ebû Cehil birisi Ömer. Ve nihâyet işi Resûlullah Efendimiz'i öldürmeye kads emeye kadar götürdü. Efendimiz duâ buyurdu. Burada bize çok büyük ders ve ibret var. "Yâ Rabbi, iki Hakem'den biriyle islâmı teyîd eyle" dedi, duâ buyurdular. Ertesi günü, küffâr-ı Kureyş Resûlullah sallallahu aleyhi veselleme sûikasd hazırladılar ve bu işe de Hazret-i Ömer'i tayîn etdiler.

O vakit Ömer daha, hazreti yok. Islâmdan evvelki hâli Ömer'in. Sonra Hazret-i Ömer oldu. Çünkü islâm insanları yüceltir ve aziz kılar. Mümin olmayan izzete nâil olamaz. İzzet, malda mülkde devletde değildir. İzzet, Allah ve Resûlünün indindedir ve islâmdadır. Onun için mâdem ki müminsin, müslimsin, azîzsın, izzetlisin. Bu şerefi Allah sana bahşetmiştir. Islâm şerefini.

Yolda gelirken bir zâta rast geldi, dedi, "Böyle hışımla nereye gidiyorsun yâ Ömer?" dedi. Dedi ki, "Putlarımızı yalanlayan, dînimizi tekzîb edeni milletimizi ikiliğe düşüren Muhammed'i katletmeye gidiyorum". Sallallahu aleyhi vesellem. Dedi, "Çok büyük, çok ağır bir yük üzerine yüklenmişsin, sen bu işi pek beceremezsin. Sen evvelâ, Muhammed'den evvel, eniştenle kızkardeşini öldür" dedi, "onlar müslüman oldular" dedi. "Deme!" dedi. "İftirâ ediyorsun!". "Hayır" dedi, "kardeşinle enişten islâm oldular". "Öyleyse evvelâ onları katledeyim, sonra Muhammed'i katledeyim" dedi, doğru kızkardeşinin evine gitdi. Dedi ki o zâta, "Ben onların müslüman olduğunu nereden bileyim?" dedi. Dedi ki, "Senin kesdiğini onlar yemezler, sen müşriksin" dedi, "müşrikin kesdiği yenilmez". Bir hayvan kesdi, "Bunu pişirin yiyelim beraber" dedi. Pişirdiler, önüne koydular. O arada Sûre-i Tâhâ nâzil olmuş, Cenâb-ı Peygamber oraya bir sahabeyi göndermişti, Sûre-i Tâhâ'yı talîm edecekdi, gizli olarak. Yani Hazret-i Ömer'in kızkardeşiyle eniştesine.

Çok mühim, onun için anlatıyorum kıssayı. Hepiniz bilirsiniz fakat üzerinde durmadık, hikâyeye diye dinledik.

Bakdılar ki Ömer geliyor, hemen hocayı sakladılar dolabın içerisine. Evin bir tarafına gizlediler yani. İçeri girdi, hayvanı kesdi, "Pişirin bunu yiyeceğiz" dedi, Pişirdiler, önüne koydular. "Yiyelim beraber" dedi. "Biz yemeyiz" dediler, "karnımız tok bizim". "Yiyeceksiniz. Bir parça alın" dedi "karnınız tok olsa da" dedi. Dediler, "Hiç yiyemeyiz" dediler. Ayağa kalktı,

²⁰⁰ Sure-i Bakara 282

"Yoksa müslüman mı oldunuz?" dedi. "Olduysak bir kabahat mi etdik" dedi kardeşi, islâmın verdiği bir gayret ile ve şecâat ile.

Hakkıyla Allah'dan korkandan herkes korkar. Îmânının nûru az olanlar, korkak olurlar, imânın nûru az oldu mu. Îmân kemâle erdi mi, Hakk'dan başka bir kimseden korkmaz. Onun için Cenâb-ı Allah Kitâb-ı Kerîm'inde, Peygamberimiz hakkında, sevgili Efendimiz hakkında, Resûl-i Ekrem hakkında, esteîzübillah, الَّذِينَ يَبُلِّغُونَ رِسَالَاتِ اللَّهِ وَيَخْشَوْنَهُ وَلَا يَخْشَوْنَ أَحَدًا إِلَّا اللَّهَ²⁰¹ buyurmuş. "Benim risâletimi tebliğ eyleyen Habîbim Muhammed benden başka kimseden korkmaz" diyor Hazret-i Allah, "ancak benden korkar". Müslüman öyle olur. Müslümanın elinden dilinden diğer müslümanlar sâlim olurlar, müslümanların alâmetlerinden bir tânesi de odur. Kâfire karşı izzetli, mümine karşı zilletli olur müslüman. Yoksa müslümana karşı izzetli, kâfire karşı zilletli olmaz. Ters. Kâfire karşı izzetli, mümine karşı zilletli. Müminler arasında kuzu, merhametli, merhamet sembolüdür, kâfire karşı bir aslandır.

"Ne olacak islâm ile müşerref olduysak?" dedi. Onun üzerine, "Vay! Evvelâ sizi katledeyim, öldüreyim, sonra gideyim Muhammed'i öldüreyim" dedi. Kızkardeşine bir tokat vurdu, çok kuvvetliydi, kızkardeşini yere yıkdı. Hemen kılıcını çekti, üzerine düşdü. Kılıcın altından kızkardeşi, talîm ettiği Kurân-ı Kerîm'i okumaya başladı, esteîzübillah, "Tâ-Hâ, mâ enzelnâ aleyke'l-Kurâne li teşkâ, illâ tezkiraten li men yahşâ, tenzîlen mimmen halaka'l-arda ve's-semâvâtî'l-ulâ, er-rahmânu ale'l-arşi'stevâ". Bunu okuyunca, Ömer'in elleri, ayakları titremeye başladı. Ve dedi, "Bu okuduğun senin nedir?". "Bu, Kurân'dır. Allah'ın Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâma inzâl ettiği Kûr`ân'dır bu". "Ben çok dinledim Kurân'ı" dedi, "hiç böyle söylemiyordu". Gördün mü bak şimdi. Hidâyetden evvel Kurân'ı anlamıyordu hiç. "Hiç böyle bir şey söylemiyordu?" dedi, "bir daha oku dinleyeyim". Tekrar okudur. Başladı ağlamaya. "Allah Allah! Bu ne manâlı, ne yüksek bir kelâmdır bu. Bu, Allah kelâmıdır" dedi. Görüyor musun müslüman, imân gelmeden evvel anlamıyordu, hidâyet gelince, Kurân'ı anlamaya başladı. Maksudımız bu, buraya kadar anlatacağım. Gerisini biliyorsunuz.

Sonra dedi ki, "Acaba beni alır mı Peygamber?". "O, rahmeten-lil-âlemîn'dir, Bâb-ı Muhammediyyet'den kimse mahrûm olmaz yâ Ömer" dediler. Hoca da çıkdı, tekbîr aldılar ve Huzûr-ı Peygamberî'ye götürdüler. Ve gözcüler görmüşler, Resûlullah'a haber verdiler, "Yâ Resûlallah, Ömer geliyor". "Bırakın" dedi, "kılıcını da almayın" dedi, "Lüzûm yok kılıcını almaya". Hazret-i Hamza dedi, "Ben onun hakkından gelirim" dedi Hazret-i Hamza. "Bırakın, kılıcını almayın" dedi, "Ömer imâna geliyor, Cebrâil geldi şimdi bana haber verdi" dedi. Ve Huzûr-ı Risâlet'e geldi, diz çökdü, "Eşhedü en lâ ilâhe illallah ve eşhedü enne Muhammeden abduhû ve resûluh". Bir Kelime-i Tayyibe.

Ey müminler! Bir kelime, yedi cehennem kapısını kilitliyor, sekiz cennetin kapısını açıyor. Bu da nedir? "Lâ ilâhe illallah Muhammedü'r-Resûlullah". Bu, "Eşhedü en lâ ilâhe illallah ve eşhedü enne Muhammeden abduhû ve resûluh", bu şehâdet, öteki, "Lâ ilâhe illallah" Kelime-i Tevhîd'dir. Bu şehâdetin başka manâları vardır, o ehline malûmdur, fazla söylemeyeceğim, geçiyorum, çünkü burası yeri değil.

²⁰¹ Sure-i Ahzâb 39

Anlaşılan şu ki, kim ki müttakîdir, kim ittikâ sâhibidir, Allah ona hidâyet eder, Kurân ona söyler. Kamyon dolusu kitap okuyabilir fakat Kurân'dan bir zerre nûr alamaz. Çünkü neden biliyor musun? Kurân, taallukunda değişir. Bir yağmur gibidir. Müminlerin üzerine düştüğü vakitte şifâ olur, kâfir üzerine düştüğü vakitte cefâ olur. Müminlere şifâ, kâfirlere hüsrândır Kurân-ı Kerîm. Onun için kâfir anlayamaz Kurân'dan. Onun için biz de bakdığımız vakitte, tefsîrlere yâhud tercümlere filan, hemen ceffe'l-kalem manâsı bu kadar demeyelim. Manâsına nihâyet yokdur. Geçiyorum. Misâllerini inşâallah zamanla veririz. Allah müsâade ettiği müddetçe. Geçiyoruz şimdi.

Ey azîz müslüman kardeşim! Kurân'ı okumaya gayret et. Vaktini boşa geçirme. Kurân-ı Kerîm'i okumakla kalma, manâsını anla. Anlamakla da kalma, âmil ol, yap, işitdiğini yerine getir, Allah'ın emirlerini yerine getir. Velez ki zerre kadar olsun Allah'ın emri. Ona koşarak yap, severek yap onu. Allah'ın men ettiği de zerre kadar olsa ondan kaçın. Allah'ı severek Allah'ın emirlerini yap, yerine getir. Allah'ın celâlinden korkarak kötülüklerden kaçın. O vakit müttakî olacaksın. Müttakî olduğun vakitte, insanların en kerîmi olacaksın. Çünkü, ²⁰²“إِنَّ أَكْرَمَكُمْ عِنْدَ اللَّهِ أَتْقَاهُ”²⁰², Allah ilân etmiş, buyuruyor ki, “İçinizde en kerîminiz, benden en ziyâde korkanınızdır” diyor Cenâb-ı Hakk.

Hakk'dan korkandan kork. Bütün kâinâtı taht-ı hükmüne alır. Çünkü Allah müttakîlerle beraberdir. Âbâ u ecdâdımız Hakk'dan korkarlar, Allah'ın yolunda, Resûlullah'ın boyasıyla boyanıp, aşk-ı Muhammedî ile yürüdüler, şark, garb, şimâl, cenûb bizim oldu. Sonra vaktâ ki biz Kitâbullah'ı geriye atdık, Kurân-ı Mübîn'i arkaya atdık. Yani ahkâmını tutmadık manâsına. Gene kağıdına, yazısına filan hürmet etdik de ahkâmını tutmadık. Ondan sonra ne oldu? Zelîl olduk.

Bana bir Avrupalı profesör öyle söyledi, dedi, “Sizin elinizdeki kitap semâvî, ilâhî bir kitapsa, niye geri kaldınız. Bizim elimizdeki İncil de muharref ise, niçin biz ileri gitdik?” dedi. Dedim, “Sen yanlış yerden kapı çalıyorsun arkadaş. Ne senin ileri gitmen İncil'le, ne bizim geri kalmamız Kurân'la. Sen İncil'i geriye atdın ileri gitdin, biz Kurân'ı geriye atdık, geri kaldık” dedim. Bitdi o kadar. “İsbâtı kolay” dedim. “Bir müslüman günde beş vakit namaz kılar”.

İşte Allah burada ilân ediyor bak, ²⁰³“يُؤْمِنُونَ بِالْغَيْبِ وَيُقِيمُونَ الصَّلَاةَ”²⁰³, âyet-i kerîmede. Beş vakit namazını kılar mümin. Mümin olan kılar. Resûlullah'ın ümmetiyim diyen kılar. Resûlünü seven kılar. Kıyâmet gününe inanan kılar. Namazdan hesâba çekileceğini düşünen kılar.

“Beş vakit abdest alması lâzım” dedim “bir müslümanın. Ben basit bir şeyle sana cevap vereceğim” dedim, “çünkü sen pek esrâr-ı islâmı kaldıracak durumda değilsin” dedim ona, kendisine. “Beş vakit namaz kılar bir müslüman. Beş vakitte beş defa ellerini kollarını yıkar”.

Yarım bir yıkanma olur. Ne kadar rahatlıktır. Bilen için. Bilen için ne kadar rahatlıktır. Ne büyük bir nimet-i ilâhîdir yıkanmak, gusletmek, abdest almak, temizlenmek. Allah'ın bunların hiçbirine ihtiyâcı yok. Bizim rahatlığımız, bizim saâdetimiz için bize farz eylemiştir ki bir nimet-i ilâhîdir abdest. Bir adam günahkâr da olsa, yarın nâra girse, abdest a'zâlarını, Allah'a secde ettiği a'zâları, cehennem yakmayacaktır. Bir adam afv-ı ilâhîye, Resûlullah'ın

²⁰² Sure-i Hucurât 13

²⁰³ Sure-i Bakara 3

şefâatine de mazhar olmasa, nâra girse bir adam, abdest aldıysa, abdest mahalleri, Hakk’a secde etdiyse, secde mahalleri nâr-ı cehennemde yanmaz. Bu kadar. Geçiyoruz.

Dedim, “Beş vakit namaz var. Beş vakit namazda, beş defa yarım bir yıkanma var”.

İşte kollar dirseklere kadar, yüz, saç dibinden sakal dibine kadar, ağzı burnu çalkalamak, yıkamak, temizlemek, başa mesh etmek, enseye su vurmak. O enseye su vurmanın da faydası çok, sünnet-i seniyye, baş ağrılarını alır, baş ağrısını alır. Ayağı yıkamak kezâ, yorgunluğu giderir.

“Ondan başka da üç defa helâya girse çıksa, gene üç defa elini yıkaması lâzım. En aşağı. Etdi sekiz. İki öğün de yemek yer müslüman”.

Üç öğün yemez müslüman yemeği, iki öğün yer. Sünnet iki öğün yemekdir ve acıkarak sofraya oturmak, doymadan sofradan kalkmaktır. Doyanlar, çok iyi olmazlar. Karnını çok doyuranlar, iyi olmaz. Az yemek lâzımdır. Hastalıklar ondan gelir insanlara. Resûlullah sallallahu aleyhi vesellemin sünnetine dâim ol, iki cihânda saâdet bulursun. Resûl böyle yapmıştır.

“İki vakit de yemek yerler. Ellerini yıkarlar yemek için. Ne oldu? On. On defa. Hıristiyanlıkta hiç yıkanmak yoktur” dedim ona ben. Vaftiz suyu çıkacak diye hiç yıkanmaz hıristiyan. Günahdır yıkanmak hıristiyanlıkta. Durdu şöyle. “Bak” dedim, “Siz İncil’i geri atdınız, günde üç defa, beş defa banyo yapıyorsunuz, yıkanıyorsunuz, bizim müslüman günde bir defa eline su vurmuyor, topraktan halk olundum, çamur olacağım diye korkuyor” dedim. “Bak Kurân’ı geriye atdı, ahkâm-ı Kurâniyyeyi. Siz de geriye atdınız İncil’i, ondan ileri gitdiniz. Yoksa siz İncil’e tâbi olarak yükselmediniz” dedim. Çünkü İncil Allah’ın kitâbıdır ama ellerinde bulunan Allah’ın kitâbı değildir, muharrefdir, tahrîf edilmiştir.

Ne arıyorsan, hepsini Kurân’da bulacaksın. İncil, Tevrat, Zebur hepsi Kurân’da mündemiçdir. Ve bu dört kitabın manâsı Sûre-i Fâtiha’da mündemiçdir. Sûre-i Fâtiha’nın manâsı, Bismillahirrahmânirrahîm’de mündemiçdir. Besmele’nin manâsı, “Be” harfinde mündemiçdir. “Be” harfinin manâsı, noktasındadır. Anlayana! El-ârifü yekfîhi’l-işâre.

Anlamak lâzım. Ve anlamanın da birinci çâresi, ittikâdır. İttikâyı şöyle anlatayım sana. Bir işi yapacağımız vakitte, bu işde Allah rızâsı var mı yok mu, Allah’ı gücendirir miyiz, sevgili Allah’ı, bunu düşüneceğiz.

Allah’ı sevmen lâzım. Bak seni bir katre menîden getirdi. Ana rahminde seni hayız kanıyla yoğurdu. Kudret fırçasıyla tersîm eyledi. Şekl-i insana koydu. Ne kadar mükemmel bir a’zâyâ mâlîksin. Ellerin, kolların, gözlerin, zâhîrin ve bâtının, aklın, fikrin, izânın ve irfânın, hepsi, bak insanoğlu. Peki bu kadar nimet ile seni mütena’im kıldı Allah’ı sevmeyecek misin? O’na teşekkürün yok mu? Hani ben söylerim dâimâ, bir şalvarı veren, yâhud bir pantolonu veren adama sen teşekkür ediyorsun, yarı bele kadar eğiliyorsun da, o pantolonu giymek için sana kıcı veren Allah’a secde etmeyecek misin? Sana bir çift ayakkabı verene teşekkürün var, elini öpüyorsun, çok teşekkür ediyorum diyorsun, cân u yürekden teşekkür ediyorsun, etmen lâzım tabîî, ama o ayakkabıyı giymek için ayağı veren Allah’a secde etmeyecek misin? Gözlüğü verene teşekkür var, ya gözü verene teşekkür yok mu? Rükû yok mu, secde yok

mu, tesbîh yok mu? O'na sevgi yok mu? O'ndan ittikâ yok mu? Binâenalâzâlik Allah'ı sevmek istiyorsan, içinde bulunduğun nimetlere bak.

"Efendim ben fakîrim, hiçbir şeyim yok" dersen, senin zengin olduğunu ben sana isbât ederim. Aklını kaç verirsin? Kaç milyona? Bir gözünün nûrunu kaç satarsın? Diğer gözünün nûrunu kaç satarsın? Kulağının işitmekliğini, işitme hassasını kaç verirsin? Anlamak hassanı kaç verirsin? Beynini kaç verirsin? Sağ kolunu, sol kolunu, ayağını? Söylüyorum sana haydi. Bak milyonlar içinde yüzüyorsun. Bir de onun üzerine sana Allah îmân vermiş, nasîb etmiş, îmân tâcını başına koymuş, kendisine kul, habîbi Muhammed'ine ümmet etmiş. Senden daha zengin bir kimse ben göremiyorum hiç.

Zâten müminler dünyâ metâina değil, müminler dünyâ metâina değil, Allah rızâsına tâlibdirler. Allah rızâsına tâlib olur, dünyâ metâi onun ayağına gelir zâten. Her kim ki dünyânın üzerine düştü, dünyâ ondan kaçdı. Gölge gibi, yetişemezsin peşinden. Hakk'a koşanların dünyâ peşinden koşar, rızk ayağına gelir. Denemeye kalkma, senin haddin, benim haddim değil. Ehline mahsûs olan bir söz söyledim. Denemek yasaktır. Allah tecrübe edilmez, Allah imtihan olunmaz, Peygamber imtihan olunmaz, hoca imtihan olunmaz, ayıptır. Hakk'a teslîm ol. Kurân boyasıyla boyan. Bâtınını îmân ile, zâhirini şerîat-i garrâ-i Ahmediyyenin emirleriyle süsle.

Bir ev farzediniz, onun içinde nûr yanarsa, onun pencerelerinden dışarı ziyâ sızar. Işık görünür yani. Bir kalbde îmân varsa, o zâtın elinden, ayağında, dilinden, kulağından o îmânın nûru ne yapar, dışarıya neş'et eder. Mümin olduğu bilinir, "Şu zât mümin" derler. Ahlâk-ı hamîde sâhibidir. İnsandır. Hayrını şerrini bilir. Ve Allah'ı bilir. Şeytan'ı tanır. Ak ile karayı fark eder ve zulmet ile nûru ayırır, bâtil ile hakkı tefrîk eder. Mümin olan böyledir. Allah onlara gösterir. Müttakîler Hakk'la beraberdir. Hakk da müttakîlerle beraberdir. Çünkü sırrullah insandadır. İnsan sırrullahdadır.

Evet efendim. Kurân'ın söylemesi için lâzım olan evvelâ îmân ve ittikâdır. Meğer ki Cenâb-ı Hakk bir kula tâlib ola. Çünkü îmân mevhibe-i ilâhîdir, onu haber vereyim sana, kisbî değildir. Mevhibe-i Rahmân'dır. Esteîzübillah, ²⁰⁴ وَمَا تَشَاؤُنَ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ, sen dilemedin, Allah diledi, ²⁰⁵ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلِيمًا حَكِيمًا, Allah her şeyi bilicidir ve hüküm sâhibidir". Yani istediğini yapar. Seni O dilemiştir, âlem-i ervâhda. ²⁰⁶ اَلَسْتُ بِرَبِّكُمْ hitâbını hatırladın mı? Sözünde dur. Bu âleme geldin, bu âlemde Allah, Kurân'ıyla seni kendine muhâtab kıldı. Bak namaz kıldığın vakitte, ²⁰⁷ اِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ, bak "ke" diyorsun, "ke" kelimeleri Arapça'da muhâtaba denir. Muhâtaba denir yani karşındakine "ke" harfi kullanılır. "He" harfi uzağa kullanılır. Ne oluyor şimdi? Mekândan münezzeh olan Allah, mekânların mekânı olan Allah, mekânlardan münezzeh, mekânların mekânı olan Allah, Celle Celâluhû Hazretleri, seninle perdeyi kaldırır namazda, salâtda. Perde kalkar. Der ki o ânda, "İste kulum ne isteyeceksen, vereyim sana". Bu hitâb-ı İzzet'i duyanlar vardır. Bu hitâb-ı İzzet kelimeyle zâhir olmaz. Sözle değildir, harfle, savtla değildir.

²⁰⁴ Sure-i İnsân 30

²⁰⁵ Sure-i İnsân 30

²⁰⁶ Sure-i A'râf 172

²⁰⁷ Sure-i Fâtîha 5

Cihetsizdir. Bir neş'edir. Tarîfi bizce mümkün değildir. Tadan bilir. Çünkü kör için renk, sağır için âhenk olmadığı gibi, tadan bilir, tatmayan bilmez. Aramızda hiçbir perde yoktur.

Gene, "es-selâmü aleyke eyyühe'n-nebiyy" dediğimiz vakitte, "aleyke" kelimesinde, Resûlullah'ın rûhâniyeti her müminin karşısında hâzır ve nâzırdır. Resûlullah'la irtibat temîn edersin yani namazda, salâtda. Çünkü salât, müminlerin m'irâcıdır.

Şimdi, evvelâ "yü'minûne bi'l-gayb". Bu gayb da şudur. Geçen hafta size bir mikdarını söyledim. Âhiretde ne varsa, dünyâ âleminde bir numûnesi verilmiştir bunun. Cenneti de buradan görebilirsin, cehennemi de buradan sezebilirsin. Birçok âyât u beyyinât var, akıl sâhibleri için, göz sâhibleri için, gözünde ibret olanlar için. Ne varsa âhiret âleminde dünyâda bir misâli vardır. Gören için. İşte söyledim size, bu akrepler, yılanlar, çıyanlar niye yaratıldı? Sivrisinek niye yaratıldı?

Hani Emevî halîfelerinden birisi hutbe okuyormuş, aşağıda da Dahhâk Hazretleri oturuyormuş, mihrâbın önünde. Halîfenin burnuna sinek konmuş. Zâlimmiş kendisi. Sineği, karasineği yani, kovalamış halîfe. Gene konmuş sinek halîfenin burnuna. Sinek inâdçı bir hayvandır, aynı yere konar gene. Gene konmuş, gene konmuş, derken halîfenin canı sıkılmış ve birdenbire Dahhâk'e hitâb etmiş, "Allah bu sineği niye yaratdı!" demiş, "Ne lüzûm vardı buna" deyince, Hazret-i Dahhâk şöyle cevap vermiş, "senin gibi mütekebbirlerin kibrini kırsın diye. Ordulara hükmedersin fakat bir sineğe hükmün geçmez".

Daha başka manâları vardır, bir tânesini söyledik burada. Ne yaradıysa kâinâtda hepsi âhiretten bir numûnedir. Haber veriyoruz. Onun için "yü'minûne bi'l-gayb" âyet-i kerîmesi, cehennemi görmedim, muhbir-i sâdık olan Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâm haber verdi, âmennâ, ama burada da görebilirsin, misâlleri vardır burada. Hapishâneler, hapishânenin derekâtı, cehennemin derekâtı gibidir. Dünyâda misâlleri bu. Âhiretde cehennem var, ayrı. Dünyâda görmek istiyorsan eğer.

Sen gitdin mi timarhânelere? Sarhoşların yarın yevm-i kıyâmetde aynı şekilde haşrolacağını biliyor musun? Sekir hâlinde, ağızlarından, burunlarından kan akarak, Huzûr-ı Rabbü'l-âlemîn'e geleceklerini, sonra öylece nâra sevkolunacaklarını. Haberin var mı ondan?

"Efendi, filanca sarhoş içmiş de sonra ermiş". Senin önderin sarhoş değildi. Senin önderin Hazret-i Muhammed Mustafâ'dır. O'nun yoluna tâbi ol. Bir sarhoş, tövbekâr olur, erer, Allah onu velâyet mertebesine yükseltebilir, ona sözümüz yok bizim ama her sarhoş ermez.

Velî ol. Allah'ın velîsi iki kısımdır. Velâyet-i âmme, velâyet-i hâssa. Velâyet-i âmme, umûmî müminler, "Lâ ilâhe illallah Muhammedü'r-Resûlullah" dedi mi, onlar Hakk'ın dostlarıdır. Velâyet-i hâssa, onlarda Allah kerâmet zuhûra getirir. Müstakîm olursan kerâmet tâcını başına giyersin. Müstakîm olanlarda. Evvelâ müstakîm ol. İstikâmetin başı da Allah'ı sevmek ve Allah'dan korkmaktır. Allah'ın emirlerini seve seve yapmak, nehiylerinden Allah'dan korkarak kaçınmaktır.

"Yü'minûne bi'l-gayb". İnsanlarda iki melek vardır, evvelki hafta söylemişdim size, "Kirâmen Kâtibîn." Bunlardan senin haberin yokdur, onlar seninle beraber dolaşırlar. Senin efâl u harekâtını takip ederler. Ve senin efâl u harekâtını yazarlar.

Yalnız Allah'ın rahmeti geniş, gadabını geçmiştir. Seksen sene bir adam, küfr ü dalâletde dolaşsa, sonra Allah'a rücû etse, "Yâ Rab" dese, "Allah" dese, "Ne istiyorsun kulum?" der Cenâb-ı Hakk, tenezzül buyurur. Merhametlidir. Seksen sene mi? Seksen sene, evet. Şirk koşsa, şirk koşsa, "Sanem, Sanem" diye ibâdet etse, seksen sene sonra aklı başına gelse, bir kere "Yâ Samed" dese, Allah, "Lebbeyk" der, "Ne istiyorsun kulum?" der. Kendine yürüyerek gidene, Allah koşarak gelir. Rahmeti gâyetle geniştir.

O iki meleğin bir tânesi hayır hasenâtı yazar. Bilmezsin, görmezsin. Görenler vardır. Konuşanlar da vardır. İsteyenlere göstereyim yerini. Konuşanlar var, kitaplarda gördük.

İki türlü kitap vardır, bir hayât kitabı vardır, bir kaleme alınmış, yani kağıt üzerine yazılmış kitap vardır.

Sağ melek, mümin bir sevap işledi mi, hemen yazar. Riyâ mıdır, ihlâs mıdır bilmez yalnız. Ona müsaaade edilmemiş, o zâhiri görür. Müminin yaptığı bu amel amel-i sâlih midir yoksa riyâ mıdır, bilmez onu o, ne yaparsa onu yazar. Bir günah işlediği vakitte, sol melek tehîr eder, yirmi dört saat geri bırakır. Neden? Çünkü Allah'ın rahmeti gadabını geçmiştir, kul belki tövbe eder diye Allah öyle emretmiştir, "Yazmayın günahlarını hemen. Farkına varmazsa, ısrar ederse, o vakit yazınız" der, yirmi dört saat sonra kayda geçer.

Bundan murâdım ne şimdi? İnsanların da arkasında, devletin memurları vardır. Senin haberin olmaz, senin hakkında dosyaları düzerler. Zamanı geldiği vakitte, ortaya çıkarırlar. Misâl veriyorum. Hapishânelere gidersen içeride gardiyanları görürsün, cehennemin zebânîleri vardır. Allah'ın melekleri vardır, insanları sevkeder, insanları idâre eder. Devletin kuvvetleri vardır. Allah'ın bir kitabı vardır, devletlerin de kitabı vardır, kânûnu, Allah'ın da kânûnu ve kitabı vardır. Ne varsa, bir numûnesini Allah buraya vermiştir. Ama cehennemi gözünle görmedin. Gördün ama farkında değilsin. Cenneti de gözünle gördün ama farkında değilsin. Hakk da seni görüyor, farkında değilsin. ²⁰⁸ فَإِنَّمَا تُؤَلُّوا فَنَمَّ وَجْهُ اللَّهِ, nereye dönersen Hakk'a dönersin. Allah senin nerede olduğunu görmektedir. Her ne kadar görmesen de O'nu görüyor gibi her amelinin öyle işle. İster günah, ister sevap. Sevap ederken bil ki Hakk'ı görmesen de Hakk seni görmekde. Günah işlerken de öyle, sen Hakk'ı görmesen de, Hakk'ın seni gördüğünün farkında olmandır. Bu da senin ihsânındır. Îmânın en yüksek mertebesidir. Geçiyoruz. Saat, yeter diyor.

Bir veliyyullah geçiyormuş, kısa bir şey anlatacağım, zevklendim çünkü, bir velî geçiyormuş, güzel bir kız, kendini satanlardan yani etini, kanını, o devirde. İki genç, kıza laf atmışlar filan. Tabii Allah muhâfaza buyursun, Allah evlâdlarımızın üzerinden alsın, Allah yazmasın böyle kötü yazılar bizim için, tevfiğini refik etsin. Etini, kanını satarak geçiniyormuş filan. İşte gençler ona para teklif etmişler filan. O veliyyullah bunu görünce yanına sokulmuş, gençler üç dinar teklif etdiyse, bu velî demiş ki "On dinar var benden" demiş. Tabii kız on dinara gelmiş. Sakallı, sarıklı adam, almış hânesine getirmiş. "Gel evlâdım, otur içeriye" demiş. "Şu hakkını al bir defa, şu on dinarı". Kız demiş ki, "Efendi ne yapacaksan bana yap da ben çıkıp gideyim" demiş. "Susss! Aman sakın hâ! Görüyorlar" demiş. Öyle deyince, o vakit şiddetli, bu fiil-i şenîyi icrâ edenlerin başından nikah geçdiyse, islâmda recm olurlar yani, nikah

²⁰⁸ Sure-i Bakara 115

geçmediyse, dayak yer, islâmın ahkâmı böyledir. Yüz sopa yer, başından nikah geçmediyse. Eğer başından nikah geçdiyse, taşla gömerler, öldürürler. Çok ağır cezâsı zinânın.

Gıybet etmek daha ağır zinâdan. “El-gıybetü eşeddün mine’z-zinâ”dır. Adam çekiştirmek yani. Saçı vardı, şalvarı vardı, şusu vardı, busu yokdu diye halkın günahını görmek ve etrafa onu ifşâ etmek, o daha günahdır. Ben söylemiyorum, dînimizi getiren, o zât-ı azîz, rahmeten-lil-âlemîn haber veriyor. “El-gıybetü eşeddün mine’z-zinâ, gıybet etmek zinâdan daha eşedir” diyor.

“Aman görüyorlar evlâdım!” deyince kız başlamış titremeye filan. Gene bir müddet sonra, “Gideyim ben” demiş, “Al paranı” filan. “Yok” demiş, “para senin evlâdım, al sen paranı”. “Efendim ben ne yapacağım burada, ben gideyim”. “Görüyorlar evlâdım” deyince “Efendim kim görüyor?” demiş. “Âh evlâdım” demiş, “iki melek sende var gören, iki de bende var, dört. Bir de Allahu Zü'l-Celâl Hazretleri bizi görüyor. Beş tâne şâhid yanında, biz bu işi nasıl yapalım?” deyince, kız başlamış eli ayağı titremeye. Demiş, “Evlâdım gel”, başından kavuğunu çıkarmış başına koymuş, demiş, “Yâ Rabbi, ben bunun zâhirini süsledim, sen de bâtını süsle” demiş, bir Fâtîha çekmiş. Kız ondan sonra bir veliyye olmuş, tövbe istiğfâr etmiş.

“Et-tâibü mine’z-zenbih ke men lâ zenbe leh”. Unutma! Bunun manâsı şu. Günaha tövbe eden, o günahı yapmamış gibidir. Ama hakkıyla tövbe. Hakkıylanın manâsı yani bir hayvanı sağdık, o sütü tekrar o memeden içeri veremediğimiz gibi, yapılan tövbe bir daha o günahı yapmamak üzere niyet etmek lâzımdır. Ne günah olursa olsun, günahına tövbe edeni Allah affeder. O günahı yapmamış gibidir o. Ve kâle’n-nebiyyü aleyhi’s-salâtü ve’s-selâm, “Et-tâibü mine’z-zenbih ke men lâ zenbe leh, tâib, tövbe eden, günahına tövbe eden, o günahı yapmamış gibidir”.

Hattâ bazen de Allah’ın öyle hoşuna gider ki ve meleklerine sorar der ki, bize duyurmak için hâ!, bilir, Allah bilir, meleklerine sormasının sebebi, bize duyurmak içindir o, “Tövbe etdi günahlarını affetdik, ne kadar günahı vardı?”. “Yâ Rabbi, yüz bin günahı var idi”. “Yüz bin günahını affetdim ve yüz bin günahını sevaba çevirdim” der Allah, “öyle yazın defterine”. ²⁰⁹ يُذِلُّ اللَّهُ سَيِّئَاتِهِمْ حَسَنَاتٍ. Sûre-i Furkan’dan okuduğum âyet-i kerîme. Onun için hemen tövbe edegör. Îmânını kemâle erdir ve Allah huzûruna dur. Namazı, abdesti ve Allah’ın emirlerini bir nimet olarak bil, külfet bilme, ağırlık bilme. Bir nimet olarak bilerek Allah huzûrunda dur ve kulluğunu ifâde et. Yakın zamanda, burada Allah’a kul olan o cihânda sultân olacaktır.

Vallâhu yed’û ilâ dâri’s-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

²⁰⁹ Sure-i Furkân 70

Helâl Lokma ve Sâlih Amel 5 Eylül 1980 (24 Şevval 1400)

Kâllallahu Teâla fî Kitâbihi'l-Azîz

Eûzübillahimineşşeytânirracîm

Bismillahirrahmânirrahîm

الَمْ * ذَلِكَ الْكِتَابُ لَا رَيْبَ فِيهِ هُدًى لِّلْمُتَّقِينَ * الَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِالْغَيْبِ وَيُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنْفِقُونَ * وَالَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِمَا
أُنزِلَ * إِلَيْكَ وَمَا أُنزِلَ مِنْ قَبْلِكَ وَبِالْآخِرَةِ هُمْ يُوقِنُونَ * أُولَئِكَ عَلَى هُدًى مِنْ رَبِّهِمْ وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ²¹⁰

Sadakallahü'l-Azîm

Kurân-ı Kerîm'in Hakk'dan korkanlara söylediğini, onlara hidâyet ettiğini, onları yüceltdiğini, onları Allah'a îsâl ettiğini, götürdüğünü, Hakk rızâsına vardırıldığını söylemişdik. Gene aynı âyet üzerinde duracağız. İttikâ, müminin sıfatlarının en yücesidir. İttikâdan maksadımız, Allah'dan korkma.

İki şeyi unutan kimse, dünyâda sûretâ insandır, hakîkatde hayvandır. Bunlardan bir tânesi Allah'ı unutan. Yapdığı işin Huzûr-ı İzzet'de mahkemesi olacağını düşünmemek ve eline geleni yapmak ve diline geleni söylemek, bunlar, böyle kişiler, sûretâ insan, hakîkatde bir hayvanı temsîl etmektedir. Çünkü insanların iki vechesi vardır. Kâinâtda her şey de böyledir. Bir şeyin dışı vardır, onun içi vardır. Bir şeyin zâhiri varsa, onun bâtını vardır. İnsanların da zâhirleri ve bâtınları yani dış âlemi ve iç âlemi vardır. Allah'a inanmayan, Allah'dan korkmayan, Allah'ı sevmeyen, Allah'ın bunca nimetlerine mâlik olduğu hâlde Cenâb-ı Hakk'a şükretmeyen, Rabbin önünde acz ile secde etmeyen, rûkû etmeyen, Allah'ı tesbîh etmeyen, bu kişiler, zâhirde insan da olsalar, hakîkatde bir hayvanı temsîl etmektedirler. İnsanları incitiyorsa diliyle, akreptir. Zâhirde insan, bâtında akreptir. İnsanlara karşı zâlimse, bazı kişiler böyle yetişmişlerdir, insanlara zulmetmekten zevk alırlar, onların kıvrınması, onların ağlaması onların zevkine gider, bu kişilerin de amelleri yılandır. Her ne kadar sûretâ insan da olsa, hakîkatde bunlar yılandır. İnsanlarla alay eden, insanlarla istihzâ eden kimseler de, bunlar da zâhirde insan da olsa, hakîkatde maymundur. Haram yiyen, helâlî harâmı aramayan, çalmak, çırpamak, toplamak, yemek, böyle yapan kimseler de, manâ âleminde, bâtın âleminde fare yâhud domuz sıfatlıdır. Görmüyor musun, necâseti fare yiyor, domuz yiyor. Harâm mal, zâhirde her ne kadar tayyib de olsa, güzel de görünse, hakîkatde necâsetden başka bir şey değildir. Manâsı öyledir. Zâhirde kıvrıcık eti alırsın, en güzel eti

²¹⁰ Sure-i Bakara 1-5

seçersin, eğer o kıvırcık etini aldığın para haramdan kazanıldıysa, o kıvırcık eti, domuz etinden daha berbatdır.

Haydi ben sana bir hikâye anlatayım da, bir kıssa, bu kıssa ile söylediklerimi kavra.

Adamın birisi birine sebbetmiş, dedesine sebbetmiş, babasına sebbetmiş.

Arapça'da küfür başkadır sebb başkadır. Türkçede küfür, sebb manâsına kullanılır Türkiye'de. Küfür etmek, dînden çıkmak manâsınadır, islâmdan çıkan adama küfr etdi derler, kâfir oldu derler. Sebb kelimesi, bizim küfür dediğimiz şey yani kötü söz söylemek, sin-kefle konuşmak filan. Biz Türkçede buna küfür deriz. Bu küfür değildir, sebbdir. Arap'da küfrün aslı, îmandan çıkmak, îmandan dönmek, Allah'dan yüz çevirmek, Peygamber'den yüz çevirmek, yâhud bunlardan birini inkâr etmek, Kitâb-ı Kerîm'i inkâr etmek, yevm-i âhireti inkâr etmek, kabirdeki bulunan suâli inkâr etmek, mîzânı, sırâtı, cenneti, nârı, melâikeyi, hayrın ve şerrin Hakk tarafından geldiğini inkâr etmek, öldükden sonra dirilmeyi inkâr etmek, bunlar küfürdür. Bunlardan birini inkâr ederse bir adam kâfir olur. Çünkü öyle beyinsiz adamlar vardır, kendi aklına göre dîni ölçüyor. Sanki onun akli çok ehemmiyetliymiş gibi.

Sebbetmiş, sonra o zât gelmiş, mugâlata yapmış, şeyhülislâmın huzûrunda, "Efendim, benim ceddime küfür etdi, benim ceddime Hazret-i Âdem aleyhisselâma gidiyor". Peygamber'e sebbetmek ağır bir suçdur, islâm ahkâmına göre, o sebbeden kimse katl olunur. Allah'a küfür etse bir adam, Allah'a sebbetse, tövbeye davet edilir, Resûlullah'a bir adam küfür etse, yâhud enbiyâdan birine küfür etse, sebbetse, katli lâzım gelir, tövbe de etse. O kadar mühim. İşitıyoruz zamânımızda, ismi islâm kaydıyla kayıtlanmış nüfus kaydına, defterde de islâm kaydı var, kendi de müslümanım diyor, bakıyorsun ki ağzından sözler çıkıyor, Allah'a, Kitâb'a, Peygamber'e sebbetiyor. Bu adamın ismi Fevzi de olsa, Ahmed de olsa, o ismin ona faydası yoktur, dîn-i islâmdan dışarı çıkar bu adam. Peygamber'e sebbin tövbesi de müstecâb değildir, ne kadar tövbe etse de. Dikkat ediyor musun ne söylüyorum bak! Bir adam Allah'a sebbetse, tövbesi müstecâbdır. Çünkü Allah, insan cinsinden değildir. Fakat Resûlullah sallallahu aleyhi vesellem, cins-i beşerden olduğu için, şânına hâlel gelir. Hani sana daha açık anlatayım ben. Sana yapılan bir küfürü, sebbi kabûl edersen de, âilene, mukaddesâtına yaparsa kabûl etmezsin. Allah'ın da mukaddesâtı, nâmusu, Hazret-i Muhammed Mustafâ'dır. Resûlullah'a yapılan sebbin tövbesini Allah kabûl etmez. Çünkü nâmus-ı ilâhîdir. Bakıyorsun, müslüman kaydıyla ismi kayd olunan birisi yapıyor bunu. Herkesin nüfus kağıdında kaydı var islâm diye, kütüğüne islâm diye yazmışlar ama herkes müslüman olmadı. Gene bir adam geldi dedi ki meselâ, "Ben Allah'a ve âhirete inandım" dedi, "vemâhüm bi müminîn" diyor Allah, "onların îmânı müstecâb değildir" diyor.

Îmânın şartları var. Îmân denildiği vakitte, Hazret-i Fahr-ı Risâlet'in, Resûl-i Ekrem'in yani bizim peygamberimiz Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâmın taraf-ı ilâhîden, Allah tarafından getirmiş olduğu îmân maddelerinin tasdîki, îmandır. Yoksa her kâfirin, her münâfıkın, bir îmânı vardır kendine göre. Bu îmânlar müstecâb olmaz. Meselâ bir adam dese ki, "Ben Hazret-i Muhammed'e inanırım ama İsâ'ya aklım ermez", kâfirdir, dînden çıkar dışarıya. Yâhud "Ben Mûsâ'yı kabûl etmem" dese, yâhud, "Mûsâ'yı ve İsâ'yı kabûl ederim,

Resûlullah'ı kabûl etmem" dese, kâfirdir. ²¹¹"لَا تُفَرِّقُ بَيْنَ أَحَدٍ مِنْ رُسُلِهِ", cümle enbiyâya î mân şerâitdendir. Bir tânesini reddetse, î mânı müstecâb değildir. İstedîği kadar islâm olsun, "Ben müslümanım" desin. Halbuki islâm kaydında olan bazı zevât var, bunlardan işitiyoruz, hele bâhusûs cenûblular, Adanalılar filan, o tarafdakiler, oradaki bulunan fellahlardan kalmadır o. Çünkü onların ilâhları sakız ağacıdır. Onlar birbirlerinin putlarına küfür ederler. Bizim müslüman da onlardan işitmiş, Allah Celle Hazretlerine, ya Peygamber'e sebbetmekde. Allah muhâfaza buyursun. Allah dilimizden alsın böyle şeyleri. Allah söyletmesin. Ebedî î mânını kaybedersin. Allah muhâfaza buyursun.

O zât mugâlata yapmış şeyhülislâmın huzûrunda, "Benim ceddime Hazret-i Âdem'dir, o adam benim ceddime küfür etdi" filan diye, onu anlatacaktım size, ve o zât hakkında katline fetvâ almış, o devirde nasıl yapıysa. Giderken yolda bir çiftçiye rastgelmiş. Çiftçi de zâhirde çiftçi, bâtında Allah'ın ulu dostlarından bir dost. Allah'ın sevgililerinden yani. Zâhirde çiftçi.

Ekseri evliyâullah, kendilerini böyle işler perdesi altında saklamışlardır. Kimi eskici, kimi tesbihçi, kimi küpçü, kimi çömlekçi, kimi bezzaz, kimisi şu, saklamışlar kendilerini. Bazısı çiftçi olarak görünür. Bazen senin yanına gelir, sen hakâret edersin Allah'ın dostuna, Allah'ın gadabına uğrarsın. Bilmezsin kim olduğunu kapına gelenin. Herkese hüsn-i teveccüh et. Küfrünü görmeyince, ihânetini sezmeyince, hemen herkesin aleyhinde konuşma. En büyük günahdır. İnsan etini yemek gibidir. Ölü kardeşinin etini yemek gibidir, bilmediğin mümin kardeşinin aleyhinde konuşman. Kaşı böyle, ya sakalı böyle, ya şalvarı böyle, ya pantolonu böyle filan. "Efendim, ben olanı söylüyorum". Gıybet, o. Gıybet de ölü kardeşinin etini yemek gibidir. Allah öyle söylüyor, Sûre-i Hucurât'da. ²¹²"إِجِبْ أَحَدَكُمْ أَنْ يَأْكُلَ لَحْمَ أَخِيهِ مَيْتًا فَكَرِهْنَاهُ وَأَتَّقُوا اللَّهَ" diyor. "Allah'dan korkun" diyor, "benden korkun" diyor.

Neyse, o çiftçi, görmüş o zâtın böyle sevinerek gitdiğini, düşmanını imhâ edecek. Yani bâtılı hakla örtdü. Seviniyor hâin. Allah için yapığından değil. Demiş ki o çiftçi, "Neye seviniyorsun böyle?" diye sormuş ona. "Mesele böyle böyle, işi kitabına uydurdum, herifin katline fetvâ aldım" demiş adam. "Bakayım fetvâya" demiş, almış fetvâyı yırtmış atmış. Adam fetvânın yırtıklarını toplamış tekrar İstanbul'a dönmüş, şeyhülislâma mürâcaat etmiş.

İyi dinle! Kulağını benden yana ver! Yani buraya geldin bir şey al git. Câmiye geldin, bir şey al git. Öğrenmeden gitme bir şey buradan.

"Efendim, sizin fetvânızı bir çiftçi yırttı" filan. Vay, ikinci bir suç. "Yakalayın şeyhülislâmın fetvâsını yırtan adamı". Getirmişler Hazret'i, köylü amcayı. Şeyhülislam namaz kılıyormuş odaya girdiği vakitte. Namaz kılarken, "Selâmün aleyküm" demiş.

Namaz kılınırken selâm verilmez. Kurân okunurken selâm verilmez. Yemek yenirken selâm verilmez. Hep bunların incelikler vardır. Burada şimdi hepsini saymaya kalkarsak, vaktimiz dolar. Şimdi bu kadarını söyleyelim, gerisini sonra söyleriz inşaallah, zamanı geldiği vakitte. Helâda oturana selâm verilmez. Câmiye geldin, câmi boş, selâm vereceksin. Kimse yoksa bile, "selâmün aleyküm" diyeceksin. Sen görmüyorsun, içeride Allah'ın kulları vardır câmide,

²¹¹ Sure-i Bakara 285

²¹² Sure-i Hucurât 12

sen farkında değilsin. Ve kendi kendine tekrar selâmı alırsın. Kabristana vardın, selâm verirsın.

Şeyhülislam namazı bitirmiş, selâm vermiş. "Kim verdi bana selâmı?" demiş. "Fakîr verdim". "Sen bilmez misin" demiş, "hiç işitmedin mi, ilmin yok mu senin, dinlemedin mi, duymadın mı, namaz kılana selâm verilmez". "Efendim, zât-ı âlînin namaz kılmıyordunuz ki". "E ne yapıyordum ben?". "Duvardan pencere açıyordun" demiş. Meğer şeyhülislam efendi namaz kılarken, düşünüyormuş ki, "Burası karanlık oluyor, şuradan bir pencere açdırayım" diye. Şeyhülislamın kalbini okuyor. Şaşırmış şeyhülislâm efendi. "Kimsin sen?". "Fetvâyı yırtan" demiş. Öyle deyince, şeyhülislamın eli ayağı titremeye başlamış. Bildiğin gibi değil hâdis. Hesap sormakdan vazgeçmiş de bu sefer hikmetini merâk etmiş şeyhülislam, "Ne hikmete mebnî yırttın?" deyince, "Evlâdım" demiş, "onun üçüncü batındaki dedesi ya beşinci batındaki dedesi kâfirdi, sen nereden çıkardın Hazret-i Âdem'e götürdün onu!". "Yaaa öyle mi, affedersiniz" demiş şeyhülislâm, yaptığı hatâyı tamîr etmiş, Hazret'i de oraya getirdiği için kendisine iltifat göstermiş, "Lütfen bizim lokmamızı yiyin" demiş.

Bütün davâ burada, bunu anlatacaktım, lokma meselesini. Onun için anlattım kıssayı.

Demiş ki, "Evlâdım, ben senin sofrana otururum, yalnız senin yemeğinden ben yiyemem". "Neden?". "Mazûrum ben" demiş. "Ben çiftçilik yapıyorum, alnımın teriyle kazandığım, peynirimle ekmeğim var, onu ben yiyeyim senin sofranda. Ben başka şey yiyemem sofrada". "Haa anladım" demiş şeyhülislâm, "ben devletden maaş alıyorum, bunun içerisinde yetim, yoksul hakları vardır, bir takım hukûk-ı ibâd vardır diye düşünüyorsunuz, size ben çiftliğimden getirdiğim, babamdan kalan çiftlikten getirmiş olduğum bir nimeti ikrâm edeceğim" demiş. Ses çıkarmamış Hazret, sofraya oturmuşlar. Şeyhülislam efendi, babasından kalan çiftliğinden getirmiş olduğu kuzuyu doldurmuş, kızartmış, getirmiş önüne, "Buyurun efendim" demiş, "kasem ediyorum ki bunun içinde devlet maaşı, devlet parası yoktur".

Efendiler! Söylemeden geçemeyeceğiz. Mebûs olmak, vekil olmak, şu olmak, bu olmak, dünyâda pek kolaydır ama, cezâsı gâyetle büyüktür âhiretde. Baba olmak da öyle, baba! Hepiniz birer çobansınız, yani âilenizin sürüsünün çobanlarısınız, bunların dîninden, diyânetinden, donundan, iffetinden, ırzından siz mesûlsünüz. Bunu hiç hatırlıktan çıkarma! Yarın kıyâmet gününde Allah, senin evlâdından sana hesap soracaktır, "Dînini, diyânetini, Allah'ını, Peygamber'ini bildirdin mi evlâdına?". "Bildirdim". Yalan söyleme. Allah dilini tutacak, eller konuşacak, ayaklar şâhid olacaktır.

Tabii bildirene, evlâdını dîn-i islâm'da yetiştirene ne mutlu, ne kadar güzel, ne kadar güzel, ne kadar güzel! Ne mutlu evlâdını dîn-i islâm'da yetiştiren ve Kurân-ı Mübîn'e hizmet ettirerek evlâdını Kurân'lı, îmânlı yetiştirenlere! Yalnız mücerred Kurân'ı okusun, hadîsle kalsın demiyorum, her ilimde ileri gideceğiz, hepsinden mesûlüz. Meselâ atomu icâd etmedi diye müslümanlar hepsi yevm-i kıyâmetde hesâba çekilecektir. Müslümanlardan birisi atomu icâd etseydi, diğerlerinden sâkıt olurdu. Farz-ı kifâyedir çünkü. Bak ne söylüyorum size! Namazdan, oruçdan ibâret değil hâdis, bildiğin gibi değil, pek ciddî âhiret âlemi, dünyâ âlemine benzemez. Telefonu icâd etmediğimiz için biz, bütün müslümanlar sorumlu olacaklar. Birisi telefonu icâd etse, farz-ı kifâyedir, diğerlerinden sâkıt olur. Her husûsda. وَأَعِدُّوا لَهُمْ مَا اسْتَطَعْتُمْ مِنْ قُوَّةٍ. Kâfirler ne gibi kuvvet ile hazırlandılarsa, hepsini sen de

ya-pa-cak-sın! Mektebler açacaksın, mekteblerde yetişen çocukların kalblerini nûr-ı Kurân ile tenvîr edeceksin, vatan sevgisi, millet sevgisi, insanlık sevgisi, merhamet, şefkat, âhireti bildireceksin, kimseyi aldatmasın diye. Dünyâyı bildireceksin, kimseye aldanmasın diye. Biz niye aldanıyoruz? Dünyâyı bilmiyoruz, aldatıyorlar bizi. Kim aldatıyor? Âhireti bilmeyenler aldatıyorlar. Âhireti bilen, kimseyi aldatmaz. Dünyâyı bilen, kimseye aldanmaz. Yiyelim, içelim, yatalım, kalkalım, gezelim, oynayalım, dünyâ bununla bitmiyor yalnız mücerred. Bütün fenleri öğrenmekle mükellefiz yani. "Efendim, hesapdan da mı?" Evet, hesapdan da hesap sorulacak sana, niye öğrenmedin diye. Geçiyoruz.

Onun için "Memur oldum, âmir oldum, şu oldum, bu oldum" diye sevinme hemen. Bulunduğun makâmda adl ile, vazîfeni tamâmen yerine getirerek yaparsan, rüşvet almadan, halka eziyet cefâ etmeden, onları üzmeden, vazîfeni idrâk ederek, mesûliyyetini bilerek, Allah'a ve kullara ve kânuna karşı vazîfeni bilerek, vazîfeni yaparsan, âhiretde taltif olunursun. Yok öyle olmazsa, âhiretin sopası çok ağırdır. Haydi onun da misâlini vereyim size.

Behlûl-i Dânâ bir gün gitmiş, Hârûn Reşîd'in tahtına oturmuş. Hârûn Reşîd, Abbâsî devletinin en yüce pâdişahlarından, halîfelerinden birisi. Behlûl-i Dânâ, bir veliyyullah. Gitmiş Hârûn'un tahtına oturmuş. Askerler dövmüşler Behlûl-i Dânâ'yı.

Neden? Çünkü pâdişahın tahtına oturmak edepsizliktir. Hocasının kürsüsüne oturulmaz. Şeyhinin postuna oturulmaz. Patronun yerine oturulmaz. Edeb bakımından. Edebdir bunlar. Büyüğün köşede oturacak, sen kapının arkasında. Büyüğün köşedeki yerine oturup, büyüğü kapının arkasına atamazsın. Edeb meselesidir bu. Kuvvetin vardır, atabilirsin ama yapmayacaksın. Mümin kardeşine kuzular gibi olacaksın. Yaşlılara merhametli, şefkatli olacaksın, hürmetli olacaksın. Yavrulara şefkatli, merhametli olacaksın, âcizlere. Bizde hep tersine başdan aşağı. Bir de bakıyorsun ki, hiç bizim milletimizde yokdu bu, genç bir adam yaşlı bir adama tokat atıyor. Hiç görülmemişdi bizim burada. Yeni yeni çıkdı. Hattâ bazı müslümanlar gelip beni imtihan ediyorlar dükkânda. O anasının karnındayken ben dîn-i islâmı neşrediyordum Türkiye'de, halkı Allah'a davet ediyordum. beni imtihan etmeye kalkıyor. Ne mezhebinden haberi vardır, ne meşrebinden haberi vardır, ne tarîkatden haberi vardır. Ne mezhebden, ne Maturidî'sinden, ne Eşarî'sinden, ne Selefi'sinden, ne Şâfiî'sinden, ne Mâlikî'sinden, ne Şîa'sından, hiçbirisinden haberi yok. Çünkü edeb, terbiye kalkmış. Dövebilir de insanı. Çünkü gördük, yaşlı adama tokat atdı. Eskiden öyle değildi. Eskiden yaşlıya hürmet vardı, hele bâhusûs bu kavimde.

Meselâ benim hocam 96 yaşındaydı, bunu söylemek ayıpdır, kendi şahsımı ama, söylemek mecbûriyyetindeyim yani, hocam 96 yaşındaydı, Fâtih Câmîsinin baş imâmı, Filibeli Muhammed Râsim Efendi'ydi, Arap Hoca nâmıyla marûf, Hoca'yı karşıdan gördük mü biz, yolu değiştirirdik. Şimdi talebe hocayı dövüyor yâhu! Hattâ öldürüyor! Çünkü kalbi boş, îmânı yok. Hocaya hürmetin ne olduğunu bilmiyor. Hazret-i Ali'yi bildirseydin, Hazret-i Ali'yi sevdireseydin, Hayder-i Kerrâr ne buyurmuş, "Men 'allemenî harfen fekad sayyaranî 'abdâ, bana bir harf öğretenin ben kölesiyim" demiş. Ali'yi sevdireseydin, hocaya hürmet edecekti. Sevdirmedin Ali'yi, bildirmedin Ali'yi, tanıtmadın Ali'yi. Ne Ömer'i tanıtdın, âdil ola. Ne Sıddîk'ı tanıtdın, sâdık ola. Ne Osmân'ı bildirdin, sâhib-i hayâ ola. Yedirdin, içirdin, yetiştirdin, hayvan gibi. Hayvan bile oğullarını yediriyor, içiriyor, bakıyor, avını öğretiyor, avı nasıl yapacağını,

düşmanıyla nasıl çarpışacağını talîm ediyor yâhu, kediler bile yavrularına. Sen ne gösterdin evlâdına, soruyorum sana. Geçiyoruz.

Hârûn'un yerine oturdu, askerler geldiler, dövdüler. Pâdişahın tahtına oturulmaz. Behlûl de başladı bağırmaya. Hârûn Reşîd içeriden çıktı, haremden, "Ne var, ne oluyor?" dedi. "Efendim, Behlûl küstahlık yaptı, sizin makâmınıza oturdu, onun için birkaç tâne vurduk, onun için bağırıyor" dediler. Behlûl serbestçe dolaşırdı sarayda. Bir rivâyet kardeşi diyorlar, bir rivâyet akrabâsı, bir rivâyet pâdişahın kurbiyyetinde, kendisini meczûb göstererek pâdişahı irşâd ediyor. Behlûl hakkında verilen mütalaalar. Hârûn geldi. Hârûn deyince sakın döşemeci Hârûn'u anlama, Hârûn Reşîd'den bahsediyorum, cihânın yarısı onların elindeydi. Abbâsiyye'den, Devlet-i Abbâsiyyeden. Geldi Hârûn, tesellî ediyor Behlûl'ü, "Seni tanımamışlar canım, aramızdaki yakınlığı sezmemişler, vurmuşlar, kusura bakma" filan deyince, Behlûl dedi ki Hârûn Reşîd'e, "Ben bana vurdukları için ağlamıyorum". "Ya niye ağlıyorsun?". "Sana acıyorum, sana ağlıyorum". "Niye bana ağlıyorsun?" dedi. "Ben bir defa oturdum, bu kadar dayak yedim. Sen yirmi senedir oturuyorsun onun üzerinde, yiyeceğin sopayı düşündüm âhiretde, onun için ağlıyorum" dedi. Acaba anlatabildim mi?

Vekilmiş. Burnundan fitil fitil gelecek. Milletin, bu masûm milletin, hangi milletin vekîli isen, hakkını müdafaa etmedinse, onlara ihânet etdinse, Allah burnundan fitil fitil getirecek. Dünyâda karşında belki ordular selâm durabilir, yarın yevm-i kıyâmetde, yakan zebânîler eline geçecek, mahkeme-i kübrâda yerlerde sürükleneceksin. Rezîl olacaksın! Vallâhi böyle olacak! Yakın zamanda hem de, daha kabre gider gitmez. Çünkü bir adam yaşasa yaşasa, elli sene, altmış sene, yüz sene, bilemedin yüz elli sene yaşar, sonra ölür. Gider gitmez, hem de alay ederler melekler. "Yalnız mı geldin buraya! Hani senin orduların vardı, adamların vardı, muhâfızların vardı! Gel gel gel bakalım haydi ²¹³ذُوقْ إِنَّكَ أَنْتَ الْعَزِيزُ الْكَرِيمُ", sen kerîm adamdın, büyük adamdın sen! Tat bakalım şimdi Allah'ın azâbını!" diye alay ederler melekler. Öyle söylüyor Kurân-ı Kerîm. Kâfirler, müminlerle istihzâ ettiği için, Allah da onlarla istihzâ etdirecek meleklerine. Geçiyoruz. Dünyâ benim sanan kişilerle, melekler tabîi alay ederler. Mal benim diyenle, elbet alay ederler. Evlâd benim diyenle, elbet alay ederler. Vücûd benim diyenle elbet alay ederler. Vücûd kimin acaba? Geçiyoruz.

Kuzu geldi ortaya. "Buyrun lütfen" dedi şeyhülislam, "Vallâhi Efendi Hazretleri bu kuzu benim ceddimin çiftliğinden gelmiştir ve temiz elle pişirtmişimdir filan". "Hayır evlâdım, benim gördüğümü sen görmüyorsun, ben yiyemem bunu". "Yâhu niye yiyemiyorsun?" deyince "Bismillahirrahmânirrahîm" dedi, elini böyle kuzunun üzerine bir sürdü, kuzu bir kelb oldu, kokmuş kelb, içindeki piringler beyaz beyaz kurtçuklar oldu, kaynıyor böyle. Sonra tuttu eliyle böyle avuçladı, sıkdı. Sıkınca böyle, irinle kan damladı, yağ yerine. "Bu mu tereyağın?" dedi. "Bu mu kuzu etin, bu mu piringlerin?". Acaba anlatabildik mi?

Onun için kazancın helâl olmayınca, yemiş olduğun et, kuzu kıvırcık eti de olsa, domuz etinden daha berbat olur, ibâdullahın hakkıyla aldığı et. Onun için böyle haram yerse bir adam, Kurân'dan anlayamaz. Çünkü müttakî değildir. ²¹⁴يَا أَيُّهَا الرُّسُلُ كُلُوا مِنَ الطَّيِّبَاتِ وَاعْمَلُوا صَالِحًا. Peygamberlere hitâb ama bize emir bu, "tayyibâtı yiyin, o vakit a'mâl-i sâliha

²¹³ Sure-i Duhân 49

²¹⁴ Sure-i Mu'minûn 51

işlersiniz". Namazdan zevk alırsın, oruçta gaşy olursun, zikrullahda kendinden geçersin. Ama zâhirde temiz et almışsın ama hakikatde haramla almışsın, domuz etinden berbatdır. Bunun da başı ittikâ ile başlar. Yani Allah korkusuyla. Elin titreyecek böyle haramdan sakınmak için. Bir harama elini uzatdığın vakitte, ateşe elini basıyormuşsun gibi yapacaksın, onu duyacaksın. Zîrâ elini uzatacağın yer ateştir. Bunu hiç unutma sakın hâ! Bak ne diyorum sana. Bir haram el tutacağın vakitte, bilmiş ol ki o, el değildir o, güzel bir hanımın eli değildir, o cehennemin ateşidir. Sana zâhirde öyle görünüyor. İşte o pirinçlerin kurt, kuzunun kelb leşi olduğu gibi, hakikatde odur o. Sen gel, bırak çirkinini, gel güzele. Bırak zulmeti, gel nûra. Bırak küfr ü dalâleti, gel îmâna. Ve Allah'a kul ol. Müttakî ol. Bu kavmin, bu ümmetin en kerîmi, en yücesi kimdir, Hakk'dan korkan müttakîlerdir. Ve kerîmdir onlar. ²¹⁵ "إِنَّ أَكْرَمَكُمْ عِنْدَ اللَّهِ أَتْقَاهُمْ". Kerîm kimin ismidir? Allah'ın ismidir. Müttakîler de kerîm olduğuna göre, Allah kendi ismini onlara vermiştir. Acaba anlatabildim mi?

Haaa, işte böyle oldun mu, iş döndü mü iş, o vakit başlarsın Kurân'dan anlamaya. Kurân'ın emirleri seni gaşy eder. Allah'ın tebşîrâtı seni bîhûş eder. Allah'ın azâb âyetleri okunduğu vakitte, nâr senin gözünün önüne gelebilir. Çok sahabe var ki, çok velî var ki, akşamdan siyah saçlı yatdılar, sabahleyin kalkdılar saçları sakalları ağarmış. Neden? Nâr kendilerine gösterilmiş, âhiret âlemi.

"Efendim biz nasıl yapacağız?". Vallâhi bilmiyorum, bu yolda bulun, böyle yapamasan bile. Bu yolda bulunmalısın çünkü kişi sevdiği ile beraberdir. Müttakîleri sev hiç olmazsa. Tam takvân yoksa, müttakîleri sev. İyilerin peşine gel. İyilerle sohbet et, onlarla beraber ol. Hayırlı insanlarla beraber ol, kötülere gitme. Allah'a âsîlikden ne buldun? Günahdan ne zevk aldın şimdiye kadar. Her günahın akibinde âh u vâh vardır. Hiç unutma bunu. Her ibâdetin arkasında bir zevk ü safâ vardır. Bugün Cuma'dan çıktığın vakitte eğer safâya erdinse, bil ki Cuma'n kabûl oldu. Gönlün safâya erdiyse. Benim sözlerim sana tesîr etdiyse, Kurân'dan bir zevk aldın, bil ki Allah'a kurbîyyetin hâsıl oldu, Allah'a yaklaştın.

Kazandığın paranın helâl olup olmadığını nereden bileceksin, biliyor musun? Nereye sarfediyorsun, oradan belli olur. Parayı haramdan mı kazanıyorsun, helâldan mı? Sarf ettiğin yerden belli olur. Dikkat et sözüme, ne konuşuyorum. Namaz seni, ki namazdan bahsedecektim bu hafta, öyle kaldı, namaz seni Allah'a yaklaşıdırıyorsa, fuhşîyyâtdan, kötülükten, fenâlıklardan men ediyorsa, bil ki senin mi'râcın oldu. Eğer Allah'a götürmüyorsa, o vakit ağla. Demek ki kalbin rahatsız. Kalb rahatsızlığını tedâviye çalış. Çünkü namaz, Allah'ın emirlerini tutan, Allah'ın emirlerini sertâc eden, Hazret-i Resûl'ün sünnetine ittibâ eyleyen, Allah Resûl'ü'nü canından ziyâde seven kişileri, îmânını kemâle erdirdiği gibi, namaz Allah'a hemen takarrüb etdirir ve onu kötülüklerden, fuhşîyyâtdan men eder. Eğer böyle yapmıyorsa, bil ki, namazında daha noksanlıklar var. Namaz seni men etmiyorsa kötülükten yani. Bırak o kötülükleri, iyi bir şey değil.

Hemen gayret kemerini beline bağla. Müttakî ol. Müttakîler, gayba îmân ederler ve namazı kılarlar. Namaz, namaz! Namazı kılarlar, namazı kılarlar! Muhammedîler, Resûlullah'ı sevenler, Resûlullah'ın gözünün nûrunu terk edebilirler mi hiç! Namazlarını kılarlar. Hem nasıl kılarlar? Angarya gibi kılmazlar, zevk alarak. Kıyâmında Allah'la konuşur, rûkûunda

²¹⁵ Sure-i Hucurât 13

Allah'la söyleşir, secdede Hakk ile buluşur. Okuyayım mı âyet-i kerîmeyi? Allah'a en mukarreb olan yer secdedir. Secde etmeyen Allah'a mukarreb olamaz. Kurbiyyet secdededir. Bu nimet terk edilir mi!

Biliyorsun, yakın zamanda öleceğiz. Ölümü unutma sakın hâ! Mal, mülk, kasa, kese, rütbe, hepsi kalacak. Sonra bizi o cansız ata bindirecekler, imâmın arabasına. Dört tâne ahabbımız bizi omuzuna alacak. Bazı ahabblarımız zâhirde ağlayacak, bâtında sevinecekler, malı bana kaldı diye. Ahmak! Gâfiller! Bilmiyorlar ki bir imâm öldüğü vakitte o imâmın yerine tayîn olacak olan, ölecek imâmdır. O mala tâlib olan kimse, ölenin malına tâlib olan, o da, ölümün tâlib olduğu bir adamdır. Farkında değil. Bazıları hiç omuzuna almayacak, mikrop geçer diye, geriden gelecek. Dost zannettiğin, elini sıkıdığın, yemek yediğin, beraberce dolaşdığın ahabbın, seni musallâya koyacak, kenardan bakacak, senin namazını kılmayacak. Dost mu olur böyle! Ahmak herif! Böyle dost mu olur! Senin namazını kılmazsa, sana duâ etmezse, sana rahmet okumazsa, dost mu olur böyle! Dost mu o! Ahmak! Dost, dünyâda seni bırakmamış, kabirde seni bırakmamış, âhirette seni bırakmamış, hattâ Allah seni nâra koymaya kalksa, Huzûr-ı İzzet'de, "Yâ Rabbi, bütün sevabımı ona verdim, beni nâra koy, arkadaşımı koyma nâra" diyen kimsedir. Dost budur işte yâhu!

Dost mu o yani, seni getirdi oraya koydu, musallâya, kendi geçdi kenara, bakıyor karşıdan. Bir kısmı seviniyor, malı bize kaldı diye yâhud makâmı. Ahmak! Gâfiller! Ölümün vaazından ders almayan hiçbir şeyden ders almaz. Ölüm, öyle bir vâizdir. Ama anlayacak kafa lâzım, görececek göz lâzım, dinleyecek kulak lâzım, anlayacak kalb lâzım, a birâder!

Namazınızı kılın. Namazı kılalım. Ve namazı Allah'ın isteği üzere kılalım, riyâkârâne değil. Mücerred başını secdeye koyup, kıçını kaldırmak, namaz değildir. Namaz, efâl-i malûme ve erkân-ı mahsûsadır. Namaza girdiğin vakitte, elini kaldırdın mı böyle, bunun manâsı ne demek biliyor musun? "Dünyâyı geriye atdım, huzûruna çıkdım Yâ Rabbi". Hesap veriyorsun Allah'a. Namaz, mücerred şekil değildir. Namaz kıldı, kötülüklerden sakınmadıysa, onun hakkında da âyet var, ²¹⁶ "فَوَيْلٌ لِلْمُصَلِّينَ * الَّذِينَ هُمْ عَنْ صَلَاتِهِمْ سَاهُونَ", veyl olsun, azâb olsun o namaz kılanlara!" Nedir o? Secdegâhını bilmez. İki, muâveneti terk eder, mümin kardeşine yardım etmez. Kendi kendine cennete girecek. Müslümanlığın şartlarından bir tânesi, halkın günahını görme değil, halkın günahını örtme, kendi günahını görmedir. Bir daha söylüyorum, kulağını aç, ezberle! Biz gidiyoruz, güneş gurûba erdi. Müslümanın vazîfesi, halkın kusûrunu örtmek, kendi kusûrunu görmedir. Zamânımızdaki müslüman, kendi kusûrunu görmeyip, halkın kusûrunu arıyor. Olmaz! Müttakî değil. Namazı kılsın, devâm etsini, güzel bir spor olur, yorgunluğu yanına kâr kalır, sevap alamaz. Yani namaza binemez, namaz bir binekdir, ona binemez. Namazı tam manâsıyla kılacaksın.

Hani Hayder-i Kerrâr Sâkî-i Kevser Hazretlerinin, Uhud Cenginde ayağına bir ok saplanmış. Tabîî Ali kadar yapamazsın ya, hiç imkânı yok onun ama hiç olmazsa ona benzetmeye çalış yani taklîd et. Mukallid olursan gene ona bağışlanırsın. Konuştuğum söz çok enteresan bir şey söyledim ama, farkına vardınsa. Ayağından ok çıkarılmıyordu. Dayanmıyor yani kemiğe saplanmış ok. Ve İmâm-ı Ali buyurdu ki cerrahlara, "Durun, ben namaza durayım, siz öyle çekin bu oku". Çünkü Cenâb-ı Hayder-i Kerrâr namaza duracağı vakitte, bazen bembeyaz

²¹⁶ Sure-i Mâ'ûn 4-5

olur, bazen sararır, bazen kıpkırmızı olur, kızarır titrerdi. Sormuşlar sebebini, "Huzûr-ı İzzet'e çıkıyoruz" demiş, "makâma göre değişir yüzümün şekli" demiş. Hayder-i Kerrâr bu ya. İlim şehrinin kapısı, Peygamber'in dâmâdı, nûr-ı vâhid Resûlullah ile, sallallahu aleyhi vesellem. Cennetin miftâhı elinde, şefâatiyle yüzbinlerce adam girecek cennete. Ona buğzedenlerden yüzbinlerce nâra girecek. Hayder-i Kerrâr bu! Kemiğine ok batmış, çıkaramıyor cerrahlar. Dedi, "Namaza durayım ben" dedi, namaza durdu. Çıkardılar, sardılar, bağladılar. Selâm verdi, "Çıkardınız mı?". "Duymadın mı Yâ İmâm?". "Hiç" dedi, "katıyyen duymadım".

Neye benziyor bu biliyor musun? Yûsuf'un güzelliğine bakan kadınlar, ellerini kesmişlerdi de ellerinin acılarını duymamışlardı. Namazda öyle bir makâma erişiyor ki mümin, bırak sen Hayder-i Kerrâr'ı, Allah'ın velîleri, Allah'ın dostları, öyle bir makâma erişir ki, o makâmı seyrederken, etini cımbızla koparsalar, parça parça etseler, duymaz. Bu kadar namaz kılamasan bile hiç olmazsa helâl lokma ye, hiç olmazsa taklîdî namaza devâm et, belki o taklîdin bir gün tahkîk olur. Çünkü şirkden tevâhîde, riyâdan ihlâsa gidilir. Aşk-ı mecâzî olmazsa, aşk-ı hakîkiye vuslat bulunmaz. Acaba anlatabildim mi müminler, ne demek istiyorum?

Amân! Gene tekrar ediyorum, amân! Amân lafzı, Resûlullah Hazret-i Muhammed demektir hâ! Bunu da unutma. Amân demek, Hazret-i Muhammed demektir. Ehli bilir. Amân! Zinhâr! Namazı terk etmeyiniz, sakın ihmâl etmeyiniz. Kazâyâ kalabilir, olabilir, hemen kazâ edersin. Hiç özürü yokdur. Yarın yevm-i kıyâmetde mahcûb olmak istemiyorsan, yüzün ak, gönlün pâk, alnın açık olmak istemiyorsan, Huzûr-ı İzzet'e namaz ile var. Ama namazı namaz diye kıl. Bak söyledim, anlatdım size hep, birer mikdar verdik böyle, birer zerre verdik esrârından. Mahcûb olmak istemiyorsan huzûrullahda, yüzün kara olmasını istemiyorsan, namazını kıl. Orucunu tut. Zekâtını ver.

"Zengin değilim". Elinle yardım et halka, dilinle yardım et. İncitme dilinle. Birçok adam var ki namazı kıldı, orucu tuttu ama diliyle halkı incitdi, kabeyi yıkdı. Zâhirde Kabe'yi tavâf eyledi, İbrâhim Peygamber'in yaptığı taş binâyı tavâf eyledi, hacı oldu fakat Allah'ın yaptığı kabeyi yıkdı. Yani kalbi. Kalb, Allah kabesidir. Bizim kiblemiz olan Kabetullah, İbrâhim Peygamber'in yaptığı bir binâdır. Onun için ibâdet ve tâatına bak, haramdan kaçın.

Her hafta söylüyorum ama gene söylemek lâzım. Çünkü on bin defa söylersek, on bin defada belki birisini anlatabiliyoruz. Çünkü bizim acizimiz var söylemekde, anlatmakda. Bak kardeşlerim! Zerre kadar sevap varsa bir yerde oraya koş. Zerre kadar! Zerre ne demek? Güneş vurduğu vakitte, yerden tozcuklar kalkar böyle, işte tozcukların her biri bir zerredir. O kadar sevap olsa bir yerde, oraya koş. O kadar günah varsa bir yerde, oradan kaçın, çekin. Acaba anlatabildim mi?

Dinle şimdi. Ateşe tahammül edeceğin kadar günah işle! Ateşe ne kadar dayanıyorsun bakalım! Cehenneme dayanacağın kadar günah işle! Allah'a muhtaç olduğun kadar Allah'a ibâdet et. Dünyâyâ kalacağın kadar dünyâyâ, âhiretde kalacağın kadar âhirete çalış. Gene bir çalışma yap ki, sen gidicisin ama, senin kavmin, senin milletin, senin dînin, kıyâmete kadar bekâ bulacaktır, Millet-i İbrâhim, onlara önder ol, hayır hasenât bırak. Câmiler, yollar, çeşmeler yapdır, ağaçlar dik, talebe okut, yetiştir, memlekete hediye et. Nâmuslu insanları yetiştir. Vaktiyle zenginlerimiz, istidâdlı fakîr çocukları alırlar, okuturlar yetiştirirlerdi.

Zamânımızın zenginleri de güzel olan fukarâ çocuklarının ırzına, iffetine dokunuyorlar. Aramızdaki fark o. Sekreterini elliıyor. Fukârâ kızı, gelmiş çalışacak orada, iffetiyle oynuyor patron. Tuh! Domuz herif! Hınzır! Zâhirde insan bu, hakîkatde eşekden daha ednâ bir herif. Yaaa! Vaktiyle fukarâ çocuklarından böyle zekî, akıllı çocukları zenginler alırlar yetiştirirler, memlekete hediye ederlerdi. Onun için yükseldik, yürüdük. Çünkü Hazret-i Muhammed'in yakdığı meşale buydu.

Bu sözleri ben âşinâ gönüllere söylüyorum, Hakk'a tâlib olanlara haber veriyorum. Söylemem geçerim, namazı kılar çıkarım dışarı. Bu yaşlı hâlimle, hasta hâlimle sizinle konuşmamın sebebi bu, son zamanlarım benim. Benim maaşım filan yok, fî sebîlillah yapıyorum bu işi, elhamdülillah. Cenâb-ı Hakk'ın verdiği nimetin zekâtını veriyoruz. Vaaz tezkerem var, işte burada 27 senedir maaşsız olarak namaz kıldırıyorum. Ama Allah veriyor bana manâ bakımından. Hiç şübhem yok. Allah'ın verdiği nimetlerin şükründen âcizim. Geçiyoruz.

Eski zenginler, böyle fakîr çocukları, akıllı çocukları, okuturlar, yetiştirirler, memlekete hediye ederlerdi. Zamânımızda şimdiki zenginler, isim vermiyorum, öyle yapanlara söylüyorum, her zengine söylemiyorum, kötülere söylüyorum, kötülük yapanlara söylüyorum. Sen üzerine alma. Ben servet düşmanı değilim, zengin düşmanı da değilim. Kâfir düşmanıyım ben. Kâfiri de Allah için sevmem, nefsim için değil. Resûlullah'ın düşmanının düşmanıyım. Ondan gayrı hepsi kardeşlerimdir benim, hepsini severim. Bütün mahlûkâtı severim. Sakın aklına yanlış bir şey gelmesin, servet düşmanı değilim. Eski zenginler, ağniyâ-i şâkirîndi, fakîr çocuklarını alırlar, istidâdlı çocukları okuturlar, memlekete hediye ederlerdi. Zamânımızdaki bulunan zenginlerin bazı fâsıkları, onlar da ne yapıyorlar, fukarâ çocuklarının güzellerini seçiyorlar, kadın, kız, erkek neyse, hayvanlıklarını onlara tatbîk etmeye çalışıyorlar.

Siz yetişmediniz çocuklar, ekmekleri sokağa atıyoruz hâlâ, bak görüyorum sokaklarda. Vallâhi bir lokma ekmeğe iffetini satanlar oldu. Bundan kırk sene evvel. Bak yemîn ediyorum size, bak burası kürsî-i Muhammedî. Bir dilim ekmeğe iffetini satanlar oldu. Ve utanmaz herif, bir lokma ekmeği verdi, onun ırzına geçti. Bir dilim ekmeğe, yâhud bir tayına, yâhud bir ekmeğin yarısına. Böyle alçaklar vardır, devletin otoritesi olmasa, âdil hükümdarlar olmasa, âdil emirler olmasa, zâlimler fukarâyı kurt koyunu yediği gibi yerler. Öyle hâinler var. Sen insan şeklinde mi görüyorsun herkesi? İşte az evvel bahsetdim, anlattım size. Kimi pars, kimi yılan, kimi akrep, kimi domuz. Zâhirde insan, bâtında böyle. Geçiyoruz. İnşâallah haftaya anlatacağız.

Şimdi, elinden gelen yardımı yap, Kurân kurslarına, câmilere, hastahânelere, yoksullara, bilhassa kendi civârındaki bulunan fakîr fukarâyı gözet. Kış geliyor. Varsa yetim çocuklar filan, onların sırtına elbise al. Ne olur alırsan yâhu! Bir şey olmaz, vallâhi olmaz, bak yemîn ediyorum. Seni Şeytan korkutur, paran bitecek filan diye ama bitmez korkma. Allah yoluna ne sarfedersen en aşağı, en aşağı on alırsın. Hattâ bu on, bedenî ibâdetlerdedir, mâlî ibâdetler yetmişle başlar. Haydi onu da söyleyeyim sana. Şeytan korkutur, "Aman harcama filan". Beyoğlu'na gider yâhud bir sefahat yerine gider, Beyoğlu meselesi değil, yalnız sefâhet değil ya Beyoğlu, ağzımız öyle alışmış, sefâhete gider, sefâhete bakarsın adam on bin lira, yirmi bin lira, elli bin lira verir, yedirir, içirir. Bir yetimi götürürsün, "Şuna bir defter al, kalem al, mektebde okuyor bu" dersin, almaz. Bilmiyor ki yarın kendisi geberecek, çocukları yetim kalacaktır, onu düşünemez o. "Men lâ yerham lâ yurham". Sana acı bir havâdis vereyim mi?

Seni üzeceğim şimdi. Merhamet edersen, merhamet olunursun. Merhamet etmezsen, merhamet olunmazsın. Kimin karısına, kızına yan bakarsan, senin de karına, kızına yan bakarlar. Altını sen anla, senin irfânına terk eyledim. Hiç altında kalmaz, üste çıkıyor şimdi. Eskiden Cenâb-ı Hakk tehir eder, mahkeme-i kübrâya bırakırdı, şimdi dünyâda veriyor belâsını milletin. Anlayana söyledik.

Kendi evlâdın senin düşmanın olmuş , göğsüne oturmuş sakalını yoluyor. Bundan daha acı bir şey olur mu? Allah bizi öyle bir belâyâ mübtelâ kıldı ki, çocuklarımız bizi terbiye etmeye başladılar. Talebeler hocalarını terbiye etdi, mürîdler şeyhlerini. O hâle geldik.

Onun için kardeşlerim, siz doğru yoldan, Allah yolundan ayrılmayınız. Allah'a giden yol, islâm yoludur, Hazret-i Muhammed'in çizdiği yoldur. Bu yol, hem Îsâ'nın, hem Mûsâ'nın yoludur, hem Tevrat'ın, hem İncil'in, hem Zebur'un yoludur. Çünkü bunların hepsi tayy olmuş, hepsinin ahkâmı ve esrârı Kurân'da cem olmuşdur. Bir Sûre-i Fâtîha'yı okusan, dört kitabı okumuş sevabını alırsın. Bir kere, "Lâ ilâhe illallah Muhammedü'r-Resûlullah" desen, dört kitabın manâsıdır. Sana bunlar bahş olunmuş. "Allah" dersin, Cenâb-ı Hakk sana cevap verir, "Ne istiyorsun kulum?" der. Bu sana bahş olunmuşdur. Neden? Sen Allah'ın sevgili Muhammed'inin ümmetisin.

Aklımızı başımıza alalım. Gel biz doğru yola gidelim, siz bakmayın kötülere filan. "Efendim, işte o fenâlık yapıyorken zengin oldu filan". Bırak onun zenginliğini sen. Allah diyor ki, "Eğer müminlerin îmânı sarsılmayacak olsaydı, kâfirlerin evlerinin tavanlarını altından, merdivenlerini gümüşden yapırdıracakdım" diyor. "Onlara mühlet vereceğim dünyâda" diyor, "sonra elinden alacağım, karşıdan bakacak". Bir yudum su yok ağzına. Aç. Ölmek de yok. Kendi malını karşıdan seyredecek. Öldükden sonra kabirde öyle. İstiyor musun o mal senin olsun? Hakk yoluna sarf edersen, kabrinde bulacaksın.

Yâ Rabbi, bizi Habîbin Muhammed'e bahş et. Son kelâmımızı Kurân-ı Mecîd, Kelime-i Tevhîd eyle. Bizi dîn-i islâmda sâbit-kadem eyle.

Vallâhu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

Allah Katında En Makbûl Kul Allah'dan En Çok Korkandır 28 Kasım 1980 (20 Muharrem 1401)

İbâdallah!

Kâllallahu Teâla fî Kitâbihi'l-Azîz

Eûzübillahimineşşeytânirracîm

Bismillahirrahmânirrahîm

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَلْتَنْظُرْ نَفْسٌ مَّا قَدَّمَتْ لِغَدٍ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ²¹⁷

Sadakallahü'l-Azîm

Ve kâle'n-nebiyyü sallallahu aleyhi vesellem, re'sü'l-hikmetü mehâfetullah

Sadaka Resûlillahi Rabbi'l-âlemîn

Allah'a îmân ve Cenâb-ı Hakk'a muhabbet ve O'nun Resûlüne îmân ve O'nun Resûlüne muhabbet etmekle îmânını kemâle erdiren, kıyâmet gününe inanan, Hakk'ın cennetine tâlib, rızâsına râgıb, cemâline âşık olan müminler!

Allah indinde, Allah yanında, Allah katında, en makbûl kul, Allah'dan korkandır. Kalbinde Allah korkusu bulunan kul, Allah yanında, Allah katında, en yüce kuldur. Bu müttakîlerin başı da, imâmı da Hazret-i Fahr-ı Risâlet sallallahu aleyhi vesellemdir. Hattâ Resûlullah sallallahu aleyhi vesellem, şöyle bir hâdiseyi bize rivâyet etmekde ve anlatmakdadır : "Mi'râca çıktığım gece, Cebrâîl aleyhisselâmın Hakk korkusu ile, rüzgar esdiği vakit devenin çulunu nasıl titretiyorsa, öyle titrediğini gördüm" diyor.

Yine Allah Kitâb-ı Kerîm'inde, ahkâmı ebedî olan Kurân-ı Mübîn'inde, bizlere hitâb ederek,²¹⁸ إِنَّ أَكْرَمَكُمْ عِنْدَ اللَّهِ أَتْقَاكُمْ yani "Sizin içinizde en kerîminiz, bana en makbûlünüz, benim katımda, benim indimde, benim yanımda, en yüceniz, benden korkanınızdır" diyor ki bu müttakîlerin başı, cümle enbiyânın serdârı Hazret-i Mahbûb-i Kibriyâ rahmeten-lil-âlemîn olan Muhammed aleyhissalâtü vesselâmdır. Kim ki Hazret-i Muhammed'den, sallallahu aleyhi vesellem, nûr aldıysa, o ittikâ sâhibidir, o müttakîdir ve o kerîm kişidir.

Kalbinde Allah korkusu olmayan kimsenin kalbi, bir Şeytan evidir. Bu vücûddaki kalb, kâinâtdaki arş gibidir. Kalb, nazargâh-ı ilâhîdir. Allah'ı sevmeyen ve Allah'ın sevmediği kişi, Hakk'ı unutandır ve nefsinin unutandır ve Hakk'a isyân edendir ve kalbinde Allah korkusu bulunmayandır. Hattâ taşlar, Hakk korkusu ile çatlar, gözlerinden Hakk korkusu ile yaş akıtır, yani pınarlar fışkırır fakat katı kalbden bir katre merhamet, gözünden bir damla yaş

²¹⁷ Sure-i Haşr 18

²¹⁸ Sure-i Hucurât 13

dökülmez. Kalbini tathîr etmeye ve temizlemeye ve Allah korkusuyla süslemeye, Allah muhabbetiyle tezyîn etmeye çalışmalısın.

Bilirsiniz ki, bu iki köprü arası, yani âlem-i ervâh ile âlem-i âhiret arasında bulunan ve köprü misâli olan bu dünyâ hayâtında gelip geçiciyiz. Gönüllerimizi tathîr edip, temizleyip Hakk'a lâıyk kılmadıkça insan olamayız. Her ne kadar zâhiren insan olsak da, hakîkatde insan olamayız. Bu âleme yalnız elbise düzeltmeye, sakal düzeltmeye, saç düzeltmeye gelmedik, huy düzeltmeye geldik. Ahlâk-ı hamîde sâhibi olmak lâzım ki bunun da en yüksek merâtibi Hakk korkusu olan kalbdır. Bir şey yapacağın vakit, "Bu yapacağım işde Allah'ın rızâsı var mıdır, yok mudur? Allah'ın gadabı var mıdır, yok mudur?" diye kalbin titriyorsa eğer, bil ki sen sâlihlerden oldun, sağ ciheti tutdun, ashâb-ı yemînden oldun. Yok, böyle olmayıp, eline geleni yedin, diline geleni söyledin, kalbinde Hakk korkusu, Hakk muhabbeti bulunmadıysa otur ağla! Ağlayamazsan "Niçin ağlayamıyorum?" diye ağla! "Bende insanlık hisleri söndü mü, kurudu mu?" diye ağla!

Cenâb-ı Hakk okumuş olduğum âyetde, "يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا" hitâbını size ve bize yapıyor yani müminlere yani "Lâ ilâhe illallah muhammedür-resûlullah" diyenlere. Bunlar mûmindirler. Allah kendi esmâsından "Mûmin" esmâsını bunlara vermiştir. Allah'ın bir ismi de "Mûmin"dir. Okumadın mı? Kurân'da Sûre-i Haşr'da, ²¹⁹ "الْمُؤْمِنُ الْمُهِيمُ الْعَزِيزُ الْجَبَّارُ الْمُتَكَبِّرُ". Allah'ın bir ismi de "Mûmin"dir. Allah kendi esmâsını bizlere vermiştir. İşte "يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا" diye bize hitâb ediyor. Eğer îmân nûru senin kalbine erişdiyse ve yerleşdiyse, a'zâ ve cevârihinden nûrlar zuhûra gelmesi lâzım gelir. Bir kalbde îmân varsa orada Allah korkusu vardır ve Allah muhabbeti vardır.

Cenâb-ı Hakk hitâb ediyor, "Ey müminler! Allah'dan korkunuz!" Yani benden korkun diyor Cenâb-ı Hakk. Bu korku sınıf sınıftır, tabaka tabakadır. Kimisi Allah'ın cehenneminden korkar, kimi kabir azâbından çekinir. Hak mıdır? Hakdır ve gerçektir. Ölümün şiddeti, kabrin vahşeti, mahşerin zulmeti, cehennemim nârı, azâblar, bukağılar, ateşler, yılanlar, akrepler, çıyanlar, bunların hepsi zâlimler, hâinler ve kâfirler için hazırlanmıştır. Ama âşık-ı sâdıklar, bunun için Hakk'dan korkmazlar. "Rabbim bana kulum demezse ben ne yaparım?" diye korkarlar. "Allah bana kulum demezse ben ne yaparım?" diye endîşe ederler.

Bütün korkular derecât iledir. Hakk'a kurbiyyetin mikdarı Hakk'dan korkarsın. Resûl aleyhissalâtü vesselâmın Hakk'dan korkusu acaba nedir? Sallallahu aleyhi vesellem. Kendi hakkında Kurân-ı Mübîn'de birçok âyât ü beyyinât nâzil olmuş ve Allah Muhammed aleyhissalâtü vesselâmın hayâtına yemîn etmiş, yüzünün nûruna, saçının siyahlığına kasem etmiştir ve doğduğu vakte de yemîn etmiştir ve demiştir ki, "Habîbim Muhammed!", sallallahu aleyhi vesellem, "Sana râzı kılıncaya kadar vereceğim" demiştir. Bu va'di aldıktan sonra ki Allah va'dinden dönmez, va'dinden dönebilir. Meselâ azâb ederim der affeder ama va'dinden katıyyen dönmez. Öyleyse Resûlullah'ın korkusu nedir acaba? O'nun korkusu senin benim hakkımdadır. Yine insanlık iktizâsı, abdiyyet iktizâsı, Resûlün en büyük sıfatlarından birisi de Hakk'dan ittikâsıdır ki Cenâb-ı Peygamber sallallahu aleyhi vesellem müttakîler imâmıdır.

²¹⁹ Sure-i Haşr 23

Aklı başında olan, bu pazara, yani bu âleme niye geldiğini bilir. Çok kısa bir hayat. Yani o kadar kısa ki,

*Ana rahminden geldik pazara
Bir kefen aldık döndük mezara*

İşte hayat bu kadar kısa. Mal, mülk, rütbe, câh, kasa, kese, apartmanlar, hepsi bir gün terk edilecek, on sekiz fakülte bitirsen diplomaları kabrin hâricinde kalacaktır. Ancak seninle beraber kabre girecek olan senin Allah'dan ittikân ve muhabbetin ve a'mâl-i sâlihâtın yani güzel amellerin yâhud a'mâl-i kabîhandır yani çirkin amellerindir, îmânındır, muhabbetindir, ittikândır. İnsan, bunları düşünerek kendisini Kurân-ı Mübîn'in emirlerine imtisâl ettirmeli, Allah'ın emirlerini seve seve yerine getirmelidir ve nehiyelerinden de Hakk'dan korkarak kaçınmalıdır. "Rabbim bana kulum demezse, beni cennetine dahi alsın, cennet bana nâr olur" demelidir. Bunu sana ufak bir kıssa ile anlatayım :

Hazret-i Mûsâ aleyhisselâm Tûr'a giderken, O'nu bir zât gördü ve dedi ki "Yâ Mûsâ, Cenâb-ı Hakk'a sor, ben ehl-i nâr mıyım, ehl-i nûr muyum?" Çünkü insanlar bu ikiden hâlî değildir. Resûl sallallahu aleyhi vesellem yemîn etti ki, "Beni hak nebî olarak gönderen Allah'a kasem ederim ki, bu âlemden sonra iki makâm var, ya ehl-i nâr, ya ehl-i cennet, üçüncü bir makâm yok". Mâdem ki Allah cenneti halk etdi, ehli vardır, mâdem ki Allah nârı halk etdi, onun da ehli vardır. Sen bir an ateşe elini basamazken Allah'ın azâbına nasıl tahammül edeceksin? Eğer kalbin aşk-ı Muhammed'le çarpıyorsa, Allah aşkıyla kalbin titriyorsa, Allah sana kulum demezse ne yapacaksın? Yani bu senin için azâb olmaz mı? Soruyorum. O zât Hazret-i Mûsâ'ya mürâcaat etti, "Yâ Mûsâ, Cenâb-ı Hakk'a sor, ben ehl-i cennet miyim, ehl-i nâr mıyım?" dedi. Hazret-i Mûsâ Tûr'a gitdi, Cenâb-ı Hakk O'na dedi ki, "Yâ Mûsâ! Senin indinde bir emânetim var, birisi sana bir soru sordu, onu niçin bana söylemedin?". Hazret-i Mûsâ, "Yâ Rabbi, senin için gizli ve âşikâr yokdur, semâda ve ardda her şeyi sen bilicisin, herşeyin hâliki ve fâili sensin" dedi. Cenâb-ı Hakk buyurdu ki, "Söyle o kuluma, ne yaparsa yapsın onu nâra koyacağım". Sonra Mûsâ aleyhisselâm geldi ve o zâta dedi ki, "Cenâb-ı Hakk buyurdu ki, o kuluma söyle". O zât, Hazret-i Mûsâ'nın sözünü keserek, "Altını söyleme, Cenâb-ı Hakk bana kulum dedi ya, o benim için kâfidir, ister cehennemine koysun, ister cennetine alsın" dedi. İşte bütün şeref bunda! Allah'a kul olmakda. Çünkü insan ya Allah'a kul olur, ya Şeytan'a kul olur. İnsan ya Allah'a secde eder, ya kendi nefesine secde eder, bu işin üçüncüsü olmaz. Onun için, "يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا" yani "Ey îmân ile müşerref olanlar! Îmânın kadr u kıymetini biliniz ve korkunuz!" İttekullah! Korkunuz! Neden bilir misin? Bu îmân tâcı başımızdan düşmesin, sırtımızdan da libâs-ı şerîat yırtılıp alınmasın, alnımızdan hayâ perdesi sökülmesin, kalbimize şeytan gelip oturmasın, işte bundan kork! İttekullah!

Bu haftalık bu kadar kâfî, haftaya inşaallah ecel aman verirse, Hakk Teâlâ müsâade ederse, yine aynı mevzû üzerinde konuşuruz.

Yâ Rabbi! Bizi senden korkan ve senin sevginle çırpınan bir kalbe mâlik kıl. Zîrâ müttakîlerin makâmı, Hazret-i Fahr-ı Risâlet'in sancağı altıdır. Müttakîler senin habîbinin elinden âb-ı kevserden nûş edecekler, yine müttakîler cennet bahçesinde gezecekler, yine müttakîler senin cemâlinle müşerref olacaklardır. Bizi müttakîler zümresine dâhil eyle. Şekâvetimizi

saâdete kalb eyle, ahlâk-ı zemîmelerimiz, ahlâk-ı Muhammediyyeye ve ahlâk-ı Kurâniyyeye
tahvîl ü tebdîl eyle.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sıratin müstakîm.

Nimetlere Şükür ve Âhirete Hazırlanmak 12 Aralık 1980 (4 Safer 1401)

Kâllallahu Teâlâ fî Kitabihi'l-Azîz.

Eûzübillahimineşşeytânirracîm.

Bismillahirrahmânirrahîm.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَلْتَنْتَرْقُ نَفْسٌ مَّا قَدَّمْتُ لِغَدٍ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ²²⁰

Sadakallahü'l-Azîm.

Müminler ve âşıklar, gelen cemaat var, biraz öne doğru sokulun, sonra saf bağlarsınız, gelenlere yer olsun yavrum. Azıcık. Kibleye doğru gelen Allah Celle Hazretlerinin rızâ-yı şerîfine ve cennetine nâil olsun.

Birkaç haftadır aynı âyet üzerinde duruyoruz ve ondan nasîbimiz kadar nasîbleniyoruz. Çünkü herkes, î mân, muhabbet ve takvâ istidâdı kadar âyetlerden müstefid olabilir. İmânın nûru ne kadar gürse, Cenâb-ı Hakk sana o kadar âyetden lezzet ve şevk verir. Kurân-ı Mübîn'in baş tarafında öyle değil mi? Bak, ²²¹"هُدًى لِّلْمُتَّقِينَ" diyor Allah, "Biz müttakîlere hidâyet ederiz" diyor. Allah korkusu kimin kalbinde varsa, onlar Kurân'dan zevk duyarlar.

Fahr-i Risâlet'e nâzil olan Kur`ân'dan zevk duyan, derdine devâ, marazına şifâ bulan kimdir? Allah'dan korkandır. Kurân onlara söyler. Kalbi kara olursa, kalbinde haşyetullah bulunmazsa, o kimse, Kurân'dan zevk alamaz, lezzet duyamaz, Kurân'ı anlayamaz. Bunun misâllerini birçok zaman bu hutbeden sizlere söylemiş idik. Nasîb meselesi. İşte nasîbin de şartları, î mânın nûrunun gürlüğü, Allah'a olan ittikâmımız, Hakk korkusu, Allah'a olan muhabbetimiz ve sevgimiz. Bunun mikdârı neyse, Allahu Teâlâ, ona göre tecelliyâtta bulunur, bu esrâr-ı ilâhiyyenin mazhariyyetine sâhib bulunursun. Yok öyle olmazsa, anlamaz adam Kurân-ı Kerîm'i, okusa da anlamaz.

Hattâ bak, tefsîr okuyanlara bile hitâb ediyorum şimdi. Bir kerre oku, bir daha oku, ikinci sefer okuduğun vakitte, başka şeyler göreceksin, başka şeyler anlayacaksın. Üçüncü sefer okursan, gene başka şeyler anlayacaksın. Birincide, ikincide anlamadığını anlarsın. Tilâvet-i Kurân ile, Allah'a muhabbet ile, ittikâ ile, Cenâb-ı Hakk insanların kalbine Kurân'daki bulunan esrâr-ı ilâhiyyenin zevkini ve neşesini verir.

²²⁰ Sure-i Haşr 18

²²¹ Sure-i Bakara 2

Sen ve ben bir "kul hüvallah" okuruz, Sûre-i İhlâs, ama bir de Resûl'ün okuduğu İhlâs var. Elfazda, aynı elfâzı hepimiz beraber kullanırız. Bir de Ebûbekir Sıddîk Hazretlerinin okuduğu İhlâs var. Aynı, gene aynı İhlâs'ı okuruz. Cenâb-ı Sıddîk'in anladığı İhlâs var, senin ve benim anladığım İhlâs'ın manâları var. Bunun gibi, Allah'a ne kadar ittikân varsa yani Cenâb-ı Hakk'dan korkuyorsan.

Bu korkmanın cinslerini, nevilerini söylemiş idik. Bir kısım halk var, Allahu Teâlâ Hazretlerinin ateşinden, cehennemın nârından korkar, cehennemim derekâtından korkar. Cehennemde olacak azâbı duyar, işitir, korkar. Bazısı var, "Rabbim Teâlâ ve Tekaddes Hazretleri bana kulum demezse benim hâlim nice olur" der, ondan korkar. "Allah bana kulum demezse" der, ondan korkar. "Hani beni cennetine de alsan, bana kulum demese, benim cennet içinde makâmım nâr olur". Muhabbet ehli böyledir. İbtidâîler sopadan korkarlar, dayakdan korkarlar. İbtidâî olan kimse, bir eve geldiği vakitte, onu istemesen, yüzünü assan farkına varmaz o. Ona ancak onun anlayacağı, "Buradan kalk git, bir daha buraya gelme" dersin anlar. Ama ârif olanlara kaşını çatsan, biraz yüzünü assan, derhal "Bu zât bizi istemiyor gâliba huzûruna" der. Acaba anlatabildim mi? Mübtedîler dâimâ sopadan ve dayakdan korkar.

Allah'ın cehennemi hak mıdır? Hakdır ve gerçektir ve azâbı da muhakkak olacaktır. Mâdem ki cehennem halk olunmuştur, onun ehli vardır. Mâdem ki cennât-ı âliyat halk olunmuştur, onun da ehli vardır. Meselâ cennete evvelâ girecek olan kimdir? Habîb-i Hudâ'dır, Hazret-i Muhammed Mustafâ'dır. Hiçbir nebî-i zî-şân Efendimiz'den evvel cennete giremez. Yine aynı zamanda hiçbir nebînin kavmi ve ümmeti, bu Ümmet-i Muhammed'in an âsîsi cehennemden kurtulup cennete girmeyince, onlar cennete giremezler. Acaba anlatabildik mi? Bir daha söyleyelim.

Çok güzel bir şey ve çok büyük müjde var. Ve aynı zamanda Cenâb-ı Hakk'ın indinde Cenâb-ı Resûlullah sallallahu aleyhi vesellemin kadr-i vâlâsının bir cüz'ünü bize bildirmekte bu, bir cüz'ünü! Çok yüce Allah indinde Peygamberimiz'in makâmı. Cennet ve cehennem Resûlullah'ın yedindedir. Allah cenneti ve cehennemi Resûlullah'ın yedine bırakmıştır, Fahr-ı Risâlet sallallahu aleyhi vesellemin. Bunları, anlayan için söyledik. "Muhammed de benim gibi insandır" diyenlere sözümüz yok. İnsan cinsindendir ama senin gibi değildir. İnsan cinsindendir, abddir. En yüce sıfatı da abdiyyetidir, Allah'a olan abdiyyetidir. Hazret-i Abdullah'ın mübârek sulbünden gelmiş, Hazret-i Âmine'nin mübârek rahmine düşmüştür. Nûru evveldir, ba'si sonradır. Hattâ Âdem aleyhisselâm toprak arasında iken Resûl aleyhi's-salâtü ve's-selâm, resûl idi, nebî idi yani. Hattâ Âdem'in suyu ve çamuru karılmadan evvel de Hazret-i Muhammed nebî idi ve resûl idi. İnşâallah bu zevk âlemine dalarsın, bu zevki Allah sana ve bana tattırır, o vakit anlarsın sen peygamberinin bir mikdârını, bir cüz'ünü yani.

Hakikat-i Muhammediyye'ye kimsenin aklı ermez. Hiçbir beşere Resûlullah'ın hâli ve mikdârı bildirilmemiştir. Allahu Sübhânehû ve Teâlâ onu isteyerek yaratmış, kendi nûrundan halk etmiş ve Cenâb-ı Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâmın ahvâl ü harekâtına vâkıf olan Allahu Teâlâ Hazretleridir. Ona binâen, Allah bize emreder ki, işte okuyoruz her Cuma günü, şân-ı vâlâ-yı Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâmı, diyor ki Kurân-ı Mübîn, ²²² إِنَّ اللَّهَ وَمَلَائِكَتَهُ

²²² Sure-i Ahzâb 56

"يُصَلُّونَ عَلَى النَّبِيِّ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا صَلُّوا عَلَيْهِ وَسَلِّمُوا تَسْلِيمًا", "Allah melekleriyle beraber habîb-i edîbî Muhammedine salât ü selâm eder, ey müminler! ey îmân edenler, mü'minler!..."

Dikkat et hâ! "Ey müminler!". Allah'ın bir ismi mümindir, senin de bir ismin mümindir. Allah kendi esmâsından bir esmâyı sana vermişdir, mümin esmâsını.

"Ey müminler, siz de habîbim Muhammed'e salât ediniz". Biz ne diyoruz? "Allahümme, ey benim rabbim, salli alâ Muhammed, Yâ Rabbi sen getir" diyoruz. Manâsı ne demek bunun? Allah bize diyor ki, "Sen getir", biz diyoruz ki Cenâb-ı Hakk'a "Sen getir". Manâsı şudur ki, "Yâ Rabbi kullara verdiği ilimle Hakikat-i Muhammediyye bilinmez, Hakikat-i Muhammediyye'ye lâyık olan salâtı ancak sen bilirsin, sen Allahlığınla habîbin Muhammed'e salât et". Sallallahu aleyhi vesellem.

Allah bizi Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâmdan ayırmasın. En büyük felâket, en büyük hüsrân O'ndan ayrılmaktır. Yarın kıyâmet gününde, cümle enbiyâ O'nun sancağı altına cem olur, livâsı altına cem olur. O'nun izni olmayınca, Cenâb-ı Hakk'a mürâcaat edip şefâat izni çıkmayınca hiçbir nebî şefâat edemez, hiçbir şehîd elini süremez, hiçbir âlim bir taraftan bir tarafa gidemez. Ne zaman ki Resûl sallallahu aleyhi veselleme taraf-ı ilâhîden şefâat izni çıkar, ondan sonra cümle enbiyâ şefâat ederler. Cümle enbiyâ aleyhimü's-salâtü ve's-selâm de Resûlullah'ın şefâatine muhtâcdır. Ve Livâ-i Hamd altında enbiyâ-i kirâm hazerâtı, enbiyâ aleyhimü's-selâm, cem olurlar.

İnşâallah "Lâ ilâhe illallah Muhammedü'r-Resûlullah" diyenler, bu söze sâdık kalanlar, bu sözü hayatlarında söyleyip, son nefeslerinde söyleyerek, bu hâlde âhirete gidenler, O'nun sancağı altında cem olurlar. O'nun mübârek ellerinden, Âb-ı Kevser'den nûş ederler, içerler yani. Resûlullah'ın iltifâtına mazhar olurlar. Arşın gölgesinde gölgelenirler. Allah ve Resûlüne muhib olanlara, dost olanlara korku yoktur, mahzûniyet yoktur. Ne bıraktıklarından mahzûn olurlar, ne gittiği yerden korkutulurlar ve korkarlar. Onlar Hakk'ın dostları, Allah onların dostlarıdır. "أَلَا إِنَّ أَوْلِيَاءَ اللَّهِ لَا خَوْفَ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ"²²³. En günahkâr bir mümin de velîdir, Allah'ın dostudur, Resûlullah'ın dostudur, günahkâr da olsa.

Günahlara nedâmet ve tövbe, bu Ümmet-i Muhammed için bir nimet olarak verilmiştir ki günahına tövbe eden günahı yapmamış gibidir. Ve kâle'n-nebiyyü aleyhi's-salâtü ve's-selâm, "et-tâibü mine'z-zenbi, ke men lâ zenbe leh, günâhına nâdim olan, tövbe eden, o günâhı işlememiş gibidir". Bu, Ümmet-i Muhammed'e verilmiştir. Tövbe eden kimseyi Cenâb-ı Allah affeder. Bazen afla da bırakmaz. "Ne kadar günâhı vardı?". Yedi milyon günahı var. "Yedi milyon günâhını sevâba kalb edin" der Hazret-i Allah, Celle Celâluhû Hazretleri. "يُبَدِّلُ اللَّهُ سَيِّئَاتِهِمْ حَسَنَاتٍ"²²⁴, Allah seyyiâtları hasenâta tebdîl eder.

Hattâ sana bir müjde daha vereyim. Bir mümin, kendi başına namaz kılrsa, ki cemaate gelmesi şerâitdendir, yirmi yedi derece sevâbı vardır cemâate gelmenin. Cemaat ve cemiyet rahmetdir. Firkat, ayrılık, azâbdır. Tek başına namaz kılrsa bir mümin, Cenâb-ı Hakk emreder meleklerine, der ki, "Ona ittibâ ediniz". İyi dinle! Kulağını benden yana ver! "İttibâ ediniz ona, tâbi olunuz yani cemaat olun ona, tek kılmasın namazı". Melekler derler ki, "Yâ Rabbi biz

²²³ Sure-i Yûnus 62

²²⁴ Sure-i Furkan 70

masûmuz". Melekler günâh işlemez, onların erkekliği dişiliği yoktur, yemez içmezler, günâh işlemezler, onlar Allah'dan aldıkları emri hemen infâz ederler, hiç itirazları yoktur, derhal. Derler ki, "Yâ Rabbi, biz masûmuz, hiç günâhımız yok. Bu benî âdem günâhkâr". Ne olacak? Cenâb-ı Hakk buyurur ki, "Onun günâhını kaldırdım, kaldırın günâhını". Günâhı kaldırılır. Namazı kılarlar sonra melekler der ki, "Yâ Rabbi günâhı iâde edelim mi?". Allah der ki, "Ben kaldırdığım günâhı tekrar iâde etmem".

Bunları niçin anlattım biliyor musunuz? Hazret-i Muhammed'e ümmet olmanın devlet ve şerefini anlatmak için söylüyorum. Bundan büyük bir nimet olamaz kâinâtda. Ne Mûsâ aleyhisselâma ümmet olmak, cümlesi bizim peygamberimizdir ya, bir nûr-ı vâhiddir, ne Mûsâ Peygamber'in ümmeti bu nimete nâil olmuş, ne İsâ Peygamber'in ümmeti bu nimete nâil olmuştur. Bu, bize verilmiş bir nimettir.

Ey başımda aklım var diyen! Allah insana bir nimet verir, o nimetin kadr u kıymetini bilmezse elinden alır. İster madde, ister manâ. Bir daha söylüyorum. Allah bir kimseye bir nimet verir, o kimse o nimete şükretmezse, o nimetin şükrünü yerine getirmezse, elinden alır. En büyük nimet, nimetullah da, Hazret-i Muhammed Mustafâ'dır. Bu islâma biz şükretmezsek eğer, ferdî olarak islâma şükretmezsek, Allah bunu bizim elimizden alır. Ve boşda kalmaz, bir baş bulunur, bir muhterem baş bulunur, o başa o islâmın tâcını Allah koyar. Onun da başındaki küfür işâretini onun kafasına koyar, boynuna asar. Binâenalâzâlik, en büyük nimet, Hazret-i Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâma ümmet olmaktır. Bundan daha büyük bir nimet olmaz.

Şimdi, bu nimeti elimizden kaçırmamak için, maddi nimetlerde de şükür lâzımdır. Birkaçını söyleyeceğim ben. Çünkü derslerde söyleniyor, dinliyoruz fakat yanlış anlaşılıyor, yanlış ifâde ediyoruz. Meselâ sana bir kat elbise verildi. Madde olarak konuşacağım, manâsını sonra. Böyle bazı misâller vereceğim ki karşımda yani içinde çok kâmil insanlar görüyorum, herkes kendi çapına göre alsın. Beni hoş görsünler çünkü ben ilk mektebden tâ fakülteye kadar olanlara hitâb ediyorum. Herkes anlasın istiyorum ben. Bir zümre anlayıp kalsın, hepsi anlasın.

Bir elbise verildi sana, o elbisenin şükrü nedir? "Efendim, şükür Yâ Rabbi". Hayır. Bu, "Şükür Yâ Rabbi" demek zikirdir. O elbiseyi muhâfaza etmektir. Çöpden, çamurdan, yağmurdan muhâfaza etmektir. Temiz giymektir yani dikkat etmektir. Şükrü böyle ifâde edilir.

Mal vermiş Allahu Sübhânehû ve Teâlâ sana, zengin kılmış, ganî kılmış seni. Senin malın değil o, Allah'ın malıdır. Sana kasayı vermiştir, verdiği gibi alabilir. Şimdi bunun şükrü nedir? Bunun zekâtını, sadakâtını, karz-ı hasenini vermendir. Yoksa bu malı kendi nefsi-i emmârene uyarak şehvetine sarfetmen, elâlemin iffet ve ırzıyla oynaman değildir. O vakit küfrân-ı nimettir o. Ne olur? Elinden alır Allah. Almadı. Daha felâket. Dünyâda insan bir belâyâ mübtelâ olursa, neden geldiğini bilmezse ikinci belâyâ mübtelâ olur. Dikkat et konuştuğum söze! Başına bir derd geldi, bu derdin nereden geldiğini, ne sebepten geldiğini bilmedin mi, ikinci belâyâ mübtelâ oldun demektir. Gelmedi. Daha üzü. Çünkü dünyânın azâbı, muvakkattir ve fânîdir, âhiretin azâbı ebedîdir ve korkunçdur. Kasa sana verilmiş, bunun nedir şükrü? Allah emreder ki, "Kırkda birini veriniz fukarâya". Bizde hepsini değil, kırkda birini. "Ben daha fazla vermek istiyorum". O senin mürüvvetindir, ona karışmayız. Allah'ın

takdîr etdiği sana, kırkda birini vermek fukarâya. Sadakât vermektedir, yardım etmektedir, çoluğunun çocuğunun iffet ve ırzını hıfz edecek bir para bırakmandır geriye. Bak ne diyorum! Hattâ sahabeden birisi geldi, Muaz ibn Cebel zannediyorum, "Yâ Resûlallah, ben malımın hepsini Allah yoluna infâk etmek istiyorum" dedi. "Hayır, olmaz" dedi Peygamberimiz. "Yarısını edeyim". Gene "Olmaz" dedi Cenâb-ı Peygamber. "Üçde birini edeyim". "Üçde birini et" dedi. O sana âiddir şimdi. Neden? Geriye bırakacağın mal helâldan kalsın, senin vârislerin de, çoluğun çocuğun iffet ırzı kurtulması o da bir sadakâtdır. Acaba anlatabildim mi? Ama senin mürüvvetine kalmış, senin kendi nefsine düşen üçde birdir, sen onu dağıtabilirsin. İster bade'l-vefât, ister kable'l-vefât. Geçiyoruz.

Sadakât, karz-ı hasen, borç verme yani. Borç verme, çok mühim! Yani sadakâtdan karz-ı hasen daha evlâdır. Sadakayı verirsın, defter-i a'mâle yazılır, en ekall bire on yazılır. Bire yetmiş olur, yedi yüz olur, yedi bin olabilir. Yazılır ama. Borç verirsın, borç durduğu müddetçe, her gün sadakât yazılır defter-i a'mâline. Ama fî zamâninâ emniyyet kalkmış, bir kimse gelip senden para istese, hemen kalbin titriyor. Çünkü birçok adam, senin parayı almış, getirip vermemiş, sözünde durmamışdır yani, münâfıkdır yani.

Münâfıkdır, çünkü münâfıkların alâmeti üçdür, söyledim size. Vaad eder, vaadinde durmaz. Mal emânet edersin, ihânet eder. Söz söyler, yalan söyler. Bunlar münâfıkların alâmetlerindendir. Varsa, tathîr et, temizle, çünkü sonra pişmân olursun, yakın zamanda. Yakın zamanda yalnızlık evine girdiğin vakitte pişman olursun. Bu sıfatları terk et. Münâfık alâmetleridir. Bir daha söylüyorum. Söz söyler münâfık, yalan söyler. Mal bırakırsın, ihânet eder. Sözünde durmaz, ahdinden döner yani. Kim olursa olsun. Hacı olsun, hoca olsun, şeyh olsun, şu olsun, bu olsun filan, yalancı mı bir adam, münâfık alâmetlerindendir. Tövbe istiğfâr et derhal. Çok ağır bir şey. Sonra pişmân olursun, pişmanlığının çâresi olmaz âhiret âleminde. Bu rûhun kabz olunasıya kadardır, pişmanlık. Ondan sonra gitdi mi bir daha ağla, pişman ol, sakalını yol, parmaklarını ısır, faydası yok, faydası yokdur. Geçiyoruz.

Malın şükrü "Şükür Yâ Rabbi" demekle değildir. "Şükür Yâ Rabbi" dersin, Allah'ı zikirdir. Fakat sadakâtını, yardımını, karz-ı hasenini, zekâtını verirsın. İşte bu, malın fiilen şükrüdür. Lisânen şükrü, "Şükür Yâ Rabbi" demek, fiilen şükrü de sadakâtını, zekâtını vermek, hayır hasenâtını yapmaktır. Acaba anlatabildim mi? Yoksa bazısı karnını doyurur, kimseye bir şey vermez, sonra "Şükür Yâ Rabbi, âh Allahım, çok şükür bize verdin" der. Karnını doyurdun, komşun aç, îmânın kemâlde değildir. Vücûdun bir tarafına iğne batdığı vakitte, bütün vücûdun sızlamıyorsa, o iğne batırdığın yer, senin vücûdundan ayrı bir a'zâdır o. Eğer bu vücûdun bir parçasıysa, buna bağlıysa, bu vücûda, mutlakâ acı duyman lâzım gelecek. Ümmet-i Muhammed, yek-vücûd gibidir. Kimi baş mâhiyetinde, kimi sağ göz, kimi sol göz, kimi burun, kimi ağız, kimi mide, kimi çene, kimi sağ el, kimi sol el, filan filan filan filan, bu mâhiyetdedir. Bir mü'mine bir felâket geldi mi, musîbet, sende üzüntü yoksa, eyvâh, hastasın demek ki. Ya o parça senden ayrı, ya sen ondan ayrısın. Cenâzede bile öyle değil mi? Geçiyoruz.

Malın şükrü, zikren "Şükür Yâ Rabbi" dediğin gibi, malı Allah'ın dediği yerlere sarfetmekle olur, isrâfâta değil, fuhşîyyâta değil. Ekseriyâ İblis bizim sırtımıza biner, "Malı ben kazanmadım mı? Mal benim değil mi?" diye övünürüz. Benim diyenler iblisdir, şeytandır.

Kendini hayırlı gören de şeytandır. Çünkü evvelâ kendisini Âdem'den hayırlı gören Şeytan'dır. Bir kıyâs-ı bâtil yapmış ve ²²⁵"أَنَا خَيْرٌ مِنْهُ خَلَقْتَنِي مِنْ نَّارٍ وَخَلَقْتَهُ مِنْ طِينٍ" demiştir İblis. İblis-i pür-telbîs. Yani "Yâ Rabbi, onu topraktan halk etdin, beni âteşden, ben ondan hayırlıyım" demiştir. Evvelâ kendini yüksek gören İblis'dir, Şeytan'dır. Onun için bir adam mümin kardeşinden kendisini yüksek görmeye başladı mı, "ben ondan hayırlıyım" demeye başladığı vakitte, o iblisleşir, İblis'in sıfatını alır. Âdemî olursa toprak gibi, topraktan halk olundu ya, toprak gibi mütevâzi olur yani. Onun için Allah mütevâzi olanı ref' eder, kaldırır, yüceltir, mütekebbiri de kaldırır, kaldırır, kaldırır, o yükseliyorum zanneder, sonra yukarıdan aşağı bırakır, felâket olur o. Kaldırır, kaldırır, kaldırır yukarı doğru, o zanneder ki, "Allah beni yükseltiyor" der, bırakıverir yukarıdan aşağıya, aşağıda helâk olur. Allah muhâfaza buyursun. Allah'ın gadabından kork, celâlinde çekin!

Malın şükrü de, "Şükür Yâ Rabbi" dediği gibi mâlen de yani fiilen de şükür bu tarzda olacak yani sadakât, zekât, yardım, ağlayanın gözyaşını silme, aç doyurma, çıplağı giydirme. Fuhşîyyâta gelince bir gecede yirmi bin lira, elli bin lira sarfeder, şu soğuk günlerde, evinde kömürü olmayan, odunu olmayan, hattâ evinin camı kırık olanın camını yaptırmaz. Söylesen, "Amân amân bıkdım" diyor. Bakıyorsun ki akşam üstü gidiyor, haramdan kazandığını harama sarfederek böyle, bir gecede elli bin lira, kırk bin lira veriyor. "Acaba nereden biliyorsun bunu?" diye sorarsan bana, cemaatimden birisi var da, birisi çalgıcıların üstüne para atmış, o da oradaymış, otuz altı bin lira para, çalgıcılara atmış yani. Orada içmiş miçmiş filan, otuz altı bin lira, paraları da fotoğrafçı kapmış kaçmış filan, bir şeyler olmuş. Ondandır işitdim, duydum yani. Demek ki böyle misâlleri Zeyd, Amr diye söylemeyeceğiz ama böyle misâller olabiliyor. Ama Allah için beş kuruş iste, vermez. "Çalışsın efendim, kazansın" filan der. Kuvvetlidir, çalışamaz, yer bulamaz. Müsâid olmaz, çalışmaya kudreti olmaz. Yâhud müsâid olmaz. Yâhud iş bulamaz.

Her insanın yüz binlerce derdi vardır bu âlemde. Derdsiz insan olmaz kâinâtda. Zenginin de derdi vardır, fukarânın da derdi vardır. Devâ nerede biliyor musun? Devâsını söyleyeyim. Kurân'da devâ. Kim Kurân'a sarılırsa, ister fakîr olsun, ister zengin olsun, derdine devâ bulur. Zengin sarılırsa, ağniyâ-i şâkirînden olur, Allah'ın katında yüksek bir makâm ihrâz eder. Fukarâ Kurân'a sarılırsa, fukarâ-yı sabirînden olur, o da Allah'ın katında, Allah indinde bir yere sâhib olur. Bütün şifâ, derdlere devâ Kurân-ı Mübîn'dir. Kurân'ın yaprağı, kağıdı değil. Ona da hürmet ediyoruz, ayrı. Asıl manâ-yı Kurâniyye, hakâyık-ı Kurâniyye, hakikat-i Kurâniyye, Allah'ın emirleri. Allah'ın emirleri kudsî ve mukaddesdir. Allah'ın nehiylerinden kaçmak lâzımdır. Allah'dan korkmak lâzımdır. Geçiyoruz.

Şükürleri gördük ya şimdi, güzelsin. "Yâ Rabbi beni sağlam yaratmışsın, vücûdum yerinde". Bunun şükrü de iffetini ırzını muhâfaza etmektir. Güzelliğine güvenerek elâlemin iffet, ırz, nâmusuyla oynayan bir adam "şükür" dese de onun şükrü makbûl değildir. E kuvveti var, şehvâniyyeti var, buna şükretmek lâzım. İnnîn olmak güç bir şeydir o. Ama kendi âilesine kadar bu işi kullanması lâzım, helâlîna kullanması lâzımdır. Bunun şükrü de, kendi helâlîyla mübâşeret etmesidir. Yoksa elâlemin iffetine, ırzına yan gözle bakarsa zâten böyle kişilerin

²²⁵ Sure-i Sâd 76

üzerinden îmân böyle insanın sırtından gömlek sıyrıldığı gibi sıyrılır. Allah muhâfaza buyursun. Var böyle kıyâs eyle. İşte anlatdık size. Fiilî şükür, elfâzî şükür.

Cenâb-ı Allah şimdi okumuş olduğum âyet-i kerîmede, bizi takvâyâ davet ediyor, takvâyâ davet ediyor. Bunun da birçok sebeblerini sen görebilirsin bu âlemde. Bak gece, çocuğun çalışkansa, gece titreyerek kalkıyor, derse başlıyor. Birçok fukarâ çocukları var ki evlerinde ateşleri yok, ışıkları yok.

Ey zenginler! Ey ağniyâ-i şâkirîn! Sâhib olduğun mal senin değil, senin üzerine âriyetdir o. Banka müdürü gibisin. Bankadaki bulunan paranın müdüre ne faydası vardır. Bankada milyarlar var ama müdür ancak maaşını alır. Sen de o paranın üzerindesin ama yediğin kadar yersin, başkasını götüremezsin. Buradan içeri gitmesi de kâfi değil, geri de çıkarabilirsin. Yaramaz bazen yediğin şey, maraz da olabilir, hastalık da yapar adama, şifâ olmaz.

Binâenalâzâlik bak gör, bazı talebeler gece uyumuyorlar. Çocuğum! Bak sana büyük ibret veriyorum. "Niye uyumuyorsun?" diye soracak olursan, "Baba" diyor, "çalışmazsam sınıfı geçemem, hocam bana bağırır, yüzünü asar, darılır bana" diyor. Eğer onda yani çocuğun kalbinde haysiyyet varsa, hayâ haysiyyeti, çalışma kudreti, insanlık kokusu varsa kendisinde, bunu düşünebiliyor böyle yavru da. E şimdi sen bu çocukdan ibret almayacak mısın? Allah'dan korkmayacak mısın yani? Bak, kendi cinsinden, kendi etinden olan bir kimseden çocuk korkarak imtihan günü için hazırlanmaya çalışıyor. Allah seni imtihana çekecektir, çağıracaktır seni, azîz dostum! Nereden kazandın nereye sarf etdin? Gençliğini nerede yıpratdın? Vücûdunu, ömrünü nerde çürütdün? İşitdiğin ilimle ne amel etdin? Vallâhi, billâhi, sana da bana da soracak Allahu Teâlâ Hazretleri.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَلْتَنْتَظِرْ نَفْسٌ مَا قَدَّمَتْ لِغَدٍ²²⁶ âyetinin manâsı, "Ey mü'minler! Yarınki gün için ne hazırladınız" demektir. Yarından murâd nedir biliyor musun? Kıyâmet günüdür. Çünkü neden? Dün geçti. Hattâ ezân vakti geçti, namazı bitireceğimiz ne malum yani? Hâl bu hâl, dem bu dem, vakit bu vakittir yani. Sana Allah demeğe fırsat verilen vakit bu vakittir. Gelecek meçhûldür yani. Onun için, Cenâb-ı Allah yarın manâsına "gaden" kelimesini koymuş ki çok yakınlığını ifâde etmek içindir.

"وَلْتَنْتَظِرْ نَفْسٌ مَا قَدَّمَتْ لِغَدٍ", yarınki gün için ne hazırladın? Yarınki gün nedir? Kıyâmet günüdür, nedâmet ânıdır, ölüm ânıdır. Sen bakma, semâvât yarılr, yıldızlar dökülür, denizler kaynayabilir. Olacaktır bu. Her yapılan şey yıkılacak, her doğan ölecektir. Bir adamın doğması, ölmesine işâret, bir şeyin yapılması, yıkılmasına alâmetdir. Binâenalâzâlik, senin vücûdun gidecek, senin kıyâmetin var, kopacak olan. Defter-i a'mâlin kapanacak.

"وَلْتَنْتَظِرْ نَفْسٌ مَا قَدَّمَتْ لِغَدٍ", yarınki gün için ne hazırladın, yarınki gün için? Haydi düşün bakalım!

Koskoca Ömer, radiyallahu anh, Ömer ibn Hattâb, hakkında Resûlullah buyurmuş ki, "Ben son nebî olmasaydım, benden sonra peygamber gelseydi, Ömer gelirdi" diyor. Bir. Peygamberimiz şerefini ilân etmiş. İki. Açın siyerlere bakın. Hadîs kitaplarında da var söylediğim söz. İkinci. Üç aylık yoldan ordularına emir vermiştir. Bakın siyere. "Yâ Sâriye el-

²²⁶ Sure-i Haşr 18

cebel!" diye. Kadisiye muhârebesinde, üç aylık yoldan ordularına emir vermiş Ömer ibn Hattâb. Manevî radarlı yani, manevî radar var önünde. Allah radarı var yani Ömer'in. Üçüncüsü. Yemen'de bir ateş zuhûr edip mevrûatı yakıyordu, gömleğini gönderdi ve selâmını, mektûbunu gönderdi, dedi ki, "Atın bunu ateşin önüne" dedi. Rüzgar, ateşli rüzgar geliyor. Atdılar, rüzgar bir daha gelmedi. Dördüncü. Mısır fetholunduktan sonra, Nil Nehrine bir kız çocuğunu gelin yaparlar suya atarlardı, atmazlarsa nehir taşmazdı, oraya da bir mektûb yazdı, bir daha böyle bir şey yapmadı nehir.

Çünkü kim Allah'a itâat eder, nehirler de ona itâat eder, ateşler de ona itâat eder, kurtlar da kuşlar da ona itâat eder. Allah'a kim muvâfık, bütün mahlûkât ona muvâfık olur. Allah'a âsî olana, evlâdı da kendisine âsî olur. Düşmanını belinde taşırsın, haberin yok. Oğlun, büyütürsün helâl haram demeden, sonra senin kucağına oturur, senin sakallarını yolar. Onunla bıraksa iyi, arkandan lanet okutur sana. Ölürsün gidersin, gene lanet okutur sana, yaptığı işlerden dolayı. "Allah bunun babasına lanet etsin" derler. Geçiyoruz.

Hazret-i Ömer ibn Hattâb, bir haftadan bir haftaya yaptığı işleri yazar, bir hafta sonra bakardı ne yaptım diye. Allahu Teâlâ'nın emrine âsî oldum mu diye. Ve kendisini tedîb edermiş, cezâ verirmiş kendisine.

İnsan kendi kendine cezâ verir mi? Evet, kendi kendine cezâ verir bazen insan. Sen başkasın, senin başka. Sormadan geçemeyeceğiz. Baş senin mi, sen misin? Baş sen değilsin, senin. Ya vücûd sen misin senin mi? Vücûd sen değilsin, senin. Kol sen değilsin, senin. Ayak sen değilsin, senin. Ya sen nesen acaba? Soruyorum. "Efendim hepsi birden benim" dersin eğer, rûhun çıkmı mı seni hiç evde tutmuyorlar. Demek ki sen değilsin gene. Sen değilsin demek ki. Rûh çıkmı mı, en sevgili ahibânın, yârânın, kardeşin, karın, sevgilin, filan, bir gün iki gün ağlıyorlar filan, sonra "Çıkaralım, evin içerisi kokacak" diyorlar. Hattâ seni götürüp gömdükten sonra, senin öldüğün odaya girmezler, korkudan, gelecek diye. Gelmez halbuki. Bazıları çok büyük para bırakır, üzerine büyük büyük taşlar koyarlar ki çıkmasın bir daha altından diye. Milyonlar sarf ederler, altından bir daha çıkmasın diye. Çünkü kalkarsa malı alacak.

Hani biliyorsun ya, olmuş hâdisât, Sultan Mahmud-i Evvel yani ona Kambur Mahmud derler târihde, gömmüşler, türbesi Vakıf Hanının karşısında, pâdişah dirilmiş mezarda. Meşhûr. Dirilmiş pâdişah, dirilince türbedar koşmuş saraya haber vermeye. Tabii yerine pâdişah olan, türbedârı içeri bir almışlar, bir daha çıkmamış türbedar, gitmiş o da. Sultan da orada ölmüş içeride. Neden? Çünkü o çıkarsa, yeniden tahta oturması lâzım gelecek. Hiç herif tahtını verir mi ona. Onun için çok para bırakırsan, üzerine büyük taşlar koyarlar, çıkmasın diye, elimizden parayı tekrar alır diye.

Makâmına güvenme, bir âriyettir, gelip geçicidir. Aklına da güvenme, o da âriyettir. Vücûduna da güvenme, âriyettir. Ne yaptın şimdiye kadar? Kıyâmet günü için ne hazırladın? Soruyorum sana. Günâhın mı, sevâbın mı çok? Vallâhi, billâhi Allah cümle a'zâyı senin aleyhine şehâdet etdirecektir. Kolların, ellerin, gözlerin, kulakların.

Hakk korkusu ile kaç gece uykuyu terk etdin? Kaç defa ağladın, gözyaşı dökdün? Soruyorum sana. Hiç gecenin zulmeti, kabrin zulmetini hatırlatmıyor mu? Ağla o vakit. Ağlayamazsan

niye ağlayamıyorum diye ağla. Gecenin zulmeti sana kabrin zulmetini hatırlatmalı. Yakında oraya gideceksin, tek başına. Hazret-i Osmân ibn Affân Zinnûreyn Hazretleri, kabirden bahs edildi mi ağlarmış Hazret-i Osman. Mahşerden bahs edildi mi, onda da ağlarmış ama kabirden bahs edildi mi çok ağlarmış Hazret-i Osman, nevha ile ağlarmış yani. Sormuşlar kendisine, demişler ki, "Yâ Emîre'l-mü'minîn, Yâ Zinnûreyn"...

Zinnûreyn niçin diyoruz? Hazret-i Peygamber'in iki kızını aldı. Peygamber'in dâmâdı, iki kıızıyla evlendi.

"Niçin" demişler, "mahşer sizi pek müteessir etmiyor da kabir denilince daha çok müteessir oluyorsunuz?". Demiş ki, "Mahşer umûmî bir yerdir ama kabirde yalnızız".

Amel sandığı, tek başına kalacaksın. Gecenin zulmeti sana kabrin zulmetini, cehennemın zulmetini, mahşerin zulmetini hatırlatmıyor mu? Ağla. Ağlayamazsan niye ağlayamıyorum diye ağla. Yakın zamanda bu akabelere yürüyeceksin. Üzerindeki rütbe kaldırılacak, masan elinden alınacak, kasana sevmeliklerin vâris olacaklar. Sevgililerin ağlayacaklar. Sevmeyenlerin de mal kaldı diye ağlayacaklar, sevgi ağlamasıdır o. Bakarsın o vakit îcâb ederse, gözyaşı soğuksa sevgi ağlamasıdır, sıcaksa yürekden geliyordur yani hakîkten acıyarak ağlamak demektir. Çünkü Cenâb-ı Hakk insanın vücûdunu acâib halk etmiş. Soğuk gözyaşı döküldü mü o sevgi gözyaşıdır, sıcak ağlarsa o vakit acı gözyaşıdır. Kulağında bulunsun, lâzım olur bir gün.

Hazret-i Ömer ibn Hattâb bak yazdırıyor. Kim bu? Aşere-i Mübeşşere. Ne demek o? Bundan birkaç sene evvel müftülükde imâm imtihanına girenlere sormuşlar, "Aşere-i Mübeşşere kimlerdir?" diye. Cevap yazmış imâmîliğe tâlib olan zât, "cehennemle tebşîr olanlar" diye. Estağfirullahe'l-azîm ve etûbu ileyh. Aşere-i Mübeşşere, Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi vesellem bunları cennetle tebşîr etmiş, "Ne yaparsanız yapınız, ehl-i cennetsiniz" demiş. Allah öyle demiş. Bunlar ma'fuvv. On kişi bunlar. Seyyidinâ Ebabekir, Ömer, Osman, Ali, Saad ve Saîd ve Abdurrahmân ibn Avf ve Ubdey ibn Cerrah, Talha ve Zübeyr. Rıdvânullahi teâlâ aleyhim ecmaîn.

"Ya Haseneyn hakkında ne dersin Efendi?". O nefis-i Muhammed'dendir. Şübbânu ehli cenne ve kurratü a'yûni ehlü'-sünne. "Ya Fatıme hakkında ne diyorsun?". Resûlullah'ın parçasıdır. "Yâ Fâtıme enti bid'atin minnî" buyurmuşlardır. "Ya Ali hakkında?". "Ali ile ben nûr-ı vâhidiz" demiş Cenâb-ı Peygamber. Hepsine ayrı ayrı iltifat etmiş, taltif buyurmuş. Seni de taltif etmiş. Seni de beni de. Bize de taltif var. Müminlikle, âşık-ı sâdıklıkla, zühd ile, takvâ ile, irfân ile, cennet ile, cemâl ile, rızâ ile, rıdvân ile. Sen de taltif olunmuşsun çünkü Muhammedîsin, sallallahu aleyhi vesellem.

Bak defter-i a'mâline, iyilik mi yaptın, kötülük mü, hangisi çok, ona göre hazırlığını yap.

Vakit dar olduğu için kesiyorum, bu kadar kâfî. Haftaya gene inşaallah aynı âyetden konuşuruz ve söyleşiriz. Herkes nasîbi olduğu kadar anlatır. Sağ olursak tabîî.

Her gece yatarken, tövbe istiğfâr et, vasiyetnâmeni başının altına koy. Bak ne diyorum sana! Sözümü hikâyeye diye dinleme! Her gece yatarken tövbe istiğfâr eyle ve vasiyetnâmeni başının altına koy yat. "Efendi, vasiyetnâmemi yazdım, kendime de bir kabir hazırladım, çok güzel

yapdırdım, otuz bin liraya, elli bin liraya, kırk bin liraya filan". Kendine kabir hazırlama, sen ben öldükden sonra, bir çukur bulur, bizi içine koyarlar, kendini kabre hazırla! Kabir karanlıktır, oraya nûr ister. Oranın nûru, îmân-ı kâmil, Kurân-ı Mübîn, muhabbet-i Muhammediyyedir. Bu sıfatlara mâlik olanların kabirleri nûr içinde kalır.

Pek fazla oyalama cenâzeni yollarda da. Ârif-i billah, vâsıl-ı ilallah ise götür Allah'a takdîm eyle. Ağaç dikdir kabirlere. Bir çocuğun olduğu vakitte, götür kabristana bir ağaç dik, hazırlık olsun. "Amân Efendi napıyorsun?" Tabîî ya! İşitmedin mi? Çocuğu alıyoruz, sağ kulağına ezan okuyoruz, sol kulağına kâmet ediyoruz. Dikkat buyur, bak ne dedim, sana ne söylüyorum! Çocuğu elimize alıyoruz, kıbleye karşı dönüyoruz, bilenler tabîî, bilmeyenlere sözümüz yok, sağ kulağına ezan, sol kulağına kâmet ediyoruz. Bunun manâsı ne demek? Ezanla kâmetin arası çok yakındır, değil mi? İşte ezan, kâmet, namaz. Bak ezan okundu, şimdi kâmet edip namaz kılacağız. Diyoruz ki yavruya, "İşte ezanını sağ kulağına okuduk, sol kulağına da kâmet etdik, ya namazın, musallâda kılınacak, yakın bir zamanda". O kadar yakın. Hayat bu.

Onun için, hemen, hemen! "Gencim, mencim", filan, bunları bırak, bırak bu kafaları! Allah'a sıkı sarıl. Bütün cihân kâfir olsa, îmânını fedâ etme. Sana evvelâ lâzım olan, dînlenen dinlenir, dîn sâhibi olmandır, dîn de Allah indinde islâm dînidir, ve îmân sâhibi olmandır. Kim dînlenirse o dinlenir. Dînsiz dinlenemez. Îmân sâhibi ol, îmânına sarıl iyicene. Yakın bir zamanda görmediğin âleme gideceksin. Allah seni görmekde, huzûrdasın ama sen farkında değilsin. Bir huzûra gideceksin ki Allaaah! Allah o günde bize yardımcı, Resûlullah bize şeffî ola, Kurân şefâatkâr ola.

Hemen hazırlan, namazlarını kıl. "Efendim, bazen işimiz var, memuruz filan". Kazâyâ kalırsa akşama kılarısın. Dersin ki, "Yâ Rabbi, işte hâlimi görüyorsun, böyle oldu, kıldım ben. Beni affet yâ Rabbi, nâkısım ben" dersin. Zinhar namazı bırakma! Akıllı kişi namazı bırakmaz. Çünkü kıyâmet gününde ilk hesap namazdan sorulur. "Bırakıyoruz filan". Allah affetsin cümlemizi. Kılmayanlara Allah tatdırsın ve kıldırınsın. Sakın gafletde kalıp da namazlarınızı terk etmeyiniz. "Efendim, ben memurum, orada namazı kılamıyorum filan". Kılamazsan, akşam eve gidince kazâ edersin. "Yâ Rabbi, işte görüyorsun vaziyetimi, geldim şimdi yapabildim, senden atâ bizden hatâ" dersin.

Abdestsiz gezme. Dâimâ hazır ol, geliciye. O gelici, ansızın geliyor. Hiç haber vermez. Verir ama görmezsin, farkına varmazsın. Ağrı yapıyor dizin mizin değil mi? Gözün görmüyor, miden hazmetmiyor filan, habercilerdir bunlar. Konunu komşunu almışdır, dedeni babanı almışdır, bunlar da habercidir ama farkına varmazsın sen, bana yok zannedersin. O, ânsızın gelir. Abdestsiz gezme. Sakın cünüb basma yere ayağını. Hem maddî cünüblükden, hem manevî cünüblükden. Maddî cünüblük, kadına temas, yâhud gece rüyâ azması ile olur, veyâhud başka türlü şeyler de var, fıkıh kitâblarında sebepleri, burada anlatacak değilim. Manevî cünüblük de Allah'ı unutmaktan olur. Kim Allah'ı unutursa, isterse günde yedi defa denize girsın çıksın, yine cünübdür o. Allah'ı unutma! Maddî cünüblük malûm, insan âilesi ile tekarrüb eder, yâhud rüyâsı azıtır, yâhud başka hâl olur, gusûl abdesti almak icâb eder. Bu maddî cünüblük bu, yıkanmakla gider. Bir de manevî cünüblük vardır ki, Allah'ı unutmaktır. Allah'ı unuttuğun vakit cünüb olursun, haberin olmaz bu cünüblükden senin. Her yerde, her mekânda, her zamânda, Allah de! Allah diyen mahrûm olmaz. O'nu zikret ki Allah seni

zikreyleye. Çünkü Allah Kur`ân'da va'd etmiştir, ²²⁷"fezkürûnî ezkürküm, beni zikredin ki ben sizi zikredeyim".

İnsanlara hayırhâh ol. Bütün mahlûkâta merhametli bulun. Ağaçların dahi dalını kesme, koparma. Çiçeği bile koparma yerinden. Sula, yetiştir, karşıdan seyret çiçeği, koparma çiçeği yerinden. O güzelliği sen veremezsin ona. Koparma onu. O, dalındayken güzeldir, senin elinde kirleniyor o. Hattâ ikinci sefer koparmaya gitdiğin vakit, senden kaçıyor, sen görmüyorsun, kendini topluyor böyle, senden kaçıyor. Senden kaçıyor, koparacak beni yine diye. Hissiyâtı var. Çünkü O da Allah'ı zikreder, Allah'ı zikretmeyen hiçbir şey yok kâinâtda. Taşlar, ağaçlar, hayvanlar, insanlar, melekler, her şey her şey Allah'ı zikretmekde. Asıl maharet nedir? Bunu duymakda ama biz bunu duyamayız. Duyanlar duyuyorlar, görenler görüyorlar. Hak ağız, Allah der. Hak göz Hakk'ı görür, Hak kulak Hakk'ı dinler.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

²²⁷ Sure-i Bakara 152

Allah'ın Herkese Soracağı Dört Soru 19 Aralık 1980 (11 Safer 1401)

Kâllallahu Teâla fî Kitâbihi'l-Azîz

Eûzübillahimineşşeytânirracîm

Bismillahirrahmânirrahîm

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَلْتَنْظُرْ نَفْسٌ مَّا قَدَّمَتْ لِإِعَادٍ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ²²⁸

Sadakallahü'l-Azîm

Allah Celle ve Tekaddes Hazretleri kendisinden korkanlarla ve kendi yolunda bezl-i mâl, bezl-i cân edenlerle beraberdir. Hamd ü senâ, ibâdet ve tâat, yüceltmek, Allah'a mahsûsdur, O'nun hakkıdır. İbâdetler, tesbîhât, takdîsât, yüceltmekler, O'nun hakkıdır. Allah, cümle mahlûkâtın Allah'ıdır, ilâhıdır fakat âkıbet müttakîlerindir, Allah'dan korkanlarındır. İşin nihâyeti ve sonu, Allah'dan korkanlarındır, müttakîlerindir. Allah'ın düşman olduğu da, halka zulmeden zâlimlerdir, Allah onları sevmez. Onlar Allah'a düşmandır, Allah da onlara düşmandır. Halka zulmeden, adâletden udûl eden, halkın hakkını ve hukûkunu ayakaltı eden, kendi çıkarlarına çalışan, menfaat-i şahsiyyesinde menfaat-i umûmiyyeyi yok eden, yok etmeğe çalışan, bunların da Allah düşmanıdır. Allah muhsinlerle beraberdir ve muhsinleri sever. Hakk yoluna bezl-i mâl eden, bezl-i cân eden, mukaddesât uğruna, insanlık yolunda, Allah yolunda, insanlık yolunda.

İnsanlığa hizmet Allah'a hizmetdir. İnsanlığa ihânet Allah'a ihânetdir. Onun için Resûlullah sallallahu aleyhi vesellem şöyle buyurmuş "men lem yeşkürî'n-nâs lem yeşkürillah, nâsa şükretmeyen, Allah'a teşekkür etmiş olmaz". İnsanda büyük kıymet vardır. Bundan evvelki derslerimizde de bunu söylemiş idik. Söylüyoruz, dâimâ da söyleyeceğiz, ölünceye dek söyleyeceğiz.

Bu arşa, kürsîye Allah'ın ihtiyâcı yokdur. Arş, kürsî, beyti'l-mamur, gökler, yerler, aylar, yıldızlar, güneşler, hava, rüzgar, su, cennet, cehennem, hepsi bunlar insan için halk olunmuşdur. İnsanda büyük kıymet vardır, insanda sırrullah vardır. İşte insanın kıymetini, kadrini bilmeyen şeytan olmuşdur. Allahu Teâlâ Âdem'i halk etdi, Âdem'e esmâyı, esmâ-i

²²⁸ Sure-i Haşr 18

ilâhîyi talîm etdi. Ve İblis'e de, malûm-i ihsânınız, âyet-i kerîmede, ²²⁹ وَإِذْ قُلْنَا لِلْمَلَائِكَةِ اسْجُدُوا لِآدَمَ, ²³⁰ وَإِذْ قَالَ رَبُّكَ لِلْمَلَائِكَةِ إِنِّي "Biz meleklerle emrettik ki Âdem'e secde edeler". Melekler, emr-î ilâhî ile secde etdiler, İblis secde etmedi. Yani âdemin kadr u kıymetini bilmeyen iblîs olur. Ama âdem. Âdem sûretinde hayvan olursa, ona bir diyeceğimiz yok.

*Âdeme âdem gerekdir âdem ide âdemi
Âdem âdem olmayınca âdem n'itsün âdemi*

Sûretâ âdem, hakîkatde de âdem olursa, o vakit Hazret-i Âdem safiyyullahın nâibi olur. Âdem safiyyullah, halîfetullahdır. Gene Kitâb-ı Kerîm'inden, esteîzübillah, ²³⁰ وَإِذْ قَالَ رَبُّكَ لِلْمَلَائِكَةِ إِنِّي ²³¹ جَاعِلٌ فِي الْأَرْضِ خَلِيفَةً. "Ben kürre-i arda halîfe yaratacağım" dedi Allahu Sübhânehû ve Teâlâ Hazretleri. Melekler dediler ki, "Yâ Rabbi, kan dökecek, fesada uğratacak mahlûk mu halk edeceksin?". Allah dedi ki, ²³¹ قَالَ إِنِّي أَعْلَمُ مَا لَا تَعْلَمُونَ. "Sizin bilmediğinizi ben bilirim, siz durun ve hikmet-i ilâhiyyeyi seyrediniz". Bu sözden murâd da, melekler bize tercümân oldular. Ve Allah Âdem'e esmâyı talîm etdi. İnsanın şerefi demek ki dîn ile. Kim esmâ-i ilâhîyi talîm ederse, Allah'ın isimlerini.

Yalnız isimde kalma, isimde kalma, müsemmâyâ gel, müsemmâyı bul. Bilmeyen bulmadı, bulmayan olmadı. Kim ki Allah'ı gökde aradı, o gâfil oldu ve câhil oldu. Allah'ın kahr u galebesi, semâvât ve ardın her tarafına nüfûz eder. Allah, her şeyi muhîtdir. Allah, her şeyi görür ve bilir. Fakat ²³² وَنَحْنُ أَقْرَبُ إِلَيْهِ مِنْ حَبْلِ الْوَرِيدِ, insanoğluna can damarından daha yakındır, insanoğluna! Sende gizli olan hazîneyi bil, onu keşfet, bul. Sen bir emânet-i ilâhiyyeye hâmilisin, yani Allah'ın emânetlerine hâmilisin, bâtinen sen busun. Sende büyük bir hazîne-i ilâhî var. Bunun farkına var. Bu senin iç âlemin. Dış âlemin mahdûddur, iç âlemin nâ-mahdûddur. Çünkü senin özünden içeri bir öz vardır ki, sen o öze bağlısın. Yani Allah'a bağlısın. Hakk seninle beraber, sen kiminlesin? Hakk seninle beraber, sen kiminlesin?

Nerede olursan ol, kim olursan ol, Allah seninle beraberdir, görmekde ve bilmekde. Habîrdir, görür. Basîrdir, O'ndan bir şeyi kaçırılmazsın, gizleyemezsin. Hakk'dan korkmayacak mısın? Eğer bu efâlimizle Allah'dan korkuyoruz dersek, yalan söylemiş oluruz. Korkmuyoruz dersek küfre gideriz. Hâlimiz nice olur acaba? Allah'dan korkan, Hakk yolunda canını ve gözünü budakdan sakınır mı? Canını ateşden sakınır mı? Aşk ateşinden bahsediyorum. Hakîkat böyle. Kellimü'n-nâse 'alâ kaderi 'ukûlihîm. Hakîkat böyle.

Allah'ın dört sorusu var. Kime? Herkese. Bu suâllere enbiyâ da dâhil mi? Elbette dâhil. Onlara "Bu suâlleri kullara tebliğ etdiniz mi?" diye Allah soracak. Sana da "Bu suâller tebliğ olundu mu, duyuruldu mu?" diyecekler. Kâfirler inkâr edecekler, "Hayır, tebliğ olunmadı" diyecekler. Dağlar, taşlar, kurtlar, kuşlar, tebliğ ediyor dâimâ, Allah resûllerinin bize tebliğ ettiklerini. Tabii görene! Köre ne! İşitene, duyana!

Bu suâller herkese sorulacağı için âşikâr. Meselâ insan bir imtihana girer, o imtihanda sorulacak sorular gizlidir. Allahu Teâlâ bunu bize ilân etmiş, daha dünyâ âlemindeyken. Bunlara hazırlık yapınız. Sana hiç ibret vermedi mi, helâyâ adamı bedava sokmuyorlar.

²²⁹ Sure-i Bakara 34

²³⁰ Sure-i Bakara 30

²³¹ Sure-i Bakara 30

²³² Sure-i Kâf 16

Şeytân evi olan hamama dahi bedava giremiyorsun. Allah'ın cennetine bedava girilir mi acaba? Ne ibâdet ve ne tâat, ne aşk var ne muhabbet, ne korku var. Tabii ben kendimi söylüyorum, kendime tercümân oluyorum, seni bundan tenzîh ederim. Sen mümin kardeşimsin benim. Sen davetlisisin Allah'ın. Allah'ın ve Resûlû'nün davetlisisin sen, bugün beytullah'a geldin, Allah evine geldin.

Birçok insan var, çırpınıyor şimdi, câmiye gitseydim, Cuma kılsaydım diye. Bir takım mâniler zuhûr etdi ve gelediler. Onlar kendileri mi gelemiyor zannediyorlar? Zâhir kısmında böyledir, manâda böyle değildir. Manâda seni câmiye bırakan onu câmiye bırakmaz. Bak, bir daha söylüyorum. Seni câmiye bırakan onu câmiye bırakmaz. "Efendim, irâde-i cüz'iyeye var". Ben irâde-i cüz'iyeyi inkâr etmiyorum ki. Irâde-i külliye'nin yanında irâde-i cüz'iyeye ne olabilir acaba? Onu söylüyorum ben sana. Geçiyorum.

Dört soru soracak Allah. Allah'dan kork ve yarınki gün için hazırlan. Bu sorulara cevabı hazırla. Gençliğini nerede kocaltdın? Ömrünü nerede yıpratdın? Parayı nereden kazandın, kazandığın serveti nereye sarf eyledin? Bunlar sorulacak. Bir de işitdiğin ilimle ne amel etdin? Bu dört soru herkese sorulacak yevm-i kıyâmetde. Allah bu dört soruyu soracak. Kimlere soracak biliyor musun? Affedeceklerine soracak Allah. Affolmayanlara soru moru yokdur. Onlar, ²³³ "يُعْرِفُ الْمَجْرُمُونَ بِسِيمَاهُمْ فَيُؤْخَذُ بِالنَّوَاصِي وَالْأَقْدَامِ". Mücrimler yüzlerinden bilinir, soruya lüzûm yok, ensesinden tutulduğu gibi nâra ilkâ olunurlar. Çünkü burada Allah'ı bulmayan, âhiretde bulamadı. Burada Hakk'ı görmeyen, âhiretde Allah'ı göremedi. Hak göz Allah'ı görür. Hak kulak Allah'ı dinler, işitir. Hak dudak Allah'ı zikreder. Yani Hakk'da olan dudak.

Vâiz bunları anlatıyordu, bir veliyyullah oradan geçiyordu, dinledi, kulak verdi vâize.

İki türlü vâiz var. Ey âşık-ı sâdıklar! Ey kalbleri uyanıklar! Ey aşkullah ile bağırarak yanıklar! Seherde gözlerine uyku girmeyen âşıklar! Sabaha kadar Allah diyenler! Yatağında sağa sola dönerken "lâ ilâhe illallah" de, dilini alıştır "lâ ilâhe illallah"a. Yakın zamanda seni yan üstüne, beni yan üstüne karanlık kabre yatıracaklar. Uyandırdıkları vakitte, hemen "lâ ilâhe illallah" deyip kalk ki işin kolay ola.

Vâiz iki türlü. Bir vâiz var, nâtık, benim gibi konuşuyor böyle. Bir de gayr-ı nâtık vâiz vardır, söylemeyen vâiz. Ondan haberin var mı? Meselâ senin oturduğun yer, seninle konuşur. İnşâallah kulağımızdan gaflet pamuğu çıkarsa, biz bunu duyarız. Bu hutbe de, benimle konuşur. Bu hutbe der ki, sâmit vâiz bu, sükût eden vâiz, "Hocaefendi! Sıhhat u âfiyetine güvenme, ilmüne mağrûr olma, servetine dayanma, benim üzerimden nice hocaefendiler geldi ve geçdiler". Öyle söylüyor şimdi bana. Sana yer de öyle sesleniyor. "Benim üstümde nice insanlar geldiler, dünyâ metâi için kavgalar, çekişmeler yapanlar. Hakk aşkı ile uyumayanlar, üzerime secde etdiler, onlar da gelip geçdiler". Misâfirhâne. Ağaç gölgesinde gölgeleniyorsun. Ama yarım saat, bir saat, iki saat, beş sene, on sene, elli sene, altmış senen, yüz sene, yüz yirmi sene, yüz elli sene. Nihâyet? Soruyorum, nihâyet? Nihâyet ölüm! Mâdem ki doğdun ölümüne hazır ol.

²³³ Sure-i Rahmân 41

Seni buraya getiren ve götüren var. Mebde' ve me'âdını aradın mı, sordun mu? Getireni, götüreni? Niçin geldin, niçin gidiyorsun? Nereden geldin, nereye gidiyorsun? Ne yaptın şimdiye kadar, nefsinin hiç hesâba çekdin mi? Soracaklar, nefes sayısı sorulacak. Kâfirler inkâr ederiz diyor teblîgâtı. Allah haber veriyor, esteîzübillah, الْيَوْمَ نَخْتِمُ عَلَىٰ أَفْوَاهِهِمْ وَتُكَلِّمُنَا أَعْيُنَهُمْ²³⁴, وَتَشْهَدُ أَرْجُلُهُمْ بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ. "Biz kıyâmet gününde ağızları mühürleriz, elleri konuşdururuz, ayakları tanık, şahid tutarız yaptıklarınızdan" diyor. Haydi inkâr et bakalım!

"Efendim böyle şey olur mu?". Valla bilmiyorum, bak, insanoğulları neler yapıyorlar, insanın sesini bile tesbît ediyorlar, nefes alışını bile tesbît ediyorlar. Bunu yapmaya akıl veren Allah, o akıllı halk eden Allah, elbette ki seni ve beni hesâba çekmeğe kâdirdir, hiçbir zaman yakamızı elinden kurtaramayız.

Biz geçelim gene vâize. O evliyâullah kulak verdi.

Bir de büyük bir vâiz vardır, büyük bir vâiz! Ondan büyük vâiz olmaz, nâsih olmaz, öğütçü olmaz. Nedir o biliyor musun? Ölüm! O da sâmitdir, arkasından sesi çıkar. Arkasından ağlayanlar, feryâd edenler olur. İki türlü feryâd edilir. Birisi, öldüğüne sevinirler, feryâd ederler, mal bize kaldı, acaba ne kaldı diye araştırır. İkincisi, halkı ağlatır. Halka hizmet etmiştir. Arkasından rahmet ile yâd ederler. "Eyvâh! Memleketimizin direği yıkıldı, milletimizin beli büküldü, öyle bir zât-ı akdes gidiyor" dedirtir, gözyaşı dökdürürsün. Hangisini istiyorsun? Bazısına da "Allah belâsını versin! Kurtardık yakayı. Şimdi çeksin, dayansın ehl-i kubûr!" derler. Hangisi? İkisi de senin ve benim hakkımda söylenecek sözler bunlar bizim. Hangisini söyletmek istiyorsun? Soruyorum sana! Çocuklarına acı, onlara temiz bir etiket bırak, temiz bir nâm bırak evlâdlarına. Yalnız parayla uğraşma, para bırakma yalnız. Güzel bir şey para, yerinde sarfedersen. İnsanı cehenneme de çabuk götürür, cennete de çabuk götürür. Para, para, paradan bahsediyorum! Para cennete de çabuk götürür, cehenneme de çabuk götürür insanı. Fuhşıyyâta harcarsın, cehenneme çabuk gidersin. Hayrâta harcarsın, cennete çabuk gidersin, rızâya, rıdvâna kavuşursun.

Ölüm! Bundan büyük vâiz olmaz. Bundan vaaz aldın mı hiç? Bundan vaaz dinledin mi? Mesela toprak sana söyler, "Ey üstüme basan kişi! Basdığın toprak hangi mahbûbun, hangi güzel yüzlünün, hangi güzel kadının dudağıdır. vaktiyle el sürülmeye kıyılmazdı. Yüzünü göstermezdi kimseye, nazar degecek diye. Şimdi toprak olmuş, üzerine basıyorsun".

Misâllerini vereyim daha sana?

İki kardeş kavga ediyorlar, çekişiyorlar, mal taksîmi hakkında, oradan bir veliyyullah geçiyormuş. Demiş, "Nedir çekişmeniz evlâdım, nedir?". "Babamız öldü, mal taksimi yapıyoruz" demişler. "Şu ahır daha güzel, yazlık ev benim, sayfiyelik senin" filan taksim ediyorlar. Demiş ki, "Birbirinizi kırmayarak, hak ve hukûka riâyet ederek bu taksîmi yapın, dünyâ metâi için birbirinizin kafasını kırmayın. Âhirete bunu götüremezsiniz. Bunlar elden ele dolaşa dolaşa, hamamın kurnasına benzer dünyâ metâi, bir cenâbetden bir cenâbete kalır, çekişmeyin" derken "lap" diye oradan bir kiremit düşmüş, yukarıdan aşağı, damdan. Ve kiremit dile gelmiş, o evliyâullah berekâtıyla. Söyledik ya efendim.

²³⁴ Sure-i Yâsîn 65

Sen şimdi bana "Kiremit konuşur mu?" diyeceksin, kendi kendine akl-ı maâşınla. Esrâr-ı ilâhî, aklın fevkindedir, mâverâsındadır. Bildiğin gibi değil, her şey konuşuyor şimdi, zamânımızda. Baksana insanın parmaklarının ucundan kâtilleri, cânîleri buluyorlar. Yani her şey konuşuyor, anlayan için. İnkâra yeltenme öyle, inkâr kapısı kapandı şimdi. Peygamber zamânında inkâr olabiliirdi. Ebû Cehil geldi Peygamber'e, "Kalk yâ Muhammed, ayağını yerden kaldır". Efendimiz bir ayağını yerden kaldırdı, "öbür ayağını da kaldır yerden". "Ne olacak?. "Hani sen semâya uçmuşdun ya, yerden bir karış kalkamıyorsun" diyebilirdi Ebû Cehil. Zamânımızda bu kalkdı bu, kapandı bu perde. Daha neler göreceğiz. Yaşayanlar için daha neler olacak. Kimin aklına gelirdi aya ayak basmak? Aya ayak basmak kimin aklına geliyor, soruyorum sana! Semâda uçmak, orduları semâdan sevk eylemek, oturduğu yerden atarak bir kıtayı mahv ü perîşân etmek. Hiç elini oynatmadan düğmeye basıyor, bir kıta havaya kalkıyor. Bak insanoğulları neler yaptılar. Bu işi yapan insanoğullarına da o akli veren Allah Celle Celâluhû Hazretleri. Sen Allah'ın kudretini düşün şimdi, o tarafa git. Tabancada kalma, "tabanca patladı deme", patlatanı gör. Geçiyoruz.

"Durun size ben nasîhat edeyim" dedi kiremit. Kiremit! "Ben nasîhat edeyim size. Ben vaktiyle büyük bir pâdişah idim. Şarka garba hükümrân idim. Ordularım vardı, askerlerim vardı. Tabîblerim vardı, doktorlarım vardı. Hazînem vardı. Ecel geldi çatdı, Azrâil göğsüme oturdu, ne tabîbin ilacı bana menfaat verdi, ne ordularım beni ecelin elinden kurtarabildiler. Öldüm, çürüdüm, toprak oldum. Beni testi yaptılar. Bir müddet içime şarap koydular benim, başka işlerde kullandılar. Sonra kırıldım. Gene atdılar. Yüzlerce sene yatdım. Gene toprak oldum. Birisi geldi beni lâzımlık yaptı, hastaların, çocukların altına koydular beni, üstüme yestehlediler".

Vücûdumuzun geçirdiği istihâleleri anlatıyorum size. Anlayan için söylüyoruz. "Oldu mu olmadı mı?" diye kafana vesvese sokma, bu teşvîşi kafandan çıkar. Vesveseyi kafandan at, oldu mu olmadı mı diye. Böyle olacak, yani böyle oluyor iş, hâdisât. Olmuş diye anlatıyorum, böyle olacak.

"Sonra o da olmadı, gene kırıldık, çöplüğe atdılar. Sonra duvarın içine bizi tuğla diye koydular. Orası yıkıldı. Senelerce kaldım. Gene alıp yaptılar, kiremit oldum. Şimdi bundan sonra ne olacağımı bilmiyorum" dedi.

"Bakın evlâdım bundan ibret alın, bu hâdiseden" dedi o veliyyullah. "İbret alın" dedi. Vâiz işte sana, vâiz ama görene, köre ne! Vâiz, görene, köre ne! İştene, sağıra ne! Kör için renk, sağır için âhenk olmaz, innîn kişi vuslatın tadını bilmez. Bu kadar.

O veliyyullah geçiyordu, vâizin sözüne kulak verdi. Vâiz, bunu anlatıyor. Gençliğini nerede yıpratdın? Soruyorum sana! İlimde mi, fuhşîyyâtda mı? Kahveler adam almıyor, akşama kadar. Tavlalar, bilmemneler filan. "Efendi oynamasınlar mı?". Canım oynasınlar ama gündüz ne işin var senin oyunda? Memleketin çalışmaya, ilerlemeye ihtiyâcı var. Senin ne işin var gündüz kahvede mahvede filan. Günahı başka, o ayrı davâ. İstirahat zamânında git oyna ama bu ne bu, işini bırak, dükkanını kilitle, git oraya, kumar oynamaya! Muhammedîliğe yakışır mı bu, soruyorum sana! Hazret-i Muhammed'e ümmet olana yakışır mı bu? Hiç elini sürmek yakışmaz bir defa öyle şey yapmaya. Sen iffetinle, ırzınla çalışacaksın, küçüğüne şefkatli, büyüğüne hürmetli, merhametli. Yarın ölecek gibi âhiret için hazırlanacaksın. Çünkü

ölücüsün, gidicisin, yolcusun. Hiç ölmeyecek gibi dünyâ için çalışacaksın. Çünkü senin milletin, senin kavmin, senin ümmetin bâkîdir kıyâmet gününe kadar, onlara hizmet edeceksin. Bir ağaç dik hiç olmazsa yâhu! Ağaç dikdin mi şimdiye kadar? Ey zengin! Bir hayırlı talebe yetiştirebildin mi, fukarâdan alıp da bir çocuğu, fukarâ çocuğunu alıp yetiştirip, okutdun mu? Birine bir kitap aldın mı? Soruyorum ey sarhoş! Benim kardeşlerim bunlardan berîdirler ama söylemek mecbûriyetindeyim.

Vâize sordu o veliyyullah, "Allah'ın bu soruları doğrudur. Gençliğini nerede yıpratdın? Ömrünü nerede çürütdün? Kazandığın parayı nereden aldın, nereye sarf etdin?"

Bir adam ihtikarla para kazansa, namaz da kılsa o adam, bir lokma ihtikar kursağına düşse, kırk gün, dîn böyle söylüyor, Allah böyle söylüyor, Allah'ın sevgili habîbi Muhammed, böyle söylüyor, bir lokma ihtikar kursağına düşse, kırk gün onun duâsı kabûl olmaz. Duâdan murâd namazı da kabûl olmaz. Belki ferâiz yerine gelir. Duâsı kabûl olmaz. İbâdetden men edemeyiz. Haramzâde de olsa gene ibâdet yapmalı. Ama alnı secdede delinse, dizleri nasır tutsa, fayda olmaz, yatıp kalkması yanına kârdır. O kadar mühim! Zerre kadar hukûka tecâvüz. Zerre, zerre! Bırak arpayı, hardal tânesini bırak, zerre, zerre! Allah öyle diyor, ben demiyorum ki. ²³⁵ "فَمَنْ يَعْمَلْ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ خَيْرًا يَرَهُ". Zerre kadar hayır yapan, yaptığı hayrın mükâfâtını bulacak, görecek, görecek. Zerre kadar hayır, nedir o? Yoldan bir taş çekdin, bir kimsenin ayağına batmasın diye. Bunun mükâfâtını bulacaksın. Allah zulmetmez, Allah unutmaz. Ama yolun ortasına çöpü atdın, belediye almıyor diye kızdın belediyeye, sokağın ortasına dökdün çöpü. Çünkü biz her şeyi hükûmetden bekliyoruz. Uçkurumuzu da hükûmet gelsin bağlasın diyoruz biz. Öyle bir kavim.

Fakîr, Amerika'da bulunduğum esnâda, söylemeden geçemeyeceğim, vakit daraldı ama, söyleyeceğim. Ben sigara içerim. İçenler terk etsinler, iyi bir şey değil. Faydaları vardır ama daha çok zararı var. Oraya bir ibâre koymuşlar, "burada sigara içilmez" diye, ben onun farkına varmadım, sigara yakdım. İki önümde oturan iki delikanlı, döndüler, "Burada sigara içemezsiniz" dediler bana. Ben anlamıyorum lisânlarını. "Ne diyor?", "böyle söylüyor", "peki" dedim, söndürdüm. Ve ben tayyâreden ininceye kadar beni onlar murâkabe tutdular, sigara yakacak mıyım diye. Ben memnûn olmuşdum. Bütün millet birbirini murâkabe etmesi lâzımdır. Allah Kurân'da böyle söylüyor, ²³⁶ "أُخْرِجْتُ لِلنَّاسِ تَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَتَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ". Müslümanların yapacağını onlar yapıyorlar.

Kamyon geçti, toprak döküldü Almanya'da, orada da şahid oldum. Telefon etdiler, "filan numaralı kamyondan toprak dökülmüştür" diye, hemen o kamyoncuğu getirtirip o toprağı oradan kaldırdılar. Bir kişiyi ben dönerek sokağın kenarında bir duvara işediğini görmedim. Görmedim hiç. Çok gitdim geldim, görmedim hiç. Bizim burada câmiden çıkıyoruz, adam câminin duvarına, Bayezid Câmisinin duvarına işiyor. Gözümle gördüğüm için söylüyorum bunu. İsmi soruyorsun, Mehmet diyor. Dînin? Elhamdülillah müslümanım diyor. Câminin avlusunda mâlâyukâlini yıkıyor. İstibrâ meselesinde. Ümmet-i Muhammed'in içerisinde. "El-hayâu mine'l-îmân". Acı konuşuyorum ama lâzım olan şeyleri söylüyorum. Acı bu, çirkin bir şey, acı. Ve en korkduğum da şu. Fakîr'i dinlemek için dışardan geliyorlar, dışarı

²³⁵ Sure-i Zilzâl 7

²³⁶ Sure-i Âl-i İmrân 110

memleketlerden, onlara karşı yüzüm kara oluyor. Meselâ Bulgardan utaniyorum, Sırpıdan utaniyorum, onlar bizim çobanlarımızdı vaktiyle. Senin âbâ u ecdâdının çobanıydı onlar, onların helâlalarını biliyorum, bizim helâları görüyoruz burada. Neyse, geçiyoruz, bunu anlatacak değiliz. Bu ictimâî şeyden ben geçiyorum dînî meseleye.

"Ömrünü nerede yıpratdın. Gençliğini nerede çürütdün? Kazandığın parayı nereden aldın nereye sarf etdin? İşitdiğin ilimle ne amel etdin? Bunları Allah soracak" dedi. "Ey Vâiz Efendi, doğru, hak ve gerçektir ama, Cenâb-ı Hakk bunları sormayıp da, şöyle bir suâl îrâd etse kula, karşısına hesâba aldığı kula şöyle bir soru sorsa, 'Ey kulum! Ben seninle beraberdim, sen kiminle beraberdin?' derse, kul ne cevap verir deyince vâiz düşdü, "Allah" dedi ve rûhunu Allah'a teslîm etdi. Bak ne kadar tesir etdi, ne kadar tesir etdi!

Görüyorsun ya tesir meselesi çok mühim. ²³⁷ لَوْ أَنزَلْنَا هَذَا الْقُرْآنَ عَلَى جَبَلٍ لَّرَأَيْنَاهُ خَاشِعًا مُّتَصَدِّعًا مِّنْ خَشْيَةِ اللَّهِ "وَتِلْكَ الْأَمْثَالُ لَضَرِبُهَا لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَتَفَكَّرُونَ". "Eğer biz Kurân'ı dağlara indirseydik, dağlar, haşyetullah ile, Allah korkusuyla paramparça olurlardı". Fakat biz dinliyoruz bize hiçbir tesiri olmuyor. "En büyük vâiz ölüm" dedim, bize şarkı gibi geldi. Hiç sanki bize yokmuş gibi. Hani âbâ u ecdâdın nereye gitdi?

Birgün Hazret-i Îsâ aleyhisselâm, Îsâ rûhullah, geçiyordu, bir sürü koyun vardı orada.

Sakın iki şeyi unutma! Biri, Allah'ı unutma, bir de ölümünü unutma! Bir daha söylüyorum, defterin kenarına kaydet. Allah'ı unutma, ölümünü unutma!

Geçiyordu oradan, bir koyunun kulağına bir şey söyledi Hazret-i Îsâ aleyhisselâm. Bir şey söyledi Îsâ aleyhisselâm. Koyunun kulağına bir şey söyledi. Ve o hayvan o sözden sonra, ne konuştuysa Hazret-i Îsâ onun kulağına, hayvan bir daha ot yetmez, su içmez oldu. Zayıfladı birdenbire hayvancağız, eriyiverdi böyle. Ertesi gün oradan geçerken, çobana sordu, "Bu koyuna ne olmuş böyle?" dedi. "Vallâhi ben anlamadım, dün bir zât geçdi buradan, size benziyordu, onun kulağına bir şey söyledi, hayvan ondan sonra bu hâle geldi. Ne su içiyor, ne yemek yiyor, ne uyudu". Eridi yani. "Ne söyledi?". "Bilmiyorum, ne yedirdi, ne içirdi, yalnız bir şey söyledi kulağına". Koyunun kulağına! Acaba ne söylemiş biliyor musun? Acaba ne söyledi? "Ölüm var" demiş.

Hayvana böyle tesir etmiş. Annesi öldü, tesir etmiyor. Dedesi öldü, tesir etmiyor. Babası öldü, tesir etmiyor kendisine hiç ölüm. Ona var, bana yok zannediyor. Hâlâ o mîrâs peşinde. Ölecek imâm, ölmüş imâmın makâmına göz dikmiş. Ölecek kitapçı, ölmüş olan kitapçının kitaplarını almaya çalışıyor. Malûm ya tavukçu dükkanında bir taraftan tavukçu tavuk kesiyor, diğer tavuklar birbirlerini dövüyorlar, bir parça mısır için. Aynı ona benziyoruz. Gözümüzün önünde Hazret-i Azrâil bağırta bağırta bazı ahibâblarımızı kesip götürüyor, yani bıçağını vuruyor, biz hâlâ bir habbe için birbirimizi kırmakdayız. Hani vatan sevgisi, hani büyüklere hürmet, küçüklere şefkat, nerede? Hani Allah'a karşı ibâdetimiz nerede, ne yaptık? Aç defter-i a'mâlini, Allah seni hesâba çekecek, Allah seni hesâba çekmeden sen kendini hesâba çek. Ne yaptın bakayım, soruyorum sana! Bu akşam git, kimseyi odana sokma, nefsinle başbaşa kal, bir tefekkür et. "Ne yaptım şimdiye kadar?".

²³⁷ Sure-i Haşr 21

"Kaç yaşındasın?", "Yetmiş yaşındayım". Öyle alalım. Yarıyı uykuyla geçti, otuz beş senesini uykuya verdin. Otuz beş senesini uykuya verdin, yetmiş senenin. Otuz beş senenin yarıyı da çocuklukla geçti, kaldı on yedi sene. Askerlik, mekteb hayâtı, yâhud sanat hayâtı, işçilik hayâtı, hastalığın, ölümler, kalımlar, felâketler, kaç gün yaşadın? Sana hesapları çıkarıyorum bak birer birer. Ve bu günler içersinde Allah'a ne gibi yaklaştın? Ne gibi hesap yaptın? Nereden geldiğini, nereye gideceğini düşündün de, ne hazırlık yaptın?

Efendi! Gidiyoruz, durmuyor hiç. Sen zannediyorsun duruyor. Tayyârenin içine binmiş gibiyiz biz. Dünyâya gelen, tayyâreye binmiş gibi. Nasıl tayyâre gidiyor, içinde senin haberin yok gitdiğinden, dünyâ gitmekde. Nereye doğru? Uçuruma doğru. Bir köprünün başı ana rahmi, bir köprünün başı kabir. Yani o kadar kısa ki,

*Ana rahminden çıkdık pazara
Bir kefen aldık döndük mezara*

Bu kadar kısa. Bunun için ne hazırladın, soruyorum sana. Defter-i a'mâline bak. Gene aynı âyet üzerinde duracağız. Saat ikiye geldi, işçi güççü arkadaşlar var. Maamâfih patronlara evvelâ hitâb ediyorum, işçilerinize seslenmeyin, geç kaldınız filan diye. Allah vaad etmiştir, cuma günü namaz vaktinde, ibâdet vaktinde, kaybolan vaktin mükâfâtı, maddî-manevî sâhibine verilecektir. İşçisi de öyle, patronu da öyle, esnafı da böyle. Allah onun için Kurân-ı Kerîm'de buyuruyor, ²³⁸ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَلْتَنْظُرْ نَفْسٌ مَّا قَدَّمَتْ لِغَدٍ, "Ey îmân edenler yarınki gün için ne hazırladın?". Bu hitâb sana ve bana var. Karışdıralım bakalım, suçumuz mu çok, günahımız mı çok, sevabımız mı. Karışdıralım.

Sevabın çok ise sevabına mağrûr olma, ucuba düşme, de ki, "Yâ Rabbi, sen bana lâıyk görmüşsün bu ibâdet ve tâatı ki bunu bana sen işletdirdin" de. Günahın çok ise, o vakit Allah'a istiğfâr et, "Ya Rabbi, nefsimden yaptım bu işi ben, benim hatâma bakma, hatâ bizden, atâ senden" diye Cenâb-ı Hakk'a yalvar. Gözyaşı dök. Cehennemin ateşini ne deniz suları, ne pınar suları, ne nehir suları söndürür, ancak Allah korkusuyla ağlayan gözyaşı söndürür.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

Takvâ 26 Aralık 1980 (18 Safer 1401)

Kâllallahu Te'âla fî Kitâbihi'l-Azîz
Eûzübillahimineşseytânirracîm
Bismillahirrahmânirrahîm

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَلْتَنْظُرْ نَفْسٌ مَّا قَدَّمَتْ لِإِعَادَةٍ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ²³⁹

Sadakallahü'l-Azîm

Ve kâle'n-nebiyyü sallallahu teâlâ aleyhi vesellem, re'sü'l-hikmeti mehâfetullah
Sadaka Resûlullah ve nataka Habîbullah

Dilleriyle Allah'ı tevhi'd eden, Allah'ı birleyen, gönülleriyle Allah'ın birliğine vahdâniyyetine inanan, peygamberlerin seyyidi ve serdârı, sebep-i hilkat-i âlem, nûru evvel, ba'si sonra olan Habîb-i Hudâ'yı herşeyinden ziyâde severek imânını kemâle erdiren, kıyâmet gününe inanan, Hakk'ın cennetine tâlib, rızâsına râğıb, cemâline âşık olanlar!

Allah indinde en yüce mertebe, takvâ mertebesidir. Yani Allah'dan korkmak.

Diz çöküp oturmak kudretine mâlik olmayanlar, bağdaş kursunlar, dünyâ kelâmı konuşmasınlar. Ayakların rahatsız olursa, alışmadınsa, hutbeyi dinleyemezsin. Rahat otur, ama ayağını kibleye uzatma. Konuşma da. Hutbe esnâsında konuşmazsan iki rekat namaz sevabı verilir. Sen ve ben iki rekat namazın ne olduğunu bilmeyiz, sevabının ne olduğunu. Yakın bir zamanda iki rekat namazın sevabının ne olduğunu anlayacağız. Bizim gözümüzde pek küçük görünür, “ne olacakmış” denir ama öyle değil. Bazı ibâdetler vardır ki Allah'ın mîzânını doldurur. Namaz en yüce ibâdet ve zikr-i ekberdir, en büyük zikirdir. Cümle enbiyânın ve cümle melâikenin ibâdetlerinin cem olduğu bir ibâdetdir ve Resûlullah'ın gözü nûrudur, dîn-i islâmın direğidir. Onun için iki rekat namazın ne demek olduğunu yakın bir zamanda amel sandığı kabre girdiğin vakitte anlayacaksın. Çok hayıflanacağız, ibâdet ve tâatda yaptığımız tembelliklere. Lisânını zikrullahdan hâlî koyma. Dünyâ kelâmı konuşursan bu sevap kaldırılır. Dinlersen, hutbeyi dinlediğin için iki rekat namaz sevabı verilir. Geçiyoruz.

²³⁹ Sure-i Haşr 18

Bundan evvelki hutbelerimizde gene söyledik. Çünkü bu haftayla bu âyet üzerine dördüncü haftadır, dördüncü hutbemizdir yani. Allah katında en yüce makâm, takvâ makâmıdır. Hakk'dan korkmak. Bir kimsenin kalbinde Allah korkusu olursa, o kimse kimseden korkmaz. Çünkü Allahu Teâlâ ve Tekaddes Hazretleri Kitâb-ı Kerîm'inde böyle tavsif etmiş, müttakîler, "ve lem yahşe illallah"dır, Allah'dan korkarlar, başka kimseden korkmazlar. Çünkü Hakk'ın murâdı olmayınca bir yaprak yerinden oynamaz. Hiç kimse kimseye bir şey yapamaz. Hayrın ve şerrin takdîri Allah'a mahsûsdur.

Gene Cenâb-ı Hakk, ahkâmı eskimeyecek olan, dâimâ genç ve dinç bulunan Kitâb-ı Kerîm'inde şöyle ilân etmiş, ²⁴⁰ إِنَّ أَكْرَمَكُمْ عِنْدَ اللَّهِ أَتْقَاكُمْ, benim yanımda sizin en kerîminiz, en mukaddesiniz, kudsî olanınız, en mükerreminiz, en a'lânız, benden korkandır". Çünkü bir kalbde ya Allah korkusu vardır, ya yokdur. Allah korkusu kalbden zâil oldu mu, kalbde Şeytan oturur. Kalb dediğimiz vakitte, bu sol memenin altında çam kozalağı gibi bir et parçası vardır, bu maddî kalb. Bir de bunun manâ kalbi vardır. Yedi tavır üzeredir, yedi tavrı vardır. Yedi sıfatı vardır, yedi tavrı vardır. Bir kalbde Hakk korkusu olursa, bütün mahlûkât o kimseye itâat ve hürmet eder. Allah'dan korkandan bütün mahlûkât korkar.

Hani şöyle anlatayım size, bir kıssayla ki, insanın aklına, zihnine daha güzel yerleşir. Yani bazı manâlar kıssa ile komprime edilmiştir. Şarkda kutbül-aktâbın başı Hazret-i Abdülkâdir Geylânî'dir. Türbe-i Saâdetleri Bağdad'dadır. Muhabbetleri âşıkların gönlündedir. Garbda da Ebül-Medyyen-i Mağribî'dir. Yani İbn Arabî'nin mürşid-i âlîleridir. Bir zâhid zât, Hazret'i ziyârete gitmiş, Ebül-Medyyen-i Mağribî'yi. O akşam misâfir olarak orada kalmış. Akşam namazında Hazret'e iktidâ etmiş tabîî. O devirde Kurân-ı Kerîm lahn ile okunsun mu okunmasın mı yani makâm ile okunsun mu okunmasın mı, ihtilaf varmış ulemâ arasında. Oraya giden zât-ı muhterem de Kurân-ı Kerîm'in lahn ile okunmasının aleyhindeymiş, o fikre zâhib olmuş.

Her iki taraf da ecir alırlar, Allah için oldukdan sonra. İki mümin bir hak üzerine mücâdele ederse, ikisinin de niyeti hak olursa, Allah ikisine de ecir verir. İsbâbet eden iki sevap alır, hatâ eden bir sevap alır. Mahrûm bırakmaz Allah. Çünkü hüsn-i niyete bağlıdır. Cenâb-ı Resûlullah sallallahu aleyhi vesellem, bir kelâm söylemiştir, yüz dört kitabın manâsıdır. "İnneme'l-a'mâlû bi'n-niyyât". Şu hadîs-i şerîfin üzerinde dur, düşün, tefekkür et, yüz suhuf dört kitabın manâsıdır. Bir hadîs-i şerîf! Bütün işler niyetledir, niyete bağlıdır. Onun için müminler arasındaki mücâdeleler, münâzaralar, münâkaşalar, bâhusûs ilmî mübâheseler hakkın izhârı için olmalıdır. Muhâtabımı mağlûb edeyim, onu rezîl edeyim, sefil edeyim derse, haram olur mücâdele, münâzara, dîn-i islâmda.

O zât bu efkârdaymış, bu ictihâda uymuş. Hazret-i Şeyh de lahn ile Kurân okuyor. Namaza durmuş, "Eyvâh!" demiş, "ben bunu bir velî diye işitdim geldim buraya ama".

İyi dinle! Sana takvânın bir misâlini hikâyeyle anlatmak istiyorum onun için söylüyorum bunu. Aklında kalacak, bu kalacak, öteki kalmaz, o kayar geçer. Kalanın kalır, kalmayanın kalmaz. Bundan öğrenirsin.

²⁴⁰ Sure-i Hucurât 13

"Eyvâh! Ben bir velî diye bu zâta geldim ama bu Kurân'da lahn ediyor" demiş. İçinden, kalbinden.

Bazı zevâta Cenâb-ı Hakk kerâmet ihsân u inâyet buyurmuştur. Hele bâhusûs îmânî gür olanlar, îmânın nûru. Sünnî itikâdında îmân ziyâdeleşmez, noksanlaşmaz, îmânın nûru ziyâdeleşir ve noksanlaşır. İmânın nûru gür olan müminler, Resûlullah onlar hakkında, "ittekû firâsete'l-mümini fe innehû yenzuru bi nûrillah" buyurmuşlar. Yani "Müminin nazarından korkunuz, zîrâ ferâsetli bir nazardır, Hakk nazarıdır, görür" diyor bakdığı vakitte.

Kerâmetin ibtidâsı, keşf-i kubûrdur. Kabirlere insan vâkıf olur, kabirler esrârına. Nihâyeti, keşf-i kulûbdur. Ama hiçbir zaman ben kerâmet sâhibi olacağım diye Allah'a ibâdet ve tâatda bulunmamalıdır. Bu bir hatâdır. Allah bizden kerâmet istemez, Allah bizden istikâmet ister, kulluk ister, abdiyyet ister. Kim ki Allah'a kul olur, abd olur, müstakîm olur, Allah der, îmânında durur, o kimsenin başına Allah kerâmet tâcını koyar. Yoksa ne cennet için ne cehennem için Allah'a ibâdet et. Ne cenneti ümîd ederek, ne nârdan korkarak. Hakk'dan kork. Hakk rızâsına tâlib ol. Evvelâ sen Allah'dan râzı ol. Sonra Allah rızâsını bekle. Hâlinden şikâyetçi isen Allah'dan râzı değilsin. Evvelâ Allah'dan râzı ol, sonra Allah rızâsını iste. Allah senden râzı olduktan sonra sekiz cennetin derecâtı, yüz derecâtı vardır, yüz derecâtı sana ikrâm ve ihsân ve inâyet buyurur. Geçiyoruz. Biz kıssamızı anlatalım, uzatmayalım.

"Eyvâh! Biz bu zâtın arkasında namaza durduk ama bu namazda lahn ediyor" demiş içinden, kalbinden. Tabii namaz bitdikden sonra bir şey söylememiş, misâfir geldiği için oraya. Gece Hazret teheccüd namazına kalkmış.

Ki her müslümanın boynunun borcudur bu. Kim ki Resûlullah'ın şefâatine nâil olmak ister, mahşer gününde Resûlullah'ın civârında iskân olmak ister, her kim ki yüzü nûrlu, gönlü sürûrlü, fuâdı nûrlu olmak ister, teheccüd namazını kılmalıdır gece kalkıp. Allah ile başbaşa kalmak, Allah ile sevişmek, Allah ile buluşmak, Allah ile koklaşmak zamanıdır gece. Çok gece nefesine uyarak uykunu terk etdin, bazı akşamlar da Allah'a uyarak uykunu terk eyle. İhmâl etme. Birçok veliyullah öyle demişler, "Gece kıldığımız iki rekat namazdan dolayı affolduk" demişler. Bazı kitaplarda gördük böyle. Büyük velîler yani. Onun için bu namazı ihmâl etmemelidir müslümanlar.

Antrparantez söylemeden geçemeyeceğim, Seyyidinâ Ömer ibn Hattâb zamanı idi, bir kaleyi kuşatdı müslüman askerleri, ordu, islâm ordusu, bir türlü fütûhât olmuyor. Hazret-i Ömer geldi oraya. Hatırımdan çıkdı hangi kale olduğu. Geldi oraya, "Niçin kale feth olunmuyor?" dedi, sordu askere. "Efendim, kâfir metîn, şöyle dayanıyor böyle dayanıyor" dediler. Sordu Hazret-i Ömer, "İçinizde gece teheccüde kalkmayan var mı?" dedi. Birisi dedi, "Yâ Emîre'l-müminîn, ben kalkmıyorum". "Kalk teheccüde, kale feth olunur" dedi. Ve kalktı o akşam, ertesi gün kale feth olundu. Kerâmet-i Ömer'den, Seyyidinâ Ömer'den. Teheccüd bu kadar müminleri refaha, saâdete, felâha götüren bir ibâdetdir. Allah ile buluşmadır. Allah ile sevişmedir. Allah bize tatdırsın bunun lezzetini, zevkini.

"Efendi, bırak sen teheccüdü, biz beş vakit namazı kılmıyoruz" dersin eğer, çok hatâdasın. Allah'a kasem ederim ki çok hatâdasın. Yarın yevm-i kıyâmetde ilk hesap sana ve bana namazdan olacaktır. Hem namazı kıldığın vakitte, böyle yani ehemmiyet vermeyerek değil,

namaza ehemmiyyet vererek kıl. Senin mi'râcındır. Allah Resûlü, mâverâ-yı semâ, mâşâallah, Allah'ın dilediği yerde mi'râc etmiş, Cenâb-ı Peygamber sallallahu aleyhi vesellem, bize namaz bahş olunmuştur mi'râc olarak. Namazın kadr u kıymetini bilelim.

Bak bak iyi dinle! Bir nimet ki onun şükrü edâ edilmez, ister maddî, ister manevî, Allah o nimeti kulun elinden alır. O kadar söylüyorum. Sen benim bu sözümü tefekkür et. Tefekkür et, düşün, ne demek istediğimi. İmânın kıymetini bilmezsen, imân elinden gider. Salâtın kıymetini bilmezsen, dînin elinden gider. Bil kıymetini, dînine ve imânına sıkı sarıl. Sana necât ve kurtuluş, ebedî saâdet, Hazret-i Allah'a imân, yakın bir imân, sâhib-i ihsân olman ve Resûlullah Hazret-i Muhammed aleyhi's-salâtü vesselâmın Hakk tarafından getirdiği bu dîn-i Ahmed'e ittibâ etmen, bu yola baş koymandır. Sana felâh budur, saâdet budur. Yüz tâne fakülte bitirsen, yüz tâne fakültenin diplomaları kabrin hâricinde kalır. Sana hiçbir menfaati olmaz âhiret tarafında. Bitdi iş, o kadar. Geçiyoruz.

Ve nısfu'l-leyl oldu bizim efendi namaza kalkdı. Hocaefendi yani giden hocaefendi, o zâhid, namaza kalkdı, teheccüde kalkdı.

Tabii müminlerde şatrü'l-îmân nedir? İmânın yarısı, tahâretdir. Müminler, zâhiren ve bâtinen temiz olmaları lâzımdır. Böyle kokulu mümin olmaz, ağzı kokuyor, ayağı kokuyor, eli kokuyor. Hattâ Resûlullah sallallahu aleyhi vesellem, Resûl-i Ekrem, melceimiz Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem, bir hadîs-i şerîflerinde, "İçinizde birisi soğan, sarımsak, pırasa yerse, ağzı kokulu, ibâdullahı incitir, mescidimize gelmesin". Böyle buyurmuşlar. Ya ayağı kokarsa. Ya başka pis kokular varsa üzerinde. Zâhir ve bâtında imânın nısfı, şatrü'l-îmân, nezâfet ve tahâretdir. Câmîye gelirken pantolonunun ütüsü bozulacak diye iş pantolonuyla geliyor. Yoksa gel, bir şey dediğimiz yok ama niçin böyle yapıyorsun. Sana o pantolonu veren Allah'dır. O pantolonu giymek için kıcı da veren Allah'dır. İster misin pantolonu versin de kıcını alsın, giymeye yer bulamayasın. Parayı verir aklını alıverirse seni hacir altına alırlar, seni götürüp tımarhâneye koyarlar. Paranı başkaları yer sonra. Kork Allah'dan yani velhâsıl. Daha misâller vermeyelim bunun üzerine. Akli başında olanlara kâfi gelir.

Gece kalkdı Hazret teheccüd namazına.

O devirde hep kalkarlarmış böyle, babalarımız, annelerimiz, dedelerimiz. Gene zamanımızda âşıklar, Allah'ın velîleri, kafalarına bayrak asmazlar. Nice Allah'ın âşıkları var, bu kubbe altı boş değildir, Allah'ın dostlarıyla doludur. Aramak bulmak lâzımdır. Sakın bir müminin kalbini kırmaya kalkma. Bakarsın Hakk'ın dostu olur, sonra Hakk sana gücenir dostumu kırdı diye. Geçiyoruz.

Teheccüde kalkdı, abdest almaya çıktı dışarıya gitdi. Gidince dışarıda iki aslan peydâ oldu, biri dişi biri erkek. O zâhid hocaefendiye, âlime saldırdılar. Saldırınca Hazret başladı bağırmağa, "Can kurtaran yok mu!" diye. Parçalayacaklar. Hazret-i Şeyh somadan çıktı, bağırıldı aslanlara, "Utanmıyor musunuz!" dedi, "Benim misâfirime karşı nedir bu küstahlığınız sizin! Ayıp değil mi!" deyince, o koca şecâat sembolü olan aslanlar kedi gibi oldular, yerlere yüzlerini sürüp çıkıp gitdiler. Sonra "Gel hocam gel" dedi, "Biz Kurân'da lahn etdik, sen imânda lahn etdin" dedi. Asıl davâ burada. "Biz Kurân'da lahn etdik, sen imânda lahn etdin.

Eğer Hakk'dan hakkıyla korksaydın, îmânın kâmil olsaydı eğer, bu mahlûklar senden korkacaklardı, kaçacaklardı. Halbuki ne oldu, sen onlardan korkdun" dedi.

Onun için kalbde ittikâ ile îmân varsa herkes ondan korkar, herkes ona hürmet eder. Çünkü Allah bir kulu sevdiği vakitte, Cebrâil aleyhisselâma emir verir. Cebrâil aleyhisselâm ilm-i ledünn bilmez. Sırası gelmişken söyleyivereyim. Allah ilm-i ledünnü, benî âdeme talîm buyurmuştur. Cebrâil aleyhisselâm yüce bir melektir ve meleklerin peygamberidir, ilm-i ledünn'den bî-habedir. İnsanoğullarına vermiş. Ne varsa insanoğlunda var, insanoğlunda! Kabe senin için, Sidretü'l-Müntehâ senin için, Beytü'l-Mamur senin için, cennet senin için, cehennem senin için, ard senin için, semâ senin için, her şey senin için halk olundu. Senin kursağına bir lokma ekmek girsin diye, güneş 365 matla' değiştiriyor, yer değiştiriyor yani. Yağmurlar, kışlar, kıyâmetler, yağmurlar, güneşli günler, güzler, yazlar, bir tek senin kursağına bir lokma ekmek girmesi için. Kıymetin çok büyük! Büyük de bir defîneye mâliksin fakat haberin yok. Büyük bir defîneye mâliksin. Bir dağsın, içinde defîne var fakat defînenin haberin yok. Çünkü neden? Benî âdemsin. Benî âdemsin de yalnız Âdem'e intisâbın yok, Âdem'in nûr babası olan Hazret-i Muhammed'e intisâbın var. Bundan yüce bir şey olmaz, sallallahu aleyhi vesellemden. En büyük, en büyük nimet-i uzmâ, Hazret-i Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâma ümmet olmak.

Haftada iki akşam, a'mâlin Peygamber'e arz olunuyor. Bir Cuma sabahı, bu sabah yani, bir de pazartesi sabahı yâhud akşamı Peygamber'e arz olunur. Diyor ki, "Âbid ve zâhid olanlar için duâ ederim, aşkları, ibâdetleri ziyâde olsun diye. Ümmetimden günahkârlar için de tövbe ederim" diyor Peygamberimiz, "onlar için istiğfâr ederim". Bu hangi ümmete verilmiş?

"Gel hocam gel" dedi, "Biz Kurân'da lahn etdik, sen îmânda lahn etdin". Ve hocaefendiye irşâd buyurdular, ittikânın ne demek olduğunu gösterdiler.

Bir şey yapacağın vakitte, "Allah'ın bunda rızâsı var mıdır yok mudur?", bunu düşünabiliyorsan eğer, mutlu ve kutlu kişisin. Sonra düşün, düşündükden sonra, Hakk rızâsı varsa onu işle. Hakk rızâsı yoksa onu terk eyle.

Seyyidinâ Ebâbekir Sıddîk radiyallahu anh Efendimiz Hazretleri, ağzında ekseriyâ taş taşırlardı, mübârek ağızlarında. Bir söz geldiği vakitte, o sözü söyleyeceği vakitte yani düşünürdü ki, "Bu söz Hakk'ın katında, Allah katında, makbûl müdür, mergûb mudur yoksa Allah'ın gadabına mı uğrarım". Sonra söylerlerdi, Seyyidinâ Ebâbekir Sıddîk. Ashâb-ı kirâm böyleydi.

Birisi de kitapda yazmış, ashâb-ı kirâmın kerâmeti yokmuş. Ashâb-ı kirâm, hidâyet yıldızı hepsi. Güneş çıkınca yıldızlar kaybolur. Resûlullah zamanında onların kerâmeti görünmez tabîf. Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem, âlem-i cemâle gidince hepsinin kerâmeti zâhir oldu. Hepsî ayrı ayrı. Îsâ Peygamber'in velîlerinin kerâmetleri var da, Hazret-i Muhammed'in velîlerinin kerâmeti olmaz mı hiç! Îsâ Peygamber, Mûsâ Peygamber, bir kavim peygamberidir. Resûlullah, cinnilere ve insanlara, bütün insanlara, bütün cinnilere ba's olunmuştur. Cümle peygamberlerin peygamberidir Peygamberimiz sallallahu aleyhi vesellem. Sen peygamberini iyi bil. Bilemezsin! Hakkıyla Resûlullah'ı bilemezsin. Allah bilir, Hakk Teâlâ bilir peygamberini. Yani hakâyık-i Muhammediyyeyi bilen Allah'dır. Kullara

verilmemiştir bu. Sen gördüğün kadar bilirsin, iştiğin kadar bilirsin, senin görüşüne göredir o.

Şunu da sana haber vereyim. "Acaba Peygamberim beni seviyor mu?" diye düşünürsen, senin kalbinde Peygamber'e ne kadar muhabbet varsa, Resûl'ün sana karşı muhabbeti o kadardır. İmânının kemâlini istiyorsan, sallallahu aleyhi vesellemi herşeyinden ziyâde sevmen lâzımdır. E peki, bir adam bir adamı zorla sevmeyebilir, bir kimse bir kimseyi zorla sevmeyebilir. Çünkü sevgi, muhabbet, irâde-i cüz'iyede değildir. Yani temâyülât-ı kalbiyye efâl-i ihtiyâriyyeden değildir. Kalbin meyli insanın irâdesinde değildir. Ne olacak? Resûlullah'ın en ufak sünnetinden en büyük sünnetine varıya kadar icrâ etmeye çalış. Hem ferdî sünnetlerini, hem ictimâî sünnetlerini. Bu ümmetin başına gelen felâketlerin bir tânesi de, Ümmet-i Muhammed'in başına gelen felâketlerin bir tânesi de, Peygamberimiz'in ictimâî sünnetlerini tutmamışlardır. Peygamber'in ictimâî sünnetlerini. Ufak sünnetleri tutmuşlar, ferdî sünnetleri, fakat ictimâî sünnetleri tutmamışlardır.

Gene bu Ümmet-i Muhammed'in başına gelen felâketlerden bir tânesi de, takvâdan dönmeleridir. Diyor ki Âşıkpaşa Târihinde, "Bu Âl-i Osman ki" diyor, bak söylüyorum, târihin ismini de söylüyorum, "Bu Âl-i Osman ki" diyor, "bunların hasleti..."

Dikkat buyur konuştuğum söze! Çok mühim bir şey konuşuyorum. Kıymetini sonra bilirsin fakat iş işden geçer.

"Bu Âl-i Osman ki, bunların hasleti takvâ idi. Allah bunlara şarkı ve garbı müyesser kıldı. Şimdi işi bunlar fetvâya dökdüler, yıkılır bu devlet". Âşıkpaşa Târihinde.

Nasıl olur diye bana sorun. Söyleyeyim mi sana, anlatayım mı? Bir kıssa. Demişler ki Fâtih Hân'a, o devrin râhibleri, nasıl bu kaleyi feth etdiniz?"

Yirmi altı sefer müslümanlar burayı kuşatdılar. Küçük kuvvetle, büyük kuvvetlerle filan. Allah bu kavme nasîb kıldı. Çünkü Cenâb-ı Peygamber bu kavim için, "fe le ni'me'l-emîr ve le ni'me'l-ceyş" buyurmuşdur. Hem askerini, hem kumandanını medh etmiştir Peygamberimiz. Allah ve Resûl'ünden korkan, Allah ve Resûl'üne muhabbet eden, Allah ve Resûl'üne itâat eden kumandanı ve askeri Peygamberimiz medh etmiştir, sallallahu aleyhi vesellem.

"Nasıl bu kaleyi feth etdiniz?" demiş Pâdişah'a. O vakit daha asker şehrin içine alınmamış, çadırlarda duruyorlar, havada biraz geceleri soğuk oluyor. Mayıs gecesi. Gece çayır soğukları filan yapar. "Birkaç güzel kız bulun" demiş, "askerin arasına ufak tefek satıyoruz diye gönderin, islâm askerinin arasına. Onlardan ne muamele görecekler, gelsinler anlatsınlar, ben de size nasıl feth ettiğimi anlatayım İstanbul'u". Gâyetle güzel kızlar bulmuşlar, Rum kızları, işveli, cilveli böyle, birkaç tâne göndermişler islâm askerinin arasına. Ve gece orada kalmış kızlar, karanlık olmuş kalmışlar. Demişler ki, "Ey gâzîler, siz gâzîsiniz bizim iffetimizi, ırzımızı koruyun". Asker almış. Bir tânesi yaşlı bir adamın çadırına düşmüş. O yaşlı asker, başından sarığını çıkarmış, ikiye ayırmış böyle, çadırının ortasından perde yapmış, demiş, "Evlâdım, orada sen yat" demiş, kendisi namaza durmuş. Namaz kılmış, yatmış uyumuş filan. Şimdi kız bakıyor, ne olacak diye. Çünkü vazîfeli gitmişler oraya. İkinci, bir genç askerin çadırına düşmüş, diğeri. Tüvânâ, aslan gibi böyle. Yani nefis-i emmâresi

ejderhâ gibi olanlardan filan. Çocuk ateş yakmış getirmiş ortaya. İkide birde ateşe elini sokuyor ve çekiyor elini. Elini ateşe sokuyor ve çekiyor. Elini ateşe sokuyor ve çekiyor. Sabaha kadar böyle elini yakmış ateşde. Sonra kız sabahleyin gitmiş. Demişler, "Ne oldu?". Biri demiş ki, "Ben yaşlı bir askerin yanına düşdüm". Yaşlı askerler var o devirde. Dervîşler var. Yeniçeri Ocağında ihtiyarlamış, gazâda beli bükülmüş, saçı ağarmış gâzîler var. Her harbdan döndüklerinde ağlıyorlar. "Niye bize rütbe-i şehâdet nasîb olmadı" diye. Dönüşlerinde ağlıyorlarmış. Annelerimiz de öyleymiş. "Oğlum büyüsün kâfirle gazâ etsin şehîd olsun, ben şehîd annesi olayım" diye ninnisini çağırırmış. Demiş, "Bir ihtiyar askerin çadırında kaldım". Yani dinç bir adam, ihtiyar diye kendini toplayamaz değil. Orta yaşlı dinç bir adam. "O namaz kıldı, sarığını bozdu başından, kavuğunu ortaya gerdi, namaz filan kıldı orada, ibâdet etdi, yatdı. Ben de öbür tarafa yatdım. Sabaha kadar bakdım bana ne el sürdü, ne yan bakdı, arkasını döndü yatdı" demiş kız. Ve bu ifâde Sultân'ın huzûrunda oluyor. Genç askere gelince. "O nefer, genç adam ikide birde ateşe elini sokuyor. Namazını kıldı, sonra oturdu ateşin başına, ikide birde elini sokuyor, gene elini sokuyor, yatıyor yatağa kalkıyor gene elini ateşe sokuyor. Sabahı böyle yaptık". "Sizi hiç ellememi mi?". "Hiç böyle el sürmek değil, bakmadılar bile bizim yüzümüze" dediler. Fâtih döndü, "İşte bu askerle alındı İstanbul" dedi. "Bu askerle alındı" dedi.

Neden? Hepsinin kalbine Allah korkusundan bir atom koymuşlar âbâ u ecdâdının. Sebeb-i illeti bu. Bu atom, ittikâ atomu var ya, o kalbe girdi mi, takvâ atomu, Allah korkusu, muhabbet de oradan neş'et eder, Allah'a kurbiyyet de oradan neş'et eder. Allah bir kula tecellî ederse, onu evvelâ müttakîler zümresine alır. "Allah beni seviyor mu sevmiyor mu?" diye düşünecek olursan, yaptığın işe bak. Yaptığın işe bak.

Geçirdiğin günler, geçmiş olduğun günler, bugüne kadar geldin. Bak, defter-i a'mâlini karışdır bakalım, manevî defterlerini. Bugüne kadar Allah'a ne yararlı iş yaptın? Dîne ne hizmet etdin? İnsanlığa ne hizmetin var? Beşeriyete ne menfaat gösterdin? Ne gibi zararlar yaptın?

Bir var ki, kullar senin günahına vâkıf oldular, onda birine, yüzde birine, binde birine. Allah hepsine vâkıf. O görüyor, O biliyor. Çünkü Habîr O, Basîr O, Muhîr O. Sana senden yakın, bana benden yakın O. Kim O? Allah Celle Celâluhû Hazretleri. O bizi vâr etdi, yok edecek, sonra gene diriltecek, sonra gene öldürecek, sonra gene diriltecek, huzûruna alacak, bu kısa hayâtın hesâbını bizden soracak. "حَاسِبُوا أَنْفُسَكُمْ قَبْلَ أَنْ تُحَاسَبُوا" hâsibû enfüseküm kable en tuhâsebû". Allah seni muhâsebe etmeden sen kendini muhâsebe et. Titreyeceksin o vakit. Defterlerini karışdırıver böyle.

Vakit dar olduğu için kesiyorum dersi.

Yâ Rabbi, biz nefsimize zebûn olduk. Senin tevîkin refîk olmazsa, hiç kimse nefsine galebe çalamaz yâ Rabbi. Tefvîkini refîk et. Nigâh-ı iltifât-ı Muhammediyyene nâil kıl. Peygamberimiz'in rahmet ve şefkat ve sevgisine bizleri lâıyık kıl. Memleketimize selâmet, sulh u sükûn ihsân u inâyet buyur. Şekâvetlerimizi, habîbin Muhammed hürmetine saâdete kalb eyle. Ahlâk-ı zemîmelerimizi ahlâk-ı Kurâniyyeye tahvîl ü tebdîl eyle.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sıratın müstakîm.

Zulümden ve Kul Hakkından Kaçınmak 2 Ocak 1981 (25 Safer 1401)

Kâllallahu Teâla fî Kitâbihi'l-Azîz

Eûzübillahimineşşeytânirracîm

Bismillahirrahmânirrahîm

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَلْتَنْظُرْ نَفْسٌ مَّا قَدَّمَتْ لِغَدٍ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ ٢٤١

Sadakallahü'l-Azîm

Ey âşık-ı sâdıklar! Ey Rabbü'l-âlemîn'i dilleriyle tevhîd eden, gönülleriyle Allah'ı seven ve Hakk'a inanan ve O'nun sevdiği Muhammed aleyhissalâtü vesselâmı herşeyinden ziyâde severek îmânını kemâle erdiren, Hakk'ın cennetine tâlib, rızâsına râgıb, cemâline âşık olanlar!

Bu sûre-i celîle, Sûre-i Haşr'dır. Bunun sonunda üç âyet-i kerîme vardır ki, bunu ezberlemeniz lâzımdır ve sabahda ve akşamda okumak herhalde bizlerin menfaati iktizâsıdır. Çünkü Resûl aleyhissalâtü vesselâm, bu sûre-i celîlenin sonunu, akşam namazından sonra ve sabah namazından sonra okurlar idi. Bir kimse akşam namazından sonra bu sûre-i celîlenin sonunu okusa, sabaha kadar o kimseye ölüm erişse, îmânlı göçmesi muhakkaktır. Gene sabahleyin okusa, akşama kadar kendisine ecel erişse, mutlakâ îmânlı göçer. İstanbul'da câmilerde, sabah namazından sonra, ekseri bütün camilerde okurlar. ²⁴² هُوَ اللَّهُ الَّذِي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ عَالِمُ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ هُوَ الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ ilâ ahirih. Fakat akşam namazında okumuyorlar nedense, âdet edinmemişler burada. Fakat Resûlullah sallallahu aleyhi vesellem, bu "hüvallahüllezî"yi yani Sûre-i Haşr'ın sonunu, "hüvallahüllezî lâilâheillâ hü"dan aşağısını, akşam namazından sonra ve sabah namazından sonra okurlar idi. Buna râgıb ol, buna dâim ol, yani devâm et, oku. Resûl'ün yaptığı işleri yap ki, felâha ve saadete eresin. İşte faydasını da söyledim sana. Bu saydığım da, menfaatlerinden bir tânesidir. Yüz bin menfaatden birini söyledik. Artık Cenâb-ı Hakk, senin istidâdına göre, senin Allah'a karşı kulluğuna, Peygamber'e karşı ümmetliğine göre, senin istidâdına göre sana bu sûre-i celîlenin ecriyle seni me'cûr edecek, seni makâm-ı ulyâya yükseltecektir. Senin aşkına, senin şevkine, senin zühdüne, senin abdiyyetine bağlıdır.

Ağzını tathîr et. Mideni tathîr et yani temizle. Tathîrât, îmânın yarısıdır. Bundan maksadımız,

²⁴¹ Sure-i Haşr 18

²⁴² Sure-i Haşr 22

haram yeme, haram çiğneme, ağzını kötü işlere kullanma. Gıybetdi, laf götürüp getirmekdi, cemiyeti dağıtmakdı, yalan söylemekdi, hatır yıkmakdı, gönül yıkmakdı, yüze karşı konuşarak insanın kalbini kırdığı gibi arkasından konuşarak onun kalbini kırmakdı, bunları terk eyle. Ağzını tathîr et, zikrullah ile ve Kurân ile ağzını süsle. Yakın bir zamanda bu süslemenin mükâfâtını göreceksin. Seni ve beni karanlık bir kabre koyacaklar, o kabrin karanlığına Kurân'ın nûru kâfîdir, tevhîdin nûru kâfîdir, zikrullah kâfîdir. Zikrullah olmayınca insan kabirde karanlıkda olur. Mahşerde gene karanlıkda olur.

Mideni tathîr et, helâl lokma ye, Allah'ın helâl dediklerinden ye. Helâldan kazan, helâla sarf et. Domuz eti yemeyen, şarap içmeyen bir adam, haramdan kazansa, haramdan yese aynı günahlara sâhib olur. İsteddiği kadar kıvırcık etinin sağ kolunu yesin. Mâdem ki arada insan hakkı vardır, aynı günaha sâhib olur. Onun için amân kul hakkından kaçınınız, kâfir hakkından kaçınınız, Allah'dan korkarak bunlara el sürmeyiniz. Hayvan hakkından kaçınınız. Kendinizi bunlardan vikâye edin ve kurtarınız.

Kimden aldınsa, aldığını götür ver, veremezsen git ifâde-i merâm et, söyle, itiraf-ı zünûb et, "ödeyeceğim" de. Hem de isimle söyleyeceksin, yutdurmaca değil. Zamanımızda yutdurmaca yapıyorlar. "Hakkını bana helâl et". Niye hakkımı sana helâl edeyim, neymiş bakayım sebebi? Onu söyleyeceksin. "Vaktiyle ben senin paranı almışdım, vermemişdim, borç almışdım vermemiştim, çalmışdım, etmişdim, bunu bana helâl ediyor musun, yâhud ödeyeyim mi?" diyeceksin. Ödemek lâzım zâten. Zâten ödemezsen zillate düşersin. Müminler azîzdir. Mümin mümine karşı zilletli olabilir ammâ mümin azîzdir. Allah'ın izzetiyle, Resûlullah'ın izzetiyle azîz olmuştur. Allah bizi bu izzetden ayırmasın. Her kim ki Hazret-i Allah'dan, Hazret-i Muhammed'den ayrıldı, o adam zelîl oldu. Aynen isminle söyleyeceksin böyle, "Ben senin hakkına böyle tecâvüz etmişdim" diye. Vurdunsa eğer, vurdunsa, yanağını uzatacaksın, sen de bana bir tâne vur diyeceksin.

Hani biliyorsun ya işitdin, söyledik, duymuşsundur. Allah Resûlü dedi ki "Benden sonra nebî gelseydi, peygamber gelseydi, Ömer ibn Hattâb gelirdi" dedi. "Ama ben son peygamberim, benden sonra peygamber gelmez, hâteme'n-nebiyyîn benim". İşte bu Ömer ibn Hattâb, radiyallahu anh...

Bunlar da, on kişi bunlar, Aşere-i Mübeşşere'den, yani dünyâda tebşîr olunmuş, beşâret verilmiş, "ne yaparsanız yapın, cennete gireceksiniz" diye. Cennetin miftâhlarını dünyâ yüzünde Allah vermiş ellerine. Bunlar on kişi. Ebûbekir, Ömer, Osman, Ali, Saad, Saîd, Abdurrahman ibn Avf, Übeyy ibn Cerrah, Talha ve Zübeyr, rıdvânullahi teâlâ aleyhim ecmaîn. "Ne yaparsanız yapın, cennetliksiniz" diyor Cenâb-ı Hakk. Cennet için ellerine berat verilmiş bunların.

İşte bu Hazret-i Ömer, birgün kölesine sormuş, "Sana bi gayrı hak vurdum mu?" diye. "Vurmadın yâ Ömer ama kulağımı çekdin" demiş. "Kuvvetlice kulağımı çekdin" demiş. "Bi-gayrı hak mıydı?", "Evet bi gayrı hakdı" demiş. Önüne oturmuş, "Sen de benim kulağımı çek" demiş. Emîrül-müminîn bu! "Ama dikkat et, benim çektiğimden ziyâde çekme, zâlim olursun, benim çektiğim kadar çek" demiş. Çünkü zulm ile adl arasında kıl kadar bir fark vardır. Kaydı mı, zulme gider. Allah muhâfaza buyursun.

Allah zâlimlere yardımcı değildir. Allah'ın en büyük düşmanı zâlimlerdir. Beşeriyeti, insâniyeti inleyenler. Zulüm gören velev ki kâfir ola. Hristiyan ola, yahudi ola, lâ-dînî ola, kâfir ola. Zulüm gördü mü, o kâfir ile Allah arasında perde yoktur. Onun âh u enîni Hakk'a arz olunur. Zâlim de mümin olsa, müslüman olsa, Allah intikâmını ondan alır.

Gelmişken söyleyiverelim de öyle geçelim. Kulağınızda kalsın, unutmayınız. İyi dinle, kulağını benden yana ver. Buraya geldin, bir şey öğren öyle git. Geldin, oturdun kalkdın, gitdin, böyle olmasın iş. Kendini ver Allah'a.

"Yevm-i kıyâmetde iki kimsenin hasmıyım". Kim diyor bunu? Allah'ın Resûlü, on sekiz bin âleme rahmet olan Hazret-i Peygamber sallallahu aleyhi vesellem. "İki kimsenin hasmıyım. Bir tânesi bi gayrı hak karısına, âilesine eziyet cefâ eden. Bi gayrı hak. İkinci gayr-i müslime bi gayrı hak eziyet eden. Onların hakkını ben ondan soracağım" diyor Cenâb-ı Peygamber sallallahu aleyhi vesellem.

Onun için babalarımız vaktiyle bak, dikkat buyurursanız, gayr-i müslimlere reâyâ tabir ederlerdi. Reâyâ ne demek? Hakkına riâyet edilen. Bir mümin, bir müminin hakkını gasb etse, yevm-i kıyâmetde bunun çâresi vardır. Çalan adamın ibâdetini alırlar, çalınana verirler. Yokmuş ibâdeti, çalınanın günahını alırlar, çalana yüklerler. Bir çâresi var. Kâfirin âhiretde nasîbi yoktur. Olmayınca, müminin îmânına sarılır. Çok dikkat etmek lâzımdır.

"Efendim, beş lira". Ne beş lirası erenler. Sen neden bahsediyorsun? Bir zerreden bahsediyorum ben. Sen beş liradan, bir liradan bahsediyorsun, ben bir zerreden. Çünkü Cenâb-ı Hakk Kitâb-ı Kerîm'inde ²⁴³ فَمَنْ يَعْمَلْ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ خَيْرًا يَرَهُ * وَمَنْ يَعْمَلْ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ شَرًّا يَرَهُ " buyuruyor. İster zerre kadar hayır, ister zerre kadar şer. Yani hayırdan murâd, güzel amel demek, şerden murâd, çirkin amel demek. Yapan yapığının cezâsını, mükâfâtını görecekler. Hayır yapıysan mükâfâtını, şer yapıysan cezânı göreceklerin. Kurtuluş yok.

Her a'zâyâ sorulur, ağızına sorulmaz. Esteîzübillah. Bak istersen tercümelere filan. Kurân'ı tercümeden öğrenemezsin ama söyleyeyim sana yerini. Sûre-i Yâsîn'de. ²⁴⁴ الْيَوْمَ نَخْتِمُ عَلَى أَفْوَاهِهِمْ وَتُكَلِّمُنَا أَيْدِيهِمْ وَتَشْهَدُ أَرْجُلُهُمْ بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ. Manâsı, denizden bir katre, şemsden bir zerre, "Biz kıyâmet gününde ağızları mühürleriz, elleri konuşdururuz, ayakları şahid tutarız, yapıklarınızdan" diyor Hazret-i Allah. Tercümeye bakıver.

Gene bütün a'zâ ve cevârih, senin aleyhine şehâdet eder, benim aleyhime şehâdet eder. Yâhud iyiliğime şehâdet eder. Şu oturduğun yer, senin aleyhine yâhud lehine şehâdet edecek, bulunduğu yer, bulunduğu mevki, ticâret ettiğin ticârethânen, hânen, evin, dolaşdığın yollar. Taşlar üzerine cünüb basdınsa, taşlar, senin aleyhinde şehâdet edecekler, "Üzerime cenâbet basdı yâ Rabbi" diye.

Sana bana göre cünüblük, eşiyile temas, yâhud rüyâsının azmasıyla, cünüblük iktizâ eder insana. Makâmı değil, başka türlü söyleyemem ama siz anlıyorsunuz. Yâhud başka yönleriyle. Bu senin benim için olan cünüblük. Allah'ı unutan da cünüb olur. Ondan haberin var mı? Bir müminin her nefesi, son nefesidir. Her nefesinde Allah'ı zikredeceksin.

²⁴³ Sure-i Zilzâl 7-8

²⁴⁴ Sure-i Yâsîn 65

Unutmayacaksın bunu! Her nefesin son nefesindir, alırsız vermeyebiliriz, veremeyebiliriz, gelip geçiciyiz erenler.

"İki kimsenin hasmıyım" diyor Peygamber, işte az evvel söylediğim gibi. Allah'dan korkmayacak mısınız? Bak başda okuduğum âyet bunu söylüyor. ²⁴⁵"يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ".

En büyük emânetullah nedir, hediyeullah nedir, vedîatullah nedir bakayım? Soruyorum sizlere! Bize verilen, bahşolunan, en büyük emânetullah, Allah'ın ihsânı, vedîatullah, hediyeullah, Allah'ın hediyesi, vedîası nedir bilir misin? Îmân! Ne îmânı? Habîb-i Hudâ, Şefî-i Rûz-i Cezâ, Hazret-i Muhammed aleyhissalâtü vesselâm Efendimiz Hazretleri'nin taraf-ı ilâhîden inanmaya dâir getirmiş olduğu maddeleri lisân ile ikrâr, kalb ile tasdîk, efâl ile izhârdır. Îmân, bu. Amel, îmandan cüz müdür, değil midir? Ulemâ-yı benâm hazerâtı birbirleriyle münâzara yapmışlar, filan filan. Davâ bu. Sana hemen topladım, bir komprime olarak verdim. Kalb ile tasdîk, lisân ile ikrâr, efâl ile izhâr. Mümin misin? Hani alâmetin nedir? Soruyorum müminlik alâmetin ne? "Sünnetliyim". Yahudi de sünnetli. Nedir ne, îmânın alâmeti nedir? Salât diyor Cenâb-ı Peygamber sallallahu aleyhi vesellem. İnsanlığın en ekmeli, kâinât böyle bir şey görmemiş, bir daha görmeyecek. Çünkü kâinâtın bidâyeti o, nihâyeti gene Hazret-i Muhammed Mustafâ. Anla bak Cenâb-ı Hakk'ın indindeki kıymetini. Anlayalım.

Efendimiz, birgün istikbâl kendisine gösterilmiş, ümmetinin başına gelecek felâketleri görüyor ve ağlıyormuş. Allah, Cibrîl-i Emîn'i gönderdi Hazret-i Muhammed Mustafâ'ya, sallallahu aleyhi vesellem. Koca melek, Resûlullah'ın emirberidir. Cebrâil aleyhisselâm, koca bir melek. Hattâ Fahr-ı Risâlet, Hıra Dağından dönüşde onu melek şekliyle gördü, vücûdunun büyüklüğü şark ile garbı kapamıştı. Allah, Cebrâil aleyhisselâmı melâike şekliyle de peygamberine gösterdi. Bu melek, Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem'in emirberi ve her seferinde Cenâb-ı Hakk'ın Cibrîl-i Emîn'e tenbîhâtı bu : "Edeble Habîbim Muhammedin yanına var". Sallallahu aleyhi vesellem.

Müminler, âşık-ı sâdıklar, ey gönülleri tertemiz ve kalblerine îmân nakş olanlar! Öyle görüyorum çünkü karşımda sizleri. Allah'a kasem ederim ki, bir kimse Peygamber'e ismiyle seslense, sıfat-ı nebîyi söylemese, yani "Muhammed" dese de, sallallahu aleyhi vesellem ya da Resûl-i Ekrem demese, yaptığı ameller bâtil olur. Bak istersen Sûre-i Hucurât'ın tefsîrine, tercümesine. Yerini de söyleyeyim sana. "Habîbime birbirinizi çağırır gibi çağırmayın!" diyor Hazret-i Allah. "Birbirinizi çağırır gibi çağırmayınız Habîbim Muhammed'e, amellerinizi habt ederim" diyor. "Bâtil olur amelleriniz" diyor. Cibrîl-i Emîn her seferinde, edeble Peygamber'in yanına varıyor. Bu da tazîm için, Peygamber'e tazîmi bize öğretmek için. Cebrâil aleyhisselâm, Peygamber'e tazîmi bilir, bize öğretmek için, Resûlullah'ın kadr u kıymetini anlayalım, bilelim diye.

Ey Muhammedî! Ey Resûlullah'ı seven kişi! Peygamber'i seviyorum diyorsun ya, vallâhi billâhi kabirde ilk soru O'ndan olacaktır. Gösterecekler, "Bu zâtı nasıl biliyorsun, kimdir bu?" diye evvelâ o sorulacak. Münkereynin sorusundan başka, evvelâ Resûlullah Efendimiz sorulacak. "Bu kimdir? Bu kimdir?" diyecekler. Artık öyle sezdik kitaplardan. Resmini mi

²⁴⁵ Sure-i Haşr 18

gösterecekler, yoksa Peygamber'in cismi mi zâhir olacak, "O'nun hakkındaki malûmâtın nedir?" diyecekler. Evvelâ soru bu. Pâdişah olsun, kral olsun, emîr olsun, ne olursa olsun, O'nun hakkında malûmât veremedi mi, hüsrândadır hüsrânda! Yandı! Ne kasa, ne kese, ne rûtbe, ne pâdişahlık, hiçbir şey değil, hepsi mahvoldu. Yüz tâne fakülte okumuş, hepsinin diploması kabrin dışında kalmış. Zâten musallâyâ koyar koymaz söylüyorlar bunu, musallâyâ koyar koymaz. Yani er kişi, hâtun kişi diye. Filanca bey, filanca pâdişah demiyorlar, filanca hoca, filanca hacı da demiyorlar. Adam olmaya bakalım. Adam olmaya çalışalım. Zâhirimiz adam, terziye üç beş yüz lira verdik, güzel bir adam olduk, bizi adam yaptı elbiseyle. Berber de öyle, elli altmış kağıt verdik, tıraş olduk adama benzedik ama iç tarafı nasıl acaba?

"Bu zât kimdir?" diyecekler. Âşık-ı sâdık olanlar, Resûl'ün aşkıyla yananlar, "Nasıl tanımayız, rahmeten-lil-âlemîn" diyecekler. "Biliyorduk cevap vereceğini ama âdetullah böyle" diyecekler. Sünnetullah böyle, âdetullah böyledir. Yani karşıdaki memur seni tanısa, hattâ akrabân olsa, sana sorduğu vakit, "Annenin ismi ne?", "Babanın ismi ne?" diye sorar. "Yâhu biliyorsun, ne soruyorsun?" diyemezsin. Çünkü hükûmetin emri böyledir. Allah devletinin, Allah hükûmetinin kâideleri de bu. "Bu zâtı nasıl biliyorsunuz, bu zât-ı akdesi?". Kudsî zâtı, mukaddes zâtı.

Hangi peygamberin hayâtına Allah kasem etmiştir? Soruyorum sana! "Habîbim Ahmed senin hayâtına yemîn olsun ki" diyor Cenâb-ı Hakk. Allah yâhû! Abdullah değil. Semâvâtın ve ardın Rabbi Allah Celle Celâluhû Hazretleri. "Ömrüne kasem olsun, hayâtına kasem olsun Habîbim Muhammedim, bu böyledir" diyor. Gene "ve'd-duhâ ve'l-leyli izâ secâ"da, yüzünün güzelliği ve saçının siyahlığına Allah kasem ediyor Habîbi Muhammedinin. Kendi nûrundan yaratmış, yemîn ediyor ona.

Münâfıklar, "O'na peygamber diyorlardı, biz de dedik ama lisânen söyledik, kalbden inanmadık" diyecekler. Kâfirler, "Biz hiç tanımıyoruz" diyecekler. ²⁴⁶ وَأَمَّا تَرَأَوْا الْيَوْمَ أَئِنَّهَا الْمُجْرِمُونَ. ayrılın bakalım mücrimler! Orada ayrılacak iş. Bunu dünyâ yüzünde de bazı ahvâl gösterebilir. Âhirette ne olarsa, dünyâda bir misâli vardır.

Allah, Cibrîl-i Emîn'e "Habîbim'e git, edeble var" buyurdu. Gitdi Cebrâil aleyhisselâm. Geldi. "Üzüntün nedir Yâ Resûlallah?". "Allah'ım biliyor. Bir zaman gelir ki, ümmetim için dînîne sâhib olmak, iffet, ırz ve nâmûsuna sâhib olmak, evlâd u iyâline sâhib olmak, hısım akrabâyâ sâhib olmak, mukaddesâtına sâhib olmak, avuç içerisine ateşi koymak gibi olacak". Bırakırsan, gitdi. Tutarsan, elin yanıyor çünkü ateşi avuçluyorsun. "Onları görüyorum yâ Cebrâil, o günleri. Sonra daha ilerisi var. Mahşer gününün şiddet ve dehşetini Kurân haber veriyor. Mi'râcda Allah bana bunların hepsini gösterdi. Ümmetimin hâli nice olacak? Rabbim biliyor kalbimi. Mâdem sordu, söyle, ümmetim de işitsin. Ümmetimi nâra koyarsa, onlarla nâra gireceğim, ümmetimi cennete koyarsa, onlarla cennete gireceğim".

Ümmet olmaya çalış ve Hazret-i Peygamber'e ümmetlikte dâim ve kâim ol. Eğer kalbinde muhabbet-i Muhammediye yoksa helâk oldun demektir. Allah'ı sev, O'nun Resûlünü sev, zarar etmeyeceksin, kaybetmeyeceksin.

²⁴⁶ Sure-i Yâsîn 59

Hakk Sübhânehû ve Teâlâ buyurdu ki, "Git söyle Habîbim'e, Habîbim nâra girse cehennem söner. Zât-ı ulûhiyyetime kasem ederim ki, O'nun ümmeti cennete girmeyince, başka peygamberlerin ümmetini cennete sokmayacağım. Habîbim Muhammed cennete girmeyince, hiçbir nebî cennete giremez. Haber ver".

Öyle bir peygambere sâhibiz, mâlikiz. Bir nigâh-ı iltifâtıyla nazar etsin, izzetimiz âlî olacak fakat kadr u kıymetini bilmiyoruz. Geçiyoruz.

Allah'ın en büyük vedîası, hediyesi, îmândır. Rabbimize îmân, O'nun Habîbi Muhammedine îmândır ve muhabbetdir, muhabbetdir.

*Muhabbetden Muhammed oldu hâsıl
Muhammedsiz muhabbetden ne hâsıl*

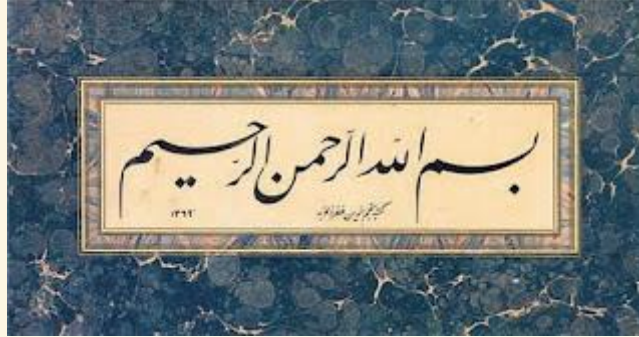
Bir veliyyullah, bir zâta eliyle böyle işâret etmiş de, o zât, "Efendi, benim ismimi bilmiyor musun, beni niye böyle çağırıyorsun" demiş. "İsmin Muhammed", sallallahu aleyhi vesellem, "Korkarım ki sana Muhammed diye seslenirsem sonra ötekini incitirim, Efendimiz'i. Onun için elimle işâret etdim" buyurmuşlar. Mühim, çok mühim! Yarın yevm-i kıyâmetde Cenâb-ı Hakk'ın nidâsı ve sadâsı ve daveti vardır, "Habîbimin ismiyle müsemmâ olanlar, o isimler hürmetine cennetime girsin" diye. Mustafâlar, Muhammedler, Ahmedler, Mahmûdlar, Hâmidler.

Allah bizi dîn-i islâmda sâbit-kadem eylesin. Korkma! Hakk'dan kork! Başımдан dîn-i islâmı alırsa, başımдан tâc-ı îmânı kaldırırsa, beni kapısından kovarsa, Resûlullah beni ümmetliğine kabûl etmezse diye kork, Hakk'dan kork, titresin yüreğin.

Ey mümin! İttekullah! Eğer Resûlullah, kasem ediyorum Hakk'a, "benim ümmetim" derse, hiç korkma, kurtardın, her şey bitdi. Hattâ bir veliyyullah, kabre girmiş de, melekler gelmişler, "Ne getirdin?" demişler. "Ey kötü ihtiyar, günahda saçını sakalını ağırtan ne getirdin?". "Burası Allah Muhammed kapısı, buraya ne getirdin diye sorulmaz, ne istiyorsun diye sorulur" demiş. "Burası bâb-ı mürüvvetdir" demiş. Melekler, "Doğru söyledin" demişler. Cenâb-ı Hakk demiş ki, "O'na bir şey sormayın, cennetime aldım onu" demiş. Bunu söyleyebiliyor musun? Kim ki Muhammed sallallahu aleyhi veselleme ümmettir, bunu söyleyebilir. Müjde ve kutlu olsun! Hakk'dan en büyük korkumuz şu olsun. İmânsız ölmekden, imânsız göçmekden ve Allah'a isyândan korkalım ki başımızdan tâc-ı îmân gider.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

Besmelenin Fazîleti Bereketi ve Esrârı 9 Ocak 1981 (3 Rebûlevvel 1401)

Kâllallahu Teâla fî Kitâbihi'l-Azîz

Eûzübillahimineşşeytânirracîm

Bismillahirrahmânirrahîm

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَلْتَنْتَظِرْ نَفْسٌ مَّا قَدَّمَتْ لِغَدٍ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ²⁴⁷

Sadakallahü'l-Azîm

Dilleriyle Cenâb-ı Hakk'ı tevhîd eden, gönülleriyle Hakk'ın varlığını ve birliğini tasdîk eyleyen ve Allah'a bağlı, Allahu Teâlâ Hazretlerini seven ve rızâsına müştâk olan, ve O'nun Habîbi Ahmed, Hamîd, Hâmid, Mustafâ, Müctebâ, Mahmûd, Ahmed, Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâmın risâletini tasdîk eyleyen ve Resûlullah'ı ve Resûl-i Ekrem'i ve rahmeten-lil-âlemîn'i her şeyinden ziyâde severek îmânını kemâle erdiren, Hakk'ın cennetine tâlib, rızâsına râgıb, cemâline müştâk olanlar!

Okuduğum âyet-i celîle, Sûre-i Haşır'dadır. Sûre-i Haşır ise Kurân-ı Kerîm'den bir sûredir. Kurân-ı Kerîm'in azîz sûrelerinden bir azîz sûredir. Kurân-ı Kerîm'in mübârek sûrelerinden bir mübârek sûredir.

İncil yani tahrîf olmayan İncil ve Tevrat yani tahrîf olmayan Tevrat, Zebur yani tahrîf olmayan Zebur, cümlesi, Kur'ân-ı Kerîm'de cem olmuş ve Kurân-ı Kerîm'in bir sûre-i celîlesinde mecz olmuştur. Bu da Sûre-i Fâtiha'dır. Sûre-i Fâtiha'nın manâsı da "Bismillâhirrahmânirrahîm"de cem olmuştur. "Bismillâhirrahmânirrahîm"nin ma'nası da, "be"sindedir. Alt tarafını söylemeyeceğim, ehline âiddir.

Her meşrû işlerinde, meşrû iş demek, Allah'ın râzı olduğu işler demek, Besmele'siz işe başlama, Allah ismiyle başla. Her çekmiş olduğun Besmele-i Şerîfe, dört kitabı okumuşça Allah sana sevap verecektir ve onların sırrı sana keşf olacaktır. Her meşrû işlerinde.

Allah'ın râzı olduğu işlerde Besmele çekilir. Allah'ın râzı olmadığı işlerde Besmele çekilmez. Hattâ Allah'ın râzı olmadığı işlerde bir kimse Besmele çekse, dînin hâricinde kalır, îmânı elinden gider. Fuhşîyyât gibi, içki gibi. Besmele'yle içenler, dînden dışarı çıkarlar. Meşrû işlerde, Allah'ın râzı olduğu işlerde, Peygamber'in râzı olduğu işlerde Besmele çekmek

²⁴⁷ Sure-i Haşır 18

lâzımdır. Besmele çekildiği takdirde, dört kitabı okumuşcasına bu ecre mâlik olursun, bu ecir alırsın.

"Bismillâhirrahmânirrahîm", öyle bir kelime-i tayyibedir ki, semâvât ve ard bu kelimenin içerisinde sığılmış ve Cenâb-ı Hakk'ın rahmâniyyeti, rahîmiyyeti izhâr olunmuştur. Ve Besmele'deki sır da ehline malûmdur.

Her meşrû işinde Besmele çek. Bir işin başında, meşrû işin başında, bir adam Besmele çekerse, o işin nihâyeti ebter olmaz yani kurumaz, bereketli olur. Besmele'siz, Allah ismi anılmayınca, hangi işe başlarsan nihâyeti kurur, ebter olur. Hangi işe Besmele'yle başlarsan, o işin nihâyeti kurumaz, ebter olmaz, günden güne bereketi ziyâde olur.

Bereket denilince, hemen aklın maddî berekete yatmasın, manevî bereketler vardır. Gönül safâsı vardır, rûh gıdâsı vardır. İnsan maddî birçok imkânlarla mâlik olur da, kalbi sıkıntı içindedir. Îmânsız gönül, sıkılmakla mükellefdir. Ne kadar maddiyâta mâlik olursa olsun, ne kadar kuvvete sâhib olursa olsun, mâdem ki o gönül Allah'sızdır, o gönül dardır, dayıktır. O gönlün sâhibi, o kalbin sâhibi, sıkıntı içindedir.

"Bismillâhirrahmânirrahîm"de büyük feyizler, büyük esrâr vardır. Hattâ bir tânesini sana söyleyivereyim de, söyledığım sözlerin sana özü, komprimesi, özü olsun.

Sahabeden bir sahabe ile, Allah ondan râzı olsun, iki cihân güneşi, cihâna gelmemiş ve gelmeyecek bir eşi, Hazret-i Muhammed aleyhissalâtü vesselâm ile, sallallahu aleyhi vesellem...

Amân Efendiler! İsm-i Nebî'yi işitdiğiniz vakit, sakın zinhar salavâtı unutmayınız! Resûlullah'ın ismini işitip de salavâtı unutan kimse, cennetin yolunu unutmuş demektir. Ümmetin bahîli sayılır, tamahkârı sayılır. Resûl'ün senin vereceğin salavâta ihtiyâcı yoktur. Resûl'e sen bir salavât verirsen, melekler sana on salavât verirler. Allah da on salavât verir. Resûlullah'a on salavât verirsen, melekler ve Allahu Zül-Celâl ve Tekaddes Hazretleri sana yüz salavât verir yani sana yüz derece yükseltir. Seni nârdan uzaklaştırır, cehennemden uzaklaştırır. Felâketlerden, musîbetlerden seni uzak kılar. Felâketlerle, musîbetlerle senin arana perde yapar.

Sahabelerin hepsi kudsî ve mukaddesdir. Resûlullah'ın mâdem ki nazarına uğramışlardır, Peygamberimiz sallallahu aleyhi vesellem mübârek nazarına uğramışlardır, Peygamber onlara bakmıştır, Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem. O'nun bakdığı yeri Allah yakmaz. Sahabeler kudsî ve mübârekdir. Kısım kısımdır, sınıf sınıftır.

"Beraber gidiyorduk" diyor, "bir kabrin önüne vardık, o kabrin önünde, Fahr-ı Risâlet sallallahu aleyhi vesellem uzun uzun ağladı, hattâ mübârek gözlerinden yaşlar inci tânesi gibi mübârek sakalları üzerinde düştü ve göğsüne döküldü. Sonra ben sokuldum yanına, dedim, 'Yâ Resûlallah, size bir âyet mi nâzil oldu, bunun şiddetiyle mi ağlıyorsunuz? Bükânızın, ağlamanızın sebebi nedir?' diye sordum". Ki Allah ondan râzı olsun, sormuş, bize öğretiyor şimdi, sormasaydı öğrenemeyecektik. O sahabe diyor ki, "Cenâb-ı Peygamber bana döndü dedi ki, 'Bu kabirde yatan zât, azâb görmekte' dedi".

Efendiler! Kabir azâbı hakdır ve gerçektir. Bu size hikâyeye gibi gelmesin. Yakın bir zamanda bu geçitden biz de geçeceğiz. Üç şey kabir azâbını iktizâ etdirir, kaçın ondan, sakın! Üç şeye riâyet etmeyen, kabir azâbına müstehak olur. Birisi, pislikden kaçınmayan. Yani idrardan ve kazûratdan kaçınmayan kişiler. Zâhir kısmı bu. Dikkat etmiyor, üstüne damlatıyor, üstüne sıçratıyor filan. Fakat bunun da bir yönü vardır. Burası yeri değil ama, söylemek mecbûriyeti hâsıl oluyor. Bazı müslümanları görüyoruz, edeb yerlerini câminin avlusunda, şadırvanın yanında çıkarıyor, yıkamak için. İslâm'da "el-hayâu mine'l-îmân"dır. Hayâ îmandan bir şubedir, belki yarısıdır îmânın. Bu temizliği gizli yapmak lâzımdır. Kuldan utanmayan Allah'dan utanmaz, hayâ etmez. Utanmak lâzımdır. Tahâret yapacaksın, gizli yapacaksın, bunu göstermeyeceksin ortalarda böyle. Belki sizler de şâhid oldunuz benim söylediklerime. Bu doğru bir şey değildir, gizli yerde yapmak lâzımdır. Hayâya çok dikkat etmek lâzım. Hayâsız adamın îmânı yokdur. Hayâsız adamın îmânı gider, yokdur. Geçiyoruz.

Birisi idrardan kaçınmamak, üstüne sıçratmak, idrarı kilotuna akıtmak, yâhud kazûratını iyi temizlememek. Burası yeri değil, bu fıkıh dersidir fakat sırası geldi, söylemek mecbûriyeti hâsıl oluyor.

İkincisi, anaya babaya âk olmak, âsî olmak, onların hakkını yerine getirmemek, onlara itâat etmemek, onlara ihsânda bulunmamak, onlara galîz galîz sözlerle cevap vermek. Meselâ bir kimse ebeveynine yani anasının babasının sağlığına yetişip de seslendiği vakit, ona "Ne var!" dese o adam azâba müstehak olur. Babasına babacığım, annesine anacığım diye titreyecek üzerine. Allah Celle Celâluhû Hazretleri Kurân'da diyor ki, فَلَا تَقُلْ لَهُمَا أَفْتُ وَلَا تَنْهَزْهُمَا وَقُلْ لَهُمَا قَوْلًا كَرِيمًا²⁴⁸, yani "sizler ananıza babanıza üf, üf be, üf demeyiniz" diyor Cenâb-ı Allah. Bundan dolayı azâba müstehak olursunuz diyor. Esedullahi'l-Gâlib Alî İbn Ebî Tâlib Sâkî-i Kevser İmâm-ı Ali Kerremallahu Vecheh buyuruyorlar ki, "İnsanlar arasında üf kelimesinden daha hafif bir kelime olsaydı, Allah, onunla Kurân'da zikrederdi" diyor. En hafif kelime üfdür. Üf dahi demeyiniz.

Üçüncüsü, beyne'n-nâs laf götürüp getirenler yani gammazlar. İki cemiyeti birbirine düşürmek, iki kişiyi birbirinden ayırmak.

Bu ahlâk kimde varsa, bunlar azâb-ı kabre dûçâr olurlar. Diğer bir hadîs-i şerîfde, bir fazlası var. Bu da, kızdığı vakit küfreden, sebbeden, şetmeden kimsedir. Sinle, kefle yâhud daha başka kötü sözle, sen anlıyorsun ne demek istediğimi benim, bu şekilde hasmına cevap verenlerdir. Lisânına sâhib olmayan. Bir hadîs-i şerîfde de bu ilâve edilmiş. Bu kadar söyledik. Bunlardan kaçınınız yani bu işlerden.

Cenâb-ı Fahr-ı Risâlet sallallahu aleyhi vesellem, o kabrin önünde uzun uzun ağladılar. O sahabe, Allah ondan râzî olsun, Efendimiz'e sordu, "Yâ Resûlallah, size bir âyet mi nâzil oldu, bunun şiddetiyle bükâ ediyorsunuz, ağlıyorsunuz? Bunun hikmetini bize söyleyin". İki cihân güneşi Fahr-ı Risâlet sallallahu aleyhi vesellem buyurdu, Sâhibü'l-Kurân, Sâhibü'l-Mucizât, Sâhibü'l-Mi'râc, sâhibü fe kâne kâbe kavseyni ev ednâ olan Peygamberimiz buyurdu ki, "Bu kabrin sâhibi azâb görmekte" dedi.

²⁴⁸ Sure-i İsrâ 23

İnsan maneviyyâtta biraz yücecek olursa, yani iç âleminde yükselirse, kabir azâblarını görebilir. Allah kullarına gösterir. Yani kerâmete eren zevâtın birinci mertebesi, kabrin ahvâline vâkıf olmaktır. Âhir mertebesi, kalblere vâkıf olmaktır. Yani kalbi okur, kalb okur. Yani insanın vücûdu bir orman gibiyse, bir veliyyullahın durumu bir aslan gibidir. Nasıl o aslan o ormanda kahramanca dolaşırsa, nazarıyla hemen görür. Onunla da bitmez. Cenâb-ı Hakk ona ikrâm eder, seyr-i fillahda olanlar için, yücelir, yükselir, yükselir, daha yükselir, o yükseldiği makâmı söylemeye bizde lisân varmaz, söyleyemeyiz. Bize müsâade edilmez. Ne kalem yazabilir, ne kelimeyle ifâde edilir. Bir lezzetdir, taddır, zevkdir, tadan bilir. Geçiyoruz, bu kadar. Yalnız çok ağırdır. Çünkü Cenâb-ı Fahr-ı Risâlet gene buyurmuşlar ki, "Benim gördüğümü siz görseydiniz, benim bildiğimi siz bilseydiniz, gülmezdiniz, gülemezdiniz" diyor Cenâb-ı Peygamber. "Gülemezdiniz, yataklar üzerinde eşlerinizin yanına sokulup erkeklik vazîfesini yapamazdınız" diyor. Bırak zevkini. "Benim gördüğümü görseydiniz, benim bildiğimi bilseydiniz". Onun için bazı şeylerin görülmemesi, bilinmemesi insanlar hakkında hayırlı olabilir. Herkes tahammül edemez, kaldıramaz, bakarsın meczûb oluverir sonra. Allah muhâfaza etsin.

İnsan meczûb olmamalı, câzib olmalıdır. Halkı irşâd etmelidir. Kimi? Evvelâ kendi âilesini. Çobansın, sürüne sâhib ol. Evlâd u ayâlin, çoluğun çocuğun, evinde hânende bulunanlar. Geçiyoruz.

Bilmem anlatabiliyor muyum? Allah sözlerimizin tesirini halk eyleye. Allah bize söylesin, size dinletsin ve anlatsın. Her ikimize de söylediklerimizle, dinlediklerimizle ihlâs ile amel etmek nasîb ü müyyesser kılsın.

O sahabe diyor ki, "Cenâb-ı Peygamber bana döndü dedi ki, 'Bu kabirde yatan zât, azâb görmekte' dedi. Sonra biz kalkdık gıtdık, gideceğimiz yere, oradan döndük geldik, aynı kabrin başında Cenâb-ı Peygamber tebessüm buyurdular, yüzleri beşûş oldu. Yani o üzüntüleri, hüznleri geçti. Zâten Cenâb-ı Peygamber, hep beşûşdu yüzleri, fakat bazı zaman hüznlenirdi, ümmetinin ahvâl ü harekâtı kendisine arz olunur. Sordum beşâşetini, buyurdu ki, 'Bu kabrin ehli, kabir azâbından kurtulmuş, kabri cennet bahçelerinden bir bahçe olmuş. 'Yâ Resûlallah, bunun sebebi ne?' dedim. 'Cibrîl bana geldi haber verdi ki, bunun okumak çağında bulunan yavrusu, yani bir yavru bırakmışdı, bir yetim bırakmışdı bu, o çocuk, okumak çağına girdi ve bugün mektebe gitdi, mektebde hocanın huzûrunda Bismillahirrahmânirrahîm'i okudu. Allahu Zül-Celâl Hazretleri, semâvatın ve ardın ve bilinen bilinmeyen âlemlerin mâlikî, hâlikî olan Allah, buyurdu ki, 'Benim Rahmân ve Rahîm ismimi okuyan çocuğun babasına ben azâb etmem. Cibrîl-i Emîn bana bu haberi verdi'. Bir daha söyleyelim. 'Bir çocuk ki, o, Bismillâhirrahmânirrahîm'i okudu, onun pederini ben azâbda bırakmam. Mâdem ki çocuğu benim Rahmân ve Rahîm ismimi okuyor, babasını azâbdan kurtarırım' dedi.

Besmele'nin fazîletinden size biraz, bir mikdar bahsettik. Yani deryâdan bir katre, şemsden bir zerre. Anlayanlara söyledik, kabûl edeceklerle söyledik, âşinâ gönüllere hitâb eyledik. Bu inceliği bilecek, bu inceliğin kadr ü kıymetini anlayacak zevâta hitâb etdim ki, sizin hepinizde bu neş'eyi bu istidâdı görmekdeyim. Besmele'siz iş yapmayınız. Zîrâ Besmele çekildi mi, dört kitabın manâsı. O kitaplardan en büyüğü, en azîmi olan Kurân-ı Mübîn'dir ki, yüz suhuf ve o üç kitap da Kurân'ın içerisinde cem olmuşdur.

O Kurân-ı Kerîm'in sûrelerinden Sûre-i Haşır'dan bahsediyoruz şimdi. Gene deryâdan bir katre, şemsden bir zerre.

Burada hitâb eden, "yâ eyyühellezîne âmenû" hitâbıyla hitâb eden, Allahu Zül-Celâl Hazretleri'dir. Bu kelâm-ı kadîmi, bu kelâm-ı azîzi, bu kelâm-ı muazzamı, Cibrîl-i Emîn vâsıtasıyla, Habîb-i Edîbi Hazret-i Muhammed'e indirmiş, sallallahu aleyhi veselleme. Dikkat buyur, bak! Müftü söylemiyor, vâiz demiyor, imâmdan bahsetmiyoruz, mahalle imâmından. Bu "Bismillahirrahmânirrahîm"i söyleyen, Hakk Teâlâ. Semâvâtı ve ardı, bilinen ve bilinmeyen âlemleri, bir "ol" emri ile halk eden ve bir "ol" emriyle yıkacak olan Hazret-i Allah. Çünkü Cenâb-ı Hakk neyi murâd ederse, ²⁴⁹ "إِذَا أَرَادَ شَيْئًا أَنْ يَقُولَ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ", "ol" der olur, "yıkıl" der yıkılır, bitdi. O'nun karşısında hiçbir şey duramaz. Ne ordular, ne kaleler, ne bütün beşer. Meleğiyle, şeytanıyla, cinnisiyle, insanıyla, müslümanıyla, kâfiriyle, hepsi bir araya cem olsalar, Hakk'a galebe çalınmaz, Allah'a galebe çalınmaz. Allah gâlib, yarattığı mahlûkât mağlûbdur, O'nun emri altındadır. Allah hâkim, bizler mahkûmuz, O'nun emri altındayız. O ne derse öyle olur. Bunu böyle bil. Ve her şeye de kâdirdir. Bir anda mahveder. Sabah azîz olan, akşam zelîl olur. Dikkat buyur! Kork Allah'dan! Bak ne söylüyorum. Lakırdı gelmesin sana, laf diye gelmesin. Sabah azîz, akşam zelîl olur. Akşam azîz idi, sabah zelîl olur. Olabilir, mümkündür. Sıhhatliydi, hasta olur. Bir ânda her şey elinden gidebilir. Aklı gider. Gözünün nûru söndürülebilir. Yani hep Allah'ın emri altındayız. Ama rahmet-i sübhâniyyesi o kadar geniş ki, bırakıyor, müsaade ediyor, yap bakalım, haydi yap yap yap, bir gün taşar bardak. Taşdığı vakit, sille iner. Hakk sillesinin sadâsı yokdur, bir vurdu mu ne devâsı olur, ne davâsı olur.

Şimdi, bu hitâb-ı izzeti yapan Cenâb-ı Hakk Celle ve Tekaddes Hazretleri. "yâ eyyühellezîne âmenû". Habîb-i Edîbine Cibrîl-i Emîn Nâmûs-i Ekber vâsıtasıyla indirmiş. O koca melek, o azîm melek, Cibrîl aleyhisselâm, Resûlullah ile Allah arasında emirber, bir memur. Peygamber'e gelmiş, sallallahu aleyhi veselleme, indirmiş Kurân-ı Mübîn'i. Levh-i Mahfûz'dan almış, Peygamber'e indirmiş. Peygamber de tebliğ etmiş. Şimdi, bu kelâmın sâhibi Allah. Yani ne müftü, ne imâm. Biz konuşulduğu vakit zannediyoruz ki, söz imâmın ya müftünün. Allah'ın kelâmı bu! Allah'ın kelâmı bu, azîz kelâmı bu! Ne bu? Kurân bu! Müminlere dermân bu! Âşıklara îmân bu! Kurân. Binâenalâzâlik, "yâ eyyühellezîne âmenû" hitâbı, Allah'ın hitâbı.

Allah kendi mümindir, kendi esmâsını bize vermiş. Sonra bizi ittikâya yani kendinden korkmaya davet etmiştir. Çünkü bilemiyoruz, bir çocuk bir paşanın kucağına verilse, kundakdaki ufak bir çocuk, paşanın kudretini bilmez ve üzerini de kirletebilir. Fakat büyüdükçe yavru, o devletin satvetini, ordunun kuvvetini, memleket muhabbetini, insanlığa hizmeti filan yavaş yavaş anlamaya başlar. Yeni îmân edenler, bilmiyorlar, çocuk mâhiyetindedirler. Onun için kalkıyor düve diye aslanın arkasına vuruyor.

Bazısı, "Ben günah yapıyorum, ne oldu yani şimdiye kadar, hiç de bir şey olmadı" diyor. Olur. Hep olmayacak derken olur. Bir şey olmuyor derken olur. İlk sigara içen kanser olsaydı,

²⁴⁹ Sure-i Yâsîn 82

kimse sigara içmezdi. İlk idrarını tutan da prostat olsaydı, kimse idrarını tutmazdı. İlk zinâ eden firengi olsaydı, kimse zinâyâ yanaşmazdı. Olmuyor diye olur iş, hâdise.

Şimdi, Cenâb-ı Hakk, bizi ittikâyâ davet ediyor, uyandırıyor bizi. Biz çocuk mâhiyetindeyiz. "İttekullah", benden korkunuz, Allah'dan korkunuz.

", "وَلْتَنْتَظِرْ نَفْسُ مَا قَدَّمَتْ لِغَدٍ" nazar et, düşün, tefekkür eyle...

Bir saat tefekkür, Hakk'ın kudretini, Allah'ın sanatını, sun'-i ilâhîyi tefekkür, yoksa şeytanlığı değil, bir saat, altmış sene nâfile ibâdetden Allah'a daha sevgilidir. Nâfile ibâdetden. Farzlar ayrı. Farzın yerini hiçbir şey tutmaz. Kulluk vazîfen bu farz, kurtaramazsın paçayı. "Ben secde etmiyorum". Sen Allah'a secde etmezsen, Allah seni kula secde etdirir sonra, kula secde edersin. Allah'a itâat etmezsen, karına itâat edersin sonra. Karını senin başına musallat eder. Kendi oğluna itâat edersin. Daha acısını söyleyeyim mi? Beslersin, büyütürsün, başına belâ eder sonra kendi evlâdını. Düşmanını belinde taşımışındır. Kork Allah'dan.

"وَلْتَنْتَظِرْ نَفْسُ مَا قَدَّمَتْ لِغَدٍ", yarınki gün için ne hazırladın?"

Yarınki gün için, yarınki gün! Yarınki gün nedir biliyor musun? Yarınki günden murâdımız, yarınki günden murâdımız ne? Ölüm, kabir, mahşer. Bunlar olacak. "Mahşer olmaz". Ölümü inkâr edemezsin ama. Mâdem ki ölüm vardır, âcizsin, arkasından bunlar gelecektir sırayla. Sen istediğin kadar inkâr et. Sen inkâr ederek azâbdan kurtulmak istiyorsun ama inkârın seni kurtarmayacaktır. Sen gel îmân et, ikrâr et, senin için daha hayırlı olacaktır.

"وَلْتَنْتَظِرْ نَفْسُ مَا قَدَّمَتْ لِغَدٍ", yarınki gün için ne hazırladın?"

Hiç tefekkürün var mı, düşündün mü, bakdın mı, etdin mi? Nedir yani yaptığın işler? "Ben gencim Efendi, acaba biraz daha otlasak sonra başlasak". Yâhu, acele et, acele et! Allah'a gel, Allah'a gel, Allah'a gel! Koş, acele et, acele et! ²⁵⁰ "وَسَارِعُوا إِلَىٰ مَغْفِرَةٍ مِّن رَّبِّكُمْ", Rabbinizin mağfiretine koşunuz. Koş, koş! Gençliğe filan bakmaz bu iş. Meyva daha olmadan çok düşer yere. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Söz benim değil, Hazret-i İsâ'nın sözüdür. Meyva daha kemâle ermeden çok düşer yere. Mahallede arkadaşlarına bir bak şöyle. Hiç sessiz götürürler. Birer, ikişer, birer. Bir sadâ çıkar arkasından, bir feryâd u figân, gitdi gider, gitdi gider. Birer birer toplarlar, amel sandığına yerleştirirler. Allah'la başbaşa kalacaksın. Bu âlemde O'nu bul şimdi. Muhtaç olduğun Allah'ı bu âlemde bul ve Allah'a muhtaç olduğun kadar kulluğunu bil ve Allah'a itâatda bulun.

Ve tefekkür et, bugüne kadar Allah için ne yaptın? Soruyorum. Allah için yaptıklarını düşün bakayım, Allah için ne yaptın? Nefsin için çok şeyler yaptın. Nefsin için bir kat elbise giydin, Allah için bir çıplağı giydirdin mi? Nefsinin arzularını yerine getirmek için güzel yemekler, tatlılar yedin, Allah rızâsı için bir fukarâyı doyurdun mu, yedirdin mi? Düşün bakayım. Allah'ın en sevdiği kullar kimlerdir bilir misin? Cömertlerdir, yedirenlerdir, verenlerdir, giydirenlerdir. Kıyâmet gününde herkesin çıplak olduğu vakitte, Allah çıplağı giydirenleri giydirecek, onları çıplak bırakmayacaktır. Hattâ dünyâda da bırakmaz, kıyâmete varmadan daha. Çünkü senin

²⁵⁰ Sure-i Âl-i İmrân 133

vücûdun bir kabirdir, rûhun içerde o kabre mahkûm olmuş, kabirde yatan kişi gibidir. Vücûdun bir kabirdir senin. Rûhun da o kabirde meskûn olan meyyit gibidir.

Birçok sıkıntılar görüyorsun değil mi? Sıkıntılar neden gelir biliyor musun insana? Yapdığı günahların tesiri vurur insana. Haberin olmaz senin. Hattâ halkın musîbetlerini gördüğün vakit, sen ayna gibi olursun, onların musîbetlerinin aksi sana vurur. İnsanoğlu birbirine bağlı çünkü, vahdetde çünkü, ayrı değil birbirinden. Zâhirde öyle, bir üzümün salkımının tâneleri gibi. Neyse...

"وَلْتَنْتَظِرْ نَفْسٌ مَّا قَدَّمَتْ لِغَدٍ", yarınki gün için ne hazırladın?"

Ölüm için. Soruyorum size. "Gencim". Deme gencim diye! Hemen ibâdet ve tâatına başla. İffet ve ırzına sâhib ol. Vatanına, milletine, hemcinsine, öyle hayırlı insan ol ki, yalnız kendi vatanında bulunan insanlara değil, cemî insanlara hayırlı olman lâzım gelir. Halkı Hakk'a çağır. Hakkı tavsiye et, sabrı tavsiye et. Kötülüğe râzı olma. Dilinle söyleyebiliyorsan söyle, söyleyemezsen kalbinle buğz et. Kötülüğe râzı olma. Kimsenin kötülüğünü isteme. İnsan olan, düşmânının dahî kötülüğünü istemez. Bir mümin kardeşine bedduâ etme, ıslâhı için Allah'a hayır duâ et. Ne kadar kötü olursa olsun, kahrı için duâ etme, ıslâhı için duâ et. Çünkü ondan çekmiş olduğun musîbet, senin yapmış olduğun bir kötülüğün tezâhürüdür, sana aksidir o. Burada bir karıncayı kurtarırsın, Allah orada evlâdını bahşeder. Burada bir fenâlık yaparsın, başka yerden mukâbilinde sana karşı bir sıkıntı mübtelâ olur. Bunları unutma, kafandan çıkarma. Sana iç âleminde bazı haberler verdik, kâinâtın esrârından. Bir parça, bir lokma, yani bir şey değil.

Ey Azîz Müslümanlar! İstiğfârı çok yapınız, her musîbeti önler. Bak ne diyorum, dikkat et, kulağını benden yana ver! İstiğfârı çok yapınız. Herhangi bir işin rast gitmiyorsa, Cenâb-ı Hakk'a istiğfâr et. İstiğfârın manâsı, Allah'ın mağfiretini, rahmetini, affını taleb etmektir. Musîbete dūcâr oldunsa istiğfâr et, evlâdın kötü olduysa onun ıslâhı için istiğfâr et ve Ümmet-i Muhammed'in ıslâhı için Cenâb-ı Hakk'a duâ et. Cenâb-ı Hakk'dan Ümmet-i Muhammed'e merhamet etmesini dile.

"Bir zaman gelir" diyor Peygamberimiz, sallallahu aleyhi vesellem, kesiyorum, üzölme, uzatmadık işi, "Bir zaman gelir, hangi kursakda haram lokma vardır, onun duâsı kabûl olmaz, reddolunur". Bir daha söylüyoruz. "Duâlarım niye kabûl olmuyor?". Niye duân kabûl olsun, haram lokma yiyenin duâsı kabûl olmaz. İhtikar yapanın yani muhtekirin kırk gün namazı kabûl olmaz. "Bir zaman gelir, bir kursak kalmaz ki, oraya haram girmeye". Öyle diyor Peygamberimiz, sallallahu aleyhi vesellem. "Bir zaman gelir, o vakit duâlar reddolunur". Yâhud kavim azar, insanlar azar, Allah onların başına büyük belâlar, musîbetler verir. Zelzeleler, yangınlar, su baskınları, zâlimleri musallat kılar, düşmanı musallat kılar, kâfiri musallat kılar, zâlimi musallat kılar. Velîler, ümmetin üzerinden belânın kalkması için duâ ederler. Allahu Teâlâ velîye buyurur ki, "Kendin için iste sana vereyim ama senin duâ ettiğin o kavme ben dargınım. Onlar için benden bir şey isteme. Yaptıkları efâlin cezâsını görsünler. Adâlet-i ilâhiyyem yerine gelsin".

Cenâb-ı Peygamber bunu bize bir incelikle haber veriyor. Diyor ki, "O vakitler, Ümmet-i Muhammed birbirine duâ etmelidir". Bak, velîlerin duâsını Cenâb-ı Hakk reddediyor, "Kendin

için iste vereyim ama onlar için benden isteme, vermem" diyor. O vakit Ümmet-i Muhammed, günahkâr iki taraf, günahı olan Ümmet-i Muhammed, birbiri hakkında duâ etmeleri lâzım. O vakit Cenâb-ı Hakk, duâları kabûl eder. Yani mümin kardeşinin iyiliğini iste ki, Allah sana iyilik vere. Onu demek istiyorum. Sen onun için duâ edeceksin, o da senin için duâ edecek, o vakit duâlar müstecâb olur.

Evliyâullah "Belâ gelmeden duâ ediniz, belâları def ediniz" diyorlar. "Belâ geldikten sonra edilen duâlar müstecâb olmaz, o vakit sabretmek lâzım" diyorlar.

İnsân ol! Ne demek? Estağfirullah, hepimiz insanız. Zâhiren öyle, bâtınımızı da insan etmemiz lâzım gelir. Zâhirin insâniyeti, gâyet ufak bir parayla ikmâl olunur. Fakat bâtın insanlığı yani iç temizliği, gâyetle güçdür. Onun için Cenâb-ı Hakk, ²⁵¹ "قَدْ أَفْلَحَ مَنْ تَزَكَّى", nefsini tezkiye eden felah buldu" diyor. İç tarafını azıcık evir çevir ve Allah'a kulluğu sakın unutma. Ve Rabbine dâimâ şükret. Belâlara hamd et, nimetine şükret. Belâlara hamd edersen, Allahu Teâlâ belâyı def eder ve ref eder. Verdiği nimete şükredersen, sana ziyâde kılar. Memleketine, milletine, devletine fâideli ol, hıyânetlik etme. Allah hâinleri sevmez.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

²⁵¹ Sure-i A'lâ 14

Mevlûd-i Muhammedî
16 Ocak 1981 (10 Rebîulevvel 1401)

Kâlallahu Teâla fî Kitâbihi'l-Azîz

Eûzübillahimineşşeytânirracîm

Bismillahirrahmânirrahîm

لَقَدْ جَاءَكُمْ رَسُولٌ مِنْ أَنْفُسِكُمْ عَزِيزٌ عَلَيْهِ مَا عَنِتُّمْ حَرِيصٌ عَلَيْكُمْ بِالْمُؤْمِنِينَ رَؤُوفٌ رَحِيمٌ²⁵²

ve fî âyetin âhar

وَلَقَدْ كَتَبْنَا فِي الزَّبُورِ مِنْ بَعْدِ الذِّكْرِ أَنَّ الْأَرْضَ يَرثُهَا عِبَادِيَ الصَّالِحُونَ * إِنَّ فِي هَذَا لَبَلَاغًا لِقَوْمٍ غَابِيبِينَ * وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا رَحْمَةً لِّلْعَالَمِينَ²⁵³

ve fî âyetin âhar

يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ إِنَّا أَرْسَلْنَاكَ شَاهِدًا وَمُبَشِّرًا وَنَذِيرًا * وَدَاعِيَا إِلَى اللَّهِ بِإِذْنِهِ وَسِرَاجًا مُنِيرًا²⁵⁴

Sadakallahü'l-Azîm

Hakk Teâlâ'yı tevhîd etmekle kalbleri münevver, alınlarında eser-i secde bulunan, O'nun habîbi, mahbûbu, matlûbu, rahmeten-lil-âlemîn olan Resûl-i Ekrem'i her şeyinden ziyâde severek îmânını kemâle erdiren, Hakk'ın cennetine tâlib, rızâsına râğıb, cemâline âşık olanlar!

Bir yevm-i azîmin arefesinde bulunuyoruz. Yani büyük bir günün arefesindeyiz. Ki yarın akşam, cumartesiye pazara bağlayan gece, sebab-i hilkat-i âlem, yani bu âlemin yaratılmasına sebab olan Hazret-i Muhammed aleyhisselâmın bu âlemde zuhûru ve tulûu gecesidir, mevlûdu gecesidir. Ki bu gece ârifler için Leyle-i Kadir'den daha yücedir. Leyle-i Kadir hakkında Kurân-ı Şerîf'de bir sûre-i celîle vardır. Ama Kurân'ın nüzûl etdiği Hazret-i Muhammed Mustafâ'dır. Eğer Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâm olmasaydı, Allah Hazret-i Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâmı halk etmeseydi, Kurân nâzil olmaz idi. Yani Kadir olmazdı. Yarın gecenin kadrini bilenler, muhakkak sûretde manevî kadrin kadrine ererler.

Resûl aleyhi's-salâtü ve's-selâm hakkında birkaç kelime söyleyeceğim ki, deryâların katreye sığmadığı gibi, Resûl, bizim kelâmımıza sığmaz. Ama biz katremizi deryâya düşürelim. O kabilden olacak. Peygamberinin ind-i ilâhiyyede olan makâmından bir şemme, bir koku sana verilecektir. Kalbin gonca gibiyse, bu kokunun netîcesiyle kalbindeki gonca güle tahvîl olunacak ve o gülden de bûy-i Muhammedî zuhûra gelecektir. Hazret-i Muhammed'in kokusu yani, sallallahu aleyhi vesellem.

²⁵² Sure-i Tevbe 128

²⁵³ Sure-i Enbiyâ 105-107

²⁵⁴ Sure-i Ahzâb 45-46

Peygamberimiz cümle peygamberlerin seyyididir, bütün peygambelerin efendisidir. Nûru evvel, ba'si sonra olmuş. Ama rûh babası, Hazret-i Peygamber Cenâb-ı Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâm. Hem nûr babası, hem rûh babası. Âdem aleyhisselâm, cesed babasıdır. Âdem'in de babasıdır Cenâb-ı Peygamber sallallahu aleyhi vesellem. Onun için bir sahabe, radiyallahu anh, Enes ibn Mâlik zannediyorum, radiyallahu anh, Fahr-ı Risâlet'e sormuş, demiş ki, "Yâ Resûlallah, siz ne vakitden beri nebî idiniz?". Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem, "Âdem aleyhisselâm henüz toprak ile su arasındayken, çamur iken, ben nebî idim" buyurdular. Âdem'in toprağı ve çamuru karılmadan da Hazret-i Peygamber nebî idi, sallallahu aleyhi vesellem.

Cenâb-ı Hakk Celle ve Tekaddes Hazretleri, "küntü kenzen mahfiyyen" hadîs-i şerîfinde, ki bu hadîs-i şerîf, Hazret-i Dâvûd aleyhisselâma hitâb edilmiştir, vaktâ ki bu kâinâtı muhabbet üzerine halk eyledi, evvelâ zât-ı ecell-i a'lâsının nûrundan habîbi Muhammed'inin nûrunu halk eyledi. Halk olan nûr-i Ahmed, "Lâ ilâhe illallah" deyip Cenâb-ı Hakk'ı tevhîd etdi. Âdem aleyhisselâm, alleme'l-esmâya mâlik idi, Mahbûb-i Kibiryâ olan Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâm, hem alleme'l-esmâya, hem alleme's-sıfata, hem alleme'z-zâta âlim idi, vâkıf idi. Ehline söyledik, herkes bunu anlayamaz, konuştuğum sözleri. Âdem aleyhisselâma esmâ öğretildi. Haydi Türkçesini yapalım. ²⁵⁵"وَعَلَّمَ آدَمَ الْأَسْمَاءَ كُلَّهَا", Kurân-ı Kerîm'in beyânına göre. Fahr-ı Risâlet sallallahu aleyhi veselleme hem esmâ talîm edildi, hem sıfat talîm edildi, hem zât-ı ilâhiyye. Onun için "sübhâneke mâ arafnâke hakka marifetike yâ marûf" buyurdu. Zât arz olununca, idrâk-i beşer ona erişmedi, "Ey marûf olan Hakk, hiçbir idrâk, seni hakıyla bilemez" dedi Cenâb-ı Peygamber, sallallahu aleyhi vesellem. Çünkü Hakk'ı künh-i zât-ı Hakk ile bilememek Hakk'ı bilmektir. Ne şey ki senin aklına geliyor Hakk budur, Allah onun gayrıdır. Geçiyoruz.

Mirât-ı Hakk oldu, "Lâ ilâhe illallah" dedi, Cenâb-ı Hakk'ı tevhîd etdi. Nûr-i Muhammed, bu tevhîdi yaptı. Yani Allah, kendi nûrundan Nûr-i Muhammed'i halk eyledi, Nûr-i Muhammed "Lâ ilâhe illallah" dedi. Allahu Teâlâ Habîb-i Edîbinden bu "Lâ ilâhe illallah" tevhîdini işidince, Cenâb-ı Hakk da Cenâb-ı Peygamber'in bu tevhîdine karşılık cevap verdi : "Muhammedü'r-Resûlullah" dedi. Ve iki kelime-i tayyibe, mübârek bir kelâm oldu ki, bu kelâm, yedi cehennemin kapısını kilitledi, sekiz cennetin kapısını feth ü küşâd eyledi, yüz derecât terfi buyuruldu. Söyleyen, Hakk ile söyleyen, mazhar-ı zât oldu.

Biz şimdi târihî vukûâta geçelim. Fil senesiydi. Hazret-i Abdullah'ın alnında Nûr-i Muhammed...

Hazret-i Âdem aleyhisselâmdan Hazret-i Abdullah'a kadar...

Hazret-i Abdullah kim? Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem peder-i âlîleri. Bazı terbiyesiz kendini bilmezler Resûl'ün ebeveyni hakkında sözler söylüyorlar, bunlar katiyyen ve kâtibeten doğru değildir. Allah Resûl'ün pederi ve annesi mukaddesdir ve Cenâb-ı Peygamber'den, dikkat buyur konuştuğum söze!, Cenâb-ı Resûlullah'dan Hazret-i İbrâhim'e kadar giden yol, ki Âl-i İbrâhim'dir, hepsi muvahhid, Hakk'ı tevhîd etmiş, cümlesi mümin ve kâmil mümindir. Hattâ Resûlullah sallallahu aleyhi vesellemin ammileri hakkında da fazla

²⁵⁵ Sure-i Bakara 31

konusmak doğru olmaz. Biz bunu irfân sâhiblerine söyledik, kendini bilmeyenlere değil. Misâlleri var fakat burada vaktimiz, yerimiz dardır, zamanımız dardır. Yerimiz geniş ama, gönlümüz de geniş fakat zamanımız dardır. Geçiyoruz, bu kadar. Âcâb ettiği vakitte konuşuruz inşâallah.

"Allahümme salli alâ seyyidînâ Muhammedin ve alâ âli Muhammedin kemâ salleyte alâ İbrâhîm ve alâ âli İbrâhîm"den murâd, İbrâhîm aleyhisselâmdan aşağı Peygamberimiz'e gelinceye kadar, o ark, tamâmen tertemiz bir arktır. Hiç bu arkın içerisinde yani Cenâb-ı Peygamber'in dedeleri içinde, babaları içinde puta secde eden yokdur. İbrâhîm aleyhisselâmdan Hazret-i Âdem'e gidinceye kadar gene şecere tertemiz Nûr-i Muhammedî'yi taşımıştır, hâmil olmuştur. Ve bu tertemiz Nûr-i Muhammedî, Hazret-i Abdullah'a kadar teslîm olunmuştur. "Âzer İbrâhîm'in babası değil mi?". Değildir! Peygamber'in ammisidir, amcasıdır. Arap'da bir kâide vardır, amcaya da baba denir. Çünkü vaktâ ki Hazret-i İbrâhîm Âzer hakkında istiğfâr etti, Allah dedi ki Hazret-i İbrâhîm'e, "İstiğfâr etme, amcan küfür üzere gitdi" dedi. Sonra tekrardan, ²⁵⁶ "رَبَّنَا اغْفِرْ لِي وَلِوَالِدَيَّ وَلِلْمُؤْمِنِينَ يَوْمَ يَقُومُ الْحِسَابُ" der mi? Hazret-i İbrâhîm'in duâsı bu. "Yâ Rabbi anneme babama rahmet et, mağfiret et onlara" diye. Hazret-i İbrâhîm'in babası Târih'dir. Âzer, amcasıdır. Böyle bil, bu kadar kâfi. Bunun üzerinde merâk edenler, ferdî olarak bana sorsunlar, burası şimdi konuşulacak yer değil tabî. Malûm ya, burada hakk-ı kelâm bizindir. Ama herhangi bir kimsenin kafasında bir istifham olursa, gelsin bana sorsun, konuşuruz, ferdî ferdâ. Geçiyoruz. Bu kadar. Yani şöyle bil. İtikâdını tashîh et. Benim sana tavsiyem bu. Zarar etmeyeceksin böyle inanırsan. Hazret-i Âdem'den Hazret-i Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâma kadar gelen Peygamberimiz'in ceddî, dedeleri tertemiz bir ark üzerine ve tevhîd üzerine ve îmân üzerine, Allah'ın arz ettiği îmân üzerine gelmişlerdir. Peygamberimiz'in sülâlesinden hiç kâfir yokdur, puta secde eden yokdur. İşte bu kadar kâfi. Bunu böyle bil.

Sonra, Peygamber'in ammisıyla filan uğraşma hocaefendi! Bazı hocaefendiler uğraşıyorlar. Kendini bilmiyor, kendi amcasıyla uğraşmıyor da, Peygamber'in amcasıyla uğraşıyor. Geçiyoruz.

Abdullah'a bütün Mekke kızları taaşşuk etmişti, kendilerini gösteriyorlar ve kendilerine davet ederlerdi. Âmine nasîb oldu. Peygamberimiz Kavm-i Arab'ın en şerîfi olan Kureyş kavmindendir ve Hâşimîlerdendir, Hâşimoğullarından. En yüksek, kabîlenin en yükseği. Arap içerisinde en marûf, en hürmete lâyık olan bir kabîle ki İbrâhîm Peygamber'in getirdiği büyük bir kabîledir. Medîne hâkimi Vehb'in kızı Hazret-i Âmine radiyallahu anhâ vâlidemiz, verdiler. O akşam nikah kıyıldı, ertesi sabah Abdullah'daki o güzellik, nûr, Âmine'ye geçti.

Fil senesi, Ebrehe Kabe'yi yıkmağa gelmişti. Ebrehe'nin ordusu mahv u perîşân oldu. Cenâb-ı Hakk Sûre-i Fil'de, ²⁵⁷ "كَيْفَ فَعَلَ رَبُّكَ بِأَصْحَابِ الْفِيلِ" de bunu bize beyân eder. O sene Peygamberimiz dünyâyı teşrîf buyurdular, Hazret-i Âmine'den. Annesinin mübârek rahmindeyken, altı aylıkken Abdullah vefât etti. Hazret-i Abdullah, peder-i âlîleri, Hazret-i Abdullah vefât etti. Ana karnında Peygamberimiz yetim kaldı. Ve o sene Rebûlevvel ayının on ikinci gecesi, pazartesi gecesi, sabaha karşı Hazret-i Âmine, Resûlullah sallallahu aleyhi

²⁵⁶ Sure-i İbrahim 41

²⁵⁷ Sure-i Fîl 1

veselleme dünyâyâ getirdi ve Hakk Teâlâ'nın âlemlere rahmetini görmeyen halka, rahmet-i ilâhiyye tecessüm etdirildi. Burada bir incelik söyleyeceğim, geçeceğim.

Diyor ki Mekke kavminin uluları, "Biz Kabe'yi tavâf ediyorduk, birdenbire Kabe'nin her rüknü birbirine selâm verdi ve putlar yüzüstüne düştüler. Bir gulgule kopdu". Ebî Leheb ki Peygamberimiz'e îmân etmeyen ammilerindendir, Allahu Teâlâ onun aleyhinde Sûre-i Tebbet'i inzâl etmiştir Kurân-ı Kerîm'de, o, haber salıyor kölesiyle, "Nedir bu gulgule?" Mekke'nin içindeki bulunan bu feryâd u figân, sevinç haberleri yâhud seslenmeler filan. Gidiyor câriye ve gelip müjde veriyor, diyor ki, "Müjde olsun! Kardeşin Abdullah'ın bir oğlu oldu" diyor. Der demez Ebî Leheb diyor ki, "Seni âzâd etdim" diyor. "Mâdem ki kardeşimin bir oğlu oldu, sana hürriyetini verdim, âzâd etdim seni" diyor. "Git ona meme ver" diyor. "Süt annesi ol" diyor. Arablarda bir âdet var, anne sütü içirmiyorlar, süt anneye veriyorlar. Şimdi, burada bir incelik var, bunu söylemeden geçemeyeceğim. Çünkü dersimi öyle toplayacağım. Ebî Leheb'in vefâtından sonra Ebî Leheb'i manâda görmüşler. Benim gibi adamlar değil, dînin ileri gelenleri, Hakk'a karîb olanlar, Resûlullah'a yakîn olanlar görmüşler. Demişler ki Ebî Leheb'e, "Sen Peygamber'in ammisiydin fakat sen O'nun kadr u kıymetini bilemedin, îmân etmedin Peygamber'e". Bilakis Peygamber'in aleyhine geçdi. Olacak işte hâdisât. "Âhirete gitdin, Allah sana ne muamele etdi?" demişler.

İyi dinle! Ey âşık-ı sâdık! Ey kalbinde Muhammed sevgisi olan ve Resûlullah'a îmân eyleyip iki cihânın saâdetinin anahtarını eline alan!

Diyor ki, "Hayıf bana olsun, yazık olsun bana! Öyle bir nebiy-yi zîşânın ammisi olduğum hâlde bu îmâna ben nâil olamadım ve hüsrân içinde kaldım. Ama bana Muhammed'in, sallallahu aleyhi vesellem, doğduğunu haber veren câriyeyi ben âzâd etdim, kavim ve akrabâlık gayretiyle âzâd etdim. Pazartesi günü oldu mu, beni cehennemden âzâd ediyorlar, diyorlar ki, 'Sen habîbim Muhammedin doğduğu gün sana müjdeyi getireni âzâd ettiğin gibi, seni biz nârdan âzâd etdik'. O gün biz cehennemden berî duruyoruz. İki. Ben o câriyeye demişdim ki, o sütlü bir câriye idi, git Muhammed'e süt ver demişdim. Parmağımdan bir su çıkıyor benim cehennemde, o suyu içtiğim vakitte nâr benden zâil oluyor" diyor. Şimdi, Peygamber'in aleyhinde konuşup da, Peygamber'e bu kadar iyilik yapan bu nimete ererse, ömr ü hayâtını Peygamber-i Zî-şân'ı sevmekle geçiren, Resûlullah'ın sünnetine ittibâ eden, Allah'a secde eden, Allah Habîbi'nin muhabbetiyle kalbi çarpanların, ne âlî makâma yükseleceğini senin irfânına terk ediyorum ben. Bu gizli bir taltiftir, anlayan için.

Şimdi biz dinleyelim.

Efendimiz'in doğduğu gece, Save gölü göçdü. Mecûsîlerin bin senelik ateşi söndü, Bizans sarayının on dört büyük kevgeri yani direği yıkıldı. Kabetullah'ın her rüknü birbirine selâm verdi, bütün putlar yüzüstüne düştü. Hazret-i Âmine diyor ki, "Ben sallallahu aleyhi veselleme doğurduğum vakitte, diğer kadınların duyduğu acıyı duymadım. Etrâfıma bir takım hûriler ve melekler zuhûra geldi ve beni tebşîr eylediler. Ve Resûlullah gözleri sürmeli ve sünnetli ve göbeği kesik olarak doğdu. Benden doğduğu ân secdeye kapandı. Mübârek ağzı titriyor bir şeyler söylüyordu. Aldım yerden evlâdımı, kulağımı verdim dinledim, ümmetim, ümmetim diyordu".

"Efendi, ufak çocuk, doğan çocuk söz söyler mi?" diye söylersen eğer, ben sana onun cevabını vereyim. Hazret-i Meryem, Îsâ Peygamber'i doğurduğu vakitte, kucağına aldı, o hurma ağacının altına gitdi. Ona dediler ki, "Ey İmran'ın kızı Meryem! Bu çocuğu nereden buldun?" dediler. Allah Meryem'e hitâb etdi ki, "Konuşma onlarla, sen Îsâ'ya işâret et, o konuşsun". Hazret-i Meryem, ²⁵⁸ "فَأَشَارَتْ إِلَيْهِ", Îsâ'ya işâret etdi. Kundakdaki çocuk konuştu. Kim o? Îsâ Peygamber. ²⁵⁹ "إِنِّي عَبْدُ اللَّهِ", ben Allah'ın kuluyum" dedi. Ve "أَتَانِي الْكِتَابُ", bana kitap verildi" dedi. "وَجَعَلَنِي نَبِيًّا", beni Allah nebî kıldı" dedi. Benî İsrâil peygamberi Îsâ aleyhisselamın kundakda konuştuğuna inanacaksın da, cümle kâinâta, cinniye, insanlara, meleklerle, her şeye peygamber olarak gönderilen ve Allah'ın mahbûbu olan Muhammed'in konuştuğuna inanmayacak mısın! İşte az evvel söyledim, "Âdem toprak ile su arasındayken ben nebî idim" hadîsini. Şu okuduğum âyet-i kerîmeyle de sana cevabını verdim, îmânın ve insâfın var ise. Tabii sizlere söylemiyorum. Hepinizin alnında eser-i secde, gönlünde aşk-ı Muhammed var, buraya toplanmışsınız. Hepinizin Hazret-i Peygamber'in muhabbetiyle kalblerinizin çarpdığını görüyorum, onu keşfediyorum. O nûr, mescidin kubbesine, oradan da arş-ı a'lâya doğru tebahhur etmekde, yükselmekte.

Evet, birkaç hassasından daha bahsedelim. "Verdim kulağımı dinledim. Ümmetim, ümmetim diyordu". Yaşadığı boyunca bizi istedi Allah'dan. Son nefesinde yine bizi istedi. Ve Cenâb-ı Hakk'dan ²⁶⁰ "وَلَسَوْفَ يُعْطِيكَ رَبُّكَ فَتَرْضَى" âyet-i celîlesini, bu va'd-i ilâhîyi aldı. Manâsı, "Ey Habîbim Muhammed, ümmetin hakkında bu kadar endişeli olma, seni râzı kılincaya kadar sana vereceğim" diyor Hazret-i Allah Celle Celâluhû Hazretleri.

Birkaç şey daha söyleyelim. Mucizâtı bitecek gibi değildir. Başının üzerinde, dolaşdığı yerde Efendimiz'in, dâimâ bir bulut dolaşır, taşlar ve ağaçlar Resûlullah'a selâm verir idi. Bir çocuğun başını okşasa, bilirlerdi ki Resûlullah okşamış onun başını. Çünkü bûy-i Muhammedî oradan gelirdi. Kime nazar etdiyse eğer, rahmet nazarıyla, nârdan kurtulmuştur. Bizlerin efâl u harekâtına dâimâ hâzır olmakda. Ve pazartesi gecesi ve cuma geceleri bizim efâl u harekâtımız Resûlullah'a arz olmakdadır. Günahkârlarımız hakkında istiğfâr eder, hak yolunda bulunanlara da duâ eder. Rûhâniyeti aramızdadır. Hattâ Allah'a kasem olsun, burası makâm-ı Muhammediyyetdir, yalan olmaz, bir gece bir manâda ben hutbe okuyordum, bu câmi-i şerîfde, ben öyle gördüm, Efendimiz buradaymış sallallahu aleyhi vesellem. Ki Resûlullah sallallahu aleyhi vesellem, "Beni rüyâda kim görürse beni görmüştür, Şeytan beni temsil edemez" diyor hadîs-i şerîfde. "Men reânî fi'l-menâmi fe kad reânî", hadîs-i şerîf vardır yani. Bugün inşaallah rûhâniyet-i Muhammedî buradadır.

Şimdi kesiyoruz. Yani katreyi ummâna düşürdük. Çünkü daha uzun, konuşursak aylarca, senelerce konuşulabilir yani. Bu kadarı kâfi gelir.

Ve o günden itibaren Mevlûd-i Muhammedî, iyi dikkat et konuştuğum söze!, Resûlullah'ın zâhir olduğu günden itibaren Mevlûd-i Muhammedî zuhûra gelmekdedir. Ne kadar büyük kumandanlarımız, kahraman gâzîlerimiz, ne kadar büyük meliklerimiz, ne kadar büyük doktorlarımız, fen sâhiblerimiz, ne çıkdıysa, âlf kişiler, hep Mevlûd-i Muhammedî'dendir.

²⁵⁸ Sure-i Meryem 29

²⁵⁹ Sure-i Meryem 30

²⁶⁰ Sure-i Duhâ 5

Geçiyoruz, bu kadar, anlayana söyledik. Durmaz Mevlûd-i Muhammedî, devâm edecektir, ilâ yevmi'l-haşrı ve'l-karâr, hepsi Mevlûd-i Muhammedî'dendir. Geçiyoruz, bu kadar.

Yarın akşam yapacağın vazîfeler. Kısa kesiyoruz, Cuma hutbesi bu, vaaz değil. Yarın akşam yapacağın vazîfeler. Darginlar barışır. Sen camiye gitmeğe gayret et. Mescidlere gidiniz, mescidler garîb. Mahallendeki mescid senden davâcı olacaktır yevm-i kıyâmetde, "Gelmiyor bana, gelmedi" diye. Misâfir gibi git hiç olmazsa, Kandil Gecesi yâhu! Koca Bayezid Câmisinde sabah namazında üç kişi var. Böyle şey olur mu, müslüman memleketi burası. Neyse geçiyoruz.

Câmilere gidiniz, Mevlûd-i Şerîf tilâvet etdiriniz. Siz bakmayın, "Mevlûd'de sevap yoktur" diye bağırın çağırın gâfillere. Resûlullah'ın ismi nerede anılırsa, cümle melâike oraya cem olur. Mevlûd'un her tarafında Peygamber anılmakta. Yalnız edebe riâyet etmek lâzımdır. Edebsizlik, terbiyesizlik olmamalıdır. Edebli olmalı, edeben dinlemelidir, o vakit şefâat-i Resûlullah'a nâil olunur. Misâlleri var. Geçiyoruz.

Kurân-ı Kerîm okuyunuz. Bildiğini oku. ²⁶¹ "فَاقْرَأْ مَا تَنَسَّرَ مِنَ الْقُرْآنِ". Kurân-ı Şerîf'den hangi âyetleri biliyorsan onları oku.

Mümkün ise, garîbleri, yoksulları sevindir. Eskiden babalarımız, annelerimiz, iyi hatırlayacaksınız, kandil geceleri gözleme kızartırlar, hamur kızartırlar ve komşulara dağıtırlardı, ölmüşlerin rûhları için. Câizdir. Allah bu Ümmet-i Muhammed'e bunu bahşetmiştir. Dirilerin verdiği sadakât ile ölülerin azâbı ref olur. Dirilerin yaptığı hayır hasenât ile ölülerin azâbı kaldırılır. Ve muhabbet hâsıl olur. Muhtaç değildir belki komşun ama iki tâne oraya çörek göndermekle yâhud bir hediye göndermekle senden memnûn olacak, onun gönlünü alacaksın. En büyük sevap da gönül almak değil midir.

*Tavâf-ı hac ey zâhid sevabı gerçi a'lâdır
Lâkin bir gönül yapmak cihanda ondan a'lâdır*

Farz olan hacdan bahsetmedim hâ! Yanlış anlama sözümü, ters anlama! Muhabbet artar. "Tehâdev tehâbbû" diyor Peygamberimiz. Birbirinizle hediyeleşiniz, hiç olmazsa selâmla, hatır sormakla. Bir apartmanda on dört dâire var, kimse kimseyi tanımıyor. Halbuki müminler cenâzelerinde beraber, düğünlerinde beraber olacaklar, selâmlaşacaklar, tanışacaklar birbirleriyle. Kimse kimseyi tanımıyor, herkes kendi başını almış yürümüş. Bir hırs almış yürümüş. Bazı ameli köpek olanlar bacaklarının arasına bir kemik kıstırmışlar, hırrrr diye kimseyi yanlarına sokmuyorlar, böyle bir hâle gelmiş halk. Sen değil, seni tenzîh ederim, ben kendimi söylüyorum. Komşularınızı tebrîk edebilirsiniz, tebrîk edin komşularınızı. Hakîkaten tebrîk ediniz. Siz tebrîk edin ki, Allah sizi tebrik etsin habîbi için. Ölmüşlerinize Kurân okuyunuz. Namaz kılınız. Tevhîd ediniz. Mevlûd-i Şerîf kırâat edin ve dinleyin. Hayırlı işlere gidin. Kötü kişilerle olmayınız. Belâ geldiği vakitte kötülere, sana da isâbet eder sonra. Âkıbetinin hayr olmasını istiyorsan, Resûlullah'a muhabbet et. Resûlullah'ı her şeyinden ziyâde seven kişi, îmânını kemâle erdirir. Ve yarın akşam Peygamber'e muhabbetle

²⁶¹ Sure-i Müzzemmil 20

vereceğın salavât ile senin gönlünde aşk-ı Muhammed tulû edebilir, doğabilir yani. Ve Hakk'a kurbiyyet ve Resûlullah'a takdîmin câiz olur.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

Allah'ın Zikrinden Yüz Çevirenler 23 Ocak 1981 (17 Rebîulevvel 1401)

Kâllallahu Teâla fî Kitâbihi'l-Azîz

Eûzübillahimineşşeytânirracîm

Bismillahirrahmânirrahîm

قَالَ رَبِّ لِمَ حَشَرْتَنِي أَعْمَى وَقَدْ كُنْتُ بَصِيرًا * وَمَنْ أَعْرَضَ عَنْ ذِكْرِي فَإِنَّ لَهُ مَعِيشَةً ضَنْكًا وَنَحْشُرُهُ يَوْمَ الْقِيَمَةِ أَعْمَى²⁶²

Sadakallahü'l-Azîm

Allahu Zü'l-Celâl ve Tekaddes Hazretlerini dilleriyle tevhîd eden ve gönülleriyle Allah'ın birliğine, varlığına ve şer'î ve nazîri bulunmadığına şehâdet eyleyen, Allah'ın sevdikleri ve Allah'ı sevenler. Allah Resûlü, sebep-i hilkat-i âlem, Hazret-i Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâmı her şeyinden ziyâde severek, îmânını kemâle erdiren, kıyâmet gününe inanan, Hakk'ın cennetine tâlib, rızâsına râgıb, cemâline âşık olanlar!

Okuduğum âyet-i celîle, Sûre-i Tâhâ'dadır. Sûre-i Tâhâ da, ahkâmı eskimeyecek olan dâimâ genç ve dinç bulunan Kelâmullah'da bir sûre-i mübârekedir ki yarın ehl-i îmân cennete dâhil olduğunda bizâtihi Cenâb-ı Hakk Celle ve Tekaddes Hazretleri Sûre-i Tâhâ ile Sûre-i Yâsîn'i kendisi tilâvet edecektir. Hazret-i Allah'dan dinleyeceğiz bu iki sûreyi.

İhmâl etme, Kurân-ı Kerîm'i tilâvet etmeğe çalış ve oku. İslâm'da "mine'l-mehdi ile'l-lahd", beşikden mezara kadar ilim tahsîli farz olmuştur, kadına ve erkeğe. Bâhusûs Mektûb-ı Rabbânî olan, seni yokdan vâd eden Allah'ın Kitâbı'nı okuman elbet ki senin Hakk'ı sevdiğine bir şâhid ve bir tanıktır. Okumayanlar çok pişman olacaklardır. Fakat bu pişmalıkları onlara bir fâide temîn etmeyecektir.

Zikr-i celîl, en büyük, en yüce zikir, Kurân-ı Kerîm'i tilâvet etmektir, Kurân'ı okumaktır. Bir adam abdestsiz olarak Kurân'ı okursa, her bir harfine on sevap ihsân olunur. Ama en aşağı on sevap. Abdestsiz olarak yani namaz abdestsiz, namaz abdestsiz okursa Kurân-ı Kerîm'i. Malûm ya, Kurân-ı Kerîm cünübken okunmaz ve cünübken Kurân-ı Kerîm tutulmaz. Ve abdestsiz Kurân gene tutulmaz. Namaz abdestsiz Kurân tutulmaz. Edeb lâzımdır. Kurân'a ne kadar hürmet edersen Allah seni o kadar yüceltir ve yükseltir. Abdestli okursan bir harfine

²⁶² Sure-i Tâ-Hâ 124-125

aşağı elli sevap ihsân olunur. Namazda okumuş olduğun Kurân-ı Mübîn'in her harfine yüz sevap verilir. En aşağı. Meselâ "Elif-Lâm-Mîm", bu üç harfdir, her bir harfe yüz sevap verilir. Elif için ayrı, Lam için ayrı, Mim için ayrı.

En yüce ibâdet Kurân-ı Kerîm'i tilâvet etmektir. Tabîî îmân ederek tilâvet etmektir. Zâten îmân etmeyen ya da îmânının nûru az olan, ne Kurân-ı Kerîm'i okuyabilir, ne de Kurân'ı dinlemekle zevk duyar. Kurân'ı okumaktan lezzet duyan, Kurân'ı dinlemekle zevk alan kişi îmân sâhibidir. Ancak îmânının nûru ziyâde olanlar, bu lezzeti tadarlar. Bu zevki onlar bilirler. Geçiyoruz.

Okuduğum âyet-i celîle bu sûre-i celîleden.

Kurân-ı Kerîm, yüz on dört sûredir. Bir müslüman, muhakkak sûretde senede iki hatim indirmesi lâzımdır. "Efendim, bilmiyorum". Öğrenmen lâzım. Hattâ şunu da söyleyeyim, sana tebşîrât vereyim, tebşîr edeyim ki, bir adam Kurân-ı Kerîm'i okumasını bilmeseydi, Kurân'ı abdestli olarak tutup, sahifelerini çevirse, baksa Kurân'ın yapraklarına, Allah ona ziyâret sevabı verir. Şu müjdeyi de vereyim, Kurân'a bakan yüzler ve gözler cehennem ateşinde yanmaz. Hele "Canlı Kurân"ın yüzüne bakarsan! Canlı Kurân'ın yüzüne bakanlar hiç yanmayacaklardır. Hazret-i Ümmül-Müminîn Âişe annemize sormuşlar, "Bize Peygamber sallallahu aleyhi vesellemi tarif et anne" demişler, "Kurân'ı okuyunuz, Kurân neyse Hazret-i Muhammed Mustafâ odur" demiş.

Sâlih, ârif, vâris-i enbiyâ olan zevâtın yüzüne bakmak, Kabe'ye bakmaktan daha büyük sevaptır. Kabe'ye bakmak sevaptır, fakat canlı Kabe'nin yüzüne bakmak daha sevaptır. Bu kadar söylüyoruz. Ehline söyledik. Herkesin hafsalası kabûl etmez. Herkesin terâzisi tartmaz konuştuğum sözü. Ama bu böyledir, hakdır ve gerçektir. Onun için namaz kılındıktan sonra imâmefendi yüzünü cemaate çevirir. Bunun sebebi, mümin yüzüne bakmak efdaldır. Yüzde esrâr-ı ilâhî vardır, gören için. Görene! Köre ne! Onu da geçtik.

Bu okuduğum âyet, Sûre-i Tâhâ'da.

Kurân'ı mutlakâ oku. Hattâ Osmân-ı Zinnûreyn radiyallahu anh, iki nûr sâhib olan, iki nûr sâhibi...İki nûr sâhib demek, Cenâb-ı Peygamber'in iki kerîmesini almış, Efendimiz'in dâmâdı. Hazret-i Osmân, Peygamberimiz'in dâmâdıdır. Peygamberimiz'in iki kerîmesini almış. Onun için ona zinnûreyn, iki nûr sâhibi derler. Hazret halîfe olunca, dünyâ işleri üzerine fazlaca yüklenmiş, bazen devlet dâiresine giderken, vakit olmazmış Kurân'ı okumağa, açar, sayfalarına bakar, öyle gidermiş vazîfeye. Yani ziyâret ediyor Kurân-ı Kerîm'i. Bunu unutmayın. Ammâ okumayı öğren. Okumakla kalma, manâ-yı Kurâniyyeyi anla. Anlamakla kalma, âmil ol. Amel etmekle kalma, ihlâs ile yap. Muhlisler ve muhsinler ve müttakîler, Allah onlarla beraberdir. Allah'ın indinde, Allah katında, en yüce insan, ihlâs sâhibi kişidir. Yani Allah için iş yapandır, Allah rızâsı için iş yapandır. Riyâdan berî, süm'adan berî, sırf Allah rızâsı için yapandır.

Bu âyet-i celîlede, Cenâb-ı Hakk buyuruyor : ²⁶³ "وَمَنْ أَعْرَضَ عَنْ ذِكْرِي". Çok mühim! Başıma gelen felâketler nedir diye düşünme. Sana Kurân-ı Kerîm bunu haber veriyor. İster ferdî, ister

²⁶³ Sure-i Tâ-Hâ 124

cemiyetle. "وَمَنْ أَعْرَضَ عَنْ ذِكْرِي" , bizim zikrimizden her kim ki yüz çevirdi". Bu zikr-i ilâhî nedir acaba? Kurân-ı Mübîn'dir. Aynı zamanda canlı Kurân olan Resûlullah'dan yüz çevirmek.

Onlar pek yüz çevirmezler. Resûlullah sallallahu aleyhi vesellem diyor ki, "Enbiyânın üç âdeti vardır. Bizi terk edeni biz terk etmeyiz. Bize buğz edeni biz affederiz". Dinle! "Bize düşmanlık edeni biz affederiz. Bizi mahrûm edeni biz mahrûm etmeyiz" diyor Cenâb-ı Fahr-ı Risâlet sallallahu aleyhi vesellem. Buna binâen Resûlullah'ın ammisi olan Hazret-i Hamza, Esedi'r-Resûl, İmâm-ı Ali, esedullahdır, Allah'ın aslanı, Hazret-i Hamza, Resûlullah'ın aslanıdır, yetmiş parça yaptılar da, Hazret-i Hamza'yı şehîd edeni dahi Peygamberimiz sallallahu aleyhi vesellem af buyurmuşdur. Yalnız demişdir ki, "Benim üzüldüğümü istemezsin değil mi? Seni gördüğüm vakitte ammimi hatırlıyorum ben. Benim cemaatime, benim huzûruma geldiğin vakitte, huzûrumda oturma, benim arka tarafımda otur" demişdir. "Seni gördüğüm vakitte amcamı hatırlıyorum" demişdir. Cemâl-i Muhammed'den biraz kendisi dûr olmuş Hazret. Sonra büyük bir fedâkârlık yaptı. Resûlullah'ın en büyük düşmanı olan, o devirde peygamberim diye bir yalancı herif çıktı, Müsellemetü'l-Kezzâb, o Vahşî Hazretleri gitdi onu katl etdi. Ve kendisi öyle söylüyor, diyor ki, "İslâmımdan evvel Resûlullah'ın sevgilisini katletdim, islâm olduktan sonra Peygamber'in en büyük düşmanını katlettim, belki Allahu Teâlâ beni affeder" diyor. Geçiyoruz. Onlar mürüvvet sâhibidirler. Haydi şunu söylemeden geçmeyelim.

Mescid-i Şerîf'de İmâm-ı Cafer-i Sâdık namaz kılıyormuş, Cenâb-ı Peygamber'in torunu. Bir zât da gelmiş namaza durmuş. Fakat o zâtın üzerinde bir kemer varmış, altın kemeri, ağırca biraz, ağırlık olmasın diye sökmüş, yan tarafına koymuş, namaza durmuş. Arkadaşları gelmişler, şaka olsun diye, adamın kemerini çekmiş almışlar. Adam namaz kılmış, bakmış kemer yok. İçinde bin dirhem var, altın. Hazret-i İmâm'a sarılmış, demiş, "Sen benim paramı aldın, paramı ver" demiş. Hazret-i İmâm demiş ki, "Ben almadım, ben de senin gibi namaz kılıyordum burada" dediyse de, "Hayır" demiş, "Senden başka kimse yok, sen aldın" demiş, İmâm'ın yakasına sarılmış. Hazret-i İmâm demiş ki, "Benimle beraber gel" demiş, devlethânesine götürmüş. "Ne kadardı paran?" demiş, "Bin dirhem". Çıkarmış bin dirhem vermiş kendisine, "Al" demiş. "Ben almadım ama mâdem ki böyle söyledin buyur, vereyim sana". O zât arkadaşlarının yanına gitmiş. Arkadaşları demişler ki, "Geçmiş olsun, ne oldu?" filan. Demiş, "Parayı aldı ama yakaladım yakasından, parayı aldım" demiş. Demişler ki, "O parayı almadı, parayı biz aldık, sakladık senden, şaka yapalım diye. Paran burada duruyor". Adam "Eyvâh!" demiş. "O zât kim biliyor musun?" demişler. "Resûlullah'ın torunu, sallallahu aleyhi vesellemin. Niye yaptın böyle?" demişler. Hemen adam koşarak gitmiş, Hazret-i İmâm'ın kapısını çalmış, demiş ki, "Yâ İmâm, ben size iftirâ etdim, size bir takım ağır sözler söyledim, paramı aldınız dedim, halbuki paramı arkadaşlarım almışlar, benim paramı iade etdiler, şu parayı lütfen alın, beni de affedin" demiş. Hazret-i İmâm şöyle buyurmuş, "Burası bâb-ı Ehl-i Beyt'dir, bâb-ı mürüvvetdir, biz verdiğimiz geri almayız, bu parayı al sen harca" demiş, "fukarâlara filan dağıt" demiş. Resûlullah sallallahu aleyhi vesellem olsun ve Âl-i Muhammed olsun ve ashâbı olsun ve evliyâsı olsun, aynı ahlâk üzeredir. Çünkü bu aşkın mektebinin muallimi Resûlullah'dır. Resûlullah'ın muallimi ise Allah'dır, Celle Celâluhû.

²⁶⁴"وَمَنْ أَعْرَضَ عَنْ ذِكْرِي"., Resûlullah sallallahu aleyhi vesellemden i'râz meselesidir. Kim ki Resûlullah'dan i'râz etdi, zîrâ kim ki işığa sırtını çevirdi, karanlıkta kalır o kimse. Sîrâc-ı münîr, nûrlu kandil demektir. Allah'ın nûru, Muhammed Mustafâ'dır. Kim ki O'na sırt çevirdi, o kimse karanlıkta kalır. Ferdî başına gelen felâketler nedendir? Resûlullah'dan yüz çevirmenden, zikr-i ilâhîden i'râz etmendenidir. Çünkü bu Kurân-ı Kerîm, bir göz gibidir ki, Cenâb-ı Hakk Kurân'da aynı teşbîhi yapıyor. Esteîzübillah, ²⁶⁵"فَدُجَاءَكُمْ بِصَائِرٍ مِنْ رَبِّكُمْ". Rabbinizden size gözler geldi, basâir geldi, göz geldi". Kim ki gözüne bu gözlüğü koyarsa görür. Kurân gözlüğünü çıkardı mı, görmez, kör olur. Kör olunca burada, bu âlemde a'mâ sayılır o. Çünkü Hakk'ı görmeyen a'mâdır. Allah apâşikârdır. Hakk apâşikârdır, görmemek bizdedir. Burada Hakk'ı görmeyen, Hakk'ı bulmayan, Hakk'da olmayan, Hakk'la olmayan, âhîret âleminde Hakk'la olamaz, Hakk'ı göremez. Onun için Cenâb-ı Hakk gene Kitâb-ı Kerîm'inde, gene aynı sûrede, ²⁶⁶"وَمَنْ كَانَ فِي هَذِهِ أَعْمَىٰ فَهُوَ فِي الْآخِرَةِ أَعْمَىٰ وَأَضَلُّ سَبِيلًا", bu âlemde a'mâ olan, hak ve hakîkati bilmeyen, görmeyen, aramayan, öteki âlemde de kördür" buyuruyor.

Allah'lı olacaksın bir defa evveliemirde, Allah'la olacaksın. Allah'ı gökde arama, kahr u galebesi her tarafı muhîtdir. Ama sana senden yakındır. Allah'ı seven, Muhammed'i sever. Muhammed'i seven, Allah'ı sever. Muhammed'e itâat, Allah'a itâatdır. Muhammed aleyhisselâma muhabbet, Allah'a muhabbetdir. Muhammed aleyhisselâma ihânet, Allah'a ihânetdir. Mümine ihânet, Allah Resûlü'ne ihânetdir. Allah Resûlü'ne ihânet, Allah'a ihânetdir.

Allah'ı seven, Muhammed'i sever. Muhammed'i seven, Allah'ı sever. Muhammed'e itâat Allah'a itâatdır. Muhammed aleyhisselâma muhabbet, Allah'a muhabbetdir. Muhammed aleyhisselâma ihânet, Allah'a ihânetdir.

Bir velîyi gördüler, sordular, dedi ki o velî, "Cennât-ı âliyât bana ihsân olundu. Bir nimetden mahrûm kaldım ki nimetlerin en büyüğüdür". "Nedir?". "Hakk cemâlini göstermedi". "Niçin?" diye sormuşlar. "Dünyâda görmeyen burada görememiş" dedi. "Ben dünyâda göremedim, burada göremedim" dedi. Zühd ü takvâ gâyet güzeldir ama aşk ile muhabbet de onun fevkindedir.

*Şerîat tarîkat yoldur varana
Hakîkat ma'rîfet ondan içeri*

²⁶⁷"وَمَنْ أَعْرَضَ عَنْ ذِكْرِي". her kim ki bizim Muhammed'imizden yüz çevirirse", sallallahu aleyhi vesellem, "dünya hayatını ona dar ederiz" diyor Allahu Teâlâ.

Amân Efendiiii! Bir söz söyledin, tercüme etdin ama benim aklım, idrâkim bunu kavramadı. Resûlullah sallallahu aleyhi vesellem nübüvvetini kabûl etmeyen milyonlarca insan var, bunların kimisi zengin, kimisi hükümdâr, kiminin ordusu var, kimisi hükümrân, kimisi şudur, kimisi budur. Evet öyledir ama kalbde safâ olmaz, sadırda refâh olmaz. Allah kimi dilerse onun kalbini islâm ile şerheder. İslâm, selâmdan gelir. Selâm, Allah'ın esmâsıdır. Selâm, aynı zamanda Hazret-i Muhammed aleyhissalâtü vesselâmın bir ismidir. Kimin kalbinde Allah ve

²⁶⁴ Sure-i Tâ-Hâ 124

²⁶⁵ Sure-i En'âm 104

²⁶⁶ Sure-i İsrâ 72

²⁶⁷ Sure-i Tâ-Hâ 124

Resûlullah'ın muhabbeti varsa, o adam dünyâda safâya erişir. Yani dînlenen dinlenir, dînlenmeyen dinlenmez. Dîn denildiği vakitte, dîn, ind-i ilâhiyyede, Allah'ın tarifi üzere, ²⁶⁸ إِنَّ الدِّينَ عِنْدَ اللَّهِ الْإِسْلَامُ "dır, Hazret-i Muhammed aleyhissalâtü vesselâma sıkıca sarılımandır ve Resûlullah'ı her şeyinden ziyâde sevmendir. Sevmediğin vakitte işi kaybetdin demektir. İş muhabbetledir.

Hattâ Huzûr-ı Saâdet'e gelen bir A'râbî, "Mete's-sâ'a?". Manâsı yani, "Yâ Resûlallah kıyâmet ne vakit kopar?" dediği vakitte, Fahr-ı Risâlet namaza durdu, namazdan sonra döndü, o a'râbî'ye cevap verdi, dedi ki, "Eyne's-sâilü, soru soran nerede?". O zât ayağa kalkdı, dedi ki, "Yâ Resûlallah, ben sordum soruyu". "Kıyâmeti niçin soruyorsun? Kıyâmet bir emr-i mühimdir, olacaktır, sen kıyâmet için ne hazırladın?" dedi.

Konuştuğum söze dikkat et! Ne söylüyorum bak.

Birçok adam böyledir, kendine kabir hazırlar, kendini kabre hazırlamaz. Kendine kabir hazırlar, halbuki kendini kabre hazırlaması lâzımdır. Kıyâmeti sorar ama kıyâmet için bir şey hazırlamamıştır.

Resûl sordu ona, sallallahu aleyhi vesellem...

Resûlullah'ın ismini işitdiğiniz vakitte hemen salât ü selâmı getiriniz ki Allah size on salât eyleye, sizi zulmetden nûra çıkara ki rahmet-i ilâhîye müstağrak olasınız. ²⁶⁹ هُوَ الَّذِي يُصَلِّي عَلَيْكُمْ " وَمَلَائِكَتُهُ يُخْرِجُكُم مِّنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ وَكَانَ بِالْمُؤْمِنِينَ رَحِيمًا". Sûre-i Ahzâb'da.

"Kıyâmet için sen ne hazırladın? Ey a'râbî, kıyâmeti sorup ne yapacaksın? Kıyâmet olacaktır".

Bu binâ yapıldı, yıkılacak. Buraya toplandık, dağılacağız. Doğdun, öleceksin. Ölüm bir nehir, o nehirden içmedik olmaz. Kefen bir libâs, o libâsı giymedik olmaz. Tabut bir binek, o bineğe binmedik olmaz. Kabir bir kapı, oradan girmedik olmaz. Ne hazırladın ama? Ölümü biliyorsun ama ne hazırladın ölüm için?

Sordu, "Kıyâmet için ne hazırladın?". O a'râbî dedi ki, "Vallâhi Yâ Resûlallah, benim böyle uzun uzun ibâdetlerim yok. Beş vakit namazı kılarım, senede bir ay oruç tutarım ve zengin olursam zekâtımı veririm. Yani Allah'ın bana emrettiğini, binâ-yı islâmı yerine getiririm. Başka bir şeyim yok ammâ şunu söyleyebilirim ki Allah'ı ve seni çok severim Yâ Resûlallah". Fahr-ı Risâlet sallallahu teâlâ aleyhi vesellem, ona cevap verdi, o a'râbî'ye, dedi ki "Ey a'râbî", dikkat buyur!, "Ey a'râbî, Allah ve Resûlünü mü çok seviyorsun?". "Evet Allah ve Resûlünü çok severim". "Müjde olsun sana! Kişi sevdiği ile beraberdir. Kim kimi severse onunla beraberdir, sen de bizimle berabersin" dedi.

Anlaşıldı ki, iş muhabbetde.

²⁶⁸ Sure-i Âl-i İmrân 19

²⁶⁹ Sure-i Ahzâb 43

*Muhabbetden Muhammed oldu hâsıl
Muhammed'siz muhabbetden ne hâsıl*

Sallallahu aleyhi vesellem. İşin başı orada. Muhabbet-i Muhammediyye. Muhabbet edersen işin rengi değişir. İşin rengi değişir. Muhabbet meselesi çok mühim.

Çok meseleler var ama vakit dar olduğu için geçiyoruz.

Şimdi efendim, temâyülât-ı kalbiyye efâl-i ihtiyâriyyeden değildir. Ne demek bu? Türkçesini söyleyeyim size. Bu da Türkçe ama açıkça konuşayım sizinle. Yani kalbin meyletmesi, kalbin bir kişiyi sevmesi, insanın irâdesinde değildir. Ben seni sevmiyorum, zorla sevdiremezsin, olmaz öyle şey. Evvelâ kalbin meyletmesi lâzımdır. Peki öyleyse Peygamber'i nasıl seveceğiz? Oradan taleb olursa bu iş olur. Resûl'den taleb olursa bu iş olur. İki. sünnetlerine, Ehl-i Beyt'ine ve itretine ve ashâbına ve ensârına ve velîlerine hürmetle bu iş açılır. Muhabbetin tohumunu tarlaya atdın demektir ki, bir gün o tarladan o meyva senin önüne çıkacaktır. Allah cümlemizi Hazret-i Muhammed'den ayırmasın, sallallahu aleyhi vesellem.

Konuşacaktım ama vakit dar olduğu için, saat iki oldu, hepinizin işi gücü var, inşaallah haftaya sağ olursak, ölmezsek gene konuşuruz sizlerle.

Kurân'dan iğrâz etmeyiniz. Ferâiz-i ilâhîyi yerine getiriniz. Resûlullah sallallahu aleyhi vesellemin sünnetlerine riâyet ediniz. Nâzik, zarîf, muhterem müminler olunuz. Hazret-i Resûl-i Rabbi'l-âlemîn'e lâıyk olan ümmet olalım. Etvâr ü harekâtımızdan, efâlimizden bizim Hazret-i Muhammed aleyhissalâtü vesselâma ümmet, Allah'ın kulları olduğumuz bilinmelidir. Sözümüz tatlı, işlerimiz dürüst, özümüz ve sözümüz doğru olmalıdır.

Kavmimiz necîb bir kavimdir. Allahu Sübhânehû ve Teâlâ Hazretleri, beş yüz sene seni dünya üzerinde hükümrân kılmışdır. Neden? Resûlullah'ı önüne önder etdiği için, "Sirâc-ı Münîr"i, Allah nûrunu, yüceldin ve yükseldin. Ve ceddin müttakî idi, bir iş yapacağı vakitte Allah'dan korkar idi. Çünkü Kurân'dan iğrâz etmemiş, Hazret-i Muhammed'den yüz çevirmemişti. Hazret-i Muhammed'den ve Kurân'dan yüz çevirmeyince Kurân da ondan, Resûlullah da ondan yüzünü çevirmemişti. Hükümrân oldun, adâletinle, insanlığını, kahramanlığını, mürüvvetinle, sabrınla, iltifâtınla, affetmenle, bahşetmenle, birliğine, tevhidinle. Sonra ayrıldın. Çünkü Kurân'dan yüz çevirdin. Çevirince, Kurân da senden yüz çevirdi, Resûl de senden yüz çevirdi. Ayrıldın, parçaladın sonra seni parça parça parçaladılar. Seni efkâr-ı muhtelifle parçaladılar, sana muhtelif fikirler verdiler. Temiz bir arkın vardı, temiz bir testinin içinde temiz bir suyun vardı, o suyu kirlettiler, bulandırdılar, karmakarışık etdiler. Halbuki doğru yol duruyor yine. Kaybetmedin yolu, yürü! Yine istikbâl senin olabilir. Vallâhi, Allah'a kasem ederim ki, Resûlullah bize bir rahmet nazarıyla, bir iltifat nazarıyla nigâh etsin, baksın, yine eski satvetimizi alacağız üzerimize. Hattâ beşinci kıtaya bile adâlet götürdü. Zulüm yerine adâlet götürdü. Yani adâlete numûne oldu. Senin ceddinden öğrendiler adâleti.

Âşık Paşa diyor ki târihinde, "Bu kavmin hâssası ittikâ idi". İttikâdan murâd, Hakk korkusu, Allah korkusu. "Allah bunlara şarkı ve garbı verdi, teslîm etdi" diyor. "Şimdi bunlar işi fetvâya dökdüler, korkarız ki Devlet-i Osmâniye yıkılır" diyor.

Dâimâ müttakî ol. Kalbinde Allah korkusu var mı, Hakk seninle beraber olacaktır, seni kimse mağlûb edemez. Ama Hakk korkusu çıkarsa kalbinden, kalb boş durmaz, mutlakâ içeride Şeytan kâim olur.

İşin başı Resûlullah sallallahu aleyhi veselleme muhabbetidir. Tekrar ediyorum. Çünkü O, "Sirâc-ı Münîr"dir. O, "Beşîr"dir. O, "Nezîr"dir. O, "Rahmeten-lil-âlemîn"dir. Allahu Zü'l-Celâl ve Tekaddes Hazretleri O'nun hakkında, ²⁷⁰"وَمَا رَمَيْتُ إِذْ رَمَيْتُ وَلَكِنَّ اللَّهَ رَمَىٰ" buyurmuş ve ²⁷¹"لَقَدْ جَاءَكُمْ رَسُولٌ مِّنْ أَنفُسِكُمْ عَزِيزٌ عَلَيْهِ مَا عَنِتُّمْ حَرِيصٌ عَلَيْكُم بِالْمُؤْمِنِينَ رَؤُوفٌ رَّحِيمٌ" isimleriyle kendisini taltîf etmiş, tevhîd-i efâl, tevhîd-i sıfat, tevhîd-i zâta mazhar kılmış. ²⁷²"وَمَا رَمَيْتُ إِذْ رَمَيْتُ وَلَكِنَّ اللَّهَ رَمَىٰ" âyetiyle tevhîd-i efâli zuhûra getirmiş. "Habîbim Muhammed! Sen atдыңın vakitte sen atmadın, senin elinle ben atdım" diyor Hazret-i Allah. Târihî bir vukûât. İkincisi. Allah, habîbi Muhammedine "Raûf", "Rahîm" ve "Azîz" esmâlarını yani kendi isimlerini vermiş. Bize de ihsân etmiş, bize de "Mümin" esmâsını vermiş, kendi isimlerinden bir isim, "Mümin" ismi. Gene ²⁷³"إِنَّ الَّذِينَ يُبَايِعُونَ اللَّهَ يَدُ اللَّهِ فَوْقَ أَيْدِيهِمْ فَمَنْ نَكَثَ فَإِنَّمَا يَنْكُثُ عَلَىٰ نَفْسِهِ وَمَنْ أَوْفَىٰ بِمَا عَاهَدَ اللَّهُ فَسَيُؤْتِيهِ أَجْرًا عَظِيمًا", bu âyet-i celîyle de tevhîd-i zât eylemiş. Yine ²⁷³"فَكَانَ قَابَ قَوْسَيْنِ أَوْ أَدْنَىٰ" ile tevhîd-i zâtını ilân eylemiştir Peygamber'in.

Resûlullah'ı bir parça anlayacak olursak, işin rengi değişecektir. "Efendim, Hazret-i Muhammed aleyhisselâmın babası Abdullah, annesi Emine, Mekke'de doğdu, Medîne'de öldü" filan. Onu Ebû Cehil senden çok daha iyi bilir, kendi kavmindendir. Peygamber'i öyle bilmeyeceksin. O, mirât-ı Hakk'dır. O'nun getirdiği hakdır, O'nun söylediği hakdır. O'nu gören Hakk'ı görmüş olur. Hakk'ın mir'âtıdır O. O'na ittibâ edeceksin, refahın orada, saâdetin orada, selâmetin oradadır.

Allah bize Kitâb-ı Kerîm'inin zikrini ve fikrini nasîb etsin. Habîbinin zikrini ve fikrini nasîb etsin ve iltifatlarıyla cümlemizi darlıktan ve cehennem nârından âzâd eylesin. Âmîn.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

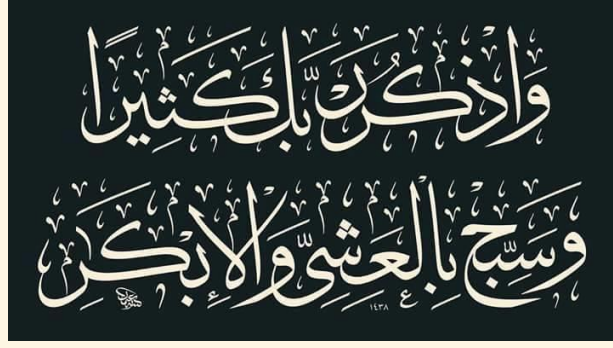
²⁷⁰ Sure-i Enfâl 17

²⁷¹ Sure-iTevbe 128

²⁷² Sure-i Fetih 10

²⁷³ Sure-i Necm 9

Sakin Zikrullahdan Yüz Çevirme 30 Ocak 1981 (24 Rebîuelevvel 1401)

Kâlallahu Azze ve Celle fî Kitâbihi'l-Azîz

Eûzübillahimineşşeytânirracîm

Bismillahirrahmânirrahîm

وَمَنْ أَعْرَضَ عَنْ ذِكْرِي فَإِنَّ لَهُ مَعِيشَةً ضَنْكًا وَنَحْشُرُهُ يَوْمَ الْقِيَمَةِ أَعْمَى * قَالَ رَبِّ لِمَ حَشَرْتَنِي أَعْمَى وَقَدْ كُنْتُ بَصِيرًا²⁷⁴

Sadakallahü'l-Azîm

Cenâb-ı Hakk'ı dilleriyle tevhîd eden, gönülleriyle Hakk'ın varlığına ve birliğine, şerîki ve nazîri bulunmadığına şehâdet eyleyen ve Allah'ı seven ve Allah'ın sevdikleri ve peygamberlerin seyyidi, serdârı, önderi, nûru evvel ba'si sonra olan Habîb-ı Hudâ Şefî-i Rûz-i Cezâ Muhammed aleyhissalâtü vesselâmın risâletini tasdîk eyleyen ve Habîb-i Hudâ Efendimiz'i her şeyinden ziyâde severek, malından, canından, rütbesinden, kasasından, kesesinden, masasından, evlâdından ve her şeyinden her şeyinden ziyâde severek, îmânını kemâle erdiren, kıyâmet gününe inanan, Hakk'ın cennetine tâlib, rızâsına râgıb, cemâline müştâk olanlar!

Zikir, hatırlamaktır, lugaççe manâsı. Müminler, Allah'ı zikrederler, unuttuklarından değil, sevdiklerinden zikrederler ve Hakk'ı unutanlara hatırlatırlar. Müminler, Allah'ı zikreder, unuttuklarından değil. Allah'ı ancak kâfirler ve gâfiller unuttur. En büyük felâket de Allah'ı zikretmemek, Allah'ı unutmaktır. İki şeyi unutanlar, her şeyi unutmuş demektir. Birisi Allah'ı unutmak, biri ölümlerini unutanlar. Bu iki şeyi unutmayacağız, hiçbir zaman. Zâten müminler, ne ölümlerini ne de Hakk'ı unuturlar. Zâten müminler ölmezler, müminler olurlar. Kâfirler ölür, müminler olur, kemâle erer ve Hakk katına, Hakk meclisine varırlar.

Müminler, Hakk'ı unutmaz, dâimâ Cenâb-ı Hakk'ı lisân-ı hâl ile, lisân-ı kâl ile, hâlleriyle, özleriyle, sözleriyle, zikrederler. Her meşrû işde ismullahı kullanırlar, onu tilâvet ederler. Meşrû olan işlerde, yani şerîatın müsâade ettiği şeylerde Bismillah, Allah'ın esmâsı, ismullah çekilir. Allah'ın müsâadesi olmayan şeylerde Besmele çekilmez, buna müsâade edilmez. Öyle yapanlar dînle istihzâ etmiş olur, dînin hâricinde kalır.

Müminler, Allah'ı sevdikleri için zikrederler. Zîrâ kişi sevdiğini çok zikreder ve zikredeni dinlediği vakit de hoşlanır, sevgilisinin ismi anıldığı vakit, sevgilisinin ismini işitdiği vakit

²⁷⁴ Sure-i Tâ-Hâ 124-125

hoşlanır, safâya gark olur, yüzü nûrlanır, gönlü sürûrlanır, gönül safâya erer ve unutanlara da Hakk'ı hatırlatırlar.

Allahu Sübhânehû ve Teâlâ Hazretleri, zikir hakkında buyurur ki, "Beni her kim zikrederse ben onunla beraber olurum, onunla beraber aynı meclisde otururum" buyuruyor. Tabii mekândan münezzehtir. Bu, lisân ile tarîf edilemez. Harf yirmi sekiz, otuz, otuz iki olmasa da, üç milyon veya üç milyar harf olsa da yine tarîf olunamaz. Bazı şeyler kelimâta girmez. Bu bir zevk işidir, zevki tadan bilir. Zevki tatmayan bilmez. Tıpkı a'mâyâ renk, sağıra âhenk olmadığı gibi. Cenâb-ı Hakk, "Ben, beni zikredenle beraber otururum" diyor.

Yine bir âyet-i celîlede ²⁷⁵ "فَاذْكُرُونِي أَذْكُرْكُمْ" buyurmuştur. Manâsı "Beni zikredin ki ben de sizi zikredeyim" demektir. Yani her Allah'a çağırdığımızda, Allah'a çağırdığımızda, Allah dediğimizde, Cenâb-ı Hakk Celle ve Tekaddes Hazretleri, harften, savtdan, cihetden münezzehtir. "Ey kulum! Ne istersin benden?" diye kuluna karşı muhabbeten hitâb eder. Bu zevke erersen, elbette zikrullahı bırakamazsın. Zikrullahı bırakanlar, Allah'ı unutanlardır. Allah'ı unutanlar ise nefislerini unutanlardır. Her kim ki nefisini bildi, Hakk'ı bildi. Hakk'ı bilen, Hakk'ı buldu. Hakk'ı bulan, Hakk'da oldu ve Hakk ile oldu. Ebedî âlemde Hakk katında, Hakk meclisinde, Hakk sofrasında, Hakk'ın indinde bulunmak istiyorsan, "mak'adı sıdk"a ermek istiyorsan, gecede ve gündüzde, âşikâre ve gizli, Allah'ı zikreyle. Bundan zevk almaya çalış. Yakın bir zamanda, bu senin sâhib olduğun zannettiğin şeylerin hepsi elinden alınacak, Hakk katına, Hakk'a misâfir gideceksin, oraya vâsıl olacaksın, yani vatan-ı aslîne döneceksin. Hakk'dan geldik, geldiğin yeri unutma, gene oraya rücû vardır, oraya dönmek vardır.

Şimdi okuduğum âyet-i celîlede, zikrullahdan yüz çevirenin başına gelecek olan felâketleri Allahu Zül-Celâl ve Tekaddes Hazretleri haber veriyor. Geçen hafta söylemiştik. Dînlenen kimse dinlenir, dînlenmeyen dinlenemez yani dîn sâhibi olan dinlenir, Allah'lı gönül safâya erer, ne kadar cefâ görse dahi. Bu âlem müminler için bir sicndir yani hapishânedir. Ne kadar zengin olsa, Kaf'dan Kaf'a hükmetse gene mümin için bir hapishânedir. Hürriyyet, saâdet, mümin için âhiret âlemidir. Ama dünyâsız âhiret olmaz. Dünyâ âhiretin tarlasıdır. Miftâh-ı cennet buradan satın alınır. Estağfirullah, biraz kabaca oldu ama, satın almak kelimesiyle, miftâh-ı cennete buradan sâhib olunur, cehennem derekâtına da gene buradan sâhib olunur. Ne cehennemde ateş, ne cennette nimet vardır, buradan onlara sâhib olacaksın.

Behlûl-i Dâna hızlı hızlı geliyormuş. Dâna kelimesi Farsça'da âlim, ârif manâsınadır. Geliyormuş, Hârûn'la karşılaşmışlar, Hârûn-i Reşîd ile. Abbâsîlerin en kudretli hükümdârı.

Ehlullahın, her kelâmlarından istifâde edilir, aklı başında olanlar için. Her efâl ü harekâtı bir numûne-i imtisâldir. Zîrâ Resûlullah, üsvetü'l-hasenedir, evliyâullah da O'na vâris oldukları için onların efâl ü harekâtı da üsvetü'l-hasenedir. Mutlakâ insanları efâlleriyle yani işleriyle, sözleriyle irşâd ederler, insanları Hakk'a götürürler.

İnsanları iyiliğe ve doğruluğa davet etmiyorsak, insan değiliz. Ama herkes kendi çapında. Çizmeden yukarı çıkmamalı. Sen, hânende bulunan efrâd u âilenin çobanısın, onları Hakk'a

²⁷⁵ Sure-i Bakara 152

davet et. Gene arkadaşın yanında nazın geçecek, sözün toprak olmayacaksa, onları Hakk'a davet eyle. Gene güzel sözlerle anlayacak olan kimselere hitâb eyle. Tatlı sözlerle, güler yüzle, hikmet-i hasene ile, böyle kandıra kandıra, inandıra inandıra, tatdıra tatdıra, lezzet vere vere Allah'a davet et. Acı sözle, ekşi yüzle Allah'a davet edilmez. Mutlakâ irşâd etmen lâzımdır. Yalnız nefsin cennete koymaya çalışma. O vakit egoist olursun, kâselîs olursun. Evvelâ başkasını cennete koymaya çalış. Hattâ cennetin kapısı açılrsa, evvelâ mümin kardeşini içeriye koy.

Ooo, neler geldi, söylemeden geçemeyeceğiz. Behlûl-i Dâna'nın kıssasını bıraktım. Onu da anlatacağım ya.

Hallâc'ın ağzından bir söz çıktı, söz Hallâc'ın değildi. Mest olmuşdu çünkü. Hakk yolunda kudret eliyle, aşk-ı ilâhîyi nûş edenler mest olurlar, mest olanlar, nereye bakarlarsa kendi sevgililerini görürler. Anlayana söyledik bunu da. Hallâc'ın ağzından bir söz zuhûr etdi ve kendisini haps etdiler. Kudâtın yani hâkimlerin, kâdılarının vazîfesi idi. Çünkü şerîat ehli, kâdılar, hâkimler, bunlar, polis gibidirler. Velîler de sarhoş gibidir. Bazen sarhoş yoldan çıkarsa, nasıl ki polis kuvvetiyle onu yola getirirler, terbiyeye davet ederler, bazen böyle şeyler de olabilir yani. Bu kadar söyledik. Sonra isteyenler bana sorabilirler. Hallâc'ın ağzından böyle bir şey çıktı, sekir hâliyle, onu haps etdiler ve kendisini idâma mahkûm etdiler. Hapishânede yatıyor. Bir zât da üç şeyi öğrenmek üzere uzak bir diyardan Hallâc'a geldi. Üç müşkili var, üç müşkili var, müşkilini halletmeye Hallâc'a geldi. Sordu "nerede?" dedi, "Şeyh Hallâc-ı Mansûr el-Hüseynî?" Dediler, "Zindanda". Şaşırdı, taaccüb etdi, "Hem bir mürşid, hem zindanda ne işi var?" diye. Sonra dediler ki, "Ağzından bir söz zuhûr etdi, bu sözden dolayı". Bu sözün de niçin ağzından zuhûr ettiğini inşâallah başka bir dersimizde söyleriz. Bu sırrı da ifşâ ederiz, söyleriz size. Ağzından o söz niye çıktığının sebebinde söylüyorlar ehlullah. Ve hapishâneye gitdi, izin istedi, gösterdiler, içeri girdi, elleri bukağıda oturuyordu orada. Dedi, "Efendim, uzak bir yerden geldim, bazı müşkillerim var bunu halletdirmeye. Burası yeri değil ama, uzak diyardan geldim, sizler mürüvvet sâhibisiniz, beni buradan boş çevirmezsiniz. Sorularıma cevap istiyorum ama sorunun cevabı değil, bana fiiliyatla bunu göster".

Çünkü konuşmak kolay değildir fakat konuşmak, fiiliyata göre daha kolaydır. Konuşmak kolay değil ama fiiliyatına göre konuşmak daha kolaydır. Fiil zordur, güçdür. İşlemek yani. "Nedir?" dedi. "Mürüvvet nedir? Sabır nedir? Kanâat nedir?" dedi. "Bunları bana fiilen gösterin, bunları istiyorum" dedi. "Ben sabrın ne olduğunu kitapda okudum, mürüvvetin de okudum kitapda ne olduğunu, kanâatin de ne olduğunu okudum ama fiilen görmek istiyorum yani gözümle göreyim" dedi.

Hani İbrâhim aleyhisselâm demişdi ya Hakk'a, "Yâ Rabbi, ölüleri nasıl diriltiyorsun?" diye sormuşdu. Allah dedi ki, "İnanmadın mı yâ İbrâhim?". "İnandım yâ Rabbi ama gözümle göreyim de kalbime itminân hâsıl olsun" dedi. Görmek meselesi...

Onun üzerine Hallâc dedi ki, "Bak" dedi, kendisine sevdikleri tarafından ikrâm ve ihsân olunmuşdu, birçok nimet vardı orada, onların hiçbirini yemiyor, onları hapishânede bulunan garîbân fukarâyâ veriyordu. Hapis ehline dağıtıyordu, kendisi kuru ekmeği suya banıyor onu

uyuyordu. "Buna kanâat derler" dedi. "Sana kanâatin bir numûnesini gösteriyorum, kanâatin hepsi bu demek değil ya, ama böyle gösteriyorum, bu kadarla anla" dedi.

İnsan bir eşyânın, bir metân hepsini pazara getirmez, bir parça numûnesini getirir. Allah da âhiretdeki bulunan âlemin, ne görüyorsan nikmet ve nimet, bir numûnesini dünyâya getirmiştir. O kadar değil, yani iş bitmiyor onunla.

Hallâc da onu söyledi ona, dedi, "İşte gördüğün şey kanâatdır". "Ya sabır nedir?". Elleri bukağıda idi, "Bismillah" dedi, çekti ve zincirler boşandı ve duvarı itdi açıldı.

"Efendim, nasıl olur bu, bu bir safsata". Evliyâullahın işine akıl ermez. Evliyâullah'a verilen kerâmât, peygamberlere verilen mucizât, insanların akıllarının mâverâsındadır, akıl bunu ölçemez. Çünkü fâili Allah'dır. Onun için kendi kısa aklınla, "Duvar nasıl gidermiş, zincir nasıl koparmış" diye konuşma böyle. Ateş yakar mı? Yakar. İbrâhim Peygamber'i yakmadı ateş. İşte gördün, aklın mâverâsında. Bıçak keser mi? Keser. İsmâil'i kesdi mi bıçak? Kesmedi. Aklın mâverâsında. Senin bileceğin iş değil. Onun için kısa aklınla Allah'ın kudretini ve mucizât-ı enbiyâyı ve kerâmât-ı evliyâyı inkâra yeltenmeye kalkma. Yaya kalırsın sonra. Geçiyoruz.

İşte bu kudreti Cenâb-ı Hakk bana ihsân u inâyet buyurdu fakat ben burada sabrederim. Kaderimi bekliyorum, ne ise hükmüm. Hükmün de ne olduğunu biliyorum ben. Benim de isteğim ve arzum odur. Çünkü gâfiller suyla abdest alabilirler ama âşıklar kanlarıyla abdest alırlar" dedi. Geçiyoruz.

"Evet, gördüm, teşekkür ederim, kalbime itminân hâsıl oldu. Ya mürüvvet nedir?" dedi, "mürüvvet nedir?" Buyurdular ki "Yarın gel, sana mürüvveti göstereyim". "Yâ Şeyh, lutfet. Ey üstâz, ey mürşid-i âlî, lutfet, göster bize şu mürüvveti de". "Yok, yarın görmen lâzım, sözünü dinle, itirâz etme, git". Gitdi, ertesi gün geldi, bakdı ki, Hallâc'ı asmışlar, berdâr olmuş Hallâc. Onu gördü, "Eyvâh! Dün keşke şeyhi zorlasaydım, mürüvveti bana fiilen gösterseydi" dedi, mahzûn oldu, bir Fâtîha okudu, çıkdı, gitdi. O akşam bir rüyâ gördü. Kıyâmet kopmuş, Hallâc'ın idâmına hüküm veren kâdiyı, cehenneme atmak üzere, Allah, emir verdi meleklerine. "Kâdiyı nâra atın" dedi. Hallâc ortaya çıkdı. Rüyâsında görüyor, o zât-ı muhterem. "Yâ Rabbi" dedi, "O benim şehâdetime sebep oldu. Eğer bu benim kâtilim olan kâdiyı nâra atarsanız, ben de cehenneme giderim. Onu bana bağışlayacaksınız" dedi Cenâb-ı Hakk'a. "Bağışladım" dedi. Hallâc, kâdının elinden tuttu, götürdü cennetin kapısından içeriye sokdu, evvelâ kâdiyı sokdu içeriye, yani kâtilini sokdu. Sonra geri döndü, "Mürüvvet buna derler" dedi. O da uykudan uyandı. Mürüvveti fiilen gösterdi. Şimdi ayân oldu, beyân oldu.

Müminsen, bunları hikâye diye dinleme, nefsine tatbîk et. Sana zulmeden sen affet. Kîni kaldır. Düşmanlığı bir tarafa def' et. Bir kalb, ya sağlam olur, ya çürük olur. Kalb sağlam olursa, vücûd da sağlamdır. Kalb çürük olursa, vücûd da çürüktür. Bir kalbde hem kîn, hem dîn olmaz. Hem muhabbet, hem adâvet, ikisi birden oraya girmez. Sen kalbini aşkullah ile ve aşk-ı Resûlullah ile doldur. Vücûdunu sıbgatullah ile boy. Şemme-i Muhammedî'yi duy, başka koku duyma. Bir şeye bakdığın vakit, onun çirkinliğini görme, güzelliğini gör, güzel tarafını gör, çirkinliğini görme. Geçiyoruz.

Hârûn sordu Behlûl'e, "Nereden geliyorsun?". Söyledik ya, cennetin miftâhına buradan sâhib olunur. Cehennem de miftâhına buradan sâhib olur insan yani dünyadan. Burası tarladır. Buradan göz yumuldu mu bir daha, ne ibâdet, ne tâat. Ne de pişmanlık fayda verir. Her yapan burada yaptığını beraberinde götürür. Sen tabutun altına giriyorsun, tabutun içinde ne gittiğinin farkında değilsin. Ne götürüyorsun kabre? "Meyyiti götürüyoruz". Meyyitle beraber ne gidiyor biliyor musun? Ya yaptığı a'mâl-i sâliha, ya a'mâl-i kabîha. Gençlerimiz var. Ya çirkin işleri, ya güzel işleri var tabutun içerisinde. Sen tabutu boş görme öyle. Çok ağır. Bazı kimselerin belini büküyor ağırlığı. Dağlar kaldıramazken bu ağır yükü, sen omuzuna atıp getiriyorsun içeri doğru. Geçiyoruz. Allah sonumuzu, âkıbetimizi hayr eyleye.

Zikrullah devâm! Allah'ı unutmayacaksın! Allah'ı unutan dil, Allah'ı unutan gönül, orası harâbdır. Allah'ı unutmayan dil, Allah'ı unutmayan gönül, orası mamûrdur. Her ne kadar zâhirde harâb da görünse aslında mamûrdur. Allah'ı unutan dil, Allah'ı unutan gönül, her ne kadar zâhirde mamûr ise de aslında harâbdır. Allah'ı unutmayan dil, Allah'ı seven gönül, zâhirde her ne kadar harâbsa da, aslında mamûrdur. Allah'ı ve Peygamber'i unuttu mu, zâhiri ne kadar mamur da olsa, bâtını harâbdır. Bunu unutma sakın hâ! Kafandan çıkarma! Rütbelere, kasalar hepsi bırakılacak, beyaz bir kefen, ne filanca pâdişahın niyetine, ne filanca hacının, hocanın niyetine, er kişi, hâtun kişi denecektir.

Er olabilirsen ne mutlu sana! Er, er, erkek olursan yani. Erkeklik, uzuvla değildir. Erkeklik, uzuvla değildir. Şerîat, uzuvla ayırır fakat aslında, manâda, uzuvla değildir erkeklik. Seni Allah'ın zikrinden hiçbir şey men etmiyorsa, sen erkeksin. Malın, mülkün, kasan, kesen, paran, seni Allah'ın zikrinden men etmedi mi, erkeksin. Bunlardan biri seni men ediyorsa, erkek değilsin, her ne kadar sakalın göbeğine kadar olsa, alnın da secdeye çürüse, erkek değilsin. Geçiyoruz. Haydi söylemeden geçmeyelim, zuhûr etdi.

Bağdâd şehrinde, Bağdâd vilâyetinde bir kadın varmış, bir meczûbe. Meczûbe aslında bir velîdir, halkın nazarında, yani akıllıyım diyenlerin nazarında deli gibi görünür. Ona deli diye bakanlar, kendileri delidir. Binâenalâzâlik, bu kadın açıyor örtüsünü, tesettürünü açıyor ve çıplak dışarı çıkarmış. İfade birde dışarı çıplak çıkıyor. Örtüyorlar bunu, o gene çıkıyor, yani başından başörtüsünü alıyor filan öyle çıkıyor. Günlerden bir gün, bizim gibi erkeklere seslenmiş, "Amân bana bir örtü verin, erkek geliyor" diye. "Yâhu" demişler, "biz erkek değil miyiz? Bu erkek kimdir?" demişler. Bir de bakmışlar, karşıdan Hazret-i Abdülkâdir geliyor. Bağdâd'da bir erkek sana. Al sana Bağdad'da bir erkek!

Erkeklik uzuvla değildir. Sen erkek ol, kadın, kadınlığını bilir. Sen kadına kafa tutma. Kendi gözünde mertek var senin, sen el gözünde çapak arıyorsun. Sen erkekliğini bilersen, kadın sana itâat eder. Hattâ yalnız kadın değil, dağlar, taşlar, semâvât, ard, güneş, ay sana itâat eder. Allah'a mutî olanlara, bütün mahlûkât mutî olur. Allah'ı tanıyıp Allah'a isyân edenlere de Allah, Allah'ı tanımayanları musallat eder. Bir daha söylüyorum, dikkat buyur, bak ne konuşuyorum. Allah'a itâat edenlere, bütün mahlûkât-ı ilâhiyye itâat eder, mutî olur. Allah'ı tanıyıp da Allah'a âsî olanlara Allah, Allah'ı tanımayanları musallat kılar, başlarına. Çektiğin kendindendir, Hakk zulûmden münezzehdir.

"Yâ Behlûl nereden geliyorsun?" demiş, "Cehennemden" demiş. "Niye gitdin cehenneme?", "Ateş almaya gitdim" demiş Behlûl-i Dâna, "fakat maalesef bulamadım" demiş. Demiş ki

Hârûn-i Reşîd, "Cehennem ateşle memlûdur. Nasıl olur bu?". "Ben de öyle zannediyordum, gitdim oraya, Mâlik'e sordum". Mâlik, cehennemim mesûl müdürü, Allah tarafından tayîn olunmuş. "Ateş istedim, Mâlik bana dedi ki, 'Burada ateş bulunmaz' dedi. 'Canım cehennem ateşle dolu değil mi?' dedim. 'Hayır, herkes ateşini dünyâdan buraya getirir' dedi".

Anla, düşün, tefekkür et! Boşuna kafa dolaştırmayacağız. Tefekkür et, düşün, bak ne konuşuyorum. Herkes ateşini buradan getirir nâra, cehenneme. Bir yumurta çalan, aynı ateşe girerse, beş milyon çalan da aynı ateşe girerse, o vakit adâlet-i ilâhî nerede kalır? Bir yumurta çalan bir yumurta ateşiyle yanar, beş milyon çalan da beş milyonluk ateşle yanar. Günahın küçüğü büyüğü olmaz. Günah-ı segâir, günah-ı kebâir, o, cezâdadır, o. Allah'a isyân, isyândır. Allah'a günah, günahdır. Küçüğü, büyüğü olmaz günahın, günah, günahdır! Cezâsı haffıdır. Küçük günahlara küçük cezâ, meselâ üç günlük hapis olur, büyük günahlara üç yüz gün hapis olur. Bunun gibidir yani. Onun için, ulemâ-yı benâm hazerâtı rahimehümullah, bu günah-ı kebâir, bu günah-ı segâir diye ayırmışlar ama isyân, isyândır. Günahın küçüğü büyüğü olmaz. Allah'a isyân, isyândır. Cezâ bakımından küçük günah vardır. Küçük cezâ, büyük cezâdır o. Acaba anlatabildik mi?

Güneş gurûba eriyor, gideceğiz yakında, gidiyorum yakında, Edirnekapı'ya doğru. Bulamayacaksın beni, onun için yerleşdir kafana bunları. Ama Allah boş bırakmaz kürsî-i Muhammedî'yi. Allah gönderecek mutlakâ. Kâfirler çatlasa da patlasa da kıyâmet gününe kadar dîn-i islâmı teyîd edecek bir kimse gelecektir. Bitdi o kadar. Allah'dır sâhibi. Kurân'ın sâhibi Allah'dır.

İkincisini de anlatalım. İkincisi de bu. Bir hocaefendi varmış. Bazı bizim sarıklılar, ekserîsi, biraz tamahkâr olurlar. Böyle elleri sıkı.

Şunu da söylemeden geçmeyeceğim. Allah'ın en büyük düşmanı, tamahkâr olan kimsedir. Sahîler, ehl-i cennettir. Sahîler, ehl-i cennettir. Hattâ Resûlullah sallallahu aleyhi vesellem, "Bir adam fâsık dahi olsa, onun fiskını söylemeyiniz, zîrâ onun sehâsı onun fiskını örter" diyor Peygamberimiz sallallahu aleyhi vesellem. Çok mühim. Fakat bu sehâyı da yerine sarf etmek lâzım. Mübezzir olmayacak, müsrif olmayacak. Meselâ "Efendim çok cömert bir adam, akşamları götürüp bizi kafayı çekdiriyor". O, olmadı, o. Seni ateşe davet ediyor o. O, iyi değil. Allah yoluna sarfedecek, Allah yoluna sarf edecek, Allah yoluna sarf edecek! Geçiyoruz. Mübezzirler Şeytan'ın ihvânıdır.

Eyüb'de olmuş hâdise. Hocaefendi, kahvede oturuyor. Bir meczûb-i ilâhî içeri girmiş, "Hocaefendi bana yoğurt al" demiş. Eyüb'ün yoğurdu kaymağı meşhûrdu vaktiyle. Şimdi her taraf da bozuldu ya. Orası vaktiyle öyleydi, bizim küçüklüğümüzde. "Yoğurt al" demiş hocaya. Hoca, "hadi oradan, yok param" filan dediyse de, meczûb ona tebelleş olmuş, yani musallat olmuş. Hoca "illallah" demiş, o tamahkâr hoacefendi. İyi dinle! Cebinden çıkarmış, o devirde, bir metelik, "Şununla yoğurt al" demiş. O vakit metelikle yoğurt alınıyor. "Allah müstehakını versin" demiş, çıkarmış bir metelik vermiş. Yani def-i belâ kabîlinden. "Biraz da ekmek al" demiş. "Ekmeği de başkası alsın" demiş hoca. Zâten âsâbı bozuk. Yani halkdan utanmış, Allah korkusundan, Allah'dan utandığından değil de halkdan utanmış, öyle vermiş parayı ve çıkmış, gitmiş. O gece bir rüyâ görmüş hoacefendi.

İyi dinle! Kulağını beden yana ver! Gaflet pamuğunu kulağından çıkar!

Gâyetle hesnâ müstesnâ bir yerde, ağaçlarla örtülü, nehirler akıyor, köşkler, haymeler, ipekden yapılmış. Köşkerin her bir tânesi, bir inciden düzülmüş. Yâkutlar, zümrüdlere filan. Böyle acâib bir şey. Fakat hoca açlıktan ölüyor. Yiyecek hiçbir şey yok. Aç. Aşağı yukarı dolaşıyor filan. Derken oradan bir zât zuhûr etmiş. "Yâhu burası neresidir?" demiş. "Burası cennet" demiş, o görünen zât.

İyi dinle! Sana büyük bir ibret var bu kıssada. Çünkü yaptığım dersi bununla kaldıracaksın kafaya. "Hikâye anlatıyor" deme! Komprimesi bu. Ötekini yani ahkâmı unutursun da bunu unutmazsın.

"Burası neresi?", "Cennet" demiş. "Nasıl cennet yâhu? Cennetde pişmiş tavuk etleri, her nefsin her arzusu ayağına geleceğini Allah Kurân'da söylüyor. Ben hocayım" demiş. ²⁷⁶ وَلَا كُنْ فِيهَا مِمَّا تُشْتَهَىٰ أَنْفُسُكَ, "nefsiniz ne istiyorsa önünüzde bulacaksınız diyor Allah" demiş. "Yooo, hocaefendi öyle değil iş, iş öyle değil. Gönderirsen olur" demiş. "Bak burada bir yoğurt var, bunu yer misin?" demiş. "Amân" demiş, "Yoğurt olsun", yoğurdu almış, "Biraz da ekmek", "Yoğurdu göndermişsin yoğurdu buldun. Ekmeği de gönderseydin ekmeği de bulacaktın". Yaaa! "Yoğurdu göndermişsin, yoğurdu buldun. Ekmeği de gönderseydin, bulacaktın. Şimdi yoğurdu ye yalnız başına" demişler. Uyandı. Karısına dedi ki, "Bizim yaptığımız iş değil, yanlış bir yola gitdik biz, böyle yapmayalım". Ve konağının kapısını açmış, arkasına kadar, ardına kadar, fukarâya, zuafâyâ elinden geldiği kadar, ikrâm ve ihsân ve inâyetde bulunmuş ki yarın önüne çıksın.

Ne yaparsan yakın bir zamanda önüne çıkacaktır. Hiçbir şey zâyî olmaz. İster kötülük, ister iyilik.

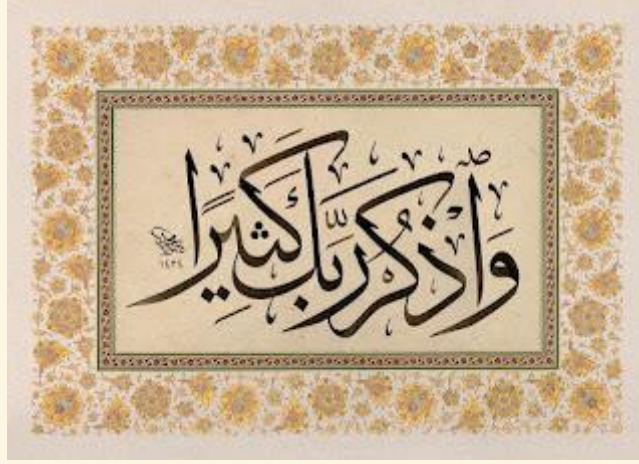
İğrâz-ı zikir eyleme! İğrâz-ı zikir edersen, bütün dünyâ senin olsa, râhat edemezsin, ateşin içerisinde yanarsın. Bak ne diyorum! Allah'ın zikrinden iğrâz edip yüz çevirirsen, bütün dünyâ senin olsa, râhat olmaz, kalbin safâyâ ermez, azâbdasın, meşakkatdesin. Eğer kalbin zikrullah ile meşgûl ise, seni ateşe atsalar, cennet gibi olur sana. Hazret-i İbrâhîm'e nâr-ı Nemrud nasıl nûr olduysa, öyle olacaktır. Allah'lı kalb çünkü. Bu kadarlık kâfî, vakit epey geçdi.

Yâ Rabbi, bizi seni ihlâsen zikir eyleyen ve zikrin zevkine eren, bu âlemde cennete giren ve senin dîdârınla müşerref olan, habîbinin sohbetinde bulunan zümreye ilhâk eyle.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

²⁷⁶ Sure-i Fussilet 31

Zikrullahdan Yüz Çevirenler 6 Şubat 1981 (2 Rebûlâhir 1401)

Kâlallahu Azze ve Cell fî Kitâbihi'l-Hakîm
Eûzübillahimineşşeytânirracîm
Bismillahirrahmânirrahîm

وَمَنْ أَعْرَضَ عَنْ ذِكْرِي فَإِنَّ لَهُ مَعِيشَةً ضَنْكًا وَنَحْشُرُهُ يَوْمَ الْقِيَمَةِ أَعْمَى قَالَ رَبِّ لِمَ حَشَرْتَنِي أَعْمَى وَقَدْ كُنْتُ بَصِيرًا * 277
Sadakallahü'l-Azîm

Dilleriyle Allah'ı tevhîd eden, gönülleriyle Allah'ı seven ve Allah'ın birliğine inanan ve Hakk'ın vahdâniyyetini tasdîk eyleyen, serdâr-ı enbiyâ, Resûl-i Kibriyâ, sebep-i hilkat-i âlem olan Hazret-i Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâmı her şeyinden ziyâde severek îmânını kemâle erdiren, yevm-i kıyâmete inanan, Hakk'ın cennetine tâlib, rızâsına râgıb, cemâline âşık olan müminler, âşık-ı sâdıklar!

Dünyâda en büyük belâ, iki şeye mübtelâ olmaktır. Birisi, Allah'ı unutmak, birisi, ölümünü düşünmemek ve ölümü unutmaktır. Bir kimse, bu iki muazzez şeyi unutdu mu, o kimse bu âlemden azâb-ı ilâhîye müstehak olur. Birisi, Allah'sız bir gönül, îmansız bir kalb, secdesiz ve şükürsüz bir vücûd, diğeri ise vuslat-ı cemâle giden yolu unutmak. Çünkü ölüm bâbında, müminler için korkulacak bir şey yoktur. Allah Celle Hazretleri, Kitâb-ı Kerîm'inde ilân etmiş: ²⁷⁸ أَلَا إِنَّ أَوْلِيَاءَ اللَّهِ لَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ . Âgâh olunuz, bu âlemden sonraki âlemde, hem de bu âlemde, benim dostlarım için, ne bıraktıklarından bir endişe, bir keder, ne gittikleri yerde bir korku vardır.

Bilmediğimiz bir âleme gideceğiz. Bu âlemi Kurân-ı Kerîm burada arîz amîk, geniş geniş, derin derin malûmatlarla bize haber vermekde. Çünkü dünyâ hayâtı, yolda giden bir yolcunun, bir ağaç gölgesinde, bir mikdar durup, eğlendikten sonra, tekrar yoluna devâm etmesine benzer. Yani hayâtın mikdarını şöyle tarîf edebiliriz, şâirin dediği gibi :

²⁷⁷ Sure-i Tâ-Hâ 124-125

²⁷⁸ Sure-i Yûnus 62

*Ana rahminden çıkdık pazara
Bir kefen aldık döndük mezara*

O kadar kısa. Dikkat edersek, cenâze namazının ezânı ve kâmeti yokdur. Onun ezânı ve kâmeti, çocuk dünyâyâ geldiği vakitte okunur. Ezânı, sağ kulağa, kâmeti sol kulağa. Manâsı şudur ki, ezânla kâmet arasında ne kadar fark vardır, işte dünyâ hayâtı bundan başka bir şey değildir. Çocuk dünyâyâ geldi, ezânı okundu sağ kulağına, sol kulağına da kâmet edildi, namazı kalmıştır. Namazı da musallâda kılınır. O kadar kısa. Fakat bu kısa hayâtın manâsı gâyetle büyük.

Onun için ölüm bâbı, kâfirler için korkuludur. Zîrâ bir kuşun kanadı kırıktır, o kuş kafesden çıktığı vakitte, helâke mahkûmdur. Müminlerin her iki kanadı vardır. Kafesden kurtuldu mu onlar, uçarlar. Damdan yani kafesden, tuzakdan kurtulmuş demektir. A'lâ-yı illîyîne varamasalar da muhakkak yükselirler.

Elbet ki müminler içerisinde Hakk'ın sevdikleri ve Hakk'ı sevenler vardır. Zâten Allah bir kulunu sevmeyince, o kul Allah'ı sevemez. Allah bir kulu dînine, îmânına lâayık görmeyince, o kul, itikâd ve îmân edemez. Allah diyor ki Sûre-i İnsân'da, ²⁷⁹ "وَمَا تَشَاؤُنَ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ", "siz dilemediniz, ben diledim" diyor Cenâb-ı Hakk, "sizin hidâyetinizi ben diledim". Allah kimi severse, ona Allah dedirir. Hak ağız, Allah diyebilir. Hak ağız, hak konuşur. Hak göz Hakk'ı görür. Hak kulak Hakk'ı dinleyebilir.

Ölüm bâbında müminler için vuslat-ı cemâl vardır. Başlangıç oradan başlar. Bu âlemde ölmeden evvel ölenler vardır, "Mûtû kable en temûtu" sırrına mazhar olanlar. Onlar daha bu âlemden Hakk ile Hakk olmuşlar, Hakk'ın bezmine dâhil olmuşlardır. Yani ²⁸⁰ "فِي مَقْعَدٍ صَدُوقٍ عِنْدَ" "e ermişlerdir. Elbet ki onlar için hiçbir korku yokdur çünkü âhiret âlemini bu âlemden görmüşler.

*"Mûtû kable en temûtu" sırrını fehm eyleyen
Haşrı neşri gördü bunda nefha-i sûr olmadan*

İsrâfil aleyhisselâm sûrunu üflemeyince, onlar bu âlemden haşrı ve neşri gördüler. Tabii görmeye göz gerektir. Görenedir, köre nedir! Görenedir, köre nedir!

Görmüyor musun rebî? Rebî dediğim, ilkbahardan bahsettim sana. Rebî, ilkbahar. Bütün mahlûkât yani yere ekilen mevrûât, kendisini toprak hâricine verir. Kıyâmet gününe kadar Azrâil'in kılıcı ile biçilenler, amel sandığına yerleştirilenler, mahşer gününde hepsi bir meyva verecektir, özünü dışarı çıkaracaktır. İnsanlar, tanınmaz, kapalı bir tohum gibidir. Hepsi birbirine benzer ama o gün meyvanı dışarı verdiği vakitte, herkesin ne olduğu meydana çıkacaktır. Mahşer gününde, ²⁸¹ "يَوْمَ تُبْلَى السَّرَائِرُ", sırlar meydana çıktığı vakitte. Bu âlemde ellerini öpdüğümüz bazı zevâtın yüzlerine tüküreceğiz, tükürülecek. "Eyvâh! Ben bu eli bir kudsî el zannetmişdim, öpmüşdüm, ağızım kirlenmiş, yazıklar olsun sana! Sözüünün eri, Allah'ın eri değilmişsin, sözünün eri değilmişsin!" Bunu söyleyeceklerdir.

²⁷⁹ Sure-i İnsan 30

²⁸⁰ Sure- Kamer 55

²⁸¹ Sure-i Târik 9

Müminlerin kâffesi, yani "Lâ ilâhe illallah Muhammedü'r-Resûlullah" diyen müminlerin kâffesi, Allah'ın dostudur, velîsidir. Yani senin Türkçe anlayacağın, evliyâdır. Evliyâ, velînin cem'idir fakat lûgat-ı meşhûr olmuş. Böyle anlatabiliriz. Allah'ın velîleridir, Allah'ın dostlarıdır. Bütün "Lâ ilâhe illallah Muhammedü'r-Resûlullah" diyenler. "Lâ ilâhe illallah" demiş fakat "Muhammedü'r-Resûlullah"ı dememiş, yani risâlet-i Muhammediyyeyi inkâr eylemiş, îmânı mefkûddur, Hakk'a vuslat bulamaz, meclis-i ilâhîye giremez, aşk meclisinden, muhabbet meclisinden, Muhammed meclisinden, onu tard ederler, maddî ve manevî. Ehline söyledik.

Fakat velîler iki kısımdır. Bir, vilâyet-i âmme vardır yani her "Lâ ilâhe illallah Muhammedü'r-Resûlullah" diyen, velev ki günahkâr olsun, âsî olsun, âsim olsun, Allah'ın dostudur. Bütün müminler, Allah'ın dostudur. İki kısımdır. Vilâyet-i âmme, umûmî vilâyet, vilâyet-i hâssa. Bir de onların içinde ehassü'l-hâss olan evliyâullah vardır ki, onlar, Hakk ile Hakk olmuşlar, Hakk meclisinde bulunmuşlardır. Bu âlemden Hakk ile sohbet etmişler, bir vakitlerini dahi Hakk'dan ayrı geçirmemişlerdir, Hakk'sız geçirmemişlerdir. Allah'sız bir ânları yokdur onların.

Hattâ Muhammed Bahâeddîn Nakşibendî Kaddesallahu Sırrahu'l-Âlî Hazretleri diyor ki, "Bir ân ben Resûlullah'ın cemâlini görmesem" yâhud kendi sınıfında olan velîleri işâret ediyor, "Biz bir ân Resûlullah'ın cemâlinde dûr olsak, bir ân bu hayâtımızda, kendimizi tedennîde farzederiz. Her ân, her mekânda, Hakk'la beraber ve Resûlullah'la beraberiz" diyorlar.

Bu zevki duymalısın kalbinde. Bu zevk kalbinde olmazsa, vilâyet-i âmmeden olursun. Sen vilâyet-i hâssadan ol. Yani ümmetin seçilmiş velîlerinden ol. Bu da mümkündür senin için. Mâdem ki Allah seni huzûruna kabûl etmiş, Allah sana namaz nimetini vermiş. Allah sana îmân nimetini vermiş, Allah sana muhabbet, aşk, zevk nimetini vermişdir, bu makâma ermeğe sen ayak atmışsın demektir.

Allah'ı seviyorsan ki sev! Bak sana ne kadar çok nimetler vermiş. Sevmeye lâıyk değil mi? Kendi cinsinden bir kimseye âşık olabilirsin. Âşık olduğun kimse, pek yakın bir zamanda yüzünün nûru sönebilir. Güzel gözlerinin nûru da çekilebilir. Gül sîmâsı da sararabilir. Servi kâmeti de bükülebilir. Fakat Allah sevgisi böyle değildir. Bu aşk-ı mecâzî ile sevdiğin maşûkanın her emrini dinlemeye, her emrini infâz etmeye hazırsın. Seni yokdan vâ' eden, bir katre menîden halk eden, ana rahminde hayız kanıyla kudret fırçasıyla seni istediği şekle koyan, göz verip gösteren, kulak verip işitdiren, ayak verip yürüten, el verip tutduran, lisân verip söyleten, yazdıran, çizdiren ve seni bütün mahlûkâtın en mümtâzı olarak yaratan. Bütün mahlûkât senin emrine verilmiştir. Cennet, cehennem, kürsî, arş, her şey senin için yapılmış. Hattâ bir hadîs-i kudsîde, "Ey benî âdem! Bütün mevcûdâtı senin için halk etdim, seni de kendim için halk etdim" diyor. Ve ilân etmiş, şöyle ilân etmiş, esteîzübillah, ²⁸² وَمَا خَلَقْتُ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ. "Görünen ve görünmeyen kuvvetleri yani insanları ve cinnileri ve melekleri ancak beni bilip bana ibâdet etsinler için halk eyledim" diyor Cenâb-ı Hakk Celle ve Tekaddes Hazretleri.

Bir takım melekler vardır, onların vazîfeleri vardır, hükûmet-i rabbâniyyenin memurlarıdır. Fakat cinlerle insanlar, mücerred vazîfeleri, Rabb'i bilmek, Rabb'i bulmak, Rabb'de olmak, Rabb ile olmak. Allah'lı olmak, Allah'lı bir gönüle mâlik olmak şerefi insanoğluna verilmiştir ki

evveli Âdem'dir, Allah'ın halîfesidir, "alleme âdeme'l-esmâ"ya mâlik olmuştur. Senin tâbi olduğun peygamber ki cümle peygamberler O'na tâbidir, cümle peygamberlerin seyyidi, efendisi, Hazret-i Muhammed Mustafâ'dır, "rahmeten-lil-âlemîn"dir, O, hem esmâya, hem sıfâta, hem zâta âşinâdır. Peygamber-i zîşân sallallahu aleyhi vesellem. O'nun hakkında Cenâb-ı Hakk Kitâb-ı Kerîm'inde çok, birçok âyetler indirmiş, anlayanlar ve görenler, Resûlullah'ı Resûlullah'ın nûrundan istifâde ederek görmüşler. Nûr olmayınca Peygamber görülmez, sallallahu aleyhi vesellem. Hatîce'nin kocasıydı, Fâtîmetü'z-Zehrâ'nın babasıydı, Âmine'den doğdu, Abdullah'dan oldu, Mekke'de doğdu, Medîne'ye hicret etdi, bunu bilmek Peygamber'i bilmek manâsına değildir. Bunları daha çok kendi kavminden olup Peygamber'i inkâr eden Ebû Cehil bile bilir. Sen Resûlulullah'ı ne zannediyorsun? "Habîbim, sana bakıyorlar, seni göremiyorlar" diyor.

Okuduğum âyet-i kerîmedeki i'râz-ı zikrin bir manâsı, bir tefsîri de, Hazret-i Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâmdan yüz çevirmekdir. Kurân'dan yüz çevirmekdir, Hazret-i Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâmdan yüz çevirmekdir. Çünkü Ümmü'l-Müminîn Hazret-i Âişe radiyallahu anhâ vâlidemize sormuşlar, "Bize Peygamber'i tarîf et anne" demişler. "Kurân'ı okuyunuz, Kurân neyse Hazret-i Muhammed Mustafâ odur" demiş, sallallahu aleyhi vesellem.

Şimdi, iki büyük musîbet. Biri Allah'ı unutmak. Ki işte bu ²⁸³ "وَمَنْ أَعْرَضَ عَنْ ذِكْرِي", bizim zikrimizden her kim ki yüz çevirdi".

Hakk çevirmeyince, kul çeviremez. Hakk ismini tard eyler, defter-i îmândan siler, âsîler defterine kayd eyler. Hani ben ekseriya söylerim ama senin îmânın kemâle ersin için söyleyeceğim bu sözümü. Bir delîlini, bir şâhidini, bir tanığını getireceğim sana.

Patronlar iki kısımdır. Bir patron vardır, emri altında bulunan...

Amân! Elinizin altında bulunan kimselerin hak ve hukûkuna riâyet ediniz. Bâhusûs anne, baba, kardeş, evlâd, âile, hısımlar, akrabâ, çalışdığın ekmek yediğin yere, devlet kapısıysa devlete, millet kapısıysa millete, bu ekmeğinize tazîm ediniz, tazîm ediniz. Münkirlerin, nankörlerin âkıbeti felâketdir. Sen onlara verilen saâdete hiç nazar etme şimdilik, âkıbetleri felâketdir ve nedâmetdir. "ev mâ meleket eymanüküm", Peygamber'in son sözü, sallallahu aleyhi vesellemin, "size tavsiyem Allah'dan korkunuz ve elinizin altında bulunanlara iyi muamele ediniz, Hakk'ın istediği gibi muamele ediniz". Allah'ın istediği gibi, nefsin istediği gibi değil. Nefs girdi mi hak çıkar.

Evet, iki türlü patron vardır. Dînsiz de öyledir, dînsiz de iki nevidir. Birisi inanmaz, inanan mümine tecâvüz eder, îmânına tecâvüz eder. Biri inanmaz, inananın itikâdına hürmet eder. Ötekine nazaran bu hayırlıdır. Âkıbeti hayır olabilir. Bazı patron vardır, kendisi namaz kılmaz ama kılana ses çıkarmaz, mâni olmaz. Ama namaz kılan mümin de, onun emrindeki bulunan mümin, bunu sûistimal etmemelidir. O doğru olmaz, müminliğe yakışmaz. Geçiyoruz. Ne demek istediğimi anladınız. Namaz diye gidiyorsun, yarım saat sokaklarda eğleniyorsun, havaya vakit geçiriyorsun, haram olur. Kisb ü ticâretinde sakatlık yapmış olursun. Haram

²⁸³ Sure-i Tâ-Hâ 124

mücerred domuz eti yemek değildir. Haram mutlakâ şarap içmek değildir. Kulun hakkına tecâvüz edersen, domuz etinden de berbatdır o, şarapdan da berbatdır. Aman kul hakkı! Aman kul hakkı! Aman insan hakkı! Aman kâfir hakkı! Aman hayvan hakkından kaçınınız! Süratle kaçınınız! Geçiyoruz.

Bu zât, kendisi kılmazmış ama maiyyetinde bulunan işçilerine namaza müsâade edermiş. Bir yere gidiyorlarmış, dedi ki patrona işçisi, "Efendi, müsâade eder misin ben şurada bir namaz kılayım" demiş, ikinci namazını. "Hemen farzlarım" demiş, "farzı kılıp çıkayım dışarı" demiş. "Haydi çabuk ol" demiş "fazla oyalanma" demiş. Kendi câminin kapısında oturmuş hazret. Adamı içeri girmiş, namazı kılmış, çıkmaz. Biraz vakit uzamış. Taaccüb etmiş dışarıdaki patron, "Nedir bunun hâli?" diye ve câminin içerisine seslenmiş, işte "Hasen!" yâhud Fevzi!" diye. "Efendim" demiş. "Ne yapıyorsun? Namazı kılmadın mı?" demiş. "Namazı kıldım ama beni bırakmıyorlar dışarı" demiş. "Fesühânallah!" demiş, "câmide kimse yok, seni kim bırakmıyor" deyince, şu cevabı vermiş, "Seni içeri bırakmayan, beni dışarı bırakmıyor" demiş. "Sen de içeri giremiyorsun ya, dışarıda duruyorsun".

Bazen görüyoruz meselâ, cenâzeyi getiriyor oraya koyuyor, babasının cenâzesini, kendi bu tarafda duruyor. Zâhirde o kılmadı zannedersin, hakikatde sokmazlar içeriye. Zâhirde namaz kılmadı dersin. Hayır! Hakk hangi kulu kabûl ediyorsa, onu alır huzûruna. Sen kulken kendi cinsinden sevmediğin adamı huzûruna almazsın. Allah sevmediği kullarını huzûruna almaz. Onun için eğer namaz kılıyorsan, bu nimete erdinse, oruç tutuyorsan, bu nimete erdinse, bunu nefsinden bilme, Allah'dan bil. ²⁸⁴ "مَا أَصَابَكَ مِنْ حَسَنَةٍ فَمِنَ اللَّهِ وَمَا أَصَابَكَ مِنْ سَيِّئَةٍ فَمِنْ نَفْسِكَ". Bütün haseneler, güzel şeyler Allah'dandır. Seyyieler, nefisdendir. Edeb bakımındandır bu. Seyyieler nefisdendir. Kötülükler, fenâlıklar nefsinden. Haseneler, güzellikler, hep Allah'dandır. Onun için Hakk Teâlâ kimi severse onu huzûruna alır. Sen zannetme ki o câmiye gelmeyen kendi gelmiyor. Onları Allah huzûruna kabûl etmez. "Efendi, bundan cebir çıkmaz mı?" Çıkmaz! Cebir çıkmaz bundan. Allah, dilerse alır seni huzûruna.

Ve dikkat buyurunuz, bir isbâtımız daha var. İsmi şimdi tebcîl edilen ve hutbelerde okunan ve islâmı adâlet sembolü olarak gösterilen Ömer, islâmından evvel, gâyetle islâma düşmandı. İslâmından evvel müslümanlara yaptığı eziyeti, cefâyı hiçbir şeye lââyık görmüyordu. İmândan çevirsin ve döndürsün diye. Ve kendisi anlatıyor zâten, diyor ki, "İslâmımdan evvel iki hâletimi hatırlarım, iki hâlimi, birisine gülerim, birisine ağlarım" diyor ve şöyle ifâde ediyor : "Güldüğüm şudur. Hamurdan ilâh yapardık, elimizle hamurdan ilâh yapardık, sonra karnımız acıkır, tapdığımız allahı yerdik, karnımızı doyururduk" diyor. "Buna gülerim" diyor Hazret-i Ömer.

Hazret-i Muhammed gelmeseydi, sallallahu aleyhi vesellem, kendi kızınla evlenirdin sonra. Sana insanlığı gösteren, sembolün O. Nûr-i ilâhî, mirât-ı Hakk olan Muhammed Mustafâ. Sana akı karayı göstermiş. Senin ve benim insanlığımı sana ve bana talîm etmiştir.

"Ağladığım da şudur. Birçok evlâdımı, kız çocuğumu götürdüm, toprağı kazar, içerisine koyar, toprağın içerisine, o küçük elleriyle benim sakalıma düşen toprakları silerken ben onu boğardım" diyor. Çünkü Araplar kız çocuklarını boğarlardı, öldürürlerdi kız çocuklarını.

²⁸⁴ Sure-i Nisâ 79

Güçlerine gidiyordu bir kızı büyütme, yetiştirmek sonra bir adamın koynuna vermek filan, ağır geliyordu onlara. Kendi ananelerine göre. Yani islâmdan evvel bu hâdise. "Kendi elimle yavrularımın kaç tânesini boğdum. O küçücük elleriyle benim sakalıma düşen toprakları silkeliyor, ben onu koca ellerimle boğuyordum. Ona ağlarım" diyor. Islâmdan evvel ama bu. Ve islâmın da en müdhiş düşmanıydı.

Sen Ömer'in bu hâline taaccüb edip şaşırma. Islâmından evvelki Ömer'den bahsediyorum. Islâmdan sonra, radiyallahu anh, Aşere-i Mübeşşere'den, adâlet sembolü. Nasıl ki Hazret-i Muhammed'e bîat etdi, âlî oldu, yüceldi. Bilâl-i Habeşî de öyle, bir köle idi, âlî oldu, yüceldi. Ebû Cehil, Kureys'in eşrâfı idi, alçaldı. Hazret-i Muhammed'e kim tutunursa, sallallahu aleyhi vesellem, o âlî olur. İzzet Allah'ın indinde ve Resûlullah'ın indindedir.

Şu oturduğun yeri dahi ona borçlusun. "İstanbul feth olunacak" demiş, işâret etmiş, senin âbâ ü ecdâdın gelmiş burayı feth etmiş, sen oturuyorsun burada şimdi. Bu emri vermeseydi burayı feth edemezlerdi, olmazdı o iş. "ve le ni'me'l-emîr" demiş, "ne kadar güzel emîrdir orayı zabt eden" demiş. "Ne güzel askeri var, ne güzel askerdir" demiş, seni medh ü senâ eylemiş. Onun işâreti ile gelmişler buraya, bu hadîse mâ-sadak olalım, mazhar olalım diye gelmişler. O bu sözü söylemeseydi gelmezdi âbâ ü ecdâdın buraya. Gâyet metîn kaleleri vardı bunun. Dişleriyle tırmandılar kaleye. Bıçaklarını sokup çıktılar, kaleye tırmandılar. Oku bak İstanbul târihini. Kaç yüz bin şehîdin var biliyor musun İstanbul surlarının hâricinde? Hepsi Hazret-i Muhammed'e koşdular. O çağırıyordu çünkü, "Gelin" diye. Zâhirde fâtihi, Muhammed Han'dı, fakat bâtında ilk işâreti veren, Mahbûb-i Kibriyâ rahmeten-lil-âlemîn Muhammed Mustafâ idi.

Sen Ömer ibn Hattâb'ı konuştuğum sözle kabahatlendirme! Kendin bir düşün bakalım. Eğer evlâdını, islâm, îmân sâhibi, insâniyyete hâdim yetiştirmedinse, Ömer çocuğunu gömmekle dünyâ hayâtını ona zehir etdi, âhiret hayâtını kazandırdı, sana verilen evlâdı böyle dîn ve diyânet ve iffet ve ırz ve namusunu bildirmedinse, Allah'ı tanıtmadınsa, insanlığa hizmeti bildirmedinse, onu ebediyyen boğdun sen. Âhireti harâb çünkü, âhireti harâb. Ömer'in boğduğu dünyâyâ mahsûs o. Bitdi. Boğuldu, hiç günah çirkâbına dalmadan çocuk gitdi âhiretde, a'lâ-yı illiyyîne vâsıl olur. Sen evlâdını yetiştirmedinse böyle, Ömer'in vakt-i câhiliyyetde, şirk zamanındaki hâinden daha kötü yaptın.

Cenâb-ı Peygamber sallallahu aleyhi vesellem, mütemâdiyen duâ ediyordu. "Yâ Rabbi, iki Ömer'den birisiyle benim dînimi teyid eyle, bana yardımcı kıl, ensâr kıl bunları". Bu iki Ömer'den birisi Ebû Cehil, birisi Ömer ibn Hattâb'dı. İkisinin ismi de Ömer. Ve o güne kadar Kurân'ı dinleyen Ömer ibn Hattâb Kurân'dan bir şey anlamamıştı hiç. Îmân edeceği gün kardeşine vurduğu tokat üzerine kardeşi yere yıkıldı, Ömer kardeşini kesmek üzere kardeşinin üzerine düşdü, kıssayı anlatırsam vakit geçecek, ekseri siz biliyorsunuz, kız başladı okumaya, Ömer'in kızkardeşi, ²⁸⁵ " طَهَّ (١) مَا أَنْزَلْنَا عَلَيْكَ الْقُرْآنَ لِتَشَفَى (٢) إِلَّا تَذَكُّرَةً لِّمَنْ يَخْشَى (٣) " تَنْزِيلًا مِّمَّنْ خَلَقَ الْأَرْضَ وَالسَّمَوَاتِ الْعُلَى (٤) الرَّحْمَنُ عَلَى الْعَرْشِ اسْتَوَى ", bunu okuyunca, Ömer'in eli ayağı titredi ve kılıç elinden düşdü. "Bu okuduğun senin nedir?" dedi. "Hazret-i Muhammed aleyhi's-salâtü vesselâmin getirdiği Kurân'dır" dedi. "Ben şimdiye kadar bunu dinledim böyle şey ben duymadım, anlamadım" dedi. Duâ müstecâb olmuşdu, Allah huzûruna Ömer kabûl

²⁸⁵ Sure-i Tâ-Hâ 1-5

olmuşdu. Anlamaya başladı. Ve derhal Resûlullah'ın huzûruna vardı ve îmân ile müşerref oldu. Kısa, kestirme yoldan.

Sözlerimin şehâdetini ve tanıklığını bunlarla söylüyorum sizlere.

Allah yoluna geldinse, câmi yolunu buldunsa, Muhammed kokusunu aldınsa, Allah'ın sana olan hüsn-i teveccühü, Allah'ın sana talebidir o, Resûlullah'ın talebidir. Seni müjdeliyorum, beşâret veriyorum sana. Âkıbetin hayır olacaktır, âkıbetin hayırlıdır. Yalnız Allah'ı incitme, Peygamber'ini gücendirme. Özün sözün doğru olsun. Hazret-i Resûlullah'a lâıyk ümmet ol. O'nun efâl ve harekâtı gün gibi âşikârdır. Bizim için "üsvetü'l-hasene"dir yani en güzel numûne-i imtisâldir. O'na ittibâ eyle. Afüvv, kerem, mürüvvet, musîbete sabır. Seni mahrûm edeni sen mahrûm etme, Hazret-i Muhammed'e tâbi isen, sana zulmeden sen affet, seni terk edeni sen terk eyleme. Peşinden gideceksin, hak yola çağıracaksın, dilinle söyleyeceksin, tatlı konuşacaksın. Yüzün tatlı, dilin tatlı olacak. Allah'a çağıracaksın.

Okuduğum âyet-i kerîme, ²⁸⁶ "وَمَنْ أَعْرَضَ عَنْ ذِكْرِي". Okuduğum âyet-i kerîme, Sûre-i Tâhâ'dan azîm bir âyât u beyyînâtdır. Kurân'ın hepsi azîmdir. Allah'ın isimlerinin hepsi azîmdir, büyükdür. "İsm-i a'zam hangisi?" diye sormuşlar bir veliyyullah'a, "Bana küçüğünü gösterin ki ben size büyüğünü göstereyim" demiş. Hepsi azîmdir Allah'ın isimlerinin. Kitâbullah'ın her âyeti azîmdir. Meğer ki kalbinden perde-i gaflet gide, Hakk sana konuşa, Hakk sana Kurân'dan suna, Hakk sana Kurân'dan tat vere, lezzet vere, ibâdetden zevk vere, Hazret-i Muhammed'den zevk vere, sallallahu aleyhi vesellem.

"وَمَنْ أَعْرَضَ عَنْ ذِكْرِي". "Bizim zikrimiz olan Hazret-i Kurân'dan, ya Habîbim Muhammed Mustafâ'dan her kim yüz çevirirse, ona dünyâ hayâtını dar ederiz". İşte, Allah'sız bir gönül, muhabbetsiz ve Muhammed'siz bir kalb, dünyâ hayâtı zehir olur. İsterse Kaf'dan Kaf'a hükmetsin, zevk duyamaz, lezzet bulamaz. İlle zevk ve lezzet Hazret-i Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâmladır. Bu taâmın tuzu gibidir, zevkini o verir. Allah bunun zevkini bize tatdırır, Fahr-ı Risâlet sallallahu aleyhi vesellemin.

"مَعِيشَةً ضَنْكًا", geçimini dar ederiz". Kalbi dar olur. Çünkü kalbin genişliği ve safâsı islâmdadır, îmândadır, îkândadır, ihsândadır. Zâhirde islâmdadır, evvelâ, ilk aldığımız. "Lâ ilâhe illallah Muhammedü'r-Resûlullah" denir lisânen. Sonra bunun muhabbeti kalbe iner, o vakit îmân sâhibi olursun. Îmânın daha gürleşir, îmânının nûru, îmânının nûru daha ziyâdeleşir, o vakit îkân sâhibi olursun. Îkân demek, yakînen bilirsin, yakînen görürsün. Neye bakarsan, ibret alırsın. İbretli bir göze sâhib olursun. Zîrâ,

*Bir göz ki olmaya ibret anın nazarında
Ol düşmenidir sâhibinin baş üzerinde*

İbretsiz göz, başında taşıdığı düşman gibidir sana. Ama kalbe îmân girdi mi, lisâna islâm girdi mi, kalbe îmân girdi mi, îkân girdi mi, nereye bakarsan göreceksin. Ölmeden evvel kıyâmeti görmek istiyor musun, haşrı neşri? İşte ilkbahara bak şimdi. Her tohum içindeki meyvasını dışarı verecek. Gülleri ısırgan ayrılacak. Kıyâmet de böyle olacaktır. Bölük bölük,

²⁸⁶ Sure-i Tâ-Hâ 124

fevc fevc huzûra getirilecek. Bir kısım var, müttakîler. Hakk'dan korkanlar. Allah'ı sevenler. Onlar Resûlullah ile beraber, sallallahu aleyhi vesellem. ²⁸⁷يَوْمَ نَحْشُرُ الْمُتَّقِينَ إِلَى الرَّحْمَنِ وَفْدًا. müttakîleri biz bineklere bindirerek mahşer yerine sevk ederiz". Önde Resûlullah çünkü ²⁸⁸إِنَّ أَكْرَمَكُمْ عِنْدَ اللَّهِ أَتْقَاكُمْ. İzinizde en kerîminiz Muhammed Mustafâ'dır, onunla beraber.

Maîşeti dar olur. İmân yok çünkü. Hep söylediğimiz gibi, dînlenen kalb dinlenir. Yani ne demek bu? Dîn sâhibi olan kalb dinlenir, safâya erer. Dînsiz kalb dinlenemez. Dînsiz kalbin başı da rahat etmez. Milyonlara mâlik olan kişiler var, dînsiz olduğu için, her yerden, her zevkden zevk alacağım derken nedâmet duyuyorlar ve nihâyet intihâra gidiyorlar. Neden Allah'sız kalb çünkü.

Allah sana senden yakın! Sen Hakk'ı gökde ne arıyorsun, kendinde bulsana! Sana ne güzel refîk Cenâb-ı Hakk. Ve ne güzel senin için yardımcı. Ne güzel vekîl. Seninle beraber, her yerde. Bunu böyle bilersen günah işleyemeyeceksin ama. Hattâ insanlardan sakındığın şeyleri kendi başına yapamazsın sonra, bunu böyle bilersen eğer. Hani biliyorsun ya, Bayezid-i Bistâmî diyor ki, "Ben bir gece ayaklarımı uzattım yatıyordum", Bayezid-i Bistâmî, Tayfur, kaddesallahu sırrahu'l-âlî, bana hitâb-ı İzzet vukû buldu, sessiz, sözsüz, savtsız, cihetsiz, 'Ey Bayezid! Pâdişahın önünde böyle uzanıp yatabilir misin?' dediler. Hemen kalkdım, toplandım" diyor.

Edeb meselesi. İnsan yaşlı bir insanın önüne geçemez. Yaşlı bir adamın önünde ayağını uzatamaz. İnsansa eğer. Yaşlıdır, gün görmüştür, senden ve benden fazla Allah demiştir, bizden yaşlıysa eğer. Ey yaşlı! Sen de küçükleri günahkâr olarak görme. Senin kadar günah işlememiştir küçükler. Yaşları küçük daha onların. Ey kâfirle konuşan! Âkibetinde o imân edebilir, kerih görme. Allah için buğz et, başka. Hakk'a davet et ve duâ eyle. Sonra son nefesinde bakarsın benim elimden imân gider, kâfire imân tâcı giydirilir. Son nefese kadar çünkü iş. Acaba anlatabildik mi? Bir günah işleyeni işitdiğin vakitte onu hemen ayıplama. Düşün, onun yaptığı günaha benzer bir günah sen yapmışsındır. "Yapmadım". Yarın yapmayacağın ne malûm?

Dâimâ Hakk korkusuyla, Hakk sevgisiyle, insanlara muhabbetle ve hizmetle vazîfedâr olduğunu bil. "İrhemû men fi'l-ard yerhamüküm fi'-s-semâ". Kürre-i ardda bulunan bütün mahlûkâta merhametli ol ki, Allah sana merhametli ola.

İmânsızlar bu âlemden azâba dûçâr olurlar.

Evvelâ islâm. Lisânen "Lâ ilâhe illallah Muhammedü'r-Resûlullah". Sonra imân kalbe indirilme, bu kelime-i tayyibenin tasdîki. Sonra bu imânın nûru çoğalmakla ikân, yakınlık Allah'a, yakın görme. Sonra ihsân, ihsân rütbesi verilir adama. Onun için her kim ki Kurân'dan i'râz etdi, dünyâda rahat edemedi ve âhiret felâketlerine uğradı. Hazret-i Muhammed'den kim yüz çevirdi, dünyâda ona rahatlık yok, âhirette de hüsrâna uğradı.

²⁸⁷ Sure-i Meryem 85

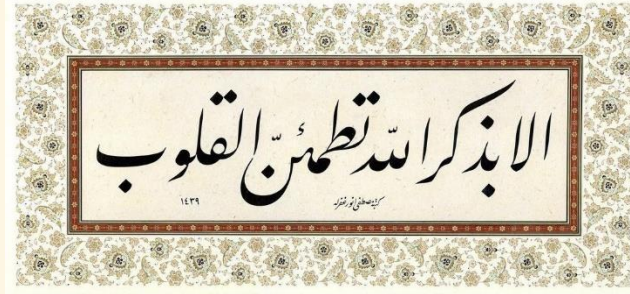
²⁸⁸ Sure-i Hucurât 13

Allah sana iki büyük nûr vermiş. Kurân-ı Mübîn dâimâ genç ve dinç, elinde senin düstûrun, Hazret-i Muhammed de önderindir. Ondan ayrılma ki mutlakâ bu yolun sonu Hakk rızâsına çıkar, Allah'ın cennetine çıkar, Allah'ın rızâsına çıkar, Allah'ın cemâline çıkar.

Zinhar Allah'ı unutma! En büyük felâketdir. Ölümü de unutma! Şu kılmış olduğun namazı, son Cuma olarak hatırına getir. Bu cuma gününü de, son günüm diye hatırına getir. Unutma bunu! Çünkü hangimize Hazret-i Melekü'l-mevt'in el atacağı malûm değildir. Akşam sıhhatli olan, sabah hasta, sabah azîz olan, akşam zelîl olur. Akşamdan zengin olan, sabahleyin fakîr, sabah fakîr olan, akşam zengin olur. Sabah hasta olan, akşama ifâkat bulur, akşam sıhhatli olan, sabahleyin rahatsız olur. Her şey Allah'ın kudretindedir. Allah'dan ayrılma! Dâimâ Allah de ki, mahrûm olmayasın. Bu lafza-i celâli hem dilinle söyle, hem gönlünle söyle. Hiçbir zaman O'nun ismini dilinden, sevgisini gönlünden dışarı çıkarma.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

Zikrullahdan Yüz Çevirenler 13 Şubat 1981 (8 Rebûlâhir 1401)

Kâlallahu Teâlâ fî Kitâbihi'l-Azîz

Eûzübillahimineşşeytânirracîm

Bismillâhirrahmânirrahîm

وَمَنْ أَعْرَضَ عَنْ ذِكْرِي فَإِنَّ لَهُ مَعِيشَةً ضَنْكًا وَنَحْشُرُهُ يَوْمَ الْقِيَمَةِ أَعْمَى * قَالَ رَبِّ لِمَ حَشَرْتَنِي أَعْمَى وَقَدْ كُنْتُ بَصِيرًا²⁸⁹

Sadakallahu'l-Azîm

Cenâb-ı Hakk'ı dilleriyle tevhîd eden ve O'nun habîbi Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâmı gönülleriyle her şeyinden ziyâde severek îmânını kemâle erdiren, Hakk'ın cennetine tâlib, rızâsına râgıb, cemâline âşık olanlar!

Birkaç haftadan beri aynı âyetden, manâ-yı Kurâniyyeden, Allah'ın bize nasîb ettiği kadar, sizlerin nasîbi kadar, sizlere tebliğ etdik, açıkladık, söyledik. Gene aynı âyetden bir miktar daha söyleyeceğiz. Okumuş olduğum âyet yâhud Kurân-ı Mübîn'in herhangi bir âyetinden kıyâmet gününe kadar bütün insanlar akıllarını birleştirip, ilimlerini birleştirip anlatsalar, insanların lisânı ve ilmi tükenir fakat Allah'ın kelimâtına nihâyet olmaz.

Kurân-ı Kerîm, yedi manâ üzerine, yedi harf üzerine nâzil olmuştur. Yedi sınıf kimseye hitâb eder. Yetmiş, yedi yüz, yedi bin, yedi milyon, yedi milyar da manâsı vardır fakat insanların akıl ve idrâk terâzîsi bunları çekemez. Akıl ve idrâk terâzîsinin mâverâsındadır bu âyât u beyyinât. Onun için bunlar esrâr-ı ilâhîye girer, ne kelâmla, ne de kalemle ifâde olunur, yani ne söylemekle ne yazmakla ifâde olunur. Zevk meselesidir, Allah'a kurbiyyetdir, Allah'a yaklaşmaktır. İttikâ ile ve muhabbet ile Allah'a kim yaklaşırsa, onun kalbine Cenâb-ı Hakk bu lezzeti, bu zevki, bu safâyı verir. Fakat ancak kelimât kadar kendisine konuşma hakkı verirler. Zevkin hepsini dil anlatmaktan âcizdir.

İşte az evvel söylediğim gibi, ne kelâm kâfî gelir, ne kalem kâfî gelir. Denizler mürekkep olsa, ağaçlar kalem olsa, semâvât ve ard kırtas, kağıt olsa, zî-rûh yani rûh sâhibi mahlûkât da kâtib olsalar, Kitâbullah'ı yazsalar yazsalar, kalemler tükenir, mürekkepler tükenir, insanlar yorulur, melekler yorulur, semâvât ve ard yazmakla biter fakat kelimetullaha nihâyet olmaz. Ancak size böyle anlatabiliriz, böyle ifâde edebiliyoruz.

²⁸⁹ Sure-i Tâ-Hâ 124-125

Ehl-i cennet, cennete vâsıl olduğunda, bu okuduğum âyet-i kerîmeyi mündemiç olan sûre ki Sûre-i Tâhâ'dır, Sûre-i Tâhâ ile Sûre-i Yâsîn'i bizâtihi Cenâb-ı Hakk kendisi tilâvet buyurup, Allah okuyacak yani, sesden sadâdan ârî, cihetsiz, keyfiyeti bizce Meçhûl Allah'ça malûm olarak Allah okuyacak ve tefsîr edecek Cenâb-ı Hakk. Ve bütün müfessirler, tefsir yazan müfessirler, büyük âlimler yani, büyük islâm âlimleri...

Sen islâm âlimi denildiği vakitte, öyle mahalle imâmını, benim gibi adamları gözönüne getirme! Resûlullah onların hakkını vermiş : "ulemâi ümmetî ke enbiyâi Benî isrâil, benim ümmetimin ulemâsı, Benî İsrâil peygamberleri gibidir".

Hattâ edeb bakımından böyledir, ilim bâbında, ehl-i islâmın ulemâsı, bazı enbiyâdan ilim bakımından ileridir. Çünkü onlara verilen suhufla, Tevrat ile, İncil ile ve Zebur ile onlar ifâde etmişlerdir. İslâm ulemâsı, Resûlullah'ın nâibi olmak münâsebetiyle, Kurân'dan haber vermişdir. Fakat edeb meselesi vardır burada. Enbiyâ, en yüce makâmı tutmuş, en ön safı, onun arkasından evliyâullah, Allah'ın velîleri, Allah'ın dostları. Söyledik ya hani, velîler iki kısım. Bir vilâyet-i âmme, bir vilâyet-i hâssa vardır. Benim söylediğim, bu velîler dediğim, vilâyet-i hâssa. Hattâ cennetin seksen safı Ümmet-i Muhammed'e âiddir. Yüz saf olacaktır cennet ehli, seksen safı Ümmet-i Muhammed olacak.

Hattâ şöyle bir şey daha var, söylemeden geçemeyeceğim, çünkü bazı zevâtın belki yanlış anlama, kavrama ihtimâli vardır. Onun için şöyle anlatacağım. Cenâb-ı Peygamber sallallahu aleyhi vesellem, mi'râca gitdiği vakitte, Hazret-i Mûsâ ile karşılaşmışlar, Kelîmullah ile.

Efendimiz Mi'râc'a gitdiği vakitte, hepiniz bilirsiniz ama tekrar söyleyelim, şimdi yeri geldi, Efendimiz Mi'râc'ı teşrîf etdiler, arş ve kürsüyü süslemek üzere götürüldü. Allah'ın zât-ı ulûhiyyetine âid bazı âyetleri gösterilecekdi, Peygamberimiz sallallahu aleyhi vesellem onlara şeref verecekdi. Ve ervâh-ı enbiyâya da imâm olacakdı. Bu gösterilecekdi. Peygamberimiz ervâh-ı enbiyânın imâmıydı, fiilen gösterilecekdi bu. Nitekim de böyle oldu. Yani iki yüz yirmi dört bin peygamberin rûhâniyyetine Efendimiz imâm olmuş, sallallahu aleyhi vesellem. Hazret-i Dâvûd kâmet etmiş, diğer peygamberler Efendimiz sallallahu aleyhi veselleme ittibâ etmişler ve Peygamberimiz'in imâmlığı zâhir olmuşdur. Esâsında imâm idi, sonra fiilen da Allah mi'râcda gösterdi bu işi, yapdırdı.

Hazret-i Mûsâ aleyhisselâm ile görüşmüşler, demiş ki Cenâb-ı Mûsâ aleyhisselâm, "Yâ Resûlallah, bu hadîsi nasıl söyledin? Yani 'ulemâi ümmetî ke enbiyâi benî isrâil' diye buyurdun, nasıl olur bu?" dedi. "Ben bir kelîmim" dedi, "Allah bana kelîmiyyeti verdi ve enbiyâ içinde gözde bir peygamberim, bana Tevrat nâzil oldu" dedi. O vakit Cenâb-ı Hakk...

Anlatdığım kıssa, isteyenler, Arapça bilenler, Tefsîr-i Rûhü'l-Beyân'a baksınlar, Sûre-i Tâhâ tefsîrine, orada var.

Cenâb-ı Hakk buyurdu ki, "Habîbim Ahmed Resûlüm Yâ Muhammed, senin ümmetinden gelecek olan, istikbâlde gelecek olan, bir âlimin rûhunu Hazret-i Mûsâ'ya göndereceğim, ikisi konuşsunlar karşılıklı". Birisi Mûsâ Kelîmullah, birisi Ümmet-i Muhammed'in âlimlerinden. Kim geldi? Muhammed Gazâlî Hazretleri. İhyâu Ulûm sâhibinin rûhâniyyeti zuhûr etdi. Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem dedi ki Hazret-i Mûsâ'ya, "İşte görüş, ben dedim ki, benim

ümmetimin âlimleri, Benî İsrâîl'in enbiyâsı gibidir demiş idim, işte sana benim âlimlerimden birisi, görüş onunla". Hazret-i Mûsâ sordu, "İsmi nedir?" dedi İmâm-ı Gazâlî'ye. İmâm-ı Gazâlî dedi ki, "Ebû Hâmid Muhammed ibn Muhammed el-Gazâlî et-Tûsî" dedi. Hazret-i Mûsâ dedi ki, "Yâ Resûlallah, bu zâtı âlim diye bana takdîm etdin, ben buna bir söz söyledim, bu bana on tâne cevap verdi. Halbuki münâzarada bir söze bir sözle cevap vermek lâzım gelir" deyince, Hazret-i İmâm-ı Gazâlî, Hazret-i Mûsâ'ya şu soruyu sordu, "Allah sana Tûr-i Sînâ'da ²⁹⁰ وَمَا تَلَّكَ بِمِيزَانٍ يَا مُوسَى, sağ elindeki nedir diye sordu. Sen ne dedin yâ nebiyyallah? ²⁹¹ قَالَ هِيَ عَصَايَ أَتَوَكَّؤُا عَلَيْهَا وَأَهْشَأُ بِهَا عَلَى غَنَمِي وَلِيَ فِيهَا مَآرِبُ أُخْرَى. Asâmdır Yâ Rabbi, üzerine dayanırım, dallara vurur, koyunlarıma ot dökerim, yani yaprak dökerim, yediririm, başka işlerimde kullanırım. Bunları söylemedin mi?". "Evet" "Niye asâm demedin?" dedi. Hazret-i Mûsâ cevap verdi, dedi ki, "Cenâb-ı Hakk bana elindeki nedir diye sorunca, ben bu fırsatı bir ganîmet bildim, ne yaptım, sözü uzatdım ki Allah ile konuşayım diye". O vakit Cenâb-ı Hazret-i İmâm-ı Gazâlî dedi ki, "Sen de bir ulu'l-azm peygambersin, bana ismin ne dedin, bir sözle söylesem, sohbet kısa kesilecek, sözü uzatdım ki senin gibi bir nebî ile ben görüşeyim diye, görüşmeyi uzatayım diye". Onun üzerine, "Sadakte Yâ Muhammed", sallallahu aleyhi vesellem. "Doğru söyledin" dedi Cenâb-ı Peygamber sallallahu aleyhi veselleme Hazret-i Mûsâ aleyhisselâm.

Onun için edeb bakımından böyledir. Çünkü ulemâ-i ümmet yani Ümmet-i Muhammed'in ulemâsı, yani Cenâb-ı Peygamber'in âlimleri, onların dereceleri çok yüksektir. Çünkü onlar, nûru doğrudan Peygamber sallallahu aleyhi vesellemden ve Kurân'dan almışlardır. Edeb bakımından öyle konuşulur. Tabii enbiyânın makâmı ayrı. Enbiyâ birinci safdır. İkinci saf Allah velîleridir. Bunlar ki vilâyet-i hâssa sâhibleri, kerâmet-i ilmiyye, kerâmet-i kevnîyye, kerâmet-i vücûdiyyeye mâlik olmuş zevât-ı âlî-kadrdır. Sonra ulemâ-yı benâm hazerâtı, sırayla böyle.

Hattâ inşallah, inşallah, inşallah, cennete vâsıl olduğumuz vakitte, Cenâb-ı Hakk birçok ikrâmdan sonra, "Ey kullarım! Benim emrimi tutdunuz, benim Muhammed'im sallallahu aleyhi veselleme ittibâ etdiniz ve cennetime dâhil oldunuz. Size birçok ikrâmlarda bulundum. Benden başka ne istiyorsunuz, bir isteğiniz var mı?" dediği vakitte, herkes birbirine bakacak da, o vakit diyecekler ki, "Ulemâyâ soralım". Allah'dan ne isteyelim diye ulemâyâ danışacaklarmış. Ulemâ diyecekmiş ki, "Cemâlullahı isteyiniz". Orada dahi Hazret-i Peygamber'in ulemâsı, orada dahi Ümmet-i Muhammed'e mürşidlik edecektir yani.

Ulemâ demek, başı sarıklı manâsına değildir. Allah'ı kim biliyorsa, o âlimdir. Ondandır gayrı kuru emektir o. Kim Allah'ı biliyorsa, celâliyle, cemâliyle, kemâliyle, O'nu tanıyorsa, O'na gönül veriyse, Allah'ı sevdiyse, Allah'a teslîm olduysa, Allah'ın kulu olduğunu bildiyse, o âlimdir. Ondandır gayrısı, isterse yirmi kamyon dolusu kitap okusun, bunlardan birisi bulunmazsa kendisinde, kuru emektir. Çünkü insan yirmi tâne de otuz tâne de fakülte bitirse, iyi dinle beni, yirmi otuz tâne de fakülte bitirse, hepsinin diploması kabrin hâricinde kalır, içeriye vâsıl olmaz. Ancak Allah'a îmân, Allah'a aşk ve muhabbet, Hazret-i Muhammed

²⁹⁰ Sure-i Tâ-Hâ 17

²⁹¹ Sure-i Tâ-Hâ 18

aleyhi's-salâtü ve's-selâma muhabbet ve Allah'a kulluk, orada insanın yâveri olur, âhîret âleminde. Yoksa hiçbir şey fayda vermez.

²⁹²"يَوْمَ لَا يَنْفَعُ مَالٌ وَلَا بَنُونَ إِلَّا مَنْ أَتَى اللَّهَ بِقَلْبٍ سَلِيمٍ". Sûra üflendi mi, bu âyet-i celîle, yani ölümle başlar bu iş. Ölüm yatağına yatdığın vakitte, etibbâ yani doktorlar senden elini çekdi mi, ilaç sana fayda vermedi mi, o anda başlar bu iş. Ne çocuğun, ne çocuğun, ne kasan, ne kesen sana fayda verecek. Tâ mîzâna kadar. Ancak kalb-i selîm sâhibi. Demek ki mâsivâyı kalbden çıkarmak, kalbi Allah'a î mân ile, Allah'a muhabbet ile, Allah Resûlü'ne muhabbet ile süslemekle olur. Onların muhabbetini kalbe koymakla olur. Bunun faydası vardır, ondan gayrı hiçbir şeyin faydası olmaz. Faydası olsaydı, görüyorsunuz ehrâmları ve Firavunların ahvâlini, onlara ne orduları, ne kasaları, ne keseleri fayda verdi.

Her kim ki Allah ve Resulullah muhabbetini kalbine koydu, dîn sâhibi oldu, î mân tâcını başına koydu, kulluk kemerini beline doladı, Allah'a kıyâm, rûkû ve secde etdi, Allah'ı zikreyledi, kulluğunu bildi, o kişi ârif oldu, o kişi sultân oldu. Çünkü Allah'a kul olan, iki cihâna sultân olur. Nefsine kul olan iki cihânda rezîl ve rûsvây olur. Saâdet, selâmet, refah, felâh hepsi Allah'a î mândâ ve Allah'a kul olmaktadır. Allah'a kul olan kişinin ahvâl u harekâtı Hakk'lı olur, Hakk'la olur, Hak'lı olur.

İyi dinle beni! Gene bir söz getireceğiz şâhid olarak. Hadîs-i şerîfde aynen böyle. Allah, sevdiğine sevmediğine malı verir. Bir daha söylüyorum. Kulağını benden yana ver. Allah sevdiği kuluna da sevmediği kuluna da malı verir. Sevmediğine malı verir, azâbını çoğaltır, sevdiğine malı verir, kendine yaklaştırır. Çünkü sevdiği kişinin eline mal geçerse, o mal, onun için bir binek olur. Hayır hasenât yapdırır, nefsi emmâresine o parayı harcamaz. O malı nefsi emmâresine harcamaz. Allah'ın malı olduğunu bilir, kendi de Allah'ın kulu olduğunun farkına varır ve bunu böyle bilir ve Allah yoluna sarfedince, o vakit, para bir gemiye benzer, mal bir gemiye benzer, gemi su almazsa insanı menzil-i maksûduna çabuk götürür. Ama eğer gemi suyu alırsa batdığı gibi, bir adam ki Hakk'ın sevmediği kişidir, onun kalbi delikdir, kalbine mal muhabbetini sokar. Sokduğu vakitte, gemi su almaya başlamış demektir ki, menzil-i maksûda varamaz. Allah, sevdiğine ve sevmediğine malı verir. Sevdiklerine verdiği malı hayra harcatır, hayra sarfetdirir. Talebe okutdurur, hastahâne yapdırır, ağaç dikdirir, kuyu açdırır, yol yapdırır, mekteb yapdırır, câmi yapdırır, insanları menfaatlandırarak işler gördürür.

Görmedin mi bak, âbâ u ecdâdın öyle bir hayır yapmışdır ki, kâfiri de, lâ-dînîsi de, hıristiyanı da, mecûsîsi de, o hayratdan istifâde etmişdir. Meselâ bir Dârûlaceze var, hiç gitdin, ziyâret etdin mi? Etmedin, etmen lâzım. Hâline şükretmen için, bir defa oraya gitmen lâzım. Hâline şükretmen için, Rabbine şükretmen için hastahâneye gitmen lâzım, hastaların hâlini görmek lâzım. Ama ibretli bir gözle görmek lâzım. Gitdin, bakdın, hiçbir ibret almadın eğer, hayvan da bakıyor öyle. Hayvanın da gözü vardır, hayvanın da kulağı vardır, onun da lisânı vardır. Çünkü orada yatan hasta, o da senin gibi sıhhatli bir insandı. Onun da sevenleri vardı. Her şeyi elinden gitmiş. Mal mülk sâhibi olmuş fakat altından tasa kan kusuyor. Onu göreceksin, ibret alacaksın ondan.

²⁹² Sure-i Şu'arâ 88-89

Cenâze namazı kıldığın var mı hiç? Cenâze namazı kılıyorsun, değil mi? "Ona var, bana yok" diye kılıyorsan eğer hiç kıymeti yok. Cenâze namazına durduğun vakitte, "Tabutun içerisinde ben yatıyorum, benim çoluğum çocuğum yetim kaldı" diye düşüneceksin. Çünkü bir gün o senin başına gelecek. Kurtaramayacağız kendimizi o işten. Böyle kıalarsan ibret alırsın, hak yolu bulursun, Allah'a mülâkât edersin. Yoksa "Ona var, bana yok" diye kıalarsan faydası yok. Hani daha cenâzenin kefeni soğumadan, iki kardeş birbirinin gırtlığını sıkıyor. Para taksîmi için filan. Ölmeyeceklermiş gibi. O vakit hiç faydası olmaz ölümün. Çünkü kanıksamışdır artık.

Basdığın toprak sana neler söylüyor, haberin var mı ondan? "Ben hangi bir güzel hanımın, bir gelin kızın yâhud güzel bir kızın yanağıyım, dudağıyım" diyor. Otlar sana ne söylüyor? "Ben hangi kızın güzel zülfüyüm" diyor, basdığın yerler sana. "Sen de birgün bu hâle geleceksin" diyor. Bunları görmezsen eğer, olmaz!

Bak âbâ u ecdâdın, gittik Dârülaceze'ye, şu işe bakınız, âbâ u ecdâdın düşüncesine bak, ne yapılmış. Müslüman fakîrleri için câmi, hıristiyan fakîrleri için kilise, yahudi fakîrleri için sinagog, dinsizler için de bir hücre yapmış, yaptırmış. Eh inanmaz inanmaz. O hücreye girecek orada o, hücreye.

Öyle insan ol ki, eline bir nûr al, o nûrla halkı ışılat. Öldüğün vakitte, arkandan halk ağlasın. Kubbede hoş sadâ bırakma yalnız, defter-i a'mâlin açık kalsın. Kubbede hoş sadâ bırakmak, riyâyâ girer o. Defter-i a'mâlin açık kalsın. Çünkü bak, iyi dinle, kulağını benden yana ver, sana mühim bir şey söyleyeceğim. Bir kızı başdan çıkarırsan, yâhud bir iffetli adamın iffetini pâyimâl edersen, o kız yâhud o adam o derekeye düşdükdən sonra, işleyeceği günahın bir misli senin defterine kayd olunur. Ölsen dahi böyledir bu. Meselâ Türkiye'ye heroini getiren, kokaini getiren, esrarı getiren kimse, esrar içildiği müddetçe, her esrarkeşin, her kokaincinin, her heroincinin içtiği esrarın günahı onun defter-i a'mâline misliyle yazılır. Ölse dahi bu adam. Bir hayır getirirsen memlekete, o hayır icrâ edildiği müddetçe, o hayrı getiren kimsenin defteri açık kalır. Ona sadaka-i câriye derler. Meselâ ağaç diken adamın ağacının gölgesinde gölgelendin. Ağaç yaşadığı müddetçe, defter-i a'mâli kapanmaz, ölse dahi. Hayır defteri yani. Hayır tarafına yazılıyor o şimdi bu sefer. Meyvası öyle. Su getirmiş, kurtlar, kuşlar su içmiş, onların dahi sevabı, onun defterine kayd olunur. Bir memlekete bir iyilik getirirsen, o iyilik orada câri olduğu müddetçe, senin defter-i a'mâlin kapanmaz, dâimâ yazılır. Kötülük getirirsen, o kötülük devâm ettiği müddetçe, sen ölsen dahi, o kötülük devam ettiği müddetçe senin defterin, seyyie defterin gene kapanmayacaktır. Meselâ bir misâlini vereyim. Ne kadar acı değil mi? Kâbil Hâbil'i öldürmüştü, Hazret-i Âdem'in çocuklarından. Kıyâmet gününe kadar yapılacak katil davâlarında, her katil davâsının bir misli Kâbil'in defterine kaydolmuşdur. Sana anlatmak için söylüyorum bunu, iyice anlayalım diye işi. Onun için iffet ve ırzına iliştiğin kadını kurtaracaksın. Öyle yapdın atdın onu, sonra câmiye geldin. Sonra sakal koyverdin, eline tesbih aldın, "estağfirullah" diye çekiyorsun ama onun yaptığı günahın bir misli senin defterine kayd olunur. Ne tesbîhât buna fayda verir, ne secde. Alın secdede delinse gene kurtaramazsın yakarı. Kurtaracaksın onu fenâlıktan. Malla mülkle râzi edeceksin, onu o işten vazgeçireceksin. İslâm böyle istiyor. Allah böyle istiyor. Peygamber sallallahu aleyhi vesellem böyle istiyor.

"Efendi, sen neden bahsediyorsun?". Ben kul hakkının bir miktarından bahsettim. Zerre miktarı günahın sorulacak. Sana günahın gösterilecek. Zerre miktarı! Hayırdan da zerre kadar yaptığın hayır, sana onun mükâfâtı gösterilecektir, verilecektir. Hiçbiri zâyi olmaz. Ne şer zâyi olur, ne hayır zâyi olur.

²⁹³ وَمَنْ أَعْرَضَ عَنْ ذِكْرِي". Bunlar, vahşetler dehşetler, korkunçluklar, insanlara ihânetler, hâne yıkılmalar, ocak söndürülmeler, neden gelir bilir misin? Bunun hastalığı neredendir, bilir misin? Allah'ın zikrinden yüz çevirenler bu işi yaparlar. Allah'ın zikri Kitâbullah'dır, Kurân-ı Mübîn'dir. Allah'ın zikri Hazret-i Muhammed Mustafâ'dır. Canlı zikir, canlı Kurân-ı Kerîm. Allah'ı tanımayanlar, Kurân'ı tanımayanlar, ona sırt çevirenler ve Resûl aleyhi's-salâtü ve's-selâmın yolundan gitmeyenler yaparlar bu işi.

Geliyoruz. Cenâb-ı Hakk malı hem sevdiğine verir, hem sevmediğine verir. Sevdiğine verir, hayırdan kullandırır, az evvel söylediğim gibi. Sevmediğine verir, şerde kullandırır, azâbı şiddetli olsun diye. Hattâ âyet-i kerîmede Cenâb-ı Hakk böyle söylüyor, "Eğer mümin kullarımın îmânları sarsılmayacak olsaydı, kâfirlerin azâbı şiddetli olsun diye onların evlerini altından, merdivenlerini gümüşden verecektim onlara. Fakat mümin kullarımın îmânları sarsılacak" diyor. Yaz gününde bir soğuk su içtiğin vakitte, onun dahi hesâbı sorulacak, eğer evvelinde Besmele, âhırinde Hamdele etmedinse eğer.

Fakat diyor Cenâb-ı Hakk, "Malı sevdiğime de sevmediğime de veririm. Sevdiğim Süleyman'dı, mülkü verdim". Çünkü zenginlik, pâdişahlık, peygamberliğe mâni değildir, velîliğe de mâni değildir, yerinde kullandığın takdirde. "Sevmediğim Firavun'a da verdim. Hem sevdiğime veririm, hem sevmediğime veririm. Fakat îmânı", iyi dinle!, "îmânı sevdiklerime veririm. Kimi seviyorsam, yarattığım kullarımdan, sevdiğim kullarıma ihsân u inâyet buyururum".

Îmân denilen o nûr, mevhibe-i rahmânîdir yani Allah'ın mevhibesidir. Cenâb-ı Hakk kimi sevdiyse, yarattığı vakitte ona îmân tâcını başına vermiştir. Her kim ki Allah sevmedi, buğz etdiyse, îmân tâcını başından almıştır. Zâhirde Kurân-ı Kerîm'e sen sırt dönmüş zannedersin, hayır! Allah senden yüz çevirmiştir, Kurân senden yüz çevirmiştir. Zâhirde sen Peygamber'den yüz çevirdim zannedersin, zannın öyledir senin, aslında Resûlullah sallallahu aleyhi vesellem senden yüz çevirmiştir. İsmi de defter-i islâmdan sildirmiştir. Her kimi severse Allah, ismini defter-i süadâyâ kaydetdirir, sâlihler defterine kaydetdirir. O zâtın efâl ü harekâtı Allah'ın rızâsı üzerine olur. Namazını kılar. Riyâdan, süm'adan, ucubdan, kînden, riyâdan kaçınır. İffet ve ırzına sâhib olur. Beş vakit namazından gayrı, Cenâb-ı Hakk'a Peygamberimiz'in sünneti olan namazları kılar ki, bâhusûs gece namazına kalkar, gece namazına! O beş vakit namaz farzdır, mecbûrsun onu yapmaya, kulluk vazîfen senin. Fakat gece namazı, Resûlullah'a farz olan bir namaz vardır, gece namazı, sana sünnetdir, Resûlullah'a farzdır, ona teheccüd derler, oraya seni kaldırırlar. Diyor ki Bayezid-i Bistâmî, kaddese sırrahu's-sâmî Hazretleri, "A'mâl-i sâlihâtımdan en fazla bana fâide veren nısfü'l-leylde kalkıp kıldığım iki rekat namaz oldu" diyor. Gece namazlarını ihmâl etmeyiniz. Kişi, sevdiği ile başbaşa kalır. Cenab-ı Hakk Celle ve Tekaddes Hazretleri, her gece, sülûsü'l-leylde yani gecenin üçde birinde, nidâ eder, münâdîler nidâ eder, "Tövbe eden yok mu

²⁹³ Sure-i Tâ-Hâ 124

tövbelerini kabûl edelim?", "Bizden isteyen yok mu istediğini verelim?" derler. Bu fırsatı ganîmet bil, o perde kapanmadan evvel, bu sohbele nâil ol. Ama "Efendim, ben beş vakti bile kılmıyorum" diyorsan, kılmaya çalış ve sızla ve ağla ve Allah'a yalvar, "Ya Rabbi beni huzûruna kabûl et, bana namaz nimetini tatdır, beni huzûruna al, bana namaz kılmayı nasîb et, beni tâatına mahkûm eyle Yâ Rabbi" diyerek Allah'a yalvar. İki rek'at namazın ne gibi bir nimet olduğunu yakın bir zamanda göreceksin!

Çünkü, işte okuduğum âyet o, "وَمَنْ أَعْرَضَ عَنْ ذِكْرِي", her kim ki bizim zikrimizden yüz çevirdi, onun biz dünyâ âleminde maîşetini dar etdik". Korkunç bir hayat yaşar. "Aman efendim sen ne söylüyorsun. Biz ilâhsızları biliyoruz, zevk u safâ içinde". Değildir. Hayır! Safâ, necât, rahatlık, vicdân rahatlığındadır. Vicdân, "vecede"den gelir. Kim ki Hakk'ı kendinde bulur, Allah'a teslîm olur, o adam saâdetdedir, o adam safâdadır. Dînsiz, dinlenemez. Onun rahatlığı yokdur. Hattâ geçen hafta da söyledik ama gene söyleyiveriyim size. Birçok zenginler, milyarderler, böyle her türlü zevk ü safâyı tadıyorlar. Çünkü her zevk u safânın altında nedâmet vardır, ancak ibâdet zevk u safâsının altında nedâmet yok, saâdet vardır. İçki içen bir adam, içki içtiği esnâda zevklenebilir, bir müddet sonra başına bir felâket gelebilir. Sabahleyin kalktığı vakitte, sıhhatini kaybetmiştir o adam. Yalnız onunla kalmaz, zürriyetine de zararı vardır. Çünkü tımarhânede yatan mecnûnların bir kısmı babalarının alkol kullanmasındandır. Hapishânedeki yatan ehl-i îmânın birçoklarının felâketi, babalarının yaptığı sefahatındandır. Baba ekşi elmayı yedi mi, çocuğun dişi ekşir aşağı tarafda.

"وَمَنْ أَعْرَضَ عَنْ ذِكْرِي", her kim ki bizim zikrimizden i'râz etdi, biz onun maîşetini dar ederiz". Dünyâda rahat bulamaz o. Sonra, bir gün gelir, irâdem var zannederken, bir de bakar ki, "Dön!" emri verilir. "ارْجِعْ" yani Arapça ırcı', dön geri, geri dön. Fakat o pek korkunç gelir ona. Ölümü öyle bir acı olur ki! Hattâ Cenâb-ı Allah bir âyet-i kerîmede,²⁹⁴ "وَلَوْ تَرَىٰ إِذِ الظَّالِمُونَ فِي غَمَرَاتِ الْمَوْتِ", Habîbim Ahmed Resûlüm yâ Muhammed, sallallahu aleyhi vesellem. Efendimiz'e hitâb ile Allah bize hitâb ediyor. Siz zâlimlerin, nefislerine zulmeden zâlimlerin, kâfirlerin, hâinlerin, Allah'ı düşünmeyenlerin, kıyâmeti araştırmayanların, "nereden geldim nereye gidiyorum", "niçin geldim niçin gidiyorum"u düşünmeyenlerin ölüm hâlini bir görseniz, "وَلَوْ تَرَىٰ إِذِ الظَّالِمُونَ فِي غَمَرَاتِ الْمَوْتِ".²⁹⁵ "يَبْصُرُونَ وُجُوهَهُمْ وَأَدْبَارَهُمْ", onların yüzlerine ve arkalarına melekler vurarak rûhlarını kabz ederler. Yüzlerine vurularak, arkalarına vurularak rûhları kabz olunur. Onunla da kalmaz iş. Ya kabirde, herkes onu bırakıp gitdiği vakitte? Götürdüler, çukuruna koydular, üstü kapandı, herkes onu bıraktı ve gitdi. Sevgilileri onu ameliyle başbaşa bıraktılar.

Sen bunu düşündün mü hiç? Yakın bir zamanda senin ve benim başıma gelecek bunlar. Evet, benim ve senin başına gelecek. Hiç kimse bundan kurtulamaz. Bir düşün hâlini. Tek başına kaldın kabrin içerisinde.

İki türlü. Bak, kabir insanı iki türlü karşılar. Birisi "hoş geldin evlâdım", diyen anne gibi. Gurbetden gelen evlâdını karşılayan anne gibi, "hoşgeldin evlâdım" gibi. "Muhammedü'r-Resûlullah" diyenleri, "Rabbim Allah" diyenleri, "Kitâbım Kurân" diyenleri, Allah'a kulluk edenleri, gurbetden gelen evlâdını karşılayan anne gibidir. Kâfiri ise, onu da aynen karşılar

²⁹⁴ Sure-i En'âm 93

²⁹⁵ Sure-i Enfâl 50

ama, bu şekilde olmaz iş, bir yumurtanın üzerine koyulan büyük bir kaya gibi, kemikleri birbirine geçer. Kim ki i'râz-ı Kurân eder, Allah'ın zikrinden yüz çevirir, başına bu musîbet mutlakâ gelecektir.

Dersi burada bırakıyoruz. İnşâallah haftaya sağ olursak gene bir şeyler daha söyleriz.

En Büyük Felâket Allah'ı Unutmaktır 20 Şubat 1981 (15 Rebîulâhir 1401)

Kâllallahu Teâla fî Kitâbihi'l-Azîz

Eûzübillahimineşşeytânirracîm

Bismillahirrahmânirrahîm

وَمَنْ أَعْرَضَ عَنْ ذِكْرِي فَإِنَّ لَهُ مَعِيشَةً ضَنْكًا وَنَحْشُرُهُ يَوْمَ الْقِيَمَةِ أَعْمَى * قَالَ رَبِّ لِمَ حَشَرْتَنِي أَعْمَى وَقَدْ كُنْتُ بَصِيرًا 296

Sadakallahü'l-Azîm

Cenâb-ı Hakk'a î mân etmek nimetine eren ve Allahu Zü'l-Celâl ve Tekaddes Hazretlerinin bu ihsânına sâhip olan ve O'nun habîbi, mahbûbu, mergûbu Ahmed, Hâmid, Hamîd, Muhammed Mustafâ sallallahu aleyhi vesellem Efendimiz Hazretlerini her şeyinden ziyâde severek î mânını kemâle erdiren, kıyâmet gününe inanan, bu fânî hayâtın, muvakkat ömrün hesâbını Allah'a vermeği kabûl eden, Hakk'ın cennetine tâlib, rızâsına râgıb, cemâline âşık olanlar.

Hayatda en büyük felâket, musîbet, Allah'ı unutmak ve Allah'ın zikrinden yüz çevirmektir. Bundan daha büyük bir felâket, bundan daha büyük bir musîbet olamaz. Allah dünyâ malını sevdiğine de, sevmediğine de verir. Fakat î mân nimetini ancak sevdiklerine verir. Onun için akşam ve sabah, gecede ve gündüzde, gizli ve âşikâr, dâimâ bu î mân nimetinden dolayı Allah'a şükretmeliyiz. Çünkü şükrü edâ edilmeyen nimetler elden alınabilir. Şükür nimetin ziyâdeliğini iktizâ etdirir. Kim ki Allah'a şükr eder Allah o nimeti ona ziyâde kılar. Kim ki küfrân-ı nimet eder, elinden o nimet gider. İster maddî, ister manevî olsun.

İki şeyi unutan hayvan gibi olur. Yaşayışda hayvan gibi olur. Kanı vardır, canı vardır, eti vardır, gözü vardır, kulağı vardır, menfaatini düşünebilir fakat halkın mazarratında yani halka zararda menfaati de düşünebilir. Yaşayışda böyle olur fakat dalâletde, hüsrânda, felâketde, hayvanlardan daha ednâ ve eşnâ olur. Onun için Allah'ı tanımayan, Allah'ı bilmeyen kimse, Kitâb-ı Kerîm'inde Allah'ın dediği gibi, esteîzübillah, 297 "أُولَئِكَ كَالْأَنْعَامِ بَلْ هُمْ أَضَلُّ". Onlar yaşayışda hayvanlar gibidir, dalâletde hayvanlardan daha ednâ ve eşnâdır diyor Cenâb-ı Hakk, Allah Celle ve Tekaddes Hazretleri.

İlle î mân! Hakk'a î mân ve Allah'ı tasdîk ve dil ile tevhîd, kalbiyle tasdîk ve Hakk'ı sevmek, Allah'dan korkmak ve Allah'ı sevmek, Allah'ın emirlerini seve seve yerine getirmek, nehiylerinden de yani Allah'ın men ettiği şeylerden Allah'dan korkarak yani Allah'ın

296 Sure-i Tâ-Hâ 124-125

297 Sure-i A'râf 179

celâlınden kaçmakla mümkün. İnsanlara bu irâde verilmiştir.

İkinci musîbet, ölümü unutmak, ölümden ibret almamak, ölümü unutmaklardır. Gerçi her ölü ölmez. Allah'a inananlar, Allah dostları, Resûlullah'a bende olanlar, Hazret-i Muhammed aleyhissalâtü vesselâma, onlar ölmezler, onlar olurlar. Hayvan mâhiyetinde olanlar ölürlər. Fakat her ikisi de kürsî-i musallâya çıktığı vakitte, yani tabutu musallâya koyduğumuz vakitte, vâizin kürsüye hatîbin hutbeye çıktığı gibidir. Görene ve anlayana ve dinleyene ve işitene. Nasıl ki vâiz kürsüye çıkar, vaaz u nasîhat ederse, meyyit de musallâya konduğu vakitte, cemaatine karşı vaaz u nasîhata başlar.

Der ki, "Ey benim üzerime namaz kılmak üzere hazır olan benim ihvân u yârânım! Beni kabrime götüren, bu külfete dayanan, buna tahammül eden ihvân u yârânım! Benim hâlimi görünüz, benden ibret alınız. Yakın bir zamanda sizler de benim hâlimle hâlleneceksiniz. Yani bu kürsüye çıkıp, siz de halka bu nasîhatda bulunacaksınız".

Fakat iş işden geçmiştir. İmân edenler, ellerine cennet beratlarını almış, saâdete kavuşmuş, Allah Resûlü'nün kucağına düşmüşdürler. Allah'a kasem ederim ki, müminler, âşık-ı sâdıklar Hakk'ın emrini yerine getirenler, kulluklarını düşünenler, nereden gelip nereye gidiyorum, niçin geldim niçin gidiyorumu arayanlar, bu âlemdə vaktini gaflet ile geçirmeyenler, i'râz-ı zikr etmeyenler, Kurân'dan yüz çevirmeyenler, Resûlullah'dan yüz çevirmeyenlere, Resûlullah sallallahu aleyhi vesellem, ölüm bâbında kucağını açacaktır.

Geçen hafta size söylediğim gibi. Kabir de böyledir. Müminler için kabir, gurbetden gelen evlâdını bekleyen ve kucaklayan anne gibidir. Kabir mutlakâ kucaklar insanı. Çünkü toprak annemizdir bizim. Müminleri bu şefkatle kucaklayacak, kâfiri ise, kemiklerini birbirine geçirecektir. Ve feryâdu figânını işitseydi insanoğulları...Hayvanlar işitirler. Hayvanlar işitirler.

Hattâ fakültenin profesörlerinden bir arkadaşım var idi. Uzun seneler beraberce arkadaşlık yaptık. Allah rahmet eylesin kendisine. O bir kıssa anlatdı bana. Bunlar canlı kitaplardan işitilen kıssalar. "Memleketden geliyorduk" dedi. Sivas'ın bilmem neresinde, yerin ismini biliyorum ama söylemeyeceğim, "akşam üzeri ortalık karardı, bir köye geldik, dâhil olduk. Yanımdaki Efendi bana dedi ki, maneviyyâda kuvvetli bir zâtdı, 'Bu köyde ben yatamayacağım' dedi. Niçin diye sordum. 'Sen bana bunu sorma, ben de sana bunun cevabını vermeyeyim, buradan biz gidelim' dedi. Gece olmasına rağmen biz yola çıktık, tehlikeyi göze aldık, vahşî hayvanlar var, o vakit eşkiyâ da var yolda, o köyü geçtik, diğer bir köye vardık, 'Hah, işte burada yatabiliriz' dedi ve yatdı. Sabahleyin cemâlli zamânında kendisine ben bunu sordum, 'Niçin o köyde yatmadık, buraya geldik Efendi?', diye sordum. Dedi ki, 'Bütün kabirlerde, orada o köyün kabirlerinde hep bütün azâb görüyorlardı, onların feryâd u figânıyla ben uyuyamazdım. Sen duymuyorsun ama ben duyuyorum' dedi".

Onun için bunlar göz perdesinin kalkmasına bağlı şeylerdir. Bir adam istikâmet eder, Allah yolunda bulunur, Allahu Teâlâ ve Tekaddes Hazretlerine tam bir teslîmiyyetle teslîm olursa, bunlar ona ihsân olunur. Fakat herkes kaldıramaz. Bazısı kaldıramaz meczûb gibi olur, aklını oynatır yerinden. Onun için, bunları biz duymayız.

Yine bir Hâkim Bey var idi, kendisi pek dindar değildi, Allah münâsibse rahmet etsin, fakat bana karşı büyük muhabbeti vardı, sohbetime gelirdi. Şöyle söyledi bana, "Benim dedem kâdıydı". O vakit Rumeli Türklerin elinde"

Canlı kitaplardan misâller veriyorum, ibret alınsın için. Hep kitapda kaydolmaz. Sadır vardır, satır vardır. Satırdan okuyan yanılabilir ama sadırdan okuyan yanılmaz.

Rumeli tarafında bir yere, Bulgaristan tarafında bir yere kâdı tayin olmuş, bir handa kalmışlar. Demiş ki hancı, "Kâdı Efendi, bu gece burada geceleyin" demiş. Kâdı Efendi, "Hayır, burada kalmayalım, gidelim" demiş. Hancı söylesem, belki içinizde bu zâtı tanıyan insanlar da vardır. Kâdı Efendi, "Burada kalmayalım, gidelim" demiş. Demiş ki, "Efendim, yolda bazı anormal şeyler cereyan etmekte" demiş. "Olsun gidelim" demiş ve yola çıkmışlar. Bir müddet gitdikden sonra, etraftan mevtâlar Kâdı Efendi'nin arabasını sarmış ve hepsi birden yüzleri sararmış, "Bize Kurân okuyun! Bize Kurân okuyun!" diye böyle. Kâdı Efendi neredeyse aklını zâyî edecekmış. Toplanmışlar arabanın etrafına böyle, "Bize Kurân okuyun! Bize Kurân okuyun!" Diye, bu şekilde yalvarıyorlar. Yani meyyitleri görmüş, binlerce binlerce, bu şekilde.

İnanan kudsî oldu, inanan kaybetmedi, inanmayan kaybetti. Buna inanırsın inanmazsın. Âmentü'nün rûknünden değil bu. Söyleyen adam da, yalan söyleyecek bir adam değil. Ama bu böyledir. Bu böyledir, gören için. Gören için! İçinizde muhârebelere gidenler varsa, yaşlılarımız var, Çanakkale'ye, İstiklâl Muhârebesine, i'lâ-yı kelimetullah için düşmanla göğüs göğüse gelen, ibâdullahın iffet ve ırzını, vatanı ve nâmusu kurtarmak için çarpışan mücâhidler varsa, nice böyle hârikulâde şeylere, muhârebe meydanlarında tesâdüf etmişlerdir. Söylemeye hâcet yok.

Rûhlar, evliyâullah rûhları, şühedâ rûhları, Muhammedîlere, müminlere, müslimlere, sâhib-i Kurân olanlara, Resûlullah'a bende olanlara yardım ederler. Hattâ sana Kurân-ı Kerîm'le haber vereyim. Beş bin melâike vardır semâda, hazır durur, Ümmet-i Muhammed'e yardım içindir bu. Ümmet-i Muhammed yoldan çıkarsa, şerîatı çiğnerse, yolsuz hareket ederse, harama el uzatırsa filan böyle, kötülük yaparsa, yardım etmezler. Ama Allah korkusuyla, Peygamber sallallahu aleyhi vesellemin sünnetine riâyet ederek, Peygamberimiz'in ahlâkıyla, Kurân ahlâkıyla, Allah yolunda bulunurlarsa, bunların, bu meleklerin, bu beş bin meleğin ehl-i islâma yardım edeceği muhakkaktır.

Sen sâhibsiz değilsin! Hattâ bak şimdi bir âyet-i kerîme okuyacağım, içinizde Arapça bilenler, bu âyetle beni tasdîk edecekler. Esteîzübillah. ²⁹⁸ إِنَّ الَّذِينَ قَالُوا رَبُّنَا اللَّهُ ثُمَّ اسْتَقَامُوا تَتَنَزَّلُ عَلَيْهِمُ الْمَلَائِكَةُ أَلَّا تَخَافُوا وَلَا تَحْزَنُوا وَأَبْشِرُوا بِالْجَنَّةِ الَّتِي كُنتُمْ تُوعَدُونَ * نَحْنُ أُولِيَاؤُكُمْ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ". İlâ âhiri'l-âyet. Sadakallahü'l-Azîm.

Müminler ölürken, vuslat kapısı, âhiretin ilk merhalesi, dünyânın son menzili, müjdeci melekler gelirler. Derler ki mümine, "Müjde! Korkma! Ey Allah'ın dostu, ey Allah'ın velîsi!".

Bu kelâma lâîyk olmak istemiyor musun yani? Niçin Cenâb-ı Hakk'ın emrinden udûl ediyoruz? Neden Allah'ın emirlerini yerine getirmiyoruz? Neyimize güveniyoruz? Nimetler vermiş. Nice nimetlere müstağraksın, farkında bile değilsin. Fakîrim diye sızlanıyorsun. Nice

²⁹⁸ Sure-i Fussilet 30-31

mühim hastalıklar var, bunları görmedin mi? Onların birine mübtelâ olsan ne yapacaksın yani? Hepsi Cenâb-ı Hakk'ın yed-i kudretinde bunların. Allah, semâdan yağmur yerine taş yağdırabilir, su yerine ateş yağdırabilir. Olmuştur bizden evvel geçen selefdeki ümmetlere, bizden evvel geçen ümmetlere yani. Sana olmuyorsa, bana olmuyorsa, sen kendine güvenme, içimizde Hazret-i Muhammed Mustafâ var. ²⁹⁹ "وَمَا كَانَ اللَّهُ لِيُعَذِّبَهُمْ وَأَنْتَ فِيهِمْ". Habîbim Ahmed, Resûlüm Yâ Muhammed, onların içinde bulunduğun müddetçe, onlara azâb etmeyeceğim" diyor. Yoksa felâket olur, başımıza felâketler gelir. Bizim yaptığımız kötülüklerin bir tânesini ümem-i sâlife yapsaydı, semâdan taş yağardı, rûzgâr, rîh-i sarsar onları helâk ederdi. Okuyun Kurân-ı Kerîm'i. Allahu Teâlâ onları hikâye diye zikretmiyor, bize ibret olarak gösteriyor. Kavm-i Hûd'u, Kavm-i Lût'u, Kavm-i Nûh'u, Kavm-i Şuayb'ı ibret olarak gösteriyor Cenâb-ı Hakk. Ümmet-i Muhammed'e bunları ibret olarak gösteriyor. Târihten ibret almazsan, bizden evvel geçen ümmetlerin başına gelen felâketlerden ibret almazsan, târihe ve insanlığa ibret olursun, başına bir iş gelir, ibret olursun sonra.

Melekler geliyorlar, ölüm ânında. Abûsü'l-vecih mi gelsinler, çirkin mi gelsinler sana yani. Baksana, kâfirlere, âsîlere, münâfıklara, Allah yolunda bulunmayanlara, zâlimlere, bak âyet-i kerîme, ³⁰⁰ "وَلَوْ تَرَىٰ إِذِ الظَّالِمُونَ فِي غَمَرَاتِ الْمَوْتِ وَالْمَلَائِكَةُ بَاسِطُوا أَيْدِيهِمْ". Habîbim Ahmed Resûlüm Yâ Muhammed, sallallahu aleyhi vesellem". Resûlullah'a hitâb, bize hitâb, Peygamberimiz görmekde. Efendimiz'e hitâb, bize hitâb olarak söylüyorum. Diyor ki, "Habîbim Ahmed Resûlüm Yâ Muhammed, o zâlimlerin sen ölüm vaziyetlerini görsen, onların çekdikleri azâbı görsen!".

Bu senin ve benim başıma gelecek. Ecel yastığına başımızı koyacağız. Musallâ taşından ölümler bize çok vaaz etdi, biz duymadık. İki türlü vâiz var. Ölümden vaaz almayan bir adam, hiçbir vaaz ona tesir etmez. Hani âbâ ü ecdâdın nereye gittiler? Hani saray sâhibleri, ordu sâhibleri, "ene rabbükümü'l-a'lâ" diyen Firavunlar, "Ben yer tanrısıyım" diyen Nemrudlar, bir dudağını oynatmakla binlerce insanın kellesini düşürerek insan kellesinden ehram yapanlar, ne oldular hepsi? Soruyorum sana! Hani peygamberler, hani nebîler ne oldular? Hep gelip gelip geçdiler. Senin benim, i'rabda mahallim bile olmaz. Benim ve senin i'rabda mahallin bile olmaz yani bize bir mahal bile vermezler, yani öyle insanlar geldi geçti. Bizi huzûrlarına kabûl etmezlerdi, konuşmaya tenezzül etmezlerdi. Hepsi hâk ile yeksân oldular. Vücûdlarını çömlekçi yuğurdu yuğurdu da çömlek yaptı, oturak yaptı.

Öyle hep mamûr gitmez işler, döner. Devran dönmekde. Değirmen dönmekde. İnsanları öğütmekde. Onların tozlarını havaya savurmakda. Gök basar beli eğilir, yer çeker insanı secdeye kapatır, toprağa yatırır yani. Geçiyoruz.

Kâfirler için, zâlimler için, ³⁰¹ "وَلَوْ تَرَىٰ إِذِ الظَّالِمُونَ فِي غَمَرَاتِ الْمَوْتِ وَالْمَلَائِكَةُ بَاسِطُوا أَيْدِيهِمْ". "Habîbim Ahmed Resûlüm Yâ Muhammed, sen zâlimleri ölürken görsen, onlar nasıl azâb çekerler. Onların rûhlarını nasıl azâbla alırsın. Yüzlerine ve arkalarına vurarak. Rûh-i habîs! Çık yerinden! diye".

²⁹⁹ Sure-i Enfâl 33

³⁰⁰ Sure-i En'âm 93

³⁰¹ Sure-i En'âm 93

Ama müminlere gelince böyle değil. Kim bu müminler? Allah'ı tevhîd eden, Allah'ı zikreden, O'nun habîbi Muhammed'e gönül verenler, âşıklar, sâdıklar. Onlar için diyor ki, "innellezîne kâlû rabbünallahu", Rabbimiz Allah dediler, "sümme'stekâmû", sonra istikâmetde bulundular, ve îmânda dâim oldular. ³⁰² "يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا آمِنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ". Ey îmân edenler! Îmân ediniz!"

Ey tövbe edenler! Tövbe ediniz! Ey îmân edenler! Îmân ediniz! Tecdîd-i îmân ediniz. Bak neler göreceksin. Allah sana neler gösterecek. Kurân sana neler söyleyecek. Eğer okuyabilirsen, yerden semâya kadar her şey kitapdır, risâledir senin için. Seriyeden süreyyâya kadar, yerden semâya kadar kitapdır, okuyabilirsen eğer, okuyamazsan ne yapayım ben.

Bu câmi kaç defa doldu boşaldı, ben bu câmiye hatîb olarak gelip hutbe okumaya başladığımdan beri, haberin var mı? Kaç defa doldu boşaldı. Ya bu dünyâ kaç defa doldu boşaldı? 1950 senesinden 80 senesine kadar, hemen yaşadığımız günler, gençlerin ve ihtiyarların, ne kadar adam kaybetdik, kaç milyar insan gitdi âhirete? Dâimâ biçiyor. Bir bıçak var, biçiyor. Bu da Azrâil'in bıçağıdır. Hepimizin ensesinde dolaşmakda, gence ihtiyara bakmıyor. Hastanın başında hastaya bakan doktor ölüyor, sıhhatli doktor. İhtiyarın yanında genç ölüyor. Hastanın yanında doktor ölüyor. Onu beklerken öteki gidiyor. Kimi istiyorlarsa "Gel" diyorlar. Bir kere emir verildi mi, "Dön geriye! Rabbine dön!".

İki türlü ama. "İrcî'î" denildiği vakitte, bir tânesi korkunç bir azâb ile Hakk'a teslîm olması var. Bir tânesi öyle değil. "Sümme'stekâmû" istikâmet etmiş. Kurân boyasıyla boyanmış, Habîbü'r-Rahmân'ın kokusunu duymuş, Hazret-i Muhammed Mustafâ'nın. Resûlullah'ı sevmiş, Resûlullah onu sevmiş. Allah'ı sevmiş, Allah onu sevmiş. Düşün bir de bunu. Cennet bunun için hazırlanmış. Cemâlullah bunun için hazırlanmış. Cennetin ziynetleri bunun için. Ebedî hayat bunun için, ebedî saâdet bunun için. Ve o ânda hemen. Çünkü âşıklar için ölüm bâbında korku yokdur, vuslat-ı cemâl vardır, mülâkât vardır, vatan-ı aslîye dönüm vardır, gurbetden Hakk'a dönüm vardır. Vatanına gidiyorsun. Tabîî bilmediğimiz yer. Melekler, "Korkma, mahzûn olma, bıraktıklarına üzülmeye" derler.

Bütün dünyâ senin olsa bıraktığına üzülmeye. Çünkü bıraktıklarının yanında sana verilecek nimet ne kadar yücedir, bilir misin? Bıraktıkların onun yanında hiç mesâbesinde. Zâten mal senin değildi. Zâten beden senin değildi. Zâten rûh senin değildi. Hiçbir şeyin yokdu senin. Hakk vardı yalnız, "Lâ mevcûde illâ Hû". Ama sen onun farkına varmadın. "Vücûdum var, gözüm var, malım var, evlâdım var, kasam var, kesem var, rütbem var" filan dedin. Kendine bunları muzâf kılma. Hakk'ın sana verdiği nimet olarak kabûl eyle. Kendine muzâf kılıp "benim" dersen eğer, fitne olur. "Allah'ın" dersen saâdet olur.

Evet, o anda melekler, "Korkma, bıraktıklarına mahzûn olma, Gitdiğin yerden de korkma" derler. Bak, hattâ günahkâr da olsa bir adam...

Günahsız insan olmaz. Bir kişi müstesnâ. Resûlullah sallallahu aleyhi vesellem. O, masûm. O'nun ne evvelinde günah, ne âhirinde günah var. O, Tâhir. O, Mutahhir. O, Muhammed. O, Ahmed. O, Hâmid. O, Tâhâ. O, Yâsîn. O, Allah'ın habîbi. O, Allah'ın mahbûbu. O, Allah'ın

³⁰² Sure-i Nisâ 136

mergûbu. Cennet, cehennem, dünyâ ve mâ-fihâ O'nun için halk olunmuş. Allah sevmiş, seçmiş, kendi nûrundan halk etmiş, ismini Muhammed koymuş, sana peygamber etmiş. Niçin bunun kıymetini bilmiyorsun? Burada doğduğun gibi, Rusya'da, Çin'de, Avusturalya'nın bilmemne ormanında doğabilirdin. Bir iltimas var sana. Yani bir ihsân-ı ilâhî, ikrâm var senin için. Niye bu nimeti kaybetmeğe çalışıyorsun? Seni dîn hangi kötülüğe götürdü? Babanı mı döv dedi? Birinin malını mı çal dedi? Birinin iffetine ırzına mı dokun dedi? Kendi kızını mı al dedi? Ananla mı yat dedi? Bunları mı emretti? Seni ve beni hayvanlıktan kurtardı.

"Bırakdıklarına üzülme. Gitdiğin yerden korkma. Sana Allah'ın vaadi neyse o ihsân olunacaktır". "Siz kimsiniz?". ³⁰³ نَحْنُ أَوْلِيَاؤُكُمْ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا, sen dünyâda iken de, yani sen dünyâ âlemindeyken de biz senin arkadaşındık, yanındaydık, dâimâ beraberdik seninle".

Etrâfında melekler var senin, seninle beraber. Bir defa iki melek var, "Kirâmen Kâtibîn". Sağ ve sol. Yalnızım zannetme sakın hâ! Bir de salavât meleği ile hafaza meleği var. Dört. Resûlullah'a salavât verdin mi o salavât meleği, hemen Cenâb-ı Peygamber'e senin salavâtını iletir. Salavat meleği Bir de hafaza meleği vardır. Muhâfaza meleği. Ondan başka da vardır daha.

Sonra, نَحْنُ أَوْلِيَاؤُكُمْ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا, dünyâ hayâtında da biz senin dostunduk, seninle beraberdik, bundan böyle de seninle beraber kalacağız".

Hattâ melekler derler ki, "Yâ Rabbi, bu zât vefât etdi. Biz buna müekkel olan melâike idik. Biz ne yapacağız şimdi? Nereye gideceğiz, ne yapacağız?". Cenâb-ı Hakk buyurur ki, Celle Celâluhû, "Onun kabrinin üzerine oturunuz, kıyâmet gününe kadar ona salât ü selâm okuyunuz, onun için istiğfâr ediniz. ³⁰⁴ هُوَ الَّذِي يُصَلِّي عَلَيْكُمْ". Allah bize salât eder. Bu salâtın manâsı, zulmetden nûra çıkarır. Allah'ın bize salâtı vardır. Peygamber'e salâtı ayrı, sana salâtı ayrıdır. هُوَ الَّذِي يُصَلِّي عَلَيْكُمْ". Allah bize salât eder, Ümmet-i Muhammed'e. Kimin kalbinde Resûlullah'ın muhabbeti varsa, Allah'ın salâtına mazhar olur. O zulmetten dâimâ çıkar, hep nûra doğru yürür. Onun için melekler bizle beraberdir. Sen sakın hâ "yok" deme, bunun farkına var.

Haydi söylemeden geçmeyelim, güzel bir şey tulû' etdi.

Bakmış bir kötü adam, bir kadına söz atmış. Etini, kanını satan bir kadına.

Yâhu nasıl el uzatıyorsun! O da bir annenin evlâdı. Sen kızkardeşinin böyle bir derekeye düştüğünü ister misin? Vatanın çocukları hepsi bizim kardeşlerimizdir. Sakın böyle şeye el uzatma! Kimsenin iffetiyle, ırzıyla uğraşma! Bu, Hazret-i Peygamber'in ümmetine yakışmaz. Bir kimsenin kızıdır o, değil mi? Annesi, babası onun yaptığı işe râzı değildir. Sen annene yâhud ablana böyle bir şey olsa râzı olur musun? Öyleyse niçin kendine râzı olmadığını başkasına lâyük görüyorsun? İster dinli, ister dînsiz. Bu vatanın evlâdı senin kardeşindir. Tîn kardeşindir yani toprak kardeşindir. Dîn kardeşi vardır, tîn kardeşi vardır. İşte gâfilin birisi kadına para teklif etmiş, fi'l-i şenî icrâ etsin diye.

³⁰³ Sure-i Fussilet 31

³⁰⁴ Sure-i Ahzâb 43

Fi'l-i şenî yani zinâ edildiği vakitte, söylemeden geçemeyeceğim, îmân çıkar insanın vücûdundan, gömleğin sıyrıldığı gibi. Hemen tövbe et. Bir daha zinhar böyle bir şeye tenezzül etme. Ben sizi bundan tenzîh ederim, berî kılarım ya. Aman hâ! Aman hâ! Allah alsın.

O velî oradan geçiyormuş. Kadın tabî zevkinden değil, ihtiyâcından. "O beş teklif etdiyse, benden on var" demiş, o veliyyullah. Kadın hemen onun peşine düşmüş. Getirmiş onu somasına, odasına getirmiş. "Geç kızım içeri" demiş, "otur". Oturmuş. Demiş ki kadın, "Beni burada ne tutuyorsun, ne yapacaksan yap, ben gideyim, bırak beni gideyim" demiş. Demiş ki, "Görüyorlar" demiş. "Görenler var, bakanlar var, bizi görenler var" demiş. "Kim görüyor efendi?" demiş. "Görüyorlar" demiş, "amân hâ! Şâhidler var, bizi bu hâlde yakalarlarsa, sen de rezîl olursun, ben de rezîl olurum" demiş. Kadın biraz daha durmuş. Onu irşâd etmek için yapıyor bunu, yoksa parasını verir gönderir. Hazret, hem onu irşâd edecek, hem bizi irşâd edecek sultân. Çünkü Allah Resûlü'nden nûr alanlar, halkı nûra, hakka ve hakkâniyyete götürürler, adâlete götürürler, rızâya, rıdvâna, cennete götürürler. Şeytandan zulmet alanlar da, insanları dalâlete, felâkete, kötülüğe götürürler. Kadın, "Efendi ne yapacaksan yap, gideceğim". "Görüyorlar" demiş. "Kim görüyor?" demiş, "kimse yok" deyince, "Dört melek sende var kızım" demiş, "dört de bende var, sekiz tâne şâhid. Sonra, ya vücûdlarımız, onlar da aleyhimize şehâdet edecek yevm-i kıyâmetde".

Evet! Vücûdlarımız yevm-i kıyâmetde aleyhimize şehâdet edecek, vücûdlarımız! "Efendi, böyle şey olur mu? Aklım almıyor". Senin aklın almaz. Akıl terâzisi Hakk'ın kudretini çekmez, kırılır o. Bak, esteîzübillah. ³⁰⁵ الْيَوْمَ نَخْتُمُ عَلَىٰ أَفْوَاهِهِمْ وَتُكَلِّمُنَا أَيْدِيهِمْ وَتَشْهَدُ أَرْجُلُهُمْ بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ, biz kıyâmet gününde ağızları mühürleriz, elleri konuştururuz, ayakları şâhid tutarız yaptıklarınızdan" diyor Allah. Bir daha okuyorum. Kelâm benim değil, imâmın da değil, müftünün de değil, Allah'ın kelâmı! "el yevme", kıyâmet gününde, "nahtimü", mühürleriz, "alâ efvâhihim", ağızlarınıza, onların ağızlarını, "ve tükellimünâ eydîhim", elleri konuştururuz, "ve teşhedü", şâhid tutarız, "ercülühüm", onların ayaklarını, "bimâ kânû yeksibûn", yaptıklarından.

"Dört melek sende var" demiş, "dört de bende var, sekiz. Bir de kâinâtın Rabbi, yerin göğün sâhibi, mâliki bizi görmekde. Nasıl yaparız bu işi evlâdım?" deyince kız başlamış ağlamaya. Hazret başından sarığını çıkarmış, tâcını onun başına koymuş, kızın sırtına da ferâcesini geçirmiş, demiş, "Yâ Rabbi, ben bunun zâhirini, dîn-i Ahmediyyeye soktum ve tövbeye getirdim, kalbini de sen tövbeye getir yâ Rabbi" demiş, kadın hemen tövbe istiğfâr etmiş. "Bundan sonra sen benim evlâdımsın" demiş, "ihtiyâcını gel benden gör" demiş ve evlâd edinmiş, bağrına basmış.

Eski insanlar, insanları çamurdan kurtarır, iffet ve ırzlarını korurlardı. Fî-zamâninâ, zamanımızda ise, bazı zenginler, para kazandıklarından dolayı, paraları kendi başlarına belâ olup, yılan olacak, boynuna dolanacak yevm-i kıyâmetde, paralarıyla halkın iffetiyle ırzıyla, fukarânın nâmûsuyla oynamakdalar. Ne kadar acı değil mi? Hiç Hazret-i Muhammed gibi bir nebînin ümmetine, Kitâbullah nâzil olan, Allah'ın Kitâbı nâzil olan, Kurân-ı Mübîn nâzil olan bir kavme yakışacak bir davâ mıdır? Yapmaz, ârif olan yapmaz, insan olan yapmaz. Allah

³⁰⁵ Sure-i Yâsîn 65

yolunda bulunur. Çünkü bunların hepsi i'râz-ı zikr edenlerdir. Kim ki Allah'ın zikrinden i'raz etmiş, yüz çevirmişdir, ne ölümden ibret almış, ne ölümün vaazını dinlemiş, ne vâizin vaazından söz dinlemişdir. Ne taşın konuştuğundan haberdar olmuş, ne ağacın selâmından haberi vardır. Ne taşıdığı melekden, ne sâhib olduğu defîneden haberi vardır. Kendisinde öyle bir defîne var ki, o defîneden haberi yok. Defîneden haberi olsaydı, kendi sultân olacak idi. Defîneye mâliksin. Hâmil-i defînesin ama bilmiyorsun, bilmiyorsun. Yetmiş bin perde var. O perdeleri yırtmaya çalış. Bu da tevhîd ile yırtılır. "Lâ ilâhe illallah" ile yırtılır.

Evet. bu kadar kâfî. İnşâallah haftaya sağ olursak, ölmezsek yine anlatırız.

Ey müminler! Akşamda sabahda Cenâb-ı Hakk'a tövbe istiğfâr ediniz. Bilerek bilmeyerek yapmış olduğumuz günahlara tövbe istiğfâr. Ve bunu duyarak yapın bu işi. Müşküller hallolur, kapalı kapılar açılır, memlekete saâdet ve felâh nâzil olur, iner. Ve mümin kardeşlerinizi dâimâ hakka ve hakîkate çağırınız. Kötülüğe götürmeyin, kötülüğe âlet olmayınız. Geçen hafta misâllerini sizlere verdim.

Yâ Rabbi, şu mübârek günde bizi davetinle beytine topladın, Kitâb-ı Kerîm'inden bizlere hitâb eyledin, konuştuğumuz sözlerin, işitdiğimiz âyât u beyyinâtın manâsıyla bizleri âşinâ kıl ve ihlâs ile yapmak nasîb ü müyesser eyle. Ve cemaatımı benden beni cemaatımdan hoşnûd u râzı kıl. Vatanımıza milletimize selâmet ihsân u inâyet eyle.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

Kurân'dan Yüz Çeviren Azâbdadır
6 Mart 1981 (29 Rebîulâhir 1401)

Eyyühe'l-âşıkûn!

Ûsîkûm bi takvallahî ve tâatih.

Yevme lâ yenfe'u mâlun velâ benûn illâ men etallâhe bi kalbin selîm.

Eûzübillahimineşşeytânirracîm.

Bismillahirrahmânirrahîm.

وَمَنْ أَعْرَضَ عَنْ ذِكْرِي فَإِنَّ لَهُ مَعِيشَةً ضَنْكًا وَنَحْشُرُهُ يَوْمَ الْقِيَمَةِ أَعْمَى * قَالَ رَبِّ لِمَ حَشَرْتَنِي أَعْمَى وَقَدْ كُنْتُ بَصِيرًا 306

Sadakallahü'l-Azîm.

Dilleriyle Allahı tevhîd eden, gönülleriyle Allah'ı seven ve O'nun Resûlü bulunan, bütün peygamberlerin seyyidi, efendisi, imâmı, sebep-i hilkat-i âlem, sebep-i hikmet-i Âdem, "levlâke levlâk lemâ halaktü'l-eflâk" kelâmının muhâtabı, "vemâ erselnâke illâ rahmete'l-lil-âlemîn" âyetinin muhâtabı olan Muhammed aleyhissalâtü vesselâmı, sevgili peygamberimizi, Allah'ın sevgilisini, mahbûb-i ilâhî olan Muhammed aleyhissalâtü vesselâmı, Allah'ın sevgilisini, sevgili peygamberimizi her şeyinden ziyâde severek îmânını kemâle erdiren, kıyâmet gününe inanan, Hakk'ın cennetine tâlib, rızâsına râgıb, celâlinden korkan, cemâline âşık olan, âşık-ı sâdıklar!

Birkaç haftadan beri, Sûre-i Tâhâ'daki bulunan bu azîm âyât u beyyinâtıdan ilmimizin yetdiği kadar, dilimizin döndüğü kadar, sizlere bir şeyler söylemeye gayret etdik. Herkes de nasîbi kadar bu âyetden nûrlandı. Şimdi gene aynı âyet üzerinde konuşacağız. Gene Allah'ın bize bildirdiği ve öğrettiği kadar, sizin de nasîbiniz kadar, bu âyetden hisseler alacağız, âhiret yolculuğumuzu bununla tayîn edeceğiz ve bu âyetleri önümüze önder olarak, nûr olarak alacağız ki, Hakk'ın rızâsına erelim, cennetine girelim, cemâlini görelim.

"وَمَنْ أَعْرَضَ عَنْ ذِكْرِي فَإِنَّ لَهُ مَعِيشَةً ضَنْكًا", her kim ki bizim zikrimizden yüz çevirirse".

Ulemâ-yı benâm hazerâtı, zikr-i ilâhîye birçok manâlar vermişler. Burada Kurân-ı Mübîn. Yine zikirlerin en yücesi, "ve le zikrullahi ekber", namaz. O namaz ki, dînin direği, îmânın alâmet-i fârikası, Resûlullah'ın gözü nûru, müminin mi'râcı. Bu manâyı da vermişler. Ama Kurân-ı

³⁰⁶ Sure-i Tâ-Hâ 124-125

Kerîm denildiği vakitte, Allah'ın bin emri, bin neyhi yani bin emr ettiği, bin men ettiği şeyler de, yaş ve kuru, küçük ve büyük, ne olmuş, ne olacaksa hepsi Kurân-ı Kerîm'de mevcûddur. Her kim ki Kurân'dan yüz çevirirse, Kurân-ı Mübîn'den. Aynı zamanda canlı Kurân olan Hazret-i Habîb-i Ekrem Muhammed Mustafâ sallallahu teâlâ aleyhi ve sellemden yüz çevirirse.

Bundan evvelki haftalarda söylemişdim, esâsında kul, bunlardan yüz çevirmez. Allah kuldan yüz çevirir. Geçen hafta bir şey söyledim, bilmem kalbinize hakketdiniz mi?

Allah serveti sevdiğine de sevmediğine de verir. Yani dünyâ metânını, malını. İyi dinle! Allah dünyâ metânını sevdiğine de sevmediğine de düşmanına da dostuna da verir. Allah, Rabbü'l-âlemîndir, Rabbü'l-müslimîn değildir. Dünyâyâ kimi getirdiyse, bu âlem-i şuhûda, hepsinin rızkını vermiştir, birinin rızkını kesmemiştir. Zerreden en büyük mahlûka kadar, habbeden kubbeye kadar, zî-rûh mahlûkâtın hepsinin rızkı Allah'ın üzerindedir. Daha kulu yaratmadan evvelâ rızkını tayîn eder Allah, sonra kulu yaratır.

Hattâ şöyle bir misâl var da söylemeden geçmeyelim. Îsâ rûhullah, malûm ya, işitdik ve Kurân da buna nâtık, duyduk âlimlerden, emvâtı, ölüleri diriltir idi, Îsâ aleyhisselam.

Her peygamberin bir mucizâtı var yâhud birkaç mucizâtı var. Resûlullah sallallahu aleyhi vesellemde cümle peygamberlerin mucizesi cem olmuşdur. Bir daha söylüyorum. Peygamberlerin her birinde bir mucizât vardır, birkaç mucizât vardır. Ammâ Resûlullah sallallahu aleyhi vesellemde, cümle peygamberlere verilen mucizât-ı kevnîyye, mucizât-ı ilmiyye, mucizât-ı vücûdiyye, Hazret-i Muhammed Mustafâ'da cem olmuşdur. Sallallahu aleyhi vesellem. Hazret-i Mûsâ'da, kelîmullahlık vardır, Peygamberimiz kelîmullahdır. İbrâhim aleyhisselâm, halîlullahdır, Allah'ın dostudur, Resûlullah halîlullahdır. Hazret-i Nûh neciyyullahdır, Resûlullah da neciyyullahdır. Nasıl ki Nûh'un gemisine bir adam yani Nûh'un zamânında, garkda, Nûh'un gemisine ilticâ etdi, canını garkdan kurtardı ise, Hazret-i Muhammed'in getirdiği, Allah tarafından getirdiği dîn-i islâm bir gemi gibidir, Nûh'un gemisi gibi, oraya kim tutunursa, kendisini helâkdan kurtarır. Âdem'de safiyyet vardır, Resûlullah Efendimiz'de de vardır. Mucize-i kevnîyye, mucize-i ilmiyye, mucize-i vücûdiyyenin kâffesi, hangi peygamberden e zuhûr etdiyse, Resûlullah'da bunların kâffesi cem olmuş, toplanmıştır, Peygamberimiz sallallahu aleyhi vesellemde.

Peygamberini iyi bil! Ehl-i kitap ile dövüşümüz, ehl-i kitap ile mücâdelemiz, Allah mücâdelesini değildir, Peygamber mücâdelesidir. Onlar da Allah diyorlar.

Rabbü'l-âlemîn Celle Celâluhû Hazretleri, münkirine de, müminine de, yalancısına da, doğrucusuna da, sahtekârına da, nâmûslusuna da rızkını verir. Allah hiç kimsenin rızkını kesmez. Hepsinin rızkını bol bol vermiştir. Bize Kurân'da şöyle emir vermiştir. ³⁰⁷ فَمَنْ شَاءَ فَلْيُكْفُرْ "فَلْيُؤْمِنْ وَمَنْ شَاءَ فَلْيُكْفُرْ", dileyen kâfir olsun dileyen mümin. Bak işte, sana akıl verdim, izân verdim, kulak verdim, el verdim, ayak verdim, dil verdim, gönül verdim, fuâd verdim, peygamberler gönderdim, hayrını şerrini ayırıyorsun. Ağzına götürüreceğin lokmayı burnuna sokmuyorsun, ağzına götürüyorsun değil mi? Kime tâbi olacağını kendin yakînen bilmelisin. Îmânını kendin

³⁰⁷ Sure-i Kehf 29

tayîn etmelisin. Ammâ esâsında, esrâr-ı ilâhîden, bir adam Kurân'dan yüz çevirmez, Kurân ondan yüz çevirir. Resûlullah sallallahu aleyhi vesellemden o kimse yüz çevirmez, Resûlullah ondan yüz çevirir. Acaba anlatabildim mi?

Allah, malı mülkü istediğine vermiş, fakat îmânı, hidâyeti, îmânı ve hidâyeti sevdiklerine vermiştir. Kimi sevdiyse, îmân tacını onun başına koymuş, kalbine îmân nûrunu yakmıştır. Onun için senin câmiye gelmen, senin elinde olan bir hâdise değildir. Bundan evvel sana bunun misâllerini ben çok verdim. Çağırılmışlardır, gelmişsindir. Sen geldim zannedersin, senin zannındır o. Sevmediğini huzûruna kabûl etmez, almaz. Ammâ ne vakit ki hidâyete mazhar olur, Allah dersene cevabını verir, "Ne istiyorsun kulum?" der. Çünkü Rahmân'dır.

Onun için Cenâb-ı Hakk Celle ve Tekaddes Hazretleri, malı mülkü sevdiğine de sevmediğine de verir. Zengin olmak, mal sâhibi olmak, Allah'a, Cenâb-ı Hakk'a karşı bir perde değildir bu. Ne vakit ki senin sâhib olduğun mal seni felâkete, musîbete götürürse o vakit perdedir. Zenginlik de peygamberlikle cem olmuştur. Süleyman Peygamber hem pâdişahdır, hem de peygamberdir. Yani onun zenginliği, sultânlığı peygamberliğine bir hâlel getirmemiştir. Onun için dünyâ metâi ve malı, Hakk yoluna sarf olunduğu vakitte, Allah için, o malın ne demek olduğunu anladığın vakitte...

Bir defa mal senin değil, Allah'ın. Zenginlere hitâb ediyorum. Kâinâtta hiç kimsenin bir şeyi yoktur, hepsi Allah'ındır evveliemirde. Zengine kasayı vermiş. O da ne olacağı malûm değildir. Hiç Allah'dan başka bir şeye dayanamazsın. Dayandığın vakitte, dayandığın duvar yıkılır. Akşam zengin olan sabah fakîr olabilir. Akşam kâfir olan sabahleyin mümin olabilir. Sabah mümin akşam kâfir olabilir. Dâimâ kalbin titremeli, Cenâb-ı Hakk'dan sırat-ı müstakîm üzerinde kalmayı, hidâyetde dâim olmayı Allah'dan istemelisin. Her gün kalbler kapanıp açılıyor. Açık bir ova gibi, here taraftan rüzgar esiyor içerisine. Kasa, Hakk tarafından sana verilmiş, emâneten verilmiştir. Nasıl ki mahkeme kâdiya mülk olmaz, yargıca, kasa da seninle beraber gitmeyecek. Kasayı götürmek istiyorsan eğer, Hakk'ın dediklerini yap.

Fukarâ-yı müslimîn Allah'ın ayâlidir, ayâlullahdır. Zengine Allah hitâb eder, bil ki mal elinde emânetdir, "Aç kasayı bana âid olan maldan benim kullarıma, benim ayâlime ver" der. Bunu anladığın vakitte, mesele kalmaz. Ama "mal benim", "evlâd benim", "rütbe benim", dediğin vakitte, o fitne olur. Kendi zâtına, kendi şahsına o işi muzâf kılsan, o fitne olur o. Onun için Cenâb-ı Allah, Kurân-ı Kerîm'de ³⁰⁸ "إِنَّمَا أَمْوَالُكُمْ وَأَوْلَادُكُمْ فِتْنَةٌ". Ne vakit ki mallarınızı ve evlâdlarınızı kendinize muzâf kılıp, "benim malım", "benim evlâdim" dediğin vakitte, benlik ortaya girdi mi, o fitne olur senin için. Her şey Hakk'ın, sen de Hakk'ınsın. Bir defa müminsin. İkinci, müslimsin. İslâm, teslîmiyyetden ve selâmetden gelir. Geçiyoruz.

Demek ki Allah îmânı sevdiklerine veriyor, malı hem sevdiğine verir, hem sevmediğine verir.

Kurân-ı Kerîm, iyi dikkat et, beni iyi dinle, Kurân-ı Kerîm, bir göz gibidir. Başda göz gibidir. Aynı zamanda bu gözün kalble de ilgisi ve alâkası vardır. Kurân'a ittibâ etmeyen, Kurân'dan i'râz eden kimse gözsüzdür. O, a'mâdır, göremez, hayrı ve şerri ayıramaz. Onun için Cenâb-ı Allah ³⁰⁹ "وَمَنْ كَانَ فِي هَذِهِ أَعْمَى فَهُوَ فِي الْآخِرَةِ أَعْمَى وَأَضَلُّ سَبِيلًا". Bu âlemde a'mâ olan, yani Kurân

³⁰⁸ Sure-i Tegâbun 15

³⁰⁹ Sure-i İsrâ 72

nûruyla nûrlanmayan, a'mâdır, çünkü nûrdan i'râz etmiştir, âhirette de a'mâdır gözleri. Zâten okuduğum âyet de onu göstermekde. A'mâ olan kimse, hayrı şerri ayıramaz. Neye benzer bilir misin? Bir misâlini vereyim sana. Kamçı diye yılanı eline alabilir a'mâ. Hayrı şerri ayıramaz. O fârik olmak, bâtılla hakkı ayırmak, kolay iş değildir. Ancak Kurân ile ayrılır. Ya canlı Kurân ile, ya nâtik olan Kurân-ı Mübîn ile.

Bir yaz sabahı, iki adam, birisi a'mâ, birisinin baş gözü açık, atlarına binmişler, kasabaya iniyorlar, sabahın erken saatlerinde. A'mâ olan geride kalmış ve elinden kamçısını düşürmüştü. O gözü açık olan, önden gidiyor. Düşürünce, atdan aşağı inmiş, eliyle böyle yokluyor, kamçıyı arıyor yerde. Sabah serinliğinde bir yılan kıvrılmış, bir engerek yılanı orada. Yılanı eline alır a'mâ, bakar böyle, çünkü yılanı a'mâ bilmez, ne şekilde olduğunu görmediği için. Bakar öyle, gâyetle güzel, eline de iyi gelmiş yani. "Eh, kamçım düştü ama Allah bana daha a'lâsını verdi" demiş, atına binmiş. Derken o gözü açık olan, bakmış a'mâ orada yerde bir şeyler yapıyor, beklemiş. O atına binip yetişince, "Ne yaptın?" demiş. "Kamçım yere düştü, indim aşağı onu ararken, Allah bana güzel bir kamçı verdi" demiş. "Şunun güzelliğine bak" demiş. "Amân!" demiş öteki gözü açık olan.

Gözüne Kurân nûrunu koymayan kimse, kalbine Kurân nûrunu koymayan kimse, işte o a'mâ gibi, kamçı diye yılanı eline alır. O gözü gören, "Amân bırak onu!" dedi. "Niye bırakayım?" dedi. "Elindeki senin yılan" dedi. "Ne demek o yılan?". "Bir mahlûk vardır, kamçıya benzer fakat seni sokar o sonra". "Yok" dedi, "sen hased ediyorsun bana" dedi, "beni malımdan cüdâ etmeye kalkdın, sâhib olduğum nimetden" dedi. "Değil evlâdım, sen bırak, beni dinle". Dinlemedi. Şimdi bu Kurân gözünü gözüne koymayanlar, gözü açık olan da, Kurân gözünü gözüne koyan, görüyor şimdi, hayrı şerri ayırabiliyor.

Yılan sabahleyin donar öyle, soğuk zamanda. Kulağını benden yana iyi ver. Senin de ve benim de paramız olmadığı vakitte, yâhud makâmımızdan dûr olduğumuz vakitte, atıldığımız vakitte, nefsimiz o yılan gibi donmuştur. Bakarsın sofulaşır adam, eline tesbîh alır, câmide, cemaatte filan. Dünyâ metâi eline geçdi mi, yılanın belini güneş ısıtmaya başlar. Para, kasa, kese, rûtbe, güneşin harâreti gibidir. Ne yapar? Yılanın belini ısıttı mı, bir de bakarsın ki, o nefs-i emmâre yılanı, o uyuşmuş, sofu görünen, en zâlim adam olabilir. Ben nice fakîrken câmiye gelen, kışında yamalı pantolon varken câmiye gelen, sonra bir müddet sonra, Cenâb-ı Hakk'ın nimetine müstağrak olup da, yüzünü Hakk'dan döndüren, yâhud câmiden tard olan, çok adamlar gördüm. İşte bunları sana tefrîk etdirecek olan, nûr ile zulmeti, Kurân'dır. Kurân'ı gözüne koymadın mı, a'mâsın. "Efendim benim gözüm görüyor". Göremezsin. Bakmakla değil erenler, görmektir. İşitmekle değil anlamaktır. İşitirsin de yanlış anlarsın. Bakarsın da göremezsin. Onun için Cenâb-ı Hakk diyor ki Kurân-ı Kerîminde, "Habîbim Muhammed", sallallahu aleyhi vesellem, "sana bakıyorlar ve seni göremiyorlar" diyor. İstikbâli görmek istiyor musun? Önüne nûru yakacaksın ki basdıgın yeri göresin. ³¹⁰ "أَقْمَنْ يَمْشِي مُكِبًّا عَلَى وَجْهِهِ أَهْدَى أَمَّنْ يَمْشِي سَوِيًّا عَلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ". Müsâvî midir, doğru yolda gidenle eğri yolda giden, gözü görenle görmeyen, bilenle bilmeyen? Elbette müsâvî değildir.

Onun için, Kurân-ı Kerîm'e ittibâ eden, o vakit, elinde tuttuğu kamçı mıdır, servet midir, yılan mıdır, belinde taşıdığı evlâdı, yılan mıdır, dostu mudur, düşmanı mıdır, o vakit işin farkına

³¹⁰ Sure-i Mülk 22

varacaktır. Onu koymayınca, ııh, olmaz. Olmaz, a'mâdır. Ve nitekim de işte a'mâ sözü dinlemedi, bir müddet sonra, güneş ısıtdı belini yılanın, a'mâyı sokdu ve a'mânın helâkine sebep oldu. Eğer kamçı diye yılanı almak istemiyorsan eğer ki, manevî yilandan bahsediyorum ben sana.

Yakın bir zamanda seni bir amel sandığına yalnız başına koyacaklar. Bütün sevgililerin senin, oraya bırakıp dönecekler geri. Seninle kimse içeriye girmez, yatmaz. Hattâ şunu da söyleyivereyim sana hadi. Birkaç hafta gelemeyeceğim derse, onun için beş dakîka müsâade edin. Sizi biraz geç bırakacağım ama.

Bir zât-ı mübârek, câmi yaptırmış, tekke yaptırmış, medrese yaptırmış, aşhâne yaptırmış, hastahâne yaptırmış, yol yaptırmış, çeşme yaptırmış, filan filan filan. Böyle hayırhâh bir zât-ı muhterem,. Fakir fukarânın gözyaşını siliyor. Malın emânet olduğunu, Hakk'ın olduğunu bilenlerden birisi. En nihâyetinde demiş ki, iyi dinle, kulağını benden yana iyi ver, sana büyük bir ibret, "Ben öldüğüm vakitte ilk akşamı benim kabrimde kim yatarsa, ona beş yüz Altın bahş edeceğim" demiş. "Benimle o kabre girecek, beraber yatacağız, sabahleyin de o adamı çıkaracaklar kabirden". Kim yapabilir bu işi? Her babayiğidin işi değil bu. Sonra bir oduncu fukarâ varmış, dağda odun keser, getirir götürür, satarmış edermiş filan. Kime teklif etdilerse herkes "yapamayız, canımızdan oluruz" demişler. Gece korkunç bir şey görür insan, ödü patlar filan. Ama demişler, farazâ, "Himmet Ağa, dağda yaşıyor" filan, "cesur adamdır, o yapabilir". Söylemişler. Adam hık mık demiş. Demişler, "Yâhu kimse yok, bu adam hayırlı bir insandı, bunun ekmeğini sen yemedin mi?", "Yedim", "İşte bunun hatırı için. Sen cesur adamsın canım. Bütün kasabanın itimadı var sana" demişler ve kandırmışlar bizim Himmet Ağa'yı ve kabrin içerisine onu kapamışlar. Uzatmayalım lafı. Kapamışlar, üzerini örtmüşler, çekilmişler. O iki mehîb melâike gelmiş.

Gelecekler. Onlar, hükûmet-i rabbâniyyenin kontrol memurlarıdır. Çünkü hudûddan geçiyorsun, hudûdda bakarlar. Malûm ya, "Pasaportunu çıkar" diyorlar, bakıyorlar, imzâ tamam, vizeni de almışsın, "Geç" diyorlar. Olmadıysa geri çeviriyorlar. Melekler de öyle. "Aç bakalım pasaportunu, âhîret pasaportunu". Burada Hazret-i Muhammed imzâ koymamış. Sallallahu aleyhi vesellem. Allah'ın elçisi, resûlu, habîbi, mahbûbu, imzâsı yok. Geçemezsin o tarafa doğru arkadaş. İmzâyı yapdır buradan, vizeni yapdır yani Muhammed Mustafâ'dan, sallallahu aleyhi vesellem. O da ibâdet ve tâat, salât u savm, insan olmakla olur. Allah ve dîn ve Hazret-i Muhammed Mustafâ bizim insan olmamızı istiyor. Biz kızlarımızla yatmayı haram kılan O, Allah'dan aldığı emirle. Analarımızla yatmayı haram kılan O. Bizi insanlığa getiren O. Peygamberler olmasaydı biz anamızla, kızımızla yataydık, hayvan gibi. Hayvanlar yapıyorlar ya aynı şeyi. Bizi insan eden, her şeyimizle böyle ama. İğneden ipliğe varasıya kadar. Geçelim.

O iki melek gelmişler. Himmet Ağa, o aslan gibi adam, dağ adamı, böyle kenara çökmüş korkudan. Demiş ki meleğin biri diğerine, "Bu" demiş "bizim malımız, bu nasıl olsa. Evvelâ şu oduncuyu bir hesâba çekelim" demişler. "Kalk bakalım, ne iş yapıyorsun sen?", "Oduncuyum". Hesap, hesap-kitap, hesap-kitap, hesap-kitap, hesap-kitap. En nihâyet, "Baltayı nereden aldın? Baltanın sapı nereden ve ip?". Odun taşıdığı ip, onun hesâbını verememiş Himmet Ağa bizim. Demişler ki, "Mâl-ı mîrîden yani devlet malından sen odun kesmişsin, baltayı öyle almışsın" filan, Himmet Ağa'yı epey bir hırpalamışlar. Demişler ki,

"Bereket versin sen dünyâ malısın, elimize düşmedin" demişler, "Sonra geleceksin, sonra hesâbını göreceğiz senin". Himmet Ağa, olmuş olacağı Himmet Ağa'ya. Sonra çıkarmışlar, Himmet Ağa demiş ki, "Arkadaşlar! Ben bir baltanın sapının ve baltanın ve odun taşıdığım, odunun ipinin hesâbını veremedim" demiş.

Onun için, Kurân gözünü koymayınca olmaz kardeşim. Zerre kadar hayır, mükâfâtını göreceksin. Zerre kadar da şerrin cezâsını göreceksin, bulacaksın. Hemen günahlara tövbe-istiğfâr. Kötülükten, vahşetden, insanlara fenâlık yapmakdan, hemcinsine, bütün mahlûkâtâ fenâ yapmakdan kaçınacaksın. Senin elinden ve dilinden, gözünden ve kulağından hayır olacak, hayır gelecek. Halka öyle bir numûne-i imtisâl ol ki, iyilikden geri durma. Allah yanında iyilik zâyî olmaz. Bitdi o kadar. Hadi bir misâl daha söyleyelim, sonra geçeriz dersimize.

"Bakdım" diyor "bir soğuk günde", Cüneyd-i Bağdâdî, seyyidü't-tâife, sôfiyyenin seyyidü't-tâifesi, Cüneyd-i Bağdâdî Hazretleri, kaddese sırrah, "Bakdım" diyor, "bir kış gününde, soğuk bir havada", iyi dinle, kulağını benden yana ver, iyiliğin mükâfâtını gör, "Bir mecûsî", mecûsî demek ateşperest, ateşe tapan demek, "kuşlara yem atıyordu" diyor. "Kuşlara yem atıyordu, kuşlara. Gördüm onu". İrşâd için, Hazret-i Veliyyullah irşâd için dedi, "Senin yaptığın hayır bâtıldır". "Niçin Yâ Cüneyd?" dedi. "Sen Allah'a şirk koşuyorsun, mecûsîsin. Ancak bir müslümanın yaptığı a'mâl-i sâlihât Allah indinde mergûb ve mahbûb olur, güzel olur. Sen Allah'a şirk koşuyorsun, yaptığın bu hayır bedâva" filan. Mecûsî, Hazret- Cüneyd'e şu cevabı verdi, "Benim bu yaptığım hayrı Allah görüyor mu?". "Elbet görüyor" dedi. "Allah görüyorsa kâfî benim için" dedi mecûsî. "Bir müddet sonra ben Kabe'ye gitmişdim, bakdım o mecûsî, Kabe'ye gelmiş, İslâm ile müşerref olmuş, Kabe'yi tavâf ediyordu. Gitdim, tutdum elinden. Tutunca gördü, "Yâ Cüneyd, Allah benim yaptığımı gördü, bana îmân tâcını başıma koydu" diyor.

İyilik böyle. Zerre kadar bile olsa. "Efendim, kuşlara yem atmakla olur mu?" Filan. Bırak şimdi sen oraları, ben ondan bahsetmiyorum, senin izân ve irfânına terk ediyorum. Böyle havalarda, iyilikden geri durma ama kış gününde hayvanlar bir şey bulamazsa yardım et. Hattâ laf aramızda kalsın, başkaları beni taşta tutarlar sonra, domuzun etini yiyemeyiz, Allah haram kılmışdır ama bir domuz hayvanı olsa, susuz kalsa, su vermekle mükellefsin yani domuza. Dikkat buyur, ne konuşuyorum! Her müslümanın kafası kavramaz, sonra bana buğz eder, hoca yanlış yola götürüyor diye. Etini yemek haram, ama hayvan aç kalsa, hayvana su vereceksin, eklemek vereceksin, neyse yemini vereceksin. Yemeyiz etini ama Allah'ın mahlûku. Seni insan yaptı, beni insan, onu domuz yaptı. Kendi mi tâlib oldu domuz olmaya domuz? Sen de kendin mi tâlib oldun insan olmaya? Aramızdaki fark ne acaba? Allah bana insan elbisesi, sana insan elbisesi giydirdi, ona da domuz elbisesi giydirdi. Ama etini yemeyiz, haram.

Sırası gelmişken söyleyeyim. Şimdi zamanımızda sucuklara, sosislere filan koyuyorlarmış, salamlara malamlara filan koyuyorlarmış. Geçenlerde işittim, "Kedi köpek eti yok ama domuz eti, eşek eti, beygir eti var içinde" dedi büyüklerden birisi. Rütbesi nedir bilmiyorum, makâmı nedir bilmiyorum ama büyüklerden birisi bunu söyledi. Onun için yiyeceklerle içeceklerle iyi bakınız. İçeri helâl giderse dışarı iyi çıkar, efâliniz iyi olur. İçeri haram giderse, sonra efâliniz kötü olur. İyi değildir. Meğer insan zarûretde kalır, ölüm ânına gelir, filan filan, ayrı davâ

bunlar, Allahu Teâlâ'nın müsâadeleri vardır, ayrı dava. Yemek içmeye çok dikkat edin kardeşim. Maddî manevî Allah'ın men etdiklerinden kaçınınız. İçkiydi, fışkıydı, domuz eti, eşek eti, filan, böyle şeylere tâlib olmayın. Bilmeyerek tâlib oluyoruz. Ama onların da yazması lâzım üzerine, "Bu sucukda, domuz eti, eşek eti, at eti var içerisinde" diye. Onu da yazmıyorlar ve müslümanlar alıp yiyorlar şimdi. Mâşallah herkes oldu olacak. Domuz eti yemeyen kul hakkı yiyor bu sefer. Daha berbat o. Bak ne diyorum, bak ne söyledim, ne konuştum. Domuz eti yemiyor, "Amân hâ! Haramdır!" filan, bakıyorsun yetîmin hakkını yiyor herif orada. O domuz etinden daha berbat o. Sofumuz bu tarzda, sefihimiz bu tarzda filan yani. Orta şekerlisini bulamadık bu işin.

"وَمَنْ أَعْرَضَ عَنْ ذِكْرِي", her kim ki Hazret-i Muhammed'den, sallallahu aleyhi vesellem...

Beş dakika daha. Beni affedin. Ve hiç üzülmeyiniz, işimiz kaldı yüzüstüne filan diye. Allah burada kaybetdiğiniz vaktin ecrini size maddî ve manevî verecektir. Hem dünyâda hem âhirette. Kalbine bir şey gelmesin, "İşimize geç kaldık" filan diye. Patronlar! Size de söylüyoruz. Yanınızdaki bulunan adamlarınıza darılmayın, bana kızın, "Lafı uzatıyor adam" filan diye. Kahvede tavla oynasa, biraz uzatsa, ses çıkarmaz da, imâm biraz konuştu mu kızıyorlar imâma, "fazla uzatıyor câmide" filan diye. Geçiyoruz.

Bu âlemde i'râz-ı Kurân eyleyen, Hazret-i Peygamber'e uymayan, Kurân-ı Azîm'e sırt çevirenler, dar bir meşakkat içerisindeyler. Sâhib oldukları servetin de semeresini alamazlar ve zevk duymazlar. Allah onlara evlâd belâsı verir, kalblerine mal muhabbetini koyar. Sabaha kadar uyuyamaz, saymakla meşgûldür. Şuraya giderse, böyle çalınırsa, şöyle vergi kaçırırsam, şöyle olsa, böyle gitse, falan fıstık, filan filan, sabaha kadar uykusu yokdur onun. Bir sağa döner, bir sola döner. Varlık içerisinde darlık çeker.

Ammâ "Lâ ilâhe illallah Muhammedü'r-Resûlullah" diyenler, i'râz-ı Kurân etmeyenler, Hazret-i Muhammed'e tâbi olanlar, onlar için bu hayât, dünyâ hayâtı, cehennem ateşi gibidir. Müslümanlar için yani. Meşakkat! "Efendi, öyle müslüman var ki çok zengin". Onun için de cehennem ateşi gibi. Sana verilecek derecâtın ne olduğunu bilsen! Bütün dünyâ senin olsa, sana verilecek olan derecâtın yanında hiçbir şey mesâbesindedir. Ama bu gelip geçicidir. Âhiret teneke olsa, bu altın olsa, sen tenekeyi tercih et, çünkü o ebedîdir, bâkîdir. Öyle değil ya! Acaba anlatabiliyor muyum ne demek istediğimi?

Cenâb-ı Hakk, bin türlü rahatsızlık verir, Allah'a tâbi olmayanlara, Kurân'dan i'râz edenlere. Hele Hazret-i Muhammed'den yüz çevirenlere, sallallahu aleyhi vesellem. Efendiler! Felâh ve saâdet ve necât, Hazret-i Resûlullah'ın isrindeydir. Hazret-i Muhammed aleyhissalâtü vesselâmin çizdiği yoldan yürümektedir. Önderimiz O'dur. Bizim için iki cihânın önderidir. Cennete O'nunla girilir. Rıdvâna O'nunla erilir. Cemâlullah O'nunla görülür. Hak ve bâtil O'nunla ayrılır. Bu dünyâ saâdeti, O'na tâbi olmakladır. Bu dünyâ felâketi, O'ndan i'râz etmektedir. Âhiretin azâbı, Hazret-i Muhammed'den yüz çevirmektedir. Saâdeti, selâmeti, arşın gölgesinde gölgelenmek, Resûlullah'a ittibâ iledir, en ufak sünnetinden en büyük sünnetine. Âline, evlâdına, Ehl-i Beyt'ine, ashâbına, ensârına muhabbetledir, velîlerine muhabbetledir, âlimlerine muhabbetledir, mümin kardeşine muhabbetledir. Resûl buyurur ki, sallallahu aleyhi vesellem, "Birbirinizi sevmedikçe îmân etmiş olmazsınız". "Birbirinizi

sevmedikçe îmân etmiş olmazsınız, beni her şeyinizden ziyâde sevmedikçe îmânınız kemâle ermez".

Dünyâ hayâtı böyle olur. Sonra ölümü pek şiddetli olur. Korkunç! Geçiyoruz. Safha safha. Kabirde azâbı şiddetli olur, dehşetli olur. Kabir azâbı hakdır ve gerçektir. Bak söyleyeyim, kulağınızda bulunursun. Hemen söyleyelim, söylemeden geçmeyeceğim. Kabir azâbı neden neş'et eder? Yani insan kabir azâbına nereden mübtelâ olur? Hakdır, gerçektir, olacaktır! Benim de senin de başına gelecektir! Hikâye diye dinleme! Pislikden kaçınmayanlar, idrardan kaçınmayanlar, kabir azâbına dûçâr olurlar. Üstünü, başını, özünü, sözünü, zâhirini, bâtınını temizle, idrardan. Maddî idrardan, manevî idrardan temizle. Manevî idrardan temizlenmek, kînden soyunmaktır, gadabı terk etmektir, hilmîyeti almaktır. hasedi bırakmaktır, tevâzu sâhibi olmaktır. Süm'ayı terk etmek, riyâyı terk etmek, ihlâs ile Allah'a kul olmaktır. Manevî tahâret bunlar. Maddî tahâret de idrardan, pislikden kendini temizleyeceksin. Yapmadın. Kabirde azâba mübtelâ olursun. Hep misâlleri var. Geçiyoruz.

Kabir azâbının ikincisi, anaya-babaya âk olan kimse. Yâni âkın manâsı anaya babaya âsî olan kimse, kabir azâbına mübtelâ olur. Misâlleri vardır, geçiyoruz. İnşâallah Allah ecelden amân verirse, istikbâldeki derslerimizde konuşacağız.

Üçüncü azâb-ı kabre giriftâr olan, bir yerden lafı alıp, bir yere götürüp, iki cemiyetin arasını açan, halkın arasına fitne saçan kimseler kabir azâbına uğrarlar. Üç.

Dördüncüsü. Bir rivâyetde dördüncü bir ahlâk vardır, kötü ahlâk, bir kimseye kızdığı vakitte, sin-kef ile, yâhud kötü kötü böyle ağıza alınmayacak sözleri söyleyen kimse kabir azâbına mübtelâ olur. Bir kötü kelâmı karşılaşırsan, hemen "hasbünallahü ve nime'l-vekîl" deyip oradan müslümanın uzaklaşması lâzımdır. Münâzaa yapma, dövüşmeye kalkma, karşıdaki adam âdîyse sen de ona uyarsan âdîleşirsin, yüz çevir ondan.

Kabir azâblarını anladık, geçiyoruz. Başka yönleri de vardır. Mahşer gününde Allah haşır eder, kabrinden kaldırır, gözleri a'mâ olarak. "قَالَ رَبِّ لِمَ حَشَرْتَنِيْ اَعْطٰى وَقَدْ كُنْتُ بَصِيْرًا". "Yâ Rabbi ben dünyâda görüyordum, benim gözümü yaratmadın, şimdi ayağımı nereye atacağımı bilmiyorum ben". Mahşer gününde Allah muhâfaza buyursun.

Resûlullah sallallahu aleyhi veselleme sordular, "Yâ Resûlallah bu ³¹¹فَتَاتُوْنَ اَفْوَاْجًا", ne demektir?". Amme Cüzünde, Nebe Sûresinde. "فَتَاتُوْنَ اَفْوَاْجًا", siz fevc fevc gelirsiniz". Fahr-ı Risâlet buyurdu ki, sallallahu aleyhi vesellem, kısa keseceğim, bitiriyorum, dedi ki Peygamberimiz, "Benim ümmetim on bir sınıf üzere haşır olurlar, kabirlerinden kalkarlar".

Yakın zamanda kabirden kalkacaklar, gör. Rebî geliyor, ilkbahar geliyor. Ölü ard dirilecek, bütün gömülen tohumlar, hepsi içindeki meyveyi dışarı verecekler. Haşrı neşri bunda gör, nefha-yı sûr olmadan. İsrâfîl sûra üflemekten, sen haşrı neşri burada gör. Bir kısmı elsiz ayaksız olarak, yüz üstünde sürünerek gelecek mahşere. Ümmet-i Muhammed'den bunlar yani, Allah muhâfaza buyursun. "Yâ Resûlallah nasıl olur elsiz ayaksız adam yüz üstünde sürünerek gelir?". Görmüyor musunuz yılanları, solucanları? Onların elleri ayakları var mı? Onlar, dünyâda onlara misâldir yani remizdir. On birinci kısım var ki, inşâallah benim

³¹¹ Sure-i Nebe' 18

cemaatımı öyle ümîd ediyorum. Bütün Ümmet-i Muhammed'i Allah o on birinci sınıfla haşır etsin. Yüzleri aydan nûrlu, Resûlullah önderimiz olarak, korkudan emîn olarak, meleklerin müjdesini alarak, böyle "Korkmayın, mahzûn olmayın, buyurun, ehlen ve sehlen" diye böyle arşın gölgesinde gölgelenen, Hazret-i Muhammed sallallahu aleyhi vesellemin elinden bizâtihi Âb-ı Kevser'den içen zümredir ki, Livâi-i Hamd altında cem olan kimselerdir ki, onlar, ehl-i saâdetdirler. Ki inşaallah benim cemaatımı Allah oraya koysun, o zümreye dâhil etsin yani. Bütün Ümmet-i Muhammed'i. Ve hattâ yavrularım, gençler! Sizin bellerinizden gelecek evlâdlarınız dahi nûr-i îmân ile müşerref olsun, hepsi dîn-i islâmda sâbit-kadem olsunlar.

Yâ Rabbi bizi gece gündüz seni zikreden âşıklar zümresine dâhil kıl. Bizi gâfillerden ve nefislerini unutup da seni unutanlardan eyleme yâ Rabbi.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtın müstakîm.

Allah'a ve Resûlüne Teslîm Olan İki Cihâna Sultân Olur

1 Mayıs 1981 (26 C.âhir 1401)

Kâllallahu Teâla fî Kitâbihi'l-Azîz

Eûzübillahimineşşeytânirracîm

Bismillahirrahmânirrahîm

وَأَطِيعُوا اللَّهَ وَالرَّسُولَ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ * وَسَارِعُوا إِلَى مَغْفِرَةٍ مِنْ رَبِّكُمْ وَجَنَّةٍ عَرْضُهَا السَّمَاوَاتُ وَالْأَرْضُ أُعِدَّتْ لِلْمُتَّقِينَ³¹²
Sadakallahü'l-Azîm

Dilleriyle Allah'ı tevhîd eden, gönülleriyle Hakk'ı seven ve Hakk'ın vahdâniyyetini tasdîk eyleyen, Hakk'ın cennetine tâlib, rızâsına râgıb, cemâline âşık olanlar!

Allah'a hamd ederiz ki, uzun bir ayrılıktan sonra, Cenâb-ı Hakk yine sizlerle görüşmeyi ve konuşmayı bizlere nasîb kıldı. Size uzak diyarlarda bulunan ve dîn-i islâm ile müşerref olan dîn kardeşlerinizin selâmını getirdim. Hristiyanlık, yahudilik, siyonistlik bütün hazînelerini dökdüğü hâlde, bir ferdi hristiyan yapamazken, islâmın nûruna âşık olan ibâdullah akın akın islâma girmekde. Cenâb-ı Hakk'a hamd ediniz. Ve islâm olmakla ne kadar büyük bir nimete erdiğinizi bilmeniz ve bu nimetle tefâhur etmeniz için söylüyorum, anlatmaya çalışıyorum.

İnsanlığın şerefi yani insan olmanın şerefi, Allah'a itâat ve Resûlü'ne itâatladır. Allahu Zül-Celâl ve Tekaddes Hazretleri, insanı ahsen-i sûretde halk eylemiş. Zâhirini o kadar güzel süslemişdir ki, bütün mahlûkât-ı ilâhiyyenin zübdesi olan insan, Resûl-i Ekrem'in şekliyle şekillenmiştir yani Hazret-i Muhammed'in şekliyle. Allah, kendi nûrundan Habîb-i Hudâ Şeffî-i Rûz-i Cezâ Muhammed Mustafâ'yı halk edince, Âdem'i de Hazret-i Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâmın sûretinde halk eyledi. Yani bir hadîs-i şerîf var, "Halaka âdeme 'alâ sûretihî" diye, buradaki "hî" zamîri, Resûlullah sallallahu aleyhi veselleme âiddir. Ekmel-i mahlûk, Hazret-i Muhammed Mustafâ'dır. En büyük saâdet ve selâmet ve felâh ve necât, Hazret-i Muhammed aleyhissalâtü vesselâma îmân ve O'na itâatdır. Resûlullah'a itâat ise Allah'a itâatdır. Çünkü yine Kitâb-ı Kerîm'inde Allahu Zül-Celâl Hazretleri³¹³ "مَنْ يُطِيعِ الرَّسُولَ فَقَدْ أَطَاعَ اللَّهَ" buyurmuşdur. Manâsı, "Benim Resûlüm Muhammedime kim itâat ederse, bana itâat etdi. Benim Muhammedimi kim severse, beni sevdi. O'na kim ihânet ederse bana ihânet eyledi" demektir. Yine Sûre-i Fetih'deki³¹⁴ "إِنَّ الدِّينَ يُبَاقُونَكَ إِنَّمَا يُبَاقُونَ اللَّهَ يَدُ اللَّهِ فَوْقَ أَيْدِيهِمْ" âyet-i kerîmesinde, "Resûlullah'a bîat eden, muhakkak Allah'a bîat etdi" buyrulmaktadır.

³¹² Sure-i Âl-i İmrân 132-133

³¹³ Sure-i Nisâ 80

³¹⁴ Sure-i Feth 10

Allah'a giden yollar, her mahlûkâtın nefesinin sayısındadır. Bütün mahlûkât-ı ilâhî, karıncasından filine, habbesinden kubbesine varıncaya kadar, mikrobundan tâ en büyük mahlûkâta kadar, hepsinin her nefesinin sayısınca Allah'a giden yol vardır. Fakat Allah bütün yolları seddeylemiş, bir kapıyı açık bırakmıştır. O da, Bâb-ı Muhammediyyet'dir. Bu kapıdan sen girmişsin ama sen bu işi babandan vâris olarak üzerine almışsın, yani sana mîrâs kalmış. Yeni islâm olanlar öyle değil. Zîrâ onlar kendi 'an'anesini, kendi dînini terk eyleyip İslâm'a giriyorlar. Dîn sayılmaz ya. Çünkü Allah indinde dîn, islâm dînidir. Sonradan müslüman olan kişi, kendi inancını terk eylemiş, kendi kavmi, kendi milleti arasından sıyrılmış ve Hazret-i Muhammed'in elini tutmuştur. Sen bu eli vaktiyle tutmuşsun. Yani ananın rahmindeyken tutmuşsun. Âlem-i ervâhda tutmuşsun, ananın rahmindeyken tutmuşsun. Ananın rahmindeyken, babanın belindeyken Allah'a secde etmişsin. Bak sen ne kutlu insansın! Onun da tâlihine bak ki, Cenâb-ı Hakk lutf u keremi ile ona îmân tâcını nasîb etmiş, başına İslâm tâcını koymuş, sırtına libâs-ı şerîatı giydirmiş.

Allah kabûl etmeyince, kul Allah'ı bulamaz. Allah kulu sevmeyince, kul Allah'ı sevemez. Este'îzübillah. ³¹⁵ "وَمَا تَشَاؤُنَ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ". Biz dilemedik, Allah diledi. Bizi Allah istedi. O zümreye dâhil etmek istediklerini de Allah istedi. Felâh burada, necât burada. Her kim ki Allah'a itâat ve Resûlüne itâat eyledi rahmete nâil oldu. İşte bu koşmakda. Ve "Koşunuz!" diyor Allah. "Mağfiretime, rahmetime, cennetime, cemâlime, nimetime, cennet-i efâle, cennet-i sıfata, cennet-i zâta koşunuz" diyor. Yani davet ediyor Allah. Kimi? Müttakîleri yani Allah'a itâat edenleri, Peygamber'e itâat edenleri. Onun için insanlığın en büyük şerefi, en yüce makâmı abdiyyettir ve kulluktur. Yani Allah'a kulluk etmektir, nefse kulluk değil! İki kul vardır, biri nefesine kul, biri Allah'a kul. Allah' a kul olan, cihâna sultân olur. Bir daha söylüyorum. Allah'a her kim kul olur, iki cihâna sultân olur. Nefsine her kim kul olur, iki cihânda rezîl rûsvây olur.

Görmedin mi, işitmedin mi, duymadın mı, vâizlerden dinlemedin mi? Yûsuf Peygamber, Allah'a kul olduğu için, köle iken Allah O'nu Mısır'a sultân eyledi. Züleyhâ da nefesine mahkûm olduğu için, elinden servet ü sâ mânı gitdi ve dûn bir mevkiye düştü. Sonra mâdem ki Yûsuf'a âşık olmuşdu, Allah onu da azîz kıldı, Yûsuf'a âşık olduğu için. Firavun'a âşık olsaydı, olmazdı, o makâma ermezdi. Yani iyileri sev, iyilere âşık ol, iyilerin yolundan git, onların çizdiği yoldan yürü ki, selâmete erişesin. İyilerle olun. Onun için Cenâb-ı Hakk Kurân-ı Kerîm'de, este'îzübillah, ³¹⁶ "يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَكُونُوا مَعَ الصَّادِقِينَ". "Ey müminler! Ey âşık-ı sâdıklar! İyilerle beraber olunuz. Dâimâ sâdıklarla beraber bulununuz". Çünkü en nihâyetinde, ³¹⁷ "فِي مَقْعَدٍ صَدَقَ عَنْهُ مَلِكٌ مُقْتَدِرٌ", "Muktedir olan Melik"nin indinde makâm, sâdıklarındır ve siddîklarındır. Siddîk, Kurân'ın emirlerine sıkı sıkı sarılan. "Şu yapacağım iş acaba Allah'ın hoşuna gider mi? Allah'ın rızâsını kazanır mıyım? Yoksa Allah'ın gadabına uğrar mıyım? Şu yapacağım işle Peygamber benden râzı olur mu? Yoksa Peygamber benden incinir mi?". İşte bunu düşünmen lâzım. Her efâl ü harekâtında, her yerde, her mekânda, her zamânda. Çünkü seni her mekânda, her zamânda, her ânda Allah görmekde. Allah'ın sana senden yakın olduğunu bil, sen de O'na yaklaş.

³¹⁵ Sure-i Tekvîr 29

³¹⁶ Sure-i Tevbe 119

³¹⁷ Sure-i Kamer 55

Allah'a itâatla, itâatın en yüce mertebesi olan muhabbetle yaklaşılr. Kişi sevdiğini çok zikreder. Allah'ı seviyorsan, Allah'ı zikreyle. Zikr-i ekber, namazdır. Beş vakit namazını kıl. Resûl, sallallahu aleyhi vesellem, üsvetü'l-hasenedir cümle ümmete, bütün nâsa. "Gencim, ya memûrum, ya âmirim, şimdi zamânım yok, tekâüd olayım, namaza o zaman başlarım" deme sakın! Elinde senedin ve senedâtın yokdur. Bütün kazancın, malın, mülkün, kasan, kesen bırakılır, seni yalnızlık evine götürürler. O vakit pişmân olursun ama iş işden geçmiş olur. O gün gelmeden, Allah'ı seviyorsan, Allah yoluna teslîm ol, Allah'a itâat et, mutî ol, Resûlullah'a mutî ol ki, rahmet-i ilâhîye nâil olasın.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sıratın müstakîm.

Allah'a ve Resûlullah'a İtâat 22 Mayıs 1981 (18 Receb 1401)

Kâllallahu Teâla fî Kitâbihi'l-Azîz
Eûzübillahimineşşeytânirracîm
Bismillahirrahmânirrahîm

وَأَطِيعُوا اللَّهَ وَالرَّسُولَ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ * وَسَارِعُوا إِلَى مَغْفِرَةٍ مِنْ رَبِّكُمْ وَجَنَّةٍ عَرْضُهَا السَّمَاوَاتُ وَالْأَرْضُ أُعِدَّتْ لِلْمُتَّقِينَ³¹⁸

Sadakallahu'l-Azîm

Dilleriyle Allah'ı tevhîd eden, gönülleriyle Allah'ın birliğine, varlığına şehâdet eden ve gönülleriyle Hakk'ın varlığını tasdîk eyleyen, birliğini ikrâr eyleyen ve O'nun habîbi Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâma tâbi olup, Resûlullah'ı her şeyinden ziyâde severek îmânını kemâle erdiren, kıyâmet gününe inanan, Hakk'ın cennetine tâlib, rızâsına râgıb, cemâline âşık olan müminler!

Câhiller helâk oldu, âlimler kurtuldu. Âlimler helâk oldu, âmiller kurtuldu. Âmiller helâk oldu, muhlisler kurtuldu.

Evvelâ bilmek ve bulmak ve olmak lâzımdır. Bilmeyen bulamaz, bulmayan olamaz. Onun için Kitâb-ı Kerîm'in, Kurân-ı Mübîn'in ilk emri, Resûlullah'a hitâb ederek, bizlere اِقْرَأْ بِاسْمِ رَبِّكَ³¹⁹ الَّذِي خَلَقَ, a'lâ olan Rabbinin ismiyle oku, seni yokdan vâd eden Rabbinin ismiyle, a'lâ olan Rabbinin ismiyle oku".

İş okumakla bitmiyor, bilmek ve bulmak lâzımdır. Bir adam üç kamyon dolusu kitap okur, Hakk'ı bilmezse, Hakk'ı bulmazsa, Hakk'da olmazsa, yükden başka, kitap yükünden başka bir şey taşımış olmaz. Çünkü bütün ilimlerin nihâyeti ve alınan diplomalar, icâzetler, kabrin dışına kadardır, kabrin içinde onların faydası olmaz. Ancak kabrin içinde faydası olan ilim, ancak Allah'ı bilmektir, Allah'ı bulmaktır, Allah'la olmaktır, Allah'lı olmaktır.

Allah'sız bir gönül, Allah'sız bir kalb Şeytan evidir. Allah'lı bir gönül, zâhirde ne kadar harâb da olsa hakîkatde mamurdur. Allah'sız bir gönül zâhirde ne kadar mamûr da olsa hakîkatde harâbdır.

³¹⁸ Sure-i Âl-ilmrân 132-133

³¹⁹ Sure-i 'Alak 1

İllâ dilinle Rabbini zikret, kalbinle O'nu sev ve O'na itâat eyle ki, merhamete lââyık olasın. İstikbâlde makâmın cennet, menzilin mübârek, rızâ, rıdvân ve civâr-ı Muhammed'de iskân olup Resûlullah ile sohbet edesin.

İlim, ilim bilmektir. İlim, Hakk'ı bilmektir. İnsan kendi nefsini bilmeyince, Allah'ı bilemez. Bu nefsi bilmenin de merâtibi, mertebeleri vardır. Bir, nefsinin aczini bilersen Hakk'ın kudretini muhakkak görürsün ve anlarsın. Bir de, âyât-ı enfüsiyye yani vücûdunda bulunan eşyânın kuvvet ve kudretinin kimin tarafından geldiğini ve oradaki sanat-ı ilâhiyyeyi görürsen Hakk'ı bilmiş ve bulmuş olursun. Geçiyoruz.

Allah'a itâat, Resûlullah'a itâatdır. Allah, Kitâb-ı Kerîm'inde böylece ilân etmiştir. Esteîzübillah, ³²⁰ "مَنْ يُطِيعِ الرَّسُولَ فَقَدْ أَطَاعَ اللَّهَ". Her kim ki Resûlullah'a itâat etdi, Resûlullah, Hazret-i Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâm, muhakkak o kimse Allah'a itâat etdi. Bir adam Resûlullah'a itâat etmeyince, Hakk'a itâat etmiş olmaz. Zâten Hakk'a itâat edemez. Bu akl u fikr ile Mevlâ bulunmaz. Eğer Resûlullah ve diğer peygamberler gelmeseydi, bizler kendi kız kardeşlerimizle, annemizle evlenir, hayvanlardan farkımız kalmazdı. Bize harâmı, helâlî, taraf-ı ilâhîden aldıklarıyla talîm eden, öğreten, hakkı ve bâtılı bize tefrîk etdiren, akı ve karayı, nûru ve zulmeti bildiren ve bulduran ve öğreten peygamberlerdir. Peygamberlerin seyyidi de Hazret-i Muhammed'dir, sallallahu aleyhi vesellem. Yani bizim peygamberimiz, Allah'ın sevgilisi, mahbûbu, mergûbu olan Muhammed Mustafâ. Allah'ın sevgilisi, bizim de sevgilimizdir.

Cenâb-ı Hakk Kurân-ı Kerîm'inde yine diğer bir âyet-i kerîmede şöyle buyurmuştur. Esteîzübillah. Bismillah: ³²¹ "قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ".

Allah'a giden yollar, bütün mahlûkatın her nefesinin adedinceidir. Her mahlûkatın her nefesinin sayısınca Allah'a giden yol vardır. Fakat en kestirme yol, en kısa yol, Hazret-i Muhammed'in açtığı kapıdır ki, islâm yoludur, îmân yoludur, îkân yoludur, ihsân yoludur. En kestirme yol, islâm ile varılır.

Bu nimete erip de bu nimetin kadr u kıymetini bilmeyenlerin elinden Allah bu islâm nimetini alır. Bir daha tekrar ediyorum. Dikkat buyur, kulağını benden yana ver! Her nimet böyledir, Allah verir, bir adam mâlik olduğu nimetin kadr u kıymetini bilmez, Rabbine şükretmezse, o nimet elinde çıkar ve gider. Maddî, manevî. Verilen nimetlere şükredersek, Cenâb-ı Hakk o nimetleri tezyîd eder, ziyâde kılar, çoğaltır. Onun için Cenâb-ı Hakk şart koşmuştur, ³²² "لَنْ يَنْفَعَكُمْ شُكْرُكُمْ لَأَنْ يَذُنَّكُمْ", eğer siz verdiğim nimetlere şükrederseniz ben size ziyâde kılarım".

Bu şükür mes'elesini halk iyi kavrayamamış, biz sarıklılar da, ulemâ müstesnâ, biz sarıklılar da halka bunu iyi talîm edememiştir. Şükür denildiği vakitte, "Şükür Yâ Rabbi" demekle şükürün ifâdesini zannederiz biz. Bu "Şükür Yâ Rabbi" demek, zikirdir o. Şükürün fiilen gösterilmesi lâzımdır. Şükürün fiilen gösterilmesi lâzım.

³²⁰ Sure-i Nisâ 80

³²¹ Sure-i Âl-İmrân 31

³²² Sure-i İbrahim 7

Mâlik olduğun vücûdun şükrü, Allah'a secde etmekledir. Kalbin şükrü, Allah'ı sevmekledir. Yine vücûdun ve rûhun şükrü, oruç tutmakladır. Verilen malın şükrü, zekât ve sadaka ve yardım etmekledir. Güzelliğin şükrü, iffet ve ırz ve nâmûsunu muhâfaza etmekledir. Verilen ilmin şükrü, halkı Hakk'a ve doğruluğa davet ve halkı tenvîr etmekledir yani nûrlandırmakladır, ilimle nûrlandırmak, onlara öğretmekledir. Yoksa, "Ben zenginim elhamdülillah, beni doyurdun yâ Rabbi, yoksulları da doyur" diyerek ağzını silen ve halkı zekâtdan ve sadakadan ve yardımdan mahrûm eden kimse, Allah'a şükretmiş olmaz. Lisânen söylemiş olur, ki bu da bir fazîletdir ama inşaallah ötekilerin başlangıcı olabilir. Büsbütün unutmak daha çirkindir ama bu şekilde yapılan şükür, yerine gelmiş olmaz. Ancak şükür, işte az evvel söylediğim gibi, güzel bir adamın Allah'a şükrü, iffet, ırz ve nâmûsunu muhâfaza etmekle, vücûdun şükrü Allah'a secde etmekle, rûhun şükrü Allah'a oruç tutmakla, malın şükrü fakîr fukarâya tasadduk etmekle, sadakât ve zekâtını vermekle ve yardıma hazır olmakladır. Meselâ verilen elbisenin şükrü, onu kirletmemekle, hemen eskitmemekledir. Oturduğun yere dikkat edeceksin, şükrünü böyle ifâde edeceksin. Acaba anlatabildim mi? Bu, şükr-i fiilîdir. Öteki, "Şükür Yâ Rabbi" demek, şükr-i kavîdir. Biri sözle şükür, öteki fiilen şükürdür. Fiilen şükür, kavî şükürden daha üstündür, daha iyidir.

Onun için, çok dikkat buyurun, konuşacağım söz acâib biraz ama söylemek mecbûriyeti hâsıl oldu. Onun için islâm, zulüm ile pâyidâr olmaz, küfür, adl ile pâyidâr olur. Söz benim değil, evliyâullahın sözü. Bir adam, islâmım, müminim, müslümanım dese de zulmetse, zâlim olsa, o kimsenin zulmü pâyidâr olmaz, o yıkılır gider. Onun için devlet-i islâmiyyelerin yıkılmalarının sebebi, adâletden udûl etmişler, zulme sapmışlardır. Zulme sapınca, Cenâb-ı Hakk onları helâk etmiştir. Çünkü evvelâ zulüm nereden başlar? Allah ve Resûlü'ne itâatdan çıkıp isyân ile başlar. Onun için bütün mülk-i islâmın mülkleri, devletleri ve saâdetleri ellerinden gitmiştir. Onlarda adl-i kavî vardır, sözle adâlet var. Küffâr niçin payidâr olur? Kâfirin pâyidâr olması, fiilî adâletleri olduğundan dolayı küffâr pâyidâr olmuştur. Acaba anlatabildim mi? Söz benim değil, Şemseddîn Sıvâsî Hazretlerinin sözüdür. Benim sözüm değil bu söz. Onun için, ister ferdî ister devlet bakımından çok dikkat etmemiz lâzım gelen hâdisâtın bir tânesi de budur. Kavlen değil, sözle değil, fiilen âdil olmak lâzımdır.

Hattâ bak ben sana başka bir şey daha anlatayım îmânın daha yakîne gelsin. Bir adam "Lâ ilâhe illallah Muhammedü'r-Resûlullah" dese, fakat kalbiyle inanmasa, bu adam münâfıktır. Bu adam öldüğü vakitte, bunun üzerine namaz kılarlar, onu camiye getirirler, imâm onun hakkında tezkiye yapar, iyi olduğunu da söyleyebilir. O, imâmın vazîfesidir. Çünkü mangır aldığı için, onun vazîfesi yalancı şâhidlik yapmaktır. Öyle gider o iş. Hakîkatde o adam, münâfıktır, kurtulamaz âhiret âleminde. Yani bak zâhiren, "Lâ ilâhe illallah Muhammedü'r-Resûlullah" dedi. Biz müslümanlar bu adamın kalbinin içine girmedikimiz için, zâhirî hükümle bunun namazını kılarız, islâm mezarlığına gömeriz, buna islâm kızı veririz ama bu, münâfıktır. Münâfıkların da yeri, cehennemin en alt tabakasıdır. Esteîzübillah, ³²³ إِنَّ الْمُنَافِقِينَ فِي الدَّرَكِ الْأَسْفَلِ مِنَ النَّارِ. Allah münâfıkları cehennemin en alt tabakasında yatıracaktır. Kâfirlerin makâmı onlardan daha yüksek. Çünkü bir merdlik vardır işin içerisinde, küfrünü izhâr etmiştir, "Ben inanmıyorum" demiştir. Bu münâfık, müminlerin içine girer, kendini mümin gösterir ve müslümanlara fenâlık yapar, ikiyüzlülük yapar yani. Kendi şeytanlarının yanına gitdiğinde der ki, "Onlarla ben alay ediyorum" der "o beyinsizlerle". Müslümanların yanına

³²³ Sure-i Nisâ 145

geldiği vakitte, "Ben Allah'a ve Resûlü'ne inandım" der. Bunların cehennemdeki derekâtı, cehennemin en alt tabakasıdır. Esteîzübillah, işte Kurân'dan söylüyorum, Kurân-ı Kerîm'den, Allah'ın Kitâbı'ndan, ³²⁴ "إِنَّ الْمُنَافِقِينَ فِي الدَّرَكِ الْأَسْفَلِ مِنَ النَّارِ". Onlara yardımcı da yokdur. Orada ebedî kalırlar. Ebedî mi? Evet, ebedî kalacağını Allah Kurân'da beyân etmekte, biz de böyle söylüyoruz, böyle inanıyoruz.

Müminler, ebedî saâdete ererler. Müminler, yani lisânen ikrâr, kalb ile tasdîk edenler, "Lâ ilâhe illallah Muhammedü'r-Resûlullah", bunları lisân ile ikrâr kalb ile tasdîk edenler, ebedî saâdete ererler. Ebedî mi? Ebedî. Verilen saâdet elinden geri alınmaz mı? Alınmaz. Ebediyyen saâdete ererler.

Bir kelime! Bak efendiler! Ey mümin kardeşlerim! Ey âşık-ı sâdikân! Ey Hakk'a tâlibler! Bir kelimedede iş. Allah bunun üzerine bizi sâbit kılsın. Ölürlen de bu kelâmı söyleyelim ki doğru dâhil-i cennet olalım. "Bir kimse ölürlen son nefesinde Lâ ilâhe illallah Muhammedü'r-Resûlullah derse, dehale'l-cenne" diyor Peygamber, "hemen cennete girer" diyor.

Gene onu da söyleyeyim, hadîs-i şerîfle sâbit, onu da söyleyivereyim sizlere, kulağınızda kalsın ve okuyuverin. Gâyetle kolay. Bir adam dübür-i salâtda yani namazın akibinde yani beş vakit namazın akibinde, Âyete'l-Kürsî okuyup da arkasından bir Kulhüvallah Sûresi okursa eğer, Âyete'l-Kürsî'den sonra, hadîsin meâli böyle, bir Kulhüvallah okursa, ama inanarak tabîi değil mi, hep inanmak, işin başın îmânda, bu kimseyle cennetin arası ölümdür diyor, ölümdür diyor perdesi, o kadardır diyor. Dikkat buyur konuştuğum söze! Namazın akibinde bir Âyete'l-Kürsî okuduk, arkasından bir de Kulhüvallah Sûresini, İhlâs-ı Şerîf Sûresini ilâve etdik, Peygamberimiz'in söylediği söz aynen böyle, "Bunun cennete girmesine bir ölüm mânidir" diyor, "bir ölüm mânidir. Hemen cennete gider" diyor. O kadar mühim! Kolay bir iş, sehil. Gâyetle sehil, hepimizin bildiği sûre-i celîle. İhmâl etmeyiniz.

Hele bu Receb ayında, Şaban-ı Şerîf'de, ibâdetlerinizi çoğaltınız. Zikrinizi, ibâdetinizi, tefekkürünüzü çoğaltınız. Şeytanlara tâbi olmayın, kötü yollara gitmeyin. Kötü yolun sonu yok. Allah'a isyânın sonu yok, nihâyeti bir uçurumdur. Bu uçurumu da size şimdiden haber veriyoruz.

Allah'a muhtaç olduğun kadar Allah'a ibâdet et. Allah'ı tanı. Allah'ı zikreyle. Allah'ı sev. Muhtaç olduğun kadar! Hangi vakit var, Allah'a muhtaç değiliz? Demek ki, her ânda, her zamânda, her mekânda Allah'ı zikretmeliyiz, Allah'ı sevmeliyiz. Zâten insanı helâk eden iki şeydir. Allah'ı unutan ve ölümü unutan kimse, helâk olmuş demektir. Allah'ı unutmayan, ölümü unutmayan kimse, o adam, ârifdir, ârifdir, ârifdir. Çıkarma hatırından ölümü ve Allah'ı hiçbir zaman unutma!

Allah'a muhtaç olduğun kadar Allah'a ibâdet kıl. Yalnız Receb ayına mahsûs yapma. Ama bu Receb ayının fazîleti ayrıdır. Bu ayda tövbe edenlerin tövbesini Allah mutlakâ kabûl eder. Muhakkak! Meselâ kötü alışkanlıklarımız var, bazı alışkanlıklarımız, sigara gibi, içki gibi filan böyle Allah'ın sevmediği şeyler, bunlara bu ayda tövbe eden kimseler, mutlakâ tövbelerinde sâbit olurlar. Allah tövbelerini kabûl eder ve yaptıkları fenâlıktan istikrâh ederler. Ben bir

³²⁴ Sure-i Nisâ 145

misâlini söyledim böyle. Sigara içmek câiz mi değil mi, ayrı davâ da, içki haram tabii. O ayrı, onun münâkaşası. Böyle kötü alışkanlıklar, ben bu kadar, edeble söyledim, daha başka şeyler varsa böyle Allah'ın sevmediği şeyler, kumardı, içkiydi, fışkıydı filan, bunlara bu ayda tövbe eden kimselerin tövbesi kabûl olur. Ama hakkıyla tövbe etmek lâzım. Böyle ağızla tövbe edip de kalbde olmazsa, tövbe kabûl olmaz. Böyle âh u enîn ederek, "Bir daha yapmayacağıma söz veriyorum Yâ Rabbi, sana teslîm oldum, beni bu işten vazgeçir" diye Allah'a böyle bu şekilde yalvarmakla. Hani bazı tövbe vardır ki hemen yaparız bir fenâlığı arkasından "Tövbe Yâ Rabbi". Arkasından aynı şeyi gene yaparız, gene "Tövbe Yâ Rabbi". Bu tövbe değildir bu. İstihzâ çıkar bunun içerisinden. Tövbe, bir hayvanın memesinden sütü sağdığımız vakitte, nasıl ki sütü memeden içeriye veremiyoruz, tövbe böyle olacak. Resûlullah böyle tarîf etmiş tövbeyi. "Bir daha yapmayacağım, etmeyeceğim", böyle cezm ü kasd etdi, tekrâr ediyorum şimdi, dikkat buyur konuştuğum sözlere, cezm ü kasd etdi, böyle ağladı sızladı, tövbe etdi, sonra gene yaptı aynı şeyi. Gene tövbe etsin. O vakit gene af vardır. Niye? Hakîkaten terk edeceğini söylemişdi, hakîkaten Allah'a söz vermişdi. Fakat kazâ terettüb etdi, tekrâr zuhûr etdi. Böyle tövbe eden, tekrar tövbe edebilir. Ama böyle kalbinde tövbe yok, nedâmet yok, "Tövbe yâ Rabbi", "Tövbe estağfirullah", gene fenâlığâ devâm, böyle tövbe olmaz.

Şimdi, lafı uzatmayalım, kestirme yoldan. Kötü alışkanlıklarını terk etmek isteyenler, bu ayda tövbe etsinler, muhakkak tövbeler müstecâb olur. Ama Allah'a âh u enîn ederek. hakkıyla tövbe eden kimsenin tutduğu toprak dahi altın olur. Ondan haberin var mı senin? Haydi bir misâlini vereyim size, vakit dar ama.

Bir yol kesici, kutta'-ı tarîk, eşkiyâ var idi. Büyük velîlerden kendisi şimdi. Soyar insanları fakat soyduğu insanların adresini alırdı. "Nerede oturuyorsun? Hangi memleketde? İsmi nedir? Babanın ismi nedir?" filan böyle. Hem parasını alır hem de böyle adresini alırdı halkın, böyle bu şekilde.

Sonra günlerde bir gün gene, büyük bir kervan geliyordu. Eşkiyâlar tabîi arazinin durumunu biliyorlar, kervanın kaçamayacağı bir yere, sokdu kervanı oraya, orada kervanı basdırdı. Ama bakıyordu kervana, oraya girsin filan derken, yani o menzile girsin ki soyacaklar, kulağına sessiz, sözsüz, harfsiz bir sadâ erişdi : "Ey kervanı gözleyen göz, seni gören var!" Eli ayağı titredi, eli boşandı, bütün ilikleri boşandı. Bu ses nereden geliyordu kendisine?

Allah bir kuluna tevffîk edecekse eğer, bazen böyle uyandırır. Fenâlığı âyet gelerek terkedersen bil ki melâikenin sana verdiği ilhâmıdır. Bak dikkat et ne konuşuyorum! Meselâ bir fenâlık yapacaksın, âyet aklına geldi yâhud hocanın söylediği söz aklına geldi, bu, melâikenin sana ilhâmıdır. Eğer "Yâ Selâm" ismiyle sana böyle bir ilhâm gelirse bil ki Hakk tarafındandır, Allahu Teâlâ hitâb etmiştir. Bunu da böyle bil. "Yâ Selâm" ismiyle gelir Cenâb-ı Hakk'ın hitâbı. "Yâ Selâm" ismi, ondan sonra arkadan söylerler. Sessiz, sözsüz, cihetsiz olur bu iş, harfle, sadâyla, savtla değil.

Ve durdu ve adamlarına dedi ki, "Bırakın gitsin kervan. İlişmeyin sakın hâ!" dedi. Aşağı indi dedi ki, "Ben bu işten nedâmet etdim. Bu işin nihâyeti yoktur. Allah suçları ve günahları affeder, bugünden itibaren ben bu işi terkedeceğim. Size de tavsiyem benim şudur ki, bugüne kadar biz bu fîsk u fucûrda bulunduk, bu işi terkedelim" dedi arkadaşlarına. Nasîhat

etdi onlara. Onlar, "Peki" dediler filan, kendisinden ayrıldılar. Bu zât eline aldı adresleri, gidiyor birer birer kimleri soyduysa, kapısını çalıyor, birisi çıkıyor, diyor ki, "Seni filanca yerde soydular mı?", "Soydular". "Ne kadar parayı aldılar?". Zâten yazılı. "Şu kadar paramı aldılar". "Sen o adamı tanıyor musun?". "Tanımıyorum". "İşte o adam benim. Hakkını bana helâl et. Buyur sana hakkını" diyor veriyor parayı bu şekilde..

Hak böyle kazâ olunur. Şimdi onu da söyleyelim. Kıssadan hisse alalım. Hak böyle kazâ olur. Onun malını çalmışsın, ötekinin malını dolandırmışsın, sonra "Yâ Rabbi tövbe estağfirullah, bir daha yapmam". Olmaz! Hak yerine götürülüp verilecek, kazâ edilecek. Kimin aleyhinde bulundaysan, o zâta gideceksin diyeceksin ki, "Ben senin aleyhinde konuştum, bana hakkını helâl et. Yalvarırım sana, ricâ ediyorum" diyeceksin. İftirâ ediyorsan eğer, iftirâ ediyorsan, iftirâ etmişsen bir cemiyetde, o cemiyetde bulunan halka hitâb edeceksin, "Ben filanca hakkında böyle söylemişdim, iftirâ etdim o adama, ben yalancıyım. O adam bu günahdan berîdir" diyeceksin. Ondan sonra Allah'a tövbe edeceksin. Yoksa ve illâ böyle onu sen dolandır, vur, kır, parasını çal, sonra "Estağfirullahe'l-azîm ve etûbu ileyh, ben tövbe etdim Yâ Rabbi" dersin, ııh, iş biraz güçdür. Çünkü **bunu Fahr-ı Risâlet göstermiş fakat vakit dar olduğu için kıssayı anlatamayacağım, olan hâdisâtı.** Geçiyorum. Bilenler biliyorlar. Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem talîm buyurmuşdur. Peygamberken, rahmeten-lil-âlemîn iken, sâhib-i Kurân iken, sâhib-i mucizât iken, sâhib-i mi'râc iken, Allah'ın mahbûbu iken, bunu talîm buyurmuşdur. "Kimden aldım, gelsin benden alsın. Kime vurdumsa, işte Muhammed burada", sallallahu aleyhi vesellem, "duruyorum, gelsin bana vursun" demişdir Peygamberimiz. Onun için günahlar böyle kazâ edilecek. Yani hak sâhiblerine hakları verilecek.

Amân kaçınınız! İnsan hakkından kaçınınız! Amân kâfir hakkından kaçınınız ve firâr ediniz! Amân hayvan hakkında firâr edin ve kaçınınız! İslâmın ki filan âhirette belki muvâzenesi, muhâkemesi olur, yerli yerine gelir ama kâfir hakkı hiç ödenmez. Onun için âbâ u ecdâdımız, kâfirlere reâyâ demişler. Reâyâ demek, hakkına dikkatle riâyet edilen kimse demektir. O düşmanlık muhârebede. Devlet harb ilân eder, muhârebe meydanında dövüşürsün. Dövüşürsün, kâfiri vurursun, vurduktan sonra yaralıya ikinci kurşunu atamazsın. O yaralı derse ki sana, "Şu yarayı sar benim" diye, kâfirin kolundaki yarayı sararsın. Müslümansın sen çünkü. Su isterse suyunu verirsin. Ekmeğini verirsin, vurduğun, yaraladığın kâfire. Çünkü teslim oldu artık, tamam. Yani gavurdur diye öldüremezsın, malını da kıramazsın, alamazsın. Muhârebe meydanında dahi. Yaralandı mı, bitdi. Teslîm oldu mu, tamam, o kadar. Allah'ın emri böyledir, isteyen yapar, isteyen yapmaz. Yapan mükâfâta nâil olur, yapmayan hatâ etmiş olur, Allah'a âsî olmuş olur.

İşitmedin mi ceddin, Sultân Murad, Kosova Muhârebesi meydanında, gidiyordu oradan, birisi sûikasd hazırladı pâdişaha, Birinci Murad Hüdâvendigâr Hazretleri. Dedi, "İslâm olacağım, bana bir su verin" lütfen dedi. Pâdişah bizâtihî yaralı kâfire, düşmanına su veriyordu, pâdişaha ne yaptı, sûikasd yaptı ve pâdişahı şehîd etdi. O da akşamdan duâ etmişdi gece zâten, "Yâ Rabbi, ordumu muzaffer et, beni orduma kurban et" demişdi. Duâ müstecâb olmuşdu. Geçiyoruz.

Ve bu şekilde paraları dağıttı bu zât-ı muhterem, dağıttı, dağıttı, dağıttı ve en nihâyetde bir Yahudiye yüz altın borcu kaldı. Onun parasını almış, para kalmadı bitdi, tükendi. Gitdi

Yahudinin kapısını çaldı. Yahudi kapıyı açıp, "Ne istiyorsun?" dedi. Dedi ki, "Seni filanca yerde soydular mı?". "Soydular". "Kaç parayı aldılar?". "Yüz altınımı aldılar" dedi. "Sen o eşkiyâyı tanır mısın?" dedi. "Tanımam" dedi, "bilmiyorum". "İşte o eşkiyâ benim" dedi. "Neeee! Sen mi! Haydi karakola". "Ben karakola gitmek için gelmedim buraya, beni dinle bakayım şimdi. Ben sana geldim bu parayı ödeyeceğim" dedi. "Ben tövbe etdim Allah'a. Tövbe etdim Allah'a". Allah'a tövbe böyle olur.

Her gece münâdî bağılıyor, duyduğun var mı? Uyumakdan gözlerimiz şişiyor. Resûlullah sallallahu aleyhi vesellem, Allah'ın mahbûbu iken, ibâdet ve tâatdan mübârek ayakları şişmişti. Bizim uyumakdan gözlerimiz şişiyor. Bu uyku sana fayda vermez birâder! Yakın bir zamanda bir uykuya dalacaksın, uzun bir uyku. Uzun bir uykuya yatacaksın yani yakın zamanda. O uyku gelmeden evvel pek fazla uyuma. Gece rabbine ibâdet et. İbâdet edenler kazandılar. Allah diyenler kazandılar. Gâfiller kaybettiler.

Ey âşık-ı sâdikân! Rabbü'l-âlemîn'i gece ve gündüzde zikrediniz. Gece münâdî bağılıyor, diyor ki Cenâb-ı Hakk, "Benden isteyen yok mu, istediğini vereyim", "Bana tövbe eden yok mu ki, ben onun tövbesini kabûl edeyim". Ne istersen Cenâb-ı Hakk'dan. Câmiye geldin, câmiyi ararsan câmiyi bulursun, mihrâbı ararsan mihrâbı bulursun, imâmı ararsan imâmı bulursun, câminin sâhibini ararsan O'nu bulursun! Ona göre, gece pek fazla uyuma, gözlerine uyku pek fazla girmesin.

Beş vakit namazını kıl, sakın ihmâl etme! İhmal ediyorsan yazık ediyorsun. Vallâhi yazık ediyorsun! İlk hesap namazdandır yevm-i kıyâmetde, ilk hesap namazdandır. Sakın namazı terk edeyim deme mümin!

Kardeşim! Ahbâbım! Evlâdım! Hemşerim! Akrânım! Kim varsa, size söylüyorum. Namazı sakın terketmeyiniz. Namaz kılınız ve cemaate gidiniz, câmiler bomboşdur. Yapmayın! Bunun sonu nihâyeti iyi olmayacak. Yapmayın! Ben çok şeyler söyledim sizlere, eğer duyanlar varsa duydular, görenler varsa gördüler. Yapmayın! O korkunç gün gelmeden namazınızı kılınız. O gün ne bel bükülür, ne kafa secdeye iner, kazık gibi kalınır, teneşire yatırılırlar adamı. O gün gelmeden evvel. Çoluk çocuğun senden korkar. O gün gelmeden evvel, Allah'a mahbûb ol, Allah'ı sev, Allah'a itâat et, Resûlullah'a itâat et. Senin dostun Allah ve Resûlüdür.

"Sana vermeye param yok benim" dedi, "fakat geldim bedenen çalışacağım, boğaz tokluğuna. İşin varsa, beni çalışdır. Yüz altınlık, kaç sene çalışacaksam çalışacağım" dedi, "çalışdır beni, hakkını ödeyeceğim senin, vereceğim hakkını. Seni râzı kılincaya kadar. Çünkü benim sevgilim, benim gözümün nûru, Allah'ın sevgilisi, mahbûbu Muhammed Mustafâ öyle söyledi, 'Hasımlarınızı râzı kılmadan âhirete gitmeyiniz, yakalarınıza yapışırlar sonra mahkeme-i kübrâda'."

Allah'ın kâdı olduğu gün, hiçbir yere kaçamazsın, bir tarafa. Dünyâ mahkemesini kandırabilirsin, dünyâ hâkimine yalan söyleyebilirsin. O günün mâliki ve meliki Allah'dır, O'na yalan olmaz. Hattâ senin anlamın için Allah Kurân'da şöyle ilân etmiş : "Biz o günde, elleri konuşturur, ağızları mühürleriz, ayakları şâhid tutarız". Sana kitâbını okuturlar, kendi

kitâbını. ³²⁵ "أَقْرَأْ كِتَابَكَ كَفَىٰ بِنَفْسِكَ الْيَوْمَ عَلَيْكَ حَسِيبًا". Okuduğum âyet, ³²⁶ "الْيَوْمَ نَخْتِمُ عَلَىٰ أَفْوَاهِهِمْ وَتُكَلِّمُنَا أَيْدِيهِمْ" وَنَشْهَدُ أَرْجُلُهُمْ بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ. O günde, ağızlar mühürlenir, eller konuşur, ayaklar şahid olur. Kötülükten kaçınınız! Zerre kadar kötülükten kaçın, zerre kadar hayra koş. Allah'a muhtaç olduğun kadar Allah'a ibâdet kıl. Unutma sözümü! Geçiyorum.

"Peki" dedi yahudi. Ve geniş bir yar vardı, dedi ki, "Bu dağ bu yarın içerisine doldur, iki tarafı bir et, burayı düz bir tarla yap ki senin hakkın ödenmiş olsun bana. Bir koca dağ, tepe, cebel. Yani dağ dediğimiz Uludağ gibi değil, bir cebel. Karşı tarafda da bir dağ var. "İkisinin ortasını, bu dağ yıkarak oraya dolduracaksın, burayı düzelteceksin, burayı bir tarla yapacaksın, o vakit ben sana hakkımı helâl edeceğim".

"Peki" dedi, sabahleyin çıktı, "Bismillâhirrahmânirrahîm".

İyi dinle! İyi dinle! İyi dinle! Kulağını benden yana ver!

Aldı eline kazmayı, bakdı ki ne dağ oraya iner, ne ömür yetişir buna. Bârigâh-ı ehadiyyete elini açdı, "Yâ Rabbi, sen bana tâlib olmasaydın, ben sana tâlib olamazdım. Sen bana hitâb etdin, 'ey göz sâhibi!' diye. Ben şakî bir insan idim, şekâvetle âlûde idim. Bana hitâb etdin, 'Ey bakan göz! Fenâlık yapmak için bakan göz! Seni gören var!' dedin. Şimdi ey gören! Gör benim hâlîmi, ben âcizim işte her şeyi göturdüm yerli yerine verdim. Senin emrine, sana itâat etdim, senin resûlüne itâat etdim, O'nun dediği gibi yaptım. Fakat bu yüz altın kalmadı benim elimde. Bu, benim kudretimin hâricinde, bu dağ Yâ Rabbi". Elini açdı böyle hüsn-i niyyetle, gözyaşı dökerek. Dağ başladı sallanmaya. Kâdir ü Kayyûm Allah. Huuuup kaydı ve o ark doldu. Bir ânda.

"Efendi, nasıl olur bu ,akıl ermez?". Allah'ın işine akıl ermez zâten. Sen Allah'ın işini akılla ölçmeye mi kalkıyorsun. Akılla ölçülecek bir davâ mı o, bir katre menîden insan zuhûra gelsin de sonra Allah'a isyân etsin, Allah'a âsî olsun, Allah'ı inkâr etsin. Onu akıl ölçer mi acaba? Bir katre menîden insan olacak, sonra hâlıkını inkâr edecek. Akıl bunu ölçer mi? Ölçmez. Bırak onu sen şimdi, o tarafını. Sen iyi tarafını al bu işin. Olur mu olmaz mı diye şekk ü şübheye düşme de, Hakk'ın kâdir olduğunu düşün, daha güzel.

Doldurdu, gitdi yahudiye, dedi, "Al buyur, sözünde dur beni âzâd et, gideyim ben artık". "Ne oldu?". "Doldurdum". Güldü yahudi, "Böyle şey olur mu?" dedi. "Nasıl olur?" dedi. "On senede olmaz o iş, yirmi senede olmaz". "Oldu" dedi, "gel bak istersen. Allahu Teâlâ bak ne yaptı". Geldi bakdı, hakîkaten öyle, şaşırdı adam. "Peki, gel buraya" dedi, "bizim ahdımız böyledir, ben sana yüz altın vereceğim şimdi, doldurduğun için burayı, borcunu bana öde" dedi, "çaldığını bana ver" dedi. "Peki". Bir torba verdi Hazret'e. Hazret açdı, bir iki üç dört, ..., doksan dokuz, yüz ve torbayı yahudiye teslîm etdi, "buyrun" dedi, "tamam mı işimiz?". "Oldu tamam".

Gavur dedi ki, "Bana arz eyle islâmı" dedi, "Allah seni o şakâvetden kurtarıp bu saâdete erdirdi, ben de şakîydim şimdiye kadar Hakk'a. Hazret-i Muhammed'i, sallallahu aleyhi vesellem, Hazret-i İsmâ'yı ve İncil'i ve Kurân'ı kabûl etmez idim, şakî bir insan idim. Bana da

³²⁵ Sure-i İsrâ 14

³²⁶ Sure-i Yâsîn 65

Allah şimdi hitâb etdi, bana islâmı arz eyle". "Eşhedü en lâ ilâhe illallah ve eşhedü enne Muhammeden abduhû ve resûluh".

"Sebebi ne?". "Vallâhi ve tallâhi ve billâhi, benim sana vermiş olduğum torbada, altın yokdu". "Ya ne vardı?". "Toprak doldurdum verdim. Çünkü ben okudum ki Tevrat'da", âlim adammış Yahudi, "Tevrat'da okudum ki ben" diyor, "bir adam hakkıyla tövbe ederse, hakkıyla tövbe ederse nedâmet ederse, Allah'a rücû ederse, onun tutduğu toprak altın olur diyor" dedi, Allah bunu yaptı, bunu gördüm" dedi. "Sen hakkıyla tövbekâr oldun, Allah'a makbûl oldun, ben de Allah'a makbûl olayım. Ben de tövbe ediyorum" dedi, "küfre ve inâda ve inkâra". İslâm ile müşerref oldu. Allah ve Resûlüne itâat ederek merhamete lââyık oldular.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

Mi'râc-ı Nebî
29 Mayıs 1981 (25 Receb 1401)

Kâlallahu Te'âla Fî Kitâbihi'l-Azîz.
Eûzübillahimineşşeytânirracîm.
Bismillahirrahmânirrahîm.

سُبْحَانَ الَّذِي أَسْرَى بِعَبْدِهِ لَيْلًا مِّنَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ إِلَى الْمَسْجِدِ الْأَقْصَى الَّذِي بَارَكْنَا حَوْلَهُ لِنُرِيَهُ مِنْ آيَاتِنَا إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ³²⁷
Sadakallahü'l-Azîm.

Aşk-ı Muhammed'le kalbleri pür-safâ, Hakk Teâlâ'ya secde kılmakla yüzleri pür-nûr olan, Hakk'ın sevgili kulları, Resûlullah'ın sevgili ümmetleri, Hakk'ın cennetine tâlib, rızâsına râgıb, cemâline âşık olan müminler!

Bir büyük gecenin arefesinde bulunmakdayız. Bu büyük gece, Leyle-i Mi'râc'dır. Ki yarın gece bu Leyle-i Mi'râc vukû bulmuş ve enbiyâlar serveri Hazret-i Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâmın Mekke-i Mükerreme'den Kudüs'e ve Kudüs'de ervâh-ı enbiyâya imâm oldukdan sonra semâya urûcu, mâşâallah yüceltilişi ve Cenâb-ı Hakk'la mülâkâtı ve Allah ile sohbeti ve Ümmet-i Muhammed'in cehennemden âzâdı ve Ümmet-i Muhammed'e ikrâm olunan erkân-ı islâmdan biri olan namazın farziyeti ve Resûlullah'ın şefâati ve şefâat-i kübrâya mâlik olduğunun teblîği ve Ümmet-i Muhammed'in her bir ferdinin ömründe bir kerre "Lâ ilâhe illallah Muhammedü'r-Resûlullah" dese, bunun dahi Peygamber'e bağışlanacağını ve şefâat-i Nebî ile ebedî nârdâ kalmayacağını müjdesinin verildiği gecedir yarın gece.

Kurân-ı Mübîn'in nâzil olan ilme'l-yakîn olan âyetlerini Peygamberimiz Allah'ın zât-ı ulûhiyyetine mahsûs olan âyât-ı beyyînâtdan gözleriyle görmüş, bilâ-keyf, bilâ-tarîf, Hakk ile buluşmuş, Allah ile görüşmüştür. Cenâb-ı Hakk orada tecellî etmiş Cenâb-ı Peygamber'e. Hazret-i Mûsâ'ya Tûr'da, Hazret-i Yûnus'a balığın karnında, Cenâb-ı Fahr-ı Risâlet'e kürsînin mâverâsında tecellî etmiştir.

Bu tecelliyât, o günden itibaren Ümmet-i Muhammed'e bahşolunmuş, senin mi'râcın olan namazda da, bu tecelliyât bahşolunmaktadır. Namazın kadr u kıymetini bildiğin takdirde,

³²⁷ Sure-i İsrâ 1

namazın ne gibi bir ibâdet olduğunu tefekkür ettiğin takdirde, bu mi'râca nâil olursun. Şimdi bir mikdar, denizlerden bir katre, şemsden bir zerre olmak üzere, Mi'râc'dan biraz bahsedeceğim, bir mikdar, bir mikdarlık.

Efendimiz'in mi'râcı yüz küsurdur, mi'râc-ı Nebî. Fakat bir tânesi, "ma'al cesedi ve'r-rûh", yani cesedi ve rûhuyla beraber olmuş bu vukûât. Bir defa, okumuş olduğum âyet-i kerîmede Cenâb-ı Hakk, "Sübhânallah" ile başlıyor. "Sübhân", taaccübdür ve Cenâb-ı Hakk'ın noksan sıfatdan münezzehe olduğunu, kemâl sıfatlara mâlik olduğunu ihbardır. Senin anlayacağın, Allah her istediğini yapabilir. "Sübhânallah"daki, "sübhânellezî"deki "sübhân" kelimesi, Allah'ın her şeye kâdir ve kayyûm olduğunu sana ilân ve izhârdır. Elbet ki ârifler bunu bilirler. Bir katre menîden insanı halk eden Allah, bir "kûn" emriyle bu semâvâtı, bilinen ve bilinmeyen âlemleri halk eden Allah, elbet ki habîbi Muhammed sallallahu aleyhi vesellemi gecenin bir cüz'ünde mi'râc ettirmeye kâdirdir. Hattâ diyor ki Peygamberimiz, "Ben mi'râcdan döndüğüm vakitte, daha yatağım soğumamıştı" diyor. Çünkü Allah zaman içinde zaman halkeder, mekân içinde mekân halkeder. Allah buna kâdiru kayyûmdur. Ölüden diri, diriden ölü çıkartır. Bir emirle bu kâinâtı yıkar, bir emirle bu kâinâtı, yüz misli büyüğüyle halkeder. Her şeye kâdiru kayyûm O'dur.

Cümle enbiyânın serdârı Hazret-i Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâm, sâhib-i mi'râc, sâhib-i Kurân, Allah'ın mahbûbu, sevgilisi ve bu âlemin hilkatinin sebebidir. Yani O olmasaydı bu kâinât olmayacak idi. "Levlâke levlâk lemâ halaktü'l-eflâk" bunu ifâde etmektedir. "Habîbim Muhammed ne bu eflâki, felekiyyâtı, ne bu ecrâm-ı semâyı, ne yıldızları, ne güneşleri, ne dünyâyı, ne âhireti halkederdim. Cennet, cehennem, yıldızlar, güneşler, aylar, ne görüyorsan hepsi senin için halkolunmuş" diyor, ilân ediyor Cenâb-ı Hakk Celle ve Tekaddes Hazretleri. Nûru evvel, ba'si sonradır. Cümle enbiyânın âhirinde gelmiş fakat rûhlar babasıdır. İlk halk olunan. Cenâb-ı Hakk kendi nûrundan Hazret-i Muhammed'in nûrunu halkeylemiş, Fahr-ı Risâlet'in sallallahu aleyhi vesellem, Resûl-i Ekrem'in. Son olarak da, en son olarak, Peygamberimiz'i ba's etmiştir, nûru evvel ba'si sonra olarak. Önden nûru pîşdâr, arkadan rûhu pîşdârdır Peygamber'in. Cümle enbiyâ, arasında kalmış. Rahmeten-lil-âlemîn.

Ba's olununca, küffâr-ı hâkisâr, Peygamber'e günden güne, Resûlullah'a günden güne eziyet ve cefâyı artırdılar. Hem sözlerini tutmadılar Peygamber'in. İnananlar inandılar. Âlem-i ervâhda "e lestü bi rabbiküm" hitâbında "kâlû belâ" diyenler, Peygamber'e inandılar. Hazret-i Ebâbekir-i Sıddîk gibi, Aliyye'l-Mürtezâ gibi, Hatîcete'l-Kübrâ gibi, Zeyd gibi, Peygamber'in bir sözüyle hemen Peygamber'i tasdik etdiler ve Peygamber'e bağlandılar. Fakat münkirler ve kâfirler ve ezelde nasîbleri olmayanlar, Resûlullah'a inanmadılar ve bu inanmadıklarını da düşmanlıkla izhâr etmeye başladılar, Peygamber sallallahu aleyhi veselleme.

Receb ayı, biliyorsunuz, bu üç ayların başlangıcıdır. Haram ayların yani muhterem ayların birincisidir Receb ayı. Bu ayın 26. günü idi, yarınki gün yani sene-i devriyesi. Resûl aleyhi's-salâtü ve's-selâm Kabe-i Muazzama'da Cenâb-ı Hakk'a ibâdet ederdi. Fakat kâfirler geldiler, Cenâb-ı Peygamber'in o hâlde ibâdetini gördüler, dediler ki, "Haydi gidelim, Muhammed'e eziyet edelim".

"Sen Peygamber misin yâ Muhammed?" sallallahu aleyhi vesellem. "Evet, Allah'ın resûlüyüm, sizi hakka ve necâta çağırıyorum. "Nasıl peygambersin? Hani senin paran? Sen

yetîmsin". Sanki bir kabahatmiş gibi. Halbuki Cenâb-ı Peygamber'in yetîm olmasında büyük esrâr-ı ilâhî vardır.

Allahu Teâlâ ve Tekaddes Hazretleri, Cenâb-ı Peygamber daha annesinin karnındayken pederi olan Hazret-i Abdullah'ın rûhunu kabzeylemiş. Sonra dünyâyâ teşrîf buyurdular, bir müddet sonra da, altı yaşındaydı, Hazret-i Âmine'yi kaybetmiş. Peygamber anadan babadan kül yetim kaldı. Bunun sırrı şu idi. Melekler sordular bunu Cenâb-ı Hakk'a, "Yâ Rabbi, Habîbim, Mahbûbüm, Muhammedim dedin, anadan babadan kül yetim bıraktın. Hem babadan yetîm, hem anadan öksüz oldu. Bundaki sır nedir" dediler. Cenâb-ı Hakk buyurdu ki, "Eziyet cefâ gördüğü vakitte, anası babası sağ olsaydı, onlara seslenecekdi, onları aldım ki bana seslensin" dedi Cenâb-ı Hakk Celle ve Tekaddes Hazretleri. Perde olmasınlar onlar, onun için.

Şimdi bu bir kabahatmiş gibi, Peygamber'e gelip diyorlar ki, "Senin okuman yazman yok, mektebe gitmedin, hocadan ders görmedin, nasıl peygamber olursun?". Halbuki okumak ve yazmak, kasanın anahtarına benzer, kasadaki bulunan defîneyi almak için anahtar lâzımdır. İlim öğrenmek için bir adamın tahsîl etmesi lâzımdır. İlmi tahsîl anahtar gibidir. İlimin cevâhiri kasadadır. Peygamber, cevâhire mâlik olmuş, Peygamber, Allah mektebinde okumuş ve Peygamber'in hocası Allahu Sübhânehû ve Teâlâ, kullardan okumaya ihtiyâç yok.

Zâten mucizât-ı peygamberînin bir tânesi de bu, okumadığı yazmadığı hâlde, hiç okumadığı, hiç kimseden ders görmediği hâlde, okumadığı hâlde, yazmadığı hâlde, kendisine bir Kurân-ı Kerîm nâzil oluyor, hâlâ, on dördüncü asırda bulunuyoruz, muhâsımları bir noksânını bulamıyorlar. Ve Kurân fermân ediyor, fermân okuyor, diyor ki, "Benim Habîbim Muhammed'e indirdiğim Kurân-ı Kerîm'de, siz şekk ü şübhe ediyorsanız, Muhammed bunu yazdı diye, ey şâirler, ey belîğler, ey fesîhler, diğer bir âyet-i kerîmede, ey cinniler, birbirinize yardımcı olunuz, Kurân'ın sûrelerinden küçük bir sûresinin mislini getiriniz". Esteîzübillah, "وَإِنْ كُنْتُمْ فِي رَيْبٍ مِّمَّا نَزَّلْنَا عَلَىٰ عَبْدِنَا فَأْتُوا بِسُورَةٍ مِّثْلِهِ وَادْعُوا شُهَدَاءَكُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ"³²⁸. Eğer sözünüzde sâdıksanız, Muhammed Kurân'ı yazdı diyorsanız, ki okumadı Peygamber, hocaya gitmedi, Mekke'nin fakültesi yokdu, üniversitesi de yokdu, hadi, buyurun siz de, fesîhler, belîğler, yazıcılar, muharrirler, şâirler toplanın, cinler, insanlar, bütün âlimler, birbirinize yardımcı olunuz, Kurân'ın sûrelerinden en küçük sûresinin bir mislini getiriniz. Çok uğraşdılar ve Kurân haber veriyor, daha o günden, "فَإِنْ لَمْ تَفْعَلُوا وَلَنْ تَفْعَلُوا"³²⁹, getiremediler ve kıyâmet gününe kadar da getiremeyecekler. On dört asırdan beri, genç ve dinç duruyor Kurân-ı Kerîm. Bütün beşer onun hükmü altında, münkiri de, kâfiri de, mümini de.

Şimdi, bir kabahatmiş gibi diyorlar ki Peygamber'e, halbuki mucizât, "Sen mektebe gitmedin, hoca görmedin, nasıl peygamber olursun? Sen Ebû Tâlib'in yetîmisin. Annen baban yok senin. Öyle büyüdün sen. Eğer peygamber olsaydın, senin böyle bizim gibi hizmetçilerin, kölelerin olması lâzım gelirdi". Gelip bu şekilde böyle, fırka fırka gelip Peygamber'e bu şekilde tecâvüzler etdiler. Efendimiz gâyetle müteessir oldu, çok üzüldü. Onun üzülmelerinden arş-ı a'lâ titredi, melekler gözyaşı dökdüler.

³²⁸ Sure-i Bakara 23

³²⁹ Sure-i Bakara 24

Ve oradan kalkdı geldi, Hazret-i Ali kerremallahu vecheh radiyallahu anhin kardeşi olan Ümmühânî'nin evine. Müteessir, fevkalâde. Mübârek gözlerinden yaş dökülüyor yani. "Bunlar peygamber nedir, resûl nedir, nebî nedir, hükümdar nedir, ağa paşa nedir bunlar bilmiyorlar, bu adamlar, tefrîk edemiyorlar. Bana böyle böyle hakâretde bulundular" dedi Ümmühânî'ye. Ümmühânî, tesellî etdi kendisini, "Yâ Resûlallah, sen üzülme, sıkılma. Evlerinin kapısını bildikleri gibi senin peygamber olduğunu biliyorlar ama sana kasden yapıyorlar bunu, eziyet cefâ olsun diye". Ve o mahzûnlukla yatdı Cenâb-ı Peygamber.

Cenâb-ı Hakk Celle ve Tekaddes Hazretleri...

Vakit gelmişti çünkü, böyle olacaktı sebebi. Kâfirin inâdı mucizâtın zuhûruna işâretidir. Sebebdir yani zuhûruna sebebdir. Ebû Cehl'in bu kadar inâdı olmasaydı, münkirlerin bu kadar inâdı olmasaydı, bu kadar mucizât zuhûr etmeyecekti. Nasıl ki ölüden diri çıktığı gibi, kâfirlerin inâdlarından dolayı Allah bunca mucizâtı ortaya serdi onlara gösterdi.

Allahu Sübhânehû ve Teâlâ Hazretleri, Hazret-i Cebrâil'e buyurdu, "Yâ Cebrâil, git, Habîbim Muhammed Ümmühânî'nin evinde mahzûn, mükedder uyumaktadır. Git, rahatsız etme kendisini, lutf ile uyandır. Mübârek yüzünü O'nun ayakları altına koy ki yâ Cebrâil, senin yüzün O'nun ayağının tozu ile ziynetlensin, yâ Cebrâil, git".

Fahr-ı Risâlet bu, Hazret-i Muhammed Mustafâ. Kitapda okuyorsun sen, Mekke'den Medîne'ye hicret etdi, Fâtıme'nin babasıydı, Ali'nin kayınpederiydi, Hatîce'nin kocasıydı, Ayşe'nin kocasıydı, karılarına ev yaptı, bu Peygamber'i bilmek değil. Ebû Cehl daha iyi biliyor. Sen Peygamber'i Allah'ın görüşüyle gör. Görmüyor musun şânını, her hafta tazîm ediyoruz ve her ân Kurân-ı Kerîm tazîm ediyor, semâda bulunan melâike-i mukarrabîn, diğer melâike, her ânda Peygamber sallallahu aleyhi veselleme salât etmekte. Kiminle beraber biliyor musun? Allah'la beraber. İşte "إِنَّ اللَّهَ وَمَلَائِكَتَهُ يُصَلُّونَ عَلَى النَّبِيِّ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا صَلُّوا عَلَيْهِ وَسَلِّمُوا تَسْلِيمًا"³³⁰ bunu haber veriyor. Uyan! Kulağını aç! Nasıl bir Peygamber'e tâbisin! Yarın kıyâmet gününde, bu peygamberin kıymetini bilmeyenler, O'nu anlayacaklar ama iş işden geçmiştir. Cehennem Hazret-i Muhammed'in elinde, cennet de Hazret-i Muhammed'in elindedir yani rızâsındadır. Kıymetini bilmeyenler, kendileriyle kıyâs-ı bâtıl yapanlar, aldanacaklar ve o gün aldandıklarına çok üzülecekler ama iş işden geçecek. Çünkü cümle enbiyâ, bütün peygamberler, ulu'l-azm peygamberler, Îsâ'sı Mûsâ'sı, Nûh'u, İbrâhim'i, Hazret-i Âdem'i, Hûd'u, aleyhimüsselâm, O'nun sancağı altına cem olacaktır. Allah'a kasem ederim ki, cümle enbiyâ, kendilerine ulu'l-azm mevkii verildiği hâlde, Resûlullah'ın şânını Allah'dan işitince, "Yâ Rabbi keşke bizi ulu'l-azm peygamber yapacağına, Muhammed'e ümmet yapsaydın" demişlerdir. Sallallahu aleyhi vesellem. Cümlesi Hazret-i Peygamber'in ümmetinden oldu. Kimisi, salâtda ismi geçti, kimi Kurân'da ismi geçti. Kurân-ı Kerîm'de diğer enbiyânın isimlerinin geçmesinin sebebi budur. "Bu kadar medh ü senâ ediyorsun yâ Rabbi, O'nun ümmeti bizi unutmasın" dediler, Allah isimlerini Kurân'da zikreyledi onların, o enbiyânın.

Cebrâil geldi, uzatmayalım, mi'râc uzun bir bahisdir, geldi Fahr-ı Risâlet'in mübârek ayakları altına yüzünü dayadı Cebrâil aleyhisselam. Melekler nûrdan halkolunmuşdur. İnsanlar

³³⁰ Sure-i Ahzab 56

toprakdan. Şeytanlar ateşden. Ve vücûda girdiği vakitte, cism-i latîfdir melâike. Hazret-i Cebrâil kâfûrdandır. Kâfûrdan, kâfir değil hâ! Kâfûr diye bir şey var. "Niye kâfûrdan halkolunduğumu düşünürdüm" diyor Hazret-i Cebrâil aleyhisselâm. Çünkü kâfûr soğuktur biraz, serinlik verir yani. Mekke sıcaktır. Resûlullah ezâ cefâ harâretiyle yanıyor. "Geldim" diyor, "yüzümü ayaklarına dayadım. O vakit anladım niçin kâfûrdan halk olunduğumu. Muhammed aleyhisselâmı mi'râca uyandıracağım". O vakit anladım diyor Cebrâil aleyhisselâm, Peygamberimiz'e böyle naklediyor.

Efendimiz uyandı, Cebrâil'i gördü, dedi, "Yâ Resûlallah, bu akşam size müjdeler olsun. Hakk Teâlâ sizi davet buyuruyor". Sarây-ı lâ-mekânîye, mekânsız saraya. Mekânların mekânı Allah. "Ve beni aldı, Kabetullah'a götürdü. Ve benim kalbimi şerh etdiler, açdılar" diyor Peygamberimiz. Mâ-i Zemzem ile yıkayıp içersine ilm-i ledünnü doldurdular, emr-i ilâhî ile. Sonra cennetden bir binek getirilmişdi, ismi buraktır.

Şimdi gene bir müjde var burada ya, inşâallah o buraklar kabrimize gönderilecek, kabrimizin kenarına yani. Yarın mahşer gününde, bu dünyâ başka bir âlem olacak, o vakit müminler, "Lâ ilâhe illallah Muhammedü'r-Resûlullah" diyenler, Peygamber'e bende olanlar için, o buraklar onların kabirlerine gelecektir. Şimdi müjde vereceğim.

Burak getirildi. Bu burak, Resûlullah sallallahu aleyhi vesellemin ismini iştmiş, Peygamber'e âşık olmuşdu, cennetde yemez içmez olmuşdu bu burak. Binlerce sene evvel. Sonra Cebrâil aleyhisselâma Allah emretti ki, "Habîbim Muhammed'in ismine âşık oldu, cismini görmek ister, o burakı al götür Peygamber'e cennetden". O burakı getirdi Peygamberimiz'e. O burak, katırdan küçük, merkebden daha büyük, başı insan başıymış. Üzerinde, nasıl tarif edeyim, dünyânın ziynetlerinden söyleyelim haydi anlamak için, Allah'ın ziynetleri ama, zümrüdlerle, yâkutlarla işlenmiş diyor Peygamberimiz, onu getirdiler bana. Burak serkeşlendi, "Vallâhi üstüme kimseyi bindirmem" dedi. Cebrâil dedi ki, "Niçin serkeşleniyorsun? İşte âşık olduğun Muhammed aleyhisselâm bu" dedi. Âşık oldun, senelerce onun aşkıyla yemedin içmedin, gözünden yaş dökdün, en nihâyetinde Allah emretti, maşûkuna seni kavuşdurdu" deyince, burak eridi ve yatdı. Dedi ki, "Yâ Resûlallah, senin aşkınla cenneti terkeyledim. Zât-ı Risâletpenâhîlerinizden benim dileğim şudur ki, yarın kıyâmet gününde bana süvâr olarak cennete gidiniz" deyince Cenâb-ı Peygamber bir irkildi ve dedi ki, "Yâ Cebrâil, ben kabrimden kalktığımda vakitte, burağa binip gideceğim cennetime, ya ümmetlerimin hâli ne olacak? Onlar yayan mı yürüyecekler? Vallâhi ümmetim yayan yürürse ben de yayan yürürüm. Mâdem ki bana burak gönderildi".

Onun üzerine Cenâb-ı Hakk şu âyeti inzâl buyurdu, ³³¹ "يَوْمَ نَحْشُرُ الْمُتَّقِينَ إِلَى الرَّحْمَنِ وَفْدًا". "Biz müttakîlere, Allah'dan korkanlara, Allah'ı sevenlere, Allah âşıklarına, Muhammed bendelerine ne yapacağız, buraklar göndereceğiz, binekler göndereceğiz". Allah bunu vaad etdi, Sûre-i Meryem'de. ³³² "يَوْمَ نَحْشُرُ الْمُتَّقِينَ إِلَى الرَّحْمَنِ وَفْدًا". Tüm Muhammedîler, yani "Lâ ilâhe illallah Muhammedü'r-Resûlullah" dediler, Peygamber'e gönül verdiler, O'nun âlini, evlâdını, ehl-i beytini, ashâbını, ensârını, evliyâsını, ulemâsını sevdiler, onlar mahrûm olmayacak. Onlara tâ kabrin kenarına kadar o cennet burakları gönderilecek. Herkesin ismi burağın alnında

³³¹ Sure-i 19/85

³³² Sure-i 19/85

yazılıdır, bineceği burağın. Sen de ben de inşâallah îmânlı göçersek eğer, îmânlı göçersek bu buraklara binecek ve cennet bizim makâmımız ve makarrımız olacaktır, mekânımız ve makarrımız. Îmânının meyvasını, semeresini o vakit göreceksin. İbâdetin lezzetini o vakit duyacaksın. "Keşke ömrümü hebâya vermeseydim, hep Rabbime abdiyyette geçirseydim, Rabbime abdiyyet iki cihâna sultânlığa bedelmış" diyeceksin ama iş işden geçmiş olacak. Mahşer gününde, ibâdet edenler de mahzûn, etmeyenler de. Edenler, "Keşke fazla yapsaydık" diyecekler. Etmeyenler, "Keşke bizler de bunlar kadar Cenâb-ı Hakk'a ibâdet etseydik, tâatda bulunsaydık" diyecekler. Yani hayıflanacaklar. Onun için gayret kemerini beline bağla. Abdiyyetini unutma, kulluğunu. Allah'a kul olan, iki cihâna sultân olur. Rabbine secde et. Kaybetmeyeceksin. Kaybetmeyeceksin, zarar etmeyeceksin. Rabbine secde et.

Ve buraka süvâr oldu Peygamberimiz ve bir ânda...Çünkü burak şu. Burak, Arapça'da berk demek, yıldırım demektir. Gözünün gördüğü yere ayağını basardı burak. Öyle bir binek. Gözünün gördüğü yere ayağını basıyor. Öyle süratli. Bir anda Kudüs-i Şerîf'e vardı ve Mescid-i Aksâ'ya.

Bugün müslümanların yüzü kara bu husûsda. Gönülleri de. Çünkü dünyâda üç mescid var, kudsî yer var. Birisi Mekke, biri Medîne, birisi Kudüs'dür. Müslümanlar müslümanlıklarının kadr u kıymetini bilmediği için, nifâka düşdükleri için, birbirlerinin aleyhine geçtikleri için, birbirlerinin canlarına mallarına kasd ettikleri için, "Lâ ilâhe illallah" diyor dili yâhu, kardeşin senin be!, bu mülk-i azîzin, bu kudsî şehirlerden üçde birini Allah müslümanların elinden aldı, başkalarına verdi, gayr-i müslimlere verdi. Vaktiyle Kudüs'ü zabt eden çok büyük muhârebeler oldu. Okursanız görürsünüz ehl-i salîb muhârebelerini, Salahaddîn Eyyûbîleri, Alparslanları, Kılıçarslanları. En sonunda, bizim âbâ u ecdâdımızdan Osmanlı pâdişahlarından Sultân Selim Han orasını aldı ve islâma katdı. Beş yüz seneye yakın bir zaman elimizde kaldıktan sonra, kâfirlerin iğvâsına kânan oradaki bulunan gâfil müslümanlar bizim aleyhimize geçdiler, Türklerin aleyhine, ve imparatorluk parçalanınca, o mülk bizim elimizden çıktı, o kudsî yer.

Neyse, Allah'dan ümid kesilmez. Gene Allah'ına güven ve Allah'ına dayan ve Allah'ına sığın. Gene gâlibsın. Mağlûb olmayacaksın. Allah müminlerle, müttakîlerle, muhsinlerle beraberdir. Yalnız bu beraberliği unutma sen. Gaflette bulunma. Sana senden yakındır Allah. Eğer Allah'a lâyük kul olursan, her şey senin önüne serilecektir. Allah'ın sevmediği sıfatları, onları, terketmen lâzım gelecek yalnız. Biz gaflete daldık, Allah'ın sevmediği sıfatları aldık. "Ben yiyeyim sen yeme, ben iyiyim sen fenâ" rûknüne geçtik. Bilmediğimiz ideolojilerin tesirinde kaldık. Gönüllerimiz boşaldı, Allah sarayı olan gönüllerimizden Hakk'ı çıkardık, O'nun yerine Allah'ın sevmediklerini koyduk. Neyse, geçiyoruz. Tövbe istiğfâr edersek, Allah tövbeleri kabûl eder. İstiğfâr edelim, tövbe edelim Allah'a. Dâimâ yaptığımız fenâlıklara tövbe edelim.

"Efendi, rızkım dar" dersin, tövbe et, Allah rızkını genişletir. "Müşkülâtım var" dersin gene tövbe eyle Cenâb-ı Allah'a, müşkülâtın ferâha döner. "Günahlarım çok" dersin tövbe istiğfâr et, Allah günahlarını affeder. Affetmekle bırakmaz, günahın kadar da günahlarını sevaba kalbeder. İlle muhlis ol Allah'a, ihlâs ile tövbe et. Tövbe ayı bu ay.

Ve Kudüs'e Peygamberimiz geldi. Hazret-i Dâvûd kâmet etdi, Peygamberimiz mihrâba geçdi, ervâh-ı enbiyâya imâm oldu. Oradan mâşâallah semâya urûc etdirildi. Sidretü'l-Müntehâ'da

Hazret-i Cebrâil kaldı, "Yâ Resûlallah ben ileri gidemem" dedi, "benim makâmım burasıdır, ben bir adım atarsam ileri, yanarım" dedi. "O size mahsûsdur, o iş" dedi. Ve cân ile cânân buluşdular. "فَكَانَ قَابَ قَوْسَيْنِ" fe kâne kâbe kavseyn" sırrı zuhûra geldi. Allah kendisini istediği gibi peygamberine gösterdi ve konuştu peygamberiyle.

Hemen Resûlullah'ın istediği ne biliyor musun? Çünkü o Hasan'ını, Hüsey'nini de istemez, Fâtıme'sini da fedâ etmeye çalışır, "ille ümmetim, ille ümmetim" dedi Allah'a. Allah dedi ki, Celle Celâluhû Hazretleri, "Bir avuç toprağa minnet ediyorsun Habîbim Muhammed, sana bahşeyledim, verdim sana onları" dedi. "Cennetimi, cemâlimi onlara hazırladım. Üzülme" dedi. Ve beş vakit namazı bize farzeyledi. Uzun biraz, kısalttdık işte, bitiriyoruz. Ve Peygamberimiz sallallahu aleyhi vesellem, cenneti seyretti, cennetin derecâtını, hepsini. Sonra nâra indirildi Peygamberimiz, cehennemin derekâtı gösterildi kendisine. Mâlik dedi ki, "Yâ Habîballah, söyle ümmetine buraya gelmesinler, bizde merhamet yokdur" dedi. "Allah bizden merhameti aldı, buraya gelmesinler, bu cehenneme" dedi. Cehennemin derekâtını gösterdi Allah habîbi Muhammedinde. Kurân'da ne okuduysa Peygamberimiz, Kurân'da ne okuduysa, onların hepsini gözüyle gördü Peygamberimiz. Ulûm-ı evvelîn ve âhirîn, kıyâmet nasıl kopacak, mahşer nasıl olacak, cehennem ehli kimlerdir, hepsini Allah halketdi habîbine gösterdi ve peygamberini îade eyledi.

Cenâb-ı Peygamber sallallahu aleyhi vesellem, mi'râcdan sonra kürre-i arda inmek istemedi. Dedi, "Yâ Rabbi, bu makâmda kalayım, bu âlemden ayrılmayayım". "Yok Habîbim, senin daha teblîgât-ı şer'iyyen vardır, nübüvvetin ve risâletin var, senin her ânın bundan sonra mi'râc olacaktır, sen ümmetini bana davet eyle. Vazîfen budur, senin, vazîfeni bitir".

Ve Peygamberimiz sallallahu aleyhi vesellem, gecenin bir cüz'ünde bu makâmâtı gördükden sonra, yüz binlerce senede görülmeyecek makâmâtı bir ânda gördü ve yatağına indirildiği vakitte, yatağı soğumamışdı henüz. Ve bu iltifâta karşı gâyetle mesrûr oldu, Ümmühânî'ye "Bunu haber vereceğim" dedi. Ümmühânî, "Amân yâ Resûlallah, haber verme, bunu kimse kabûl edemez, biz inanırız ama, başkaları kabûl edemez bunu, dînden çıkarlar" dedi. "Bu olacak iş değil" dedi, o gün için.

Bugün de olur mu, olmaz mı? Bak, görmüyor musun, Allah'ı münkir olanlar aya çıkıyorlar. Yâhud hristiyanlar. Onlar Allah'ı inkâr etmiyorlar ama Cenâb-ı Hakk'ı üçdür, birdir diyorlar, onlar aya çıkıyorlar, Allah'ı inkâr eden komünistler aya çıkıyorlar. Bunu kullar böyle yaparsa, bu kâinâtı "kûn" emriyle halkeden Allah neye kâdir değil yani? Bırak o kafayı sen.

Geldiği vakitte yatak soğumamışdı. Ve Peygamberimizi bunu haber verdi. Ebû Cehil kâfir, laîn, dedi, "Bugün ben Ebûbekir'i kandırırım" dedi. "Bugün Muhammed'den bu yüz çevirir, döner" dedi. Geldi, Hazret-i Ebâbekir'in kapısını çaldı, "Ey İbn Kahâfe", yani "Ey Kahâfeoğlu", Arapların âdeti öyle, babanın ismiyle söylerler çocuklarını, öyle hitâb ederler, "Haberin var mı? Sâhibin olan Muhammed gecenin bir cüz'ünde Kudüs'e gitmiş, ve Kudüs'den semâya urûc eylemiş, cenneti seyreylemiş, cehennemin derekâtını görmüş, hûrileri, gılmanları, vildanları, köşkleri, sarayları görmüş, Allah ile konuşmuş, gelmiş de yatağı soğumamış. Buna inanır mısın?" dedi. Cenâb-ı Ebâbekir Sıddîk ona şu cevabı verdi, "Bunu sen mi söyledin, Hazret-i Muhammed mi?" dedi. "Ben söyler miyim böyle şey" dedi, "ben deli miyim" dedi, "olacak iş mi" dedi, "Muhammed söylüyor". "Sen söylersen sen yalancısın, sana olmaz bu iş"

dedi, "Ama Muhammed sallallahu aleyhi vesellem söylediye hakdır ve gerçektir" dedi, "teslîm olduk biz O'na" dedi. Allah kendisine "Sıddîk" esmâsını verdi. Sıddîk. Onun için Ebâbekir Sıddîk deniyor. Ebâbekir Sıddîk Hazretleri, mi'râcî ilk tasdîk edendir.

Halbuki Cenâb-ı Peygamber'e sordular dediler ki, "Filancanın kervanı nerede? Fişmankeşin kervanı nerede?". Efendimiz haber verdi, "Filanca kervan filanca yerde" diye, Kudüs yolunda. Haber de verdi böyle. Böyle olduğu hâlde, müminlerin îmânının nûru arttı, kâfirlerin de küfrü, inâdı çoğaldı. Gene müminler Livâ-i Hamd altına cem oldular, kâfirler cehenneme arzolundular.

Şimdi yarın akşam yapacağın vazîfelerin var. Bak, yarın akşam, yarınki gece, namazın farziyyet gecesidir, beş vakit namazın farziyyeti. Allah'ın bize ikrâmı. Uzun. Elli vakit farz olmuş, beşe indirilmiştir. Zaman olmadığı için hepsini hutbede anlatamıyorum yani. Beş vakit namaz kılan, elli vakit sevabını alır. Allah bire on verir çünkü. Namazını terketme. Yarın gece câmiye git, ibâdet et. Evinde biraz tesbîh et. Tefekkür eyle, nereden geldim, niçin geldim, nereye gidiyorum, niçin gidiyorum. Bu yaşa geldin, geçirdiğin hayatı bir gözden geçir. Geçmiş olan hayâtını gözünün önünden geçir, ser ve geçir bak. Ne vakitler geçti, neler oldu, neler geldi, neler gelecek, neler olacak daha. Bunları düşün, tefekkür eyle. Allah'ın kudretini tefekkür et ve tesbîh eyle.

Komşularınıza gidiniz. Ananızın, babanızın elini öpünüz, onlara hediye götürünüz, onların gönüllerini alınız. Ölmüşlerinize Kurân okuyunuz. Ve Cenâb-ı Hakk'a, "Yâ Rabbi bu gece habîbini mi'râc ettirdin, yüceltdin, 'fe kâne kâbe kavseyn' sırrına mazhar kıldın, beni de bu akşam yükselt yâ Rabbi, rızâna muvâfık kıl" de, duâ et Cenâb-ı Hakk'a. Gafletle vaktini geçirme.

Yâ Rabbi, mi'râcın hürmetine, mi'râcda habîbin Muhammed'ine lutf ile hitâb ettiğin ve bizleri bahşeylediğin sözüyle habîbini memnûn ettiğin söz hürmetine yâ Rabbi, cümlemizi nârından âzâd, dâhil-i cennet eyle, vatanımıza sulh u sükûn ver, ehl-i islâmı şâd eyle yâ Rabbi.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

Allah'a ve Resûlüne İtâat 5 Haziran 1981 (2 Şaban 1401)

Kâlallahu Azze ve Cell.
Esteîzübillah.
وَأَطِيعُوا اللَّهَ وَالرَّسُولَ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ³³³
Sadakallahü'l-'Azîm.

Allah'ın vahdâniyyetine ve birliğine inanan ve Rabbü'l-âlemîn'i lisân ile ikrâr, kalbiyle tasdîk eden, kıyâmet gününe inanan, bu kısa hayâtın hesâbını Allah'a vermeyi kabûl eyleyen, Hakk'ın cennetine râgıb, cemâline âşık, rızâsına tâlib olanlar!

Allahu Teâlâ bizlere, zât-ı ulûhiyyetine itâati emreylemekde. Âdem'in şerefiyyeti, insanlığın şerefiyyeti, Allahu Teâlâ Hazretlerine itâat etmekledir. Allah'a âsî olan İblis'dir, Şeytan'dır. Kim ki Allah'a âsî olur, o kimse Şeytan'a tâbi olur. Kim ki Allah'a itâat eder, o kimse Resûlullah'a tâbi olur. Hattâ Cenâb-ı Hakk Şeytan'a tâbi olanları, Şeytan'a taabbüd etmekle, Kurân-ı Kerîminde haber vermekde. Yani Şeytan'a ibâdet etmekle. Şeytan'a tâbi olanların, Şeytan'a ibâdet etdiklerini Allah Kurân'da ilân etmekdedir. Onun için, أَلَمْ أَعْهَدْ إِلَيْكُمْ يَا بَنِي آدَمَ أَنْ لَا تَعْبُدُوا الشَّيْطَانَ إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُبِينٌ³³⁴, sizinle biz ahd etmedik mi ey âdemoğulları, ona tâbi olmayacaksınız, ona taabbüd etmeyecekdiniz, sizin için o apâşikâr bir düşman idi". Fakat bu hitâb, bize hitâb edildiği vakitte, iş işden geçmiş olacak.

Cenâb-ı Allah Celle ve Tekaddes Hazretleri, Âdem'i yani Âdem aleyhisselâmı, ceddimizi, babamızı, toprakdan halk etmiştir. Ve etmeden evvel de meleklerine, "Kürre-i arda bir halîfe halk edeceğim" buyurmuş. Melekler, "Yâ Rabbi, biz seni tesbîh ve takdîs ederiz, sana ibâdet kılarız, korkarız ki o yarattığın mahlûk, Âdem, sana âsî ola" demişler idi. Ve Cenâb-ı Hakk Celle ve Tekaddes Hazretleri kudret eliyle Âdem'in hamurunu yoğurdu. Kırk sene cennetin kapısında Âdem aleyhisselâmın hamuru rûhsuz olarak yatdı. Üzerine otuz dokuz sene keder,

³³³ Sure-i Âl-İmrân 132

³³⁴ Sure-i Yâsîn 20

hüzün, mahzûniyyet yağmuru yağdı. Bir sene sürûr yağmuru yağdı. Bunun manâsı, bu âleme gelen âdemoğulları, kırk sene yaşasalar, otuz dokuz senesi hayatları keder ve elemelerle geçeceğine işâret vardır. Ancak bir senesi sürûr olabilirdi.

Hattâ Esedullahi'l-Gâlib Ali ibn Ebî Tâlib Hazretleri şöyle bir hesap gösteriyor bize. Bir insan yetmiş sene yaşasa, otuz beş senesi onun uykuyla geçmiş demektir. On yedi senesi, gençlik ve çocukluk çağıdır. On yedi senesi, askerliği, hastalığı, ölümler, gördüğü meşakkatler, tahsîl meşakkati. Velhâsıl yetmiş sene yaşayan bir adam, dünya yüzünde bir sene dahi şöyle bir "oooh" diyemez. Yani bu mülkûn, bu fânî mülkûn, bekâsı olmadığı gibi, insanlara vefâsı da yoktur. Ancak vefâ ve saâdet ve selâmet, Allah'a itâatladır. Her kim ki Allah'a itâat eder, Allah da ona itâat eder. Yani istediğini Allah'dan alabilir.

Her kim ki Allah'ı zikreyle, Allah onu zikreder. Bir adam, kıyâmen Allah'ı zikreylese, Hakk Sübhânehû ve Teâlâ Hazretleri, yarın yevm-i kıyâmetde kabirler eşilip insanlar kabirlerinden kalktığı vakitte, ki ilkbaharı görmedin mi, işte sana kıyâmet gününe, ölümlerin dirilmesine bir misâl, o vakit Cenâb-ı Hakk o kulu zikreder. Yani affıyla muamele eder, ona cennetden buraklar gönderir ve kulluğunun mükâfâtını görür. Çünkü ömür sermâyesini isyânda, fıkda, fücûrda, kötülükde yememiş, hakkıyla kulluk etmiştir o. Evvelâ îmâna sâhib olmuş. Sonra kalbine Allah aşkını, Allah muhabbetini, Resûlullah muhabbetini koymuştur. Sonra Cenâb-ı Hakk'a ibâdet ve tâatda zevk ve lezzet bulmuştur. Mükâfâtı böylece karşılanır.

Bir adam Cenâb-ı hakk'ı oturarak zikreylese, kıyâmet gününde, cümle enbiyâ aleyhimüsselâm, o günün şiddet ve dehşetiyle dizlerinin bağları sökülecek ve diz çökeceklerdir. Cümle enbiyâ. Herkes kendi derdine düşecek, "Nefsî, nefsî, nefsî" diyecek. Hattâ hadîs-i şerîfde şöyle gelmiş. Sallallahu aleyhi vesellem Mi'râc'a gitdiği vakitte, Cenâb-ı Hakk ne olmuş ve ne olacaksa Peygamber'e göstermiştir, sallallahu aleyhi veselleme. Diğer peygamberler görmediği için bu hâdisâtı, onlar, kıyâmetin şiddet ve dehşetinden korkacaklar, kendi canlarının derdine düşecektir. Peygamberimiz'e şefâat-i kübrâ verildiği için, olacak hâdisâtın kâffesini Allah peygamberine göstermiştir Mi'râc'da. Mi'râc'ın bir sırrı da budur. "Min kıbeli'r-Rahmân" beşere hitâb edilecek, diyecekler ki, "Ey insanoğulları, gidiniz babanız olan Âdem aleyhisselâma, mürâcaat ediniz".

Ne istiyorlar biliyor musunuz efendiler? Mahkeme-i Kübrâ'nın kurulmasını, hesâbı ve kitâbın okunmasını arzu ediyorlar. Çünkü mahşer gününde beyinler kafatası içinde kaynayacak. Peygamberimiz'in söylediği gibi, elli bin sene mahşerde kıyâm üzere durulacaktır. Ancak herkes güneşin şiddeti ve dehşeti altında kendi kusuru kadar terlere gömülecek, ancak arşın gölgesinde gölgelenecek olan, Allah ve Muhammed diyendir. Âdil hükümdarlar, âdil kâdılar, hâkimler yani yargıçlar, âdil olanlar, sonra Allah rızâsı için müezzinlik yapanlar, ulemâ-i âmilîn, Allah Resûlü'nü sevenler. Çünkü kim kimi severse, onunla beraber olacak mahşer gününde. Kim kimi severse. İyileri seversen iyilerle beraber olacaksın. Kötüleri seversen kötülerle beraber olacaksın.

Beşer gider Âdem aleyhisselâma, Mahkeme-i Kübrâ'nın kurulmasını söyler. Hattâ gene Cenâb-ı Peygamber sallallahu aleyhi vesellem şöyle buyurmuş, Receb ve Şaban-ı Şerîfin fazîleti hakkında, "o günde herkes açdır ve susuzdur, Şaban ve Receb ve Ramazan-ı Şerîf'de oruç tutanlar o günde müstesnâdır, Allah'ın sofrasındadır onlar". Hattâ Cenâb-ı

Hakk, "Dünyâdayken benim rızâm için yemediniz, içmediniz, buyurun soframa" diyecek, davet edecektir. Onun için bugünleri fevt etme, ömrünü bedâvaya sarfetme. Receb Allah'ın ayı, Şaban Resûlullah'ın ayıdır, Ramazan da bizim ayımızdır. Her kim ki Receb ayında tövbe eder, ibâdet tohumunu eker, Şaban'da gözyaşıyla sular, Ramazan'da onun semeresine, meyvasına sâhib olur.

Onun için gününüzü, vaktinizi boş geçirmeyiniz. Hiç kimse bulunduğu mevkiye güvenmesin. Akşam zelîl olan sabah azîz, akşam azîz olan sabah zelîl olur. Dayandığın duvarlar yıkılır. "Gencim, gençliğim var" deme! Görüyorsun ya, sakatât dükkanlarında ekseriya genç başları görülür, genç hayvan başı görülür. Meyvalar da olmadan düşer. Onun için hemen ibâdet ve tâata sarılmak lâzım. Ve Allah'a itâat edersen, bu işi kurtaracaksın ve Resûlullah'ın kurbiyyetinde olacaksın. Ve Cenâb-ı Peygamber'in mübârek ellerinden Âb-ı Kevser'den içeceksin.

Mahşerdeki bulunan halk, Hazret-i Âdem'e giderler. "Babamızsın, safiyyisin, alleme'l-esmâya mâliksin, bize şefâat et, Mahkeme-i Kübrâ kurulsun". Hazret-i Âdem aleyhisselâm der ki, "Evlâdlarım, evlâdımsınız ama bugün benim ne olacağım malûm değil. Ben Allah'ın men ettiği meyvadan yedim, benden zelle sâdır oldu. Rabbime yüzüm yok" der, "Siz Nûh Peygamber'e gidin" der.

Mahşer ehli Nûh Peygamber'e mürâcaat ederler. Nûh aleyhisselâm der ki, "Ben kâfir oğlumu kurtarmaya kalkdım, Hakk'a karşı yüzüm yokdur". Malûm ya, dünyâ yüzünde bir tâne kâfir kalmasın diye bedduâ ettiği hâlde Hazret-i Nûh aleyhisselâm. Ki çok mühim, o peygamber-i zîşânı döverlerdi kavmi ve ciğerleri yara olmuşdu. Bin sene peygamberliği var, dokuz yüz elli sene yalnız teblîgât-ı şer'iyye yaptı, elli yaşından itibaren. İmân etmedi kavmi, hiçbirisi. Pek cüz'î kimseler imân etdi Hazret-i Nûh aleyhisselâma. Hattâ kendi evlâdı bile. Ve babalık şefkatiyle gemiye çocuğunu çağırdı, kâfir olan evlâdını. Hattâ sebebi de şu oldu bedduâsının. Bir yaşlı adam, genç bir çocuğu getirdi huzûr-ı Nûh'a. Dedi ki, "Evlâdım, benim rızâmı almak istiyor musun?". "İsterim dede" dedi. "Şu adamın kafasına sopayla vur" dedi. O delikanlı olanca kuvvetiyle Hazret-i Nûh'un kafasına şiddetli bir asâ ile vurup peygamberin kafasını yardı. Ve peygamber Hazret-i Nûh aleyhisselâm, bu asâyı yediği vakitte, mübârek kanı damladı göğsüne, sakallarından aşağı, dedi, "Yâ Rabbi, bu kavme beni irsâl eyledin, gönderdin peygamber olarak, bunlar bana imân edecekler mi? Senin vahdâniyyetini kabûl edecekler mi?". Cenâb-ı Hakk buyurdu ki, ilm-i ledünnden, "Yâ Nûh, onlar imân etmezler". Onun üzerine gene buyurdu şefkatle, peygamber çünkü, "Bellerinden gelecek tohumlarından da sana imân edecek yok mu Yâ Rabbi?". Hakk Sübhânehû ve Teâlâ gene ilm-i ledünnden haber verdi, "İmân etmezler Yâ Nûh". Onun üzerine Cenâb-ı Nûh aleyhisselâm, "Dünyâ yüzünde bir tâne kâfir bırakma Yâ Rabbi" diye bedduâ etdi. Duâ kabûl oldu. Allah dedi ki duâdan sonra, "Artık teblîgât-ı şer'iyye yapma, onları hakka çağırma. Gemi yap". İşte Nûh aleyhisselâm gemiyi inşâ eyledi. Gene kâfirler gelip Hazret-i Nûh'a, taş atarlar ve söz atarlardı. Derlerdi ki, "Peygamberliği bıraktın, marangozluğa mı başladın?" derlerdi. Gemi tamâm oldu. Allah vahy eyledi mahlûkât-ı ilâhiyyeye, her mahlûkdan birer çift gemiye geldiler. Nasıl Allah arıya ilhâm ediyor, bal yapıyor. Bütün mahlûkât-ı ilâhiyye, zerreden kubbeye kadar hepsi yed-i kudrettedir. Allah ilhâm etdi hayvanlara, hayvanlar birer çift olarak gemiye geldiler. Ve yağmur başladı semâdan. Korkunç! Sanki bütün semâvâta bütün denizler çekilmişdi, ummanlar, oradan dökülüyordu sular. Kavmi başladılar Nûh aleyhisselâmın

gemisinin etrâfında dolaşmaya, fakat gemiye binemiyorlardı. Oğlunu gördü kâfirler içerisinde. Üç oğlu kendine îmân etmiş, bir tânesi etmemişti. Ona dedi, "Oğlum, gel gemiye bin, kurtar kendini" dedi. O dedi ki, "Baba ben gemiye binmeyeceğim, büyük dağlar var, onlara çıkar kendimi kurtarırım" dedi. Bilmiyordu ki dağlardan su patlayacak. Gökden su indiği gibi, dağlardan su patladı yukarıdan aşağı. Evvelâ anneler babalar...Dikkat buyurun, çok incelik var konuşacağım sözde. Evvelâ anneler babalar, çocuklarını aldılar ellerine, boğulmasın diye yukarı doğru kaldırdılar. Fakat su boyu aşınca, bu sefer çocuklarını ayak altına basıp üstüne çıkıldılar ki sudan kurtulalım diye. Herkes evlâdlarını boğdu yani. Sonra Allah buyurdu ki, ³³⁵ "لَيْسَ مِنْ أَهْلِكَ إِنَّهُ عَمَلٌ غَيْرُ صَالِحٍ". Çocuğun, evlâdın senin evlâdın değil, senin sulbünden gelen evlâdın değil, senin yolundan gelen evlâdındır. Ve hepsi helâk oldular.

Onun için Hazret-i Nûh diyor ki şimdi ehl-i mahşere, "Benim yüzüm yok Cenâb-ı Hakk'a, Mahkeme-i Kübrâ'nın kurulması için ricâ edeyim, niyâz edeyim". Neden? "Bütün kâfirlerin helâki için duâ etdim, kendi kâfir evlâdımı babalık şefkatiyle kurtarmaya kalktım. Bu bir zelleydi Hakk'a karşı. Onun için bırakın beni, siz gidin Hazret-i İbrâhim aleyhisselâma".

Ehl-i mahşer İbrâhim aleyhisselâma varırlar, İbrâhim Peygamber der ki, "Bugün yanıma sokulmayın, gelmeyiniz". Derler ki, "Sen bizim babamızsın Yâ İbrâhim, Allah'ın sevgilisisin, halîlisin". "Öyle ama benden de zelle sâdır oldu. Bu iş Hazret-i Mûsâ'nın hakkıdır, ona gidin" der. "Mûsâ kelîmdir ona varın".

Hazret-i Mûsâ aleyhisselâma giderler, Hazret-i Mûsâ aleyhisselâm titremektedir. Koskoca bir peygamber! Cümlesi ulu'l-azm peygamber bunların. Ki İbrâhim cümle insanların ikinci babasıdır. ³³⁶ "مَلَأَ آبَاكُمْ إِبْرَاهِيمَ", Kurân-ı Kerîm'de Allah'ın haber verdiği göre. Mûsâ Peygamber der ki, "Bana gelmeyin. Bu benim hakkım değil. Zîrâ ben ne yaptım, bir kimseyi kazârâ katlettim. Zelle sâdır oldu benden de. Siz gidiniz Hazret-i İsâ aleyhisselâma. O rûhullahdır". Ehl-i mahşer Hazret-i İsâ aleyhisselâma mürâcaat ederler.

Fakat bu konuştuğum şey, böyle câmide oturur gibi mürâcaat değil. Az evvel bahsettiğim gibi, gözler yerlerinden uğramış, kafataslarında beyinler kaynamıştır. Kimi göbeğine kadar, kimi boynuna kadar, kimi boğazına kadar terler içine gömülmüştür. Herkes muntazırdır, Allahu Teâlâ Hazretlerinin hesâbı görmesine, onu beklemektedir. Yalnız a'mâl-i sâliha erbâbı, söylediğim gibi âdil kumandanlar, âdil hükümdarlar, âdil hâkimler ve yargıçlar, şehîdler, sâlihler, enbiyâ, onlar, arşın gölgesindedirler. Bir de Allah rızâsı için müezzinlik yapanlar.

Şunu da söylemeden geçmeyelim. Hazret-i Ömer ibn Hattâb diyor ki, "Bana hilâfet teveccüh etmeseydi, ben halîfe olmasaydım, müezzin olurdum" diyor. O kadar sevabı büyük. Hatta bu cuma günü arş-ı a'lâ altında, yani Sidretü'l-Müntehâ'da Beytül-Mamûr'da ezân okunur. Melekler de Cuma namazı kılarlar. Cebrâil aleyhisselâm ezân okur, ezân okuyan müezzinlere sevabını bağışlar. Mikâil aleyhisselâm mihrâba geçer, namaz kıldırır, namaz kıldıran imâmlara Mikâil aleyhisselâm kıldırmış olduğu namazın sevabını bağışlar. Hazret-i Azrâil aleyhisselâm kâmet eder, kâmet eden müminlere Azrâil aleyhisselâm yapmış olduğu

³³⁵ Sure-i Hûd 46

³³⁶ Sure-i Hac 78

kâmetin sevabını bağışlar. Diğer melekler de Cuma namazı kılan Ümmet-i Muhammed'e sevabını bağışlarlar. Cuma namazını fazîleti ve sevabı. Sakın terk edeyim deme! Öyle bazı beyinsizler var fî zamâninâ, "Cuma namazı câiz değilmiş, bilmem ne" filan. Bunların hepsi Şeytan'ın verdiği dedikodudur. Sen Allah yolunda bulun, Allah de, mahrûm olmayacaksın.

Hazret-i İsâ'ya giderler, İsâ Peygamber der ki, "Aman! Bugün bana gelmeyin. Ben nefsimin derdine düşdüm. Çünkü benim kavmim beni Allah ittihâz etdiler, Allah'a beni şerik koştular. Hiç yüzüm yok" der. "Bu hak Hazret-i Muhammed Mustafâ'nındır. O nûru evveldir, ba'si sonradır. Cümle mahlûkâtın sebebidir.

Beşer Hazret-i Peygamber'e varır. Hazret-i Peygamber sallallahu aleyhi vesellem, "Evet, bu şefâat bana verilmiştir" der, gider Cenâb-ı Hakk'ın arşı önünde secde eder. Cenâb-ı Hakk emr ü fermân buyurur, "irfa' re'sek yâ Muhammed, başını secdeden kaldır, duân müstecâbdır, şefâatin kabûldür. Ne istiyorsun?". "Hesap Yâ Rabbi, hesâbı gör, ümmetimi bana bağışla. Fâtîme'mi, Hasan'ımı, Hüseyin'imi, Kâsım'ımı, İbrâhim'imi, Rukiyye'mi, Ümmü Gülsüm'ümü al, onları nâra koy, beni de nâra koy, ille ümmetime necât isterim" der. Ve şefâat-i kübrâ Resûlullah'a verilir. Ve Ümmet-i Muhammed, feyz ü berekât-ı Muhammed'le, şefâat-i Resûlullah ile, cennât-ı âliyât yolunu tutar.

Hesapları görülür. Ve kısa bir süre sürer. Kâfir için uzun bir hesaptır, mümin için kısa bir ândır. Bir hayvan sağacak kadardır hesap. Onu da söyleyeyim size. O şiddetli günün şiddeti kâfirler içindir. Müminler için değildir. "E nasıl olur bu?" dersin, gâyetle basit söyleyiveririm ben sana, misâlini vereyim de îmânın kemâle ere. Bir adam kiracıysa, hemen aybaşı gelir. Ev sâhibiyse, ay başı uzar. Ev sâhibi, "Ne kadar uzadı bu ay" diyor. Öteki, "Ne çabuk geldi" der. Kâfir için şiddetlidir, mümin için kolaylıktır. Acaba anlatabildim mi? Onun için bu zamanlar, mekânlar, îzâfîdir. Sana uzun gelen, bana kısa gelir. Meselâ hasta bir adamı bir odaya koyun, diğer odaya da bir sevgili yani yeni evlenmişler, sevgiliyle evlenmiş, onu da bir odaya koyun, her ikisini de sekiz saat odada bırakın, çıkarın. Hasta diyecek ki, "Seksen sene yatdım yâhu sabah olmadı" diyecek. Sevgililere soracaksın, "Yâhu ne vakit sabah oldu" diyecek. Onun için mahşer gününde de böyle olacaktır yani. Ehl-i îmân, ehl-i saâdet, Allah'a mutî olanlar, Allah'a itâat edenler, onlar boş kalmayacaklar, yaptıkları ibâdet ve tâat boşa gitmeyecektir. Mutlakâ mükâfâtlarını görecekler ve bulacaklardır. Çünkü Allah indinde, zerre kadar günah da, zerre kadar sevap da zâyî olmaz. ³³⁷ فَمَنْ يَعْمَلْ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ خَيْرًا يَرَهُ * وَمَنْ يَعْمَلْ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ شَرًّا يَرَهُ . Zerre kadar şer ve zerre kadar hayır, ind-i ilâhîde mahfûzdur. Hemen tövbe istiğfâr eyle ki, şerlerin siline, hayrâtın bâkî kala. Hayrât tohumunu ekmişsin, Hakk korkusuyla, Hakk aşkıyla ağla ki o tohum bitsin, sana meyva versin. Ama günah tohumu ekdinse hemen istiğfâr eyle, hemen Allah'a rücû eyle. Allah'a rücû eyle ve o tohumu öldür. Meyvasını görmeyesin. Geçiyoruz.

Allah'ı yan üstünde zikredenlere gelince. Yarınki günde bizleri âhiretin ilk istasyonu, ilk durağı, dünyanın son durağı olan kabre götürecekler. Hepimiz için mevûd. Çocuklar, kardeşler, ahab u yârân, hemşehrilerim, ey dîni bütün mümin, ey Allah'ı seven âşık! Hepimiz için mevûd. Kurtuluş yokdur. Bundan kurtuluş yok. Zâten bir adam ölümü unuttu mu, Allah'ı unuttu mu, o adam hiçbir hayra yaramaz. Bitmiştir onun işi. O ancak yer, içer,

³³⁷ Sure-i Zilzâl 7-8

nefs-i emmâresinin zevkini yerine getirerek dünyâda bir müddet böylece durur. Ondan sonra âkîbet, helâk olur gider. Allah muhâfaza buyursun. Ölür de kurtulur değil! Çünkü zamanımızda bir takım insanlar var, bu fikre zâhib olmuşlar, "Öldü kurtuldu". Nereye kurtuluyor! Ondan sonra iş başlıyor zâten. Bu kısa mülkûn hesâbı o vakit başlıyor, ölümle beraber başlıyor.

İlk soru komşu hakkından. Komşunun evinin önünü kirletme, komşuna riâyetkâr ol, komşunu Ramazan'da, Bayram'da tebrik et, komşuna güler yüzlü ol, çekişme sakın hâ! Rûhu kabz olunan bir meyyit, yıkanacak yere götürülünceye kadar, komşu hakkından sorulur. Hemen başlıyor iş, komşu hakkından. Sonra ana baba hakkından. Sonra Allah ve Resûlî hakkında. Akabeler başlar önüne çıkmaya. Onun için, "Öldü kurtuldu", kim kurtuldu? Âşıklar kurtuldu, âşıklar kurtuldu, Allah'ı sevenler kurtuldu, Muhammed'e gönül verenler kurtuldu. Onlar için cennet mevûddur. Daha ölüm ânında, müjdecî melekler gelir, "Korkma, mahzûn olma, bak sana âgûş-ı Muhammedî açıldı. Peygamber sana göğsünü açdı, ellerini açdı. Cennât-ı âliyâtın kapıları açıldı senin için, cennât-ı âliyâtın kapıları. Sekiz cennet keşfolundu". Günahkâr dahi olsa gene müjde verirler, derler ki, "Ebedî nârda kalmayacaksın, îmânlısın çünkü". Îmânını kurtarmaya çalış. Ey âşık-ı sâdik! Bir günde kırk rekat namaz var. Her rekatda bir Fâtiha okuyoruz. Her Fâtiha'da, "ihdine's-sırâta'l-müstakîm" var. Bunun manâsını biliyor musun? "Yâ Rabbi, sırât-ı müstakîm olan dîn-i islâmı sâbit-kadem et. Ayaklarımı kaydırma. Gadab etdiklerinden beni kılma Yâ Rabbi" deyip ağlayacaksın Allahu Teâlâ Hazretlerine. Ebû'd-Derdâ radiyallahu anh Hazretleri buyuruyor ki, "Bir adam îmânsız ölmekden korkmazsa, o adam îmânsız ölür" diyor. Yüreğin titreyecek îmân üzerine, Allah ve Resûlüne bağlılığından. "Aman beni bundan atarlarsa, îmân defterinden ismimi silerlerse". Bundan kalbin titreyecek. Tüylerin diken diken olacak.

Evet, Allah'ı kim yatarak zikrederse, yakın bir zamanda, dünyânın son menzili, âhiretin ilk menzili olan kabire götürürler onu...

Bu kabre gidiş iki türlüdür. Hepimizin başına geleceği için söyleyelim. Kerrât merrât ile söyleyelim. Ve insâf ile dinleyelim. Ve îmân edelim ki bu böyle olacaktır. Çünkü ölümün münkiri yoktur. Birisi der ki, "Mahşer ne malûm, giden gelen var mı?". Giden gelen vardır ama inkâr eder. Ama ölümü kimse inkâr edemez. Seni buraya sana sormadan getiren seni buradan sormadan götürür. Buna ölüm derler. Şimdi, bu iki nevidir. Ey âşık-ı sâdik! Hepimizin başına geldi ve gelecek. Hani babalarımız? Hani dedelerimiz? Hani büyük pâdişahlar? Hani krallar? Hani ordular? Ne oldular? Hani Kaf'dan Kaf'a hükmeden Süleyman Peygamber ne oldu? Zülkarneyn ne oldu? Şeddad ne oldu? Bırak onları gelelim. Hitler ne oldu? İngiliz kralları ne oldu? Osmanlı pâdişahları ne oldu? İran şahları ne oldu? Herkes ölüme mahkûmdur. ³³⁸ "وَلَوْ كُنْتُمْ فِي بُرُوجٍ مُّسَيَّدَةٍ", demir kalelere girsen saklansan, ölüm seni mutlakâ bulacaktır.

Ölüm iki türlü gelir. Allah'a itâat eden, Peygamber'e itâat eden...

³³⁸ Sure-i Nisâ 78

Çünkü Peygamber'e itâat, Allah'a itâatdır. Esteîzübillah. ³³⁹ مَنْ يُطِيعِ الرَّسُولَ فَقَدْ أَطَاعَ اللَّهَ "dır. Hazret-i Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâm, peygamberlerin seyyididir, Allah'ın mahbûbu, sevgilisidir. Sen de O'nun ümmetisin. Sana isyân etmek yakışmaz. Sana itâat yakışır. Hazret-i Muhammed'in boyasıyla boyanmalısın, sallallahu aleyhi vesellem. O ayağını nasıl atdıysa, ayağını öyle atmalısın. Yalnız ferîd sünnetlerine değil, ictimâî sünnetlerine de riâyet etmelisin. Bunu bilmek için ilim lâzımdır. Peygamber'i tedkîk edeceksin. Hazret-i Muhammed'de gönül veren kazanacaktır. Ama ben gönül verdim deyip yalancı davâ değil. Efâliyle, akvâliyle gösteren yani sözüyle söyleyip, işiyle gösteren kişi. Müstakîm olan, dürüst olan, elinden dilinden halkın sâlim olduğu kişi. Hazret-i Muhammed'in boyasıyla boyanan, O'nun nûruyla nûrlanan, O'nun gitdiği yoldan giden kimse. Kalbinde kîn yok, ucub yok, riyâ yok, hased yok, gadab yok, hubb-ı câh yok, hubb-ı mâl yok. Ancak Allah ve Resûlü var kalbinde, O'nun aşkı var, O'nun muhabbeti var kalbinde. Yoksa mücerred zâhir kısmıyla değil. Hem bâtın hem zâhir. Bir kimse zâhiren "Lâ ilâhe illallah" dese, kalbiyle inanmasa, o adam münâfıktır. Zâhiren "Lâ ilâhe illallah" dedi, kalbiyle inkâr etdi, münâfıktır o kimse. Bir adam "Lâ ilâhe illallah" dese, kalbiyle tasdîk etmese, kâfirdir. Müminim dese, inanmasa münâfıktır. Müminin hem zâhiri "Lâ ilâhe illallah" nûruyla nûrlanacak, hem bâtını. Bâtın kısmı, nûr-ı Muhammed'le nûrlanacak. O'nun sıfatları, afüvv, kerem, sabır, metânet, lutuf, ihsân, mürüvvet, cümle ahlâk-ı hasene, Allah'ın sevdiği güzel ahlâklar Hazret-i Muhammed'de cem olmuşdur. Onun için Cenâb-ı Allah Sûre-i Kalem'de, وَإِنَّكَ لَعَلَىٰ خُلُقٍ عَظِيمٍ, Habîbim Muhammed, sen huluk-ı azîmin de fevkindesin"³⁴⁰ diyor Cenâb-ı Hakk. Özene bezene, seve seve halk etmiş Hazret-i Muhammed'i. Biz de O'nun ümmetiyiz. Yakışır mı bize onun yolundan gitmemek, O'nun sünnetlerini, O'nun ahlâkını terketmek? Yakışmaz. Hemen bu sene cehâletimizin son senesi olmalıdır. Hemen tövbe istiğfâr edip Allah'a dönmeliyiz.

İyi dinle şimdi!

Buradan gidiş iki türlüdür. Buradan cenâzeyi aldıkları vakit...

Kim o? Ben, sen o. Ne vakit? Belki bugün. Belki son Cuma namazı, belki son hutbe, belki son cuma günümüz. Bilmiyoruz ne olacağını. Ne vakit geleceği malûm değil.

İki türlü gelir. Allah'a âsî olanlar, Peygamber'e âsî olan, dînini, diyânetini, donunu bilmeyen kimse, o adam, ölüm ânı geldiği vakitte, başlar feryâd u figâna. Hattâ Cenâb-ı Hakk buyurur Kurân-ı Kerîminde. Esteîzübillah. Bismillah. ³⁴¹ لَوْ تَرَىٰ إِذِ الظَّالِمُونَ فِي غَمَرَاتِ الْمَوْتِ وَالْمَلَائِكَةُ بَاسِطُوا أَيْدِيهِمْ, "Habîbim Ahmed Resûlüm Yâ Muhammed", Peygamber'e hitâb, bize hitâb, "zâlimleri ölürken görsen, onların yüzlerine ve sırtlarına vurarak rûhlarını kabzederiz. Onların çektiği azâbı bir görsen". Yaaa! "Komaya girdi, kurtuldu". Nereye kurtuluyor! Ondan sonra iş başlıyor. Çünkü rütbelere mülgâ, rütbe yok. Kasa geçmez, kese geçmez, para geçmez, evlâd u ayâl geçmez, kuvvet geçmez. Zâten görüyorsun ya, teneşirde görüyorsun meyyiti. Ne elini kaldırıbiliyor, ne gözünü açabiliyor. Donmuş, kalmış, Allah'a teslîm olmuş. Zâlimler ölüm ânında ölümü tadarak, rûhları kabz olunur. Sonra tabuta konulduğu vakitte, başlar feryâd u figâna, sevgili dostlarına, kadeh arkadaşlarına, akşamları kadeh arkadaşlarına, Allah'a isyân ettiği

³³⁹ Sure-i Nisâ 80

³⁴⁰ Sure Kalem 4

³⁴¹ Sure En'âm 93

arkadaşlarına, "Aman götürmeyin beni! Nereye götürüyorsunuz! Dost sûretindeki düşmanlarım! Dost sûretindeki düşmanlarım, beni nereye götürüyorsunuz!". Namazdan men edenlere, "Beni nereye götürüyorsunuz!". "Yâhu sen daha gençsin şimdi, biraz eğlen. Sofular gibi nedir senin hâlin bu genç yaşında". Sakın hâ! Bunlara inanmayın. İblis'in verdiği vesvesedir bunlar. Allah Resûlü gençleri seviyor. Allah Resûlü saç sakalı ağarıp Allah huzûruna, kendine gelip de Allah'a tövbe edenleri Allah seviyor ve Resûlü seviyor. Hepsini seviyor, Allah'a dönersen eğer. "Efendim, ben bu yaşa kadar bunca günah işledim, ne olacak hâlim?". Hemen Allah'a dön! Allah affeder. Allah bağışlar. Allah rahmândır, Allah rahîmdir, Allah gaffârdır, Allah settârdır. Hemen Allah'a dön!

Hattâ bağışlamakla, affetmekle bırakmaz Sorar Cenâb-ı Hakk, der ki, "Ne kadar günahı var?". "Yâ Rabbi şu kadar günahı var". "Günahlarını sevaba çeviriniz, mâdem tövbe etdi". Hazret-i Muhammed'in ümmeti için bu. Senin için bu. Kurân için bu. Muhammed Mustafâ için bu. O'nun hürmetine. Şurada oturuyorsan O'nun hürmetine oturuyorsun burada. Demeseydi İstanbul feth olunacak diye gelip burayı feth etmezdi babalarımız bizim.

Ve kadeh arkadaşlarına seslenir, beraber günah yaptıklarına, dost sûretindeki düşmanlara : "Eyne tezhebûne, beni nereye götürüyorsunuz! Aman götürmeyin beni! Evimden almayın beni, götürmeyin!". Fakat iş işden geçmiştir. Kimse duymaz. Duyanlar olur, ne duyan söyler, ne gören haber verir. Ve kervan olur gider yollara. İster çelenkle git, ister davulla zurnayla git, ister Kurân'la git, îmânsızsın bitdi iş, bitdi. Felâket. Âsî isen eğer.

İkincisi, müminler. Ölüm ânında melekler gelir, müjdeci melekler. "Müjde! Mahzûn olma, korkma, üzülme. Bak cennât-ı âliyâtın kapıları sana açıldı. Hazret-i Muhammed sallallahu aleyhi vesellem seni cennetin kapısında bekliyor, ellerini açmış sana, gör.

"Nereden buldun efendi sen bunları? Nereden söylüyorsun?" إِنَّ الَّذِينَ قَالُوا رَبُّنَا اللَّهُ ثُمَّ اسْتَفَامُوا تَتَنَزَّلُ عَلَيْهِمُ الْمَلَائِكَةُ أَلَّا تَخَافُوا وَلَا تَحْزَنُوا³⁴². "Kim ki Rabbim Allah dedi, bu kelime sâdık oldu, îmân sâhibi oldu, müstakîm oldu, Hazret-i Muhammed'in nûruyla nûrlandı, Kurân boyasıyla boyandı, Hazret-i Peygamber'in kokusunu duydu, istikâmet sâhibi oldu, işte bunlara ölüm ânında melekleri göndeririz, müjde veririz" diyor Cenâb-ı Allah. "Gitdiğin yerden korkma, bak görüyorsun ya gitmiş yer cennât-ı âliyât". Ötekine cehennem gösteriliyor, kâfire ve âsîye ve fâsıka. Ve hemen bunu alırlar, götürürlerken, arkadaşlarına seslenir : "Ey benim câmi arkadaşlarım, Allah yoldaşlarım, beni yollarda oyalamayın, hemen beni götürün yerime verin. Ben vâsıl olayım Hakk'ın bana nasîb ettiği saltanata ve cennete" der.

Hangisini istiyorsun, soruyorum sana. Hepimizin başına gelecek. Vallâhi gelecek, billâhi gelecek. Yüz bin yemîn edebilirim, yemînimde hânis değilim. Bugün senin haberin yok, benim haberim yok, gaflet içindeyiz, yüzbinlerce insan geliyor, istemeyerek. Gene bu âlemde yüz binlerce insan gidiyor o tarafa doğru, istemeyerek.

İşte, kim ki Allah'ı yan üstü yatarak zikrederse...

³⁴² Sure Fussilet 30

Seni ve beni kabre götürdükleri vakitte, kabre bizi yan yatırırılar, yüzümüz kibleye döndürölür. İnşâallah yüzümüz kibleye döndürölür. Ve inşâallah yüzümüz kiblede kalır.

Çünkü Bayezid-i Bistâmî Hazretlerine bir zât gelmiş, bir adamcağız, demiş ki, "Efendi, bana elini ver tövbe edeyim. Tövbe edeceğim, bana tövbe etdir, istiğfâr etdir, beni adam et" demiş. "Kurân reçetesiyle, Allah şifâsıyla, Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâmın şefâatiyle". İyi dinle, kulağını benden yana ver. "Tövbene ne sebep oldu?" diye sormuş. Diyor ki, "Ben kefen soyucuydum" diyor, "ölülerin kefenini soyardım. Hem hıristiyanları hem müslümanları". Çok acı, çok acı konuşacağım söz. Anlayan için. Allah sonumuzu, âkıbetimizi hayr eyleye. "Şu kadar hıristiyan cenâzesi soydum".

"Efendi, o devirdeki insanlar ne kadar kötüymüş, o devirdeki insanlar ne kadar kötüymüş, insan ölünün kefenini soyar mı?" diye soracaksın. Ben de kitapda okuduğum vakitte, böyle üzölürdüm. "O devirde insanlar ne kadar kötüymüş, insanların kefeni soyulur mu, ölünün kefeni" diye. Fî zamâninâ ölünün kefenini soyuyorlar da bir de abdestini bozuyorlar. Ama şekil değişmiş. O otuz paralık kefeni söküyor, üç paralık kefeni söküp götürüyor, buradaki kefen soyanlar başka türlü alıyorlar parayı adamdan, cenâze zamânında. Neyse. Allah cümlemizi gafletten îkâz buyura. Zeyd, Amr diye konuşmadık. Elbet ki başına geldi, görmüşsündür.

Diyo ki, "Bu kadar hıristiyan cenâzesi soydum, on binden ziyâde islâm cenâzesi soydum. On binden ziyâde soyduğum islâm cenâzesinden, yüzü kibleye karşı olanı, ancak onda birini gördüm. Hepsinin yüzü çevrilmişdi kiblede, sırtları kibleye dönmüşdü" diyor. Orada yatırıyorlar adamı kibleye karşı ama, inşâallah öyle kalır göğsümüz. İmânlı göçmeyenlerin yüzleri tersine çevrilir, arkaları kibleye döndürölür kabirde. Bildiğin gibi değil hâdisât.

Amân kardeşlerim! Amân evlâdılarım! Amân dîndaşlarım! Amân Allah yolunda yoldaşlarım! Allah'dan korkun ve Allah'a itâat ediniz. İtâatın zirvesi, nihâyetinde meyvası, Allah ve Resûlü'ne aşkıdır. Kim ki Allah'ı sever, Allah da onu sever. Kim ki Hazret-i Muhammed'i sever, Resûlullah da onu sever.

Şimdi, diyo ki, "Şu kimse ki Cenâb-ı Hakk'ı yatarak zikreyledi, onu kabre koydukları vakitte, Allah onu zikreder".

Bak bu aylar, bir daha elimize ya gelir, ya gelmez. Gelse dahi, "Efendi daha nice Receb, Şaban var" dersen, bu aylar bir daha gelmez. Receb, Şaban, Ramazan ayı gelir, sen gitdin mi bir daha gelmezsin, başkası gelir senin yerine. Bu Receb, Şaban, Ramazan da gider, bir daha bunlar gelmez, başka Receb, başka Şaban, başka Ramazan gelir. Muzaffer gider, bir daha Muzaffer gelmez ama başka Muzaffer gelir. Acaba anlatabildim mi? Onun için gaflet vaktini geçirme! Allah'ın rahmetini istiyor musun? Allah'ın rahmetini, Allah'ın cennetini, Allah'ın cemâlini, Resûlullah'ın rızâsını, Allah ve Resûlüne itâatda bulun, suçları, günahları terkeyle. Bir ilacını söyleyelim, nihâyet verelim sözümüze.

Suç u nasıl terkedeceksin, sana onun şartını öğreteyim. İçkiyi terk edeceksen, içki içiyorsan, fenâ bir itiyâdın varsa, iyi dikkat et konuştuğum söze, içkiyi terk edeceksen evvelâ içki arkadaşlarını terket. İçki arkadaşlarını terk etmezsen, içkiyi terk edemezsin. Güçdür. Ondan

sonra Cenâb-ı Hakk'a tövbe istiğfâr et. Hele bu Receb ve Şaban aylarında yapılan tövbe, mutlakâ müstecâb olur. İki. Kötü bir itiyâdın var, kumar oynuyormuşsun, kumara alışmışsın, evvelâ kumar arkadaşlarını terkeyle, sonra kumarı terk edebilirsin. Çünkü seni başdan çıkarabilirler yeniden arkadaşların. Şeytan kendi yapamazsa, insanoğullarını kullanır arada. Ve insan şeytanından kurtulmak çok güçdür, Yâsin de okusan kaçmaz insan şeytanı, hatim de indersen kaçmaz. Ama diğer cin şeytanı, istiâze etsen hemen kaçır gider. Kendi yapamazsa, arkadaşlarıyla, anasıyla, babasıyla, evlâdıyla, komşusuyla insanı yoldan çıkarır, Allah'a âsî kılar. Onun için düşmanını tanı. Evvelâ ne kötülük yapıyorsan, o kötülüğü yaptığın kimseleri terkeyle, sonra onu terkedeceksin. İlacı budur. Ve Allah'a tam bir tevekkül ile, "Aman Yâ Rabbi, kalbler senin yed-i kudretindedir, ben kendi nefsimle sâhib olamıyorum, sana teslîm oldum Yâ Rabbi. beni gözü açıp kapayasıya kadar nefsimle başbaşa bırakma, beni nefsim elinde zebûn etme" diye Allah'a yalvar. Ve insan ol. Yakın bir zamanda, daha kafan ecel yastığına yatdığı vakitte karşılansınlar, kabre vardığın vakitte melekler seni karşılansın, Hazret-i Muhammed'in kucağına düşesin. Böyle olmazsa, âsîlik, isyân, kötülük, fenâlık, insanlara fenâlık.

Aman kul hakkından kaçınınız! Tekrar tekrar söylüyorum. Kul hakkından kaçınınız. Helâl lokma yiyiniz. Alınınızın teriyle kazandığınızdan infâk ediniz. Helâl lokma yersen Allah'a ibâdet edersin. Haram yiyen ibâdet edemez Allah'a. Etse dahi zevkini duymaz. Kul hakkından kaçın. Ve insanlara muhabbet edin. Çünkü halîfetullahdır insanoğlu.

İşte anlattım yukarıda, hutbenin başında ki sonra geçdik derse. Sen âdemoğlusun, âdemzâdesin, hayvanzâde değilsin. Maymundan gelmedin sen, Âdem'den geldin. "Bizim babamız maymun" diyenler var, onlara bir sözümüz yok, onlar, hayvan evlâdı. Biz insan evlâdıyız, Âdem oğluyuz, halîfetullahın oğluyuz, Allah'ın halîfesinin. Âdem'in oğullarıyız, Âdem'e yakış, O'nun oğlusun. Hazret-i Muhammed'in ümmetisin, sallallahu aleyhi vesellem. Ve rûhen de baban Hazret-i Muhammed Mustafâ'dır. Rûhen! Çünkü Peygamber ebû'l-ervâhdır. Hazret-i Âdem ebû'l-eşbahdır. Yani Âdem cesed babası, Hazret-i Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâm, rûh babasıdır. O'nun yolunda bulunuyorsun.

Yâ Rabbi, bu ayın şerefini Habîbin Muhammed ilân edip, "Şaban benim ayımdır" diye ilân etmişdi, Habîbin hürmetine, bizi bu ayda rahmetine garkeyle. Gönüllerimizden hubb-ı sivâyı ihrâc, gönüllerimizi aşkullah, muhabbetullah ile münevver kıl. Söylediklerimizle ve işitdiklerimizle amel etmek ve ihlâs ile yapmak nasîb ü müyesser eyle. Bizi kötü yerlere gönderme. Her ne kadar irâde-i cüz'iyye bize verilmişse de, senin irâde-i külliyyen yanında bizim irâde-i cüz'iyyemiz ne olabilir Yâ Rabbi. Bize tevfiğini refik et. Bizi nefsimize zebûn etme. Kâfirlere esîr etme. Vatanımızı, milletimizi her türlü âfât-ı semâviyyeden ve aradıyyeden korusun. Fenâ kişilerden bizi sakla. Sana sığındık, sana güvendik. Senden sana sığındık Yâ Rabbi. Senden başka sığınacak yer yoktur. "Lâ ilâhe illallah" dedik, "Muhammedü'r-Resûlullah" dedik, lisânımızla ikrâr, kalbimizle bunu tasdik etdik, bunun şefâatiyle bizi iki cihânda şâd eyle.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

Berat Gecesi 12 Haziran 1981 (9 Şaban 1401)

Kâllallahu Teâlâ fî Kitâbihi'l-Azîz
Eûzübillahimineşşeytânirracîm
Bismillâhirrahmânirrahîm

حَمْدُ (۱) وَالْكِتَابِ الْمُبِينِ (۲) إِنَّا أَنْزَلْنَاهُ فِي لَيْلَةِ مُنَازَكَةٍ إِنَّا كُنَّا مُنْذِرِينَ (۳) فِيهَا يُفْرَقُ كُلُّ أَمْرٍ حَكِيمٍ (۴) 343
Sadakallahu'l-Azîm

Lâ ilâhe illallah Muhammedü'r-Resûlullah diyerek gönüllerini süsleyen, Allahu Zü'l-Celâl ve Tekaddes Hazretlerine secde ederek Hakk'a kurbet eyleyen, Hakk'a yaklaşan, kıyâmet gününe inanan, Hakk'ın cennetine tâlib, rızâsına râgıb, cemâline âşık olanlar!

Yine Allah'ın bize ikrâm ettiği, ulu ve azîm günlerin arefesindeyiz. Bunlar, Ramazan-ı mağfiret-nişânın, Ramazan ayının müjdecileridir. Fakat yetişeceğimiz, göreceğimiz kandil, Allah ömür verirse, pek azîm, pek manâlı bir kandildir. Yani mübârek bir gecedir. Kandilden murâdımız, minârelerde kandil yandığı için, o leyâle-i mübârekelere, mübârek gecelere kandil tabîr ediyoruz.

Bu gece ne olmuş? Bu gece, çarşambayı perşembeye bağlayan gece, Leyle-i Berat'dır, Leyle-i Berat. Berat Gecesi yani. Bu Berat Gecesinin manâsı ne demektir? Kâfirler, cennetden, rızâdan, rıdvândan, cemâlden berî olmuşlar, müminler, âşık-ı sâdıklar ise, cehennemden berî olmuşlardır, kurtulmuşlardır yani. Birisi cennetden tard olunuyor, birisi cennete dâhil oluyor. Buna binâen Esedullahi'l-gâlib Ali ibn Ebî Tâlib radiyallahu teâlâ anh Efendimiz Hazretleri buyurmuşlar ki, "Berat gününü oruçla geçiriniz ve gecesini ibâdetle ihyâ ediniz" buyurmuşlardır ki o akşam çok mühim. Bütün bir sene boyunca olacak hâdisâtın memûrlarına Hakk'ın verdiği emir ve tevdi ettiği emirlerdir, umûrdur yani. Meselâ bir adamın, bir kimsenin eceli, rızkı, başına gelecek olan felâketler, saâdetler, o gecede tefrîk olunur. O

³⁴³ Sure-i Duhân 1-4

gece, ona müvekkel olan melâikeye emrolunur. Bir sene zarfında yani bir kandilden diğerine. Bütün defter-i a'mâl kaldırılır.

Sende iki tâne şâhid melek vardır. Biri sağ omuzunda, bir sol omuzunda. Buna "Kirâmen Kâtibîn" derler. İki melek, bizim efâl ü harekâtımızı yazar. Allah'ın buna ihtiyâcı yokdur, meleklerle filan. Saltanat-ı ilâhiyye böyle kurulmuş, Allah devleti bu nizâm üzere kurulmuştur. Bu "Kirâmen Kâtibîn", bir sene zarfında yapılan suçu, hayır hasenâtı tahrir eder ve geçen Berat'dan bu Berat Gecesine kadar olan hâdisâtı, kapatır defterleri, teslîm eder. Ve yeni defterler verilir. Eğer eceli bitdiyse o kimsenin, Hazret-i Melekü'l-mevt'e emir gelir, Cenâb-ı Hakk onu haberdâr eder ki işte şu ayda, şu günde, şu saatde, şu dakıkada onun rûhunu kabzedeceksin diye. Ve o günden itibaren Melekü'l-mevt, yani bu iki kandil arasında, iki Berat Gecesi arasında öleceklerin peşine düşer artık, günde iki defa gelir, kendisini ziyâret eder gider. Akşam sabah. O yevm-i mevûda kadar. Ne gün vaad olunduysa o gün, o ân geldiği vakitte, ne tehîr olunur ne tacîl olunur. Ne acele olunur yani. Ne evvel, ne âhir, neyse emr-i ilâhî o ânda rûh kabzolunur. Onun için ehemmi-i mühim bir gecedir.

Cenâb-ı Peygamber sallallahu aleyhi vesellem, o gecede yapılacak olan duâyı bize şöylece tarîf ediyor. Kulağını benden yana ver ve iyi dinle ve iyi ezberle. O gece duâ şöyle olacak. Allah her lisândan anlar. Efdali Resûlullah'ın talîm ettiği gibidir, Arabîdir ammâ Türkçe de okusan Allah kabûl eder, Allah anlar. İngilizce de okusan Allah anlar, kabûl eder yani. Duâ şu : "Yâ Rabbi, eğer benim ismimi şakîler, kötüler defterine kaydetdinse, oradan sil Yâ Rabbi, sâidler defterine kaydeyle". Duâ bu olacak, Türkçesi. "Yâ Rabbi eğer benim ismimi şakîler, kötüler, âsîler defterine kaydetdinse oradan sil Yâ Rabbi, Habîbin Muhammed hürmetine, sâidler defterine, iyiler defterine, sevdiğin kullar defterine ismimi kaydeyle". Çünkü insanların ellerinde nüfus kağıtları olabilir. Ki her milletin bu bir kâidesidir, hüviyet meselesidir insanlar için. Orada islâm kaydı vardır ama Allah defterinde islâm kaydı var mıdır, onu bilemiyoruz. Gene dünyâ nüfus kağıdında isimlerimiz temiz olarak kaydolanmıştır. Fakat Allah defterinde sâbıkamız var mı, bunu düşünmek lâzımdır.

Hani biliyorsun ya, Râbia-i Adeviyye öldü. Ölmedi oldu! Müminler ölmez! Hayvanlar ve kâfirler ölürlər. Çok mühim de zûhur etdi söyleyiverelim. Kabre koydular.

Hikâye diye dinleme! Yakın bir zamanda senin ve benim başıma gelecek. Benim ve senin başına gelecek. Er geç bu böyle. Kurtuluş yok. Dünyânın son menzili, âhiretin ilk menzilidir. O gün için hazırlan. Tekrar tekrar ediyorum, tekrar tekrar söylüyorum. O gün için hazırlan. O günden sonra ağlamanın faydası olmaz. Resûlullah sallallahu aleyhi veselleme verilen kıymet ve ta'zîm-i ilâhî olmak münâsebetiyle, ümmetine gargaraya kadar tövbe müsâade edilmiştir, son nefese kadar yani. Fakat daha evvelden hazırlanmalısın. Hiç gençliğine, güzelliğine, kuvvetine, rûtbene, kasana, kesene, orduna dayanma! Ölümünden seni hiçbir şey kurtaramaz. ³⁴⁴ "وَلَوْ كُنْتُمْ فِي بُرُوجٍ مُّشِيدَةٍ". Demir kalelere girsen ölüm seni bulacaktır.

Âşıklar için, müminler için, vuslat-ı cemâl vardır, Hakk'a mülâkât vardır, Resûlullah'ın huzûruna varma vardır, Peygamber'in âgûşuna düşme vardır. Fakat kâfirler için çok acıdır,

³⁴⁴ Sure-i Nisâ 78

çok acıdır, çok acıdır. Sonra âsîler ve kâfirler ellerini ısıırırlar, saçlarını yolarlar fakat kimse onların yardımına gelemmez. Allah'dan başka nâsır yoktur.

O günler gelmeden evvel, o karanlık günler gelmeden, o korkunç demlere başın girmeden, o akabelere uğramadan, hemen bu âlemde fırsatı ganîmet bil, ömür kuşu vücûd kafesinden uçmadan Rabb'ine secde et, Allah'ına kulluk et ki, iki cihâna sultân olasın. Cennet sana hazırlanmıştır. Cehennem de gene insanlar için hazırlanmıştır.

Râbia-i Adeviyye büyük veliyyelerden idi. Yani evliyâ senin dediğin. Evliyâ velînin cemidir fakat bizde galat-ı meşhûr olduğu için öyle konuşabiliriz. Büyük veliyye idi. Kadın idi Râbia-i Adeviyye. Kadınlardan ehl-i islâm arasında, ehemmiyetli kadınlar arasında bir tânesi. Muhadderâtü'n-nisâ var, fakat bu ileri gelenlerinden, ilk safda. Tâbiînden kendisi. Meselâ Hatîcete'l-Kübrâ, Fâtîmetü'z-Zehrâ, Âişe-i Sıddîka, ezvâc-ı tâhirât, ashâbın bazı haremeleri, mühim insanlar, kadınlar. Fakat bu tâbiînden çok ileri giden bir veliyyullah. Fakîrlerden bu.

Zenginlerden de Hârûn Reşîd'in âilesi Zübeyde Hâtun'dur. Kulağınızda kalsın böyle. O kadar zâhid bir kadın ki, Kurân-ı Kerîm getirmişler kendisine, Zübeyde Hâtun şöyle açmış bakmış. Zebercedlerle, zümrüdlere, yâkutlarla süslü bir Kurân-ı Kerîm. Çok kıymetli! Şöyle açmış Kurân'ı, şu âyet çıkmış : ³⁴⁵ "لَنْ تَتَالَوْا الْبِرَّ حَتَّى تُنْفِقُوا مِمَّا تُحِبُّونَ". "Siz sevdiğiniz nâil olamazsınız, sevdiğiniz vermedikçe". Bu âyet-i kerîmenin manâsı. Hemen çıkardı kölesine verdi o Kurân-ı Kerîm'i. "Çok sevdim, bunu sana vereyim ki sevgilime nâil olayım" dedi.

Yine Kabetullah'a su getiren kadındır bu, Kabetullah'a. Kabe'nin suları, Ayn-ı Zübeyde'dir, onun getirdiği sulardır. Rüyâda görmüşler. İyi dinle! Rüyâda görmüşler, "Yâ Zübeyde, Allah sana ne muamele etti?" demişler. Demiş ki, "Affoldum ve cennete dâhil oldum". "Elbet" demişler, Kabe'ye su getirdin, huccâc-ı müslimîne". Demiş ki, "Ondan affolmadım. Allah dedi ki onun için, milletin hakkı vardır onun içerisinde. Ama bir gece çalgı çalınıyordu. Ezân okundu. Ben çalgıyı susdurdum, 'Susun! Ezân-ı Muhammed'i okunuyor' diye. Allah bunun için beni cennete koydu" demiş.

Var sen kıyâs eyle. Radyonu, televizyonunu filan böyle Ezân-ı Muhammedî okunurken açma. Edeb lâzımdır. Edeb lâzımdır. Ezânı Allah da dinlemektedir. Sen ezândan bıkdınsa, ezân giderse yerine çan gelir. Çan giderse yerine kamçı gelir, sopa gelir yani. Onun için, sen Ezân-ı Muhammedî ki, Allah'ın vahdâniyyetini, Resûlullah'ın nübüvvetini ilân eyleyen, insanları felâha ve necâta davet eden, Allah'ın davetnâmesinden hoşnûd ol ve çalgını edeben kapa. Geçiyoruz.

Gene bunu da söylemeden geçmeyeceğim, ezân meselesinden. Seyyidü't-tâife Cüneyd-i Bağdâdî kaddesallahu sırrahu'l-âlî Hazretleri diyor ki : "Bağdâd şehrinin neyleri durmadı ezân okunurken. Allah Cengiz âfetini verdi" diyor. Cengiz geldi ve ne yaptı, bütün müslümanları orada tahrîb eyledi. "Çünkü ezân okunurken Ezân-ı Muhammedîye hürmeti kesdiler. Çalgılarını çalıyorlardı. Allah Kavm-i Nûh'a sel gönderdi, Kavm-i Muhammed'e ateş gönderdi " diyor. Söyleyen Seyyidü't-tâife Cüneyd-i Bağdâdî.

³⁴⁵ Sure-i Âl-i İmrân 92

Daha anlatayım mı?

Bir eskici varmış. Fakat zâhirde eskici, hakikatde sultân imiş. Bu zât-ı muhterem, kabri şimdi, içinizde belki var, ya biliyor ya bilmez, Antep'de, Gâziantep'de kabri. Ayakkabı dikerken, ezân başladı mı nasıl çekerse, öyle bırakmış kendisi böyle. Bir daha bir şey sokmuyor. Allahuekber dedi mi ezân, böyle bırakmış, ezâna hürmeten. Sonra ömrü dolmuş. Ömür

sermâyesi dolmuş. Tabii hep gidilen yol gibi. Çünkü ne peygamberlere kaldı, ne hükümdarlara kaldı. Bindirmişler cansız ata. Cansız atdan murâdım tabut yani.

*Aslında şecerdir ana korku verir tâbût
Aslında hacerdir ana ziyne verir yâkût*

Götürürlerken yolda ezân okunmuş. Ezân okunuca lap diye tabut durmuş. On bin okka olmuş tabut, kimse ayağını atamıyor ileriye. Bundan murâdım ne? Müminler ölmezler. Müminler olurlar. Taşıyanlar kâdir olamadılar, ezân bitesiyse kadar. Ezân bitdi, hafifledi, kuş gibi oldu. Müminler ölmezler. Müminler olurlar.

Gelelim biz Râbia-i Adeviyye'ye. Kabre girdi, Melekü'l-mevt geldi.

Gelecek. Sana ve bana da gelecek. Bana ve sana da gelecek. Ömrünü bedavaya geçirme. Sarfetme ömrünün nefeslerinin sayılarını. Allahsız geçen ömürlerin, ondan büyük zarar yokdur. İmânda dâim ve kâim ol. İbâdetini, Allah'a ibâdetini yerine getir. Üşenme, tembelliği terk et. İblis gelip sana şöyle söyleyebilir, "Sen gençsin daha, seksen yaşındaki dede gibi namaza mı başladın" diyebilir. Onların hiçbirine kulak verme. İblisden murâdım, bazı iki ayaklı iblisler vardır, insan şeytanları, onlardan bahsettim. Bildiğimiz İblis yani Hazret-i Âdem'e secde etmeyen İblis'e bir eûzü-besmele çekersen o kaçır gider. İnsan şeytanlarından Allah'a sığınırız, Yâsin okusan gitmez. Onun için hemen ibâdet ve tâat! Hemen ibâdet ve tâata!

Kabirden henüz ayak sesleri kesilirken, bir melek gelir. O der ki meyyite. İyi dinle! Bana ve sana yakın bir zamanda gelecek. "Ben daha çok gencim". Sen öyle düşün. "Küllü âtin karîb, her gelici yakındır". Hemen geliverir. Daha dün Ramazandı, bu Ramazan geldi. Ecel de böyledir. Daha dün çocukduk, sonra genç olduk, sonra dinç olduk, sonra da yaşlanıverdik. Hiç duymazsın yani nasıl gelip geçtiğini. İlkbaharda nasıl ki on beş gün içerisinde bütün şeyler meyvasını veriyor, yaza dönüyor iş, gençlik de böyle gelip geçer. Âkil olan kimse Rabbine ibâdet eder, Allah'a secde eder, Allah'a secde eder.

Allah'a muhtaç olduğun kadar secde et, ibâdet et. Allah'a muhtaç olduğun kadar. İyi düşün! Her ânda muhtaçız. Gözümüzün nûrunu söndürse şifâ veremeyiz. Bir tarafımıza nüzul isâbet etdirse, şifâsı bizde değil. Doktor kendi derdine çâre bulamıyor. Hekim hakdır, doktor hakdır, gerçektir ama bakıyorsun kalbci doktor kalbden ölüyor. Kanseri tedâvî ediyorum derken kendisi kanser olup gidiyor.

Bak neler söylüyorum sana! Eğer Allahu Teâlâ sana ve bana düşünmek nimeti verdiyse ve gözlerimize ibret verdiyse, ibret nimeti, bak göreceksin bunları, hemen hatırlayacaksın. Onun için hemen ibâdet ve tâat!

Haramdan zinhâr kaçın! Maddî, manevî haramdan kaçın! Ahlâkını tathîr et, temizle. Resûlullah'ın ahlâkı ile mütehallik ol. İbâdet ve tâatına dâim ol. Yakın zamanda bu müşkülât, bu sıkıntı üzerinden gidecek, ebedî sultânlığa erişeceksin. Vallâhi öyle olacak! Billâhi böyle olacak! Böyle yapmazsan çok ağlayacaksın, faydası olmayacak.

O melek gelir der ki, "Yaz" der meyyite. Çok acîb. İmâm-ı Suyûtî'nin kitâbından söylüyorum. "Yaz" der. Meyyit der ki, "Ne yazayım?" der. "Sevablarını yaz" der. Efendim dünyâda bu kadar iş yaptık, hep unuttuk. Yaaa! Rûh çıkar çıkmaz, ne yapdınsa kâinâtta hattâ birinin arkasından şöyle yapsan onu dahi hatıralayacaksın. Kılıç kından sıyrıldı mı. Kılıçdan murâdımız, rûh. Kın da vücûd. "Yaz" der. "Neyi?". "Hayır hasenâtını yaz" der. "Neyle yazayım?" der. "Parmağınla yaz" der. "Mürekkehim yok" der. "Tükürüğünle yaz" der. "Kağıdım yok". "Kefenine yaz" der. Onun için beyaz sarıyorlar kefeni. "Namaz kıldım, oruç tuttum, şunu yaptım, bunu yaptım, şöyle yaptım, şöyle yaptım, şöyle yaptım", biter.

Çünkü insan altmış sene yaşasa, on senesini çıkarsak, kalır ortada elli sene. Elli senede, iki bayram namaz kıldıysa eğer senede, yüz bayram namazı kılmış olur. Bak dinle! Hep sayılı başdan aşağı. Yüz bayram namazı kılmış olur. Beş vakit namaz kılanlar kurtarırlar işi. İlk hesap namazdandır. Üşenme, "Kalbim temiz" deme. Hem kalbin temiz olsun, hem vücûdun temiz olsun. Hem zâhirin nûrlu, hem bâtının münevver olsun.

Biter. "Seyyiâtını" yaz der. Yaptığın seyyiâtı.

Eyvaaaaah! Felâket! Efendiler! Bak dikkat buyrun, insâf ile düşünün. Sizi insaf, izân ve irfân ile düşünmeye çağırıyorum. Hep böyle çok acı. Bir adam günde bir günah işlerse. Ki biz günde on tâneden aşağı işlemiyoruz, on, on beş, belki yüz bazen de, gözümüzle, kulağımızla, ayağımızla, dilimizle filan. Ben birden alacağım işi. Günde insan bir günah işlese, küçük günah olsa, bu da senede üç yüz altmış beş günah yapar. Bir günaha bir gün hapis cezâsı varsa âhiret hükûmetinde bir adamın bir sene için üç yüz altmış beş gün cehennemde kalması lâzım gelir. İstiğfâr Allah'a, tövbe! Tövbe istiğfâr! Hesâbını yapalım istersen. Hesapla! Bir günah işlersen günde. Ya on tâne işlersen ne yapacaksın? Geçiyoruz.

"Günahını yaz" der. Nasıl yazsın? "Hırsızlık yaptım, ekmeğini yediğim yere ihânet etdim, arkadaşımın karısına fenâlıkla bakdım, komşunun kızına". Öyle yaa! "Yaz!". Titrer eli meyyitin, "Yazamam" der. "Niye?". "Utaniyorum senden" der. "Yaaa! Benden utanıyorsun bunu yazmaya, ya yerin göğün sâhibi, bilinen bilinmeyen âlemlerin mâliki olan Allah'dan utanmadın mı, ona karşı yapdın! Yaz!". O vakit başlar yazmaya. Yazdırır, boynuna dolarlar kefenini, çıkar gider. Arkadan Münkereyn gelir.

Efendiler! İstiğfâr ediniz, tövbe ediniz, tövbe edelim. Bu günler fırsat günleridir, harman günleridir yani. Allah'ın sevdiği gün. Vallâhi Allah diyeni Allah mahrûm etmez, kapısından seni beni boş çevirmez.

Evet, sonra Münkereyn, iki melek gelir. Herkesin ameline göre gelir. Sonra Allah'dan, Peygamber'den, dînden, îmandan sorarlar. Evvelâ sorguları, "Rabbin kimdir ve bu zât hakkındaki malûmâtın nedir?" derler, Hazret-i Peygamber için, sallallahu aleyhi vesellem. Eğer Peygamber'e bir muhabbetin varsa, O'nun sünnetini tutdunsa, "Nasıl tanımam, o benim

peygamberim, Allah'ın sevgilisi Muhammed Mustafâ, rahmeten-lil-âlemîn". Kurtardın paçayı o vakit. Eğer, "Ben bilmiyorum, ona müslümanlar peygamber derlerdi" dersen, ya, "İşitdim ama üzerinde durmadım, ne muhabbetim var ne sevgim". Yandı! Kabrini ateşle doldururlar, giderler.

Şimdi biz gelelim Râbia-i Adeviyye'ye. Râbia-i Adeviyye'nin başına gelmiş aynı hâdis. Götürmüşler, kabre koymuşlar. Hazret-i Münkereyn gelmiş. Dedi, "Rabbim kimdir?". "Allah". "Ya peygamberin?". "Sebeb-i hilkat-i âlem, sebeb-i hilkat-i Âdem, mefhar-i mevcûdât, sâhibü'l-Kurân, sâhibü'l-seyfû ve'l-kalem, mahbûb-ı Kibriyâ, rahmeten-lil-âlemîn, Muhammed Mustafâ'dır". "Ya dînin nedir?". "Dînim Allah indinde yegâne dîn olan islâm dînîdir". "Ya müminler?". "Kardeşlerimdir". "Ya kıblen neresi?".

Para mı, kadın mı? Yoksa câminin duvarı mı? Kıblen neresi, kıblen? Beytullah'a karşı dururuz, Allah'a secde ederiz, unutma sakın hâ!

"Kiblem Kabe". "Biz senin bu cevabı vereceğini biliyorduk, rahat et" derler ve cennetden bir kapı açarlar kendisine. Tam gidecekler, tutmuş o iki melâikeyi. Bu veliyyullah bu! Velî bu! Allah'ın velîsi! Tutdu melekleri, "Gel bakayım buraya. Ben Rabbim Allah dedim, siz de kabûl etdiniz ama Allah beni kulluğa kabûl etdi mi?" .

Senin davân, "Ben müslümanım" diyorsun ama Allah'ın defterinde ismin kayıtlı mı? Şakî misin, saîd misin? Lafı oradan getirdik.

"Peygamberim Muhammed Mustafâ dedim, sorun bakalım Resûlullah sallallahu aleyhi vesellem beni ümmetliğe kabûl etdi mi? Dînim dîn-i islâm dedim, ismim islâm defterinde var mı?" Melekler âciz kaldılar, Cenâb-ı Hakk'a dediler, "Yâ Rabbi, bu bir acâib kul, bize böyle soruyor". "O benim sevgililerimdendir, bırakın onu kendi hâline" dedi, "bana bırakın Râbia'yı". Bitdi o kadar.

Onun için o akşam yapacağın duâ bu : "Yâ Rabbi eğer benim ismimi kâfirler, şakîler, âsîler defterine yazdınsa, oradan sil, imhâ et". Ama bunu nasıl söyleyeceksin? Böyle benim konuştuğum gibi söylemeyeceksin. Ağlayarak söyleyeceksin, inleyerek söyleyeceksin, duyarak söyleyeceksin, tadarak söyleyeceksin. "Yâ Rabbi, benim ismimi kâfirlerin defterine, şakîlerin defterine, âsîlerin defterine yazdınsa, oradan sil yâ Rabbi. İsmimi saîdler, âşıklar, sâlihler defterine kaydeyle. Yok ismim hakîkaten sâlihler defterine kayıtlı ise, orada ibkâ et yâ Rabbi, ismimi silme oradan benim". Çünkü bir de bakıyorsun, akşamdan evliyâ sabahleyin maâzallah ayağı kayar gider. Tabii vilâyet-i âmme olanlar. Vilâyet-i hâssa müstesnâdır. Bunu ehline söyledik.

İşte o akşam, bize verilen, Cenâb-ı Peygamber'e, ikrâm olunan nimeti söyleyeyim. Şaban-ı Şerîf ki Peygamberimiz'in ayıdır, öyle söylüyor Peygamberimiz. Diyor ki, "Receb Allah'ın ayıdır, Şaban benim ayımdır, Ramazan ümmetimin ayıdır" diyor. "Şaban-ı Şerîf'in on üçüncü gecesi bana Cebrâil geldi" diyor Peygamberimiz sallallahu aleyhi vesellem, "Kum yâ nebiyyallah. Kum yâ hayra halkillah". Kalk demek yani. "Ey mahlûkâtın en hayırlısı olan Muhammed Mustafâ, fe tehecced, teheccüd namazı kıl dedi, ben teheccüde durdum".

Hiç teheccüd namazının ne olduğunu biliyor musun? Bilmiyorsun. Bilenlerimiz vardır içinde. Bilenlerden öğren. Nısfu'l-leylde, biraz uyuduktan sonra kalkılıp kılınan namaz. Sonra tekrar yatacaksın biraz uyuyacaksın, sonra sabah namazına kalkacaksın. Gece namazı. Bu namaz Peygamberimiz'e farz idi, bize sünnet oldu. Resûlullah'ı sevenler, bu teheccüd namazına kalkarlar. Ekalli iki rekat, en fazla on iki rekatdır. Bize şimdi teheccüden ziyâde kazâ namazı kılmak lâzımdır. Neyse, gene söylemeyelim de böyle bulunsun kulağınızda.

"Fe tehecced, kalk teheccüd et, yâ Muhammed", sallallahu aleyhi vesellem. "Yâ hayra halkillah, yâ nûra arşillah, yâ resûle rabbi'l-âlemîn, kalk". Kalkdı Peygamber, namaza durdu. Tâ şafak sökesiye kadar. Şafak atdı, Cebrâil aleyhisselâm geldi.

Acaba namazında ne istedi Peygamberimiz? Allah'dan ne istedi? Kimi istedi bilir misin? Bizi istedi. Bizim böyle zaîfü'l-bünye olacağımızı, bir takım suçlar, günahlarla karşılaşacağımızı düşünerek bizim kurtulmamızı istedi. Onun için hep "ümme'tî, ümme'tî, ümme'tî" diyor. Geçen hafta da anlatmışdım sizlere. "Fâtîme'm, Hasan'ım, Hüseyin'ım, Zeyneb'ım, Rukiyye'm, Abdullah'ım, İbrâhim'ım fedâ yâ Rabbi, ille ümme'tim" diyor. Sabaha kadar bütün isteği o.

Hattâ diyor ki Cenâb-ı Âmine, Resûlullah'ın annesi, radiyallahu anhâ, Peygamberimiz'in annesi, radiyallahu anhâ, Hazret-i Âmine, oğlum Muhammedim, sallallahu aleyhi vesellem, doğduğu vakitte onu kucağıma aldım, bakdım dudakları oynuyordu, kundakdaki çocuğun dudakları oynuyordu, yeni doğan çocuğun dudakları oynuyordu, bir şey söylüyordu. Kulak verdim dinledim, 'ümme'tî, ümme'tî' yani 'ümme'tim, ümme'tim' diyordu".

Bütün ömrü boyunca yaptığı ibâdet ve tâatında bizim kurtulmamızı, bizim necâtımızı Allah'dan istedi. Çünkü rahmeten-lil-âlemîn. Ölüm ânında da...

Yani senin anlayacağın için böyle konuşuyorum. Peygamber ölmemiştir, bu âlemde başka âleme geçmiştir. Gözlerinde perde olmayanlar, Peygamber'le görüşürler, sallallahu aleyhi vesellemle. "Nasıl söz bu efendi?". E bilmem, inşaallah o makâma çık sen de görüş. Öyle isbât edelim sana.

Diyor ki İmâm-ı Ali, "Yanıdaydık" diyor, "ayaklarından rûh çekildi yukarı doğru, hep dâimâ 'ümme'tî, ümme'tî, ümme'tî' diyordu. Sonra rûh göbeğine geldi, 'sümme refîku'l-a'lâ, sümme refîku'l-a'lâ, sümme refîku'l-a'lâ' dedi. Sonra rûh çıktı ağzından, gene 'sümme refîku'l-a'lâ, sümme refîku'l-a'lâ, sümme refîku'l-a'lâ' dedi. Sonra, rûh tamâmen çıkdıktan sonra, Efendimiz'in gene dudakları oynuyor, bir şey konuşuyordu, bir şey söylüyordu. Hemen kulak verdik, kaybetmeyelim diye, 'ümme'tî, ümme'tî' diyordu". O ânda da.

Şimdi, o gece yani Şaban'ın on üçüncü gecesi Peygamber ne yaptı teheccüdde? Bizim affımızı, bizim necâtımızı, bizim felâhımızı ve bütün insâniyyetin felâhını istemiştir Peygamberimiz sallallahu aleyhi vesellem. Sabahleyin Cebrâil geldi, "Müjde olsun yâ Resûlallah. Duân müstecâb oldu. Ümmetin üçde biri sana bağışlandı" müjdesini verdi. "Duân müstecâb oldu, ümmetin üçde birini Allah sana bağışladı". Dedi, "Yâ Cebrâil, ya üçde ikisi ne olacak bunların?". Eyvâh!

On dördüncü akşam gene Cebrâil aleyhisselâm geldi, nısfu'l-leylde. "Fe tehecced yâ Muhammed", sallallahu aleyhi vesellem, "Yâ nebiyallah, kalk teheccüd et, namaz kıl".

Efendimiz gene gece kalkdı, namaz kıldı. Tâ fecre kadar devâm etdi. Cebrâil gene geldi, dedi, "Yâ Resûlallah, müjde olsun sana, Cenâb-ı Hakk Celle ve Tekaddes Hazretleri ümmetinin üçde ikisini sana bahş eyledi".

Allah bizi ümmet olarak rûhumuzu kabzetsin, o vakit kolaylaşıyor iş. Ama o îmânı kaçırsak ne olacak? Geçiyoruz.

On beşinci gece Berat Gecesi'ydi. Gene Hazret-i Cebrâil geldi, "fe tehecced yâ Resûlallah, kalk teheccüd et". Peygamberimiz gene tâ fecre kadar yani şafak sökünceye dek, ibâdet etdi. Cebrâil nâzil oldu ve Hazret-i Peygamber'e dedi ki, "Bak semâya" dedi Cenâb-ı Peygamber'e. Efendimiz bir bakdı yukarı. Semâvâtın katları açılmış, melekler müjde veriyorlar, "Bu gece müjde olsun Rabbine secde edenlere". Bir kısımları diyor ki, "Bu gece müjde olsun, beşâret olsun, Allah'a rûkû edenlere". Diğer bir takım melâike, gene müjde veriyor, "Bu akşam müjde olsun, beşâret olsun, bu gece Rabbine kıyâm edenlere ve kıraat edenlere ve Allah'ı tesbîh edenlere". Sonra Cebrâil nâzil oldu dedi ki, "Yâ Resûlallah, ümmetinin cemîsi sana bağışlandı" dedi. Peygamberimiz'e iltifât-ı ilâhiyyenin bu gece tamam olmasıdır. Onun için bu geceyi, gene İmâm-ı Ali kerremallahu vecchenin söylediği gibi söyleyelim, buyuruyor ki, "Gündüzü oruçla, akşamı da ne yapınız, geceyi ibâdetle geçiriniz" diyor İmâm-ı Ali kerremallahu vecheh.

Bu fırsatı ve ganîmeti fevt etme. Bu duâya da çok devâm et. İstedğin ve isteklerin yerine gelecektir. Hiç deme ki, "Ben duâ etdim de Allah benim duâmı kabûl etmedi" deme. Duân kabûl olmuşdur fakat tehîr olunmuşdur. Çünkü sen senin hakkında istediğin şeyin hayır olup olmadığını bilemezsin. Allah verir sana bunu, âhirette mükâfâtıyla mükâfâtlandırır. Hattâ dünyâda Allah'dan bir şeyi isteyip de o nimet eline geçmeden âhirete giden kimse, kendisine verilen nimeti gördüğü vakitte, "Keşke dünyâ yüzünde hiçbir duâm kabûl olmasaydı, hepsi âhirete taalluk etseydi" diye hayıflanacaktır. Bu müjdeyi vereyim sana.

O gece tesbîh et. Mevlûd-i Şerîf dinleyin, Kurân dinleyiniz, hayır hasenât yapınız. Eskiden böyle sıcak günlerde ibâdullahı su dağıtırlardı. Allah'ın en çok sevdiği şeylerden biri su dağıtmaktır. Ramazan gününde değil. Onu da gördüm çünkü. Ramazan gününde câminin bahçesine getirmişler, su dağıtıyorlar, öğle vaktinde. Deli mi, dîvâne mi! Su dağıtmak, iyi su vermek komşuya. Sen kirâcının suyunu kesdin gâlibâ, çıksın çabuk diye.

Allah sordu Cibrîl aleyhisselâma, dedi, "Yâ Cebrâil", iyi dinle!, "Seni vahiy meleği yapmasaydım, benî beşerden kılsaydım, insanoğullarından yani, bana nasıl ibâdet ederdin?" dedi. Cebrâil aleyhisselâm, "Yâ Rabbi, sana üç ibâdetle ibâdet kılardım" dedi. "Bir tânesi, susuzlara su verirdim".

Paran varsa, köyünde, kentinde kuyu açdır, ark yapdır, su getir.

"Susuzlara su verirdim. İkincisi..."

Sen suyu kesme sakın hâ, kirâcı çıksın diye. Vâh vâh vâh vâh! İbâdullahı susuz bırakanlara yazık olsun, veyl olsun! Kâfirden de kesilmez su, domuzdan da kesilmez, hayvandan. Neyse, cehennem bedava halk olunmadı ya. Elbette ehli var, oraya girecek.

"Susuzlara su verirdim. Günahkârların günahını örterdim, söylemezdim".

Yaaa! Çok mühim! Birinin bir suçunu görüyorsun, hemen söylüyorsun, etrâfa dağıtıyorsun, onu rezil etmek için. Müslümana yakışmaz o. Sen settâr ol. Allah settâre'l-uyûbdur. Bir müslümanın bir günahını saklayanın Allah yetmiş günahını saklar yevm-i kıyâmetde. Örtceksin, söylemeyeceksin. Sonra bir de düşün kendi hâlini. Birinin günahını söylüyorsun, şuna benziyorsun. Koyun sudan atlamış, kuyruğu kalkmış. Keçi gülüyormuş, koyunun kıcı açıldı diye. Kendi hep kıcı açıktır. Onun farkında bile değilsin. Kendinin günahını gören başkasının günahını göremez. Setr et günahı.

"Üçüncü. Fakîr olan ibâdullaha", dikkat buyur, "fakîr olan ibâdullaha gizli gizli, kimseye göstermeden yardım ederdim. Geçinemiyor, ona gizli olarak yardım ederdim, halka bildirmeden, gizli". Böyle söyledi. Bir daha tekrar edelim, kafamızda kalsın diye. "Susuzlara su verirdim. Kulların günahını gizlerdim, örterdim. Fakra düşen kişilere ne yapardım, onlara gizli olarak yardım ederdim" dedi Cebrâil aleyhisselâm. Allah bilmiyor muydu? Biliyordu. Cebrâil'i konuşturdu ki biz dinleyelim, biz ibret alalım, biz bu sıfatlarla sıfatlanalım, muttasıf olalım. Allah Celle Hazretleri buyurdu ki, "Yâ Cebrâil, senin bunları böyle yapacağını bildiğim için seni vahiy meleği yaptım" dedi. Fa'tebirû yâ ulu'l-ebâr. Ey akıl sâhibleri, göz sâhibleri! Düşünün ve taşının ve böyle yapın.

Yâ Rabbi, ben şimdiden cemaatimin affı için ve ben kıtmîrin de affı için sana ilticâ ediyoruz. Yâ Rabbi, bizim isimlerimizi şakîler, âsîler defterine kaydetdinse oradan sil ve saîdler ve sâlihler ve âşıklar defterine kaydeyle. Bizi nefsimizle bir ân başbaşa bırakma. Sana ibâdet ve tâata mahkûm eyle. Habîbine bizleri bahş eyle. O gecenin feyzinden cümlemizi hissedâr eyle.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

Kurân-ı Kerîm
19 Haziran 1981 (16 Şaban 1401)

Kâllallahu Teâla fî Kitâbihi'l-Azîz.

Eûzübillahimineşşeytânirracîm.

Bismillahirrahmânirrahîm.

الَمْ * ذَلِكَ الْكِتَابُ لَا رَيْبَ فِيهِ هُدًى لِّلْمُتَّقِينَ * الَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِالْغَيْبِ وَيُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنفِقُونَ³⁴⁶

Sadakallahü'l-Azim.

Elimizde bulunan, Mektûb-ı Rabbânî, Allah'ın Kitâbı ve kitâbımız olan, bütün kitapların cem'i, yani yüz suhuf, üç kitap, büyük kitap, biri Tevrat, biri Zebur, biri İncil, bunların cem'i olan, hepsini cem etmiş Kurân-ı Mübîn, hepsinin özü, hak ve hakikat olan Kurân-ı Kerîm, taraf-ı ilâhîden Habîb-i Hudâ, Şefî-i Rûz-i Cezâ, Hazret-i Muhammed Mustafâ'ya, Peygamberimiz'e, taraf-ı ilâhîden yani Allah tarafından nâzil olmuştur. Yani Kurân-ı Kerîm'i Peygamber yazmış değildir. Kurân'ın sâhibi, mâliki Allah'dır.

Peygamberimiz mektebe gitmemiş, hoca görmemiştir. Yani Peygamberimiz dünyâ mektebi, dünyâ hocası görmemiştir. Peygamberimiz sallallahu aleyhi vesellem Allah mektebinde okumuş, muallimi Allah'dır, Celle Celâlûhû Hazretleri. Kurân-ı Mübîn'i ve Kitâb-ı Kerîm'i âyet âyet, lâzım oldukça, kâfirlerin inkârı müddetince, onların inkârını reddederek âyât u beyyinât zuhûr etmiş, yirmi üç senede ikmâl olmuştur. Peygamberimiz'e âyet âyet nâzil olmuştur Kurân-ı Kerîm.

Ne bir harf fazladır, ne bir harf eksikdir. Ne bir âyeti fazla, ne bir âyeti eksikdir. Hiçbir dînin kitâbı bu kadar sıhhatli değildir. Tevrat, Hazret-i Mûsâ'ya nâzil olmuş fakat kendi kavmi Tevrat'ı tahrîf etmişlerdir. İncil, Hazret-i İsâ'ya nâzil olmuş, İsâ aleyhisselâmın kavmi, İncil'i tahrîf etmişlerdir. İbâdetleri tahrîf etmişlerdir, ibâdetlerde reform yapmışlardır ve uydurma âyetler koymuşlardır içerisine, İncil'in ve Tevrat'ın. Zebur kezâ böyle, diğer suhuf da. Cümle kitapların esahhı ve sahîhi olan, zübdesi, Kurân'la beraber nâzil olmuştur. Onun için bir adam Kurân-ı Kerîm'i okursa dört kitâbı okumuş gibi, yüz suhufu tilâvet etmiş gibi Allah ona ecir ve sevap verir.

Allahu Sübhânehû ve Teâlâ Hazretleri, diğer kavimlere, onlara inzâl ettiği kitapların hıfzını onlara vermiş idi, onlar, bu şekilde kitaplarını ihânet uğratdılar, ibâdetlerini ihânete uğratdılar. Kurân'ın hıfzı ve muhâfazası Allahu Zül-Celâl Hazretlerinin üzerindedir. Kimse bir tarafında bir âyetini tahrîf edemez, değiştiremez. Ve sûresinden en kısa bir sûresinin mislini, bütün

³⁴⁶ Sure-i Bakara 1-3

beşer birbirine yardımcı olsa, şâiri, fasîhi, belîği, âlimi birbirlerine yardımcı olsa, hattâ hattâ görünmeyen kuvvetler de yani cinler de onlara yardımcı olsa, Kurân-ı Kerîm'in sûrelerinden en kısa bir sûresinin mislini getiremezler. Peygamber-i Zî-şân Efendimiz zamânında getirememişler, Kurân fermân okumuşdur, kıyâmet gününe kadar bir mislini getiremeyeceklerdir.

Onun için Cenâb-ı Hakk Kurân-ı Kerîm'de, Sûre-i Bakara'da, ³⁴⁷ وَإِنْ كُنْتُمْ فِي رَيْبٍ مِّمَّا نَزَّلْنَا عَلَىٰ "Abd-i hâssıma indirdiğim Kurân'ı, Muhammed aleyhissalâtü vesselâm yazdı diyorsanız, ey şâirler, ey fasîhler, ey belîğler, ey âlimler, siz de onun bir sûresinin mislini getiriniz bakalım, siz de insansınız. Hattâ birbirinize yardımcı olunuz, bütün ulemâ biraraya gelsin, bütün şâirler biraraya toplansın, hattâ cinler de toplansın biraraya gelsinler, en kısa sûresinden bir mislini getiriniz". ³⁴⁸ فَإِنْ لَمْ تَفْعَلُوا وَلَنْ تَفْعَلُوا "bu emre karşılık hiçbirisi getiremediler. Meselâ asâsına dayanarak kırk sekiz saat konuşan bir şâir, Kurân'ın sûresinin mislini getiremedi, kırk sekiz saat!

Çünkü âdetullah budur ki, Hazret-i Mûsâ zamânında sihirbazlık artmış idi, Allah Mûsâ Peygamber'i gönderdi, bir elinde asâsıyla, o asâ sihirbazların yaptığı sihirleri yutdu, ibtâl eyledi. Hazret-i İsâ aleyhisselâm zamanında doktorluk, tabâbet ilerlemişdi, doktorluk ilerlemişdi, tıp ilerlemişdi, Allah Hazret-i İsâ'yı gönderdi, mucize olarak ölüleri dirilti, doktorlar âciz kaldılar. Hazret-i Peygamber zamânında da şâirler vardı, asâsına dayanır, kırk sekiz saat vezinli kâfiyeli söz söylerlerdi. İşte onların dîvânlarından bazıları elimizde bulunmaktadır. Allah Kurân'ı gönderince, bu şâirlerin hepsi onun karşısında rûkû etmek, secde etmek aczini gösterdiler. Birçokları Kurân'a îmân etmediği hâlde, Kurân'ın fesâhat ve belâgatına secde etdiler.

İşte elimizde olan bu kitap, kıyâmet gününe kadar hükmü cârîdir ve bâkîdir. İnanan da inanmayan da hükmü altındadır. Çünkü her yerde Allah'ın dediği olur, her yerde Allah'ın istediği olur. Kâfirin küfrü, münkirin inkârı Kurân'a zarar vermez. Müminin îmânı ve ikrârı da Kurân'a bir fâide temîn etmez. Herkes yaptığığın mutlakâ cezâsını ve mükâfâtını bulur. Mümin îmânının, itikâdının semeresini görecektir, münkir de, inkârının cezâsını pek yakın bir zamanda tadacaktır. Şekk ü şübheye mahal yoktur.

Şimdi, bu âyeti okumaktan murâdımız, Kurân-ı Kerîm'in nüzûl ettiği ay, hemen önümüzdeki Ramazan ayı, yani on beş gün sonra. Kurân-ı Kerîm'in tilâveti hakkında konuşacağız, ecirleri ve sevabları beyân edeceğiz. Ve Ramazan-ı Şerîf'de her müminin hiç olmazsa bir hatm-i şerîf okuması lâzımdır.

Kurân-ı Kerîm okumasını biliyor musun? Soruyorum, hitâb ediyorum. Bir çoğumuz bilmiyoruz. Çok ayıp ve çok çirkin. Neden? Biz Allah'a inandıysak, Hazret-i Muhammed'e gönül verdiysek, muhakkak bunu bilmemiz ve okumamız lâzımdır. İnsan sevgilisinin yâhud gurbetde bulunan evlâdının yâhud sevdiği bir zâtın mektubu gece gelse, o mektubu hemen alır, okuyabilersen okursun, okumak bilmiyorsan, okutmak için kapı kapı dolaşırsın. Hele

³⁴⁷ Sure-i Bakara 23

³⁴⁸ Sure-i Bakara 24

kendi lisânından başka bir lisânla mektup yazıldıysa, o lisâna vâkıf olan kimseyi bulur, mektupdaki münderecâtı anlarsın, değil mi?

Biz Allah'a muhtaçız efendiler! Hep böyle hava yaz gitmeyecek. Yani bu âlem hep böyle gitmeyecek. Bunun güzü var, kışı var, fırtınası var, yağmuru var, karı var, zelzelesi var, harbi var, darbi var. Onun gibi, hiçbir şey aynı minvâl üzere durmaz. Ancak Allahu Zü'l-Celâl Hazretleridir. O ihtiyarlamaz, üzerinden vakit geçmez, her istediğinde hükmü cârîdir ve azîzdir. Her istediğini yapar Allah. Ondandır hepimiz için mevûd olan bazı akabeler ve geçitler vardır. Bu Kurân-ı Kerîm'i okumayınca, bu Kurân-ı Kerîm'in içindeki bulunan âyât u beyyînâtı anlamayınca ve bunla âmil olmayınca bizim felâhımız gayr-i kâbirdir. Bilmiyorsan bilene müracaat edeceksin ve Kurân-ı Kerîm'i okuyacaksın.

"Efendim, benim yaşıım geçdi". İslâm'da ilim husûsâtında yaşıım geçdi yok. Senin önderin olan Allah'ın mahbûbu Hazret-i Muhammed sallallahu aleyhi vesellem, Resûl-i Ekrem, Resûl-i Efham, rahmeten-lil-âlemîn Hazretleri, "utlubü'l-ilme mine'l-mehdi ile'l-lahdi" buyurmuştur. Manâsı şu, "Siz beşikden mezara kadar ilmi tahsîl ediniz". Onun için vaktim geçdi yok, mutlakâ okuyacaksın, çalışacaksın.

"Efendim, ya okumadan gidersem". Okumadan gidersen kabirde öğretirler sana Kurân-ı Kerîm okumasını. Mutlakâ okuyacaksın. Onun için Ramazan'da her müslûmanın bir hatim indirmesi yâhud indirtmesi lâzımdır.

"Efendim, ben manâsını anlamıyorum". Cenâb-ı Hakk manâsını da sana ihsân u inâyet buyurur. Manâsını anlamdan da okursan zikir yerine kâimdir, Allah'ı zikretmiş olursun, Allah'la konuşmuş olursun.

Bak ne diyor alt tarafında âyet-i kerîmenin. ³⁴⁹ "ذَٰلِكَ الْكِتَابُ لَا رَيْبَ ۚ فِيهِ", bu kitâbda şek ve şübhe yoktur. Bu, taraf-ı ilâhîden, Hazret-i Allah, Cibrîl'i vâsıtasıyla Habîb-i Edîb'i Muhammedine indirmişdir. ³⁵⁰ "الْم". Allahu a'lem bi murâdihî. Lafzatullahın Elif'i, Elif. Cebrâil'in Lâ'm'ı, Lâ'm. Muhammed'in Mîm'i, Mîm. "الْم", ona işâret demişler.

Bu, bir manâsı. Bin manâsı var, yüz bin manâsı var. Allah'a kurbiyyet peydâ ettiğin müddetçe, manâları senin kalbine aksedecektir. Çünkü kalbler birer mirâtdır yani aynadır. Günahlarla üzerleri tozlanmışdır. Ne kadar kalbinin tozunu silersen, o vakit akis sana o kadar fazla olacaktır. Onun için Cenâb-ı Hakk ne diyor, bak, "ذَٰلِكَ الْكِتَابُ لَا رَيْبَ ۚ فِيهِ", bunda şekk ve şübhe yoktur. Taraf-ı İzzet'den, taraf-ı ilâhîden, Cibrîl-i Emîn Nâmûs-i Ekber vâsıtasıyla Muhammedime indirdiğim Kurân-ı Kerîm'de. Lâ şekk velâ şübhe Allah kitâbıdır bu. ³⁵¹ "هُدًى", müttakîlere hidâyet eder". Müttakî ne demektir? Bir iş yapacağı vakit, o işde Hakk'ın gadabı mı var, rızâsı mı var, bunu arayan kimse demektir. Düşüncesiz, tefekkürsüz iş yapan değil. Ölmesek, hesaplar olmasa ne işler yapacağız değil mi? Ama akli başında olan ölümü görüyor, hesâbı biliyor. Muhbir-i sâdık haber vermiş, bir gün dönüş var. İki türlü dönüş var. Dâimâ söylüyorum size, unutmayın bunu.

³⁴⁹ Sure-i Bakara 2

³⁵⁰ Sure-i Bakara 1

³⁵¹ Sure-i Bakara 3

Ey gençler! Gençliğinize güvenmeyiniz, bir anda ihtiyarlarsınız. Hiç sanki gençlik görmemiş gibi olursunuz. Hangi duvara dayanırsan, çürüktür, yıkılır. Kime güvenirsen böyle. Akşam azîz olan sabah zelîl, sabah zelîl olan akşam azîz olur. Ancak Allah'a dayanmak, Allah'a güvenmek, Allah'a sığınmak lâzımdır. Gönüller Allah'lı olmayınca o gönül Şeytan evi olur. Gönüller, kalbler, Allah korkusuyla, Allah sevgisiyle dolmalıdır. Dâimî sûrette Cenâb-ı Hakk'ın rızâ-yı şerîfine koşmalıyız. O'nun emirlerine imtisâl ederek seve seve yapmalıyız. O vakit müttakî oluruz. Allah'ın yapma dediklerinden kaçınmalıyız. Bu işin nihâyeti yok. Her zevkin altında bir âh u zâr vardır, bir âh u vâh vardır. Her zevkin altında. Dünyâ zevklerinden ne zevk görüyorsan, onun altında, ertesi günü muhakkak sûrette, yâhud ertesi günü, yâhud daha ertesi günü, mutlakâ âh u zâr vardır, feryâd u figân vardır.

İşitmedin mi, görmedin mi, duymadın mı, sana ibret olmadı mı? Beş dakîkalık bir zevkten bir çocuk hâsıl olur. O çocuğun müşkilâtı, okuması, yazması, yetiştirilmesi ne kadar güçdür bilir misin? İşte o beş dakîkalık zevkin, üç dakîkalık zevkin cezâsı insandan bu şekilde çıkar. Onun için dâimâ Hakk'a, Allah'a yöneliniz. Allah'a dönelim, Allah yolunda bulunalım. Allah'ın ibâdetinden zevk al, onda âh u vâh yokdur. Onda zevk ü safâ vardır. Dünyâ hayâtı seni aldatmasın. Sen kâfirlere, münkirlere, âsîlere verilen mühleti hiç nazar-ı itibâra alma. Hakk'a kasem ederim ki bir rüyâdan başka bir şey değildir. Misâlini dâimâ söylerim ama gene söyleyivereyim sana.

Kâfirlere verilen bu salâhiyet, mâl, mülk, kasa, kese, rütbe, neye benzer bilir misin? Bu bir uyku gibidir. Allah'a âşık, Allah'a teslîm, Allah aşkıyla, Allah muhabbetiyle kalbi yanan, gözünden yaş döken, Hakk rızâsı için gözyaşı silenler, çıplak giydirenler, aç doyuranlar, susuzlara su verenler, size söylüyorum. Bu meşakkatli hayâtın, gördüğün bir rüyâdan başka bir farkı yokdur. Gene o kâfirlerin sürdükleri ki sen safâ zannedersin, o safâ değildir o. Allah onların azâbı artsın diye, onların nimetlerini daha çoğaltır. Bu azâb mücerred âhiretde değil, dünyâda da aynı o azâb tadını onlara tatdırır. "Malım gidecek, vereceğim, şu aldı, bu verdi, bu veremedi" filan, gece sabahlara kadar uykusu kaçır onun. Hiç rahatlığı yokdur. Rahatlık Allah'dadır, Allah'lı olmaktadır, dîn sâhibi olmaktadır. Dînlenen kişi, dinlenir. Dînlenen kişi, dinlenir. Kim dîn sâhibi olursa o dinlenir. Dînsiz, dinlenemez. Allah'lı gönül dinlenir.

Meşakkatli görmüş olduğun bu hayât, bir rüyâ. Neye benziyor, sana misâlini verivereceğim ve nihâyet vereceğim. Hava sıcak, sizi fazla terletmeyelim burada. Rüyâ yani büyük bir köşkde, büyük bir sarayda rüyâ gören bir sultân gibi. Sultân rüyâsında fakirlik, zarûret, felâket, musîbetler görüyor. Bir takım hayât meşgaleleri, hayât mücâdeleleri görüyor. Fakat sultân görüyor bunu. Bu rüyâ, elli sene sürüyor, kırk sene sürüyor, otuz sene sürüyor, altmış sene sürüyor. Sonra geliyorlar, "Efendim, kalkmaz mısınız" diyorlar, uyandırıyorlar onu. Bir de gözünü açıyor bakıyor ki, kendisi saltanat içerisindeymiş, gördüğü o meşakkatlerin kâffesi rüyâymış. İşte müminin çekmiş olduğu, Allah'lı müminin, Allah'ı seven, Allah'a teslîm olan müminin çektiği felâketler, sıkıntılar bunun gibidir. Bir rüyâdan farkı yokdur. Üç sene, beş sene, elli sene, neyse. Melekü'l-mevt gelir, iltifat ile uyandırır, zorlamaz. Ve dönüşün şudur. Seni gurbetde bekleyen evlâd u ayâlin, annen babanın âgûşu, kolları sana nasıl açılıyorsa, öyle seni kabûl ederler. Hem de Resûlullah kucaklar.

Kâfirinki. O da rüyâ görmüşdür. O da köprü altında serseridir, bir serserinin gördüğü rüyâ gibi, metresler, teresler, yazlıklar, kışlaklar filan, elbiseler, şunlar, bunlar. Fuhşiyât, zinâ, içki,

o da rüyâda öyle görüyor. Hattâ ihtilâm bile oluyor. Sonra bekçi geliyor, ayağıyla vuruyor, "Kalk ulan!". Serseri herif bir de kalkıyor ki, hepsi rüyâdan başka bir şey değilmiş. İşte kâfirin gördüğü bu rüyâdır. Bugünkü dünyâdan bir misâl olarak, köprü altındaki bir serseri dedik, köprü altındaki serseri ondan daha efdaldır, başka. Misâlini vermek için söyledim bunu. Kâfir çünkü.

Îmânlı serseri olmaz. Îmânlı mümin, pis olmaz. Îmânlı, zelîl olmaz. Îmânlı, azîzdir. Îmânlı, tâhirdir. Allah ve Resûlü'ne inanan, "Lâ ilahe illallah Muhammedü'r-Resûlullah" diyenler, onlar, azîzdirler. Allah onları azîz etmiştir, kimse onları zelîl edemez. Yalnız îmânda kâim ve dâim ol. "Allahaismarladık" der gibi Allah'ı tasdîk etme. Ağzın alışmıştır senin. Her yapacağın işde, Hakk'ın rızâsına ara, müttakî ol ki Kurân sana söylesin. "هَدَى الْمُتَّقِينَ", o manâya. Kim ki Allah'dan korkar, Allah'ı sever, Kurân onun kalbine nakş olunur.

Ama sen böyle olmamalısın. Sen azîzsın. Senin âbâ u ecdâdını gör bak. Allah üç kıtayı onların hükm ü fermânına verdi. Senin babalarını onlar. Onlar oralara cehil yerine ilim götürdüler, zulüm yerine nûr götürdüler. Sonra sana senliğini unutturdular. Sen kendini kaybetdin. Sen garbın pisliğine düştün. Oradan nûr almaya gitdin, pisliğine düştün. Benliğini unuttun, kendini kaybetdin. Sen azîz milletsin, sen yüce milletsin. Korkuyorlar senden gene, uyanırsan gene eski satvetini alacaksın. Hiçbir kâfirin senin kadar zekâsı yoktur, irfânı yoktur. Fakat sen zekânı ve irfânını şeytanlıkda kullanıyorsun, irfân demezler ona. Kötülükde kullanıyorsun, iyilikde kullanırsan çok âlî olacaksın.

Allah Resûlü buyuruyor ki, "Beş şey gelmeden beş şeyi ganîmet bilin". Ölüm gelmeden hayâtın kadr ü kıymetini bil. Bak, bu üç aylar içindesin, istiğfâr et Allah'a, Allah'a rücû eyle. Allah bu aylarda istiğfâr edeni, Hakk katına gideni kapısından boş çevirmez. Bunu ganîmet bil. Receb derken Şaban, Şaban derken Ramazan, Ramazan derken bir de bakmışsın ki nâzik ömrün gelmiş geçmiş, kapıya tabut geliverir.

Hani âbâ u ecdâdın, nerelerde, nereye gitdiler? Hiç ibret almıyor musun? Yirmi seneden beri bu câmi kaç defa doldu boşaldı. Bu minberde fakîr gibi konuşan kaç tâne hatîb geldi geçdi? Hep bunlar gelip geçicidir. Ancak müttakîler kazandı çünkü Allah müttakîlerle, muhsinlerle beraberdir. Allah müminlerle beraberdir. Onlar kazandılar. Ötekiler mallarını mülklerini sevmediklerine bıraktılar, bıraktıkları mal sevmedikleri tarafından yağma oldu, onları götürüp günahlarıyla, hesaplarıyla başbaşa koydular.

Kim ki Allah'ı bildi, Allah'ı buldu, o kimse iki cihâna sultân oldu.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

İslâm Nedir? 26 Haziran 1981 (23 Şaban 1401)

Kâllallahu Teâla fî Kitâbihi'l-Azîz.

Eûzübillahimineşşeytânirracîm.

Bismillahirrahmânirrahîm.

إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ وَآتَوُا الزَّكَاةَ لَهُمْ أَجْرُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ³⁵²

Sadakallahü'l-Azîm.

Dilleriyle Rabbü'l-âlemîn'i tevhîd eden, gönülleriyle Rabbü'l-âlemîn'in birliğine, vahdâniyyetine inanan, cümle enbiyâyı tasdîk ve serdâr-ı enbiyâ, mefhar-i âlem, sebep-i hilkat-i âlem olan, rahmeten-lil-âlemîn, Hazret-i Muhammed Mustafâ'yı, herşeyinden ziyâde severek îmânını kemâle erdiren, kıyâmet gününe inanan, Hakk'ın cennetine tâlib, rızâsına râgıb, cemâline âşık olanlar!

Bil, bul, ol. Bilmeden bulamazsın, bulmadan olamazsın, ham gelir ham gidersin. Birçok insan bu âleme geldi, insan geldi fakat hayvan gibi yaşadı, hayvan gibi gitdi. Onların yaşayışları bir yaşayış değildir, bir hayat değildir. Allah'ın Kitâbı'ndan nûr alanlar, onlar, yaşadılar. Ötekiler ölü mâhiyyetindedir. Onun için Cenâb-ı Allah Kitâb-ı Kerîm'inde, "Biz dirileri inzâr ederiz" buyuruyor. Çünkü sözün tesîri dirilere olur.³⁵³ "لَيُنْذِرَ مَنْ كَانَ حَيًّا" buyuruyor.

Birçok insanlar, insan geldi, insan yaşadı, hayvan öldü. Birçok insan, insan geldi, hayvan yaşadı, insan öldü. Bunun manâları çok geniş ve derin.

Bütün doğran yavrular, fıtrat-ı islâm üzere doğarlar. Yani doğan çocuklar, islâm fıtratı üzere doğarlar. Anası, babası ne dînde ise, ne itikadda ise, çocuk o dîne tâbi olur, eğer ki Allah'ın inâyeti erişer.

Şöyle anlaşıyor ki, şimdi gene hadîs-i peygamberîye gelelim, "küllüküm râin ve küllüküm mes'ûlün 'an raiyyetihî, hepiniz ferden ferdâ birer çobansınız, her çoban kendi sürüsünden mes'ûl". Evlâdını âlem-i ulvîden alıp bu süflî âleme getirip, onu îmân ile tezyîn etmeyen, ona dînini, diyânetini, Allah'ını, Peygamber'ini bildirmeyen baba, vazîfeseni yapmamışdır. Ve yarın yevm-i kıyâmetde, evlâdı ondan davâcı olup onun yakasına sarılacaktır. Buna binâen

³⁵² Sure-i Bakara 277

³⁵³ Sure-i Yâsîn 70

Cenâb-ı Hakk yine Kitâb-ı Kerîm’inde, rütbelerin ilgâ, kasaların mülgâ olduğu günde, paranın, evlâdın menfaat vermediği günde, ³⁵⁴ "يَوْمَ يَفِرُّ الْمَرْءُ مِنْ أَخِيهِ وَأُمِّهِ وَأَبِيهِ", evlâd babadan, baba evlâddan, kardeş kardeşden firar ederler. Niçin? Hak meselesi, hak, hak, hak!

Evlâdına islâmı bildirmeyen, Allah yolunu göstermeyen, onu nûr-i Muhammed’le boyamayan, ona Kurân sevgisi vermeyen, Allah sevgisi bildirmeyen baba, onu âlem-i ulvîden almış süflî âleme bırakmış ve onu helâke göndermiştir. İşte onun boynuna, evlâd sarılır. "Yâ Rabb, beni âlem-i ulvîden alıp süflî âleme getirdi, benim terbiyemle meşgûl olmadı. Halbuki beni onun emri altına vermişdin, benim çobanımdı babam. Bana öğretmesi lâzımdı, hem dünyayı, hem âhireti.

Malûm ya, dünyâyı öğreneceksin, aldanmamak için. Tekrâr ediyorum. Dünyâ hayâtını iyi talîm edeceksin, aldanmaman için. Niçin aldandık? Dünyâyı iyi talîm etmedik. Dünyâdan murâdımız nedir? Dünyâ yaşayışını yani. Dünyâyı bilen adam, dostunu düşmanını tanır. Dünyâyı bilen adam, dünyâsını mamûr eder. Dünyâsını Hakk rızâsı üzerine mamûr eden, âhiretini de mamûr etmiş olur.

Dünyâyı iyi talîm edeceksin, aldanmayacaksın. Âhireti iyi talîm edeceksin, aldatmayacaksın. Âhireti iyi talîm eden, aldatmaz. Çünkü bu kısa hayâtın hesâbını Allah’a vereceksin, nasıl aldatabilirsin? Kimseyi aldatamazsın. Çünkü bil ki, bu âlemde, Allah Celle Hazretleri bize bizden yakın. Bu yakınlık, senin benim yakınlığım gibi değil. Bu yakınlık, lisân ile tarîf olunmaz, kalemle yazılmaz, kelâm ile söylenmez. Bunu tadanlar bilir. Onun için Allahu Teâlâ gene ahkâmı eskimeyecek olan Kurân-ı Mübîn’de, ³⁵⁵ "وَنَحْنُ أَقْرَبُ إِلَيْهِ مِنْ حَبْلِ الْوَرِيدِ", biz size can damarınızdan daha yakınız buyuruyor Allahu Sübhânehû ve Teâlâ. Sen de O’na yakın olacaksın burada. Ona yaklaşmak için islâmın bir takım şartları ve î mân var. Bunun talîmi lâzımdır. Bilmeden bulamazsın, bulmadan olamazsın.

Dünyâyı iyi bilen aldanmaz, dostunu düşmanını tanır, ateş ile nûru tefrîk eder, zulmet ile nûru ayırır. Âhireti iyi bilen kimseyi kandırmaz ve aldatmaz. Bilir ki bu âlemde iken Hakk ona yakındır, her şeyini tesbit etmiş, bilmiştir, görmüştür ve görmektedir. Bunu böyle düşünürsen î mânın kemâle erecek.

Bak islâmın şartı beş. Okumuş olduğum âyet bunu gösteriyor. Söyleyeceğiz inşâallah, deryâdan bir katre, şemsden bir zerre olarak söyleyeceğiz âyetin manâsını. Dilimizin döndüğü kadar.

İslâmın binâsı beş. Savm u salât, hacc u zekât, kelime-i şehâdet. Savm demek, oruç demek. İnşâallah Allah ecelden aman verirse, haftaya cuma günü oruçluyuz. Ramazan-ı Şerîf’in biri. Müminlere bahş olunan ay. Kurân’ın inzâl olunduğu ay. Müminin Allah’a kurbiyyet ettiği ay ve günahlardan soyunduğu ay. Ramazan-ı Şerîf’i inanarak ve itikad ederek, Allah’ın Resûlüne ittibâ ederek, oruçla geçiren, salâtını yerine getiren kimse, bayram sabahı anasından doğduğu gibi tertemiz olur. Öyle söylüyor Mefhar-i Âlem, sâdiku’l-va’dü’l-emîn Muhammed Mustafâ böyle haber veriyor.

³⁵⁴ Sure-i Abese 34-35

³⁵⁵ Sure-i Kâf 16

Onun için hazırlanacaksın. Zâhirini temizlediğin gibi bâtınını da temizleyeceksin. Eskiden Ramazan'a on beş gün kala bütün islâm evlerinde bir hazırlık, bir sevinç, bir bayram havası esirdi, Ramazan geliyor diye. Biz de öyle yapalım gene. Kalblerimizi tathîr edelim, temizleyelim. Belki bâtınlarımız pek kirli ama hiç olmazsa zâhirlerimizi temizleyelim. Bâtını temizlemek gâyetle güçtür. Zâhir üç beş kuruşluk sabunla, birkaç paralık suyla insan zâhirini tathîr edebilir, temizleyebilir. Bâtın temizliği gâyetle güçtür.

Evet, zâhirini, üç beş bin lirayla bir insan şekline sokabilirsin. Elbise giyersin, berbere gider tıraş olursun, güzel iskarpinler giyersin ama iç âlemini insan etmen gâyetle güçtür. Onun için bu âlemde, ellerini öpdüğümüz, onlara rûkû ettiğimiz, hürmetle ayağa kalkdığımız kimselerin, yarın kıyâmetde bir hiç olduğunu göreceğiz. Kim Allah'a dost, Hazret-i Muhammed sallallahu aleyhi veselleme dost, o, sultân olacaktır. İki âlemin sultânı odur. Onun için bu âlemde, zâhir âleminde, elbiseyle insan olanları orada göreceğiz, ayaklar altında yılanlar gibi sürünecek, karıncalar gibi ezilecektir.

Aklımızı başımıza alalım efendiler! Hak yol, çok geniş. Ve Allah rahmetine, mağfiretine bizleri davet ediyor, çağırıyor bizi rahmetine, mağfiretine. Bunu ihmâl etmeyelim.

Evet, Hakk'ı kendinde bulmak ve Hakk'ın sana çok yakın olduğunu hissetmen lâzımdır. Bu hissiyât, îmânın nûruna bağlıdır. Nereye gidersen git, kiminle olursan ol, kim olursan ol, Allah senin her efâl ü harekâtını, her sekenâtını, her işini görmekdedir. Hem zâhirine hem bâtınına a'lemdir ve âlimdir. Bunu bir düşün. Bak bir misâl vereyim sana.

Bir mürşid, talebelerinden bir tânesine karşı büyük muhabbeti varmış. İnsanlarda hased ateşi vardır, içlerinde. Bunun netîcesi birçok insan nâra girecektir. Allah'ın sevmediği sıfatlardan bir sıfat, şeytânî bir sıfatdır ama insanda mevcûddur. Mücâdele, muhârebe, yani nefis ile mücâdele ederek, bunları yenmek lâzım. Ve Hakk'a teslîmiyyet olursa eğer, mesele kalmaz. Sonra hoca bakdı ki, diğer talebeler kendisinin o talebeye meykinden dolayı, o talebeye hasedlik yapıyorlar yani kıskançlık yapıyorlar. Onlara o talebeyi niye sevdiğini göstermek üzere, bir ders verdi. Dedi ki talebelere, "Gidiniz ve kimsenin görmediği bir yerde, birer tavuk kesin bana getirin" dedi. Hepsi birer tavuk alarak uzaklaştılar. Hepsi tavukları, hocalarının emrine imtisâlen, kesdiler ve hocalarının önüne getirdiler. Hocanın sevdiği talebe, tavuğu diri getirdi, hocanın huzûruna. İyi dinle! İbret al! Anlatdığım hikâye sana büyük ibretler verecek, seni yüceltecektir, anlarsan eğer. Kışırda kalırsan vaktini geçirmiş olursun. Bakdılar diğer talebeler, o sevilen talebenin tavuğu canlıydı, canlı tavukla geldi hocasının huzûruna, mürşidinin huzûruna. Dediler ki "Bak, şımarıklığından hayvanı da kesmedi filan" dediler. Sonra sordu, "Çocuklar, hepiniz tavuklarınızı kimsenin görmediği yerde mi kesdiniz?" dedi. "Evet efendim" dediler. "Sen niye kesmedin oğlum?" dedi. "Efendim, siz kimsenin görmediği yerde kes diye emrediniz, ben nereye gittimse, Hakk'ın beni gördüğünü anladım. Nasıl kesebilirim? Emrinize muhâlefet bu. Allah görüyordu benim yapacağımı" dedi. Onun üzerine döndü talebelerine, "Evlâdlarım, işte ben bu talebeyi bundan dolayı seviyorum, irfânından dolayı" dedi. İyi düşün ve bil ki her yaptığın efâl ü harekâta, Allah vâkıfıdır.

Vazîfe-i islâmiyyetini yerine getir ve çocuklarına öğret. Hânende bulunan, senin ekmeğin altında bulunan kimselere, tatlı sözlerle, güler yüzlerle, vecîz vaazlarla, nasîhatlarla onları Hakk'a davet eyle. Ekşi yüz, acı söz, olma. Müslüman tatlıdır. Her efâl ü harekâtın tatlı

olsun, vecîz olsun. Onları iknâ ede ede Hakk'a davet et. Bir defa söyledin dinlemedi, bir daha söyle, bir daha söyle. Görmüyor musun, Allah seni her gün her ânda fazîlete davet ediyor, hiç usanmadı. Yapdığın suçlara nazar etmiyor, senin tövbe ve istiğfârını bekliyor, yücelmen için. Hemen günah işleyip, hemen taş olsaydık, kimse günah işlemezdi. İsyân etdik, rızkımızı kesmedi. O'nun huzûrunda düşünmeyerek, gaflet içerisinde, ne büyük günahlar yaptık, semâdan bize gene yağmur verdi, yerden bize yiyecekler bitirdi, rengârenk, kokuları ayrı ayrı, renkleri ayrı ayrı. Bir tencerenin içinde pişdi bunlar, hepsinin tadı ayrı, rengi ayrı. İşte sana vahdâniyyet-i ilâhiyyenin, kudret-i sübhâniyyenin bir numûnesi.

İslâm dört şey üzerine binâ kılındı. Savm, oruç tutmak. Salât, namaz kılmak. Zekât. Zenginler, mallarının kendilerinin olmadığını bilsinler. Zenginler Allah'ın vekilharcı, fukarâ Allah'ın ayâlidir. Allah vekilharca emrediyor, "Benim sana emâneten verdiğim kasayı aç, benim ayâlîme kırkda birini ver". Ey zengin! Zenginim diyen! Kendisini zengin zanneden! Zengin Allah. Ganî Allah. Hepimiz fakîriz. Akşam aziz olanlar, sabah zelîl oldular. Sabah zelîl olanlar, akşam azîz oldular. Kuvvetleri, kudretleri, saltanatları onlara fayda vermedi. Pâdişah çocukları, âcizler evinde can verdiler. Allah'dan kork. Allah'ı sev. Allah'a aşk ile bağlan. İslâmsın, islâm Allah'a teslîm olan demektir. Allah'a teslîm olup sâlim olan demektir. Haccetmekdir, ömründe bir defa hac vaktinde. Bazı zevât yanılıyorlar, kendi kendilerine dîn îcâd etmeğe kalkıyorlar. Farz olan haccı yapmıyor, "Ben umre yaparım" diyor, sıkıntı olmasın diye filan. Olmaz öyle. Senin kafanla değil. Senin düşüncenle benim görüşümle değil, Allah'ın istediği gibi, Resûl'ün bize teblîğ ettiği gibi, gösterdiği gibi yapacaksın. Aklına iş yapma, aldanabilirsin aklınla, akıl aldanabilir dâimâ. Akıl lâzımdır ama akıl bir mertebeye kadar gider, ondan sonra durur. Kudretullaha, esrâr-ı ilâhîye akıl yetişmez. Hakk müsâade ederse onlardan bazı maneviyyâtı tadarsın, etmezse tatmadan gidersin.

Erkân-ı islâm bunlardır, İslâmın temeli bunlar, peki islâm nedir acaba, islâm? Binâ-i islâm bunlar, beş şey. Allah'ı tevhit, Peygamber'i tasdik, savm u salât, hacc u zekâtdır. Bunları yapmayanlar demek ki bak islâm dîninin temellerini eksik koyuyorlar. Üzerine binâ kuramazsın sonra, olmaz binâ, yıkılır yani.

Hiç gençliğine, kudretine, kuvvetine, rütbene güvenme! Hele bunu hiç söyleme, "İnşallah yakında tekâüd olacağım ondan sonra sen beni gör" diye söyleme. Cenâb-ı Hakk sana şöyle hitâb ederse, Allah'a ne cevap verirsın? "Ey kulum! Seni kullarım hizmetlerinden âzâd etdikden sonra mı bana kul oldun?" derse ne cevap vereceksin sonra? Allah'a muhtaç olduğun kadar Allah'a ibâdet ve tâatda bulun. Ateşe dayanacağın kadar günah işle. Allah'ın nârı hakdır, nûru da hakdır.

Temel-i islâm bunlardır, islâm nedir acaba? İslâm, Allah'a tam bir teslîmiyyet, Allah'ı sevmek, Allah'ın celâlinden korkmaktır. Allah'dan korkanlar, Allah'ın celâlinden korkanlar, ümmetin en kerîmidir, en yükseğidir. Renkle, rütbeyle, kasayla, masayla, güzellekle değildir. ³⁵⁶ إِنَّ أَكْرَمَكُمْ عِنْدَ اللَّهِ أَتْقَاهُ. Allah indinde en kerîm olan kimse, bir iş yapacağı vakitte, "Benim bu yapacağım iş, Allah katında makbûl müdür değil midir?" diye düşünerek, tefekkür ederek, makbûlse yapmak, makbûl değilse onu terk etmektir.

Ey aklım başımda, tefekkürüm yerinde, gözlerimle görüyorum diyen kişi! Eğer tefekkürsüz bir bakışsa, hayvanda da aynı bakış vardır. Tefekkürsüz bir vücûda sâhibsen, sendeki kan hayvanda da var, sendeki damar hayvanda da var. Bizdeki bulunan a'zâ-yı cevârih, hayvanda da vardır. Bizim hayvandan farkımız, Allah'ın emirlerini seve seve yapmak, nehiylerinden kaçınmaktır.

Hak resûl, sultân-ı enbiyâ, peygamberler sultânı, Hazret-i Muhammed Mustafâ, bu zât-ı muhteremi, bu zâtı akdesi, bu Allah'ın sevgilisini, her şeyinden ziyâde sevmedikçe îmânın kemâle ermez, cennete dâhil olamazsın. Ne cennet-i efâle, ne cennet-i sıfata, ne cennet-i zâta dâhil olursun. Bütün iş, Hazret-i Muhammed sallallahu aleyhi vesellem, Resûl-i Ekrem'in, Resûl-i Efham'ın, ayağını atdığı gibi ona tâbi olmaktır. En küçük sünnetinden, en büyük sünnetine kadar, ferdî sünnetleriyle, ictimâî sünnetleriyle âmil olmaktır. Ancak bizim kurtuluşumuz, saâdetimiz, Hazret-i Muhammed Mustafâ'ya ittibâ iledir. Kurân'a tâbi olmakladır. Ondan gayrısı, yirmi tane fakülte okusan, hepsinin diplomaları kabrin hâricinde kalır, içeriye bir menfaati yoktur. Meğer ki onları yerinde kullanasın. Bulunduğun vazîfede adl ile kâim olasın, halkı incitmeyesin, devletin kasasından yediğin parayı helâllayasın, rüşvet almayasın, ibâdullaha rahmet ile hüküm edesin, zulûmden kaçınasın. Ve illâ, okuduğun başına belâ olur, diplomaların ne kadar çoğalırsa cehennemde ateşin o kadar çok olur. Zulûm yerine adli, cehil yerine ilmi, küfür yerine îmânı getirmeyince olmaz!

İslâmın binâsı, savm u salât, hacc u zekât, kelime-i şehâdet dedik. Sizi fazla sıkımayayım, hava sıcak. Ama üzülme. Allah yolunda bugün burada terleyen yarın yevm-i kıyâmetde terlemez, arşın gölgesinde gölgelenir, Resûlullah'ın sancağı altında cem olur. Hazret-i Fahr-ı Risâlet'in elinden, Hayder-i Kerrâr'ın yedinden, Haseneynül-Ahseneyn'in mübârek ellerinden Âb-ı Kevser'den nûş eder. Kıyâmet sıkıntısı görmez. Hakk için terleyenler, Hakk için üzülenler, Hakk için ağlayanlar, orada ağlamaz, orada beşûşdürler, yüzleri mesrûrdur, gönülleri mesûddur. Onlar civâr-ı Mustafâ'da iskân olur, iltifât-ı ilâhîye, iltifât-ı Muhammed'e nâil olurlar, sallallahu aleyhi vesellem. İki yol gösterdik. Aklın başında.

Temel-i islâm bunlar, peki islâm nedir? Allah'a tam bir teslîmiyyet. Hakk'ın men etdiklerinden kaçınmak, Hakk'ın celâlinden korkarak. Hakdır, gerçektir. "Efendi, Cenâb-ı Hakk hep rahmet değil mi?". Öyle değil işte göre kâinâtı. Çünkü âhiretde ne varsa Allah onun bir mislini vermiştir dünya yüzünde. Bak, git hastahânelere, tımarhânelere, oralardaki insanlar, senin benim gibi insan değil mi? İşte sana cehennemin bir numûnesini Allah dünyâ âleminde göstermekdedir, bu âlemde. O da senin gibi insan idi. Ama bu hastalık cehenneme lâayık olduğundan mı? Hayır. Allah onları âyet ve ibret yapmıştır. Onlara o külah düşmüş sana bu külah düşmüştür. Zâten onlardan ibret almayan kimseler kendileri kâinâta ibret olurlar. Bir adam târihden ibret almadı mı, kendisi târihe ibret olur. Bak, vaktiyle cümle peygamberân-ı izâm hazerâtının ümmeti, kendilerinden evvel geçen ümmetlerden ibret almadıkları için bize ibret oldu Kurân-ı Kerîm'de. İşte kavm-i Lût, işte kavm-i Nûh, işte kavm-i Şuayb. İbret almayan ibret olur. Bak, git gör. "Efendi, bu acaba Cenâb-ı Hakk'ın gadabı mı?" Hayır. Bazen azâb tacîl olur, Allah bazen tehîr eder, bazen tacîl eder. Bazen kullarının günahlarının karşılığını tehîr eder, yazmaz defter-i a'mâlîne, tövbeye bırakır. Bazısının hemen belasını verir. Azâb tacîl olunur bazen.

Ey Ümmet-i Muhammed! Bu günleri fırsat ve ganâim biliniz.

İslâm nedir? Allah Resûlü Mahbûb-i Kibriyâ Muhammed aleyhissalâtü vesselâm, islâmı tarîf ediyor, "Halk onun dilinden ve elinden sâlim olur". Demek ki ahlâk-ı hasene sâhibi olması lâzım. İslâm bu.

Hakk'ın celâlinden korkar, Allah'ın men etdiklerini yapmaz. Allah'a âşıktır, Allah'a muhibdir, Allah'ın emirlerini seve seve yapar, canına minnet bilir, angarya gibi yapmaz. Demez ki, "oruç bana niye farz oldu, ya bana kîtâl, harb niye farz oldu" demez de, "ya oruç farz olmasaydı benim hâlim nice olurdu", "Allah ya guslû bana farz etmeseydi, ben pis gezecekdin", "Ya abdesti bana farz etmeseydi benim hâlim nice olurdu" diyerek Allah'ın emirlerini seve seve yapar, yerine getirir. Ve gönlünden Hakk'dan gayrını çıkarır, gönlünü aşkullah, muhabbetullah ile süsler. Zâhirde Hakk'a secde eder, bâtında Hakk ile olur. Bunlar da elbette âkıbetde selâmet bulur. Çünkü âkıbet müttakilerindir, müminlerindir, âşık-ı sâdıklarındır.

Veyl olsun Allah'a âsî olanlara! Allah onları affetsin, gönüllerini nûr-i Kurân ile münevver kılsın. Vay olsun namaz kılmayanlara, namazı terk edenlere! Vay olsun namaz kılıp da hayır hasenâtdan kaçınanlara, namazlarında sehv edenlere! Veyl olsun yalan söyleyenlere!

Müjde olsun Allah ve Resûlüne teslîm olanlara, Allah'a secde edenlere, Hazret-i Muhammed'in yolundan yürüyenlere! Onlar, kazandılar. Bu sıkıntılı âlem bir gün hemen dönecek, gördüğün bu rüyâdan uyanacak, sultân olduğunu göreceksin. Allah sana bu âlemde onun lezzetini tattıracak. Allah'sız gönüller, Peygamber'siz kalbler, onların gördükleri de rüyâdan başka bir şey değil. Yakın bir zamanda, ne kadar kötü bir yerde olduklarını anlayacaklardır ama iş işden geçmiş olacaktır.

Yâ Rabbi, bu günler senin rahmetinin taşıdığı günlerdir, ³⁵⁷ وَمَا تَشَاؤُنَ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ, senin rızan olmasa, sen dilemesen, biz gelip senin huzûrunda burada duramazdık, senin kelâmını dinleyemezdik, habîbine gönül veremezdik, senin mescidinde bulunamazdık. Yâ Rabbi, bizi buradan boş çevirme. Bizi habîbin Muhammed'ine bahşeyle. Şaban-ı Şerîf'in, Ramazan-ı Şerîf'in şefâatiyle bizleri taltîf eyle yâ Rabbi.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

Ramazan-ı Şerîf ve Oruç 3 Temmuz 1981 (1 Ramazan 1401)

Kâllallahu Teâla fî Kitâbihi'l-Azîz.

Eûzübillahimineşşeytânirracîm.

Bismillâhirrahmânirrahîm.

شَهْرُ رَمَضَانَ الَّذِي أُنْزِلَ فِيهِ الْقُرْآنُ هُدًى لِّلنَّاسِ وَبَيِّنَاتٍ مِّنَ الْهُدَى وَالْفُرْقَانِ فَمَن شَهِدَ مِنْكُمُ الشَّهْرَ فَلْيَصُمْهُ وَمَن كَانَ مَرِيضًا أَوْ عَلَى سَفَرٍ فَعِدَّةٌ مِّنْ أَيَّامٍ أُخَرَ يُرِيدُ اللَّهُ بِكُمُ الْيُسْرَ وَلَا يُرِيدُ بِكُمُ الْعُسْرَ وَلِتُكْمِلُوا الْعِدَّةَ وَلِتُكَبِّرُوا اللَّهَ عَلَى مَا هَدَاكُمْ وَلَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ³⁵⁸

Sadakallahü'l-Azîm.

Rabbü'l-âlemîn'in rızâsını almak için, yemeği içmeği terk eden ve Allah'ın davetine icâbet edip, Allah'ın beytinde toplanan ve Allah'ın rızâsını bekleyen âşık-ı sâdıklar!

Tutduğunuz orucun mükâfâtını yakın bir zamanda göreceksiniz. Allah sizleri sofrâ-i Muhammed'de, habîbinin sofrasında oturtacak ve arşının altında size ziyâfet verecektir. Bunu size müjdeliyorum. Diyecek ki, "Uzun günlerde, sıcak günlerde, eyyâm-ı hâliyede oruç tutdunuz, benim rızâm için yemediniz, içmediniz. Şimdi gelin, benim habîbimle aynı sofrada oturun, benim ziyâfetimde bulunun" diyecek. Bunu size müjdeliyoruz müslümanlar. Oruç tutanlara söylüyoruz.

Ramazan, Allahu Teâlâ'nın isimlerinden bir isimdir. Ramazan ismi, Allah'ın isimlerinden bir isimdir. Hem ayın ismi, hem de Cenâb-ı Hakk'ın kendi isimlerinden bir isimdir. Cenâb-ı Hakk bu ismi bu aya tahsîs etmiş, vermiştir.

Daha önce söylemişdik, Receb Ayı, Cenâb-ı Hakk'ın zât-ı ulûhiyyetine isnâd ettiği, şehri muazzam, büyük bir ay idi. Şaban-ı Şerîf de, Hazret-i Peygamber sallallahu aleyhi veselleme ihsân olunan bir ay idi. Ramazan da Ümmet-i Muhammed'e bahş olunmuş idi. Evveli rahmet,

³⁵⁸ Sure-i Bakara 185

ortası mağfiret, âhiri cehennemden âzâd olmaktır. Tâ Kadir'e kadar, her saat başı, her dakîka, binlerce ve yüz binlerce Ümmet-i Muhammed'den affolup, her ân, her sâniye başı, yüz binlerce Ümmet-i Muhammed'den birçok kimse, yani cehenneme girmesi farz iken, vâcib iken, Cenâb-ı Hakk Leyle-i Kadir'e kadar her an her saat başı bunların binlercesini cehennemden âzâd eder. Hele iftar vakti olduğu vakit. Sofranın kenarına oturulup, boyunlar bükülmüş, yüzler sararmış, kalb Allah'ın sevgisinde, dil Allah'ı zikretmekde, Cenâb-ı Hakk meleklerine ibâhat eder, der ki, "Ben Âdem'i yaratacağım vakit, bana demişdiniz ki, âdem kâinâtı fesada verir, kan döker demişdiniz. Bakın halbuki onlar bana ne kadar mutîler. Benim emrimle yemeği içmeği terk etdiler. Şimdi benden emir bekliyorlar".

Ve onda kul ile Allah arasından perde kalkar. Yetmiş bin hicâb vardır. Bu hicâb, senin bildiğin pencere perdesi değil, manevî bir hicâbdır. Bu perde, iftar vaktinde, kaldırılmıştır. Hattâ Cenâb-ı Mûsâ aleyhisselâm Tûr-i Sînâ'da ³⁵⁹ وَلَمَّا جَاءَ مُوسَىٰ لِمِيقَاتِنَا وَكَلَّمَهُ رَبُّهُ قَالَ رَبِّ أَرِنِي إِلَٰهَكَ "Yâ Rabbi beni aldın Tûr'una benimle konuşuyorsun, mübârek cemâlini de bana göster dediği vakit, Hazret-i Allah buyurdu ki, "Yâ Mûsâ! Şu ânda seninle benim aramda yetmiş bin perde var. Ümmet-i Muhammed'e, Muhammed'im in ümmetine, sallallahu aleyhi vesellem, O'na bir ay vereceğim, iftar vakti olduğu vakit, aramızda perde kalmayacak" dedi. Ne duâ edilirse Allah kabûl eder. Çünkü sırf rahmetdir.

Tâ Kadir'e kadar, her saat başı, nâra müstehak olmuş zevâtdan yüz binlerce adam affolunur. Tabii Allah'ı seven, Allah'a itâat eden, habîbi Muhammedine gönül verenler ve Hakk yoluna baş koyanlar, Allah'a mutî olanlar, bundan istifâde ederler. Allah'a karşı âsî olanın işi Allah'ın rahmetine kalmıştır. Kadir olduğu vakit, her saat başı, o güne kadar affolunan, mağfirete lââyık olan zevâtın adedince kulları Allahu Teâlâ mağfiret eder. Ramazan'ı oruçla geçiren ve geceleri ihyâ eden, terâvihini, namazını kılan bir mümin, bayram sabahına eriştiği vakitte, anasından doğduğu gibi, tertemiz pâk olur. Doğan çocuk nasıl masûmdur, günahsızdır, öyle olur. Yalnız kul hakkı müstesnâdır.

Efendiler! Kul hakkına çok dikkat ediniz! Alın secdeye çürüse, dizlerin devenin dizleri gibi nasır tutsa, tahiyatda ve secdeye, kul hakkı varsa, güçdür. Amân kul hakkından kaçınınız! Amân kul hakkından kaçınınız! Amân kul hakkından kaçınınız! Ve kâfir hakkından ve hayvan hakkından ve kul hakkından kaçınınız! Kul hakkı müstesnâdır. Allah ile kul arasında olan bazı suçlar vardır, Allah, onları affeder. Hattâ Fahr-ı Risâlet sallallahu aleyhi vesellem, bunu bize bizzat göstermiştir. Sormuş, "Kime vurdumsa gelsin, işte burada ortadayım, gelsin bana vursun. Kimden aldım sa gelsin benden alsın". Bu kim bu? Rahmeten-lil-âlemîn olan Peygamberimiz. Bize bu şekilde ilân ve talîm etmiştir. Kul hakkından kaçınmak lâzımdır.

Haramzâdeliği açığözlük diye bilmek, halkı kandırmak filan, insan olana lââyık şeyler değildir. Açık göz, Allah yolundan yürüyen, sırât-ı müstakîmde sâbit olan, Allah'a vuslat eden kişidir. Açık göz adam odur. Sahtekârın evveli tatlı, nihâyeti acıdır. Hem maddî, hem manevî böyledir. Onun için Ramazan geldi, Allah bize bir temiz elbise giydirecek, artık onu kirlletmeyelim. Hakk yolunda bulunalım ve Allah'ın emirlerini seve seve yerine getirelim, nehiylerinden Allah'dan korkarak kaçınalım.

³⁵⁹ Sure-i A'râf 143

Şimdi müslümanlar! Bütün kitaplar, yani Tevrat, Zebur, İncil ve Kurân, zannediyorum yalnız Zebur hâriçdir, Tevrat ile İncil ve Kurân-ı Mübîn, Ramazan'da nâzil olmuştur. Hazret-i İbrâhim halîlullahın suhufu da Ramazan'da nâzil olmuştur. Birçok enbiyânın kitapları da Ramazanda nâzil olmuştur. Bu ay Kurân ayıdır. Çünkü Kurân Allah'ın bir ipidir. Bir ucu kullara sarkıtılmış, bir ucu yedullahdadır. Kim ona sarılırsa muhakkak canını, hem dünyâ rezâletinden hem âhiret felâketinden korur. Kim Kurân'ı terk ederse, maksadımız Kurân'ın kağıdı, kabuğu değil, Allah'ın emirlerini ve nehiylerini kim tutmazsa, o adam, o ipi bırakmış demektir ki felâkete hazırlanmıştır. Her kim ki, maa'l-kusûr ve'l-küsûr, Allahu Teâlâ'nın ipine sarılmışdır, hablullahı sarılmışdır, ki Kurân hablullahdır, Cenâb-ı Hakk onu kendi katına ve kendi indine çekmiştir.

Demek oluyor ki, kullar ile Allah arasındaki yaklaşıma Ramazan'da oluyor, Ramazan ayında. Onun için bunun kadr u kıymetini bilelim. Âşikâre isyân etmeyelim. Bazı oruç tutmayan kardeşlerimiz var, oruç tutmuyorlar fakat âşikâre yiyorlar. Bu hiç doğru değildir. Bak! Komşumuz bir hristiyan olsa, yâhud lâ-dînî olsa, yani dînsiz olsa, ölüsü olsa, insan insansa, radyosunu açıp, onun mâtemine karşı şarkı dinleyemez. İnsansa ama. İnsan sûretinde hayvansa, ona bir sözümüz yok. Öyleyse bir mümin oruçluyken onun karşısında sigara içen bir adam, bir defa bırak günahını, âdâb-ı muaşeretden bî-haber bir kişidir. Yani terbiyesiz demektir. Papa bile, papa bile, hristiyan âlemine ilân etmiş de, "Müslümanların orucuna riâyet ediniz, hürmetkâr olunuz" demiş. Onun için insan bir seferde de olsa veyâhud hasta da olsa, şerîat ona orucunu yemesine müsâade etse dahi, insan edeb bakımından bunu gizlemelidir, cemaat-i islâmiyyeye karşı, cemiyet-i islâmiyyeye karşı. Size ufak bir misâl verelim ve dersimize nihâyet verelim. Bak! Ramazana hürmet eden bir kimsenin, eriştiği mağfiret-i ilâhiyyeye. Sana büyük bir ders olsun.

Müslümanlar! Mecûsî demek, ateşperest yani, ateşe tapan demektir. Yani ateşe taparak Allah'a şirk koşarlar. Bir Ramazan günü bir ateşperestin çocuğu, eline ekmek almış, sokağa çıkmış. O mecûsî onu hemen görmüş, kulağından tutmuş, "Ayıp! Müslümanlar oruçlu, git ekmeğini yemeğini içerde ye!" demiş, "Ramazan" demiş. Çocuk da ekmeği içeride yemiş. O mecûsî ölmüş, Bağdad şehrinin ileri gelenleri o mecûsîyi cennetde görmüşler. Demişler ki, "Yâhu mecûsî cennete girmez, senin burada ne işin var?". Demiş ki, "Ben mecûsîydim, ölünceye kadar, ölüm ânına kadar yani gargaraya kadar. Tam Melekü'l-mevt bana geldi, rûhumu kabz edecek, Allah Melekü'l-mevt'e buyurdu ki, 'Onun rûhunu kâfir olarak, mecûsî olarak kabz etme, o benim Ramazan'ıma ve müminlerime ve benim Muhammed'im'in getirdiği kitâba hürmetkâr olduğu için onu îmân ile göçür, rûhunu îmân ile kabz eyle', ben, son nefesde bana îmân nasîb olduğu için cennete girdim" demiş.

Şimdi bunun ters tarafı da var. Bazı ahmaklar da, "Allah'ın bildiğini ben kuldân niye saklayayım?" diye kendi kendilerine bâtıl bir mantık, böyle bir kıyas yaparlar. A kardeşim! Allah'ın bildiğini kullardan saklamasaydık, ne ben çıkar burada sana karşı konuşabilirim, ne de sen benim karşıma gelip beni dinleyebilirdin. Daha açığını söyleyeyim ben sana. Allah'ın bildiğini kuldân saklamıyorsan, çıkar pantolonunu, donunu, sokakda dolaş. Çünkü Allah biliyor, görüyor. Bunlar bâtıl olan şeylerdir, bâtıl kıyaslardır. Namaz kılmaz, "Niye kılmıyorsun?" diye sorunca, "Benim kalbim temiz, sen kılanlara bakma" der. Yâhu de ki, "Kılamadık, kılamıyorum, Allah beni affetsin", "Yâ Rabbi sen namazı bana kıldır, sevdır,

tatdır". Allah sevmese, seni buraya almaz bugün, oruç tutmak sana nasîb olmaz. Allah'ın oruca ihtiyâcı yok. Zâhirde, orucu sen tutuyorsun, namazı sen kılıyorsun, hakîkatde, Allah sana oruç tutduruyor, Allah sana namaz kıldırıyor. Bildiğin gibi değil hâdisât, senin bildiğin gibi değil. "Niye kılmıyorsun?" diye soruyorsun, "Benim kalbim temiz, sen kılanlara bakma, onlar şöyle onlar böyle" diyerek bir de mümin kardeşleri hakkında sû-i zan ederek bir takım şeyler söylüyor. Öyle söyleyeceğimize, daha güzeli böyle, "Yâ Rabbi, kılamıyorum, yapamıyorum, bana namazı sevdin, bana namazı kıldır, tevîkîni refîk et" diye söylesene. "Kılanlara ne müjde. Kılanlar ne güzel kılıyor, ben yapamıyorum, niçin yapamıyorum. Yâ Rabbi ben kötü bir kul muyum ki beni huzûruna almıyorsun" de ve Allahu Teâlâ Hazretlerine yalvar, ağla, iste.

Bakıyorsun oruç tutmuyor, "Niye?" diye soruyorsun, "Benim kalbim temiz" diyor. Ne kadar güzel söylediğin söz, inşaallah böyle olur. Hem kalbin temiz olsun, hem vücûdun temiz olsun, hem özün, hem gözün, hem sözün temiz olsun. Daha güzel olur o. Onun için mümin kardeşlerim, câmilere ve cemaata gidiniz.

Gene burada bir şey daha söyleyeceğim. Kendilerine zekât vâcib olan zevât yani zenginler, Ramazan'ın bidâyetinde fukarâ-yı müslimîne zekâtlarından versinler ki, onlardan aldığı zekât ile fukarâ kendilerine yiyecek ve içecek temin etsinler. Daha büyük ecre girerler. Malûm-i ihsânınız, zekât evvelâ hısım akrabândan fakîr olanlara, yakın bildiğin fakîrin hakkıdır. Zengin bir kimse zekât alamaz. Sarıklı hoca da olsa gene alamaz. Fukarâ olması şerâitdendir. Zekât fukarânın hakkıdır. Bunu hemen veriniz.

Oruç üç nevidir. Birisi, yemez, içmez, cinsî münâsebetden kendini korur. Bu, avâm orucudur. Sen yedi a'zânla oruç tut. O vakit kazanacaksın, iyi olacak. Bu üç a'zâyla oruç tutmak, bu da bir meziyyetdir ama sen işi ilerlet yedi a'zânla oruç tut. Hakk'ın sevmediği yere bakma, Hakk'ın sevmediği kelâmı dinleme, Allah'ın sevmediği sözü konuşma, helâl lokma ye, ırzına iffetine sâhib ol, gözünle ihânet etme kimseye, göz orucu tut, kulak orucu tut, ağız burun orucu tut, kalb orucu tut, kalbine Hakk'dan başkasını sokma ve zikrullah ile meşgûl ol. İnşâallah mükâfâtını göreceksin. Yakın bir zamanda göreceksin.

Yâ Rabbi, bugün de senin davetine icâbet etdik, senin mescidine, evine geldik, bizi buradan boş çevirme. Hulûliyle müşerref olduğumuz Ramazan-ı mağfiret-nişânı cümlemiz hakkında müteyemmin ü mübârek eyle. Bütün ay içerisinde senin rızânı tahsîl eden, senim emirlerine mutî olan ve senin emirlerini seve seve tutan âşıklar zümresine isimlerimizi kaydet. Bizi sefihlerden, âsilerden ve günahkârlardan kılma yâ Rabbi. İftar vaktinde nârından âzâd ettiğin zümreye dâhil eyle. Oruçlarımızı kabûl et.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

Ramazan Ayındaki İlâhî Lutuflar 10 Temmuz 1981 (8 Ramazan 1401)

Eûzübillahimineşşeytânirracîm.

Bismillahirrahmânirrahîm.

يَا أَيُّهَا الدِّينَ آمَنُوا كُتِبَ عَلَيْكُمُ الصِّيَامُ كَمَا كُتِبَ عَلَى الَّذِينَ مِن قَبْلِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ³⁶⁰

Sadakallahü'l-Azîm.

Cenâb-ı Hakk'ı dilleriyle tevhîd eden, gönülleriyle Allah'a inanan ve Allah'ı seven, kıyâmet gününe inanan, Hakk'ın cennetine tâlib, rızâsına râgib, cemâline âşık olan ve Resûlullah sallallahu aleyhi vesellemi herşeyinden ziyâde severek îmânını kemâle erdiren, bu âlemde cennet bahçelerinden gül koklayan ve firdevs-i a'lâdan gül toplayan, Allah âşıkları, Hakk'a tâlibler, rızâyâ râgıblar, cemâle âşıklar!

Bil, bul, ol! Bilmeden bulamazsın, bulmadan olamazsın. Bilmek lâzımdır. Bilenler buldular, bulanlar oldular. Öğrenmezsen, bilemezsen, bulamayacaksın. Onun için Kurân-ı Mübîn'in, ilk emri, Habîb-i Hudâ Şefî-i Rûz-i Cezâ Hazret-i Mahbûb-i Kibriyâ'ya, "ikra" âyetidir. Yani "oku!".

Malûm-i ihsânınız Kurân-ı Kerîm'in nüzûlü, yani Allah'ın Kurân-ı Kerîm'i Cebrâil ile dünyâya inzâl etmesi, Habîb-i Hudâ'ya göndermesi, Ramazan'da başlamıştır. Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem şöyle bahsediyorlar. Söylemeden geçmeyeceğiz. Kulağınızda kalsın.

Ben gârdaydım. Gâr-ı şerîfde yani mağaradaydım. Orada Rabbime ibâdet ediyordum. Bir zât zuhûr etdi, karşıma geldi. Bana dedi ki, "İkra' Yâ Muhammed". Sallallahu aleyhi vesellem. Ben ona cevapen dedim ki, "mâ ene bi kâriin, ben okumak bilmiyorum" dedim. Beni kucakladı, aldı ve sıkdı. Sonra bıraktı. Sonra "İkra' Yâ Muhammed", "Oku!" dedi. Ben yine "okumak bilmiyorum", "mâ ene bi kâriin" dedim. Beni gene kucakladı, sıkdı ve basdı, gene bıraktı. Sonra tekrar "Oku Yâ Muhammed" dedi. Ben yine "okumak bilmiyorum" dedim. Sonra beni öyle bir sıkdı ki, kemiklerim birbirine geçdi.

Bu sıkın kimdi bilir misiniz? "Zû-mirra" olan Hazret-i Cebrâil aleyhisselâm. "Zû-mirra" demek, kuvvet sâhibi demektir. Kavm-i Lût'u helâk etmek için yedini vurduğu vakit, elli iki karyeyi

³⁶⁰ Sure-i Bakara 183

semâya kaldırıp baş aşağı getirdi. O kadar kuvvetlidir. Bir sesi de öyle. Bir sayhası da kâfi. Bak Sûre-i Yâsîn'de okuyorsun da farkında mısın bilmiyorum. ³⁶¹ وَمَا أَنزَلْنَاهُ عَلَى قَوْمِهِ مِنْ بَعْدِهِ مِنْ ³⁶² جُنْدٍ مِنَ السَّمَاءِ وَمَا كُنَّا مُنْزِلِينَ. Bir sayhası kâinâtı yıkabilir. O kadar kuvvetli!

Bunlar dört melekdir ki, meleklerin peygamberleridir. Cebrâil aleyhisselâm, İsrâfil aleyhisselâm, Azrâil aleyhisselâm, Mikâil aleyhisselâm. Dört melek bunlar, Allah'ın dört büyük meleği var. Sonra hameletü'l-arşı vardır filan.

Sonra ³⁶² إِقْرَأْ بِاسْمِ رَبِّكَ الَّذِي خَلَقَ ve bu sûre-i celîle nâzil oldu.

Oku, oku, oku! Okumakla kalma, anla! Anlamakla kalma, âmil ol, yap! Yapmakla da kalma, ihlâs ile yap! Dünyâyı iyi bil, aldanmazsın. Âhireti iyi bilersen, aldatmazsın. Çünkü zerre kadar hayır ve zerre kadar şer mutlakâ kişinin önüne getirilecek ve hesâbı sorulacaktır. Zerre kadar şerden mesûliyyet, zerre kadar hayırdan da mükâfât göreceksin. Onun için günahlarına tövbe istiğfâr eyle. Bu aylar tövbe istiğfâr aylarıdır ve Ümmet-i Muhammed'in Allah indinde affına şâyân olan aylardır. Yani aff-ı ilâhînin müminlere bahş olunduğu aydır. Hattâ Cenâb-ı Peygamber sallallahu aleyhi vesellem şöyle söylerler ki, Ramazan-ı Şerîf'de, tabii oruç tutan müminlere...

Orucunu yedi a'zâna tutdur. Umûmî oruç, yemek içmekten kendini men etmek, bir de cinsî münâsebetden berî olmandır. Bu, avam orucudur. Bunun daha fevkinde bir oruç var. Böyle yapmakla beraber, gözünü haramdan, kulağını gıybet dinlemekten, lisânını küfür söylemekten, gıybet söylemekten, kötü sözler konuşmaktan, lisânını tathîr etmek ve lisânını zikrullah ile süslemekle oruç tut. Yine ayakların hayra gitsin, şer yerlere gitmesin, şerlere gitmesin.

Bak aç kaldın, açlığın ne demek olduğunu öğrendin, tatdın. Bil ki bu âlemde böyle açlar var. Yine açlığı ve susuzluğu tatdın, meşakkati gördün, değil mi? Hep dünyâ böyle gitmez, meşakkatli günler, ekmek bulamayacağın günler, su içemeyeceğin günler olur. Onları sana Allah tatdırdı. Bunlardan ibret al. İbretsiz göz insanın başında düşmanı gibidir. Yani gözün ibretsiz mi, başında düşmanını taşıyorsun. Yine açlığı ve susuzluğu tatdın, yarın yevm-i kıyâmetde, bütün nâs aç ve susuzdur, oruç tutanlar, yetim giydirenler, aç doyuranlar, onlar Allah'ın sofrasındadır. Onun için Cenâb-ı Hakk, "ene eczî bih" buyurmuştur. Her ibâdetin sevabını Allah beyân etmiş, orucun sevabını gizlemiştir, "bana âid" demiştir Cenâb-ı Hakk. "Bana âid orucun sevabı".

Hattâ böyle yedi a'zâsıyla oruç tutanlar, yine daha onun da fevkinde var. Kalbinde Hakk sevgisinden, Allah'dan başka bir şey yok, hepsini çıkarmış ve Hakk'a tam bir teslîmiyyetle bağlanmış. Bunlarkı, havâssü'l-havâss orucudur ki bunlar hakkında mahkeme-i kübrâda hesap yokdur. Bunlar doğru cennete giderler. Onlara, "Hesap gördünüz mü, kitaplarınız okundu mu, hesap görüldü mü?" diye sorulduğu vakit, "biz dünyâda Allah'a gizli ibâdet etdik, Allah bizi gizli olarak cennete getirdi" derler. Çünkü dünyâda her ibâdeteye riyâ girer oruç ibâdetine riyâ girmez. Ben karnımı doyurup buraya çıksam, sen benim hâlime vâkıf değilsin,

³⁶¹ Sure-i Yâsîn 28

³⁶² Sure-i 'Alak 1

Allah bilir. Sen karnını doyurup buraya gelsen, ben de senin hâline vâkıf değilim. Allah ile kul arasında. Her ibâdetle riyâ girebilir, oruçta riyâ yokdur. Oruç Allah içindir.

Onun için Cenâb-ı Peygamber, sallallahu aleyhi vesellem, buyuruyorlar ki, Allah'ın Ümmet-i Muhammed'e, birçok iltifâtı vardır ya, Ramazan'da beş büyük iltifâtı vardır. O iftar vakti yok mu, o iftar vakti! Yüzler sararmış, dudaklar çatlamış, susuzluktan açlıktan sallanıyor. Dişini sık biraz, sabret. Meşakkate alış. Nefsine gem vurmaya öğren. Oruç tutan bir adam nefesine gem vurmuş olur. O vakit insan olur. Nefsine gem vurmamanın hayvandan hiçbir farkı yokdur. Oruç insana hürriyetini elde etdirir, vücûd hürriyetini. Ve illâ nefsin mahkûmu olursun. Nefsinin eşeği, şehvetinin uşağı olursun. Zâhirde hür görünürsün, hakikatde mahkûmsun. Onun için oruç sana insanlığı ve hürriyeti yani hürriyet-i insâniyeti talîm ettirmekdedir.

Birçok ikramları var Allahu Teâlâ'nın. ³⁶³" وَإِنْ تَعُدُّوا نِعْمَةَ اللَّهِ لَا تُحْصُوهَا ". Allah'ın vermiş olduğu nimetlerin bir tânesini sayamazsın. Hangi nimetini sayacaksın? Her tarafın nimetlerle çevrili. Denizdeki bulunan balığın etrafı suyla çevrili olduğu hâlde balık etrâfındaki nimetden bî-haberdir. Senin de öyle, benim de öyle. Her tarafımız nimet-i ilâhî ile çevrilmiş, işin farkında bile değiliz. Ne vakit elimizden çıkacak bunlar, çıktığı vakit anlıyoruz. Dışının kıymetini dışın çıkdıktan sonra öğrenirsin. Gözünün kıymetini gözünün görmesi ağırlaşdı mı o vakit öğreneceksin. Midenin kıymetini, miden hazmetmedi mi öğreneceksin. Sıhhatinin kıymetini hastalığında, boş zamanının kıymetini meşgalende, hayâtın kıymetini ölümünde. Eyvâh! Kafayı teneşire vurduğun vakit iş bitdi. Cansız at kapıya gelecek. Yakında! Ne pâdişah der, ne peygamber der, ne hükümdar der, ne hoca der, ne hacı der, mutlakâ onunla karşılaşacaksın, karşı karşıya geleceksin. Cansız atla karşılaşacaksın. Cansız atdan murâdım, tabutdur.

Ârifler, âşıklar, Allah'a inananlar, o gün bayrama erecekler. Bayram! Fakat ömür sermâyesini yiyenler, vakitlerini isyânda geçirenler, Allah'a ibâdet etmeyenler, çok hayıflanacaklar, ellerini ısıracaklar, fakat ne yazık ki artık bu pişmanlık onlara hiçbir fayda temin etmeyecektir.

Allah'ın nimetleri çok. Birer birer saymaya hâcet yok.

*Bir göz ki ibret olmaya anın nazarında
Ol düşmanıdır sâhibinin baş üzerinde
Bir kulak ki öğüt almaya her dinlediğinden
Akıt ana kurşunu hemen deliğinden*

Cami kapısı bilmeyen ayağı kes. Hayır hasenâta koşmayan ayağı kes. Yardıma uzanmayan eli kes. Senin düşmanıdır, üzerinde taşıma onları.

Allah'ın nimeti çok. Ramazan'da böyle taşmakda. Cenâb-ı Hakk Ramazan'da böyle taşıyor. O iftar vakti olduğu vakitte...Her kimsenin Allah ile arasında yetmiş bin perde vardır. Bu perde, pencere perdesi değil, manevî bir perdedir. Bu perdeleri yırtmak için, uzun seneler çalışmak lâzımdır. Buna tasavvufda etvâr-ı seb'a derler, yedi tavır. Bir kimse bununla çalışır, o perdeleri yırtarak Allah'a mülâkât yapar. Yetmiş bin perdedir. Kasem ederim ki, o iftar

³⁶³ Sure-i Nahl 18

sofrası başında, boyun bükük, kalb Allah'a bağlanmış, Hakk sevgisiyle, Hakk korkusuyla, Hazret-i Muhammed aleyhisselâma ittibâ ile, irâden elinde, yemiyorsun, bekliyorsun değil mi? O anda perde yokdur Allah ile senin aranda. Cenâb-ı Hakk, "İste vereyim kulum" diyor. Bu ganîmeti bir daha bulamazsın.

Ölenler bizim gibi yaşayanlardı. Onlar da dünyâ mücâdelesine girmişlerdi, birbirleriyle dünyâ için çarpışıyorlardı. Öldüler ve gitdiler. Bu câmi kaç defa doldu ve boşaldı. Bu dünyâ kaç defa dolup boşaldı. Öyle on bin senelik hâdise değil dünyânın varlığı. Altı milyar yirmi dokuz milyon senedir. İbn Arabî Hazretleri, Fütûhât-ı Mekkiyyesinde öyle diyor. Dünyâ kaç defa doldu boşaldı. Seni, beni ve bütün insanları gökde bulunan yıldızlara birer birer taksîm etseler, yıldızlar artar, insanlar daha azdır. Allah'ın kudretini ve kuvvetini biliyor musun?

Allah seni çağırıyor şimdi, rahmetine, mağfiretine, cennetine, cemâline çağırıyor Allah. Mümin olan kimse, bunu kaçırabilir mi? Bir zulüm görsen, bir hakâret görsen sakın cevap verme, orucunu iptal etme. Çünkü orucu sevabı gider. Çok adam var, oruç tutar, aç durur, açlığı yanına kâr kalır, sevap alamaz. Zulüm görsen, bir kimseden hakâret görsen, "Arkadaş ben müslümanım ve oruçluyum, ben seninle uğraşamam" deyip oradan uzaklaşman lâzım gelir. Lisânına oruç tutdur ve lisânını zikrullah ile süsle.

Ey başımda aklım var diyen mümin kardeşim! Belki son Ramazan'ımızı geçiriyoruz. Bunu unutma, kafandan çıkarma bunu! Geçen Ramazan burada kıyâma ve kırâata devâm eden ve Allah'a secde eden, Allah'a oruç tutan mümin kardeşlerimiz vardı, onların hepsini gönderdik, ebedî âleme. Onlar buradan gelip geçdiler, biz de gelip geçeceğiz. Bunu hatırlından hiç çıkarma. Ölümü unutmazsan fenâlık yapmayacaksın. Allah'ı unutmazsan fenâlık yapamayacaksın. Unutursan yaparsın. Bütün fenâlıklar iki şeyi unutmaktan gelir. Biri Allah'ı, biri ölümü.

Cenâb-ı Hakk'ın rahmet-i ilâhiyyesi Ramazan'da taşar. Hattâ Dâvûd-i Tâî Hazretleri ki, tâbîinden kendisi, diyor ki, "Ramazan'ın ilk akşamıydı. Dillerin tarîf edemeyeceği, güzel güzel bir takım hanımlar gördüm. Diller tarîf edemez, o kadar güzel, nûrânî kişiler gördüm ve onlara sordum, dedim ki, 'Siz hangi peygamberin âilesi, hangi velînin kızıdır?' diye sordum. Dediler ki biz velî ve peygamber âilesi değiliz. 'Ya nesiniz siz?'. Ramazan'da oruç tutanlara Allah bizi hazırladı. Bu âleme gelir gelmez bizi onlara nikahlayacak".

Burada güzel bir kıssa var, onu da söylemeden geçmeyeyim. Şimdi hatırıma geldi. Büyük velîlerden Hazret-i İbrâhim Edhem dedi ki, "Yâ Rabbi, âhiretde benim eşim kim olacak, bana onu gösterebilirsin" dedi. Cenâb-ı Hakk ona ilhâm etdi ki, "Senin âhiretdeki âilen Selâmetü's-Sevdâ diye bir hâtun vardır, çobanlık yapar, o senin âilendir" dedi. İbrâhim Edhem dedikleri Belh sultânı yani pâdişahdı, sonra gönül sultânı oldu. Cenâb-ı Hakk ona yerini tarîf etdi yani Selâmetü's-Sevdâ'nın yerini tarîf etdi. Gitdi, gördü, bakdı ki ibâdet yapıyor, hem de koyunlarını otlatıyor. Sakın hakîr görme çobanlığı! Cümle enbiyâ koyun gütmüşdür yani çobanlık yapmışdır. Meslek-i enbiyâdır. "Merhabâ İbrâhim" dedi. "Merhabâ" dedi. "Elimi omuzuna atmak istedim, âilem ya âhiretde, döndü bana dedi ki, 'Çek elini omuzumdan, o iş âhiretde, dünyâda olmaz öyle şey' dedi" diyor.

Peygamberimiz diyor ki, "Cenâb-ı Hakk bunu benim ümmetime hazırladı" diyor. Ramazan'ın her gecesi, iftar ânında Cenâb-ı Hakk oruçlu müminlere rahmet nazarıyla nazar eder.

Amân orucun sevabını iptal etme! "Efendim, kadınlar çıplak geziyor". Allah senin gözüne kapak yaratmıştır, kadın kapatmıyorsa sen gözünü kapatırsın. Boynun dönmüyor değil ki. Bu tarafta Allah'ın men ettiği bir şey görürsen, kafanı bu tarafa çevirirsin. Boynun kazık gibi olsaydı, çevrilmeseydi, ya da gözlerinin kapağı olmasaydı, bu sözleri bana sen söyleyebilirdin. Oruçlarınızı iptal etmeyiniz. Helâl lokma ile açın. Helâl lokma ile oruç tutun. Fakîr fukarâya, ibâdullaha, müslümanlara yardımda bulununuz. Bak açlığı tattık. Kış gününde soğuğu tatmak istiyor musun? Pencereleleri açık bırakıp evde oturacaksın. Yâhud yalınayak biraz kara doğru bas, böyle birkaç adım git karın üstünde. Niye biliyor musun? Tat, çıplak ayaklı müminlerin hâlini. Penceresinde camı olmayan müminlerin hâline vâkıf ol. Onun için camları aç, bir müddet öyle otur. Bak, Allah oruçla bunu sana tatdırıyor. Pâdişaha da tatdırıyor, pâdişah da aç kalıyor, açlığın ne demek olduğunu öğreniyor. Zengin, fakîrin hâline vâkıf oluyor. Orucun bir sırrı da bu. Binlerce sır var, her sırda yine binlerce sır var.

Oruç, sıfâtullahdır. Sıfât-ı melâikedir. Melekler yemez, içmez. Ne mutlu oruç tutanlara! Ne yazık tutmayanlara! Vâh vâh vâh! Üzülürüz. Allah onlara da nasîb etsin. Allah onlara da orucun lezzetin ve tadını tatdırsın. Yazık tutmayanlara!

Kardeşlerim! Amân Allah yoluna, Allah yoluna, Allah yoluna yürüyünüz. Sırât-ı müstakîme, Kurân yoluna geliniz. Kötülüklerden, isyândan bir şey çıkmaz. Hiçbir zevki yokdur onun. Hep onun altında nedâmet vardır, âh u vâh vardır. İbâdetin altında sevgi vardır, safâ vardır. Zâhiren ağır görünür fakat o zevk nerede var, oruçdaki zevk? Hakîkaten ağır bir ibâdet. 17 Ramazan Bedir muhârebesinde oruç farz olmuş. Meşakkatli bir iş. Ama bunun altındaki zevk nerede var? Oruçdan zevk alan adam, hangi zevke bunu değiştirebilir? Soruyorum sana. Allah zevkini tatdırsın. Namazın, zikrullahın, Kurân okumanın, hayır yapmanın, gözyaşı silmenin, aç doyurmanın, çıplak giydirmenin, Allah tadını tatdırsın.

Kaç kişinin gönlünü aldın? Kaç tâne yetîmi giydirdin? Zenginim diyen, sana soruyorum. Kaç garîbin gönlünü aldın? Kaç yetîmi doyurdun? Yarın, öbür gün sen de gözlerini kapayacaksın, senin de evlâdların yetîm kalacak ortada. Belki evlâdın sürünmez ama torunun sürünebilir. Fakîrler hep fakîr değildi. Allah zenginleri fakîr, fakîrleri zengin eder. Akşam sabah, sabah akşam olur. Kış yaz, yaz kış olur. Azîz zelîl, zelîl azîz olur. Gâlibler mağlûb, mağlûblar gâlib olur. Birteviye duran, Allahu Zü'l-Celâl Hazretleridir. Geçiyoruz.

Ramazan'ın ilk akşamı Cenâb-ı Hakk, rahmet nazarıyla nazar eder, Peygamberimiz söylüyor. "Allah bir kuluna rahmet nazarıyla nazar ettiği vakitte, bir daha onu azâba koymaz, azâb etmez ona". Çünkü Cenâb-ı Peygamber buyurdu ki, bir kimse, Bayram sabâhına çıktı mı, Ramazan'ı ihyâ etmiş, orucunu tutmuş, salâtını yerine getirmiş, zekâtını vermiş, ibâdetini yapmış, o adam, Allah'dan sevabını ümîd ederek bunu yapmış, Rabbim beni affeder, Rabbim bana bundan sevap verir diye böyle ümîd etmiş, "gufire lehû mâ tekaddeme min zenbih", tertemiz, anasından doğduğu gibi geçmiş günahların kâffesi affolmuştur. Allah Resûlü Muhammed Mustafâ böyle söylüyor, böyle tebşîr ediyor, böyle müjdeliyor.

Cenâb-ı Hakk, rahmet nazarıyla bakar. Bir kula Allah rahmet nazarıyla bakarsa bir daha o kul azâb etmez. İkincisi, meleklerine emr ü fermân buyurur, "Bunlar için istiğfâr ediniz" diye. Oruç tutan müminler için melekler istiğfâr ederler. Hepsi âyetle, sarahatle vardır Kurân-ı Kerîm'de. Üçüncüsü, günahları yazılmaz. Geçmiş olan günahları silinir. Kul hakkı, hayvan hakkı, kâfir hakkı müstesnâdır. Tekrâr ediyorum. Bir daha söylüyorum. Kul hakkı, kâfir hakkı, hayvan hakkı müstesnâdır. Hayvan hakkına riâyet, kâfirin hakkına riâyet et, Ümmet-i Muhammed'e eziyet cefâ edip onların âhını alma. Âh alanın iki yakası bir araya gelmez. Allah kendi hakkında vaz geçebilir fakat kul hakkında vazgeçmez, kul hakkında vazgeçmez. Onun için kime vurdunsa git rızâlık al. Kimin malını aldınsa, mal, mülk, kasa, kese geçmediği bir gün gelecek, o gün gelmeden git onun hakkını edâ et, oraya ver. Aklın başındaysa, sözümü tutuyorsan, hak ve hakîkatı arıyorsan, Allah rızâsına tâlibsen, Hazret-i Muhammed'in yolundan gitmek istiyorsan böyle yapacaksın. Dördüncüsü, Cenâb-ı Hakk emr ü fermân buyurur, "cenneti ziynetlendirin" der, "onun için ziynetlendirin cenneti". Gideceği cennet ziynetlenir. Beşincisi, rızâ-yı Rahmân'a erişir. Çünkü oruç, Allah içindir, onun mükâfâtını Allah verecektir.

Yâ Rabbi, dillerimiz oruçlu. Sen eğer istemeseydin, biz senin beytine bugün gelemezdik. Bize muhabbetin var ki bizi huzûruna, beytine, evine, câmine, mescidine bizi kabûl etdin. Bize âyetinle ve habîbinin mübârek sözleriyle hitâb eyledin. Yâ Rab, bizi buradan boş çevirme. Biz kulken kapımıza gelen misâfirimize ikrâm ederiz, sen Kerîm'sin, ikrâmını bekliyoruz. Sen Muhsin'sin ihsânını biliyoruz yâ Rabbi. İhsânına ve ikrâmına tâlibiz.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

Ramazan-ı Şerîf ve Oruç 17 Temmuz 1981 (15 Ramazan 1401)

Eûzübillahimineşşeytânirracîm.

Bismillahirrahmânirrahîm.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا كُتِبَ عَلَيْكُمُ الصِّيَامُ كَمَا كُتِبَ عَلَى الَّذِينَ مِن قَبْلِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ³⁶⁴

Sadakallahu'l-Azîm.

Geçen hafta yine aynı âyetden, denizlerden bir katre, kürreden bir zerre, şemsden, güneşden bir hüzme olarak sizlere sunmuş idik. Şimdi yine aynı âyetin Türkçesini, açıklamasını yapacağız. Pek kısa yalnız. Böyle hemen bizim yaptığımız tefsîr ile Kurân'ın manâsı bitmiş demek değildir. Öyle söyleyenler yanlışlardır.

Allah diyor ki, "Ey î mân edenler". Bu î mândan murâdımız, islâm î mânı. Resûlullah sallallahu aleyhi vesellemin yani Cenâb-ı Mahbûb-i Kibriyâ Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâmın, taraf-ı ilâhîden inanmaya dâir aldığı umdelere inananlar. Bunları lisân ile ikrâr, kalb ile tasdîk edenler. Çünkü herkesin bir î mânı var. Dînsizin dînsizliğe î mânı vardır. Putperestin putuna î mânı vardır. Burada, "Yâ eyyühellezîne âmenû" denildiği vakitte, Cenâb-ı Peygamber bize Allah tarafından bir takım inanmaya dâir maddeler getirmiştir, taraf-ı ilâhîden, Allah'ın arzusu üzere. İşte ona inananlar. Hazret-i Muhammed'in getirdiği umdelere inananlar. Bunu lisân ile kabûl, lisân ile ikrâr, kalb ile tasdîk edenler manâsına. Bunların da altı tâne şartı var, hepiniz bilirsiniz bunu. Bir adam bu altı şartı bilmezse, bunu lisân ile ikrâr edip, kalb ile tasdîk etmezse, kendi ahvâli tehlikelidir. Öğrenmesi lâzımdır.

Kısaca şöyle. Bunun birincisi Allah'a inanmak. Allah'ın arzusu üzere Allah'a inanmak. Allah'ın isteği üzere Allah'a inanmak. Hristiyanlar, yahudiler de Allah'a inanıyorlar fakat onlar Allah'ı cisimlendiriyorlar, resimleniyor, beyaz sakallı bir adam, saçları ağarmış, kamburu çıkmış, Allah diye filan böyle. Estağfirullah! Allahu Teâlâ hiçbir şeye benzemez. Hiçbir şey de Allah'a benzemez. Vardır, birdir, şerîki, nazîri yoktur, noksan sıfatlardan münezzehtir, istediğini verir, istediğini yapar, mülk onundur. Bir emirle bizi halk etmiştir, bir emirle yok eder. Tekrar bir emirle, bu kâinâtın yüz milyon mislini halk edebilir Cenâb-ı Hakk. Gecenin karanlığında, nısfu'l-leylde, kara taş üzerinde kara karıncanın gitdiğini görür, ayağının sesini işitir. Bunu

³⁶⁴ Sure-i Bakara 183

anlatmak için söylüyoruz yani. Allah semî'dir, işiticidir yani. Onun için Cenâb-ı Hakk'ın arzusuyla îmân etmek lâzım Allah'a. Hıristiyanlar da, işte artık onlar karışdırıyorlar, diyorlar ki, "İsâ Allah'dı, yok Allah'ın çocuğu İsâ'ydı" filan, "Meryem de Allah'dı" filan, işin içinden çıkamıyorlar bir türlü, karmakarışık. Allah birdir, şerîki ve nazîri yokdur. Allah'ın hiç sevmediği, en sevmediği, en ikrâh ettiği, gadab ettiği günah, Allah'a şirk koşturmadır. Allah'ı ikilemekdir, üçlemektir yani. Allah birdir. Ehaddir, vâhiddir. Zâtında ehad, sıfatında vâhiddir Cenâb-ı Hakk. Hiçbir şey Allah'a benzemez. Allah da hiçbir şeye benzemez. Bu mevcûdâtı bir anda mahveder ve her ân da mahvetmekdedir. Eder diye söyledik, her ân mahvetmekde, her ân halk etmekdedir Allah. Allah'ın muhyî ve mûmîl sıfatları her dâim tecellî etmekdedir. Geçiyoruz. "Ve melâiketihî", Allah'ın meleklerine inanmak.

Bunları hepimiz ezberleyeceğiz, belleyeceğiz. Lisân ile ikrâr, kalb ile tasdîk edeceğiz. Çünkü bu âlemden sonraki âlemde, geçecek olan bunlardır. Ne para, ne kasa, ne kese, ne evlâd, ne rütbe, hiçbir menfaat vermez insana, belki insanın başına belâ olur. Bundan sonraki âlemde sana bundan sorarlar. En mühimi, Hazret-i Muhammed aleyhisselâm'ı sorarlar. Bu altı rûkünden cevabı verirsene eğer, paçayı kurtarısın, ebedî cehennemde kalmazsın. Nâra da girsene, Allah'ın hapishânesi olan cehenneme girsek dahi, günah mikdarı yanar, sonra rahmet-i ilâhî erişir, bizi oradan âzâd ederler. Ama nasıl tahammül edeceğiz onu bilmiyorum. Çünkü ateşe bir ân bas bakalım, ne kadar tahammül edeceksin.

Efendiler! Kulağınızı benden yana verin ve insâf ile dinleyiniz. Bir adam, günde bir günah yaparsa, senede üç yüz altmış beş günah yapar. Her günaha Allah bir gün cezâ verse, bir gün hapishânedeki, cehennemde kalmaya hükmederse, bir adam üç yüz altmış beş gün cehennemde kalır, bir sene zarfında. Elli sene yaşarsa? Ya on tâne günah yaparsa? Ya yüz tâne günah yaparsa? Bizim gibi, bizim yaptığımız gibi böyle. Yüzümüz kara, gönlümüz kara. "Ben günah yapmıyorum Efendi!". "Namaz kılıyor musun?" "Kılmıyorum". Günahkârsın, bitdi, tamam. Hemen yakaladık seni, yek tahtadan. Günahkârsın, âsîsin Allah'a karşı. Yalan bizde, her ne kadar Allah'ın sevmediği kabih sıfatlar varsa ki vallâhi, Allah'a kasem ederim, bu günahlardan bir günahı bizden evvel geçen ümmetlerden birisi yapsaydı, Allah onları dünya yüzünden kaldırırdı. İşte bak Kavm-i Lût, fiil-i şenî icrâ ederlerdi, Allah onları, ³⁶⁵ وَأَمْطَرْنَا عَلَيْهِمْ مَطَرًا فَأَنْظَرُ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُجْرِمِينَ, semâdan başlarına taş yağdırarak dünyâdan kaldırdı. İşte Kavm-i Şuayb, bunlar ölçeklerinde, terâzilerinde eksik verirlerdi. Allah bunlara yağmuru kesdi, yağmur yerine üzerlerine ateş yağdırdı Allah. Allah yağmur yağdırdığı gibi ateş de yağdırır adamın başına. Dilediğini yapar Allah çünkü.

Onun için bu altı şarta dikkat. Allah'a inanmak. "Âmentü billahi ve melâiketihî", Allah'ın meleklerine inanmak. Melekleri görmeyiz biz, onlar bizi görür. Bazen şekl-i insana girerler, insan şekline bürünürler. Yanında gelir oturur, bilmezsin, itersin, sünersin, kalbini kırarsın, yâhud kapına fakîr diye gelir kapından kovarsın, mülkün tersine döner, altınların toprağa kalb olur. Cenâb-ı Peygamber sallallahu aleyhi veselleme, Dihyetü'l-Kelbî nâmında bir sahabe vardı, sahabenin en güzeliydi, Cebrâil aleyhisselâm onun şekliyle Peygamber'e gelirdi. Bir gün Dihye iki tâne olunca o vakit anladılar ki bir tânesi Cebrâil onun. Onun için melekler şekl-i insana bürünürler. Köpek, kedi, domuz, eşek, katır, hayvan cinsine bürünmez. Ancak koyun müstesnâdır. Koyun melekü's-sıfatdır çünkü. Koyun hayvanı. Ondan gayrisi şekl-i insana

³⁶⁵ Sure-i A'râf 84

girerler. Cinniler, hayvan, eşek, yılan, akrep, keçi, hayvan şekline girebilirler, onlara müsâade edilmiş. Onlar nârdan halkolunmuş. İnsanlar toprakdan halkolunmuş. Melekler nûrdan halkolunmuş. Kulağınızda kalsın diye söylüyorum. Belki hepsini belleyemezsin ama söylediklerimin bir tânesi kafanda kalır elbet.

"Ve melâiketihî ve kütübihî", Allah'ın kitaplarına inanmak. Dört kitap vardır. Tevrat, Zebur, İncil, Kurân. Ve yüz de suhuf vardır. Bunların hepsine inandık ama bunlar, yani Kurân'dan gayrısı İncil, Zebur, Tevrat ve diğer suhuf, Kurân'dan gayrısı tahrîfe uğramış, papazlar ve hahamlar tahrîf etmişlerdir, reform yapmışlardır kitaplarında, hep tahrîf ve tağyîr etmişlerdir.

Şimdi, işte okuduğum âyetde var bu. "Ey müminler! Sizden evvel geçen ümmetlere orucu farz ettiğim gibi size de orucu farz etdim" diyor Allah. Oruç onlara farzdı, bizim gibi, onlar ne yaptılar? Hattâ yatsı vaktinde onlar oruca girerlerdi. Akşam ezânında açarlar, yatsı vaktinde oruca girerlerdi. İslâmın bidâyetinde, bize ilk oruç farz olduğunda da böyleydi. Hazret-i Ömer ricâ etdi Cenâb-ı Peygamber'den, dedi "Yâ Resûlallah, vakit çok dar, yemek yiyemiyoruz, kadınlarımızla yatamıyoruz, Allah'a söyle bize tahfîf etsin, biz senin ümmetiniz" dedi, "biz Benî İsrâil değiliz" dedi, "biz Muhammed aleyhisselâmın ümmetiyiz" dedi, "Allah'ın sevgili habîbinin ümmetiyiz, bize tahfîf etsin bunu" dedi. Hazret-i Ömer'in ricâsı üzerine, Peygamberimiz Allah'a arzyledi, duâ etdi, Allah bize haytû'l-ebyada kadar yani fecre kadar bize müsaade etdi. Yoksa akşam ezânında oruç açılır, İslâmın bidâyetinde, yatsı vaktinde ağız çalkalanırdı. Ramazan farz olmadan evvel Muharrem'de oruç tutardık, Muharrem'de farzdı oruç, on gün oruç vardı Muharrem'de, İslâm'da. Ramazan'dan evvel. Ramazan farz olunca Muharrem orucu kaldırıldı. İsteyen Muharrem orucunu tutarsa, büyük sevabı vardır, o ayrı davâ o, başka şey. Farz değildir. Geçiyoruz.

Papazlar ve hahamlar kitaplarını tahrîf etdiler. Meselâ Peygamberimiz sallallahu aleyhi vesellemin bütün evsâfını çıkardılar kendi kitaplarından. Tahrîf etdiler yani. Bir kıssa vardı, fakat inşaallah başka bir zaman anlatırız, çünkü vakit çok dar oldu.

"Âmentü billahi ve melâiketihî ve kütübihî ve rusulihî", Allah'a, meleklerine, kitaplarına ve peygamberlerine. Biz bütün enbiyâya inanırız. Hazret-i Âdem aleyhisselâmdan Efendimiz dâhil olmak üzere bütün peygamberlere inanırız. Fakat peygamberler birbirleri üzerine efdaldirler. Mûsâ kelîm, Hazret-i Nûh necî, İbrâhim halîl, Peygamberimiz habîbullahdır. Peygamberimiz cümle peygamberlerin efdalidir. Nûru evvel ba'si sonradır. Son peygamberdir. Tesbîhin bir ucundan başlamış, diğer ucunda ikmâl olunmuşdur yani. İmâmü'l-enbiyâdır, enbiyânın imâmıdır, başıdır, serdâridir Peygamberimiz. Bu kâinâtın sebep-i hilkatidir Peygamberimiz. Bu kâinâtta Allah'ın rahmetinin tecellîsinin ifâdesidir Peygamberimiz. Allah diyor ki, ³⁶⁶ وَمَا كَانَ اللَّهُ لِيُعَذِّبَهُمْ وَأَنْتَ فِيهِمْ, Habîbim Muhammed, eğer sen onların içerisinde olmasaydın onlara azâb ederdim" diyor, "İçlerinde sen varsın diye azâbı kaldırdım üzerlerinden" diyor. Yoksa bizim de böyle, Benî İsrâil gibi böyle, kimimiz maymun, kimimiz domuz olurduk. Çünkü onlarda öyleydi. Namaz kılmayan, bir de sabah kalkardın, domuz olmuş.

³⁶⁶ Sure-i Enfâl 33

İnsan maymundan olma değildir, maymun insandan değildir. Benî İsrâîl'den bir takım kimseler domuz oldular, hınzır oldular, Allah Kurân'da haber veriyor, maymun oldular. Günah işledi mi, sabahleyin Allah onun şeklini nesh ederdi, yüzü değişirdi, sabahleyin domuz olurdu, maymun olurdu. Ama Cenâb-ı Peygamber zâhir olunca, Allah habîbi Muhammed'ine hürmeten, Ümmet-i Muhammed'den bunu kaldırdı. Biz bâtinen, amelen domuz oluruz, amelen maymun oluruz, günah yaparsak eğer. Çünkü günah işlediğin vakitte, kalbine bir kara peydâ olur, tövbe edersen o kara silinir, bırakırsan aldırılmazsan, bütün kara kalbini sarar senin. Hangi hayvanın ahlâkıyla ahlâklandıysan, Allah o sıfatı sana verir. Kıyâmet gününde o sıfatla kalkarsın kabrinden.

Tekrar. "Âmentü billahi ve melâiketihî ve kütübihî ve rusulihî". Allah'a inanmak, meleklerine inanmak, kitaplarına inanmak, peygamberlerine inanmak. Hayrın ve şerrin Allah tarafından takdîr olduğuna inanmak. Hayrın, şerrin, kaderin takdîr-i ilâhi ile olduğuna inanmak. Sonra, öldükten sonra dirilmek. Altı şart işte. Bunları lisânen ikrâr, kalb ile tasdîk etmek lâzımdır. Şehâdet ederiz. "Eşhedü en lâ ilâhe illallah ve eşhedü enne Muhammeden abduhû ver resûlüh". Bu böyledir, böyle olacak.

Şimdi burada, Cenâb-ı Allah'ın "Yâ eyyühellezine âmenû" âyetiyle ifâde ettiği işte bu şartları, Resûlullah'ın getirdiği bu şartları lisân ile ikrâr, kalb ile tasdîk edenler. O manâya. Yoksa her îmân etmiş değil. Herif bakarsın budist, Buda'ya tapıyor. Öteki puta tapıyor filan. Onların da îmânları var. Onların îmânları bâtıldır. Allah tarafından gelen îmân, Allah'ın isteği, arzusu olan îmân, budur, bizim îmânımızdır ki, bunu kaybedersek ebedî cehennemde kalırız, istikbâlimiz mahvolur. Bunu kaybetmezsek ölürken, günah mikdarı Cenâb-ı Hakk dilerse yakar, yâhud affeder, yâhud şefâat-i Resûlullah'a nâil oluruz, kurtuluruz. Ve illâ, îmânsız giden bir adamın arkasından böyle dünya kadar altın dağıtsalar, yüz bin mevlûd okutsalar, yüz bin hatim, hiçbir faydası olmaz. Ancak müminse ölen kimse, okunan hatm-i şerîfin, okunan mevlûdun faydası olur meyyite. Ama kâfir öldüyse arkasından yüz bin hatim indir, yüz bin mevlûd okut, bir faydası olmaz. İlle bu îmân, "Lâ ilâhe illallah Muhammedü'r-Resûlullah"da dâim olmak lâzımdır. Dâimâ gece gündüz buna duâ edin, Cenâb-ı Hakk'a, "Yâ Rabbi ölürken beni îmânlı gönder. Hem dünyada îmânlı yaşat, hem îmânlı olarak çenemi kapayayım yâ Rabbi" diye Allah'a duâ etmelidir. Geçiyoruz.

"يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا كُتِبَ عَلَيْكُمُ الصِّيَامُ", size ben orucu farz etdim, "كَمَا كُتِبَ عَلَى الَّذِينَ مِنْ قَبْلِكُمْ", sizden evvel geçenler gibi. Geçen ümmetlere nasıl farz etdimse, size de orucu farz etdim.

Onlar tahrîf etdiler, ne yaptılar, dediler ki, "Otuz gün oruç tutacağımıza kırk gün turalım, canlı hayvan eti yemeyelim, perhiz edelim". Perhize çevirdiler işi. Akıllarıyla böyle, namazlarını kaldırdılar, oruçlarını kaldırdılar.

Bizim içimizde de bazı zevât çıkdı, böyle şey yapmak için bazen, reform yapmak için. Secdeyi kaldıralım, câmiye ayakkabılarla girelim, ahıra girer gibi diye filan. Böyleleri çıkdı bizde. Elhamdülillah bizde tutmadı. O maya tutmadı elhamdülillah bizde. E tabi böyle olması lâzımdır zâten, ikide bir çıkması lâzım böyle şeylerin. Olmadı bizde. Bu dînin sâhibi Allah'dır, kıyâmet gününe kadar, tâ kıyâmete kadar Kurân da bâkîdir, bu dîn-i islâm da bâkîdir. Allah bunun sâhibidir. Bu Kurân'ın, bu dînin sâhibi Allah'dır. Kıyâmete yakın bir zamanda, bir cuma günü, hatîblerin dili tutulacak, Allah Kurân'ı hâfızların kafalarından silecektir. Yakın bir

vakitde kıyâmete, hatîblerin dilleri tutulacak hutbelerde, hâfızların da kafalarından Kurân çıkacak. Yani kafalarında hiçbir harf-i Kurân kalmayacak. Ondan sonra Allah onların üzerine kıyâmeti indirecektir, koparacaktır yani. Geçiyoruz.

İyi dinle beni!, biraz sizi oyalıyorum ama, bizim güneş gurûba yaklaştı, sonra bulamazsınız Muzaffer Hoca'yı yani. Yakın yani, güneş gurûba yaklaştı. Allah gecinden versin, erinden versin derken, o tarafa. Belki ömrümüzün son Ramazan'ını görüyoruz, belki ömrümüzün son Cuma'sını kılıyoruz, belki ömrümüzün son orucunu tutuyoruz. Bilmiyoruz yani. Onun için akıllı adam, hemen hazır olmalıdır yani. Her şeyini hazırlamalı. "Yürü" dedi mi Hazret-i Melekü'l-mevt, "Eyvallah, geliyoruz" deyip yürümeli hemen. "Lâ ilâhe illallah Muhammedü'r-Resûlullah". Bitdi o kadar.

Oruç neden farz kılındı? Çünkü oruç tutmak demek, beden şehrine hâkim olmak demektir. Bedende yani vücûdda iki kuvvet vardır, birisi nefis, biri rûh. Rûhun yardımcısı akıldır. Nefsin yardımcısı hannâs, o, şeytandır. İki pâdişah muhârebe ederler vücûd üzerinde, hangisi galebe çalarsa. Rûh galebe çalarsa, o adam müttakî, mümin, sâlih olur ve insân olur ve meleklerden efdal olur. Eğer rûh mağlûb olup, nefis galebe çalarsa, o vakit o adam, hayvandan daha ednâ ve eşnâ olur, her türlü fuhşıyyâtı, fenâlığı yapar, harâm helâl ayırmaz, dîn diyânet bilmez. Hayvan gibi böyle yer içer, ³⁶⁷ "أُولَئِكَ كَالْأَنْعَامِ بَلْ هُمْ أَضَلُّ", yemek içmekde hayvanlar gibi, dalâletde hayvanlardan daha ednâ ve eşnâ. Ancak yaşayışı yemek içmek, ..., anlıyorsun, sonra efendim bir de emeller beslemek. Böyle.

Bununla da tatmîn olmaz. Allah onun azâbını tacîl eder, dünyada azâbını verir. Dînsizler dinlenemezler. Dînsiz kimse dinlenemez. Allah azâbını tacîl eder onun. Çünkü düşünür, "Ölürsem benim malım kime kalacak? Eyvah, ben toprak olacağım, gideceğim, yok olacağım, bitdi. Ya bu evler, bu apartmanlar, ya bu paralar, ya bu kasalar kime kalacak? Metres teres kime kalacak?". Bunu düşündüğü vakitte yeis içinde kalır, çeker kafayı. Bu da tatmîn etmez. Bazen Avrupa'da, bunlar, bu şekilde olanlar ekseri, islâm diyarlarında az oluyor, arkasından intihar ediyor. Her zevki alıyor, bakıyor ki her şey kesildi. Bir zaman geliyor, erkeklik yok, bitdi her şey filan. Haaa o vakit, "Ben öleyim" diyor ve kalkıyor yeisden intihar ediyor. İslâm dîninde yok, haram bizde intihar etmek. Allah'ın binâsına kundak sokmak gibidir. Ondan günah bir şey olmaz hiç, yani intihardan. İmânından şübhelenilir yani, Allah muhâfaza buyursun, o kadar kötü. Ama Avrupa'da dînsizler dinlenemedikleri için, en nihâyet her şey ellerinden çıkıyor, güzellikleri bitiyor. Güzel bir artist meselâ farzedelim, yıldız, arkasından milyonlarca insan gidiyordu, sonra hep öyle kalmıyor ki o, çirkinleşiyor. En büyük azâba giriftâr oluyor. Aynı gördüğü vakitte her gün cehenneme girmiş gibi. En sonunda intihar ediyor.

Elhamdülillah, bizde öyle bir şey yok. Çünkü biz müslümanlar yaşlandıkça güzelleşiyoruz. Neden? Tevhîd nûru var. Muhammed nûru var. Hiçbir kokana ile bir ihtiyar haminne bir midir? Bir müslüman kadını, namaz kılan bir müslüman kadını, abdestini almış, namazını kılmış, böyle ibâdetde, yüzü nûr gibidir onun. Âdemî olduğumuz için, toprak işlendikçe güzelleşir, biz de topraktan halk olunduk, âdemîyiz, ibâdetli ve tâatlı olan müminler günden güne güzelleşirler. Yaşlandıkça güzelleşir. Başka bir halâvet, başka bir letâfet gelir yüzüne.

³⁶⁷ Sure-i A'râf 179

Ama ötekiler öyle değil, ötekiler kaybediyorlar bu nûru. Hiç Allah'a îmân edenle etmeyen bir olur mu? Allah'a ibâdet edenle etmeyen bir olur mu? Körle gözü açık olan bir midir? İşitenle işitmeyen bir midir? Bilenle bilmeyen müsâvî midir? Soruyorum. Allah'a kulluk yapanla yapmayan müsâvî olmaz. Aman gayret kemerini beline dola ve vücûdunun hâkimi ol. İşte oruç bizi buna alıştırıyor.

Şimdi dinle bakayım, bir kısa hadîs meâlini söyleyeceğim. Hadîsin üzerinde durursak akşama kadar bitmez konuşmamız. Akşama kadar değil, yarın da bitmez, öbür gün de bitmez. Ramazan-ı Şerîf'de oruç tutan müminler, oruç tutan müminler...

Bak, dikkat edin efendiler! Bir adam, meşrû olmayarak orucunu terk etse, yani nefesine mağlûb olsa, orucunu terk eylese, bu adam ölürken susuz ölecektir. Ölürken insana öyle bir harâret basar ki, öyle bir ateş basar ki, harâret, hattâ Şeytan, getirir bir bardak su ona der ki, "Îmânını verirsen sana bu suyu veririm" der. Onun için meyyitleri ölürken susuz bırakmayınız, ağızlarına zemzem ve su veriniz. İyi dinle! Kulağını benden yana ver! Yakın bir zamanda bu ecel yastığına başımızı koyacağız. Bana var sana yok değil. İblis gelir, "Îmânını ver, vereyim sana suyu" der, o zât eğer ibâdet ve tâatında değilse, derhal suyu alır ve îmânını verir. Çünkü o îmânın kıymetini bilmez ki. Bilseydi hayatdayken kıymetini bilecekti îmânın. Ve îmânsız âhirete gider. Neûzübillah. Bu böyle olur.

Şimdi, oruç tutmayan, gayr-ı meşrû, hasta değil, seferde değil, keyfinden oruç tutmamış, bunun ağzına bütün denizler tatlı su olsa, yani mâ-i zülâl olsa, âb-ı hayât olsa verseler, gene harâretten ölecek, harâretli ölecek, kanmayacaktır. Cezâsı budur, bir tânesi. Bir daha söylüyoruz. Oruç tutmayan müminler, gayr-ı meşrû, hasta değil, sıhhat u âfiyetde, fakat nefsinin mahkûmu olmuş, "Eh hayvanın da ağzını bağlasan oruç tutar" demiş o kendi kendine, onun felsefesi vardır öyle. Biz de hayvanın ağzını bağlıyoruz zâten, nefsimizin, elhamdülillah. Onun hayvanının ağzı açık. Onların felsefesi vardır böyle. "Sen benim namaz kılmadığıma bakma, kalbin temiz olsun, kığın semiz olsun" filan, felsefeleri vardır böyle. Allah diyor ki, böyle diyenler benim hasmımdır diyor Allah, ³⁶⁸ وَهُوَ أَلَدُّ الْخِصَامِ âyet-i kerîmesinde, "Benim hasmımdır" diyor Allah böyle diyenler için.

Dinle! Seksen sene "Lâ ilâhe illallah" dersin, bir tevhi'd kabûl olsun, kâfi senin için. Seksen sene namaz kıl, bir namaz kabûl olsun, sana kâfi gelir. Seksen sene oruç tut, bir oruç kabûl olsun Allah indinde, kâfi gelir sana, Allah kabûl etdiyse eğer. Bırak o kafayı! Yapamıyorsan hiç olmazsa aczini bil de ki, "Allah bana nasîb etsin, tutamıyorum ben nefsimin mahkûmu oldum yâ Rabbi, beni affet" desin hiç olmazsa. Yâhud, "Kılamıyorum ben yâ Rabbi, bir türlü senin yoluna geledim, senin yoluna gelemiyorum. İstiyorum senin huzûruna çıkmak, beni kabûl etmiyorsun yâ Rabbi" de. Ey namaz kılan! Zannediyor musun ki sen kendin geldin câmiye? Allah seni kabûl etdi huzûruna.

Beş dakıkada inşâallah hadîsin manâsını anlatacağız ama şerhine girersek çok uzun sürecektir. Enes ibn Mâlik diyor. Enes ibn Mâlik, Peygamberimiz'in yanında büyümüş bir çocuk.

³⁶⁸ Sure-i Bakara 204

Sonra büyük sahabe olmuş tabii. İyi dinle ama. Pek hoşuma gitdiği için şimdi onun menâkıbından bir şey söyleyip geçeceğim. Duramıyorum.

Cenâb-ı Peygamber Medîne'ye vardığı vakitte, bütün Medîneliler Efendimiz'e hediyeler getirdiler. Seyyidler ve Peygamber, zekât kabûl etmez, sadaka da almaz. Seyyidler almazlar, evlâd-ı Resûl yani. Ehl-i Beyt-i Mustafâ, ne zekât alır, ne sadaka alır. Onlara lâıyk değildir öyle şey vermek. Onlara hediye verilebilir. Efendimiz sallallahu aleyhi veselleme de akın akın getirdiler Medîneliler, ne yaptılar, hediyeler veriyorlar. Kimi hurma getiriyor, kimi şunu, kimi bunu, Efendimiz'e hediye. Bir kadın geldi, çok fakîr, üstü başı yırtık, yanında ufak bir çocuk var, yedi sekiz yaşında bir çocuk, kolundan tuttu geldi Huzûr-ı Saâdet'e, "Yâ Resûlallah, Medînelilerin ellerinde mal ve mülkleri var, size hediyeler getiriyorlar, bu Enes, benim ciğerimin parçası, ömrümün meyvası, ben Enes'i sana hediye edeceğim". Fahr-ı Risâlet, onu aldı, yanında büyüdü.

İşte bu Enes diyor şimdi. Efendimiz'in yanında büyüdü bu. "On üç sene Peygamber'in yanında kaldım" diyor Hazret, "şu işi yapamadım diye Peygamber bir kere bile bana seslenmedi, bağırmadı çağırmadı. Bazı işleri yapamadım" diyor meselâ, "elimden gelmedi, yapamadım, kudretim olmadı filan, Resûlullah'dan hiçbir azar işitmedim" diyor. O kadar Cenâb-ı Peygamber böyle yetîme ve yoksula şefkat ve merhametliydi.

Sen de öyle ol. Onun, Muhammed'in ümmetisin, sallallahu aleyhi vesellem. Bak Bayram geliyor, yetîmlere elbise alacaksın, ayakkabı alacaksın. "Almam". Yarın, seneye sen ölürsün, senin çocukların yetîm kalıverir. Onlar çıplak ayakla dolaşırlar sonra. Bugün bana yarın sana. Böyle bu iş. "Men dakika dukka". Kapıyı çalana çalarlar. Merhamet edene ederler. Verene verirler. İtâat edene ederler. Babana itâat etmedin, sen itâat bekleme. Anana babana ihsân etmedin, evlâdından ihsân bekleme sen şimdi. Geçti o iş. Akı başında olanlara hitâb etdik, söylüyoruz.

O Enes diyor ki, radiyallahu anh, Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem...

Ramazan'dır, belki on dakîka sizi geç bırakacağım ama, Ramazan'dır artık bana biraz müsaade edin. Bak fuhşıyyâta gidiyoruz yâhud Allah'ın sevmediği yerlerde uzun uzun duruyoruz, câmide hemen yeis getirme, "İmâm namazı uzatdı" deme. Kahvede üç saat kağıt oynuyorsun, imâm terâvihi on dakîka geçirdi mi kızılıyorsun imâma, uzatıyor namazı diye. Öyle yapma canım. İnsaflı ol biraz.

Enes diyor ki, "Bir gün Cenâb-ı Peygamber, sallallahu aleyhi vesellem..."

İyi dinle mümin kardeşim! Mümin kardeşim iyi dinle! Şerh etmeyeceğim hadîsi, inşâallah haftaya sağ olursam, Allah ecelden aman verirse, haftaya konuşacağım.

"Efendimiz, sallallahu aleyhi vesellem minbere çıktı" diyor, "birinci basamağa mübârek ayaklarını basdılar, âmîn dediler. Sonra ikinci basamağa çıktılar, gene âmîn dediler. Sonra üçüncü basamağa çıktılar, gene âmîn dediler. Sonra, döndü yüzünü bize doğru ve oturdu. Fakat bu âmînlerin manâsını anlayamadık". Âmîn. Birisi duâ etmeli ki karşısındaki âmîn desin. Peygamber niçin âmîn dedi? "Ben ayağa kalkdım yâhud sahabeden birisi ayağa

kalkdı, "Yâ Resûlullah her basamakda bir âmîn dediniz, üç basamak üç âmîn, bunun manâsı ne demektir, neye âmîn dediniz?".

Kulağını benden yana ver! Kulağın öğüt almıyorsa kurşunu içine akıt.

Sallallahu aleyhi vesellem buyurdu ki, "Bana Cebrâil geldi. Allah'ın selâmını getirdi ve dedi ki, 'Yâ Resûlallah, senin ümmetinden bir kimse, Ramazan'a yetişdi, Ramazan ayına dâhil oldu, Ramazan'da Allah'ın emirlerini dinlemedi, oruç tutmadı, namaz kılmadı, namazını terk etdi...' "

O namaz, yalnız Ramazan'a mahsûs değil o namaz. O namaz, o namaz! O namaz senin burağındır, o namaz senin bineğindir, o namaz Peygamber'in gözünün nûrudur, o namaz dînin direğidir, o namaz alâmet-i îmândır. Yalnız Ramazan'a mahsûs değil. Allah'a muhtaç olduğun kadar namaz kıl.

'....Ramazan'a dâhil oldu Yâ Resûlallah, fakat Ramazan'da Allah rızâsını kazanamadı. Ne yaptı, Cenâb-ı Hakk'ın emirlerini tutmadı. Allah onu cehenneme koydu, o adam cehennemlik oldu, Allah onu oradan kurtarsın', "Cebrâil bana dedi ki, 'Allah onu nârdan kurtarsın' dedi ben de âmîn dedim" diyor Peygamberimiz, sallallahu aleyhi vesellem. Acaba anlatabildik mi? Bir daha söyleyelim. "Cebrâil bana geldi, 'Senin ümmetinden bir kimse, Cenâb-ı Hakk'ın emrini dinlemedi Ramazan'da, o adam cehenneme girdi. Allah onu oradan kurtarsın' dedi bana, ben de âmîn dedim" diyor Peygamberimiz, sallallahu aleyhi vesellem.

"Peki Yâ Resûlallah, ikinci basamakda âmîn dediniz?"...

Efendiler, bu hadîsin şerhini inşaallah haftaya vereceğim, söylediğim gibi. Çünkü vakit dar oldu, belki işiniz var, sıkılacaksınız.

İkinci basamakdaki. "Bir kimse ebeveynine yani anasının babasının hayâtına yetişdi, yâhud annesinin, yâhud babasının hayâtına yetişdi, yâhud her ikisinin hayâtına yetişdi, bu adam bunların hakkını hak edemedi, yani annesine babasına ihsân etmedi, anasını babasını dinlemedi, anasına babasına âsî oldu, Allah onu cehenneme koydu dedi. Onu Allah oradan kurtarsın dedi Cebrâil, ben de âmîn dedim" diyor Peygamberimiz, sallallahu aleyhi vesellem.

Bir adam annesiyle ismiyle, babasına ismiyle çağırırsa, cehennemlik olur. Ana da diyemez, anneciğim diyecek. Baba da diyemez, babacığim diyecek. Ayağının üstünü öpmeyecek, altını öpecek anasının. Çünkü Resûlullah buyurmuş ki, mefhar-ı âlem, "El-cennetü tahte akdâmü'l-ümme'hât, cennet anne ayağı altındadır". "Efendi, biz bunları bilmedik, vaktiyle câhildik, âsî olduk, onlara bakmadık, öldüler gitdiler, şimdi ne yapacağız biz" dersin, felâket işin. Onlar için, onların rûhları için ne yapın, infâk ediniz ve onların rûhları için Kurân okuyunuz, hayır yapın ve gönderin onların rûhlarına. "Efendim, benim param yok, ben garîbim, fakîrim, ne Kurân okumasını biliyorum, ne de hâfıza okutabilirim" dersin, o vakit dört rekat namaz kıl, akşamla yatsı arası, sevabını annene yâhud babana bağışla. Buna salâtü'l-ebeveyn derler, akşamla yatsı arasında kılınır. Dört rekat namaz kıalarsın, sevabını, "Yâ Rabbi anneciğimin rûhuna, yâhud babamın rûhuna bağışladım" dersin. Anlatabildim mi? İnşâallah haftaya anlatacağım bu dersi.

Üçüncü. "Üçüncü basamakda Yâ Resûlallah âmîn dediniz". "Cebrâil bana dedi ki, 'Yâ Resûlallah, bir adam', iyi dinle! çok mühim!, 'bir adam senin ismini işitir de sana salât ü selâm okumazsa eğer, o adam cehenneme girdi, nâra girdi, Allah onu oradan kurtarsın dedi', ben de âmîn dedim" diyor Peygamberimiz, sallallahu aleyhi vesellem. Şerhini haftaya yapacağız.

Şimdi ezân okunuyor, sen radyonu kapamıyorsun. Ezân okunuyor, televizyonunu kısmıyorsun. Ezân okunuyor, sen çeneni tutmuyorsun. Bu ezân, dîn-i islâmın ilânıdır ve hürriyetinin izhârıdır. Allah, ezânı dinlemektedir. Bazı sefipler, sabahleyin müezzin ezân okuyor, bizi rahatsız ediyor diye müracaatlar etmişler filan. Evlâdım! Böyle yapan kişi varsa içinizde, yâhud komşunuzda, ona benden selâm söyleyiniz. Bu memleketde ezân okunur, ezân kesilirse, ezân sesi yerine çan çalarlar. Çan çalınmazsa, o vakit seni kamçıyla ayağa kaldırırlar. Allah'a secde etmeyen kula secde eder. Bunu unutma sakın hâ! Yani ezândan kurtulunca rahat edeceğim zannetme. Ne demek istediğimi ârifleriniz anlamışlardır, ne demek istediğimi.

Kesilmeyecek o kıyâmet gününe kadar. Bu memleketde ezân okunsun diye senin âbâ u ecdâdın kanını dökdü. Burada ezân okunsun, nâkus sesi kesilsin diye, çan sesi kesilsin burada. Çünkü Hazret-i Muhammed, sallallahu aleyhi vesellem, işâret etmişti, "İstanbul'u alın" demişti. Sen şimdi onun evlâdısın. Sen hangi babanın evlâdısın, anlayamadık ki babacığım. Kostantin'in çocuğu musun, yoksa Fâtih'in oğlu musun? Ezândan şikâyet ediyorsun, benim uykumu bozuyor diye filan. Belki müezzinin sesi çirkin olabilir, insan âşık olursa, bir kızı severse, onun da ağzı koksa, onun ağzının kokusunu duymaz adam. Sen Allah ve Resûlünü seviyorsan, müezzinin sesinin çirkinliği sana dokunmaz. Bil ki ezân sesi seni rahatsız ediyorsa, senin kalbinde rahatsızlık var, dîn ve îmân husûsâtında. Acaba anlatabildim mi?

Şimdi, mümin kardeşlerim, dersime nihâyet veriyorum. Namazdan sonra da ben on-on beş dakîka kadar burada oturuyorum, sizler soru soruyorsunuz, cevap veriyoruz filan böyle. Bazı noksanları, dînde soruları olanlar, müşkülli olan varsa sorsunlar. Bildiğimizi söyleriz. Her şeyi biliyoruz manâsında değil. Her şeyi bilen buraya çıkmaz.

Yâ Rabbi, ağızlarımız oruçlu, seni tevhîd etdik, habîbin Muhammed'e gönül verdik, Ehl-i Beyt'ine kul u kurban olduk, ashâbına hayrân olduk, velîlerine tâbi olduk Yâ Rabbi, onların hürmetine bizi affet ve Ramazan-ı Şerîf'in nihâyetinde annesinden doğmuş gibi tathîr ettiğin kullar meyânına, günahlardan tathîr edip temizlediğin kullar meyânına bizi idhâl eyle Yâ Rabbi.

Namaza üşenmeyiniz, ey gençler! Kardeşlerim, evlâdlarım! Ey benim akranlarım! Namaz kılmaktan üşenmeyiniz. Namaz kılınız, namazlarınızı bırakmayınız. Tekrar tekrar söylüyoruz. Bak, insâf ile düşün. Bu namaz kıl demekle, câminin kapısına bir kulube koysak, her namaz kılından rekat başına bir lira kessek, diyeceksin ki, "Hoca para almak için böyle söylüyor". İmâm bedâva, câmi bedâva, su bedâva, Allah demek bedâva. Bir zaman gelir, sana Allah dedirmezler sonra. Çenen açılmaz, kilitlenir, dilin tutulur. Belin bükülüyor ya rûkûya, artık bükülmez olur, kazık gibi kalırsın. Bu maddî olur, manevî olur. Anlayana söylüyoruz. Onun için bu dilin Allah derken, belin bükülürken, gözün görürken, elin tutarken, Cenâb-ı Hakk'a kulluk yap.

Gençler size söylüyorum. Allah'a kasem ederim, Resûlullah, sallallahu aleyhi vesellem, diyor ki, "İçinizde Allah'a ibâdet eyleyen gençleri çok severim" diyor Peygamberimiz. Hattâ burada Hoca Muharrem Efendi bana itiraz ettiği hâlde benim arkamdan, gene ben söyleyeceğim. Gencin birisi Huzûr-ı Saâdet'e geldi, Cenâb-ı Peygamber o genci Hazret-i Ebâbekir'le kendi arasına aldı oturtdu. Sordular, dediler ki, "Yâ Resûlallah, bu çocuk nedir?". "Allah ve Resûlü'ne bağlı ve dîni tam, kâmil bir mümindir, onun için onun makâmı buradadır" dedi Peygamberimiz, sallallahu aleyhi vesellem.

Bir de ihtiyarlamış, saçına ak düşmüş, akli başına gelmiş. Gelmeyeni çok. Hâlâ top peşinden gidiyor. Ben sporun düşmanı değilim. Her şey yerli yerine. Çarşamba günü dükkanını kapayıp spora gitmez adam. Pazar günü gidersin. Saçı sakalı ağarmış hâlâ kahvede, dominoydu, tavlaydı, bilmem, bilardoydu filan. Saçı ağarmış.

Ama şunu söylemeden geçmeyeceğim, isterseniz bana kızın. Hazret-i Ömer bir adam tutmuşdu, maaşla yani, para veriyordu, aylık veriyordu, o adam her gün geliyordu Hazret-i Ömer'in huzûruna, "Ömer! Ölüm var!" diyor gidiyordu. Dinle! İyi dinle! Her gün geliyor, maaşlı. Gene geliyor, "Yâ Ömer! Ölüm var!", gidiyor. Her gün bu. Maaşlı. Bir gün geldi adam, adamı çağırdı yanına, dedi ki, "Al hakkını, bir daha gelme" dedi. Dedi ki, "Yâ emîre'l-müminîn, bu güzel âdetinden vaz mı geçdin?". "Oğlum, senin seslenmene hâcet kalmadı, sakalıma ak düşdü" dedi.

Saçına sakalına kır düşmüş, hâlâ adamcağız oyun peşinde. Bırak bunları, câmiye gel! Allah'a gel! Sana bir fayda vermez onların hiçbir tânesi.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

Kadir Gecesi ve Kadir Sûresi 24 Temmuz 1981 (22 Ramazan 1401)

Kâllallahu Teâlâ fî Kitâbihi'l-Azîz.

Eûzübillahimineşşeytânirracîm.

Bismillâhirrahmânirrahîm.

إِنَّا أَنْزَلْنَاهُ فِي لَيْلَةِ الْقَدْرِ وَمَا أَدْرَاكَ مَا لَيْلَةُ الْقَدْرِ لَيْلَةُ الْقَدْرِ خَيْرٌ مِنْ أَلْفِ شَهْرٍ تَنْزِيلُ الْمَلَكَةِ وَالرُّوحُ فِيهَا بِإِذْنِ رَبِّهِمْ مِنْ كُلِّ

أَمْرٍ ۝ سَلَامٌ ۝ هِيَ حَتَّىٰ مَطْلَعِ الْفَجْرِ ۝³⁶⁹

Sadakallahü'l-Azîm.

Evvelâ, Allahu Zü'l-Celâl ve Tekaddes Hazretlerine nihâyetsiz hamd ü senâlar ve O'nun Habîb-i Zî-şân'ı Muhammed aleyhissalâtü vesselâma ve ehl-i beytine ve ensârına ve ahabbına ve muhâcirîne salât ü selâmdan sonra, bu sûre-i celîlenin birkaç menfaatlarından bahsedeyim. İki tânesini söyleyeceğim, onu zabt edebilirsiniz, yani fazlasını söylemeyeceğim. Kulağını beden yana ver!

Bu sûre-i celîle, cenâze defn olduğu vakitte, bir avuç toprak alınarak, üstüne üç defa okunur ise ve meyyitin kabrine serpilir ise, o kabre giren kimseye kabir azâbı vâcib dahi olsa, bu sûre-i şerîfenin izzeti hürmetine Allah ona kabir azâbı göstermez. Onun için hemen ezberle. Bir daha söylüyorum. Bir cenâze, Allah gecinden versin...

Bak geçen hafta söyledim sizlere, "bu hafta belki son Cuma'mız" filan dedik. Sevgili arkadaşım ve cemaatımın ileri gelenlerinden, pek sevgilim Hacı Sâlih Bey, akşam sizlere ömür oldu. Bu gün ikindi namazında Fâtih'den kaldıracamız. Sâlih. Hem günlerden Cuma, hem Ramazan-ı Şerîf, hem iftar vakti. Bir gün evvel de fukarâya zekâtını verdi, ben biliyorum. Allah rahmet eylesin.

Onun için müslümanlar, yani hepimizin başına gelecek olan bir hâdisedir, gafletde bulunmayalım ve Allah yolundan ayrılmayalım.

Birincisi, bir meyyit olduğu vakitte, yani bir cenâze olduğu vakitte, onu kabre koyduk mu bir avuç toprak üzerine, bu sûre-i celîle üç defa okunacak. Sonra kabrin içerisine bu serpilir. O

³⁶⁹ Sure-i Kadr 1-5

kabir sâhibi azâba giriftâr olacak olsa, Allah bu sûre-i celîle hürmetine ona azâb göstermez. Biz okuyoruz, atıyoruz, cemaat bilmiyor, câhil halk, estağfirullah, yani bilmiyorlar, onlar da bir avuç toprak alıp atıyor içerisine. Toprak atmıyoruz biz, okuyup da atıyoruz, yani kabrin içine koyuyoruz.

Sonra mutlakâ kabirler üzerine ağaç dikiş. Otları üzerinden yolmayınız. Çiçek dikiş, ağaç dikiş kabristanlarınıza. O çiçekler ve otlar meyyit için Allah'a istiğfâr ederler. Hadîsle sâbitdir. Koparmayınız üzerinden otları, yolmayınız. Bayram'da otları yoluyorlar, yolma otları. Her bir yaprak Allah'ı zikreder.

İkincisi bu sûre-i celîleyi abdest aldıktan sonra kurulanırken, üç defa okursanız, Cenâb-ı Hakk sekiz cennetin kapısını açacak diyor Peygamber. "Hangisinden girersen gir içeriye" diyecek. O kadar mühim. İki tânesini söyledim, kulağınızda kalsın diye. Daha birçok fâideleri ve havâssları vardır. Şimdi gelelim dersimize.

İlk dersimizde demişdik ki, "Ramazan Ayı, kullarla Allahu Teâlâ'nın münâsebetinin başladığı aydır". İncil'in Hazret-i İsmâ'ya, Tevrat'ın Hazret-i Mûsâ'ya, diğer suhurların diğer enbiyâya, iki cihân serveri Peygamberimiz Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâma da Kurân'ın Ramazan'da geldiğini söylemişdik. İşte bu Leyle-i Kadir, Kurân-ı Kerîm'in Peygamberimiz sallallahu aleyhi veselleme nüzûlüdür. Ve Kurân'dan sonra da kitap gelmeyeceği için mâverâ-yı hicâbda Allah ile kul arasında ne varsa, ne konuşulacaksa, ne kadar kelâm varsa, Kurân ile tamâm olmuştur. Onun için Peygamberimiz son peygamber, Kurân da son kitap olmuştur.

Tabii, Kurân-ı Kerîm'i tilâvet etdiniz, okudunuz geceleri. Okumanız lâzımdı Ramazan'da. Okumasını bilmeyenler, hiç olmazsa yapraklarına göz gezdirmesi lâzımdı. Ben söylemişdim sizlere. Okumasını bilmeyenler, yapraklarına böyle göz gezdirmeleri lâzımdır. Kurân-ı Kerîm'e bir yüz bakarsa, Kurân'a bakan yüzü, Allah cehennemde yakmaz. Ve Kurân-ı Kerîm'in sayfalarına nazar eden gözler, cehennem ateşiyle patlamaz. Ve kıyamet gününde bütün insanların gözleri yerlerinden uğrar, Kurân'a bakan gözleri Cenâb-ı Hakk, bu felâketden muhâfaza eder. Bir adam okumasını bilmeseyse de, sayfalarına baksa, Allah ziyâret sevabı verir.

Osmân-ı Zinnûreyn, halîfe-i Peygamber, Efendimiz'in iki kerîmesini almış, zinnûreyn, o zât-ı muhterem, hilâfet kendisine teveccüh edince, tabîî işleri var, devlet idâresinde, vazîfeye gidiyor, Kurân'a bakar, okumaz, Kurân'a bakar ve kapatır giderdi. Gene ziyâret sevabı var. Acaba anlatabildim mi?

İşte Kadir Gecesi, Kurân-ı Kerîm'in nüzûl ettiği gece. Fakat Kadir Gecesi, meçhûldür. Şimdi kulağınızı benden yana ver ve biraz ârifâne dinle. Kadir Gecesi meçhûldür, 365 geceden bir gecedir. Sene 365 gündür, Kadir 365 geceden bir gecedir. Allah gizlemiş, saklamış. Neden? Her geceyi ihyâ etsinler, her geceyi Allah'a ibâdetle geçirsinler, Allah'a karşı fenâlık işlemlerin diye Allah gizlemiş. Meselâ bir akşam havayı gâyetle güzel görürsün, o akşam bir günah işleyeyim filan dersin, o akşam da Kadir Gecesi'dir. Bilmezsin ki, bilmiyorsun ne vakit olduğunu. Onun için ârif isen ömrünün her gecesini Kadir bileceksin. Gizlemiş Allah.

365 günden bir güne.

"İnnâ enzelnâhü fî leylet'il-kadr". "Şehrü ramazanellezî ünzile fîhi'l-Kurân". Öyle başlamıştır.

Allah gizledi Kadir'i, 365 gün içerisinde. İnsanlar arasında da velîlerini gizledi. Allah'ın sevgilileri kimlerdir, Allah onları gizledi. Bazısını bildirdi, bazısını bildirmedi. Allah'ın sevdiklerini Allah bildirdi, Allah'ı sevenleri Cenâb-ı Hakk bildirmedi. "أوليائي تحت قبائي لا يعرفهم غيري" evliyam benim kubbelerim altındadır yani setrimdedir, yani onları benden başka kimse bilemez" diyor Hazret-i Allah. Allah, bir kısım velîleri bildirdi. Velîlerin ıstafâ kısmı vardır. Allah onları kendi sevdiği gibi Cebrâîl'e emir verir, Cebrâîl semâ ve arda nidâ eder, "Filan kimseyi Allah sevdi, siz de sevin" diye, herkes onu sever. Tav'an ve kerhen severler, itâat ederler. Bunlar velîlerin ıstafâ kısmıdır. Bir de Allah'ı sevenler var. Şimdi ondan da bahsedeceğim size. Eğer vaktimiz olsa uzun konuşabilirim. Ama vaktimiz olmadığı için dersleri kısa keseceğiz. Şimdi misallerini verelim.

Allah'ın sevdikleri meydandadır. ³⁷⁰ "إِنَّ اللَّهَ اصْطَفَىٰ آدَمَ وَنُوحًا وَآلَ إِبْرَاهِيمَ وَآلَ عِمْرَانَ عَلَى الْعَالَمِينَ" âyet-i kerîmesinde beyân olunduğu gibi, seçilmiş velîler vardır, Allah bunları ilân etmiştir. Bir de Allah'ı sevenler var ki onlar gizliler. Şimdi gel ona, bir kıssasını anlatalım.

Hızır aleyhisselâm hamama gitmiş, bakmış, yaşlı bir adam, orada yıkanmaya çalışıyor. Tabîî insanların hamamda tek başlarına yıkanmaları gâyetle güçtür, arkalarını sabunlayamazlar. Tabîî Hızır'ı kimse bilmiyor, bizim gibi bir insan olarak görünüyor. Gitdi o ihtiyar zâtın yanına ve dedi ki, "Efendi Baba, sen gençliğinde, ihtiyarlara hizmet etmedin mi ki, gençler sana hizmet etmiyorlar" dedi.

Dikkat buyuruyor musun ne konuşuyor? Gençliğinde ihtiyarlara hizmet edersen sen de ihtiyarladığın vakit sana da hizmet edecekler. Onu gösteriyor. Babana hürmet edersen evlâdın da sana hürmet edecek. Babana ikrâm edersen, evlâdın da sana ikrâm edecektir. Babana isyân edersen evlâdın da sana isyân edecektir.

Karşı kurnada da gençler oynuyorlarmış, yıkanıyorlarmış. İhtiyar demiş ki, "Evlâdım, bizim zamânımızda biz ihtiyarlara hürmet etdik ama zamanın gençleri ihtiyarlara hürmet edenlere de hürmet etmiyorlar" deyince, Hızır aleyhisselâm ihtiyara dedi ki, "Öyleyse gel ben senin sırtını sabunlayayım" dedi. İhtiyar, "Hay Allah râzî olsun" dedi. Hızır onun sırtını sabunladıktan sonra, döndü Hızır'a dedik ki, "Gençler sırtımı sabunlamadı ama Hızır geldi sabunladı" dedi.

Şaşırdı Hızır aleyhisselâm. Çünkü onda bir defter vardı, esmâ vardı, o esmâya bakdı, bu ihtiyarın ismi orada yok. Allahu Teâlâ Hazretlerine niyâz etdi, dedi ki, "Yâ Rabbi, ben bu ihtiyarı bu defterde bulamadım, bu hangi kısımdandır?" diye sordu. Cenâb-ı Hakk dedi ki, "Ben sana benim sevdiklerimi bildirdim, beni sevenleri bildirmedim. Bu ihtiyar beni sevenlerdendir. Onların defteri sende yok" dedi.

Dikkat buyur! Bu kıssayı niye anlattım? İnsanlar içinde Allah'ın sevdikleri vardır, kim

³⁷⁰ Sure-i Âl-i İmrân 33

olduğunu bilemezsin. Neden? Bütün müminler birbirlerine hüsn-i zan etsinler, sevgi göstersinler, hak ve hukûkuna riâyet etsinler, birbirlerini sevsinler, muhabbet etsinler diye. Bilmiyorsun kiminle konuştuğunu ki, karşında kim var.

Cenâb-ı Peygamber sallallahu aleyhi veselleme de, biliyorsunuz ya, Dıhyetü'l-Kelbî nâmındaki sahabe şeklinde Cebrâil aleyhisselâm gelirdi. Melek geliyor yani insan şeklinde gelirdi. Bir gün bakdılar ki, Dıhye iki tâne oldu, o vakit bildiler, anladılar. Melekler de insan şekline girebilirler. Hiç unutmayın bunu. Gelir der ki, "Vaktiyle sen uyuzdun, züğürtüdü, paran yokdu, şimdi Allah sana dünyâ metâi verdi, bana biraz yardım et" der. Sen onu kapından kovarsın. O vakit der ki, "Yâ Rabbi, bunun mülkünü tersine çevir" der. Bir de bakarsın ki, altın toprak olur. Kapına gelen hiç kimseyi boş çevirme. Vermezsen bile tatlı sözle sav. Güzel konuş, müslümanısın sen. Müslümanın özü, sözü temiz olur. Müslüman tatlı yüzlü, güler yüzlü, tatlı sözlü olur. Ağır söz, acı söz, sûretâ insan hakikatde akrep olanlar için, sûretâ insan hakikatde yılan olanlar içindir. Akrep ve yılan insanı incitir. Birçok insan vardır, şekli-i insanda görünür, iç tarafındaki âlemi akrep ve yilandır. Öyle olma sakın hâ! Tatlı sözlü, güler yüzlü ol. Müminsin, müminler tatlıdır ve tatlıyı severler. Bundan murâd, helva manâsına değil. Tatlı olanları severler. Geçiyoruz.

Üçüncüsü, Cenâb-ı Allah Celle ve Tekaddes Hazretleri, hangi günahda gadabı vardır, bunu gizledi. İçki içmekde mi, zinâ etmekde mi, livâta etmekde mi, adam öldürmekde mi? Hiç bilmiyoruz, gadab-ı ilâhînin nede olduğunu. Vele ki zerre kadar bir şey olsun, zerre mikdarı olsun, neden olduğunu bilmezsin, başına iş gelebilir. Zerre mikdarı! "Efendi, nasıl olur?". Allah öyle ilân etmiş Kurân-ı Kerîm'inde. Aç bak, Sûre-i Zilzâl'e bak. ³⁷¹"Fe men ya'mel miskâle zerratin hayran yerah. Ve men ya'mel miskâle zerratin şerran yerah".

İyi dinle! Kulağını benden yana iyi ver! Uyuma sakın hâ! Kafana kaldır! Bizim güneş gurûba erdi, gidiyoruz. Onun için kafaya kaldır. "Senden sonra gelecek yok mu?". Gelir ama senin nasîbin benden.

Zerre kadar hayır zerre kadar hayır diye aranacak, zerre kadar şer de zerre kadar şer diye aranacaktır. Hazret-i Allah Îsâ Peygamber'e emr ü fermân buyurdu. Vakit dar, hızlı hızlı konuşacağız. Dedi "Yâ Îsâ, o kabristana duâ et, ben o meyyiti kaldıracığım, o meyyitle konuş, halka ibret ola, halka ibret olsun". Hazret-i Îsâ duâ etdi, kabir şakk oldu, meyyit kalktı. Allah ölüyü dirilti. Nasıl ölü ard dirildi, sararmış olan topraklar yeşillendi, işte biz de öyle dirileceğiz, yerimizden kalkacağız. Ona işâret o. Ölü ardın dirilmesi bizim ölüp dirilmemize işâretidir. Görene! Köre ne! Hazret-i Îsâ aleyhisselam sordu ona, "Ne iş yapardın?" dedi. Dinle! "Hammaldım" dedi. "Yevmin cedîd rızkın cedîd kazanır yerdim". "Âhiret hayâtın nasıl?". "Kabir benim için bir azâb çukuru" dedi. Hazret-i Îsâ, "Sebebi ne?" diye sordu. Dedi ki, "Sebebi şu oldu, birgün sırtımda odun taşıırken, mal sâhibinin haberi olmadan, bir kürdan çıkardım, dişimi karıştırdım, yere atdım. Emânete ihânet etdiğim için Allah beni azâba müstehak kıldı" dedi.

Bir tâne daha haber vereyim mi?

³⁷¹ Sure-i Zilzâl 7-8

Hazret-i Ömer'i gördüler. Resûlullah sallallahu aleyhi vesellem buyuruyor ki, "Benden sonra peygamber gelseydi Ömer gelirdi" diyor. Bu Ömer'i gördüler rüyâda, vefâtından altı ay sonra. Yüzü sapsarı. Sordular Hazret-i Ömer'e, "Ne haber yâ emîre'l-müminîn?". Dedi ki, "Şimdi hesaptan yakayı kurtardım". "Neden?". "Bir devenin yuları dokuz defa kopdu, onuncusunda artık diktirmedim, atırdım yenisini takırdım, Cenâb-ı Hakk dedi ki, 'o bir defa daha kullanılabilirdi, milletin malını niye israf etdin?' diye hesâba çekdi beni Allah" dedi Hazret-i Ömer. Dünyâ yüzünde adâlet sembolü olan Ömer ibn Hattab. "Milletin malını niye böyle yapdın?" dedi ve beni muâheze etti diyor Ömer. Öyle gördük kitaplarda. Bilmem, yakın zamanda sen de benim kitap diye haber verdiğimi gözünle göreceksin. Kitaptan söyledik, kitaptan haber verdik dediğimi, gözünle göreceksin yakın zamanda. Pek yakın bir zamanda. Geçiyoruz.

Hangi sevapda Allah'ın rızâsı vardır, Allah bunu da gizledi. Gadabını niye gizledi? Bütün günahlardan kaçınınsınlar, velev ki zerre kadar olsun kaçınınsınlar diye. Rızâ-yı rahmânî hangi sevapda, Allah bunu da gizledi. Niye? Bütün sevapları yapsınlar diye. İşte sana haber vereceğim şimdi, İmâm-ı Gazâlî'den.

Bir şeyh-i azîz, çok yaşlıydı, seksen küsur yaşındaydı, ölürken ağlıyordu. Oğlu yanına sokuldu, "Ey babacığım, niye ağlıyorsun? Bütün ömr ü hayâtını ibâdet ü tâatla geçirdin, şimdi Rabbü'l-âlemîn'e varacaksın, niye ağlıyorsun?" deyince, "Evlâdım, bilmiyorum hâlim istikbâlim ne olabilir" dedi ve vefat etti. Sonra oğlu onu manâda gördü. İyi dinle! "Baba, Allah sana ne muamele etti?" dedi. O ihtiyar buyurdu ki, "Cenâb-ı Hakk beni huzûruna aldı ve dedi ki, 'Ey kötü ihtiyar! Bana neyle geldin?' dedi. 'Bana ne getirdin?' diye sordu. Ben dedim ki, 'Seksen küsur sene sana namaz kıldım yâ Rabbi'. 'Ben senin o namazlarını kabûl etmedim' dedi. 'Yetmiş küsur haccım var' dedim, 'Onları da kabûl etmedim' dedi. 'Bu kadar zekât verdim' dedim, 'Onu da kabûl etmedim, kimin malını kime verdin?' dedi. 'Ve yaptığım sevaplardan ne saydımsa Allah hepsini redd ile cevap verdi. En sonunda ben dedim ki, 'Eyvâh! Şeyh Mansûr helâke vardı, ben şimdi helâk oldum' dedim. Allahu Sübhânehû ve Teâlâ Hazretleri buyurdu ki, 'Hayır helâk olmadın. Senin yaptığın bir sevap var, sen ona hiç kıymet vermedin. Yola diken atmışlardı, ibâdullahın ayağına batmasın diye, aldın kenara koydun, bundan dolayı seni affetdim' dedi Allah".

Onun için zerre kadar hayrı yapacaksın, yerine getireceksin, zerre kadar hayrı! Zerre kadar şerden de kaçın. Allah'ın rızâsının nerede olduğunu bilmiyoruz. Vakit çok dar olduğu için anlatamıyorum. Herşeyi söylemek istiyorum, söyleyemiyorum. Neyse nasibimiz bu kadar.

İşte Allah Leyle-i Kadir'i de böyle gizledi. Neden? Bütün seneyi ibâdet ve tâatla geçirelim, her gecemizi Kadir Gecesi bilelim diye. Çünkü Kadir, seksen küsur sene yapılan ibâdete mutâbıktır, hattâ daha hayırlıdır. Cibrîl aleyhisselam Cenâb-ı Peygamber'e geldi, sallallahu aleyhi veselleme, "Yâ Resûlallah, Benî İsrâîl'den Şemûn nâmında bir gâzî vardı, seksen küsur sene düşmana kılıç vurdu, düşmanla muhârebe yaptı", şöyle yaptı, şöyle yaptı, diye onun yaptığı a'mâl-i sâlihâtı anlatdı. Cenâb-ı Fahr-ı Risâlet'de ashâbına haber verdi. Ashâb-ı Kirâm müteessir oldular. "Eyvâh! Bizim ömrümüz seksen küsur sene değil". Müslümanların ömrü altmış üç senedir. "Efendim, seksen yaşında var". Bereketullah, ses çıkarma hiç. İki

cihan serveri, Muhammed aleyhi's-sâlatü ve's-selâm, altmış üç yaşında âlem-i bâkîye göçmüş, vuslat olmuştur, vuslat-ı dâimî. Ağladılar. İşte bu sûre nâzil oldu. ³⁷² لَيْلَةُ الْقَدْرِ خَيْرٌ مِنْ "Habîbim söyle, Leyle-i Kadir, bin aydan daha sevgilidir benim için, daha efdaldır, daha hayırlıdır. O İsrâillinin seksen küsur sene yaptığı gazâyâ mukâbil, senin ümmetinden bir kimse bana iki rekât namaz kılsa, o İsrâillinin seksen küsur sene yaptığı gazâdan bana daha sevgilidir, daha makbûldür" diyor Hazret-i Allah.

Neden? Neden? Hazret-i Muhammed'in ümmetisin de ondan. Sallallahu aleyhi vesellem. Bütün davâ o. Bütün kıymetimiz o. Ümmetim demiş, Allah bize kıymet vermiş. Altı üstü bir avuç toprak. Bir katre menî. Allah kıymet vermiş bize. Görmüyor musun Kurân-ı Kerîm'inde, "Yâ eyyühellezîne âmenû" diye hitâb etmiş. Hitâb-ı kerâmât ile. Benî İsrâil'e böyle hitâb etmemiş, "Ey suoğulları, toprakoğulları, çamuroğulları" demiş. "Yâ Mûsâ, Yâ İsâ, Yâ Dâvûd" diye hitâb etmiş. Hazret-i Fahr-ı Risâlet'e, "Yâ eyyühe'n-nebiyyü, yâ eyyühe'l-müddessirü, yâ eyyühe'l-müzzemmilü" diye hitâb etmiştir. Kurân-ı Kerîm'de dört yerde Cenâb-ı Peygamber'in ismi geçer, arkasından sıfatı geçer.

³⁷³ وَمَا مُحَمَّدٌ إِلَّا رَسُولٌ

³⁷⁴ هُوَ الَّذِي أَرْسَلَ رَسُولَهُ بِالْهُدَىٰ وَدِينِ الْحَقِّ لِيُظْهِرَهُ عَلَى الدِّينِ كُلِّهِ وَكَفَىٰ بِاللَّهِ شَهِيدًا * مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ

³⁷⁵ مَا كَانَ مُحَمَّدٌ أَبَا أَحَدٍ مِنْ رِجَالِكُمْ وَلَكِنْ رَسُولُ اللَّهِ.

Cenâb-ı Allah peygamber'ne hiçbir defa "Yâ Muhammed" diye hitâb etmemiştir. Çünkü Peygamber'e tazîm eder Allah. Melekleriyle beraber kendisine salât ü selâm okur Allah. İşte her cuma günü hatîb minbere çıkarken okunuyor, ³⁷⁶ إِنَّ اللَّهَ وَمَلَائِكَتَهُ يُصَلُّونَ عَلَى النَّبِيِّ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا صَلُّوا عَلَيْهِ وَسَلِّمُوا تَسْلِيمًا. Bu ne demek?. Ben Allahlığım la meleklerimle beraber habîbim Muhammed'ime salât ediyorum, ey müminler, siz de salât edin habîbim Muhammed'e. Geçen haftaki sözü tamamlayacağız. On dakîkada bitireceğim, mecbûrum.

Bir. Cebrâil ne demişdi? Cenâb-ı Peygamber'e geldi, "Yâ Nebiyyallah, senin ümmetinden bir kimse Ramazan'ı idrâk etdi, fakat Ramazan'da Allah rızâsını kazanamadı, ömür sermâyesini yedi, ömrünü isrâf etdi, Allah onu nâra koydu, Allah onu oradan kurtarsın diye duâ etdi, ben de âmîn dedim" diyor Peygamberimiz, sallallahu aleyhi vesellem.

Şimdi her kim ki, Ramazan-ı Şerîf'e hürmeten, oruç tutdu, namazını kıldı, ibâdetini yaptı, Peygamber'in söylediği gibi, Muhbir-i Sâdık'ın, bayram sabahı anasından doğmuş gibi tertemiz olacaktır. Bitdi o kadar. Kul hakları müstesnâdır, kul hakkı. Amân kul hakkından kaçınınız, âh almayınız! Ne kâfir hakkı, ne kul hakkı, ne hayvan hakkı, bunlara el sürmeyiniz. Âh almayınız. Bunlardan kaçınınız. Bunları aramayan, hak hukûk aramayan kimse, cennet şarkda ise o garbdadır. Yani cennet ona o kadar uzaktır, hak yerine kazâ olmayınca. İnşâallah haftaya söyleyeceğiz. Sallallahu aleyhi vesellem, rahmeten-lil-âlemîn, iki cihan

³⁷² Sure-i Kadr 3

³⁷³ Sure-i Âl-i İmrân 144

³⁷⁴ Sure-i Feth 28-29

³⁷⁵ Sure-i Ahzâb 40

³⁷⁶ Sure-i Ahzâb 56

serveri, öyle diyor ashâbına, "Kime vurdumsa, işte gelsin Muhammed burada", sallallahu aleyhi vesellem, "Gelsin vursun. Kimin malını aldımsa, gelsin benden alsın" diyor. Kim bu? Rahmeten-lil-âlemîn, Peygamberimiz, cihânın yaratılmasına sebep olan peygamberimiz, sallallahu aleyhi vesellem. Bu diyor, "İşte karşınızda duruyorum, kime vurdumsa, gelsin vursun, kimin malını aldımsa, gelsin alsın benden" diyor Peygamber.

İkincisi. "Yâ Resûlallah, senin ismini bir kimse işitdi"...

İyi dinle! Ekseri zamanımızda gafletdeyiz. Amân, zinhâr mümin kardeşlerim! Peygamber-i Zî-şân'ı gücendirirsen iş felâket olur sonra!

"Senin ismini işitdi, sana salât okumadı. Yani kulak vermedi, seninle ilgilenmedi Yâ Resûlallah, o kimse cehenneme gitti, Allah onu oradan kurtarsın" dedi, ben de âmîn dedim diyor Peygamberimiz, sallallahu aleyhi vesellem.

Üçüncüsü. "Anasının babasının hayâtına yetişdi, onların rızâsını almadı, onları süründürdü, onları inletdi, onlara eziyet cefâ etdi, onlara ihsân etmedi, onlara hakâret etdi, saygı göstermedi, bunlar cehenneme girdi, Allah onları oradan kurtarsın" dedi ben de âmîn dedim diyor.

Evvelâ anne-baba hakkında bir şey anlatacağım, sonra geçiyoruz. Hepsinin kıssasını vereceğim ki kafanızda kalsın diye.

Hazret-i Mûsâ aleyhisselâm bir gün dedi ki, li hikmetillahi teâlâ, "Yâ Rabbe'l-âlemîn, cennetde benim refikim kimdir?" dedi. Yani cennetde arkadaşım. İyi dinle! Allahu Zü'l-Celâl ve Tekaddes Hazretleri Hazret-i Mûsâ'ya şu haberi verdi, "Git, filanca şehirde bir kasap var, o kasap seninle beraber cennete girer, senin refikindir".

Bak Ramazan'ın son haftası. Ömürlerimiz geldi geçiyor. Köylerinizdeki hısım akrabâlarınıza mektup yazacaksınız, onlara ihsân edeceksiniz. Bir çift çorap gönder, ne çıkar, ne olur yani! Sefahate dünyâ kadar para sarf ediyorsun, bir yetimin kafasını okşa yâhu, ne olursun! Hiç olmazsa mektupla taltîf et, gönüllerini al. Eğer, "Efendi, câhildim, hoca dinlememişdim, mürşid dinlememişdim, bilmiyordum, böyle yaptım" dersen, şimdi aklını başına aldınsa, anan baban için istiğfâr et, namaz kıl onların rûhlarına bağışla, hayır hasenât yap, onların rûhlarına bağışla, belki bunu karşılar. Geçiyorum.

Hazret-i Mûsâ vardı o kasaba, oturdu orada bekledi. Akşam üstüydü içeri girdi, selâmün aleyküm ve aleyküm selâm, "Tanrı misâfiriyim sana" dedi. "Ehlen ve sehlen merhabâ. Hemen şu dükkânı ben şöyle bir toplayayım, sonra beraber bizim eve gidelim. Allah ne veriyse onu yeriz" dedi. "Ben bekarım, kimsem yok, bir de anneciğim var ama o çok ihtiyar, yemek yapamıyor, evde yemeği ben yapıyorum" dedi. "Peki, hay hay". Ve akşamüstü eve gittiler, adam dedi ki, "Ey misâfir, sen buraya otur rahat et, bana on dakîkâ müsâade et. Benim annem çok yaşlı, zenbile koyuyorum, tavana çekiyorum ki kediler, fâreler ona ilişmesin diye. Sinekden kendisini koruyamıyor. İhtiyarladı artık, eli ayağı tutmuyor. Onun altını temizleyeyim, mamasını vereyim, yemeğini, ondan sonra seninle oturalım biz". Hazret-i Mûsâ

aleyhisselâm "Peki" dedi. İndirdi yaşlıyı, altını temizledi, yemeğini yedirdi, sardı sarmaladı, tekrar onu tavana çekti. Fakat çekerken o hanım dedi ki, kasabın kulağına bir şeyler söyledi, ellerini açdı bârigâh-ı ehadiyyete ve bir şeyler söyledi. Sonra kasap onu yerine kaldırdı. Sonra Hazret-i Mûsâ'ya yemek hazırladı, yemek yediler. Hazret-i Mûsâ aleyhisselâm sordu, "O kadın kimdir?" dedi, adam "Annemdir" dedi. Hazret-i Mûsâ, "Onun temizliğini yapdın, karnını doyurdun, o sana bir şey söyledi, ne dedi?" dedi. Adam dedi ki, "Efendim, öyle duâ olmaz ama, anne değil mi, evlâdıyım diye bana duâ ediyor". Hazret-i Mûsâ, "Ne diyor?" diye sordu. Adam dedi ki, "Diyor ki, sen Mûsâ Kelîm'e cennetde arkadaş ol diyor bana". Hazret-i Mûsâ'nın geldiğini bilmiyor, kasap bilmiyor Hazret-i Mûsâ olduğunu. Demiş, "Olacak bir duâ değil ama işte anne bu, evlâdı değil miyim, 'Evlâdım, cennet-i a'lâda Hazret-i Mûsâ'ya komşu ol' diyor bana" demiş. O vakit Hazret-i Mûsâ kalktı dedi ki, "Ben Hazret-i Mûsâ'yım, Allah'ın kelîmiyim, sana geldim, ananın duâsı kabûl oldu, cennetde benim arkadaşım sensin" dedi. Birini anlatdık.

İkincisi, salavât-ı şerîfe bahsinde. Kûfe şehrinde Verrâk nâmında biraz fasıkça bir adam var idi, ismi Verrâk idi. Biraz fasıkçaydı. Vefât etdi. Rüyâda gördüler, "Cenâb-ı Hakk sana ne muamele etdi?" dediler. Ama görenler benim gibi adamlar değil, büyük velîler gördüler. "Allah sana ne muamele etdi?" Dedi ki, "Allah beni affetti". "Neden affoldun?" dediler. "Resûlullah'ın ismini andığım vakit arkasından salât ü selâm okurdum Peygamber'e, bundan dolayı affoldum" dedi. Yani senin anlayacağın "Muhammed" ismini işitdi mi, "Allahümme salli alâ Muhammed" diyordu.

Üçüncüsü, Ramazan. Ramazan bitdi mi günahlardan tathîr olursun, temizlenirsin. Birinci hafta size haber vermişdik. Mecûsîyi Allah cennete koydu. Onu da manâda gördüler. "Mecûsî cennete girmez, sen cennete nasıl girdin?" diye sordular. Dedi ki, "Ramazan'a hürmet ettiğim için. Ramazan günüydü, çocuğum eline ekmek aldı, sokağa çıktı, yemeğe, ben de gördüm onu, kulağından tutdum, onu eve soktum, dedim, 'Oğlum! Dışarıda müslümanlar oruçlu, onların karşısında ekmek yeme, yemeği evde ye' dedim, çocuğu aldım eve soktum. Ben mecûsîydim. Tam Melekü'l-mevt geldi benim yakama sarıldı, Allah emretti, 'Ey Melekü'l-mevt! Ramazan'ıma hürmet ettiği için, onun rûhunu mecûsî olarak kabz eyleme, mümin olarak kabz eyle' dedi ve müslüman oldum elhamdülillah" dedi.

Şimdi bunların hep ters tarafları da var. Ters taraflarını anlatmayacağım, onları senin irfânına bırakıyorum.

Ey müminler! Ömürler gelip geçicidir. Emvâl de öyledir, mâl da öyledir, kasa da öyledir, kese de, rûtbe de öyledir. Mahkeme kadıya mülk olmaz. Bu mâl seninle böyle kalmaz. Bu vücûd bana bâkî olmaz. Gelip geçiciyiz. İşte Receb, Şaban derken Ramazan'ın son haftasına geldik. Gene sözü tekrâr ediyorum. Belki ömrümüzün son Cuma'sı. Belki ömrümüzün son Ramazan'ı. Sakın, zinhâr, gençliğinize, paranıza, kasanıza güvenip de, Rabbü'l-âlemîn'e isyâna yeltenmeyiniz. Allah'a mutî olanlar kazandılar. Refaha ve saâdete onlar erdiler. Allah'a âsî olanlar kaybettiler. Vatanına milletine hayırlı olan kimse, Allah'a kul olan kimsedir. Bir adam Allah'a kul oldu mu, vatanına, milletine, hemcinsine hayırlı olur. Her fenâlık Allah'sız gönüllerden gelir. Gençliğini hebâyaya verme, gençliğine de güvenme! Cenâb-ı Hakk'a ibâdet ve tâatda dâim ol. Allah'a muhtaç olduğun kadar Allah'a ibâdet et. Ateşe dayanacağın kadar

günah işle.

Ramazan-ı Şerîf'de oruç tutup namaz kılan müminler, onlar affoldular. Yalnız dört kimse var bu afdan istifâde edemiyor. Bunu da söylemeden geçmeyelim. Dört kimse. İçkiye tövbe etmeyenler, anaya babaya âsî olanlar, bu afdan istifâde edemezler. Kadir Gecesi zâhir olduğu vakit. Evet gizlidir ama, mâdem ki Ümmet-i Muhammed'in kalbi yirmi yediye bağlanmışdır, Allah o gün de, kullarını affetmek için bahane arar. Çünkü O'nun rahmeti geniştir. Dört sınıf kimse, Kadir'den istifâde edemez. Birincisi içki içen. İkincisi, zinâyâ tövbe etmeyen. Söylüyoruz, Peygamber söylemiş, aynısını söylüyoruz. Üçüncüsü, "âku'l-vâlidayni" yani anaya babaya karşı âsî olanlar, onlar da istifâde edemezler Kadir'in selâmetinden. Dördüncüsü, üç günden ziyâde dîn kardeşiyle konuşmayan, dîn kardeşine kîn besleyen kimsedir. Vatanının, dîninin nâmûsunun, iffetinin aleyhinde olan kimsenin aleyhinde konuş, ona karışmam. Ama böyle "senin tavuk sıçradı", "senin çocuk bizim çocuğa vurdu" gibi yokdan sebeblerle darılıp konuşmayanlara yazıklar olsun. Müminler kardeşdirler. Dargınlıklar, bir tülbent kuruyuncaya kadar devâm eder. Tülbent kurudu mu, barışmaları lâzım gelir. Haksızsan git de ki, "Ben haksızdım, bana hakkını helâl et" de, eline sarıl, affını al.

Bir de bu akşam bir selâm meselesi var, onu da söyleyelim de. Çünkü vakit dar diye anlatmıyorum size.

Bakdı ki, Peygamberimiz sallallahu aleyhi vesellem, vefâtı yaklaştı, yani âlem-i cemâle göçecek, ve o ânda ağladı Peygamberimiz. "Niye ağlıyorsun yâ Resûlallah" dediler. "Ben âlem-i cemâle gidiyorum, benim ümmetime selâm-ı ilâhîyi kim verecek. Allah'ın selâmını kim getirecek" dedi. Onun üzerine Cebrâîl nâzil oldu. "Yâ Resûlallah, Kadir Gecesinde melekler, Cebrâîl'le beraber inerler, Rûh da beraber, yani Rûh nâmındaki melek de gelir, bütün ümmetine şarkdan garba kadar selâm verirler, selâm-ı ilâhîyi teblîğ ederler. Onun için rahat et, âhiret âlemine rahat göç" dedi.

LEYLE-İ KADİR

*Sûre-i Kadir'de Hakk Celle A'lâ
Kadrini bildirdi Kadir Gecesi
Lutfuyla fazlıyla ol yüce Mevlâ
Kulunu güldürdü Kadir Gecesi*

*O gece eyledi Kur'ân'ı inzâl
O gece eyledi Cibrîl'i irsâl
Selâmlar gönderdi Rabb-i Mûte'âl
Gözyaşın dindirdi Kadir Gecesi*

*Bin aydan hayırlı bilin buyurdu
Kadir'in kadrini bize duyurdu
Mümini kâfiri nûra doyurdu
Rahmete erdirdi Kadir Gecesi*

*Kadrini bilene her gün Kadir'dir
Gâfilin gafleti nefse gadirdir
Bu gece mümine şerh-i sadırdır
Hükmünü indirdi Kadir Gecesi*

*Ne mutlu bu gece secde edene
Ne mutlu bu gece vecde gidene
Ne mutlu bu gece mecde yetene
Cenneti verdirdi Kadir Gecesi*

*Ey Aşkî kadrini bil de şükreyle
Başını secdeye koy da zikreyle
Rabbinin ihsânı nedir fikreyle
Ateşi söndürdü Kadir Gecesi*

Bayram Kimler İçindir?

31 Temmuz 1981 (29 Ramazan 1401)

Kâllallahu Teâla fî Kitâbihi'l-Azîz.

Eûzûbillahimineşşeytânirracîm.

Bismillâhirrahmânirrahîm

قَدْ أَفْلَحَ مَنْ تَزَكَّى * وَذَكَرَ اسْمَ رَبِّهِ فَصَلَّى * بَلْ تُؤْثِرُونَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا * وَالْآخِرَةَ خَيْرٌ وَأُنَبِّئُ * إِنَّ هَذَا لَفِي الصُّحُفِ الْأُولَى * صُحُفِ

إِبْرَاهِيمَ وَمُوسَىٰ 377

Sadakallahü'l-Azîm.

Ramazan-ı Şerîf'in son cumasını idrâk etmiş bulunuyoruz. Allah cümle Ümmet-i Muhammed'e ferah ve saâdet ihsân u inâyet buyursun. Ölmüşlerimize rahmet etsin ve bâkîde kalanlara nice seneler Ramazan-ı Şerîf'i idrâk etmek ve orada Hakk'ın rızâsını kazanmak ve rıdvânına erişmek ve cemâlini görmek şerefini bahş eylesin.

"قَدْ أَفْلَحَ مَنْ تَزَكَّى". Orucunu tutdu. Nefsine yan çizdi. Nefsini hevâdan, hevesden, isteklerinden men etdi, bu kimse felâha nâil oldu yani cennete dâhil oldu. Çünkü muhbir-i sâdık olan Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâm yani Peygamberimiz, verdiği habere göre, bir kimse sevabına inanarak orucu tutsa ve terâvihi kılsa, bayram sabâhına eriştiği vakitte, anasından doğduğu gibi tertemiz olacaktır. Bunu haber vermişti.

Tabîî her dersimizde bunu söyledikten sonra arkasından ilâve ediyoruz. Kul hakkı, kâfir hakkı, hayvan hakkı müstesnâdır. Bunlar yerine kazâ edilmeyince olmaz. Aldınsa vereceksin, vurdunsa gidip rızâsını alacaksın. Hele kâfir hakkı! Kazâsı gâyetle güçdür. Çünkü müminin hakkını gasb edersen, yarın kıyamet gününde senin a'mâl-i sâlihâtına, tuttuğun oruca, kıldığın namaza, verdiğin zekâta elini atar. Ama kâfirin nasîbi olmadığı için îmânına saldıracaktır, îmânını isteyecektir. Onun için hudûdlarımız içinde yaşayan gayr-i müslimlerin, hudûd hâricinde yaşayan gayr-i müslimlerin haklarına çok dikkat ediniz. Âbâ ü ecdâdımız onların hakkında reâyâ demişler, reâyâ derler. Bunun manâsı, haklarına riâyet edilen demek, haklarına riâyet edilen kimseler demektir. "Vay! Gavurdu, mavurdu, vuralım,

malını alalım, vermeyelim" filan derseni, yevm-i kıyâmetde gâyetle ağır bir cezâyâ müstehak olursun. Sonra î mânına saldırır.

Ondan gayrı, oruç tutan müminler, namazını kıldı, orucunu tuttu, anasından doğduğu gibi tertemiz oldu. Artık elbiseyi temiz giyiyorsun, Ramazan'dan sonra da elbiseni kirlletmeyeceksin.

Ramazan'ın akibinde bayram yapmamızın sebebi, Ramazan gitdiğinden dolayı bayram yapmıyoruz, afv-ı ilâhîye mazhar olduk, Hakk'ın cennetine liyâkat kesb ettik ve Rabbü'l-âlemîn'in rızâsını aldık diye bayram yapıyoruz. Yoksa, "Ramazan geçti elhamdülillah", o manâyâ değil.

Birçok manâları var, görenler için, düşünenler için. Ramazan'ın nefse karşı olan şiddet ve dehşeti, mahşer gününün şiddetine, Bayram'a dâhil olmak cennete vâsıl olmaya benzer. Cenâb-ı Hakk meleklerine diyor ki yarın sabah, "Emrimi dinlediler ve emrettiğim orucu tuttular, namazlarını kıldılar, mescidlere geliyorlar, buna mukâbil kullarım benden sevap bekliyor". Daha müminler mescidden çıkmadan, Cenâb-ı Hakk, "Ey kullarım, meskenlerinize dönünüz, hepinizi affetdim" diyor Allah. Bayram bu.

Sonra Bayram gene, eğlence ama çocuklar için onlar. Senin bayramın, benim bayramım nedir bilir misin? Senin bayramın, benim bayramım nedir? Affolduğun gün senin bayramındır, benim bayramımdır. Afv-ı ilâhîye mazhar olduğumuz gün. O kadar günah var ki bizde. Hasenâtımız az, seyyiâtımız pek çok. Masiyet içindeyiz. Yani yapmış olduğumuz ibâdet ve tâata bir kıymet vermeyelim. Bir adam yüz sene oruç tutsa, yani ömrü boyunca, bir insan ömrünü gözünün önüne getir, yüz sene ömrü olsa bir insanın, iyi dinle, kulağını benden yana ver, yüz sene oruç tutsa, her gecesi de kâim olup namaz kılsa, yani hiç başka bir şey yapmasa, başka ihtiyâcı olmasa, bir kere bakıp semâyâ güneşi görmesinin hakkını ödeyemez Allah'a karşı. Cennât-ı âliyât fazl u kerem-i ilâhî iledir. Fakat oruç tutan müminler ve ibâdet edenler, Allahu Teâlâ Hazretlerinin hoşuna gidiyor, onlara "Haydi, meskenlerinize dönünüz, hepiniz affoldunuz" buyuruyor. Seninle benim bayramım.

Bayram, çocuklar için fakat yetimler için değil. Yetimler, fakîrlere için Bayram günleri, acı günlerdir, hem de çok acı günlerdir. Bunu yetim olanlar bilir, fakîr olanlar bilirlere. Zengin çocukları değil tabii, onlar müstesnâdır, onların yemek içmek ve oynamaları ve sevinmeleri çocuk hakkıdır. Yetimlere bayram günü acı bir gündür. Bunu kafandan çıkarma. Eğer yetim oldunsa bu Bayram'ın acı gününü tatmışındır. Benim söylememle bunu anlayamazsın. Bu bir hâl işidir çünkü.

Bir. Günah işlemediğin gün, senin bayramındır. Efendi! Kulağını benden yana ver! Allah'a karşı âsî olmadığın gün senin bayramındır. Hazret-i Melekü'l-mevt senin rûhunu kabz ettiği vakitde, î mân üzere çenenı kaparsan senin bayramındır. Beni iyi dinle! Kabre girdin, Hazret-i Münkereyn gelecektir, sen bakma münkirlere, bunlar saltanat-ı ilâhîdir, bunlar olacaktır. Hazret-i Münkereyn sana şu soruları sorar, eğer dünyâda Allah dedinse ve Allah'ı gönlünle sevdinse, cevaba muktedir olursun. Eğer Allah'ı sevmedinse, bunları safsata zannetdinse, o vakit, yüz tâne kamyon kitap okusan, cevap vermeye kâdir olamazsın. Dilin tutulur, çenen

kilitlenir. Seni ve beni kabre koyup da bizi kabre getiren samîmî arkadaşlarımız, sâdık arkadaşlarımız...

Güzel zamanında senin arkadaşların olabilir, güzelliğin geçti mi, arkadaşların dağılır senin başından. Sıhhatli iken senin arkadaşların olabilir, sıhhatin bozuldu mu, arkadaşların seni terk edebilir. Memurken, âmirken, makâm sâhibiyken arkadaşların pek çoktur. Vaktâ ki tekâüd olursun, o arkadaşların senin üzerinden çekilir gider. En büyük arkadaş a'mâl-i sâlihâtındır, Allah'a yaptığın ibâdet ve tâatındır. En kötü arkadaşın Allah'a karşı yaptığın isyânlarındır. Seninle beraber gidecek çünkü âhirete. Senden ayrılmayacaklar. Akrebini, yılanını, cehennemdeki ateşini buradan götürürsün. Cennetin miftâhını, cennetin köşklerini, saraylarının tapularını, orada bulunan hûrilerin mihrlerini gene buradan götürürsün. Çünkü dünyâ âhiretin tarlasıdır. Burada ekmeyen orada biçemez. Burada arpa eken arpa biçer, buğday eken buğday biçer, ısırgan eken ısırgan biçer. Değil mi? Hiç gördün mü sen, ısırgan ekip de arkasından arpa biç, yâhud ısırgan ek arkasından buğday biç. Olmaz öyle şey. Onun için hayır hasenât yapanlar, buradan ekiyorlar Hakk tarlasına, manevî tarlalara, orada onu biçeceklerdir. Ömür sermâyesini yiyenler çok pişman olacak, ellerini ısıracak, saçlarını yolacak, sakallarını koparacaktır ama fayda olmayacaktır. Haber veriyoruz.

Allah'ı bilmedinse, Allah'ı bulmadınsa, gönlün Allah'lı olmadıysa, Hakk korkusuyla titremedinse, Hakk aşkıyla gözünden yaş dökmedinse, işin dumandır. Dokuz fakülte bitirsen, on sekiz Câmiü'l-Ezher'i hitâma erdirsen, hiçbir faydası olmaz. Bütün diplomalar, tapular, diplomalar, banka kağıtları, banka defterleri, hisse senedleri, hepsi, kabrin dışında kalır. Ahbâb u yârânın da kabrin dışında kalır. En samîmî ahbâbın, seni terk etmeyen, en samîmî, en sâdık ahbâbın, seni kabre götürür, senin üzerine namaz kılar, cenâzeni oraya koyup kenara çekilmez, namaz kılar, senin afv u mağfiretin için Allah'a yalvarır. Eğer senin samîmî arkadaşınsa. Bazısı var, getiriyor arkadaşını koyuyor, kendi kenara çekiliyor. Kimsenin itikad ve îmânına karışmıyoruz ama öyle arkadaş senin arkadaşın değildir. Arkadaş odur ki, kıyâmet gününde Cenâb-ı Hakk dese ki, böyle arkadaş arayacaksın kendine, âhiret arkadaşını ara, kendine Allah arkadaşını ara, mahşer günü Cenâb-ı Hakk dese ki, ki olacak bu hâdisât, bir müminin bir sevabı eksik kalacak, mîzân-ı ilâhîde. Bakkal terâzisi değil, Allah'a mahsûs bir terâzidir. Sana anlatmak için, bana anlatdırmak için böyle vaz' olunmuş. Efendiler! Dinleyin! Bir sevap eksik kalacak. Cenâb-ı Hakk diyecek ki, "Ey kulum, bir sevap bul". Bize bu hâdisa bir takım ibretler vermekde. "Bir sevap bul, seni cennetime koyacağım".

Namaz onu göstermekde. "Esselâmü aleyküm ve rahmetullah" deyip, sağ tarafa dönmek, anaya babaya mürâcaatdır. Ona işâret. Namazın şekli, kıyâmet gününün numûnesidir yani remzidir. Namazın rumuzları vardır. Her ibâdetin bir rumuzu vardır. Namazın rumuzu, mahşer gününe işâretdir. Sağ tarafa bakmak, sağından şefâat bekleme, yardımcı arama. Sol tarafa bakma yani "esselâmü aleyküm ve rahmetullah" deyip sol tarafa bakma, sol taraftan yardımcı arama. Sağına bakar, anasını babasını görür, bir sevap ister, "Anneciğim, babacığım, beni dünyâyâ getirdiniz, dünyâda beni beslediniz yetiştirdiniz, büyütdünüz, şimdi sizden ricâm şu benim, evlâdınızım, ciğer parçanızım, bana bir sevap verin". Babası der ki, "Evlâdım, benim ne olacağım malûm değil, eksik kalırsa sonra ben nereden bulacağım". Sana büyük bir ders veriyor Allahu Teâlâ Hazretleri, Peygamberimiz anlatıyor bunu. Anneye döner, "Anneciğim, beni beslemiştin, uykularını terk etmişdin, rahminde beni taşımışdın, bana bir sevap ver". Annesi der ki, "Evlâdım ben nereden bulayım, eksik olursa benim hâlim

nice olacak?". Çünkü artık gayb kalkmış, idam sehpâları sırayla dizilmiştir. Yani öyle bir yerde mahkeme oluyorsun. Yani cehennem hazırlanmıştır. Zincirleri, bukağıları, zebânîleri hepsi sırayla hazırlanmış böyle, mahkeme görülür görülmez hemen sevk ediyorlar, hiç durmak yok. Tepe saçından yakılıyor, ³⁷⁸"يُغْرِقُ الْمُجْرِمُونَ بِسِيمِهِمْ فَيُؤْخَذُ بِالنَّوَاصِي وَالْأَفْقَادِ * فَيَأْتِي آلَاءُ" رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ". Tepe saçından yakılıyor, ayağından tutup yüz üstüne cehenneme atıyor, baş aşağı. Hemen! Allah'ın hesâbı çok seri.

Bulamaz bir sevap. O vakit, Allah yolunda bulunan arkadaşı, Allah yolunda bulunan arkadaşı, âhîret yoldaşı, Allah için arkadaşlık yapan, çıkar der ki, "Yâ Rabbi, arkadaşşıma ben bir sevap verebilir miyim?". "Verirsin". "Yâ Rabbi, bir sevap değil, hepsini vereyim, o cennete gitsin ben nâra gideyim. Allah yolunda onunla beraber olduk biz. Zât-ı ulûhiyyetine beraber secde etdik". O vakit Cenâb-ı Hakk buyurur ki, "Demek ki arkadaşşına bu kadar bağlısın, ben senden daha cömertim, ikiniz elele tutuşup cennete gidiniz" der Cenâb-ı Allah.

İyi arkadaşdan bahsediyorum ben, kötü arkadaşdan bahsetmiyorum. Senin en iyi ilk arkadaşın, nedir bilir misin? Ahlâk-ı hasenen, güzel ahlâkın, arkadaşın senin o, seninle beraber gidecek.

Sâlih arkadaşlar insanı kabre götürürler, namazını kılarlar, mağfiretin için Allah'a el açarlar, gözyaşı dökerler, sonra senin benim vefâtımdan sonra kapılarımızı çalarlar, "Ey arkadaşımın âilesi, bir ihtiyâcınız var mı? Çocukların benim çocuğum sayılır". Onların gözyaşını silerler. Yani arkadaşının çocuklarına yardım ederler, muhtaçsa eğer. Muhtaç değilse gene bir hâmîye ihtiyaçları vardır, amcaya, ammiye. İhtiyacı da olmasa, onu görmekle o yavru iftihar eder, amcam var benim diye. Manevî ihtiyaç bunlar. Sevgiye ihtiyâcı vardır, muhabbete ihtiyâcı vardır. Bunu yapabiliyor musun? İşte arkadaş bu. Ondan gayrısı arkadaşın değil senin. İçki arkadaşın, fışkı arkadaşın, kumar arkadaşın, zinâ arkadaşın, Allah'a karşı isyân arkadaşın, senin arkadaşın değil, vallâhi ve billâhi düşmanıdır. Kiyâmet gününde senin yakana sarılacak ve birbirinizden davacı olacaksınız. Evlâdım, sizi tenzîh ederim. Sizi muhâtab tutarak, böyle konuştuğuma bakmayın. Böyle yapanlara söylüyorum. "Yâ Rabbi, beni bu azdırdı. Beni yoldan bu çıkarttı. Ben azâbı hak etdim ama bana bir azâb veriyorsan buna iki mislini ver Yâ Rabbi". Bu şekilde, saç saça baş başa, mahşer gününde. Kurân-ı Kerîm aynen bunu ifâde etmektedir. Sûre-i Ahzâb'ın sonunu aç ve oku, tercümesine bakıver. "Yâ Rabbi, azâbın iki mislini buna ver, bunu lanetle lanetle yâ Rabbi, büyük lanetle lanetle, rahmetinden tard et bunu, beni yoldan çıkarttırdı, Allah'dan beni men etdi, hak yoldan beni men etdi, benim yolumu kesdi". Geçiyoruz. Başında akli olanlara, gözünde ibreti olanlara hitâb eyledik.

Kabre girdiğin vakitte, dostlarının ayaklarının tıptırtısı daha kabirden işitilirken, Hazret-i Münkereyn gelir, kurtulamazsın. Pâdişah da olsan kurtulamazsın. Emîr de olsan kurtulamazsın. Hacı hoca da olsan kurtulamazsın. Mutlakâ gelecek, karşılaşacaksın, Melekü'l-mevt'le karşılaşacaksın, hiç münkiri yoktur. Arkası devam eder. Akabeler başlar artık, akabeler. Sırayla sorular başlar. Bitdi, elinden irâden çıkdı. Zâten bu âlemde mahdûd bir irâden vardı o da elinden çıkdı şimdi, teslîm oldun oraya. İlk kapı kabir. Dostlarının sırtına

³⁷⁸ Sure-i Rahmân 41-42

bindiğin vakitte, ya şöyle seslenirsin, ya böyle seslenirsin. Ya şöyle bağırırsın, "Hemen beni yerime götürün, Allah için götürün, yollarda beni oyalamayın, götürün beni". Çünkü neden? "Beni habîbim Muhammed bekliyor, cennet bekliyor beni, götürün beni yerime, yollarda oyalamayın beni". Veyâhud da, "Eyne tezhebûne, beni nereye götürüyorsunuz! Götürmeyin beni, Allah aşkına götürmeyin beni!". Bekliyor, ağzını açmış bekliyor. Sen şimdi inkâr et. Bakalım inkârın seni bu azâblardan kurtarabilecek mi? İkrâr eden kazanır. İnkâr eden kaybeder.

Kabre girdin, soru soruldu mu, soruya cevap verdin mi, bayramın. Kabirden kalktığın gün, halk ikiye ayrılır, ³⁷⁹ "فَرِيقٌ فِي الْجَنَّةِ وَفَرِيقٌ فِي السَّعِيرِ". Kurân'dan Allah'ın âyetiyle söyleyeyim sana. İkiye ayrılır. Ehl-i cennet yani ehl-i saâdet. Ehl-i şekâvet yani şakîler, âsîler, kötüler, münkirler, kâfirler. Onlar bir yere cem olurlar. Sâlihler, âşıklar, şehîdler, gâzîler, insan gözyaşı silenler, Hakk'a âşık olanlar, sulehâ. Sakın zannetme ki oradaki bulunan sulehâ dünyadaki gibi kamburu çıkmış, beyaz sakallı yâhud kocakarı. Eğer sana verilecek olan güzellik, yani ehl-i cennete verilen güzellik, sana ve bana verilecek güzellik, inşaallah ümidimiz Allah'dan böyle, dünyâya çıksa, bütün güzellikler karşısında mat olur, mat. Gençleşecek, güzelleşecek, erkekler otuz üç yaşında, kadınlar on sekiz yaşında olacaklar. Bir nimet verilir, elinden bir daha alınmaz. Bir güzellik verilir çirkinliği yokdur. Bir sıhhat verilir hastalığı yokdur. Bir hayat verilir ölümü yokdur. Ebediyyen saâdet, inşaallah.

Bu bir kelimeyle alınıyor efendiler! Bir kelimeyle, bir kelimeyle! Gâyetle ucuz. "Lâ ilâhe illallah Muhammedü'r-Resûlullah". Bir kelimeyle alınıyor. Lisân ile ikrâr, kalb ile tasdîk. Lisân ile ikrâr, kalb ile tasdîk. Bir kelime! "Efendi, biz bunu çok söyledik". Evet öyle ama, seksen sene namaz kıalarsan, belki bir defa Allah'ın memnûn olacağı kelimeyi ifâde etmişsindir. Otuz sene oruç tutarsan, belki Cenâb-ı Hakk'ın rızâsı üzere o tevhit yapmışsındır. Onun için onu bulmak için uğraşıyorsun. Hakk rızâsını bulmak için uğraşıyorsun. Boşuna kafanı yorma böyle. Ramazan'dan Ramazan'a câmiye geleceksin, o da güzel bir şey, îmân alâmeti, Kadir'den Kadir'e câmiye uğrayacaksın, o da güzel bir şey, o da îmân alâmeti, Bayram'dan Bayram'a câmiye geleceksin, o da bir îmân alâmeti, ama müslümana yakışık olan, insana yakışık olan, verilen nimete teşekkür etmektir.

Kıçına giymek için pantolonu verene secde edeceksin de, rükû edeceksin, teşekkür edeceksin de, o pantolonu giymek için kıçı veren Allah'a teşekkürün yok mu senin? Yalnız Ramazan'dan Ramazan'a mı, Bayram'dan Bayram'a mı, Cuma'dan Cuma'ya mı? Başına takke verdi, takke verene teşekkür var, rükû var, ya o takkeyi giymek için başı veren Allah'a teşekkür olmayacak mı? Soruyorum.

Mümine lâıyk olan, Allah'a muhtaç olduğu kadar Allah'a ibâdet etme ve Allah'lı olmadır. Cehenneme tahammül edeceği kadar günah işlemedir. Ateşe ne kadar tahammül edebiliyorsun? Günah işle bakalım haydi, buyurun. "فَرِيقٌ فِي الْجَنَّةِ وَفَرِيقٌ فِي السَّعِيرِ". Her şey bitdi, rütbeler ilgâ, kasalar mülgâ. Şakîler bir tarafa, saîdler bir tarafa. Yakın bir zamanda. Bunu sana ezân göstermekde. Laf aramızda kalsın. Ezân okunduğu vakit, ehl-i îmân hemen Allah huzûruna koşuyorlar, yani topluluklardan ayrılıyorlar. Senin kafanda ibret varsa, düşünecek

³⁷⁹ Sure-i Şûrâ 7

kudretin varsa, bunu göreceksin. Ezân okundu mu, ayrılıyorsun hemen, saîdler ayrılıyor, doğru huzûrullah, Allah'ın davetine icâbet. "Efendim biz de müminiz". Hepimiz müminiz elhamdülillah, kılanı, kılmayanı. Ama müminlere lâîk olan sıfatları söylüyorum ben. Sözümü ters anlama sakın hâ!

İnsan hayat boyunca bir zerre kadar hayır yapsa, mutlakâ onun mükâfâtını görecektir. Zerre kadar şer yaparsa, onun da cezâsını görecektir. Allah Kurân'da böyle ilân etmiştir. Muhbir-i sâdık Resûl-i Ekrem rahmeten-lil-âlemîn böyle haber vermiş, teblîğ etmiştir bizlere.

Sonra, saîdler tarafına toplandınsa eğer, işte bayramın senin. Şakîler tarafına gitdinse ağla! Ağlayamıyorsan niye ağlayamıyorum diye ağla! "Bende ağlamak hissi mi kayboldu". Kurân-ı Kerîm'de var, âyetin meâlini söylüyorum sana.

Paran var değil mi, irâden de var, istesen yiyebilirdin. Kimse seni ayıplamazdı. Belki Allah'ı incitir, Peygamber'i gücendirirdin, Ümmet-i Muhammed de terbiyesizlik yaptığın için, sana karşı kalbinden kırılırdı. Oruç yemek bir günah, âşikâr yemek ikinci bir günah, hem de daha büyük günahdır. Çünkü ahlaksızlık o. Komşun kâfir, komünist, lâ-ilâhî, en büyük düşmanı olan bir millet, ölüsü var, insansan radyonu açamazsın o akşam, yani çalgı çalamazsın. Komşun hıristiyan, perhize girmiş, et yemiyor, çünkü hıristiyanlar perhize girince et yemez, karşısına geçip pizola yiyen ahlaksızdır.

Karışmıyorum kimsenin işine, insan oruç tutar tutmaz, Allah ile kendi arasındadır. Ben bu kürsüye çıktım, acaba oruçlu muyum oruçsuz muyum, sen ne bileceksin benim ahvâlimi? Allah biliyor. Onun için mükâfâtını Allah hazırlamış. Gizli ibâdet bu. Oruç tutan müminleri Cenâb-ı Hakk cennetine gizli alacaktır. Bâb-ı Reyyân'dan içeri dâhil olacaklardır ve şöyle söyleyecekler, "Biz gizli ibâdet yaptık, Allah da bizi gizli olarak buraya aldı" diyecekler.

Arşın gölgesinde mi olmak istersin, yoksa nâra gidenlerden mi? Zebânînin hışmından yakalarını kurtaranlar bayram yapsınlar, bayram onlar için. Sırât, sırât, sırât, hem dünyâda var hem âhirette var. Dünyâda sırât, doğru yol, islâm dînidir. İslâm yolunda doğru gidenler, sırâtı çabuk geçerler orada. Kim ki sırâtdan kendini kurtardı, nâra düşmedi, bayram yaptı, cennete dâhil oldu, civâr-ı Mustafâ'da iskân oldu. Matlab-ı a'lâ maksad-ı ra'nâ olan Cemâl-i bâ-kemâl-i -ilâhî ile müşerref olanlar, onlar, cennete girdiler yani bayram yaptılar. İşte bayram o, bayram o! Yoksa burada yersin, içersin, iki yere hizmet edersin, biri yüznumara, biri de mutfak.

Şimdi bakın müslümanlar! Afv u mağfiret olacağız. Yarın İblis bağırarak, nidâ edecek. Nasıl nidâ edecek, nasıl feryâd edecek? Bütün avanesini, ordusunu başına toplayacak. Onun avanesi vardır, insanlardan da vardır onun avanesi. Şeytan'ın avanesi vardır, insanlardan da. Cinlerden vardır, insanlardan da vardır. Diyecekler ki, "Ne oldun, seyyidimiz, efendimiz, seni böyle kızdıran, seni böyle feryâd u figâna gark eden, gözyaşına gark eden nedir?". İblis der ki, "Haberiniz yok mu? Allah müminleri, Allah'a karşı âbid ve zâhid olan müminleri, orucunu tutan müminleri, ibâdetini yapan müminleri, zekâtını, sadakâtını veren müminleri, kâffesini affetti, affa uğradılar. Hadi bugün onları meşgûl ediniz, içkiyle, zinâyla". Bugün ağzı oruçlu bir mümin, Bayram'ın birinci günü karakola düşecek, birisini dövecek, çünkü içki içecek, aklı

gidecek. Parasıyla deli oluyor. İçki içen bir adam, parasıyla deliliği davet etmektedir, mecnûnluğu davet etmektedir.

Ey müminler! Şimdi birkaç söz daha söyleyeceğim, bitiriyorum, uzatmayacağım, kısa kesdim.

Namazın noksanlarını, iyi dinle, namazın noksanlarını sehv-i secde ikmâl eder. Vâcibin terk ve tehiri, farzın tehirinden sehv-i secde iktizâ eder. Namazın noksanını bu ikmâl etdiği gibi, oruçlarda bazı yaptığımız noksanlıkların ikmâli fitreyledir. Fitresi verilmeyen oruç, muallakda kalacağını söylüyor, muallakda kalacak diyor, muallakda. Yani yerine vâsıl olmaz. Bizim mezhebimiz Hanefî olmak münâsebetiyle, zekât düşen yani nisâba mâlik olan fitre verir, nisâba mâlik olmayan fitre alır. Yardım bayramı bu, Ramazan Bayramı. Şeker Bayramı değil, Ramazan Bayramı, fitir bayramıdır yani yardım bayramıdır, iftar bayramıdır, Allah'ın ziyâfet bayramıdır. Ve bu fitreyi bayram namazından evvel vermek lazımdır. Bizim mezhebimizde, nisâba mâlik olan kimse, yani zengin olan kimse, fitre verir. Yani zekât kime farz oluyorsa, fitreyi o vermekle mükellefdir bizim mezhebimizde, Mezheb-i Hanefî'de. Fakat İmâm-ı Şâfiî Hazretlerinin mezhebinde, herkes fitre verir. Bu bir vazîfe-i dîniyyedir. Bizim milletimiz de cömertdir, cûd u kerem sâhibidir, biz bunu biliyoruz, en fakîri bile fitresini vermektedir ki çok isâbetli bir işdir. Emir değildir ama bir vazîfedir bu. Mutlakâ fitrenizi verin. Yani orucun rızâ-i ilâhî ile yerine vâsıl olması için. Ve namazdan evvel veriniz.

Bir gün Osmân ibn Affân radiyallahu anh Efendimiz Hazretleri, iki cihân serveri Peygamberimiz'e gelmiş demiş ki, dikkat buyurun, "Yâ Resûlallah, dalgınlığıma rastgeldi, ben fitreyi Bayram namazından evvel veremedim. Bayram namazından sonra versem olur mu?" demiş. Yâhud, "Verdim bir de köle âzâd etdim" demiş. İki rivâyet var. "Fitreyi verdim bir de köle âzâd etdim". Köle, köle! O vakitler esâret var, köle âzâdlığı filan var. Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem buyurmuşlar ki, "Bayram namazından evvel verdiğin fitreden aldığın sevabın mükâfâtına nâil olmak için, Bayram namazından sonra fitreyle beraber yüz tane köle âzâd etsen o sevaba nâil olamazsın". Acaba anlatabildim mi? Bu da Ramazan'ın fazîletini göstermektedir.

Bayram günü, sakın hâ, fuhşıyyâtla, içkiyle, fıskıyla filan meşgûl olma. İbâdet ve tâatla meşgûl ol. Kabristanlara gidiniz. Bak düşününüz, geçen Bayram hânemizde kimler vardı? "Efendi, aynen duruyoruz". Peki otuz sene evvel kimler vardı? Yirmi sene evler kimler vardı? Beyaz saçlı haminnen, nûr yüzlü deden, sofradaydı değil mi? Onlar nereye gittiler? Onlar, makbereye gittiler. Belki ömrümüzün son Ramazan'ını geçiriyoruz, son Bayramını göreceğiz. Onun için kabristanlara gidersiniz. Kabristanlarda otları yolmayınız. Çiçekleri koparmayın, otları yolmayın, kabirleri çiğnemeyin. Kabrin üstüne basmak hâmile kadının karnına basmak gibidir.

Vakit pek dar oldu, ne yapayım, kusûrumu affedin benim, uzatdık hutbeyi sizlere. Bayramdır. Ama Allah, inşaallah burada kaybetdiğinizin mükâfâtını maddî-manevî size verecektir.

Kabirlere basmayın. Alâ kaderi'l-imkân, kenarlarında filan yürümeli. Kabrin üstüne basmak, hâmile kadının karnına basmak gibidir. Geçiyoruz. Otları koparmayın, çiçek ekin, sulayın kabirlerinizi. Evvelâ tefekkür edin. Düşünün ki, basdığınız toprak, nice mahbûbenin, güzellerin,

güzel kadınların, güzel erkeklerin yüzleri, nice vezîr vüzerânın, pâdişahların yanaklarıdır. Yanlarına sokulamazdın, şimdi üzerine basıyorsun. Yakın zamanda bize de o hâle geleceğiz. Bunu evvelâ bir düşün. Sonra kabrin kenarına var, kimse, selâm ver, selâm verdikten sonra otur, bildiğin sûreleri oku. Sûre-i Yâsîn okumak ve sâir sûreler efdaldır fakat Cenâb-ı Hakk, ³⁸⁰"فَأَقْرُوا مَا تَيَسَّرَ مِنَ الْقُرْآنِ" demiş Kurân'da, neyi biliyorsan oku. Allahu Teâlâ kabûl edecektir ve meyyitine ikrâm edecektir. Bitdi, onu da geçiyoruz.

Şimdi az evvel demiştim ki müslümanlar, Bayram günleri, fukarâ için musîbet günleridir demişdim. Değil mi? Şimdi kulağını benden yana ver. Peygamberimiz zamanında olan bir hâdisâtı her sene ben söylerim, ki sizlerin ve bizlerin, îmânı olanların merhametini tahrîk edeyim diye söylüyorum bu kıssayı. Yine kalbinde îmânı olan, muhakkak sûretde bu kıssadan büyük ibret alacak ve hemen mürüvvetine elini atacaktır. Fahr-ı Risâlet, Bayram namazını kılmışlar, Mescid-i Şerîf'den dönmüşler geliyorlar, bakmışlar ki çocuklar oynuyorlar Bayram günü. Yalnız kenarda bir çocuk, boynu bükük, ağlayıp duruyor, ufak bir yavrucak. Efendimiz çok rakîk idiler, çok ince. Hemen kırılırlardı. Onun için Cenâb-ı Hakk Kurân'da, "Habîbim, onların sözleri seni mahzûn etmesin" buyurmuştur. Hemen kırılırdı Cenâb-ı Peygamber.

Onun için Resûlullah Efendimiz'e böyle hattâ birbirimizi çağırır gibi, Peygamber'in ismini çağırarak, hâfızlar mevlûdde filan okuyorlar ya, "Yâ Muhammed" filan diye, insanın ameli habt olunur. Tevkîr ve ta'zîm lâzımdır Peygamber'e. Peygamberimiz çok merhametli ve şefkatlidir. Çünkü rahmeten-lil-âlemîn. Allah'ın rahmet sıfatının kâinâtta zâhir olmasıdır. Yani maddeten görülmesidir, gözle görülmesidir. Bütün âlemlere rahmet olarak gönderilmiştir Peygamberimiz.

Çocuğun ağladığını görünce hemen sokuldu yanına, geldi başını okşadı, "Evlâdım niye ağlıyorsun, bugün Bayram, bak herkes seviniyor, çalışıyorlar" dedi.

Evet çalgı çalabilirsin Bayram günü. Çalgını çal ama küfriyyât, fuhşiyât çalma. Efendimiz müsbade etmiş çünkü. Hazret-i Ebâbekir'e demiş ki, "Herkesin bayramı var, bugün de bizim bayramımız bırak çalsınlar" demiş Hazret-i Ebâbekir Sıddîk'a Cenâb-ı Peygamber. Mazharını vurursun. Kötü şeyler yakışmaz insana. Fuhşiyât muşşiyât, kötü şeyler.

"Evlâdım ne ağlıyorsun, bugün Bayram, bak herkes bayram yapıyor" deyince, çocuk, "Efendim ben ağlamayayım da kim ağlasın. Benim kimsem yok. Benim babam bir harbde, gazâda şehîd olmuş, ben kimsesiz kaldım. Onların oynamaya hakları var, sırtlarında güzel elbiseler var, giyinmişler, karınları tok. Benim ne sırtımda elbisem, ne karnımda lokma var. Ben ağlayayım mı sevineyim mi amca?" dedi. Efendimiz'i tanımadı evvelâ. Efendimiz'in mübârek gözlerinden yukarıdan aşağıya yaş döküldü. "Evlâdım, ister misin ben senin baban olayım, kabûl eder misin acaba, ben seni hâneme götürüyüm, baban olayım, babalığın yani, Âişe annen olsun, Fâtîme halan olsun, Hasan Hüseyin senin kardeşlerin olsun, Ali ammin olsun, ister misin?" deyince, "Sen Resûlullah mısın?" dedi. O vakit tanıdı. Cenâb-ı Peygamber o yetîmi aldı, başını okşadı ve omuzcağızına aldı Efendimiz onu hâne-i

³⁸⁰ Sure-i Müzzemmil 20

saâdetine götürdüler, yedirdiler, içirdiler, o vakit bayram yaptı yavrucağ. Sen de Resûlullah'ın böyle bir nazarına uğrarsan, nazar-ı iltifât-ı Muhammedî'ye, o vakit bayram yapacaksın.

Yâ Rabbi, senin habîbini kırdık, incitdik, gücendirdik. Habîbinin bize nigâh-ı iltifât-ı Muhammedî ile bir kere bakmasını temîn et yâ Rabbi.

Sen şimdi Cenâb-ı Peygamber'in makâmında ol, böyle yoksulların, yetîmlerin gözyaşlarını sil ki, gözyaşı silen gözünün yaşını Allah siler. Yoksulu sevindirenleri Cenâb-ı Allah yevm-i kıyâmetde sevindirir. Hem dünyâda sevindirir, hem âhiretde. Allah ganîdir, "vallahu vâsî'un 'alîm"dir.

Hepinizin bayramını tebrîk ederim. Uzun seneler muammer olunuz. Ve size gene yalvarıyorum, bak, bayramdan sonra gene böyle Cuma'lara filan gelin, bizim câmiyi terk etmeyiniz. Yalnız benim câmiye mahsûs değil, bütün câmilere gidin ve ibâdetinizi terk etmeyin. Bak kardeşlerim! Makûl düşününüz. Her geleninizden bir para alsak, bir bilet kessek, diyeceksiniz ki, "Hoca yevmiyeyi doğrultmak için bizi çağırıyor, bilet kesiyor" diyeceksiniz. On para almıyoruz, câmi bedâva, müezzin bedâva, imâm bedâva, niye yalvarıyoruz size, gelin câmiye. Ecrini Allah'dan istiyoruz yâhu! Ecrini Allah'dan istiyoruz.³⁸¹ وَمَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ". Allah'dan istiyoruz. Onun için devam edin. Şeytan'a tâbi olmakdan, kötü yollara gitmekden bir şey çıkmaz. Nihâyeti nedâmetdir, felâketdir, âh u vâhdır. Allah yoluna gelin ki Allah sizi saâdete kavuşdura.

BAYRAM EDELİM

*Şarâb-ı aşkını nûş etdir yâ Rab
İçelim im'ânla bayram edelim
İrci'î hitâbın gûş etdir yâ Rab
Göçelim îmânla bayram edelim*

*Îmândan Kur'ân'dan ayırma bizi
Îlâhî haramla doyurma bizi
Yolundan şaşarsak afv eyle bizi
Seçelim irfânla bayram edelim*

*Rızâ-yı ilâhin olsun bendimiz
Kelâm-ı ilâhin olsun pendimiz
Sırât-ı müstakîm üzre kendimiz
Geçelim iz'ânla bayram edelim*

Mahşerde ak eyle yüzlerimizi

³⁸¹ Sure-i Şu'arâ 145

*Nûrunla nûrlandır gözlerimizi
Günahdan arındır özlerimizi
Ölçelim mîzânla bayram edelim*

*Kendine kul eyle Resûl'e ümmet
Livâ-i Hamd'inin altında cem et
Açılsın bizlere ebvâb-ı cennet
Uçalım Rıdvân'la bayram edelim*

*Cennet ü cemâlin lutf et görelim
O büyük nimete biz de erelim
Muhammed bağından güller derelim
Saçalım elvânla bayram edelim*

*AŞKÎ'ye bezl eyle sen dîdârını
Lutfunla sevindir ben dildârını
Firdevs-i âşiyân eyle dârını
Açalım ihvânla bayram edelim*

Bir İyiliğe En Az On İyilik Yazılır
21 Ağustos 1981 (20 Şevval 1401)

Kâllallahu Teâlâ fî Kitâbihi'l-Azîz.
Eûzübillahimineşşeytânirracîm.
Bismillahirrahmânirrahîm.
³⁸²مَنْ جَاءَ بِالْحَسَنَةِ فَلَهُ عَشْرُ أَمْثَالِهَا
Sadakallahü'l-Azîm.

Müminler! Hakk'ın cemâline âşık, cennetine tâlibler! Kıyâmet gününe inananlar! Allah huzûruna cem olup Allah'a hesap vermeyi kabûl edenler, bu nimete erenler! Bu âlemden Hakk'ın cennetine girenler ve cemâl-i Hakk'ı görenler!

Saltanat-ı ilâhî olmak üzere Cenâb-ı Allah, her kulun, yani müminlerden her kulun, beraberine iki melek halk etmiştir. Buna "Kirâmen Kâtibîn" derler. Sûret-i Fatarat'da, ³⁸³كَرَامًا يَعْلَمُونَ مَا تَفْعَلُونَ * كَاتِبِينَ. Biz ne yaparsak hayır ve şerden yani Allah'ın emrettiklerinden, Allah'ın yasaklarından her ne icrâ edersek, bu iki melek bunları tesbît eder. Bunların manevî kitapları vardır, o kitaplara, o defterlere bunlar tesbît olunur. Yaptıklarımız. Ve senede bir defa bu defterler, Berat günü kaldırılır, hazîne-i ilâhiyyeye teslîm olunur. Yevm-i kıyâmetde o kimsenin defteri okunmak üzere. Bu iki melek "Kirâmen Kâtibîn"dir. Yani iki kâtip melek.

"Niye böyle yapmış Allah?" Niye diye sorulmaz. ³⁸⁴لَا يُسْئَلُ عَمَّا يَفْعَلُ. Allahu Teâlâ niçin böyle yaptı diye sorulmaz. "Lâ yüs'el" makası, insanların dilini kesmiştir. Terbiyesi, edebi olanların. Terbiyesi edebi olmayanlar, Allah'a karşı böyle şeyleri sorabilirler. "Niye beni fakîr yaratdın?", "Niye çirkin yaratdın?", "Niye hasta yaratdın?" diye. Bunlar terbiyesiz olanlardır. Bir müddet için irâdeleriyle bu isyânı yapabilirler. Bir gün gelir, ahd-i karîbde, yakın bir zamanda yani, böyle konuşan dilleri uzar, cehennemin makasıyla kesilirler. Müminlere düşen vazîfe, Allah'a kul olanların vazîfesi, Allah'a itâat ve Allah'dan râzı olmaktır. Sonra Allah rızâsını beklemekdir.

Saltanat-ı ilâhî böyle cereyân etmiştir, böyle olmuştur. Bunda büyük rahmet vardır. Yalnız Cenâb-ı Hakk hadîs-i kudsîde, "Sebekat rahmetî 'alâ gadabî, gadabımı rahmetim geçmiştir,

³⁸² Sure-i En'âm 160

³⁸³ Sure-i İnfitâr 11-12

³⁸⁴ Sure-i Enbiyâ 23

rahmetim daha ziyâdedir. Gadabım, azâbım vardır, celâlim vardır ama cemâlim celâlimi geçmiştir" buyurduğundan ve bâhusûs bizler, iki cihân serveri, ins ü cin peygamberi Hazret-i Mahbûb-i Kibriyâ Muhammed Mustafâ'ya ümmet olmak nimetine erdiğimizden dolayı, günah işlediğimiz vakitte, bir günaha bir günah yazılır ve yirmi dört saat tehrîr edilir. Yapdığımız sevabın mükâfâtı akibinde deftere kaydolunur, hiç fırsat ve vakit geçirilmez, derhal defter-i a'mâle kaydolunur, sevap yaptığımız vakitte. Ve Allah bir sevaba en ekall, en az, en ekall demek en az demek, en az on sevap verir, on hasene verir. Bu on hasene, yetmiş olabilir, yedi yüz olabilir, yedi bin olur, Allah dilerse bu haseneyi, bir sevaba yani, yüz bin de sevap verebilir, "vallahu vâsi'un alîm"dir. Bu Ümmet-i Muhammed'e bahşolunmuş bir nimet-i ilâhî. Bunun da sebebi Hazret-i Muhammed'e, sallallahu aleyhi veselleme bizim bende olmamız ve ümmet olmamız bu nimete bizim ermemize sebep olmuştur.

Hattâ şimdi tarihi biraz karıştıralım, sonra dersimize dönelim. Bizden evvel geçen ümmetler, günah işlediği vakitte, derhal...

Her günah bir hayvan sûretidir. Karısını kıskanmayan kimse domuz amelindedir. Cinsî münâsebetizlik yapan kimseler, bunlar, domuz amelindedir. Vaktiyle Benî İsrâil'de bir adam böyle bir kabahat yapsa, hangi hayvanın amelini irtikâb etdiyse, Allah onu o şekle koyardı. Domuz olurdu adam yani. Hepsî mi? Allah bazen bazen onları öyle yapardı. Akşamdan adam, sabahleyin domuz olurdu. Akşamdan insan sabahleyin eşek olurdu. Müstehzî bir adam, halkla istihzâ ediyor, halkı taklîd ediyor, maymun olurdu sabahleyin. Cenâb-ı Hakk Benî İsrâil'e böyle yapardı. Ümmet-i Muhammed'e Allah bu neshi kaldırdı. Yalnız manevî olarak yaptı bu işi bize. Cenâb-ı Peygamber'e ümmet olmak münâsebetiyle bunu zâhiren yapmadı, bu neshi, bâtınen yaptı. Yani insan akşamdan bir suç irtikâb etse, sabahleyin bu adam, adam şeklinde görünür ama ameli domuz olmuştur. Ümmet-i Muhammed'e bu verildi. Gizli yani halkın içinde ayıpları ortaya konmadı, Allah gizledi ayıplarını, tövbe ederler diye. Cenâb-ı Peygamber'in zuhûruyla, Hazret-i Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâmın zuhûruyla.

Cenâb-ı Hakk Ümmet-i Muhammed'e büyük salâhiyyetler ve rahmetini fazla fazla verdi bizim üzerimize. Meselâ beş vakit namaz kılan bir mümin, elli vakit namaz kılmış ecrini aldı. Çünkü namazın farziyyeti elli vakitdi. Resûlullah sallallahu aleyhi vesellem, "Yâ Rabbi, ümmetim zayıfıdır, kılamazlar, sana âsî olurlar" dedi, Allah beş vakti farz kıldı. Her kim beş vakit namaz kıldı, Allah on mislini verdi ona, elli vakit kılmış gibi ecrini aldı. Acaba anlatabildim mi? Ve defter-i a'mâline de öyle yazılıyor, melekler öyle yazıyorlar.

Ama bir günaha bir günah yazılır ve tehrîr olunur. Sağ melek der ki sol meleğe, "Yazma, bırak, Ümmet-i Muhammed'dendir, belki akı başına gelir, Allah'a tövbe edecektir, Allah'a rücû edecektir". Günahı yapdın, eğer tövbeyi arkasından basdırırsan, tövbe edersen yani yaptığına nâdim olup ağlarsan, sızlarsan. Ama öyle bir tövbe ki bu irtikâb ettiğin günahı bir daha yapmamak üzere niyet etmendir ve nâdim olmandır ve pişman olmandır. Yoksa "Tövbe Yâ Rabbi" demek değildir. Acaba anlatabildim mi?

Yani tövbeler şöyle olacak müminler. Resûl'ün yani gözlerimizin nûru, gönüllerimizin sūrûru, sebep-i hilkat-i âlem olan Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâmın tarîfiyle. Bir hayvandan sütü sağdık, nasıl ki süt tekrar o memeden içeri girmedigi gibi, insan günahdan tövbe ettiği

vakitde, o günaha dönmek üzere tövbe etmesi şerâitdendir. Yoksa böyle hemen yaptı "Estağfirullah tövbe", hemen yaptı, "Tövbe", gönlü gene günahda ama, irtikâba hazır ama lisânen böyle söylüyor, bu iyi değil. Hayder-i Kerrâr kerremallahu vecheh diyor ki, "Böyle yapanlar Allah'la istihzâ etmiş olurlar" diyor. Tövbede sâbit olunacak. Ama tövbede sâbit oldun, tövbe etdin, bir daha yapmamaya cezm ü kasd etdin, gene de senden zuhûra geldi bu günah. Gaflete geldin, günah zuhûra geldi, gene tövbe edersin, Allah tövbeni kabûl eder. Acaba anlatabildim mi?

Gidiyoruz, güneş gurûba erdi. İki hafta sizinle sohbet edemedik, konuşamadık, size hitâb edemedik, sizden ayrı kaldık, size hasret kaldık yani câmimize ve cemaatimize.

Şimdi, melekler, hemen yazarlar sevap kısmını, hiç tehîr etmez. Bire on. Bire yedi yüz. En ekall ondur, dokuz olmaz. Misâllerini inşâallah vereceğiz.

Şimdi, günah irtikâb edildiği vakitte...

Dikkat buyur, dikkat et! Gene iki cihân serveri, şefâat-i kübrâ sâhibi, cümle enbiyâ O'nun sancağı altında cem olacak, O'nun şefâtiyle şefâate mezûn olacaklardır. Cümle enbiyâ aleyhimüsselâm, peygamberler yani. Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem...

Efendiler! Necât, refah, saâdet, felâh, peygamberimiz olan Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâmı sevmektedir. Ona ne kadar muhabbet edersen, Allah'a o kadar yaklaşırsın, Allah'a o kadar sözün geçer, Allah indinde o kadar kıymetin olur. Çünkü Cenâb-ı Allah O'nun hürmetine kâinâtı halk etmiş, O'nu kendi nûrundan halk u îcâd buyurmuşdur. Nûrullahdır Hazret-i Muhammed Mustafâ, Allah'ın nûrudur, sallallahu aleyhi vesellem.

Günah irtikab ettiğin vakitte, kalbin üzerine bir siyah, kara damla peydâ olur. Tövbe edersen, hemen Allahu Teâla o kararı siler oradan, kaldırır. Hattâ onunla da bırakmaz, günahına nâdim olan, bir daha yapmamak üzere ağlar, sızlarsa eğer, günahı affolduğu gibi o günah sevaba tahvîl olur, sevaba döndürülür yani. Bir adamın o kadar günahı var ki, denizlerin katresi kadar, kumların sayısı kadar, o kadar günahı var. "Efendi, bu adam affolur mu?". Allah'ın affetmeyeceği hiçbir günah yoktur ancak şirk, Allah'a müşrik olan, Allah'a şirk koşanlar, onlar müstesnâdır, onlar istifâde edemezler. Ekseriya bizim halkın içinde bu oluyor, bunu söylemek katiyyen doğru değildir. "Efendim, siz ona bakmayın şimdi sofı olduğuna onun, gençliğinde sen onu görseydin". O geçti o. Bitdi o iş. Defter kapandı. Mâdem ki tövbe etdi, Allah ile mülâkat etdi, Allah'la sevişti. Tövbenin manâsı o. Allah sevmediği kuluna tövbe nasîb etmez. Hangi kulunu seviyorsa tövbe nasîb eder. Ama tövbekâr olan kulun günahı kumların sayısınca, denizlerin dalgalarının sayısınca olsa, havanın zerrâtı kadar olsa, affolduğu gibi bazen de, eğer tövbesinde sâbit olur, Allah'a tam bir kul olursa, Allah emreder ve fermân buyurur, Rahmân ve Rahîm olan Allahımız, rahmeten-lil-âlemîn hürmetine, "Onun günahlarını siliniz, ne kadar günahı varsa, sevaba kalb ediniz" der Allah. Bu, Ümmet-i Muhammed'e verilmiştir. Kimin hürmetine? Hazret-i Muhammed hürmetine, sallallahu aleyhi vesellem.

Onun için peygamberinin kadr u kıymetini bil. Resûlullah'ın kadr u kıymetini bil. Kim ki Resûlullah'ın kadr u kıymetini bilmez, başından tâc-ı îmân alınır, alına küfür damgası basılır.

Kalbinden Allah, Muhammed muhabbetini çıkaranların kalbleri taşdan katı olur. Ve onların gideceği yer âhirete âleminde, hem dünyâda hem âhiretde, yalnız âhiretde değil, nâdır, cehennemdir. Dünyâda hasret ve îmânsızlık ateşiyle yanar, âhiretde cehennem ateşiyle yanar. Îmânsız bir adam dünyâda hiç rahat edemez müslümanlar. Allah'sız bir gönül dünyâda rahat edemez. Muhammed'i sevmeyen bir gönül, dünyâda safâ süremez. Ben manevî safâdan bahsediyorum. Senin safâ dediğin safâ değil, cefâdır o. O nimet değildir, o necâsetdir o.

Günah işledi mi mümin, dikkat buyur, kalbin üzerine bir kara peydâ olur. Tövbe edersen Allah o karayı oradan siler, kalb tathîr olur. Tövbe etmezsen, o kara büyümeye başlar. Nasıl ki bir elmanın üzerindeki bir çürük, ufak bir çürüğü oyar çıkarırsan belki kurtarabilirsin onu, misâli böyle, bırakırsan bir gecede yâhud iki gecede simsiyah ediyorsa, çürütüyorsa, o günah damlası kalbi karartır tamâmen. Kalbin kara olması, Allah ile kul arasında perde olmak demektir. Çünkü Allahu Teâlâ ve Tekaddes Hazretleri semâvâta ve arda sığmamış, insanoğlunun, müminlerin lâıyk olan kalblerine tecellî etmiştir, lâıyk olan kalblere tecellî etmiştir. Allah'ın tecellî etmesi, lâıyk olan kalblere Allah tecellî etmiştir. Bak ne konuşuyorum, dikkat buyur!

Şimdi, kalb kararınca, Allah ile kul arasında bir perde olur. Bir perde olmaz. Bize göre bir perde olur. Zâten yetmiş bin perde vardır, kul ile Allah arasında. Bu perdeleri ref' etmek isteyen kimseler, "Lâ ilâhe illallah"a devâm etmelidir. "Lâ ilâhe illallah Muhammedür-Resûlullah"a devâm ederse bir kimse, dilini alıştırırsa buna, yetmiş bin perdeyi ref' eder, Allah'la mülâkât eder, Allah'la sevişir, Allah'la buluşur. Gâye de budur zâten. Her şey elimizden çıkıcıdır. Güzelliğimiz solar, sıhhatimiz gider hasta oluruz, hayatımız elimizden alınır, ölürüz. Fakat ölmeyen dâimâ genç ve dinç duran nedir bilir misin? Allah sevgisidir, Allah'a olan ibâdet u taâtın, Allah'a olan muhabbetindir, Resûlullah'a olan muhabbetindir.

Tövbe edersen, kara silinir. Tövbe etmezsen, kalb kararır. Nasıl yapacağız tövbeyi? Gözyaşıyla yapacağız. Denizin suları bu günah karasını çıkarmaz. Nehirlerin suları, yağmurların suları bu karayı çıkaramaz. Ancak gözyaşı çıkarır. Kim ki gözyaşını akıtır, yüzünün karasını siler, gönlünün yarasına devâ bulur. Allah korkusuyla.

"Yâ Rabbi, elimde olmayarak yaptım, ben âciz bir kulum, beni bir katre menîden halk etdin. Zelîldim, çirkindim, iğrençdim, beni şekl-i insana koydun, bana nimetler verdin, yedirdin, içirdin, a'zâ ve cevârih verdin. Ama ben bilemedim onların kıymetini. Senin yasaklarına ben tecâvüz etdim. Ömrümü senin istemediğin yerlerde, sevmediğin kimselerle geçirdim. Beni affet Yâ Rabbi. Geldim kapına, sen kapından hiçbir kulunu geri çevirmezsin". Ağlayacaksın böyle. O vakit Cenâb-ı Hakk, "Ey kulum, gözyaşını sil, başını secdeden kaldır, seni makbûl kullarım arasına aldım" der. Rahmeti çok geniştir. Allah diyen mahrûm olmaz. Kim ki Allah der, Allah ona cevap verir. ³⁸⁵ فَاذْكُرُونِي أَذْكُرْكُمْ.

Sevaba gelince. Sevap, bir sevaba on sevap yazılır. Şimdi bunun bir misâlini verelim, keselim bu hafta. İnşallah haftaya gene anlatırız. Sana bir canlı misâl vereyim ki konuştuğum dersin komprimesi olsun, kafanda kalsın yani. Dinlemekle kalma, iyi öğren. Ve

³⁸⁵ Sure-i Bakara 152

bulunduğun yerde arkadaşlarını Allah'a çağır. Bak hepinize söylüyorum, mesûlsünüz. Bir baba evlâdını, iyâlini, yani karısını, akrabâsını, kardeşlerini, evlâdlarını Allah yoluna çağırmazsa, onlara Allah yolunu göstermezse mesûldür. İsterse alnı onun taşda delinsin, secde ede ede alnı delinsin secdede. Yani taş üzerine secde etsin, alnı delinsin, mesûldür. Onun için hepiniz mesûlsünüz. Hepimiz mesûlüz, herkes. Tâ devletin en yüksek kademesinden, en ufak neferine kadar, en ufak bir köylüsüne kadar, bulûğa eren zevât, Allah'ın emirleri kime terettüb etdiyse, tekâlif, onlar hepsi mesûldürler. Onun için arkadaşlarınızı, yoldaşlarınızı, ahabâblarınızı, fuhşıyyâtta, Allah'ın yasakladığı yerde, men ettiği yerlerde, onlarla buluşmayınız, Allah'ın emirlerine onları getiriniz ki, dostluğunuz öyle olsun âhiretde, yevm-i kıyâmetde. Yoksa senin fuhşıyyât arkadaşın, içki arkadaşın, kadeh arkadaşın, senin düşmanındır, yarın yevm-i kıyâmetde senin yakana sarılacaktır. "Yâ Rabbi beni bu azıtdı" diyecektir. Hani zamanımızda iki adam birbirini kandırıp, bir fenâlık yapıyorlar. Sonra onu fenâlığa teşvîk eden adam mahkemede, hâkimin karşısında, "Hakim Bey, bu herif beni bu işe sürükledi" diyerek birbirlerini töhmetlendirdiği gibi, ayıpları birbirine atdığı gibi, yevm-i kıyâmetde böyle içki fıski üzerine dünyada dost olanlar, orada birbirlerine düşman olacaklardır, birbirlerinden davâcı olacaklardır.

Söylüyoruz. Bunlar bizim sözümüzdür, zannetmeyin ki aldı, gitdi, kayboldu. Allah bunların hepsini kaydetmekdedir. Ey âşık-ı sâdık, sâlih kardeşim, Allah'a tâlib kardeşim! Allah bunların hepsini kaydediyor. Hiçbir şey zâyî olmaz kâinâtta. Yokdan var olmaz, vardan yok olmaz. Hakk Teâlâ'nın var ettiğinden yani. Lavozyer Kânunu değil bu, Hazret-i Ali'nin sözüdür, Resûlullah'dan aldığı nûr ile bize haber vermiştir. Hiçbir şey zâyî olmaz. Hattâ Molla Câmi şu beyitle bunu ifâde etmiştir :

*Heme akvâl u efâl-i müddehar
Rüveydâ kerdet ender rûz-i mahşer*

"Her efâlimiz, her işimiz, yaptığımız iş yani, her sözümüz bir şekle bürünerek mahfûz olunur, hıfz olunur, yevm-i kıyâmetde önümüze çıkar" diyor. İster iyilik, ister kemlik. Sana daha Türkçe açayım ben bunu. Manâ tarlasına tohum atıyorsun, yaptığın işler bunlar demektir. Yani tarlaya tohum atar gibi. Manâ tarlasına atıyorsun tohumu. Yakın zamanda ekdiğin tohum, mutlakâ meyvasını verecektir. İyi ekenler iyi şeyler bulacaklar. Kötü ekenler de kötü şeylerle karşılaşacaklardır. Acaba anlatabildim mi? Yâ Rabbi şâhid ol.

Hayder-i Kerrâr, Cenâb-ı Fâtîmetü'z-Zehrâ Hazretlerinin yanına varmış...

Fâtîmetü'z-Zehrâ kim biliyor musun? Resûlullah Efendimiz'in en sevgili kızı, kerîme-i muhteremesi. Ve zürriyet-i Muhammediyye Hazret-i Fâtîmetü'z-Zehrâ'dan gelmiştir. Efendimiz Hazret-i Fâtîme'ye, "Yâ Fâtîme, enti bid'atin minnî, sen benim parçamsın" demiştir, bu şerefi bahşetmiştir.

İmâm-ı Ali onun yanına girdi...

İmâm-ı Ali, Cenâb-ı Peygamber'in ammisî oğludur, yani Ebû Tâlib Hazretlerinin mahdûm-ı mükerremleridir. Ebû Tâlib Hazretlerinin! Beyinsiz herif! Ebû Tâlib küfür üzere gitmişmiş. Ayıp böyle şeyler. Resûlullah'ın ammisîyle, amcasıyla uğraşılmaz. Sen kendi amcanın, kendi

babanın îmânlı gidip gitmediğini nereden biliyorsun! Sen nasıl gideceksin âhirete! Başına sarık sarmış, utanmadan Peygamber'in sevdiği bir zâtın aleyhinde konuşuyor, çıkıp kürsî-i Muhammedîden. "Ebû Tâlib küfür üzere gitmiştir" diyor. Estağfirullahe'l-azîm ve etûbu ileyh. Azîz bir zât-ı muhteremdir. Ve kendi evlâdlarına demiştir ki, sırası geldi de konuşuyorum böyle, Hazret-i Ali kerremallahu vecheyi ufak yaşda Peygamber'in yanına vermiş, Hazret-i Ali'yi. Sonra bir gün namaz kılıyorlarmış, oradan geçiyormuş Ebû Tâlib Hazretleri, Cafer-i Tayyâr'a diyor ki, "Git, Muhammed aleyhisselâmın arkasında namaza dur, sen de git namaza dur" diyor. Ve çocuklarına öyle söylemiş, "Ben gidiyorum âhirete, sakın Muhammed'den ayrılmayınız, O'nun tarîf ettiği yoldan yürüyünüz" demiş. Îmânını ketm etmişti. Ve hakkında îmân ettiğine dâir, Esne'l-Metâlib fî Necâtî Ebî Tâlib diye kitap vardır. Bilmeden böyle, kendi kendine, terbiyesiz, Peygamber'in sevgili amcasına dil uzatanlar, onların dilleri yakında ateşden makasla kesilir. Resûlullah'ın evlâdına, eshâbına, evliyâsına yan bakanın gözü patlatılır, yakın zamanda! Ebû Tâlib, Hazret-i Peygamber'in amcası, sevgili amcası. Dedesi Abdülmuttalib Hazretleri vefât edince, Ebû Tâlib Hazretleri Peygamber'i üzerine aldı, evlâdlarından üstün tuttu, öyle büyüdü O'nu, Efendimiz'i. Hattâ Ebû Tâlib Hazretlerinin vefât ettiği seneye Hazret-i Peygamber "hüzün senesi" dedi, "mahzûniyet senesi" dedi. Küffâr-ı Kureys'e karşı, "Ammim olsaydı siz bana karşı bu hakâretleri yapamazdınız" dedi. Ebû Tâlib Hazretleri böyle.

Onun için terbiyeli olmalı insan. Senin itikâdın sana âid ama terbiyeni muhâfaza et. Meselâ bir reisicumhurun babası kâfir olsa, hiç reisicumhurun yanında, "Senin baban gavur" diyebilir misin? Edeb edersin değil mi? Terbiye bunu iktizâ etdirir. Hattâ komşun olsa, bırak şimdi reisicumhuru, pâdişahı da, komşun meselâ bir müslüman dönme olsa yani hidâyete erse, babası da kâfir olarak kiliseye devâm etse, "Senin baban gavur denmez", ayıpdır o.

Hattâ Resûlullah sallallahu aleyhi vesellem, Ebû Cehil ki islâmın en büyük düşmanıdır ve Peygamberimiz onun için, "Benim Firavunumdur" demiştir, "Benim Firavunum bu. Benim Firavunum Mûsâ'nın Firavunundan eşedd" demiştir, oğlu İkrime islâm olunca, "Sakın babasının yaptığı fenâlıklardan bahsetmeyin yanında" dedi Peygamberimiz.

Belki yersiz konuştum ama sırası geldi. Onun için sakın hâ böyle şeylere kulak vermeyin. İslâm demek, islâmiyet demek, edeb demektir, ahlâk-ı hasene sâhibi olmak demektir. Allah ibâdet ve tâatdan evvel ahlâk-ı haseneye nazar eder. Güzel ahlâkı olmayan kimsenin namazı kabûl değildir, orucu makbûl değildir. Yorgunluğu yanına kâr kalır, açlığı yanına kâr kalır. İllâ ahlâk-ı hasene. Acaba anlatabildim mi? Diline, gözüne, kulağına sâhib ol. Gözünü tathîr et, fenâlıkla bakma halka, ibretle bak. Tathîr olmayan göz, toprakla dolar, cehennem ateşiyle patlar.

Hazret-i Ali Efendimiz girdi, Fâtîmetü'z-Zehrâ'nın yanına, edeble. Peygamber kızı. O da amcasının oğlu, dâmâd-ı peygamberî, Efendimiz'in dâmâdı. Allahu Teâlâ Cenâb-ı Peygamber'e emretti ki "Fâtîmetü'z-Zehrâ'yı Ali'ye veresin". Allah böyle emretti. Allah'ın emriyle Peygamber, Hazret-i Fâtîmetü'z-Zehrâ'yı Hazret-i Ali'ye verdi, Esedullah'a verdi. Ondaki iki evlâd dünyâya geldi. Birisi İmâm-ı Hasen, biri İmâm-ı Hüseyin. Zâlimler tarafından İmâm-ı Hasen zehirlendi, İmâm-ı Hüseyin şehîd edildi, zâlimler tarafından. Allah zâlimleri sevmez. Geçiyoruz.

Girdi, Cenâb-ı Fâtîmetü'z-Zehrâ'nın yüzü sapsarıydı. O gün rahatsızdılar. "Yâ Fâtîme, nedir hâlin?" diye sordu. "Rahatsızım Yâ Ali"...

Efendiler! Dikkat buyurunuz. Demiş ki Seyyidinâ Ebâbekir Sıddîk radiyallahu anh, Cenâb-ı Peygamber'e, Fâtîme'yi Ali'ye verdiği vakitte, "Yâ Resûlallah, çeyiz olarak Fâtîme'ye verdiğiniz bir testi, bir el değirmeni. Allah'a şirk koşan, Allah'ın hasmı olan kistrâ, kızına milyonlar para vererek, dayalarla, câriyelerle, kölelerle evlâdını gelin ediyor, saraylar veriyor". "Fâtîme benim kızımdır. Ayaklarını çocuklarına beşik yapar, sallar, bir eliyle de değirmeni çevirir, ne kadar güzeldir".

Yaaa böyle. Acaba niçin böyle? Şimdi anlatacağız, onları da söyleyeceğiz inşâallah, Allahu Teâlâ müsâade ederse.

"Yâ Ali, canım nar istiyor?".

İmâm-ı Ali'nin cebinde nar alacak bir para yokdur. Züğürtlüğünden değil, sakın hâ! Duâ etselerdi dağlar ve taşlar altın olurdu. Tenezzül buyurmadılar. Ellerine geçen metâ Allah yoluna sarf etdiler, infâk etdiler. Allah Kurân-ı Kerîm'de onlar hakkında öyle söylüyor, Sûre-i İnsan'da. ³⁸⁶ "وَيُطْعَمُونَ عَلَىٰ حَبِّهِ مَسْكِينًا وَيَتِيمًا وَأَسِيرًا * إِنَّمَا نُطْعِمُكُمْ لِوَجْهِ اللَّهِ لَا نُرِيدُ مِنْكُمْ جَزَاءً وَلَا شُكْرًا". Onlar yoksullara, miskînlere, yetîmlere, her şeylerini yedirirlerdi de karşılığında teşekkür bile istemezlerdi, hizmet değil, teşekkür bile istemiyorlar. Allah öyle medh ediyor. Onun için muhtaç değildi, hâşâ. Eline geleni sarfederdi.

Sen yapamazsın. Sen rızkından ver. Dayanamazsın sonra, sen rızkından ver. Allah'ın takdîri kadar, kırkda birini mi öyle. Hani sormuşlar, Şeybân-ı Râî'ye "Zekât kaçda kaçdır?" demişler. Şeybân-ı Râî buyurmuş ki, "Size göre mi, bize göre mi?" demiş. Demişler ki, "Yâ Şeybân, şerîat böyle size göre bize göre olur mu?". "Elbet" demiş, "size göre kırkda birini vermek, bize hepsini vermek, üste kelleyi vermek" demiş. Onun için uzatmayayım lafı. Hepsini veriyordu.

Ve Cenâb-ı İmâm dışarı çıkdı ve bir nar bulmak üzere gitdi. Bir yahudinin hurmalığına çalışdı ve su çekdi, kuyudan su çekmek şartıyla. Su çekerken, kuyunun kovasının ipi kopdu, kova kuyuya düştü. O adam geldi, "Ne beceriksiz adammışsın, kovayı kuyuya düşürdün" dedi. Hazret-i İmâm, "Bismillah" deyip elini sokdu ve kovayı çıkardı. Kuyu mu kısaldı, İmâm-ı Ali'nin eli mi uzadı, oraya karışma, Buyurun" dedi. Adamın islâmına sebep oldu. "Efendim olur mu olmaz mı?". Sana göre, senin kafana göre olmaz ama Allah istediğini yapar. Geçiyoruz. İmân meselesi bu. İrfân meselesi bu. Allah'a teslîmiyyet bu.

Aldı narı geliyor, yolda bir fakîr çıkdı önüne. Bu fakîr fakîr değildi. Kimdi biliyor musun? Cebrâil aleyhisselâm. İmtihan. Ve bize Hazret-i Ali'nin ve Fâtîmetü'z-Zehrâ'nın imtihanındaki muvaffakiyyetini gösterecek. Allah biliyor Ali'nin ne olduğunu. Aslanını bilmez mi ne olduğunu Allah? Hâlıkı çünkü.

Seni Allah bilmez mi, beni bilmez mi Allah. Hâlıkımız. Ama bizi bazen imtihan eder ki bize bizliğimizi bildirmek ve kullara göstermek için, "Bak benim böyle ârif kullarım var, görün" diye. Acaba anlatabildim mi? İkide birde hocaların ağzında, "Allah kulu imtihan eder". Allah

³⁸⁶ Sure-i İnsan 8-9

bilmiyor mu, hoca değil ki bu talebenin kuvvet u kudretini bilsin diye imtihan etsin. Bir daha söylüyorum, çok mühim konuştuğum söz. Belki kavrayamıyorsun, zevkine varamadın ama, tekrar dinle, kulağını benden yana iyi ver. Allah kulunu imtihan eder, kendi bilmesi için değil. Kula Allah'a olan bağlılığını bildirmek ve bir de gâfillere onu göstermek içindir, "Bak benim böyle has kullarım var".

Cebrâil aleyhisselâm, "Yâ Ali, benim canım nar istiyor, hastayım, o narı bana versene" dedi. İmâm-ı Ali şöyle bir durdu, "Fâtîme, Muhammed aleyhisselâmın kızıdır, o tahammül eder, o narı yemese de olur, ümmeti mahrûm edemeyiz" dedi ve ona verdi narı. Ve döndü eve geldi. Cenâb-ı Fâtîmetü'z-Zehrâ ifâkat bulmuşdu. Ve buyurdu ki, çok dikkat edin, bir şey söyleyeceğim burada, bir sır söyleyeceğim, "Yâ Ali sen fakîre narı verdin", Hazret-i Ali diyecekdi, "Yolda narı fakîr istedi" deyip söyleyecekdi, Fâtîme haber verdi, ve dedi ki, "Yâ Ali, vaktâ ki sen narı fakîre verdin, Allah şifâsını bana verdi" dedi.

Dikkat buyurun, şimdi çok dikkatli dinleyiniz, bir sır söyleyeceğim size. Burada suya bir karınca düşer, sen bunu görürsün, oradan kurtarırın, Allah evlâdını denizde boğulmaktan kurtarır. Sen burada fukarâya sadaka verirsin, senin hastana Allah şifâ verir. Doktorlar elini çekmiştir o hastanın üzerinden, "bu iyi olmaz" diye, sen fukarâya ihsân edersin, Allah ona şifâ verir. Müminler tek nûrdur. Birine ikrâm birinedir. Anlayana söyledik, geçtik.

Hazret-i Ali beşûş oldu, mahzûz oldu, memnûn oldu Hazret-i Fâtîme'nin iyi olduğuna, şifâ bulduğuna. Derken kapı çalındı. İmâm-ı Ali kapıyı açdı, bakdı ki Selmân-ı Fârisî.

Bu Selmân-ı Fârisî, İran halkındandı, Fars halkından. Fakat Cenâb-ı Peygamber'e kendini o kadar sevdirmiş ki "Selmân bizim ehl-i beytimizdir" dedi Peygamberimiz. Ehl-i Beyt'e dâhil etdi yani. Yani Peygamber'in evinin halkına dâhil etdi Selmân-ı Fârisî'yi. Bir de Süheyb-i Rûmî Hazretleri var, o da öyle. "Süheyb min ehli beytî". "Selmân min ehli beytî" buyurdu. O kadar Peygamber'e yaklaştıkları bunlar. Bir Rûmî, biri Farisî. Ehl-i Beyt'den sayılırlar, Peygamber öyle ilân etmiştir, makâmlarını, derecâtını böyle haber vermiştir. Sen de Resûlullah'ı seversen, Ehl-i Beyt'ini, Allah kişiyi sevdiğiyle haşreder, Ehl-i Beyt ile haşrolursun. Kim kime muhabbet ederse, o onunla haşrolur, o ondan olur. Yani bir memlehaya bir şey gömsek, bir sene sonra açsak, ne olur o gömdüğümüz şey? Tuz olur memlehadâ. Onun gibi, kim kimi severse onunla beraber haşrolur. Kâfiri seversen kâfirle haşrolursun. Zâlimi seversen zâlimle haşrolursun. Ârifi seversen ârifle, âşıkı seversen, âşıkla. Peygamber-i Zî-şân'ı seversen Resûlullah ile haşrolursun, Ehl-i Beyt'iyle haşrolursun. Söyledik, buradan girip buradan çıkmasın, hıfz eyle. Ve sözümü iyi belle ve âmil ol, kazanacaksın istikbâlde. Burası gelip geçicidir. Câmide bir saat oturdun, şimdi döneceksin menziline, dükkânına, evine. Dünyâda altmış sene oturup, gene menziline döneceksin. Yalnız onunki altmış sene, altmış beş sene, yetmiş sene, bilemedin yüz sene.

Kapı çalındı, Hazret-i Ali kerremallahu vecheh kapıyı açdı. Bakdı ki Selmân-ı Fârisî, elinde bir tepsi. Dedi, "Yâ Esedullah, Allahu Teâlâ selâm etdi, cennetden bunu Cebrâil aldı getirdi Resûlullah'a, Resûlullah da size gönderdi" dedi. Bir de açdılar gelen tepsiyi, dokuz tâne nar var içinde. İmâm-ı Ali saydı böyle, bir, iki, üç, dört, beş. Dokuz deyince, "Yâ Selmân, bu nar dokuz olmaması lâzım gelir. Çünkü Allah'ın Kurân'da vaad-i kerîmi vardır, 'Ben bire on veririm' diyor, bu on olması lâzım, bu narın bir tânesi nerede?" dedi. Onun üzerine Selmân-ı

Fârisî dedi, "Yâ İmâm, bir talebenin hocayı imtihanı, kulun Allah'ı imtihanı, terbiyesizliktir ama ilminizi halka bildirmek için ben bunu yaptım, onuncu nar burada" dedi, çıkardı oraya koydu. "Hah şimdi oldu" dedi, "Allah bir haseneye mutlakâ en aşağı on verir" dedi, "dokuz vermez" dedi. Bize böyle fiilen gösterdiler. Acaba anlatabildim mi?

Şimdi, müminler, toplayalım dersimizi ve sözümüze nihâyet verelim. Bir günaha Allah bir günah yazar. Yirmi dört saat tehîr eder. Neden? Hazret-i Peygamber'e ümmet olduğun için Allah buna mürüvveten, buna muhabbeten yirmi dört saat tehîr eder. Tövbe edersen bu yirmi dört saat içerisinde, bu günah senden kaldırılır. Ama bir sevap yaparsan, derhal Allah bire on verecektir, dokuz vermez. On olur, yüksek olur, daha yukarıya çıkar fakat aşağı inmez.

Bunu niye anlattım biliyor musun? Receb, Şaban, Ramazan derken, Bayram da geldi geçti. Hemen Şevval'in yirmi birindeyiz yani. Şimdi, Resûlullah sallallahu aleyhi vesellem, şöyle buyuruyor bir hadîs-i şerîflerinde, "Bir kimse Ramazan-ı Şerîfi tam tutup, Şevval'den de altı gün oruç tutarsa...". Ne yapıyor? Otuz altı. Onla çarp. Üç yüz altmış. Bir sene kaç gün? Üç yüz altmış beş gün. Beş gün bayram. Bayramı çıkarırsak üç yüz altmış beş günden, üç yüz altmış kalıyor. "...seneyi oruçla geçirmiş gibi Allah ecir verir" diyor. Bu müjdeyi size verdim.

Allah'ın senin aç durmana ihtiyâcı yok. Farz olan başka, emre itâaten yapacaksın. Kuvveti, kudreti yerinde olanlar bu altı gün orucunu tutsunlar ve bu nimete ersinler. "Efendi, ben biraz oruçdan sıkılıyorum yani nefsim ağırlıyor". O vakit dilini tut. Kötü konuşmaz, hayır konuşursan gene oruçlusun. Lisân orucu derler ona. Lisânına oruç tutdur kötü söyleme. Kimseyi çekiştirme. Yüzüne karşı konuşup kalbini kırma. Tatlı konuş. Allah'a davet et. Şeytan'a, İblis'e davet etme. Kötü yerlere davet etme. Hayıra götür. Dilini tut, oruç tutamazsan eğer. O Ramazan-ı Şerîf'de farz o. Ondan kurtuluş yok. Allah'ın emri o. Namaz da öyle. Kurtuluş yok. Beş vakit namaz farz. Ama Allah'ı seviyorsan, nâfile oruçlar tut, nâfile namazlar kıl. Çünkü Allah'a en büyük kurbiyyet, nevâfiledir. Nâfile yani Allah'ın emretmediği ibâdetleri yapan kimseler, Allah'a yaklaşırlar. Öyle diyor Cenâb-ı Hakk hadîs-i kudsîde. Nâfile demek yani bedâvaya gitdi manâsına değil. Senin anlayacağın, Allah emretmediği hâlde, Allah'ı sevdiğinden dolayı, O'na olan aşkını, muhabbetini izhâr için yapacağın ibâdet ve tâatdır. Acaba anlatabildim mi? İşte insanı Allah'a yaklaştıran da bu nâfile yani bu izhâr-ı muhabbetdir. "Bana kulumu en çok yaklaştıran nevâfil ibâdetdir" diyor Cenâb-ı Allah. O Allah'ın emirleri ki beş vakit namaz, senede bir ay oruç, malının kırkda birini tasadduk etmek, ömründe bir defa mevsim-i hacda hacca gitmek, bu senin îmânının erkânı, dînin temelleridir. Bunları yapmazsan mesûl olursun. Ama nevâfil olan ibâdetler, Allah'a olan muhabbetin izhârıdır ki Allah'a kurbiyyet peydâ olur. Anlatabildim mi?

Yâ Rabbi, bu benim dersimi dinleyen kullarını ve beni de aralarında, benden günahkâr yok, beni de affet ve yapmış olduğumuz dersin tesîrini halk eyle, konuştuğularımı ihlâs ile yapmak ve âmil olmak sizlere ve bizlere nasîb ü müyesser eyle Yâ Rabbi. Âhir kelâmımızı Kurân-ı Mecîd ve Kelime-i Tevhîd eyle. İmânsız bizim çenemizi kapama Yâ Rabbi.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

Namazın Kıymet ve Ehemmiyeti 28 Ağustos 1981 (27 Şevval 1401)

Kâllallahu Teâla fî Kitâbihi'l-Azîz.

Eûzübillahimineşşeytânirracîm.

Bismillahirrahmânirrahîm.

وَالْعَصْرِ ﴿١﴾ إِنَّ الْإِنْسَانَ لَفِي خُسْرٍ ﴿٢﴾ إِلَّا الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَتَوَّصُوا بِالحَقِّ وَتَوَّصُوا بِالصَّبْرِ ﴿٣﴾³⁸⁷

Sadakallahü'l-Azîm.

Gönülleri Habîb-i Hudâ Şeffî-i Rûz-i Cezâ olan Muhammed aleyhissalâtü vesselâma, îmân ederek, O'nu herşeyinden ziyâde severek, îmânını kemâle erdiren, Allah'a secde etmekle yüzleri nûrlanan ve fuâdları sūrûrlanan, kıyâmet gününe inanan, bu âlemin fânîliğini fehm eyleyen, yani gelip geçiciliğini, ebedî olmadığını fehm eyleyen ve bu âlemin âhiretin tarlası olduğunu idrâk eden, kıyâmet gününde bu kısa ömrün hesabını Allah'a vermeği kabûl eden, Allah'ın cennetine tâlib, rızâsına râgıb, cemâline âşık olan âşık-ı sâdıklar!

Allah'ın bize en büyük lutf u keremi, bize îmân ve islâmı ihsân u inâyet buyurmuştur. İslâm ve îmân sâhipleri ebedî saâdete nâil olacaktır. Bu âlemin dağdağasından, meşakkatinden kurtulduğu gün, sultân olacak, ebedî saâdete erecek, Habîb-i Hudâ Muhammed Mustafâ ile buluşacak, O'nun sancağı altına cem olacak, mahşerin şiddet ve dehşetinden kurtularak, cennete dâhil olacaktır. Velew ki kalblerinde zerre kadar îmân ola. Ebedî nârda kalmaz.

Onun için en büyük nimet, islâm ve îmandır. Bu îmân ve islâmın da hıfzı, yani muhâfazası, ibâdet ve tâatladır. İbâdet ve tâatın muhâfazası da, güzel ahlâkladır. Güzel ahlâkı olmayanın ibâdetini, hak sâhibleri alır. İbâdeti olmayan da korkulur ki, îmânının nûru söner. Yani îmân bir mum ise, ibâdet ve tâat onun etrâfında bir fenerdir. Ahlâkı güzel olmayan bir adam da, bu fenerin üzerine bir korkuluk çekmemiştir, fener kırılabilir. Fener kırılırsa mum söner, rüzgar ile. Yani küfür rüzgarıyla, isyân rüzgarıyla. Ona binâen, îmânın hıfzı, muhâfazası şarttır. Bir adam îmânsız giderse, arkasından dünyâ dolusu altın dağitsalar, yüz bin hatim okusalar ve dünyâ dolusu altın dağitsalar, o kimseye hiçbir faydası olmaz. Yani âhiretin azâbından onu kurtaramaz. İlle îmân! Bu îmân ki, "Lâ ilâhe illallah Muhammedü'r-Resûlullah"dır.

³⁸⁷ Sure-i Asr 1-3

Ve bunu gece ve gündüzde Hakk'dan isteyiniz. Ve bu îmân üzere çene kapamayı Allah'dan dileyiniz. Ve şu duâyı yapın, "Allahümme lâ tuhricnâ mine'd-dünyâ illâ me'a's-şehâdeti ve'l-îmân".

Allah, Arapça da anlar, Türkçe de anlar, İngilizce de anlar, Fransızca da anlar. Hattâ lisânen söylemesen, kalben Allah'a münâcât etsen, Allah onu da bilir ve görür, Celle Celâluhû Hazretleri.

Bu duânın manâsı şu. "Yâ Rabbi benim rûhumu ancak îmân ve şehâdet üzerine kabzeyle, îmânsız çenemi kapama". Çünkü Ebü'd-Derdâ Hazretleri, radiyallahu anh, sahabenin ileri gelenlerinden. Peygamberimiz'in arkadaşları. Sahabe demek, Peygamber'in arkadaşları demektir. Ebü'd-Derdâ Hazretleri diyor ki, "Bir adam îmânsız göçmekden korkmazsa, bu korku kalbinde yoksa, o adam îmânsız göçebilir" diyor. Bu korku dâimâ senin kalbinde bulunacak, "aman îmânsız gidersem âhirete" diye. Birçok insanlar görüyoruz ki, bunlar, belki kabirlerine debdebeyle, saltanatla gitdiler ama çoğu îmânsız gitdi. Üzerine yapılan türbelerin onlara hiçbir faydası olmaz. Mezarın zâhirinin süslenmesi, mezarın bâtınına fayda vermez. Bazı kabirler vardır, hâriçleri harâb fakat içerleri nûr-i îmân ile doludur. Bazı kabirler vardır, zâhirde mâmurdur ama içerisi cehennem çukurlarından bir çukurdur.

Ey aklım başımda, bana akıl nimeti verildi, tefekkür nimeti ihsân olundu diyen kişi! Bugünleri düşün! Yakın bir zamanda bu yolculuğa çıkacaksın. Îmân pasaportunda Hazret-i Resûlullah'ın ismi yoksa, hâlin harâbdır. İlle Muhammed Mustafâ sallallahu aleyhi vesellem sana ümmetim diye sâhib çıkarsa, işte o vakit, saâdete erdin, o vakit felâha ve necâta yükseldin, o vakit cennetler senin oldu. Geçiyoruz.

Bu Ebü'd-Derdâ Hazretlerinin bir kerâmâtını anlatayım. Birisi bir kitap yazmış, bazı kitaplarda birçok yanlışlıklar var, "ashâbın kerâmâtı yokdur" diyor. Nasıl görmedin bunu? Hazret-i Ömer ibn Hattâb radiyallahu anh, üç aylık yoldan ordularına emir vermiştir, "Yâ Sâriye el-cebel" diye. Ama Peygamberimiz sallallahu aleyhi vesellem, hayatda olduğu müddetçe, Peygamberimiz güneş gibidir, güneş çıktığında yıldızlar görünmediği gibi, sahabenin kerâmâtı zikrolunmaz. Yoksa kerâmât her müstakîm olana taraf-ı ilâhîden verilen bir nimettir. Müstakîm oldun mu, kerâmet tâcı senin başına konur. Müstakîm olmazsan, böyle hârikulâdelikler de zuhûr etse, gene kerâmet değildir. Müstakîm ol, o vakit tâc-ı kerâmet başına konur.

Söylemeden geçmeyelim bunu, dâimâ söylerim ben. Çünkü bin defa söylüyoruz, bir tânesi aklımızda kalmıyor. Evvelâ kendimiz. Kendimiz âmil olsak, halk âmil olur. Biz kendimiz sözlerimizle âmil olamıyoruz maalesef, onun için halk üzerinde sözümüzün tesiri olmuyor. Evvelâ vaazı kendi nefsine yapacaksın, sonra gayra yapacaksın. Biz böyle yapamıyoruz. Halkı hakka davet ediyoruz, biz hakdan udûl ediyoruz. Onun için kendini düzelt. Herkes kapısının önünü temizlerse, şehir temizlenir. Herkes kendi itikâdını düzletirse ve ibâdet u tâatına sâhib olursa, bütün müminler sulehâdan olurlar. Geçiyoruz.

Bu Ebü'd-Derdâ Hazretlerinin bir menkıbesini anlatayım, sonra geçelim dersimize. Biz hutbeyi beş on dakîka uzun yapıyoruz. İnşâallah memnûnsunuz.

Ebü'd-Derdâ Hazretlerinin bir kulubesi varmış. Yaz günlerinde ayaklarını sıcakdan, güneşden, kış günlerinde soğukdan koruyamazmış.

Sen benim bu anlatdığım kıssayla, Ebü'd-Derdâ'yı ölçemezsin. Senin terâzin onu kaldırmaz. Yani senin akıl terâzin. Onlar öyle bir sultândır ki, Hazret-i Peygamber'in arkadaşlarıdır. Hiçbir nebînin ashâbı, Resûlullah'ın ashâbı gibi değildir, o mertebeye yükselmemiştir. Her nebînin ashâbı vardır fakat ashâb-ı kirâm gibi değildir. Yani Hazret-i Mûsâ'nın bir Ebâbekir-i Sıddîk'ı, bir Ömer'i, bir Osmân'ı, bir Ali'si yoktur. Hazret-i İsâ aleyhisselâmın da öyle. Cenâb-ı Peygamber'in sahabesi, Allah Kurân'da onlar hakkında, ³⁸⁸ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا عَنْهُ "yani "Ben onlardan râzı oldum, onlar da benden râzı oldular" diyor. Hattâ Ebâbekir Sıddîk'a Cenâb-ı Hakk selâm göndermiş, "Ben Ebûbekir'den râzıyım, Ebûbekir benden râzı mı?" diye soruyor. Düşün bir defa sahabenin kıymetini. Radiyallahu anhüm ecmaîn. Allah Resûlü'nü sevenler, O'nun sahabelerini severler, O'nun âlimlerini severler, O'nun yolunda bulunan sulehâyı severler. Allah Resûlü'nü sevmeyenler de zâlimleri, hâinleri, Hakk yolunda bulunmayan gâfilleri severler. Ama iki tarafa da müjde veriyorum. Hiç üzülme, kişi sevdiği ile beraberdir. İyileri sevenler, sâlihlerle beraber olur, kötüler sevenler de kötülerle beraber cem olur, haşır olur kıyâmet gününde.

Evet, "Ebü'd-Derdâ nasıl bir kulubedeymiş filan filan", deme öyle şey. Bizim akıl mantığımız, akıl terâzimiz, kantarımız, onları tartamaz. Onları ancak Allahu Teâlâ bilir.

Hazret-i Melekü'l-mevt yani Azrâil aleyhisselâm...

Bazı gâfil müslümanlardan görüyoruz, Hazret-i Azrâil'i tiksinti ile anıyorlar. Sakın öyle bir şey yapma! En nihâyetde onunla buluşacaksın. Dostluğu büyüt ki, sana gülerek gelsin. O da îmandır, ihlâsıdır ve ibâdet ve tâatdır. Sonunda onunla karşılaşacaksın. Bir nemrud adam görüyor, "Azrâil gibi adam" diyor. Estağfirullah ve etûbu ileyh. Bu dört melek, Cebrâil, İsrâfil, Mikâil, Azrâil, aleyhimüsselâm, meleklerin peygamberidir. Meleklerin peygamberidir aynı zamanda bizim Peygamberimiz'in ümmetidir.

Hazret-i Âdem'den Resûl aleyhissalâtü vesselâma kadar gelen enbiyâ-i izâm hazerâtı, kendi kavimlerinin peygamberidir. O peygamberlerin cemîsinin peygamberi, Hazret-i Muhammed Mustafâ'dır. Nûru evveldir çünkü. Hazret-i Âdem aleyhisselâm, ebü'l-eşbahdır, vücûd babasıdır, Hazret-i Peygamber, ebü'l-ervahdır, rûhlar babasıdır yani. Hattâ birçok enbiyâ Ümmet-i Muhammed'den olmayı temennî etmişlerdir. Bâhusûs Hazret-i İbrâhim aleyhisselâm, halîlullah, demiş ki, "Yâ Rabbi, bu kadar medh ediyorsun Habîbin Muhammed'i, benim zürriyetimden gelecek, benim ismini O'nun ümmetine andır" demiş. Bak, salavâtta Hazret-i İbrâhim'in ismini okuyoruz, "ve 'alâ âli ibrâhim" diyoruz.

O "Âl-i İbrâhim"de de iş vardır, "Âl-i İbrâhim"de. İbrâhim aleyhisselâmdan Resûlullah'a gelinceye dek, Peygamber'in cümle dedeleri, sallallahu aleyhi vesellemin dedelerinin kâffesi, "Âl-i İbrâhim"dir. Onlara salât okursun haberin olmaz senin. "Âl-i İbrâhim", Peygamberimiz'in dedeleri. İsmâil Peygamber'den itibâren tâ Abdülmuttalib'e kadar,

³⁸⁸ Sure-i Beyyine 8

hepsi "Âl-i İbrâhim"dir. Hazret-i Abdullah da buna dâhildir, Peygamber'in babası, annesi Hazret-i Âmine de, radiyallahu anhümâ.

Melekü'l-mevt insan şeklinde gelmiş Ebü'd-Derdâ'ya. demiş ki, "Yâ Ebe'd-Derdâ! Kuluben çok küçük, kış günlerinde ayaklarını soğukdan", Medîne'nin soğuğu dehşetli olur, çölün soğuğu, "kış günleri ayaklarını soğukdan, yaz günleri güneşin harâretinden koruyamıyor yaptığın kulube. Bunu biraz daha büyütsene" demiş. Ama insan şeklinde gelmiş Melekü'l-mevt. Melekler, insan şekline girerler. Ebü'd-Derdâ'ya da herhangi bir zât şeklinde gelmiş ve demiş ki, "Yâ Ebe'd-Derdâ! Kulubeni biraz büyüt de, ayakların hiç olmazsa kışın soğuşundan, yazın harâretinden kurtulsun" deyince, şöyle bakmış yüzüne, demiş ki, "Sen beni takip ettiğin müddetçe, bu kulube bile bana çok" demiş. Yani Melekü'l-mevt olduğunu söylüyor kendisine. "Sen beni böyle takip ettiğin müddetçe, bu kulube bile bize çok" demiş. Tabii akıllı başında olanlara söyledik.

Arkadaş! Şu câmiye geldin, bir saat burada kalacaksın, sonra gideceksin. Dünyâ da bunun gibidir. Metânı hazırla, yükünü yani. Ve yüküne de her şeyi doldurma. İyi şeyler doldur. Karanlıkta bir yere girdin, eline geleni çuvala dolduruyorsun. Nedir o? İşte Kurân'sız çuvalına dolduranlar. Akrep mi yılan mı ne olduğunu bildiğin yokdur. Kurân bir nûrdur, ona tâbi olursan, çuvalına ne koyduğunu görürsün. Amel sandığına yani. Sonra yüklenip gideceksin o tarafa doğru. Ağlamanın faydası olmaz orada. "Beni arkamdan hayırla yâd ederler". Bunun da sana faydası yokdur. Olur ama yokdur. Önden giden ışıkla arkadan gelen ışık bir olmaz. Önden ışık götürürsen eğer, yolunu görürsün. Arkadan gelen ışıkla yolunu göremezsin, çukura düşebilirsin. Ârif olan söyledik, işâret etdik. Geçiyoruz.

Şimdi, Cenâb-ı Allah, yani yerin göğün sâhibi, bilenen ve bilinmeyen âlemlerin mâliki olan Allah, şu okuduğum sûre-i celîlede...

Manâ vereceğiz, sakın zannetme ki, Kurân'ın manâsı benim verdiğim manâ ile bitdi. Deryâdan bir katre, şemsden bir hüzmeye, topraktan bir zerre olarak vereceğim manâyı. Bitdi zannetme sakın hâ! Tabîî sûrenin tefsîrini bu hafta burada bitiremeyeceğiz onu biz, öyle görünüyor.

"Vel-asrı", asra kasem ederim. Manâsı. Allah, asra kasem ediyor. Bu asırdan murâd nedir acaba? Asır, asr-ı nebî, Peygamberimiz'in yaşadığı asır, ashâbın yaşadığı asır. İkincisi. Asır, ikinci vakti. "İkinci namazı vaktine kasem ederim".

Sen namazı hiç umursamıyorsun, Allah ikinci namazı vaktine kasem ediyor. Hiç namazı umursadığın yok, "Kalbim temiz, vücûdum semiz" diyorsun. "İstikbâlde, inşallah ben tekâüd filan olayım, para kazanayım, sonra sen beni gör bak, câmiden dışarı çıkmayacağım". Senedin var mı elinde? Soruyorum, senedin var mı? Hemen ibâdete başlayacaksın. Allah'a muhtaç olduğun kadar Rabb'e ibâdet ve secde edeceksin. Allah'a muhtaç olduğun kadar Rabbine tâatda bulun, cehenneme dayanabileceğin kadar günah işle. Bakalım ateşe ne kadar dayanabiliyorsun? Bu ateş ki nûr sâhibidir, fâide için Allah halk etmiştir, cehennem ateşi buna da benzemez. Onu da insan buradan götürür. Cennetin miftâhını, hûrilerin mihrini, cennet saraylarının, köşklerinin, haymelerinin tapusunu insan buradan götürür. Cehennemin

de derekâtını, orada bulunan yılanları ve akrepleri ve bukağıları ve gulleri ve kelepçeleri gene buradan götürür.

Aklın başındaysa eğer, ömrünü hebâyaya verme. Bir kere nefes alman, bir kere nefes aldığın, geçirdiğin bu dakikayı, bu dakikayı, bu nefes dakikasına milyonları versen geri alamazsın, bitdi. Şunu da sana söylüyorum tekrar. Günahdan kaçın. Günde bir günah işlersen, dikkat buyur konuştuğum söze! Çok dikkat et!, günde bir günah işlersen, senede üç yüz altmış beş günah yapar. On günah işlersen, üç bin altı yüz elli günah yapar. Bir günaha bir gün cehennemde hapis cezâsı verse Allah, Allah hükûmetinin kânunları vardır ki işte Kurân'dır, üç yüz altmış beş gün cehennemde yanman lâzım gelir, yanmamız lâzım gelir. On günah yaparsak, üç bin altı yüz elli gün yanmamız lâzım gelir. Halbuki biz günde yüz günah yapıyoruz.

Sana haber vereyim mi, günahdan kurtulmayı? İki namaz arasında yapılan günah, diğer namazda affolur. Resûlullah sallallahu aleyhi vesellem böyle buyurur. Bir kapının önünden bir nehir geçiyor, nehre günde beş defa girersen, üzerinde kir pas kalır mı? Kalmaz. İşte namaz bunun gibidir. Müminin nehridir o. Tathîr olur, huzûra çıkar, Allah ile konuşur, Peygamber'le sevişir, Resûlullah'a selâm verir, Allah ondan râzı olur, Cenâb-ı Hakk'la buluşur. Secdede buluşur Allah'la. Kim burnunu yere sürterse Allah'a o takarrüb eder. Allah sana senden bana benden yakındır.

Allah, asra kasem ediyor. Asr, asr! İkinci namazına kasem ediyor Allah. Kim bu yemîn eden? Yemîn eden kuvvet kudret nedir? Seni beni bir katre menîden halk eden, bu kâinâtı "ol" emriyle halk eden Allah. Düşün namazın kadr u kıymetini. Namaz, Resûlullah'ın gözü nûrudur, dîn-i islâmın direğidir, îmânın alâmetidir, müminin burağıdır. Namaz, salât. Bu âlemden gitdikden sonra, iki rekat namazın ne olduğunu orada anlayacaksın. Allah huzûruna durmanın zevkini anlayacaksın ama iş işden geçecek. Çünkü orada namaz yok.

Şimdi, "ve'l-asri inne'l-insâne lefî husr". Diyor ki, "Asra kasem ederim, bütün insanlar hüsrândadır".

Bunu söylemeden geçemeyeceğim, Rûhü'l-Beyân Tefsîri var, İsmâil Hakkı Bursevî Hazretlerinin, kaddesallahu sırrahu'l-âlî. Çok mühim. Kulağını benden yana verirsen, Cenâb-ı Allah inşaallah derdlerimize devâ olabilir bu hususda. Orada bir kıssa, bir hikâyeye var, bu hikâyeyi size arz edeceğim. Çünkü sözlerimizin komprimesi olacak bu. Böyle ciddî mevzular, insanın hatırında pek kalmayabilir fakat kıssa olarak haber verirsen, o vakit insan onu hıfz edebilir.

Yalnız iyi hıfz et ve işitdiğin ilmi kendinde bırakma, mümin kardeşlerini Hakk'a davet et, onları Allah yoluna getir. Allah yolunda bulunduğun arkadaşın yevm-i kıyâmetde sana yoldaş olabilir ama günaha teşvîk etdiğin, günahı onunla yaptığın arkadaşın senin arkadaşın değildir, düşmanıdır. Geçiyoruz.

Vakt-i saâdetde, Cenâb-ı Peygamber sallallahu aleyhi vesellem Medîne'yi teşrîf etmiş, Medîne'de bir kadın zinâ etmiş. Tabîî gizli olarak. Ve bir çocuk yapmış. Bak yerini söyledim size. Yalnız bu hikâyeyi hep yanlış anlatıyorlar, Hazret-i Şeyh çok güzel tavsîf etmiş, ben de

size o inceliği haber vereceğim. Bir piç yapmış, ne yapsın bu piçi? Rezîl ve rûsvâ olacak kendisi. Piçin kabahati yok. Piç dolayısıyla ebeveynin yani ananın yâhud erkeğin, onların suçu ortaya gelir. Çocuğun ne kabahati var. Fakat maalesef o çocuk piçlikle damgalanır. Ona piç denmekle onun annesinin zinâ ettiği, babasının zinâ ettiği meydana gelir yani ortaya çıkar. Yani Allah setri kaldırır. Ne yapsın kadın, hurma sirkesine atmış çocuğu, eritmiş ve bunu da halka satmış. Bir incelik var onu söyleyeceğim. Belki dinlediniz bu kıssayı fakat burada bir incelik var ki en mühimi o. Bunu cehâletle yapmış, sonra îmânı yakîne gelmiş, yaptığına nâdim olmuş, "Eyvâh! Ben ne yaptım! Suç üzerine suç işledim. Yaptığım bir zinâ idi sonra o çocuğu katlettim. Sonra onu da böyle toprağa gömmedim, ibâdullahı bunu içirdim ben. Benim hâlim nice olacak?" diye akli başına gelmiş.

Tekrâr ediyoruz, dikkat buyur! Cehâleten suç işlersen, günah işlersen, Allah'a rücû et, tövbe et Allah'a. Allah' a tövbe demek, yalnız "Tövbe Yâ Rabbi" demek değildir. Ya nedir? Yaptığın fiili, Allah'ın men ettiği o fiili, bir daha yapmamak üzere, o yasağı bir daha yapmamak üzere, ağlayarak sızlayarak kalbin kasdıyla terk etmesine tövbe-i nasûh derler. Öyle bir tövbe müstecâb olur. Îmân yakîne gelince, insanlar cehâlet vaktinde yaptıkları suçları önlerine dökerler, hesâba.

Zâten Allah seni hesâba çekmeden sen kendini hesâba çek! İki cihan sultânı, cümle enbiyânın serdârı, Hakk'ın mir'âtı olan Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâm Efendimiz Hazretleri, "Hâsibû kable en tuhâsebû, Allah sizi hesâba çekmeden siz nefislerinizi hesâba çekiniz" buyuruyor. Akşam eve gitdiğin vakitte, on dakîka, on beş dakîka tefekküre ayır bakalım. De ki "Bugün ben Allah'a yarar ne iş yaptım? Ne kötülük yaptım?" Bir düşün bakalım. Böyle bir şey yapıyor musun? Yapmıyorsun. Bir saat tefekkür, altmış senelik nâfile ibâdetden Allah'a daha sevgilidir. Düşüneceksin. Hazret-i Ömer ibn Hattâb radiyallahu anh hafta başında bir defa kendini hesâba çeker, yaptıklarını hatırlar ve birçok zaman hasta olurdu ve kendisini darb ederdi. O meşreb-i Ömer, sen yapamazsın onu. Ama sen de hiç olmazsa üç günde bir haftada bir akşamları kendi kendine kaldığın vakitte, "Bu güne kadar ben neler yaptım? Fidan gibi bir delikanlıydım, saçlarım ipekler gibiydi, yüzüme bakan bir daha bakıyordu, güller benden utanıyordu, şimdi belim büküldü, dişim döküldü, ne yaptım bugüne kadar ben? Bu ömrümü nerede geçirdim, bu ömr-i azîzimi? İsyanda mı itâatda mı?" Kula düşen vazîfe Allah'a itâat etmektir, isyân değil. Düşün. Allah Ganî'dir, Kerîm'dir, Rahîm'dir, hemen dön Cenâb-ı Hakk'a. Hemen affeder. Vallâhi affeder. Şirkden gayrısını dilerse affeder. Kapısını çaldın mı, "Allah" dedin mi, "Lebbeyk kulum" der. Yani cevap verir. "Fezkürûnî ezkürküm, beni zikredin ben sizi zikredeyim" diyor Hazret-i Allah. Tövbeyle zikret, mağfiretle seni zikreylesin. Ayakda zikret, kıyâmet gününde nâs kabirden ayağa kalktığı vakitte seni zikreylesin. Oturarak zikret, Allah'ı tefekkür et, istiğfâr et, Allah'ı zikret, kıyâmet gününde, cemî enbiyâ o günün şiddet ve dehşetiyle dizlerinin bağı sökölerek yere çöktüğü vakitte, Allah seni zikreylesin. Yatdığın vakit Allah'ı zikreyle, yakın bir zamanda amelikle başbaşa kalıp, kabre koyacaklar seni, Hakk orada seni zikreylesin. Yakın zamanda! Yazık ölümünü düşünmeyen, Allah'ı unutana! Allah'a âsî olana veyl olsun! Vay olsun ona! Allah cümlemizi afv u mağfiretine nâil etsin.

Kadının akli başına geldi, tövbe etdi ve Huzûr-ı Saâdet'e geldi. "Yâ Resûlallah ben bir fuhşiyâyta bulundum, ne olacak benim hâlim?" diyor, ağlıyor. "Nedir?" dedi Cenâb-ı Peygamber. "Çok mühim yâ Resûlallah. Yaptığım şeyi, insan sûretindeki kimse yapamaz".

"Ne yaptın?". "Ben böyle çirkin bir iş yaptım. Bir çocuk dünyaya getirdim. Hısım akrabâmdan, etraftan utandım, o çocuğu öldürdüm, sirkede eritdim, halka içirdim" dedi. Efendimiz buyurdu ki, "Tövbe istiğfâr et, vakt-i câhliyyetde yaptığın için, daha islâm neşr olunmadan evvel". Sonra o kadın Peygamber'e sordu. Çok mühim, en mühim yer burası işte, anlatacağım yer. "Yâ Resûlallah, böyle suçlar ve günahlar benden niye zuhûra geldi, niye benden zuhûra geliyor böyle suçlar ve günahlar?". Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem buyurdu ki, "Zannediyorum ki sen bazı bazı ikindi namazının farzını kazâyâ bırakıyorsun. Kim namazı kazâyâ bırakırsa, Allah'ın ibâdetinden dönerse, onun başına böyle musîbetler gelir" buyurdu. Çok mühim! Burası mühim! Onun için senin Allah'a tâatın yok, başına musîbet geliyor, "niye başıma musîbet geliyor?" diye sorma. Tâatın yok ki musîbet def' ola. Acaba anlatabildik mi? Anlatdığım yer de belli, isteyen açar bakar, Rûhü'l-Beyân Tefsîrinde Ve'l-Asr Sûresinin baş tarafında. Bugünlük bu kadar kâfî.

Bu sûre-i celîle üzerinde duracağız, inşâallah haftaya da bir mikdar bir şeyler daha anlatacağız. Bitmez, kıyâmet gününe kadar da anlatsak. Bizde laflar biter, melekler yazsa onlar yorulur, kalemler tükenir, denizler mürekkep olsa nihâyete varır, Allah'ın sûrelerine, Allah'ın kelâmına, Allah'ın Kitâbı'na nihâyet yoktur. Her anlatan, anladığını anlatır. Her anlayan da kâbiliyeti kadar anlar. Her bakan görmedi, mutlakâ bakan gördü. Her bakan görmedi, mutlakâ bakan gördü. Onun için kalb gözünün aynasını sil. Kalb gözün çapaklı olursa göremezsın. Kalb gözünün çapağını silmek de Kurân iledir. ³⁸⁹ فَدَّ جَاءَكُمْ بَصَائِرُ مِنْ رَبِّكُمْ. Rabbinizden size basâir geldi, göz geldi" diyor Hazret-i Allah Celle Celâluhû Hazretleri. Onu gözüne koymayan adam, Kurân'la hareket etmeyen adam, o adam, a'mâdır. Bu âlemde a'mâ olan, öteki tarafda da a'mâ olur. Ammâ sâhibimiz Hazret-i Muhammed Mustafâ'dır. İmânı kurtarırsak şefâatlarıyla kurtulabiliriz. Ne kadar cezâyâ da çarptırılsak, cezâdan sonra gene rahmete ereriz. Ama korkarım ki, son nefesde îmân nasîb olmaya. Âsîlere, ibâdetsizlere, tahâretsizlere, densizlere ve donsuzlara, korkarım ki, îmân nasîb olmazsa, o vakit, felâket iş. Ama îmânlı göçersen, velev ki zerre kadar îmânın olsun, Resûlullah sallallahu aleyhi vesellem, müncîmizdir, kurtarıcımızdır, bizi mutlakâ azâb-ı ilâhîden kurtarır. Çünkü rahmeten-lil-âlemîndir. O'nun izni olmayınca peygamberlere bile şefâat izni çıkmaz. İlle Resûlullah'ın izni olacak. Allah'ın izni ile Resûlullah şefâat etdikden sonra cümle enbiyâyâ şefâat izni verilir. Öyle bir peygambere sâhibsin. Gece gündüz Resûlullah'a salât ü selâm oku. Sünnet-i seniyyesinin en küçüğünden en büyüğüne kadar yapmaya gayret et. Peygamber'i sevenler O'nun sünnetine riâyet ederler. Resûlullah'ın sünnetine riâyet edenler de Resûlullah'ın sevgilisi olurlar. İmân ve islâmın tadı Resûlullah'a muhabbetdedir.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtın müstakîm.

BEŞ VAKİT NAMAZ

*Alâmet-i îmândır rûha kuvvet kalbe nûr
Selâmet-i insândır onda huzûr bulunur
Delâlet-i irfândır onda urûc olunur
Hakk'ın en çok sevdiği bir ibâdetdir namaz*

³⁸⁹ Sure-i En'âm 104

*Okunan bu ezânlar bil ki davet-i Hakk'dır
Bir gün bütün mahlûkât huzûrda olacaktır
Namaz kılan ecrini cennetde alacaktır
Hakk'ın en çok sevdiği bir ibâdetdir namaz*

*Emr-i Hakk'la sûrunu üfleyince İsrâfil
Döğünecek o demde namaz kılmayan gâfil
Şefî olacak sana kıldığın her nevâfil
Hakk'ın en çok sevdiği bir ibâdetdir namaz*

*Mahşer günü ilk suâl namazından sorulur
Namaz kılmayan gâfil onda pek çok yorulur
Müminlere defteri sağ yanından sunulur
Hakk'ın en çok sevdiği bir ibâdetdir namaz*

*Günâhlardan arınır elin ayağın yüzün
Abdest aldığın zaman nûra bulanır özün
Tevhîd olursa sözün cemâli görür gözün
Hakk'ın en çok sevdiği bir ibâdetdir namaz*

*Seher vakti uyuma gaflet zamanı değil
Seni namaz kurtarır nefsin gümânı değil
Uykunun faydası yok rûhun amânı değil
Hakk'ın en çok sevdiği bir ibâdetdir namaz*

*Sabah namazlarında kabûl olur her niyâz
Öğle namazlarında şifâ bulur her maraz
Rızâ-yı Hakk'a vâsıl olmak değil mi garaz
Hakk'ın en çok sevdiği bir ibâdetdir namaz*

*İkindiyi kılanlar âzâd olur cahîmden
Selâm iner secdede kula Rabbü'r-Rahîm'den
Âkil isen örnek al Hazret-i İbrâhîm'den
Hakk'ın en çok sevdiği bir ibâdetdir namaz*

*Acele et akşama vakti pek çabuk geçer
Bu fenâyâ gelenler âkıbet bir gün göçer
Akşam namazı kılan cennet hüllesin biçer
Hakk'ın en çok sevdiği bir ibâdetdir namaz*

*Yatsı namazı kula sanki mirâc gibidir
Haremeyn'e götüren manevî hac gibidir
Zümre-i sâlihîne nûrdan bir tâc gibidir
Hakk'ın en çok sevdiği bir ibâdetdir namaz*

*Vitir namazlarında Hakk'a erenler erdi
Huzûr-i Kibriyâ'da Hakk'ı görenler gördü
Rahmeten-lil-âlemîn sana bir berat verdi
Hakk'ın en çok sevdiği bir ibâdetdir namaz*

*AŞKÎ der ki ey kardeş gel namaza duralım
Teneşire vurmadañ secdeye baş vuralım
Cennet bahçelerinde bir yüce köşk kuralım
Hakk'ın en çok sevdiği bir ibâdetdir namaz*

Halkı Hakk'a Çağırarak 4 Eylül 1981 (5 Zilkade 1401)

Kâlallahu Teâla fî Kitâbihi'l-Azîz.

Eûzübillahimineşşeytânirracîm.

Bismillahirrahmânirrahîm.

والعصر ﴿١﴾ إِنَّ الْإِنْسَانَ لَفِي خُسْرٍ ﴿٢﴾ إِلَّا الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَتَوَّصُوا بِالحَقِّ وَتَوَّصُوا بِالصَّبْرِ ﴿٣﴾³⁹⁰

Sadakallahü'l-Azîm.

Ey müminler! Ey âşık-ı sâdıklar! Ey Allah'ın sevdikleri, Allah'ı sevenler! Sultânü'l-enbiyâ aleyhi's-salâtü ve's-selâma gönül verenler! Ve Resûlullah'ı her şeyinden ziyâde severek îmânlarını kemâle erdiren, Hakk'ın cennetine tâlib, rızâsına râgıb, cemâline âşık olanlar!

İşitin, duyun, dinleyin ve dinlediklerinizi iyi anlayın ve anladıklarınızı dîn kardeşlerinize yayın. İnsanları Hakk'a, felâha, necâta davet edin. İnsanlığı, elinden tutun ve kurtarın.

Kurân'a tâbi olmayanlar, gözleri kör bir uçuruma doğru gitmekdeler, onları o yoldan çevirin. Allah'a inanmayan, Hazret-i Muhammed aleyhisselâma gönül vermeyen bir kimse, muhakkak hüsrândadır, bakar da görmez, işitir de anlamaz, bulunduğu nimetin içinde, hangi nimetlere sâhib olduğunu dahi bilemez. Yalnız yer, içer ve emeller besler ve bu âleminden elleri açık, boş olarak gider. Eli boş ve açık gider yani maddeyi götüremez. Halbuki taşınan tabut, çoook şeyleri götürür o tarafa. Görenedir, köre ne!

Kabirlerin üstlerini süsleyip altlarını süslemeyenler helâkdadır. Kabirlerin zâhirlerini tezyîn ettiğimiz gibi, içi bize daha çok lâzımdır, orayı tezyîn etmek lâzımdır. Kabrin nûru Kurân'dır, îmândır, islâmdır, îkândır, ihsândır, ibâdât ü tâatdır, muhabbetdir, muhabbet ile Allah'a ibâdet

³⁹⁰ Sure-i Asr 1-3

etmekdir, Resûlullah'ı sevmekdir, sallallahu aleyhi vesellem. Kalbinde Resûlullah'a muhabbetin yoksa, hem de her şeyinden ziyâde, îmânın kemâlde değildir.

Şimdi, Cenâb-ı Hakk, yerin göğün sâhibi, bilinen ve bilinmeyen âlemlerin mâliki...

Okuduğum âyet-i kerîme O'nun kelâmıdır, ne Peygamber'in sözü, ne şeyhülislâmın kelâmı, ne hatîblerin sözüdür, ne hâfızların sözüdür. Allahu Teâlâ Hazretleri, hâfızın ağzıyla Kurân'ı sana okur. Kurân'ı dinlediğin vakitte bil ki Allah sana hitâb etmekte. Kurân'ı okuduğun vakitte Allah ile konuşmakdasın. Bunun farkına var.

Bu okuduğum sûre-i celîle Asır Sûresi. Bunun hakkında İmâm-ı Şâfiî Hazretleri, mahalle imâmı değil! İmâm-ı Şâfiî, İmâm-ı Hanbelî, İmâm-ı Mâlikî, İmâm-ı Hanefî denildiği vakitte, mahalle imâmını gözönüne getirme. Arkasından milyonları götüren, Allah'a götüren kimseleri, onları gözönüne getir, milyarları, bugüne kadar. Sen ve ben ekmek yedirdiğimiz, beslediğimiz, giydirdiğimiz, meskeninin ücretini verdiğimiz âilelerimizi, çocuklarımızı arkamızdan getiremiyoruz. Bunlar, milyonları, milyarları arkalarından sürüklemişler ve kıyâmet gününe kadar sürükleyeceklerdir yani devam edecektir. Çünkü Kurân nûru sönmeyecektir. Söndürmek için uğraşanlar, ona üfleyecekler fakat o, sönmeyecek, parlayacaktır, parlamıştır ve parlayacaktır. Geçiyoruz.

Bu sûre-i celîle, Ve'l-Asri. İmâm-ı Şâfiî Hazretleri buyuruyor ki, "Kurân'ın kâffesi nâzil olmayıp", iyi dinle, "Kurân-ı Kerîm'in kâffesi nâzil olmayıp mücerred bu sûre-i celîle nâzil olsaydı, beşeri necâta götürmeye kâfi gelirdi" diyor. O kadar mühim bir sûre, okuduğumuz sûre-i celîle.

Geçen hafta aynı sûreden bir mikdar, yani denizden bir katre, şemsden bir hüzme, cemâdâtdan bir zerre, denizlerden bir katre olarak bir parça sunmuştuk. Gene aynı âyet üzerinde duracağız ve Allah'ın bize söyletiği kadar söyleyeceğiz, sen de izânın, irfânın, Allah'a olan kurbiyyetin mikdarı alacaksın, öğreneceksin.

Öğrenmekle bırakma! Öğrendiğini fiilen göstermen lâzımdır. Yani bir adam mahkemeye gitdiği vakitte, o adam suçlu olarak varsa, hangi suçdansa, hâkim ona dese ki, "Bu suçu niye işledin?", "Efendim, ben bunun suç olduğunu bilirim ama gene de irtikab etdim", bilmesi onu hapis olmakdan kurtaramaz. Onun için bilmek kâfi gelmez. Bilmek kâfi gelmez, bildiğini, öğrendiğini hayâtına tatbîk edeceksin. Güzel şeyleri, çirkin şeyleri değil. Biz güzelleri bırakmışız, çirkinlere dönmüşüz. Güzelleri, güzelliği.

Karanlık bir yerdesin, nûr, Muhammed Mustafâ'nın nûru, Kurân nûrudur, O'na tâbi olmazsan, o karanlık yerden çuvalına yani amel çuvalına, ne doldurduğunun farkına varmazsın. İp diye yılan, nûr diye nâr, cevâhir diye akrebi doldurabilirsin. Sana bunun bir hikâyesini anlatayım da komprime olarak kafanda kalsın.

Bir yaz sabâhı, bir a'mâ ile bir baş gözü gören yola çıkmışlar. Giderlerken a'mâ elinden kamçısını yere düşürmüş. Sopaymış elindeki kamçı, düşürmüş. Öteki önden gidiyor. A'mâ atdan aşağı indi, eliyle böyle araştırırken kamçı diye yerde bir yılan, soğuk sabahleyin, bir engerek kıvrılmış yatıyor, onu aldı eline. Bakdı böyle eliyle, a'mâ yılanı tanımıyor çünkü. "Güzel bir kamçı bu, bunu ben kullanayım" dedi. "Allah sopamı düşürtdü ama bu kamçıyı

bana verdi" dedi ve bindi atın üzerine ve arkadaşına yetişti. "Neredesin? diye sordu, baş gözü gören.

Bazı adamın baş gözü görür, kalb gözü görmez. Bazısının kalb gözü görür, baş gözü görmez. Bazısının hem baş gözü görür, hem kalb gözü görür, hem basarı hem basîreti görür.

O zât, "Neredesin?" dedi. "Sopam düştü yere, indim aşağı, Allah bana başka bir kamçı verdi" dedi. "Amân!" dedi o, o gözü gören, "bırak elinden, kamçı filan değil o, yılan!" dedi. "Yok canım, sen hased ediyorsun bana, güzel kamçımı yere atdırmak istiyorsun, sen alacaksın" dedi. Fakat bir müddet sonra yılanın beli ısınınca a'mânın elini sokdu ve onun helâkine sebep oldu.

Bunun manâsı ne biliyor musun? Gözüne Kurân gözlüğü koymayan, Muhammed nûruyla kainâta bakmayan, a'mâ gibidir, kamçı diye yılanı alır ve helâk olur sonra. Peygamberler ve evliyâullah ve ulemâ, gözü gören gibidir. "Gitme önünde çukur var" diyor, "Gitme önünde çukur var, çukura doğru yürüme" diyor. Halbuki o inâdına gidiyor, "Bırak beni canım! Ne karşıyorsun bana!" diyor.

Ya lisânla söyle, ya elinden tut, oradan çevirmeye gayret et. Ama güzel sözle söyle, benim gibi acı sözle söyleme, tatlı sözle söyle, düşündürerek söyle. Soğutma, kerih gösterme, tatlı göster. Hakîkaten tatlıdır, çok tatlıdır. O tadı duyana, çok tatlıdır. Ama duymayan için, belki hasta olanların mizacı bozursa, acı gelir. Geçiyoruz.

Kurân-ı Kerîm olmadı mı bir yerde, yani bilgin olmadı mı islâmdan, îmândan haberin olmadı mı, sen yılanla sopayı ayıramazsın, zulmetle nûru da fark edemezsin. Karanlık bir yerdesin, toplarsın, çuvalına koyarsın, sonra sırtına yüklenirsin, haberin olmaz. O giden tabutun içerisinde neler gidiyor, o tabut boş gitmez. Sen ve ben görmüyoruz gidenleri, neler gidiyor içerisinde. Yılanı ve çıyanı buradan götürürsün, cehennemden ateşini de buradan alırsın. Cennât-i âliyâtın miftâhı, derecât-ı cennet de buradan kazanılır.

Cennet ibâdet karşılığı değildir, Allah'ın fazl u keremiyledir. Bir adam bin sene namaz kılsa, iki bin sene namaz kılsa, on bin sene namaz kılsa, alnı yerde çürüse, dizleri devenin dizleri gibi nasır tutsa, on bin sene de oruç tutsa, mümkün olsa böyle yani, bir kere semâya bakarak güneşi görmesinin hakkını Allah'a ödeyemez. Yaa, senin hiçbir şeyden haberin yok, benim haberim yok hiçbir şeyden. Her gün görüyoruz, semâya güneş çıkıyor, bulutlar geliyor, yağmurlar yağıyor, mevsimler değişiyor, kış, yaz, güz, ilkbahar filan. Bir kere bakıp güneşi görmesini, bir bakdığın vakitte tâ süreyyâya kadar buradan görüyorsun, onun hakkını ödeyemezsin, on bin sene namazla, ibâdetle. Onun için cennât-i âliyât ibâdet karşılığı değil, Allah'ın fazl u keremiyledir. Kulağında bulunsun. Cehennem de günah karşılığı değildir, adâlet-i ilâhînin tecellîsidir. Geçiyoruz.

Kurân gözlüğünü gözüne koymayan adam, o adam, hüsrândadır, yani karanlıkdadır, dalâlettedir. İlle Kurân'a iyi sarılacaksın. Kurân'ın kağıdına, yaprağına sarıldığın gibi değil. Okuduğun elfâz-ı Kurâniyyenin manâsını anlayıp hayâtını ona tatbîk edeceksin. Yasaklarına riâyet, emirlerine devâm. Ve seve seve yapacaksın. Yasaklarından da Allah'dan korkarak

kaçınacaksın. Çünkü Allah'dan korkanlar, müttakîler, insanların en kerîmidir, en yücesidir, en yükseğidir. Müttakîlerin, Allah'dan korkanların imâmı, Hazret-i Muhammed Mustafâ'dır. Cenâb-ı Peygamber sallallahu aleyhi vesellem, "Mi'râca çıktığım gece, Cebrâil'in Hakk korkusuyla devenin çulunun rüzgarda titrediği gibi titrediğini gördüm" diyor. Bir daha söyleyeyim. "Devenin çulunun rüzgarda titrediği gibi", titrer ya rüzgarda, sallanır, "Cebrâil'in Hakk korkusuyla öyle titrediğini gördüm" diyor Cenâb-ı Peygamber, sallallahu aleyhi vesellem. Peygamberimiz müttakîlerin imâmıdır, fâsıkların değil, müttakîlerin imâmıdır, önderidir.

Sana iki yol gösteriyor, bak, aklın başında, gözün de var. Dünyâ menfaatini gâyet iyi biliyorsun. Kaşığı ağızımıza mı sokacağız, burnumuza mı sokacağız, onu da biliyoruz. Onun için sana iyi yol gösteriyoruz. Sonra bu fırsat ele gelmez, geçmez bir daha. Namaz kılmaya kalkarsın, bir gün olur, kıldırılmazlar. Belin bükülmez çünkü. Allah demeye kalkarsın, çenen açılmaz. O günler gelmeden evvel hemen Allah de ve Allah yoluna sarıl, Allah'ı sev! Rabbü'l-âlemîn'i sev! O sana senden yakın, sen de O'na yaklaş. İşte Allah'ın emirlerini seve seve yapanlar, Allah'a takarrüb ederler. Hele Hakk Teâlâ ve Tekaddes Hazretleri, habîbi Ahmed'in lisânı ile "Ben kullarıma öyle yaklaşırım ki, onların gördüğü göz benim gözüm, onların söylediği söz benim sözüm, onların yürüdüğü ayak benim ayağım olur" diyor Cenâb-ı Allah Celle ve Tekâddes Hazretleri. Sevdire Allah'a kendini. Sevdire! O muhabbet bir kaledir, oraya giren kimseye dünyâ ve âhirette hiç felâket dokunmaz, maddî, manevî.

Haydi bakalım dinle. Sûreye gelemeyeceğiz. Bir kıssa daha zuhûr etdi, söyleyeceğim.

Tâcû'r-Ricâl Cenâb-ı Râbiatü'l-Adeviyye Kaddesallahu Sırrahu'l-Âlî Hazretleri. İştirsiniz siz, işitmişsinizdir, yâhud işitmeyenler işitsinler, bir veliyye var, bir veliyye, ismine Râbia derler. Hasan-ı Basrî diyor ki, "Kabe'ye vardım, rûh-i Kabe'yi görmedim, sordum, nereye gitdi diye, "Râbia Kabe'ye geliyor, Kabe onu karşılamaya gitdi" dediler diyor. İşte bu Râbia. Allah'ı öyle sevmiş, Allah onu öyle sevmiş.

Böyle olacaksın. Hepimizde bu istidâd vardır bizim. Çünkü biz Muhammedîyiz. Resûlullah'a bağlıyız. Resulullah'ın bendesiyiz. Fakat sâhib olduğun hazîneden haberin yok senin! Biz milyonların, milyarların üzerine oturmuşuz, defîne altımızda duruyor, biz elimizi Avrupa'ya açmışız, "Bana versene" diyoruz. Bu hâle gelmişiz. Ve gidenlerimiz de Avrupa'nın güzel şeylerini almıyorlar, kötü şeylerini buraya getiriyorlar. Hiç müslüman Türk evlâdı eroin, kokain kullanır mıydı? Böyle şeyleri bilir miydi? Bilmezdi böyle şeyler. Nişanlısının yüzüne bakamayan, iffet ile bakamayan delikanlı, eli kanlı kâtil oldu.

Biz Râbiatü'l-Adeviyye'ye gelelim şimdi. Râbiatü'l-Adeviyye, Tâcû'r-Ricâl, yani evliyâullahın başı tâcı demek. Kadınlardan böyle insanlar var yani. Hâlâ sofı kalkıyor, "Câmiye kadın sokma" diyor. Beyinsiz adam. "Câmiye kadın girmez" diyor. Kadın nereye gitsin câmiye girmesin de? Ama câmide bir tertîb vardır, o tertîb, şerîfatın tasnîf ettiği tertîbdir, ona riâyet etmesi şerâitdendir. Ona riâyet eden kimseyi tabîî alır. Etmedi, onu riâyete davet ederiz. Sakın hâ, böyle beyinsizlik yapmayın. Allah'ın yoluna gelenleri men etmeyiniz. Sen erkeksen kadınları fenâlıktan men et bakayım haydi. Câmiden herkesi men edebilirsin. Kolay o, câminin kapısında durursun. Haydi! Geçiyoruz.

Râbiatü'l-Adeviyye gibi birçok muhadderât-ı islâmiyye vardır yani kadın meşhûrları vardır, Allah yanında sevgili. Râbia'ya şu rûtbeyi vermişler : Tâcû'r-Ricâl. Yani erkek evliyâlarının baş tâcı. Birçok evliyâullah ondan istifâde ederlerdi yani. Gelirler Hazret-i Râbia'dan istifâde ederlerdi, istifâ ederler, fetvâ alırlardı, bazı şeyler husûsunda istifâde ederlerdi. Hattâ uzun menkıbeleri var ama vakit dar olduğu için anlatmayacağım, bir tânesini söyleyeceğim, geçiyorum.

Râbia, bir akşam, bir gece, ibâdet ve tâatını yapmış...

Tâat ve ibâdet Allah'la sohbetdir, Allah'la konuşmadır, Allah'la sevişmedir. İnsanların Allah'a en karîb olduğu yer secdedir. Allah, o kadar seviyor secde eden mümini. Sûre-i İkra Bismi'nin sonuna bakiver. Burada okursam şimdi, secde lâzım gelir. Hakk'a secde eden, Hakk'a yaklaşıp. Geceleri bazen kalk, nısfu'l-leylde, Allah'la başbaşa kal. İnsan sevdiği ile tenhâlarda dolaşır, Allah'ı seviyorsan. Allah'a muhtaçsın. Bırak ihtiyâcını, sev Allah'ı. Allah'ı sev, Celle Celâluhû Hazretlerini.

Râbia, ibâdet ü tâatını yapmış, bir hırsız da gözetiyor kendisini. Allah sevgililerini korur. Ve bir müddet sonra yoruldu, vücûdun ihtiyâcı, yatmak ihtiyâcını duydu ve yatdı uyudu. Hırsız, "hemen içeri girdim" diyor. Kendi anlatıyor hırsız. "İçeri girdim, yükde hafif, bahada ağır ne varsa gördüğümü aldım" diyor. Ne olacak veliyyenin evinde, zâviyesinde. "Aldım" diyor, "tam çıkacağım, kapılar duvar oldu" diyor, "ne kapı var ne pencere, duvar oldu, kaldım. Şimdi ben buradan girdim içeriye, duvar. Eşyaları koydum, kapı zâhir oldu. Gene eşyâları aldım, kapı duvar oldu. Gene eşyâyı koydum, kapı zâhir oldu. Gene yüklendim, o vakit, evin köşesinden bir nidâ bana, 'O eşyâları oraya bırak ve çık git! Kul uyuyorsa Allah uyumuyor! Sevgili uyuyorsa, seven uyumuyor!' dediler" diyor. "Onun üzerine bayılmışım orada, kendimden geçmişim, uyandığım vakitte Râbiatü'l-Adeviyye benim yüzüme su döküyor ve beni ayıltmaya çalışıyordu. Sonra ayaklarının basdığı yerleri öpdüm, kendisine bende oldum ve onun nûruyla pür-nûr oldum" diyor.

İyilerle konuş ki iyi olasın. Hastalıklı kişilerin yanına gidersen hasta olursun. Nezlelilerin içine gitme, nezle olursun sonra. Yani ben maraz-ı kalbden bahs etdim. Kötülerle beraber oturup kalkma. Sâdiklarla ol, müminlerle ol. Kişi sevdiği ile haşr olunur. Kim Resûlullah'ı seviyorsa, Resûlullah ile haşr olur. Bitdi o kadar. Sana bundan büyük müjde olmaz. Dört kitâbın manâsı, kim kimi severse onunla haşr olunur. Resûlullah'ı seven Resûlullah ile haşr olunur, Hazret-i Muhammed Mustafâ ile. Sana bu kâfi. Dört kitâbın manâsı bu, bütün vaazların manâsı bu. Peygamberimiz sallallahu aleyhi veselleme her gün salât ü selâm oku, Peygamberimiz'e, O'nun muhabbetini üzerine celb eyle ki, hüsrânda kalmayasın.

"Asra kasem ederim". Bir mikdar verelim haydi. On dakîka daha konuşalım. "Asra kasem ederim". Asırdan murâd, yüz sene. Asırdan murâd, asr-ı Nebî, sallallahu aleyhi vesellem. Yine Cenâb-ı Allah, "Ve'd-duhâ, ve'l-leyli izâ secâ, mâ vedde'ake rabbûke vemâ kalâ", Resûlullah duhâ vakti zâhir olmuştur, bu âlem-i şuhûda ayak basmıştır yani, dünyâyı şereflendirmiştir. Peygamber'in doğduğu vakte Allah kasem eder. "Asra kasem ederim. Asr-ı Muhammedî'ye kasem ederim. Resûlullah'ın doğduğu saate kasem ederim. Resûlullah'ın hayâtına kasem ederim". Allahu Teâlâ Peygamberimiz'in hayâtına da kasem ediyor. Gene aynı zamanda, "Ve'd-duhâ, ve'l-leyli izâ secâ", manâsı, duhâ, Resûlullah'ın doğduğu vakit

olduğu gibi, Peygamber'in mübârek cemâli duhâ, "ve'l-leyli izâ secâ", siyah saçlarıdır. Allah habîbi Muhammed'in yüzüne, güzelliğine ve saçlarına yemîn ediyor ve hayâtına kasem ediyor.

"İnne'l-insâne lefî husr", bütün insâniyyet hüsrândadır. Yani gözü görmez, dalâletde. "İllezîne âmenû", îmân edenler, Allah'ı tevhit edenler, Allah'a inananlar, Allah'a mutî olanlar ve Peygamber'e inananlar, onlar müstesnâ. Onlar hüsrânda değildir. Dâimâ nûrdandır. Günden güne nûrları ziyâdeleşir, Resûlullah'a ittibâ etmekle, şerefleri artar, Allah indinde yani.

Yalnız îmânı zikretmedi, arkasından hemen Allahu Teâlâ, îmândan sonra, dikkat buyurursanız, her yerde, "İnnellezîne âmenû ve amilu's-sâlihât" gelir. Bunun manâsı ne, biliyor musun bu inceliğin ne olduğunu? "İnnellezîne âmenû ve amilu's-sâlihât", Kurân'da nereye bakarsan, îmân etdi ve a'mâl-i sâliha icrâ etdi. Çünkü îmânın hıfzı a'mâl-i sâliha ile, güzel işlerledir. O fenerin etrafını çevirmezsen, îmân söner. Îmânın bekâsı ibâdetledir. Zerre kadar îmânla gidersen kurtulursun, ebedî nârdâ kalmazsın. Belki şefâat-i Resûlullah ile kurtulacağız ama bu îmânı götürmek mesele buradan. Geçen hafta söyledim ya size, anlatdım, Ebü'd-Derdâ'nın kıssasını. Îmân edenler ve îmânlarını a'mâl-i sâlihât ile hıfz edenler, a'mâl-i sâliha icrâ edenler, onlar müstesnâ. Sonra? Hakkı tavsiye edenler, hakka çağırılar, hakka götürenler, sabrı tavsiye edenler, sabra çağırılar.

Bu kadar. Kısa bir manâ verdik. Yani denizden bir katre bile değil. Bu kadar kâfî.

Yâ Rabbi, okuduğumuz âyât u beyyinâtın esrârına bizi vâkıf eyle. İşitdiklerimizi hayâtımıza tatbîk etmek nasîb ü müyesser kıl. Ve ihlâs ile, riyâdan berî, süm'adan ârî, ihlâs ile yapmak nasîb ü müyesser kıl. Yâ Rabbi, biz senden râzıyız, bizden râzı ol.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

Îmân ve Mertebeleri 11 Eylöl 1981 (12 Zilkâde 1401)

Kâllallahu Te'âla fî Kitâbihi'l-Azîz.

Eûzübillahimineşşeytânirracîm.

Bismillahirrahmânirrahîm.

وَالْعَصْرُ ﴿١﴾ إِنَّ الْإِنْسَانَ لَفِي خُسْرٍ ﴿٢﴾ إِلَّا الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَتَوَّصُوا بِالحَقِّ وَتَوَّصُوا بِالصَّبْرِ ﴿٣﴾³⁹¹

Sadakallahü'l-Azîm.

Dilleriyle Allah'ı tevhîd eden, gönülleriyle Hakk'ı seven ve Hakk rızâsına tâlib ve Resûlullah sallallahu aleyhi vesellemi her şeyinden ziyâde severek îmânını kemâle erdiren Hakk'ın cennetine tâlib, rızâsına râgıb, cemâline âşık olanlar!

Okuduğum sûre-i celîle, Kurân-ı Kerîm'in sûrelerinden bir sûre-i mübârekedir. Kurân'ın her sûresi, her âyeti, her kelimesi, her harfi, mübârekdir ve yücedir. Her bir sûresinin, her bir âyetinin, her bir kelimesinin, her bir harfinin altında nice bin manâlar vardır. Bu manâlar ehline ve ittikâ sâhibi olanlara söyler. Kullardan kim ehl-i ittikâ ise yani takvâ sâhibi, Allah'dan korkan her kimse, bu sûreler, bu âyetler, bu kelimeler, bu harfler bu sırları onlara söyler. Yazılan tefsîrlerle Kurân-ı Kerîm'in manâsı bitmiş demek değildir.

Endülüs'de...Endülüs'ün neresi olduğunu biliyorsun değil mi? Yani İberik Yarımadasında, İspanya'da müslümanlar sekiz yüz sene pâydâr oldular. Sonra aralarına nifak girdi. Mülk ü saltanatlarını korumak için yani dünyâ menfaati için ve hasımlarının imhâsı için kâfirlerle birleşdiler. Mümin mümine hasım olur mu? Böyle yapmakla da düşmanın eline esir düştüler. İspanyollar ne kadar müslüman varsa hepsini kesdiler, doğradılar. Müslümanlar orada sekiz yüz sene pâydâr olmuşdu, İstanbul'da sen beş yüz yirmi beş senedir buradasın. Tevhîd-i islâmı bozarsan, mümin kardeşine hasım olursan, düşmanlığı terk etmezsen, aynı âkıbet senin de başına gelir. Yine mühim bir söz. Târihten ibret almayanlar, kendileri târihe ibret olurlar. Kim târihi okur ibret almazsa, kendinden sonra gelecek olanlara ibret olur sonra. Onlar da öyle oldular. Orada Kurân-ı Kerîm'e bin cild tefsîr yazdılar, beş yüz cild tefsîr yazdılar. Vaktiyle medeniyet-i islâmiyye orada ilerledi. Sonra aralarına nifak girdi. Nifak girince, dünyâ metâi için birbirlerini kesdiler, öldürdüler. Çünkü dünyâ bir kemiğe benzer. Kim o kemiğe tâlib olursa onu köpekler parçalar, yani köpek tabîatlılar. Yine bir kibâr-ı kelâm, "ed

³⁹¹ Sure-i Asr 1-3

dünyâ cîfetün tâlibühâ kilâbün". Dünyâ bir cîfedir yani necâsetdir, ona tâlib olanlar köpeklerdir. Türkçesi.

Dünyâ nedir? Mal, mülk, para, kasa, kese, avrat değildir. Dünyâ, her ne şey ki seni Allah'dan men eder, dünyâ odur. Bir daha söylüyorum, dikkat et! Mal, mülk, para, kasa, kese değil, rütbe değildir dünyâ. Ya dünyâ nedir? Seni her ne şey ki Allah'ın zikrinden men eder, o dünyâdır. Velew ki dilenci olsa bir adam, sadaka istemesi onu Allah'dan men etse, ibâdetine mâni olsa, o, dünyâ-perestdir. Bir adam da milyoner olsa, zekâtını ve Allah'ın emirlerini seve seve yerine getirirse, o dünyâ-perest değildir. Yani dünyâ denildiği vakitte, hemen malı mülkû gözönüne getirme.

Kurân-ı Kerîm'e bin cild tefsîr yazdılar orada, beş yüz cild tefsîr yazıldı. On cildliği olanı sekiz cildliği ayrı. Onlarla dahî Kurân'ın manâsı bitmemiştir. Belki insanların ihtiyâcına göre, herkesin izânı, irfânı, îmânı mikdarı ondan nasîb almıştır. Çünkü sen bırak Kurân-ı Kerîm'in tefsîrini, bir sûresinin tefsîrini, bir âyetinin tefsîrini yapmak için, bütün canlılar kâtip olsa, ağaçlar kalem olsa, semâvât ve ard defter olsa, denizler deryâlar mürekkep olsa, kalemler kırılır, kâtipler yorulur, kağıtlar biter, mürekkepler tükenir ama kelimetullaha nihâyet olmaz. Bu söylediğim sözü, Sûre-i Kehf'in nihâyetinde okuyabilirsin.

Bu sûre-i azîz, yüce sûrelerden bir sûre. Bunun şânını, İmâm-ı Şâfiî Hazretleri şöyle haber veriyor, bu sûre-i celîlenin şânını. Bir ilim deryâsı olan İmâm-ı Şâfiî Hazretleri kutubdur, Kureyşîdir kendisi. Mahalle imâmı değildir. İmâm-ı Şâfiî denildiği vakitte, bir mezheb imâmıdır. Milyonlarca insan ona ittibâ etmiş ve kıyâmet gününe kadar da ittibâ edecektir. Rahmetullahi aleyh. Diyor ki, geçen hafta söylemişdim ama gene söyleyelim tekrar edelim, "Kurân-ı Kerîm'in cümlesi nâzil olmayıp bu sûre-i celîle nâzil olsaydı insanlara kâfi gelirdi" diyor. Anlayan için tabî.

Anlamakdan anlamaya fark var. Sen ben Kurân'ı okuruz, bir şey anlamayız. Birisi "Bismillahirrahmânirrahîm"i "Be"sini okur, cildlerce kitap yazar. Anlamaya bağlı bir şey. Allah'la arayı hoş etmeli, Kurân'ı anlamak için. Kim ki Allah'la arayı hoş eder, Kurân'ı o anlar. Onun başı da Hakk'dan ittikâdır evvelâ, sonra muhabbetdir. İttikâ olanda muhabbet olur, muhabbet olanda ittikâ olur. İkisi birbirinden ayrılmaz, etle tırnak gibidir o, ayrılmaz birbirinden. Müttakîlerin başı da Hazret-i Fahr-ı Risâlet sallallahu aleyhi vesellemdir, Hazret-i Muhammed Mustafâ. Onun için "İmâmü'l-Etkiyâ" demişler kendisine. Peygamber'in bir esmâsı da, sıfatı, "İmâmü'l-Etkiyâ"dır, "Müttakîlerin İmâmı"dır, sallallahu aleyhi vesellem.

Kalbde ittikâ olmayınca Kurân söylemez. Bu neye benzer bilir misin? Bir adam semâya bakıyor, güneşe bakıyor, güneşi bir baklava tepsisi kadar görüyor. Onun görüşüne göre öyle ama güneş o kadar değil, dünyâdan yedi milyon bilmem kaç yüz bin defa daha büyük. Ama o, güneşi baklava tepsisi kadar görüyor. Onun görüşü o. İşte Kurân'a bakan da "Acaba kitap bu mudur?" der, öyle zanneder. Halbuki yanına sokulsa, içine girse, bir deryâdır ki, marifet deryâsıdır ki, o marifet deryâsının bir katresi yedi denize bedeldir. Yedi denizden daha yücedir yani. Onun bir katresi yani.

Vereceğimiz manâ yine denizden bir katre. "Ve'l-asri". Dikkat buyurun! "Asra kasem ederim" Asırdan murâd yüz senedir. Fahr-ı Risâlet'in doğduğu asırdır. Zamânın ehemmiyyetini bildirir.

Ömrünü boşa geçirme! Zamânını değerlendir. Fuhşıyyâtla, isyânla, nisyânla değil, ibâdetle, tâatle, muhabbetle, ilimle, aşk ile. Böyle şeylerden zevk al. Sefâhatden zevk alma. Sefâhatdan zevk alıyorsan daha, kalbinde hastalık var, maraz-ı nefsinin tedâvî edememişsin. Ne vakit namazdan, ibâdetden, ilimden, Allah, Peygamber kelâmından, büyüklerin, sâlihlerin efâinden ve sözlerinden zevk almaya başladın mı bil ki, Hakk'ın sevgilileri arasına girdin demektir. Onun için müjde sana! Câmiye bedâva gelmedin, seni Allah getirdi buraya, O'nun davetlisisin. Gene Hakk sana hitâb ediyor burada, anlayabilirsen eğer. Ama Hakk ağız Hakk'ı söyler, Hakk göz Hakk'ı görür, Hakk kulak da Hakk'ı dinler. Geçiyoruz.

"Ve'l-asri". Resûlullah'ın doğduğu asır, Peygamberimiz'in. Çok kıymetli! Resûlullah sallallahu aleyhi vesellem. Kıymetli ne demek? Biraz anlatayım sana, bir mikdar gene böyle. Bu kâinâtın sebep-i hikmeti Resûlullah'ın hilkatidir. Hazret-i Muhammed halk olunmasaydı, Allah bu kâinâtı halk etmezdi. Resûlullah sallallahu aleyhi veselleme bîat, Allah'a bîat, Resûlullah sallallahu aleyhi veselleme itâat, Allah'a itâat, Resûlullah sallallahu aleyhi veselleme ittibâ, Allah'a ittibâ, Resûlullah sallallahu aleyhi veselleme muhabbet, Allah'a muhabbetdir. Kurân-ı Celîl'de Allah, ³⁹² "مَنْ يُطِيعِ الرَّسُولَ فَقَدْ أَطَاعَ اللَّهَ" buyurmuştur. "Her kim ki resûlüme itâat etdi, muhakkak bana itâat etdi" demektir. Gene Resûlullah'a ihânet, Allah'a ihânetdir. Müminlere ihânet, Allah'a ihânetdir. Allah'ın bir ismi mûmindir. Senin de bir sıfatın mûmindir. Öyleyse Hakk'ın tecelliyâtı sende var demektir. Onun için müminlere her kim ihânet ederse, Resûlullah'a ihânet etmiş olur, Resûlullah'a ihânet eden de Allah'a ihânet eder. Bak nereden nereye iş gidiyor.

"Resûlullah'ın asrına kasem ederim".

Resûlullah'ın mübârek cemâline de Allah kasem ediyor, ³⁹³ "وَالضُّحَى" da. "وَالضُّحَى" dan murâd, Resûlullah'ın mübârek cemâli. ³⁹⁴ "وَاللَّيْلِ إِذَا سَجَى" dan murâd, Resûlullah'ın siyah saçlarıdır.

Peygamberimiz'in saçları vardı, kulağının yumuşağına kadar bırakırlardı. Sünnet-i seniyyedir. Sakal nasıl Hazret-i Peygamber'in sünnetiyse, saç bırakmak da sünnetdir. İki defa başlarını tıraş ettirdiler ve ashâbına ve bizlere hediye olmak üzere bıraktılar. Şimdi câmilerde ziyâret olunan işte Peygamberimiz'in bize hediye verdiği sakalının mübârek tüyleri ve saçlarının mübârek tüyleridir.

Hani bazı ahmaklar var, "Câiz mi değil mi? Bid'at mı?" filan diyen. Bid'at iki kısımdır. Birisi bid'at-i hasene, birisi bid'at-i seyyie. Bid'at-i hasene, evliyâullahın ve ulemânın güzel gördükleri ve dînin güzel gördükleri ve Kitâbullah'a ve Sünnet-i Resûl'e uyanlar. Bid'at-i seyyie ise Kurân'a uymayan, Hadîs'e uymayan, ehlullahın ve ulemânın çirkin gördüğü şeylerdir. Çünkü ehl-i islâm arasında bir bid'atdır gidiyor, fakat bid'atin ne olduğunu kimsenin bildiği yokdur. O ona bid'at diyor, o ona bid'at diyor. Bazı câhillerin bid'atdır demesi, onun bid'at demesi, bid'atdır. Geçiyoruz.

Resûlullah sallallahu aleyhi vesellem mübârek cemâline Allah kasem etmiştir, "وَالضُّحَى" da, doğduğu vakte. Gene ehlullahın verdiği beyâna göre, "Duhâ"dan murâd, Vech-i

³⁹² Sure-i Nisâ 80

³⁹³ Sure-i Duhâ 1

³⁹⁴ Sure-i Duhâ 2

Muhammediyyet, Allah ona kasem ediyor. Yemîn ediyor Allah yani. "Efendim, Peygamber'in cemâline Allah yemîn eder mi?" diye sorarsan bana, e zeytine yemîn ediyor ya, Peygamber'in cemâli, zeytinden, incirden çok yüksektir, üstündür, sallallahu aleyhi vesellem. Mirât-ı Hakk'dır çünkü. Yine bir yerde, Peygamberimiz'in ömrüne, hayâtına Allah yemîn ediyor, bizâtihi. Eğer Peygamberimiz sallallahu aleyhi vesellem olmasaydı kâinât olmazdı. Peygamberini çok seveceksin. Şimdi anlatacağım inşaallah.

Resûlullah sallallahu aleyhi vesellem, Mi'râc'a çıktığı gece, dikkat buyurun, kulağını benden yana ver, Mi'râc'a çıktığı gece arş-ı ilâhîye vardı, kürsî-i rahmânîye ilişti, orada ayakkabılarını çıkarmak istedi Peygamber sallallahu aleyhi vesellem, Allahu Sübhânehû ve Teâlâ Hazretleri, "Habîbim Muhammed, ayakkabılarını çıkarma" dedi, Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem buyurdu ki, "Yâ Rabbi, Mûsâ kardeşim, Mûsâ Kelîmullah, Tûr-ı Sînâ'da iken ona, 'fahla' na'leyk, ayyakabılarını çıkar' diye emr ü fermân buyurmuşdun Yâ Rabbi. Orası kürre-i ardda bir dağ idi, mukaddes bir dağ idi, burası senin arşın ve kürsündür, edeb ederim" dedi Cenâb-ı Peygamber. "Hayır Habîbim, ayakkabılarını çıkarma! O benim Mûsâ kelîmim idi, ona Tûr'da emrettim ki ayakkabılarını çıkar diye, sen ayakkabılarını çıkarma, arşıma ayakkabılarla bas, zîrâ senin ayakkabılarının tozları benim arşımın, kürsümün süsüdür" dedi.

Sen peygamberini öyle anla!

"Ve'l-asr", ikindi namazıdır. Namaz çok mühim ibâdet islâmda. Öyle bazı sapıkların, mülhidlerin, "Sen namaza bakma, kalbe bak" filan diyenler, hepsi aldanmışlardır ve yarın yevm-i kıyâmetde yüzleri kara olur. Namaz, dînin direğidir. Namaz, Peygamber'in gözünün nûrudur. Namaz, alâmet-i îmândır, îmân çadırının direğidir. Kim namazı terk eder, çadırın direğini yıkar. Çadırını devirir yani binâsını devirir. Onun için, genç, ihtiyar, yaşlı, hastalıklı, kim olursa olsun, namaza hiçbir özür yoktur, kılmak farzdır. Terk edeni fâsık olur, münkiri dînden dışarı çıkar. Namaz mutlakâ kılınacak. O, Allah'a şükürdür, şükrün azimidir. Ve Allah'la buluşmak isteyen namaza dursun. Kıyâmda Hakk'la konuşur, rükûda Hakk'la sevişir, secdede Hakk'la buluşur.

İkinci namazı vaktidir. Ona Allah kasem ediyor. Zamâna kasem ediyor. Zaman çok mühim. Zamânını boş geçirme. Boş geçire geçire, o azîz ömrünü, milyarlarca liraya bir dakîkasını geri alamayacağın ömrünü, hebâ etdin.

Beş şeyi ganîmet bil. Resûlullah böyle buyuruyor. Ölmeden hayâtın kıymetini, ihtiyarlık gelip çatmadan gençliğin kadr u kıymetini, hastalık gelmeden sıhhatin kadr u kıymetini, fakr u zarûret çatmadan zenginliğin kadr u kıymetini, meşgalen gelmeden boş zamanının kıymetini bil, değerlendir yani. Boşuna böyle kahvelerde kağıt oynayarak, bilyardo oynayarak, tavla oynayarak vakit geçirme. Tavlaya başka şeyi bağlarlar, insan tavlaya bağlanmaz.

Allah diyor ki, "Asra kasem ederim". Bunu anlattıktan sonra, anlattım sana hepsini, dökdüm anlattım, şimdi senin mizâcın neyi kabûl ediyorsa öyle kabûl et. "Asra yemîn ederim ki bütün insanlar hüsrândadır". Kim gibi? Ebû Cehil gibi, Übeyy ibn Halef gibi olanlar, onlara vâris olanlar hüsrândadırlar. İki gözü a'mâ gibi, nereye gitdiğini bilmez, ne yaptığını bilmez. Çünkü iyiyle kötüyü ayıramaz. Cevherle taşı fark edemez. Karayla beyazı seçemez. İyilik diye

kötülüğü alabilir. Bütün nâs böyledir. Bütün yaptığı işlerin miyârı olan nedir? "İllelezîne âmenü", îmandır. Îmân ettiği vakitte onlar müstesnâdır. Onlar, karayla beyazı, zulmetle nûru, cevherle taşı, yılanla kamçıyı birbirinden ayırırlar, îmân edenler.

Îmân da kısım kısımdır. İyi dinle! Bak hangi postadasın, hangi sınıfdasın. Îmân denildiği vakitte, îmân birdir ama nûru azalır ve çoğalır, ehl-i sünnet ve'l-cemaat mezhebinin itikâdına göre. Şimdi hangi mertebedesin onları anlatacağım sana.

Bir îmân var, işitmişsin, ateş yakar diye. Bir îmân var, ateşin yakdığını gözünle görmüşsün. Birinin elini yakdı ya malını yakdı. Bir îmân var, ateşe elini sokdun ve ateşin ne olduğunu anladın. Hakk'a îmân da böyledir. Yani ilme'l-yakîn, aynel-yakîn, hakka'l-yakîndir. Bir de beyne'l-yakîn vardır. "Allah azâb eder" demişsin, böyle inanmışsın. Fakat azâb ettiğini gördün mü? Bakdın ama görmedin. İşitdin ama anlamadın. İşitdin, duydun, anlamadın. Sana azâb ettiğini biliyor musun? Tatdın mı onu hiç? Âhiret âlemindeki azâbın bir cüz'ünü Allah, dünyâda hastalık ile beyân etmiştir. Hastalıkla, ibtilâ ile. Bu beyândır, bir âyetdir.

İslâm var, îmân var, îkân var, ihsân var. İslâm, Hakk'ın ibâdet ve tâatını yaparak, Allah'a teslîm olmak ve selâmet bulmaktır. Bunu yapmak için insanda bir îmân vardır. Bu îmân, ilme'l-yakîn olursa, işi âhirete taalluk etdirirsin, âhiret âlemindeki olacak hâdisâta, dünyâdaki olan efâl ü harekâtı görmezsin. Halbuki âhirette ne varsa, Cenâb-ı Hakk onun bir cüz'ünü dünyâyâ çıkarmıştır, göstermekdedir. Ama görene! Köre ne!

İkincisi, îmânın tadını tatmak istiyor musun, lezzetini duymak? Hazret-i Muhammed sallallahu aleyhi vesellemi her şeyinden ziyâde seveceksin, Peygamber'i. "Resûlullah'ı severim" kelimesiyle değil, ashâbını, ensârını, ezvâc-ı tâhirâtı ve Peygamber'in akrabâsını ve âlimlerini ve velîlerini ve şehîdlerini ve sâlihlerini ve gâzîlerini, ehl-i islâma hizmet eden, Hazret-i Muhammed'in bayrağını taşıyanlara hürmet edeceksin, sallallahu aleyhi vesellemin. Îmânın da kemâli, Resûlullah sallallahu aleyhi vesellemi herşeyden ziyâde sevmek iledir. İşitdiğin vakit yüreğin titreyecek, "Resûlullah bana ümmetim demezse ben ne yaparım" diye.

Hani size bundan evvel söylemiş idik. Râbia-i Adeviyye'yi kabre götürmüşler. İki melek gelmiş...

Bu, âdetullah. Yani Allah devletinin, saltanatının iktizâsı böyle. Sana da gelecek bana da. Yakın zamanda hem de. Pek uzatma işi. Şu soruları sorarlar. Herkese. Rabbin kimdir? Dînin nedir? Peygamberin kimdir? Kitâbın nedir? Kiblen nedir? Müminler kimlerdir? Sorarlar bunu. Hazırlan buna yani. "Efendim ben onları okudum ezberledim" filan. Eğer îmânsız gidersen dilin tutulur, çenen kilitlenir, cevap veremezsin yani. İlle itikâd, ille îmân! Efendiler! Hikâye gelmesin, yakında tadacağız biz bu işi.

Râbia'yı da götürmüşler, Râbia-i Adeviyye'yi. Allah'ın sevgilisi Râbia'yı. Tâcü'r-Ricâl olan, ehlullahın baş tâcı olan Râbia'yı götürmüşler kabre. İki melek gelmiş. Sormuşlar. "Rabbin kimdir?". "Rabbim Allah" demiş. "Ya dînin?". "Dînim de islâm". "Yâ kitâbın?". "Kurân-ı Mubîn". "Yâ kiblen?". "Kabetullah". Kibleye döneriz, mihrâba döneriz, Kabe'ye döneriz, secdeyi Allah'a yaparız ama. Ve Râbia hepsinin cevabını vermiş. Melekler demişler ki, "Bizi biliyorduk zâten senin cevap vereceğini, bize böyle emrolunmuşdu ama"....

İltifatla gelmişler yanına. İki türlü gelir melek insanın yanına. Birisi ölürken melek der ki, "Allah belânı versin, gözün kör olsun herif!" der. "Beni kötü yerde kullandın, kötü yerlere gitdin. Ben seninle beraber dolaşıyordum". "Kirâmen Kâtibîn". "Hep fık u fücürda, isyânda bulundun. Şimdi git bakalım âhirete". Eğer sâlihse, o iki melek, bundan daha güzel vâiz olmaz adama, adam sâlihse, iki melek, "Allah senden râzı olsun, Allah senin makâmını cennet etsin" der. "Beni hep iyi yerlere götürdün, Kurân dinletdin bana, câmilere gitdik, Allah'a secde etdik" der o iki melek. Hepimizin başına gelecek hâdisât, karşılaştığımız bunlarla yani.

Melekler demişler ki, "İstirahat et, biz senin cevap vereceğini biliyorduk ama Cenâb-ı Hakk'ın takdîri böyledir". Yani saltanat-ı ilâhî böyle cereyân etti. Giderken, "Durun" demiş, "Yooook gidemezsiniz bir yere. Ben size bir soru soracağım şimdi". "Nedir?" demişler. "Ben Rabbim Allah dedim, siz de bana evet doğru dedin dediniz ama Allah beni kulluğa kabûl etdi mi? Peygamberim Muhammed Mustafâ dedim, güzel ama, Resûlullah beni ümmetliğe kabûl etdi mi? Onun cevabını verin bakayım bana". Melekler âciz kalmışlar, demişler, "Yâ Rabbi ne cevap verelim?", "Râbia benim sevgilimdir, çekilin aradan, bu sırra siz vâkıf olamazsınız" demiş meleklere.

Şimdi sen "Peygamberim Muhammed Mustafâ" diyorsun ama bakalım Peygamber bizi ümmetliğe kabûl etdi mi? Bunu düşündüğün var mı? Yok değil mi? Eğer ümmetliğe kabûl ederse, ne kadar sıkıntıda olursan ol yetişir imdâda Peygamber, sallallahu aleyhi vesellem. İlle Peygamber'in muhabbetini insan celb etmelidir üzerine. Bu da Âl-i Muhammed'e, ashâb-ı Muhammed'e, ensâr-ı Muhammed'e, evliyâ-i Muhammed'e, ulemâ-i Muhammed'e muhabbet ile olur kardeşim. Anlayanlara söyledik. Allahu Teâlâ cümlemizin kalbini şerh etsin. Konuşduğumuz sözlerin tesîrini halk eylesin ve amel edip ihlâs ile yapmak nasîb ü müyesser eylesin.

İslâm var, îmân var, îkân var, ihsân var. Îmânın fevkinde bir mertebe daha var. Îmânı yakîne getirmek ve ihsân var ki bu ihsânın manâsı şu. Hazret-i Cebrâil insan şeklinde gelmiş, Habîb-i Hudâ'ya sormuş, Peygamberimiz de cevap vermiştir. Şimdi aynen onun söylediğini söyleyeceğim. Takdîm tehîr olsa da Resûlullah beni affeder. İhsân şu, her nerede olursan ol, kiminle olursan ol, ne efâlde olursan ol, ibâdet ve tâatını ederken sen Hakk'ı görmesen de Hakk'ın seni gördüğünü bilmen, yakînen bilmen îmânın kemâlidir.

Bu kemâle nâil olmak için de, Hazret-i Muhammed Mustafâ'yı her şeyinden ziyâde sevmedikçe bu kemâle nâil olamazsın. İlle muhabbet-i Muhammediyye, sallallahu aleyhi vesellem. O'na muhabbet ilân eden ve Peygamber'i seviyorum diyenler ahlâk-ı Muhammediyye ile mütehallık olması lâzım. Yani Peygamber'in ahlâkıyla ahlâklanması lâzımdır. Ve sünnetine riâyetlidir. En ufak sünnetinden en büyük sünnetine varasıya kadar. Hattâ hattâ ben sana daha açık söyleyeyim, O, mübârek ayağını nasıl atdıysa, mübârek ayaklarını, sen de öyle O'nun atdığı gibi atmalı, O'nu taklîd etmelisin. Taklidler tahkîk olur. Riyâdan ihlâsa gidilir. Şirkden tevhide gidilir. Taklîdden tahkîke varılır. Ama taklîdde kalma, tahkîke var. Esmâda kalma, müsemâyı bul.

Her ibâdet ve tâatında, her efâl ve harekâtında, her ne kadar Allah'ı görmesen de Allahu Teâlâ Hazretlerinin seni gördüğünün farkına var. Bir misâlini verip, keseceğim dersi. Komprime şeklinde toplayacağız bunu.

Bir veliyyullah, talebelerinden, mürîdlerinden bir tânesine karşı büyük muhabbeti varmış. Genç bir delikanlıymış o. Ötekiler, şeyhin ona karşı niye bu kadar muhabbet ettiğini merak ederlermiş, düşünürlermiş. Bazılarının kafasında istifham peydâ olmuş.

Her kimin gözünde pislik varsa dünyâyı pis görür. Bir hırsız, herkesi hırsız bilir. Bir nâmusuz, herkesi nâmusuz bilir. Bir mümin, herkesi mümin bilir. Bir sâlih kimse, herkesi sâlih bilir. Her söyleyen, yahşi yaman, kendin söyler. Ne söylerse, iyi de söylese kötü de söylese, kendini söyler o. Bir kitap gibidir. Kitâbı okuyunca, neden bahsettiğini anlarsın, o adam da gizli bir sırdır, kitaptır, söylediği vakitte, kelâmından ne olduğunu anlarsın. Kendini söyler hep dâimâ. Bir adamın gözünde pislik olursa, her tarafı pislik görür, pis görür. Halbuki her şeyin iyi tarafına bakmalıdır müminler. Bakmalı, iyi tarafını görmelidir.

Hani Resûlullah Efendimiz gidiyormuş, Ebâ Hureyre ile, radiyallahu anh, bir kelb, köpek leşi görmüşler. Hazret-i Ebâ Hureyre başını çevirmiş, köpek leşini görünce. Efendimiz demiş ki, "Bak bak" demiş. "Yâ Resûlallah kokan keşe mi bakayım?". "Bak bak, dişlerini Allah ne güzel dizmiş" demiş, "sırma gibi dişleri var kelbin" demiş.

Bundan ne anlaşılıyor, bakdığın şeyin güzel tarafını gör, çirkin tarafını görme. Acaba anlatabildim mi? Halbuki biz öyle yapmıyoruz. Bizim bin tâne kusûrumuz var, karşımızdaki bir kusûr işlese, onun kusûrunu görüyoruz. Hani koyunla keçi hâdisesi gibi. Koyun sudan atlamış, kuyruğu kalkmış, keçi başlamış gülmeye, koyunun kıcı göründü diye. Halbuki keçininki hep açıkda duruyor. Dâimâ mümin kardeşlerinin iyi tarafını gör, kötü tarafını görme. Âilenin de öyle. Evde geçimsizlik oluyor, kadınının da iyi tarafını görürsen, sana yaptığı iyilikleri, onları düşünürsen, ayırlamazsın, kıramazsın onu. Hep kötü tarafını düşünürsen, dırıltısını zırıltısını, fenâlık yapabilirsin kadına. Ama iyiliklerini düşün. Sana pişirdiği yemeği, dünyâyâ çocuk getirdi, emzirdi, evini temizledi, senin iffet ve nâmusunu kurtardı. O tarafını düşünürsen, kadına bir şey yapamazsın. Ama kötü tarafını düşünürsen, benim getirdiğimi hep inkâr ediyor, dırıltıyı hiç kesmiyor, o tarafını düşünürsen, âilenin temeli sarsılır. Öyle değil mi? İyi düşün bak ama, tefekkür et, konuştuğum sözleri. Geçelim biz.

Hazret-i Şeyh oradaki bulunan halkı irşâd için ve kalblerindeki istifhamı kaldırmak için, onlara şöyle emretti, dedi ki, "Ey benim mürîdânım, talebelerim, sâliklerim, âşıklarım! Herkes gitsin kimsenin görmediği bir yerde bir tavuk kessin bana getirsin" dedi. Kimsenin görmediği yerde. Herkes gitdiler, emre imtisâlen, bir tavuk kesip, huzûr-ı şeyhe getirdiler. Şeyhin sevdiği delikanlı elinde tavukla geldi, kesmemiş. Hep bakdılar böyle, "şimdi bakalım ne diyecek, şeyhin sözünü dinlemedi". Hazret-i Şeyh onlara, "Âferin" dedi, "hepiniz benim emrime imtisâl etdiniz, dediğimi yerine getirdiniz. Birer tavuk kesip buraya getirdiniz". "Oğlum sen niye benim emrimi dinlemedin, tavuğu kesip getirmedin?" deyince. "Yâ Şeyh" dedi, "ben senin emrini tamâmen dinledim ve yerine getirdim". Nedir o? "Kimsenin görmediği yerde kaydını koydunuz. Ben nereye gitdimse Allah'ın beni gördüğünü gördüm. Onun için kesemedim" dedi. Şeyh dedi ki, "Evlâdlarım, işte bunun için seviyorum bu çocuğu, irfânından, fazîletinden seviyorum bu çocuğu" dedi Hazret-i Şeyh. Acaba anlatabildik mi?

Îmânın ihsân kısmı budur işte. Nereye gidersen git, kullar görmez ama Allah'ın seni gördüğünün farkındaysan, seni murâkabe ettiğini, Allah semî' yani işitici ve görücü olduğunu yakînen bilersen fenâlık yapamayacaksın. Îmânın kemâli de buradadır. Îmânını kemâle

getirmek isteyen de Hazret-i Muhammed Mustafâ'yı çok sevsin, her esmâsına salât ü selâm okusun. Ve kalbi titresin, "Acaba bana Peygamberim ümmetim demezse, benim hâlim nice olur yevm-i kıyâmetde". Vallâhi perîşan olursun! Billâhi perîşân olursun! Ama O derse ki, "Yâ Rabbi benim ümmetimdir", mesele kalmadı, kurtardın paçayı. Cennetin ve cehennemim miftâhı Hazret-i Peygamber'in elindedir. Resûlullah'ın rızâsındadır yani. Resûlullah kimi isterse kurtaracaktır. Hattâ zerre mikdarı îmânî olan kimseye dahi şefâat edecektir. Bazı çok zâlimler var müminlerden, îmânlı göçmüşler ama, îmânları var fakat çok zulmetmişler, onlar, Resûlullah'a haber verilmeden nâra götürülecektir. Adâlet-i ilâhînin tecellîsi için. Peygamber'in haberi olmayacak, öyle götürülecekler. Cezâ bitdiği gün Cebrâil Peygamber'e gelecek, "Yâ Resûlallah, haberin var mı?". "Nedir?". "Ümmetinden bazı kimseler cehennemde yanıyor" diyecek. Peygamberimiz, cenneti bırakıp nâra koşacak. Hepsî kömür olmuşlar başdan aşağı, feryâd edip sızlıyorlar, "Yâ Resûlallah vâadin bu muydu bize? Hâlimize bak". "Amân Yâ Rabbi" diyecek, "Hasanım Hüseynim fedâ, ben fedâ, ille ümmetim" diyecek, şefâat-i Muhammed'le onları da çıkaracak cehennemden ve cennete dâhil olacaklar. Ama îmânlı göçerse. Îmânlı göçmezse felâketin büyüğü. Arkasından yüz bin mevlûd, yüz bin hatm-i şerîf, dünyâ kadar altın dağıtılsa, faydası olmayacaktır.

Îmânını kemâle erdir. Peygamberini çok sev, sallallahu aleyhi vesellemi. "Peygamber'i çok seviyorum" dersin sana onun da miyârını, terâzisini vereyim. Bir zât Allah'a yürüyerek giderse, yani yavaş yavaş gitse, Hakk ona koşarak gelir. Bir hadîs-i kudsîdir bu. Onun meâlini söyledim sana. "Bana yürüyerek gelene ben koşarak giderim" diyor Cenâb-ı Allah. Ama Peygamberimiz çok nâzıktır, çok kibârdır yani, hemen kırılır. Onun için kalbine bak. Peygamber'e kalbindaki muhabbet ne kadar, ölç, Peygamber'in de sana muhabbeti öyledir, sallallahu aleyhi vesellem, ondan bil.

Ey gençler! Sakın ibâdetden dönmeyiniz. Şeytanlara kanmayınız. İnsan şeytanlarına, cin şeytanlarına. Nefse kul, kurban olmayınız. Allah'a koşunuz. Allah yolunda bulununuz. Allah Resûlü'nün çizdiği yoldan yürüyünüz. Hudûdu aşmayınız. Tezkiye-i kalb ve tathîr-i kulûb ediniz, kalblerinizi temizleyiniz. Nefsinizi tezkiye ediniz. Ve kullara şefkat ve merhametle muamele, Allah'a muhabbetle ibâdet ediniz. Sakın ibâdetten geri dönme. Daha toplayayım sana. Allah'a muhtaç olduğun kadar Allah'a ibâdet kıl, ateşe dayanacağın kadar günah işle.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtın müstakîm.

Takvâ 18 Eylül 1981 (19 Zilkâde 1401)

Kâllallahu Teâlâ fî Kitâbihi'l-Kerîm.

Eûzübillahimineşşeytânirracîm.

Bismillahirrahmânirrahîm.

³⁹⁵ وَالْعَصْرُ إِنَّ الْإِنْسَانَ لَفِي خُسْرٍ * إِلَّا الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَتَوَاصَوْا بِالْحَقِّ وَتَوَاصَوْا بِالصَّبْرِ
Sadakallahü'l-Azîm.

Dilleriyle Allah'ı tevhîd eden, gönülleriyle Allah'a inanan ve Allah'ı seven ve cümle peygamberlerin imâmı, serdârı, evveli, rahmeten-lil-âlemîn olan Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâmın risâletini tasdîk eyleyen ve Habîb-i Hudâ Şefî'i Rûz-i Cezâ Resûl-i Ekrem'i, Efendimiz'i yani, her şeyinden ziyâde severek imânını kemâle erdiren, Resûlullah'ı sevmekle bu âlemde cennete giren ve cemâl-i Hakk'ı görmeğe tâlib olan âşıklar!

Sûre-i celîlenin manâları olduğu gibi, suver-i Kurâniyye'nin her harfinin de manâsı ayrı ayrıdır. Sûreler birçok hakîkatleri bize ifâde eder. Ve Kurân'ın sâhibi Allah'dır. Ve yüz on dört suver-i celîleyi, Habîb-i Hudâ vâsıtasıyla bize tebliğ eyleyen, indiren, gene Allahu Zü'l-Celâl Hazretleridir. Sûrelerin, cümlelerin, kelimelerin manâsı olduğu gibi, her bir harfin de Kurân'da manâsı vardır. Her bir harf, bir manâyı ifâde eder. Bâhusûs "Elif" harfi, vahdete işâretidir. Bütün hurufât-ı Kurâniyye "Elif" harfinden zâhir olmuştur. Kâinât Hakk'dan zâhir olduğu gibi.

Bu sûre-i celîlede birçok esrâr-ı ilâhî mevcûddur. Birkaç haftadan beri aynı sûre üzerinde sizlere Allah'ın bize bildirdiği kadar ve anlatdığı kadar bazı manâ-yı Kurâniyyeyi sizlere ifâde etdik. Sizler de nasîbiniz kadar aldınız. Gene konuşacağız. Manâları geniş. Yani Kurân-ı Kerîm'i böyle görmekle Kitâb'ın ufak olduğunu zannetme. Nasıl ki insan kürre-i arddan semâya bakdığı vakitte, güneşi ufak bir tepsi kadar görüyor, halbuki esâsında tepsi kadar değil o, dünyadan yedi milyon bilmem ne kadar büyük. Ama bakdığı vakitte küçük görüyorsun. Kurân'ı da öyle hemen ufak bir kitap görüyorsun ama yanına sokuldukça, içine girdikçe, esrârına vâkıf oldukça, hele bâhusûs Allah'dan ittikâ edip, Allah'ı sevip, Kurân'ı okumaya başladığın vakitte, Kurân sana bir takım hakîkatleri söylüyor ve ondaki bulunan manâ-yı Kurâniyye, denizlerin suları, bütün ummanların yani, mürekkep, bütün ağaçlar kalem, bütün semâ ve ard kağıt, rûh sâhibi canlı olanlar da kâtip olsalar, Kurân'ın manâsına, kelimâtına nihâyet olmadığını gene Kurân-ı Kerîm kendisi haber vermekte. Onun için Allah'la

³⁹⁵ Sure-i Asr 1-3

arayı iyi edersen, yani ittikâ sâhibi olursan. İttikâ demek, Hakk'dan korkma, Allah'dan korkma.

Müttakîlerin başı Resûl-i Ekrem'dir, sallallahu aleyhi vesellem. İmâmü'l-etkiyâdır yani Allah'dan korkanların başı, imâmı Hazret-i Peygamber'dir, sallallahu aleyhi vesellem. Gene Resûl aleyhissalâtü vesselâm, "Mi'râc Gecesi'nde ben Cebrâil aleyhisselâmı gördüm, rüzgar esdiği vakit nasıl devenin örtüsü titriyorsa, Cebrâil Hakk korkusuyla öyle titriyordu" buyuruyorlar.

Onun için insanın Allah'a kurbiyyeti oldukça Hakk'dan korkar, Allah'ın celâlini görür. Ama bu korkular kısım kısımdır. Korkular kısım kısımdır. Kimisi korkar, "Cenâb-ı Hakk beni nârına koyar, cehennemde bana azâb eder, bu âlemde başıma belâ getirir". Birisi böyle korkar. Birisi "Rabbim beni sevmezse benim hâlim nice olur" der. Kimisi cennet, kimisi derecât-ı cennet, kimisi bizâtihi Cenâb-ı Hakk'ın zât-ı ulûhiyyetine tâlibdir. Herkesin istidâdı, kâbiliyyeti mukâbilindedir yani senin anlayacağıın.

Kurân-ı Kerîm'i anlamak da böyle. Kurân-ı Kerîm'i anlamak isteyen, ittikâ sâhibi olması şarttır. İttikânın manâsı, Allah'dan korkma yani. Bir iş yapacağın vakitte, sana böyle ben arîz amîk açayım ki bunu, anlatmış olayım yani, bir iş yapacağın vakitte, "Bu yaptığım iş Allah katında, Hakk yanında makbûl müdür, değil midir?". Zâten sana gene babandan bir vasiyet vereyim, yani Âdem Baba'dan, Âdem aleyhisselâmdan. Bir iş yapacağın vakitte kalbin titriyor mu, o işi yapma. Hani hiçbir şey bilmesen bile Kitâb'dan, islâmdan, bir iş yapacağın vakitte kalbin titriyor mu, korku geldi mi kalbine, o işi yapma. Hazret-i Âdem babamız öyle diyor, Âdem aleyhisselâm. "Vaktâ ki ben buğday ağacına yaklaştım, kalbim titredi, fakat kaderullah olarak elimi uzatdım" diyor.

Yapacağın işe bakacaksın böyle, "Allah yanında bu iş makbûl müdür, değil midir?". Makbûl değil. Hakk korkusuyla o işi terk etdin mi, cennetin kapıları sana açılmıştır. "Nereden söyledin Efendi bunu?" İşte gene Kitâbullah ilân ediyor, ³⁹⁶ "وَلِمَنْ خَافَ مَقَامَ رَبِّهِ جَنَّاتٌ". Her kim ki Allah'dan korktu, onun için cennetler hazırdır diyor Hazret-i Allah Celle Celâluhû Hazretleri. Onun için mutlakâ ittikâ etmek şarttır.

Allah'dan korkmayandan daha sersem, ahmak kimse yokdur. İnsanların en ahmağı, en eblehi, Hakk'dan korkmayandır. Gene Allahu Sübhânehû ve Teâlâ Hazretleri bak ne diyor, Sûre-i Mülk'de :

ءَأَمْنْتُمْ مَنْ فِي السَّمَاءِ أَنْ يَخْسِفَ بِكُمُ الْأَرْضَ فَإِذَا هِيَ تَمُورٌ
³⁹⁷ أَمْ أَمْنْتُمْ مَنْ فِي السَّمَاءِ أَنْ يُرْسِلَ عَلَيْكُمْ حَاصِبًا فَسَتَعْلَمُونَ كَيْفَ نَذِيرٌ

Manâsı, Allah size semâdan başınıza taş yağdıracak olursa, ne yaparsınız? Allah su yerine taş yağdırabilir, su yerine ateş yağdırabilir. Allah kumu un, unu kum yapar. Allah ateşi su, suyu ateş yapar. Kâdir-i mutlak O'dur, istediğini yapar, icrâ eder. Böyle olduğu hâlde Allah'a karşı âsî olan kimse, Allah'ın Kitâbı'nı dinlemeyen, Resûlullah'ın yoluna uymayan kimse, bundan daha ebleh kimse var mıdır acaba kâinâtda? Soruyorum! Gözünün nûrunu söndürse

³⁹⁶ Sure-i Rahmân 46

³⁹⁷ Sure-i Mülk 16-17

kim çâre bulabilir? Elin ve kolun kurusa kim şifâ verebilir? Soruyorum haydi! Doktorlar mı? Doktorun faydası var ama bir müddettir. Doktor çâre bulsa, kendi başına çâre bulur. Hangi doktor hangi hastalıkda mütehasıssa kendisi o hastalıktan ölür. Haberin var mı ondan senin? Kalbi tedâvî eden bir adam, bir doktor, kalbden ölür. Kanseri tedâvi etmeye çalışan bir doktor, kanserden ölür. Haberin var mı ondan senin?

Kurân'dan anlamak isteyen adam, müttakî yani ittikâ sâhibi olması lâzımdır. Allah korkusu, en mühim şey. Zâten Cenâb-ı Resûlullah sallallahu aleyhi vesellem, rahmeten-lil-âlemîn buyurmuşlar, "Hikmetin başı Allah korkusudur". Ve kâle'n-nebiyyü aleyhi's-salâtü ve's-selâm, "re'sü'l-hikmeti mehâfetullah". Allah korkusudur.

Ama işte şimdi söylediğim gibi insanların kendi istidâdlarına göre Allah'dan korku vardır. Kimisi der ki, "Rabbim beni cennetine koysa da kulum demese, benim için en büyük azâb". Bazı kul der ki, "Beni Allah nârına koyar, ateşde yakar beni".

Cehennem hakdır, hakdır ve gerçektir, Allah'ın cenneti hakdır ve gerçektir, cehennemi hakdır ve gerçektir ve hâl-i hazırda mevcûddur. Sen ben yaratılmadan, Hazret-i Âdem aleyhisselâm halk olunmadan, Allah cennet ve cehennemi halk etmiştir. Ve oraya ehil hazırlamıştır. İki yol gösterilmiş bak. Aklın başında ise eğer. Kurân Allah tarafından insanlara uzatılmış bir ip gibidir, habl-i ilâhî, ³⁹⁸ "وَاعْتَصِمُوا بِحَبْلِ اللَّهِ جَمِيعًا", ona kim sarılırsa, kim tutarsa Kurân'ı, Kurân'ın kitâbını değil, Kurân'ın ahkâmını kim tutarsa, o ip onu cennete çeker. Kim bırakırsa Kurân-ı Mübîn'in ahkâmını ve şerîatı çiğnerse o nâra girer. Allah'ın rahmetine kalmıştır. Allah dilediğine azâb eder, dilediğini affeder. Allah dilediğini hidâyete götürür, dilediğini dalâlete sevkeder. Karışmayız. Mülk O'nundur. Ammâ Habîbi Muhammed'in ümmetine merhameti, rahmeti çok geniştir. Neden? Çünkü Muhammed Mustafâ'yı sever. O'nu mahbûb seçmiştir kendisine, habîb seçmiştir O'nu, Muhammed Mustafâ'yı, sallallahu aleyhi vesellem. Cennet ve cehennem Resûlullah'ın isteğindedir. Bunu böyle bil. Sen peygamberini "Abdullah'ın oğlu, Âmine'nin çocuğu, Mekke'de doğdu, Medîne'ye hicret etdi, orada evlendi, kaldı", böyle bilme peygamberini. Gene Kitâbullah ile, ³⁹⁹ "مَنْ يُطِيعِ الرَّسُولَ فَقَدْ أَطَاعَ اللَّهَ" dır. Allah Resûlü'ne kim itâat etmiş olursa, Allah'a itâat etmiş olur. Allah Resûlü'ne muhabbet eden, Allah'a muhabbet etmiş olur. Habîb-ı Hudâ Muhammed Mustafâ'ya ihânet eden, Allah'a ihânet etmiş olur. Ümmet-i Muhammed 'e ihânet eden, Resûlullah'a ihânet etmiş olur. Çünkü Cenâb-ı Hakk'ın bir ismi mümindir, bizim de bir ismimiz mümin. Kendi ismini bize vermiş Allahu Sübhânehû ve Teâlâ Hazretleri. "Yâ eyyühellezîne âmenû" diyor bak. Allah da mümindir. "Müminü'l-müheyminü'l-azîzü'l-cebbârü'l-mütekebbir"

İttikâya bağlı anlamak meselesi. Haydi sana bir misâlini verelim bunun. Kurân'ı anlamak meselesi. Onun için İmâm-ı Şâfîi Hazretleri diyor ki, rahimehullah, "Kurân'ın cemi nâzil olmayıp da yalnız mücerred bu okuduğum sûre-i celîle ki Sûre-i Asr'dır, bu nâzil olsaydı, insanlara kâfi gelirdi". Anlayanlar için ama. Zâten "el-ârifü yekfîhi'l-işâre", ârife bir işâret kâfidir. Eblehler anlamazlar Allah sevgisini, Allah korkusunu. Eblehler Allah'ı bilmezler.

³⁹⁸ Sure-i Âl-i İmrân 103

³⁹⁹ Sure-i Nisâ 80

Çünkü onlar kendi nefislerini unutmuşdur. Nefsini bilen Allah'ını bilir, Celle Celâluhû Hazretlerini.

Bursa'da Ulu Cami var. Bursa'ya gitdin mi? İstanbul câmilerini bile bilmezsin. Öyle gaflet içindeyiz. Herif kalkıyor Amerika'dan geliyor, Süleymâniye'yi ziyâret ediyor, bizim hiç gitmediğimiz yok. Süleymâniye Câmisine gidip namaz kılmayan insan vardır yani. Gidip görmemiştir Süleymâniye Câmisini. Merak etmez hiç. İstanbul'da doğar, İstanbul'da büyür, İstanbul'da bulunur hiç gitmez. Ulan namaz kılmasan bile git de câmiyi bir gör, âbâ u ecdâdının eserini gör hiç olmazsa. Gitmeyen vardır böyle. Ödû patlıyor câmiye girmeye.

Efendiler! Ödû patlıyor câmiye girmeye dedim, bunun üzerinde durunuz. O câmiye girmiyor değil, câmideki olan melâike onu içeri sokmaz. Seni içeri bırakır, onu içeri bırakmaz. Bir adam, namaz kılarken, tesbîh ederken sıkıntı gelirse câmide, kaçmak istiyor, bil ki hastalık var kendisinde. Çünkü kalblerinde hastalık olan kimseler, câmide kuşun kafesde olduğu gibidir. Kuş nasıl kafesde sıkılırsa, kalblerinde hastalık olan münâfıklar da câmide öyle sıkılır. Münâfık iki kısımdır, akâidî münâfık vardır, amelî münâfık vardır. Amelî münâfık, yalan söyleyen, vaadinde durmayan, sözünden dönen kimse, kızdığı vakitte küfreden ve söylediği vakitte yalan söyleyen, ahdinde durmayanlar münâfıktır. İtikâdî değil, amelî münâfıktır bunlar. İtikâdî münâfık, müminlere karşı "Ben müminim" der, kâfirlerle iştirâk eder. Allah öyle tarif ediyor Kurân-ı Kerîminde. Bir adam câmide, ibâdetde tâatda, zikrullah meclisinde sıkılmazsa bilsin ki o mümindir o, o güzel o. Allah yanında sevgilidir. Neden? Denizde balık nasıl rahat ediyor, sıkılıyor mu denizde balık, işte mümin câmide, ibâdetde, tâatda, namazda, salâtda, zikirde, fikirde o denizdeki bulunan balık gibidir. Münâfık ise, kafesde olan kuş gibidir. Geçelim, söyleyelim bakalım.

O câmiyi gördün mü Ulu Câmi'yi, Câmi-i Kebîr'i Bursa'da? Görmedim. Git gör. Bak size bir şey daha söyleyeyim efendiler! Gene Kitâbullah'dan hep. Hiç konuştuğumuz hâriç değildir. Ne söyledikse hepsinin mukâbilinde Kurân'dan âyet-i kerîme bulur söyleriz. Bu câmiye geldin değil mi, gelirken, Allah'a kasem ederim ki, yalnız buraya değil her câmiye böyle, bu câmiye geldiğin yollarda hangi taşlara basdınsa yevm-i kıyâmetde o taşlar şehâdet eder senin için. "Yâ Rabbi, abdestli olarak, seni zikrederek, senin ibâdetini yapmak üzere, senin rızânı kazanmak üzere benim üstüme basdı" diyerek şehâdet edecekler taşlar. Âyetini bulalım haydi. Aynı zamanda cenâbet, abdestsiz, tahâretsiz, kötülüğe giden kimselerin basdığı taşlar da yevm-i kıyâmetde onun hakkında şehâdet ederler. Fennen de bu sâbitdir, isbât edilir yani. Ama âyetle okuyalım biz. Bismillahirrahmanirrahîm. ⁴⁰⁰"izâ zülziletü'l-ardu zilzâlehâ, ve ahrecetü'l-ardu eskâlehâ, ve kâle'l-insânü mâlehâ, yevme izin tuhaddisü ahabârehâ". "Üstüme cünüb basdı Yâ Rabbi". Hiç mümin cünüb gezer mi? Gezmez tabii, müminler cünüb gezmezler. Müminin hem özü temizdir, hem sözü temizdir, hem yüzü temizdir. Müminin, mümin! Müminin yüzünde Muhammed nûru vardır, sallallahu aleyhi vesellem. Mutlakâ. Mirâtdır çünkü, Resûlullah'ın nûru onun yüzüne aksetmiştir. Kalbi de öyledir. Kalbine de gene Resûlullah'ın nûru aksetmiştir, kalbine.

⁴⁰⁰ Sure-i Zilzâl 1-4

O câmi-i şerîfi yaptıran, Yıldırım Han'dır, Osmanlı pâdişahlarından Yıldırım Han'dır. Yıldırım Bayezid Han. Niğbolu muhârebesine gittiği vakitte...

Eskiden sultânlar, Osmanlı sultânları, eski Türk sultânları, harbe gittikleri vakitte, nezrederlerdi. "Harbi kazanırsam, dönersem câmi yapdıracağım". Üç câmi, beş câmi yâhud üç çeşme, beş çeşme, yâhud üç tâne hastahâne, iki tâne medrese, böyle nezrederlerdi. Hazret de kırk câmi yapdıracağını niyetlemiş ve gitmiş. Ve muzaffer olmuşlar.

Allah diyenin karşısında kim durabilir! Ama bu Allah'ı gönlünden söylesin o, ağzından değil. Allah! Bu esmâ-i ilâhînin karşısında hangi düşman durabilir! Erir düşman. Ateş nûr olur, nâr nûra taklîb olur. Allah esmâsı bu! Semâvât ve ard onun üzerine duruyor hepsi. Allah'ın mekânı yok, mekânların mekânı Hakk'dır, Celle Celâluhû Hazretleri.

Gider, muhârebede harbi kazanır. Kaç kişiye karşı biliyor musun? Yedi düvele karşı. Yedi tâne düvele karşı. Nerede? Niğbolu'da. Târih okuyanlarınız bilirler. Hattâ oradaki kaleyi düşman muhâsara etmiş de, orduyu geride bıraktı pâdişah, bizâtihî düşman hatlarını yardı, oradaki bulunan Doğan Bey'e seslenmiştir, "Doğan, geldik sabret" diye. Kendi başına! Aç târihi bak. Senin ceddin bu idi. Senin ceddin Allah'lıydı. Senin ceddin Muhammed'liydi. Senin ceddin îmânlıydı. Senin ceddin Kurân'lıydı. Özü doğru, sözü doğru. Kûfür yerine îmânı, zulüm yerine adâleti götürmüştür. Zannetme ki bütün feth ü fütûhât kılıçla olmuş. Birçokları, âdil olan islâm devletlerine, kendi kapılarını açmışlardır. Zalimin elinden kurtulmak için. Allah'sız, zâlim olur.

Bir adamın ilmi olsa, ahlâkı olmasa o adam, zâlim olur. Bunu cemiyete teşmîl edelim. Bir cemiyet âlim olsa, ahlâkı olmasa, zâlim olur. Bir ferd ahlâk sâhibi olup, ilmi olmasa mazlûm olur. Ne ilmi var ne ahlâkı, o millet esîr olur. Hem ilmi var hem ahlâkı, o yücelir, mesûd olur. Babanın senin hem ilmi vardı, hem ahlâkı vardı. Düşmanını vurur yarasını sarardı sonradan. Harb meydanında düşmanını vurur, sonra yarasını sarardı, su verirdi. Böyle şanlı ve şerefli bir milletin evlâdısın sen, bunu unutma sakın hâ! Sen şeytanlara, iblislere kanma! Hangi birini anlatalım, günlerce anlatsak bitmez.

Kazandı harbi, döndü geldi ve câmiyi yapdırdı. Dediler ki "Yirmi tâne câmi yapma pâdişahım, yirmi kubbeli bir câmi yapdır, onun yerine kâim olur" dediler. Yapdırdı câmiyi. Fakat pâdişah bazı bazı kabahatler yapardı. Olur ya. Yani ilk işret eden Âl-i Osman'dan bu Yıldırım Han idi. Gizli yapar, içki içerdi. Hakk'dan utanmıyor, kullardan hayâ ederdi.

Ama müminlerin ferâseti vardır. Bilir misin onu? Allah Resûlü ne demiş, sevgilimiz, Allah'ın sevgilisi Muhammed Mustafâ, "ittekû firâsete'l-mümini, fe innehû yenzuru bi nûrillah, müminin ferâsetinden korkunuz, onlar bakdığı vakitte, Allah nazarıyla bakarlar, görürler" diyor. Ehlullah bilirlerdi. Sultân gizlerdi, göstermezdi kendini. Bazı zavallılar da var böyle, "Allah'ın bildiğini ben kuldân ne saklayayım" filan. Allahım Yâ Rabbim, böyle düşünen adamın kafasında hiç akıl mı yokdur, irfânı mı yokdur yoksa. Allah'ın benim hakkımda bildiklerini siz bilseniz, gelip benim dersimi dinlemezsiniz. Allah'ın sizin hakkınızda bildiklerini ben bilsem, siz benim karşıma çıkamazsınız. Onun için bize hayâ emredilmiştir, hayâ etmek. İnsandan hayâ, Allah'dan hayâ sayılır. İnsandan hayâ etmek, Allah'dan hayâ etmektir. İnsana ihânet Allah'a ihânetdir. İnsana muhabbet Allah'a muhabbetdir. Ayırma sen nûru canım, parçalama

işte. "Allah'ın bildiğini kuldân ne saklayayım". Çıkar donunu dolaş o zaman, Allah biliyor senin donunun içinde ne olduğunu. Haydi, çık sokağa haydi. Kendi fıskını bu şekilde örtmeye çalışıyor. Laf ebeliği yapıyor böyle konuşan adam.

Câmiyi yaptırdıktan sonra şeyhini aldı, mürşidini. Mürşidi kimdi? Ahmed Şemseddîn Buhârî Hazretleri, Emir Sultân dedikleri. Bursa'ya gidersen evvelâ onu ziyârete git, Emir Sultân'a. Sâdâtın, Resûlullah'ın sulb-ı pâkinden.

Âl-i Muhammed her şeyin fevkindedir, Evlâd-ı Muhammed, her şeyin fevkinde. O'nun sulbündendir. Sâdâtın makâmı, şürefânın makâmı ayrıdır insanlar üzerinde. Vâkıa Cenâb-ı Hakk insanları kabîle kabîle, millet millet, ferd ferd ayırmışdır, içimizde en kerîmimiz Allah'dan korkandır ama sâdât başka. Peygamber'e olan hürmetinden, O'nun cüz'ü oldu mu bir kimsenin vücûdunda, cüz'-i Muhammediyye, ona hürmet edeceksin. Bir seyyid gelse, on adım mesâfeden ayağa kalkacaksın, on adım geçinceye kadar duracaksın, hürmeten. Eğer Muhammed aleyhisselâma muhabbetin varsa, âline muhabbetin varsa. Kim kimi severse onunla beraberdir, unutma. Hazret-i Peygamber'i seviyorsan O'nunla berabersin. Öyle buyurmuş kendisi çünkü, "Beni seven benimle beraber". Kişi sevdiği ile haşr olur. Bitdi o kadar, fazla konuşma. Sarhoş, ayyaşlarla mı dostsun, onları mı seviyorsun, Allah Resûlü'nü seven sâlihleri mi seviyorsun, Peygamber'i mi seviyorsun? Soruyorum. "Ben Allah Resûlü'nü severim, O'nu sevenleri severim" dedin mi, müjde sana. Müjdeni verdim, O'nunla beraber haşr olacaksın. Hiç üzülme, yakın bir zamanda. Güneş gurubâ gidiyor.

Câmiyi yaptırdı şeyhi olan mürşidi yani, onu aldı yanında götürdü, "Câmi nasıl Efendi Hazretleri, nasıl oldu câmi?". Bakdı Hazret-i Şeyh. Dedi ki pâdişaha, dikkat buyurun, kulağını benden yana ver, "Câmi çok güzel olmuş. Bu câmi o câmi ki taşdan, duvardan, çamurdan, kırıktan yapılmış. Ne kadar güzel olmuş. Ammâ eksiği var bunun". "Amân nedir eksiği yapırdıym şeyhim" dedi. "Dört kapısına dört tâne meyhâne yapıracaksın". "Amân efendim, sizden nasıl bu söz zâhir olur, nasıl olur bu iş, nasıl söz bu. Bir şeyhin, bir mürşidin ağzından böyle câminin kenarına meyhâne kurulması emri". "Evlâdım, bu taşdan topraktan yapılmış bir câmi, onun kapısının etrafına meyhâne yapmaya Allah'dan hayâ ediyorsun. Ne kadar haklısın, ne kadar güzel ama iyi düşün, vücûd Allah'ın câmisidir, beytullahdır vücûd, nazargâh-ı ilâhî olan kalbinin yanına şarap dolduruyorsun. Halbuki taşdan duvardan yapılan câminin kapısına meyhâne yapmayı kerih görüyorsun. Güzel ama senin vücûdun beytullah. Allah câmide değil, Kabe'de değil, Kudüs'de değil, Allah her yere hâzır ve nâzırdır, sana senden yakın". Böyle deyince pâdişah tövbe etdi içkiye. Onu irşâd buyurdular yani.

Artık kusura bakmayın biraz uzatıyoruz ama. Gelelim dersimize.

Câminin küşâdında, dedi ki Hazret-i Şeyh'e sultân, "Efendim câminin küşâdında siz vaaz ü nasihat ediniz. Câminin şerefi içinde bulunanladır. Çeşmenin şerefi içindeki suyladır. Kafesin şerefi içindeki kuşladır. Siz buyurun, dersi siz yapın ve küşâd yapınız". Hazret-i Şeyh dedi ki, "Benden daha âlimi var. Su olduğu vakit teyemmüm bâtil olur" dedi. "Kimdir senden âlimi? Sen Emir Sultân'sın". "Evet, benden daha âlimi, daha yücesi var".

Efendiler! Benlik davâsına düşme! Her bilenden bir fazla bilen vardır. Bunda çok incelik var. Dâimâ muhâtabını kendinden yüce gör. Hattâ bir kâfirle dahi konuşsan gene kalbin titresin,

"Son nefesde buna îmân nasîb olursa bu ehl-i cennet, ehl-i necât olur, ya ben îmânımı kaybedersem benim hâlim nice olur" diye düşün. Bir çocukla konuşurken gene bunu düşün. "Bu çocuk benim kadar günah yapmamıştır. Ben ondan yaşlıyım, çok günah işledim, benim günahım ondan ağırdır". Genç! Sen de yaşlıyla konuştuğun vakitte kalbine şunu getir, "Bu zât kadar ben Allah'a ibâdet etmedim, bunun kadar Allah demedim ben. Gencim ben daha, inşaallah Allah bana hayırlı ömür versin, onun kadar ibâdet edeyim". Hatırına bunu getireceksin.

"Benden büyüğü var" dedi ve söyledi. Hakkı teslîm etdi yani. Hakkı teslîm edenler müminlerdir, mümin-i kâmillerdir hakkı teslîm eyleyen. Hakdan yüce bir şey yokdur hiç. O insan hakları falan filan onların hepsi edebiyatdır başdan aşağı, kuvvet kiminse onundur iş. Unutma bunu.

Birliğini bozma, tevhîdini bozma! Ümmet-i Muhammed'in âsîsine, günahkârına duâ et, ıslâh-ı nefis etsinler diye. Allah duâları kabûl eder. Kendini yüce görme onlardan, "ben namaz kılıyorum, onlar kılmıyor" filan diye hakâret etme. Yâ Rabbi, âsîleri ıslâh et, gönüllerini nûr-i îmân ile münnevver kıl, memleketimizi âlf kıl, yüce kıl, bizi birleştire. Tevhîd nûrunda birleştire bizi, tevhîd nûrunda, "lâ ilahe illallah"da birleşelim, orada.

"Kimdir?". Dedi, "Hamîdüddin Aksarâyî nâmında, burada Somuncu Baba diye kendisini bildiriyor, fırıncı, ekmek yapıyor yani".

Hep büyükler böyle kendilerini gizlemişlerdir. Kimi somuncu, kimi kırıncı, kimi çömlekçi, kimi bezzaz, kimi cessas. Koca tefsîr sâhibi cessasdır. Keşşaf. Cessas demek yani kireççi, kireç yakıyor. Kudûrî var koskoca İmâm-ı Kudûrî, çömlekçi. Mutlaka eski âlimler, bir sanatla iştigâl ederler ve hem ilme hem de bu şekilde halka önder olurlar idi.

Onun için yalnız okumakla kalma. Ey fakülteyi bitiren! Koluna bir sanat, koluna bir sanat, altın bilezik tak. Sanat, altın bilezik. Bir gün senin okuman geçmez, o sanat seni kurtarabilir, iffetini, ırzını, nâmûsunu. Mutlakâ bir şey öğreneceksin. Sen fakülteye gitmeyen! Sen de öyle. Bir sanata da kâni' olma, bir sanat kâfi değil, iki tâne öğren, üç tâne öğren. İki günü müsâvî kılan zarardadır. İki günü müsâvî kılan zarardadır. İbâdetde, tâatda. Yalnız suçda, o ayrı.

"Peki" dedi pâdişah davet etdi. Ve çok müteessir oldu Hamîdüddin Aksarâyî Hazretleri, "İpliğimiz pazara çıktı, bilindik halkın içinde" dedi. Gizliyordu kendisini çünkü ekmekçilikle. Ekmekçiliği perde yapmışdı kendisine. Geldi câmiye. Uzatmayalım. Kürsüye çıktı. Demin sana söyledim ya, Allah'dan kim ittikâ ederse Kurân ona söyler diye. Sûre-i Fâtiha'yı tefsîr eyledi. Fetih olduğu için, câminin açılma günü, fetih, Sûre-i Fâtiha'yı tefsîr eyledi.

Amân efendim, Sûre-i Fâtiha deyip geçme sakın hâ! Her gün okuyorsun kırk defa, kırk rekat namaz kılıyorsan eğer, sünneti, vâcibi, farzı filan, kırk tâne Elham okuyorsun, Fâtiha yani. Amân oku! Bir Sûre-i Fâtiha okuyan kimse dört kitâbı okumuş sevabını alır. Bu dört kitap da şunlardır. Tevrat, İncil, Zebur, Kurân'dır. Bu Sûre-i Fâtiha'nın manâsı, Bismillahirrahmânirrahim'dedir. Bismillahirrahmânirrahîm'in manâsı, Besmele'nin "Be"sindedir. Besmele'nin "Be"sindeki esrâr-ı ilâhî onun noktasındadır. Onu da insân-ı kâmil bilir, o noktanın ne olduğunu. Noktada varsın sen. Geçiyoruz.

Sûre-i Fâtiha'yı yedi türlü tefsîr etdi Hazret-i Şeyh. Çünkü orada bulunan insanların kâbiliyeti o idi. Çünkü yedi tefsîrle Sûre-i Fâtiha bitmez. Yetmiş tefsîrle bitmez, yedi yüz tefsîrle bitmez, yedi bin tefsîrle bitmez. Ama oradaki bulunan halkın kâbiliyeti buydu. Altıncı manâya gelince, "Bunu halk anlamaz" dedi. Birinci manâyı herkes anladı. İkinci manâyı biraz ders görenler anladı. Üçüncü manâyı âlimler anladı. Dördüncü manâyı ârifler anladı. Beşinci manâyı ilimde rusûh bulanlar anladı. Altıncı manâyı dedi Hazret-i Şeyh, "Direğin arkasında bir zât var o anladı" dedi. Yani Molla Fenârî Hazretleri oradaydı, saklanmışdı, dersi dinliyordu orada. Yani Yıldırım Han'ın şeyhülislâmı. "Altıncı manâyı o anladı" dedi, "yedinci manâyı da biz anlarız" dedi "siz anlamazsınız bu işden" dedi. Onların istidâdı o kadardı. Eğer onların istidâdı fazla olsaydı, Cenâb-ı Hazret-i Pîr onlara ne manâlar haber verecekti. Geçiyoruz.

İndi. İndikden sonra elini öpmek için halk hücum etdiler. Fakat Hazret-i Şeyh dört kapıdan çıktı. Dört tâne oldu yani. "Efendi bu nasıl olur?". Uğraşıyorlar şimdi Avrupalılar bunu yapmaya, bu işi. Bir velf kırk tâne kalıba girebilir. Akılla, idrâkle, terâziyle değildir, neş'e işidir, îmân işidir. O kadar. Geçiyoruz. Uğraşıyorlar ama şimdi Avrupalılar bu işle. Amerikalılar uğraşıyorlar bâhusûs.

Çıkdı, Molla Fenârî Hazretleri, dikkat buyurun. Dersi bitiremeyeceğiz maalesef ama hikâyeyi bitirelim hiç olmazsa. Molla Fenârî Hazretleri arka yollardan, sıkılarak, çünkü başında şeyhülislam tâcı var, sarığı var, cübbesi var filan, şeyhülislam kendisi, utanarak arka yollardan, doğru Hazret-i Hamîdüddîn Aksarâyî yani Somuncu Baba'nın evine, somasına vardı. Tekkesine vardı yani somasına vardı. Dervîşler oturmuşlardı, o da içeriye girdi, dervîşlerin yanına böyle hasırın üstüne oturdu. Sonra Hazret-i Şeyh geldi. Bakdı ki şeyhülislâm da kendi dervîşleri arasında oturuyor böyle, "Ooo şeyhülislâm efendi, hoşgeldiniz, sizin makâmınız orası değil". "Yok yok yâ Şeyh, benim makâmım burası, burada ben neş'e buldum". Ayağa kalkdı, "Biz de ulûm-i âliyye ve ulûm-i âliyye gördük", yüksek tahsîl yani senin anlayacağın, küçüğünü büyüğünü gördük yani. "Fakat bu Kurân'ın manâsı nereden zuhûr etdi size? Bunu talîme geldim ben". "Yaaa öyle mi! Bu biraz ağır olur, yapamazsın sen bu işi. Çünkü sen yüksek makâmdasın, sen o makâmı bırakıp bu işe dönemezsin". "Yaparım". "Peki öyleyse. Bizim karakaçanın üzerine bin", yani eşeğe, şeyhin eşeğine, anlamazsın karakaçanı sen şimdi, anlamayanlar var, "Bizim karakaçanın üzerine bin, sarayın önünden şöyle bir dolaş, gel buraya, sana biz bunu tahsîl etdirelim". Dedi ki, "Yâ Şeyh, nefsimi danışdım, bunu kabûl etmiyor. Size yalan söylemek olmaz" dedi, "yapamam ben bu işi". "Hah öyleyse mâdem ki tevâzu edip benim dervîşlerimle hasıra oturdun, hasır üstüne oturdun böyle, tevâzu etdin, benim dervîşlerimle oturdun, haydi git bir Fâtiha tefsîri yaz". Kendisine icâzet verdi, icâzet verdi yani ona. Bir bakışla. Bir bakışla doldurdu. Bir nazarla. "Haydi git".

Molla Fenârî Hazretleri cebinden biraz para çıkardı, "Efendi Hazretleri şu mangırları...". "Bizim mangıra ihtiyâcımız yok". "Anladım ben, devlet maaşı, içinde haram var zannediyorsunuz. Vallâhi ceddinden bana kalan çiftliğimden gelen mangırdır" dedi, "mâl-ı mîrî değil, devlet kasasından değil" dedi, "dervîşlere harcayın". "Mâdem ki böyle söylüyorsun" dedi Hazret-i Şeyh, "sen biraz arpayla saman getir buraya, ben o paranın harâm olup olmadığını deneyeyim bir defa. Sonra dervîşlere yediririz". "Peki". Paradan bir mikdar aldılar, biraz saman biraz da arpa getirdi dervîşin birisi, eşeğin önüne. O parayla alıp

getirdi. Eşek kokladı, yemedi, döndü üzerine işedi. Yaaa! Eşek kokladı, Hazret-i Şeyh'in eşeği kokladı kokladı, yemedi, döndü üzerine işedi affedersiniz.

Dedi "Evlâdım sen bana helâl diye vermiş olduğun bu parayı bizim karakaçan bile yemiyor, üstüne işiyor" dedi, "ben bunu dervîşlere nasıl yedireyim" dedi.

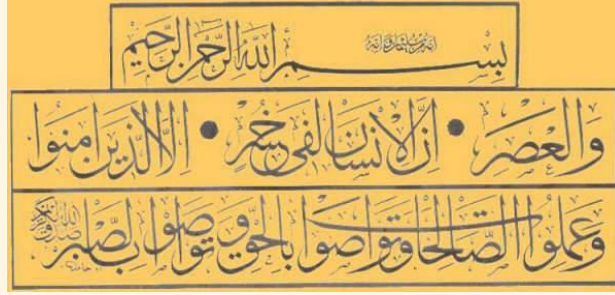
"Haydi sen git bir Fâtîha tefsîri yaz, tevâzu etdiğin için" dedi. Ve Hazret-i Molla Fenârî kaddesallahu sırrahu'l-âlî Hazretleri, bu izn-i şeyhle, bir nazarla bir Fâtîha tefsîri yazmışdır. Arzu edenlere, Arapça bilenlere tavsiye ederiz okunmasını.

Şimdi, görüyorsun ya Kurân-ı Kerîm adama kısım kısım manâlar vermekde. Bu sûre-i celîlede de böyle. Bunun içerisinde iki mühim madde var. Birisi sabır maddesi, birisi hak maddesi, mühim olan. Evvelâ îmân, sonra sıfatlar, sabır ve hak. Bunlardan bahsedecektim, sabır ve hakdan bahsedecektim bir mikdar ama vakit dolduğu için burada kesiyoruz.

Bu sûre-i celîleyi ve Kurân-ı Celîl'i bağrınıza basınız. Onun ahkâmına seve seve riâyet ediniz, yasakladıklarından Allah'dan korkarak kaçınınız. Yarın karanlık kabirde size nûr olacak olan Kurân'dır, tevhîddir, îmandır. İş Kurân'dadır. Gâfil olanlar Kurân-ı Kerîm'i okumasını öğrenmezler, okumazlar yâhud da ukâlalık yaparlar, "Manâsını bilmiyoruz, niye okuyalım elfâzını" diye, ukâlalık. Kurân'ın manâsını bilmesen dahi elfâzını okumak zikrullahdır, tezkiredir. Okuya okuya bir gün sana onun manâsını Allah söyler. Sözsüz, sessiz, cihetsiz ve harfsiz.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtın müstakîm.

Îmân ve Sabır 25 Eylül 1981 (26 Zilkade 1401)

Kâllallahu Teâla fî Kitâbihi'l-Azîz.

Eûzübillahimineşşeytânirracîm.

Bismillahirrahmânirrahîm.

وَالْعَصْرِ ﴿١﴾ إِنَّ الْإِنْسَانَ لَفِي خُسْرٍ ﴿٢﴾ إِلَّا الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَتَوَّصُوا بِالحَقِّ وَتَوَّصُوا بِالصَّبْرِ ﴿٣﴾ 401

Sadakallahü'l-Azîm.

Ey îmân ile yüzleri münevver ve kalbleri mutahhar olan, enbiyâlar serdârı, sebep-i hilkat-i âlem, sebep-i hikmet-i îcâd-ı benî âdem olan Hazret-i Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâmın risâletini tasdîk eyleyen, Habîb-i Hudâ, Şeffî-i Rûz-i Cezâ, Melce-i Fukarâ, Sâhib-i "kâbe kavseyni ev ednâ", Resûlû's-Sekaleyn, İmâmü'l-Harameyn, sallallahu teâlâ aleyhi vesellem Efendimiz Hazretleri'ni her şeyinden ziyâde severek, îmânını kemâle erdiren, Hakk'ın cennetine tâlib, rızâsına râgıb, cemâline âşık olanlar! Nereden gelip nereye gitdiklerini düşünenler! Bu dünyânın fânî âhiretin bâkî olduğuna inananlar! Bu kısa hayâtın hesâbını Allah'a vermeği kabûl edenler!

Sûre-i celîleden nasîbimiz kadar sizlere birçok şeyler söyledik, sizler de nasîbiniz kadar dinlediniz ve nasîbiniz kadar ondan hisse aldınız, yine nasîbiniz kadar âmil oldunuz. Yine manâsı bitmeyecek, esrârı tükenmeyecek olan bu sûre-i celîleden birkaç söz daha söylemek cüretini gösterelim.

Allahu Zü'l-Celâl Hazretleri yani yerin-göğün sâhibi, bilinen ve bilinmeyen âlemlerin mâliki, biz insanları ana rahminde bir katre menîden vücûd-i insana getiren, bir lokma ekmeği, bir tâne üzümü kursağımıza indirmek için 365 gün güneşi gökyüzünde bizlere müsahhar eyleyen, altımıza ardı döşeyen, üstümüze semâyı ref eyleyen ve yıldızları "bilâ 'amedin" semâyâ yerleşdirip kürremizi süsleyen Allah, "Habîbim Muhammed'in doğduğu asra kasem ederim", "Habîbimin doğduğu âna kasem ederim, yemin ederim" ve dîn-i islâmın direği olan "salât-ı asra yani ikinci namazının vaktine yemîn ederim" buyuruyor.

Düşün bak! İkinci namazının vaktinin Allah indinde ne kadar yüce ve büyük bir kıymeti olduğunu bu âyetle anla. Sakın "Benim kalbim temiz" deyip namaza boşverme. Namazını kılanlar, muhakkak dînlerini yaptılar, namazı terkedenler, muhakkak dînlerini yıkdılar. Namazı terk eyleyen fâsik olur, namazı inkâr eden dînden dışarı çıkar. Allah indinde ne

401 Sure-i Asr 1-3

kadar kıymeti var ki Allah, o vakte yemîn ediyor. Allah, habîbinin hayâtına yemîn ediyor, Kurân'a yemîn ediyor, habîbinin doğduğu asra yemîn ediyor, habîbinin doğduğu vakte yemîn ediyor, ikinci vaktine yemîn ediyor. Düşün bak! Hep birbirleriyle mukâyese et. Demek ki bunların hepsi Allah indinde mükerrem olan vakitlerdir.

Dünyâ malı için ikinci namazını terk ediyoruz, namaza, cemaate gelemiyoruz. Malları topluyoruz, kazancımızı cem ediyoruz. Topladığımız mallar, sevgili Rabbimiz yoluna ve sevgiye lâıyk olan Rabbimizin yoluna sarfedilmezse mutlakâ sevmediklerimize kalacaktır. Topladığımız malları onlar yiyecekler, hesâbı ise bizden sorulacaktır. Üç kuruş için, beş kuruş için namazı terk ediyorsun, sakın hâ öyle bir şey yapma! Zâten kalbinde Hazret-i Muhammed'in muhabbeti olan kişi namazını terketmez. Buna imkân yoktur. Kişi sevdiğini kıramaz. Çünkü namaz, Resûlullah'ın gözü nûrudur. Resûlullah sallallahu aleyhi vesellem, "Es-salâh kurratü aynî, benim gözümün nûru namazdır" buyurmuşlardır.

O namazda ne vakit saâdet ve felah bulacaksın, ne vakit namazda zevke ereceksin, yani namaz kıldığın vakit zevkleneceksin, o vakit bil ki îmânın kemâle erdi, rüşd sâhibi oldun demektir. Namazları sıkıntıyla kılıyorsan bil ki daha kalbinde hastalık var, rahatsızlık var, maraz-ı nefse yani nefis hastalığına mübtelâsın. Ne vakit namazdan zevk almaya başlayacaksın, ⁴⁰² "إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ" ile kime hitâb edildiğini ve hitâb edilen zât-ı âlî-kadrin zât-ı ulûhiyyetinin sana verdiği cevabı duyduğun vakit, namaz senin mi'râcın olacaktır. Resûlullah sallallahu aleyhi veselleme nasıl ki makamdan münezzehe olan Hazret-i Allah, nasıl ki Mi'râc'da peygamberini o yüce makâma çıkarıp, kendi zât-ı ulûhiyyetine âid âyetleri ona gösterdi, O'na temâşâ ettirdi, Resûl'ün Mi'râc'ı böyle oldu, senin de mi'râcın namazdır.

Namazı sakın boşlamayın ve kıymet vermemezlik yapmayın! Kılanlara da söylüyorum kılmayanlara da söylüyorum. Kılanlara söylüyorum, namazın üzerinde ehemmiyetle durun diyorum. Kılmayanlara söylüyorum, namaza teşvîk ediyorum, namazı kılmalarını söylüyorum. Ben söylemiyorum Allah söylüyor. Namaz, Kurân'ın seksen üç yerinde "ikâme etmek" fiiliyle zikredilmiştir. ⁴⁰³ "أَقِيمُوا الصَّلَاةَ" demek, "namazı ehemmiyet vererek kılınız, rükûuna, kıyâmına, sücûduna, tesbîhine, takdîsine dikkat ediniz" demektir. O anda mekândan münezzehe olan Allah, namazda sana tecellî etmektedir. Bunu gör, bunu anla, bunu duy, bunu tat!

⁴⁰⁴ وَالْعَصْرِ * إِنَّ الْإِنْسَانَ لَفِي خُسْرٍ Muhakkak insanlar hüsrândadır. Bütün beşer, kim olursa olsun. Ancak bundan kurtuluş, ⁴⁰⁵ "إِلَّا الَّذِينَ آمَنُوا", bunlar müstesnâ, îmân etdiler, Allah'a yakîn bir îmân ile îmân etdiler. Allah'a îmânlarını yakîne getirdiler. Nereye giderse gitsin, nerede olursa olsun, kiminle olursa olsun, Hakk'ın kendilerini gördüğünü bildiler. Her ne kadar kendileri Hakk'ı görmese de.

Halbuki Hakk'ın kuvvet ve kudreti, gözleri açık olanlar için apâşikârdır. Hakk cemâlini görmeyenler, onlar, gözleri a'mâ olandır. Baş gözü değil kalb gözü a'mâ olan. Nereye dönsen, Hakk'ın cemâline dönersin. Ne tarafa dönsen. ⁴⁰⁶ "فَإَيْنَمَا تُوَلُّوا فَثَمَّ وَجْهَ اللَّهِ", Allah Allah diyor

⁴⁰² Sure-i Fâtiha 5

⁴⁰³ Sure-i Bakara 43

⁴⁰⁴ Sure-i Asr 1-2

⁴⁰⁵ Sure-i Asr 3

⁴⁰⁶ Sure-i Bakara 115

Kurân'da. Ne tarafa dönsen, mekândan münezzehtir olarak Allah tecellî eder, ne tarafa dönsen. Ve bâhusûs salâtda, salâtda, salâtda ve îmânda, salâtda ve îmânda. Sen ne kadar Hakk'ı görmesen dahi, Allah'ın seni gördüğünü görmeyen ve bilmen, bunu yakînen anlamayan senin sâhib-i ihsân olduğunun, îmânda kemâle erdiğinin işâretlerindendir. Yoksa akıllı başka yerde, vücûdu kıyâmda ama vücûdunun manâsı başka yerde, yüzü kibleye dönmüş ama yüzünün manâsı başka tarafa dönmüş, kalb cihet-i kiblede fakat kalbin iç manâsı başka tarafa dönmüş olan namazlar ve böyle îmânlar, sarsak olurlar biraz, sarsıntılı îmân olur. Öyle bir îmânla Allah'a îmân et ki, her ânda, her mekânda sana senden yakın ve seninle beraber ve sevgili ve sevmeye lâyık Allah. Onunla berabersin dâimâ. Dâimâ yanında bileceksin Allah'ı, seninle beraber. Çünkü gene kendi Kitâb-ı Kerîm'ile, ⁴⁰⁷وَنَحْنُ أَقْرَبُ إِلَيْهِ مِنْ حَبْلِ الْوَرِيدِ, biz size sizin can damarınızdan daha yakınız diyor Hazret-i Allah Celle Celâluhû. Sen şimdi kendini Allah'a yaklaşıdır. Hakk sana yakın, sen kendini Allah'a yaklaştırmaya çalış kendini. Bu da evvelâ îmân ile, kavî bir îmân ile, tam bir îmân ile, inanışla olur.

Bütün beşer hüsrânda ancak îmân edenler müstesnâ. Onlar kurtuldular. Bütün beşeriyet mahva mahkûm oldu, mahvolmaya mahkûm oldu. Sana şöyle anlatayım, farzedin ki bütün insanlar Atlas Okyanusunun ortasında denize döküldüler. Kara görünmüyor. Hepsi mutlakâ helâk olacaktır değil mi? Orada bir gemi var, îmân gemisi, o gemiye kim ilticâ ederse kendi canını gark olmakdan kurtarır. Bunun misâlini sana verdim. İşte bu kâinât da tıpkı bir bahr-i ummân gibidir, buraya gelen herkes helâkdadır ancak îmân gemisine ilticâ edenler kurtulur. Bu îmân gemisinin kaptanı, Muhammed Mustafâ'dır, tayfaları O'nun velîleri ve âlimleridir, ipi de Kurân'dır ki taraf-ı ilâhiyyeden atılmış olan Kurân ipini kim tutarsa ve o gemiye sarılırsa kendini gark olmakdan yani helâkdan kurtarır. Aksi takdirde maddî ve manevî garkdasın yani helâkdasın. Kurân ipine tutunmayan, îmân gemisine ilticâ etmeyen, muhakkak helâk olur, hem maddî hem ma'nevî. Yalnız âhiret bâbında değil! Îmânsız olursan dünyâda da mahvolursun, âhiretde de mahvolursun. Çünkü dünyâda en büyük azâb îmânsızlıktır, bundan daha büyük bir azâb olamaz.

Sen ve ben âhirete inanmışız. İnsanoğlu muhakkak ölümden korkar, ürperir. Fakat ölüm geldiği vakit insanoğlu ona koşarak gider. Fakat şöyle düşün, öldüğümüz vakit yaşayacağız, ölmeyeceğiz ki, bu dünyâdan nihân olacağız, taşıdığımız nefis ölümü tadıcı, ölümü o tadacak ve bu âlemden başka bir âleme gideceğiz. Biz Hakk'la beraberiz ve ebedîyiz ve ezelîyiz. Hakk'dan geldik, ve yine Allah'a gidiyoruz. Burası bir gurbet. Dünyâ âlemi, iki mevki arasında dinlenilen bir ağacın gölgesi gibi.

Şimdi düşün! Bir îmân sâhibi mümin, "öldüğüm vakit gideceğim, yine yaşayacağım" diyor. Mahvolmuyor ki, yok olmuyor. Belki vücûd toprak oluyor ama manâsı yok olmuyor. Gittiği vakit mutlakâ karşısına sevgilileri çıkacaklardır. Bunu size kaç haftadır söylüyoruz. Kişi kimi severse onunla haşır olunur. Kişi kimi severse o onunla haşır olunur. Kişi sevdiği ile beraberdir. Gideceğiz sevdiklerimize kavuşacağız. Öyle inanıyoruz biz. Ölümden korkuyoruz ama gene içimizde bir îmân var ki, ölümden sonra biz bir hayâta kavuşacağız. Îmânımız böyle. Allah böyle emretmiş, böyle inandık. Bir de îmânsız düşün. Bütün dünyâ onun ama öldükten sonra onun için bir hayât yoktur. Olmayınca da, malı mülkü vârisleri tarafından taksîm olacak, karısı dul kalacak, evlâdları yetim kalacak, kendisi bütün zevklerden mahrûm

⁴⁰⁷ Sure-i Kâf 16

olacaktır. Bir adam bunu düşündüğü vakit, daha âhiret azâbına girmeden burada azâba girer. Dikkat buyurunuz! Onun için kâfir ve îmânsız zenginler her türlü zevki tadarlar, en nihâyetinde intihar ederler. Çünkü onun için hayat budur, başka hayat yoktur.

Bizim ise öyle değil. Bizim bunda sonraki hayâtımız o kadar mühim ki, bu âlemde fakîr olan, "Muhammedü'r-Resûlullah" diyenler, ebedî saâdete ve saltanata kavuşacaklar. Ben size kaç defa bunu anlatmış idim. Sen kâfirlere, münâfıklara, âsilere verilen mala, mülke, rütbeye, kasaya, masaya bakma, onları hiç nazar-ı itibâra alma. Onlar bir rüyâdan başka bir şey değildir. En nihâyeti ölüm ânına kadardır. Ondan sonra helâk olmuştur. Sana da verilen meşakkat, müşkülât, sıkıntılar, kederler, onları da sen nazar-ı itibâra alma. Sen de bir rüyâ görüyorsun. Çünkü iki cihân serveri Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem buyurmuşlar ki, "Bütün insanlar uykudadır. Öldükleri zaman uyanırlar". Öyleyse kâfirin gördüğü yani senin nazarında sürûrlü görünen hayattan, o zevk duyamaz. Zevk duyamadığı için kendisini içkiye verir, zevke safâya gider, onunla da tatmîn olamaz, tekrar içkiye verir kendisini. Derd üzerine derd koyar. Senin öyle değil. Fakat gördüğü rüyâdan başka bir şey değildir. Senin de gördüğün meşakkat, sıkıntı, keder filan, bu da bir rüyâdır. Her ikimiz de uyanırız. Ne vakit? Teneşire başımız vurduğu vakitte. "ve izâ mâtû intebehû" yani öldükleri vakitte uyanırlar. Uyandığın vakitte bakacaksın ki bu görmüş olduğun bu hayât bir rüyâdan başka bir şey değilmiş, saltanat, mülk seni beklemekte. Hepiniz birer sultânsınız. Çünkü başınızda "Lâ ilâhe illallah Muhammedü'r-Resûlullah" tâcı var. Bu tâcın şuâ'ı îmân, sizin kalbinizde.

Ve orada verilen mülk bir daha geri alınmaz. Dünyâda insan zengin olur, fakîr olur, sıhhatli olur, hasta olur, genç olur, ihtiyar olur. Orada öyle bir şey yok. Bir gençlik vardır, ihtiyarlığı yok. Bir sıhhat vardır, hastalığı yok. Bir mülk verilir, bir daha elinden alınmaz. Bir hayât verilir, ölümü yok. Bunlar, bu nimetler sizi ve "Lâ ilâhe illallah Muhammedü'r-Resûlullah" diyen müminleri beklemekte. Hattâ her gün cennetin kapıları açılır, sana vaad olunan, senin gireceğin cennet hazırlanır, süslenir, tathîr olur. Oradaki bulunan hûriler seni âgûşlarına almak için hazırlanırlar. Bu nimeti kaçırma sakın hâ! Bu îmânın hıfzı ibâdet ve tâatdır. Allah'a ittikâdadır. Allah'ı sevmekdedir.

Bütün nâs hüsrânda ancak müminler müstesnâdır. Sonra "ve amilü's-sâlihât", yani a'mâl-i sâliha. A'mâl-i sâliha, Allah'ın bize yap dediği ve Allah'ın hoşuna giden, hoşnûd olduğu efâl ü harekâtı yerine getirmemizdir. İslâm beş şey üzerine binâ kılınmıştır ki hepsi bunun içinde dâhildir. Savm u salât, hacc u zekât. Çünkü bu namaz ibâdetinin içerisinde ne kadar ibâdet-i bedeniyye, ibâdet-i mâliyye ve vücûden ibâdet varsa, hepsi namazda cem olmuştur, namazda toplanmıştır. Namazda tesbîh vardır, Kurân vardır, zikir vardır, tezkiye vardır, yemek içmek olmadığı için orucun sıfatı vardır.

İkincisi zekât ki müslümanlar için en ehemm ü mühim olan ibâdetlerdendir. Zekât, fakîr olan müminin zengin olan müminin cebindeki hakkıdır. İyi dinle! Zîrâ zenginler Allah'ın vekilharcı gibidir, fukarâ da Allah'ın ayâli gibidir. Allah der ki vekilharcına "Sana emâneten verdiğim kasayı aç, benim ayâlimi doyur, onlara ikrâm et" der. Akli olan için söylüyoruz. Bir kişi sevgili Allah'ının ve sevgiye lâyık olan Allah'ının emrini dinlemeyip de bunu yapmazsa, malını ve parasını sevmediği kişilere bırakır ve bunun hesâbını sırtına yüklenerek âhirete gider.

⁴⁰⁸ "وَعَمَلُوا الصَّالِحَاتِ". Salât yani namaz, savm yani oruç, zekât biliyorsunuz ve hac. Bu hac da, teâruftur yani müminlerin birbirleriyle tanışmaları, görüşmeleri ve o sevgili Allah'ın mahbûbu, mahbûb-i ilâhî olan Muhammed Mustafâ'nın yaşadığı yerlere yüz sürmektir. O'nun mübârek ayaklarının basdığı yerleri ziyâret etmektir. Bütün enbiyâullah, Kabetullah'a gitmiş, bütün evliyâullah, velîler, âlimler, sâdiklar, sâlihler oraya yüz sürmüşlerdir. Oraya giden bir mümin bu mübârek yerleri görmekle, bu sevablara, bu nimetlere nâil olur. Ömründe bir defa. Hattâ oraya giden bir kimse, Makâm-ı İbrâhîm'e dâhil olduğu vakit ki şimdi bütün huccâc-ı müslimîn Kabetullah'da Allah'ın beytini tavâf etmekde. Allah gidenlere helâl parayla tekrar, gitmeyenlere yine helâl parayla Kabetullah'a vararak Allah'ın beytin tavâf etmek ve Resûlullah'ın huzûruna vararak, şefâat-i Nebî'ye nâil olmak nasîb ü müyesser eylesin. Makâm-ı İbrâhîm'e bir adam dâhil oldu mu, artık Allah'ın azâbından emîn olur. Tabii haccını muhâfaza etmek şartıyla. Eğer ismini hacı koydurmak için gitdiyse, mürâîdir, riyâkârlara sözümüz yok. İnsanın hem zâhiri hacı, hem bâtını hacı olmalı. İnsan, hem Kabetullah'ın zâhirini tavâf ederek hacı olmalı, hem de Hakk'ın zât-ı ulûhiyyetini tavâf ederek hacı olmalıdır.

Bütün insanlar helâkdadır, îmân eden ve a'mâl-i sâliha icrâ edenler müstesnâdır. Sonra, en ehemmiyâtî mühimî, hakkı tavsiye eden, hakda bulunan ve hakkı tavsiye eden, sabredip sabrı tavsiye edenler müstesnâdır. Dâimâ hak üzerinde bulunacaksınız, sen müminsin. Gönlün Allah'lı olacak. Efâl u harekâtın da Allah'lı olacak. Her işde Allah rızâsını arayacaksınız ve herkesi hakka davet edeceksin ve hakkı tavsiye edeceksin.

Sabır de kezâ böyle. Sabır da, Cenâb-ı Hakk'ın sıfatlarından bir sıfattır ki, îmânın nisfidir. Sabır, îmânın nisfidir. İbâdetde sabır var, sabırsız bir adam ibâdet yapamaz. İlmin başı sabırdır, sabırsız olan bir adam ilim tahsîl edemez. Suçlara ve nefsin arzularına karşı mukâvemet etmek, o da bir sabırdır. Musîbetlere de sabretmek gerekir. Allah tarafından insanın malına, canına, evlâdına musîbet gelebilir. Hattâ Cenâb-ı Hakk hadîs-i kudsîde diyor ki, "Ben bir kulumun malına, canına, evlâdına bir musîbetle teveccüh etsem de, o kul da bunu hoş karşılasa, sabr-ı cemîl ile karşılasa, yevm-i kıyâmetde onu hesâba çekmeye ve ondan hesâb sormaya hayâ ederim" diyor, Hazret-i Allah Celle Celâluhû Hazretleri. Sana şimdi sabır hakkında bir kıssa da anlatayım, dersimize nihâyet verelim.

Kurân-ı Kerîm'de Cenâb-ı Hakk "Ashâb-ı Uhdûd"u ve diğer îmân eden müminlerin başına gelen felâketleri bize haber vermiş, sabredenlerin nasıl yüceltiklerini de yine bize Kurân'da beyân etmiştir.

Resûlullah sallallahu aleyhi vesellem buyuruyor ki, "Ben Mi'râc'a giderken bir yere geldim, orada hasnâ müstesnâ cennet kokularından bir koku peydâ oldu. Gaşyoldum ve Cebrâil'e sordum".

Efendiler! Şuraya çok dikkat etmek lâzım geliyor. Efendimiz ulûmun evvelini ve âhirini câmi'dir. Ne olup ne olacaksa Allah peygamberine bildirmiştir. Cebrâil'e sorması bize

duyurmak içindir. Yani Cebrâil'e ihtiyâcından değildir, bize duyurmak içindir. Buna mazhar-ı kelâm derler.

"Sordum, 'Yâ Cebrâil! Burada kim var, nedir burası, hasnâ müstesnâ bir yer'. 'Yâ Resûlallah, burada Firavun'un hizmetçisi, Mâşite diye bir kadın yatıyor. Onun kabrinin kokusu bu, burası cennet bahçesinden bir bahçe oldu' dedi. Cenâb-ı Peygamber, "Nedir bunun başına gelen felâket" diye sordu. Bu mertebeye nasıl erdi bu?

Bu Mâşite, birgün Firavun'un kızını yıkarken elinden tarağı yere düşürdü.

"Bismillahirrahmânirrahîm" diye yerden tarağı aldı vakitte Firavun'un kızı dedi ki, "Nedir o senin okuduğun şey, söylediğin şey, nedir bu bismillahirrahmânirrahîm?". Çünkü o devirde Allah'ın ismini andırmazlar, Firavun'un ismini andırırlardı. Meselâ bir şey alırken, Bismillahirrahmânirrahîm yerine, "Bi izzeti Firavun" yani "Firavun'un izzeti için" diye alırlardı. Yâhud bir şey isteyecekleri vakit, "Bi izzeti Firavun bana şunu ver" derlerdi. Hani "Allah aşkına" der gibi. Kânunu öyle vaz' etmişlerdi çünkü Firavun "Ene rabbükümü'l-a'lâ" demiş, kendisinin rabb-i a'lâ olduğunu ilân eylemişti, halkı kendisine taabbüd ettiriyordu.

Mâşite "Bismillahirrahmânirrahîm" deyince Firavun'un kızı dedi ki, "Nedir o senin söylediğin bismillahirrahmânirrahîm?".

Her meşrû işinde Besmele çek. Yani Allah'ın râzı olduğu işlerde. Bir adam içki içerken Besmele çekerse dînden dışarı çıkar. Günahı da küfre kadar gider. Meşrû işlerde Besmele çekilir, Allah'ın râzı olduğu işlerde. Allah'ın yasakladığı şeylerde Besmele çekilmez. Kulağında bulunsun.

Mâşite dedi ki, "Benim bismillahirrahmânirrahîm dediğim şudur ki, bu semâvâtı ve ardı halk eden Allah'dır, Rahmân ve Rahîm de O'dur. O'nun ismiyle dedim". Firavun'un kızı dedi ki, "Benim babamdan başka mabûd var mı?". "Elbet var" dedi Mâşite. "Senin baban nereden gelip nereye gidiyor? Yokdu vâd oldu. Doğdu, büyüdü, ölecek. Benim taabbüd ettiğim Allah ve ismini andığım Allah, ismini zikrettiğim Allah, O ölümden münezzehtir, ebedîdir O. Ve Rahmân'dır, düşmanına da dostuna da rızık verir. Rahîm'dir, sevdikleri için âhirette lutfunu hazırlamıştır. Rahmânün fi'd-dünyâ ve Rahîmün fi'l-âhire. O'nun ismini andım" dedi. Kız "Ama bu sana pek ağıra mâl olur. Sen kavmimiz arasında fitne mi çıkaracaksın. Yoksa sen Mûsâ'ya mı îmân etdin" dedi. Mâşite, "Evet Mûsâ aleyhisselâma îmân etdim. Lâ ilâhe illallah Mûsâ Kelîmullah" dedi.

Firavun'un kızı babasına geldi dedi ki, "Bizim dadı yani hizmetçimiz Mûsâ'nın Rabbine inanmış. Senin ismini anmıyor, O'nun Rabbisinin ismini anıyor. Bu böyle devâm ederse kavmimiz arasında fitne çıkar ve kavmimiz birbirine düşer" dedi. Firavun kendisini ve kocasını çağırdı.

Bunu Cebrâil aleyhisselâm Peygamberimiz'e böyle anlatıyor. Ben size kıssa olarak anlatıyorum.

Firavun dedi ki, "Siz benden başka kendinize ilâh mı ittihâz etdiniz, yani Mûsâ'ya mı inandınız. O'nun nebîliğine inanıp, O'nun çağırdığı Allah'a mı ibâdet ediyorsunuz?". Adam

korkudan sükût etdi. "Ben öyle bir şey yapmıyorum" dedi. Firavun "Sen ayrıl o zaman bu tarafa" dedi ve kadına sordu yani Mâşite'ye. Mâşite, "Evet" dedi. "Ben Rabbü'l-âlemîn'e yani semâvâtın ve ardın ve bilinen ve bilinmeyen âlemlerin mâliki olan Allahu Zü'l-Celâl Hazretlerine îmân etdim. Rahmân O'dur, Rahîm O'dur. Seni halk eden de O'dur. Seni buradan yok edecek yine O'dur" dedi. Firavun, "Buna sana ağıra mâl ederim. Gel sen bunu terk et, bana dön, bana taabbüd et" dedi. Mâşite, "Ben sana taabbüd etmem" dedi. Firavun, "Seni çok ağır bir cezâyâ uğratırım ve seni halka ibret yaparım" dedi. Yani bu cezâları ibret için sana tatbîk ederim dedi. Mâşite, "Ne yaparsan yap, ben Rabbimden yüz çevirmem" dedi. Bunun üzerine Firavun, çocuklarını oraya getirdi. Büyük bir kazan kaynatdı, suyla. Dedi ki, "Gel bana taabbüd et, benim rabbliğimi kabûl et", Mâşite "Hâşâ" dedi. "Lâ ilâhe illallah Mûsâ Kelîmullah" dedi. Firavun "Atın büyük çocuğunu kaynak suya" dedi. Büyük oğlunu kaynak suya atdılar, derhal dağıldı. Su o kadar kaynamıştı. Diğer yavrusunu da aldı eline. "Gel bana taabbüd et, Mûsâ'nın Rabbini terk et, yoksa bunu da atacağım" dedi. Mâşite "Hayır! İbâdetle lâıyk ancak Allah'dır, O'ndan başka ilâh yoktur" dedi. İkinci çocuğunu da atdılar.

Efendiler! Buna şaşmayınız, bunu hikâye diye dinlemeyiniz. Bunların hepsi olmuştur kâinâtta. Eğer vahdet-i islâmı bozarsak, birlikten ayrılırsak, birbirimize düşman olursak, düşman gelir aynını yapar bize sonra. İşte İspanya medeniyetinde İspanyolların müslümanları imhâsı, işte Rumelinde bizim imhâmız, bunlar hepsi oldu başdan aşağı. İbret almadık böyle şeylerden.

Üçüncüsünde kundakda bir yavrusu vardı, Firavun kundakdaki çocuğu alınca, "anneyi yatırın" dedi, yere yatırdılar. Dedi ki, "Çocuğu annesinin ağzına boğazlayın" dedi. Çocuğu kadının göğsüne yatırdılar, saçlarını tutup ağzını açdılar, çocuğu ağzına boğazlayacaklar, çocuk elini annesinin memelerine soktu, sokunca kadının şefkati taşıdı. Çocuk zannetdi ki "annem bana süt verecek". Mâşite'nin şefkati taşınca, kadın içinden dedi ki, "Yâ Rabbi, beni affet, ben zâhiren onu kabûl edeceğim ama hakikatde sana inanıyorum ben. Hâlimi görüyorsun yâ Rabbi" dedi. Mâşite bunu düşünürken çocuk dedi ki, "Anne! Sabr et! O kaynayan su, kaynak su değil, cennetin bahçesi o! Hakk Teâlâ bizi bekliyor" dedi. Bunun üzerine Mâşite, "Ne yaparsan yap fakat sana şu vasiyetim var benim" dedi. "Sana bu kadar hizmetim var, beni imhâ ettikten sonra beni çocuklarımla beraber bir kabre koy" dedi. Firavun kadını da çocukları da imhâ etdi ve oraya gömdü. Cebrâil, "Yâ Resûllah! İşte onun kokusu geliyor, onun kabrinden" dedi.

Ey müminler! Biz İslâm'ı, Allah'a inanmayı ve Kitâb-ı Kerîm'i verâset olarak elimize aldık, yani babamızdan cedlerimizden. Ya böyle işler başımıza gelirse acaba tahammül edebilir miyiz? Allah'dan döner miyiz acaba? Soruyorum! Biz İslâm diyârında doğduk, kulağımıza ezân okundu, biz ibâdetden tâatdan berîyiz. Allah sevgisi, Peygamber muhabbeti, en fazla olması lâzım gelen kişilerde dahi noksanlık arzetmekte. Amellerimizle yani yaptığımız işlerle. İşdir kişinin âyînesi lâfa bakılmaz. İş sözle değil, işlemdir.

Ashâb-ı Uhdûd da böyle. Kitâb-ı Kerîm'de zikredilen Ashâb-ı Uhdûd da böyle. Hendek açıyorlardı, ateşler yakıyorlar ve Allah'a inanan müminleri onun içine atıyor ve imhâ ediyorlardı. Yakın zamanda milyonlarca Allah'a inanan müminleri kesiverdiler, boğazlayıverdiler. Yakın bir zamanda. Onun için fırsat elinde iken fırsatı ganîmet bil. Rabbine ibâdet eyle. Hüsrândan kurtulanlar ancak Allah'a inananlar, Allah'a îmân edenler, sabrı

tavsiye edenler ve sabredenler, hakkı tavsiye edenler ve hak üzerinde bulunanlardır. Allah cümlemizi, habîbi Muhammed'ine ümmetlikde dâim ve kullukda kâim eylesin.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

Kevser Sûresi ve Kurban 2 Ekim 1981 (4 Zilhicce 1401)

Kâllallahu Teâla fî Kitâbihi'l-Azîz.

Eûzübillahimineşşeytânirracîm.

Bismillahirrahmânirrahîm.

إِنَّا أَعْطَيْنَاكَ الْكَوْثَرَ * فَصَلِّ لِرَبِّكَ وَانْحَرْ * إِنَّ شَانِئَكَ هُوَ الْأَبْتَرُ 409

Sadakallahü'l-Azîm.

Okumuş olduğum sûre-i celîle-i Kurâniyye, Sûre-i Kevser'dir. Yüz on dört sûre-i Kurâniyye'den üç âyetle ikmâl olunmuş bir sûre-i celîledir. Manâ bakımından, Cenâb-ı Resûlullah sallallahu aleyhi veselleme Allah'ın vermiş olduğu inâm u ihsân u ikrâmın beyânıdır.

Müminler, biliyorsunuz ki Kurban Bayramı erkân-ı islâm olan yani islâmın temellerinden biri olan hac ibâdetinin yapılmasını ve o günlerde Cenâb-ı Hakk'ı zikrederek bu ferâizin yerine getirildiği bir bayramdır ki müminler için ve âşık-ı sâdıklar için çok yüce bir bayram, çok yüksek bir sevinci ifâde eden bir gündür. İbrâhim Nebî aleyhi's-salâtü vesselam, o gün Hakk'a olan muhabbetini ve halîliyyetini, dostluğunu ilân etmiş, ciğerinin parçası olan bir peygamber İsmâil Nebî'yi dostu uğruna, Hakk uğruna bıçak altına yatırmıştır. O günün sene-i devriyesidir. Ve erkân-ı islâmın da bir rûknü olan hac ibâdetinin yapıldığı gündür. Hac ibâdeti başka günlerde yapılmaz. Yapılır, Arafat'ı yokdur, Mine'si yokdur, Müzdelife'si yokdur, umre haccı yapılır. Fakat bu Kurban Bayramında tamâmen ağyârını mâni efrâdını câmi olarak, menâsik-i hac îfâ edilir ki Allah da bize bunu farz kılmıştır, müminlere.

Bunun sebab-i nüzûlü nedir? Bu sûre neden nâzil olmuştur Peygamberimiz sallallahu aleyhi veselleme? Ondan bir mikdar arz edelim, sonra sohbetimize geçelim.

Fahr-ı Risâlet'in yedi evlâdı oldu. Dördü kız, üçü erkek. Fakat bunların hepsi küçük yaşta vefât etdiler, âlem-i bâkîye göçdüler. Yalnız Cenâb-ı Fâtîme binti Resûl, Fatma annemiz ki Resûlullah'ın parçasıdır, Fahr-ı Risâlet sallallahu aleyhi vesellem, Hazret-i Fâtîmetü'z-Zehrâ'ya hitâb ederek, "Yâ Fâtîme, enti bid'atin minnî, sen benim parçasısın" demiştir, yalnız Fâtîmetü'z-Zehrâ, Resûlullah sallallahu aleyhi vesellemin âlem-i cemâle intikâlinden altı ay sonra âlem-i bâkîye göçmüştür. Ondan evvel Peygamberimiz'in bütün çocukları, küçük yaşta vefât etdiler. Bunun da sebab-i hikmeti vardı.

Bunun sebebi de şu idi. Resûl aleyhi's-salâtü ve's-selâm hâteme'l-enbiyâ idi. Yani Peygamberimiz son peygamber, nebîlerin, resûllerin sonu. Efendimiz'in çocukları olsaydı, peygamber olması lâzım gelirdi. Resûl, son peygamber olduğuna göre, çocuklarının daha evvel gitmesi lâzım geliyordu. Esrârının bir tânesi bu. İki. Yaşasalar, Resûlullah'a lâyık olmayacak bir efâle mâlik olsalar, halkın gözünde Mahbûb-i İlâhî'nin evlâdının çirkin harekâtı Resûlullah'ın şânına, şerefine hâlel getirirdi. Onun için Cenâb-ı Hakk Peygamberimiz'in çocuklarının hepsini küçükken aldı. İbrâhim aleyhisselâm, Resûlullah'ın mahdûm-ı mükerremi, yedi yaşında o da vefât edince, küffâr-ı Kureyş yani kâfirler, Cenâb-ı Resûlullah'a eziyet olsun diye, başladılar hakkında şöyle konuşmaya, ebter demeye başladılar. Ebterin manâsı kökü kurudu, sülâlesi kalmadı manâsına. Böyle aleyhinde konuşuyorlardı Peygamberimiz'in, sallallahu aleyhi vesellem.

Bir gün Cenâb-ı Peygamber, Harem-i Şerîf'den yani Mekke'nin hareminden çıkarken, Âs ibn Vâil'le kapıda karşılaştılar. Âs ibn Vâil Kabe'ye girdi, Peygamberimiz Kabe'den dışarıya çıktılar. Kabe'de oturan küffâr-ı Kureyş yani Kureyş kâfirleri, Âs ibn Vâil'e sordular, "Kiminle konuştun kapıda?" diye, "Ebterle konuştum" dedi yani kökü kurumuşla. Hakâretle söylüyor yani. Resûl bunu duydu, o kadar müteessir oldu ki, mahzûn oldu ki, mübârek kalb-i seniyyeleri, mirât-ı Hakk olan kalb-i seniyyeleri titredi. Gözünden yaş dökdü. O hüznle Hazret-i Ali'nin pederi olan Ebî Tâlib Hazretlerinin hânesine teşrîf etdiler, üzüntüyle. Ve yatdılar, üzüntü içerisinde. Ondan sonra bu âyet-i celîle nâzil oldu. Cebrâil aleyhisselâm geldi, Peygamberimiz'e bu âyeti teblîğ etdi.

Şimdi vereceğimiz manâ, deryâdan bir katre, şemsden bir zerredir. Yani bizim vermiş olduğumuz manâ ile sûre-i celîlenin manâsı tamâmen hakkıyla verilmiş demek değildir. Yalnız fakîrin değil, cümle müfessirîn-i kirâm hazerâtının verdiği manâlar da böyledir. Fahr-i Râzî'ler, Keşşaf'lar, Hâzin'ler, Şehâb'lar, onların da verdiği manâlarla yine sûre-i celîlenin manâsı ikmâl olunmuş demek değildir yani tamâmen tefsîr olunmuş demek değildir. Herkes kâbiliyeti mikdarı, nasîbi mikdarı manâ verdi. Dinleyenlerden de herkes, kendi kâbiliyeti ve nasîbi kadar bu işi kavradı.

Cenâb-ı Hakk buyuruyor ki Peygamberimiz'e, "İnnâ, biz". Allah birdir, niçin biz diyor acaba? Burada "innâ" kelimesi tazîm içindir. Cenâb-ı Hakk, yerin göğün sâhibi, bilinen ve bilinmeyen âlemlerin mâliki, Habîb-i Hudâ, Şefî'-i Rûz-i Cezâ, Hazret-i Mahbûb-i Kibriyâ Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâma tazîm eder. Allah Celle Hazretleri, Peygamber'e tazîm eder. Onun için, "ta'zîmen li nebiyyihî ve tekrîmen li fehâmeti şâni safiyyihî fe kâle azze ve celle min kâilin muhbiran ve âmirâ, innallahe ve melâikete hû yusallûne ale'n-nebiyy" diye okuyoruz.

Cenâb-ı Hakk melekleriyle beraber, bizâti hî, Habîb-i Hudâ'ya salât eder. Öyle yaptığını söylüyor, "Ben" diyor Cenâb-ı Hakk, "innallahe", muhakkak Cenâb-ı Hakk, "ve melâikete hû yusallûne 'ale'n-nebiyy", ben nebîm olan, mahbûbüm Muhammed Mustafâ'ya salât ediyorum, ey beni tevhit edenler, beni birleyenler, benim varlığıma, birliğime, şerîkim, nazîrim olmadığına inananlar, siz de ne yapınız, "sallu 'aleyhi", ona siz de salât ediniz diyor Cenâb-ı Hakk Celle ve Tekâddes Hazretleri. Biz de ne diyoruz mukâbilinde? Ey bizim Rabbimiz, "Allahümme". Manâsı, ey bizim Rabbimiz. Ey bizim Allahımız, Rabbimiz, "sallû aleyh", sen O'na salât et. Allah diyor ki, "Ben Allahlığımla, meleklerimle beraber nebîm olan, nebiyy-i hâssım olan Muhammed'ime salât ediyorum, ey müminler, siz de ona salât ediniz"

dediği vakitte, biz de ona "Yâ Rabbi, sen salât et" diyoruz. Allah bize "Salât et" diyor, biz Allah'a "Sen salât et" diyoruz. Bunun manâsı ne demek biliyor musun? Bunun inceliğine vâkıf oldun mu, bunu hiç düşündün mü, tefekkür etdin mi? Diyoruz ki, "Yâ Rabbi, Resûlullah'a lâîk olan salât u selâmı biz kullar bilemeyiz, bize bu esrâr verilmemiştir, bundaki bulunan esrârı ancak sen bilirsin. O'na lâîk olan salâtı sen getir yâ Rabbi" diyoruz. Çok mühim!

Semâvâtın ve ardın ve içinde bulunan ve bulunmayan âlemlerin, bilinen ve bilinmeyen âlemlerin rabbi Allah "innâ", biz, "a'taynâke", habîbim Muhammed, niye sen mahzûn oluyorsun, mükedder oluyorsun, "a'taynâke", sana verdik, neyi verdik, Kevser'i verdik. Kevser'in birçok manâları var. Ulemânın vermiş olduğu manâlardan birer miktar söyleyeceğiz.

Hayr-ı kesîri verdik. Yani birçok hayırlar ihsân etdik.

Kıyâmet gününde, nedâmet ânında, cümle mahlûkât-ı ilâhiyye çırılçıplak ancak nebîler ve sâlihler setirli. Ve Allah'ın arşından gayrı bir gölge yok. Livâ-i Hamd altından başka bir sâye yok. Bütün nâs aç ve susuz. Elli bin sene mikdarı bekleyecekler. "Bu nasıldır, nasıl olur?" filan. Akıl terâzisi, akıl kantarı, fikir terâzisi bunu çekmez. Ondan sonra halk bu Kevser denilen nehre koşacaklar, su içmek üzere. Bizâtihi Resûlullah sallallahu aleyhi vesellem, bu Kevser'in sâhibidir. Oradan yed-i Muhammed'le, yani mübârek elleriyle ve yed-i Hayder-i Kerrâr Esedullahi'l-Gâlib Alî ibn Ebî Tâlib Hazretlerinin yediyle ve Haseneyn'in mübârek elleriyle o Kevser'den millet sîrâb olacak, su içecekler yani. O Kevser'i sana verdik. O şerefi sana bahşetdik. Hiçbir nebî bu Kevser'e mâlik olamadı. Hiçbir nebî şefâat-i kübrâyâ nâil olamadı. Hiçbir nebî, hiçbir resûl, Makâm-ı Mahmûd'a sâhib olamadı. Kevser'i sana verdik.

Yine "innâ a'taynâke'l-kevser", senin isminle kendi ismimi minârelerde ve tevhîdde andırdım habîbim Muhammed. Her tarafda kim ki mümin "Lâ ilâhe illallah" diyor arkasından, "Muhammedü'r-Resûlullah". İsmimle ismini cem etdim.

Üzülecek misin hâlâ? Kevser senin. Hayr-ı kesîr senin. İsmi ismimle cem etdim. Kurân ile senin ismini zikrettim, terfî etdirdim. Cümle enbiyâyâ seni serdâr etdim. Senin ayakkabılarının tozuyla arşımı süsledim. Senin iznin olmayınca şefâat olmaz. Senin iznin olmayınca, senin rızân olmayınca, senin şefâatin olmayınca, dîvân kurulmaz, defterler okunmaz. Gene üzülecek misin?

"İnnâ a'taynâke'l-kevser", Habîbim Muhammed, sallallahu aleyhi vesellem, sana Fâtîme'yi verdim, senin zürriyetin Fâtîme'den zuhûr edecektir.

Onun için Cenâb-ı Fahr-ı Risâlet sallallahu aleyhi vesellem, "Ene ve Aliyyü min nûrin vâhid, Ali'yle ben bir nûrdanız" diyor. Resûlullah'ın kerîme-i muhteremesi olan Fâtîmetü'-z-Zehrâ tarla, Hazret-i Ali kerremallahu veche ile, o tarladan gelen zürriyet-i Muhammedî, hafîd-i Muhammedî, Fâtîme'nin zürriyetinden geldi. İmâm-ı Hasen ve İmâm-ı Hüseyin ve Muhammed Hanefî Hazretleri.

"Senin zürriyetin kurumayacak. Senin zürriyetin, yani şürefâ ve sâdât, yani seyyidler ve şerîfler, kıyâmet gününe kadar, herkesin zürriyetinden daha fazla olacak dünyada. Kıyâmet gününe kadar senin ism-i şerîfini andıracağım, sâdâtâ hürmet etdireceğim. Öyleyse, "fe sallî",

mahzûn olmak değil, bana teşekkür et, şükrân-ı nimet için "fe sallı", bana namaz kıl, salât et. "Venhar", nahreyle, kurban kes.

Ceddin İbrâhim aleyhisselâm benim halîlimdi, o evlâdını bıçak altına yatırdı, sen benim habîbimsin, kurban kes. Ceddin olan halîlim evlâdını benim emrimle bıçak altına yatırmışdı, ona bu şehâdeti, yani İsmâil'e bu şehâdeti nasîb kılmadım, İbrâhim Nebî'ye de bir şehîd babası şerefini vermedim, ecrini verdim yalnız, ama senin evlâdın olan, hafîdin olan Hüseyin, İsmâil'e bedel olarak kurban edilecektir. Yani Kerbelâ'da olacak vukûâtı söylüyor. İmâm-ı Hüseyin'in şehâdetini haber vermekde âyet-i kerîme.

"Fe sallı", namaz kıl, "venhar", nahreyle, kurban kes. "inne şânieke hüve'l-ebter", sana şe'n eden, sana buğz eden, seni sevmeyen, senden yüz çeviren, sana ebter diyen, o ebter olacak, onun sülâlesi kuruyacaktır. Zîrâ rüzgara karşı ve güneşe karşı tükürenin tükürüğü kendi yüzüne gelir.

Onun için dikkat buyurunuz, burada bir sır söyleyeceğim sizlere. Dikkat buyurun ve tahkîkat yapınız. Resûlullah'ın aleyhinde kim konuşursa, ya O'na itâle-i lisânda bulunan bir kimsenin ağzından öldüğü vakitte mutlakâ pislik gelir. Sorun cenâze yıkayan imâmlara. Ağzından necâset gelir. Ve kökü kurur.

Bütün fütûhâtlar, bütün velîlerin, bütün gâzîlerin, bütün şehîdlerin yapmış olduğu bütün fütûhâtlar, evliyâullahda zuhûr eyleyen kerâmât, Hazret-i Abdülkâdir'de zâhir olan kerâmât, Hazret-i Ahmed er-Rifâî'de, Hazret-i Ahmed el-Bedevî'de, İbrâhim Düssûkî'de ve sâir evliyâullahda zuhûr eyleyen kerâmât, bütün bunların şerefi Resûlullah'a âiddir. Bütün fütûhâtlar, bütün paşaların, bütün pâdişahların yaptığı fütûhâtların şerefi Hazret-i Muhammed'e âiddir. Hattâ Resûlullah sallallahu aleyhi vesellem "İstanbul feth oluncak" diye emretmeseydi, bugün sen burada oturmayacaktın, ben sana burada hutbe okumayacaktım bugün.

"Venhar", nahreyle, kurban kes. Âşıklar kurban kesmek değil, cânını fedâ eder. Hani öyle söyledi âşıkın birisi. Söylediği sözü ulemâ kavrayamadılar. Öyle tecellî eyledi. Evvelâ ellerini kesdiler kendisinin. Ve mübârek ellerindeki kanı yüzüne akıttı. Dedi ki, "Ey ehl-i şerâat! Siz abdest almakdan bile soğuk günlerde sakınırsınız, biz âşıklar abdestimizi kanımızla alırız" dedi. Yani buradaki, fedâkârlık ve dîn-i islâmî anlayış ve Allah'a teslîmiyyeti gösterişdir. Bize büyük bir ibret ve irşâddir. Değil ki kurban kesmek, âşıklar, cânlarını Hakk yoluna verdiler.

Hangi ev var, size hitâb ediyorum ve bütün câmilerde bugün Hakk rızâsını bekleyen, ellerini bârigâh-ı ehadiyyete açan, Hakk rızâsını gözleyen ibâdullah, hangi ev var ki Allah ve Resûlullah yoluna şehîd vermemiş, evlâdını kurban etmemişdir, soruyorum. Hepinize soruyorum. Ya dayın, ya ceddin, ya ammin, ya tezyen, ya teyzenin kocası, ya enişten muhakkak muhârebe meydanında ilâ-yı kelimetullah için Muhammed uğruna kanını dökmüş ve şehîd vermiştir. Onun için sen sakın kurban kesmekten kaçınma yani. "Kurbanı nasıl keseyim? Bu kadar param var, yetişir mi yetişmez mi?" diye. Âşıklar, Resûlullah uğruna, canlarını kurban etmişlerdir. Sen parana kıy ve kurbanı kes. Resûlullah'a farz olan, sana vâcib olan. Bizim mezhebimizde vâcibdir kurban. Birçok şeyler vardır ki Resûlullah'a farz olur, bize sünnet olur. Teheccüd namazı gibi. Resûlullah'a farz, bize sünnetdir. Kurban da

Resûlullah'a farzdır, bize vâcibidir bizim mezhebimizde. Bu kurbanı yerine getir, kes. Zengin olanlar, hâli vakti yerinde olanlar, kurbanı kesmelidirler. Ve Cenâb-ı Hakk'a olan kulluklarını ve muhabbetlerini bu şekilde Allah'a izhâr etmelidirler.

Kurbanın ne şekilde olacağını, hangi hayvanın kesilmesi câiz, hangi hayvanın kesilmesi câiz değil, bunu burada söylemek uzun bir şeye vâbeste olacak. Kurban koyun hayvanından, dişisi erkeği, keçi hayvanından, dişisi erkeği, sığır, deve, kara sığır, bunlardan kurban kesilir. Deve ve sığıra yedi kişi bir araya gelip bir kurban kesebilirler. Ama kepiçde yani koçda yâhud keçi, çepiçde, kepiçde bir kişi bir hayvanı kesecektir. Altı aylıktan fazla olması lâzım. Altı aylık olup da bir yaşında görünüyorsa, iriyse biraz hayvan kemiği kemiği, kurban edilebilir.

Bineğini hazırla. Yarın kıyâmet gününde kabrinden kalkdığın vakitte, bineğine bineceksin yani kesdiğin kurbanına, seni sıratdan o geçirecektir. "Nasıl olur efendim, kurban beni kaldırır mı?". Böyle şeylere, laf ebeliklerine söz yok. Dîn-i islâmı istihzâya da meydan yok. Kâsır aklınla da sana bunu düşünmeye lüzûm yok. Bakarsın ki ufak bir şey, insanı dünyâdan âhirete götürür, ufak bir mikrop yani. Değil ki bir koçun üzerine binip cennete girmek. Hiçbir şey değildir yani. Onun için Allah öyle yapacaktır kıyâmet gününde, birçok şeyleri Cenâb-ı Hakk tahvîl edecek.

Hattâ Cenâb-ı Peygamber sallallahu aleyhi vesellem, Mi'râc'a çıkacağı vakitte, ona burak getirdiler. Cibrîl-i Emîn burağı getirdi, Resûlullah sallallahu aleyhi veselleme. Fahr-ı Risâlet sallallahu aleyhi vesellem, burağa binmek istediğinde burak yemîn etdi ki "Üstüme bindirmem kimseyi, ancak Muhammed ibn Abdullah'ı yani Resûlullah'ı bindiririm. Ben O'nun ismini işitmişdim cennât-ı âliyâtda binlerce sene evvel, ona âşık olmuşdum, üzerime ondan başka kimseyi bindirmem" deyince, Cebrâil aleyhisselâm dedi ki, "Yâ burak! Senin üzerine binmek isteyen, işte senin âşık olduğun Muhammed Mustafâ'dır". Burak titredi ve eridi, yere yatdı. Dedi ki, "Yâ Resûlallah, senin aşkınla cenneti terkeyledim, dilerim ki kıyâmetden sonra cennete gideceğin vakitte sen benim üzerime râkib ol". Üzerime bin yani. Öyle deyince Cenâb-ı Peygamber, ağladılar, sallallahu aleyhi vesellem. "Demek ki benim kabirden kalkıp arsa-i mahşere varmam bir binekle olacaktır, Yâ Rabbi nasıl olur, benim ümmetlerim ne olacak, onlara binek yok mu?" dedi. Allah şu âyet-i kerîmeyle onu izhâr eyledi, ⁴¹⁰ يَوْمَ نَحْشُرُ الْمُتَّقِينَ إِلَى الرَّحْمَنِ وَفْدًا, biz müttakîleri binekleriyle haşrederiz. Yani kesdiğin kurban sana binek olarak gelecektir. Müttakîler, Allah'dan korkanlar, Allah'ı sevenler, kabirlerinden kalkdılar mı onlara binek gönderilecektir. Bu âyet-i kerîmeyle Cenâb-ı Peygamber tesellî bulmuşlardır.

Şimdi, âşıklar, Allah ve Resûlullah yolunda canlarını verdiler, başlarını verdiler, mallarını dağıtdılar. Sen, Allah'ın habîbi Muhammed'e bir muhabbetin varsa, Âl-i Muhammed'e ve ashâbına...

Hem de sana haber vereyim mi! Resûlullah buyurur ki sallallahu aleyhi vesellem, "ene ibnû'z-zebheteyn, ben iki kurban evlâdıyım. Birisi ceddî İsmâil, birisi de babam Abdullah". Hazret-i Abdullah da bıçakdan kurtulmuşdur, pederi tarafından. Resûlullah'ın bu sünnetini yerine getireceksin. Bir de tehdîd-i peygamberî var, sallallahu aleyhi vesellem. "Hâli vakti yerinde olup da kurban kesmeyenler bizden değildir, bizim mescidlerimize gelmesinler". Yine ezvâc-ı

⁴¹⁰ Sure-i Meryem 85

tâhirâtdan Ümmü'l-Müminîn Hazret-i Âişe radiyallahu anhâ vâlidemize, "Yâ Âişe, kurbanın başında dur, kurbanın ilk kanı yere sıçradığı vakitte bütün suçların affolmuştur" diyor. Bedeldir çünkü.

Ve kurbanı keserken Allah'la şöyle konuşacaksın. "Yâ Rabbi, o kadar günah işledim ki bütün vücûdum ve yüzüm ve kalbim kapkara oldu. Vücûduma bedel olarak bu hayvanı senin rızâ-yı şerîfin için kesiyorum. Eti etime, kanı kanıma bedel olsun Yâ Rabbi" deyip o şekilde keseceksin kurbanını. Kesdikden sonra, üçe ayırırsın. Bir kısmını evlâdına çoluğuna çocuğuna, bir kısmını ahhâb u yârânına, bir kısmını da fukarâyâ tevdi edersin. Bazı ahmaklar hayvanın parça etleri filan kalıyor, kedilere vermiyorlar. Sakın hâ öyle bir şey yapma. Kediler de yesin, kلبler de yesin. İyi adamın malını fareler de yer. Öyle hayırlı olur ki herkese fâidesi olur yani. Onun için men etmeğe kalkma hayvânâtı filan. Bazı sersemeler var, hayvanlara vermiyorlar, toprağa gömüyorlar. Sakın hâ! Öyle bir şey yapma.

Nasıl ki Hazret-i Hacer, oğlu İsmâil'i sürmeledi, süsledi, saçlarını taradı, elbislerini giydirdi, çünkü Hazret-i İbrâhim Halîl demişdi ki, "Dostuma gideceğim, İsmâil'i dostuma götürüleceğim" demişdi, sen de dostun yoluna kurbanını veriyorsun, kurbanını, İsmâilini süsle, kınala. Eziyet cefâ ederek götürme, sürüyerek, vurarak filan böyle. Temiz ve itikâdî tām olan bir kimseye kesdir, kendin kesemiyorsan. Besmele'siz kesilen kurbanın eti yenmez. Hangi hayvan olursa olsun, Besmele'siz kesildi mi yenmez. Hristiyan keserse yenir de, müslüman kasden Besmele'yi terkederse yenmez. İlâhsızların kesdiği yenmez. Yani hiçbir dîne sülûkü yok, hiçbir dîn sâhibi değil, böyle bir kimsenin kesdiği de yenmez. Bir sâlih kişiyi al, kurbanını kesdir, duâsını yap. Bilmiş ol ki ecrini muhakkak göreceksin. Ve senin vücûduna bedel olacak, evlâd u ayâlinin başına gelecek felâket ve belâlara da kalkan olacaktır. Mezbahaya götür, keskin bıçakla, hayvana eziyet ve cefâ etmeden kes. Gözlerini kapat, ayaklarını bağla, kibleye karşı çevir, Allahüekber diyerek kes ve vâcib-i ilâhîyi yerine getir.

İkincisi. Gene Resûlullah tehdîd ediyor kurban kesmeyenleri. "Hâli vakti yerinde olup da kurban kesmeyen bizim mescidimize gelmesin, bizden değildir onlar" buyuruyor. İki. "Hâli vakti yerinde olup da", şart koşuyoruz yani fukarâyâ değil, zengin keser, fukarâ yer, "hâli vakti yerinde olup da, kurban kesmeyen ister hristiyan olarak ister yahudi olarak ölsün". Böyle tehdîdler vardır. Onun için bugün zengin oldunsa, zekâtta üzerinden sene geçmek lâzımdır, bugün zengin oldunsa eğer, hemen kurbanı almakla mükellefsin. Keseceksin.

Arefe gününün sabahından Kurban Bayramının üçüncü günü ikindiye kadar her namazdan sonra tekbîr almak vâcib olur. "Allahuekber Allahuekber lâ ilâhe illallahu vallahu ekber Allahu ekber velillahi'l-hamd". Yani Kurban Bayramının arefesinin sabahından, bayram sabahından değil, arefesinin sabahından bayramın üçüncü günü ikindiye kadar tekbir alınır ve kurban kesilir. Arefe günü kesilen kurban, kurban olmaz. Olur, vâcib olan kurban yerine geçmez. Sevabı olur. Mutlakâ vâcib olan kurbanın ifâsı için Bayram namazından sonra kesmek lâzımdır. Acaba anlatabildik mi? Ve üçüncü gün ikindiye kadar. Üçüncü gün ikindide tekbîr biter. Çünkü hac tamâm olmuştur.

Müminler! Cenâb-ı Hakk'a hamd ü senâ ederiz ki, bizleri Ümmet-i Muhammed'den halk etdi ve kendisine kulluk şerefini verdi. Ve bize Kurân-ı Kerîminde, "yâ eyyühellezîne âmenû" hitâbıyla hitâb etdi, bizi habîbi Muhammed'ine ümmet etdi, bize az ibâdete çokook çok

sevaplar, ecr-i azîmler verdi. Ve ümmetlerin en sonu olarak bizi getirdi. Bir günün ikindi ile Akşam arası kadar. Üçe böl kâinâtı yani beşerin zuhûrundan kıyâmet gününe kadar üçe ayır. Bir kısımları öğleye kadar. Bir kısmı öğleden ikindiye kadar. Ümmet-i Muhammed'e ikindiden Akşama kadar olan vakti verdi. Kısa vakti verdi fakat ibâdetlerinin sevabını kat kat icrâ etdi. Beş vakit namaz kılana elli vakit namaz sevabı verdi. Bir kuruş sadaka verene on kuruş sadaka vermiş gibi ecr-i hasenât verdi. Suç işleyen bir mümin Allah'a döndüğü vakitte günahlarını affetti. Benî İsrâil'de böyle değildi, bizden evvel geçen ümmetlere böyle değildi. Bunların hepsi Hazret-i Muhammed'in şerefinedir, sallallahu aleyhi vesellem şerefinedir, O'nun şerefine bunlar bize bahşolunmuştur. Şimdi sen Habîb-i Hudâ'ya ve O'nun âline, evlâdına, ashâbına, ensârına, evliyâsına, ulemâsına hürmetin varsa, Allah'ın emrini yerine getir ve hâlis bir kul olduğunu ve Ümmet-i Muhammed'den bir sâlih kişi olduğunu böylelikle amel defterine kaydetdir.

Haftaya cuma günü Bayramın ikinci günü olmak münâsebetiyle câmimiz kapalı, burası çarşı olmak münâsebetiyle. Onun için daha hulûl ile müşerref olmadığımız 'ıyd-ı adhânın hepimiz hakkınızda müteyemmin ü mübârek olmasını ve sizlerin uzun seneler hayırlı amellerle, hayırlı ömürlerle yaşayarak Allah rızâsını, Peygamber'in muhabbetini kazanmanızı Allah'dan niyâz ederim.

Bazı kavâid-i fıkhiyyeyi öğrenmek isteyenler, namazdan sonra bana sorabilirler. Ya söylediğim sözleri yanlış anlayanlar, yâhud yanlış anlattığım. Sürç-i lisân oluyor bazen lisânımda, bugün rahatsızım biraz. Sorabilirler yani müşkillerini.

İbâdallah! Ufak bir şey daha anlatacağım size. Zuhûr etdi şimdi. Yani bunu anlatmadan geçmeyeceğim. Şimdi zuhûr etdi.

Resûlullah sallallahu aleyhi vesellem son demlerinde. Peygamberimiz iki cihan arasında Cenâb-ı Hakk tarafından muhayyer bırakılmışdır. Resûlullah Efendimiz refik-i a'lâ olan Allah'ı tercîh etmiş. Yani âhiret tarafını tercîh etmiştir, bekâyı tercîh etmiştir. O ânda, getiriyorlar mübârek başına su döküyorlardı kovayla böyle. Çünkü yahudiler Peygamberimizi zehirlemişdi. Seneler sonra bu zehir meydana çıktı. Ve yanıyordu mübârek cesedleri. Çünkü bununla Peygamberimiz'e şehâdet rütbesi verilecekti. Hiçbir noksan kalmayacaktı. Gâzîlik, şehâdet, hepsi Peygamber'de cem olmuşdu. Su dökürüyordu başına, kovayla. Diyordu ki, "Hayber vakasında yemiş olduğum zehrin şiddetini şimdi görüyorum, su dökün üzerime". Yanıyor ateşden. Ve mevt esnâsı biraz şiddetli olmuşdur Peygamberimiz'in. Bunun da sebebi, Hakk Teâlâ'ya şöyle niyâzda bulunmuşdu Peygamberimiz.

Muhabbetiniz artsın diye anlatıyorum. Belki geç kalıyorsunuz ama söylemeden geçmeyeceğim. Haftaya ya çıkarım ya çıkmam.

Ölümün şiddeti hakkında şöyle konuşmuşdu Peygamber, "Rûh kabz olunduğu vakitte, üç yüz kılıç darbesi gibidir". Üç yüz defa bir adama kılıçla vururlarsa ne kadar acı duyarsa, rûh vücûddan öyle ayrılır. Ama Hakk'ı sevenler için tecelliyât olur, tereyağdan kıl çeker gibidir. "Bu nasıl olur?" diye sorarsan, o da güzel. İnsan sevgilisiyle sevişirken filan, şakalaşırken filan, bir tarafı çizilir duymaz. Sonra fâriğ olur bakar ki bir yeri acıyor. Bakar ki bir yeri çizilmiştir. Onun gibi duymaz. Yâhud top oynuyor adam, topda fenâ bulmuş, tekme yer sille

yer filan, hiç duymaz. Topdan ayrıldıktan sonra acısını duyar. O ölüm ânında bu üç yüz kılıç darbesi sâlihede de, âbide de, hepsi de bu şiddeti görecektir. Fakat sâihlere, âşıklara cennet gösterilecek, oraya bakarken duymayacak acıyı, bu acıyı duymayacaktır.

Resûlullah Efendimiz, "Yâ Rabbi bu ölümün şiddetini ümmetime verme, bana tatdır" demişti, buna binâen biraz ölümü şiddetli olmuştu Cenâb-ı Peygamber'in. Bu zehir sebebiyle. Üzerine su döküyorlar, getiriyorlar, kovayla su döküyorlar. O aralık, binti'n-nebî Cenâb-ı Fâtîmetü'-Zehrâ yani, saîdeyn-i şehîdeyn olan Hazret-i İmâm-ı Hasen'in ve İmâm-ı Hüseyin'in anneleri, kendi kerîmeleri ki pek sevdiği Fâtîmetü'-Zehrâ. Fâtîme, Resûlullah'ın huzûruna kaç defa girse Peygamberimiz O'na ayağa kalkardı, Fâtîme'ye. O kadar seviyor. Ve mübârek ellerini bağrına basar ellerini öperdi, Cenâb-ı Fâtîme'yi. Kendi evlâdı, kızı, parçası.

Yanına çağırırdı. Fâtîme ağlıyor. Bir şey söyledi, Fâtîmetü'-Zehrâ şiddetle ağlamaya başladı. Sonra bir söz daha söyledi, Fâtîme güldü. Sonra sormuşlar, demişler ki, "Yâ Fâtîme, baban bir şey söyledi kulağına, peder-i muhteremin, ağladın, şiddetle ağladın. Sonra tekrar bir şey söyledi, tebessüm etdin". Diyor ki, "Bana dedi ki, 'Ben iki cihân arasında muhayyer kıldım, Refîk-i A'lâ'yı seçtim, yani âlem-i bâkîye Rabbimin yanına gidiyorum' dedi, ona ağladım. Sonra kulağıma eğildi dedi ki, 'Ehl-i Beyt'imden bana en yakın zamanda gelecek olan sensin. Yâ Fâtîme, çok yakın bir zamanda kavuşuruz'. İşte bunun için güldüm".

Ve Cenâb-ı Peygamber'in âlem-i cemâle göçtüğünden altı ay sonra Cenâb-ı Fâtîme, âlem-i bâkîye göçdüler. Fakat bu altı ay arasında kendisine bir ev yaptırdı, ismini beytül-hazen koydu, mahzûniyyet evi, ağlama evi, yani üzüntü evi, oraya gider "vâ ebetâ, vâ ebetâ, vâh babam, vâh babam" diye ağlaya ağlaya ağlaya Cenâb-ı Fâtîme hânesine bakmaz oldu. Hazret-i Haseneyn'e bakmaz, onlarla alâkadar olamaz oldu üzüntüsünden.

Peygamberimiz'in bir devesi vardı. Devenin ismi de Kuvvâ idi. Haccetü'l-Vedâ'da hutbesini onun üzerinde okumuş idi. O, her gün gelir, Mescid-i Peygamberi'nin kapısından içeri bakar, mihrâbda Peygamber'i göremeyince böğürerek dağlara kaçırdı. Her gün gelir, Mescid-i Peygamberi'ye bir defa kapıdan bakar, Kuvvâ nâmındaki devesi, Resûlullah'ı mihrâbda göremeyince, ağlayarak dağlara kaçırdı. Bir gün, Cenâb-ı Fâtîmetü'-Zehrâ'nın hânesine geldi, Fâtîme'ye seslendi. "Efendim, hiç böyle şey olur mu?" Bize göre oluyor, başkalarına göre olmaz belki. Dedi "Yâ Fâtîme, ben gidiyorum âhirete, bir emrin var mı?" dedi. "Babama söyle, artık dayanamıyorum, beni alsın" dedi. "Allah'a söylesin beni oraya aldırısın". Ve deve kafasını taşa vurarak, taşa vura vura intihar etdi. O Kuvvâ nâmındaki deve.

O gece Resûlullah'ı gördü Cenâb-ı Fâtîmetü'-Zehrâ, "Kızım Fâtîme, yarın bana geleceksin" dedi. Her gün böyle hüznü olan Fâtîme o gün şevkli, kendisinde güzel bir şey var, tebdîl var hâlinde. Her gün ağlayan, ağlayarak evini süpüren Fâtîmetü'-Zehrâ, o gün bir beşâşet var yüzünde. İmâm-ı Ali geldi, dedi, "Yâ Fâtîme, bugün sende bir hâl var, bir sevgi var, bir neşe var, bir müjde var, bu nedir bu hâlin?" diye sordu. Dedi ki "Yâ Ali, bugün sana ben misâfirim, ben babamın yanına gidiyorum, artık iş tamam oldu bugün bizim için. Sana vasiyet ediyorum, Hasan'ıma Hüseyin'ime iyi bak". O gün onları taramış, saçlarını örmüş, sürmelemiştir, Hazret-i Haseneyn'i.

Ve söyledi, dedi ki, "Ben sana vardığım vakitte, senin bana verecek mihrin yokdu, ben Cenâb-ı Hakk'dan diledim ki, Ümmet-i Muhammed'den evlâdlarımın musîbetlerine ağlayanlara ben şefî olayım diye. Bana bir berat getirdiler cennetden. O şu kutunun içerisinde, benim kefenim arasına onu koy yâ Ali". Ve Cenâb-ı Fâtîmetü'z-Zehrâ "Allah" dedi ve âlem-i bâkîye göçdü. Dünyâdan ayrıldı, dârü'l-bekâda karâr etti.

İmâm-ı Ali yıkadı Fâtîmetü'z-Zehrâ'yı. Ben bunu söylemişdim de senelerce evvel, birisi hazmedememiş gitmiş Şemseddin Yeşil Efendi'ye söylemişdi filan. Sonra isbât etdim, getirdim gösterdim Buhârî'de yerini. Bunun sebebi de şu. Herkes öldüğü vakitte, islâm ahkâmına göre, karısı boş düşer, bitmiştir nikâhı. Dünyâda nasıl ki Cenâb-ı Hayder-i Kerrâr'ın âilesidir Fâtîme, âhirette de Hazret-i Ali'nin nikâhındadır. Ona işâret vardır bunda.

Hazret-i Ali yıkadı, o beratı koydu. Gene vasiyeti Fâtîmetü'z-Zehrâ'nın, "Beni götürürsün babama, dersin ki 'Yâ Resûlallah Fâtîme'yi sana getirdim' dersin. Bir işâret olursa beni oraya defneyle. İşâret olmazsa götür Cennetü'l-Baki'ye koy". İmâm-ı Ali Hazret-i Fâtîme'yi yıkadı, tekfin etdiler, götürdüler Hücre-i Saâdet'in önüne, Resûlullah'ın Türbe-i Saâdet'inin önüne ve kabrini oraya kazdılar ve dediler ki, "Yâ Resûlallah, sana kızın Fâtîme'yi getirdim". Yemîn ediyor İmâm-ı Ali, "Resûlullah 'Getirin bana Fâtîme'yi' dedi ve kabre koyduğum vakitte Resûlullah'ın kucağına verdim" diyor. İmâm-ı Ali söylüyor bunu.

Şimdi orası Hücre-i Fâtîmetü'z-Zehrâ'dır, orada duâ edilir. Kabrini Cennetü'l-Baki'de gösterirler fakat Resûlullah Efendimiz'in gece teheccüd namazı kıldığı yerin arkasındaki odadır. Hem İmâm-ı Ali ile gerdek girdiği yer, hem çocuklarını dünyâya getirdiği yer orasıdır. Ve yatdığı yer de orasıdır, Hazret-i Fâtîmetü'z-Zehrâ, Resûlullah'ın koynundadır.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

Ey İnsanlar! Rabbinize İbâdet Ediniz 16 Ekim 1981 (17 Zilhicce 1401)

Kâllallahu Teâla fî Kitâbihi'l-Azîz.

Eûzübillahimineşşeytânirracîm.

Bismillahirrahmânirrahîm.

يَا أَيُّهَا النَّاسُ اعْبُدُوا رَبَّكُمُ الَّذِي خَلَقَكُمْ وَالَّذِينَ مِنْ قَبْلِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ⁴¹¹

Sadakallahü'l-Azîm.

Îmân ile kalbleri münevver, fuâdları muattar, yüzleri Hakk'a secde etmekle, alınlarında eser-i secde bulunan, cümle enbiyânın serdârı Mahbûb-i Kibriyâ Hazret-i Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâmı her şeyinden ziyâde severek îmânını kemâle erdiren, mahşer gününe inanan, öldükden sonra dirilmeği kabûl eden ve bu kısa hayâtın hesâbını Allah'a vermeğe îmân eden, Hakk'ın cennetini hak, cemâlini hak, nârını hak, mîzânını hak, suâlini hak, hesâbını hak bilenler! Hakk'ın cennetine tâlib, rızâsına râgıb, cemâline âşık olanlar!

Bayram bayram derken, bayramı edenler etdi ve onlar, Hakk meclisine, bezm-i Hakk'a vâsıl oldular. Bizim de ömürlerimiz süratle geçmekte. Ramazan, Bayram, Muharrem, Safer, Ekim, Kasım derken, bir gün ansızın, hiç beklenmedik bir ânda, âşıkları maşûka ileten, kâfire nedâmet ve hasret, âşık-ı sâdık müminlere bayram olan ve kulu Allah'a îsâl eyleyen, o ulu melek, bir gün bizim de kapımıza gelecektir, hem de hiç beklemediğimiz bir ânda. O vakit, bu âleme nereden geldiğimizi ve niçin geldiğimizi, nereye gitdiğimizi ve niçin gitdiğimizi anlayacağız. Bunun farkına o vakit varacağız. Çünkü bütün insanlar uykudadır, ne vakit insanın kafası teneşire gelir, ne vakit Melekü'l-mevt aleyhisselâm onun göğsüne oturur, işte o vakit uykudan uyanırlar.

Onun için iki cihân fahri, sallallahu aleyhi vesellem, Efendimiz, âlemlerin efendisi, Allah'ın mahbûbu, Allah'ın sevgilisi, sebab-i hilkat-i âlem, sebab-i hilkat-i Âdem, tevhîd-i efâl, tevhîd-i sıfât ve tevhîd-i zâta mâlik olmuş olan Peygamberimiz, rahmeten-lil-âlemîn, buyuruyor ki,

⁴¹¹ Sure-i Bakara 21

"Küllü'n-nâs nâimûn, fe izâ mâtû intebehû". Bütün insanlar uykudadır. Yani bu dünyâ hayâtı, görmüş olduğun, kasalar, keseler, masalar, rûtbeler, bunlar hep uyku âleminde görüp geçirdiğin nesnelerdir. İster zarûret içerisinde yuvarlan, ister devlet içinde saâdetle kürsünde otur, postunda otur, tahtında kurul, her ikisi de uyku âleminde görülen rüyâ gibidir. Bütün insanlar uykudadır, öldükleri vakit uyanırlar. Şimdi o gün gelmeden evvel uyan! Hilkatini ara! Nereden geldin? Niçin gidiyorsun? Ömrünü hebâya sarfetme! Bütün dünyâ cevâhirlerinden ve servetinden kıymetli olan ömr-i azîzini hevâya verme! Ömrünü Allah'a isyân ile geçirme, Allah'a kulluk et.

Çünkü yerin göğün sâhibi ve bilinen ve bilinmeyen âlemlerin mâliki olan Allah Celle Celâluhû Hazretleri, seni niçin halk ettiğini sana Kitâb-ı Kerîm'inde haber veriyor. O kitap ki, ahkâmı eskimeyecek, dâimâ genç ve dinç, tâlibleri irşâd eden, müminlere şifâ olan, kâfirlere hüsrân ve nedâmet olan o kitap diyor ki, ⁴¹²"وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ". Yani "Görünen ve görünmeyen kuvvetleri, cinnileri ve insanları ancak beni bilip bana ibâdet etmeleri için halk etdim" buyuruyor.

⁴¹³"أَيَحْسَبُ الْإِنْسَانُ أَنْ يُتْرَكَ سُدًى". İnsan kendini başıboş mu zannediyor? Nerede? Hayâtında, ölümünde, ölümünden sonra. Başıboş mu bırakıldığını zannediyorsun? Öyle mi zannediyor insanoğlu? Yok yok öyle değil, öyle değil. Nedâmet günü var yâhud bayram günü var. Bu âlemde Allah ile bayram edenler, o âlemde de Allah Celle Celâluhû Hazretleri ile bayram edecekler. Bu âlemde hilkatinin sebebini anlamayanlar, öğrenmeyenler, orada çok nedâmet edecekler. Eller ısırılacak, saçlar ve sakallar yolunacak. Esteîzübillah. Sûre-i Furkân'dan. ⁴¹⁴"وَيَوْمَ يَعْضُ الزُّلْمُ عَلَى يَدَيْهِ". Zâlim, o anda ellerini ısırır, saçlarını yolar, sakallarını yolar, tırnaklarını yer. "Niçin ömrümü hebâya verdim?" diye.

Gün kararmadan yani ölüm gelmeden, bu hayât köprüsünden geçmeden, bu hayâl âleminden çıkmadan, bir ağaç gölgesi mesâbesinde olan bu dünyâ hayâtından ayrılmadan, vazîfelerini bil, vazîfelerini yap!

Yazıklar olsun Allah'ı bilmeyenlere! Yazıklar olsun Allah'ı bilip de O'na secde ve rûkû etmeyenlere! Allah'ın nimetini yiyip de Allah'a şükretmeyenlere yazıklar olsun, veyl olsun!

Müjde olsun âşıklara! Müjde olsun zâhidlere ve âbidlere! O âbidler, o zâhidler ki, onlar zühdlerine ve ibâdetlerine güvenmediler, Allah'ın rahmetine güvendiler, lutf u keremine dayandılar.

O âşıklar içerisinde Hakk'ı zikredenlerin öyleleri vardır ki, ölümlerinde bile Hakk'ı yine zikrederler. Bir veliyyullahın cenâzesini götürürlerken, ezân okunmuş, müezzin "eşhedü en lâ ilâhe illallah" dediği vakitte, o zât-ı muhterem tabutdan elini çıkarmış parmağını göstermiştir. Âşıkân içerisinde böyleleri de vardır.

İbâdet ve tâatına sâhib ol. Diline, beline, ırzına sâhib ol. İmânına sâhib ol. Yapdığın işlerle Resûlullah'ı gücendirme. Allah sana darılmasın. Hakk'la Hakk olagör. Rabkini zikredeğör ki

⁴¹² Sure-i Zâriyât 56

⁴¹³ Sure-i Kiyâme 36

⁴¹⁴ Sure-i Furkân 27

Allah seni zikreyleye. Allah'ı kıyâmen zikret, Allah seni bütün nâs kabrinden kıyâma kalktığı vakitte zikreylesin. Allah'ı oturarak zikreyle ki, kıyâmet gününün şiddet ve dehşetiyle cümle enbiyâ ve insânların diz bağları çözülür, herkes diz üstü çöker, işte o gün Allah seni zikreylesin. Yatdığı vakitte Allah'ı zikreyle ki, yakın bir zamanda amelinle başbaşa kalacaksın, çocuğun çocuğun yetim, sevgili âilen dul kalacak, malların sevmediğin kişilere taksim olacaktır. Rûhunu Melekü'l-mevt zabt eder, o alır. Vücûdunu kurtlar yer, kemiklerini toprak yer, malların da sevmediklerine kalır, onlar yer, hesâbı senden sorulur. O gün gelmeden ibâdet ve tâata koşunuz, Allah'a koşunuz, Resûlullah'a koşunuz.

Allah'ın rahmet kapıları açıktır. Allah, kimseyi kapısından boş çevirmez. Denizlerin katresi kadar, semâların zerresi kadar, kumların dânesi kadar günahın olsa, Allah dediğin vakit, Hakk affedicidir, Afüvv'dür, Kerîm'dir, Rahîm'dir, Rahmân'dır Allah, Settâr'dır Allah, Gaffâr'dır Allah. Allah'ın rahmetinden ümîdini kesme, O'na yönel. Çünkü Allah diyen, mahrûm olmadı. O'na yönelen, O'nun kapısından hâib ü hâsir dönmedi.

Cenâb-ı Hakk, Kitâb-ı Kerîm'inde ⁴¹⁵"يَا أَيُّهَا النَّاسُ" diyor, insanlara söylüyor, hayvanlara değil. Gerçi hayvanların varlığı da Allah'ı zikreder. Hayvanların varlığı da Cenâb-ı Rabbü'l-âlemîn'e ibâdet eder. Fakat onların ibâdeti tekâlifle değildir yani Allah'ın emirleriyle değildir. Allah, insanlara hitâb ediyor. İnsansan bu emri başına nimet ve tâc bil, sırtına libâs-ı sündüs bil. "يَا أَيُّهَا النَّاسُ, ey insanlar!", ⁴¹⁶"اغْبُدُوا رَبَّكُمْ", Rabbinize ibâdet ediniz". Vazîfeniz budur sizin.

Bu âleme ölmeyecek gibi çalışacaksın. Bunun manâsı ne biliyor musun? Sen geçicisin, sen ölsen dahi, senin kavmin, senin milletin, senin dînin kıyâmet gününe kadar dünyâda durması lâzımdır. Bu vatani bıraktığın vakit arkandan senin çocuğun senin dînini tahkîr etmemelidir. Allah'ı serbest söylemelidir. Öyle evlâd yetiştireceksin. "Hiç ölmeyecek gibi çalış" deyince mücerred vücûdunun çalışmasını anlama bu işden. İdealin o olacak. Öyle evlâd yetiştireceksin ki. Evlâdı dünyâyâ getirmek mesele değildir. Evlâdı dünyâyâ getirdin, ona hakkı hakîkati öğretmedin, Hazret-i Muhammed'in kokusunu duyurmadın, cennet yollarını göstermedin, insâniyeti bildirmedin, o evlâd senin düşmânındır. Onu sen bir âlem-i ulvîden aldın getirdin bu süflî âleme bıraktın. Yarın yevm-i kıyâmetde en birinci davâcın, senin karşında hasmın evlâdın olacaktır. Evlâdını öyle yetiştireceksin ki, sana hayrül-halef yani senin arkandan hayırlı bir insan olsun, senin ismini rahmetle yâd etdiresin.

Âbâ ü ecdâdımız bizim için çok büyük önderdir. Onların isrinden yürürsek, Hakk yolunda yürüyeceğiz. Görmedin mi? Onlar Allah'a hakkıyla kulluk etdiler, abdiyyet yaptılar, Allah şarkı-garbı, şimâli-cenûbu onların emrine verdi. Sen nefsin kul oldun, Allah kâfirinin başına hâkim kıldı. Koca islâm diyarları, hepsi istiklâllerini kaybettiler. Neden? Çünkü Allah'a secde etmeyen kula secde eder. Allah'a secde etmeyen kariya secde eder. Allah'a secde etmeyen paraya secde eder. Allah'a ibâdet etmeyen kendi nefsinde ibâdet eder. Onun için "اغْبُدُوا رَبَّكُمْ".

⁴¹⁵ Sure-i Bakara 21

⁴¹⁶ Sure-i Bakara 21

Şeref abdiyyetdedir. Allah'a kul olan iki cihâna sultân olur. "اعْبُدُوا رَبَّكُمْ", Rabbinize ibâdet ediniz". Allah böyle söylüyor. "Bana ibâdet ediniz" buyuruyor. "رَبِّكُمْ الَّذِي خَلَقَكُمْ", o Allah ki, sizi halk etdi".

Neden? Görmüyor musun? Bir katre su parçasından. Eline bulaşdığı vakit yıkıyorsun, iğreniyorsun değil mi? Hilkatın bu, niye mütekebbir olacaksın? Niye kibirleniyorsun? Niye hakkı kabûl etmiyorsun? Neden seni bir katre menîden halkeden Allah'a secde etmiyorsun? Burnun hep havalarda. Tevâzu et, burnunu yere sür. Bil ki O'ndan geldin yine O'na gideceksin. Bir katre menî oldun geldin, sonra türâb olacaksın. Hem de yakın bir zamanda, çok uzak değil!

Bundan elli sene evvel bu câmide ne ben vardım ne sen vardın. Yüz sene evvel bu dünyadaki insanların hiçbiri yokdu, başka insanlar vardı. Yüz sene sonra da yine böyle olacak. Bunu sen de görüyorsun. Hani ceddin, hani baban, hani deden, hani pâdişahlar, hani krallar, hani nebîler, hani peygamberler, hani mürseller, hani zâlimler, hani hâinler, nerelerde bunlar? Herşeylerini bıraktılar, bir kefene sarındılar, âlem-i fânîden ayaklarını çekdiler, âlem-i bâkîde karâr eylediler. Yerlerinden memnûnlar mı acaba? Onlardan hiçbir haber alamıyoruz değil mi? Yaaa! Yakın bir zamanda biz de onlara mülhak olacağız.

"اعْبُدُوا رَبَّكُمْ". Rabbine muhtaç olduğun kadar Rabbine ibâdet eyle! Gözünün nûrunu alırsa, vücûdunun bir tarafına inme indirirse, doktorların çâre bulamadığı bir illete seni mübtelâ kılarsa, ne yapacaksın? O, semâdan yağmur yerine ateş de yağdırır. O, unu kum, kumu un yapar. O, ölüden diri diriden ölü çıkartır. Açları doyuran O'dur. Yokdan vâir eden yine O'dur. Yine yok eden de O'dur. O, kudret-i külliye sâhibidir. O'na karşı âsî olan, akıllı mıdır? Soruyorum sana! Muhtaç olduğun kadar Rabbine ibâdet kılacaksın. Hangi anda O'na muhtaç değiliz?

Rabbine muhtaç olduğun kadar Rabbine ibâdet eyle. Hangi anda O'na muhtaç değiliz?

Vatanına, milletine, insâniyete öyle çalışacaksın ki, insâniyet ölmesin, senin milletin, senin devletin, senin dîninin sâlikleri kıyâmet gününe kadar dünyâda pâidâr olsunlar, hür yaşasınlar, hür Allah desinler, hür olarak Allah'a secde etsinler.

Yarın ölecekmiş gibi hazırlanacaksın çünkü o gelicinin ne vakit geleceği malûm değildir. "Şu evi bitireyim, şu apartmanı bitireyim, çocuğu evlendireyim" dediğin zaman, bir de bakarsın ki o gelici ânsızın kapıya gelmiş. O vakit, ölen ile rûhu kabzeden melek arasında şöyle bir konuşma olur. Der ki, "Ey melek! Ey Allah'ın resûlü! Mâdem bana gelecekdin, niçin bana evvelden haber vermedin?". Melek der ki, "Ben sana çok haberler gönderdim, elçiler gönderdim fakat sende bunları anlayacak kafa, görececek göz yokdu. Anneni aldım, babanı aldım, dedeni aldım, haminneni aldım, konu komşunu aldım, sevdiklerini aldım, hasımlarını aldım. Bunları görmedin mi? İşte bunlar hep sana gönderdiğim habercilerdi. Saçına sakalına ak düştü, saçın sakalın ağardı, bunlar da benim habercilerimdi. Miden hazmetmez oldu, gözün görmez oldu, vücûdun kuvvetden kesildi, sinirlerin gevşedi, hâlâ kötülük peşindesin. Benim geleceğimi hiç düşünmedin mi? İşte geldim sana".

Hani biliyorsunuz ya, işitdiniz, duydunuz değil mi? Hazret-i Ömer ibn Hattâb radiyallahu anh, o Ömer ki, Resûlullah, sallallahu aleyhi vesellem, O'nun hakkında "Benden sonra nebî gelseydi Ömer gelirdi" diyor, işte o Ömer, kendisine bir adam tutmuşdu, ona cebinden maaş ödüyordu. O adam her gün üç defa geliyor ve Hazret-i Ömer'e, "Yâ Ömer ölüm var!" diyerek ölümü hatırlatıyordu.

İyi dinle! Hikâye diye dinleme! Hayâtına tatbîk et! Kelimenin zâhir manâsında kalırsan, hakîkatine inemezsen hiçbir şey istifâde edemezsin. Buraya boşuna gelmiş gitmiş olursun. Hilkatinin manâsını bilmediği gibi olur.

O zât bir gün yine geldi. Hazret-i Ömer ona dedi ki, "Gel buraya, hakkını al, artık bir daha gelme çünkü sana ihtiyaç kalmadı". Adam, "Yâ Ömer, bu güzel âdetini niçin terk ediyorsun" diye sorunca Hazret-i Ömer, "Yok, öyle değil, sana hâcet kalmadı çünkü sakalıma ak düştü" dedi.

Bizim sakalına ak düşenler sakalını boyuyor. Yani sakalını boyamakla genç oluyor, ölümden kaçıyor zannediyor. Sakalına ak düşmüş, sen hâlâ kağıtda dominoda, kahvedesin, ne dünyâya yarar, ne âhirete yarar işlerdesin. Bu gafleti bırakmak lâzım gelir müslümanlar. Hazret-i Muhammed'in kapısı açık, tövbe kapısı da küşâd olmuş, oradan içeri gir, aklın başında ise eğer, ibâdet kemerini, gayret kemerini beline bağla, rabbine kul ol, iki cihâna sultân olursun.

Yakın bir zamanda bu sıkıntılar gidecek. Bu hayâtta çekmiş olduğun meşakkat senden alınacak. Hazret-i Muhammed'in sancağı altında, o âlemde sultân olacaksın. Bir hayât verilecek, ölümü yok. Allah bir mülk verecek, bunun fenâsı yokdur, yani o mülkü bir daha elinden almaz, sende ebedî kalır. Bunu buradan alacaksın. Âhiretin tarlası burasıdır. Burada almazsan, orada bulamazsın. Hiç sen gördün mü, bir adam arpa eksin de yerine buğday biçsin, ya da ısırgan eksin de yerine buğday biçsin. Bu görülmemiş bir şeydir.

Hamam sana ibret vermedi mi? İbrâhim Edhem Hazretleri hamama gitmiş, dışarı çıkarken hamamcı para istemiş. "Burası bedâva değil mi?" demiş, hamamcı "Yok, burası parayla" deyince, İbrâhim Edhem Hazretleri elini açdı "Şaşarım o kimselere ki, Şeytan evi olan hamama bile bedâva sokmuyorlar. Bir adam, Allah'a ibâdet etmezse, kulluk etmezse, nasıl cennete girebilir?" dedi. Sana kâfî bu. Çocukları görmüyor musun? Çalışanı, sabaha kadar ders çalışıyor. "Oğlum niçin yatmıyorsun?" diye soruyorsun ya da "Kızım yatsana biraz, azıcık istirahat et" diyorsun, "Baba imtihan var imtihan" diyor. Çocuklar kuldan korkuyorlar da sen Allah'dan korkmuyorsun! İmtihânı hiç düşünmüyoruz!

"اعْبُدُوا رَبَّكُمْ". Rabbine ibâdet et! Her ânda, her zamanda, Allah de! Lâ ilâhe illallah de! "اعْبُدُوا رَبَّكُمْ". Allah'a muhtaç olduğun kadar. Yakın zamanda, Allah diyen mahrûm olmayacak. Bir mülk verilecek fenâsı yok, elinden bir daha almazlar. Bu dünyâ hayâtında, insan zengin olur sonra fakîr olur ama orada verilen mülk geri alınmaz. Bu dünyâya gelenler ölürlər, câmi yapılıp yıkılır, insan doğar, ölür.

Hani bir cenâze gidiyormuş da, adamın biri, cenâzenin peşinden gidenlere sormuş, "Kim bu?" demiş. "Filanca hocaefendi" demişler. Meraklı adam, "Neden öldü?" diye sormuş.

Malûm ya, insanlar hep bir hastalık arıyorlar. Hani, Melekü'l-mevt, rûhları kabzetmekle emrolunduğunda, "Yâ Rabbi, ben rûhları kabzetedikçe halk bana buğzeder, benden nefret eder" diye niyâzda bulununca, Cenâb-ı Hakk "Ben onlara seni unuttururum, onlar ölümü senden bilmezler, hastalıktan bilirler" buyurmuş ya. İşte o adam da merakla "Neden öldü?" deyince, orada bulunan ârif-i billah bir zât, "Neden olacak, doğduğundan" diye cevap vermiş.

Doğmasaydı ölmeyecekti. Toplanan dağılır, doğan ölür, yapılan yıkılır. Yıkılmayacak bir yer var. Allah mülkü yıkılmaz. Allah'a âid olursan yıkılmazsın. Çünkü Hakk ile berabersin. Hakk ile Hayy olursun. Hayy ile Hayy olursun.

Bir mülk verilir, fenâsı yok, bir ömür verilir ölümü yok, bir gençlik verilir çirkinliği yok, ihtiyârlığı yok, bir sıhhat verilir hastalığı yok. Bu mülk, senin için hazırlanmıştır.

Vallâhi bu kapı, gözünün gördüğü kadar yani semâvâta baksan ne kadar görüyorsan o kadar geniştir. Ama bir gün bu kapı bir iğne deliği olacaktır. Ba'del vefât. Acaba anlatabildim mi? Bak şimdi hayatta iken bu kapı, tövbe kapısı, Muhammed kapısı, Allah kapısı semâvâta kadar.

İbâdet ve tâatına güvenme! İbâdet ve tâatına güvenme! Dünyâda bin sene yaşasan, verilen bütün emlâki Hakk yoluna infâk etsen, gündüz oruçlu gece kâim olsan, bir kere semâya bakıp da gözünle güneşi gördüğünün hakkını Allah'a ödemiş olmazsın. Cennât-ı âliyât Allah'ın fazl u keremi iledir.

"اعْبُدُوا رَبَّكُمْ". Kim iki cihâna sultân olmak istiyorsa Rabbine ibâdet etsin. Çünkü kıyâmında Hakk'la konuşan, rûkûda Allah ile sevişen, secdede Allah ile buluşan âşıklardır, Allah'a ibâdet edenlerdir.

"اعْبُدُوا رَبَّكُمُ الَّذِي خَلَقَكُمْ وَالَّذِينَ مِنْ قَبْلِكُمْ". Sizden evvel geçenleri halkeden ve onları imhâ eden yani öldüren Allah'a ibâdet edin ve Allah'ı sevin. Verdiği nimetlere bakınız. Hiç farkında değilsin. Hiç düşünemiyoruz! Fakîrim diyen bir kimseye sorsak, "Senin iki gözünü çıkarsam, gözlerine yüz binden iki yüz bin lira versem, râzı olur musun?" desek, râzı olmaz. Zenginsin demek ki a birâder! Ya îmânını kaçaya verirsin acaba? Ebedî saâdet îmânını kaçaya verirsin? Ya kolun, ya bacağı, ya kulağı, ya işitmen, ya anlaman, ya konuşman, ya şuûrun? Acaba bunları kaçaya verirsin? Nimetler içinde yüzüyorsun, Allah'ı sev. Hakk'ın nimetleri içinde bulunuyorsun, Allah'a şükreyle. "اعْبُدُوا رَبَّكُمْ". Rabbine ibâdetde bulun. Gecede ve gündüzde, her ânda, her yapıdığın işde Hakk'ın seni gördüğünü düşün.

Yarın ölecek gibi hazırlan. Hemen eşyan hazır olsun. Haydi dediler mi "Eyvallah" deyip yürüyeceksin. "لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ", eğer Hakk'dan korkuyorsanız, Hakk korkusunu biliyorsanız ki, Hakk korkusu, ittikâ rûtbelerin en yücesidir, îmân rûtbeleri içerisinde en yüce rûtbe ittikâ yani Hakk korkusu rûtbesidir. Havfullahdır. Onun için Cenâb-ı Hakk Sûre-i Hucurât'da, ⁴¹⁷ يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنَّا خَلَقْنَاكُمْ مِنْ ذَكَرٍ وَأُنْثَىٰ وَجَعَلْنَاكُمْ شُعُوبًا وَقَبَائِلَ لِتَعَارَفُوا إِنَّ أَكْرَمَكُمْ عِنْدَ اللَّهِ أَتْقَاكُمْ buyurmuştur. "Sizin içinizde en kerîm olanınız benden korkandır" diyor Cenâb-ı Allah. Allah'dan korkandan bütün mahlûkât-ı

⁴¹⁷ Sure-i Hucurât 13

ilâhiyye korkar. Bütün mahlûkât-ı ilâhiyye Allah'dan korkana itâat eder, Allah'dan korkandan korkar.

Hani biliyorsun ya, Resûlullah sallallahu aleyhi veselleme bir yere bir kâfir sıkıştırdı, tenhâ bir yerde ve elinde kılıç vardı. "Yâ Muhammed! Seni benim elimden şimdi kim kurtaracak?" dedi. Efendimiz'de hiçbir şey yokdu, sallallahu aleyhi vesellem. Bilmiyor ki, görmüyor ki. Sonra gördü göreceğini. Çünkü o kılıç tutan el tutmaz oldu, kılıç elinden düştü. Kol indi, dondu kol. Sonra kılıcı Cenâb-ı Peygamber aldı. "Seni seni benim elimden kim kurtaracak?" buyurdu. Adam susdu, "Allah" dedi. Allah'a rücû et, mahrûm olmayacaksın. Eşhedü en lâ ilâhe illallah ve eşhedü enne Muhammeden abduhû ve resûluh.

Âl-i Muhammed'e çok ihânet edildi. İyi dikkat buyur konuştuğum söze! Bütün dünyadaki kavgalar, dînler arasındaki kavgalar, Allah kavgası değildir, Resûlullah'ın kavgasıdır. Bütün hased, Hazret-i Muhammed'edir ve Âl-i Muhammed'edir ve O'na tâbi olanlardır. Sallallahu aleyhi vesellem. Müminin kabahati, Allah'a inandığı için Peygamber'e ümmet olduğu içindir. Onun için çok adam katlolanmışdır. Müslüman olduğu için milyonlarca insan öldürüldü. Konuştuğum sözde çok incelik var.

Halîfe Cafer-i Sâdık Hazretleri'ne dış biliyormuş da vezîrine demiş ki, "Ben bu imâmı öldüreceğim. Çünkü o hayatda olduğu müddetçe bize rahat yok. Keyfimizce saltanat süremeyeceğiz". Vezîr dedi ki "Bu işden vazgeç. Evlâdına kıyarsan sonra Resûlullah'dan nasıl şefâat beklersin" dedi. Sen de Muhammed ümmetini incitiyorsun, onun sâhibi olan Resûl acaba sana şefâat eder mi? Mümin kardeşini incitenlere söylüyorum. Sâhibimiz, çobanımız Hazret-i Muhammed Mustafâ, cümle enbiânın da çobanı O, râî O, şâhid O, nezîr O. Vezîri dinlemedi, Hazret'i çağırttı, celladları hazırladı. "Başımdan tacı çıkardığım vakitte katledin" dedi. İmâm-ı Cafer-i Sâdık Hazretleri huzûra girince halîfe yerinden kalktı ve O'nu "Buyurun efendim, hoş geldiniz, safâ geldiniz" diyerek karşıladı. Daha önce Hazret-i İmâm'a karşı buğz ve kîn ile dolu olan halîfe yumuşadı, pamuk gibi oldu ve Hazret'i kendi tahtına oturttu. İkramlarda bulundu ve giderken de kapıya kadar götürdü, ayakkabılarını çevirdi. Hazret-i İmâm çıktı gitdi. Vezîr dedi ki, "Yâhu sen bunu öldürecekdin, böyle söylemişdin, iyi ki yapmadın". Halîfe, "Ondan değil" dedi. "İmâm içeri girdiği vakitte bir ejderhâ zuhûr etdi, ağzını açtı ve bana 'İmâm'ı öldürürsen seni yutarım' dedi, onun için korktum vazgeçtim" dedi. Yâni hâdisât senin gördüğün gibi değil. Allah'dan korkandan cümle mahlûkât-ı ilâhî korkar. O kadar! Çok misâlleri var. Yine bir tâne daha söyleyelim, hatırıma geldi.

Bir zât vardı, Abbâsî halîfelerinden Abdülmelik'in çocuklarını okuturdu. O zât Âl-i Muhammed'i çok severdi, Peygamber'in evlâdlarına büyük muhabbeti vardı. Birgün halîfe o zâta sordu, "Çocuklarımı mı çok seviyorsun, Hasan'ı Hüseyin'i mi?" dedi. Hazret şöyle bakdı, "Bu mülkü siz onların sâyesinde buldunuz, Muhammed Mustafâ gelmeseydi Abbâsî Devleti olmazdı" dedi. "Seni ve iki çocuğunu, bırak Hasan'ı Hüseyin'i, Hazret-i Ali'nin kölesi olan Kamber'e bile değişmem" dedi. Hâin o zâtın dilini koparttı, kökünden kesdirdi. Fakat dili kopdu ama bütün vücûdunun her zerrâtı "lâ ilâhe illallah" diyordu.

"اعْبُدُوا رَبَّكُمْ". Rabbinize ibâdet kılınız. Hiç ölmeyecek gibi bu âleme çalışınız. Çünkü senin dînin, devletin, milletin ve insâniyyet ölmeyecektir. Onlara hizmet et. Kula hizmet Hakk'a hizmetdir. Kullardan gördüğün nimete teşekkür, Hakk'a teşekkürdür. Fakat her şeyi Hakk'dan

bil, Allah'dan bil, kuldan bilme. O perdeyi önünden kaldır. Bazı insanın ibâdeti bile Allah ile arasında perde olur. Yarın ölecekmiş gibi herşeyini hazırla.

Uyanalım müslümanlar! Yapdığımız ibâdet ve tâatla Allah'a bir fayda etmiş olmayız. Her yapan kendine yapar. İbâdet mi etdin? Bil ki o ibâdet senin içindir, senin şerefindir. Kabahat mi yaptın? Bil ki o kabahat, senin rezâletindir. Cenâb-ı Hakk bunların her ikisinden de müstağnîdir. Rabbine ibâdet edenler, muhakkak sûrette azîz oldular. Nefislerine ibâdet edenler, mahcûb oldular. Resûlullah'a muhabbet edenler, Allah'a muhabbet etmiş oldular. Resûlullah'a ve âline ihânet edenler, Allah'a ihânet etmiş oldular.

Allah cümlemize ibâdetin ne demek olduğunu bildirsın, ibâdetin lezzetini duyursun, abdiyyetin yüceliğini bize tatdırsın ki O'nun yolundan ve kendi kapısından bizi mahrûm etmesin, ölünceye kadar Rabbimize ibâdet ve taât edelim öldükden sonra da Hakk'ın katında sultân olalım.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

En Büyük Şeref Allah'a Kullukdur
23 Ekim 1981 (24 Zilhicce 1401)

Kâllallahu Teâla fî Kitâbihi'l-Azîz.

Eûzübillahimineşşeytânirracîm.

Bismillahirrahmânirrahîm.

يَا أَيُّهَا النَّاسُ اعْبُدُوا رَبَّكُمُ الَّذِي خَلَقَكُمْ وَالَّذِينَ مِنْ قَبْلِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ⁴¹⁸

Sadakallahü'l-Azîm.

Gönülleri Allah'ı sevmekle ve Allah'a î mân etmekle münevver olan, Hakk Teâlâ'nın dîvânında huzû' ve huşû' ile durup Allah'a secde etmekle alınları nûrlanan ve kalbleri sürûrlanan kıyâmet gününe inanan, Hakk'ın cennetine tâlib, rızâsına râgıb, cemâline müştâk olanlar!

Hilkat-i Âdem'in sebebi Hazret-i Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâmdır. Yerin göğün, bilinen bilinmeyen âlemlerin hilkatine sebep, cennetin ve cehennemim halk olunmasına sebep, arşın ve kürsün ve melâikenin, cümle cümle varlığın, hepsinin vâ r olmasına sebep, Cenâb-ı Habîb-i Kibiryâ aleyhi's-salâtü ve's-selâm ki kibiryâ olan Allah'ın Resûlü ve sevgilisi ve habîbi ve mahbûbu. Bundan ötürü Allah bu kâinâtı, bu mevcûdâtı halk etmiştir. Ve buyurmuş ki, "Yâ Dâvûd, küntü kenzen mahfiyyen, ben gizli bir hazîne idim, beni bilmeleri ve sevmeleri için mahlûkâtı halk etdim".

"Yâ Resûl, Ey Habîbim! Bütün mükevvenâtı senin için halk etdim, seni kendi zât-ı ulûhiyyetim için halk etdim". Gene diğer bir hadîs-i kudsîde, "Levlâke levlâk lemâ halaktü'l-eflâk, seni halk etmeseydim, bu mevcûdâtı, mükevvenâtı halk etmeyecektim" buyurmuşlardır.

Habîb-i Hudâ Efendimiz Hazretleri'nin abdiyyeti, risâletinden mukaddemdir. Onun için bizim necâtımız olan şu kelime-i tayyibe ki, "eşhedü en lâ ilâhe illallah ve eşhedü enne Muhammeden abdühû ve resûluh". Şehâdet. Dikkat buyurulursa, gözle görülen şeye şehâdet edilir, gıyâba şehâdet edilmez. Öyleyse Allah hâzır ve nâzırdır ve ne tarafa dönersek Hakk'ın cemâline dönmüş oluruz ki, gene Kitâb-ı Kerîminde "Ne tarafa dönerseniz, benim cemâlime dönmüşsünüzdür" meâlindeki âyet-i kerîme ile bizlere bunu ihbâr ve ilân etmekde. Fakat görmeyen için, bu kâbil değildir. Onlara bu kapı, bu bâb açılmamıştır, feth olunmamıştır. Bu feth olunmayanlara da yani bu âlemde Hakk'ın cemâlini görmeyip, mücerred kudretini görenler için de âhiretde, ⁴¹⁹ "وَجُوهٌ يَوْمَئِذٍ نَاضِرَةٌ * إِلَىٰ رَبِّهَا نَاظِرَةٌ"⁴¹⁸, gökdeki ayın, misâl olarak, Allah mekândan münezzehdir, gökdeki ayın bedr-i tâmmında nasıl onu gördüğünüz vakitte, önümden çekil şu ayı göreyim demiyorsunuz, demiyoruz değil mi, onun gibi, müminlere

⁴¹⁸ Sure-i Bakara 21

⁴¹⁹ Sure-i Kiyâme 22-23

tecellî edecek, müminler göreceklerdir. Misâl olarak, Allah mekândan münezzehtir. Ama bu âlemde görmeyen orada göremez. Bu âlemde Hakk cemâlini görmeyen, hiç olmazsa kudretullahı ve sun'-i ilâhîyi görmelidir.

Her zerrât Allah'a giden bir yoldur. Her zerrât, kâinâtındaki her şey. Yani maddî, manevî her ne varsa, her ne varsa, hepsi Allah'a götüren bir yoldur. Fakat en büyük kapı, Hazret-i Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâmın kapısıdır ki bu, kulluk kapısıdır. Buradan giren i'vicâcsız doğru Hakk'a vâsıl olur. Fakat birçok insan bu kapıdan girdiği hâlde, yolunu düzeltememiş, kulluğunu, abdiyyetini yerine getirememiştir. Resûlullah sallallahu aleyhi veselleme tâbi olmak ve Resûlullah'ı sevmek, Allah'ı sevmek, Resûlullah'a tâbi olmak, Allah'ın muhabbetini kendi üzerine celbdır. Buna binâen Kitâb-ı Kerîm'inde Allah, "Söyle Habîbim Muhammed, kullarıma, sana uysunlar, sana tâbi olsunlar ki onları ben seveyim, onların suçlarını affedeyim ve onları kendime lâîk kılayım ve onlara cemâlimi göstereyim" diyor Cenâb-ı Allah. ⁴²⁰ قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي, söyle onlara Habîbim Muhammed", sallallahu aleyhi vesellem, "Eğer beni seviyorlarsa sana tâbi olsunlar, o vakit, vallahu gafûru'r-rahîm".

O "gafûru'r-rahîm"ın içerisinde, o rahîmiyyet meselesi çok mühim. Allah'ın rahmet-i sübhâniyyesi yüz cüz olsa, onun bir cüz'ü bu âleme verilmiş, doksan dokuz cüz'ü Ümmet-i Muhammed için, müminler için, Allah'ı sevenler için, âhiret için hazırlanmıştır. Yüz cüz'ün bir cüz'ü ki, bu kâinâtda yılanın yavrusuna merhameti, vahşî hayvanların, yırtıcı hayvanların birbirlerine olan şefkat ve merhameti ve ananın evlâda, babanın evlâda olan muhabbet ve merhameti bu bir cüz'ün içerisinde. Doksan dokuzunu Allah, "Lâ ilâhe illallah Muhammedü'r-Resûlullah" diyen müminlere hazırlamıştır, âhiret âleminde. Yakın bir zamanda bu nimete ereceksin. Allah bizim çenemizi îmân üzere kapasın, tek Resûlullah sallallahu aleyhi vesellem bize ümmetim desin, bu şerefi bahşeylesin. Bu bizim için kâfi gelecektir.

Yine Cenâb-ı Allah Kitâb-ı Kerîm'inde, ⁴²¹ وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ, ben görünen ve görünmeyen kuvvetleri, insanları ve cinnileri ve melâikeyi beni bilip bana ibâdet etmeleri için halk etdim" diyor. Sebeb-i hilkatimiz, abdiyyet ve ubûdiyyet Allahu Teâlâ Hazretlerine. Şimdi şöyle düşünelim. Müminler Allah'ın kullarıdır. Dünya ve âhiret için en yüce makâm ve mertebe Allah'a kulluktur. Ama birçok insan vardır ki, Allah'a kulum diye nefesine ibâdet etmektedir. Meselâ cennet için ibâdet eden kimse, ya da cehennemden korkarak Allah'a ibâdet eden kişi, nefesine ibâdet etmiş olur. Müminlere düşen vazîfe abdiyyetde, kullukda dâim olması, Allah'a teslîm olmasıdır. Yani Allah rızâsıdır. Ve her ibâdet ve tâatımızda düstûrumuz "ilâhî ente maksûdî ve rızâke matlûbî" olmalıdır. Manâ-yı şerîfi, "Yâ Rabbi, benim maksûdum ancak sensin, talebim de senin rızândır". Buna ermek için de, bir adamın evvelâ kendisi Allah'dan râzı olması lâzım gelir. Bulunduğu mevkiye ve islâmına ve îmânına râzı olmazsa Hakk rızâsını istemesi hatâdır. Evvelâ kendisi Allah'dan râzı olacak. Cenâb-ı Hakk Celle ve Tekâddes Hazretlerine kul olanlar iki cihâna sultân olur.

⁴²⁰ Sure-i Âl-i İmrân 31

⁴²¹ Sure-i Zâriyât 56

Bismillahirrahmânirrahîm. ⁴²²"قُلْ إِنَّمَا أَنَا بَشَرٌ مِّثْلُكُمْ يُوحَىٰ إِلَيَّ أَنَّمَا إِلَهُمُ إِلَهٌ وَاحِدٌ", bu âyet-i kerîmede, "sizin misliniz gibi"nin manâsı, cinsde, abdiyyette benî âdem, manâda hiç öyle değil. Yani Habîb-i Hudâ'ya , "Habîbim ve Resûlüm, söyle sen onlara, ben sizin misliniz gibi beşerim", yani cinsiyyette beşerdir Peygamber sallallahu aleyhi vesellem. Manâda bütün beşeriyyetin ve melâikenin ve görünen ve görünmeyen kuvvetlerin hepsinin abdiyyetini farazâ bir terâzinin bir gözüne koysak, Resûlullah'ın abdiyyetini de terâzinin öbür gözüne koysak, Resûlullah'ın abdiyyeti daha ağır gelir.

Bize niçin halk olduğumuzu Allahu Sübhânehû ve Teâlâ Hazretleri bildirdikten sonra şöyle emrediyor, ⁴²³"يَا أَيُّهَا النَّاسُ اعْبُدُوا", ey insanlar, eğer insan iseniz, "ü'budû rabbeküm", rabbinize ibâdet ediniz. Çünkü insanlar iki kısımdır. Bir kısmı var, zâhiri insan olup bâtını da insandır.

Bu da iki türlü olur. Ya hilkaten böyledir, yaratılışta böyledir. Allah'ın seçtiği kullar vardır. Yâhud bu âleme gelir, yine, eğer fâtıhası dürüstse, "e lestü bi rabbiküm" hitâbında, bu hitâb-ı izzetin lezzeti dimâğından çıkmadıysa, bu âlemde gene aynı vaziyette uyanık olur. Hem zâhiri insan, hem bâtını insan olur.

Bazısı insan gelir, süflî hayâtın kendi mir'ât-ı kalbine aksiyle yani kötü insanlarla kötü cemiyetle bulunduğu için, o cemiyetin ahlâk-ı habîsesini üzerine çeker ve alır. Onun için Cenâb-ı Hakk gene Kurân-ı Kerîminde, ⁴²⁴"يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَكُونُوا مَعَ الصَّادِقِينَ", ey müminler! Allah'dan korkunuz ve sâdıklarla beraber olunuz" diyor Allah. Dâimâ cemiyetlerde iyi insanlarla, Allah'a abdiyyet yapan kişilerle dostluk yapmak lâzımdır. Allah'a âsî olanların cemiyetinde oturan adam, onların ahlâkından bir şey alabilir. Çünkü gönüller açık bir ovaya benzer, her taraftan esen rüzgar, o ovoidan geçebilir. Gene gönüller aynaya benzer, aksedebilir. Onun için dâimâ iyilerle beraber, Allah'a kulluk edenlerle beraber, onlarla beraber Allah'a kulluk ederek, bu âleme insan geldiğimiz gibi insan yaşayarak insan ölmeyi temin etmelidir.

Zâhirde insan olup, bâtın âlemi hayvân olanlar, onlar, ne Allah'ın, ne de kendilerine ihsân olunan bu nimetlerin farkındadırlar, ne de Allah'ın vermiş olduğu bunca nimetlerin şükrünü ifâ ederler. Bunlar balık gibidir. Ol mâhîler ki deryâ içinde olup deryâyı bilmezler. Bu âlemde olduğu halde, Hakk'ın onun etrafını bütün nimetleriyle çevirdiğinin farkında bile değillerdir.

Onun için, "Yâ eyyühennâs, ey insanlar!", yani şekli insan olanlar, kalbleri de insan olanlar, "ü'budû rabbeküm, rabbinize ibâdet ediniz!" buyrulmuştur. O Allah ki sizi bir katre sudan halk etdi ve ana rahminde sizleri yağurdu, istediği şekle koydu. Bizden evvel geçenleri de halk etmişti, helâk etdi. Bizleri de halk etdi, tekrar buradan kendisine rücû' edeceğiz, bu âlemde helâk olacağız. Fakat Hayy ile hayy olanlar, onlar, ölmeyeceklerdir. Çünkü kâfirin kalbi, ölüdür. Müminin kalbi hayydır. Onun için Cenâb-ı Hakk, Kurân-ı Kerîminde ⁴²⁵"لِيُنذِرَ مَنْ كَانَ حَيًّا", biz hayyaları korkuturuz" buyuruyor. Yani hayy olanlar Kurân'dan anlarlar. Hayy olanlar,

⁴²² Sure-i Kehf 110

⁴²³ Sure-i Bakara 21

⁴²⁴ Sure-i Tevbe 119

⁴²⁵ Sure-i Yâsîn 70

kalbleri diri olanlar Kurân'dan lezzet duyarlar. Kalbleri hayy yolanlar Allah ve Resûlünden zevk alırlar, Allah demekden zevk alırlar.

⁴²⁶"قُلْ هُوَ الَّذِي أَنْشَأَكُمْ وَجَعَلَ لَكُمُ السَّمْعَ وَالْأَبْصَارَ وَالْأَفْئِدَةَ". Sizi yokdan var etdim. Sizi işitici kıldım. Göz verdim gösterdim. Dil verdim söyletirdim. Kalb verdim sevdirdim ve sevildim. Onun için, bir kalbde ki Allah muhabbeti, sevgisi yokdur o kalb, kalb değildir, et parçasıdır o. Allah'ı seven kalb, kalbdır. Allah'a ibâdet eden kişi, kuldur.

İbâdetlerin şekilleri vardır. Bir adam "Lâ ilâhe illallah Muhammedü'r-Resûlullah" dedikten sonra erkân-ı islâmı her hâlde yerine getirmelidir. Gaflete dalıp, Şeytan'a uyup, ömrünü hebâ edenler, âkıbetinde çok ağlayacaklar, çok feryâd u figân edeceklerdir fakat feryâd u figânlarının çâresi olmayacaktır. Muhakkak sûretde erkân-ı islâmı seve seve yerine getirmek her kulun boynunun borcudur. Abdiyyetin en şerefli, en yüksek bir makâm olduğunun izhârıdır.

"Sizi işitici kıldım". Evvelâ işitmek. İnsanın ağzından aldığı zehir, dikkat buyurun, çok mühim, insanın ağzından aldığı zehir, insanın vücûdunu imhâ eder, ifnâ eder, kulağından aldığı zehir, rûhunu ifnâ eder. Kulağını iyi şeylere ver, iyi şeyler dinle. Her şeyi vücûd çuvalına doldurma. Her kelâma kulak verme. İnsanın ihyâsı kulağındadır, insanın rûhunun imhâsı gene kulağındadır.

*Bir kulak ki öğüt almaya dinlediğinden
Akıt ana kurşunu hemen deliğinden*

İşitdiğinden ibret almayan, işitdiği ile âmil olmayan o kulak, kulak değildir. Allah'ı zikretmeyen dil de dil değildir. Hakkı görmeyen göz de göz değildir. Yani ibretsiz göz insanın düşmanıdır, o düşmanını başının üstünde taşır.

Öyleyse müminlere düşen vazîfe, nereden gelip nereye gitdiğini, niçin gelip niçin gitdiğini anlamak ve abdiyyetinin iktizâsı olan o şerefi ihrâz etmektir. Allahu Sübhânehû ve Teâlâ Hazretlerine tam bir teslîmiyyet, ondan râzı olarak onun rızâsını bekleme ve dâimâ ondan korkma, "ya bana Allah kulum demezse, ya beni huzûruna kabûl etmezse, ya Resûlullah beni ümmetliğe kabûl etmemişse" diye düşünmeli ve bu düşünce kalbini titretmeli. Hattâ bundan o kadar korkmalıdır ki, cellad elinde idâma giden bir kimse ne korku çekiyorsa, bu meselede ondan daha çok korkmalıdır.

Haydi daha açıkça söyleyeyim. Hazret-i Mûsâ aleyhisselâm Tûr'a giderken, bir zât Hazret-i Mûsâ'ya dedi ki, "Cenâb-ı Hakk'a söyle, ben ehl-i nâr mıyım, ehl-i saâdet miyim?". Çünkü bu âleme gelen insanlar ikiye ayrılır, ya şakîdir ya saîddir, ya ehl-i cennetdir, ya ehl-i nârdır, Allah muhâfaza buyursun. "Bunu sor Rabbü'l-âlemîn'e, merâk ediyorum yâ Mûsâ" dedi. Cenâb-ı Mûsâ aleyhisselâm buyurdu ki, "Bu soru Allah'a sorulmaz, bunu sen kendi rûhuna sor. Kendi efâl ü harekâtına bak, nerede bulunuyorsun?" dedi. Allah'a sevgili misin değil misin, bulunduğun mevki bunu sana tayin edebilir. Konuştuğun arkadaşların, bulunduğun cemiyet, sana bunu tayîn eder. Ne işle meşgûl oluyorsun, ondan bulacaksın, yaptığın

⁴²⁶ Sure-i Mülk 23

efâlden. Cenâb-ı Hakk buyurdu ki, "Yâ Mûsâ, o kuluma söyle, sana bir söz emânet vermişdi, o kuluma söyle, ben onu nârıma koyacağım".

Sen vazîfeni yapmakla mükellefsin, nâra koyar, nûra koyar. Ne cennetin tamahı, ne cehennemin korkusuyla Rabb'e ibâdet etmek lâzım. Sen abdiyyetini yapacaksın, O da Allahlığını yapacak, Celle Celâluhû Hazretleri. O, Hüve, Hû. Mûsâ Peygamber Tûr'dan döndü, o zâta dedi ki, "Senin sorunu sormadan Hakk bana cevap verdi, o kuluma söyle". Dedi ki, "Yâ Mûsâ alt tarafını söyleme. Bana kulum dedi mi Allah?". "Evet kulum dedi". "Altını söyleme. Bana kulum dedikten sonra ister nârına koysun ister nûruna koysun, ille kulum desin bana". En büyük şeref Allah'a abdiyyettir.

Âbâ ü ecdâdımız Allah'a kul oldukları için, Allah onlara cihânı feth ü küşâd eyledi. Kâinâtın idâresini onların emrine verdi. Sonra vaktâ ki biz Hakk kulluğundan çıkıp nefsimizin kulları olduk. Nefsimizin kulu kölesi olduk. İbâdet ve tâatı terk etdik. Evvelâ muhabbeti terk etdik. İşin başı muhabbetdir. Yalnız mücerred tâatda değildir, muhabbetdedir. Çünkü bu kâinâtın mebedi muhabbetle başlamıştır, Hakk sevgisiyledir. Ama Allah'ı seven Hakk'a ibâdet edecek, tâatlı olacaktır. Ama tâatı seve seve yapacaktır. Hakk'ın yasaklarından da Allah'ın celâlinden korkarak kaçacaktır. Vaktâ ki Allah bütün cihânı bizim emrimize vermişti, sonra biz nefislerimize kul olduk, köle olduk, esîr olduk. Sonra Allah bizi ne yaptı, nefesine kul olanlar zelîl olurlar, zelîl etdi müslümanları dünyâ yüzünde. İslâmiyyet âlî, müslümanlar zelîl oldular. Neden? Evvelâ hürriyetlerini kaybettiler, esîr oldular. Esâret zinciri vuruldu boyunlarına. Ezânlarını okuyamadılar, ibâdetlerini yapamadılar. Yapsalar da kâfirin yumruğu zâlimin yumruğu altında yaptılar.

Târihteki efâl ü harekât bizim için ibret olmalıdır. Târihten ibret almayan kimse sonra târihe ibret olur. Ne vakit ki insan nefesine hâkim olur, Allah'a kul olur, o vakit iki cihâna sultân olur. Cedlerimiz öyleydi, sonra zulme sapdılar, Hakk yolundan ayrıldılar, Kitâbullah'ı, Allah'ın ibâdet ve tâatını kendi nefislerine, nefislerinin hîlelerine âlet etdiler, Allah da onların, öyle yapanların cezâsını verdi.

İzzet isteyen Allah'a kul olsun. Cennet isteyen Allah'a kul olsun. Rızâ isteyen Allah'a kul olsun. Cemâl-i Hakk'ı isteyen Allah'a kul olsun. Yücelsin, çünkü bunun nihâyeti "fî mak'adı sıdk"dır. Kulluğun nihâyeti "mak'adı sıdk"a ermekdir, Hakk'ın indinde bulunmaktır.

Âkil olanlara sözlerimiz kâfi geldi.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

Cesed-Rûh-Akıl-Nefs 30 Ekim 1981 (1 Muharrem 1402)

Ey âşık-ı sâdıklar! Ey Allah'ın cennetine tâlib, rızâsına râgıb, cemâline âşık olanlar! Hazret-i Fahr-ı Risâlet, Mefhar-ı Alem olan Peygamberimizi herşeyinden ziyâde severek, îmânlarını kemâle erdiren, Resûlullah'a gönül vermekle, bu âlemde cennete girenler!

Rûhla cesedin evlenmesiyle insân vücûdu meydana gelmiştir. Rûhun aslı arşî yani rûhânî ve ulvî, beden de hilkati topraktır, türâbdır. İki beraber evlenmişler, rûhu temsilen dünyâ âlemine zuhûra gelmişlerdir. Vücûd olmayınca rûh görülmez, rûhun görülmesi vücûdladır. İkisnin ictimâından vücûd meydana gelmiş, rûh ayrıldığı vakit, cesed toprak oluyor ve korkuluyor, yanına girmeye korkuyoruz, çekiniyoruz. Ölüden korkuyoruz. Onun için rûhla cesedin ictimâına abd denir, kul denir yani insan denir. Rûh çıkdı mı, rûh ulvîdir, makâm-ı ulviyyetine gider, cesed kuru kalır yani meyyit olur.

Onun için Mi'râc-ı Muhammedî'de, "Resûlullah mi'râcını rûhânî yapmıştır, ceseden gitmemiştir" demeleri hatâdır. ⁴²⁷"سُبْحَانَ الَّذِي أَسْرَى بِعَبْدِهِ" âyet-i kerîmesinde, "Noksan sıfatlardan Allah'ı tenzîh ederim, kemâl sıfatlarla muttasıf kılarım". Yani Sübhân, Allah her istediğini yapar manâsına geliyor. Allah abdini gecenin bir nısfında Mescid-i Harâm'dan yani Kabetullah'dan aldı ve Kudüs'e ve oradan da maşâallah semâya urûc etdirdi" diyor. Yani burada, bu kelimeden murâd, abdiyyet, vücûdun ve rûhun ictimâ ile abdiyyettir. Rûh çıkdı mı, vücûd abd sayılmaz, meyyit sayılır.

Âşıklar, Allah'a inanan müminler, ölmezler, onlar olurlar. Ölüm, kâfirlere ve hayvanlara mahsûsdur. Müslümanın bedeninden rûh çıkdı mı, cesedi meyyitdir fakat lâşe değildir, na'sdır. Na's başka lâşe başkadır. Kâfirin ve hayvanın cesedi lâşe olur ama müminin na's olur yani cesedi gene kudsîdir. Üzerine namaz kılıyoruz ya, lâşe olsa üzerine namaz kılınır mı? Demek ki cesede şeref veren, îmândır ve islâmdır ve Allah'a abdiyyettir.

⁴²⁷ Sure-i İsrâ 1

Âlem-i ervahda Cenâb-ı Hakk rûhlara karşı ⁴²⁸ "أَلَسْتُ بِرَبِّكُمْ" hitâbında bulunmuş. Manâsı, "Ben sizin Rabbiniz değil miyim?" diye sormuş Allah. Bizim rûhlarımız da "Evet, Rabbimizsin, Yâ Rabbi. Biz senin mahlûkunuz" demişiz ve abdiyyeti kabûl etmişiz. İşte orada Allah'a söz verenler burada abdiyyetlerini devâm etdirirlerse. sultân geldiler, sultân yaşadılar, sultân olarak gidecekler demektir. Yani mümin geldiler, mümin yaşadılar, mümin öldüler. Gene âlem-i ervâhda Allah'a söz verip de, o sözlerini unutanlar, o gâfiller ise, onlar insan olarak gelecek, hayvan gibi yaşayacak ve hayvan gibi öleceklerdir. Hayvan burada hakâret manâsına değil, tekâlifden ârî manâsınadır. Tabîî bir insana hayvan denirse o gücenir, kırılır.

Mümin bir hayât ile hayevândır ki, ebedî hayât ile. Allah'ın Hayy esmâsıyla hayydır ve Allah'la beraber hayy olmuştur. Çünkü ebedîdir. Cennete giren müminler ebedî kalacaklar cennetde. Yani cennetin vakti saati mahdûd değildir. Ebediyyen.

"وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ" Bak dikkat buyurursan hep böyle geliyor Kurân-ı Kerîm'de. ⁴²⁹ "وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ الْجَنَّةِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ" buyuruyor. "O kimseler ki..."

Dikkat buyur, güneş gurûba ermekde! "O müminler ki, Rabbimiz Allah dediler ve bu sözde sâbit-kadem oldular, bu sözlerini işleriyle gösterdiler". Çünkü birçok insan var, "Rabbim Allah" diyor ama yaptığı iş şeytânî iş. İşine bakıyorsun Allah'a tâbi değil. Sözüne bakıyorsun, "Allah'a tâbiyim" diyor. Onun için, "vellezîne âmenû", şu kimseler ki Allah'ı tevhd etdiler, birlediler, Allah'ı bildiler, buldular, Hakk'da oldular, onlar ne yapıyorlar, "ve amilu's-sâlihât", a'mâl-i sâliha icrâ ederler. Yani manâsı, Allah'ın emirlerine bilâ-istirâz, su üzerinde giden saman gibi, Allah'a böyle teslîm olurlar. Bir misâl olarak söylüyorum, ona da teşbîh edilmez, hafîf bir teşbîh ama ancak böyle anlatabileceğiz, kelimeyle bu manâyı. Süratle akan bir suyun üzerindeki saman çöpü nedir, hiç o akan nehre bir mukâvemet gösterebilir mi? Göstermez.

İşte kullar, mümin olanlar, dilleriyle Allah'ı takrîr edip, dilleriyle söyleyip, kalbleriyle tasdîk edenler, kalbleriyle inananlar, Allah'a öyle bir teslîm olacaklar ki, hiç itirazları yok. Allah'ın emirlerini seve seve yapacaklar. Çünkü îmânı kurtarmak meselesi, îmânı kurtarmak meselesi! İş orada. A'mâl-i sâliha olmazsa, îmân, fırtınalı havada yanan bir muma benzer. Yani namaz, oruç, zekât, Allah'ın emirleri, bunları seve seve yapacak. Bunları yapmayan kimsenin îmânı rüzgarlı havada yanan muma benzer. Etrafdan esen rüzgar bu mumu söndürebilir. Bu îmân mumunun, bu îmân nûrunun, bu îmân kandilinin etrâfını, a'mâl-i sâliha yani güzel amelle çevirmek lâzım gelir. Onun için Cenâb-ı Hakk, "innellezîne âmenû, şu kimseler ki îmân etdiler, ve amilu's-sâlihât, a'mâl-i sâliha, Allah'ın emirlerini seve seve tutdular ve Allah'ın yasaklarından, men etdiklerinden kaçındılar, ülâike ashâbü'l-cenne, bunlar cennetin ashâbıdır, cennet arkadaşlarıdır yani ehl-i cennetdir" buyuruyor.

E peki ne kadar kalacak orada? Dünyâda altmış sene kaldı, âhiretde cennetde altmış sene mi kalacak? Hayır, ebediyyen. Nasıl oluyor bu? Altmış sene küfreyleyen, ebedî cehennemde kalacak. Misâl. Niçin acaba ebedî kalıyor. Altmış senelik böyle kısa bir hayât müddetine ebedî cennet yâhud ebedî cehennem niçin veriliyor? Halbuki adl ile olsa, altmış sene namaz

⁴²⁸ Sure-i A'râf 172

⁴²⁹ Sure-i Bakara 82

kılan, aklımızca söylüyoruz bunu yani akl ile, altmış sene namaz kıldı, altmış sene ibâdet etdi, altmış sene îmân etdi, altmış sene cennetde kalması lâzım. Öyle olmuyor. Allah bu kısa hayâtın karşılığında ebedî bir hayât lutfediyor. Neden? Çünkü mümin dünyâda altmış sene değil altmış bin sene de yaşasa yine Allah'a kulluk yapacak. Onun için cennet ebediyyen onun oluyor. Kâfir de, altmış sene küfür değil, altmış bin sene, altı yüz bin sene yaşasa, gene küfründe ısrâr edecek olduğu için cehennemde ebedî kalmaktadır. Acaba anlatabildik mi müminler?

Şimdi, vücûdun rûhla ictimâî, cesedde oluyor yani rûhla cesed evleniyorlar ve insan şekline giriyor. Rûhun tecessümü cesedle görülüyor. E tabii bu, bizim gibi görenler için. Bizim gibi görmeyenler için başka. Meselâ cenâze giderken o cenâzenin rûhunun tabut üstünde gitdiğini görenler var. Zâten bunu sen ben görsek bir daha dünyâda yiyip içemeyiz, yaşayamayız. Bası esrâr-ı ilâhî var ki bunlara biz vâkıf olsak, yaşamamıza imkân yokdur. Meselâ bunu, Fahr-ı Risâlet Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem, şöyle ifâde buyuruyorlar, "Benim bildiğimi siz bilseydiniz, benim gördüğümü siz görseydiniz, benim duyduğumu siz duysaydınız, dünyada yemez içmez bir daha gülmezdiniz" diyor Peygamber sallallahu aleyhi vesellem. Birçok ehlullahın kahkahayla güldüğü görülmemiştir, kahkaha atdığı. Ancak pek tuhaf bir şey olursa, tebessüm buyururlar. Zâten kahkaha atmak insanın vakarını giderir. Tebessümle mukâbele etmek daha hayırlı, daha güzel olur. Geçiyoruz.

Şimdi bunun bir misâlini vereyim size, rûhla nefsin ve cesedin misâlini.

Abdullah el-Mübârek Hazretleri, bu bir velîdir ki, bunun mürşidi bir kadındır, sevdiği kız.

Âkil olana en ufak bir yaratık da, bir mahlûkât da, insana mürşid olabilir, insanı Allah'a götürür, bir karınca, bir mikrop. Ben şaşarım ki, bir adam doktor olur da dînsiz olur. Teaccüb edilecek bir davâdır. Bir adam, insandaki bulunan esrârı sökerse, bırak rûh kısmını, cesed kısmındaki esrârı sökerse, o adamın îmân etmemesine imkân ihtimâl yokdur. İnsan vücûdunun teşekkülâtına bir baksana! Kudretullahı görmeyecek misin? İki göz vermiş. Bir gözle bakıyor, bir tâne görüyor, iki gözle bakıyor, gene bir tâne görüyor. Tevhîde işâret. Yüz bin de olsa, yüz milyar da olsa birdir. "Lâ ilâhe illa Hû". Ondan başka Allah yokdur, ancak O'dur. Onu gösteriyor. Bir gözle bakıyor bir tâne görüyor, iki gözle bakıyor yine bir tâne görüyor. Halbuki bir gözle bir tâne gören iki gözle iki tâne görmesi lâzım gelir.

Bu Abdullah el-Mübârek'i sevdiği kız irşâd etmiş. Bakalım, anlatalım kıssasını da, inşâallah içimizde hisse alan olur. Evvelâ biz hisse alalım ki, siz hissedâr olasınız. Okutan, anlatan hocaefendi, kendi ilmi ile âmil olmazsa, halka onun tesîri olmaz. Evvelâ nefsine vaaz edeceksin sonra gayra. Sana da söylüyorum, hitâb ediyorum, ey ehl-i îmân! Keçi gibi olma! Koyun arkdan atlamış, su arkından, keçi gülermiş. "Niye gülüyorsun?" demişler, "Koyunun edeb yeri göründü" demiş keçi. Halbuki keçininki hep açık. Hiç kapanmaz onunki. Böyle olma sakın hâ!

İnsâna düşen vazîfe kendisini muhâtabından dûn görmektir, her kim ki kendisini muhâtabından yüce gördü, o kimse şeytan oldu!

Kimle konuşursan konuş kendini ondan dün gör. "Belki bu zât Allah'a benden daha yakındır" diye düşüneceksin. Konuştuğun senden gençse, yine böyle düşüneceksin, diyeceksin ki, "Bu adam benden gençdir, benim kadar günah işlememiştir, bunun günahı benden azdır". Kendinden yaşlıyla konuşacaksın, diyeceksin ki, "Bu benden yaşlıdır, ben bunun kadar Allah demedim, Allah'a bu kadar ibâdet etmedim, bunun ibâdeti benden fazladır" diyeceksin, böyle düşüneceksin. Kâfirle konuştuğun vakit, şunu da hatırlayacaksın, diyeceksin ki, "Bu adama son nefesde îmân nasîb olursa, bu ehl-i saâdetden olur, ya benim îmânın selb olursa, hâlim nice olur" diyeceksin. Acaba anlatabildik mi? Geçiyoruz.

Hacdân dönerken uğradığı bir beldede dört-beş yaşlarında bir çocuk görmüş. Çocuk, toprakları ortaya yığıyor ve gülüyor, sonra topladığı toprakları vurup dağıtıyor ve ağlıyor, bu şekilde bir oyun oynuyormuş. Abdullah el-Mübârek, "Çocuğa selâm vereyim mi vermeyeyim mi?" diye bir an düşünmüş. İçinden bir ses "Çocuk selâmın kıymetini ne bilir, verme!" demiş. Diğer bir ses ise "Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi vesellem çocuklara da selâm verirdi hattâ başlarını okşardı öyleyse sen aklını Muhammed aleyhisselâm yoluna kurban et ve selâm ver!" demiş. Abdullah el-Mübârek, içinden gelen ikinci sese uyarak çocuğa selâm vermiş : "Es-selâmu aleyküm yâ veledî" yani "Allah'ın selâmı üzerine olsun evlâdım" demiş. Çocuk "Ve aleykümselâm yâ Abdullah el-Mübârek" deyip ismini de zikrederek selâmını alınca Abdullah el-Mübârek hayretler içinde kalmış ve çocuğa "Oğlum, sen beni nereden tanıyorsun?" diye sormuş. Çocuk, "Âlem-i ervahdan tanıyorum. Seninle aynı safda idik. Allahu Teâlâ sana Abdullah el-Mübârek diye hitâb ettiğini duydum da oradan biliyorum" demesin mi!

Abdullah el-Mübârek Hazretleri bir kızı severmiş.

Aşk fenâ bir şey değildir. Yalnız şehvete dökülürse, o vakit behîmiyyetdir yani hayvaniyyetdir. Aşk bir suya benzer, hangi kaba girerse o kabın şeklini alır. Kap tâhir ve temizse, tâhir ve temiz görünür. Yani bir adam kendisini ıslâh etdiyse, ondaki aşk, aşk-ı ilâhîye tekallüb eder. Eğer kendisi kötüyse, nefsinı temizlemediyse, kötü şişenin, tozlu şişenin içindeki görülen su gibidir. Aşk-ı mecâzî insanı aşk-ı hakîkiye götürür. Riyâ ihlâsa, şirk tevhitte, aşk-ı mecâzî aşk-ı ilâhîye yani aşk-ı hakîkiye götürür insanı. İnsan aşk-ı mecâzîde kalmamalı. Mecnûn Leylâ'yı sevmedi, Mecnûn Allah'ı sevdi, Mevlâ'yı sevdi, fakat Leylâ'da gördü. Sonra bir zaman geldi, Leylâ perdesi ref' olunca, Leylâ Leylâ derken Mevlâ'yı buldu. Kalma orada, geç, atla.

"Gençdim" diyor Abdullah el-Mübârek, "irşâdına sebep sevdiğim kız oldu" diyor.

İyi dinle, kulağını benden yana ver! Sana çok mühim şeyler söyledim.

Gece el ayak çekildi mi yatsıdan sonra, yâhud akşamdan sonra, kızın bulunduğu evin penceresinin dibine gidermiş, o vakit yanyana durmak yok öyle, kız pencereden konuşuyor, o aşağıdan konuşuyor. Yani konuşmayla, sesini iştirmeyle neş'eleniyor. Bir gece, uzun bir kış gecesi, uzun bir kış gecesi, soğuk bir gecede, aşkda öyle bir yok olmuş ki Abdullah el-Mübârek, o uzun geceyi duymamış. Ve ezânlar okunmaya başlamış, sabah ezânı. "Eyvah! Yatsı okunuyor gâliba" demiş kıza. "Yatsı değil Abdullah" demiş, "Sabah ezânı okunuyor". Ve

nitekim de müezzin "es-salâtü hayrun mine'n-nevm" yani "namaz uykudan hayırlıdır" diye bağıyor, "Vâh vâh, ne vakit geçti böyle bu uzun gece".

Evet, böyledir efendim. Ölüm ânında, iyi dinle!, varlığının sebebini öğrendinse, hayâtını boşa vermedinse, ömrünü hevâyâ sarfetmedinse, ölüm ânında senin istidâdına göre, sana tecelliyât olacaktır. Bazılarına cennet, bazılarına cemâl-i Muhammedî, bazılarına hûri ve gilmân, bazılarına Allah Celle Celâluhû Hazretleri tecellî edecektir ve o tecelliyâtta o, ölümün şiddet ve acısını duymayacaktır.

Çünkü Resûlullah, muhbir-i sâdık, Hazret-i Muhammed Mustafâ, Peygamberimiz, peygamberin, Allah'ın sevgilisi, bizim de sevgilimiz olan Peygamberimiz, necâtımız, kurtuluşumuz, felâhımız, cümle peygamberlerin seyyidi, efendisi, bu kâinâtın, hilkatinin sebebi, Muhammed olmasa kâinât olmayacaktı, sallallahu aleyhi vesellem, "Ölümün acısı..."

Dinle! Senin ve benim başıma gelecek. Melekü'l-mevt senin ve benim yakama sarılacak. Unutma bunu sakın hâ! İki şeyi unutma sakın! Hayatda iki şeyi unutursan helâk olursun. Biri Allah'ı, biri ölümünü. İş yapacağın vakit hemen hatırla. Öleceğim, huzûrullahı çıkacağım, hesap vereceğim diye. Bunu hatırlarsan sana kâfi gelecektir.

Bir mümin ölüm ânında, ister sulehâdan ister âsîlerden, "Ölümün acısı, üç yüz kılıç darbesi gibidir" diyor Peygamber. Alâ rivâyetin, gene bir rivâyete göre, İmâm-ı Gazâlî Hazretlerinin beyânına göre, vücûdun üç yüz altmış beş damarı vardır, büyük damarlar yani, o damarlara dikenli tel farzet, ve o çekiliyor vücûddan böyle, ayrılmak için. Yani karı koca ayrılıyorlar, rûhla beden ayrılıyor birbirinden, bu acıyı duyacak. İşte o acı esnâsında tecelliyât-ı ilâhiyye ölümün acısını sana duyurmuyor, belki lezzet duyuyorsun. Nitekim işte burada ne oldu, aşk, Abdullah el-Mübârek'i soğukdan berî kıldı, yani soğuğu duymadı, gecenin kısaldığını duymadı, kısa geçti ona, uzun gece kısa geçti. Çünkü aşk içerisinde fenâ bulmuş. Çünkü aşkın katresinde yedi umman gizlidir. Yedi umman aşkın bir katresine sığar. Bir katresi bile fazladır, yedi ummandan. Anlayan için söyledim bu sözü.

"Eyvâh! Gene sabah oldu deyince", kız demiş ki, "Abdullah, sana bir şey soracağım" demiş. "Namaza dursan, namazda hoca efendi namazı uzatsa biraz, imâmefendi uzun sûreler okusa ve namazı da ağır kıldırsa ne durumdasın, yani bunu hoş karşılar mısın?" . "Yok" demiş, "İnsanın huzûru bozulur, insanın ayakları yorulur ve sıkılır" demiş. "Yazıklar olsun sana! Ben seninle insan diye konuşuyorum" demiş. "Ben seni insan zannetdim. Benimle konuşurken, aşk-ı mecâzîde, sabaha kadar ayakda durdun, yorgunluğunu duymadın, namazda Allah huzûrundasın, yorgunluğunun farkına varıyorsun. Benimle konuşuyorsun, bende fenâ buldun, soğuğu duymadın, namazda sana hitâb eden Hazret-i Allah Celle Celâluhu, utanmıyor musun!" demiş. Bu sözle Abdullah el-Mübârek hemen tövbeye dönmüş, Allah'a rücû etmiş. Ve Abdullah imiş, Abdullah el-Mübârek olmuş. Acaba anlatabildik mi? Allah tesîrini halk eyleye.

Şimdi, diyor ki, Abdullah el-Mübârek Hazretleri, "Hacdâ geliyordum. Bilmediğim bir şehirde, bir çocuk toprakları topluyor, gülüyor, sonra dağıtıyor, ağlıyor. Oynuyor topraklarla ama acâib bir hâl. Toprakları topluyor, biraraya getiriyor, gülüyor, sonra dağıtıyor, ağlıyor. Oyun yapıyor ama bu şekilde. Selâm vereyim mi vermeyeyim mi diye düşündüm. İçimden bir kuvvet dedi ki

bana, 'çocuk selâmın kıymetini ne bilir, verme'. Diğer bir kuvvet ise, 'Sen aklını Hazret-i Muhammed'e kurban et, sallallahu aleyhi vesellem, Resûlullah'a, Resûl-i Ekrem'e, Resûl-i Efham'a aklını kurban et sen, O, çocuklara, masûmlara selâm verirdi, sen de selâm ver' dedi. İçimden bir kuvvet".

Bak dikkat buyur, sana aynı kuvvetleri isbât edeyim. Bir işi yapayım mı yapmayayım mı diye düşündüğün vakitde, içerden bir kuvvet yap der, diğeri yapma der, mücâdele yaparsın, sonra karar verirsin, bir tarafa tâbi olursun. İçerde insanlar var yani senden başka. Senin bir benliğin var senden içeriye.

"İçimdeki kuvvetler böyle söylüyor. Hemen derhal tövbe istiğfâr etdim ve Resûlullah'a uymak için geldim, 'esselâmu aleyke yâ veledî', yani Arapça, 'Evlâdım sana Allah'ın selâmı olsun' dedim. Şöyle kaldırdı başını, 've aleyküm selâm yâ Abdullah el-Mübârek' diye cevap verdi. Hayret etdim, şaşırdım, 'Oğlum, ben bu şehirli değilim, benim memleketim Nişâbûr, yani buraya bilmem kaç yüz fersah yol var, sen beni nereden tanıyorsun?' dedim. 'Nasıl tanımam, memleket-i rabbâniyyede, Allah memleketinde, âlem-i ervâhda, sen benim yanımda duruyordun, elestü hitâbında kâlû belâ dedin, Allah da sana yâ Abdullah el-Mübârek diye hitâb etmişti, ben onu hatırladım' dedi. Şaşırdım" diyor.

"Oğlum niye oynuyorsun burada?" dedim, "Çocukluk iktizâsı, oynamak lâzım" dedi.

Çocuğunu oynatmamazlık yapma sakın hâ! Çocuğunu oynatacaksın. Oynayacak zamanda çocuğu oynat, oynatmazsan, baskı yaparsan, oynanmayacak zamanda oynar sonra, oynamak yakışmayacak zamanda oynar. Onun için müsâmahe edin. Çocukların oynaması çocukların ibâdetidir Allah'a. Pek sıkışdırma fazla. Allah'ı Peygamber'i sevdire. Sopayla, dayakla, tekmeyle, tokatla, yumrukla müslümanlık olmaz. Evlâdına karşı şefkatle muamele et. Bazen taltîf edersin, bazen azıcık azarlarsın, kaşını çatarsın, dargınlık yaparsın filan. Onu Allah yoluna getir! Getirmezsen en büyük düşmanın olacak yarın yevm-i kıyâmetde. "Yâ Rabbi! Beni âlem-i ulvîden aldı, süflî âleme getirdi, beni terbiye etmedi, bana Allah sevgisi, Allah'a î mânî, Peygamber'e î mânî, Peygamber'e muhabbeti bana göstermedi, davâcıyım. Evet ben hükmen azâba müstehakım ama babam iki katlı azâba müstehak" diyecektir.

"Peki Efendi, sen bunu nereden buluyorsun?". Kurân'dan söylüyoruz. İstersen bak, âyet-i kerîmeye. Bismillahirrahmânirrahîm. ⁴³⁰ يَوْمَ يَقُومُ الْمُزُّ مِنْ أَخِيهِ * وَأُمُّهُ وَأَبِيهِ * وَصَاحِبَتُهُ وَبَنِيهِ. Kurân-ı Kerîm söylüyor.

"Niye oynuyorsun?". "Çocukluk iktizâsı, oyun oynamak ihtiyâcındayım". "Ama toprakları topluyorsun, gülüyorsun, sonra dağıtıyorsun, ağlıyorsun". "Nasıl gülmem, toplanan toprak insan bedenini ifâde etmekde".

İnsanların bedeni, şu tarlanın malı, bu tarlanın malı. Aslı esası toprak, su, ateş, rüzgâr. Onlar bir araya toplanıyor bir insan oluyor ve binâ-yı ilâhî oluyor. Semâlara sığmayan Allah insana tecellî ediyor. "Garîb, korkulu gönül, aşklı gönül, mazlûmun kalbindeyim" diyor Allah, "beni semâda aramayın" diyor. "Kahr u galebem her tarafa, her şeyi muhîtim" diyor. Fakat "Beni

⁴³⁰ Sure-i Abese 34-36

kırık gönüllerde, yaşlı gözlerde arayınız beni. Beni orada arayın, orada bulunurum ben". Misâlleri var, vakit dar, sizi fazla rahatsız etmeyeceğim, uzatmayacağım.

Görmüyor musun bak, sana ve bana, "yâ eyyühellezîne âmenû" diye hitâb ediyor. Bu kelâmı söyleyen Allah Celle Celâluhû Hazretleri. Toprakdan halk olunduk, aslımız o değil mi? Bir katre su. Fakat öyle bir şeref veriyor ki, semâvâtın, ardın içinde, bilinen bilinmeyen âlemlerin hâlıkı, mâlikî, rezzâkî, rahmânî, rahîmî olan Allah, sana "yâ eyyühellezîne âmenû" diyor, "Ey îmân eden kulum" diyor. Sana şeref-i îmânı bahşediyor, seni karşısına muhâtab alıyor. Dikkat buyur! Kendi ismi mümin, sana da mümin diyor, kendi ismini sana vermiş. Ey mümin! Ey Muhammedî! Sana da kendi ismini vermiş, bak, Allah'ın bir ismi mûmindir, senin de bir ismin mümin ki Allah sana hitâb ediyor.

Sonra? "Sonra zamanı geliyor dağılıyor. Toprak gene yerine dönüyor. Ona ağlıyorum tabii. Bu binâ-yı ilâhî yıkılıyor".

Abdullah el-Mübârek Hazretleri diyor ki, "Müşkilim vardı, bu çocukda ilm-i vehbî var, ondan sorayım dedim. Dedim ki, "Evlâdım, bana nefis ile aklın ve rûhun farkını bana verir misin?". "Tabî elbet veririm, ne var bu zor bir şey değil. Yâ Abdullah el-Mübârek sen âlim, kâmil, fâdîl bir insansın, bunu ayıramadın mı?". "Lütfen senden duymak istiyorum". "Sen karşıdan gelirken, bu çocuğa selâm vereyim mi vermeyeyim mi diye düşündün. İçinden bir kuvvet 'Verme, çocukdur, selâmın kıymetini ne bilir' dedi. İkinci bir kuvvet, 'Aklını Hazret-i Muhammed uğruna kurban et, çünkü Resûlullah çocuklara selâm verir, onların başlarını okşardı, itmezdi, dövmezdi'...

Câmiden çocuk kovuyor bizim sofı efendi. Olur mu hiç! Yarın öbür gün senin makâmını onlar gelip işgâl edecekler. Sen câmide dayak gösterirsen, sopa gösterirsen, korku gösterirsen bir daha gelmez oraya, kuşu kaçırırsın elinden. Sen yarın öleceksin, biz öleceğiz, benim yerime bir yavru büyüyecek, yüz elli gramken, iki yüz gramken, yâhud bir katre iken, sonra üç kilo olan, sonra yüz kilo olan, buraya çıkacak hutbe verecek. Senin de yavrun senin yerini işgâl edecek. Hep gidiciyiz, hep gidiciyiz! Toplandın bu mescide, dağılıp gideceğiz. İşte dünyâya gelen böyle. Toplandık mescide, gideceğiz. Dünyâya gelenler de böyle, toplandılar, dağılacaklar. Hani âbâ ü ecdâdın? İnkâr mı edeceksin? İnkâr edemezsin. Bunun münkiri yokdur. Evet.

"Bir kuvvet dedi ki sana içinden 'Verme, çocuk selâmın kıymetini ne bilir'. O senin nefsidir ve şeytânîdir, hannâs. 'Ver, aklını Resûlullah yoluna kurban et' dedi, o da senin aklın ve rûhundur".

Abdullah el-Mübârek diyor ki, "Çocuk böyle deyince, elini öpmek istedim, vermedi, 'estağfirullah' dedi, ayağa kalktı. İcâzet ver bana dedim. Gülüşdük ve sarıldık birbirimize ve onu alnından, gözlerinden öpdüm, oradan ayrıldım".

İşte müminler! Rûhla cesedin farkını bu kıssayla size anlatabildik elhamdülillah, inşâallah anlatmış oluruz.

Sen mümin olduğun için, rûhun temiz, özün temiz, sözün temiz, cesedin, bedenin temiz. Dünyâ necâsetinden cesedini tathîr et. Maddî abdestle, manevî abdestle. Yine cesedini maddî gusulle, manevî gusülle temizle.

İki türlü gusûl vardır. Bir zâta sormuşlar, büyüklerden birisine, demişler ki, "Gusûl ne vakit iktizâ eder?" demişler. "Size göre mi, bize göre mi?" demiş.

İyi dinle! Hikâye diye dinleme! Tatbîk et. Hayâtına tatbîk et.

"Size göre mi bize göre mi?". "Efendim, guslün size göresi bize göresi var mı?". "Vardır" demiş, "size göre eşlerinizle yatdığınızda, yani takarrüb ettiğinizde, yani yalnız yatmak guslû îcâb etdirmez, onu demek istiyorum yani, iki, rüyâ ile ihtilâm olduğunuzda size gusûl lâzım gelir. Bize Allah'ı unutduk mu gusûl lâzım gelir. Bir an unutursak hemen gusletmemiz lâzım geliyor bizim".

Maddî, manevî gusûl böyle yani senin anlayacağın. Kalbinden Hakk sevgisinden gayrısını çıkar. O senin sol memenin sol tarafındaki bir et parçasıdır ama pek kıymetlidir, makarr-ı îmândır. Kalb, makarr-ı îmândır. Onda Hakk'dan gayrı ne varsa tathîr et, çıkar. O maddî kalbdır, manevî kalbin karşılığı arş-ı a'lâdadır. Kalbinde ne varsa, kötülükleri, Allah sevgisinden gayrı ne varsa hepsini çıkar. Hakk'a tam bir teslîm ol ve islâm ol, selâmet bul. İslâm olmayan selâmet bulamaz. Allah'a teslîm olmayan, ne dünyâda ne âhiretde rahat eder.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

Aşr-ı Muharrem
6 Kasım 1981 (9 Muharrem 1402)

Kâllallahu Teâla fî Kitâbihi'l-Azîz.

Eûzübillahimineşşeytânirracîm.

Bismillahirrahmânirrahîm.

وَلَا تَقُولُوا لِمَنْ يُقْتُلُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَمْوَاتٌ بَلْ أَحْيَاءٌ وَلَكِنْ لَا تَشْعُرُونَ * وَلَنَبْلُوَنَّكُمْ بِشَيْءٍ مِنَ الْخَوْفِ وَالْجُوعِ وَنَقْصٍ مِنَ الْأَمْوَالِ
وَالْأَنْفُسِ وَالثَّمَرَاتِ وَبَشِّرِ الصَّابِرِينَ⁴³¹

Sadakallahü'l-Azîm

Allahu Teâlâ ve Tekaddes Hazretlerinin vahdâniyyetine ve Habîb-i Edîb'i, Mahbûb-i Kibriyâ, ⁴³² "لَقَدْ جَاءَكُمْ رَسُولٌ مِنْ أَنْفُسِكُمْ عَزِيزٌ عَلَيْهِ" âyetiyle tevhîd-i efâle, ⁴³³ "إِنَّ الَّذِينَ يُبَايِعُونَكَ إِنَّمَا يُبَايِعُونَ اللَّهَ يَدُ اللَّهِ فَوْقَ أَيْدِيهِمْ" âyetiyle de tevhîd-i zâta mazhar olan ve sebep-i hilkat-i âlem ve sebep-i hikmet-i Âdem, Allah'ın sevgilisi, mahbûbu, mergûbu, Muhammed Mustafâ, Müctebâ, Ahmed, Hâmid, Mahmûd, semâda ve İncil'de ismi Ahmed, bu âlemde ismi Muhammed, sallallahu aleyhi vesellem, yarınki kıyâmet gününde de Mahmûd olarak isimlendirilecek olan sevgili Peygamberimiz'in nübüvvetine inanarak, O'nu her şeyinden ziyâde severek, malından, canından, rütbesinden, kasasından, kesesinden, evlâdından, nefsinden ziyâde severek îmânını kemâle erdiren müminler!

Îmânın kemâli Resûlullah'ı her şeyinden ziyâde sevmektedir. Bir adam Resûlullah'ı her şeyinden ziyâde sevmedikçe îmânı kemâle ermez. Îmânın kemâli Cenâb-ı Peygamber'i her şeyinden ziyâde sevmektedir. Malını, canını, her şeyini 'onun yoluna fedâ etmektedir. Îmânı kemâler erenler, bu âlemde cennete girer, bu âlemde cemâl-i ilâhîye mazhar olurlar.

⁴³¹ Sure-i Bakara 154-155

⁴³² Sure-i Enfâl 17

⁴³³ Sure-i Tebve 128

⁴³⁴ Sure-i Fetih 10

Hakk'ın cennetine tâlib, rızâsın râgıb, cemâline âşık olanlar!

Mühim bir günün arefesini yaşamakdayız. Yani bugün Muharremü'l-Harâm'ın dokuzuncu günü, yarın da onuncu günüdür ki onuncu günü, büyük hâdiselere sahne olmuştur, Muharrem'in onuncu günü.

Nûh aleyhisselâmın gemisinin necâta ermesi. Hazret-i İbrâhim aleyhisselâmın nâr-ı Nemrud'dan kurtuluşu. Yani nâr-ı Nemrud İbrâhim Nebî'ye nûr oldu, nûr-i ilâhî oldu. Allah'a kim teslîm olursa, Allah'ın halîli ve dostu olursa, o kimseye nâr, ateş nûr olur, onu göstermekde. Halîl ile habîb arasındaki fark da şudur. Halîl, Allah'dan istediğini alabilir. Yani ne isterse Allah ona verir. Habîb, istemeden alan demektir. Hazret-i Muhammed Mustafâ sallallahu aleyhi vesellem, habîbullahdır. Halîl, Allah'dan ne isterse Allah onu dirîğ etmez, mahrûm etmez, ikrâm eder, ihsân eder. Halîl bu. İnsan habîb olursa, Allah ona istemeden verir. Resûlullah sallallahu aleyhi vesellem habîblerin başı, Allah'ın sevdiklerinin başı. İbrâhim Halîlullah, Allah'ın dostudur ve Allah'ın dostu olanların başıdır. Allah'a kim dost olursa, nâr ona nûr olur. Konuşması kolaydır ama yapması gâyetle ağırdır. Allah insanı imtihan edebilir ve ona kendi imtihanıyla, kendinin Hakk'a olan kurbiyyetinin mikdarını gösterir.

Hazret-i Mûsâ aleyhisselâm Firavun'un şerrinden emîn olmuş, Mûsâ Peygamber, Mûsâ Kelîmullah ve Firavun deryâya gark olmuştur. Daha nice böyle enbiyâyâ ikrâm olunan ve kâfirlere cezâ olan bir gündür. Yani büyük bir gün. Siyerde, târih-i islâmda mukayyedir. Fakat Cenâb-ı Peygamber'in pek sevgilisi, Resûlullah'ın pek sevgilisi, Hazret-i Hüseyin'in şehâdeti de o günde vukû bulmuştur.

Cenâb-ı Peygamber Hüseyin hakkında, "Hüseyin minnî ve en minh, Hüseyin bendendir, ben de Hüseyin'denim" buyurmuşlar, İmâm-ı Hüseyin hakkında. Ve mübârek omuzlarında taşırlardı dâimâ çocukluğunda. Hattâ namaz kılarken, Hazret-i Peygamber'in omuzuna çıkardı. Efendimiz onu kıyâma kaldıkları vakitte yukarı kaldırır, sonra secdeye indiği vakitte yere bırakırdı. Bu kadar sevgili. Şehâdet rütbesi verilmiş kendisine.

Burada da büyük ibretler vardır, esrâr vardır. Bize düşen vazîfe Allah'a teslîmiyyetdir ve Hakk'ın kazâsına râzı olmaktır ki kendileri de kazâyâ râzı olmuşlardır zâten. Çağrıldığı yere gitdiği vakitte, kendi ashâbına demişler ki, "Ben gitdiğim yerden dönmeyeceğim" demiş. "İsteyenler benimle gelmeyebilir, ben onlardan râzıyım" demiş. "Ben gideceğim fakat geri gelmeyeceğim". Çünkü Resûlullah Efendimiz, "Hüseyin'im Fırat'ın hemen yanında şehîd olacak" diye evveliden haber vermiş. Çünkü Cenâb-ı Peygamber ulûmun evveline ve âhirine vâkıf idi, ne olaksa Resûlullah sallallahu aleyhi veselleme bildirilmişdi. Allah'dan sonra en büyük varlık, Hazret-i Muhammed Mustafâ'dır. Allah'ın ilminden sonra en büyük ilim Resûlullah'ın ilmidir.

Gene elimizdeki Kurân-ı Kerîm, Kitâb-ı Mübîn, Kurân-ı Azîmü's-şân, o da öyle ilân ediyor zâten, ⁴³⁵ وَلَا رَطْبٌ وَلَا يَابِسٌ إِلَّا فِي كِتَابٍ مُبِينٍ Yani yaş ve kuru, küçük ve büyük ne varsa hepsini Kurân'da cem etdik diyor Allah. Anlayana ve görene! Anlayana ve görene! Hattâ İbn Abbâs radiyallahu anh Hazretleri şöyle buyuruyor, "Devem kaybolursa, Kurân-ı Kerîm'i açar bulurum".

⁴³⁵ Sure-i En'âm 59

Yani Kurân'ı nasıl anladığını izhâr etmekde, bize anlatmak için. Gene Muhyiddîn İbn Arabî kaddesallahu sırrahu'l-âî, bir gün bineğinden aşağı düşmüş, hemen mürîdânı yanına koşmuşlar, "Efendim, bir şey oldu mu?" demişler. "Hayır" demiş, "bu bineğimden düşdüğüm Kurân'da var mı onu düşünüyorum, tefekkür ediyorum ve buldum" demiş, "Sûre-i Fâtiha'da var" demiş.

Bir takım fütûhât, Kurân'a bakarak yapılmıştır. Meselâ İstanbul'un fethine Kurân'da işâret vardır.⁴³⁶ "بَلَدَةٌ طَيِّبَةٌ وَرَبٌّ غَفُورٌ" âyet-i kerîmesi, 857 yapar. Gene, Sûre-i Enbiyâ'daki, ⁴³⁷ وَلَقَدْ كَتَبْنَا "فِي الزُّبُورِ مِنْ بَعْدِ الذِّكْرِ أَنَّ الْأَرْضَ يَرِثُهَا عِبَادِيَ الصَّالِحُونَ" âyet-i kerîmesi, Sultân Selim tarafından Mısır'ın fethine işâretidir. Hepsinin böyle işâreti vardır ama anlayana. Görene! Köre ne! Duyana! Sağıra ne! Köre renk olmaz. Sağıra da âhenk olmaz.

Bir takım esrâr-ı ilâhîyi Allah ifşâ etmiştir, anlayanlar için. Bize lâzım olan bunlar değildir. Bize lâzım olan insanlığımızı bilmektir. Nefsimizi bilirse, kendimizi öğrenirse bize kâfi gelir. Zâten müstakîm olana Allah kerâmet nimetini ihsân eder. İstikâmetden büyük kerâmet yokdur. İnsan insanlığını bilip yönünü tayin ederse, beşeriyyete hizmet ederse ve kime hizmet ettiğinin farkındaysa eğer, o insan, insan olur. Bu esrâr-ı ilâhîyi Allah dilerse kimi kullarına ikrâm u ihsân u inâyetde bulunur. Acaba anlatabildik mi? Geçiyoruz, bu kadar. Bize düşen vazîfe Allah'ın emirlerine imtisâl, nehiyelerinden, yasaklarından kaçınmaktır. Emirlerini seve seve yapmak, yasaklarından Allah'ın azâbından, gadabından korkarak çekinmektir.

Evet, Cenâb-ı Hüseyin Aşr-ı Muharrem'de, ne acıdır ki, Ümmet-i Muhammed tarafından, yani müslümanız diyenler tarafından yetmiş iki yârânıyla beraber şehîd edilmiştir. Ve müslümanlar arasında büyük bir rahne açılmışdır ve bundan istifâde eden kâfirler ortalığı karışdırmıştır ve müslümanları birbirine düşman etmiştir. Hâlâ bizim müminler birbirleriyle çekişirler, o da Hüseyin'i sever, o da Hüseyin'i sevdiği hâlde birbirine düşmandırlar. Düşman bizi böyle karışdırmış, tevhit-i islâmı bozmuş. Bize düşen vazîfe, "Lâ ilâhe illallah"da toplanmaktır, Allah'ı bilmek, Resûlullah sallallahu aleyhi vesellemin yolunda yürümektir. Ondandır gayrı şeylere kulak vermeyeceğiz ve tevhitde toplanacağız, yani tevhitin nûruyla boyanacağız. Hasrın olan müslüman kardeşini şöyle düşün, "O kimse müslüman mı, müslüman, Hazret-i Muhammed'i seviyor mu, seviyor, Allah'a îmânı var mı, elbette var, kitâbı da Kurân-ı Mubîn, Kurân-ı Azîmü's-şân. E ben de Hazret-i Peygamber'i seviyorum, ben de Allah'a inanıyorum, benim de kitâbım Kurân'dır, öyleyse kardeşimi affedeyim diyecek, birbirlerine sarılacaklar. Ne vakit ki, müminler bir araya gelecek, o vakit gene feth u fütûhât olacak, müminler âlî olacaklardır. Allahu Teâlâ buyurur ki Kitâb-ı Kerîm'inde, ⁴³⁸ وَأَنْتُمْ الْأَعْلَوْنَ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ, eğer ki hakkıyla îmân ederseniz, sizleri âlî kılacağım" diyor Hazret-i Allah Celle Celâluhû. Bütün iş îmândadır. Dâimâ müminler muzaffer olmuşlardır.

Allah Celle Celâluhû Hazretleri herkesin rabbidir, herkesin hâlıkıdır, herkesin mevlâsıdır. Allah öyle kerem sâhibidir ki bu kâinâtta kâfiri de mahrûm etmez, zât-ı ulûhiyyetini inkâr eden münkiri de mahrûm etmez. Bu bir sofrâ-i ilâhîdir, herkes bundan istifâde edebilir. Ama âkıbet Allah'dan korkanlarıdır, gönülleri Allah'lı olanlarıdır. Sofra-i ilâhîden bu âlemde herkes istifâde eder ama yarın yevm-i kıyâmetde Cenâb-ı Hakk'ın sofrasından ancak onu

⁴³⁶ Sure-i Sebe'15

⁴³⁷ Sure-i Enbiyâ 105

⁴³⁸ Sure-i Âl-i İmrân 139

tevhîd edenler, onun habîbine gönül verenler istifâde edeceklerdir. O "Rahîm"ın manâsıdır ki müminlere verilecek nimetin tarifini yapalım, meseleyi senin izân ve irfânına bırakalım.

Cenâb-ı Hakk müminler için hazırladığı nimetlerden yüz nimetin bir cüz'ünü bu kâinâta vermiştir, o bir cüz'den cümle mahlûkât-ı ilâhiyye istifâde etmiştir. Doksan dokuzunu âhirette yalnız müminlere verecektir, sana ve bana. Yeter ki "Lâ ilâhe illallah" ile gidelim, "Lâ ilâhe illallah"la çene kapayalım, Hazret-i Muhammed "bu benim ümmetim" desin, yalnız bunu temîn edelim kâfidir. Tabii güzel ahlâkla, Allah'ın emirlerine riâyet ve nehiyelerinden kaçınmakla ve Kurân-ı Kerîm'in boyasıyla boyanmakla, şemme-i Muhammediyyeyi duymakla. Resûlullah kokusunu, muhabbetini kendinde hissetmeyen bir adam, ölüdür onun kalbi. Bir kalbde muhabbet-i Muhammediyye olmadı mı, o kalbin sâhibi ölüdür. Çünkü,

*Muhabbetden Muhammed oldu hâsıl
Muhammed'siz muhabbetden ne hâsıl*

Allah'ın sevgilisini sevmek, en büyük nimetlerden bir tânesidir. Bir kalbde Hazret-i Muhammed'e muhabbet yok mu, o kalb et parçasından başka bir şey değil, o kalb hayvanda da vardır, o can hayvanda da var, o kan hayvanda da var, o göz hayvanda da var, o kulak hayvanda da var. Mutlakâ kalbini Hazret-i Muhammed'in muhabbetiyle tezyîn eyle.

Sevmenin sebepleri vardır. Dikkat buyur konuştuğum söze! Bir kimse bir kimseyi zorla sevemez. Muhabbetler, aşklar, insanın elinde olmayan şeylerdir. Yani temâyülât-ı kalbiyye efâl-i ihtiyâriyyeden değildir. Kalbin meyli, insanın ihtiyârında değildir. Allah bir kulu severse, o kul Allah'ı sevebilir. Resûlullah bir kulu severse, o Resûlullah'ı sevebilir. Bunların şartları vardır. Tarlaya tohum ekdiğin vakitte, zamanla meyva verdiği gibi, Resûlullah'ın en küçük sünnetinden en büyük sünnetine kadar yerine getirmeye çalışmalı, en ufak sünnetinden dahi insan mahrûm olmamalıdır. Çünkü sünneti terk eden, dikkat buyur!, sünneti terk eden farzı terk eder. Farzı terkeden irfânı terkeder. İrfânı terk eden îmânı terkeder. Bunlar kale kale içindedir.

Sünnet denildiği vakitte misvak kullanmak, tabağı sıyırmak değil yalnız. Onlar da mühim sünnetlerdir ama en mühimi Resûlullah'ın ictimâî sünnetlerine riâyet etmektir. Ferdî sünnetler de güzeldir, azîzdır, ne kadar güzeldir fakat Peygamberimiz'in asıl mühim olan sünnetleri, ictimâî sünnetleridir. Bugün Ümmet-i Muhammed'in inkirâzına sebep, ictimâî sünnetleri terk ettiğindendir. İctimâî sünnetlerin başında af gelir. Ferdî sünnetlere riâyet edenler, insan affetmeye gelince orada duruyor, affetmiyor, kîn tutuyor. Bir kalbde kîn olursa orada dîn olmaz. "Men lehû kînün leyse lehû dînün". Bir kalbde kîn mi var, o kalbde îmân olmaz. Meselâ Cenâb-ı Peygamber sallallahu aleyhi vesellem, Mekke'yi fethetdiği gün, mağlûblar geldiler Resûlullah'ın huzûruna, Efendimiz dedi ki, "Benden ne bekliyorsunuz?" dedi iki cihân fahri sallallahu aleyhi vesellem. Bunu yapabiliyor musun? "Benden ne bekliyorsunuz? Siz benim memleketimden çıkmama sebep oldunuz, bana îmân eden müminleri ezâ cefâ ile öldürdünüz" dedi. O Bilâl-i Habeşî'nin başına gelen felâketler nedir, okuyun bakın târih-i islâmı. Diğer ashâbın başına gelen felâketler. "Bana îmân edenlere eziyet cefâ etdiniz, onlara su dahi vermediniz. Bugün Allah bana feth u fûtûhât verdi, benden ne bekliyorsunuz?". Hepsini boyunlarını bükdüler ve dediler ki Efendimiz'e, "Yâ Resûlallah, biz Yûsuf'un kardeşleriyiz. Yûsuf'un kardeşleri de Yûsuf'a böyle yapmışlardı, biz de sana aynı

şeyi yaptık" dediler. Efendimiz buyurdu ki, "Hepinizi affetdim" dedi Peygamber ve ihsân etdi onlara.

İşte Peygamber'in izinden giden bir veliyyullah meselâ İbrâhim Edhem Hazretleri, bir gün böyle geçerken, halkı irşâd için, sarayları göstermiş, "Saraylar bunlar değildir" demiş. Halbuki kendisi vaktiyle pâdişah idi, mülk sultânlığını terk etmiş, gönül sultânı olmuş. Mülk sultânı olan kimse, hâl-i hayâtında hürmet görür, gönül sultânı olursa ilâ nihâye hürmet görür. Kalbleri fethetmiştir çünkü. Birisi beldeyi feth etdi, öldü gitdi. Bu mülk sultânı. Kalbi feth eden hiç unutulmaz. Terk etmiş mülk sultânlığını, kendisi Belh sultânı idi. Tabii kimse onu tanımıyor, sarayları göstermiş, "Bunlar saray değil, bunları imar etmek marifet değil çünkü bunlar harâb olacak, asıl marifet şunları imar etmektir" demiş kabirleri göstermiş. "Bunları imar edin, bunlara hazırlanın" demiş. Oradan birisi, bir ham-ervah, "Bu sofular da her şeye bir kulp takarlar" demiş, bir tokat patlatmış Hazret-i İbrahim Edhem'e. O bilmiyor onun sultân olduğunu, oğlu pâdişah şimdi. Vurunca onu tanıyan birisi demiş ki, "Sen ne yaptın! Bu pâdişahın babasıdır, eski sultânımız bu idi" demiş. "Yaaa öyle mi!" demiş adam hemen Hazret'in eline sarılmış, "Amân efendim, hakkınızı helâl edin" demiş. Gülmüş Hazret, "Ne hakkım var sende?" demiş. Ne hakkım var? Sen bana vurduğun vakitte senin elin acımışdır, sen bana hakkını helâl et" demiş. İşte Muhammed mektebinde okuyanlar, bu ahlâk-ı hamîdeye sâhib olacaklardır. Ötekini berikini it, kak, vur, kır, bunlar, müslümanlığa yakışacak şeyler değildir. Hele kîn!

Kalbini muhabbetle öyle doldur ki orada kîne, adâvete yer verme. Kalbini Allah aşkıyla, Allah muhabbetiyle, Habîb-i Hudâ'nın muhabbetiyle öyle doldur ki başka şeye yer verme, Hakk'dan gayriya yer verme orada. Bunun da evveliyâtı, ibâdet ve tâata koş, seve seve yapmaya çalış, bu bir tohumdur, manâ tarlasına ekilen tohum gibidir, bunu gözyaşıyla sula, zamanla mutlakâ sana bir muhabbet meyvası yedirilecektir. Acaba anlatabildim mi?

Şimdi, dikkat buyur, kalbin meyli insanın irâdesinde değildir, bir adam bir adamı zorla sevmeyiz. Üç türlü dostluk vardır. Hangisini anlatayım sana. Üç türlü dostluk vardır, üç türlü dostluk. Birisi, dostunu seversin, dikkat buyur konuştuğum söze, dostunu seversin, dostunun sevdiğini de seversin, dostunu düşmanını sevmezsin. Bu, kâmil bir muhabbetdir. Hem seni seviyorum, hem senin düşmanınıla dostluk yapıyorum, olmaz bu. Bu muhabbet nâkısıdır. Düşmanlık da böyledir. Düşmanını sevmezsin, düşmanını seveni sevmezsin, düşmanını sevmeyeni seversin. Bu da kâmil bir düşmanlıktır, adâvetdir. En büyük adüvvün senin sol tarafında dolaşır. Nefsindir. Nefsinden daha büyük bir belâ, daha büyük bir düşmanın olamaz. Nefsine mücâdele eyle, dâimâ gazâ et onunla, nefesine fırsat verme, o vakit muzaffer olursun. O vakit zâhirde hür olduğun gibi bâtında da hür olursun.

Gene dostluk, bir kimse bir kimseyi sever, onu görmeyince yaşayamaz. Sevgi onun için hava, su, yemek gibidir. İnsan su içmeden, yemek yemeden, hava almadan yaşayamadığı gibi o dostunu görmeyince de yaşayamaz. Resûlullah'a muhabbetin böyle olacak. O'nu anmadığın gün olmayacak, O'nu sevmediğin gün olmayacak, O'nun âline, ashâbına da böyle. Çünkü Resûl-i Ekrem buyurdular ki, "Benim Ehl-i Beyt'im Nûh'un seffinesi gibidir, Nûh'un gemisi gibidir, kim onlara muhabbet ederse, canını garkdan, boğulmakdan kurtarır, helâkdan kurtarır. Kim onları terkederse helâk olur". Onlara muhabbet etmelidir. Onlara adâvet yapanlar, Allah muhâfaza buyursun, helâk olurlar.

Birincisi, insan dostunu sever. Yemek, içmek, hava olmadan bir insan yaşayamadığı gibi, insan dostunu görmediği vakit yaşayamaz. Bu, tam, kâmil bir muhabbetdir. İkincisi, ihtiyaç zamanında görülen dostlar vardır. Yüz numara mâhiyetinde, ihtiyâcı olunca kullanır. Bir dost da böyledir. Üçüncüsü de nezle gibidir, o sana gelir, sen ondan kaçarsın. Biz kâmil dostluk istiyoruz. Resûlullah'ı, cümle enbiyâyı ve evliyâullahı öyle seveceksin ki onları anmayınca, onların yolunda yürümeyince, onları koklamayınca yaşayamayacaksın. Bu muhabbete sâhib olacaksın. Bu da insanın elinde değildir. "Mukallibe'l-kulûbu ve'l-eksâr", kalbleri ve gözleri çeviren Allah'dır Celle Celâluhû Hazretleri. Öyleyse ne olacak? Önce sünnetlerini icrâ etmeye başlayacaksın, o vakit muhabbet tarlasına tohum atılmış olur ki istikbâlde mutlakâ onların kalbi sana dönecek ve mutlakâ âşık ile maşûk anlaşırlardır. Acaba anlatabildim mi? Geçiyoruz.

Okuduğum âyet-i kerîme şühedâ hakkındadır. Üç türlü şehîd vardır. Bir şehîd kâfir elinde şehîd olur. İ'lâ-yı kelimetullah için gider, vatan için, mukaddesat için, iffet ırz için, memleketimde serbest Allah diyeyim diye çarpışır. İnsâniyyet nâmına, Allah nâmına çarpışır ve şehîd olur. Bu da iki kısımdır. Kara şehîdi olursan, Allah'ın kul üzerindeki olan haklarını Cenâb-ı Hakk ona helâl eder. Yani kılmadığı namaz, tutmadığı oruç gibi. Ama kul hakkı varsa bir şehîdin üzerinde âhiretde mesûldür. Mesûldür, şehîd olduğu hâlde! Dikkat buyur, kulağını benden yana ver! Şehîd olduğu hâlde, kanından kendine kefen biçtiği hâlde, bu zât mesûldür. Ama namaz kılmamış, orucu kazâyâ kalmış filan, bunlar yani hukûkullah üzerinden sâkit olur fakat kul hakkı düşmez.

Hattâ Hayber harbinde Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem şehîdleri dolaşırken birisinin önünde durdu, "Bu şehîd nârda" dedi. "Aman yâ Resûlallah, i'lâ-yı kelimetullah için gazâyâ giden, harbde şehîd olan kimse cehennemde olur mu?" dediler. "Evet" dedi, "Üzerindeki abayı emânet almış, geri vermemiş" dedi. O kadar mühim!

Bir şehîd denizde şehîd olursa, o vakit hem hukûkullah üzerinden sâkit olur, hem de hukûk-i ibâd üzerinden sâkit olur. Yani kul hakkını da Allah ceyb-i hümayûndan, hazîne-i ilâhîden öder. Ama denizde ölmesi şarttır. Ya havada şehîd olursa? Cenâb-ı Hakk hem kul haklarını affeder, hem kendi hakkını affetdikden sonra sorar, "Kulum benden daha ne istiyorsun?" der. Çünkü şehâdet mühim bir mevkidir.

Bir, kâfir elinde şehîd olmak var ki okuduğum âyet-i kerîme buna âiddir. ⁴³⁹ وَلَا تَقُولُوا لِمَنْ يُقْتَلُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَمْوَاتٌ بَلْ أَمْوَاتٌ وَلَكِنْ لَا تَشْعُرُونَ. "Siz Hakk yolunda ölenlere, Allah yolunda şehîd olanlara siz ölü demeyiniz. Onlar diridir fakat siz onların hâline vâkıf değilsiniz".

Eğer Resûlullah'ın gördüğünü, velîlerin gördüğünü, sen ben görsek, ne gülebiliriz, ne yemek yiyebiliriz. Bunun da bir misâlini vereyim size. Bir veliyyullahın başından geçen hâdisât. Diyor ki bir zât, "Başımızda bulunan bir velî ile beraber gidiyorduk, imâmın birisi kabrin üzerinde durmuş telkîn veriyordu" diyor.

Amân ne kadar acı değil mi! Hikâye diye dinliyorsun ama yarın senin de benim de başıma gelecek. Korkunç değil mi! O daha diyor ki, "O öldü gitdi filan". Kendini düşün bir defa. Kabre

⁴³⁹ Sure-i Bakara 154

girmişsin, üstünde imâm başında bağıyor, "üzkürü'l-ahdellezî" diyor. Tek başına kalmışsın, karın dul kalmış, evlâdın yetîm, malların başkaları tarafından taksîm olunuyor, hesâbını sen vereceksin Düşün! Hikâye diye dinleme! Aklına getir bunu, unutma bunu sakın hâ! Cenâze namazı kıldın mı, kendi namazımı kılıyorum de. Çok yakın çünkü. "Küllü âtin karîb", her gelici yakındır, hemen gelir. Bak, Receb derken Ramazan, Ramazan derken Kurban Bayramı, derken Muharrem geldi, arkasından Rebûlevvel. Dün mahallede oynuyorduk, sonra genç olduk, asker olduk, derken hasta olduk, sevdiklerimizi kaybetdik, hemen gidiyor bunlar böyle. Bir düşün meselâ, yirmi sene evvel sofranda kimler oturuyordu? Ak saçlı haminnen, nûr yüzlü annen, deden oturuyordu sofrada. Şimdi yok hiçbirisi. Biz de gideceğiz yakında. Ben bu câmiye geleli, âcizâne fakîr, hemen hemen şöyle otuz yıl filan oldu. Bu câmi kaç defa doldu boşaldı. Ne hâfızı kaldı, ne imâmı kaldı, gitdi giden.

Toprağa basdığın vakitte kimin yüzüne basıyorum diye düşün. Hangi güzelin yüzüne basıyorum, hangi pâdişahın yüzüne basıyorum. Vaktiyle seni huzûruna bile almazdı. Bazen senin yüzüne bakmayacak adamların yüzüne de tükürüyorsun. Bazen de bir şehîdin yüzüne tükürüyorsun, o da ayrı. Bazen tükürüyorsun, o tükürük bir şehîdin yüzüne geliyor, bir garîbin yüzüne geliyor, bir gâzînin yüzüne tükürüyorsun yâhud bir velînin yüzüne. Sakın hâ tükürme böyle yerlere, tükürülecek yere tükür, görebilirsen eğer.

Meselâ birisi elini öperken şunu hatırına getir, "Şu adam benim elimi öpüyor, benim ayıplarım vâkıf değil diye elimi öpüyor, yarın kıyâmet gününde Allah bunun önünde benim suçlarımı açarsa, yüzüme tükürecek benim, ben dünyâda bu adamın elini öpdüm diye". Bugün rûkû ettiğimiz, secde ettiğimiz zevâtın bazıları o gün ayak altında sürünecek. Bu dünyâda hakîr gördüğün zevâtın orada sultân olduğunu göreceksin. Yakın bir zamanda! Uzak değil.

İmâm telkîn veriyormuş cenâzeye, "üzkürü'l-ahdellezî haracte aleyhi mine'd-dünyâ". Hazret güldü, tebessüm buyurdu. Halbuki bu gülünecek bir hâdise değildi. Onun talebeleri, dervîşleri, müridleri dediler ki, "Efendi Hazretleri, bu gülünecek bir hâdise değil, gülmenizin hikmeti nedir?" dediler. Hazret dedi ki, iyi dinle beni!, "Ölü" imâmı gösteriyor, "ölü diriye telkin veriyor, ona güldüm" dedi.

Sen görürsen gülemezsin bir daha. Ey suç işleyen! Bil ki sen suç işlerken seni gören var! Allah var! Bunu da hiç hatırlından çıkarma.

Şehîdler üç kısımdır demişdik. Birisi kâfirle mücâdele ederken öldürenler. İkincisi zâlimlerin elinde mazlûmen öldürülenler. Üçüncüsü nefis mücâhedesini ile ölenler, bunlar velîlerdir. Nefsiyle mücâhede eder, şehîd olur. Bunlar ölmezler, ebedîdirler. Bak burada konuşuluyor, iyilerin iyilikleri konuşuluyor, kötülerin de kötülükleri konuşuluyor burada. Âşıkların kabirleri âşıkların kalbindedir, ölmezler, ebediyen. Bunu da sana anlatmak için söyledim. Unutulmamaları onların yaşadıklarına alâmetdir. Halbuki başka bir âlem vardır ki o âlemde onlar ebedîdir.

Yarın Cenâb-ı Resûlullah'a ve O'nun âli ve Ehl-i Beyt'i için salavât oku. Mahzûn ol, düşün. Sakın dilini kötüyeye alıştırma, sakın hâ! Küfretmek, sebbetmek filan bunlar müminlerin yapacağı işler değildir. Bir küpde ne varsa, çatladığı vakitte dışarı o sızar. Müminin kalbinde

îmân olduğu için ve muhabbet olduğu için, onun ağzından kötü söz çıkmaz. Dâimâ Âl-i Muhammed'e salât u selâm oku. Dayanamazsan acıya, Allah'ın kelâmıyla lanet oku, kendin okuma. ⁴⁴⁰“أَنْ لَّعَنَهُ اللَّهُ عَلَى الظَّالِمِينَ”. Salât ü selâm oku ve mahzûn ol Hüseyin'e. O ki Resûlullah'ın omuzunda dolaşırdı, bir katre su vermeden onu, evlâdını, ayâlini öyle şehîd etdiler. Yarın kıyâmet gününde min kibelî'r-Rahmân bir münâdî nidâ eder, "Yâ ehli mevkıf, guddû ebsârakûm hattâ temürre binti Muhammedin, Ey ehl-i mevkıf! Gözlerinizi yumunuz! Mahbûb-i Kibriyâ Muhammed Mustafâ'nın sevgili kerîmesi geçecek!". Bütün mahşer halkı, başda enbiyâ olmak üzere gözlerini yumacak. Cenâb-ı Fâtîmetü'z-Zehrâ, bir elinde Hazret-i Hasan'ın zehir tası, bir elinde Hazret-i Hüseyin'in kanlı gömleği olduğu hâlde Cebbâr'a gider, âdil olan Allah'a gider. Boynuzsuz koyun boynuzlu koyundan hakkını alır, kimseye zulüm olunmaz, herkes yaptığını bulur. Unutma bunu! "Yâ Rabbi, sen âdil-i mutlaksın, benim evlâdlarımın davâsını gör ve intikâmını al" der. Cenâb-ı Fahr-i Kâinât, "Yâ Fâtîme, kanlı gömlekle, zehir tasını benim ümmetimin günahkarlarının mîzânının sağ kefesine koy" der. Ağır gelsin, kurtulsunlar diye şefâat eder Resûlullah.

Allah'ın rahmet sıfatının tecelliyâtı Hazret-i Muhammed'dir, sallallahu aleyhi vesellem. Onun için, "vemâ erselnâke illâ rahmeten-lil-âlemîn, onu biz ancak rahmet için gönderdik" diyor Cenâb-ı Hakk Kitâb-ı Kerîm'inde. Peygamberini çok sev. Anlayamadık Peygamberimiz'i, öğrenemedik Peygamberimiz'i. Anlayamayız zâten. Ama hiç olmazsa bir miktar anlamamız lâzım gelir. "Abdullah'ın oğluydu, Hazret-i Âmine annesiydi, Mekke'de doğdu, Medîne'ye geldi, kâfirle harb etdi" filan Peygamber'i bilmek değil. Resûlullah ile arayı iyi et. Bir veliyyullah diyor ki, "Bir ân ben Resûlullah'ı görmesem kendimi tedennîde farzederim" diyor. "Namaz kıldığım vakitte" diyor, biz yapamayız bunları ama yapanlar vardır gene gök kubbe altında, "Namaz kıldığım vakitte, aklıma dünyevî bir şey gelirse, namazı îade ederim. Uhrevî bir şey gelirse, cennet gelirse, âhiret nimetleri gelirse, sehiv secdesi yaparım" diyor. Sen ben yapamayız. Çünkü filin lokmasını karıncaya vermezler. Sen sırât-ı müstakîmden ayrılma kâfî, harâmdan kaçın kâfî, namazlarını kıl kâfî, Âl-i Muhammed'i sev kâfî. Muhabbet et, sırf muhabbet.

"Ente âdilün cebbâr, sen cebbâr ve âdilsin yâ Rabbi, yani mazlûmun hakkını zâlimde komazsın, hükmünü kazâ eyle". Cenâb-ı Hakk hükmünü kazâ eder. Hazret-i Hüseyin'e dil ile, el ile, kol ile buğz edenler mahkûm olurlar ve Kevser şarabından kovulurlar. Allah muhâfaza buyursun. Yani Âl-i Muhammed'e zerre kadar ihânet felâketdir. O vakit der ki Fâtîmetü'z-Zehrâ, "Yâ Rabbi senden bir şey ricâ ediyorum, bana bunu ihsân eyle". "Buyur Yâ Fâtîmetü'z-Zehrâ", Cenâb-ı Hakk buyurur. "Benim evlâdlarımın musîbetine ağlayanlara benî şefî' kıl, onlara ben şefâat edeyim". Allah'dan bu izin çıkar. Onun için Hüseyin için mahzûn olanlar yarın şefâat-i Fâtîme'ye ermiş demektir.

Onun rûhu için sular dağıtınız, hayır hasenât yapınız, fukarâyı sevindiriniz, gözyaşı siliniz. Kaç tâne gözyaşı sildiniz, kaç tâne çıplak giydirdiniz, kaç tâne aç doyurdunuz? Kaç gece Allah için uykuyu terk eylediniz? Nefsin için çok gece uyumadınız, düşünlere gitdiniz, derneklere gitdiniz filan. Allah için kaç defa uykuyu terketdiniz? Allah için kaç kişinin gözyaşını sildiniz? Sefahate, fenâ yerlere pek çok paralar sarfetdiniz, peki Allah için kaç para sarf etdiniz? Yaptınız mı hiç

⁴⁴⁰ Sure-i A'râf 44

hesâbını? "Hâsibû kable en tuhâsebû". Allah seni muhâsebe etmeden sen kendini muhâsebe et.

Yâ Rabbi biz Hüseyin'i sevenlerdeniz, bizi yevm-i kıyâmetde O'nun şefâatiyle taltîf eyle ve cennete dâhil eyle.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

Müjde Olsun Mescidleri İmâr Edenlere
27 Kasım 1981 (29 Muharrem 1402) ABD⁴⁴¹

Kâllallahu Teâlâ fî Kitâbihi'l-Azîz.

Euzübillahimineşşeytânirracîm.

Bismillahirrahmânirrahîm.

أَنَّمَا يَغْمُرُ مَسَاجِدَ اللَّهِ مَنْ آمَنَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ⁴⁴²

Sadakallahü'l-Azîm..

Ve kâle'n-nebiyyü sallallahu aleyhi vesellem,

من بنى لله مسجدا بنى الله له بيتا في الجنة

Sadaka Resûlullah ve nataka Habîbullah.

Dilleriyle Allah'ı tevhîd eden, gönülleriyle Hakk'a inanan, kıyâmet gününe inanan, bu kısa hayâtın hesâbını Allah'a vermeyi kabûl eden, Allah'ın cennetini hak, nârını hak, hesâbını hak, dîvânını hak bilenler. Allahu Teâlâ Hazretlerinin cennetine tâlib, rızâsına râgıb ve cemâline âşık olanlar!

Yerin göğün sâhibi, görünen ve görünmeyen âlemlerin mâlikî, bizleri bir katre sudan halkeden, biz zelîl iken bizi azîz eden, açken doyuran, hasta olduğumuzda şifâ veren, câhilken ilim veren, bizi Muhammed sallallahu aleyhi veselleme ümmet eden, başımıza îmân tâcını koyan, Allah'a kul olan iki cihâna sultân olur, cehennemden âzâd olur, cennete dâhil olur, cemâlullahı görür, buyuruyor ki Allahu Sübhânehû ve Teâlâ Hazretleri, أَنَّمَا يَغْمُرُ مَسَاجِدَ اللَّهِ⁴⁴³ "الله مَنْ آمَنَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ". Bu âyet-i kerîme, Kurân'dan bir âyetdir ve Sûre-i Tevbe'dedir. Buyuruyor ki yerin göğün sâhibi Allah, bizleri diriltten ve öldüren ve öldürecek olan, "Allah'ın mescidlerini yapan, Allah'ın mescidlerini imâr eden ancak Allah'a ve âhirete

⁴⁴¹ Efendi Hazretleri, bu hutbeyi, imârına vesîle oldukları New York'daki bir mescidde çoğu kendi eliyle islâma girmiş olan Amerikalı müslümanlara hitâben îrâd buyurmuşlardır.

⁴⁴² Sure-i Tevbe 18

⁴⁴³ Sure-i Tevbe 18

inananlardır". İşte böyle bir mescid yapmak yani câmi. Bunu ancak Allah'a inanan ve kıyâmet gününe inananlar yapar.

Burası vaktiyle kötü bir yermiş. Sonra itfâie olmuş, daha önce kötü bir yermiş. Fakat burayı câmi yaptık. İnsanlar îmân ettiği gibi, günahkârlar tövbe ettiği gibi, toprak da tövbe eder, toprak da îmân eder. Bu toprak şimdi temizlendi, îmân etti ve müminlere tam kâmil bir secdegâh oldu ve kudsî bir toprak oldu. Allah'ın evi oldu yani. Şeytan eviydi, Allah evi oldu. Allah Şeytan'ı çıkardı, Rahmân'ı getirdi.

Cenâb-ı Peygamber sallallahu aleyhi vesellem, böyle mescid yapanları ve yaptırانları ve iştirâk edenleri şu hadîsleriyle onların ereceği makâmâtı bize haber vermekde. Ve kâle'n-nebiyyü aleyhi's-salâtü ve's-selâm, "Men benâ lillahi mesciden benallahu lehû beyten fi'l-cenne, her kim ki, her hangi bir mümin ki bir mescid yaptı, halk orada Allah'a secde etdiler, Allah o kimse için cennetde bir saray inşâ etti". Resûlullah yalan söylemez.

Evet, şimdi mescidleri yıkmak isteyenleri, mescidleri tahrîb etmek, mescidleri dağıtmak isteyenleri, onları Cenâb-ı Hakk inzar etmek için şu âyeti inzâl etti : ⁴⁴⁴ وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ مَنَعَ مَسَاجِدَ اللَّهِ أَنْ يُذَكَّرَ فِيهَا اسْمُهُ وَسَعَىٰ فِي خَرَابِهَا. Şu kimseden daha zâlim bir kimse olamaz, mescidleri yıkar, tahrîb eder, orayı zikrullahdan men eder. Bundan daha zâlim bir kimse olamaz. Onun için de Cenâb-ı Hakk cehennemde, bir dereke hazırladı, siccîn. Siccîn derekesi.

Öyleyse müjde olsun, Allah'ın mescidlerini imâr edenlere! Veyl olsun, azâb olsun, Allah'ın mescidlerini tahrîb edenlere ve etmeye çalışanlara!

Allah'a eğer kul iseniz, Resûlullah'ın nübüvvetini tasdîk etdiniz ise, Allah'a ve Resûlüne îmânınız ve muhabbetiniz var ise, siz de bir mescid yapmaya gayret ediniz. Cennetden bir köşk, bir saray yapmak istiyorsanız, siz de bir mescid yapmaya gayret ediniz. Benim elimde dünyâ metâi yok dersen, mescid yapmaya niyet edene de Allah o sevabı ihsân eder. Çünkü, kâle'n-nebiyyü sallallahu aleyhi vesellem, "Niyetü'l-müminü hayrun min amelihî, müminlerin niyetleri amellerinden hayırlıdır" diyor Peygamber. Niyet etsen, böyle bir câmi ben de yaptırabilsem diye, yarın yevm-i kıyâmetde Allah defter-i a'mâlini verdiği vakitde, açacak ve bir câmi yaptırdığını görecek. Ve şaşacak, taaccüb edecek, "Yâ Rabbi, ben böyle bir câmi yaptırmamışdım, melekler bunu buraya yanlış mı yazmışlar?". "Hayır kulum, melekler onu oraya yanlış yazmadı. Sana ben dünyâ malı, dünyâ metâi verseydim, sen bir câmi yaptıracaktın. Ama mâdem ki sen hâlisâne böyle niyet etdin, bir câmi yaptırmış gibi sana bu sevabı ihsân etdim" buyuracaktır.

Onun için insan dâimâ, hüsn-i niyetli olmalı, dâimâ hayırlara niyet etmelidir, kötülöklere değil. Bir kalbde iki zıd şey ictimâ etmez. Hem kîn, hem dîn. Hem Şeytan, hem Allah. Ya o olur, ya öbürü olur, ikisi birden olmaz. Nasıl ki bir pâdişahı, bir reisicumhuru kötü bir yere götürmezler, mamûr olmuş, temizlenmiş, müzeyyen bir yere götürürler, Allahu Sübhânehû ve Teâlâ Hazretleri de, kimin kalbi müzeyyense oraya tecellî eder. İyi niyetler, Hakk'dandır. Kalblerinde iyi niyet besleyenler, ecirlerini alacaklar. Onun için Cenâb-ı

⁴⁴⁴ Sure-i Bakara 114

Peygamber, "Müminin niyeti amelinden hayırlıdır, münâfıkın ise ameli niyetinden hayırlıdır" diyor.

Kalblerinizi düzeltiniz. İstiğfâr ile günahlarınıza nedâmet ediniz. Dönüşsüz bir yola gidiyoruz, hiç durmadan. O yolun başı kabir, sonu ya cennet, ya nârdır. Geri dönmek yoktur. Herkes bu âlemde ne yaparsa, onun ya cezâsını ya mükâfâtını görür. Resûlullah buyurdu ki sallallahu aleyhi vesellem, "Buradan gidenler ya cennete dâhil olur, yâ nâra giderler". Onun için ne şeyhliğe, ne hacılığa, ne hocalığa, ne âlimliğe, ne paraya, ne fakülte diplomalarına güvenme! Bunların hiçbirinin kıymeti olmaz. Peygamber çocuğu olsa bir adam, peygamber evlâdı, ona adl ile muamele olunur. Günahına karşı nârdır. İşte Âdem'in çocukları Hâbil'le Kâbil, peygamber evlâdı. Onun için insan aklını başına almalıdır. Tövbe istiğfâr etmeli, Allah yolunda yürümelidir. Kötülükler, fenâlıklar, bunların nihâyeti yoktur ama cezâsı muhakkak vardır.

İslâm dîninde, hiçbir kimse için, kurtuluş çâresi olacak bir makâm, bir rütbe yoktur, ancak peygamberler müstesnâdır. Ondan başka, "Ben hacıyım", "Ben hocayım", "Ben âlimim", "Ben şeyhim", "Ben zenginim", "Ben vezîrim", "Ben pâdişahım", hiçbir menfaati yoktur. Ancak Resûlullah sallallahu aleyhi vesellem, on kişi hakkında, "Bunlar ehl-i cennetdir" demiştir. Peygamber muhbir-i sâdıkıdır. Onlardan gayri kimse "Ben cennetliğim" diyemez. Bunlar da Ebûbekir, Ömer, Osman, Ali, Saad, Said, Abdurrahmân ibn Avf, Ubeyd ibn Cerrah, Talha ve Zübeyr'dir, rıdvânullahi teâlâ aleyhim ecmaîn. Bu on kişi için Peygamber demiş ki, "Bunlar ehl-i cennetdir". Ondan başka kimse "Ben cennetliğim" diyemez. "İnşâallah cennetliğim, Cenâb-ı Hakk bana nimetini verir" der, o başka. Müstesnâ bir sınıf yok islâmda. Şehîdi de atar cehennemin dibine, hacıyı da atar, hocayı da atar. Meğer ki denizde yâhud havada şehîd ola, onlar müstesnâdır.

Onun için aklımızı başımıza alalım. Cenâb-ı Hakk'a yaptığımız kusurlara istiğfâr edelim. Yanlışlıktan dönelim. Âkıbet ölümdür! Âkıbet ölümdür! Âkıbet ölümdür! Kazancımızı, evlâdımızı, malımızı, her şeyimizi terkedip, gideceğiz. Âkıbet ölümdür, o çukura tek başına girmekdir. Ve orası da âhiretin ilk merhalesidir.

Müjde olsun Allah'dan korkanlara ve Allah'ı sevenlere ve Allah yolunda yürüyenlere! Veyl olsun, azâb olsun şu kimseye ki, Allah diye kendi nefsine tâbi olup, nefsinin mahkûmu olup, nefsinin isteklerini yapmak isteyenlere!

Hânesine geldik, evine geldik, Allah cümlemizi buradan boş çevirmesin. Biz kul iken, hânelerimize gelen misâfirlerimize ikrâm ederiz, Allah, pâdişahlar pâdişahıdır, hânesine geleni boş çevirmeyeceğini biliyoruz, bize ikrâm edecek. Allah cümlemizi afv u mağfiretiyle şâd etsin.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtın müstakîm.

Resûlullah'a Muhabbet ve İttibâ 25 Aralık 1981 (27 Safer 1402)

Kâlallahu Teâla fî Kitâbihi'l-Azîz.

Eûzübillahimineşşeytânirracîm.

Bismillahirrahmânirrahîm.

قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ⁴⁴⁵

Sadakallahü'l-Azîm.

Allah'ı tevhid etmekle gönülleri ve yüzleri münevver olan, Habîb-i Hudâ'nın risâletini tasdik etmekle, Hakk'ın muhabbetini kazanan, Hakk'ın cennetine tâlib, rızâsına râgıb, cemâline âşık olanlar!

Yerin göğün sâhibi, bilinen ve bilinmeyen âlemlerin mâliki olan Allah, Habîb-i Edîbine şöyle hitâb ediyor, "Habîbim Ahmed Resûlüm yâ Muhammed, sen kullarıma söyle, eğer onlar beni seviyorlarsa sana tâbi olsunlar ki ben onları seveyim. Şöyle söyle, "Kul in küntüm tuhibbunallahe", eğer sizler Allah'ı seviyorsanız, "fettebiünî", bana tâbi olunuz ki, "yuhbibkümullah", Allah da sizi sevsin, "ve yağfirleküm zünûbeküm", günahlarınızı affetsin, sizleri bağışlasın ve cennetine lâıyk kılsın.

Müminler! Görülüyor ki, Allah'ın muhabbetini kazanmak isteyen, Resûlullah'a ittibâ etmekle bu muhabbeti kazanabilir. Hazret-i Muhammed'e tâbi olmayınca, muhabbetullahı elde etmek kolay değildir ve güçdür veyâhud da hiçdir. Yani bir kimsenin yerden semâya kadar a'mâl-i sâlihâtı bulunsa, iyi amelleri güzel işleri bulunsa, Resûlullah'ın sünnetini icrâ etmemiş, içinde Resûlullah'a muhabbet bulunmamış ve Peygamber sallallahu aleyhi vesellem yolundan yürümemişse eğer, bu yapmış olduğu hayır hasenât ona reddolunur. Hayır hasenâtın Allah indinde kabûlü ve makbûliyeti, kulların da Allah'a mahbûbiyeti, Resûlullah'a ittibâ iledir. Yani bir kimseyi farzediniz, bir kuş iki kanatla uçar. Kanadın birisi Kitâbullah, birisi sünnet-i Resûlullah. Bir kimse Kitâbullah ile âmil olup, sünnet-i Resûlullah ile âmil olmayacak olursa,

⁴⁴⁵ Sure-i Âl-i İmrân 31

yani Resûlullah'ın yolundan gitmezse, o kuşun bir kanadı kırıktır, uçmasına imkân yoktur. Onu mutlaka helâk ederler.

Onun için bize iki umde var ki, bu iki umde, bizi doğru Allah'ın rızâsına, cennetine, rıdvânına götürmektedir. Bunun birisi Kurân-ı Kerîm, birisi efâl-i Muhammedî, sünnet-i Resûlullah sallallahu aleyhi vesellem. Yani bir adam, evlâdından, malından, canından, rütbesinden, her şeyinden ziyâde Habîb-i Hudâ Şefî-i Rûz-i Cezâ Serdâr-ı Enbiyâ Muhammed Mustafâ'yı sevmeyse zâten îmânı kemâle ermez. Îmânın kemâli, Resûlullah'ı herşeyinden ziyâde sevmektedir. Bir kimse Resûlullah'ı malından, mülkünden, evlâdından, canından, her şeyinden her şeyinden ziyâde severse, o vakit îmânı kemâle erişir. Allah da o kulu sever. Çünkü Resûlullah'a muhabbet, Allah'a muhabbetdir. Resûlullah'a ihânet, Allah'a ihânetdir. Müminlere ihânet Allah Resûlü'ne ihânetdir. Allah Resûlü'ne ihânet, Allah'a ihânetdir. Müminlere hürmet ve muhabbet, Allah Resûlü'ne muhabbetdir. Müminlerden bahsediyorum. Müminlere ihânet Allah Resûlü'ne ihânetdir. Allah Resûlü'ne ihânet, Allah'a ihânetdir. Müminlere muhabbet, Resûlullah'a muhabbetdir. Resûlullah'a muhabbet, Allah'a muhabbetdir.

Onun için Cenâb-ı Hakk Kurân-ı Kerîminde,⁴⁴⁶ "مَنْ يُطِيعِ الرَّسُولَ فَقَدْ أَطَاعَ اللَّهَ" buyurmuştur. Manâ-yı münîfi, "Her kim ki benim resûlüme itâat etdiyse, muhakkak bana itâat etdi. Kim ki resûlüme bîat etdi, muhakkak bana bîat etdi."⁴⁴⁷ إِنَّ الَّذِينَ يُبَايِعُونَكَ إِنَّمَا يُبَايِعُونَ اللَّهَ. Benim Habîbîm Muhammedime kim bîat etdiyse mutlaka bana bîat etdi".

Bu âlem gelip geçicidir. Bunun bir rüyâdan farkı yoktur. İster zengin ol, ister fakîr, ister bey ol, ister gedâ, rüyâdır. Yakın bir zamanda bu hayat bizim elimizden çıkarılır yani alınır. Bu hayata kananlar, aldananlar o gün aldandıklarını anlarlar fakat iş işden geçmiştir. Kafa teneşire vurduğu vakit ayılır, fakat mâlik olduğu her şey elinden gitmiş, çıtırçıplak huzûrullahı varmışdır. Allah huzûruna kabûl eder mi etmez mi, orasını bilmeyiz. Ama muhakkak sûrette saâdet isteyenler Hazret-i Muhammed'in çizdiği yoldan yürümeleri lâzım gelir. Refah, necât, saâdet, Hazret-i Peygamber'in çizdiği yoldan gitmekle, O'nun sünnetleri, küçüğü-büyüğü, her türlü emri, O'na ittibâ ve Muhammed yolunda akli kurban etmekle kâbidir. Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâmın yolunda aklını kurban edeceksin. Etmezsen kaybedersin. Cenâb-ı Fahr-ı Risâlet sallallahu aleyhi veselleme tam bir teslîmiyyetle. Çünkü tam bir üsve-i hasene, bizi Hakk'a götüren en büyük önder, Allah'dan sonra en büyük varlıktır Muhammed Mustafâ, sallallahu aleyhi vesellem. Yarın yevm-i kıyâmetde enbiyâ da O'na muhtaçdır. Herkes O'na muhtaçdır. Allah, şefâat-i kübrâyı Hazret-i Muhammed Mustafâ'ya vermiştir. Hiçbir nebî kimseye şefâat edemez, kendi nefsinden başka bir şey düşünemez. Hiçbir peygamber. Ulu'l-azm peygamberler de içinde dâhildir. Ne Âdem safiyyullah, ne Nûh neciyyullah, ne Mûsâ kelîmullah, ne İbrâhim halîlullah, ne İsâ rûhullah. Hepsi "nefsî nefsi" diyecek, ancak şefâate mezûn olan Muhammed Mustafâ'dır, O'nun sözü tutulacaktır. Biz işte öyle kutlu ve mutlu bir ümmetiz ki O'na ümmet olduk. Allah bizi Muhammed'inden ayırmasın.

İzzet, O'na ittibâ iledir. Zillet, O'ndan ayrılmaktır. Allah'a giden yol çoktur. Her mahlûkâtın her nefesi sayısındadır. Fakat bütün yollar sedd olunmuştur, Hazret-i Muhammed'in açtığı

⁴⁴⁶ Sure-i Nisâ 80

⁴⁴⁷ Sure-i Feth 10

kapı açık kalmıştır. O kapıdan kim girerse, Resûlullah'a kim tâbi olursa, kim O'na ittibâ ederse, Allah rızâsına erer, bu âlemden cennet-i a'lâyâ girer. Yoksa gayrısı hepsi yalandır. Otuz fakülteden diploma alsan, kabrin dışında kalır. Bütün cihân senin olsa, kısmet olursa iki arşın kefen götürebilirsin kabre. Kısmet olursa diyorum bak. Çünkü milyonlara mâlik olan kişilerin, çırılçıplak gömüldüğünü ben biliyorum. Önüne ve ardına ot sardık çünkü kefen yoktu. Kendi elimle defn etdim. Kısmet olursa! Bütün dünyâ senin olmuş, kısmet olursa iki arşın kefen götürebilirsin âhirete. Olmazsa çıplak gidersin âhirete. Hiçbir faydası yok. Ancak âhiretin tapuları, âhiretin necâtı buradan alınır. Kim ki Muhammed aleyhissalâtü vesselâma teslîm oldu, O'nun sünnetini başına tâc bildi, O'nun muhabbetini kendine minhâc bildi, Resûlullah yolundan yürüdü, o kişi kazanmıştır. Ondan gayrısı hepsi boşdur.

Bir fakîr de, bir zengin de, görmüş olduğu bu âlemdeki bu hâlleri, rüyâdan başka bir şey değildir. Çünkü Resûlullah sallallahu aleyhi vesellem bir hadîslerinde şöyle buyururlar, "küllü'n-nâs nâimûn", bütün insanlar uyuyor, bu hâlde şimdi, yani rüyâ görüyorlar, "fe izâ mâtû intebihû", öldükleri vakit ayılırlar yani uyanırlar.

Bir garîb ve fakîr mümin, yoksulluk içersinde, zahmet içersinde, fakat gönlü Allah'a bağlanmış, eli kârda gönlü Yâr'da, alnının teriyle, iffetiyle nâmusuyla kazanmaya çalışır ve Rabbine kulluğunu da unutmaz, bu bir sultândır. Fakat zâhirde, bu âlemde kendisi sıkıntı çekmektedir. Bu sıkıntı ebedî değildir, bir rüyâ gibidir. Yine bir zengin, îmânsız, ibâdetsiz ve tâatsız, isyân içindedir. Onun da gördüğü bu metresler, teresler, taksiler, husûsîler, yazlıklar, kışlıklar, o da bir rüyâdır. Yakın zamanda elinden alınır. Misâlini veriverelim. Hiç de fırsat vermezler.

Melekü'l-mevt mütekebbir ve Allah'ı münkir olan bir pâdişahın önüne çıktı, ona insan şeklinde göründü.

Buradan ne anlıyorsun? Allah'ın melekleri bazen insan şeklinde görünürler. Hatırını kırarsın, kalbini kırarsın, başına iş gelebilir. İmtihana tâbi tutulursun, haberin olmaz hiç. Melekler insan şeklinde gelirler. Allah onlara müsaade etmiştir. Yanında oturur, bilmezsin, kendini ondan yüce görürsün. Mülkün tersine döner.

Sultân geliyordu at üzerinde, sultâna "Durl!" dedi. Sultân dedi, "Çekil önümden! Şimdi seni gadab ateşim yakar!" dedi. "Gadab ateşim şimdi seni yakar" dedi. "Hayır" dedi, "Senin ordun da beni görmüyor, bir tek sen görüyorsun beni. Kimse bana bir şey yapamaz. ⁴⁴⁸ وَلَوْ كُنْتُمْ فِي أَرْوَاحٍ مُّسَيَّرَةٍ", demir kalelere girsen, benden kurtulamazsın, yakayı benden sıyıramazsın". "Sen kimsin?". Bakdı ki zâlim karşısında mukâvemet gördü, duraladı. "Saraya gel, derdini bana orada anlat" dedi. "Hayır, sözüm buradadır, seninle burada konuşacağım" dedi. "Söyle nedir?" deyince, "Ben Melekü'l-mevt'im" der demez, sultân başladı titremeye, "rûhunu kabzetmeye geldim" dedi. "Müsaade ver, gideyim saraya, malımı taksîm edeyim, yerime müstahlef göstereyim", "olmaz, emir bu kadar" dedi. Rûhunu kabz etdi, "düşdü de öldü" dediler, götürdüler. Halka göre öyleydi. Bu, kâfirin ölümü, zâlimin ölümü.

⁴⁴⁸ Sure-i Nisâ 78

İkinci. Bir mümine rast geldi. Pazar yerinde öte beri satardı, satış yapardı o mümin. Fakîrdi kendisi. Gitti kulağına "selâmün aleyküm" dedi, "ve aleyküm selâm ve rahmetullahi ve berekâtuh, kiminle müşerref oluyoruz?". "Allah'ın selâmı var, ben Melekü'l-mevt'im, yani Azrâil'im, rûhunu kabz etmeğe geldim. Ne emrin varsa söyle bana, Allah öyle söyledi. Sana ittibâ etdim, tâbi oldum" dedi. Hangisini istiyorsun, bak, bir gün sana ve bana gelecek bu gelici. Bu gelici, sana ve bana gelecek. "Amân" dedi, "Ben belâdan kurtulmak istiyorum, gel hemen rûhumu kabz et, âşıkı maşûka ilet, götür, gel" dedi. "Yalnız senden bir ricam var". "Nedir?". Namaza durayım namazda yani mi'râcû'l-müminîn namazdır, orada rûhumu kabz eyle". "Hay hay" dedi, namaza durdu, namazda rûhunu kabz eyledi. Acaba anlatabildim mi?

Halbuki esasda sultân olan, o garîb olan fukarâ idi, mümindir. Çünkü îmânını bilmiş, Hakk'ı bulmuş, Hakk ile hemhâl olmuş, Allah'ı sevmiş, Allah da onu sevmiş, o bekliyordu vuslatı. Ve zâhirde o fakîr idi aslında sultân idi ve saltanata kuruldu. Diğer de zâhirde sultân idi, fakat gönlü îmânsız Allahsız olduğu için, aslında fakîr idi. O da elinden mülkü, saltanatı alındı ve cehenneme arz olundu.

İşte müminler, bu âlemden sonra iki yer var. Birisi cennât-ı âliyyât, biri nâr. Biri Allah'ın hürriyeti, biri Allah'ın hapishânesi. Buradan gidenler ya oranın ehlidir, ya oranın, yâ nâr ehlidir, ya nûr ehlidir. Ammâ Muhammedîler, sallallahu aleyhi vesellem, müslümanlar, onlar, cennetin ehlidir. Hakk korkusunu kalbinden çıkarmazsan, cennet sana müştâk olmuştur. Zîrâ ⁴⁴⁹ وَلَمَنْ خَافَ مَقَامَ رَبِّهِ جَنَّاتٍ"dır. Her işinde Allah korkusunu, Allah rızâsını ara ki, ehl-i cennet olasın ve müşâhede-i Rahmân'a eresin. İşinde âkıbeti aramayanlar, nâcâr ve nâdim olmuşlardır.

Yol, Hazret-i Muhammed'in çizdiği yoldur. O da islâm yoludur. Taraf-ı ilâhîden gelmiştir. Hazret-i Peygamber Kurân'ı getirdi, Allah'ın Kitâbı'dır Kurân, Peygamber'in sözü değildir. O'nun getirdiği dîn de, esteîzübillah, ⁴⁵⁰ إِنَّ الدِّينَ عِنْدَ اللَّهِ الْإِسْلَامُ", Allah indinde dîn olarak yalnız islâm dîni vardır, başka dîn yoktur. Bütün dînler mülgâdır, kaldırılmıştır. Tevrat da, İncil de, Zebur da, hepsi Kurân'da cem olmuştur. Bir Fâtîha okuduğun vakit, dört kitâbı okumuş sevabı alırsın, haberin var mı ondan? Yani, "Bismillahirrahmânirrahîm, Elhamdülillahi Rabbi'l-âlemîn, ilâ âhirihi, veleddâllîn, âmin" e kadar bir adam okudu mu, dört kitâbı okumuş manâsı verilir, yani dört kitâbın sevabı verilir. Dört kitâbın manâsı da ondadır, sevabı da ondandır. Sana verilmiş bu, seba'l-mesânî.

Her şey islâm dînindedir. Müşkûlat gösterenler kendi cehillerini ortaya koymuşlardır. İslâm dîni, yesirdir, yani kolaydır. Çünkü son dîndir. Resûlullah son peygamberdir. Bütün cihâna ba's olunmuştur, cinnilere, insanlara, görünen görünmeyen kuvvetlere ba's olunmuştur Resûlullah Efendimiz. Reformunu yapmış gelmiştir buraya.

Kim istiyorsa Allah rızâsına ermek, cennete girmek, rızâyâ ve rıdvâna ermek, Kurân'a sıkı tutunsun, Resûlullah'ı sevsin, Resûlullah'ın sünnetlerine sâhib olsun. Bir zaman gelir, ufak bir sünneti icrâ edene Allah yüz şehîd sevabı verir. Resûlullah'ın bir sünnetini icrâ edene Allah,

⁴⁴⁹ Sure-i Rahmân 46

⁴⁵⁰ Sure-i Âl-i İmrân 19

yüz şehîd sevabı verir. Fırsatdan istifâde et. Ömür kuşu beden kafesinden uçmadan Allah de. Resûlullah'ın yoluna baş koy, Allah'a kulluk eyle, iki cihâna sultân ol.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sıratin müstakîm.

Leyle-i Mevlid ve Resûlullah'a Muhabbet 1 Ocak 1982 (5 Rebîulevvel 1403)

Kâllallahu Teâla fî Kitâbihi'l Azîz.

Eûzübillahimineşşeytânirracîm.

Bismillahirrahmânirrahîm.

⁴⁵¹ أَفَدَّ جَاءَكُمْ رَسُولٌ مِنْ أَنْفُسِكُمْ عَزِيزٌ عَلَيْهِ مَا عَنِتُّمْ حَرِيصٌ عَلَيْكُمْ بِالْمُؤْمِنِينَ رَؤُوفٌ رَحِيمٌ

Sadakallahü'l-Azîm.

İki cihân serveri Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâma îmân edip gönül vermekle îmânlarını kemâle erdiren, Allah'ın sevgili kulları, Resûlullah'ın kıymetli ümmetleri!

Leyle-i Kadir'den daha efdal olan bir gecenin arefesindeyiz. Yani haftaya perşembeyi cumaya bağlayan gece, Kurân'ın nâzil olduğu zât-ı muhteremin ve sebep-i hilkat-i âlem, on sekiz bin âleme rahmet olarak gönderilen, Hazret-i Muhammed Mustafâ'nın doğum gecesinin arefesindeyiz. Resûlullah sallallahu aleyhi vesellem ba's olunmasaydı, gönderilmeseydi, ne arş ne kürsî ne cennet ne cehennem ne semâ ne ard ne görünen ne görünmeyen mahlûkât-ı ilâhî halk olunurdu. Zîrâ bir hadîs-i kudsîde "levlâke levlâk lemâ halaktü'l-eflâk" buyrulmuştur. Yani "Habîbim Muhammed, seni yaratmasaydım hiçbir şeyi halk etmezdim".

Muhabbetden Muhammed oldu hâsıl

Muhammed'siz muhabbetden ne hâsıl

Allahu Sübhânehû ve Teâlâ Hazretleri gene bir hadîs-i kudsîde, "Ey benî âdem, bütün mevcûdâtı senin için halk etdim, seni de kendim için halk etdim" buyuruyor.

İşte bu Leyle-i Mevlûd, Resûlullah'ın doğum gecesini, Leyle-i Kadir'den efdaldır. Leyle-i Kadir'de Kurân-ı Azîm nâzil olmuş, Kurân-ı Kerîm'in nâzil olduğu zât da önümüzdeki hafta, yani Rebîulevvel ayının on ikinci gecesini sabaha karşı, gözleri sürmeli, sünnetli olarak dünyâya gelmiştir.

Resûlullah'ın vâlide-i muhteremesi, Hazret-i Âmine diyor ki : "Ben diğer kadınlar gibi ağrı-sızı ve kadınlık hâli görmedim. Hâmile kaldığımın üçüncü ayında bir nûrânî zât bana zuhûr

⁴⁵¹ Sure-i Tevbe 128

eyleyip, parmağıyla benim karnımı gösterip, "Müjde olsun Yâ Âmine! Server-i enbiyâya hâmile sin" diyerek beni tebşîr eyledi. Ben kendisine kimsin diye sorduğum vakit "Ben Âdem Safiyyullahım" dedi. Dördüncü ayda gene bir nûrânî zât zuhûr eyleyüp, gene benim karnıma işâret edip, "Müjde olsun yâ Âmine! Sen server-i âleme hâmile sin" dedi. Kendisine kimsin diye sorduğum vakit, "Ben Nûh Neciyyullahım" dedi. Ve böylece her ayda bir ulu'l-azm peygamber zuhûr eyleyüp, sırayla İbrâhim aleyhisselam, Mûsâ aleyhisselâm, İsâ aleyhisselâm zuhûr eyleyüp, bana Habîb-i Hudâ, Şefî-i Rûz-i Cezâ, Muhammed Mustafâ'yı tebşîr etdiler. Resûlullah'ın doğduğu sabah 22 Nisan Rûmî, Rebîulevvel'in on ikinci gecesi pazartesi sabahıydı.

Hazret-i Âmine diyor ki, "Gözümü açdığım vakitte, bakdım etrâfımda melâike tavâf etmekde. Ve bana hizmet edenler içerisinde isimlerini sorduğum şu hanımlar da vardı. Birisi Firavun'un zevcesi Âsiye, Birisi İsâ'nın annesi Meryem, Resûlullah'ın tulûunda onlar da bana hizmet etmişlerdi" diyor. "Muhammed'im doğurduğum vakit ağrı ve sızı çekmedim. Muhammed'im benden doğdu ve secdeye kapandı, secde etdi. Mübârek dudakları oynuyordu. Aldım O'nu, kulağımı verdim, dinledim. 'Ümmetim! Ümmetim!' diyordu.

O gece olan vukûâtlardan bir tânesi. Kabe'de bulunan üç yüz altmış put, yüz üstüne yıkıldı, döküldü. Kabe'de üç yüz altmış put vardı, bunların hepsi yere döküldüler, yüz üstüne devrildiler. Kabe'nin her bir rûknü birbirine selâm vererek, Resûlullah'ın zuhûrunu haber verdi. Kisrâ'nın yani İran pâdişahının sarayından on sekiz sayvânı devrildi ve yıkıldı, direği yıkıldı. Sâve gölü göçdü, çökdü ve kayboldu. Mecûsîlerin bin senedir yanan ateşi söndü. Bunlar Resûlullah'ın doğduğu günün gecesinde oldu. Sallallahu aleyhi vesellem.

Burada bir incelik daha var, onu da söyleyelim. Kurân-ı Kerîm'de Cenâb-ı Peygamber'in amcası olan Ebî Leheb hakkında bir sûre-i celîle vardır yani Tebbet Sûresi. Ebû Leheb diyor ki, "Bakdım o akşam, Kabe'de büyük bir neş'e, büyük bir zevk, safâ var. Kölemi gönderdim, câriyemi. Nedir bu gürültü, neş'e sayhaları nedir diye gönderdim. Geldi dedi ki, 'Yâ Ebâ Leheb, kardeşin Abdullah'ın bir oğlu olmuş, ismini Muhammed koymuşlar'...

Zâten Muhammed esmâsı Resûlullah'dan evvel kimseye verilmemiştir. Hattâ Abdülmuttalib'e dediler ki, "Yâ Abdülmuttalib, bizim kavmimiz içinde Muhammed isminde kimse yoktur, sen bu ismi nereden torununa koydun?" dedikleri vakitte, "Onu bana Rabbü'l-âlemîn bildirdi, o ismi torunuma koyayım diye", böyle buyurmuşdu.

'Kardeşin Abdullah'ın bir oğlu olmuş, ismini Muhammed koymuşlar'. Ebî Leheb diyor ki, müjdeyi getiren câriyeye, "Mâdem ki kardeşimin oğlu dünyâyâ geldi, seni âzâd etdim, seni hürriyetine kavuşturdum" diyor. "Sonra bana dedi ki, 'Git O'na sen süt ver, Muhammed'e süt ver' dedi", sallallahu aleyhi veselleme, "ben O'na süt verdim". Ebî Leheb'i vefâtından sonra rüyâda görmüşler, demişler ki "Allah sana ne muamele etdi?" diye sormuşlar. İyi dinle, kulağını benden yana iyi ver! Sana büyük müjde var yani onun için anlatıyorum bunu. Ebî Leheb diyor ki, "Ben böyle bir peygamber-i zîşânın amcası olayım, îmân etmek bana nasîb olmasın, bana pek yazık oldu ama günlerde pazartesi oldu mu, Cenâb-ı Allah bana diyor ki, 'Sen bugün Muhammed'in sana müjdesini getiren köleyi âzâd ettiğin için seni bugün cehennemden âzâd ediyorum' diyor Allah. İkincisi, 'Git O'na süt ver' demişdim, buna da

mukâbil benim bu parmağımdan bir su çıkıyor, onu emdiğim vakitte, içtiğim vakitte, cehennemin ateşi benden zâil oluyor”.

Ebî Leheb, îmân etmediği halde, Resûlullah'a bu kadar böyle kavmiyyet ve sıhrıyyet dolayısıyla yaptığı hizmetten dolayı, bu mükâfâta ermiş. Îmân etmediği hâlde. Hakkında sûre-i celîle nâzil olmuş, Sûre-i Tebbet. Hazret-i Muhammed'e gönül verenlere müjde olsun! Ebî Leheb bu makâma erişirse, îmân etmediği hâlde, ya Muhammed Mustafâ'ya muhabbet edenler, O'nun aşkını, muhabbetini kalbinde saklayanlar. O'nun aşkıyla gözyaşı dökenlere müjde olsun! Mutlakâ şefâat-i Resûlullah'a nâil olacak ve Resûlullah önde, O'na îmân eden sevgilileri arkasında cennete dâhil olacaklardır.

Cenâb-ı Hakk Celle ve Tekaddes Hazretleri kendi nûrundan bir nûr halk edip "Kün Muhammedâ, Muhammed ol" dedi. O nûr, Resûlullah sallallahu aleyhi vesellemin hilkatı oldu. Sonra o nûrdan bir nûr aldı, semâvât ve ardı halk eyledi Allah. O nûrdan bir nûr alarak, arşı ve kürsüyü halk eyledi. Arş ve kürsünün nûrundan bir nûr alarak, cennet ve cehennem halk olundu. Ondan bir cüz alınarak Hazret-i Âdem'in alınına konuldu ve meleklerle Âdem'e secde edin diye emrolundu. Âdem'e secde etmenin sırrı ve hikmeti, Hazret-i Âdem aleyhisselâmın hâmil olduğu Muhammedî nûrdan dolayısıdır. Ve Allah arşın üzerine şunu yazdı. "Bir kimse lâ ilâhe illallah der de, Habîbim senin ismini zikretmezse, onu affetmem. Mutlakâ benim isimle senin ismini zikrederse ona nârı harâm kıldım". Onun için Allah bizi "Lâ ilâhe illallah Muhammedü'r-Resûlullah"dan ayırmasın.

Müminler! İşte bu mübârek gece, bu kudsî gece anlatmakla bitmez. Bu mübârek ve kudsî gece önümüzdeki perşembeyi cumaya bağlayan gecedir. O akşam, dînî vecibelerini yerine getir. Cemaate çık. Hayır hasenât yap. Şunu bize müjdeliyor. Yani Allah'ın mübârek aylarının ilk müjdecisi bu. Hemen arkasından Leyle-i Regâib, sonra Mi'râc sonra Berat sonra Ramazan gelecektir. Ârif olan kimseler, ömürlerinin her gecesini Leyle-i Mevlûd bilirler, Leyle-i Mi'râc bilirler, Leyle-i 'İyd bilirler, Allah'a ibâdet ederler.

Vay olsun o kimsenin hâline ki ölüme hazırlanmadı! Ölümüne hazırlan. Hiçbir zaman iki şeyi unutma. Birisi Allah'ı biri ölümü. Bunları unutmazsan seni bu unutmadığın iki büyük nimet, seni doğru yola götürecek, doğru yolda sâbit-kadem edecektir.

O akşam Kurân-ı Kerîm tilâvet etdir, Mevlid-i Şerîf okutdur. Kendin oku, o da câiz. Kurân-ı Kerîm okut yâhud oku. "Ben Kurânı iyi bilmiyorum" dersin, bildiğin sûreleri oku. İslâm dîninde müşkülât, güçlük yok, dâimâ suhûlet ve kolaylıktır. Allah bize yüsrü, kolaylığı göstermiştir. Usr yok islâm dîninde. İslâm dîninde zorluk çıkaranlar kendi görüşleridir onların. Resûlullah sallallahu aleyhi vesellem "Yessirû velâ tuassirû beşşirû velâ tüneffirû, kolaylaştırınız zorlaştırmayınız, halka müjde verin istikrah etdirmeyin" buyurmuşlardır. Bildiğin kadar. Allahu Sübhânehû ve Teâlâ Kitâb-ı Kerîm'inde, ⁴⁵² أَقْرُوا مَا تَيَسَّرَ مِنْهُ الْقُرْآنِ, Kurân'ı bildiğin yerden, bildiğin kadar oku" buyuruyor. "Ben onu da bilmiyorum, hiç bilmiyorum" dersin, yakışmaz. Bir müslümana Allah'ın Kitâbı'ndan hiçbir sûre-i celîleyi ezberlememek, bilmemek yakışmaz. Hiç bilmiyorsan, yeni islâm oldunsa, hiç olmazsa,

⁴⁵² Sure-i Müzzemmil 20

tevhîd-i şerîfi oku yani "Lâ ilâhe illallah Muhammedü'r-Resûlullah" de ve lisânını bu kelime-i tayyibeye alıştır.

Bu "Lâ ilâhe illallah Muhammedü'r-Resûlullah" kelime-i tayyibesine lisânını alışdır. Gecede, gündüzde, abdestli, abdestsiz, her yerde. Yer, pis olmasın yalnız. Necis olursa eğer, orada câiz değil. O vakit, kalben de olabilir. Lisânen izhâr eylemeyip, kalbden olabilir. Ama pis yerde olmaz. Ondan gayrı her yerde, gecede, gündüzde, abdestli, abdestsiz, Cenâb-ı Allah'ı tevhîd et ve lisânını tevhîde alışdır. Tekrar ediyorum. Çünkü yarın kabirden kalkdığın vakitte, uykudan uyanır gibi uyanacaksın. Seni kabre koyacaklar, beni kabre koyacaklar, uykudan nasıl uyanıyorsak öyle uyanacağız. Lisânını alışdırırsan hemen daha gözünü açarken "Lâ ilâhe illallah Muhammedü'r-Resûlullah" dersin, soruya hâcet kalmaz. Sen kabri böyle küçük bir nesne görme. Kabir, ya cennet bahçelerinden bir bahçe, ya cehennem çukurlarından bir çukurdur. Sen kabrin dışına da bakma. Dış yapımına bakma sen. Nice dışı süslü kabirler var içerisi harâb olmuş. Nice dışarı harâb olan kabirler var içerisi süslenmiş. Kabrin karanlığına nûr, Hazret-i Muhammed'i sevmekdir, Resûlullah'ın sünnetlerini yerine getirmekdir, Allah'a kulluk etmekdir, tevhîd etmekdir.

O akşam fukarâyı da sevindiriniz. Yoksulları sevindiriniz. Hısım akrabâlarınızı tebrîk ediniz. Büyük gecemiz, büyük bayram!

İslâm'da ilk terk olunan iki şey vardır. Birisi Cuma namazının âdâbı, birisi de bu Mevlûd-i Peygamberî. Vaktiyle âbâ u ecdâdımız, Rebûlevvel ayının birinci gününden, otuzuncu gününe kadar, büyük ziyâfetler verilir, Mevlid cemiyetleri tanzîm edilir, Kurân cemiyetleri yapıldı. Bir ay! Yani bir ay donanma yapıldı. İslâmların ilk terk ettiği âdâbdan bir tânesi budur. İkincisi Cuma âdâbıdır. Cuma namazına ashâb-ı kirâm ve tâbiîn akşamdan giderlerdi mescidlere. Yani sabah namazından sonra giderlerdi, akşamdan, geceden giderlerdi mescide. Cuma gününün fazîletini kaçırmamak için. Şimdi zamanlarımız belki müsâid değil, iş güç çok. Çalışmak da, helâlîyle çalışmak da ibâdet ve tâatdır.

Onun için o akşamı ihmâl etmezsen, hiç olmazsa yatsı namazına cemaate çıkarsan, sabah namazına cemaate çıkarsan, geceyi ihyâ etmiş olursun. Bak ne diyorum, konuştuğum söze dikkat et! Yatsı ile sabahı cemaatle kıldın mı gece ihyâ olmuş demektir. Hele yatsıdan sonra Âmenerresûlû'yü okursan, defter-i a'mâline sabaha kadar ibâdet sevabı yazılır. Biliyorsan ezberle, bilmiyorsan öğren.

Hısım akrabâyı tebrîk et. O akşam bir sürûr duy. Çünkü Muhammed Mustafâ zuhûr etmiştir. Ola ki kalbinde muhabbet-i Muhammedî tulû eder. Resûlullah'ın bir nazar-ı muhabbetine uğrarsan ebedî saâdeti kazandın demektir. Bir daha söylüyorum! Resûlullah'ın bir nazar-ı muhabbetine yani Peygamber'in sevgiyle bir bakışına uğrarsan ebedî saâdeti kazandın, Hazret-i Muhammed Mustafâ'nın. Çünkü Allah Kurân-ı Kerîm'de diyor ki, "Sizin en enfesiniz size geldi, sizin cinsinizden en güzeliniz, en enfesiniz size geldi. O, sizin üzerinize raûf ve rahîmdir" diyor. Allah, Hazret-i Peygamber sallallahu aleyhi veselleme kendi esmâlarını vermiş. O, on sekiz bin âleme rahmetdir. Kâfirin bulduğu bir lokma ekmek, bir yudum su dahi Hazret-i Muhammed hürmetinedir. O'nun merhamet kanatları altına girmiştir, onun için Allah kâfiri de mahrûm etmez.

Sana ve bana ne büyük müjde ki, Hazret-i Muhammed gibi bir peygambere ümmet olduk. Allah'a kasem ederim ki, ulu'l-azm peygamberler dahi Hazret-i Muhammed'e ümmet olmayı Allah'dan temennî etmişlerdir. "Yâ Rabbi, beni kelîm edeceğine Hazret-i Muhammed'e ümmet et" demiştir Hazret-i Mûsâ aleyhisselâm. Bize bu kadar lutf u kerem ihsân u inâyet olunmuştur. Fakat kıymetini bilmiyoruz bu nimetin.

Efendiler! Bu nimetin kıymetini bilmiyoruz, kıymeti bilinmeyen nimetler insanın elinden alınır. İster maddî, ister manevî. Bak ne konuşuyorum! Kulağını benden yana ver! Allah sana bir nimet verdi, kıymetini bilmedin mi, bu nimet ister maddî ister manevî olsun, Allah o nimeti insanın elinden alır. En büyük nimetullah, Hazret-i Muhammed Mustafâ'dır. Elhamdülillah ki O'nun biz ümmetiyiz, O bize ümmetim demiştir. Senin şu günkü şu durumun Resûlullah'a arz olunmaktadır. Peygamberimiz sallallahu aleyhi veselleme, haftada iki akşam, ümmetinin efâli arz olunur. Birisi cuma gecesi, biri pazartesi gecesi. Ona göre ahvâl ü harekâtını çevir. Ömürler fânîdir gelip geçicidir, âhiret bâkîdir, oraya hazırlığını yap. Son pişmanlık fayda vermez. Ölüme hazırlan, âhirete hazırlan. Önünde korkunç geçitler var, derin akabeler vardır. Bunları geçmek zorundasın. Sen de, ben de, cümle enbiyâ da, evliyâ da. Bunlara hazırlan. Mahşer günü hep cem oluruz ama, kabirlere tek tek gömerler. O günü hatırla. O günün çâresi, kendine bir dost ara, o yalnızlık evinde. O da a'mâl-i sâlihâtıdır. Hazret-i Muhammed'e muhabbetdir, sallallahu aleyhi vesellem. O'ndan büyük dost olmaz.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

Leyle-i Mevlid 8 Ocak 1982 (12 Rebîulevvel 1403)

Kâlallahu Teâla fî Kitâbihi'l-Azîz.

Eûzübillahimineşşeytânirracîm.

Bismillahirrahmânirrahîm.

⁴⁵³لَقَدْ جَاءَكُمْ رَسُولٌ مِّنْ أَنفُسِكُمْ عَزِيزٌ عَلَيْهِ مَا عَنِتُّمْ حَرِيصٌ عَلَيْكُم بِالْمُؤْمِنِينَ رَؤُوفٌ رَّحِيمٌ

Sadakallahü'l-Azîm.

İçinde bulunduğumuz gün, yevm-i azîm, islâm için ve kâinât için büyük bir gün. Çünkü bâtın olan Nûr-ı Muhammediyye, bugün izhâr olundu. Hazret-i Âmine'den Mahbûb-i Kibriyâ, Server-i Enbiyâ Efendimiz Hazretleri zuhûra geldi. Annesinin karnında iken babasını kaybetmişdi, yetîm kalmışdı. Bir müddet sonra da Hazret-i Âmine âlem-i bâkîye göçdü. Kül yetîm kaldı. Hem babadan yetîm hem anadan öksüz kalmışdı. Ebû Tâlib yanına aldı, O'nu evlâdı gibi büyütdü, bağına basdı. Hazret-i Ebû Tâlib.

Ehl-i keşif şöyle diyorlar : Cenâb-ı Hakk Celle ve Tekaddes Hazretlerine melâike sordular, dediler, "Yâ Rabbi, habîbim dedin, mahbûbum dedin, bu mevcûdâtı O'nun hürmetine halk etdin, on sekiz bin âleme rahmet olarak gönderdiğin habîbin Muhammed'ini anneden öksüz babadan yetîm bıraktın, bundaki sırr-ı hikmet nedir?" dediler. Allahu Sübhânehû ve Teâlâ Hazretleri meleklerle şu cevabı verdi, "Bir evlâd bir zulüm gördüğü vakitte, annesine veyâhud babasına çağırır, necâtını onlardan ister. Ben habîbimi anasız babasız bıraktım ki, necâtı benden istesin, bana sığınsın, bana çağırsın diye".

Gün başka bir gün olmuşdu. Zulüm ve küfür perdesi çâk olmuşdu. Bin senedir yanan ateşperestlerin ateşi sönmüş, Sâve gölü göçmüşdü. Artık kız çocukları toprağa gömülmeyecekdi. Köleler zulüm görmeyecekdi. Fakîr ile zengin, renge, makâma, nesebe bakmayarak hepsi huzûr-i Rabbü'l-âlemîn'de bir safda cem olacaktı. Bunu Kabe haber vermişdi. Kabe'nin rûknü rûknüne selâm verdi o gece. Şems-i cihân doğdu. Muhammed Mustafâ geldi. Kabetullah'da bulunan üç yüz altmış put yüzüstüne yıkıldılar. İşte o bu sabah, bugün, Mevlûd günü. Gecesi dün akşamdı. Yani sene-i devriyesi.

Fakat o günle Mevlûd-i Muhammedî bitmedi. Tâ kıyâmete kadar Mevlûd-i Muhammedî devâm edecektir. Gâzîler, kahramanlar, islâmda bulunan âlimler, bunların hepsinin zuhûru

⁴⁵³ Sure-i Tevbe 128

Mevlûd-i Muhammedî'dir. Senin de zuhûrun Mevlûd-i Muhammedî'dir. O akşama münhasır değildir. Bütün fütuhâtlar, ilmen olsun, beldeler olsun, hepsi zuhûr-i Muhammedî, Mevlûd-i Muhammedî'dendir. Sallallahu aleyhi vesellem. Allah bize Hazret-i Muhammed'in kadr u kıymetini bildirsın ve O'nun muhabbetini bizim kalblerimize eksin ki îmânın kemâli O'nu herşeyden ziyâde sevmektedir. Muhammed Mustafâ'yı bilmeyenler, O'na bakıp da O'nu görmeyenler helâk olmuşlardır.

İşte Cenâb-ı Allah Kurân-ı Kerîminde, ⁴⁵⁴"وَمَا رَمَيْتُ إِذْ رَمَيْتُ وَلَكِنَّ اللَّهَ رَمَىٰ" âyet-i kerîmesinde, Cenâb-ı Peygamber Bedir Harbinde bir avuç toprak almış düşmana doğru saçmış idi. Düşman bakar kör olmuşdu. Allah diyor ki, "Habîbim Ahmed Resûlüm Muhammed, sen bir avuç toprağı düşman üzerine atdığın vakitte, sen atmadın, senin elinle ben atdım" diyor Hazret-i Allah. Resûlullah tevhîd-i efâlde idi.

Gene okuduğum âyet-i kerîmede, "أَفَدَّ جَاءَكُمْ رَسُولٌ مِنْ أَنْفُسِكُمْ", "min enfûsiküm", sizin cinsinizden , benî âdemden, âdemoğullarından, bir resûl geldi. Yâhud "min enfeseküm", iki kırâat vardır, şâz kırâatı, sizin en güzeliniz, en nâdîdeniz. Muhammed'den daha hayırlı kimse üzerine güneş doğmadı ve doğmayacaktır. Sallallahu aleyhi vesellem. Cümle enbiyânın seyyidi, sebab-i îcâd-ı âlem, bu âlemin îcâdına sebab O. Cennetin tezyînâtı O'nu sevenler içindir. Cennetin derecâtı O'na muhabbet edenler içindir. Cehennemim derekâtı da O'nu sevmeyenler, O'na adâvet edenler için hazırlanmıştır. Ay, güneş, levh ü kalem, semâ, ard görünen, görünmeyen, bilinen ve bilinmeyen âlemler Hazret-i Muhammed hürmetine halk olundu. Allah'ın sevgilisidir, mahbûbudur.

Sünnetli doğmuş, göbeği kesik olarak dünyâya gelmiş, gözleri sürmeliydi. Hazret-i Âmine diyor ki, "Ben diğer kadınlar gibi, oğlum Muhammed'i doğurduğum vakitte, öyle ağrı, sızı, sancı görmedim ve duymadım" diyor. "Benden doğduğu vakitte, yere secdeye kapanmış, küçücük mübârek ağzı, dudakları oynuyordu, bir şeyler söylüyordu. Aldım ve dinledim, 'ümmetim, ümmetim' diyordu".

"Efendi, nasıl söyler, ufak çocuk konuşur mu?". Tabîî konuşur. Elbette konuşacak. Bu, Muhammed Mustafâ bu. Bu, müctebâ bu. Bu, Ahmed, Hâmid, Hamîd, bu âlemde Muhammed, semâda ve İncil'de Ahmed, yarın kıyâmet gününde Mahmûd. Kıyâmet gününün sâhibi ve mâlikinin sevgilisi. Kâinâtın hâlıkının sevgilisi Muhammed konuşmaz mı ya! Hattâ Kurân da bunu haber vermekde. Yani Kurân-ı Kerîm'de de var bu, yok zannetme hocaefendi.

Hazret-i Meryem'e kucağındaki çocuğu sordular. O gün Îsâ doğmuş idi, Îsâ aleyhisselâm. Meryem'e sordular, "Kucağındaki çocuğu nereden buldun. Sen iyi bir âile kızıydın. Senin sülâlende kötü kişi yokdu. Nereden buldun bunu?" dediler. Hazret-i Meryem, aldığı emr-i ilâhî üzerine sükût etmiş ve Hazret-i Îsâ'yı göstermişti, "Ona sorunuz" demişti. O gün doğmuş olan Hazret-i Îsâ kavmine şu cevabı verdi, ⁴⁵⁵"قَالَ إِنِّي عَبْدُ اللَّهِ آتَانِيَ الْكِتَابَ وَجَعَلَنِي نَبِيًّا" Allah beni nebî yaptı, bana kitap verdi, ben Allah'ın kuluyum" dedi. Îsâ Peygamber, ulu'l-azm peygamberdir, sâhibü'l-kitâbdır ama Benî İsrâil peygamberidir, bir kavme peygamber olarak gönderilmiştir.

⁴⁵⁴ Sure-i Enfâl 17

⁴⁵⁵ Sure-i Meryem 30

Mahbûb-i Kibiryâ, cemî âleme, insanlara, cinnilere, meleklerle gönderilmiştir. Hazret-i Muhammed'e bunu çok mu göreceksin yani! Îsâ konuştuğu gibi Hazret-i Muhammed de konuştu, sallallahu aleyhi vesellem.

Efendimiz sallallahu aleyhi vesellemin âlem-i cemâle göçüşü de gene on iki Rebûlevvel bir pazartesi sabahı. Efendimiz doğduğu gün, gene duhâ vaktinde, Rabbine, Refîk-i A'lâ'ya mülâkî olmuşdur. O vakit de gene ümmetini dilemiş. Hattâ Cibrîl aleyhisselâm gelmiş Resûlullah sallallahu aleyhi veselleme Hakk'ın selâmını getirmiş, "Yâ Resûlallah, Allah isteğini soruyor", "Biliyor Yâ Cebrâil", "Bana söyle ki, ümmetin işitsin, senin kadr-i vâlânı, kıymetini bilsinler". Ömrüm boyunca bütün kaygum salâtımda, namazımda, kıyâmımda, tesbîhimde, duâmda, münâcâtımda ümmetimi istemişdim, şu anda da ümmetimi istiyorum". Cebrâil makâm-ı malûmuna varıp geldi, Habîb-i Hudâ'ya şu müjdeyi getirdi, "Senin ümmetinden bir kimse, ölümüne bir sene kalarak, tövbekâr olsa, Allah'a rücû etse, Allah onu affedecek". Resûlullah mübârek gözlerini açdı ve Cebrâil'e şu cevabı verdi, "Bir sene çok zamandır yâ Cebrâil". Cebrâil, makâm-ı malûmuna gidip münâcâtda bulundu. Cebrâil'e Peygamber'in ihtiyâcı yokdur, Allah'ın da ihtiyâcı yokdur. Yalnız Resûlullah'ın kadr-i vâlâsını bildirmek için koskoca bir melek Peygamber'e emirber verilmiştir. Geldi selâm-ı ilâhîyi getirdi, dedi Hakk Teâlâ'nın selâmı var yâ Habîballah, "Habîbime söyle, onun ümmetinden bir kimse, ölümüne bir ay kala, bana rücû ederse, onu da affedeceğim". Gene mübârek gözlerini açdı, "Yâ Cebrâil, bir ay da çok müddetdir, uzun bir zamandır" dedi. Cebrâil makâm-ı malûmuna varıp gene selâm-ı ilâhîyi getirerek, "Yâ Habîballah, senin ümmetinden bir kimse, ölümüne bir hafta kala, bana tövbe etse, rücû etse diyor Cenâb-ı Hakk, onu affedeceğim". Efendimiz bir hafta da çokdur dedi. "Bir gün kala...", "o da çokdur" dedi. "Bir saat kala...", "o da çokdur" dedi. Çünkü rahmeten-lil-âlemîn, raûf ve rahîm. Allah o isimlerini habîbine vermişti. "Size sizin cinsinizden bir peygamber gönderdim, size harîs ve raûf ve rahîm. O esmâlarımı ona verdim". Efendimiz, "Bir saat da çokdur" dedi. Sonra Cebrâil gitdi Cenâb-ı Hakk'a. "Habîbime söyle, ümmetine ne kadar merhametli. Benim merhametim O'nun merhametinden yetmiş bin defa ziyâdedir. Gargaraya girse, bana rücû etse, O'nu şefî gösterse, onu da affedeceğim". Gelip haber verdi, "Şimdi râzıyım Rabbimden" dedi.

Sonra diyor ki İmâm-ı Ali, "Rûh ayaklarına çekildi, dizlerine çekildi, sonra göbeğine, sonra hulkumuna geldiği vakit, "sümme refîkü'l-a'lâ" dedi ve rûhu çıktı fakat gene dudakları oynadı. Kulak verdim, 'ümmetim, ümmetim' diyordu.

Böyle bir Nebiyy-i zîşâna mâlikiz elhamdülillah. Yarın kıyâmet gününde, zerre miktarı kalbinde îmânı olana dahi şefâat edecek, vâsıl-i dîdâr edecektir. Allah bizi Muhammedinden ayırmasın.

Bir gün Huzûr-i Saâdet'e gelen bir a'râbî, Efendimiz'e şu soruyu sordu, müjde vereceğim size, "Yâ Resûlallah, kıyâmet ne vakit kopar?" dedi. Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem bu a'râbînin sorusuna cevap vermedi ve namaza durdu. Namazı bitirdi sonra cemaate döndü, ashâbına, ashâb-ı vefâyâ dönerek, "Soru soran nerede?" dedi. O adam ayağa kalktı, "Yâ Resûlallah, soruyu ben sordum, kıyâmet ne zaman kopar" dedim. Efendimiz "Kıyâmetin kopacağı günü anlamana ne lüzûm vardır, sen kıyâmet günü için ne hazırladın? O bir emr-i mühimdir, olacaktır. Kıyâmet kopacaktır ve emr-i mühimdir fakat kıyâmet günü için sen ne hazırladın?"

Öyle birçok insanlar var, kendisine mezar hazırlıyor da kendisini mezara hazırlamıyor. Gâfil. Mezar yapıyor gâyetle güzel fakat hiç ibâdet ve tâatı yokdur. İmândan bî-haber, ihlâsdan bî-haberdir. Üstünü süslemiş, içersi harâb. Ârif olan kişi, kendine kabir hazırlamaz, kendini kabre hazırlar. Sorulduğu vakit soruya cevabı iyi vermelisin. Lisânını tevhîde alışdır. Lisânını Allah lafzı ile süsle. Gönlünü aşkullah ile tezyîn eyle.

"O gün için ne hazırladın?" dedi Cenâb-ı Peygamber sallallahu aleyhi vesellem. O adam dedi ki, "Yâ Resûlallah, vallâhi benim böyle uzun uzun namazlarım, uzun uzun oruçlarım yokdur. Yani ben beş vakit namaz kılarım..."

Ey müminler! Sakın namazlarınızı terk etmeyiniz. Kıyâmet gününün en büyük hesâbı namazdan olacaktır. Ondan kurtuluş olursa diğerleri kolay geçer. Sakın böyle, "Kalbim temiz", "İnşallah tekâüd olurum, sonra namaza başlarım" deme. Hemen Allah'a kulluk et. Yani Allah'a muhtaç olduğun kadar Allah'a kulluk et. Cehenneme, ateşe tahammül edeceğin kadar günah işle. Âhiretde kalacağın kadar âhirete hazırlan.

Sana bir müjde vereyim mi? Bir adam sabah namazının evvel iki sünnetini, öğlenin evvel dört sünnetini ve sonra kılınan iki rekat sünnetini, akşamın iki rekat son sünnetini, yatsının iki rekat son sünnetini kılsa, ferâizden sonra, tabî ferâizi kılması lâzım, onun için her gün cennetde bir saray inşâ olunur. Resûlullah bunu haber veriyor. Namaz kılanlara söylüyorum bunu. İhlâs ile namazını kıl. Secdegâhını bil. Secdegâhını bilmeyen musallîye veyl vardır yani azâb vardır. Nereye secde ettiğini öğren ve bil. ⁴⁵⁶ "قَوْلٌ لِلْمُصَلِّينَ الَّذِينَ هُمْ عَنْ صَلَاتِهِمْ سَاهُونَ". Namazlarında sehvedenlere veyl olur. İstiyor musun? Hadîs-i şerîfle sâbit. Yani sahîh hadîslerden. Cennetde bir köşk almak istiyorsan bunu yap böyle. Misâlini de verirdik ama vakit dar, geçiyoruz.

"Ne hazırladın?". "Yâ Resûlallah, benim böyle uzun uzun namazlarım yok, beş vakit namaz kılıyorum ben, senede bir ay oruç tutuyorum ama..." "İyi dinle! Kulağını benden yana ver! Kalb kulağını benden yana ver! Baş kulağınla dinleyemezsin pek. Zevk alamazsın. Kalb kulağını benden yana ver! "Uzun uzun namazlarım yok, beş vakit namaz kılarım yalnız, senede bir ay oruç tutarım, Ramazan'dan Ramazan'a. Başka böyle ibâdetim tâatım yok, ibâdetim biraz kıtça ama ferâizi yerine getiriyorum. Ama Allah'a kasem ederim ki, Allah'ı ve Resûlünü çok severim. Seni çok severim, Allah'ı severim" deyince, Fahr-ı Risâlet, "Müjde olsun ey a'râbî! Kişi sevdiği ile beraberdir. Kişi sevdiği ile beraberdir. Sen de benimle berabersin" buyurdular.

Resûlullah'ı seviyorsan eğer, bilmiş ol ki bugün müjde senin için, yarın kıyâmet gününde O'nun sancağı altında cem olacaksın, kıyâmetin korkulu demlerinde senin için korku olmayacaktır. Arşın gölgesinde gölgelenen, Livâ-i Hamd altında cem olan ve kıyâmet korkusundan emîn olan ve nârdan âzâd olan, cennete dâhil olan, habîbi Muhammed'le beraber firdevs-i a'lâda iskân olacaksın, Muhammed Mustafâ'yı seviyorsan. Çünkü o vaadinden dönmez, sâdiku'l-va'dü'l-emîndir.

Bugün bizler için müjde ve bayram günüdür. Leyle-i Mevlûd, Leyle-i Kadir'dir. Leyle-i Kadir, Leyle-i Mevlûd'dur. Zîrâ Hazret-i Muhammed canlı Kurân'dır. Sallallahu aleyhi vesellem.

⁴⁵⁶ Sure-i Mâ'ûn 4-5

O'nun zuhûrudur. Kitâb-ı Kerîm, Leyle-i Kadir'de nâzil olmuş. Canlı Kurân, Rebûlevvel ayının on ikinci gecesini nâzil olmuştur. Söz de benim değil. Hazret-i Âişe tarîf etmiş. Ümmü'l-Müminîn'e sormuşlar, yani annemize, Hümejrâ'ya, kırmızı yanaklı, annemiz, Resûlullah'ın pek sevgilisi, hattâ Resûlullah onun göğsünde Allah'a mülâkât etti, ona sormuşlar, demişler ki, "Yâ Ümmü'l-Müminîn, bize Resûlullah'ı tarîf et" demişler. Hazret-i Ümmü'l-Müminîn demiş ki, "Kurân'ı okuyunuz, Muhammed Mustafâ Kurân'ın canlısıydı". Onun için bu sözü söyledim.

Yâ Rabbi, bugün tulû-i Muhammed, hakâyık-ı Muhammediyye zuhûra geldi, biz de senin kulun, o sevgili peygamberinin ümmetleriyiz, senin beytine geldik, toplandık ve davetine icâbet etdik. Sen çağırmasan biz gelemezdik. Sen bizi kabûl etmesen huzûrunda bulunamazdık. Sen bizi sevmesen biz seni sevemezdik. Habîbin Muhammed bizi sevmese biz O'nu sevemezdik. Biliyoruz ki seviliyoruz. Geldik toplandık. Gönüllerimizde aşk-ı Muhammedîyi zuhûra getir, bizleri iki cihânda azîz eyle. Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtın müstakîm.

LEYLE-İ VELÂDET

*Rebûlevveldir velâdet mâhı
Nûruyla zulmeti boğdu bu gece
Çün tulû eyledi risâlet şâhı
Habîb-i Kibriyâ doğdu bu gece*

*Dünyâlar bu gece garkoldu nûra
Gönüller bu gece erdi sürûra
İnsanlık bu gece vardı şu'ûra
Resûl-i Müctebâ doğdu bu gece*

*Eğildi vecd ile dağlarla taşlar
Secdeye kapandı şükr ile başlar
Bu gece silindi gözlerden yaşlar
Habîb-i Kibriyâ doğdu bu gece*

*Bu gece cânlara cânân verildi
Bu gece uşşâka fermân verildi
Bu gece derdlere dermân verildi
Resûl-i Müctebâ doğdu bu gece*

*Âşıklar bu gece devrân ederler
Arş ile Kürsî'yi cevân ederler*

*Cemâl-i Resûl'ü seyrân ederler
Habîb-i Kibriyâ doğdu bu gece*

*Bu gece doğdu ol şems-i hakîkat
"Levlâke" sırrıyla bâ'is-i hilkat
Mazhar-ı şefâ'at sâhib-i şefkat
Resûl-i Müctebâ doğdu bu gece*

*Mir'at-ı Hakk'dır ol zâtında kâmil
Risâlet abdında cihâna şâmil
İns ü cin nüh felek hükmüyle âmil
Habîb-i Kibriyâ doğdu bu gece*

*Hâsılı övmüş de yaratmış Mevlâm
Vasfını senâdan âcizdir kelâm
Her nefes verelim salât ü selâm
Resûl-i Müctebâ doğdu bu gece*

*Aşkî'ye lutfetti mâh cemâlini
Ma'nâda seyrettim "mâfilbâl"ini
Dost-düşman bildiler çün kemâlini
Habîb-i Kibriyâ doğdu bu gece*

Resûlullah'a Salât ü Selâm Okumanın Fazîleti 15 Ocak 1982 (19 Rebîulevvel 1402)

Kâllallahu Teâlâ fî Kitâbihi'l-Azîz.

Eûzübillâhimineşşeytânirracîm.

Bismillâhirrahmânirrahîm.

إِنَّ اللَّهَ وَمَلَائِكَتَهُ يُصَلُّونَ عَلَى النَّبِيِّ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا صَلُّوا عَلَيْهِ وَسَلِّمُوا تَسْلِيمًا⁴⁵⁷

Sadakallahü'l-Azîm.

Gönülleri nûr-ı î mân ile münevver, fuâdları envâr-ı Kurân ile muattar olan ve yüzlerinde ve alınlarında eser-i secde bulunan, kalbleri aşk-ı Muhammed'le titreyen, kıyâmet gününe inanan, Hakk'ın cennetine tâlib, rızâsına râgıb, cemâline âşık olan müminler!

Okuduğum âyet, Resûl-i Ekrem'in kadr-i vâlâsında inzâl olunmuş bir âyetdir ki her cuma günü, her mescidde, her beytullahda bu kadr-i vâlâ-yı Muhammediyyet ilân olunur, âşıklar da bu tanîn-i endâz eden âyetlerin manâsıyla, kalbleri titrer, gözleri yaşarır, Hakk'ın emrine imtisâl ederek, iki cihân fahri, mefhar-i âlem, sebep-i hilkat-i benî âdem, mevcûdâtın efendisi olan Muhammed Mustafâ'ya salât ü selâm ederler. Bu salât ü selâm etmekle de cennet yolunu bulurlar ve cemâle erişirler.

Okuduğum âyet de şu. Denizden bir katre, şemsden bir hüzmeye, kâinâtdan bir zerre. Allah diyor ki, yani yerin göğün sâhibi, bilinen ve bilinmeyen âlemlerin mâliki, bizi bir katre su iken rahm-i mâderde hayız kanıyla kudret fırçasıyla tersîm eyleyen, bizi bu hâle getiren, yaşatan ve öldüren ve tekrar öldürüp tekrar diriltip cennetine alacak olan Allah diyor ki, "Ben Allahlığım ve meleklerimle beraber, Habîbim Ahmed Resûlüm Muhammedim üzerine salât ü selâm etmekdeyim". Bir daha tekrar edelim. "إِنَّ اللَّهَ وَمَلَائِكَتَهُ يُصَلُّونَ عَلَى النَّبِيِّ", ben Allahlığım, meleklerimle, Habîbim Ahmed Resûlüm Muhammed üzerine salât ü selâm etmekdeyim". "يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا", ey kendi ismini bahşetdiğim müminler!". Allah'ın bir ismi mûmindir, Allah sana kendi ismini vermiştir, kendi sıfatını. "يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا", ey m'üminler, صَلُّوا عَلَيْهِ, Hâbîbime siz de ne yapınız, salât ediniz, وَسَلِّمُوا تَسْلِيمًا, tam bir teslîmiyyetle".

Resûlullah'a selâm veren, salât okuyan, selâmet bulur. Ulemâ bunu taksîm etmişler fakat biz bundan bahsetmeyeceğiz. İşte ömründe bir defa iki defa okusan yeter filan diyenler var.

⁴⁵⁷ Sure-i Ahzâb 56

Hazret-i Muhammed sallallahu aleyhi vesellemin yani Resûl-i Ekrem Efendimiz'in yani rahmeten-lil-âlemîn olan Efendimiz ve Kâinâtın Efendisi'nin ismini iştirip de Resûlullah'a salât vermeyen nâra düşmüştür, hor ve hakîr olmuştur. Resûlullah'ın ismini iştirip de Resûlullah'a salât ü selâm eden kimse, cennetin yolunu bulmuştur, dîdâra ermiştir. Çünkü Allah'dan sonra en büyük varlık, Habîb-i Hudâ Muhammed Mustafâ'dır. O'ndan daha büyük beşer, insan gelmemiş kâinâta ve gelmeyecektir. İki yüz yirmi dört bin peygamberin seyyidi, efendisidir. Yüz on üç ulu'l-azm peygamberin, seyyididir, serveridir Hazret-i Muhammed Mustafâ. Cennet, cehennem, arş, kürsü, ne varsa O'nun nûrundan halk olunmuş ve O'nun için halk olunmuştur. Allah'ın sevgilisidir. Bizim de sevgilimiz elhamdülillah.

O'nun ismini iştirip salât vermeyi unutan, cennetin yolunu unutdu. O'nun ismini iştirip O'na salât ü selâm okuyan, O'nun âline, evlâdına salât ü selâm okuyan, cennetin yolunu buldu, Hakk'ın rızâsına erişti. Resûlullah'a bir salavât okuyana Allah on defa salât okur. Resûlullah'a bir salavât okuyana Allah on defa salât eder. Çünkü Cenâb-ı Hakk O'nun ümmetine O'na sevgisinden dolayı salât etmektedir. "hüvellezî, o Allah ki, yusallî 'aleyküm, Allah size salât eder". Günahlarımızı affeder, terfî-i derecât etdirir, cennete vâsıl eder, dîdâra kavuşdurur, vâsıl-ı cânân eder, vâsıl-ı zât eder. Bu husûsda binlerce hadîs-i şerîf vârid olmuş, iki cihân serveri, salavâtın efdaliyyetini, bize haber vermiştir. Her iştiridin vakitte Resûlullah'a salât ü selâm et ki her salât ü selâmın Resûlullah'a haber verilir.

Sana daha böyle komprime olarak bir kıssa anlatayım. Diyor ki velîlerden, yüksek ulu velîlerden bir velî, "Kabe-i Muazzama'daydık, bir delikanlı Kabe'nin rûkûnlerinde yani tavâf rûkûnlerinde duâ etmiyor, mücerred salât ü selâm okuyor idi". Allahu a'lem ya Cüneyd-i Bağdâdî ya Bayezid-i Bistâmî. "Sonra ben dikkat etdim bu çocuğa, tavâfdan sonra çağırdım. 'Evlâdım, her rûknün bir duâsı vardır, bu duâları sen bilmiyor musun ki hep salât okuyorsun, o duâları okumadin' diye sordum, bana şu cevabı verdi. 'Ben her rûkûn duâsını bilirim, fakat bundan böyle duâ etmeyeceğim, ancak Resûlullah'a salât ü selâm edeceğim. Sebebi de şu. Bir Horasanlıyız, hacca çıktık, hac niyetiyle geliyorduk, Kûfe diyârında, babama ölüm erişti. Ecel erişti babam öldü. Fakat babamın şekli değişti. İnsan şeklinden hâriç bir şekle girdi babam. Çirkin bir şekil aldı'...

Efendim, Ümmet-i Muhammed'e, umûmî olarak olmaz bizde. Böyle yüz senede, iki yüz senede bir defa olur, ibret olsun diye. İbn Şahne Târihinde, bir adam sabah namazında imâmı taklîd etmiş, imâmın okuduğu Kurân'ı taklîd etmiş, imâm da veliyyullahdanmış, kahr-ı ricâle uğramış, kendisi maymun olmuştur. İbn Şahne Târihi yazıyor bunu, kayıtlıymış yani, var. Yüz senede elli senede böyle bir şey olur.

'Babamın şekli değişti. Ağlıyordum. İki musîbet erişmişti. Birisi, babamı kaybetmişdim. İki, yolda kalmışdık. Üç, babam bu şekle girmişti. Daha birçok musîbetlere giriftâr olmuş idim. Ne yapabiliyordum. Ağlıyordum. Birdenbire çadırın kapısı açıldı. İçeriye kâinâtı nûrlandıran bir zât girdi. Sûratle yürüdü, babamın üzerinden perdeyi kaldırdı ve mübârek elleriyle babamın başından ayağına kadar sıvazladı. Babam eski güzelliğinden daha güzel oldu, daha nûrlandı. Hemen o zâtın ayaklarına kapandım ben, kimsiniz diye sordum kendisine, buyurdular ki, iki cihân fahri serdâr-ı enbiyâ Muhammed Mustafâ'yım ben'. Rûhâniyyet-i Peygamberî.

Evet efendim, nerede anılırsa, nerede aşk-ı Muhammed'le kalb çarparsa, rûhâniyyet-i Muhammediyye oradadır. Hattâ namazda okuduğun tahiyyatda, "es-selâmü aleyke eyyühe'n-nebiyy", içinde Arapça bilenler var, "aleyke" kelimesi muhâtabdır, müfredidir, "es-selâmü aleyke eyyühe'n-nebiyy" dediğin vakitte, Resûlullah'ın rûhâniyyeti sana selâm verir. İnşâallah duyarsın, yakın zamanda.

'Baban bana her gün salât ü selâm okurdu, bugün bu salât ü selâm bana gelmedi, o melekler babanın vefât ettiğini, böyle bir felâkete dâ'î olduğunu haber verdiler. Hayatında beni unutmayanı ben bu hâlinde unutmuyum' dedi, 'koşarak geldim' dedi. 'Ondan sonra ahdetdim ki' diyor, 'nereye gidersem gideyim duâ etmeyeceğim, Resûlullah'a salavât vereyim kâfî gelecek benim için'.

Efendiler! İşte böyle bir peygambere sâhibiz, elhamdülillah. Allah bizi Muhammed'inden ayırmasın. Allah, yerin göğün sâhibi, O'na salât ediyor. Yerin göğün sâhibi, melekleriyle beraber, resûlüne salât ediyor. Öyle bir peygambere tâbiyiz, öyle bir resûlün ümmetiyiz, elhamdülillah. Kurân bize nâzil olmuş. O peygamber ki nûru evvel. O peygamber ki, ba'si âhir. O peygamber ki evvelü'l-hâşir. Yani olan olur, semâ yarılr, yıldızlar dökülür, kabirler eşilir, denizler kaynar, evvelâ haşr olan Hazret-i Muhammed Mustafâ'dır, sallallahu aleyhi vesellem. O'nun kabir-i münevverlerinden bir nûr zâhir olur, Allah Cibrîl-i Emîn'i oraya gönderir. "Habîbim Muhammed'e git Yâ Cebrâil, burakı götür". Gider, Resûlullah Efendimiz mübârek başlarından toprağı silkerek haşr olunur, evvelü'l-hâşirdir. Ve kalkar kalkmaz, Cebrâil aleyhisselâma, "Ümmetlerim nerede Yâ Cebrâil?" diye sorar. "Vallâhi Yâ Resûlallah, senden evvel kimse haşr olmadı, ilk sen kalkıyorsun". Nasıl ki bir çoban koyunlarına sâhibse, arıyorsa, biraz misâli çirkin ama anlatmak için güzel, bir baba nasıl ki, bir anne nasıl ki evlâdını rahmetle, şefkatle, yani bir harb zamanında, bir darb zamanında, bir baba evlâdını kaybetdi, bir ana evlâdını kaybetdi, nasıl harbden sonra evlâdını arıyorsa, Resûlullah seni ve beni öyle arayacaktır. İşte bu tanışmayı, bu teârufu, salavât temîn eder, salavât-ı şerîfe. Resûlullah'ın ismini işitdin mi, salât ü selâm okudun mu, mesele kalmaz.

Haydi bir kıssa daha anlatacağım bugün size, şimdi zuhûr etdi. Şeyh Süleymân-ı Cezûlî Hazretleri diyor ki, "Abdest alacaktım, bir kuyunun başına vardım, fakat kuyuda ip de yokdu, kova da yokdu. Düşünüyordum ne yapacağım diye. Bir kız çocuğu gördüm, ufak yaşda. Duvarın üstünden bana bakıyordu. 'Kızım bir kova, ip yok mu su çıkarayım şuradan, abdest alacağım' dedim. Güldü. 'Senin gibi ârif-i billah bir adam, bir kuyudan suyu çıkarmaya kudretin yok mu senin' dedi. 'İpsiz kuyudan su çıkar mı?' dedim. 'Resûller çıkarmışdı, onlara vâris olan velîler de çıkarabilirler, Allah kâdirdir bu işe' dedi. Ve kalkdı geldi, bir şey söyledi kuyuya, su taşdı" diyor Hazret-i Şeyh, öyle söylüyor kitâbın baş tarafında. "'Buyurun' dedi diyor. Su taşdı. Abdest aldım su tekrar çekildi. Fesühânallah! Şaşırdım" diyor, "on iki on üç yaşında bir kız çocuğu, bu şekilde bir kerâmet kendisinden zâhir ola".

Bunları çok görmeyin islâm evliyâlarına. İki cihân onların elindedir, iki cihân! Böyle çok görme kuyudan su çıkarmayı filan. Akli kurban edeceksin Hazret-i Muhammed'in yoluna ve O'nun sevgilileri yoluna aklını kurban edeceksin. Olur mu olmaz mı? Olur. Neler oldu da haberin yok senin hâlâ, farkında bile değilsin.

Şeyh gitdi evine, yatdı, düşünüyor. "Gece yarısı" diyor "âilem yanımdan kalkdı, dışarı çıkdı, ben de peşinden kalkdım nereye gidiyor bu kadın diye. Sokağa çıkdı, dışarı çıkdı ama önünde bir aslan arkasında bir kaplan, deryâya doğru yürüdüler" diyor.

O vakit İspanya bizde. Yani İberik Yarımadası bizde o vakit. Sekiz yüz sene islâm elinde kaldı orası, sonra müslümanlar birbirine düşdüler, sonra kâfir geldi hepsini kesdi ve çıkardı oradan atdı. Daha İstanbul beş yüz otuz sene, beş yüz yirmi altı sene filan bizde. Eğer tevhi di bozarsan, islâmı zedellersen, birbirini sevmezsen, Kurân'a sarılmazsan, buradan da seni çıkarabilirler yani. Onu söylüyorum, onun için söylüyorum sana bunu. Sekiz yüz sene bizde olduğu hâlde, hepsini kesdiler atdılar. Rumeli altı yüz sene bizim elimizde kaldı, Rumeli'de kimse kalmadı şimdi, ceddinin, babanın, dedenin mezar taşlarını bile sökdüler atdılar. Tevhîdi bozma! Allah Resûlü diyor ki, "Birbirinizi sevmedikçe îmân etmiş olmazsınız. Beni her şeyinizden ziyâde sevmedikçe îmânınız kemâle ermez" diyor Peygamber sallallahu aleyhi vesellem. O sevgili Peygamberimiz, Habîb-i Hudâ, Şefî-i Rûz-i Cezâ, Muhammed Mustafâ, sallallahu aleyhi vesellem.

"Kadın gidiyor, ben de peşlerine düşdüm" diyor, deryânın kenarına indiler, deniz kenarına indiler, ileride bir ada vardı, adacık, kadın postunu atdı, benim âilem, aslanlar orada durdular, kadın adaya gitdi, bir müddet sonra döndü geldi. Tekrar aslanlar biri önüne biri arkasına düşdü. Ben onlardan evvel geldim yatağa yatdım. Ve böyle üç gece biz bunu böyle takip etdik. Dördüncü gece, kadının elinden tutdum", iyi dinle!, "sen bu kerâmete nereden erdin? Üç gecedir seni takip ediyorum, böyle böyle hâdise böyle oldu" dedim kendisine. Dedi ki diyor, "Daha yeni mi sen buna vâkıf oldun? Ben yirmi senedir aynı hâletdeyim. Her gece teheccüdü o adada kılarım, teheccüd namazını".

Ne zevk değil mi? Anlayan için.

"Neyle buldun bunu?". "Sorayım" dedi diyor. Ve gitdi sordu soracağı yere, geldi dedi ki, "Salavât-ı şerîfe ile buldum". "Hangi salavâtla?". "Dediler ki salavâtı söyleme, o âlimdir, kâmilidir, fâdıl adamdır, salavâtları toplansın bir kitap yapsın, o kitâbı sana okusun, içinde varsa söylersin". Kadın bunu teblîğ edince o zât, ellerini ve kollarını sıvadı, âlim adam, ve bütün Resûlullah'a söylenen salavât-ı şerîfelerin hepsini cem etdi. İsmine Delâilü'l-Hayrât dediler. İsmine, bu kitâbın ismine, Delâilü'l-Hayrât dediler. Sonra kadına okudu. "İki yerde var" dedi, "bizim erdiğimiz bu makâma, bu salavâtla erdik yani". "Hangisi?". "Dediler ki söyleme, bütün kitâbı okusun". Bütün kitâbı yukarıdan aşağıya okusun diye, hepsini tekmiil okusun diye söylemedi. "Söylemedi" diyor, "âilem söylemedi".

Şimdi, bunu size arz eyledik, bu islâmın zevk kısmı, kerâmât kısmı. Müstakîm olursan, Allah sana kerâmeti verir. Sakın sen kerâmet için Allah'a ibâdet yapma. Çirkin olur o. Ama sen müstakîm olursan, istikâmet sâhibi, doğru, Allah senin başına tâc-ı kerâmeti koyar. Ne cennet için Allah'a ibâdet kıl, ne cehennemden korkarak Allah'a ibâdet et. Allah'a Allah olduğu için ibâdet eyle. Muhammed Mustafâ'ya Allah'ın habîbi Muhammed olduğu için sevgi, muhabbet göster. İki cihân felâhı ve saâdeti bu yoldadır. Sizi hakka ve hakîkate çağırdım.

Yakın bir zamanda amel sandığına gireceğiz. İyi dinleyin! Yalan değil, böyle olacak! Pâdişahi, paşası, kiralı, hacısı, hocası, şeyhi, gedâsı, beyi, hepsi bununla karşılaşacak. İlk

soru Hazret-i Muhammed hakkındadır. Gösterecekler, "Bu zât hakkındaki malûmâtın nedir?" diye. Söylediğim yer, Müslim'den söylüyorum, Müslim kitâbından. Kurân'dan sonra en mühim kitâblarımızdan iki tânesi, sahîhayn, Buhârî ve Müslim vardır, Müslim'den söylüyorum. "Bu zât hakkındaki malûmâtın nedir?" diyecekler. Müminler görür görmez, "Eşhedü enne Muhammeden Resûlullah, bizim sevgilimiz, Allah'ın sevgilisi Muhammed Mustafâ" diyecekler. Münâfıklar diyecek ki, "Müslümanlar ona peygamber derdi, biz onu tanımıyoruz" diyecekler. O vakit azâba giriftâr olacaklar. Müminler saâdete erişecek, münâfıkların, kâfirlerin yolu sapacaktır, nâra doğru.

Yâ Rabbi bizi Muhammed'inden ayırma. O'nun nazar-ı iltifâtıyla nârından âzâd, mazhar-ı zât eyle Yâ Rabbi.

Vallahu yed'û ilâ dârî's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtın müstakîm.

SALAVÂT

*Olam dersen sen ümmet
Sallû 'alâ Muhammed
Bulam dersen sen himmet
Sallû 'alâ Muhammed*

*Enbiyânın serveri
Evliyânın rehberi
İns ü cin peygamberi
Sallû 'alâ Muhammed*

*Haseneyn'in dedesi
Cümle âlem bendesi
Emn ü amân beldesi
Sallû 'alâ Muhammed*

*Hakk nûrundan yarattı
Nûruna nûrlar kattı
Sekiz cennet donattı
Sallû 'alâ Muhammed*

*Muhammedü'l-arabî
Oldum ayak türâbı
Ayırma sen yâ Rabbi
Sallû 'alâ Muhammed*

*Kıyâmet günü gelir
Hemen arşa yönelir
Ümmetine el verir
Sallû 'alâ Muhammed*

*Şefâ'ati makbûldür
Her duâsı kabûldür
Merhameti pek boldur
Sallû 'alâ Muhammed*

*Hamd sancağın dikerler
Nebîler diz çökerler
Şefâ'atin beklerler
Sallû 'alâ Muhammed*

*Aşkî der ki cân fedâ
Kılmasın Mevlâm cüdâ
Râzı olsun hem Hudâ
Sallû 'alâ Muhammed*

Resûlullah'a Muhabbet ve Bağlılık 29 Ocak 1982 (3 Rebîulâhir 1402)

Kâllallahu Teâla fî Kitâbihi'l-Azîz.

Eûzübillahimineşşeytânirracîm.

Bismillahirrahmânirrahîm.

إِنَّ اللَّهَ وَمَلَائِكَتَهُ يُصَلُّونَ عَلَى النَّبِيِّ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا صَلُّوا عَلَيْهِ وَسَلِّمُوا تَسْلِيمًا⁴⁵⁸

Sadakallahü'l-Azîm.

Okuduğum âyet-i celîle, Sûre-i Ahzâb'da, Resûl-i Ekrem ve Nebiyy-i Muhterem, rahmeten-lil-âlemîn olan Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâmın kadr-i vâlâsını ve şerefini mahlûkâta bildiren bir âyetdir, meleklerle, insanlara, cinnilere, cümle mahlûkât-ı ilâhiyyeye. Manâsı, denizden bir katre, güneşden bir hüzme, kâinâtdan bir zerre olarak :

Muhakkak ben Allah ve meleklerim, muttasılen sevgilim, mahbûbum, mergûbum Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâm üzerine salât etmekdeyiz. Ey müminler, siz de beni tevhid ediyorsanız, benim ulûhiyetimi, rubûbiyetimi kabûl ediyorsanız, ki müminsiniz, size kendi sıfatımı verdim, necâta ermek, cennete dâhil olmak, rıdvâna erişmek, mazhar-ı zât olmak istiyorsanız, sallû aleyh, siz de benim habîbim Muhammed'ime benimle beraber salât ediniz. Ben Allahlığım, meleklerimle beraber, habîbim Muhammed'e, sallallahu aleyhi vesellem, salât ediyorum, ey müminler, siz de ne yapınız, benim habîbim, mergûbum, mahbûbum Muhammed'im üzerine salât ediniz.

Bu emr-i ilâhîyi alan bizler, ne diyoruz Cenâb-ı Hakk'a? : "Allahümme, ey bizim Rabbimiz, sallı aleyh, sen habîbin Muhammed'e salât et". Dikkat buyurursanız burada bir incelik var. Allah diyor ki, "Ben meleklerimle habîbim Muhammed'e salât ediyorum" ve bize de "salât edin" diyor, emrediyor, biz de mukâbilinde, "Yâ Rabbi sen salât et" diyoruz. "Allahümme, ey Rabbim, ey Allahımız, ey Rabbimiz". Buradaki manâ şu, biz habîbin Muhammed'e lâıyk olan salavât-ı şerîfeyi bilemeyiz, O'na lâıyk olan salavâtı ancak sen ilm-i ilâhiyyenle bilirsin, öyleyse O'na lâıyk olan salavâtı sen getir" diyoruz. Acaba anlatabildim mi müminler?

Çünkü bu kâinâtın sebep-i hilkatı, Muhammed Mustafâ'dır. Eğer Allahu Sübhânehû ve Teâlâ Hazretleri Hazret-i Peygamber'i yaratmayacak olsaydı, bu kâinâtı halk etmezdi, ne felek

⁴⁵⁸ Sure-i Ahzâb 56

velvelesini, ne melek gulgulesini, ne insanı halk ederdi. Cennet ve cehennem, semâ, ard, bilinen ve bilinmeyen âlemler, hepsi O'nun hürmetine yaratılmıştır. "Levlâke levlâk lemâ halaktü'l-eflâk, sen olmasaydın habîbim Muhammed, ben bunların hiçbirisini yaratmazdım". Allahu Sübhânehû ve Teâlâ Hazretlerine habîbi Muhammed sevdirelmiş ve O'nun hürmetine bu kâinâtı yaratmıştır.

İşte böyle ulu'l-azm bir peygamber, bütün peygamberlerin seyyidi, efendisi, sebep-i hilkat-i âlem, sebep-i hilkat-i Âdem olan Muhammed Mustafâ'nın ümmetiyiz bizler. Allah bu nimete bizi nâil kılmış. Çok mühim! Çok mühim! Nimetullah, Hazret-i Muhammed Mustafâ'dır. Rahmeten-lil-âlemîn, Hazret-i Muhammed Mustafâ'dır. Nûru evvel, Hazret-i Muhammed Mustafâ'dır. Ba'si âhîr, Muhammed Mustafâ'dır. Evvelü'l-hâşîr gene Muhammed Mustafâ'dır. Sallallahu aleyhi vesellem.

Allah, şân-ı vâlâsını Kitâb-ı Kerîm'inde ve kıyâmet gününe kadar ahkâmı bâkî olan, bütün mahlûkât önünde boyun eğmeğe mahkûm olan Kurân'da Allah habîbi Muhammed'i için, ⁴⁵⁹ "مَنْ يُطِيعِ الرَّسُولَ فَقَدْ أَطَاعَ اللَّهَ" buyurmuştur. "Her kim ki benim resûlüm Muhammed'ime itâat etdi, bana itâat etdi". "Muhammedim sallallahu aleyhi veselleme bîât etdi, bana bîât etdi". "Muhammedimi sevdi, beni sevdi". "Resûlûme ihânet etdi, bana ihânet etdi". Hepsî de âyet bunların Kurân-ı Kerîm'de. Okuyalım birkaç tânesini, îmânımız gürleşsin.

Nerede Muhammed sevgisi varsa, orada muhabbet vardır. Nerede muhabbet varsa, ben ulvî, kudsî muhabbetden bahsediyorum, oraya Hakk hâzır ve nâzırdır. Allah her yere hâzırdır ama oraya başka türlü tecellî eder. Kul ile Hakk arasında yetmiş bin perde vardır, Muhammed sallallahu aleyhi veselleme muhabbet eden bir mümin, Habîb-i Hudâ hürmetine Allah'dan bir şey isterse, yetmiş bin perde bir ânda çâk olur, yırtılır ve Allah kapısından boş çevrilmez, boş döndürülmez.

Esteizübillah. Bismillah. ⁴⁶⁰ "مَنْ يُطِيعِ الرَّسُولَ فَقَدْ أَطَاعَ اللَّهَ", kim ki benim resûlûme itâat etdi, muhakkak bana itâat etdi". Sadakallahü'l-Azîm. Resûl'e itâat Allah'a itâatdır.

Esteizübillah. Bismillah. ⁴⁶¹ "قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ". Habîbim, mahbûbum, mergûbum...

Efendiler! Kurân-ı Kerîm'de dört yerde Muhammed Mustafâ'nın ismi vardır, sallallahu aleyhi vesellem, fakat arkasında sıfatı vardır. Cenâb-ı Hakk, Habîb-i Hudâ Şeffî-i Rûz-i Cezâ'ya hiç "Yâ Muhammed" diye hitâb etmemiştir. Sallallahu aleyhi vesellem. Mutlakâ Peygamberimiz'in isminden sonra O'nun sıfatını söylemiştir. Esteizübillah, ⁴⁶² "وَمَا مُحَمَّدٌ إِلَّا رَسُولٌ". Diğer bir âyet-i kerîmede, ⁴⁶³ "مَا كَانَ مُحَمَّدٌ أَبَا أَحَدٍ مِنْ رِجَالِكُمْ وَلَكِنْ رَسُولُ اللَّهِ وَخَاتَمُ النَّبِيِّينَ". Diğer bir âyet-i kerîmede, ⁴⁶⁴ "حَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ وَمَا كَفَى بِاللَّهِ شَهِيدًا". Yani manâsı, "Habîbim Muhammed", sallallahu aleyhi vesellem, "senin risâletini tasdîk etmeyen kâfirlerin, seni görmeyen, sana

⁴⁵⁹ Sure-i Nisâ 80

⁴⁶⁰ Sure-i Nisâ 80

⁴⁶¹ Sure-i Âl-i İmrân 31

⁴⁶² Sure-i Âl-i İmrân 144

⁴⁶³ Sure-i Ahzâb 40

⁴⁶⁴ Sure-i Feth 28-29

bakıp da seni göremeyen kâfirlerin, bu nûrdan gözleri kamaşan hâinlerin, senin risâletini, peygamberliğini tekzîb ettiğine, yalanladığına üzülmeye sakın hâ, yerin göğün sâhibi olan Allah sana şâhid oluyor, bu kâfi değil mi?" diyor Hazret-i Allah, manâsı bu.

Onun için vücûd âleminde kalb evini, kalb iklîmini, mirât-ı Hakk olan kalbini, muhabbet-i Muhammediyye ile süsle ki, Hakk'a makbûl olasın. O'nun bir nazarı seni âlî kılacaktır. Muhabbetini çoğalt. İsmi işittiğin vakit salât ü selâm oku. O'nun ismini işitip de salât ü selâm okumayan, helâk olmuştur. Resûlullah'ın ismini işitip de salât okumadı, cennetin yolunu kaybetmiştir. Felâha ve necâta ermek istiyorsan Resûlullah ile münâsebeti artır, muhabbeti artır ki, Allah seni seve, Allah'a karşı muhabbetin artmış ola. Gene bir âyet-i kerîmede, ⁴⁶⁵ إِنَّ الَّذِينَ يُبَايِعُونَكَ إِنَّمَا يُبَايِعُونَ اللَّهَ يَدُ اللَّهِ فَوْقَ أَيْدِيهِ , habîbim, sana kim bîat etdiyse bana bîat etdi" diyor Hazret-i Allah Celle Celâluhû Hazretleri.

İşte senin peygamberin, bizim peygamberimiz. Allah'ın sevgilisi, habîbi, mahbûbu, mergûbu, bizim de sevgilimiz. O'na bir salavât-ı şerîfe vermek nimetine eren bir mümine Allah on defa salât eder. Tekrar ediyorum. Resûlullah'ın ismini işitip de Peygamber'e bir salât veren mümine Allah on defa salât eder. Esteîzübillah. ⁴⁶⁶ هُوَ الَّذِي يُصَلِّي عَلَيْكُمْ وَمَلَائِكَتُهُ لِيُخْرِجَكُمْ مِنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ وَكَانَ بِالْمُؤْمِنِينَ رَحِيمًا âyet-i kerîmesinde Allah böyle îlân etmektedir.

Bir kıssa vereceğim, bitiriyorum dersimi, geç kaldım bugün affınızı diliyorum. Bir kadın, şimdi komprime, bir kadın, Hasenü'l-Basrî Hazretlerine mürâcaat etdi.

İyi dinle! Kulağını benden yana ver! Hikâye diye dinleme! Kıssanın dışında kalırsan cevizin dış kabuğunu yemiş gibi olursun, hisse al.

Bir kadın mürâcaat etdi Hasenü'l-Basrî'ye. Hasenü'l-Basrî kimdir?. Hazret-i Ali'nin tilmîzi, Ümmü'l-Müminîn Ümmü Sevde'den süt emmiş bir çocuktur. Peygamberimiz'in âilesinden yani. Ve Resûlullah'ın içdiği sudan içmiş, aynı bardağından, gene Resûlullah'ın içdiği sütten içmiş, Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem "Bu sütü kim içti demişler, çok ufak, minicik, "Hasan içti" demişler, demiş ki, "Cenâb-ı Hakk onun ilmini tezyîd etsin, kıyâmet gününe kadar kendisini hayr ile yâd etdiresin" demiş. O Hasenü'l-Basrî işte.

O'na bir kadın mürâcaat etdi, dedi ki, "Yâ İmâm, benim bir genç kızım vefât etdi, anneyim"...

Anneler kendi cinslerinden olmak münâsebetiyle kız evlâdlarını fazla severler. Kız çocukları da babalarını fazla sever. Hânene bir hediye götürdüğün vakitte, yâhud bir yiyecek, yâhud bir giyecek, evvelâ kız çocuğuna vereceksin sonra erkek evlâdına. İki evlâdın varsa, üç evlâdın varsa evvelâ kızlara verilecek. Bazı beyinsizler çocuğum kız oldu diye âilesine hakâret etmektedirler. Evlâdın erkeğine kızına bakılmaz, hayırlısına bakılır. Kulağında bulunsun diye söylüyorum bunu. Ve gene Resûlullah sallallahu aleyhi vesellem, "Ebü'l-benât merzûkun" buyurmuş, kız babaları merzûkdur, Allah onlara rızık kapılarını feth eder, açar. Onun için sakın hâ, kız evlâdın oldu diye kadına eziyet cefâ edip mahzûn mükedder olma.

⁴⁶⁵ Sure-i Feth 10

⁴⁶⁶ Sure-i Ahzâb 43

Kâinâtta her şeyin Allah'dan hayırlısını iste. Evlâd olsun, devlet olsun, makâm olsun, rütbe olsun, hayırlısını iste Allah'dan. Geçiyoruz, fazla uzatmayacağım.

"Kızımı kaybetdim yâ İmâm. Ne olursun"...

Kurân-ı Kerîm reçetesi öyle bir reçetedir ki, her derde çâre vardır. Hiçbir kimse Kurân-ı Kerîm'e mürâaat etsin de oradan mahrûm olsun, mükedder olsun, mahzûn olsun, buna imkân yoktur.

"Kızımı görmek istiyorum. Bir şey var mı, bir usûl yani, Allah'a duâ edeyim". Hazret-i İmâm buyurdu ki ona, "Cumartesi gecesi Sûre-i Mülk oku". Kurân'dan Sûre-i Mülk.

Aman Efendiler! Kurân-ı Kerîm'i tilâvet ediniz. Bâhusûs Sûre-i Mülk'e çok kıymet veriniz. Misâlleri var fakat vakit dar olduğu için geçiyorum.

Kâdî Beydâvî, tefsîr sâhibidir, içinizde hocaefendiler var, bilirler, O Hazret diyor ki, "Ben ölmeyen beni kabre koymuşlar" diyor. Bayılmış, o devirde, öldü zannetmişler, o zanla kabre koymuşlar. "Sonra ben kabirde dirildim başladım bağırma, can kurtaran yok mu diye. Yan kabirden bir ses geldi, 'Bağırıp çağırma, şimdi gecedir, sesin kısılır, sabahleyin kendini kurtaramazsın' dedi. Sen kimsin, aman beni kurtar buradan. 'Ben âhiret âlemindenim'. Gece olduğunu nereden bildin diye sordum. Diyor ki, 'Ben her akşam Sûre-i Mülk okurdum, gece oldu mu benim kabrime iki nûr iniyor, gündüz oldu mu tek nûr iniyor, ondan biliyorum' dedi. Ben de dedim ki, buradan halâs olursam bir tefsîr yazayım, ahdım olsun, nezrim olsun, bu meseleyi onun içerisine kaydedeyim" diyor. Sonra kurtulmuş Hazret. Sabahleyin insanlar geçiyormuş, 'Şimdi seslen' demişler, bağırmış, kurtarmışlar kendisini. Sonra tefsîrine bunu yazmış. Sûre-i Mülk'e müdâvim olunuz, onu vird ediniz yani, Sûre-i Mülk'ü. Kulağınızda bulunsun, söylüyorum. Kurân'dan bir sûre-i celîle.

"Sûre-i Mülk oku" demiş Hazret-i Hasenü'l-Basrî kadına ve kadın O'nun tarîfi üzerine okumuş, kızını görmüş. Görmüş ama bazı şeyi görmemek görmekden hayırlıdır. Bazı şeyi bilmemek bilmekden hayırlıdır. Gördüğüne pişmân olmuş, kızını azâbda görmüş. Mahzûn, mükedder olmuş, gene Hazret-i Hasenü'l-Basrî'ye gelmiş, demiş ki, "Yâ İmâm, keşke görmeseydim evlâdımı, çünkü evlâdım azâbda benim, ne yapabilirim ben?" demiş. Buyurmuşlar ki...

Hayatda olanlar âhiretde olanlara ancak Kurân okurlar, hayır hasenât yaparlar ve rûhlarına gönderirler, ellerinden gelen budur. Bu da Ümmet-i Muhammed'e verilmiştir. Yani dirilerin duâsıyla ölümlerin azâbı kalkar. Ümmet-i Muhammed'e verilmiş bu. Hatim okumak, Mevlûd okumak, Kurân okumak. "Mevlûd okumak câiz mi mâiz mi?". Bırak öyle kafaları! Resûlullah'ın anıldığı yerde rahmet vardır. Bırak o kafayı sen! Biz o kafadan değiliz. Mevlûd okut, Kurân okut. Nerede Muhammed ismi anılıyor, orada rahmet vardır.

Tavsiye etmiş İmâm. Başka ne yapabiliriz? Milyonları olanlar var, şimdi kabristanda azâb çekmekdeler. Pâdişahlar var, Kaf'dan Kaf'a hükmetmişler, azâbdalar. Ve akşam sabah da nâra arz oluyolar. Yarın, öbür gün, sen de ben de gideceğiz. Sırtımızdan bu libâsı alacaklar bizim. Düşün onu, o günü hatırına getir, unutma onu sakın hâ! Onu unuttuğun gün helâk olursun. Allah'ı unuttuğun gün helâk olursun. Ölümü unuttuğun gün helâk olursun. Çalışma,

otur manâsına değil. Elin kârda gönlün Yâr'da olacak. Helâlından çalışacaksın, iffetinle çalışacaksın, nâmûsunla çalışacaksın, Allah'ın istediği gibi çalışacaksın. Hudûdu geçme.

Tavsiye etdi İmâm. Ertesi akşam Hazret-i İmâm bir takım güzel hanımlar gördü. Ama güzel kelimesi az, sözle tarîf edemiyoruz. Nimet-i ilâhîye gark olmuşlar, cevherler içerisinde. "Kimsiniz, hangi nebînin âilesisiniz? diye sordu Hazret-i İmâm. Dediler ki, "Biz nebî, peygamber âilesi değiliz. Ümmet-i Muhammed'in çocukları yâhud kadınlarıyız. Ve bâhusûs o kızı gördü yani o hanımın kızını. Diyor ki, "Sana dün gelen hanımın kızıyım ben" diyor. "O azâbdaymış" diyor Hazret-i İmâm. "Azâbdaydık. Burada bulunan, makberede bulunan bilmem kaç yüz kişi azâbdaydı, bir zât geçdi buradan, bize on salavât-ı şerîfe okuyarak rûhumuza bağışladı. Allah dedi ki, 'Habîbim Muhammed'e salât edildi, sizden azâbı kaldırdım' dedi. Bu nimete bizi müstağrak kıldı" diyor. Sana bu kâfi geldi.

Gönlünü Muhammed aşkıyla süsle. Doğru ol, dürüst ol. Doğru, dürüst olmazsan seni bir gün doğrultacaklar. Teneşirde doğrulacaksın. Yapdığını mutlakâ bulacaksın. İster iyilik, ister kemlik. Burası geçici bir yerdir, köprü gibidir. Yani Yeni Cami'den Galata'ya geçiyorsun ama altmış senede, yetmiş senede geçiyorsun. Yâhud bir ağaç gölgesidir. Hiçbir şeye dayanma! Hepsî yıkılıcıdır. Allah'a dayan, Allah'a güven, Allah'a sığın. Hazret-i Muhammed'e sarıl. Kurân'ı sıkı tut. Kağıdını, ipini değil. Ona hürmet et, ahkâmına, Allah'ın emirlerine. Allah seni insanlığa çağırıyor. Allah seni katına çağırıyor. Allah sana şekl-i insan vermiş, bâtının da insan olmasını istiyor. Seni Kurân'a muhâtab tutmuş, zâtına muhâtab tutmuş, Muhammed'ine ümmet etmiş. Bu nimetin kıymetini bil. İster maddî, ister manevî, ele geçen nimetlerin kadr u kıymeti bilinmezse, Allah o nimeti insanın elinden alır. En büyük nimetullah islâmdır, îmândır, Hazret-i Muhammed Mustafâ'dır, kıymetini bilmezsen elinden gider.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

HABÎB-İ KİBRİYÂ

*Nazargâh-ı ümmetde gencîne-i vefâsın
Güzergâh-ı rahmetde âyine-i safâsın
Hazergâh-ı zulmetde lem'a-i istifâsın
Sen Ahmed ü Mahmûd ü Muhammed Mustafâ'sın*

*Gâhi bedrû'd-dücâsın gâhi şemsü'd-duhâsın
Lisân-ı ilâhîde sen Yâ-Sîn ü Tâ-Hâ'sın
Rehnümâ-yı rehâsın mâverâ-yı sehâsın
Sen Ahmed ü Mahmûd ü Muhammed Mustafâ'sın*

*"Küntü kenz" in sırrına ârif ü âşinâsın
"Lî ma'allah" bezminde ma'rûf u rûşenâsın
"Le 'amruke" ahdiyle şâyeste-i senâsın
Sen Ahmed ü Mahmûd ü Muhammed Mustafâ'sın*

*Habîb-i Kibriyâ'sın hâtemü'l-enbiyâsın
Nûr-i çeşm-i asfiyâ kıdvetü'l-evliyâsın*

*Melce-i fukarâsın enîsü'd-du'afâsın
Sen Ahmed ü Mahmûd ü Muhammed Mustafâ'sın*

*Şefî'-i rûz-i cezâ hem sâhib-i livâsın
Mahkeme-i kübrâda düstûr-i muallâsın
AŞKÎ kuluna rahmet cânından da evlâsın
Sen Ahmed ü Mahmûd ü Muhammed Mustafâ'sın*

Îmânın Alâmetleri ve Müminlerin Sıfatları 5 Şubat 1982 (10 Rebûlâhir 1402)

Kâlallahu Teâla fî Kitâbihi'l-Azîz.

Eûzübillahimineşşeytânirracîm.

Bismillahirrahmânirrahîm.

الم * ذَٰلِكَ الْكِتَابُ لَا رَيْبَ فِيهِ هُدًى لِّلْمُتَّقِينَ * الَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِالْغَيْبِ وَيُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنْفِقُونَ⁴⁶⁷

Sadakallahü'l-Azîm.

Bu âlemde, îmân nimetine, islâm devletine erişen, kıyâmet gününe inanan, Habîb-i Hudâ Şefî-i Rûz-i Cezâ Mahbûb-i Kibriyâ Serdâr-ı Enbiyâ Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâma gönül veren ve O'nun rızâsını özleyen ve gözleyen, kıyâmet gününe inanan, Hakk'ın cennetine tâlib, rızâsına râgıb, cemâline âşık olan müminler!

Düstûr-i mükerremimiz, Allah'ın Kitâbı, bizlere şöyle hitâb ediyor, "هُدًى لِّلْمُتَّقِينَ * الَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِالْغَيْبِ", onlar gayba îmân ederler. Yani gaybdan murâd peygamberlere teslîm olurlar, resûllere teslîm olurlar. Çok mühim!

Bir defa, Kurân-ı Kerîm'in taraf-ı Hakk'dan nâzil olduğuna, bunda hiç şek ve şübhe götürmemeye, Kurân'ın yalnız ve mücerred müttakîlere hitâb ettiğini, yani Allah'dan korkanlara hitab ettiğini, Allah'a inananlara hitâb ettiğini ilân etmede, sonra bu Hakk'dan korkan, Allah'a îmân edenlerin sıfatlarını Allah tayîn ediyor ki, "يُؤْمِنُونَ بِالْغَيْبِ", onlar gayba îmân ederler. Yani gaybdan murâd peygamberlere teslîm olurlar, resûllere teslîm olurlar. Çok mühim!

Mahşeri biz görmedik, mîzânı seyretmedik, ne sırâtı, ne cehennemi gördük, ne cennete vâsıl olduk. Ammâ muhbir-i sâdık olan Muhammed Mustafâ bize bunları haber verdi. Sonra "Leyle-i İsrâ"da Allah O'nu götürdü, bize gayb olarak haber verdiklerini peygamberine gözüyle gösterdi ve ayne'l-yakîn ve hakka'l-yakîn ona tanıttı ve bizlere böylece haber verdi. Biz de Resûlullah'a teslîm olduk. Burada "يُؤْمِنُونَ بِالْغَيْبِ" demek, Allah'ın resûllere teslîm olurlar demektir. Akıllarını Allah resûllerinde kurban ederler.

Meselâ Ebâ Cehl'in kâfir kalması aklına güvenmesindendir. Çünkü her şeyi akıl tartmaz. Mi'râc Gecesi sabâhı Peygamberimiz'e diyor ki Ebû Cehl, akıllı adam, "Yâ Muhammed sen gecenin bir cüz'ünde semâya çıkdın, arşı cevelân kürsîyi seyrân etdin, Hakk ile konuştun,

⁴⁶⁷ Sure-i Bakara 1-3

cennet ve cehennemî seyrettin, yatağın soğumadan geldin, bu nasıl olur?. Kalk ayağa", Efendimiz kalkıyor, "Bir ayağını kaldır yerden", Efendimiz kaldırıyor, "Öteki ayağını da kaldır", "Düşerim" diyor Cenâb-ı Peygamber. "Nasıl gidersin" diyor, "Bak, yerden bir karış kalkamıyorsun sen". Akıllı adam çünkü. Peygamber diyor ki, "Ben gitmedim, Allah götürdü beni".

Nice su üstünde yürüyenler suda boğuldular. Su üstünde yürüyenler susuz öldüler. Su üstünde yürüyenler suda boğuldular. Allah dilediğini yapar. Onun için müminlerin bir sıfatı, Allah Resûlü Muhammed Mustafâ'ya aklını kurban edecek ve O'na öyle teslim olacak.

"يُؤْمِنُونَ بِالْغَيْبِ". İşte Hakk'ı tanıyan, Hakk'ı bilen, Hakk'ın kudretini tasdik eden, O'nun habîbine gönül verdi mi, muhbir-i sâdık olan Peygamberimiz, bize bunları haber vermiştir. Kıyâmet gününde olacak hâdisâtı. Bundan sonraki âlemi haber vermiştir. En ufak teferruatına kadar. ⁴⁶⁸ "وَلَا رَطْبٌ وَلَا يَابِسٌ إِلَّا فِي كِتَابٍ مُبِينٍ". Zîrâ Kurân-ı Kerîm'de yaş ve kuru, küçük ve büyük, ne varsa, ne olacaksa, Allah Kurân'a cem' etmiştir. Anlamak için evvelâ Allah'dan ittikâ lâzımdır. Bir adam müttakî olmazsa, Allah'dan korkmazsa, Allah'ı tanımazsa, Kurân ona bir şey söylemez. Hidâyet mutlakâ ittikâ ile, ittikâ yani Allah'dan korkmadır, verâ ile. Bir saat verâ, bir sâat Allah korkusuyla yaşama, yetmiş sene ibâdetden Allah'a daha sevgilidir. Onun için müminlerin bir sıfatı müttakî, Hakk'dan korkan ve verâ sâhibi olan demektir ki, Allah da Kurân'da gene, Bismillahirrahmânirrahîm. ⁴⁶⁹ "يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنَّا خَلَقْنَاكُمْ مِنْ ذَكَرٍ وَأُنْثَىٰ وَجَعَلْنَاكُمْ شُعُوبًا وَقَبَائِلَ لِتَعَارَفُوا إِنَّ أَكْرَمَكُمْ عِنْدَ اللَّهِ أَتْقَاكُمْ", Ey insanlar! Biz sizi bir kadınla bir erkeğin izdivâcından halk etdik, kabîle kabîle, millet millet ayırdık, sizlere isimler verdik, fakat içinde benim indimde en kerîm olan, en yüceniz, en makbûlünüz, en mebrûrunuz, en kerîminiz, benden korkandır" diyor Hazret-i Allah Celle Celâluhû.

Dünyâ yüzünde sorsalar, bir ârif-i billâha yâhud bir mümine, "Hakk'dan en fazla kim korkar?". Hazret-i Muhammed Mustafâ. Îmâmü'l-etkiyâdır. Yani Allah'dan korkanların imâmıdır Peygamber, önderidir, başıdır. Hattâ Cenâb-ı Peygamber sallallahu aleyhi vesellem, "Ben Leyletü'l-Mi'râc'da", yani Mi'râc Gecesi, "Cebrâil'in Hakk korkusuyla, rüzgar esdiği vakitte devenin çulunun titrediği gibi titrediğini gördüm" diyor, Peygamberimiz sallallahu aleyhi vesellem.

Onun için Allah'ın kelâmını işitenler, Hakk'dan korkanlar Allah'ın kelâmını işitti mi, Allah ismini işitti mi, Muhammed ismini işitti mi, tüyleri diken diken olur, cildleri ürperir, Hakk korkusuyla, Hakk sevgisiyle, Hakk aşkıyla, Muhammed muhabbetiyle. O vakit bilsin ki o adam, Hakk'a makbûldür.

"Allah'a ben makbûl müyüm değil miyim bilmiyorum" derse, Allah ismi anıldığı vakitte, Kurân zikrolunduğu vakitte, Muhammed Mustafâ söylendiği vakitte, ismini işittiği vakitte, vücûdunda bir titreme, cildinin ürperdiğini, tüylerinin diken diken olduğunu duyarsa, bilsin ki o kimse, îmandan nasîbi olup kurb-i ilâhîye yol açmış demektir.

Pekâlâ şimdi bu îmânın, dikkat buyurun, bu îmânın muhâfazası nasıl olacak? Allah gene söylüyor, mücerred îmân, ibâdetsiz îmân, rüzgârlı havada yanan kandile benzer, muma

⁴⁶⁸ Sure-i En'âm 59

⁴⁶⁹ Sure-i Hucurât 13

benzer efendiler. İbâdetsiz îmân, rüzgarlı havada yanan muma benzer. Nasıl ki rüzgârlı bir havada mumu yakdık, bir fenerin içine koymazsak, rüzgar onu söndürürse, bir adam mücerred ibâdet ve tâat etmeden "Allah'a benim îmânım var" derse, son nefesde, küfür rüzgarları, masiyet fırtınaları o mumu, îmân mumunu söndürebilir. Onun için Cenâb-ı Allah, îmânın arkasından, "يُؤْمِنُونَ بِالْغَيْبِ وَيُقِيمُونَ الصَّلَاةَ", dînin direği olan namazı zikrediyor. Çünkü her şeyin bir alemin var, bir alâmeti var, bir alâmet-i fârikası var, bir nişânı var, îmânın da alâmeti, namaz, salât. Bu salât ki, Resûlullah sallallahu aleyhi vesellem, o Mahbûb-i Kibriyâ, sebeb-i hilkat-i âlem olan Muhammed Mustafâ, bu namaz hakkında "gözümün nûru" demiş, "الصلاة قرّة عيني". Gene bir hadîs-i şerîflerinde, dikkat buyurunuz, o kafaları değiştirelim, "Kulun, abdin Allah'a ilk hesâbı namazdandır".

"Efendim, benim namazım yok ama kalbim temiz" filan. Bunların hiçbir kıymeti yoktur. Senin kalbin temiz olsun, namazını da kıl sen. Mücerred kalb temizliğiyle bırakma işi. Kendi kendini kandırma olursun sonra.

Resûlullah sallallahu aleyhi vesellem, mi'râcî işte mal'ûm olan, marûf olan gecede olmuş, Allah Ümmet-i Muhammed'e beş vakit namazı mi'râc olarak hediye etmiştir. Namazda urûc vardır, yükselme vardır, maneviyâtla. Bir defa, Allah ile, Allah mekândan münezzehtir olduğu hâlde, namaz kılınla Allah arasında hiçbir perde yoktur.

470 "إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ", "إِيَّاكَ", muhâtab, müfred. "إِيَّاكَ نَعْبُدُ", Yâ Rabbi, biz sana ibâdet ederiz".

"Biz" diyoruz hem de, bak dikkat buyurunuz. Öyle talîm buyurmuş Allah. Neden? "Ben" dersem eğer, "iyyâke a'bûdü" desek, olur ama, benim ferdin namazını Allah ya kabûl eder ya etmez. Ya ismim dîvânda kayıtlıdır, ya değildir. "Na'bûdü" dersek, cümle Allah'a ibâdet eden, cinniler, melekler, insanlar, peygamberler, velîler, onlarla beraber söylediğin için, Allah senin sözünü reddetmiyor. Yani kabûl ediyor.

"إِيَّاكَ نَعْبُدُ", Yâ Rabbi, biz sana ibâdet ederiz". Kim bunlar? Başda Resûlullah olmak üzere, sallallahu aleyhi vesellem, diğer iki yüz yirmi dört bin peygamber, Kurân'da zikrolunan yirmi sekiz peygamber, melekler, sulehâ, "na'bûdü, sana ibâdet ederiz". "وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ". Dikkat buyurunuz konuştuğum söze! "إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ". "Yâ Rabbi, bu namazı kılmak için de, senin huzûruna varmak için de, senin rızâna ermek için de, senden yardım isteriz yâ Rabbi. Eğer huzûruna kabûl etmezsen biz sana ne kıyâm, ne rûkû, ne secde, ne de tesbîh edebiliriz".

Sen bu câmiye kendi kendine mi geldin zannediyorsun? Senin zannın öyle değil mi? Seni kabûl etdiler buraya. Seni kabûl etdiler manevî olarak, kabûl etmeselerdi gelemezdin. Allah sana tâlib olmasa, sen Allah'a tâlib olamazdın. Resûlullah sana tâlib olmasa, sen Resûlullah'a tâlib olamazdın. O zâhirdedir böyle, bir de işin bâtın tarafı vardır, iç tarafı vardır. Bir şeyin ki dışı vardır, onun içi vardır, evveli vardır, âhiri vardır. Zâhiri varsa bâtını vardır. Evvel, Âhir, Zâhir, Bâtın, Allah'dır, ayrı. Bu sözümüzü şerh edelim.

Bir zât gidiyordu yolda, îmânlı bir adamdı, inşafî da bir adamdı fakat ibâdetsizdi. Yanında çalışan adamı, işçisi, o, ibâdetli bir adamdı, dedi ki patronuna, "Efendi, ikinci vakti geçiyor, güneş kuvvetini kaybetdi, müsaade edersen ben şurada ikindinin farzını kıliveririm" dedi.

470 Sure-i Fâtiha 5

Aman ne kadar güzel! Sen namazdan lezzet aldın mı, zevk aldın mı, tad aldın mı? Allah'la konuşma, işte söyledim sana, bilâ-perde. Mekândan münezzehtir olarak tecellî eder Cenâb-ı Hakk, salâtda. Tahiyatda da öyle. "Esselâmü 'aleyke eyyühennebiyy" diyorsun. "Ey nebiy-yi zîşân, ey nebiy-yi muhterem, sana selâm olsun" diyorsun, "salât olsun" diyorsun. "Esselâmü 'aleyke eyyühennebiyy".

"Çabuk kıl da çık dışarıya, hemen kıl da çık" dedi. "Peki" dedi. Mescidde kimse yok. O da kapının dışına oturdu. İyi dinle! Bekliyor. İş biraz uzadı. Patronun canı sıkıldı, içeriye bağırdı, "Sâlih!" yâhud "Mehmed!", "Efendim", "Ne oldu, namaz bitmedi mi?", "Bitdi", "Niye çıkmıyorsun dışarıya?", "Bırakmıyorlar" dedi, "Beni dışarıya bırakmıyorlar". Patron başını soktu, içeriye bakdı, câmide kimse yok. "Kim bırakmıyor" deyince, "Seni içeriye bırakmayan" dedi. "Sen içeri giremiyorsun ya, seni bir bırakmayan var, beni de buradan dışarıya bırakmıyorlar" dedi.

Onun için sen zâhîrde geldim zannedersin. Seni kabûl etmişlerdir. Allah seni huzûruna, meclisine almıştır, kabûl etmiştir. Etmezse gelemesin. Nice insan var, "Aman tekâüd olayım, namaza başlayayım. İşim bitsin, şu işe başlayayım" diyor, olmuyor bir türlü, olmaz. "Efendim, mesûliyyet nereden îcâb eder?" diye bana sorarsan, o da ayrı bir bahistir.

Bir adamın namazı kazâyâ kalsa, ağlaması lâzım. Neye biliyor musun? "Ne kusûr etdim de, Allah beni huzûruna almadı" diye, namaz kazâyâ kaldı diye. Bir kusûr etdin ki seni Hakk huzûruna almadı, namazın kazâyâ kaldı senin. Erbâb-ı mükâşefe yani bize gayb olup onlara gayb olmayanlar böyle söylüyorlar. Bize gayb. Bir de gayb olmayanlar var. Onlar böyle söylüyorlar.

Ha, şimdi îmânın hıfzı, îmânın hıfzı, ibâdetde. Bunun da başında namaz geliyor evvelâ. Müminlerin, îmânın işâreti.

"Efendim, çalışma da ibâdet değil mi?" Çalışma da ibâdetdir, iffetiyle, ırzıyla, nâmûsuyla. Terâzisini doğru tutarsa, kantarını tamam verirse, ölçeğini tam tartarsa, ölçerse, yâhud memursa, adâletle iş görürse, vatanına, milletine, insâniyyete, hayvâniyyete, yardım ederse, hizmet ederse, ibâdetdir ama namazın yerini hiçbir şey tutmaz. Onda, namazda vuslat var çünkü, takarrüb vardır namazda. Hattâ bak, tefsîrleriniz varsa açın bakın, Sûre-i İkra' Bismi'nin sonuna. Allah diyor ki, Arapça'sından okursan secde lâzım gelecek, "Secde ediniz, bana yaklaşınız" diyor Hazret-i Allah. Allah bize bizden yakındır, biz Allah'a uzağız, secdede Hakk yaklaşır kula. Geçiyoruz. Ârif olana kâfi geldi.

Böyle, "Efendim, ben gencim daha, biraz havâî dolaşayım" filan demeyin. Aman evlâdlarım! Aman kardeşlerim! Aman ağabeylerim! Aman hemşerilerim! Aman yaşdaşlarım! Hiç güvenmeyiniz! Bizi takip eden bir kuvvet var arkamızda. Onun kılıcının kimin ensesine ne vakit ineceğini, gence mi, ihtiyara mı, bilmiyoruz ve hiç kimse de bilmiyor. Hastanın başında ecelli doktor dolaşıyor. Hastayı tedâvi ederken doktor ölüyor. Onun için bu gelici bir gün ansızın gelecektir.

Dikkat ederseniz meyva kemâle ermeden düşer yani hamken düşer. Gençlere ölüm daha çok isâbet eder. Biz aklımızca ihtiyarları bekleriz. Akli kurban etmek lâzım dedim başdan

zâten. Bak, sakatat satan dükkanlara gidiniz, yani işkembe, ciğer, hayvan başı satan dükkanlara, hep genç hayvanların başını orada göreceksin, pek yaşlılar kalmaz. Onun için vakit-saat belli değildir. Ârif olan kimse, hemen gayret kemerini beline dolar, Allah'a kulluk eder. Câmiye kendisini hapseder manâsına değil. Beş vakitte Allah huzûruna çıkar, ictimada bulunur Allah'a karşı. İki namaz arasındaki yapmış olduğu muameleyi tartar, terâziler onu. Ne yaptım acaba iki namaz arasında? Beş defa istiyor Allah, seni davet ediyor. Gayret et oraya. Hakk'ın sevgisine lâîk olmaya çalış. Ondan sonra çalışacaksın, en büyük fazîlet. Şimdi altda gelecek âyet-i kerîme.

Çünkü Allah'a ibâdet eden kimse, kimsenin hakkına tecâvüz etmez, ne yetîm hakkı yer, ne hayvan hakkı yer, ne insan hakkına el uzatır. O, kazancını, kisbini helâlinden kazanır ve Allah'ın arzu ettiği yerlere, rızâsı olan yerlere sarf eyler. Gözyaşı siler, çıplak giydirir. İstiyor musun cehenneme perde olsun? Cehenneme kalkan istiyor musun? Çıplak bir adamı giydir, git yetîmi giydir bugün.

Görüyorsun ki, evlerimizin camını açıp bir saat oturmuyoruz, hemen nezle oluyoruz. Nice fukarâ-yı müslimîn var, nice fukarâ insan var. Sadaka herkese verilir. İslâm dîni merhamet, şefkat dînidir. Dînliye-dînsiz, donluya-donsuza, sadaka verilir. Zekât müslümanın hakkıdır, müslüman kardeşine vereceksin. Bir saat penceresini aç, hemen nezle olacaksın. Öyle fukarâ var ki, penceresinin camı yok, ayakkabısının altında tabanı yok, akşama götürececek ekmeği yok. İstiyor musun cehenneme bir sûtire, bir setre, bir kalkan, bir perde? Bugün Allah'ın kullarından bir çıplağı giydir. Sana yarın yevm-i kıyâmetde cehenneme bir setre olur, bu âlemde de belâya kalkan olur. İstiyor musun bugün cennete dâhil olmak? Bir aç doyur. Mahallende dul, yetîm, kimsesiz, yoksul kimseler yok mu? Fuhşîyyâtta hiç gözümüzü kırpmadan para sarfediyoruz. Gazetelerde okuyoruz bazen, düğün yapıyor adam, milyonlar sarfediyor. Bu adama üç tâne yetîm götürsen, şunları giydir diye, giydirmez. Yazık nüfus kağıdındaki islâm kaydına.

Bir misâl verelim, sizi fazla oyalamayalım burada.

Böyle bir kış günü, dikkat buyur!, böyle bir kış günü, bir mecûsî, mecûsî ateşe tapan, Allah'a şirk koşan demek, ateşi Allah biliyor, elinde bir takım yemler, kürre-i ardı kar kaplamış, hayvanlar aç, o mecûsî, gitmiş elindeki yemi hayvanlara dağıtıyormuş. Oradan Allah'ın velîlerinden bir velî geçmiş. Buna Seyyidü't-Tâife Cüneyd-i Bağdâdî derler, bu söylediğim velîye. Ona irşâd zımnında şöyle konuşmuş, "Yapdığın hayır-hasenât Allah yanında reddolunur, sen mümin değilsin, Allah'a şirk koşuyorsun, müşriksin" demiş. O mecûsîye, o veliyallah. Mecûsî şu cevabı vermiş, "Belki ben Allah'a şirk koşuyorum, Allah'ın düşmanıyım ama, yaptığım şu hayır-hasenâtı Allah görüyor mu?" demiş, bizim velîye, Seyyidü't-Tâife Cüneyd'e. Kendisi anlatıyor Cüneyd-i Bağdâdî, kaddesallahu sırrahu'l-âlî. Hazret-i Velî demiş ki, "Elbet görüyor" demiş. "Eh, o görüyor ya, bizim için kâfi o" demiş. "Bir müddet sonra, Kabetullah'a gitdim, bir de bakdım, o mecûsî Kabe'yi tavâf ediyor" diyor. "Yanına gitdim, dedi ki, Yâ Cüneyd, Allah gördü, bana îmân tâcını verdi" diyor.

Yani insan, kuşlara, mahlûkâta bile şefkatli ve merhametli olmalıdır. Çünkü gene sultân-ı rusûl, yani peygamberler sultânı Peygamberimiz, "irhemû men fi'l-ard yerhamüküm men fi's-semâ" buyurmuş, "Siz kürre-i ardda bulunanlara merhametli olunuz, Allah size merhametli

olsun". Merhametli olmayana merhamet olunmaz. "Men lâ yerham lâ yurham". Bütün mahlûkât-ı ilâhiyyeye. Mümin denildiği vakitte, Allah bir, Muhammed hak, uyduğum kitap Kurân-ı Mubîn dediği vakitte, bunun her sözünden, her efâl ü harekâtından halk menfaat görür, iyilik görür. O vakit o kişi mümindir. Davâsında haklıdır. Dilinde yalan, gözünde ihânet, insanlara fenâlık, mahlûkâta merhametsizlik ve sadistlik yaparsa bir adam, o adamda hayır yokdur. İsmi ister şu isim olsun, ister bu isim olsun. İsimlere kıymet verilmez.

O mecûsî hayvana yapıdığından dolayı, hayvanlara iyilik ettiği için, Allah ona îmân tâcını verdi. Şimdi sizleri hayra teşvîk ediyorum. Evvelâ hısım akrabâlarınızdan fakîr-fukarâ kimseler varsa. "Efendi, işte bazen de bozuyor havayı" filan. Cehâlet etmiş. Sen Allah'a şükret, seni Allah öyle bir derde mübtelâ kılmamış, yardım et gene. Odun al götür. Parayı fuhşîyyâta sarfedecekse, biliyorsan yakînen, odun götür, ekmek götür kendisine ver. Ya her hangi bir şey, bir iyilikde bulun, para verme eline. Senin irfânına kalmış bir iş. Şimdi bakacağız etrafımıza, bak istersen bir ayağından ayakkabıyı çıkar, bir yürü, caddeye kadar. Birçok mümin var, ayakkabılarının altında tabanları yokdur, içine kar suları girmekde. Hele masûmlar, yetimler. Bir yetîmi okşarsan, bil ki Hazret-i Muhammed'i okşadın. Resûlullah sallallahu aleyhi vesellem yetim olarak büyümüş, yetîmi okşayan, Resûlullah'ı râzı kılmış demektir. Hattâ bir hadîs-i şerîflerinde buyuruyorlar ki, "Kendi yetîmini, yani hısım akrabâsından, yâhud gayrın yetîmini tekeffül eden kimse, cennetde benimle beraberdir, şu parmağım gibi" diyor Peygamberimiz sallallahu aleyhi vesellem.

Kalbinden kîni at. Bir kalbde ya muhabbet bulunur ya kîn bulunur, hem kîn hem muhabbet olmaz, hem kîn hem dîn olmaz, hem îmân hem kîn olmaz. Kalbini tathîr et. Allah'a tevekkül et ve Cenâb-ı Hak'ka teslîm ol. Allah'ın Kitâbı'nı kendine önder tut. Hakk Teâlâ'dan kork., O'nu sev, O'nun nimetlerine şükreyle ki Allah nimetini sana çoğaltsın.

Doğru yoldan yürü. Güneş gurûba yaklaştı, genci, ihtiyârı, o gelici gelecek. Gitdiğin yerde seni ya memnûniyyetle kucaklayacaklar yâhud sana karşı çirkin bir yüz asacaklardır. Yakın zamanda olacaktır bu. Hacılık, hocalık, şu, bu filan para etmez. Ancak, ⁴⁷¹يَوْمَ لَا يَنْفَعُ مَالٌ وَلَا بَنُونَ. Ne kasa, ne kese, ne rütbe menfaat verir. Ancak kalb-i selîme mâlik olanlar, kalb-i rahîme mâlik olanlar, Hazret-i Muhammed'in aşkıyla kalblerini dolduranlar, Allah sevgisiyle kalbleri titreyenler, onlar müstesnâdır. Onlar arşın gölgesinde sevdikleriyle beraber haşrolacaktır. Söylemişdim bundan evvelki hutbede. Kişi sevdiğiyle beraber haşrolur. Zâlimleri sevenler de zâlimlerle beraber olacak. Hiç kimse üzülmessin, herkes sevdiğiyle haşrolur.

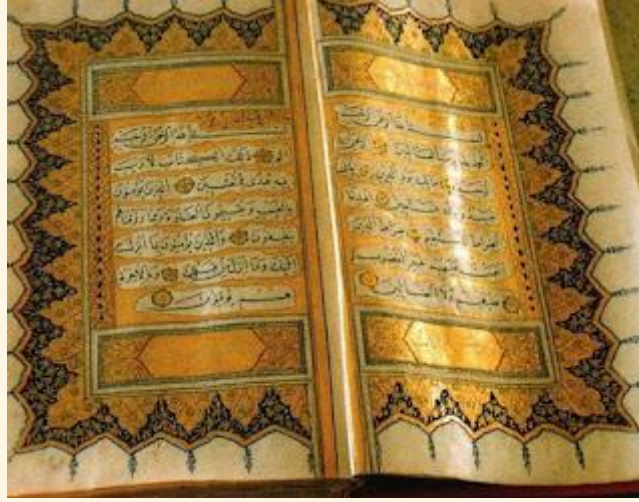
Yakın zamanda sultânlığını göreceksin. Müminlik ne demektir, Muhammedîlik ne demektir, müslümanlık ne demektir, bunun nimetine ereceksin. Yakın bir zamanda. O kâfirlere verilen salâhiyyete bakmayınız. Metresler, teresler, yazlıklar, kışlıklar, husûsî arabalar filan, onlar bir rüyâdan başka bir şey değildir. Yakın bir zamanda hepsi ellerinden alınır, ağızları kan içinde, yüzleri simsiyah, elleri zincire vurulmuş, gözleri göğermiş, kabre amelleriyle başbaşa konulurlar, amelleriyle başbaşa kalırlar. Yakın bir zamanda. Müminler de îmânlarının nûrunu

⁴⁷¹ Sure-i Şu'arâ 88

bulurlar, namaz onlar için mi'râc olur ve maşûklarına vuslat ederler. Kişi sevdiğiyle beraberdir.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

Kurân-ı Kerîm ve Takvâ 12 Şubat 1982 (17 Rebîulâhir 1402)

Kâlallahu Teâla fî Kitâbihi'l-Azîz.

Eûzübillahimineşşeytânirracîm.

Bismillahirrahmânirrahîm.

الْم * ذَلِكَ الْكِتَابُ لَا رَيْبَ ۚ فِيهِ ۚ هُدًى لِّلْمُتَّقِينَ * الَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِالْغَيْبِ وَيُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنْفِقُونَ * وَالَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِمَا
أُنزِلَ إِلَيْكَ وَمَا أُنزِلَ مِن قَبْلِكَ وَبِالْآخِرَةِ هُمْ يُوقِنُونَ * أُولَٰئِكَ عَلَىٰ هُدًى مِّن رَّبِّهِمْ وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ 472

Sadakallahü'l-Azîm.

Yüzleri î mân nûruyla münevver, gönülleri ve kalbleri aşk-ı Muhammed'le sürûrlanan, Allah'a kul olmak şerefini ihrâz eden ve mümin sıfatına lâyük olan, kıyâmet gününe inanan, Hakk'ın cennetine tâlib, rızâsına râgıb, cemâline âşık olanlar!

Size gül bahçesinden bir gonca sunmuş idik, bundan evvel aynı âyet üzerine. Aynı âyetden bir mikdar daha bahsedeceğiz, nasîbimiz kadar bu âyetden nûrlanacağız. Geçen hafta size söylemişdik, Kurân-ı Kerîm, ancak Allah'dan korkanlara söyler. Misâlini vermişdik, Hazret-i Ömer'in î mândan evvelki hâli ve î mândan sonraki hâli.

Bu korkuların çeşitleri ve neveleri vardır. Kimisi Hakk'ın cehenneminden korkar. Kimi ölümden korkar. Kimi kabirden korkar. Kimi mahşerin şiddet ve dehşetinden çekinir. Kimisi cehenneme girmekten, cehennemin ateşinden, zebânîden korkar. Kimi kul da vardır ki, "Rabbim bana kulum demezse benim hâlim nice olur?" diye korkar.

Çünkü Allah'a kul olan, iki cihâna sultân olur. Kim ki bu şerefi ihrâz eder, Allah'a kulluk eder, abidlik yapar, o iki cihâna sultân olur. Görmüyor musun, Sultân-ı enbiyâ, burhân-ı asfiyâ, habîb-i Hudâ, Cenâb-ı Muhammed Mustafâ, Allah'ın sevgilisinin abdiyyeti risâletinden evveldir. "Eşhedü en lâ ilâhe illallah ve eşhedü enne Muhammeden abduhû ve resûlüh"dür. Yani Resûlullah'ın abdiyyeti ile bizim abdiyyetimiz bir değildir. Biri seriyyede biri süreyyâdadır. Yani bütün cihânın cinnisi, melâikesi, insanı, peygamberi, hepsinin abdiyyetini,

⁴⁷² Sure-i Bakara 1-5

öyle farz etsek, terâzinin bir gözüne koysak, Resûlullah'ın abdiyyetini terâzinin diğer gözüne koysak, ağır gelir. Sen de Allah dersin, ben de Allah derim, O da Allah der, elfaz birdir ama manâsı, ondaki bulunan esrar ayrı ayrıdır.

Hani Hayder-i Kerrâr Ali radiyallahu anh Hazretlerine birisi geldi, "Şey'enlillah Yâ Ali" dedi. Hazret-i Ali yerden bir avuç kum aldı, üzerine bir şey okudu ve o zâta verdi. Bir avuç altın olmuşdu.

Sakın çok görme, safsata deme sakın hâ! Bir veliyyullahı böyle şeyi çok görme. Ali, velîlerin başıdır. Resûlullah, "Benim nûrumla Ali'nin nûru birdir" diyor. "Bir nûrdanız biz" diyor Fahr-ı Risâlet. Onun için çok görme öyle velîlere. "Efendim aklım almıyor". Senin aklın ve benim aklım, dünkü aklımızı beğenmiyoruz, anla sen vaziyetimizi. "Bugünkü aklım olsaydı" diyorsun. Akıl insanı bir mertebeye kadar götürebilir. Bazı esrâr-ı ilâhî vardır, onu akıl tartmaz. O terâzi durur. Bize verilen akıl mahdûddur yani hudûdludur. Esrâr-ı ilâhî nâ-mahdûddur.

O zât, o altınları harcadı, geldi İmâm Ali'ye, dedi, "Yâ İmâm, Allah râzı olsun, bundan evvel gelip sana boyun bükmüşdüm, bir şey vermişdin bize, gene ihsân et". Gene yerden bir avuç kum aldı, gene üzerine bir şey okudu, ona verdi, gene altın olmuşdu.

Çünkü ehlullah hâke bakarsa, yani toprağa bakarsa, onu iksîr eder. Taşa baksa, altın eder. Velîler bunlar yani Allah velîleri. Allah velîlerinin de başı, imâmı Hazret-i Hayder-i Kerrâr'dır yani Hazret-i Ali kerremallahu vecheh.

O zât dedi ki, "Bunu böyle yapacağımıza, siz bir şey okuyorsunuz, bana bunu öğretseniz" dedi. "Bunu öğrensem de gelip sizi ikide bir rahatsız etmesem" dedi. "Öğreteyim" dedi, "Sûre-i Fâtiha okuyorum ben" dedi. Sûre-i Fâtiha yani Elham okuyor.

Bu Elham, biliyorsunuz ki, hepiniz işitdiniz, duydunuz, dört kitâbın manâsı bu ⁴⁷³ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ "sûresindedir. Anlayan için tabii. Bu Elham'ın manâsı dört kitâbı, yüz suhufu hâmil olduğu gibi, bu Elham'ın manâsı da ⁴⁷⁴ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ "in içinde mündemicidir. Besmele'nin de esrârı "Be"sinde, "Be"sinin de esrârı noktasındadır diyorlar. Benim sözüm değil. Tabii bunları anlamak için âşînâ gönül gerekir, îmân gerekir, îkân gerekir yani yakîn. İnsan görmeyince, başına gelmeyince bilmez.

"Yaa! Ben o sûreyi bilirim yâ İmâm, işte ben onu okuyorum" dedi. Aldı okudu. Hazret-i İmâm bir nazar edip bir defa ile yapıyordu o işi, o yetmiş defa okudu, yedi yüz defa okudu, yedi bin defa oldu, olmuyor. Gitdi, "Yâ İmâm, okudum ama olmadı" dedi. "Hem de çok okudum, yedi bin defa okudum". "Sûre bir ama ağızlar ayrı ayrı" dedi, "Ali ağzı olması lâzım" dedi. Acaba anlatabildim mi?

Sûre bir olur, Allah lafzı bir olur da, ağızlar ayrı ayrı olması lâzım. Yani kulun Allah'a kurbiyyeti lâzımdır ki sözü tutula. O manâya. Vücûdunda harâm lokma olan bir kimsenin duâsı müstecâb olmaz, reddolunur. Allah müminlerin her duâsını kabûl eder. Hepsine de

⁴⁷³ Sure-i Fâtiha 2

⁴⁷⁴ Sure-i Fâtiha 1

cevap verir Allah. Ama birçok isteklerimiz var, elimize gelmiyor, bunun esrârını bilemiyoruz, neden olduğunu. Fakat gene yevm-i kıyâmetde arzuların ve isteklerin önüne gelecektir senin. Çünkü müminiz, müminin duâsı reddolunmaz. Serfân istiyorsan helâl lokma ye. Helâldan kazan, helâla sarf et. Allah'ın emirlerine sıkı sıkı yapış, severek, muhabbetle yap. Yasaklarından da Allah'dan korkarak kaçın. O vakit işin rengi değişir. Hakk sana yakındır sen de Hakk'a yakın olursun. Nereye gidersen git, Hakk seninle beraberdir, bunu unutma sakın hâ, seni görmekte.

Elfaz bir olur ama ağızlar ayrı ayrı olur. Onun için insan evvelâ ağzını tathîr etmeli, sonra midesini tathîr etmeli, daha ondan önce de kalbi tathîr etmeli, gözünü tathîr etmeli, kulağını tathîr etmelidir. Yani Allah'ın sevmediği şeylere bakmamalıdır göz. Göz bakdığı vakit, ibret ile bakmalıdır, ihânetle bakmamalıdır. İbretsiz göz, sâhibinin düşmanıdır ve o sâhibi bilmeyerek düşmanını başının üzerinde taşımaktadır. Öğüt almayan kulak da öyle, senin düşmanıdır, sen düşmanını başında taşıyorsun, mâdem ki öğüt almıyor kulağın senin.

Gene bir kıssa hatırıma geldi, söyleyelim, vakit dar ama söylemeden geçmiyeceğim.

Eskiden Türk pâdişahları, kumandanları harbe gitdikleri vakit, Allah'a nezr ederler. "Yâ Rabbi, muzaffer olursam, üç câmi, beş câmi yaptıracağım" diye. Geldiği vakit, o zaferin anıtı olarak bir câmi yaptırırlar idi. O devir öyleymiş. Yıldırım Han da yedi kralla çarpışacak. Niğbolu üzerine gidiyor. Bilmem kaç câmi adanmış, hatırımdan çıktığı için adedini söyleyemeyeceğim, hatırımdan çıkmış. Ya yirmi, ya kırk câmi adanmış. Gitdi, muzaffer oldu. Niğbolu önünde yedi orduyu sırt üstü yere getirdi. Ehl-i salîbi bozdu. Yıldırım Han. Çünkü Allah'lı gönül, az da olsa, çoklara gâlib olurlar. İş îmândadır. Onun için Allah gene Kitâb-ı Kerîm'inde, ⁴⁷⁵ كَمْ مِنْ فِئَةٍ قَلِيلَةٍ غَلَبَتْ فِئَةً كَثِيرَةً بِإِذْنِ اللَّهِ وَاللَّهُ مَعَ الصَّابِرِينَ " buyuruyor. Az kuvvetler çok kuvvetlere gâlib oldular. Ama îmân, îkân ve sabır, çünkü sabır îmânın nısfıdır, bunlara riâyet ederek. Yedi kiral mağlûb olmuştu. Değil yedi kiral yetmiş kiral gelse gene mağlûb olurdu. Çünkü ordunun gönlünde, her bir askerin, her bir islam neferinin gönlünde bir îmân atomu vardı. Onun karşısında kim durabilir. Gönüllere atom koymuşlar, îmân atomu. Gâlib oldu ve geldi. Dediler ki, "Kırk câmi yaptıracağına yâhud yirmi câmi yaptıracağına"...

Bursa'da Câmi-i Kebîr var, gitdiniz mi? Bursa'ya gitdiğiniz vakitte, ziyâret et. Ama biz üşeniyoruz, tembeliz. Herif Amerika'dan gelir, Süleymâniye'yi ziyâret eder, bizim Türkler buraya gelip de, yâhud İstanbul'da oturur da bir defa Süleymâniye'ye gitmemiştir, Süleymâniye Câmisine. İnsan merâk eder yâhu, ne var bunun içerisinde diye. Bizde her şey silinmiş böyle, ne olduysa bize, bir tuhaf olmuşuz.

O devrin ulemâsı dediler ki, "Bir câmi yap, kırk kubbeli olsun, yâhud yirmi kubbeli olsun, onun yerine kâim olur". Ve büyük Câmi-i Kebîr'i Yıldırım Han yaptırdı. Niğbolu zaferinin âbidesi olmak üzere yaptırdı, Niğbolu seferinin, zaferinin ve seferinin. Fakat gizli gizli bazı kabahat yapardı yani Âl-i Osmân'dan ilk içki içen adam. Halka göstermez ama gizli gizli içki içermiş kendisi. Zannediyor ki kimse bilmiyor zannediyor. Halbuki bilenler biliyorlar. Allah biliyor, Allah'ın bildirdikleri de biliyorlar, hattâ müminler de bilir. Çünkü Resûlullah, sallallahu aleyhi vesellem, şöyle buyurmuşdur, "İttekû firâsete'l-mümini fe innehû yenzuru bi nûrillah,

⁴⁷⁵ Sure-i Bakara 249

müminlerin ferâsetinden korkunuz, onlar Allah nazarıyla nazar ederler ve görürler" diyor Cenâb-ı Peygamber. Onların gözlerinde perde yokdur.

Meselâ huzûr-ı Osmân'a sahabeden birisi geliyormuş, hatırıma geldi, söyleyeceğim, huzûr-ı Osmân ibn Affân'a geliyormuş, yolda bir kadına şehvet nazarıyla bakmış. Huzûra girmiş, İmâmü'l-Müminîn Hazret-i Osmân ibn Affân ona döndü, "Git yıkan da gel" dedi. Dedi, "Efendim ben temizim, bir şeyim yok". "Hayır" dedi, "sen harâma bakmışsın, göz zinâsı yapmışsın, yıkan, gel huzûruma" dedi. Yani görürler. "İttekû firâsete'l-mümini fe innehû yenzuru bi nûrillah".

Sultân bilmiyor, içki içtiğini kimse bilmiyor diye. Şeyhi, mürşidi olan Emir Sultân biliyordu. Câmiyi gösterdi şeyhine, mürşidine, "Efendi nasıl?" dedi. "Câmi çok güzel olmuş ama eksik var" dedi. "Nedir?", "Câminin dört kapısına dört tâne meyhâne yapdır" dedi, onlar eksik" dedi. "Aman" dedi, "Efendi Hazretleri senden böyle söz sâdır olur mu? Allah'ın beyti yanına meyhâne yapılır mı?" deyince, "Burası" dedi, "sûrî beytdir, asıl beyt kalbdır, Allah'ın beyti kalbdır. Sen hakîkî beytin yanına meyhâne yapıyorsun, içki içiyorsun, dolduruyorsun mideni şarâb ile, şimdi câminin kapısına meyhâne yapmaya korkuyorsun, çekiniyorsun, olur mu diyorsun bana" deyince sultân, tövbe etdi. Söyleyiverdi yüzüne karşına böyle.

Sonra câminin resm-i küşâdı yapılacak, o devirde, Emir Sultân, ona söylediler, dedi, "Benden daha yükseği var bu memleketde" dedi. Kimdir? "Somuncu Baba var" dedi, "Hamîdüddîn Aksarâyî Hazretleri, onu çağırın, o gelsin derse, o yapsın câminin resm-i küşâdını" dedi. Hazret geldi, kürsüye çıktı. En büyük âlimler de oraya geldiler. Meselâ o devirde en büyük âlimlerden, zâhir âlimlerden bir tânesi, Molla Fenârî idi, direğin arkasına oturdu, dinleyecek Şeyh'i. Şeyh, Sûre-i Fâtiha'yı yani okuduğumuz Fâtiha Sûresi'ni, Elham'ı, yedi manâ ile manâ verdi. Yedi manâ!

Neden? Çünkü îmânının nûru ne kadar çok olursa, o kadar Kurân'ı anlayabilirsin, Kurân sana öyle söyler. Bunun başı verâ ve ittikâdır. Yani Allah korkusudur. Bir iş yapacağın vakitte, Allah'ın bunda rızâsı var mıdır, yok mudur diye düşünmeye başladığın gün, insan olmuşundur demektir. Yani îmâna muhâtab oldun demektir. Yoksa hayvan gibi, onu aldık yedik, bunu aldık yedik filan, harâm helâl anlamıyoruz, Allah korkusu, Allah mükâfâtı, ne cennet, ne cehennem, ne âhiret, ne dünyâ, mücerred iki yere hizmet ediyoruz, bir ağızımızla bir mutfağa, bir mutfak ile bir helâyâ, o vakit anlayamazsın bir şey. Dinlersin, hâfızın sesini belki duyarsın. Onu bile duyamazsın, zevk vermez sana. Mutlakâ îmân olması lâzım, şart.

Yedi manâ verdi Hazret-i Şeyh. Birinci manâyı herkes anladı. İkinci manâyı biraz ders görenler anladılar. Üçüncü manâyı dersiâmlar anladı, dördüncü manâyı yüksek âlimler anladılar, beşinci manâyı ruûs olan kişiler bildiler, reisler yani âlimlerin reisleri, altıncı manâyı, dedi ki Hazret-i Şeyh, "Bunu direğin arkasında bir zât duruyor, o bilir bunun manâsını" dedi. Yedinci manâyı verdi, "Onu da karadayı bilir" dedi. "Bunu kimse anlamaz" dedi. Ve Hazret çıktı câmiden, dört kapıdan dört tâne adam çıktı. Âmentü'nün rûknünden değil, ama bil ki Cenâb-ı Hakk evliyâullah bu kudreti vermiştir. Kırk tâne olurlar yani kırk yerde görünebilirler. Molla Fenârî, başında sarık, müftiyyülenâm olmak münâsebetiyle kendine yediremedi, gizli sokaklardan Hazret-i Şeyh'in somasına gitdi, dervîşleriyle beraber oturdu. Hazret-i Şeyh geldi, "Oooo şeyhülislâm efendi buradasınız, müftiyyülenâm efendi

buradasınız, mâşâallah. Sebeb-i ziyâretiniz?". "Efendim, biz de ulûm-i âliyye okuduk ama verdiğiniz manâlara hayrân oldum. Bana talîm etmez misiniz bu manâyı?" dedi. Dedi ki, "Evlâdım, sen bunu yapamazsın" dedi. "Yapacağıma kâilim efendim" dedi. "Peki öyleyse bir deneyelim" dedi. "Bizim eşeğe bin"...

Ekseriyâ evliyâullah ve enbiyâ, merkebe binmişlerdir yani eşeğe. Mütevâzi olur insan. Ata binerse tekebbür eder. Onun için velîler ve nebîler merkebe binmişlerdir. Peygamberimiz'in de Yâser nâmında bir merkebi vardır. İnşâallah bir gün yeri gelirse anlatırız. Ve intihar etmiştir, Efendimiz'in vefâtından sonra, intihar etdi, o Yâser nâmındaki merkeb.

"Bizim eşeğe bin, şöyle Bursa'yı bir dolaş, sarayın önünden bir geç bu elbiselerle beraber. Sonra buraya gel sana talîm edelim" dedi. Bir düşündü Hazret-i Molla Fenârî, dedi Şeyh'e ki, "Vallâhi ben nefsimi danışdım Efendi, ben bunu yapamayacağım" dedi. "Haydi sen git şimdi bir Fâtîha tefsîri yaz. Mâdem ki tevâzû etdin, benim dervîşlerimle bir yerde oturdun, bana bende oldun demektir, haydi git yaz" dedi. Hazret yazdı, Aynü'l-A'yân diye bir Fâtîha tefsîri, tasavvufdan, isteyen dişi sağlamsa gelsin okumaya. Yani Şeyh'in bir nazarıyla Molla Fenârî yazdı. (Efendi Hazretleri bu hutbelerinde Molla Fenârî'nin yazdığı tefsîrin ismini verirken, ne hikmetse dil sürçmesiyle Ankaravî Hazretlerinin "Fütûhât-ı Ayniyye" isimli tefsîrini zikretmişlerdir. Diğer bütün sohbetlerinde ve hutbelerinde bu eserin adını Aynü'l-A'yân diye zikretmişlerdi, biz de o yüzden Aynü'l-A'yân diye yazdık).

Molla Fenârî çıkardı bir mikdar para, dedi ki, "Şunu alın dervîşlere harcayın" dedi. "O parayı biz yiyemeyiz" dedi. "Bizim dervîşler de yemezler". "Neden?", "Yiyemeyiz, paranızı alın siz". Dedi, "Vallâhi bu devlet parası değil, aldığım maaşdan vermiyorum size bunu, belki hakkıyla hak edemiyorum memuriyetimi, harâm olur, onu düşünüyorsunuz. Bu benim ceddinden ve çiftliğimden gelen paradır" dedi. "Peki öyleyse, bir deneyelim bakalım" dedi Hazret-i Şeyh. O paranın bir mikdarıyla, biraz arpa ve saman aldırdı, sonra eşeğinin önüne koydurdu, eşek geldi samanla arpayı kokladı, yemediği gibi döndü üzerine işedi. "Efendi" dedi, "Sen bize bak nasıl para ikrâm ediyorsun, bizim karakağan bile bunu yemiyor, bu parayı. Sen paranı al git, başka yerlere taksîm et" dedi. "Bu bizim kazana girmez" dedi. Geçiyoruz.

Şimdi görüyorsun ya bak, Hazret-i Velî de, Kurân-ı Kerîm'i yedi manâyla tefsîr eyledi. Bir insanın ittikâsı, verâsı ne kadar çoksa, Allah'a ne kadar yakınsa, o kadar hidâyet alırsın ve Kurân'ı öyle anlarsın, öyle söyler sana Kurân-ı Kerîm. Hem de sessiz, sözsüz, cihetsiz söyler. Hattâ o hâl gelir ki, bir fenâlık yapacağın vakitte sana Kurân'dan bir âyet okurlar. Meselâ birini gıybet edeceksin, çekişdireceksin, değil mi, ⁴⁷⁶ "وَلَا يَغْتَابُ بَعْضُكُم بَعْضًا" derler. Bunu melekler yapar. Allah kulunu severse, bizâtihî kendi de ona ilhâm eder. Bu ilhâm, "Yâ Selâm" esmâsıyla gelir. Evvelâ "Yâ Selâm" esmâsı, arkasından emir yâhud nehiy gelir. Olur bu kullara, çünkü biz Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâmın ümmetiyiz, Allah'a pek kıymetliyiz. Şerefimiz, Hazret-i Muhammed aleyhisselâma bende olmaktadır. Şerefimiz ondan.

İşte bu müttakîler, "يُؤْمِنُونَ بِالْغَيْبِ", gayba î mân ederler. Gayb, bir mertebeye kadardır. Bir zaman gelir gayb perdeleri kaldırılır. Ne vakit ki ölmeden evvel ölünür, Allah'a teslîm olunur,

⁴⁷⁶ Sure-i Hucurât 12

mûtû kable en temûtu sırrını fehm eyleyen, haşr u neşri gördü bunda nefha-i sûr olmadan, her şeyi görürsün. Âhiretin her bir remzi dünyâda bâkîdir ve cârîdir. Ne varsa âhiretde, Allah bir numûnesini dünyâyâ vermişdir ama görene, köre ne!

Meselâ ölümden sonra dirilmek. İşte rebî geliyor, ilkbahar. Ölü toprak dirilecek, ölmüş nebâtât, yerlerinden fırlayacak, fışkıracak, kalkacak, ortalığı yeşillendirecek, rengârenk. İnsanlar da böyledir, mahşer gününde. Hepimiz birer tohumuz. Bizi toprağa ekecekler, toprağın içerisine. Bu dünyâda ekdiğimiz tohum, altı ay sonra, yedi ay sonra yâhud üç ay sonra verecek, bizim öyle değil. Bizim ne kadar? İşte mâşâallah, kıyâmet gününde, her kabirde ekilen tohumlar ki biz tohumuz, içimizdeki nüvemiz, manâmız meydana çıkacaktır. Ne taşıdık bugüne kadar dünyâ yüzünde? Nasıl dolaşdık? İçimiz başka dışımız başka mı?

Müminler, saâdete ereceklerdir, müminlere saâdet vardır, selâmet vardır, refah vardır, necât vardır. İmânının derecesine göre Hakk ona inâm ve ihsân eder. Zâhidlere cennet, hûri, gilmân vardır. Âşıklara cemâlullah vardır. Hiç kimse mahrûm olmaz. Kâfir de öyle. Herkes yaptığıнын cezâsını görür, kimseye zulm olunmaz. Hiç kimsenin hakkı kimseye geçirilmez. Dünyâ mahkemesine benzemez. Çünkü o günün Hâkim-i Mutlak'ı Allah Celle Celâluhû Hazretleridir.

Soruya girildiği vakitte, sen dünyâda yalan söyleyip adâleti, mahkemeyi yanıltabilirsin, ama orada bu yalanı söylemeye kâdir değilsin, ya da ben, söyleyip mahkemeyi kandıramayız orada. Neden? Çünkü ağız konuşmayacak. Yani ağız konuşduran Allah, eli konuşturacak. Câiz ya, ağız konuştuğu gibi el de konuşacak. Görmüyor musun, bir sinire işitdiriyor, bir kemiğe işitdiriyor, bir ete söyletiyor Allah. Onun için biz gene Kurân-ı Kerîm'den haber verelim, Kitâb-ı Kerîm'den. Esteîzübillah, ⁴⁷⁷ الْيَوْمَ نَخْتِمُ عَلَىٰ أَفْوَاهِهِمْ وَتُكَلِّمُنَا أَيْدِيهِمْ وَتَشْهَدُ أَرْجُلُهُمْ بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ. Biz kıyâmet gününde, ağızları mühürleriz, elleri konuştururuz, ayakları şahid tutarız, yaptıklarından diyor Hazret-i Allah. Hattâ insan şaşacak, kendi a'zâsı kendi aleyhine şehâdet edecektir. El ayrı şehâdet edecek, göz ayrı şehâdet edecektir.

Müminler de böyle. Onların da yaptıkları ibâdât ü tâat, zerre kadar hayır zâyî olmayacak, herkes yaptığıнын mükâfâtına erecektir. Tabii müminlere Cenâb-ı Hakk'ın rahîm sıfatı tecellî edecek. Dünyâda rahmân sıfatı tecellî etmiş, bütün mevcûdât, bundan istifâde etmiştir, münkiri, kâfiri, mümini, sâdıkı, yalancısı, dolandırıcısı. Âhiretde rahîm sıfatı tecellî edecek ve Ümmet-i Muhammed'e Allah'ın ayırdığı doksan dokuz rahmet, üzerine ilâve olarak tecellî edecektir. Yani bir kerre "Lâ ilâhe illallah" deyip bu söze sâdık olanlar, onlar cennet-i a'lâyâ dâhil olacaklardır. Allah'ın affına mazhar olmazlarsa, günahları mukâbili yanarlar, sonra cennete dâhil olurlar. Adâlet yerini bulur.

Onun için o günler gelmeden evvel sen gel, belimize ibâdet kemerini bağlayalım. Allah korkulu bir kalbe mâlik olalım. Gözümüzde ibret bulunsun. Birine bak şükreyle, birine bak fikreyle. Eline beline diline sâhib ol, edeb sâhibi ol. İffetine, ırzına, nâmûsuna sahib ol, vatanına, milletine sâdık ol, insâniyyete hâdim ol. Hattâ mümin, o kimsedir ki, onun elinden ve dilinden kimse zarar görmediği gibi, hep menfaat görür. Çiçekleri sula. Çiçekleri sulamak dahi sadakâtdır Ümmet-i Muhammed için. Allah bunu ihsân u inâyet buyurmuştur. Çünkü

⁴⁷⁷ Sure-i Yâsîn 65

her bir yaprak Allah'ı zikreder. Kâinâtta Allah'ı zikretmeyen hiçbir nesne yoktur. Müminlerin ellerinden ve dillerinden hayır gelir.

İbâdetini geri koma. "Tekâüd olayım, işte iki sene sonra günümü dolduruyorum, ondan sonra sen benim müslümanlığımı seyret bak" filan deme. Bırakma o güne sakın hâ! Ecelin ne vakit geleceği malûm değildir. Hazret-i Melekü'l-mevt'in nefesi olsaydı, yani nefes alıp verseydi, diyecektim ki, nefesi omuzumuzda, ensemizde duyulmakda. Ama bil ki kılıcı ensemize sürülmekdedir. Gence ihtiyâra bakmaz, ecel gelir bulur insanı, bir daha onulmaz yaralar açılıp, merhem bulunmayan diyarlara gönderir. Ne yaparsan burada yapacaksın, âhiretin tarlası burasıdır. İbâdet ve tâatını terk etme! Lisânını zikrullah ile süsle. Sevgili Allah'ın ismi dilinde, sevgisi gönlünde olsun. Habîbi Muhammed'e öyle bir muhabbetle bağlan ki, îmânının kemâli ondadır.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

Kurân-ı Kerîm
19 Şubat 1982 (4 Rebûlâhir 1402)

Kâlallahu Teâla fî Kitâbihi'l-Azîz.

Eûzübillahimineşşeytânirracîm.

Bismillahirrahmânirrahîm.

الْم * ذَلِكَ الْكِتَابُ لَا رَيْبَ فِيهِ هُدًى لِّلْمُتَّقِينَ * الَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِالْغَيْبِ وَيُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنفِقُونَ⁴⁷⁸

Sadakallahü'l-Azîm.

Diz çökmek kudretine mâlik olmayan, rahat otursun yani hutbeyi rahat dinlesin.

Allah'ı tevîd etmek nimetine erenler, Hazret-i Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâma ümmet olmaklık devletine erenler, gönülleri ve yüzleri nûr-i Kurân ile münevver olan, sadırları nûr-i îmân ile muattar olan, Hakk'ın cennetine tâlib, rızâsına râgıb, cemâline âşık olanlar!

Geçen haftaki hutbemizde aynı âyetden bir mikdar, nasîbimiz kadar bahsetmişdik. Yine aynı âyetden konuşacağız. Vereceğimiz ve söyleyeceğimiz manâ-yı Kurâniyye, âyetlerin manâ-yı münîfi, bizim sözümüzle bitmiş değil. Hakâyık-i Kurâniyyeyi söylemeye dil, anlamaya gönül gerektir. Allah'a olan ittikân yani korkun ne ise, Kurân-ı Kerîm'den o derece nasîbini alırsın. Hakk'dan korkmayanlar, Allah'ı tanımayanlar, Allah'ı bilmeyenler lâyıkiyle îmân nimetine ermeyenler Kurân'dan lezzet duyamazlar ve hiçbir haber de alamazlar.

Okuduğum âyetde, "الْم Allah ile Resûlullah arasında bir şifre. Ulemâ-yı benâm hazretleri şöyle manâ vermişler. Allah tarafından Cibrîl-i Emîn Nâmûs-i Ekber vâsıtasıyla Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâma nâzil olan, "ذَلِكَ الْكِتَابُ" bu kitâb ki, Kurân-ı Azîm, ilâ yevmi'l-kıyâme, ne bir harfini ne bir kelimesini, düşmanlar tağyîr edemeyecekler. Çünkü Kurân'ın hıfzını Allah Celle Hazretleri üzerine almıştır. Kurân'ın hâfızı Allah'dır.

Tevrat'ın hıfzını Allah kullara verdi, tahrîf etdiler, ahkâmını değışdirdiler, tebdîl etdiler, dînlerinde reform yaptılar. Sonra Allah, İncil'i inzâl etdi. İncil sâhibleri de kendi indlerinden

⁴⁷⁸ Sure-i Bakara 1-4

yazdılar, İncil diye halka yutdurmaya kalkdılar, sahtekârlık yaptılar, ahkâmını değiştirdiler, ibâdetlerin şekillerini tağyîr etdiler. Allah onun da ahkâmını nesh etdi, kaldırdı, Kurân-ı Mübîn'i verdi. Yani yüz suhuf, dört kitâb ki, Zebur, Tevrat, İncil ve Kurân, cümlesi Kurân'da cem oldu. Hâlis ve muhlis Allah'ın Kitâbı, içerisinde ne bir harf fazla, ne bir harf eksik, ne bir nokta fazla, ne bir nokta eksik. Böylece Allah bunun hıfzını üzerine aldı, Kur'an-ı Kerîm'in hıfzını ve bugüne kadar elimize tahrifden masûn olarak geldi. Her asırda belki yirmi otuz milyon Kurân-ı Kerîm'i hıfz eyleyen hâfızlar var. Çünkü Kurân'ın bir mucizesi de budur ki, hiçbir dîn sâliki kendi kitâbını ezberleyememiştir. Yani bir hristiyan papazı İncil'i ezberleyememiştir, ezberlenmez. Bir haham Tevrat'ı ezberleyemez. Fakat dört yaşında dört aylık on dört günlük iken derse başlayan bir çocuk, zekâsı sâyesinde, Allah'ın lutfu ve keremiyle, bir buçuk senede Kurân'ı ezberler. Hattâ bir ayda ezberleyen de vardır. Bir ayda ezberleyen de vardır. Fakat onu söylemeyeceğim çünkü onlar yektâ akıllar ve hıfızlardır, onları söylemeyeceğim. Bir on sekiz ayda Kurân-ı Kerîm ezberlenir. Ve dünyâ yüzünde her asırda elli milyona yakın hâfız-ı Kurân vardır. Allah Kurân'ın hıfzını üzerine aldığı için. "ذَلِكَ الْكِتَابُ لَا رَيْبَ فِيهِ", bu kitapda şek ve şübhe yoktur. Hakk'ın kitâbıdır, Allah'ın kelâmıdır.

Dünyâda en büyük zikir, Kurân-ı Kerîm'i tilâvet etmektir, Kurân'ı okumaktır. Tabii okuyup kalmamaktır. Kurân-ı Kerîm'in âyetlerinin manâsını anlayarak, kendi hayâtını, dünyâ ve âhîret saâdetini, ona uyarak temindir ve Hakk rızâsını bulmaktır, nihâyeti Hakk ile vuslatdır. Hattâ bir adam Kurân-ı Kerîm'i okusa gelse ve dese ki, "Ben Allah'la konuştum" diye yemîn etse, "Allah'la konuştum" dese, yemîn etse, yemîninde yalancı değildir. Muhakkak Allah ile konuşmuştur. Öyle bir Kitâb-ı Mübîn'e sâhibiz. Allah bunu bize ikrâm etmiş.

Misâl olarak bir ip farz edelim, bir ucu Allah'ın yed-i kudretinde, bir ucu kullara verilmiştir. Her kim ki o ipe tutunursa, ki Allah Kurân'da böyle misâl veriyor, "وَاعْتَصِمُوا بِحَبْلِ اللَّهِ جَمِيعًا وَلَا تَفَرَّقُوا"⁴⁷⁹, kim ki o ipe tutunursa, Kurân ipine, muhakkak rızâ-yı Rahmân'a varır, nârdan kurtulur, hem dünyâda hem âhîretde. Kurân'a tâbi olmayanlar hem dünyâda başları belâda, hem âhîretde hüsrâdadırlar. Ona tutunan kimse, muhakkak Allah rızâsına erer, dünyâ ve âhîret azâbından kurtulur, ölümün şiddet ve dehşetini duymaz, kabrin vahşetini görmez, mahşerde rezîl ve sefil olmaz, nârdan âzâd olur, cennete dâhil olur, rızâyâ ve rıdvânâ erişir, Allah'ın cemâlini görür, Allah ile buluşur. Yani "فِي مَقْعَدِ صِدْقٍ عِنْدَ مَلِكٍ مُّقْتَدِرٍ"⁴⁸⁰ e erişir.

İşte Cenâb-ı Hakk diyor, "هُدًى لِّلْمُتَّقِينَ", işte bu Kurân-ı Mübîn müttakîlere hidâyet eder. Kalbinde ne kadar Hakk korkusu varsa, Allah korkusu, Allah muhabbeti, o kadar Kurân'dan anlayabilirsin. Kurân sana o kadar söyler. Tercümesine bak, tefsîrine bak. Öyle bir cild tercümeyle Kurân'ı anlayamazsın. Cenâb-ı Hakk murâd ederse anlatır, ona sözümüz yok. Otuz cild olarak da Kurân-ı Kerîm'in tefsîrleri vardır, gene bir şey söylemez. Okursun, anlarsın, bir şey söylemez. Beş yüz cild de tefsîri var Kurân'ın, bin cild de var tefsîri, Kurtuba'da. Yani İspanya müslümanların elindeyken.

İspanya vaktiyle bizim idi, İspanya müslümanlarındı, sonra aralarına fitne girdi, aralarına nizâ girdi, sultânlar birbirleriyle döğüşürken kâfir geldi ve hepsini oradan çıkardı, kesdi, asdı, mahv

⁴⁷⁹ Sure-i Âl-i İmrân 103

⁴⁸⁰ Sure-i Kamer 55

etdi, atdı. Tevhîdi bozma sakın hâ! Kurân-ı Kerîm ipine sarıldığın vakit, ⁴⁸¹"وَاعْتَصِمُوا بِحَبْلِ اللَّهِ", tek başına değil, umûmî olarak sarılalım ki Allah rızâsına erelim.

"هُدًى لِّلْمُتَّقِينَ". Şimdi misâlini verelim. İslâmın en büyük düşmanlarından olan birisi de Ömer ibn Hattâb'dı. İsmi işte burada yazılı. İslâmından evvel, Efendimiz'in en büyük düşmanı ve Kurân'ın ve müslümanların en büyük düşmanıydı. Yani Hazret-i Ömer dediğimiz zât.

İyi dinle, kulağını benden yana ver. Bu sözümü isbât edeceğim, sonra derse geçeceğiz.

Hattâ kölesi müslüman olmuşdu, her gün gelirdi, zevk için döverdi onu. Niye müslüman oldun diye. Niye Allah var dedin. Niye Allah diyorsun. Niye Hakk diyorsun. Onun için döverdi her gün. Keyfî döverdi.

Günlerde bir gün Mekke-i Mükerrreme'de sanâdîd-i Kureyş yani Kureyş reisleri toplanmışlar, aralarında karar veremdiler, dediler ki, "Muhammed'i öldürmeyince" sallallahu aleyhi vesellem, estağfirullah, "bizim kavmimiz arasında tat ve şevk yokdur, ille onu öldürmemiz lâzımdır ki bu fitne kalsın. Bizim putlarımızı yalanlatdırdı ve menfaatimize mâni oldu". Çünkü putlara tapdırıyorlar, halkı istismar ediyorlardı. Kabe-i Muazzama'ya üç yüz altmış put koymuşlardı. Kabe'nin içerisine.

Onlar Kabe'nin içine koymuşlardı, biz kalbimize koyduk, vücûd beytullahına koyduk putları. Allah'dan başka kalbinde ne varsa senin putundur o, mümin! Onları çıkaracaksın dışarıya. Kalbin yalnız Allah'a mahsûs olacak. Allah sevgisine, Allah muhabbetine, Allah aşkına, Allah şevkine, Allah korkusuna. Kalbini temizle! İçindeki Kabe'yi temizle yani senin kaben burada. Dünyânın Kabe'si Mekke-i Mükerrreme'de, Kabetullah, senin vücûd âleminin kabesi de, yani senin beytullahın, kalbindir ki Allah'ın mirâtıdır. Kalbini tathîr etmezsen mirâtdan nûr ve şevk alamazsın.

*Sûr çıkar ağyârı dilden tâ tecellî ide Hakk
Pâdişâh konmaz sarâya hâne mamûr olmadan*

Bir hâne temiz olmayınca oraya sultân yâhud reisicumhur yâhud bir emir gelmez, büyük adam gelmez oraya. İnsan böyle olunca, kalb kirli olunca, Allah o kalbe gelir mi? Semâvâta arda sığmayan Allah kalbe tecellî etdi. Kendi öyle buyurdu hadîs-i kudsîde, "Ben semâyâ, arda sığmadım fakat kırık kalblerdeyim" diyor Hazret-i Allah Celle Celâluhû Hazretleri. Her yere kahr u galebesi, o ayrı. Seriyeden süreyyâya kadar, bilmediğimiz âlemlere kadar.

Kalbinde Hakk'dan gayrı ne varsa çıkar kalbinden, at dışarıya. Hiç sana bir faydası olmaz. Yüz tâne diploman olsa, rütben en yüce rütbe olsa, kabrin dışında kalacaktır, seninle dost olmayacaktır, seninle kabre girmeyecektir. Ancak güzel amellerin, güzel işlerin seninle beraber kabre girecektir. Dostların da girmezler kabre, en sevdiklerin, âşık oldukların, seni sevenler. Hattâ seni sevenler, sana âşık olanlar, seni görmeden duramayanlar, öldüğün gün, senin bulunduğun odaya giremeyeceklerdir, korkarlar senden gece, senin odandan. Düşün! Kalbini tathîr et. Kalb temiz olmayınca Hakk oraya tecellî etmez.

⁴⁸¹ Sure-i Âl-i İmrân 103

Ömrünü bedavaya geçirme hiç, boşuna. Hepsi yalan. Geldin gidiyorsun, bir ağaç dibine oturdun biraz dinleniyorsun. Bir yolcusun, bir yerden geldin, bir yere gidiyorsun, bir ağacın gölgesinde oturuyorsun. Bu ağaç gölgesi de, bazen kırk sene, bazen elli sene, bazen altmış sene, haydi bilemedin yüz sene. Pek ender yüz seneye çıkanlar, ağaç gölgesinde oturanlar. Gördüğün bu âlem de, bu da rüyâ. İster zengin ister fakîr, ister kâfir ister mümin, rüyâ. Herkes uykuda, "fe izâ mâtû intebehû", öldüğün gün uyanacaksın. Rüyâ görüyorsun şimdi. Yazlığın, kışlığın, husûsî araban, evin, barkın, çoluğun, çocuğun, torunun, kadının, kızın, hepsi rüyâ başdan aşağı. Yakın bir zamanda seni uyandıracaklar.

Ey fakîr! Ey îmânî fakîr! Hiçbir şeyim yok diye üzülen, üzülme sakın hâ! Öyle bir sultânsın ki, çünkü Allah'a kul, Muhammed'e ümmet olmuşsun. Uyandıracaklar seni, saâdetde, refahda ve cennetde olduğunu göreceksin. Meğerse gördüğün rüyâyı, sıkıntıyı, sıkıntılı bir rüyâyı.

Ey Allah'a inanmayan! Ey Peygamber'i inkâr eden! Ey kıyâmet gününü tekzîb eden! Ölümü inkâr edemezsin. Bunları inkâr edersen de ölümü inkâr edemezsin. Seni de uyandıracaklar, "kalk bakalım" diyecekler. Bir de uyanacaksın ki köprü altında bir serseri gibi, ne mal var ne mülk, ne rütbe var ne kasa, ne kese, ne araba, ne husûsî araba. Meğerse serseriymişsin bir rüyâ görüyormuşsun, zenginlik rüyâsı görüyormuşsun. Bunun gibi yani.

⁴⁸²"فَاعْتَبِرُوا يَا أُولِيَ الْأَبْصَارِ". Ey göz sâhibleri, ey kalb sâhibleri! Sözlerimi terâziye vurunuz.

Doğrudan doğruya hak konuşuyoruz sizinle, hak konuşuyoruz. Hayat bundan başka bir şey değil. Onun için ne kazanacaksın burada kazanacaksın, âhiretin tarlası burası. Geçiyoruz.

Kureys'in ileri gelenleri Kabe'de toplanmış ve karar verdiler, Peygamber sallallahu aleyhi vesellemin katline. İyi dinle! Çok mühim konuştuğum kıssa. Hocaefendi hazretlerinden çok dinlemiştinizdir. Bu kıssayı iyi dinleyin benden.

Ömer ibn Hattâb oraya gelince, dediler ki, "Hah, bu işi yapsa yapsa Ömer yapar". Ömer'in taassubundan, cesâretinden, cehâletinden istifâde edecekler. "Nedir aradığınız?" dedi. "Muhammed'i sen öldürürsün, içimizde en kahraman sensin. Hepimiz buna iştirâk ettik ve aynı fikir üzerinde sâbitiz, senden bunu bekliyoruz biz" deyince, Ömer dönemedi sözden. Yani erkekliliğine yediremedi. Çünkü hamîyyet-i câhiliyye vardı kendisinde. "Peki" dedi ve kılıcını aldı.

Ey ehl-i îmân! Müslümanlar öyle sıkıntılı bir vaziyetde ki, kendileriyle alışveriş kesilmiş, Mekke'nin ücrâ bir köşesinde gizli olarak ibâdet yapıyorlar, Peygamber'in başında. Otuz dokuz kişiler. Ne su veriyorlar ne ekmek müminlere. Neden? Allah dedikleri için. Kabahatleri bu. Allah dedikleri için.

Bugün serbest Allah diyorsan hürriyetine bağlısın, vatanına, milletine, orduna, o sâyede serbest olarak Allah diyorsun. Kâfir gelirse Allah dedirmez. Onun için tevhd-i islâmı bozmayacağız, birbirimizi seveceğiz, kalblerde bulunan kinleri, kırıklıkları atacağız. Ancak dîn, îmân, vatan, millet, bunları düşünerek, Allah rızâsını düşünerek.

Ömer ibn Hattâb mecbûren bu vazîfeyi üzerine aldı ve yola çıktı. Yolda bir zâta rast geldi. Olacak ya işte. Her şey, zamâne, zemîne bağlıdır. Her şeyin vakti, zamânı vardır. "Böyle hışımla nereye gidiyorsun yâ Ömer" dedi. "Muhammed'i öldürmeye" dedi. "Onun vücûdunu kaldıracamız". Allah'ın rahmetini kaldırmak istiyorlar. Allah diyor ki, "Ben seni ancak âlemlere rahmet olarak gönderdim", ⁴⁸³ "وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا رَحْمَةً لِّلْعَالَمِينَ". "Kavmimizi birbirine düşüren, putlarımızı yalanlayan, köleleri bizle beraber tutan, Muhammed'i kaldırmaya gidiyorum" dedi. "Üzerine çok ağır bir yük almışsın, bu işi sen yapamazsın" dedi Ömer'e o zât. "Sen de mi müslümansın?". "Sen benim müslüman olup olmadığımı ne bakıyorsun, senin kızkardeşin de müslüman" dedi. "Kim?" dedi, "Kardeşin, kızkardeşin. O îmâna senden evvel geldi yâ Ömer" dedi. Yalan söylüyorsun!", "Yalan söylemiyorum" dedi, "Git eve, kardeşinin islâm olduğunu göreceksin". "Nasıl anlarım?". "Bir hayvan kes, o kesdiğin hayvandan sen müşrik olduğun için o yemeyecek, müminler müşriklerin kesdiğini yemezler, yemeyecek, ondan anla müslüman olduğunu" dedi. Dedi, "Eğer yalan çıkarsa?", "Yalan çıkarsa, boynum kıldan ince" dedi. Ayrıldılar. Ömer yolunu değiştirdi, kardeşinin evine geldi. İyi dinle!

Âyet nâzil olmuş, Sûre-i Tâhâ. Resûlullah Efendimiz nâzil olan âyetleri ashâbına talîm ediyor, gizli olarak müminlere gönderiyor, orada gizli olarak Kurân'ı talîm ediyorlar. Hoca gelmiş, Sûre-i Tâhâ'yı talîm ederken Ömer geldi, kapıyı vurunca, hemen hocayı kaldırdılar dolaba sakladılar, kilitlediler. İçeri girdi, "karnım aç benim" dedi. Orada bir oğlak vardı onu kesdi, kardeşine "Pişir bunu yiyeceğiz" dedi. Kardeşi pişirdi, önüne koydu, "buyur" dedi. "Sen de gel ye" dedi. "Eniştenden de ben de yiyemeyiz", "Neden?", "Karnımız tok", "Hayır, yiyeceksiniz" dedi. "Bir lokma alın", "Hiç alamayız" dedi kardeşi, îmân kudretiyle.

Halbuki insanlar sıkıntıya kaldığı vakitte, bazı harâmlar mubah olabilir. Meselâ düşman elinde, Allah muhâfaza buyursun, esîr kalmışsın, düşman da senin mümin olduğunu biliyor, sana eziyet ve cefâ olmak üzere domuz eti koyuyor senin önüne, başka bir şey koymuyor. Ölmeyecek kadar yenir. Fazlası değil, ölmeyecek kadar. Allah müsâade ediyor. Fakat öyle îmân var ki, Hazret-i Ömer'in kızkardeşinde, "Yiyemeyiz" diyor. Ölümle karşılaştılar muhakkak.

"Anladım" dedi. Eniştesine bir tokat atdı, pehlivan Hazret-i Ömer, eniştesi devrildi bir tarafa. "Anladım siz müslüman olmuşsunuz, evvelâ sizi keseyim, sonra Muhammed'i öldüreyim". Kızkardeşine de bir tokat atdı, yere yıkdı, çekdi kılıcı, tam kızkardeşinin gırtlığına bıçağı basacak, kızkardeşi ne yapabilir? Müslüman ne der son nefesde, soruyorum? "Allah" der müslüman. Kurân okur müslüman. "Lâ ilâhe illallah" der müslüman. Derhal talîm ettiği âyeti okumaya başladı. ⁴⁸⁴ "طَهَ مَا أَنزَلْنَا عَلَيْكَ الْقُرْآنَ لِتَشْقَىٰ إِلَّا تَذَكُّرٌ لِّمَن يَحْشَىٰ تَنزِيلًا مِّمَّنْ خَلَقَ الْأَرْضَ وَالسَّمَوَاتِ الْعُلَىٰ" deyince, Ömer'in eli titremeye başladı. Çünkü şimdi anlıyor Kurân'ı. Neden? Kalbi açıldı. Çünkü bir gün evvel, Resûlullah bârigâh-ı ehadiyyete el açmış, "Yâ Rabbi çok sıkıldım, ya Ebu Cehl'e ya Ömer'e, îmân nasîb kıl ki bana yardım edeler" dedi. Duâ müstecâb olmuşdu, Ömer Kurân'ı anlamaya başladı. Ve diyor ki kardeşine, "Bu okuduğun senin Kurân mı?", "Evet, Kurân", "Ben Kurân'ı çok dinledim, böyle değildi". O vakit anlamıyordu. Kapanmış, perde kapanmış, kalb mühürlenmiş idi. "Oku", okudu, eli ayağı titredi ve bıçağı düşürdü. "Kaldırın beni" dedi, "beni Muhammed'e götürün, ben islâm

⁴⁸³ Sure-i Enbiyâ 107

⁴⁸⁴ Sure-i Tâ-Hâ 1-5

olacağım" dedi. Fesühbânallah! Şimdi ne oldu bak. Kalb müttakî olunca Kurân'ı anlıyor. İttikâ gelmeyince, hidâyet olmayınca, anlamasına imkân yok. Hazret-i Ömer diyor ki, "Çok dinledim Kurân'ı, böyle söylemiyordun" diyor. "Şimdi başka türlü bana cevap verdi". Duâ müstecâb olmuştu.

Onun için, kulağını benden yana ver! Hısım-akrabândan, kendi milletinden-devletinden, onlar hakkında da istiğfâr et. Ey müslüman! Onların hidâyeti için Allah'a duâ eyle. Azgın birisi var değil mi, kendi hısım akrabândan, onun için istiğfâr et, onun niyetine Cenâb-ı Allah'a. Ona sükûn gelir, onun suç perdesi yırtılır, günahı, hatâyı, isyânı, nisyânı çirkin görmeye başlar. Ve duâ et dâimâ, dâimâ duâda bulun, bedduâ etmeyeceksin, lanet okumayacaksın, yok! Çünkü Resûlullah "rahmeten lil âlemin"dir. Mübârek dişini kırdıkları vakit, korktu ki Allah'dan azâb gelir diye, "Allahümmehdî kavmî innehum lâ ya'lemûn, Yâ Rabbi kavmime hidâyet et, onlar bilmiyorlar" dedi Hazret-i Peygamber. "Yâ Rabbi bunları dünyâ yüzünden kaldır" deseydi Allah duâsını kabûl eder dünyâda hiçbir kâfir bırakmazdı.

Onun için müminler dâimâ "rahmeten lil âlemin" in ümmeti olmak münâsebetiyle merhametli olacaklar. Her yerde, maddî, manevî, dille, elle, her yerde merhametli olacak mümin. İmânın alâmeti merhamettir, rahmetdir. Allah'ın rahmân ve rahîm sıfatlarının tecelliyâtıdır ve Resûlullah'ın "rahmeten lil âlemin" sıfatının tecelliyâtıdır. Merhametsiz bir kalbde îmân olmaz.

"Haydi beraber gidelim". Gizli yollardan geçerek, Efendimiz sallallahu aleyhi vesellemin bulunduğu binâyâ doğru gelirken, Hazret-i Hamza, Esedî'r-Resûl, Allah Resûlü'nün aslanı olan Hamza, İmâm-ı Ali Esedullah, Allah'ın aslanı, Hazret-i Hamza Resûlullah'ın aslanı, nöbetde oydu, dediler ki, "Ömer geliyor", Hazret-i Hamza dedi ki, "Onun cevabını ben veririm" dedi, bir şey olursa, "Gelsin bakalım". Efendimiz buyurdu ki, sallallahu aleyhi vesellem, "Bırakın, şimdi Cebrâil bana nâzil oldu, Ömer îmâna geliyor. Diz çökdü, Peygamberimiz'in ayaklarına kapandı, "Yâ Resûlallah bana îmânı telkîn et" dedi.

Bir kelime, bir kelime! Ey mümin! Ey muvahhid! Ey âşık-ı sâdık! Bir kelime cehennemden yedi kapısını kilitliyor. Nedir bu? "Eşhedü en lâ ilâhe illallah ve eşhedü enne Muhammeden abduhü ve resûlüh". Gene cennetin sekiz kapısını feth ü küşâd ediyor. Nedir bu? "Eşhedü en lâ ilâhe illallah ve eşhedü enne Muhammeden abduhü ve resûlüh", "Lâ ilâhe illallah Muhammedü'r-Resûlullah".

"Yâ Resûlallah, burada oturacak mıyız?" dedi, kalktı ayağa. "Yani kâfirlerden korkacak mıyız? Yani burada gizli namaz mı kılacağız? Haydi, beraber gidelim Kabetullah'a" dedi. "Ben kaçınıcıyım?" dedi. "Kırkıncısın Yâ Ömer". Kırklar onunla tamam oldu. Üçler, yediler, kırklar vardır evliyâullahın taksîmâtında. Kırklar onunla tamam oldu. Çıkıldılar, Ömer önden yürüyordu, ashâb-ı kirâm arkasından. Kabetullah'a doğru yürüdüler. Ebû Cehil'e müjde etdiler, "Müjde! Müjde! Ömer bütün müslümanları yakalamış, Muhammed'i de beraber getiriyor buraya" dediler. Zekî kâfir, "Ömer önde mi arkada mı?" dedi. "Önde mi geliyor arkada mı?". "Önde geliyor" dediler, "Eyvâh! Onu da kaybetdik dedi". Ondan sonra geldi Ömer ibn Hattâb, islâmını ilân etdi, radiyallahu anh oldu o vakit.

Çünkü islâm, iyi dinle, kulağını benden yana ver, mühim şey şimdi, islâm, mâ-sebakı, geçmişte temizler. Tövbe de, tövbe etmek de, geçmişteki günahları temizler. Bir mümin

günahkâr, sonra tövbe etdi, yani "Tövbe Yâ Rabbi" demek manâsına değil, kötülükleri terk etdi, terk etmeğe cezâ ü kasd etdi ve pişman oldu, onun bu tövbesi, evvelki günahlarını temizler. Onun için hemen tövbeye sarıl ve tövbe et. Ve Allah'a sarıl, Allah yolunda bulun, bütün mâ-sebakın temizlenecek. Çünkü iki cihan fahri, kâle'n-nebiyyü sallallahu aleyhi vesellem, "et-tâibü mine'z-zenbi ke men lâ zenbe leh, günaha tövbe eden, günahı işlememiş gibidir" diyor Peygamberimiz sallallahu aleyhi vesellem. Tövbe günahları, îmân etmek de küfrü temizler.

Geldi, seslendi, "Kimin karısı dul, çocuğu yetîm kalmak istiyorsa, gelsin, ilişsin bakalım" dedi. İlk defa izhâr-ı islâm olundu Kabetullah'da.

Bundan ne anlaşıldı şimdi? Hidâyet gelince insan Kurân'ı anlayabilir, Resûlullah'ı o vakit duyar, Muhammed kokusunu o vakit hisseder. Îmân olmayınca, ittikâ olmayınca, kokudan mahrûm olur. Çünkü zûkam olmuştur, burnu nezledir, nezleli adam koku alamaz, îmân lezzetini duyamaz. Manevî nezleden bahsediyorum. Onun için Allah ne diyor okuduğum âyetde, "هُدًى لِّلْمُتَّقِينَ", Allah müttakîlere hidâyet eder. Evvelâ Allah korkusu. Bir iş yapacak mısın, düşün, bunda Allah rızâsı var mıdır yok mudur? Allah'a karşı bir isyânsa, onu yapma, terk eyle, Allah'dan kork. Allah'a makbûl ise o işi icrâ et. Vele ki bu iş zerre kadar olsun. Ey müslüman! Zerrekadar günah olsun, zerrekadar sevap olsun, zerrekadar günah işleyen, tövbe etmezse, işlediği günahın cezâsını görecektir, zerrekadar hayır işleyen de hayrının mükâfâtını bulacaktır. Esteîzübillah. ⁴⁸⁵"فَمَنْ يَعْمَلْ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ خَيْرًا يَرَهُ وَمَنْ يَعْمَلْ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ شَرًّا يَرَهُ". Allah Kitâb-ı Kerîm'inde böyle buyurmuştur. Kıyâmet gününe kadar cârîdir ve bâkîdir. Ondan sonraki âlemde de gene cârî ve bâkîdir.

Her ne iş yaparsan, Hakk rızâsını ara ve Hakk'ın seninle beraber olduğunu, senin yaptığın işlere vâkıf olduğunu, seni gördüğünü, seni işittiğini yakînen bil. Her ne kadar Allah'ı görmüyorsan da Allah'ın seni gördüğünün farkına var. Unutma bunu sakın hâ! İki şeyi unutursan helâk olursun, birisi Allah'ı, birisi ölümünü.

Yine bir kıssa daha anlatayım size de keseceğim dersi. Büyük mürşidlerden bir zâtın yanında bir genç talebesi varmış, ona karşı Hazret'in muhabbeti ziyâdeymiş. Fakat bazı kötü gözlü kişiler, kötü düşünceliler, kötü kalbliler vardır. İnsan neyse karşısındakini öyle bilir, hırsız adam karşısındakini hırsız bilir, nâmusuz adam karşısındakini nâmusuz bilir. Gözüne nasıl gözlük takarsan kâinâtı öyle görürsün. Gözünde pislik olan kâinâtı pislik içinde görür. Gözünü temizle. Bazı kötü düşünceler peydâ olmuş. Sonra günlerde bir gün hoca, mürşid-i azîz, Hazret-i Cüneyd-i Bağdâdî, Seyyidü't-Tâife, talebelerine demiş ki, "Ey âşıkân" demiş ihvânına, söylemiyor, böyle düşünüyorsunuz kalbinizden diye, kendi düşüncelerini kendilerine çürütdürerek yapması lâzım geliyor, "gidin, kimsenin görmediği yerde, birer tavuk kesip bana getirin" demiş. Gitmişler, herkes birer tavuk kesmiş, getirmişler Hazret-i Şeyh'e. O delikanlı da elinde tavukla gelmiş, kesememiş tavuğu, diri. "Size emretdim ben, nutuk haklamak şarttır, niye kesmedin tavuğunu?". "Ama Efendim şart koşdun, kimsenin görmediği yerde diye buyurdun" demiş. "Ben nereye gitdimse Allah'ın beni gördüğünü gördüm, onun için kesemedim" demiş. Dönmüş talebelere demiş ki, "İşte bu yavruyu bunun için seviyorum".

⁴⁸⁵ Sure-i Zilzâl 7-8

Her nerede olursan ol, Allah seni görmekte ve seninle beraberdir. Bunu unutma. İki şeyi unutursan, tekrar ediyorum, helâke mahkûm olursun, birisi Allah'ı unutmak, birisi ölümü unutmaktır.

Yâ Rabbi! Bizi seni unutanlardan eyleme. Dâimâ senin ismin dilimizde, aşkın, muhabbetin, korkun gönlümüzde olsun. Bizi mümin getirdin, mümin yaşatdın, mümin öldür. Bize esâret zilletini tattırma, düşman sillesini bize tattırma yâ Rabbi. Azîz vatanımızı ve vatanımızı koruyanları koru. İnsanlığa, İslâmiyete, Kurân'a ve insanlığa hâdim olanları iki cihanda azîz et ve onları "ve yensurakallahu nasran azîzâ" sırrına mazhar kıl. Ehl-i islâmı mahrûm etme. Düşmanları bize güldürme yâ Rabbi.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

Abdestin Sırları 2 Nisan 1982 (7 Cemâziyyülâhir 1402)

Kâlallahu Azze ve Celle fî Kitâbihi'l-Azîz.

Eûzübillahimineşşeytânirracîm.

Bismillâhirrahmânirrahîm.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا قُمْتُمْ إِلَى الصَّلَاةِ فَاغْسِلُوا وُجُوهَكُمْ وَأَيْدِيَكُمْ إِلَى الْمَرَافِقِ وَامْسَحُوا بِرُءُوسِكُمْ وَأَرْجُلَكُمْ إِلَى الْكَعْبَيْنِ⁴⁸⁶

Sadakallahü'l-Azîm.

Allah'ı tevhd etmek nimetine eren, imân tâcını başına koymaya lâyık, habîbi Muhammed'e imân ve gönül verip imânını kemâle erdiren, kıyâmet gününe inanan, o gün için hazırlık yapan, Hakk'ın cennetine tâlib, rızâsına râgıb, cemâline âşık olup Huzûr-ı İzzet'e kabûl olan ihvân u yârân!

İslâmiyyet ve imân temizlik üzerine vaz' olunmuştur, temizlik üzerine kurulmuştur. Mümin denildiği vakitte, müminin zâhiri yani dışı, bâtını yani içi, her türlü maddî ve manevî pislikden âzâde olması şarttır. Zîrâ temizlik imândandır. Ve kâle'n-nebiyyü sallallahu aleyhi vesellem, "en-nezâfetü mine'l-imân, nezâfet, tahâret, temizlik, imândandır" buyuruyor.

Yalnız mücerred vücûdun, hânen değil, memleketin her tarafı, her yeri temizlenecek, her taraf tathîr olunacak. Yolda halka ezâ ve cefâ veren eşyâyı kaldırman senin imânının cüz'ündendir. İki cihân güneşi, kâinâtda olmayan eşi, Muhammed Mustafâ, Müctebâ, Şemsüdduhâ, Bedrüddücâ, Nûrulverâ Efendimiz Hazretleri böyle söylemekde. Müminlerin şehirleri, sokakları, hâneleri, evleri, giydikleri eşyâları temiz olduğu gibi, hele iç âleminin temizliği, kalb âleminin temizliğine müminler çok dikkat edecekler.

Okuduğum âyet-i kerîmede, denizden bir katre, şemsden bir zerre, "Ey imân edenler!".

Çok mühim! Hitâb eden, semâvâtın ve ardın ve bilinen ve bilinmeyen âlemlerin rabbi, hâlık olan Allah hitâb ediyor. Müftü değil, diyânet reisi değil, şeyhülislâm değil, imâm değil sana hitâb eden burada. "Yâ eyyüllezîne âmenû"yla hitâb eden Hazret-i Allah Celle Celâluhû. Bu âlemde sana bu hitâbı yaptığı gibi, yarın yevm-i kıyâmetde de "Ey imân edenler" hitâbına nâil olmak istiyorsan, Kurân'a sarıl. Zâhirini ve bâtını tathîr eyle. Zâhirini tathîr et necâsetden. Bâtınını gıll u gışdan yani kalbini Allah'ın sevmediği şeyleri çıkararak orayı tathîr eyle. Boş bırakma! Aşkullah, muhabbetullah, muhabbet-i Resûlillah, envâr-ı Kurân, envâr-ı

⁴⁸⁶ Sure-i Mâide 6

Tevhîd, muhabbet-i Ehl-i Beyt-i Mustafâ ile tezyîn eyle. Gönlün Allah'a lâîk olsun. Bir ayna olsun ki Hakk'a lâîk olsun. İşte kalblerini tathîr edenler, ne yaptılar, bu nimete erdiler. Fakat aynı zamanda kalbi tathîr olanın, zâhiri de tathîr olur.

Burada büyük incelik var. "يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا". Allah hitâb ediyor. ⁴⁸⁷"إِذَا قُمْتُمْ إِلَى الصَّلَاةِ فَاغْسِلُوا وُجُوهَكُمْ". sizler namaza kalkdığınız vakitte, namaz kılmaya niyet ettiğiniz vakitte, yüzlerinizi yıkayınız". Bir adamın bir yüzü vardır değil mi? "Yüzlerinizi yıkayın" diyor Cenâb-ı Allah. Hem yüzün zâhirini hem bâtınını yıkayacaksınız.

Abdestin bir mikdar esrârından bahsedeceğim. Evvelâ ellerimizi yıkarız, hepiniz biliyorsunuz bunu.

Evvelâ istiâze etmek lâzımdır, her işde istiâze. Yani Allah'a sığınmak. İstiâzenin manâsı, Allah'a sığınmak. Maddî-ma'nevî, küçük-büyük her işde Allah'a sığın. Sığındığın yer sağlamdır, öyle bir kaleye girmiş olursun ki sana hiçbir şey zarar veremez.

"", "أَعُوذُ", "بِالله" Allah'a, O Allah ki, semâvâtın ve ardın ve bizim hâlıkımız, rezzâkımız, bizi yaşatan, öldüren, bizim için bu kâinâtı ayağımız altına seren, bu sofrayı ilâhîyi bize açan Allah, işte O Allah'a, "مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ", Allah'ın sevmediği, rahmetinden tard ettiği, Şeytan'dan ve ona tâbi olan maddî-ma'nevî her şeyden yâ Rabbi sana sığınırım.

Ellerimizi yıkadık. Allah'a söz vereceksin. "Yâ Rabbi, zâhirde şu elimi yıkadığım gibi, senin rızân olmadığı bir yere elimi sürmeyeceğim Yâ Rabbi. Ancak senin rızân nede vardır, oraya elimi süreceğim. Güzel yazılar yazacağım kötü şeyler yazmayacağım". Kalem bile sana bunu haber veriyor. Yazı yazdığı vakitte kalem, şöyle ifâde edermiş :

*Kalem âh edüp ağlar mürekkeb
Beni nâdân eline verme yâ Rab*

Öyle duâ edermiş. Kalemın çıtırtısı, kalemın âh u zârı, mürekkebi de gözyaşıdır. "Nâdân, kâfir, câhil, zâlim eline verme Yâ Rabbi beni" diyor kalem. Güzel şeyler yaz. Senden sonra gelenler, senin nûrunla Allah'a doğru yürüsünler.

Vatanına, milletine, insâniyyete hayırlı ol. Allah'ın en sevgilileri, insâniyyete hizmet edenlerdir. "Efendim bunlar içinde acaba kâfir yok mu?". Kâfir var ise eğer, son nefesde îmân nasîb olur. Bir adam ahlâkını tathîr etmezse, ibâdet etse, müslüman doğsa, müslüman dünyâya gelse, âhir nefesinden korkulur, fenâlık yapıyorsa halka eğer. Allah'ın sevmedikleri, halka ihânet eden, hıyânetlik yapan kimselerdir, ihânet edenlerdir. Allah'ın sevdikleri, beşeriyyete, bütûn mahlûkât-ı ilâhiyyeye hizmet eden kimselerdir.

Hattâ Cenâb-ı Peygamber, sallallahu aleyhi vesellem, mübârek hadîslerinin bir tânesinde, "İrhemû men fi'l-ard yerhamukûm men fi's-semâ" buyurmuştur. "Siz mahlûkât-ı ilâhiyyeye merhamet ediniz, semâvâtın ve ardın sâhibi olan Allah size merhamet etsin" buyurmuştur.

⁴⁸⁷ Sure-i Mâide 6

Mümin, zâhiri bâtını temiz, dilinden hayır, elinden hayır, gözünden hayır, her efâlinden hayır gelendir, halka şerri dokunmayandır mümin. Geçiyoruz

"Yâ Rabbi senin rızân olmadığı bir yere elimi sürmeyeceğim". İşte zâhirde su ile elini yıkadın, kirini tathîr etdin, bâtın abdesti de bu. "Rızân olmadığı yere Yâ Rabbi elimi sürmeyeceğim".

Şimdi, Allah'a böyle söz verince bir adam, günde beş defa, bir daha Allah'ın râzı olmadığı bir yere bu el sürülür mü? Bu el ihânet eder mi? Bu el çalar mı? Bu el vurur mu? Ancak Hakk için vurur. Ancak Hakk için yazar. Ancak Hakk için söyler.

El söyler mi? Söylüyor.⁴⁸⁸ "بَلَىٰ قَادِرِينَ عَلَىٰ أَنْ نُسَوِّيَ بَنَانَهُ". Allah, parmak uçlarını yerli yerine yaratacak yevm-i kıyâmetde. Herkesin parmak ucu ayrı yaratılmışdır. Parmak izi alıyorlar ya. Parmak söyler. Oturduğu yer de söyler. Suç yapıyorsun ya, yâhud hayır yapıyorsun, ibâdet. O yer, şâhid olacak sana yevm-i kıyâmetde. "Efendi nereden söylüyorsun bunu?". Kurân'dan söylüyorum, Allah'ın Kitâbı'ndan söylüyorum, Hazret-i Muhammed'den haber veriyorum, sallallahu aleyhi vesellem.

إِذَا زُلْزِلَتِ الْأَرْضُ زِلْزَالَهَا ﴿١﴾ وَأَخْرِجَتِ الْأَرْضُ أَنْثَاهَا ﴿٢﴾ وَقَالَ الْإِنْسَانُ مَا لَهَا ﴿٣﴾ يَوْمَئِذٍ تُخْبِرُ أَخْبَارَهَا⁴⁸⁹

Bu câmiye geldin, değil mi? Ayağının basdığı yerler, yevm-i kıyâmetde şâhid olacaktır. "Yâ Rabbi üzerime abdestli basdı, senin rızânı tahsîl için mescide koşdu, senin kelâmını dinlemeye, Resûlünün yolunda bulunmaya" diye şehâdet edecek. Abdestsizler, tahâretsizler, günaha koşanlar, isyâna koşanlar için de aynı haberi verecektir.

Ey mümin! Bir bak ibret al, bir bak şükreyle! Geçiyoruz.

Ağzımıza suyu verdiğimiz vakitte, misvak varsa misvak kullanırız. Resûlullah sallallahu aleyhi vesellemin sünnetidir. Olmazsa, diş fırçasıyla da diş temizlenebilir. Fırça da yok, parmaklarımızla dişimizi temizleyeceğiz. Ağzımıza su verdiğimiz vakitte, "Yâ Rabbi, dilimle seni zikredeceğim, gıybet yapmayacağım Yâ Rabbi, kalb kırmayacağım Yâ Rabbi, kötü söylemeyeceğim Yâ Rabbi, yalan söylemeyeceğim Yâ Rabbi". Zâhirde ağzını yıkadın, hakîkatin abdesti de budur.

Yine burnuna su verdiğin vakitte, sünnet-i seniyye, "Yâ Rab, burnumla senin râzı olmadığın şeyleri bana koklatma, bu burnumla ben Muhammed'in kokusunu duyayım, sallallahu aleyhi vesellemin, îmân kokusunu duyayım, îmân lezzetini tadayım Yâ Rabbi".

Yüzüne suyu vurduğun vakitte, zâhirde yüzünü tathîr ediyorsun, bâtında "Yâ Rabbi, senden başka kimseye yüz tutmayacağım. Yüzümü kara etme. Zillete düşmeyeceğim Yâ Rabbi. Nâmerdlere muhtaç etme beni Yâ Rabbi". Bir nebzesinden bahsediyorum.

Sağ kolunu yıkadığın vakitte, zâhirde sağ kolunu yıkayacaksın, bâtında, bâtın abdesti de böyle, "Yâ Rabbi, berâtı sağ eline verilenlerden eyle". Yarın yevm-i kıyâmetde, ⁴⁹⁰ وَكُلُّ إِنْسَانٍ

⁴⁸⁸ Sure-i Kiyâme 4

⁴⁸⁹ Sure-i Zilzâl 1-4

⁴⁹⁰ Sure-i İsrâ 13-14

"أَلَزَّ مِنْهُ طَائِرُهُ فِي عُنُقِهِ وَنُحِرَ لَهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ كِتَابًا يَلْقَاهُ مِنْشُورًا * أَقْرَأَ كِتَابَكَ". Kimin kitâbı, sağ elden verilirse, o adam mesrûrdur, felâha ermişdir, necâta ermişdir ve cennete girmiştir. Kimin kitâbı soldan ve arkasından, verâsından verilirse, o adam ağlasın, çok ağlasın. Ağlayamazsa ağlayamadığına ağlasın. "Niye ağlayamıyorum, bende hiçbir hissiyât yok mu?" diye. "Yâ Rabbi kitâbımı sağ elime ver. Yâ Rabbi bu kolumu senin rızâna kullandır. Yâ Rabbi bu kolumu ehl-i islâma ve insâniyyete muhabbetle uzatdır Yâ Rabbi, kötülükle ihânetle değil".

Sol kolunu yıkadığın vakitte, zâhiren sol kolunu yıkıyorsun, bâtinen, "Yâ Rabbe'l-âlemîn, kitâbımı sol elimden verme. Beni ashâb-ı şîmâlden eyleme".

Allah'a yalvaracaksın. Gönlün Allah'da olacak. Elin suda, kalbin Allah'da. Kafan başka yerde, elin suda olursa kıymeti yok onun. Kâfir de yıkıyor zâhir kısmında. Hem sen korkuyorsun, topraktan halk olundum dağılacağım diye, kâfir dediğin günde üç defa dört defa duş yapıyor. Biz korkuyoruz çeşme başına gitmeye, müslümanlar. Yalan mı söylüyorum?

Bir mümin temizliğe dikkat ederse, yalnız yemek faslında, en ekal dört defa el yıkaması lâzım gelir.

Müminler günde iki defa yemek yerler. Ağır işçiler müstesnâ. Üç defa yiyen, makbûl değildir. İki yemek yiyecek müminler. Çok yiyen, çok uyuyan, çok içen, keneflerde dolaşır. Az yiyen, az uyuyan, az içen, Allah huzûrunda, vefîler huzûrunda dolaşır.

"Yâ Rabbi sol eline kitapları verilenlerden eyleme beni Yâ Rabbi". Yandın o vakit, yandın! Felâket!

Efendiler! Konuştuğum sözler size hikâye gelmesin ve bizleri uyutmasın, uykularımızı kaçırsın bizim. Bunlar olacaktır. Pek yakın bir zamanda olacaktır. Her gelen, her gelici zaman yakındır. Meğer ki insan hasta olmasın, hapishânede olmasın meşakkatde olmasın.

"Efendi, günler ne çabuk gelip geçiyor" diyorlar bana. Haftalar, aylar, seneler. Safâdasın, rahâtdasın, ondan çabuk gelip geçiyor. Bir hasta ol da bak, sabah oluyor mu? Borçlu ol da bak, gün geçiyor mu? Hapis de ol da bak, meşakkat geçiyor mu hiç?

Safâdasın, safâda. Hürriyetin var, îmânın var, dînin var, Kur'ân gibi kitâbın var, Muhammed Mustafâ gibi peygamberin var, kâinâtın hâlıkı Allah'ın. Daha ne istiyorsun? Ama farkında değilsin. Sen hâlâ, ben hâlâ gafletde dolaşıyoruz biz. Geçiyoruz.

Başımıza meshetdik. Mesh ederken, "Yâ Rabbi, başıma îmân tâcını koydun, kaldırma". Çünkü "yehdî men yeşâu ve yudillü men yeşâ", Allah dilediğini dalâlete, dilediğini hidâyete sevkeder. Kâdir-i mutlakdır Allah. Onun için "Yâ Rabbi, başıma nûr-ı îmânı koydun, îmân tâcını koydun, başımdan alma. Ben ehl-i islâmı ve senin kitâbını başıma tâc eyledim", o manâya. Zâhirde başını ıslatdın.

Kulaklarına meshederken, sünnet-i seniyye, "Yâ Rabbi, senin kelâmını bana işitdir, işitdiğim kelâmından bana lezzet ver, ehlullahın sohbetinden bana zevk ver Yâ Rabbi". Vermezse anlayamazsın. Ne Kurân'dan anlarsın, ne Peygamber'in sözünden anlarsın, ne evliyâullahın

sözünden tat, lezzet duyarsın. Allah zevk versin, gaflet pamuğunu kulağından çıkarsın ki işitesin.

Ve boynuna meshederken, sünnet-i seniyye, zâhirde boynuna meshedersin, hakîkatde, "Yâ Rabbi, boynuma zincirler vurma, guller vurma Yâ Rabbi". Evet. Esteîzübillah. ⁴⁹¹ "إِنَّا أَعْتَدْنَا لِلْكَافِرِينَ سَلَاسِلًا وَأَغْلَالًا وَسَعِيرًا". Sûre-i İnsân. "Biz kâfirler için guller hazırladık ve zincirler hazırladık. Zincirlere vuracağız ve gullere boyunlarını. Yani boyunlarına ve ellerine zincir takılacak kâfirlerin. Zâten bu âlemde onların ellerine ve boyunlarına zincir takılmışdır. Küfür zinciri takılmışdır, isyân zinciri takılmışdır. Kabahat zinciri, günah zinciri takılmışdır. Farkında bile değil.

Sağ ayağını yıkadın vakitte, zâhirde ayağını yıkayacaksın, bâtında şöyle abdest alacaksın, iç âleminde, "Yâ Rabbi ayağımı kötü yerlere götürme, senin râzı olmadığı yerlerde dolaştırma Yâ Rabbi. Ayağımı sırâtdan sürçme Yâ Rabbi. İslâm'dan ayağımı kaydırma. Cehennem üstüne gerilen sırâtdan ayağımı kaydırma Yâ Rabbi".

Cehennem üzerine gerilen sırât, İslâm dînidir, sırât-ı müstakîmdir, hablullahdır, Allah'ın ipidir. Kim İslâm'a sıkı sıkı tutunduyorsa, yani emirlerine itâat, severek, nehiylerinden de Allah'dan korkarak kaçarsa yasaklarından, o adam sırâtın üstündedir, ayağı kaymaz onun. İslâmın evveli, bu âleme ipin ucu uzatılmış, kim o ipe tutunursa, hablullaha, Allah'ın yoluna, o ipin nihâyeti Hakk rızâsına, cennete çıkar.

Abdestini böyle alırsın. Onun için Cenâb-ı Allah, ⁴⁹² "إِذَا قُمْتُمْ إِلَى الصَّلَاةِ فَاغْسِلُوا وُجُوهَكُمْ وَأَيْدِيَكُمْ" Kollarınızı diyor, kolunuzu demiyor, kolunu demiyor, kollarınızı. Yüzlerinizi de yıkayın diyor Cenâb-ı Allah, abdest alın diyor.

Ey müminler! Abdestin esrârından bir mikdar haber verdik. Abdest alırken dikkat etmedin. Bir şey söyleyeceğim çok acı. İyi dinle! İnsâf ile kulağını bana ver! İrfân ile dinle!

Abdest alırken bir adamın abdest a'zâlarından birisi bir iğne ucu kadar kuru kalsa, abdest sahîh olur mu? Soruyorum. Olmaz. E pekâlâ abdesti aldın ama huzûrullahda vardın, kalbinden dünyâ muhabbetini çıkarmadın, namazın sahîh oluyor mu acaba? Bak kıl kadar kuru kalıyorsa abdest olmadığına göre, kalbinde kıl kadar Hakk'dan gayrı nesne bulunursa namaz kabûl olmaz hâ! Herkese söylemedik, ehline söyledik.

Malûm-i ihsânınız, namaz kılarken Şeytan'ın harb zamânıdır, her türlü fitne fücûru senin önüne atabilir Şeytan. Namazın bir rûknünde huzûrullahda bulunduğunu düşünmen kâfi gelir senin için.

Hattâ Resûlullah, sallallahu aleyhi vesellem, hitâb etmiş sahabesine, o ashâb-ı bâ-safâyâ, o mutlu kutlu kişilere, Resûlullah'ın cemâl nazarına uğrayanlara, "İçinizde iki rekat namaz kılacak var mı?" demiş, "kalbine gıll u gış gelmeden kılsın namazı". Sahabeden biri kalkmış,

⁴⁹¹ Sure-İnsan 4

⁴⁹² Sure-i Mâide 6

"Ben kılarım Yâ Resûlallah". "Eğer kalbine dünyâ meşgalesi gelmeden namaz kıalarsan, iki gömleğim var, gömleğin birini sana hediye edeceğim".

Peygamber'in gömleği ne demek! Kim ki Muhammed Mustafâ'nın gömleğine büründü, cehennem ateşi ona harâm oldu. Kim Resûlullah'ın basdığı yere yüzünü basdı, yüzü cennetden a'lâ oldu. Bilen için söylüyoruz Muhammed Mustafâ'yı. O Allah'ın sevgilisini, O Allah'ın habîbi Muhammed Mustafa'yı, öğrenmek isteyenlere hitâb ediyorum, sallallahu aleyhi vesellem. Sen bana anlatıyorsun Muhammed Mustafâ'yı, O'nu kabîle reisi gibi biliyorsun sen. Ebû Cehil, senden daha iyi biliyor O'nu.

O Muhammed Mustafâ ki Mi'râc Gecesi arşa ayakkabıyla basmak istemedi, Allah'ın arşına, çıkardı ayağından ayakkabılarını, Allah dedi, "Habîbim Muhammed, ayakkabılarını giy, niçin çıkarıyorsun?". "Yâ Rabbi" dedi, "Mûsâ kardeşim Tûr-ı Sînâ'da", dünyâ yüzünde bir dağ Tûr-ı Sînâ, "orada senin huzûruna çıkmağa geldiği vakitte, "fahla' na'leyk" buyurdun, "ayakkabılarını çıkar" demişdin. O dünyâda bir dağ idi, Sînâ, Cebel-i Sînâ, burası senin arşındır" deyince, "O kelîmimdi, sen benim habîbim Muhammed'sin. Senin ayakkabılarının tozlarıyla benim arşım iftîhâr eder, senin ayakkabılarının tozu benim arşımı süsler" dedi.

Muhammed Mustafâ bu, sallallahu aleyhi vesellem.

Kalkdı ayağa, namaz kıldı. Namazdan sonra Cenâb-ı Peygamber sordu, "İki rekat namaz kıldın, kalbine geldi mi dünyâ vesvesesi?" Dedi, "Yâ Resûlallah, ilk rekatda gelmedi ama ikinci rekatda, gömleğin hangisini verecek diye düşündüm" dedi.

Haa, onun için üzülme. O benim söylediğim ekâbir evliyâullah için söylüyorum onu ben. Hakk'a kurbiyyet peydâ edenler için. Biliyorsun ya, Hakk'a kurbiyyet peydâ edenleri, onu da söylemeden geçemeyeceğim.

Uhud cenginde Esedullahi'l-Gâlib Alî ibn Ebî Tâlib Hazretlerinin ayağına ok batdı, kemiğine saplandı ok. Çıkarmak istiyorlar, bugünkü tıbbî âletler yok, çıkarmak istiyorlar, tahammül edemiyor. Dedi ki İmâm-ı Ali, "Ben namaza durayım, siz oku ayağımdan çekin" dedi. Namaza durdu, ayağından oku çekdiler, sardılar. Hazret-i Ali selâm verdi, dedi, "Çıkardınız mı oku?" diye sordu.

Ey âşık-ı sâdık! Ey kalbi Muhammed aşkıyla yanık! Ey seherde uyanık! Seherde uyuma! Ne varsa o vakit var. Pazarı o vakit oluyor işin. Seher vakti.

Namazı kılmayanlara yazık! Cuma'ya gelmeniz bir nimet ama beş vakit namazı kılmayan müminlere çok üzülüyorum yani, söyleyeyim size. Yapmayın efendiler! Allah'ın namaza ihtiyâcı yok. Bu namaz müminlerin burağıdır, müminlerin mi'râcıdır, Resûlullah'ın göz nûrudur. Sakın hâ namazını terk etme! "Kalbim temiz, bilmem ne", bunların hepsi safsata ve Şeytan'ın sana verdiği vesvesedir. Bazısı da, soruyoruz, diyor ki işte "İnşallah tekâüd olayım da sen benim müslümanlığımı gör". Yâhu elinde senedin mi var babacım sabaha çıkmaya, bırak böyle şeyleri. Hemen ibâdete sarılın! Hemen ibâdete sarılın müminler!

Vallâhi vallâhi, hiçbir şey size fayda vermez.⁴⁹³ "يَوْمَ لَا يَنْفَعُ مَالٌ وَلَا بَنُونَ". Ne evlâdlar, ne kasa, ne kese, ne rütbe sana fayda verir. Kalb-i selîm ile Allah'a gidersen kurtaracaksın. Kalb-i selîm demek, kalbini aşk-ı Muhammed'le dolduran, îmân ile tezyîn eyleyen. Çünkü Hazret-i Muhammed Mustafâ'yı her şeyden ziyâde sevmek, îmânın kemâlidir, sallallahu aleyhi vesellem. O'ndan başka menfaatli yok, şefâatçi de O'dur, bitdi o kadar. O'nu kırma sakın hâ! O'nu üzme.

Şimdilik bu kadar size kâfî. Başka câmilerde daha kısa tutuyorlar hutbeyi. Ben rahatsızdım işte on beş gün kadar hastahâne de yatdım. İki hafta da istirahat etdim, diğer câmilere Cuma'ya çıktım. Tevfik Bey, Hacı Tevfik Bey burada size Cuma'yı kıldırdı. İnşâallah sağ olursak gene geliriz.

Evet. Abdest alan mümin, bu şekilde abdest alırsa, sekiz cennetin kapısını Allah hazırlar. İyi dinle! O kula der ki, "Hangi kapısından gireceksen buyur" der. Dışın temiz, içerisi necâset dolu. İdrar muâyenesine giden şişe gibi, dış tarafı temiz, içi kirli. Olmadı. İçi temiz, dışı kirli. O da abdesthâne ibriği. İçi temiz, dışı kirli. Mümin, her zâhiri hem bâtını temiz olacak, tathîr olacak ki Allah'ın sevgisini ve îmânın kemâline nâil ola.

Vallâhu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sıratin müstakîm.

⁴⁹³ Sure-i Şu'arâ 88

Abdest ve Temizlik 9 Nisan 1982 (14 Cemâziyyülâhir 1402)

Kâllallahu Teâlâ Azze ve Cell fî Kitâbihi'l-Azîz.

Eûzübillahimineşşeytânirracîm.

Bismillahirrahmânirrahîm.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا قُمْتُمْ إِلَى الصَّلَاةِ فَاغْسِلُوا وُجُوهَكُمْ وَأَيْدِيَكُمْ إِلَى الْمَرَافِقِ وَامْسَحُوا بِرُءُوسِكُمْ وَأَرْجُلَكُمْ إِلَى الْكَعْبَيْنِ⁴⁹⁴

Sadakallahü'l-Azîm.

Secde ile yüzleri, tevhîd ile gönülleri sürûrlanan, seyyidü'l-âlem olan Hazret-i Muhammed Mustafâ'yı yani sevgili Peygamberimiz'i ve Allah'ın mahbûbu, habîbi, sevgilisi olan Efendimiz'i her şeyinden ziyâde severek îmânını kemâle erdiren, Hakk'ın cennetine tâlib, rızâsına râgıb, cemâline âşık olanlar!

Îmânın kemâli yani kemâl-i îmân yani îmânın tâmmı, Allah'ın istediği arzu ettiği îmân, her kim ki Hazret-i Muhammed Mustafâ'yı her şeyinden ziyâde sever, o kimsenin îmânı, Hakk'ın istediği îmân üzere olduğu beyân olunur. Yani îmânın kemâli, Resûlullah'ı her şeyinden ziyâde sevmektedir. Hazret-i Muhammed sallallahu aleyhi vesellem kiyemetini bil, O'nun sözlerini tut, yaptığın efâl u harekât ile, işlerle Allah ve Resûlüne ihânet edip Peygamber'i üzme.

Yarın ilticâ edeceğimiz yer, yani rütbelere mülğâ olup kasalar kaldırıldığında herkesin bu izâfî hüviyeti elinden alındığı vakitte, bir kurtulacak kapımız vardır, Bâb-ı Muhammedîyyet. Kabre girer girmez, Hazret-i Muhammed hakkında sorarlar, "Bu zât hakkındaki malûmatın nedir?" diye. Herkese! Bu âlemde Resûlullah'ı seven, O'nun yolundan ayrılmayan, O'nun izini izleyen, O'nun nûruyla nûrlananlar, "O Allah'ın sevgilisi ve resûlü, cümle enbiyânın seyyidi Muhammed Mustafâ'dır" diyecekler. Ve îmân pasaportlarında bu imzâyı görürlerse eğer, ebedî saâdete ve râhata kavuşacaklardır. Kimin pasaportunda Muhammed Resûlullah'ın imzâsı yokdur, onun işi vahîmdir. Onun için îmânın kemâli Resûlullah Efendimiz'i herşeyden ziyâde sevmektedir ki, bütün sermayemiz, bütün ümîdimiz odur. Allah Celle Hazretleri

⁴⁹⁴ Sure-i Mâide 6

buyuruyor, "Kim ki Resûlullah'a itâat eder, Allah'a itâat etmiş olur. Kim Resûlullah'a bîat eder, Allah'a biât etmiş olur. Kim Resûlullah'ı sever, Allah'ı sevmiş olur. Kim Resûlullah'a ihânet eder, Allah'a ihânet etmiş olur". Müminlere ihânet de, Resûl'e ihânetdir. Çünkü her mümin, Resûlullah'ın bir cüz'üdür. "Lâ ilâhe illallah Muhammedü'r-Resûlullah" diyen, bu kelime-i tayyibeyi söyleyen her mümin, Resûlullah'ın bir cüz'üdür, hepsinde cüz-i Muhammediyyet vardır. Kimisi sulben, kimisi yol bakımından.

Geçen hafta abdestin bazı esrârından deryâlardan bir katre, şemsden bir zerre olarak bahsetmişdik. Abdestin zâhir kısmı ve bâtın kısmı. Malûm ya, kâle'n-nebiyyü aleyhi's-salâtü ve's-selâm, Resûl-i Ekrem şems-i hakikat-i Muhammediyye Muhammed Mustafâ sallallahu aleyhi vesellem buyurdular ki, "Temizlik îmândandır, en-nezâfetü mine'l-îmân". Allah da bâtında ilk temizliği şirkden berf kılarak, "Lâ ilâhe illallah" dediriyor. Çünkü müşrikler necisdir. Allah'a şirk koşanlar necisdir. Evvelâ tathîrâtı maneviyyâtda "Lâ ilâhe illallah" yapıyor. "Lâ ilâhe illallah" diyen "Muhammedü'r-Resûlullah" diyebilir. Zâhirde abdest.

Abdestin bazı husûsâtından size böyle deryâdan bir katre, şemsden bir zerre olarak bir mikdar bir şeyler sunmuş idik. Gene aynı şey üzerinde duracağız ve manevî abdeste gideceğiz.

Abdesti tamam olmayan bir adamın namazı tamam olmaz. Îmânında kusur olan kişinin de îmânı kâmil olmaz. Nasıl ki insanın vücûdunda abdest mahallinden ufak bir yer kuru kalsa abdesti olmadığı gibi, kalbinde Hakk sevgisinden gayrı bir sevgi varsa eğer, biraz iş tehlikelidir. Onun için bâtın abdestine çok dikkat edeceğiz. Zâhir abdestini aldığımız gibi, ona titizlikle davrandığımız gibi, bâtın abdestine de çok dikkat edeceğiz. Bâtın abdesti, kalbe Hakk'dan gayrı bir nesne girerse, bozular. Çünkü kâfirin putu bir, müslümanın putu bin tânedir. Nasıl ki Kabetullah'ın içerisine üç yüz altmış put sokdular müşrikler, Resûl aleyhi's-salâtü ve's-selâm geldi Kabe'yi tathîr ettiği gibi, bizim kalbimizdeki putların da imhâsı ve tathîrâtı muhabbet-i Muhammediyye iledir. Kalbe Muhammed muhabbeti girdi mi, kalb tathîr olur.

Allahu Sübhânehû ve Teâlâ diyor ki, "Ey îmân edenler!". Çok mühim! Tekrar ediyorum gene. Bu hitâbı eden, semâvâtın ve ardın ve bilinen ve bilinmeyen âlemlerin rabbi, bizi yokdan vâir eden, yani bir katre sudan bizi halk eden Allah. Yani bu kâinâtı seriyyeden süreyyâya kadar, bildiğimiz bilmediğimiz âlemleri "kün" emriyle halk eden Allah. "Kün" ün manâsı Arapça'da "ol" demek. ⁴⁹⁵ "إِذَا أَرَادَ شَيْءًا أَنْ يَقُولَ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ". Allah bir şeyi irâde ederse, ol der, o şey zâhir olur, olur, meydana gelir. Bu kâinâtı bir "kün" emriyle halk eylemiş, bizi de bir katre sudan halk etmiştir. Âdem'i de toprak ile sudan halk etmiş, kudretullah ile yoğurmuş hamurunu. Âdem'e rûhundan nefh eylemiş. Ve biz Âdem çocuklarıyız. Peygamber-zâdeyiz yani. Her insan peygamber-zâdedir. Onun için dedesinin, babasının şerefini düşünmelidir insanoğlu. Âdem oğluyuz çünkü.

Bazı zevât ilmen demişler ki işte maymundan geldik. Onlar maymun çocukları. Onlara bir şey dediğimiz yok. Herkes kendi babasıyla iftihar eder. Biz peygamber-zâdeyiz, onlar hayvanlıklarıyla iftihar edebilirler. Darwin nazariyesinde maymundan gelmemiş insanoğlu.

⁴⁹⁵ Sure-i Yâsîn 82

Bir şey demiyoruz, ilimdir, mâdem ki öyle bir tezdır, hürmet ederiz fikirlerine. Onlar hayvan olduklarını söylüyorlar, hayvan-zâde. Biz insan-zâdeyiz, Âdem-zâde. O âdem ki Allah kendisini halîfe olarak yaratmışdır kâinâta. İşte Sûre-i Bakara'da, esteîzübillah, ⁴⁹⁶ وَإِذْ قَالَ رَبُّكَ لِلْمَلَكَةِ إِنِّي جَاعِلٌ فِي الْأَرْضِ خَلِيفَةً buyuruyor, "Ben arda bir halîfe indireceğim". Ve esmâyı da öğretiyor Hazret-i Âdem'e. ⁴⁹⁷ وَعَلَّمَ آدَمَ الْأَسْمَاءَ كُلَّهَا, Âdem'e biz esmâyı öğrettik".

Hazret-i Muhammed'e hem esmâ, hem sıfat, hem zât öğretilmiştir. Âdem'e yalnız esmâ öğretilmiş. Senin peygamberin, benim peygamberim, nûru evvel olan Muhammed Mustafâ'ya. O'na hem esmâ, hem sıfat, hem zât talîm etdirilmiştir, Resûlullah sallallahu aleyhi veselleme. Peygamberini iyi bileceksin. "Efendim, Mekke'de doğdu, Abdullah'ın çocuğu, Emine'de olma, dedesi Abdülmuttalib, amcası Hamza idi, Ebû Tâlib idi, Abbâs idi" diye böyle konuşursak eğer, bunu Ebû Cehil senden benden daha iyi biliyor. Hazret-i Peygamber'e bakan Peygamber'i görmedi, bakdı ama göremedi. Allah kime gösterdiyse o gördü.

Bir gün Huzûr-ı Saâdet'e evvelâ Ebâ Cehil denilen kişi geldi, girdi. Müşriklerin ileri gelenlerinden. Akıllı bir adam ama tevîki yok. Kafası şeytanlığa işleyen akıllı bir adam. Ama tevîki yok. Tevîksiz akıl insanı şeytan yapar. Huzûr'a girdi, Cenâb-ı Peygamber'e şöyle hitâb etdi. İyi dinle! Kulağını benden yana ver! "Yâ Muhammed!" Estağfirullah. Allahümme salli alâ Muhammedin ve alâ âli Muhammed. "Senden acı sözlü, senden ekşi yüzlü bir adam görmedim kâinâtda". Resûlullah sallallahu aleyhi vesellem, cevap verdi ona, "Sadakte Yâ Ebâ Cehl, doğru söyledin Yâ Ebe'l-Hakem, doğru konuşuyorsun" dedi. O cehennem oldu gitdi, arkasından seyyidinâ Ebâbekr-i Sıddîk radiyallahu teâlâ anı Efendimiz Hazretleri geldiler. İçeri girdi, "Yâ Resûlallah, senden tatlı sözlü, senden güzel yüzlü bir kimse görmedim. Bu kâinât üzerinde öyle bir kimse üzerine güneş doğmamıştır" dedi. Efendimiz, "Sadakte Yâ Ebâbekr" buyurdular. Ashâb-ı kirâm, ashâb-ı bâ-safâ dediler ki, "Yâ Resûlallah, biri zemmetdi, biri medhetdi, ikisini de tasdik etdiniz. Bunun sırrı nedir?". Şöyle buyurdu iki cihân serveri, "Ben bir mirât-ı mücellâyım, bana bakan kendini söyler".

Mümin de müminin mirâtıdır.

İtme mirâtı şikest sen yüz bin sûrete kor.

Kötü adamı kırarsan seni yüz bin sûrete kor sonra. Ayıp görme, ayıpları ört. Sana zulm edeni sen affet. Seni mahrûm edeni sen mahrûm etme. Seni terk eden mümin kardeşini sen terk etme. Ahlâk-ı Muhammediyye budur. Resûlullah'ın kanını dökenler, dişini kıranlar, sevgili amcasını katledip yetmiş parça edip ciğerini yiyenleri Peygamber affetmiştir, sallallahu aleyhi vesellem. O kadar inâdçı olma yani. Senin önderin şems-i hakikat-i Muhammediyyedir, O senin önüne düşerse seni aydınlatır O. O, sirâc-ı münîrdir, Allah'ın bir kandilidir ki kâinâtı nûrlandırmıştır. Allah'ın nûrudur. Kurân da Allah'ın nûru, Hazret-i Muhammed de Allah'ın nûrudur, sallallahu aleyhi vesellem. Geçiyoruz.

Abdestin zâhir kısmı, işte hepimiz bildiğimiz gibi. Ellerimizi yıkarız, yüzümüzü yıkıyoruz, ağızımıza burnumuza su veriyoruz. Bazısı "vav"ları tertîb için, bazısı cem için demiş ulemâ-i

⁴⁹⁶ Sure-i Bakara 30

⁴⁹⁷ Sure-i Bakara 31

benâm hazerâtı. İncelemişler, incelemişler, incelemişler, yani böyle her şeyi halletmişler islâm dîninde. Hallolmamış hiçbir mesele yoktur. Resûlullah'ın bütün efâl ve harekâtını halletmişlerdir yani, bize haber vermişler. Ehl-i Beyt-i Mustafâ'ya, ashâb-ı Resûlullah'a, ezvâc-ı tâhirâta Allah cümlesine rahmet etsin, Allah onlardan râzı olsun. Bir şey haber verilmemiş islâm dîninde, Peygamberimiz karpuzu nasıl kesdi. Onun rivâyeti yok. Ondan gayrı ne varsa hepsi tesbît edilmiştir.

Kurân âyetleri de böyle. Fakat bitmez Kurân'ın manâsı. İnsan bir deryâ görüyor, deryânın içine giriyor, o deryâyı bitirdim derken, arkadan bir deryâ çıkıyor ki manâ-yı Kur'âniyye böyle. İkinci deryânın yanında birinci deryâ bir hardal tânesi kadar. Çünkü kelimetullahâ nihâyet yoktur. "Efendim, ben Türkçe Kurân'ı okudum, bir şey yok efendim. İşte o dedi bu dedi filan" diye Kurân-ı Kerîm'e bu şekilde itirâz etmek, Kurân'ı böyle anlamak, gökyüzünde güneşi baklava tepsisi kadar görmek gibidir. "Güneş bu kadardır" diye iddiâ eden adam gibidir o. Git yanına, dünyâdan kaç milyon defa büyüktür. Ki Kurân'ın manâsına nihâyet yoktur. Kelimetullahâ nihâyet olmaz. Allah'a kurbiyyet etdikçe, Resûlullah'a muhabbet etdikçe, Resûlullah sallallahu aleyhi vesellemin nazar-ı iltifâtına nâil oldukça, Kurân sana söyler. Allah'ın indinden makbûl değilsen, Resûlullah sana sırt çevirdiyse Kurân sana söylemez! Bitdi o kadar. Ben bunun misâllerini burada kıssalarıyla anlatmış idim.

Abdestin farzı dört. Yüzü yıkamak, kolları yıkamak, dirsekleriyle beraber, başın dörtde birine mesh etmek, ayakları yıkamaktır. Ağıza buruna su vermek, bu Resûlullah'ın sünnetidir.

Sakın sünnetleri terk etme! En ufağından en büyüğüne kadar. Hem ictimâî sünnetleri, hem ferdî sünnetleri. Bizim müslümanların en büyük kaybı, Peygamber'in ictimâî sünnetlerini terk etmişler, ferdî sünnetlere riâyet etmişler. Ama ictimâî sünnetler terk edilmiş. İctimâî sünnetler var.

Müminler! Fırsat eldeyken, rûh kuşu bedenden uçmadan, bâtın abdestine gel. Sonra bir zaman gelir, ne kasan, ne kesen, ne evlâdın sana fayda vermez. Belki senin başına belâ olacaktır. Yani, ⁴⁹⁸"يَوْمَ لَا يَنْفَعُ مَالٌ وَلَا بَنُونَ". Kasa, kese, rütbe, evlâd, bunlar, insana menfaat vermediği gibi bir de mesûliyyeti yüklenecektir üzerine. Onun için bunları iyi kullan. Akıllıymı diyorsan eğer.

Elleri yıkamak, sünnet-i seniyyesi Peygamberimiz'in. Bir müslüman günde en aşağı hiç olmazsa, on iki defa el yıkaması lâzımdır. Hepsisi de sünnetdir hâ! Beş vakit namazda, iki öğün yemekde hem önünde hem ardında, etdi dokuz, üç defa da helâyâ giderse on iki defa olur yani. Ama bizim müslümanlar suya elini sokmaya korkuyor, Âdem topraktan halk olundu, dağılacağım diye. Beğenmediğimiz, kendi dinlerinde yıkanmak harâm olan kavimler, bunlar, günde üç defa beş defa duş yapıyorlar. Biz korkuyoruz. Sokaklarımız pis, hânelerimiz pis, evlerimiz pis, gönlümüz pis, üstümüz başımız pis. Sizi tebrie ederim, berî kılarım bunlardan. Ben kendimi söylüyorum. Karpuz yer, kabuğunu sokağa atar. Portakal yer, kabuğunu sokağa atar. Çöpüne bakmaz. Hânesine bakmaz. Helâsı yoktur. Helâsı vardır, pisdir. Duvarlarında helâ edebiyatı vardır. Sonra turist bekliyoruz, gelsin görsün diye. Rezâletimizi mi görsün yani? Benim saham değil orası ama temiz olmamız lâzım. Yani bir

⁴⁹⁸ Sure-i Şu'arâ 88-89

adamın temizliğinden ve intizâmından "Şu adam Muhammedî, bu adam müslüman, mümin" demelidir, dedirmelidir kendisine. Yalnız nalçayla, şalvarla, yakayı koparmakla değil yani. Yakasız palto giymekle filan değil. Özü temiz, sözü temiz, yüzü temiz, her şeyi temiz olacak. Bunun da bidâyeti îmânla başlıyor, şirkden berî olmak. Sonra arkasından gusûl abdesti ve abdest. Müslümanlar günde beş defa namaz kılarlar. Her müslüman bu namazı mi'râc bilir. Çünkü Fahr-ı Risâlet buyurmuş ki, "Benim gözümün nûru namazdır". "Es-salât kurratü aynî, benim gözümün nûru namaz" diyor Peygamber. Resûlullah'ı seven, Resûlullah'ı her şeyinden ziyâde seven namazı terk eder mi? Peygamber'in gözünün nûrunu? Ha demek ki seviyorum demek, eğer bunları yapmazsak, o vakit bir yalancı davâ içinde bulunmakdayız.

Ellerimizi yıkadık. İşte geçen hafta söylemişdik, gene söyleyelim. Elini yıkarken, zâhirde su ile tathîr edeceksin, temizleyeceksin, bâtinen, "Senin rızân olmadığı yere ben elimi sürmeyeceğim Yâ Rabbi". Abdest böyle alınacak.

Eûzübillahimineşşeytânirracîm. Her işde Allah'a sığın bir defa. Hem insan şeytanından, hem cin şeytanından, hem hannâsdan, hem nefsinden. Hattâ Resûl talîm buyurmuş, bir ân bile nefsinin şerrinden emîn olma. "Yâ Rabbi beni nefsimle başbaşa bir ân bırakma, gözümü kapayıp açincaya kadar". O kadar felâket yani. Çok ince konuştuğum sözler.

Zâhirde elini yıkadın, kirini akıtdın, ne kadar güzel. Bâtinen de, "Yâ Rabbi, senin râzı olmadığın bir yere elimi vurmayacağım". Hakîkaten de sözünde dur ammâ! Sözünde dur!

Ağzıma su aldım, sünnet-i seniyye, zâhirde dişlerimizi yıkamak, ağzımızı tathîr etmek, bâtında, "Yâ Rabbi, senin rızân olmayan, harâmdan bir şey yemeyeceğim, dişlerimle çiğnemeyeceğim. Dilimle yalan söylemeyeceğim, gıybet etmeyeceğim, gönül yıkmayacağım". Efendi, gönül yıkarsan, Kabe'yi yıkmaktan berbat olur iş. Kabetullah'ı! Gönül, Allah kabesidir. Kabetullah da Allah'ındır ama Hazret-i İbrâhim yapmıştır onu. Onun için Mevlânâ kaddesallahu sırrahu'l-âlî Efendimiz diyor ki,

*Dil bedest âver ki hacc-ı ekberest
Ez hezârân Ka'be yek dil bihterest
Ka'be bünyâd-ı Halîl-i Âzerest
Dil nazargâh-ı Celîl-i ekberest*

Diyor ki, kalb yapmak, ağlayanın gözyaşını silmek, kırık kalbi tamîr etmek, ağlayanı güldürmek hacc-ı ekberdir diyor. Bir kırık kalbi tamîr, bin Kabe'den hayırlıdır diyor. Bunu ben söylemiyorum, Mevlânâ söylüyor. Bu sözden dolayı Mevlânâ'yı tenkid eden olabilir ama kendi noksanını söylemiş olur, tenkid eden kendi kendini tenkid etmiş olur. Hak böyledir çünkü. Zîrâ Kabetullah'ı Hazret-i İbrâhîm aleyhisselâm, Halîlullah yaptı, emr-i ilâhî ile, kalbi halk eden Allah'dır. Kabetullah, bir semboldür müminler için, tevhid-i islâm için, müminleri toplamak için. Daha birçok esrârı vardır. Kalbe gelince, semâvâta arda sığmayan Allah, kalbe sığar, tecellî eder kalbe. Çok mühim! Onun için müslümanlar, Hacerü'l-Esved'in önünde, Hacerü'l-Esved'i öpeceğim diye, kaç kişinin cenâzesi çıkmıştır orada. İnsan kıymeti bilmiyor ki, taşta daha çok kıymet veriyor insandan. Halbuki Kabe de, arş da, kürsü de, cennet de, cehennem de, melâike de, yağmur da, güneş de, ay da, yıldız da insan için halk olundu. Cennet, cehennem de insan için halk olundu. Kabe de insan için halk olundu. Ama insan

kıymetini bilmeyiz, taşta daha çok kıymet veririz. Evet, bu kudsî taştır ama insan da kudsîdir. Taş Hacerü'l-Esved'dir, âlîdir. İnsan, halîfetullahdır. Geçiyoruz.

"Harâm yemeyeceğim Yâ Rabbi, dilimle kötü söylemeyeceğim, gıybet etmeyeceğim, gönül yıkmayacağım, halkın ayıbını söylemeyeceğim Yâ Rabbi". Setredeceksin.

Hazret-i Allah Cibrîl-i Emîn'e sordu. Sorması da biz öğrenelim diye yani. Bilmiyor değil. İki konuşacaklar, mazhar-ı kelâm Cebrâil, biz öğreneceğiz. "Yâ Cebrâil, senin ben âdemoğullarından yaratsaydım, bana ne gibi ibâdetde bulunurdun?". Cibrîl-i Emîn Cenâb-ı Hakk'a buyurdu ki, "Yâ Rabbi, biliyorsun ne yapacağımı". "Biliyorum ne ibâdet edeceğini ama sen biliyorsun, ben de biliyorum, kullarım öğrensün, onlara önder ol". Cibrîl-i Emîn şöyle söyledi, "Yâ Rabbi, üç şeyle sana ibâdet ederdim. Bir tânesi, suçluların günahını söylemez örterdim". Ama vatan hâininin günahını söyleyeceksin. İffet, ırz düşmanını söyleyeceksin. O düşmanın senin, mukaddesâtının düşmanıdır senin o. Müminin elinden kazâ ile bir şey çıkmış, günah işlemiş, irtikâb etmiş, olur ya, bunu yaymaya lüzum yok. "Suçlu müminlerin, suçlu insanların günahını setr ederdim". "Fakîr olup da ehl-i ırz olan, yani Allah'dan başkasına yüz sürmeyenlere yardım ederdim". Bir var, istiyor kullardan, bir kısmı var, kuldan isteyemez, Allah'dan ister ancak. Ona ehl-i ırz derler, ehl-i iffet derler. Onlara sadakâtı ve yardımı hattâ gizli yapacağız, göstermeyeceğiz, onları zelîl etmeyeceğiz. Anlayacaksın yüzünden, sen müminsin, ferâsetin var senin. "Ehl-i ırza yani kullardan isteyemeyip de Hakk'a kendini arz edenlere, onlara gizli gizli yardım ederdim". "Susuzlara su verirdim". Bizim hacı efendi kiracısı çıksın diye suyu kesmiş. Hacı efendi bizim.

*Deve hacı olmaz gitmek ile Mekke'ye
Eşek dervîş olmaz taş çekmekle tekkeye*

Ahlâk-ı Muhammediyye olmayınca olmaz. Ebû Cehil Kabe'nin içinde oturuyordu, Übeyy ibn Halef filan Kabe'de oturuyorlardı. Sen buradan gidiyorsun oraya. Ahlâk-ı Muhammediyye iş!

"Suyunu kesdim" diyor, "çıksın evden diye", hacı efendi. Nasıl suyu kesersin! Suyu zâlimden başka kimse kesemez. En büyük zâlim keser suyu, halkın suyunu. Hattâ Allah domuzun etini bize harâm kıldığı hâlde, bir domuz susuz kalsa, suyunu vereceksin hayvancağızın. Kendi domuz olmadı ki o. Allah ona domuz elbisesi giydirdi, sana bana insan elbisesi giydirdi.

"Yâ Rabbi susuzlara su verirdim. Kabahatlıların kabahatini örter, söylemezdim, ayıpları meydana vurmazdım".

Mahcûb edecek cemaatin içerisinde, halkın içerisinde, "Sen şöyle değil miydin vaktiyle!". Geçti o vaktiyle. Bitdi o vaktiyle. Eskiye karışdırma. "Karışdırırım". Karışdırırsan ben senin daha eskini söyleyeyim, sen de menîsin, ben de menîyim. İleri gidersek iş oraya çıkar. "Et-tâibü mine'z-zenbi ke men lâ zenbe leh, günaha tövbe eden, günahı yapmamış gibidir". Temiz olur, tâhir olur. "Lâ ilâhe illallah" küfür günahını temizler, îmândan sonra bazı cehâletle yapılan, bilmeyerek yapılan günahlar, onlar da istiğfârla temizlenir. Ama sözünde duracaksın, erkek olacaksın, erkek! Çünkü Allah erkeği tarîf ediyor, ⁴⁹⁹ "رَجَالٌ لَا تُلَهِیْهِمْ تِجَارَةٌ وَلَا بَيْعٌ عَنْ ذِکْرِ اللَّهِ".

⁴⁹⁹ Sure-i Nûr 37

Hatırlamadın mı? Erkek kimdir erkek? Sana bir erkek anlatayım da, erkek. Erkek olacaksın, sözünde duracaksın. Ahdından dönen erkek değildir. Münâfıktır bir defa evveliemirde.

Yunan çıkmış İzmir'e. Bir erkek anlatacağım şimdi. Yunan çıkmış İzmir'e, iffet ırz ayak altında kalmış.

Abdestin bir sırrı da boynuna su verirken, "Yâ Rabbi, boynuma esâret halkasını geçirme, beni kâfirlere, müşriklere, zâlimlere pâyimâl etme yüzümü, esir etme, zebûn etme" diyeceksin. Çünkü en büyük felâket, en büyük belâ, hürriyetini kaybetmektir. Senin ceddin kan dökmüş gelmiş, oğullarım serbest Allah desin diye. Bunu kaçıırırsan gitdi iş elinden.

O devirde kadınlar erkeklerden kaçıyorlar. Yunan çıkmış İzmir'e, iffet ayakaltı olmuş. Ödemiş tarafında bir Türkmen kızı, çeşmeye gelmiş. Anadolu'da kadınlar erkeği gördüğü vakitte, bilirsiniz, ekseriniz Anadolu çocuğusunuz, erkeği gördü mü arkasını dönerler yolda. Öyle âdet, alışılmış, nedense. Efe gelmiş çeşmeye hayvanını sulayacak, bir Türkmen kızı da elinde testiyle gelmiş, efenin yüzüne baka baka testi tutmuş çeşmenin musluğuna. Efe demiş, "Sen kadın değil misin! Erkekden korkmaz mısın! Erkekden çekinmez misin! Niye yani arkayı dönmedin, benim önüme testi sürdürdün" demiş Efe. "Ben karşımda seni erkek görmüyorum ki" demiş "erkekden kaçarsınız biz" demiş, "erkeğe hürmet de ederiz, erkeğe itâat de ederiz". "Eeee?". "Ama sen erkek değilsin". "Ne demek erkek değilim!" "Erkek olsun Yunan İzmir'e çıkmazdı" demiş. Tüfeği aldı, İstiklâl Muhârebesi başladı.

Erkek ona diyor Allah, diyor ki, رَجَالٌ لَا تُلْهِهُمُ تِجَارَةٌ وَلَا بَيْعٌ عَنْ ذِكْرِ اللَّهِ⁵⁰⁰, erkek ben ona derim ki benim zikrimden onu hiçbir şey men etmez. Ne mal, ne kasa, ne kese, ne rütbe. İşte erkek o.

İşte abdestde elinle boynuna suyu verirken böyle bu şekilde, "Yâ Rabbi esâret zincirini boynuma vurdurma" diyeceksin.

Dükkanında oturuyorum, bir zâhid arkadaş gelmiş, kendisi ilmiyyeden, sarıklı yani. "Efendi, vaazında hiç söylemiyorsun bunu" dedi. Mini etek çıkmıştı o vakit, kısa etekler filan. "Halka söyleyip men etmiyorsun" filan dedi bana, "etsene men bunu" dedi bana. Bana nasîhat ediyor, Allah râzı olsun. Ben dedim ki, "Canım insan düşünmeli, taşınmalı, islâmdaki bulunan muhaddarât-ı islâmiyyeyi düşünmeli, onların tefekkürüne bırakıyorum" filan diye konuşuyoruz böyle. İçeri bir kız girdi. Meğerse erkekmiş kız. Erkek kızlardanmış yani. "Hocaefendi!" dedi ona, sakallı, belli kendisi, beni hoca zannetmedi, kitapçıyım ben. "Hocaefendi!" dedi, "erkek görsek biz mini etek giymeyiz" dedi, "siz erkek olun giymeyeceğiz biz mini eteği" dedi, "biz karşımda erkek görmüyoruz ki" dedi. Çünkü erkeklik sakalla, şalvarla, bıyıkla değil. Erkeği, Allah tayîn ediyor, رَجَالٌ لَا تُلْهِهُمُ تِجَارَةٌ وَلَا بَيْعٌ عَنْ ذِكْرِ اللَّهِ, erkek ben ona derim ki benim zikrimden benim fikrimden onu hiçbir şey alıkoyamaz. Ne kasası, ne kesesi. Erkek o. Neyse.

Zâhir abdesti, işte bildiğimiz suyla alınan abdest. Geçen hafta misâllerini size vermişdim, vakit daraldı. Bâtın abdesti, tövbe ve istiğfârdır, günaha suça tövbedir. Ama cezm ile, kasd ile o suçu terk etmeye niyet etmektir. O suçu terk ederek gözyaşıyla abdest almaktır. Yani yaptığına nedâmet edip, ömrünü şimdiye kadar nereye harcetti, nereye verdi. Çok gece

⁵⁰⁰ Sure-i Nûr 37

uyumadın, düğünde, baloda, sünnet düğününde, bilmemne düğününde, evlenme düğününde. Kaç gece Allah için uykuyu terketdin? Allah'la kaç gece başbaşa kaldın? Allah'ı kaç gece zikreyledin? Düşün bakayım. Kaç yaşındasın. İşte düşüneceksin böyle, o vakit gözyaşınla abdest alacaksın. Buna tövbe abdesti derler. Nâdim olmak. Onun için iki cihân serveri sallallahu aleyhi vesellem, "Et-tâibü mine'z-zenbi ke men lâ zenbe leh, günaha tövbe eden, günahı yapmamış gibidir" buyuruyor.

Ey müminler! Zâhiren ve bâtinen temizliğimize ve tahâretimize devâm edelim. Zâhirleri ve bâtınları tâhir olanların istikbâlleri müemmendir. Yakın bir zamanda safâya kavuşur, sultân mevkiine erişirler. Hattâ tâ, "fî mak'adı sıdkın inde melîkin muktedir"e vâsıl olurlar. Hilkatlerini bilmeyenler, zâhirlerini ve bâtınlarını kirletenler, kendilerini zâhirî, maddî necâsetden, pislikden temizlemeyen, bâtinen istiğfâr ile kalbini tathîr etmeyenler ise, âkıbetleri vahîmdir. Çok âh u zâr edecekler fakat âh u zârlarına kimse el uzatmayacaktır. Meğer ki Resûlullah'ın şefâati erişse, Peygamber'i hoşnûd etdiyse eğer.

Yâ Rabbi bizi buradan boş çevirme.

Vallâhu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sıratın müstakîm.

Berat Gecesi
4 Haziran 1982 (11 Şaban 1402)

Kâlallahu Azze ve Cell.
Bismillahirrahmânirrahîm.

⁵⁰¹ حَمْدُ وَ الْكِتَابِ الْمُبِينِ إِنَّا أَنْزَلْنَاهُ فِي لَيْلَةِ مُبَارَكَةٍ إِنَّا كُنَّا مُنْذِرِينَ فِيهَا يُفْرَقُ كُلُّ أَمْرٍ حَكِيمٍ
Sadakallahü'l-Azîm.

Gönülleri nûr-i îmân ile münevver olan, Allah'ın sevgili kulları ve Resûlullah'ın kıymetli ümmetleri, Hakk'ın cennetine tâlib, rızâsına râgıb, cemâline âşık olan müminler!

Allah insanları derece derece halk ettiği gibi günleri de derece derece halk etmiştir. "Efendim, her gün Allah'ın günüdür, farkı yok" denilemez. İnsanlar derece derece halk olduğu gibi, günler de derece derece halk olunmuştur. İnsanların bazıları akıllı, bazıları güzel, bazıları çalışkan, bazıları tembel olduğu gibi, günler de böyledir. Seyyidü'l-eyyâm cuma günüdür. Kurân'ın nüzûl ettiği gece Leyle-i Kadir'dir, mühim gecelerdendir.

Hazret-i Ali kerremallahu vechehin mahdûmu, Resûlullah Efendimiz'in kıymetli hafîdi yani torunu Hazret-i İmâm-ı Hasen diyor ki, "Senede dört gece vardır, bu dört gecede Cenâb-ı Hakk'ın rahmeti, insanlar üzerine şiddetle yağar". Tabii bundan istifâde etmesini bilenler bundan istifâde ederler. Ve illâ gaflet uykusunda uyuyanlar, yaşayan ölüler, bundan istifâde edemez. Çünkü Allah kâfirleri yaşayan ölü diye tabir ediyor Kurân-ı Kerîminde. Müminler hayydır, yani müminler diridir. Hayy, diri demek. Onun için Cenâb-ı Hakk Sûre-i Yâsîn'de,⁵⁰² لِنُنْذِرَ مَنْ كَانَ حَيًّا, biz dirileri korkuturuz, dirilere müjde veririz buyuruyor. Kâfirler ölü mâhiyetindedir, yaşayan ölüler gibi. Ve uykuda onlar, gaflet uykusunda. Kafaları teneşire vurduğu vakitte uyanacaklardır. Onun için Cenâb-ı Peygamber gene, "Küllü'n-nâs nâimûn fe

⁵⁰¹ Sure-i Duhân 1-4

⁵⁰² Sure-i Yâsîn 70

izâ mââtü intebehû", bütün insanlar uykudadır, ne vakit ölürler, o vakit uykudan uyanırlar diyor Peygamberimiz. Şimdi İmâm-ı Hasen, yani Cenâb-ı Peygamber'in torunu, Hazret-i Ali'nin mahdûm-i mükerremi, arşın küpeleri Hasen ile Hüseyin aleyhimüsselâm, Hazret-i Hasen diyor ki "Ben babamdan işitdim, babam da dedemden haber verdi, senede dört gece vardır, bu gecelerde Hakk'ın rahmeti, galeyân eder, taşar, coşar. Ve ârif olanlar bu geceden istifâde ederler. Allah'ın rahmetine gark olurlar". Bunlar hangi gecelerdir? Receb ayının birinci akşamı. Receb ayının, Arabî Receb ayının birinci gecesi, bir. İki, Şaban-ı Şerîf'in on beşi ki Berat Gecesi. Yani yarın değil öbür gün akşamı. Berat Gecesi. Bu gece de böyledir. Üç, Ramazan Bayramı gecesi. Yani ertesi gün bayram olacak, ona Ramazan Bayramı gecesi derler. Dördüncüsü Kurban Bayramı gecesi. Kurban Bayramı arefesini bayrama bağlayan gece. Bunlar çok mühim gecelerdir. Ondandır gayri Kitâbullah ile işâret olunan geceler vardır. Meselâ Leyle-i Mi'râc yâhud Leyle-i Kadir. İşte ⁵⁰³ "سُبْحَانَ الَّذِي أَسْرَىٰ" ile, diğeri de ⁵⁰⁴ "إِنَّا أَنْزَلْنَاهُ فِي لَيْلَةِ الْقَدْرِ" ile ilân olunan geceler vardır. Fakat bu dört gece çok mühimdir, ehemmi mühimlerdendir.

İşte dediğim gibi her şey derecât üzerine yaratıldığı için bunlar da derece ile. Hattâ Hayder-i Kerrâr Sâkî-i Kevser İmâm-ı Ali kerremallahu vecheh buyuruyor ki, "Siz Berat gününü oruçlu, gecesini de salât ile geçiriniz yani namaz ile ihyâ ediniz" diyor.

Sakın gaflet etmeyiniz! Elli sene yaşayan adam, on ikisini çıkarırsan, otuz sekiz tâne kandil görür yani Berat'a yetişir. Otuz sekiz Berat'a yetişir. Sayılı hepsi başdan aşağı. Altmış sene yaşayan bir kimse, on iki yaşını çıkarırsak, kırk sekiz tâne Berat Kandili'ne yetişir, doksan altı Bayram görür, kırk sekiz Ramazan görür. Sayılı hepsi. Ömrün de böyle sayılı. Ömür seneye değildir, sayıladır, nefes sayısıyla. Onun için nefesini hevâya, nefesini gaflete verme. Her nefesde Allah'ı zikreyle, dilin Allah'lı, gönlün Allah'lı olsun.

Şimdi Kurân-ı Kerîm'den vereceğim bu manâ, sakın zannetme Kurân'ın manâsını hemen vermekle bitirdik, deryâdan, denizden bir katre olarak size söyleyeceğiz.

"حَمْ" Hâ-Mîm", Kurân-ı Kerîm'in isimlerinden biri isim yâhud Allahu Sübhânehû ve Teâlâ Hazretlerinin ism-i a'zamından bir isimdir. ", وَالْكِتَابِ الْمُبِينِ " Allah Kitâb-ı Mübîn'e yemîn ediyor. Kitâb-ı Mübîn nedir? Kurân-ı Kerîm. Mektûb-ı rabbânî, Allah'ın mektubu olan Kurân-ı Kerîm, kitâb-ı kerîmdir ve kitâb-ı mübîndir, apâşikâr Allah kelâmıdır, şekke şübheye mahal yoktur. Şekk ve şübhe edenler kendi kafalarından şekk ve şübhe etmelidirler. Yâhud anlamaz, cehlinden. Allah'dan korkanlar için hidâyet edicidir. Yani Allah'dan korkanlara söyler Kurân. Allah'dan korkanlar, Allah sevgisini bilenler, Allah'da yok olanlar Kurân'dan lezzet duyarlar.

Bir adam Kurân-ı Kerîm'i yâhud manâsını işitdiği vakitte sıkılırsa bilsin ki hastadır. Hastaya bal tatdırırsan, tatlı bal, hastaya acı gelir. Neden? Çünkü mizâcî bozuktur. Onun için kim ki müttakîdir, Allah'dan korkar, kim ki Allah'ı sever, Allah'da yok olmuştur, Allah'dan geldiğini ve Allah'a gideceğini düşünür, bu kimseye Kurân söyler. Kurân buna lezzet verir, zevk verir, hidâyet verir, feth ü fütûh verir, necât verir. Şifâdır müminlere Kurân. Onun için Cenâb-ı Allah Kurân-ı Kerîm'in birçok yerlerinde, Kurân'ın şifâ olduğunu söylüyor. ⁵⁰⁵ "وَنَزَّلْنَا مِنَ الْقُرْآنِ مَا هُوَ شِفَاءٌ"

⁵⁰³ Sure-i İsrâ 1

⁵⁰⁴ Sure-i Kadr 1

⁵⁰⁵ Sure-i İsrâ 82

وَرَحْمَةً لِّلْمُؤْمِنِينَ. Müminlere hem rahmet hem de şifâdır. Her şeyini Kurân'da bulabilirsin. Derdine her devâyı Kurân'da bulabilirsin. Mutlakâ Kurân'ı okuyacaksın, okuman lâzım. Eğer burada okumazsan kabirde sana Kurân'ı okutacaklar melekler. Kabirdeki ahvâl budur. Kurân'ı okumayanlara melekler Kurân'ı mutlaka kabirde okutacaklardır.

Kabirlerde de insanlar derecât ile yatar. Şehîdler, arşın tahtında, arş-ı a'lânın tahtında yeşil kuşlar şeklinde, nûrdan kandiller içindedir, şehîdlerin makâmları. Allah için şehîd olanlar yani muhârebeye i'lâ-yı kelimetullah için kanını canını vermiş. Gâzîler kabirlerinde yani berzah âleminde, beyaz ve ipek sedirler üzerinde otururlar ve cenneti seyrederler.

Ey Efendi! Bu sana şaka gelmesin, hikâye gelmesin. Yarın sen de ben de bu âleme gireceğiz, yani pek yaklaştı. Gün gurûb ediyor. Gencim deme, biz de gençdik. Ölenler de gençdiler. Hani pâdişahlar, hani krallar, hani ordularım var diyenler, hani İskenderler, hani Dârâlar, hani "ene rabbükümü'l-a'lâ" diyen Firavunlar, ne oldular? Soruyorum sana. Dünyâ gelip geçicidir. Câmiye geldin, bir saat oturup buradan gideceğin gibi, bu âleme geldin bir mikdar burada oturacaksın ve çıkıp gideceksin. Ama elli, sene, altmış sene, yetmiş sene. Bu kadar. Onun için nefesin sayılı, ömrün sayılı, günün sayılıdır. Hiç boşuna nefesini hevâyâ tüketme. Dâimâ Allah ile ol ki, iki cihânda azîz olası. Gönlün Allah'lı olursa, iki cihânda azîz olursun. Allah hem dünyâda hem âhiretde senin destgîrin olur. Allah hiçbir kulundan vaz geçmez. Ne kadar günahın olursa olsun, Allah dersin, Allah'a rücû edersen, tövbe edersen, Allah günahlarını affedecektir, ancak şirkden başkasını. Allah şirki affetmez. Allah'a şirk koşma. Bu şirkin de gene kademesi vardır, derecâtı vardır. Bu kadar söyledik kâfi.

"وَالْكِتَابِ الْمُبِينِ". "Kitâb-ı Mübîn'e yemîn ederim" diyor. Kim diyor bunu biliyor musun? Söyleyen kim, Kitâb-ı Mübîn'e yemîn eden kimdir? Yerin göğün sâhibi, bilinen ve bilinmeyen âlemlerin mâliki ve bu kâinâtı, yıldızını ayını, aylarını güneşlerini, bildiğimiz âlemleri, bilmediğimiz âlemleri halk eden Allah diyor ki, "Kitâb-ı Mübîn'e yemîn ederim". Anla Kurân-ı Kerîm'in büyüklüğünü. Allah Kurân-ı Mübîn'e yemîn ediyor, Allah Celle Celâluhû Hazretleri.

"إِنَّا أَنْزَلْنَاهُ فِي لَيْلَةِ مُبَارَكَةٍ", biz bir mübârek gecede Kurân'ı indirdik". Alâ rivâyetin, Ümmü'l-Kitâb'dan Levh-i Mahfûz'a Leyle-i Berat'da, Levh-i Mahfûz'dan semâ-yı dünyâyâ Leyle-i Kadir'de indirilmiştir Kurân-ı Kerîm. Ve, "فِيهَا يُفْرَقُ كُلُّ أَمْرٍ حَكِيمٍ". Kurân'da her şey var, Kurân'da her şey var. Yaş ve kuru var, benim konuşacağım, senin dinleyeceğin, senin burada oturacağın, benim buraya çıkacağım, o da var Kurân-ı Kerîm'de. Gözünü açıp kapaman da Kurân'da var. Anlayana göre, bilene, görene, köre ne! Bilen için böyle. Gözümüzü açmak, kaç defa açacağız, o da kayıtlı Kurân-ı Kerîm'de. "Efendim, biz görmedik". Senin görmemenle bir şeyin olmaması lâzım gelmez. Kurân bu!

Aynı zamanda "fihâ"yı geceye verirse eğer, mübârek geceye yani Berat Gecesi'ne, "فِيهَا", "فِيهَا" her mühim iş o akşam yerine tevdi olunur, emrolunur Allah tarafından. Yani bir sene zarfında, her sene Berat Kandilinde, Berat Gecesinde.

Kandil, bizim Türkçemizde mübârek bir geceye isnâden verilen isimdir. Sonradan minârelerde bu kandilleri yakmışlar. Koca Mustafa Paşa şeyhi bunu îcâd etmiş, mübârek gecelerde kandil yakmayı. Kandilden murâdımız odur yani mübârek gece manâsına söylüyoruz. Kandil, kandilini yakmışdır yani nûrunu. Fakat gene câmilerimizi süslemek için

böyle yapmışlar. Gâyetle güzel bir iş yapmışlardır. O devirde de bazı beyinsizler vardı, böyle nefsinin hevâya gitdiğini, ömrünün hevâya geçtiğini düşünmez de, beş parayı arar. Araması güzel beş parayı ama parayla alamayacağı ömrünü hevâya veriyorsun, haberin yok, beş parayla uğraşıyorsun. Düşün bir defa tefekkür et. Daha açık bir şey söyleyeyim mi sana? Bir adam, elli yaşına kadar sıhhatini vererek topladığı parayı, elli yaşından sonra sıhhatini kazanmak için doktora verir. Tabîb-i hakîkî Allah'dır. Mahbûb-i hakîkî de Allah'dır. Celle Celâluh. Gönlün Allah'lı olsun. Hiçbir zaman Allah'ı unutma.

Bir sene zarfında olacak vukûât, her melâikeye, müekkel olan melâikeye bildirilir. Şimdi, yani o akşam, bizim de bir senelik defterlerimiz, geçen Berat Kandili'nden bu Berat Kandili'ne kadar defterlerimiz yerine tevdi olunur. Hayırdan ve şerden ne yapıyorsak hep tesbît olunmuş, yerine tevdi olunur. Yeniden defterler verilir, insanlar için. Senede bir defa. Allah mâliyesi bu şimdi anlattığım iş. Onun için çok mühim. Peygamberimiz diyor ki, sallallahu aleyhi vesellem...

O akşam çok duâ ediniz. Allah Arapça da bilir, İngilizce de anlar, Fransızca da anlar. Her lisânı Allah bilicidir. Hiç lisânen söylemesen, kalbinden geçersen, ⁵⁰⁶ "إِنَّهُ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ", kalbden geçenleri de Allah bilir, Celle Celâluhû Hazretleri. Ama Peygamberimiz Arabî olmak münâsebetiyle, Resûlullah'ın lisânı ile söylersen, Allah'ın sevdiğinin lisânıyla, daha çok rahmeti celb etmiş olursun.

Şimdi benim söyleyeceğim duânın Arapça'sını, sen burada hemen ezberleyemezsin, ben Türkçesini söyleyeceğim, kafanda kalacaktır inşaallah. Allah kafanda bırakacaktır, senin kafanda, benim kafamda kalacak yani unutmayacağız.

"Allahümme, ey benim Allahım, ey beni yokdan vâ' eden". O akşam yalvaracağız, ağlayarak yalvaracağız. Gözyaşı dökeceğiz. Allah için ağlamayan göz kör olsun. Allah ve Resûlünü sevmeyen kalb hayvan yüreğinden başka nedir acaba?

"Yâ Rabbi, ey benim Allahım, ey beni yokdan vâ' eden". Düşün! Neden halk olundun? Yokdan. Sonra menîden halk olundun, bir katre sudan. İnkâr edemiyorsun değil mi? İnkâr edemiyoruz. Çünkü görüyoruz, biliyoruz. Sonra, "ey beni yokdan vâ' eden, beni besleyen süsleyen, şekl-i insana koyan".

Hayvanları da Allah hayvan olarak halk etdi, dilseydi seni ve beni de hayvan yapabilirdi Cenâb-ı Hakk, kâdirdi buna. Sen kendin insan olmadın, ben de kendim insan olmadım. İstidâ da vermedik. Bu bir ihsân-ı ilâhî oldu. Bize insan elbisesi giydirdiler, köpeğe köpek elbisesi giydirdiler. Fareye fare elbisesi giydirdiler. Sen insan oldun, nerede insanlığın senin? Allah'a secde ile bunu isbât edebilirsin. Rabbü'l-âlemîn'e teşekkür lâzım. Şükür lâzım, teşekkür lâzım, Allah'a. Değil mi?

Hani ben dâimâ size söylerim. Takkeyi verene teşekkür ederiz de takkeyi giymek için başı veren Allah'a secde etmeyiz biz. O kadar nankörüz. Kıçımıza pantolon verene teşekkür ve rükû vardır, fakat pantolonu giymek için kıçı veren Allah'a secde yokdur bizde. Çok acâib. Halbuki insanlık bunu iktizâ etdirir. Hakkındır teşekkür etmek, insanlığın numûnesidir o,

⁵⁰⁶ Sure-i Fâtır 38

insanlığın sermâyesidir. İnsanlığın bir şerefidir teşekkür etmen. Doğru. Soruyorum sana, bırak cenneti cehennemi, bundan sonra olacak olmayacak. Olacak, muhakkak. Ama dünyâda insanlar elli sene yaşasaydı, kırk sene, on sene yaşasaydı, insanlığın için, bizi Allah insan halk ettiği için Allah'a secde etmemiz lâzım gelirdi.

"Ey benim Allahım, beni bir katre menîden halk etdin. Sonra yetiştirdin, büyütdün. Aklım yerinde. Göz verdin gösterdin. Kafa verdin, düşündürdün, elhamdülillah. Kulak verdin işitdirdin, ayak verdin yürütdün". Diğer şeyleri saymayalım, lafı uzatmayalım, görüyorsun. Mâlik olduğumuz nimetleri, mülkü görüyoruz.

"Eğer benim ismimi yâ Rabbi..."

Çünkü Allah her şeye kâdirdir. Senin sa'y ü gayretinle değil, benim de sa'y ü gayretimle değil. Cennet, ibâdet karşılığı değildir. Allah'ın fazl u keremi iledir cennât-ı âliyât. Yani bir adam, on bin sene namaz kılsa, alnı secdede delinse, on bin sene de oruç tutsa, yani ömrü böyle olsa, bir kere semâya bakıp semâyı gözünün içine almasının hakkını Allah'a ödemiş olmaz. Koca güneş, yıldızlarıyla beraber semâ gözüne giriyor, bir seferde. Görüyorsun semâyı ve ardı. Bunun hakkını, bir kere, bir kere bakmanın hakkını Allah'a ödemiş olmaz. Onun için cennât-ı âliyât Allah'ın fazl u keremiyledir. Kul kulluğunu bilir Allah'a yalvarırsa, Allah kapısına geleni, Allah diyeni boş çevirmez, mahrûm etmez.

"Yâ Rabbi eğer beni şakî yaratdınsa, şakî eşkiyâ demek yani senin anlayacağın, benim ismimi şakîler defterine kaydetdinse yâ Rabbi..." Yâ! O akşam mühim mesele! Defterler kalkıyor çünkü. "İsmimi şakîler defterinden sil. Saîdler, iyiler defterinde, beğendiğin kullar defterinde ismim kayıtlıysa, ismimi oradan silme yâ Rabbi, orada ibkâ et, orada kalsın yâ Rabbi. Defter-i îmândan ismimi silme yâ Rabbi"

Câmiye sen kendin mi geldin zannediyorsun? "Evet ben geldim". Hayır! Sen gelmedin, Allah seni getirdi buraya. Seviyor seni, getirdi, kelâmını dinletiyor sana. Evinde sana ziyâfet veriyor Allah. Yakında kıyâmet günü de böyle olacak. Çok adam var, câmiye gelemiyor, ibâdet edemiyor. "Allah'ı seviyorum" diyor, "ibâdet etmek istiyorum" diyor ama mâniler çıkıyor. İşte "tekâüd olayım da şöyle olayım da böyle olayım da" diyor. Gelemez bir türlü. Bildiğin gibi değil hâdisât.

Allah seni seviyor mu sevmiyor mu kendin anlayabilirsin bunu. Allah seni hayırlı işlerde kullanıyor mu? Beş vakit namaz kılıyor musun? Yani günde beş defa huzûr-i ilâhîye kabûl ediliyor musun? Harâm yemiyor musun? Yedirmiyorlar mı? Bil ki sevilyorsun. Böyle olmazsa biraz düşün. Sen insanken, kulken sevmediğini huzûruna almıyorsun, Allah sevmediğini huzûruna alır mı? Bazısını haftada bir gün alır, bazısını günde beş defa alır, bazısını günde seksen defa alır, bazısını senede bir defa alır huzûruna. O kadar girebilir, bayramdan bayrama. Onun için bilmiş ol mümin!

"Yâ Rabbi ismimi şakîler defterine kaydetdinse oradan sil. Saîdler defterine kaydetdinse orada ibkâ et, bâkî bırak, silme ismimi oradan. Yâ Rabbi şakîler defterine kaydetdinse, oradan sil, saîdler defterine, iyiler defterine yaz, sevdiğin kullar zümresine beni dâhil et" de ve ağla, yalvar! Ağlayamazsan niye ağlayamıyorum diye ağla! Kalbi katı olanlar ağlayamazlar.

Kalbi katı olanın gözünden yaş gelmez. Özünden gelmeyince, gözünden gelmez yaş. Allah kelâmını işitip, Allah ismini işitip titremeyen bilsin ki kalbi hastadır. Her kula müyesser değil. Semâvâtın ve ardın rabbi olan Allahu Sübhânehû ve Teâlâ Hazretlerini zikretmek her kulun işi değil. Bazısı zikretse dahi zevk bile almaz. O da rahatsızlığından dolayıdır. Kalbini tasfiye etsin, tedâvi etsin. Kalb doktorundan bahsetmiyorum, zâhir doktoradan. Manevî kalb hastalığından bahsediyorum.

Evet. Zîrâ o akşam bütün melâikeye defterler verilir. Şimdi iyi dinle! Yağmurlar, harbler, darbler, fırtınalar, zelzeleler, ölümler. Bu seneden bir dahaki seneye kadar kim ölecekse, ne gün ölecekse Melekü'l-mevt'e ismi verilir kendisinin. O öyle bir şey ki sen onu aklınla ölçemezsin. "Nasıl olur, unutmaz mı bu kadar adamın ismini?" filan, bunları düşünme hiç. Senin bildiğin gibi değil. Hakk kudretini senin kafanın terâzisi çekemez. Kantarın kırılır o işde senin. Teslîm olacaksın. İsbâtı mümkündür, ama böyle söyleyeyim, kâfî senin için. O günden sonra Melekü'l-mevt günde üç defa gelir ziyâret eder. Nereye kaçacaksın? Ölümünden nereye kaçacaksın? Allah'dan nereye kaçacaksın? Gelir bakar, üç defa günde, üç defa nazar eder. Vakt-i merhûnu geldi mi, rûhunu kabz eder.

Bak geçen sene, Hâfız Ali Efendi gelip burada ezân okuyordu, bize geliyordu filan, işte bundan bir ay evvel kadar yâhud kırk gün, kırk beş gün evvel vefât etdi. Ondan başka bir arkadaşım daha vardı, burada benim hutbelerimi kayda alıyordu, o da öyle hiçbir şeyi yokken, elli üç yaşında yürüdü âhirete. Hepimizin vakt ü saâtini bilmiyoruz. Demek ki geçen sene onların emirleri verildi Melekü'l-mevt'e.

Her gün sabahleyin kalk, "Lâ ilâhe illallah Muhammedü'r-Resûlullah", bunu duyarak oku. "Lâ ilâhe illallah Muhammedü'r-Resûlullah", bunu duyarak oku. Yatarken, "Lâ ilâhe illallah Muhammedü'r-Resûlullah" oku ve ihlâs ile okuyarak uyu.

Câmiye geldin, iyi dinle bak, ne söylüyorum, sana şaka gelmesin, câmiye geldin, namazı kıldın mı, ömrümün son namazını kıldım diye git buradan. Ne olacağımız malûm değil ikindiye kadar. Akşam yatarken de sabahleyin kalkacağımız malûm değil. Dâimâ hazırlıklı ol. İstiğfâr et, günahdan kaçın. Zerre kadar günah olsa, o günahdan kaçın. Zerre kadar günahdan! İstihzâdan, alaydan, adam gıybet etmekden, kötü söylemekden, insan kalbi kırmakdan, gönül yıkmakdan kaçın. Gönül yıkanları, Allah onların gönlünü yıkar. İnsanları incitenleri Hazret-i Allah incitir. Ve her gün hazırlıklı ol. "Gencim daha, kuvvetliyim" deme. Bir anda her şey mahvolabilir. Akşamdan zengin sabah fakîr olur. Akşam sıhhatli sabah hasta olur. Sabah hasta akşam sıhhatli olur. Dâimâ tedâvül eder günler, saatler, vakitler. Âkil isen eğer, hiçbir vaktini Allah'sız geçirme. Her meşrû işinde, yani Allah'ın râzı olduğu işde, Besmele çek. Otururken, kalkarken, su içerken, yatarken, hattâ konuşurken.

Haydi söylemeden geçemeyeceğim. Belki sizi oyalayacağım ama söyleyeceğim.

Amerika'da bulunuyorum. Birçok kimseler islâm ile müşerref oldular. Bu sefer gitdiğim vakitte, yirmi iki kişiyi müslüman etdim. Yani bedava gitmedim oraya. Yirmi iki kişiyi daha müslüman etdim elhamdülillah. Çok enteresan bir şey anlatacağım size, çok mühim yani.

Meselâ ben, bir hocayım, adam kıtlığında. Sarıklıyım yani âlim değilim, lâlettayin bir adamım, adam kıtlığında. Yemek yerken Besmele çekerim, su içerken Besmele çekerim, yüznumaraya gireceğim vakit Besmele çekerim, Allah unutmazsa. Sonra, otururken Besmele çekeriz, kalkarken Besmele çekeriz, yazarken Besmele çekeriz, değil mi? Orada müslüman olanlarda bir hâl gördüm, onlar söze başlarken de Besmele'yle başlıyorlar. Ben hocayım, şimdiye kadar Besmele'yle söze başlamadım, hutbeden başka, vaazdan başka. Öyle müslüman oldular elhamdülillah. Meselâ, "Şu mesele nasıl oldu?" diye soruyorum, "Eûzubillahimineşşeytânirracîm Bismillahirrahmânirrahîm" diyerek başlıyor, Besmele çekiyor. Onun için konuşurken de Besmele çek. Çok hoşuma gittiği için söyledim size bunu. Bakın ben hocayım, sizi ortaya koymadım, kendimi ortaya koydum. Su içerken Besmele çekdim, yemek yerken Besmele çekdim, otururken, kalkarken Besmele çekdim, vaaza başlarken Besmele çekdim ama konuşurken hiç Besmele çekmemişdim. Benim müslüman ettiğim adamlar beni irşâd etdiler.

O gece, Berat Gecesi, çok ağlamak lâzım. Hazret-i Ali kerremallahu vecheh, "Resûlullah sallallahu aleyhi vesellemi Cennetü'l-Baki' nâmındaki kabristanda bulduk o gece. Ağlıyordu". Yani Berat Gecesi. Kim? Rahmeten-lil-âlemîn Muhammed Mustafâ, Allah'ın mahbûbu ağlıyordu o gece. Ümmetini istiyordu Allahu Teâlâ'dan. "Yâ Rabbi, azâb edersen kullarıdır, affedersen erhame'r-râhimînsin" diye yalvarıyordu Peygamberimiz. Resûlullah ağlarsa sana ağlamak değil, kendini parçalamak düşer.

Ve bu akşam gene isimleri saîdler defterine yazılanlardan, üçde ikisinin Habîb-i Hudâ Efendimiz'e bağışlandığı taraf-ı ilâhîden müjdelenmiştir. "Ümmetinin üçde ikisini sana bağışladım". Hiç cehenneme girmeden cennete girecekler. Onlardan olalım müslümanlar.

Bak görüyorsunuz ki kardeşlerim! İnsan bir ân ateşe tahammül edemez. Onun için ölçü vermişler evliyâullah, demişler ki, "Ateşe tahammül edeceğin kadar günah işle" demişler. Ne kadar dayanırsın ateşe? Soruyorum sana. "Allah'a muhtaç olduğun kadar Cenâb-ı Hakk'a ibâdet et" demişler. "Dünyâda kalacağın kadar dünyaya çalış" demişler, "Âhiretde kalacağın kadar âhiret için çalış" demişler. Bak söylüyorum size, yarın yevm-i kıyâmetde Allah seni ve beni huzûruna çıkaracak, sana soracak, "Bu kulum sana tebliğ etdi mi?" diyecek. İnkâra mecal yok, söyledik.

İbâdetlerinizi yapınız, insanlara iyilik ediniz, merhametli, şefkatli olunuz. Alnınızın teriyle helâl yiyiniz, helâl kazanınız, helâl yiyiniz. Harâmdan beslenen vücûdla yapılan ibâdetin zevki olmaz. O akşamın feyzinden feyzyâb olun. Kurân-ı Kerîm okuyun, Mevlid-i Şerîf okuyun. Câmilere gidiniz. Ölmüşlerinizi anınız. Yakın bir zamanda siz de o hâle geleceksiniz. "Men lâ yerham lâ yurham", merhamet etmeyene merhamet olunmaz. Ölülerini anmayanların çocukları onları anmayacaklardır. Eğer âbâ u ecdâdını anmıyorsan, çocukların da seni anmayacaklardır. O akşam rûhlar gönderilir. Evlerine gelirler rûhlar. Bakarlar. Kandilmiş, bayrammış, hiç haber yok. Yetiştirmemiş ki evlâdını Muhammed yolunda, sallallahu aleyhi vesellem, gaflet içerisinde. Ve derler ki, "Bırakdığımız mülk harâm olsun! Siz şimdi dünyâda refah görüyorsunuz, biz azâbını çekiyoruz, bizi rahmetle yâd etmiyorsunuz, evlâdlarınız da sizi rahmetle yâd etmesin" derler, bedduâ ederler, gerisi geri döner rûhlar.

Onun için o akşam su hayrâtı yapın. Eskiden hep bunlar bizim müslümanların yaptığı şeyler idi. İyi su getirirler, ibâdullaha su dağıtırlardı. Şimdi kirâcıyı çıkarsın diye hacı efendi suyu kesiyor. Acâib olmuş iş. "Kirayı vermiyor, suyu keseyim, susuz kalsın da" diyor. Suyu kesenden, suyu men edenden daha zâlim kimse olmaz kâinâtda. Mescidi kesen, zikrullahı men eden kişiyle, suyu kesen, suyu vermeyenden daha zâlim yokdur. Onun için o akşam su dağıtın, su dağıtdırın. Kurân-ı Kerîm okuyun. "Efendi, Kurân okumasını bilmiyorum". Alırsın tesbîhi eline Peygamber'e salât okursun, "Allahümme salli alâ Muhammedin ve alâ âli Muhammed, Allahümme salli alâ Muhammedin ve alâ âli Muhammed". Yüz defa "Bismillahirrahmânirrahîm" dersin. Bu da büyük bir ecirdir. Çünkü Besmele dört kitâba hâmindir, dört kitâba. "Bismillahirrahmânirrahîm". Tevrat, Zebur, İncil, Kurân'a. Hepsinin manâsı Besmele'nin içindedir. Allah'ın rahmân ve rahîm ismi içindedir.

Tövbe istiğfâr edin ve Ramazan'a hazırlanınız. Ramazan'ın müjdecileri geliyor.

Receb, şehrullah idi, Allah'ın ayıydı. Şaban, şehir-i Muhammed, sallallahu aleyhi vesellem, Peygamberimiz'in ayı. Ramazan da bizim ayımızdır, Ümmet-i Muhammed'in ayıdır. Şehrullahda yani Receb'de ibâdet tohumunu ekenler, Şaban'da gözyaşıyla sulayanlar, Ramazan'da bu mahsûlün semeresini, meyvasını alacaklardır.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

LEYLE-İ BERÂT

*Defter-i a'mâlin Hakk'a sunulur
Berâtın verilir Berât gecesi
Ömürler rızıklar ta'yîn olunur
Hâcetin görülür Berât gecesi*

*Bu gece manâda Kevser içilir
Mümine nûrlardan hulle biçilir
Âşıka Firdevs'den kapı açılır
Cennete girilir Berât gecesi*

*Müminler dūzahdan berî olurlar
Münkirler gidecek yeri bulurlar
Yapılan hayr ile şerri görürler
Defterler dūrülür Berât gecesi*

*Gündüzü şevk ile sâim olmalı
Gecesi zevk ile kâim olmalı
Mevlâ'ya kullukda dâim olmalı
Sırlara erilir Berât gecesi*

*Şabân'ın onbeşi hayr-ı kesîrdir
Gaflete düşenler nefse esîrdir
Kadrini bilene Kadr ile birdir
Huzûra varılır Berât gecesi*

*Bu gece dünyâyâ nidâ olunur
Herkesin hâceti kazâ olunur
Mümine ihsânlar atâ olunur
Önüne serilir Berât gecesi*

*Ey AŞKÎ Sûre-i Duhân'ı oku
Silinir kalbinden üzüntü korku
Kim almak isterse cennetden koku
Kur'ân'a sarılır Berât gecesi*

Resûlullah'a Hürmet ve İttibâ 11 Haziran 1982 (18 Şaban 1402)

Kâlallahu Azze ve Cell.
Eûzübillahimineşşeytânirracîm.
Bismillahirrahmânirrahîm.

قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ⁵⁰⁷

Sadakallahü'l-Azîm.

Allah'a ve Resûlüne îmân etmekle kalbleri îmân nûruyla tezyîn olan ve yüzleri nûr-i îmân ile münevver olan müminler!

Receb, Şaban derken Ramazan kapıya geldi dayandı. Biliyorsunuz, söylemiş idik, Receb şehrullah, Allah'ın ayı, Şaban da şehri Muhammed sallallahu aleyhi vesellem, Ramazan da Ümmet-i Muhammed'e verilen, Allah'ın rahmetinin cûş u hurûşa geldiği ve Kurân-ı Mübîn'in nâzil olduğu ay ki ayn-ı rahmet. Kalblerinde îmânı olanlar, bu ayı karşılamak için, hânelerini, dükkânlarını, temizlerler, tathîr ederler, süslerler. Ve Ramazan geldiği için gayr-ı irâdî olarak içlerinde bir sevinç duyarlar. Ama Allah'la arası iyi olanlar. İyi olmayanlara oruç gâyetle ağır bir ibâdetdir. Onlar, belki Ramazan'ın gelmesinden nefret duyarlar. Kalblerinde nûr-i îmân olanlar, bir muhabbetle, Ramazan-ı Şerîfi karşılamaya gayret ederler ve hânelerini, evlerini, dükkânlarını, tezgahlarını, işlerini, güçlerini ona göre tanzîm ederler. Hattâ mallarını mülklerini de hesap ederler de Ramazan'da Allah'a inanan müminlerin gönüllerini hoş etsinler, Allah'ın ismiyle isimlenen müminlerin gönüllerini hoş etmekle Hakk Telâî'nin rızâsını kazansınlar.

Mümin, Allah'ın ismidir. Senin de ismin mümin. Allah kendi ismini sana vermişdir, zât-ı ulûhiyyetinin ismini sana bahşetmişdir. Mümin, Allah'ın bir ismidir. Sen de müminsin, elhamdülillah, ben de müminim. Allah bizi îmândan ayırmasın.

⁵⁰⁷ Sure-i Âl-i İmrân 31

İşte kalblerinde nûr-i îmân olanlar, Ramazan'ı hoşlukla karşılarlar. Neden? Çünkü o bir aydır ki, Receb ayında ibâdet ve tâat ve muhabbet tohumları manâ tarlasına atılmış, Şaban-ı Şerîf'de gözyaşıyla sulanmış, kalb ateşinde pişirilmiş ve Ramazan'da bu nimeti yemekle nimetleneyeceğini bilenler elbette sevinirler. Çünkü Ramazan çıktığı vakitte, her bir mümin anasından doğduğu gibi tertemiz olur, hiçbir günahı kalmaz.

Kul hakkı müstesnâdır efendiler. Kul hakkı, hayvan hakkı müstesnâdır. Yani kime vurdunsa ondan rızâ taleb edeceksin. Kimin malını aldınsa onun rızâsını alacaksın. Yoksa alın secdede çürüse imkânı yok. Veyâhud da, işte söylüyorum tekrar tekrar, Allah'a çok yakın olmalısın ki, çok çalışmalısın ki maneviyyâta, Hakk Teâlâ senin tarafından o kula, senin irtikâb ettiğin o hakkı Allah kazâ etsin. Hele kâfir hakkı ve hayvan hakkı, gâyetle müşküldür ödenmesi.

Şöyle anlatalım başdan. Efendimiz buyurmuş ki ashâb-ı kirâma bir gün, ashâb-ı bâ-safâya, yani îmân eden arkadaşlarına, mescidi-i şerîfde mübârek cemâllerini çevirmişler onlara karşı, demişler ki, "Müflis kimdir?" demişler, müflis. Biri kalkmış demiş ki, sahabeden birisi Peygamber'e, "Yâ Resûlallah, müflis parası, malı mülkü olmayandır". Yani züğürt dediğimiz kişidir. Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem buyurdular ki, "O züğürtten bahsetmiyorum ben, âhîret züğürdünden bahsediyorum", âhîret züğürdü. "Allah ve Resûlü bilir".

İyi dinle, kulağını benden yana ver ey sôfi! Mâdem namaz kılıyorsun, oruç tutuyorsun, bu nimete ermişsin, iç tarafı tamîr etmeyince dış taraf kabûl olmaz. Dikkat buyur şimdi. Kul hakkı o kadar mühim. Başda Allah hakkı. Sonra Resûlullah'ın hakkı. Sonra ebeveyn hakkı. Sonra komşu hakkı. Sonra mümin kardeşlerinin hakkı. Sonra kâfir hakkı. Sonra hayvan hakkı. Buna dikkat edilecek.

Bir adam yevm-i kıyâmetde huzûrullah'a getirilir, namazı yerindedir. Çok namaz kılmış, beş vakit namazı kılmış, beş de ona ilâve etmiş. Ömründe bir defa değil, her sene hacetmiş. İyi dinle! Bütün Ramazan-ı Şerîf'i oruçla geçirdiği gibi, ömrü boyunca her Ramazan'ı, diğer aylarda da oruçlar tutmuş bu adam. Fakat bu adam kendisini korumamış yani ibâdullahın hakkını gasb etmiş, almış, arkasından konuşmuş, diliyle incitmiş, eliyle incitmiş, malını almış vermemiş, dövmüş, vurmuş, kabadayı yani kahramanca biraz. Bu getirilir. Fakat namazları da var. Hak sâhibleri çıkar, Allah bunun ibâdetlerini hak sâhiblerine taksîm eder. İyi dinle! Böyle olacak! Muhbir-i sâdık olan Muhammed Mustafâ böyle haber verdi. "Yâ Rabbi bana vurmuşdu", "Verin ona on senelik namazının sevabını". "Yâ Rabbi benim arkamdan konuşmuşdu, beni gıybet etmiş, çekeşdirmişdi". "Verin on senelik namazını". Verin, verin, verin, böyle, böyle, böyle. Yeterse ne a'lâ. Yaptığı ibâdetler bu taksîmât-ı ilâhî üzerine taksîm edildi. Yeterse ne a'lâ. Yetmezse hak sâhiblerinin günahı alınır, bu adama yükletilir. "Sümme türîha fi'n-nâri" diyor Peygamberimiz. Sonra o nâra yüz üstüne atılır, cehenneme. "Buna müflis derler" diyor.

Her şeyiyle gitdi ama ahlâkî dürüst değil. Evvelâ Allah hakkını gasb etdi. Allah'ın hakkı nedir? İki. Resûlullah'ın hakkını gasb etdi. Resûlullah'ın hakkı nedir ümmet üzerinde? Ebeveyninin hakkını gasb etdi. Ebeveynin hakkı nedir evlâd üzerinde? Sonra komşu hakkı, sonra ehli hakkı, sonra diğer Ümmet-i Muhammed'in hakkı, evlâd hakkı. İşi küçük görme! Küçük görünüyor, çok büyük.

Senin gibi, benim gibi. Senin gibi, sen de çok küçük görünüyorsun ama bu kâinâtdan büyüksün. Sen âlem-i kübrâsın. Zâhırda bu âlem, âlem-i kübrâ görünüyor, sen âlem-i sugrâ, küçük âlem görünüyorsun, halbuki hakikatde sen âlem-i kübrâsın. Arşda sende, kürsî de sende, Hakk da sende, Şeytan da sende.

Allah hakkı nedir? Hakk Teâlâ ve Tekaddes Hazretlerine imân ve Rabbü'l-âlemîn'e secdedir ve Allah'ın emirlerini tutmak, yasaklarından kaçınmaktır. Bu da iki türlü olur. Bir, Allah'ın cehenneminden, kabir azâbından, zebânînin elinden kurtulmak için, yakarı kurtarmak için yaparsın. Birde Allah bana kulum demezse, beni karşısına almazsa, bana iltifat etmezse, diye azâb duyarsın. İki türlü, bak görüyorsun ya. Bir kısmı cehennem ateşinden korkarak yapar bu işi, bir kısmı dayakdan, kabir azâbından.

Hakdır, gerçektir. Hem kabir azâbı hakdır, hem cehennem azâbı hakdır, hem mahşerin şiddeti ve dehşeti hakdır. Ama müminler ve sâlihler, zâhirlerini ve bâtınlarını nûr-i îmân ile tathîr eden kişiler, öldüğü gün sultânlığı ilân edilmiş demektir, öldüğü gün sultânlığı ilân edildi. Onun için giden meyyit, taşıyanlara şöyle seslenir, tabîi duyana, kimin kulağında gaflet pamuğu yoksa o duyar, ya diyor ki, "kaddimûnî kaddimûnî, beni hemen götürün, kabrime takdîm ediniz, yerime yerleştiriniz, ben bu dârü'l-belâdan kurtuldum, beni yollarda oyalamayın". Bir meyyit de diyor ki, o da diyor ki, "eyne tezhebûne, beni nereye götürüyorsunuz, aman götürmeyin!" diyor. Birisi inanan, biri inanmayan. Biri âbid ve mutî, birisi âsî. Bak gösteriyoruz sana.

Vaktiyle kâinâta ne insanlar geldi, gitdiler. Gençler ihtiyâr oldu, ihtiyârlar öldü. Bazen gençler de ölürler. Daha ziyâde ölür hattâ. Hattâ Hazret-i Îsâ aleyhisselâm buyururlar ki, "Meyvayı görmüyor musun, kemâle gelmeden çok dökülür" diyor Hazret-i Îsâ aleyhisselâm. Anla, ne demek olduğunu. Akıllı adam, "Efendi sen akıldan mı bahsediyorsun, nice kâfirler var akıllı", onların tevîki yok, akıllı var, tevîki yok, akıllı, tevîk sâhibi kişi bunları düşünür. Nereden geldim nereye gidiyorum, niçin geldim niçin gidiyorum.

Ey müminler! Ey Muhammed aleyhisselâma gönül verenler! En büyük saâdet ve nimet, Resûl aleyhisselâma ittibâdır. İşte O'nun çizdiği yol ki Allah'a giden düz, doğru ve kısa yoldur. O'nun yaptığı gibi yapacaksın. Evvelâ O'nu taklîd edeceksin, sonra Cenâb-ı Hakk seni tahkîke vardiyecek. Ve nûr-i Muhammediyyeyi ve şemme-i Ahmediyeyi kendinde bulacaksın, sallallahu aleyhi vesellem. Allah bizi Muhammed'inden dûr etmesin.

Yazık! Ümmet-i Muhammed'in başına gelen felâketin sebebi nedir bilir misiniz? Ne vakit ki muhabbet-i Muhammediyye kopdu, ümmetle Peygamber arasında, ondan sonra böyle zelîl olduk. Bir gönülde Hazret-i Muhammed'in muhabbeti bulunur da o gönül sâhibi nasıl zelîl olur. İmkânsızdır bu. Ama biz Peygamber'i kendimizle ölçtük, kıyâs-ı bâtil ile böyle, "O da benim gibi insan değil mi?" diye.

Allah'a giden o kadar çok yol vardır ki, şöyle anlatayım sana. Senin her nefesinin sayısınca bir yoldur Allah'a giden yol. Gene her mahlûkât-ı ilâhiyyenin her nefesi sayısınca Allah'a giden bir yol vardır. Bütün yollar seddolunmuşdur. En kısa kapı, Hazret-i Muhammed'in kapısı açık kalmıştır. Oradan kim giderse, doğru Hakk'a vâsıl olur. Onun için Cenâb-ı Allah

diyor ki burada, "كُلُّ إِن كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي", söyle Habîbim Muhammed kullarıma, Ahmedim, Muhammedim, Mahbûbum...

Efendiler! Bak dikkat ediyor musunuz, Kurân-ı Kerîm'de hiç Cenâb-ı Hakk Hazret-i Peygamber'e, böyle "Yâ Muhammed" diye hitâb etmemiştir, sallallahu aleyhi vesellem. Dikkat buyurun, okuyun bak Kurân-ı Kerîm'i. Kurân-ı Kerîm'in dört yerinde Hazret-i Muhammed'in ismini göreceksin, sallallahu aleyhi vesellem, Resûl-i Ekrem'in. Biri Sûre-i Muhammed'de, biri Sûre-i Fetih'de, biri Sûre-i Âl-i İmrân'da, bir tânesi de Sûre-i Ahzâb'da.⁵⁰⁸ "وَمَا مُحَمَّدٌ إِلَّا رَسُولٌ", Sûre-i Âl-i İmrân'da.⁵⁰⁹ "مَا كَانَ مُحَمَّدٌ أَبَا أَحَدٍ مِنْ رِجَالِكُمْ وَلَكِنْ رَسُولَ اللَّهِ", Ahzâb'da.⁵¹⁰ "نَزَلَ عَلَى مُحَمَّدٍ", Sûre-i Muhammed, sallallahu aleyhi vesellemde. Dördüncüsü de,⁵¹¹ "وَكَفَى بِاللَّهِ شَهِيدًا مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ", Sûre-i Fetih'de. Dört yerde. Bu da Peygamberimiz'in ismiyle beraber, dikkat buyur ne konuşuyorum bak, Peygamberimiz'in ismiyle beraber sıfatını söylüyor. "وَكَفَى بِاللَّهِ شَهِيدًا مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ", Allah diyor bunu. Manâsı şu. "Ey Habîbim Muhammed, sana kâfi değil mi, ben senin risâletine ve nübüvvetine şehâdet ediyorum". Yerin göğün sâhibi Allah. Peygamber'in ismini söylemiş, dikkat buyrun, Peygamber'in ismini söylemiş, arkasından Peygamberimiz'in sıfatını söylüyor.

Ekseri görüyoruz, dîn adamları bile, dîn adamları bile, Muhammed diye bahsediyorlar, Cenâb-ı Peygamber sallallahu aleyhi vesellemden. Ne demek biliyor musun bu? Kurân'da Allah diyor ki, "Birbirinizi çağırır gibi Peygamber'i çağırmayın" diyor, "amelleriniz bâtil olur" diyor. Bir defa Peygamber'i oradan kırmışız. Hiçbir sahabe, Peygamber'e ismiyle hitâb etmiyordu. Belki bir a'râbî, henüz daha îmâna gelmemiş, Huzûr-ı Saâdet'e gelip, "Yâ Muhammed, bana şunu haber ver" diyordu. O haklıydı çünkü a'râbîydi, câhildi. Sana Kurân gelmiş, bunca mucizât-ı Muhammedî'yi görmüşsün, sen hâlâ Peygamber'i arkadaşını çağırır gibi, "Yâ Muhammed" diye çağır dur! Estağfirullah. Allah hürmet ediyor peygamberine ve tazîm ediyor ve diyor ki, işte her cuma günü, nübüvvetini ilân ederek ve tazîmini ilân ettiriyor müezzinlerle beraber. Müezzin ağzıyla Allah kendisi ilân ediyor.⁵¹² "إِنَّ اللَّهَ وَمَلَائِكَتَهُ يُصَلُّونَ عَلَى النَّبِيِّ". "يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا صَلُّوا عَلَيْهِ وَسَلِّمُوا تَسْلِيمًا". Ben Allah'ımla, meleklerimle beraber, muttasılan Habîbim Muhammed'e salât ediyorum, ey müminler, siz de Habîbim Muhammed'e salât ediniz. Onun için Kurân-ı Kerîm'de Cenâb-ı Hakk'ın Hazret-i Muhammed'e "Yâ Muhammed" diye hitâbı yok, "Yâ Ahmed" diye hitâbı yokdur. Efendimiz'in bir yerde Ahmed ismi geçer, o da İsa aleyhisselâmın ağzıyladır. Çünkü İncil'de Cenâb-ı Peygamber'in ismi Ahmed'dir. Gökde Ahmed'dir, kıyâmet gününde Mahmûd'dur, bu dünyâ âleminde ve Kurân'da Muhammed'dir, sallallahu aleyhi vesellem.

Bir defa oradan Peygamber'le muhabbeti keddik. Çünkü Allah diyor ki, "Bir kimse Hazret-i Peygamber'e salât okumadan ismini çağırırsa, bütün yaptığı hayırlı ameller bâtil olur" diyor Sûre-i Hucurât'da. "Birbirinizi çağırır gibi Habîbim Muhammedimi çağırmayınız" diyor. Kasden söylüyorum ki öğrenilsin diye söylüyorum ism-i Muhammed'i. Resûl-i Ekrem demek lâzım. Resûl-i efham demek lâzım. Rahmeten-lil-âlemîn demek lâzım. Allah iki yüz küsur isimle Peygamberine hitâb etmiş Kurân-ı Mübîn'de. "Yâ eyyühe'n-nebiyy", "Yâ eyyühe'r-

⁵⁰⁸ Sure-i Âl-i İmrân 144

⁵⁰⁹ Sure-i Ahzâb 40

⁵¹⁰ Sure-i Muhammed 2

⁵¹¹ Sure-i Feth 29

⁵¹² Sure-i Ahzâb 56

resûl", "Yâ eyyühe'l-müddessiru", "Yâ eyyühe'l-müzzemmilü" diye Peygamber'in sıfatlarıyla Peygamber'e hitâb etmiş.

Sana da öyle. O'na ümmet olduğun için Allah sana da tazîm ediyor. O'na ümmet olduğun için Allah sana da tazîm ediyor da ne diyor? "Yâ eyyühellezîne âmenû" diyor. Kendi ismini sana vermiş. Hazret-i Muhammed aleyhisselâma kim îmân etdiyse, Allah, kendi ismini ona vermiş. Benî İsrâîl peygamberlerine, "Yâ Dâvûd", "Yâ Süleymân", "Yâ Mûsâ", "Yâ İsâ", görüyorsun Kurân-ı Kerîm'de, hitâbı var. Hazret-i Peygamber'e "Yâ Muhammed" diye hitâbı yok. "Yâ eyyühe'n-nebiyy", "Yâ eyyühe'r-resûl", "Yâ ekmele'r-rusûl", "Yâ eyyühe'l-müzzemmilü", "Yâ eyyühe'l-müddessiru", hitâbları böyle Peygamber'e. Sana da öyle. Benî İsrâîl'in peygamberlerine "Yâ Mûsâ", "Yâ İsâ", "Yâ Süleymân" diye hitâb etmiş, ümmetine de "Ey toprak oğulları", "Ey su oğulları", "Ey çamur oğulları" diye hitâb etmiştir. Bize "Yâ eyyühellezîne âmenû", "Yâ eyyühe'n-nâs", "Yâ eyyühe'l-insân" demiş bize. Kıymetini bilsene insanlığının sen. Bu şerefi nereden buldun? Hazret-i Muhammed'den buldun, sallallahu aleyhi vesellem.

O gelmeseydi sen burada oturamazdın. Burada nâkus sesleri işidilecekti. Yani çan sesleri işidilecekti. O emir verdi, "Kostantiniyye alınacak" dedi. Aldın ve O'nun sâyesinde nimet buldun. Ondan sonra küfrân-ı nimet etdin, sırtını döndün. Rûtben, kasan, kesen, malın, câhın, menkûlün, gayr-ı menkûlün, hepsine Hazret-i Muhammed hürmetine sâhib oldun. Hıristiyanı müslümanı, yahudisi, budisti, hep Hazret-i Muhammed hürmetine. Allah diyor ki, ⁵¹³ وَمَا كَانَ اللَّهُ لِيُعَذِّبَهُمْ وَأَنْتَ فِيهِمْ, sen onların arasında olduğun müddetçe onlara azâb etmeyeceğim" diyor Hazret-i Allah Celle Celâluhû. Bir tarafı yıkar, bir tarafı kalkındırır. Nûh tûfânı gibi hepsini birden kaldırmaz. Niçin? Çünkü Peygamber sallallahu aleyhi vesellem bizim aramızda duruyor.

Sormuş vefâtı esnâsında Cebrâîl aleyhisselâm, "Yâ Nebiyyallah, seni cennetin hangi derecâtına defnedelim? Cesed-i mübârekini. Rûhun cennetde". "Benim ümmetimi nereye gömüyorlar yâ Cebrâîl?". "Toprağa". "Onlardan ayrılmam" demiş. "Onlardan ayrılmam" demiş. Ve hakîken de böyle, bizim aramızda yatmaktadır ve rûhâniyeti bizim aramızda dolaşmaktadır. Ama görene! Köre ne!

Bugünkü kâfirin bulduğu bir yudum su, münkirin bulduğu bir lokma ekmek, Hazret-i Muhammed hürmetinedir, sallallahu aleyhi vesellem. O gelmeseydi, olmasaydı, kâinât olmazdı.

Ama kırmışız. Meselâ Kurân okunuyor, ezân okunuyor, bizim müslüman, radyosunu kapatmıyor. Ezân bu yâhu! Sana haber vereyim mi ezândan? Vallâhi ve billâhi Peygamber'in verdiği haber üzerine söylüyorum, isteyen Râmuzü'l-Ehâdis'e baksın, yeri de orada, ezânı Allah da dinliyor ve müezzini tasdîk ediyor efendiler, melekleriyle beraber. Bizim müslüman ezân okunduğu vakitte, sabahleyin rahatsız oluyormuş ezân okunduğu vakitte bizim müslüman. Hazret-i Muhammed hürmetine gelmiş İstanbul'da oturuyor, ezâna muâriz, "Uyandırıyor beni uykumdan" diye.

⁵¹³ Sure-i Enfâl 33

Bir iş için gitmişdim de bir yere bir zaman, oraya bir adam gelmiş, şikâyet ediyordu askerî kumandana, "Efendim, ezân okunuyor sabahleyin bizi uyandırıyor, rahatsız oluyoruz, bunu önleyemez misiniz?". İsimlerini biliyorum ama söylemeyeceğim burada, dedikodu olur. Kumandan kovdu dışarıya. Bir müslüman evlâdıymış ki kumandan, def etdi kapıdan dışarıya. "Utanmaz adam" dedi. Vakit çok dar, neler anlatmak isterdim size. Ezânı Allah dinliyor.

Muhammed hürmetine nimet bulan, onun hürmetine devlete, rütbeye nâil olan, Peygamber'in ezânına muhâlif oluyor ki uykumuz kaçacak diye, sabah uykusunu bozacakmış ezân diye. Hiç merak etme azîz dostum, belki ezânı sen susturabilirsin ama sonra çan çalarlar tepende. Kurtulamazsın! Allah'a secde etmezsen kula secde edersin. Allah'a secde etmeyen, kula secde eder. Allah'a tapmayan paraya tapar. Allah'a tapmayan, rütbeye tapar, kasaya tapar, keseye tapar, kadına tapar. Ezânı kestirebilirsin ama sonra çan çalarlar. "Çanı da kesdiririm". Kamçı ile namaz vakti seni kaldırır. Namaza değil, işe. Hürriyetin elinden gider. Serbest Allah diyorsan eğer, bunu hürriyetine medyûn-i şükrân olmalısın, serbest Allah diyorsan eğer.

Bak, dün gelmiş biri. Ben kitapçılık yapıyorum burada, kitap satıyorum kitapsızlara. Bir zât gelmiş, "bir hutbe var mı?" diyor. Çıkardık bir hutbe, Arapça hutbe istiyor, verdim. Anladım ki buralı değil, dışarıklı. "Neresi için alıyorsun?" diye sordum. "Bulgaristan için" dedi. "Acaba geçirebilecek miyim?" dedi. Elli sayfalık bir kitap, hutbe kitâbı. Ödö patlıyor, titriyor. Nedir? Dedi, "Görürlerse felâket olur hudûdda" dedi. "İnşallah görmezler" dedim. Ağlaya ağlaya gitdi. "Cuma'yı nasıl kılıyorsunuz?" dedim. "Gizli kılıyoruz" dedi, Cuma namazını.

Sen Allah diyorsun serbest. Hürriyetin elinde çünkü. Sancağın, bayrağın elinde. Bu hürriyetin, sancağın, hepsini Hazret-i Muhammed'e borçlusun, sallallahu aleyhi vesellem. Herşeyini Hazret-i Muhammed'e borçlusun. Seni azîz eden islâm dînidir. Kim islâm dînine tutunur, azîz olur. Kim islâmı terkeder, zelîl olur, milyon sâhibi olsun isterse. Ama müslümanları Cenâb-ı Hakk, işte kendine âsî olan müslümanları böyle kâfirlerle tedîb eder, zâlimlerle tedib eder. Görüyorsun ya islâm âlemini, şu hâline bak. İki islâm devleti birbiriyle harb ediyor. Bir yahudi devleti çıkmış islâmı parçalıyor, müslümanlar ölüyorlar, insanlar ölüyorlar, kırılıyor, kıyâmet. Vaktiyle onlar bizim birer kaymakamlığımız idi. Yani birer vâliliğimiz idi, kaymakamlık, vâlilikdi yani. Senin babanın yani. Altmış sene evvel, altmış beş sene evvel. Buradan bir adam pasaportu aldı mı altmış beş sene evvel, Mekke'ye kadar hiç soru sormadan, pasaport sormadan giderdi. Yemen'e kadar giderdi. Basra'ya kadar giderdi. Tâ Bulgaristan'ın nihâyetine kadar giderdi. Bosna Hersek'e kadar giderdi. Sormadan. Senindi çünkü âbâ ü ecdâdın almışdı orasını. Adâletiyle aldı, kılıcıyla değil. Mücerred kılıcıyla değil, adâletiyle aldı. İmânıyla aldı. Allah'ıyla aldı, Muhammed'iyle aldı. Kimsenin burnunu kanatmadı, herkese dînî hürriyetini verdi, herkese vicdan hürriyetini verdi. Bulgar o zaman çanını çalıyor, kilisesinde ibâdetini yapıyordu, kimse ona yan gözle bakamıyordu. Şimdi orada olan müslümanları Kurân'ı tahkîr ederek ellerinden alıp okutdurmuyor, mâni oluyor yani. Bitdi, zillet içine düşürdü.

Neden bu? İşte Hazret-i Muhammed'den bağların kesilmesiyle, sallallahu aleyhi vesellem. Dönün Hazret-i Muhammed'e, dönelim! Lisânen değil, fiilen. Her işimizle. Özümüz doğru, sözümüz doğru, yüzümüz ak, gönlümüz pâk, îmân sâhibi olarak dönelim Hazret-i Muhammed'e, işin rengi değişecek.

İstiklâl Muhârebesinde biliyorsunuz, yedi düvelle harb etdik. Silahımız yokdu, topumuz yokdu, tüfeğimiz yokdu ama îmânımız vardı, Allah'ımız vardı, Muhammed'imiz vardı. En büyük diretnotlara, onlara göğsümüzü gerdik Çanakkale'de. Kâfir geldi, düşman girdi, Anadolu'nun tâ harîm-i ismetine kadar, balta sapıyla, taşla kovaladık kâfiri. Neden? Çünkü birlik vardı, tevhîd vardı, tevhîdin nûru vardı, Muhammed Mustafâ'nın muhabbeti vardı.

Dönelim gene, gene öyle olacak. Abdestsiz namazsız olmaz. İbâdetsiz tâatsız olmaz. Harâm yemekle olmaz. Halkın sırtından geçinmekle olmaz. Çalışacaksın, yüceleceksin. Allah Kurân'ında ne diyor, bak. Allah'ın en büyük sıfatlarından bir tânesi ilim sıfatıdır. Öğreneceksin, bileceksin. Yalnız kamçı diye yılanı tutmayacaksın. Bazısı kamçı diye yılanı tutar avucunda, haberi olmaz. Sonra o yılan büyür, kendini sokar. Neyse, geçiyoruz.

Ferah ve saâdet, Hazret-i Muhammed'in kapısındadır. Allah orayı açık bırakmış. Şimdi ben kısa kesiyorum, inşaâllah haftaya gene anlatacağım. Çünkü vakit uzayacak. Diyor ki, "Bütün kapılar seddolundu, Hazret-i Muhammed'in kapısını açdım, oradan her kim içeri girse benim rızâma erişir" diyor. ⁵¹⁴"Kul in küntüm tuhibbûnâllahe, söyle onlara Habîbim Muhammed, eğer beni seviyorlarsa sana tâbi olsunlar ki onları ben seveyim". Muhammed aleyhisselâma tâbi olmayınca Allah sevmez kulunu. İttibâ edersen o vakit Peygamberinle beraber olacaksın, Resûlullah'ın cemiyetinde bulunacaksın, Resûlullah'ın sancağı altında olacaksın, arşın gölgesinde gölgeleneceksin. Hem dünyâ saâdetine hem âhiret saâdetine nâil olacaksın.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

SERVER-İ ENBİYÂ

<i>Enbiyânın serveri sensin yâ Resûlallah Evliyânın rehberi sensin yâ Resûlallah</i>	<i>"Kâbe kavseyn" sırrına ermedi hiçbir nebî "Ev ednâ"nın enderi sensin yâ Resûlallah</i>
<i>Nûrun evveldir zâhir ba'sin sonra olsa da Kâinatın mihveri sensin yâ Resûlallah</i>	<i>Hakk cemâlin gösterdi açıp dîdârın sana Mahlûkâtın cevheri sensin yâ Resûlallah</i>
<i>Sen nebî idin el-hak Âdem vücûd bulmadan Nebîlerin önderi sensin yâ Resûlallah</i>	<i>Rabbin melekleriyle salât ü selâm eder Arş ü Kürsî minberi sensin yâ Resûlallah</i>
<i>Mühr ü hâtem sendedir ey Resûl-i müctebâ Mürselînin enveri sensin yâ Resûlallah</i>	<i>Kur'ân senin mu'cizen ey Habîb-i Kibriyâ Hakk yolunun münceri sensin yâ Resûlallah</i>
<i>Ay ve güneş nûrunu almaktadır vechinden Nûr-ı Hakk'ın gevheri sensin yâ Resûlallah</i>	<i>AŞKÎ kulun pür-hatâ olmuş sana mübtelâ Rahm ü şefkat-perveri sensin yâ Resûlallah</i>

⁵¹⁴ Sure-i Âl-i İmrân 31

Ramazan-ı Şerîf ve Oruç 18 Haziran 1982 (25 Şaban 1402)

Kâllallahu Te'âla fî Kitâbihi'l-Azîz.

Eûzübillahimineşşeytânirracîm.

Bismillâhirrahmânirrahîm

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا كُتِبَ عَلَيْكُمُ الصِّيَامُ كَمَا كُتِبَ عَلَى الَّذِينَ مِن قَبْلِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ * أَيَّامًا مَّعْدُودَاتٍ فَمَن كَانَ مِنكُم مَّرِيضًا أَوْ عَلَى سَفَرٍ فَعِدَّةٌ مِّنْ أَيَّامٍ أُخَرَ 515

Sadakallahü'l-Azîm.

Nûr-i îmân ile yüzleri münevver, nûr-i islâm ile kalbleri muattar olan, Hakk'ın cennetine tâlib, rızâsına râğıb, cemâline âşık olan müminler!

Ayların ve yılların, günlerin ve gecelerin tebeddülâtında ve değişmesinde büyük âyetler vardır. Tabii görenler için ve anlayanlar için. Receb, Şaban derken, mâh-ı mübârek olan Ramazan-ı Şerîf ile müşerref oluyoruz. Salı günü akşamı yani çarşamba gecesi terâvih kılacağız, çarşamba günü de oruçlu olacağız.

Ramazan'ın böyle yakın olmasına rağmen, içimizde o güne yetişmeyecek insanlar vardır. Kılmış olduğun namazı son namaz bil. İster Cuma ister Bayram, ister beş vakit namaz, ömrünün son namazı bil. Çünkü o gelici, âşık ile maşûku vuslata erişdirici, ne vakit geleceği malûm değildir. Yani ecel, ölüm, Melekü'l-mevt. Onun için ârif olanlar, âkil olanlar, dünyânın fânî âhiretin bâkî olduğunu iyice bilenler, yakînen bilenler, ömürlerini, nefeslerini boşa geçirmezler. Her nefesinde Allah'ı zikreyle, her nefesinde, her ânda Allah'dan korkar, Allah'ı sever, Allah'ın muhabbetinde bulunur ve Resûlullah sallallahu aleyhi vesellemin çizdiği yol ki, sırât-ı müstakîmdir, bu sırât üzerinde cennete ve rıdvâna ve cemâle nâil olmaya çalışır.

İşte Receb, Şaban, Ramazan derken, bizim de öyle, çocukluk, gençlik, dinçlik derken, ansızın bir gün ölüm kapıya gelip dayanabilir. Yani cansız at kapıya gelir. Bunu böyle bilmelisin. "Küllü âtin karîb". Her gelen yakındır, pek yakındır, hattâ yarından da yakındır. Onun için ârif olanlar ömürlerini hebâya vermezler. Dâimâ nereden geldiğini nereye gitdiğini, niçin geldiğini, niçin gitdiğini düşünürler ve Allah'ın emirlerine sıkı sıkı sarılırlar ve severek bu

⁵¹⁵ Sure-i Bakara 183-184

emirleri icrâ ederler. Ve yasaklarından da Allah'dan korkarak, Allah'ın celâlinden korkarak kaçırlar.

Müjde olsun Allah'a mutî olanlara, Allah'a ibâdet edenlere, zühhâda ve ubbâda ve âşıkâna müjde olsun! Vah olsun ömrünün kadr ü kıymetini bilmeyenlere!

Esteîzübillah. Bismillah. يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا كُتِبَ عَلَيْكُمُ الصِّيَامُ كَمَا كُتِبَ عَلَى الَّذِينَ مِن قَبْلِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ

Şimdi, Allah sana ismini vermiş, kendi ismini sana vermiş. Allah'ın bir ismi mümindir, sen de müminsin. İnananlar, hepsi Allah'ın ismiyle isimlenmiştir. ⁵¹⁶ هُوَ اللَّهُ الَّذِي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْمَلِكُ الْقُدُّوسُ ". السَّلَامُ الْمُؤْمِنُ الْمُهَيَّمُ الْعَزِيزُ الْجَبَّارُ الْمُتَكَبِّرُ ". Allah'ın bir ismi mümindir, Allah sana ismini vermiş. Kim ki "Lâ ilâhe illallah Muhammedü'r-Resûlullah" dedi, lisân ile bu kelime-i tayyibeyi ikrâr etti, kalbiyle tasdîk eyledi, bu adam Hakk'ın ismiyle isimlenmiştir, Allah kendi ismini ona vermiştir. Onun için Allah diyor ki, Kitâb-ı Kerîm'inde, yani Kurân-ı Azîm'inde, yani söyleyen müftü değil, imâm değil, diyânet reisi değil, Peygamber değil, Allah söylüyor, "يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا" كُتِبَ عَلَيْكُمُ الصِّيَامُ ya eyyühellezîne kütibe 'aleykümü's-sıyâm, size orucu farz etdim, sizden evvel geçen ümmetlere farz ettiğim gibi".

İslâm dîni beş şey üzerine binâ kılınmıştır. "Büniye'l-islâmu 'alâ hamsin". İslâm dîni beş şey üzerine binâ kılındı. Savm u salât, iyi dinle!, hacc u zekât, kelime-i şehâdet. Bu dört nesne ki namaz, oruç, zekât ve hacc, bu islâmın temelidir ve mühim rükünlerinden dört rükündür. İslâm bunlar üzerine kurulmuştur. İslâm nedir? Allah'a teslim olmak, Allah'ı sevmek, Allah'ın sevgisini aramak ve evvelâ Allah'dan kendi râzı olup, Allah'ın rızâsını beklemektir. Allah'a tam bir teslimiyetle teslim olmak, islâm bu demek.

Şimdi, müminler, erkekler on iki yaşında, erkek olan müminler...Herkes erkek olmaz, uzvu vardır erkek değildir. Herkes de kadın olmaz, kadın uzvu vardır fakat kadın değildir, bazıları ricâldır, hükmen. Biz şimdi umûmî olarak söylüyoruz. On iki yaşındaki olan çocuklarımız, on iki yaşına varan çocuklarımıza, bu yaşa vâsıl olanlara, namaz ve oruç farz olur. Hiçbir özü yokdur. Yalnız Allahu Sübhânehû ve Teâlâ Hazretleri, kereminden ve lutfundan bize hasta olduğumuz vakitte, seferde olduğumuz vakitte, orucu yememize müsaade etmiştir. Âyet-i kerîmeyle sarahat vardır. Ondan gayrı, "Benim kalbim temiz", "Sen bakma, hayvanın da ağzını bağlasalar aç durur" kabîlinden sözler söyleyenler, bunlar, böyle söyleyenler Allah'ın düşmanıdır ve Allah'ın hasmıdır. "Namazda ne varmış efendim, kalbin temiz olsun, vücûdun semiz olsun" filan, bunların hepsi Şeytan'ın verdiği dedikodulardır, böyle söyleyenler ve böyle inananlar Allah'ın düşmanı ve hasmıdır.

Onun için hem kalbin temiz olsun, hem vücûdun temiz olsun, hem de Allah'a kul ol. Bilmiş ol ki, fânîsin gelip gidicisin ve bu hayâtın her bir nefesi sana sorulacaktır. Verilen her nimetden sorulduğu gibi her nefes de sorulacaktır. Allah buna kâdirdir, Allah için bu kolaydır.

Oruç tutacağız, Allah rızâsı için tutacağız, bu zevke ereceğiz. Belki nefsimize bu biraz ağır gelecek ama nefis ile mücâdele insan işidir. Nefse teslim olma, nefsin esîri olma hayvan işidir. İnsanlığı hayvanlıktan ayıran nedir? Oruç ibâdetidir. Ve gizli bir ibâdetdir. Hattâ yevm-i kıyâmetde Hakk için oruç tutan müminleri Cenâb-ı Hakk gizli olarak cennete alacaktır.

⁵¹⁶ Sure-i Haşr 23

Bunlara sorulduğu vakitte, "siz hesap gördünüz mü, mîzâna vardınız mı?" denildiği vakitte, "Biz Allah'a gizli ibâdet yapardık, Allah bizi gizli olarak buraya aldı" diyeceklermiş. Çünkü her şeyde riyâ olabilir, oruçta riyâ yoktur. Ve Cenâb-ı Hakk Celle ve Tekaddes Hazretleri oruç hakkında, "Ene üczî bih, orucun mükâfâtı bana âiddir" diyor, ne olduğunu söylemiyor.

A'mâl-i sâlihât karşılığında cennet yoktur. Cennet, Allah'ın keremi ve lutfu ileidir. Ammâ a'mâl-i sâlihât cennetin derecelerine nâil olmak demektir. Hepsinin bir haberi ve ihbârı vardır fakat oruç hakkında kimse bir şey söyleyemez. Allah gizlemiş onu, ibâdet gizli olduğu için gizlemiş, "Oruçlunun mükâfâtı benim indimdedir, ben biliyorum ne vereceğimi" diyor. Acaba nedir? Tabî Allah'a âşık olmayanlar için bu söz hiç kıymeti yok gibi bir şeydir, gelir geçer bu. Ama Allah'a âşık olanlar için mühim bir sözdür, bu verilen haber. Diyorlar ki evliyâullah, ehlullah, "Allah kendi cemâlini onlara bahşedecek". Bu, herkes için mühim değildir. Çünkü Allah'ı bilmeyen, Allah'ı bilirim deyip de bilmeyen, Allah'ın tanım deyip de tanımayan bunun kıymetini bilmez. Hakk âşiklarına söylüyoruz bu sözü.

İkincisi, Resûl sallallahu aleyhi vesellem, Resûl-i Ekrem buyurdu, "Es-savmu cünnetün, oruç kalkandır". Neye? Cehenneme karşı. Yine bir mümin Ramazan geliyor diye kalbine bir neş'e düşse bu bir îmân alâmetidir. Kalbinde bir neş'e var, Ramazan geliyor diye, hazırlık yapıyor. Hazırlığını yap. Evini, bahçeni temizlediğin gibi, kalbini temizle. Kalbini küdürât-ı dünyeviyyeden yani Allah'dan gayrı olan nesneleri kalbinden çıkar, hazırla kendini Ramazan için. Çok mühim! Receb ayı şehrullahdı, o ayda ibâdet edenler, Şaban ayında aşk u muhabbetle, gözyaşıyla, o ibâdâtı sulayanlar, mutlakâ Ramazan'da bunun mahsûlâtını alacaklardır. Ve Ramazan bitdiği günü, oruç tutan mümin, anasından doğduğu gibi, "gufire lehû mâ tekaddem min zenbih", geçmiş günahlarından tertemiz hâlis olacaktır.

Hastalıkla, seferde oruç tutmayan müminler, orucu âşikâre yememelidir. Âşikare yemek, orucu yemekden daha büyük suçdur. Bir daha söylüyorum. Bir adam orucunu yese, cezâ ve mükâfâtını söyleyeceğim, sizi fazla tutmayacağım, hava sıcak, bir adam orucunu yese, yani tutmasa, bunu âşikâre yerse, orucu yediğinden daha büyük, daha ağır cezâyâ çarpar. Yani isyânını ortaya koymuş, "Korkmuyorum Allah'dan ben, yiyorum, bakalım ne yapacaksın bana" bu kabîldendir bu. Diliyle söylemez ama yaptığı efâl budur.

Cezâsı nedir? Ölüm ânında harâret basar kendisine, herkese, bütün müminlere. Rûh kabz olurken büyük bir harârete dûçâr olur kişi. Oruç tutan müminlere Cenâb-ı Hakk, müjdecî melekleri göndererek, ⁵¹⁷ إِنَّ الَّذِينَ قَالُوا رَبُّنَا اللَّهُ ثُمَّ اسْتَقَامُوا تَتَنَزَّلُ عَلَيْهِمُ الْمَلَائِكَةُ أَلَّا تَخَافُوا وَلَا تَحْزَنُوا وَأَبْشِرُوا بِالْجَنَّةِ, cenneti tebşîr eder ve cennet kevserinden ona ikrâm ederler, oruç tutan müminlere, ölüm ânında. Oruç tutmayan kişi, bütün dünyânın denizlerini nehirlerini onun ağzına verseler, tatlı olsa, kanmayacak, susuz ölecektir. Cezâsı budur.

Onun için hepinize tenbîh ediyorum, efrâd-ı âilenizi, konuştuğunuz arkadaşlarınızı Allah'a davet edeceksiniz. Her koyun kendi bacağından asılır demeyeceksin. Her koyun kendi bacağından asılır ama kokduğu vakit bütün mahalleyi rahatsız eder o sonra. Allah yoluna gelmeyen kişilerle arkadaşlık yapmayacaksınız. Seni küfre götüren, fuhuşa götüren, kumara götüren, zinâyâ götüren, Allah'a isyâna götüren arkadaşlarınla konuşmayacaksın, terk

⁵¹⁷ Sure-i Fussilet 30

edeceksin onları ki Allah'a yakın olasın. Seni günaha götüren kişiye yaklaşman, Allah'dan uzaklaşmandır. Onlardan uzaklaşman Allah'a yaklaşmandır.

Bak, ilkbaharı gördünüz, rebîi. ⁵¹⁸ "وَأَيُّهُمُ الْأَرْضُ الْمَيْتَةُ أَحْيَيْنَاهَا وَأَخْرَجْنَا مِنْهَا حَبًّا فَمِنْهُ يَأْكُلُونَ". Rebîi gördünüz yani ilkbaharı. Ne oldu? Otlar yerden bitdi, ağaçlar, nebâtât, dünyâ ne oldu, ölmüşdü, ihyâ oldu, dirildi. İnsanlar da böyle olacaklar. Yarın kıyâmet gününde, yerden otların bitdiği gibi, Hakk bizi kaldıracak. Kâdirdir Allah. Seni bir katre, beni bir katre menîden halk etmiştir, istediği şekle koymuştur, kâdirdir tekrar kaldırmaya. İnkâra mecâl yok. Kaldıracak Cenâb-ı Hakk, oruç tutan müminlere bir münâdî nidâ edecek : "Ey sâimûn! Ey oruç tutanlar! Allah'ın sofrasına geliniz". O günkü günde, enbiyâ ve enbiyâ ehlinde gayrı herkes çırılçıplak, aç ve susuzdur. Uzun bir müddet, mâşâallah duracaklardır mahşer yerinde, muntazır olarak. Allah oruç tutan müminleri kendi sofrasına, arşın tahtında, arşın gölgesinde, sofrâ-i ilâhîye davet edecektir. İstiyor musun bu daveti? Muhakkak buraya gideceksin. Muhakkak bu iş senin başına gelecek istikbâlde. Atlatma yok. Mutlakâ. Burası fânî.

Yiyen yemiyen müsâvî olur ama iş öyle değildir manâda. Yani o günkü günde, davet-i sübhânîye icâbet etmek isteyen oruç tutsun ve namazını kılsın. Genç, ihtiyar, memûr diye kendisini hiç tesellî etmesin. "Ben memûrum, inşâallah ben yakında tekâüd olayım, namaza başlayayım, oruca başlayayım" demesin. Ya tekâüd olur ya olamaz. Görmüyor musun, ağaçlardaki meyvalar olmadan düşüyor yere. Her dâim söylüyorum size bunu. Gene, git sakatatçı dükkanına, orada göreceksin, yaşlı hayvanlardan ziyâde genç hayvanların kafasını koparmışlardır. Bunun manâsı ne biliyor musun? Gençliğine güvenmeyeceksin. Yarın ne olacağımız malûm değil. Başdan da söyledim size.

Onun için hemen ibâdet ve tâata. Tâat kemerini beline bağla, ibâdet tâcını başına koy, aşkullah, muhabbetullah ile Allah'a secde et ki, Allah'a yakîn olasın. Allah sana yakın sen de Allah'a yakîn olasın. Sûre-i İkrâ'nın sonuna bakıver.

Müminler! Müjdeler olsun! Cennetin kapıları feth ü küşâd oldu. Rahmet rüzgarları üzerimize esmeye başladı. Ramazan geldi. Ramazan, Allah'ın bir esmâsıdır ve müminlere büyük bir rahmetidir. Bu fırsatı kaçırmayın. Belki ömrümüzün son Ramazan'ını geçiriyoruz, evet, belki son Bayram'ını. Belki Ramazan'a yetişemeyeceğiz. Bunu da böyle bilesin.

Onun için dâimî sûretde, yolcu bir adamsın, eşyânı hazırla ve hazır bekle, hazır dur. "Haydi" dediler mi, "Bismillah" deyip kalkarsın yola. "Haydi" kelimesi ne biliyor musun? Melekü'l-mevt gelir, "Bak!" der bir defa, bir kere bakarsın o kadar, pâdişah olsan, paşa olsan, ne olursan olsan, hiçbir kıymetin kalmaz, bir anda alırlar rûhunu. Nice pehlivanların, bahadırların sırtını yere getirmiştir Melekü'l-mevt. Onun karşısında kimse duramaz. Nereye kaçsan nereye girsen, ⁵¹⁹ "وَلَوْ كُنْتُمْ فِي بُرُوجٍ مُّشِينَةٍ", demir kalelere girsen, gene gelip seni bulucudur.

Onun için mümin olan kişi, Hakk'ı sever, Allah'ı seven de Allah'ın dediklerini tutar. Resûlullah'ı seven, Resûlullah'ı her şeyinden ziyâde seven îmânını kemâle erdirir ve Resûlullah'ın sünnetlerine riâyet eder. Ve doğru olur, sözü doğru, özü doğru, gözü doğru.

⁵¹⁸ Sure-i Yâsîn 33

⁵¹⁹ Sure-i Nisâ 78

Gözünü öyle hazırlar ki Allah'ı görmek için. Kulağını öyle hazırlar ki Allah'ın kelâmını duymak için. Dilini öyle hazırlar ki Allah'ı zikretmek için. Gönlünü öyle hazırlar ki Allah'ı sevmek için.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtın müstakîm.

ŞEHR-İ SİYÂM

*Aşk ile döndü yine çerh-i zaman
Şevk ile geldi mübârek Ramazân
Tecellî eyledi rahmet-i Rahmân
Şevk ile geldi mübârek Ramazân*

*Kalb-i mü'min şâdân ü handân oldu
Zikr ü tahmîd ile sühandân oldu
Mâh-ı gufrân Şeytan'a zindân oldu
Şevk ile geldi mübârek Ramazân*

*Evveli rahmet buyurdu ol Resûl
Cümlelerin maksûdu buldu hem husûl
Diler isen eylemek Hakk'a vusûl
Şevk ile geldi mübârek Ramazân*

*Ortası mağfiretdir bî-iştibâh
Sâimin bir nefesi olmaz tebâh
"Ene eczî" buyurdu ol Pâdişâh
Şevk ile geldi mübârek Ramazân*

*Sonu nârdan âzâd-durur lâ-cerem
"Ecrahum bi-gayri-hisâb"dır kerem
Feth olur Leyle-i Kadir'de İrem
Şevk ile geldi mübârek Ramazân*

*Ger dilersen bulasın fevz ü necât
Miftâhıdır cennetin savm ü salât
Mürde diller buldular yeni hayât
Şevk ile geldi mübârek Ramazân*

*Hiçbir ümmet ermedi bu devlete
Bunca ihsân olmadı bir millete
AŞKÎ müjde Ümmet-i Muhammed'e
Şevk ile geldi mübârek Ramazân*

Ramazan-ı Şerîf ve Oruç 25 Haziran 1982 (3 Ramazan 1402)

Kâllallahu Te'âla fî Kitâbihi'l-Azîz.

Eûzübillahimineşşeytânirracîm.

Bismillâhirrahmânirrahîm.

شَهْرُ رَمَازَانَ الَّذِي أَنْزَلَ فِيهِ الْقُرْآنُ هُدًى لِلنَّاسِ وَبَيِّنَاتٍ مِنَ الْهُدَى وَالْفُرْقَانِ فَمَنْ شَهِدَ مِنْكُمُ الشَّهْرَ فَلْيَصُمْهُ⁵²⁰

Sadakallahü'l-Azîm..

Taraf-ı ilâhîden Ümmet-i Muhammed'e rahmet olarak gönderilen, cümle enbiyânın serdârı olan Hazret-i Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâma nâzil olan ve cümle kitapların mecmûu ve zübdesi bulunan, yani yüz suhuf, üç büyük kitâba hâmil olan Kurân-ı Mübîn, bu ayda nâzil olmuştur. Aynı zamanda semâvî kitapların kâffesi bu ayda peygamberlere nâzil olmuştur. Bir kitap vardır, yalnız o Ramazan'dan hâriçdir. İbrâhim aleyhisselâma inen suhuf, Hazret-i İsâ'ya nâzil olan İncil, Hazret-i Dâvûd'a nâzil olan Zebur ve sâir suhuf, hep Ramazan ayında nâzil olmuş ve mefhar-i âlem olan Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâm, ki bizim peygamberimizdir ve cümle peygamberlerin peygamberidir ve yine aynı zamanda resûlü's-sekaleyn, yani cinnilerin, insanların ve meleklerin de peygamberidir, sallallahu aleyhi vesellem.

Kitapların da en azîzi olan, yani bütün kitaplara hâmil olan Kurân-ı Mübîn de, Ramazan ayında nâzil olmuştur. Diyor ki Cenâb-ı Peygamber sallallahu aleyhi vesellem, "Bana yalnızlık sevdirmişdi, Cebel-i Sevr yani Sevr Dağına çıktım, gayr-i irâdî olarak". Resûllerin ve velîlerin irâdesi olmaz. Onlar Hakk ile dâim ve kâimdirler. Uzun zaman orada tenhâlara çekiliyor, Rabbiyle başbaşa kalıyordu.

Sen de bazen öyle yap, halkın arasından çekil, Hakk'la ol. Bazen Hakk'la olan halkla olur, bazen halkla olan Hakk'la olur, bazen halka olan Hakk'la olamaz. Onun için bazen çekil tenhâlara. İnsan sevdiği ile tenhâ yerlere gider. Eğer Allah'ı seviyorsan başbaşa kal, derdlerini O'na dök, O'ndan gene O'na sığın. Bir anne evlâdını dövdüğü vakitte çocuk gene

⁵²⁰ Sure-i Bakara 185

anne diye ağlar. Baba evlâdını dövdüğü vakitte çocuk gene baba diye ağlar. Hakk'dan da bazı darbeler, hayât darbeleri yiyorsak, gene derdini O'na anlat, Allah de!

Evet. Zamân gelmişti, Kurân-ı Mübîn nâzil olacaktı, Cibrîl-i Emîn geldi, Peygamberimiz sallallahu aleyhi veselleme. Efendimiz mağaradaydı, o Cebel-i Sevr'deki mağarada. İçinizde hacca gidenler belki gidip ziyâret etmişlerdir, tembel olmayanlar. Diyor ki Peygamber, "Melek bana geldi, ikra' yâ Muhammed, oku dedi. Ben dedim ki mâ ene bi kâriin, ben okumak bilmiyorum dedim". Çünkü Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem, hiçbir kimseden bir harf talîm etmemişti. Allah mektebinde, Peygamberimiz'in hocası Allah idi, Celle Celâluhû. "Oku dedi, ben, mâ ene bi kâriin, ben okumak bilmiyorum dedim. Fegattanî sümme erseleni, beni aldı ve bağrına basdı, öyle bir sıkdı ki, kemiklerim birbirine geçdi. Sonra dedi ki, oku yâ Muhammed, ikra' yâ Muhammed", sallallahu aleyhi vesellem. "Ve ben cevâben dedim ki o zâta", insan şeklinde görünüyor, "Mâ ene bi kâriin, ben okumak bilmiyorum. Tekrar o zât beni aldı gene, öyle bir sıkdı ki, kemiklerim birbirine geçdi. Sonra bana dedi ki, ikra' yâ Muhammed. Ben cevapen dedim ki, mâ ene bi kâriin, ben okumak bilmiyorum dedim. Ve şöyle talîm etdi, ikra' bismi rabbikellezî halak, halaka'l-insâne min 'alak". Evvelâ Peygamber'e bu âyeti talîm buyurdu. "Rabbinin ismiyle oku. Seni kan parçasından, pıhtısından halkeden Allah'ın ismiyle oku. Seni kan parçasından, önce bir katre menîden, sonra kandan, sonra kan parçasından, kan pıhtısından halkeden Allah'ın ismiyle oku". Sonra melek gitdi. "Bana namazı talîm etdi, abdesti talîm etdi. Sonra ben oradan süratle kaçdım. Çünkü içime bir korku düşmüştü" diyor

Allahu Sübhânehû ve Teâlâ Hazretleri Peygamberimiz hakkında, Efendiler, iyi dinleyiniz!, esteîzübillah, ⁵²¹ الَّذِينَ يُبَلِّغُونَ رِسَالَاتِ اللَّهِ وَيَخْشَوْنَهُ وَلَا يَخْشَوْنَ أَحَدًا إِلَّا اللَّهَ وَكَفَى بِاللَّهِ حَسِيبًا, Habîbim Muhammed benden başka kimseden korkmaz". O gün içine bir ürperme düşmüştü Peygamberimiz'in, koşarak gidiyordu. Arkasından çağırdılar, Buhârî'nin beyânına göre, "Yâ Muhammed!" dediler, "Bakdığım vakitte diyor, o beni sıkın zât, şark ile garbı doldurmuşdu. Koşarak eve geldim". Ve Hazret-i Hatîce annemize, Ümmü'l-Müminîn, "Zemmilünî zemmilünî yâ Hatîce, beni ört, ört, bas, bas benim üzerime yorganları ört. Çünkü ben bazı şeyler görmeye başladım dedim" diyor. "Fakat o zât, gene geldi, ⁵²² يَا أَيُّهَا الْمُدَّثِّرُ ﴿١﴾ قُمْ فَأَنْذِرْ ﴿٢﴾ وَرَبَّكَ فَكَبَّرَ ﴿٣﴾ وَثِيَابَكَ فَطَهَّرَ " âyetini getirdi" diyor Peygamberimiz.

Kurân böyle başladı nâzil olmaya. Âyet âyet nâzil oldu. Yani şunu anlatmak istiyoruz ki, bundan maksadımız, Allah ile kul arasındaki bağlar, Ramazan'da başlıyor. Allah ile kul arasındaki bağlar, Ramazan'da başlıyor.

Gene burada bir incelik var, dikkat edersen, Peygamberimiz'e melek insan şeklinde göründü. Sana da bir gün bir melek insan şeklinde gelebilir, senden bir yardım bekleyebilir, seni uyarıyorum yani, bakarsın ki, o kapından kovacağın, tard edeceğin, mahrûm edeceğin kimse melektir. Seni imtihan için gönderilmişdir. Seni imtihan için sana gönderilmişdir. Mülkün tersine dönebilir. Hep bunların misâlleri vardır, hadîs-i şerîfle beraber. Fakat bu kadar kâfi gelecek.

⁵²¹ Sure-i Ahzâb 39

⁵²² Sure-i Müddessir 1-4

Yanındaki bulunan kardeşini, arkadaşını da bir melek bil. Mümkündür, câmide yanında olabilir. Namaza da iktidâ edebilir. Hattâ şöyle bir şey var, söylemeden geçmeyelim. Mümin namaza kalktığı vakitte, Cenâb-ı Hakk meleklerine emreder...

İyi dinle! Ey namaz kılmayan! Ömrünü gafletle geçiren yâhud istikbâlde kılacağım diyerek kendini avutan ve aldatan! Rabbine muhtaç olduğun kadar Allah'a ibâdet et. Ateşe tahammül edeceğin kadar günah işle. Allah'a muhtaç olduğun kadar Allah'a ibâdet eyle. Hiç böyle kalbim temiz, gönlüm semiz filan demen para etmez. Muhakkak kulluğunu yerine getir. Yakın bir zamanda cansız at kapıya gelecek, dostların ve ahibâbların seni omuzlayıp götürcekler, seni amel sandığı olan kabre koyacaklardır. Senin yanına ne annen, ne baban, ne hısım, ne akrabân, ne ahibâb u yârânın, seni Allah'dan men eden kimseler senin yanına girmeyecektir, senin üstüne toprağı kapayacaklardır. Başbaşa kalacaksın amelinle. O günleri hatırla. Gence, ihtiyara, yaşlıya, âlime, câhile, paşaya, pâdişaha bakmaz, geldi mi pehlivan alır götürür.

Mümin namaza durduğu vakitte, Allah emrediyor meleklerle, kulağını benden yana ver, "İktidâ edin". Melekler masûmdur, onlarda kadınlık erkeklik yoktur, yemez içmezler. Bizde kadınlık, erkeklik, şehvet var, nefis ü hevâmız var filan. Günahımız var bizim, melekler masûm, hiç günahları yok. Allah'dan ne emir alırlarsa onu yaparlar onlar. Melekler derler ki, "Yâ Rabbi, iktidâ edeceğimiz imâmefendi günahkâr, biz masûmuz, masum olan kimse günahkâra iktidâ edebilir mi?" derler. İyi dinle! Allahu Sübhânehû ve Teâlâ buyurur ki, "İmâmın günahını kaldırdım, hiçbir günahını bırakmadım, iktidâ edin bakayım şimdi". Melekler iktidâ ederler ona. Sonra, namazdan sonra derler ki, "Yâ Rabbi günah îade olunacak mı?". "Ben kaldırdığım günahı bir daha îade etmem" der Hazret-i Allah Celle Celâluhû.

Şimdi Ramazan'ın ilk on günü, evveluhû rahmet, ortası mağfiret, âhiri 'ıtkun mine'n-nîrândır. Ramazan'ın evveli rahmet, ortası mağfiret, âhiri cehennemden âzâd olmaktır. Ramazan bitdiği gün, Ramazan tutan müminler, analarından doğduğu gibi hiç günahsız olarak, tertemiz olarak o gün, Bayram namazına gideceklerdir. Tertemiz. Kul hakkı, kâfir hakkı, hayvan hakkı müstesnâdır. Aldınsa vereceksin, vurdunsa hasmının rızâsını alacaksın. Hiç başka çâresi yoktur.

İftar olduğu vakitte, sofraya müminler oturdu mu, irâdesi elinde, parası cebinde, yemeği de var önünde, kuvveti de var, fakat yemiyor. Neyi bekliyor? Allah'ın müsaadesini bekliyor. Allahu Sübhânehû ve Teâlâ Hazretleri meleklerine diyor ki, "Ey meleklerim! Ben Âdem'i halk edeceğim vakitte, bana demişdiniz ki, kürre-i ardı fesada uğratacak, kan dökecek mahlûklar mı halk edeceksin yâ Rabbi demişdiniz. Bak, görüyorsunuz ya, sizin fesad çıkaracak dediğiniz kimseler, bak nasıl benim emrimi dinliyorlar, görün. Zât-ı ecell-i a'lâma kasem ederim ki, onları afv u mağfiret etdim". Allah rahmet nazarıyla bakar. Allah bir kimseye rahmet nazarıyla bakarsa, onu bir daha azâba koymaz, nârından âzâd eder.

Hazret-i Mûsâ aleyhisselâm Tûr-i Sînâ'da Cenâb-ı Hakk'la konuştu, Allah'ı görmek istedi, ⁵²³ "وَلَمَّا جَاءَ مُوسَى لِمِيقَاتِنَا وَكَلَّمَهُ رَبُّهُ قَالَ رَبِّ أَرِنِي الْيَقِيْنُ", "bana kendini göster yâ Rabbi, sana bakayım" dedi. Allah buyurdu ki, "Yâ Mûsâ, seninle benim aramda yetmiş bin perde vardır".

Bütün kullar için de böyledir, Allah ile arasında yetmiş bin perde var, etvâr-ı seb'a ile bu yetmiş bin perde kaldırılır, yırtılır. Zikirle yani.

"Seninle benim aramda yetmiş bin perde var yâ Mûsâ. Ümmet-i Muhammed'e bir ay vereceğim, Ramazan ayı, o ayda iftar vaktinde aramızda perde olmayacak. Onlara cemâlimi hazırladım" diyor Cenâb-ı Allah. Onun için her ibâdetin karşılığında Cenâb-ı Hakk, "cennâtü 'adnin tecrî min tahtihe'l-enhâr" diye haber vermiş, nehirler akan, köşkler sâhibi cennetler vardır demiştir fakat oruç hakkında, "ene üczî bihî", cezâsı bana âiddir, mükâfâtı bana âiddir diyor.

Orucu tutuyorsun, muhakkak rahmet-i ilâhiyyeye gark olacaksın. Bak tutmayıp da hürmet edenin başına geleni işit, o bile iltifâta mazhar olmuş. Tutmadığı hâlde, Ramazan'a hürmet ettiği için. Ya etmeyenler? Tabii ahlâk meselesi bu, terbiye meselesi. Bak ey mümin! Senin komşun hıristiyan dahi olsa, o pehrizdeyse, onun karşısında et yeme. Komşun en büyük hasmın, dîn düşmanın, cenâzesi varmış, çalgını çalma, radyonu kapat, ayıpdır. Bunlar terbiye meselesidir. Şimdi müminler oruçluyken âşikâre oruç yiyen bir kimse, terbiyesi noksan sayılır onun. Ben kimseye karışmıyorum, isteyen istediğini yapsın. Düşünün bak, âdâb-ı muâşerete uyuyor mu?

Bak şimdi dinle bakayım. Bir mecûsî varmış. Kulağını benden yana ver. Uyuma! Bir mecûsî varmış Bağdad'da. Mecûsî ne demek biliyor musun? Ateşperest, ateşe tapan demek, ateşgede. Biz Allah'a taparız, Allah'a ibâdet ederiz. Onlar ateşe taparlar, mecûsîler. Bir Ramazan günü çocuğu eline ekmek almış sokağa çıkıyor. Hemen çocuğunu yakalamış, ensesine şöyle bir dokandı onun, dedi, "Gir, içeride ye ekmeğini, müslümanlar oruçlu, ayıpdır" dedi "içeride ye yemeğini" dedi. Sonra bu zât öldü. O gece Bağdad'ın ileri gelen velîleri, âlem-i manâda bunu gördüler, bu adam cennetde. Halbuki cennete mecûsî giremez. Hiçbir kâfir giremez cennete. Ancak "Lâ ilâhe illallah Muhammedü'r-Resûlullah" diyenler girer cennete. "Senin burada işin ne?" diye sordular. Dedi ki, "Ben ölünceye kadar mecûsîydim, ölünceye kadar yani rûhum kabzoluncaya dek. Tam rûhum kabzolunacak, Hakk Teâlâ buyurdu ki, 'Ey melekler o benim Ramazan'ıma hürmet etdi, ona islâm nasîb edin' dedi. Son nefesde ben 'Lâ ilâhe illallah Muhammedü'r-Resûlullah' dedim, onun için bu mertebeyi kazandım" dedi. Hürmet ettiği için Ramazan'a.

İnsan belki hastalık dolayısıyla yâhud sefer dolayısıyla oruç tutmayabilir ama âşikâre yememelidir. Sonra bazı kuş beyinliler var, "Kulların bildiğini ben Allah'dan ne saklayayım" diyorlar. Kullar pek çok şeyi biliyorlar ama eğer Allah'ın bildiğini kullar bilse, sen kulların karşısına çıkamazsın. Allah senin suçlarını, günahlarını setretmiştir, sen setrini açma sakın hâ, söyleme yaptığın günahı. Söylediğin vakitte dinleyenler sana şâhid olurlar sonra yevm-i kıyâmetde. Bak ne diyorum! Bir daha söylüyorum. İnsandan bir hatâ zuhûr etmiş, hatâ yapmıştır, o hatâyı tekrâr edip söylememelidir. "Ben bir zamanlar şöyle içerdim, böyle

⁵²³ Sure-i A'râf 143

yapardım" filan dememelidir. O geldi geçti. Öldün sen ve tekrar dirildin. Çünkü her ân ölüp diriliyorsun. Tövbe eden günahı yapmamış gibidir. Bak bir daha söylüyorum. "Et-tâibu mine'z-zenbi ke men lâ zenbe leh, tövbe eden günahı yapmamış gibidir". Onun için yaptığın suçu tekrar söyleme, söylersen duyanları şâhid tutacak Allahu Sübhânehû ve Teâlâ yevm-i kıyâmetde.

Oruç da böyle. İnsan seferî olabilir veya hasta olabilir, orucunu âşikâre yememelidir. "Allah'ın bildiğini kuldan niye saklayayım" dememelidir. Çirkin bir şey bu. Allah bizim her şeyimizi bilir. İçimizi, dışımızı, her şeyimizi bilen O'dur. Allah'ın bildiklerini eğer kullar bilirlerse, ne ben burada sana karşı konuşabilirim, ne sen benim karşıma çıkıp beni dinleyebilirsin. Allah seni de setretmiş, beni de setretmiş, böyle konuşabiliyoruz karşı karşıya. Allah cümlemizin günahını afv u mağfiret eylesin.

Ramazan'a sıkı sarılırsanız Bayram sabahı ananızdan doğduğunuz gibi olacaksınız. Resûlullah, sâdıkul-l-va'dül-emîn olan Muhammed Mustafâ böyle haber vermekde, sallallahu aleyhi vesellem.

Oruç cehenneme kalkandır. Üç kısımdır. İyi dinle! Keseceğim dersi. Hava sıcak. Ama hiç üzülme, burada yemiyorsun, içmiyorsun, oruç tutuyorsun, belki nefesine ağır geliyor bu, fakat bilmiş ol ki, yakın bir zamanda bütün insanlar bin bir ayak üzerine toplanacaklar mahşer yerinde, burada aç olanlar, Allah için aç duranlar, orada arşın gölgesinde Allah'ın sofrasında iftar edecekler, Hazret-i Muhammed'le beraber, sallallahu aleyhi vesellem. Onun için müjde veriyoruz sana. Herkes aç, oruç tutan müminler tokdur orada. Açı doyuran tokdur, çıplağı giydiren tokdur, susuza su veren susuz kalmaz, Âb-ı Kevser'den yed-i Muhammed'le sirâb olur.

Oruç üç türlüdür. Birincisi yemek içmekden kendini men etmek, cinsî münâsebetden berî olmak, seher vaktinden, sahur vaktinden, imsak vaktinden, güneşin gurûbuna kadar aç durmaktır. Fakat bu arada insan gözüyle fenâya bakmamalıdır, fenâ şeylere. Yâhud fenâ şey aklına gelirse hemen istiğfâr etmelidir Cenâb-ı Hakk'a. Gönüle gelebilir, gönül açık bir ova gibidir, rüzgar eser oraya. Bu avam orucudur. Avamın bayramı, iftarla beraberdir. Âşıkların bayramı, Hakk'ın cemâlini görmekle beraberdir.

İkinci oruç. Yemez, içmez, cinsî münâsebetde bulunmaz, yedi a'zâsına oruç tutdurur. Bu havass orucudur. Gözüyle fenâya bakmaz yani harâma bakmaz. Kulağıyla gıybet dinlemez. Lisânıyla gıybet etmez. Çünkü birçok insan vardır, yemeyi içmeyi terk ederler fakat insan çekiştirirler oruçluyken, insan eti yerler, oruçları yokdur onların, sevapları olmaz, farz yerine kâim olur. Adam çekiştirilen yerde sakın bulunma. Dinlemek ve söylemek birdir. Öyle bir şey olursa hemen oradan kalk yürüyüver. Gözüyle hıyânete bakmaz. Kulağıyla gıybet dinlemez. Lisânıyla küfür söylemez, gıybet etmez, adam çekiştirmez, kalb kırmaz. Eliyle kötüyü tutmaz. Ayakla kötü yerlere gitmez. Gözünde ibret, kulağında Hakk kelâmını duyma istidâdı, dilinde Allah'ı zikir, gönlünde Allah'ın aşkı vardır. Bu da havass orucudur bu.

Üçüncü kısım havâssü'l-havvas, büyük velîlerin orucudur ki, onlar yemez içmezler, cinsî münâsebetde bulunmazlar, yedi a'zâlarına oruç tutturdukları gibi, kalblerine Allah sevgisinden başka hiçbir şey sokmazlar.

Bak hangi orucu tutabilirsen, sana tavsiye ediyorum bunları, mükâfâtını ona göre alırsın.

Gençlerden de velî çokdur, yaşlılardan olduğu gibi. Fakat Allah velîlerini gizlemiş, meleklerini gizlemiş, ism-i a'zamını gizlemiş, rızâsını gizlemiş, gadabını gizlemiş, Kadir Gecesi'ni gizlemiştir. Allah'ın gadabı hangi fiildedir bilmiyoruz, onun için Allah'ın bütün yasaklarından kaçınmak lâzımdır. Allah'ın rızâsı hangi fiildedir, onu da bilmiyoruz, bütün Allah'ın rızâsına koşmak lâzımdır. Her gördüğümüze hürmet etmekle mükellefiz, yani hak ve hukûka riâyet etmek şartıyla. Niçin? Çünkü Cenâb-ı hakk velîlerini gizlemiştir. İsm-i a'zamı bulmak lâzım geliyorsa, Kurân-ı Kerîm'i tamâmen okuyacaksın. Yâhud Esmâ-i Husnâ'yı tamâm çekeceksin ki ism-i a'zama nâil olasın.

Helâlla lokma edip, helâl lokma ile orucunuzu açınız. Ve pişmemiş şeylerle orucu açınız. İftar sofrasına oturduğunuz vakitte edilen duâlar kabûldür. Oruçlunun duâsı kabûldür, uykusu tesbîhdür ve günahına kefâretidir tutduğu oruç.

Ne mutlu Allah'ın emrini yerine getirip, İslâm dîninin namazdan sonra en büyük rûknünü yerine getirip Allah'ı hoşnûd edenlere. Onlara cennet müştâkdir.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

17 Ramazan
9 Temmuz 1982 (17 Ramazan 1402)

Kâllallahu Teâla fî Kitâbihi'l-Azîz.

Eûzübillahimineşşeytânirracîm.

Bismillahirrahmânirrahîm.

إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ وَآتَوُا الزَّكَاةَ لَهُمْ أَجْرُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ⁵²⁴

Sadakallahü'l-Azîm.

Allah'ı tevhîd ederek vahdet şarâbını nûş eyleyen, Allah'ı sevmekle muhabbet sarâyına dâhil olan, kıyâmet gününe inanan, Hakk'ın cennetine tâlib, rızâsına râgıb, cemâline âşık olanlar!

Okumuş olduğum âyât u beyyinât, Kurân-ı Kerîm'de, mektûb-ı rabbânîde Sûre-i Bakara'da olan bir âyetdir. Geçen hafta da aynı âyet üzerinde durduk, Allah'ın bize bildirdiği ve öğrettiği ve söylettiği kadar söyledik, sizler de nasîbinize göre anladınız, işitdiniz, duydunuz. Herkes nasîbine göre aldı. Gene bu âyet üzerinde birkaç söz daha söyleyeceğiz. Bu, âyetler üzerine konuşmak böyle, yani kıyâmet gününe kadar konuşulsa, bitmez, bir âyetin manâsı!

Allah öyle söylüyor. Yedi denizin suları mürekkep olsa, ağaçlar kalem, semâvât ve ard defter, rûh sâhibi olan melekler ve insanlar ve cinniler de oturup Allah'ın kelimâtını yazsalar, mürekkepler kurur, tükenir, ağaçlar, kalemler kırılır, yazarlar yorulur fakat kelimetullâha nihâyet yoktur. Onun için tercümesini okursun ama, senin tercümede gördüğün, buradan bakıp güneşi gökyüzünde baklava tepsisi kadar görmene benzer. Güneş dünyâdan kaç milyon kat büyük? Ama sen bu kadar görüyorsun. İşte Kurân'ın tercümesi de bunun gibidir.

Onun için bu nasîbe bağlı bir mesele. Bir zâhir manâsı var, yedi bâtın manâsı var. Bu, insanlar için. İnsanların ekmeli olan velîler için ise yetmiş manâsı, yedi yüz manâsı, yedi bin manâsı, yedi milyon manâsı var Kurân-ı Kerîm'in. Yani kafaya böyle koy bunu. "Okuduk, bitdi, tamam" filan değil. Ama her müfessir, yani Kurân'ı tefsîr eden, Allah ona ne nasîb verdiyse, o nasîb kadar öğrenmiş ve halka onu sunmuştur. Herkes de nasîbi kadar almıştır.

⁵²⁴ Sure-i Bakara 277

Meselâ ne gibi? Su içiyoruz, pınarda su bitmiyor ama bizim karnımız doyuyor. Nasîbimiz kadar içiyoruz, onun gibi yani.

İçinde bulunduğumuz gün, çok ehemmiyetli bir gün. İçimizde bilenlerimiz vardır elbette. 17 Ramazan-ı Şerîf, Bedir Harbinin, Bedir zaferinin sene-i devriyesidir. Yani islâmın istiklâlinin kurulması. İslâmın en büyük düşmanları helâk olmuş, müminler muzaffer olmuşlardır. Bedir'de iş kaybedilseydi, islâm dünyâ yüzünden silinirdi. Tabîî bunu aklî görüşle, târihî malûmatla söylüyoruz. Allah islâmı istemiş, kıyâmet gününe kadar kâfirler çatlasa da patlasa da islâm saltanatını götürecektir. Yani islâm nûrunu üfürseler de bu nûru üfûrmekle söndüremeyecekler, ve söndürememişler, ve söndüremeyecekler, bu nûr-i islâm daha parlayacaktır, sönmeyecek, parlayacaktır.

Çünkü günden güne fen ilerledikçe, insanların akılları tekâmül ettikçe, islâmın kudsiyyetini görüyorlar. İslâmın gayrî dînlere halkı davet etmek için milyonlar sarfediyorlar, senede üç, beş, on, yirmi, yüz, iki yüz kendi dînlerine sokabiliyorlar. İslâmın hiçbir propagandası olmadığı hâlde, bugün Avrupa'da ve Amerika'da iyi düşünenler, hak ve hakîkatı arayanlar, akın akın islâma giriyorlar. Bu müjdeyi vereyim size.

Şimdi bir de manevî tarafını söyleyelim. Allah kime lâîk görüyorsa, tâc-ı islâmı başına koyuyor. Kime lâîk görmüyorsa, başından alıyor islâm tâcını, îmân tâcını. O da var. Bir bakıyorsun, müftünün oğlu kâfir oluyor, bir de bakıyorsun papazın oğlu müslüman oluyor. Allah kime hidâyet etdiyse o kişi hidâyete mazhar oluyor. Geçiyoruz.

İki. Orucun farziyyeti. Yani islâmın ikinci rûknü olan, namazdan sonra ikinci rûkûn oruç. Zekât üçüncü rûkûn. Orucun farziyyeti bugün, Ramazan'ın 17'si. Bedir Harbinde farz olmuşdur.

Üçüncüsü, Hayder-i Kerrâr, Sâkî-i Kevser, Fâtih-i Hayber, Zevc-i Fâtîmeti'-Zehrî, Vâris-i Ulûmü'n-Nebî, Cenâb-ı Ali kerremallahu vecheh Kûfe'de hâricîler kendisini yaralamışlar, bugün yaralanmış ve 22 Ramazan'da da âlem-i bâkiye göçmüştür. Yaralayan da yani Hazret-i Ali'ye sûikâs yapan da İmâm-ı Ali'nin yanında çalışan, O'nun ekmeğini yiyen bir adamdır. Maalesef insanlara ne felâket gelirse, kurbiyyetinden geliyor. Hısımlar üstün okunduğu vakit hasım olur. Yani yakınlar. Hısımları üstün okursan hasım olur. Arapça bilen varsa içinizde, eski yazı, Osmanlıca. Onun için şâir demiş ki, belki yeri değil ama söyleyeceğiz,

*Tâ ezelden akrabâydı akreb olduk biz bize
Sırrımız meydâna çıkdı bakmaz olduk yüz yüze
Akrabânın akrabâya akreb etmez etdiğin
Akrabânın akrabâdan kimse çekmez çekdiğin*

Fakat sabredeceksin, Allah böyle emretmiştir, onların fenâlıklarını görmeyeceksin. Dâimâ onlara iyilikle muamele edeceksin. Mümine düşen vazîfe, kötülüğe karşı iyilik.

*Sövene dilsiz gerek vurana elsiz gerek
Dervîş gönülsüz gerek sen dervîş olamazsın*

demiş Yûnus Emre.

Yani hemen vurdu, vuracağım. Fiske vurana yumruk vurursan zâlim olursun. Allah zâlimleri sevmez.

Hazret-i Ömer ibn Hattâb radiyallahu anh Hazretleri buyurdular ki adamına, "Hiç sana bi gayrı hak vurdum mu, ya kulağını çekdim mi?". "Yâ emîre'l-müminîn bir kerre kulağımı çekdin" dedi. "Öyleyse oturacağım", koca Ömer radiyallahu anh, "Oturacağım önüne, benim kulağımı çek. Ama sakın benim çekdiğimden ziyâde çekmeyesin, zâlim olursun. Ben helâl ederim ama zâlim olursun".

Affetmek daha güzel. ⁵²⁵ "فَعَاقِبُوا بِمَثَلِ مَا عُوِقْتُمْ بِهِ", ikâbe olunduğun gibi ikâbe edebilirsin ama sabretmen senin ve benim hakkımda çok hayırlı olur. Geçiyoruz müminler.

Bir gün o zâta dedi ki Cenâb-ı İmâm-ı Ali, Levh-i Mahfûz Ümmü'l-Kitâb gösterilip, "Benim ecelim senin elinde" dedi. Yani "Senin elinde ben şehîd olacağım" dedi. "Amân Yâ İmâm" dedi o zât...

İyi dinle! İslâmın adâleti, islâmın fazîleti, islâmın nûru, müminlerin sürûru. Çünkü bu islâmı talîm eden, bütün peygamberlerin seyyidi Muhammed Mustâfa'dır. O, bir kapı açmış, o kapıdan kim girerse, Allah'ın rızasına, cennete ve cemâle mazhar olur. Kim terk ederse helâk olur. Tekrâr ediyorum. Peygamber, bir yol açmış, bir kapı açmış, kim o kapıdan girerse, rızâya, rıdvâna ve cemâle erişir, vâsıl olur. Terk eden helâk olur. Bir ip gibidir, kim o ipe sarılırsa, necâta erer. ⁵²⁶ "وَاعْتَصِمُوا بِحَبْلِ اللَّهِ جَمِيعًا وَلَا تَفَرَّقُوا" diyor Allah Kurân-ı Kerîm'de. "Sizler Allah'ın dînine sıkı sarılınız, habl-i ilâhîye. Hbl, Arapça'da ip demek. Kim sarıldıysa, o adam, necâta erer. Terk edenler helâk olurlar. İslâmı terk eden helâk olur. Öldükden sonra arkasından kürre-i ard dolusu altın dağıtsalar, rûhu için hatimler okutsalar, mevlûdler okutsalar hiçbir faydası yokdur. Bir adamın çenesi îmânsız kapandı mı, arkasından yüz bin hatim, milyarlarca lira dağıtılsa hiçbir faydası yokdur. Bir çene îmânsız kapandı mı, îmânsız, islâmsız kapandı mı, arkasından milyonlar, milyarlar dağıtılsa, yüz bin tevhîd, yüz milyon tevhîd, yüz milyon hatim okunsa hiçbir faydası yokdur. O gördüğün kara toprak bir sandıktır ki, amel sandığıdır. Oraya kimse girmez senden başka. Amelinle sen başbaşa kalırsın. Yakın bir zamanda olacak.

İşte Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi vesellemin getirdiği hidâyet yolu bu.

İmâm-ı Ali ona söyleyince dedi ki, "Yâ İmâm, amân böyle bir şey benden zuhûr etmesin, beni katlet sen, katletdir beni" dedi. "Yooook" dedi, "Zâlim olurum sonra, fiil zâhir ola ki, sana kısas yapıla. İşlemediğin günah için sana cezâ veremem. Olamaz öyle şey" dedi. Bu böyle vukû bulacak, böyle olacak bu, bitdi o kadar.

Ve nitekim de işte, bu adam havâricden oldu. Hâricîler vardır. Müslümanlara arasına fitne sokmuşlar, Alevîler Sünnîleri hâricî bilirler, Sünnîler de Alevîleri hâricî bilirler. Böyle bildirmişler. Çünkü beşinci kol karışdırmış içeriyi, iyicene böyle olduğu gibi. Allah bir,

⁵²⁵ Sure-i Nahl 126

⁵²⁶ Sure-i Âl-i İmrân 103

Muhammed hak, Kurân bir, ne istiyorsun daha? Ali'yi biz de seviyoruz. Hasan, Hüseyin başımızın tâcı, arşın küpeleri, Hazret-i Peygamber'in omuzunda gezen insanlar. Hazret-i Peygamber, Muhammed Mustafâ, onları omuzuna almış, taşımış, omuzlarında taşımış. Seviyoruz. Ne istiyorsun? Kardeşin senin o. Ali'yi seven Muhammed'i sever, sallallahu aleyhi vesellem, radiyallahu anh. Muhammed aleyhisselâmı seven Ali'yi sever tabîî, elbet. Resûl aleyhisselâm buyurmuş ki Hazret-i Ali'ye, "Yâ Ali, seni müminler sever, münâfıklar sevmez" demiş. Kim var İmâm-ı Ali'yi sevmeyen? İşte esmâ-i şerîfesi burada, işte her Cuma şân-ı vâlâsını biz okuyoruz, bizim gibi âcizler. Allah okuyor, melekleri okuyor.

"Yok" dedi. Bu Hayder-i Kerrâr bu. "Olmaz" dedi, "Zâlim olurum. Sen o fiili işle ki, sonra sana hüküm giydirile" dedi. Zamân zemîn geldi.

Vahdetden ayrılma! Allah'dan ayrılma! Tevhîdden ayrılma! İslâmdan ayrılma helâk olursun! Hem dünyâda hem âhiretde. ⁵²⁷ "حَسْرَةُ الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ"

Vakit geldi. İşte 17 Ramazan sabâhı, İmâm-ı Ali câmiye gidiyor.

"Hazret-i Ali'ye tâbiyim" diyenler, bak, İmâm-ı Ali câmiye gidiyor. Bak ne söylüyorum! Alevîlere hitâb ediyorum, içinizde varsa eğer. Câmi, Ali'nin evidir, Muhammed'in evidir, sallallahu aleyhi vesellem, Allah'ın evidir. Kaçma câmiden.

Câmiye gidiyor. O sabah, abdest alıyordu, mübârek ensesine mesh ettiği vakitte, gülümsedi. Su döken câriyesi sordu, "Yâ İmâm niye tebessüm etdiniz?". "Yakında boynum kanlara bulanacak".

Âşıkın nişânesi Allah yoluna baş vermekdir. Âşıkın nişânesi Allah yoluna baş vermekdir. Sen malını veremiyorsun. "Hocaefendi, acaba vergi zekâtıdan düşer mi?". Hükûmetin vergisi ayrı, zekât ayrı. Allah için her şeyi vereceksin. Peygamber için her şeyini fedâyâ hazır olacaksın. Peygamber'in âilesi senin annenden sana daha yakın. Ümmü'l-Müminîn, annen. Zâten bir adam, Cenâb-ı Peygamber'i, Hazret-i Muhammed Mustafâ'yı, canından, malından, kanından, her şeyinden ziyâde sevmedikçe o adamın îmânı kemâlde değildir. Bir daha söylüyorum. Kulağını benden yana aç.

Güneş gurûba eriyor, yakında gideceğim, gidiyorum yakında. Geleceksin, beni bulamayacaksın. Yâhud ben geleceğim seni bulamayacağım burada. Gözünü aç. Ramazan gitmedi, sen gidiyorsun. Her giden Ramazan ayıdır ya. Ramazan gene gelecek, sen gitdin mi bir daha gelmeyeceksin. Ağlamanın, sızlamanın, parmaklarını ısırmanın, saç sakal yolmanın hiçbir faydası olmayacaktır. Yakın zamanda. Âhiretin ilk istasyonu, dünyânın son menzili olan kabirde. Hazırlan, boş gitme. Pasaportuna Muhammed Mustafâ'nın, sallallahu aleyhi vesellem, imzâsını koydur. Kabre girer girmez, nasıl ki bir milletin hudûdlarına girdiğin vakitte, o milletin memurları geliyor da, sana soruyorlar, diyorlar ki, "Hani pasaportun?". Bakıyorlar pasaporta, eğer o devletin yetkili makâmından vize aldınsa, içeri sokuyorlar seni. vize almadınsa sokmuyorlar. Allah hükûmetinde de verilen pasaport üzerinde Hazret-i

⁵²⁷ Sure-i Hac 11

Muhammed Mustafâ'nın ismi bakılır, imzâsı yani vizesi bakılır. Kimin vizesi yoksa, yani Cenâb-ı Peygamber onu ümmetliğe kabûl etmediyse...

"Rabbim Allah diyoruz" ama acaba Allah seni kabûl ediyor mu, beni kabûl ediyor mu?
"Peygamberim Muhammed Mustafâ" diyorum, bu suçla, bu yüz karalığıyla Peygamber beni ümmetliğe kabûl ediyor mu? Düşündün mü bunu hiç? Bu senin kendi davân, "Rabbim Allah", "Dînîm dîn-i islâm" diye. Acaba seni islâm kabûl etdi mi? Seni defter-i îmâna, defter-i islâma kaydetdiler mi acaba? Çünkü birçok insan var, ⁵²⁸ وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يَقُولُ آمَنَّا بِاللَّهِ وَيَأْتِيهِمْ الْآخِرُ وَمَا هُمْ بِمُؤْمِنِينَ, birçok insan var ki, "Ben Allah'a ve kıyâmet gününe inandım" diyor ama Allah diyor ki, "bunlar mümin değildir" diyor Cenâb-ı Allah. Allah diyor, ben demiyorum ki. Çok mühim konuştuğum sözler, sana ninni gelmesin. Uyuma! Yakın zamanda büyük bir uykuya dalacaksın, kaç bin sene uyuyacaksın, kıyâmete kadar uyursun, rahat verirlerse eğer. İş orada, sultânım! Bak! Nüfus kağıdındaki kayda bak, kayda, kayda. Muhammed Mustafâ imzâyı koydu mu? Haberin var mı? "Efendi, bilmiyorum". Peygamber'e karşı muhabbetin varsa kalbinde, şu anda şimdi, bil ki Peygamber senin pasaportuna imzâyı koymuş.

Peygamber sallallahu aleyhi veselleme salât ü selâm okuyor musun? Onun ismini andığın vakitte, Ehl-i Beyt'ini iştirdiğin vakitte, ashâbını duyduğun vakitte, evliyâsını iştirdiğin vakitte, kalbinde bir titreme, bir muhabbet peydâ oluyor mu? "Oluyor". Müjde olsun sana! Tûbâ! Müjde olsun sana! Yok eğer "Ezân mı okundu, kâmet mi edildi, Peygamber'in sahabesi mi, Ehl-i Beyt'i mi, evliyâsı mı, ulemâsı mı konuşuldu, benim hiç haberim bile yok" diyorsan o vakit ağla! Ağlayamazsan niye ağlayamıyorum diye ağla! Çünkü sonra çok ağlayacaksın!

Yâ Rabbi hep senin rızâ-yı şerîfini tahsîl için buraya toplandık, geldik, bizi buradan boş çevirme.

Mübârek elini ensesine mesh etdi, gülümsedi, câriye sordu, "Yâ İmâm, niye tebessüm etdiniz?" diye sordu. Buyurdu ki, "Yakın zamanda enseme kan ile mesh edeceğim".

Âşıklar öyle. Hallâc-ı Mansûr da öyle söylüyor. Sen Hallâc-ı Mansûr'u anlayamazsın, o Ene'l-Hakk meselesini filan. Kolay iş değil öyle şeyler. Bakıyorsun bir tânesi biraz kitap okuyor hemen kendisini Yûnus Emre zannediyor. Bırak onları, o hayâlleri sen şimdi. "Ben cennet istemem efendim, ben Hakk'ı istiyorum, cennet istemem". Cennet istemeyen dünyadaki gecekonduya îmânını verecek herif. Sözde âhirette cennet istemiyor. Olma öyle, olmaz, hayır! "Hûri istemem" diyor, dünyâ kadınına yan bakıyor. Bırak böyle yalancılığı. Göründüğün gibi ol, olduğun gibi görün. Geçiyoruz.

Kollarını kesdikleri vakitte yüzüne tuttu kanını yukarıdan aşağı. Kim? Hallâc-ı Mansûr. Hüseyin-i Mansûr. Ve şunu söyledi, "Siz ehl-i şerîat...". Onun ellerini kesen ehl-i şerîat idi. Hükmü oydu. Hattâ hükmü veren, Cüneyd-i Bağdâdî idi. Öyle iktizâ etmişti. Onun esrârı vardır. İsteyen bana sorabilir sonra konuşabiliriz. Kollarını kesdiler ve yüzüne tuttu ve dedi ki onlara, "Ey ehl-i şerîat! Siz abdesti suyla alırsınız, biz âşıklar kanımızla alırsınız" dedi.

Bazı insan vardır suyla abdest alır, bazısı Hakk korkusuyla, Hakk aşkıyla, gözyaşıyla abdest alır. Kim ki gözyaşıyla, yani Hakk korkusuyla, Hakk aşkıyla akan gözyaşıyla abdest alırsa,

⁵²⁸ Sure-i Bakara 8

onun abdesti tamam olur. Suyla abdest alanın abdesti de tamamdır ama onu hristiyan da gayr-i müslim de, müslim de gayr-i müslim de alıyor suyla. Hattâ sen korkuyorsun yıkanmaya, yıkanmaya korkuyorsun, "toprakdan halk olundum, dağılım" diye, Avrupalı günde üç defa beş defa banyo yapıyor, duş yapıyor. Sen korkuyorsun yıkanmaya.

Su bedava, câmi bedava, imâm bedava, hâfız bedava, oturup Kurân dinlemiyor mümin, vaaz dinlemiyor. Bedava! Hristiyan olsaydık ne olacaktı? Kiliseyi parayla satıyorlar, ön saf on bin lira. Parsellemişler kiliseyi. Bedava! İmâm bedava, vâiz bedava, câmi bedava, hâfız bedava, ezân bedava, istiklâl bedava, hürriyet bedava! Allah hepsini elinden alabilir sonra. Verilen nimetlerin kadr u kıymetini bilmezsen, bilmezsek, bilmezsen, kadr u kıymeti bilinmeyen, şükrü edâ edilmeyen nimetler elinden gider. İster maddî, ister manevî. Duyana söyledik, görene haber verdik, işitene söyledik, düşünene söyledik.

Abdestini aldı İmâm-ı Ali kerremallahu vecheh ve hânesinden dışarı çıktı ve mescide...Nerede vuracaklar mümini? Namazda vurdular. İyi dinle! Zehirli kılıçla vurdular, zehirli kılıçla. Aynı günde üç yerde vukuât oldu ama, çünkü üç kişiye karar verilmişti sûikasd için, Kûfe'de İmâm-ı Ali, Şam'da Şam vâlisi, Mısır'da Mısır vâlisi, li hikmetillahi teâlâ, İmâm-ı Ali o rûtbeyi ihrâz etdi. Şam vâlisi şişman olduğu için hançeri yağına geçiremedi, Mısır vâlisi de sabah namazına câmiye çıkmadı o gün, yerine adam gönderdi, kendi vekîlini, o diye öldürdüler. Tanımıyor çünkü gelen adam, sûikasdçı. İmâm-ı Ali'yi vurdular, zehirli kılıçla vurdular. Ve İmâm huzûrullahdan yüzünü geri çevirmedi, namazı ikmâl etdi. O hâlde ikmâl etdi. Vuranı götürdüler, dedi, "Kim vurdu?". Dediler ki böyle bir zâlim. "Yaaa, biz vaktiyle kendisine bunu haber vermişdik. O musîbete uğradı mı. Getirin bana onu" dedi. İyi dinle! Getirdiler.

Şimdi, sû-i zan olmasın, Ümmet-i Muhammed'in kalbinde bir şey olmasın diye, şunları sordu ona, "Sen benim yanımda bulundun, ben senin iffetine el atdım mı?" dedi. "Estağfirullah Yâ İmâm". Kâtil söylüyor şimdi. "Peki ekmeğine mâni oldum mu?". "Estağfirullah Yâ İmâm". "Çalıştırdım da hakkını mı vermedim senin?". "Hayır Yâ İmâm". "Peki niye yaptın bunu bana?". Herkesin önünde sordu, dostu var düşmanı var. Diyecekleri ki "Acaba bir şey mi yaptı İmâm-ı Ali?". "El hükmü lillah, hüküm Allah'ındır" dedi. Deyince İmâm-ı Ali şu cevabı verdi. İyi dinle! "El-hükmü lillah sözün hak, niyetin bâtıl" dedi. Götürdüler hapishâneye. Çağırdı İmâm-ı Hasen'i ve İmâm-ı Hüseyin'i ve Hazret-i Muhammed Hanefî'yi, dedi ki, "Dinleyin beni evlâdlarım, ben ceddiniz o hasen ve ahsen olan Muhammed Mustafâ'dan işitdim, bir hayvan kudursa dahi ona eziyet ve cefâ ile öldürmeyiniz". Dikkat buyur! "Bir kelb kudursa dahi, hattâ kabahat da yapsa, ısırsa birkaç kişiyi, o hayvanı ezâ ve cefâ ile öldürmeyiniz. Öyle dedi ceddiniz. Ahsenü'l-hasen olan Muhammed Mustafâ. Şimdi ben bu adamın, kılıcıyla şehîd olursam, ahkâm-ı ilâhî neyse Allah'ın ahkâmı, hüküm neyse, kânun, kânun muvâcehesinde onun cezâsını veriniz. O bana bir kılıçla vurdu, ona da bir kılıç vursunlar, iki yok, iki kılıç yok, eziyet olsun diye üç defa dört defa değil. Bir kılıç bana vurdu, bir kılıç vursunlar. Eğer ölmezsem, Allah bana şehâdet nasîb kılmazsa, onun hakkındaki muamele bana aid" dedi, "Ben biliyorum ne yapacağımı". Acaba ne yapacaktı? Ne dersiniz efendiler? Vallâhi ve billâhi affedecekti. Nitekim de işte şimdi söyleyecek kendisi.

Götürdüler zindana. Sonra İmâm-ı Ali'ye süt getirdiler. Tabibler, doktorlar o gün için dediler ki, "sütten başka bir şey içmesin, süt içsin". İmâm-ı Ali dedi ki, "Bu sütü götürün, zindanda bir

var garîb var" dedi, "zindanda bir garîb var" dedi. Dediler ki "Yâ İmâm, zindandaki garîb kimdir?", "Beni vuran, beni cerh eden" dedi. "O garîbdır şimdi, emîrül-müminîni vurdu diye herkes ona hakâret nazarıyla bakıyor. Onun karnı açıdır, sütü ona götürün, sütü o içsin" dedi. Sütü kendisi içmedi ve düşmanına yani kendisini şehîd eden zâta gönderdi. O, sütü aldı içmedi, ve şöyle konuştu, "İçine zehir koydunuz değil mi? Beni zehirleyeceksiniz değil mi?". Çünkü şaşırmışdı ne yapacağını. Ve sütü içmeyince getirdiler İmâm-ı Ali'ye, dediler ki, "Yâ İmâm, içmiyor", "Neden içmiyor?", "İçine zehir koydunuz diyor, ondan şübheleniyor, öyle dedi". "Vah, vah vah, vah! Eyvah, eyvah, eyvah! Vah vah! Ehl-i Beyt-i Muhammed Mustafâ'ya nasıl böyle sû-i zan edebilir. Bizde o şey var mı ki, bir kimseye süt diye verelim, içine zehir koyalım, olur mu bu? Ehl-i Beyt'e yakışır mı bu? Hâne-i Muhammed'e yakışır mı bu? Eğer gönderdiğim sütü içseydi", iyi dinle! "yarın kıyâmet gününde, cennetin eşiğine ayağımı dayar, evvelâ İbn Mülcem'i içeri sokardım, kâtilimi içeri sokardım, sonra kendim girerdim" buyurdular.

Bilmem anlatabildim mi? İnşallah anlatabilmişimdir. İşte bugün bulunduğu gün o gün senin. Yani gününün târihini bil.

Mümin olan birbirini sever diyor Peygamber. Müminler birbirlerini severler. Hattâ bu vatanda yaşayan, müslüman olsun gayr-i müslim olsun, hep bizim kardeşimizdir. Vatan kardeşidir. Dîn kardeşi vardır, tîn kardeşi vardır, vatan kardeşi vardır. Müminleri seveceksin. "Birbirinizi sevmezseniz", diyor Peygamber sallallahu aleyhi vesellem, "îmân etmiş olmazsınız". Bir daha söylüyorum, tekrar tekrar, "Birbirinizi sevmedikçe îmân etmiş olmazsınız, beni her şeyinizden ziyâde sevmedikçe îmânınız kemâle gelmez".

"İnnellezîne âmenû", şu kimseler ki îmân etdiler, "ve amilu's-sâlihâti", her hâlde Allah'a îmân eden, Peygamberini her şeyinden ziyâde seven kimse, Peygamber'in yolundan ayrılmaz. O'nun sünnetine, O'nun getirdiği dîne hürmet eder, O'nun sünnetine riâyet eder ve O'nu sevenleri sever. Çünkü îmân etmiş. "Ve amilu's-sâlihât", sâlih ameller işler, Allah'ın sevdiği, emrettiği şeyleri. Bir de yasakladıkları var, onlardan kaçınır. Ve bunların içinde en ehemmi mühim olan, "akâmu's-salâte", namazı kılar.

İyi dinle! Biraz vakit daraldı ama konuşmadan geçemeyeceğim, yapamayacağım yani. Kusura bakmayın. Ramazan bu! Ramazan. Beni affedin. Belki sen terliyorsun ama ben de terliyorum burada.

Namazı kılar. Nasıl kılar namazı? "Akîmû", tadîline, erkânına riâyet ederek namazı kılar. Huzûra çıktığını öğrenmek. Beş vakit namaz kılan, beş defa Allah huzûruna çıkar, Allah ile sohbet eder. Vallâhi sohbet vardır. Bak içinde belki Arapça bilenler var, "iyyâke na'büdü", "ke" harfi muhâtabdır. Hakk Teâlâ mekândan münezzeh olarak, Allah'a mekân yoktur, Allah mekânların mekânıdır, Allah mekândan münezzeh olarak, namazda tecellî eder mümine. "Es-selâmü 'aleyke eyyühe'n-nebiyy" dediğin vakitte, "es-selâmü 'aleyke" muhâtabdır, Rûh-ı Muhammedî senin karşındadır. Görenler var. Muhammed Bahâeddîn Nakşbendî diyor ki, "Ben bir ân Peygamberimiz'i görmesem, kendimi tedennîde farz ederim" diyor.

Namaz, müminin mi'râcı. Namaz, Muhammed Mustafâ'nın gözü nûru. Namaz, dîn-i islâmın alâmeti. Namaz, dînin direği. "Efendim namazda ne varmış, senin kalbin temiz olsun, namaz

kılanlar neler yapıyor". Sen namaz kıl, onlar gibi yapma, namaz kılanların çirkin hareketlerini yapma sen. Namaz kılıp da çirkin hareketlerde bulunanların hareketlerini yapma. Kendi kendini kandırma. Kurtulamazsın. On iki yaşında farz. Çocuklarınıza öğreteceksiniz namazı. Tatlı, tatlı, güzel sözlerle, okşayarak, bahşiş vererek namaza alıştıracaksın. Fıkıh kitaplarında "yedi yaşından itibaren namaza alıştırmalı, dokuz yaşında kılmıyorsa dövmele filan" diyor ama pek dövmeye gelmez. Kendi kendini döversin sonra.

Çocuklarına bedduâ da etme. Birisi çocuğundan Abdullah el-Mübârek'e şikâyet etdi. Abdullah el-Mübârek buyurdu ki, "Sen çocuğuna bedduâ etdin mi?", "Etdim" dedi. "Çocuğunu sen kötü yapmışsın" dedi. Dâimâ duâ edeceksin evlâdına. Ve kötüler için de böyle. Kötü gördüğün kişiler için de duâ edeceksin, kahr okumayacaksın. Şöyle duâ edeceksin : "Yâ Rabbi, bize orucu nimet verdin tutdurdun, sen bize bu zevki, bu kudreti vermesen biz orucu tutamazdık. Tutmayanlara da tadını ver, lezzetini ver onlar da duysunlar yâ Rabbi, onlar da tutsunlar yâ Rabbi. Onları da affet yâ Rabbi". Fedâkâr ol biraz! Görmüyor musun, Seyyidînâ Ebâbekir'i, radiyallahu anh, duâsında ne diyor biliyor musun? Duâsında ne diyor biliyor musun? "Yâ Rabbi, Ebûbekir'in vücûdunu öyle büyüt öyle büyüt ki benim vücûdum cehennemi doldursun, orada Ümmet-i Muhammed'e orada yanacak yer kalsın" diyor. Böyle olacaksın.

Peygamber'in gözü nûru, dînin direği namaz, müminin mi'râcı ve burağıdır namaz müminin. Yani hemen vuslat yapdırır. Namazı terketme. Ramazan'a mahsûs değil.

Efendiler! Bir söz söyleyeceğim, düşüncemiz varsa eğer, bu kâfi gelecek. Allah'a muhtaç olduğun kadar Allah'a ibâdet eyle. Ateşe dayanacağın kadar günah işle. Allah'a muhtaç olduğun kadar Allah'a ibâdet kıl. Gözünün nûrunu söndürürse doktorlar senin gözünü açamazlar. Bir tarafına inme inerse şifâsı yokdur. Kanseri olursan milyonlar olsa faydası yok. Allah'a muhtaçsın dâimâ. Seni yaşatan, yediren, içiren, sıhhat veren Allah'dır, Celle Celâluhû Hazretleri. Bizi yere yutdurmuyor, gökden başımıza taş yağdırmıyor. Günah işliyoruz, gene affediyor. Settâre'l-uyûb. O'na secde et. Müminin alâmeti namazdır, alâmet-i îmân namazdır. Geçiyoruz.

"Ve akâmu's-salâte ve âtevü'z-zekâh", zekâtı verirler. Şimdi bu zekât hakkında birkaç söz söyleyeceğim çünkü vakit çok daraldı. "Ve âtevü'z-zekâh", zekâtı verirler. Zekâtı hesâb edip vereceksin. "Vermem, parayı ben kazandım". Verme, yemeden ölürsün, mutlaka senin yerine başka bir adam gelir onu yer. Kızına bırakırsın dâmâdın yer, karına bırakırsan başka birine varır onunla yer, kızına bırakırsan dâmâdınla yer, oğluna bırakırsan gelininle yer, metresiyle yer sonra, hesâbını da Allah senden sorar. Haydi!

İki. Âyet okuyacağım şimdi. İyi dinle! Allah diyor ben demiyorum. Sûre-i Tövbe. Esteîzübillah.

⁵²⁹"وَالَّذِينَ يَكْنِزُونَ الذَّهَبَ وَالْفِضَّةَ وَلَا يُنفِقُونَهَا فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَبَشِّرْهُمْ بِعَذَابٍ أَلِيمٍ". Şu kimseler ki, paralarını,

altınlarını, gümüşlerini, paralarını, kasalara kilitlediler, Kastelli'ye yatırdılar...Yaaa! Ne güzel çalışmadan para! Kasalara kilitlediler. Sonra? "Vellezîne", şu kimseler ki, "yeknizûne", kenz etdiler, birikdirdiler yani topladılar, "zehebe" altınlarını, "ve'l-fidda", gümüş demek Arapça, Habîbim Muhammed onlara tebşîr et azâb-ı elîmî, cehennem azâbını, cehennem ateşini. Neden? Tebşîr olur mu cehennem ateşi? Allah istihzâ ediyor, "mal benim" diyenle. "Mal

benim, para benim, evlâd benim, karı benim, kasa benim, kese benim, rütbe benim" diyenle alay ediyor Cenâb-ı Hakk, istihzâ ediyor. Azâb-ı elîmi tebşîr et, müjdele. Ne olacak? "Kıyâmet gününde onların birikdirdiği paraları biz, cehennemde kızdırırız, onların alınlarına, sırtlarına, yanlarına yapışdırırız, birikdirdiği paraların tadını tatdırırız" diyor Hazret-i Allah.

Şimdi, ey zengin! Aç kaldın açlığın ne olduğunu öğrendin. Oruç tutmasaydın açlığı tatmazdın, bilmezdin sen. Açın hâinden haberin olmazdı. Açlığı tatdın, yoksulluğu tatdın, yani varken yoksulluğu tatdın. Zekâtını ver! Yetimler bekliyor, yoksullar bekliyor, açlar bekliyor. Gel sen, istiyor musun âhirette bu ecre, mükâfâta eresin, bu nimete eresin. Buradan ne gönderirsen orada onu bulacaksın. Gel böyle yap. Yetimler boynu bükük bekliyorlar. Sen, göğsünü iftiharla kabartma, "ben sağım" diye. Bakarsın seneye sen yuvarlanırsın sonra senin çocuğun yetim kalır. Patronum diye hiç göğsünü kabartma! Bakarsın seneye elinden malın gider sonra çırak olursun. Sıhhatli hasta olur, fakîr zengin olur, zengin fakîr olur, değişmeyen yalnız Allah'dır Celle Celâluhû Hazretleri.

Ne ekersen onu bulacaksın. İstiyor musun? Bire yedi yüz var. Ramazan'dan hâriç bire on veriyor Allah, Ramazan'da bire yedi yüz, bire yedi bin, bire yedi milyon. "vallahu vâsi'un 'alîm" diyor çünkü âyet-i kerîmenin alt tarafında.

Şimdi bir hikâyeye anlatacağım ve bitireceğim. Çünkü komprimesi bu. Bir meczûb, çok zaman anlatmışdım size, ama gene anlatacağım, bir meczûb...

O meczûbun ne olduğunu sen bilmezsin, deli zannedersin sen. Meczûb, deli demek değildir. Esrâr-ı ilâhîyi kaldıramaz, gördüğünü, senin gözüne deli görünür. Zâten akıllısı yokdur insanların. Herkes bir türlü delidir.

Böyle bir meczûb Eyüp Sultân'da bir kahvede vâriyetli bir hocaefendi, sarıklı hocalardan birisi, mekteb hocası değil yani, çok zenginmiş fakat gâyetle nekes böyle, neûzübillah. Bazısı böyle sıkır da damlatır onu yer bazısı altından alıp üstüne koyar, yemez kendisi hiç. Âh neler geldi aklıma ama vakit dar. Böyle bir adam, o meczûb gelmiş ona, "Hocaefendi bana yoğurt al" demiş. Eyvâh! Yoğurt almak da mesele onun için.

Yani öyle kişiler var, sakın onların sofrasından yemek yemeyiniz. Ekseriyâ biz tamahkâr adamlara zarar vermeye çalışırız, şaka olsun diye. Sakın yemeyin yemeklerini. Onlar köpek tabiatlıdır, köpek kemiğini vermez kimseye. Onlar köpek tabiatlıdır, köpeğin çanağından yemek yenmez. Fakat sen çanağından köpeğe atarsın, verirsın. Acaba anlatabildim mi, ne demek istiyorum? Bu tamahkâr adamlar böyledir, köpek gibi bacağının arasına kıştırır kemiği, hırrrr, kimseye vermez. Ve makarları, gidecekleri yer cehennemdir. Alınları secdede çürüse, alınları delinse, cehenneme gideceklerdir. Öyle diyor Peygamber, ben söylemiyorum.

Hattâ Kabetullah'ın önünde birisi ağlıyormuş, Efendimiz gitdi, dedi, "Niye ağlıyorsun sen burada bu kadar fazlaca?". "Yâ Resûlallah günahım çok fazla benim, çok büyük benim". "Nedir günahın, Allahın rahmetinden büyük mü?" dedi. Uzatmıyorum lafı. "Hayır değil" dedi. "Nedir günahın?". "Bir fukara benden bir şey istedi mi, bir şey veremiyorum ben". "Neden?". "İki tâne kızgın süngü benim kalbime giriyor". O vakit Efendimiz dedi ki, "Ağla, ağla, ağlamak

sana düşer" dedi. "Ağla şimdi, gözlerinden akan sular nehir olsun, ağla". Geçiyoruz. Kısa kesiyorum sözü.

O yoğurt alacaksın dedi. Hoca, kovdu meczûbu. O at sineği gibi takıldı, "ille alacaksın" diye. En sonunda hoca "illallah ve resûlih" deyip o devrin parasıyla bir metelik, yoğurt aldı, meczûba verdi. Meczûb dedi ki "Biraz da ekmek versene" dedi. Allah o meczûba rahmet etsin. "Ekmeği de başkası alsın" dedi hoca ve çıkdı gitdi. Hoca akşam bir rüyâ gördü. İyi dinle! Manâ gördü. "Efendim rüya hayaldir mayaldır". Âlem-i misâl vardır, âlem-i hayâl vardır rüyâ meselesinde. Onu da geçiyoruz, fazla durmuyoruz, durmam lazım ama geçiyorum. Vakit dar çünkü. Bir yer ama, bir makâm, ağaçlık, sulak, altınlarla elmaslarla yapılan köşkler, haymeler, saraylar filan hep içerisinde. Her şey güzel ama hoca açlıktan ölüyor. Yiyecek bir şey yok. Oraya koşuyor, buraya koşuyor, aç, ölüyor hocaefendi açlıktan, rüyasında. Bir zât zuhûr etmiş. Dedi, "Yâhu burası neresidir? Benim anladığıma göre, kitaplarda okuduğuma göre, burası cennet olması lâzım" diyor hoca. "Evet cennet burası" dedi. "Ama nasıl cennet? Cennetde pişmiş kuş etleri var, kebab etleri var, şunlar var, bunlar var, filan filan". Allah Kurân'da sayıyor, Sûre-i Vâkıa'da, ⁵³⁰"ve lahmi tayrin mimmâ yeştehûn, ve hûrun în, ke emsâli'l- lü'lü'l-meknûn, cezâen bimâ kânû ya'melûn". "Güzel ama ben açlıktan ölüyorum" dedi. "Hocaefendi, cennet budur ama dünyâdan bir şey gönderirsen burada onu sen bulursun, göndermezsen bir şey bulamazsın burada. Dünya âhiretin tarlasıdır, dünyada eken burada biçer". "Hah! Burada bir yoğurt var" dedi hocaya, "Şu yoğurdu al, ye" dedi. Hoca yoğurdu aldı yerken, "Biraz da ekmek?", "Hocaefendi yalnız yoğurt gönderdin, biraz da ekmek gönderseydin, ekmek de verirdik" dedi.

Fefham! Anla! Gözünü aç! Ne söylüyorum, ne konuşuyorum! İftah ayneyk!

"Yoğurdu yedin tamam, ekmek gönderseydin onu da bulacaktın" dedi.

Onun için zekâtçılar, zenginler! Kilitleyip Kastelli'ye yatıracağınıza, Allah'ın kasasına yatırın. Kat kat misil misil alın. Burada hüzne düşersin sonra, elinden malın çıkar, üzülsün sonra çok. Malını muhâfaza etmek isteyen kimse, Allah'a yatırmalıdır, Allahu Teâlâ'ya. Allah için vermeli, açılan eli boş çevirmemelidir. Açılan elle beraber Allahu Sübhânehû ve Teâlâ, mekândan münezzeh olarak, Allah'ın rızâsı açılır yani.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

⁵³⁰ Sure-i Vâkı'a 21

FÂNÎ DÜNYÂ

Ne handan ne hancıdan
İbret almaz gözlerim
Konup göçen yolcudan
İbret almaz gözlerim

Mamûrlar harâb olur
Canlılar türâb olur
Ömürler serâb olur
İbret almaz gözlerim

Yıkılır hânümânlar
Yok olur vâc olanlar
Gelip geçer kervânlar
İbret almaz gözlerim

Nice eş dost yitirdik
Kabre kadar götürdük
Bir çukura yatırdık
İbret almaz gözlerim

Pâdişâhlar geçdiler
Câm-ı mevtden içdiler
Birer birer göçdüler
İbret almaz gözlerim

İnsanoğlu hulyâda
Mal mülk kalır dünyâda
Fayda etmez ukbâda
İbret almaz gözlerim

Akıl vermiş ol Celîl
Göstermiş binbir delîl
Gâfiller olur zelîl
İbret almaz gözlerim

Aşkî söyler pendini
Hiç düşünmez kendini
Görür dünyâ fendini
İbret almaz gözlerim

Ramazan-ı Şerîf'e Vedâ
16 Temmuz 1982 (24 Ramazan 1402)

Kâllallahu Teâlâ fî Kitâbihi'l-Azîz.

Eûzübillahimineşşeytânirracîm.

Bismillahirrahmânirrahîm.

إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ وَآتَوُا الزَّكَاةَ لَهُمْ أَجْرُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ⁵³¹

Sadakallahü'l-Azîm.

Nûr-ı î mân ile yüzleri münevver, Habîb-i Hudâ Muhammed Mustafâ'ya muhabbetle gönülleri muattar olan, kıyâmet gününe inanan, Hakk'ın cennetine tâlib, rızâsına râgıb, cemâline âşık olanlar!

Ramazan bizlere el-vedâ ve el-firâk diyor. Belki kıyâmet gününe kadar birçok Ramazan gelip gidecek ammâ biz o Ramazan'ları görmeyeceğiz. İçimizde son Ramazan'ına yetişmiş olan kimseler var. Onun için oruç tutan müminlerin, Allah'ı sevenlerin, Muhammed Mustafâ'ya muhabbet edenlerin gönülleri, Ramazan'ın ayrılmasıyla yanmakda. Bu âşıkların gözleri, Ramazan'ın gitmesine ağlamakda. Yalnız insanlar mı? Hayır. Semâvâtta bulunan melâike, denizlerde bulunan balıklar, görünen ve görünmeyen mahlûkât-ı ilâhî, mâtem yapmakda. Onu sen göremezsin. Görenler görür. Sen bu mâtemi işitemezsin. İşitenler işitir. Melekler diyorlar ki, "Keşke Cenâb-ı Hakk bu tecelliyât-ı ilâhiyyeyi, yani Ramazan'da kullarına ikrâmını Allah, bütün sene sürdürseydi". Duâlar kabûl, günahlar ma'fuvv. Yani Ramazan'ın ibtidâsından, Leyle-i Kadir'e kadar, her saat başı binlerce insan, cehenneme girmesi lâzım gelen insanları Allah, ne yaptı, affetti. Leyle-i Kadir'e kadar. Leyle-i Kadir'le beraber, her saatda o vakte kadar affolan insanların sayısınca insanları Allah cehennemden âzâd eyledi.

Ramazan, ayn-ı rahmet. Üçe ayırıyoruz. Evveli rahmet, ortası mağfiret, âhiri cehennemden âzâd olma. Allah'a kasem ederim ki, çünkü muhbir-i sâdık Muhammed Mustafâ böyle haber vermişdir, Bayram sabahı olduğu vakitte bütün müminler, yani oruç tutan, Ramazan'a hürmet edenler, Ramazan'a hürmet edenler, oruç tutanlar, namaz kılanlar, analarından doğduğu gibi, anasından doğan bir çocuk, masûmdur, günahı yoktur, aynı onun gibi, tertemiz, pâk olarak Bayram sabahına vâsıl olacaktır.

Tabîî, ben her dersimde söylerim, kul hakkı müstesnâdır. Aldınsa, vereceksin. Vurdunsa, vurduğun kimsenin, zulmetdiğin kimsenin rızâsını alacaksın. Yapmazsan iş felâketdir,

⁵³¹ Sure-i Bakara 277

korkunçdur. Çünkü tutmuş olduğun orucun sevabını Allah ona verir. Yetişirse ne a'lâ. Yetişmezse, onun günahını sana yükler, zulmetdiğin kişinin.

Biliyorsunuz ya, yerin göğün sâhibinin mahbûbu olan Muhammed Mustafâ sallallahu aleyhi vesellem, minbere çıktı ve ashâb-ı bâ-safâya, ashâb-ı kirâma karşı dedi ki, "İşte ben sizin peygamberinizim, Allah'ın da resûlüyüm. Benim gitme günlerim yaklaştı. Kime vurdumsa gelsin bana vursun. Kimin malını aldımsa, gelsin benden malını alsın" dedi. Peygamber böyle söyleyince, Resûlullah Efendimiz, yani yer ve gök, bilinen ve bilinmeyen âlemler Hazret-i Muhammed için halk olundu. "Levlâke levlâk lemâ halaktü'l-eflâk, sen olmasaydın kâinâtı yaratmayacaktım" diyor Hazret-i Allah Celle Celâluhû. Gene bir hadîs-i kudsîde, "Ey benî âdem! Bütün mevcûdâtı senin için yarattım, seni kendim için yarattım" diyor Cenâb-ı Hakk. Bu peygamber, böyle olduğu hâlde, kürsüye çıkıyor, böyle diyor. Kul hakkı o kadar mühim. Kul hakkı o kadar mühim. Çıkıyor kürsüye, yani minbere çıkıyor, diyor ki, "İşte karşınızda Allah'ın Resûlü duruyor, kime vurdumsa gelsin bana vursun, kimin malını aldımsa gelsin benden alsın" diyor Peygamberimiz sallallahu aleyhi vesellem. Sana bana ne oldu ki acaba?

"Efendim, bana vız gelir". Sana vız gelmez. Yakın bir zamanda münkiri olduğumuz şeyler önümüze çıkacaktır. Kâfirler, âsîler, Allah'ı tanımayanlar, Kurân'ı çiğneyenler, onlara azâba giriftâr olacak. Elbet ki bilenle bilmeyen müsâvî değil. Allah'ı bilenler, Allah'ı tevhit edenler, Allah'ı sevenler, Allah'a itaat edenler, onlar, ehl-i cennettir. Kurân böyle söylüyor.

Sonra sahabeden birisi kalktı. İyi dinle! Dedi, "Yâ Resûlallah", iyi dinle!, "Yâ Resûlallah, benden on dirhem almışdınız, bunu bana vermediniz" dedi. "Hâşâ sizden hak talep etmiyorum ama, bu şekilde emrettiğiniz için, mecbûren söylüyorum". "İyi iyi, doğru söyledin, güzel söyledin" dedi, "Yalnız bana hatırlat bakayım, nerede aldım?". İyi dinle Peygamber'in ahlâkını. "Mescide giriyorduk, bir fukarâ sizden istedi, sizin yanınızda para yokmuş, bana döndünüz dediniz ki, 'buna on dirhem ver, ben sana veririm' dediniz, işte o para" dedi. "Hatırladım" dedi Peygamberimiz. "Yâ Ali, buna on dirhem ver". Sonra gene Peygamberimiz, "Allah aşkına söylüyorum, kime vurdumsa gelsin vursun, kimin malını aldımsa gelsin alsın. İşte burada duruyor Muhammed" dedi, sallallahu aleyhi vesellem. Sonra bir zât ashâbı yararlanarak, Huzûr-ı Peygamberî'ye geldi. İsmi Ukkâşe idi. Dedi, "Yâ Resûlallah, bir harbe giderken, sizin elinizde kamçı vardı, kamçıyla bana vurdunuz" dedi. "Ama bunu kasden mi vurdunuz sehven mi vurdunuz bilmiyorum, böyle bir hâdise oldu" dedi. "Ama hakkım helâl olsun". "Hayır, kısas yapalım" dedi Cenâb-ı Peygamber. "Yâ Bilâl, git bizim fakîrhâneye, Fâtîmetü'z-Zehrâ'ya söyle bana benim kamçımı versin, harbe götürdüğüm kamçı, onu getirin. Kısas ancak böyle olur" dedi.

Geçen hafta da size söylemişdim, Hazret-i Ali'nin kâtili, Hazret-i Ali ona haber vermişti. O zât demişti ki, "Beni öldür yâ Ali". "Yok" dedi, "iş zâhir ola, fiili sen işle ki, o vakit sana hüküm giydirilsin. Fiil işlemeyen insan mahkûm edilmez" dedi.

Getirdiler kamçıyı, Cenâb-ı Peygamber, o zâta uzatdı, "Al kamçıyı. Nerene vurdum senin?". "Sırtıma vurdun yâ Resûlallah". "Buyur" dedi, döndü Peygamber. Allah Allah! Bütün melekler ağlıyordu. Arş titremişti. O zât dedi ki, "Yâ Resûlallah, sizin sırtınızda cübbe var, hırkanız var, benim sırtımda hiçbir şey yokdu, çıplakdı, çıplak etime vurdunuz. Şimdi ben sizin

cübbeniz üzerine, hırkanız üzerine kamçıyı vurursam, kısas yerini bulur mu?". "Bulmaz" dedi Peygamberimiz, "sıyrın cübbemi sırtımdan". Sıyırdılar. Efendimiz'in tam kalb-i seniyyelerinin mukâbilinde bir mühr-i nübüvvet vardı, peygamberlik mührü yani, nübüvvet mührü. Üzerinde şöyle yazılıymış, "Tebahbah yâ Muhammed ente haysûrun, tevecceh haysü şî'te fe inneke mansûrun". O mühr-i nübüvvet ortaya çıkınca o zât, kamçıyı atdı, Peygamber'in vücûduna sarıldı. Başladı Peygamber'i öpmeye. Dedi, "Yâ Resûlallah, her bir zerrâtım bir Ukkâşe olsa sana fedâdır, sana el kaldırabilir miyim ben". Sonra dedi ki o adam, "Yâ Resûlallah, korkuyordum ki ben cehenneme giderim, cehennem ateşi beni kuşatır, sizin mübârek vücûdunuza sarıldım ki, artık beni cehennem yakmayacak" dedi. Ondan sonra Cenâb-ı Peygamber buyurdu ki ashâbına, "Ehl-i cennetden birini görünüz" dedi.

Bir başka zât kalkdı, "Yâ Resûlallah ben sabah namazına kalkamıyorum" dedi, "bana duâ buyurun, sabah namazına uyanayım" dedi. Efendimiz ona duâ etdi. Efendimiz'in son günleriydi. Sonra bir başkası kalkdı dedi ki, "Yâ Resûlallah, ben yalan söylüyorum" dedi, "dilime sâhib olamıyorum, duâ buyrun, yalan söylemeyeyim" dedi. Efendimiz ona da duâ etdi. O da diyor ki, "Bir daha benim ağzımdan yalan çıkmadı" diyor.

İşte bugün yaptığın duâ müstecâb. Allah'ın rahmetine mazhar oldun. Sonra affoldun. Şimdi nârdan âzâd olup, cennete dâhil oldun. Önünde bir Leyle-i Kadir var ki, o gecede Hakk Teâlâ'ya kılacağın iki rekat namaz, Benî İsrâil'in seksen küsur sene kılmış olduğu ibâdetden Allah'a daha sevgili. Düşününüz, Benî İsrâil, namaz kılıyor, oruç tutuyor, gazâ ediyor, sen Muhammed'sin, Allah'ın sevgili habîbine olan muhabbetinden, onun ümmeti, Leyle-i Kadir'de iki rekat namaz kılıyor, Benî İsrâil'in seksen senede kıldığı namaz, tutduğu oruç, yapmış olduğu hayır hasenâtıdan Allah'a daha sevgili. Çünkü neden? Muhammed Mustafâ'ya verilmiş. O'nun vâsıtasıyla bu ümmete verilmiştir.

Ne diyor Kurân'da Cenâb-ı Allah, ⁵³²لَيْلَةُ الْقَدْرِ خَيْرٌ مِنْ أَلْفِ شَهْرٍ, Leyle-i Kadir, bin küsur aydan ki seksen küsur senedir, Allah'a daha sevgilidir, daha hayırlı diyor Cenâb-ı Hakk Celle ve Tekaddes Hazretleri.

Şimdi, müminler! Okuduğum âyet-i kerîmede, "Îmân edenler, namazlarını kılarlar", öyle diyor Cenâb-ı Allah. Esteîzübillah, "إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا" innellezîne âmenû, şu kimseler ki îmân etdiler". Bu îmân, yakîn îmân olması lâzım. Îmânın yakîni ve kemâli Hazret-i Mahbûb-i Kibriyâ Muhammed Mustafâ'yı her şeyden ziyâde sevmektedir. Bir adam Cenâb-ı Peygamber'i her şeyinden ziyâde severse, evlâdından, malından, kasasından, kesesinden, rütbesinden, canından, o vakit îmânı kemâle erer. Kemâle eren îmân sâhibi de elbet ki Allah'a namaz kılar. "إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ" innellezîne âmenû ve amilu's-sâlihât". A'mâl-i sâlihanın en ehemmi mühimmi nedir? Salâtdır, namazdır. Geçen hafta size bu husûsda bir takım sözler söyledim. Sonra? "وَاتُوا الزَّكَاةَ" ve âtevû'z-zekâh". Zekâtı verir. Allah'a îmân eden, kıyâmete inanan, Allah huzûruna çıkıp Allah'a hesap vermeyi kabûl eden, namazı kılar, zekâtı verir, a'mâl-i sâlihâtta bulunur.

Zekât bir müminin diğer bir müminin cebindeki olan hakkıdır. Bir müslümanın diğer bir müslümanın cebinde olan hakkıdır. Sadaka-ı fitr ve sadaka, kâfire, hıristiyana, yahudiye,

⁵³² Sure-i Kadr 3

mecûsîye verilebilir. Sadaka, sadaka. Zekât, müminin hakkıdır. Zekât, müminden başka kimseye verilmez. Bir cenâzeyi kaldıramazsın, bir câmi yapıdramazsın zekât parasıyla. Canlı olan mümin kardeşinin cebine girecek o para. "Ben kazandım, enâyi miyim vereyim" dersin eğer, onun da sana âyetini okuyuvereyim. Aç bak istersen, Sûre-i Tövbe'de. Verenler için korku yoktur. Bir adam namaz kılsa, zekât vermese, namazı kabûl değildir. Bir daha söylüyorum. Bir adam namaz kılsa fakat zekât vermese, namazı kabûl değildir. Allah'a ve Resûlüne îmân gibi, namazın yanında mutlakâ zekât olması lâzımdır. Sadaka herkese verilir. Dînliye, dînsize, donluya, donsuza. Sadaka. Fakat zekât, mümin kardeşinin hakkıdır. Onun için Allah Kurân'da bak ne söylüyor, Sûre-i Tövbe'de. Yerini de söylüyorum. Esteîzübillah. Bismillahirrahmânirrahîm. ⁵³³ "وَالَّذِينَ يَكْنِزُونَ الذَّهَبَ وَالْفِضَّةَ وَلَا يُنْفِقُونَهَا فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَبَشِّرْهُمْ بِعَذَابٍ أَلِيمٍ". "Şu kimseler ki Altınlarını ve gümüşlerini ve paralarını kasalara kilitlediler, Allah yoluna sarf etmediler, yani Allah'ın emri olan, islâmın rûknü olan zekâtı vermediler, Habîbim Muhammed onları azâb-ı elîm ile tebşîr et, müjdele!". İstihzâ var. Mal benim diyene cevabı böyle veriliyor yani.

Mal sâhibi Allah'ın vekilharcı gibidir. Fukarâ-yı müslimîn ise, Allah'ın ayâli gibidir. O zekâtı ver, yetîmin gözyaşını sil ki, yetim olarak büyüyen Hazret-i Muhammed sana şefâat etsin. Biliyorsunuz ki yetim olarak büyüdü Peygamberimiz sallallahu aleyhi vesellem. Yetîmi okşa ki Cenâb-ı Peygamber seni okşaya. Açı doyur ki, kıyâmet gününde bütün insanlar aç olduğu vakitte, Allah seni kendi sofrasında doyura. Çıplağı giydir ki, kıyâmet gününde herkes çırılçıplak mahşere vardığı vakitte, Allah seni cennet libaslarıyla giydire. Susuza su ver ki, kıyâmet gününde Hazret-i Allah Habîbi Muhammed eliyle, Hayder-i Kerrâr yediyle, Âb-ı Kevser'den seni sulasın. Hayırdan geri durma. Yetîmi sevindirmen lâzım. Fakîrliğin ne demek olduğunu fakîrler bilirler, zenginler bilmez. Yetîmliğin ne demek olduğunu babasız yetişen çocuklar bilirler, babalılar bilmez. Oruç tutmasaydık, açların hâline vâkıf olmazdık. Tok adam açın hâlimden haberdâr olur mu? Olmaz. Allah bize oruç tutdurdu ki, açların hâlimden haberdâr olalım. Bizi susuz bıraktı ki, susuzların hâlimden haberdâr olalım. Bir sırrı da bu orucun.

Onun için önümüzde Bayram var, o Bayram günü öyle bir bayram yap ki, o gün tertemiz mescide vardığın vakitte, günahlardan yunmuşsun, Hakk Teâlâ'nın iltifâtına uğrayan zümreye dâhil ol. Bu da neyle? Yetîmi sevindirmekle, yoksulu sevindirmekle. Hattâ Cenâb-ı Peygamber sallallahu aleyhi vesellem, Hazret-i Enes ibn Mâlik söylüyor, "Bir Bayram günüydü" diyor, "mescidden çıktık, gidiyorduk, bakdık çocuklar oynuyorlar, yeni elbiseler giymişler, temiz elbiseler, oynuyorlar"...

Bu Ramazan artık cehâletinin son Ramazan'ı olsun. Cehâletimizin son Ramazan'ı olsun bu Ramazan. Temiz bir elbise giydin, bundan böyle artık, bunu günahla, masiyetle kirlletme. İbâdete devâm et. Bırakma ibâdeti. Mahrûm olmayacaksın. Bu ibâdetin ne demek olduğunu yakın zamanda göreceksin. Pek yakın bir zamanda!

Çocuklar oynuyorlar, yeni elbiseler giymişler, kenarda bir yetîm, boynu bükük, toz toprak içerisinde oturmuş.

⁵³³ Sure-i Tевbe 34

Öyle ne kimseler var. Ev sâhibleri! Biraz insaflı olunuz. Bazen bazı ayların kiralalarını fukarâ olan kiracılarınıza bağışlayınız. Ne olur, ne çıkar! İhtiyâcın var, başka, ama ihtiyâcın yoksa niye artırıyorsun öyle, niye zahmet veriyorsun kardeşine. Bu sözümü kulak arkası etme. Hiç de gülme. Topladığını götüremeyeceksin âhirete. Belki onun seyyiesini götüreceksin. Allah için yaparsan onun mükâfâtını bulursun. Yok, birikdirir de hayır yapmazsan onun seyyiesini göreceksin, Allah sana onun hesâbını soracaktır. Helâl dahi olsa.

Bazı bazı kirâcılarınıza iltifat ediniz, işçilerinize ikrâm ediniz. Ey işçiler! Siz de efendilerinize yani ustalarınıza, ekmek sâhiblerinize, onların hak ve hukûklarına riâyet ediniz. Birbirinizi seviniz. Allah Resûlü diyor ki, "Birbirinizi sevmedikçe îmân etmiş olmasınız. Beni de her şeyden ziyâde sevmedikçe îmânınız kemâle ermez" diyor Peygamberimiz sallallahu aleyhi vesellem.

Efendimiz geldi, bakdı çocuklar oynuyorlar, o çocuk da orada oturuyor, gitdi yanına sokuldu. Efendimiz sallahu aleyhi vesellem çocuklara selâm verirdi. Dedi, "Evlâdım niye oturuyorsun, niye oynamıyorsun arkadaşlarına?" dedi. Dedi ki, "Amca" dedi Peygamberimiz sallallahu aleyhi vesellem, tanıyamadı Peygamberimizi, "Onlar oynayabilirler, bugün bayram" dedi.

Bayram zenginleredir. Senin bayramın beş. İyi dinle! Senin bayramın beş. Îmânla göçdüğü gün, bayram senin için. Îmânla göçersek eğer, bayram. İkinci bayram, kabirde melekler soru soracaklar, onlara cevap verirsek, bayram. Üçüncü. Mahşer gününde, ⁵³⁴ فَرِيقٌ فِي الْجَنَّةِ وَفَرِيقٌ فِي السَّعِيرِ, yani ikiye ayrılacak beşer, ehl-i cennet ve ehl-i nâr diye, burada beraberiz ama orada öyle değil, ayrılıyor. Çünkü bir emir çıkacak, ⁵³⁵ وَأَمَّا زُورَ الْيَوْمِ أَتِيهَا الْمُجْرِمُونَ, ey mücrimler, ayrılın has kullarımdan". O vakit ehl-i cennet ve ehl-i nâr birbirlerinden ayrılacaklar. Ehl-i cennet tarafına ayrılırsan, bayram senin için. Hesâbın sehil geçerse, kolay geçerse hesâbın, sıratdan geçersen, nârdan kurtulursan, senin bayramın. Cennete dâhil olursan, cennet-i a'lâya, cemâl-i Muhammed Mustafâ'ya ve cemâlullahı nâil olursan senin bayramındır. Ötekiler çocukların bayramı.

Sakın böyle Ramazan'da namaz kıldın, oruç tutdun, bayram sabahı gidip de herşeyi berbat etme. İçkiydi fişkiydi öyle şeylerle meşgûl olma. Allah aşkıyla sarhoş ol. Allah'ı sev, Resûlullah'ı sev. O kötü şeylerin insana hiçbir faydası yokdur, insana meşakkatden başka hiçbir şey değildir.

Dedi, "Amca, bugün bizim için bayram değil, bizim için bugün mâtem günü" dedi. "Niye?". "Ben yetîmim, kimsem yok benim" dedi. "Benim sırtıma elbise alacak kimsem yok. Elimden tutacak kimsem yok. Beni doyuracak kimsem yok. Onların babaları var" dedi. "Baban ne oldu?". Dedi, "Babam gazâda şehîd oldu. Annem de fakîr, bakamadı, başka bir adama vardı, o da bana iyi muamele yapmadı". Yani üvey babam bana bakmıyor, elbise filan almıyor demek istedi. Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem, dayanamadılar ve ağladılar.

⁵³⁴ Sure-i Şûrâ 7

⁵³⁵ Sure-i Yâsîn 59

Efendimiz çok merhametli, çok şefkatli. Allah kendi esmâsından rahmân ve rahîm esmâlarını Peygamberimiz'e vermiştir. O kadar merhametli. Bak ne diyor Cenâb-ı Allah, ⁵³⁶ وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا رَحْمَةً لِّلْعَالَمِينَ, seni ancak âlemlere rahmet olarak gönderdim" diyor Cenâb-ı Allah.

Ve çocuğun başını okşadı, dedi ki, "Evlâdım, sana bir teklif yapacağım, kabûl edecek misin? Senin baban Muhammed Mustafâ, annen Âişe-i Sıddîka, ablan Fâtîmetü'z-Zehrâ, kardeşlerin Hasan ve Hüseyin, ammin Ali olsun mu, ister misin bunu?". Der demez, "Yoksa sen Resûlullah mısın?" dedi. Efendimiz o yetîmi aldılar, okşadılar ve omuzlarına aldılar ve buyurdular ki, "Kendi yetîmine ve gayrın yetîmine tekeffül eden, cennetde benimle şu iki parmağım arası kadardır" buyurdular.

Onun için istiyorsanız cennât-ı âliyât, istiyorsanız Allah'ın cennet libaslarını giymek, o vakit yoksulları ve yetîmleri giydirin, açları doyurunuz. Gene makberelere gidiniz bayram sabahı ve düşününüz. Hele iftar vakti düşünmüyor musun, aklına gelmeyecek mi, geçen sene beyaz saçlı haminnen, beyaz sakallı deden oturuyordu sofrada, bu sene yoklar. Yâhud üç beş sene evvel. Yâhud on sene evvel. Yâhud bir sene yâhud altı ay evvel. Nereye gitdi onlar acaba?

Düşünmüyor muyuz müslümanlar? Hani padişahlar? Hani reisicumhurlar? Hani krallar? Hani emîrler? Hani "ene rabbükümü'l-a'lâ" diyen Firavunlar? Hani "yer tanrısıyım" diyen Nemrudlar? Hani milyonlarca insanı sabun yapan zâlimler? Soruyorum, nerede bunlar acaba? Akın akın gidiyorlar değil mi o tarafa doğru? Birer birer geldik, birer birer gidiyorlar. Tek başına gideceksin yani.

Hazret-i Osmân ibn Affân'a kabirden bahsedildi mi, Hazret-i Osman ağlarmış. Osmân-ı Zinnûreyn, Efendimiz'in dâmâdı, iki kızını almış. Demişler ki, "Yâ Osmân, mahşerin şiddet ve dehşetinden bahsedildiği vakitte o kadar müteessir olmuyorsun da kabirden bahsedildiği vakit, çok müteessir oluyorsun, bunun hikmeti nedir?" demişler. Demiş ki, "Mahşer, umûmîdir, kâfiri, müslümanı, peygamberi, herkes orada. Ama kabirde tek başımızayız, yalnızız. Onun için tevahhuş ediyorum" demiş.

İstiyor musun yanına yoldaş, senden hiç ayrılmasın? Bak, her ölenin sevgilileri onu bırakırlar, terk ederler. Daha hasta yatağına yatdı mı, daha tekâüd oldu mu, yâhud daha elinden mal çıkdı mı onu terk etmeye başlarlar bütün millet. Sonra hastalıkda da bir kısım terk eder. En sâdık arkadaşı bir adamın insanı kabre kadar götürür, kabre girip seninle beraber kalmaz içeride, döner gider. Seninle beraber kabre girecek olan kimdir biliyor musun? Soruyorum. Dinle! Hikâye diye dinleme mümin kardeşim! Kabirde seninle kim kalacak? Soruyorum. Ya güzel işlerin, güzel amellerin yâhud çirkin işlerin seninle beraber kalacak. Onun için tek başına gidiyorsun, tek başımıza birer birer götürüyorlar bizi oraya. Anamızdan birer birer doğuyoruz. Buradan da birer birer gidiyoruz, birer birer, tek tek. Hele o kâfilere öyle bir istihzâ var ki kabre girer girmez. Yani hiç kendisinin ölümünü düşünmemiş, Rabbü'l-âlemîn'e hiç secde etmemiş, Allah dememiş, Allah'ın nimetini yemiş, Allah'a âsî olmuş, o gitdiği vakitte, onu karşılayacaklar, "Hani arkadaşların yok mu!" diyecekler ona. "Nerede arkadaşların yok mu senin! Yalnız mı geldin buraya! Hani senin gücün kuvvetin vardı, kasan, kesen, rütben

⁵³⁶ Sure-i Enbiyâ 107

vardı ne oldu, gel bakalım haydi içeriye! ⁵³⁷ دُوِّ ۤإِنَّكَ أَنْتَ الْعَزِيزُ الْكَرِيمُ , sen büyük adamsın, tat Allah'ın azâbını" diyecekler. Müminlere öyle değil, müminleri bağrına basacak toprak. Anne evlâdını karşılar gibi karşılayacak. Gurbetde evlâdın var, evlâdın geldi, nasıl kucaklarsın, işte kabir seni öyle karşılayacak, müminleri.

Efendiler! Oruç tutanlar, fitrelerini vermeli. Nisâba mâlik olanlar da, yani seksen bir gram altına mâlik olan, yâhud seksen bir gram altının karşılığı olan paraya mâlik olan, yâhud seksen bir gram altının karşılığı satış için arz ettiği mala sâhib olan kişiler, zekâtlarını verecekler. Namazın eksiklerini secde-i sehv ikmâl ettiği gibi, orucun da noksanlarını fitre ikmâl edecek. Hattâ bir hâdisinde diyor ki Peygamberimiz, "Fitresi verilmeyen oruç, semâ ile ard arasında muallakda kalır" diyor. Yani Allah'a vâsıl olmaz diyor. Bu da bayram namazından evvel verilecek. O güne kadar verilmesi lâzım. Bak, düşün Ramazan'ın fazîletini. Bayram namazından evvel vermiş olduğun fitrenin sevabına nâil olmak için, Bayram namazından sonra bir fitre verip bir de köle âzâd etmek lâzım ki o namazdan evvel verdiği fitrenin sevabına nâil olasın. O kadar sevap. Ramazan bu! Bir sevap icrâ etdin, yetmiş sevap aldın. Günah icrâ etdin belki oruçluyken, Allah yazdırmadı onu defter-i a'mâline, "oruçlu" dedi. "Unutarak yaptı kulum" dedi. İstiğfâr etdi, "Lâ ilâhe illallah" dedi. Onun için fitrelerinizi veriniz. Hısım akrabâya, yakınlarınıza veriniz evvelâ. Fakîr olanlara tabî, zenginlere değil. Gene zekât da öyle, hısım akrabânızdan fakîr olanlara veriniz. Allah'a kasem ederim ki zekât malı eksiltmez. Allah ziyâde kılar. Vücûda sıhhat âfiyet verir. Ağzına tad verir, lezzet verir. Yüzüne nûr verir, gönlüne sūrûr verir.

Yâ Rabbi, el-vedâ, el-firâk diyen Ramazan'ı bizlere şefî et, şikâyetinden emîn eyle. Kadr u kıymetini bilemedik. Yarın yevm-i kıyâmetde Ramazan çıkacak arş-ı a'lânın önüne secde edecek, "Yâ Rabbi, gündüzleri yemeden içmeden bu kulu ben men etdim, bana hürmet etdi" diyecek, Hakk Teâlâ oruç tutan mümine Ramazan'ı şefî kılacak, ellerinden tutup cennete girecekler, kendi oruçlarıyla beraber, a'mâl-i sâlihâtıyla. Bizi buradan boş çevirme. Uzun seneler sıhhat u âfiyetle, ağız tadıyla, vatanımızın hürriyetiyle bizleri yaşat, zâlimlere bizi pâyimâl etme, kâfirlere bizi ezdirme yâ Rabbi. Oruç tutanın duâsının kabûl olacağını Peygamber haber verdi, sallallahu aleyhi vesellem, elbet ki duâmızı reddetmeyeceksin. Bizleri buradan dağılmadan mağfûrîn zümresine ilhâk eyle ve tâatından zevk ver yâ Rabbi. Namazın lezzetini bize duyur, orucun zevkini ver, zekât vermenin, ağlayanın gözyaşını silmenin zevkini bize tattır yâ Rabbi.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

⁵³⁷ Sure-i Duhân 49

BAYRAM EDELİM

Şarâb-ı aşkını nûş ettir yâ Rab
İçelim im'ânla bayrâm edelim
İrci'î hitâbın gûş ettir yâ Rab
Göçelim îmânla bayrâm edelim

Îmândan Kur'ân'dan ayırma bizi
Îlâhî harâmla doyurma bizi
Yolundan şaşarsak afv eyle bizi
Seçelim irfânla bayrâm edelim

Rızâ-yı ilâhin olsun bendimiz
Kelâm-ı ilâhin olsun pendimiz
Sırât-ı müstakîm üzre kendimiz
Geçelim iz'ânla bayrâm edelim

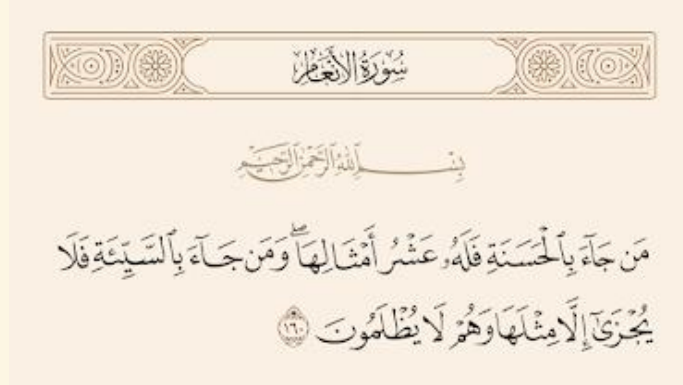
Mahşerde ak eyle yüzlerimizi
Nûrunla nûrlandır gözlerimizi
Günâhdan arındır özlerimizi
Ölçelim mîzânla bayrâm edelim

Kendine kul eyle Resûl'e ümmet
"Livâ-yı Hamd"inin altında cem' et
Açılsın bizlere ebvâb-ı cennet
Uçalım Rıdvân'la bayrâm edelim

Cennet ü cemâlin lutf et görelim
O büyük ni'mete biz de erelim
Muhammed bağından güller derelim
Saçalım elvânla bayrâm edelim

AŞKÎ'ye bezl eyle sen dîdârını
Lutfunla sevindir ben dildârını
Firdevs-i âşiyân eyle dârını
Açalım ihvânla bayrâm edelim

Bir İyiliğe On İyilik Yazılır 30 Temmuz 1982 (10 Şevval 1402)

Kâlalallahu Azze ve Celle fî Kitâbihi'l-Azîz.

Eûzübillahimineşşeytânirracîm.

Bismillahirrahmânirrahîm.

⁵³⁸ مَنْ جَاءَ بِالْحَسَنَةِ فَلَهُ عَشْرُ مِثَالِهَا وَمَنْ جَاءَ بِالسَّيِّئَةِ فَلَا يُجْزَى إِلَّا مِثْلُهَا وَهُمْ لَا يُظَامُونَ

Sadakallahü'l-Azîm.

Receb, Şaban, Ramazan, Bayram derken, bu kaleleri, bu akabeleri, bu ayları atlatdık ve Bayram haftasında bulunuyoruz. Tabîî düşünener için ve akılları başlarında olup da, gözlerinde ibret almak nasîbi olanlar için, bunlarda büyük ibretler vardır. Nasıl ki böyle serfân gelip geçdiyse hayâtımız, Receb, Şaban, Ramazan, Bayram derken, hayât da bu şekilde geçmekdedir. Yani çocukluk, gençlik dinçlik, ihtiyarlık derken, bir de bakıyorsun bir gün kapıya cansız at gelip dayanıyor, cansız at, cansız binek. Biliyorsun ne olduğunu değil mi cansız bineğin? O binek ki sevgilileri birbirinden ayırır, çocukları yetîm bırakır, sevgili âileleri dul kılar, sevdiğimiz malları sevmediklerimize teslîm eder, o cansız at. Ona teneşir derler, tabut derler.

Tabîî Allah'a î mân eden ve Cenâb-ı Hak'ı seven ve Allah yolunda bulunan kişiler için, bu ölümden korkmak yokdur. Çünkü müminler için ölüm bâbında yani ölümden, vuslat-ı cemâl vardır, Allah'a mülâkât vardır, Allah'a kavuşma vardır. İşte bayram o vakitdir. Allah rızâsını kazandın, cennet yollarına düşdün mü, Hazret-i Muhammed sallallahu aleyhi vesellem sana ümmetim dedi mi, işte o vakit bayramı yapdın demekdir.

Korkanlar ve korkmaları lâzım olanlar, hakîkaten Allah'ı bilmeyenler, Allah'ı bilip de Allah'a âsî olanlar, Peygamber'e itâat etmeyenler, Kurân-ı Kerîm'e bağlanmayanlar, onlar korksunlar, onlar ağlasınlar. Ağlayamazlarsa niçin ağlayamıyoruz diye ağlasınlar. "Bizde ağlamak hissi, insanlık hissimiz yok mu oldu?" diye ağlayamadıklarına ağlasınlar.

Ramazan'ları makbûl olan kişiler, Ramazan'da evvel câmiye geldikleri gibi Ramazan'dan sonra da câmiye gelmeye başladılar. Bu adamlar Ramazan'ları kabûl olan kişilerdir. Ramazan'dan evvel câmiye geliyordun yâhud gelmiyordun, Ramazan'da câmiye geldin ve

⁵³⁸ Sure-i En'âm 160

Ramazan'dan sonra da câmiye gelmeyi, Allah huzûruna çıkmayı devâm ettiriyorsun. Bil ki Ramazan'ın kabûl oldu, Allah'ın dostları arasına girdin. Müjde veriyorum sana. Ramazan'dan evvel gene geliyordun, Allah'ın sevgilisiydin, Ramazan'da sevgi bir daha arttı, şimdi gene âşıklar yolunda devâm ediyorsun. Yakın bir zamanda işte o korkulu gelici olan geldiği vakitte, senin için korku yok. Bırakdıklarına, geriye bıraktıklarına da nedâmet etmek yok. "Eyvâh! Mallarım kaldı evlâdım kaldı" demen de yok. Ne gitdiğin yerden korku, ne bıraktıklarına mahzûniyyetin var. İşte bunlar, müminler, Allah'ın dostları, Allah'ın sevgilileri, Allah sevgililerine bu müjdeyi vermekte. Esteîzübillah. ⁵³⁹ أَلَا إِنَّ أَوَّلِيَاءَ اللَّهِ لَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ. Âgâh olunuz Allah'ın dostları, Allah'ı sevenler! Sizin için korku yok, gittiğiniz yerden.

Teker teker gidiyorsun, görmüyör musun, birer birer gidiyor. Ama kâfir gitdiği vakitte, âsî gitdiği vakitte, daha kabrin başına varır varmaz, melekler kendisiyle alay edecekler. Hizmetçileri varmış, adamları varmış, kendine hizmet eden taraftarları varmış, tâifesi varmış, işte böyle bir zâlim tek başına kabre gitdiği vakitte diyecekler ki, "Yalnız mı geldin! Hani arkadaşların? Dünyâ benim zannediyordun, ordularım var diyordun, adamlarım var diyordun, silahşörlerim var diyordun, muhâfızlarım var diyordun, yalnız mı geldin! Gel bakalım buraya! ⁵⁴⁰ أَتَىٰكَ أَنْتَ الْعَزِيزُ الْكَرِيمُ". Tat bakalım şimdi Allah'ın azâbını! Sen büyük adamsın sen!". İşte böyle alay edecekler.

Efendiler! Bu konuştuğum sözler size alay gelmesin, şaka da gelmesin, yalan da gelmesin! Vallâhi böyle olacak, billâhi böyle olacak! Çünkü Kurân-ı Kerîm böyle söylüyor, muhbir-i sâdık Hazret-i Muhammed Mustafâ, sallallahu aleyhi vesellem, böyle haber veriyor. Ne malın, ne paran, ne kasan, ne kesen, ne evlâdın, ne kisbetdiğin, hiçbir şey sana fayda ve menfaat vermez ancak kalbinde Allah muhabbeti, Allah aşkı, Muhammed muhabbeti, Muhammed aşkı varsa kurtuldun demektir. Böyleleri için ne bıraktıklarına mahzûniyyet var, ne de gitdikleri yerden korku vardır. Sana âgûş-i Muhammedî açılacaktır.

Tabii akli başında olanlar için bu süratli zevâl yani gecenin gündüzün gelmesi, mevsimlerin birbirini takip etmesi ve ayların birbirini takip etmelerinde büyük ibretler vardır. İşte sana en büyük ibret de budur. "Dirilecek miyiz?". İlkbahara bak. Ölü toprak nasıl diriliyor. Otlar nasıl kalkıyor. Nasıl kur ağaçlar meyva veriyor. Ona kâdir olan, seni öldürecek sonra seni tekrar diriltecek. Senin için büyük ibret işte. ⁵⁴¹ "Yiyorsun biten meyvalardan. Yetişen ağaçlardan, ağaçların verdiği meyvaları yiyorsun. İnkâr mı edeceksin yani?

Sonra neyini inkâr ediyorsun! Bir katre menîden halk olmadın mı, bir katre sudan? Ana rahminde, kudret fırçasıyla, hayız kanıyla Allah seni yağurmadı mı? Tekrar seni halk etmek Allah'a güç olacak zannediyorsun yani? Büyük ibret var, ilkbahara bak, neşir gününü düşün yani kıyâmetde ölümden sonra kalkmayı düşün, ilkbaharı gördüğün vakitte. Receb, Şaban, Ramazan, Bayram geçdi, bil ki ömrün gidiyor süratle.

Ey müminler! Ey gençler! Ey bizimle yaşdaş olanlar! Bizden yaşlılar! Bilmiş olunuz ki yakın bir zamanda korkduklarımız başımıza gelecektir. İnkâr etdiklerimiz meydâna gelecek, ikrâr etdiklerimiz yok olacaktır. Malım mülküm var derken elinden çıkacak, yok olacak. "Âhiret var

539 Sure-i Yûnus 62

540 Sure-i Duhân 49

541 Sure-i Yâsîn 33

mı? Mahşer var mı? Kıyâmet var mı? Kabirde suâl var mı" diye inkâr etdiklerimiz önümüze çıkacaktır.

Şimdi müminler! İnsanların omuzunda iki melek vardır. Bunlar senin yoldaşındır, arkadaşlarıdır. Nereye gidersen git, ne yaparsan yap, senin yaptıklarını onlar kaydederler. İze's-semâûn fetarat sûresinde, esteîzübillah, ⁵⁴² "كَرَّامًا كَاتِبِينَ يَعْلَمُونَ مَا تَفْعَلُونَ". Ne yaparsan onlar kaydederler. Sağ omuzdaki melek hayır ve hasenâtı yazar. Yani yaptığın hayırları yazar. Ama bu hayırda, riyâ var mıdır yok mudur, onu bilmez. Kullar seni nasıl görüyorsa, o melek, gördüğü gibi yazar ve yaptığın hayır ve hasenâta en aşağı bire on yazar ve hemen yazar.

Meselâ bir bardak su verdin bir fukarâyâ, yâhud ahabbına, yâhud komşuna, bir bardak su. Senin için su gâyetle ucuz olduğu için burada onu misâl olarak gösteriyorum. Halbuki bir bardak suya bütün dünyâyı verirsin. Bütün dünyâ senin olsa, bir bardak suya verirsin. Sana göre küçük görünür o ama esâsında büyüktür. Bir bardak su verdiğin vakitte, en aşağı on bardak su vermiş gibi sevap yazılır. Acaba anlatabildim mi? Bir kuruş verdin, on kuruş vermiş gibi yazılır. En aşağı ama. Allah dilerse, bunu yetmiş, yedi yüze, yedi bine, yedi milyona yükseltir, yükseltir.

Sana bir müjde daha vereyim. Bir adam günah işledi, işledi, işledi, dikkat buyurunuz, günah işledi, işledi, öyle günahlar yaptı ki bu zât-ı muhterem, düşünmedi hiç Rabbini, Allah'ın gördüğünü, meleklerin bunu kaydettiğini bilmiyor bu, gaflet içerisinde, günahlar işledi. Sonra, günahları denizlerin köpüğü kadar oldu. Sonra akli başına geldi. "Eyvâh! Ben ne yaptım?" dedi. Çünkü zâten akli başında olanlar kendisinden bir günah da zâhir olsa, zuhûr etse, bir günah işlese, hemen akılları başına gelir, "Ben ne yaptım!" diye Allah'a rücû ederler. İşte bu kemâle gelmen lâzımdır. Bundan daha yüksek bir merteye vardır. Günah işlemekten korkarlar.

Meselâ seyyidinâ Ebâbekir Sıddîk Hazretleri, bak Cenâb-ı Hakk'ın ismiyle beraber oraya koymuşlar, ağzında taş taşırdı. Neden biliyor musun? "Söyleyeceğim söz, Allah'ın gücüne mi gider, Peygamber'i mi incitirim" diye, evvelâ düşünürdü, sonra eğer hayırlı konuşacaksa çıkarır konuşurdu ve illâ ağzına taş koyardı. O kadar!

Cenâb-ı Hakk'ın rahmetinden bahsedeceğim. Onun için yani günah işlemek meselesi bu. O yaptı, haberi yokdu, isyândan filan. Allah'ı sevenler günah işlemezler, günah işlemekten kaçınırlar. Kazâ-yı Rahmânî zuhûr ederse, Allah'a döner, istiğfâr eder, Allah'a rücû eder.

Sonra akli başına geldi tövbe etdi. Tövbe de, "Tövbe yâ Rabbi" demek değil mücerred. Biz ekseriyâ öyle biliyoruz. Tövbemiz bu bizim, "Tövbe yâ Rabbi", sonra gene işliyoruz. Bu istihzâ olur. Tövbe demek, bir daha yapmamak üzere cezm ü kasd ederek Allah'a söz vermek. Ve bunu da elfâzıyla izhâr etmek, sözle izhâr etmek. "Estağfirullah, Yâ Rabbi ben affet, tübtü ilallah, ben sana tövbe etdim Yâ Rabbi, söz veriyorum bir daha günah işlemeyeceğim" demek. Eğer onun üzerinde kazâ-yı rahmânî varsa, tekrar unuttur bu verdiği ahdi, unutulabilir, gene günah işler. Hemen akli başına gelip gene Allah'a dönmek lâzımdır. Ama akli başındayken böyle "Tövbe Yâ Rabbi" gene işledi, "Tövbe Yâ Rabbi" gene işledi, bu

⁵⁴² Sure-i İnfitâr 11-12

tövbe sayılmaz. Acaba anlatabildim mi? Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi vesellem, yani Peygamberimiz, kerîm olan Resûl, bütün resûllerin en ekremi, en kerîmi olan Muhammed Mustafâ, diyor ki, tövbe şöyle olacak diyor efendiler! Hayvandan sütü sağdığımız vakitte, aynı sütü aynı memeden içeri verebilir miyiz? Veremeyiz. Tövbe böyle olacak.

Tövbe etdi. İyi dinle! Sonra Cenâb-ı Hakk bunu ne yapar? Günahlarını affeder. Eder mi? Eder. Cenâb-ı Hakk dilerse günahlarını affeder. O adam bu af üzerinde durursa, yani tövbesinde sâbit olursa, Allah'a ibâdet ve tâatda bulunursa, ne olacak, Cenâb-ı Hakk gene meleklerine emreder, "Ne kadar günahı vardı?", "Yâ Rabbi yüz bin günahı vardı", "Yüz bin günahını affedin, defterini silin onun, temizleyiniz, tathîr ediniz", "Etdik yâ Rabbi". Gene adam tövbesinde devâm ediyor, ibâdet ve tâatında. Sonra Cenâb-ı Hakk buyurur ki, "O yüz bin günahı sevaba çeviriniz, sevap yapmış gibi yazınız". Acaba anlatabildim mi? Esteîzübillah.⁵⁴³ "يُبَدِّلُ اللَّهُ سَيِّئَاتِهِمْ حَسَنَاتٍ". Allah seyyiâtı, günahları hasenâta tebdîl eder, tövbekâr olan müminlerin.

Bunun da en ekalli, ondur, okuduğum âyet-i kerîmede, ⁵⁴⁴ "مَنْ جَاءَ بِالْحَسَنَةِ فَلَهُ عَشْرُ أَمْثَالِهَا", onla başlar. Günahlarda bire birdir. Bir günah işleyene bir günah yazılır ve yirmi dört saat tehîr edilir. Allah'ın rahmetine bakınız. Kul sevap işledi, bir sevaba en aşağı on sevap yazılır, hemen yazılır. Günah, deftere kaydolmaz, bir günah yazılır fakat yirmi dört saat tehîr edilir. Neden? Belki tövbe eder diye. Yani Allah kuluna fırsat verir. Acaba anlatabildim mi?

Şimdi, bu iki melâike, senin her efâl ve harekâtını görürler. Bazı yaptığımız hareketlerle onları incitebiliriz. Nitekim gene Cenâb-ı Hakk Kurân-ı Kerîm'de böyle söylüyor, yani âşıklar için, sâdıklar için, sâlihler için, zâhidler için söylüyor. Esteîzübillah. ⁵⁴⁵ "إِنَّ الَّذِينَ قَالُوا رَبُّنَا اللَّهُ ثُمَّ اسْتَقَامُوا تَتَنَزَّلُ عَلَيْهِمُ الْمَلَائِكَةُ أَلَّا تَخَافُوا وَلَا تَحْزَنُوا وَأَبْشِرُوا بِالْجَنَّةِ الَّتِي كُنتُمْ تُوعَدُونَ * نَحْنُ أَوْلِيَائُكُمْ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا". Rabbim Allah dedi ve istikâmetde bulundu yani günah işlemedi. Allah'dan korkarak, Allah'ın celâl sıfatından korkarak, günahlar yapmaktan kaçındı. Allah'ın yasaklarından kaçındı, emirlerine imtisâl etdi. ", "إِنَّ الَّذِينَ قَالُوا رَبُّنَا اللَّهُ", Rabbim Allah dedi, inandı, lisân ile ikrâr etdi, kalb ile tasdik etdi ve Allah'ı sevdi, yasaklarından kaçındı ve emirlerini yerine getirdi. Şimdi, bunlar ölürken melekler geliyor, ", "تَتَنَزَّلُ عَلَيْهِمُ الْمَلَائِكَةُ", onlara ölüm ânında biz melekleri göndeririz. ", "وَأَبْشِرُوا بِالْجَنَّةِ الَّتِي كُنتُمْ تُوعَدُونَ", vaad olunan cenneti onlara tebşîr ederler yani müjdelerler ve derler ki, ", "نَحْنُ أَوْلِيَائُكُمْ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا", biz sizin dünyâda arkadaşınızдық, sen bizi görmüyordun ama sizle beraberdik biz. Sözümün isbâtını söylüyorum. Dünyâda iken sizinle beraberdik bundan sonra da yine beraber olacağız. Çünkü iki Kirâmen Kâtibîn Allahu Sübhânehû ve Teâlâ Hazretlerine der ki, "Yâ Rabbi, kul öldü, bunların defterleri kapandı, şimdi ne olacak?". Hakk Teâlâ buyurur ki, "Tövbe üzerine mi öldü, ibâdetli mi öldü, âşık-ı sâdik mı öldü, oturun onun kabrine, kabrinde ona arkadaş olunuz, kıyâmet gününe kadar onun için istiğfâr ediniz ve ona salât ediniz, ona duâ ediniz, ona enîs ve yoldaş olunuz" der. Kabir ya cehennem çukurlarından bir çukurdur, ya cennet bahçelerinden bir bahçedir. Acaba anlatabildim mi? Sen üstünü istediğin gibi tamir etdir kabrin, altı harâb olursa felâket olur.

Şimdi, bu Kirâmen Kâtibîn, seninle beraber dolaşır, söylediğim gibi, ölüm ânında senin karşında zâhir olurlar. Daha başka melekler var. Hafaza melekleri var, salavât melekleri var

⁵⁴³ Sure-i Furkan 70

⁵⁴⁴ Sure-i En'âm 160

⁵⁴⁵ Sure-i Fussilet 30-31

insanın vücûdunda, beraber, seninle beraber dolaşıyor. Hakk cânda, Şeytan kandadır. Şeytan da sana yakındır hâ! "Ey mümin korkma! Seninle beraberiz, bundan sonra da beraber olacağız" derler, müjdeyi verirler, "Bak, Allah'ın vaad ettiği cennete". Herkesin makâmına göre. Cennet isteyene cennet vardır, rızâ isteyene rızâ, rıdvân isteyene rıdvân, cemâl-i ilâhî isteyene cemâl-i ilâhî vardır. Hazret-i Muhammed'e âşık olanlar da, ölüm ânında, Resûlullah'ın kucağına düşerler. Ama âsîler, ibâdeti yok, taâti yok, tahâreti yok, insanlara hıyâneti çok, hâinlik etmiş, herkese zarar vermiş, bunların işleri felâket olur.

Bire on, bire bir. Şimdi anlatacağım, misâlini vereceğiz. Niçin söylüyoruz bunu? Cenâb-ı Peygamber sallallahu aleyhi vesellem buyuruyor ki, "Bir kimse otuz gün oruç tutarsa, yani bir ay oruç, bazen yirmi dokuz, bazen otuz oluyor, Allah bire on verdiği göre otuz günü onla çarparsak ne olur. Üç yüz olur. Altı da bu aydan, Şevval ayından ilâve edilirse, altıyı da onla çarpalım, ne yapar, altmış, ne olur, üç yüz altmış. Beş gün de bayram, dört gün Kurban Bayramı, bir gün Ramazan Bayramı, beş gün bayram, ne olur, üç yüz altmış beş. Ne demek istiyorum? Ramazan'ı tutup, arkasından altı gün oruçlarını tutarsa bir adam, ki Resûlullah Efendimiz'den Ebâ Hureyre haber veriyor, bütün seneyi oruçla geçirmiş gibi olur, o sevaba erer. Acaba analatabildim mi? Yani otuz gün Ramazan'ı onla çarpdık, üç yüz. Ramazan yirmi dokuz geldiyse, yedi gün tutarsın orucu, ilâve edersin. Diğer aylarda da bu altı gün, yedi gün tutulabilir ama Şevval'de tutmalısın, oruca alışmışken. Bırakırsan eğer nefis ister yemeği, unutursun ve gider.

Ama dillerini tutmayanların, oruç tutmalarının hiç faydası yoktur. Ramazan orucu ayrıdır. Dilini tutmayan, adam çekişdiren, gıybet eden, kalb kıran, insanlara kötülük yapan diller ki onlar akrep sıfatıdır, yılan sıfatıdır, dilleriyle halkı incitiyorlar, amelleri onların yılandır ve akreptir. Yani zâhirde insan da görünseler, hakikatde yılandır kendileri ve akreptir. Lisânla insanları incitiyorlar, lisânlarıyla. Böyle olursa bir adam, o vakit lisânını tutsun daha iyi, hayırlı. Ama otuz gün oruç mutlaka farz. İslâmın binâsı beşdir. Savm u salât, hacc u zekât, kelime-i şehâdet. Geçiyoruz.

Böyle olunca otuz gün oruca üç yüz. Bire on, üç yüz. Altı gün de sitte-i Şevval yani Şevval ayından.

Haa bir de şey var aklıma gelmişken söyleyeyim sizlere. Soruyorlar, "Efendim iki Bayram arası nikah olur mu olmaz mı? Uğursuzluk varmış" filan. Sakın hâ böyle bir şey düşünmeyiniz. Böyle bir şey yoktur. Resûlullah sallallahu aleyhi vesellem, Ramazan ayından sonra gelen bu ay, içinde bulunduğumuz ay, Arabî ay, Şevval ayıdır, Arabî aylardan Şevval ayıdır, Hazret-i Ümmü'l-Müminîn Âişe radiyallahu anhâya Cenâb-ı Peygamber bu ayda almışdır. Onun için bazı zevât soruyor, "Efendim nedir bu iki bayram arasındaki nikah meselesi?". Cuma ile Bayram bir araya gelirse, ikisi de bayramdır, hem Cuma namazı hem Bayram namazı, arada vakit olmadığı için, o ânda nikah olmaz. Ondaki sonra, öğleden sonra nikah kıyabilirsiniz. Acaba analatabildim mi? Onun için birçok nikahları böyle ne yapıyorlar, Ramazan içinde kıyıyorlar, Ramazan'dan evvel kıyıyorlar, "Amân Ramazan'dan sonra Şevval ayında olmasın" filan diye. Bu bir teşe'üm meselesi, bazı düşünceleri az olan kişilerin ortaya koyduğu bir takım dedikodulardır bunlar. Dinde böyle bir şey yok. Evlenecek olan adam iki Bayram arasında da evlenir, yani Şevval ayında ve Zilkade'de. Daha evvel de evlenebilir, daha sonra da evlenebilir. Ayrı, sözümüz yok ona.

Otuz gün gün Ramazan, altı Şevval, otuz altı. Onla çarp, üç yüz altmış. Beş de bayram, üç yüz altmış beş. Senenin de günleri üç yüz altmış beşdir. Bir adam bu orucu böyle tutarsa üç yüz altmış beş gün Allah'a oruç tutmuş gibi ecre nâil olur. Dediğim gibi işte, tutmağa kâdir olamayanlar, dillerini tutsunlar, kâfi onlar için. Yani Şevval orucundan bahsediyorum, Ramazan orucundan değil. Ramazan orucu, farzdır o. Şimdi misâlini verelim geçelim, sonra bitirelim işi.

Günlerde bir gün Cenâb-ı Fâtîmetü'z-Zehrâ, Allah misâlini vermiş bize böyle hikâyeyle, rahatsızlanmış.

Fâtîmetü'z-Zehrâ kimdir? Hazret-i Peygamber'in sevgili kerîmesi, yani kızı, yani bizim annemiz. Ve onun hakkında Cenâb-ı Peygamber buyurmuş ki, "Yâ Fâtîme enti bid'atin minnî, sen benim parçamsın" demiş. Cenâb-ı Fâtîmetü'z-Zehrâ yani Fatma Annemiz. Ve Peygamberimiz'in zürriyeti onun tarlasından gelmiştir. Peygamber Efendimiz'in yedi çocuğu oldu, bunların altı tânesi Efendimiz'den evvel vefât etdiler. Bir tânesi, Fâtîme, Cenâb-ı Peygamber'den altı ay sonra, altı ay kadar yaşadı. Şimdi zaman dar olduğu için bu kadar kâfi. Sonra anlatacağım inşallah. Söylemişimdir ama gene anlatırım. Fâtîmetü'z-Zehrâ Hazret-i Ali ile evlendirildi, Allah emriyle.

İmâm-ı Ali kim? Peygamberimiz'i büyüten, Peygamberimiz'i malıyla canıyla müdafaa eden Ebû Tâlib'in oğlu Hazret-i Ali'dir. Peygamberimiz'in amcası oğludur. Cenâb-ı Allah'ın emriyle Fâtîmetü'z-Zehrâ Hazret-i Ali'ye verildi. Sonra o tarladan Peygamberimiz'in zürriyeti geldi. Peygamberimiz'in evlâdları Peygamberimiz'den evvel vefât etdiler. Altı ay sonra kalan Cenâb-ı Fâtîme'dir. Zürriyet-i Muhâmedî de oradan gelmiştir.

Hastalandı, Cenâb-ı Ali yanına girdi.

Fâtîme kimdir? Biraz daha anlatalım. Birkaç söz daha. Kaç defa Resûlullah'ın yanına girerse Cenâb-ı Fâtîme, Cenâb-ı Peygamber ona ayağa kalkardı. Onu bağrına basar, mübârek ellerini öperdi onun. Çünkü zürriyet-i Muhammedî oradan geldi. Hasan ve Hüseyin'in annesi yani. Rıdvânullahi teâlâ aleyhim ecmaîn.

Hastalandı. Cenâb-ı İmâm-ı Ali Hayder-i Kerrâr huzûra geldi, bakdı ki Fâtîme'nin yüzü sapsarı olmuş, rahatsız. "Yâ Fâtîme, rahatsız mısın?". "Yâ Ali, bugün çok rahatsızım, canım da nar istiyor, bana bir nar bulamaz mısın?". Koskoca Peygamber'in kızının evinde nar alacak para yok. Fakîr miydi bunlar? Hayır. Allah bunlara dünyâ ve âhiret hazînelerini vermişdi. Fakat dünyâ hazînelerini kabûl etmemişler, ellerine geçen malı ve mülkü ve emlâki fukarâyâ tasadduk etmişlerdi.

Diyor ki ezvâc-ı tâhirât, "Biz on sekiz kişiydik, Peygamber'in evinde sabahleyin kalkdığımız vakitte sofrada bir lokma ekmek bulamazdık. Peygamber hepsini dağıtırdı". Sallallahu aleyhi vesellem. Sen yapamazsın öyle şeyi. Yapanlarınız vardır belki içinizde, erkekler, ama sen ben yapamayız, kolay iş değil. Hattâ Cenâb-ı Hafsa ile Hazret-i Âişe demişler ki, "Yâ Resûlallah, ashâbın eskiden fakîr idi, bizim rızkımızı kesip onlara veriyordunuz, şimdi onların hepsi hâli vakti yerinde oldu, Medîne'ye geldiler, burada mal mülk sâhibi oldular, artık senden dünyâ metâi bir şey istemiyoruz, sabahleyin kalkdığımız vakitte ekmek tenekesinde yâhud

ekmek sepetinde bir parça ekmek bulalım". Efendimiz darıldı onlara, kırk gün mescide girdi çıkmadı dışarıya. Kırkinci günü Hazret-i Ömer geldi, dedi, "Yâ Resûlallah işitdim ki kızım Hafsa, sana böyle yapmış, eğer yüzünü göstermezsen bana, gideceğim Hafsa'yı öldüreceğim" dedi. Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem Bilâl'e dedi ki, "Bırakın, Ömer'i alın içeriye" dedi. O gün kırkinci gündü. Neyse, bu da böyle kalsın bu kadar. İnşâallah başka bir zaman bunu da anlatırız, üzerinde dururuz. Onun için Cenâb-ı Peygamber hepsini verirlerdi.

Cenâb-ı Ali dışarı çıktı. Uzatmayalım. Bir nar kazandı, nar parası. Bir nar aldı, Fâtîmetü'z-Zehrâ'ya geliyordu. Yolda bir fakîr çıktı önüne İmâm-ı Ali'nin, "Yâ Ali, rahatsızım, hastayım o narı bana versene" dedi. Hazret-i İmâm düşündü, biri Peygamber kızı Fâtîmetü'z-Zehrâ, biri ümmetden bir garîb. "Fâtîmetü'z-Zehrâ, Peygamber kızıdır o sabreder, biz ümmete verelim bunu" dedi, o fukarâya narı verdi ve huzûr-ı Fâtîme'ye geldi. Cenâb-ı Fâtîme iyi olmuşdu.

Burada bir incelik vardır. Doktorlar bir hastadan elini çekdi mi, sadakayla o tedâvî olunabilir. Dikkat edin, bir şey daha söyleyeceğim, çok mühim. Bir şey yediğiniz vakitte, sizi seyreden kişiye tatdırmazsanız o yediğiniz şeyi, o sizin için derd olur, çâresi bulunmaz. İkincisi fukarâya verilen tasadduk ile insanın üzerindeki bulunan belâ def' olur, hastalık def' olur. Bazı hastalıkları sadakayla tedâvî ediniz. "Devvû merdâkûm bi's-sadaka". Peygamber diyor ki, "Sadaka ile hastalarınızı tedâvî ediniz" diyor Peygamberimiz sallallahu aleyhi vesellem. Kulağında bulunsun böyle. Geçiyoruz.

İyi olmuşdu. Dedi, "Geçmiş olsun, ne oldu?". "Yâ Ali sen fukarâya narı verdin", demek ki görmüş Fâtîmetü'z-Zehrâ, maneviyâtla, yani manevî radarla, "Allah bana şifâsını verdi" dedi. Bir müddet sonra kapı çalındı. İmâm-ı Ali kapıyı açdı. Selmân-ı Fârisî ki sahabeden ve bu zât-ı muhterem Fars olduğu hâlde Peygamberimiz, "Selmân min ehl-i beyti" buyurmuş, "Selmân-ı Fârisî benim ehl-i beytimdendir" demiş Cenâb-ı Peygamber. Selmân gelmişti, elinde bir tabla vardı, tepsi, üzeri kapalıydı. İmâm-ı Ali Efendimiz çıktı kapıya, "Nedir yâ Selmân?". "Allahu Sübhânehû ve Teâlâ Cebrâil'le Cenâb-ı Peygamber'e, Resûlullah da sana gönderdi bunları yâ Ali". "Nedir, ne var bunun içerisinde?". Bir açdı ki dokuz tâne nar var. Bir verdi, dokuz. İmâm-ı Ali buyurdu ki, "Yâ Selmân, bu nar dokuz olmaz, on olması lâzım. Çünkü Allah bire on veririm diyor. Nasıl dokuz olur" deyince Selmân-ı Fârisî şurasından narı çıkardı, "Yâ İmâm senin ilmini imtihan etdim, beni affet" dedi. "Evet nar ondu" dedi çıkardı, koydu.

İşte anlaşılıyor ki, Cenâb-ı Hakk bire on ekall on verecektir. Bunu böyle itikâd et, itikâd-ı tâmmeyle. Resûlullah'a tâbi ol, O'nun sünnetiyle yürü, iki cihânda ihyâ olursun.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

Ömrünü Gafletle Geçirme! 13 Ağustos 1982 (24 Şevval 1402)

Kâllallahu Teâla fî Kitâbihi'l-Azîz.

Eûzübillahimineşşeytânirracîm.

Bismillahirrahmânirrahîm.

قُلْ هُوَ الَّذِي ذَرَأَكُمْ فِي الْأَرْضِ وَإِلَيْهِ تُحْشَرُونَ * وَيَقُولُونَ مَتَى هَذَا الْوَعْدُ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ * قُلْ إِنَّمَا الْعِلْمُ عِنْدَ اللَّهِ وَإِنَّمَا أَنَا نَذِيرٌ مُبِينٌ⁵⁴⁶

Sadakallahü'l-Azîm.

Okuduğum âyet, Sûre-i Mülk'de. Yani Kurân-ı Kerîm'in yirmi dokuzuncu cüz, birinci sûresi. Sûre-i Mülk ki, bütün velîler bu Sûre-i Mülk'ü evradlarına almış ve dercetmişler ve vird-i zebân etmişlerdir. Yani bütün ihvânına bunu talîm buyurmuşlardır. Fazîleti gâyetle büyük ve okunduğu vakitte, okuyana ve okutana ve okunduğu yere kâfî gelecek bir sûre-i celîledir.

Şu kıssayı anlatmadan geçemeyeceğim. Müfessirlerden bir zâtı öldü diye kabre koymuşlar. Fakat kendisini kan tutmuş, kabirde ayılmış. Başlamış bağırmağa, "Cankurtaran yok mu? Beni çıkarın, ölmedim" filan demeğe. Bitişik kabirden kendine seslenmişler, demişler ki, "Bağırıp çağırma, şimdi gecedir, bağırmağa sesin kısılır, sabahleyin sesini duyuramazsın". "Amân siz beni çıkarın!". "Biz ehl-i kuburuz" demişler yani kabir ehliyiz. "Peki gece olduğunu nereden biliyorsunuz?" diye sormuş. Demişler ki, "Biz dünyâ hayâtında iken her gece Sûre-i Mülk'ü okur idik, tilâvet ederdik. Gece olduğu vakitte Allah bize Sûre-i Mülk'ün nûrunu ihsân u inâyet buyuruyor, ondan gece olduğunu biliyoruz. Gündüz olduğu vakitte bir nûr zâhir oluyor" demişler.

Gene Cenâb-ı Fahr-ı Risâlet sallallahu aleyhi vesellem, ordu-yı hümâyûnla bir yere giderken, bir kabristana bilmeyerek ordu-yı hümâyûn iskân olmuş. Çadırlarını kurmuşlar. Sahabeden birisi, Sûre-i Mülk'ü okumuş, Cenâb-ı Fahr-ı Risâlet buyurmuş ki, "Buradaki bulunan bu kabir ehline bu kâfî geldi" demiş Cenâb-ı Peygamber.

O kadar mühim bir sûre-i celîle. Onun için ezberle, oku yâhud yüzünden oku, okumasını öğren. Lâzım olacak sana istikbâlde. Fazîletli bir sûre. Bir mikdar yani denizden bir katre, şemsden bir zerre olarak size bir mikdarını bahsetdik böyle.

Diyor ki o zât-ı muhterem, "Sonra sabah olmuşdu, seslendiler, sabah oldu, gelen geçen var, bağır dediler" diyor. "Bağırdım, gelip kabri açdılar, beni oradan kurtardılar. Ben de zâten

⁵⁴⁶ Sure-i Mülk 24-26

orada ahd etmişdim ki eğer kabirden sıhhat u âfiyet ile kurtulursam bir tefsîr yazayım Kurân'a, bu hâdiseyi orada anlatayım dedim" diyor.

Onun için Sûre-i Mülk'ü vird-i zebân et diline. Yani akşamları muhakkak oku. Maddî ve manevî, dünyevî ve uhrevî menfaatini göreceksin, saâdetine ereceksin.

Bu emir, "kul" emri, Cenâb-ı Fahr-ı Risâlet Mefhar-i Mevcûdât Efendimiz Hazretlerine. Allah Celle Hazretleri yani yerin göğün sâhibi, bizi yokdan vâir eden, bir katre su iken batn-ı mâderde bir katre sudan, kudret fırçasıyla, hayız kanıyla yoğuran, bizi şekl-i insana koyan Allah söylüyor bunu, habîbine. Yani sevgili Peygamberimiz Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâma.

Efendiler! Ben hemen hemen her dersde söylüyorum, kafamıza yer etsin diye. Kuyunun taşı sertdir, ip de taşdan yumuşaktır, sürte sürte taşta yer yaptığı gibi, inşaallah bizim sözlerimiz de bizim başlarımıza yer edecektir. Peygamberimiz'e ne kadar hürmet gösterirsek, ne kadar sevgi gösterirsek, dünyâ ve âhiretde o kadar âlî oluruz. Sevgili Peygamberimiz'e ne kadar hürmet gösterirsek, ne kadar sevgi beslersek, ne kadar sevgi gösterirsek, ne kadar sünnetine ittibâ edersek, hattâ mübârek ayaklarını nasıl atdı, ona dahi uymamız, bizim istikbâlde ve hâl-i hâzırda menfaatinin iktizâsıdır. Sen tabîî menfaat için yapma bu işi. Resûlullah'a ittibâ için yap ki azîz olasın.

"Kul" emri, Cenâb-ı Hakk tarafından Peygamberimiz'e. Yani "Habîbim Ahmed Resûlüm Yâ Muhammed", sallallahu aleyhi vesellem, "söyle, kullarıma haber ver". "Hüvellezî", O Allah ki, her şeye kâdiru kayyûm, semâları direksiz, kâfirleri yüreksiz halk etmiş, ardı altımıza döşemiş, güneşler, aylar, yıldızlar, yıllar, haftalar, aylar, günler, saatler, vakitler yaratmış, bize rengârenk lezzetleri ayrı ayrı nimetler ihsân u inâyet buyurmuş, annemizin sadrına şefkat, babamızın kalbine rahmet vermiş, bizi büyütmüş, yetiştirmiş ve bizi kendine kul, habîbi Muhammed'ine ümmet kılmış. En büyük nimet burada.

Dünyâda en büyük nimetullah, Hazret-i Muhammed Mustafâ'dır. Bundan daha büyük bir nimet olmaz. Her kim ki Hazret-i Peygamber'e ümmet oldu, o adam en tâlihli adam, en güzel adam, Allah tarafından en büyük nimete mâlik olan kişi demektir, kadın olsun, erkek olsun. Zîrâ bunu târihte de görebiliyoruz. Bilâl-i Habeşî gibi köleler, Resûlullah'a ittibâ etmekle azîz oldular, kıyâmet gününe kadar sâlihlerin, âşıkların lisânından tarzî ve tebcîl olundular. Resûlullah'ın aleyhinde bulunan azîzler, hepsi rezîl ve sefil oldular, kıyâmet gününe kadar lanete uğradılar. Kıyâmetden sonra cehenneme girecekler. Onun için, bir adam, zelîl iken Resûlullah'a sarılırsa o adam azîz olur. Bir adam azîz iken Peygamber'in aleyhine geçerse, Allah onu dünyâda ve âhiretde zelîl eder. Bunu unutma sakın hâ! Resûlullah'a ittibâ insanın izzetine, şerefine, yükselmesine sebebedir. Sallallahu aleyhi vesellem.

Gene, îmânının kemâlini istiyorsan, îmânının kemâle erdiğini, Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi vesellemi canından, malından, kasandan, kesenden, rütbenden her şeyinden, her şeyinden ziyâde sev. Hele fitne zamanlarında onun bir sünnetini ihyâ etmek, yüz şehîd sevabına mâlik olmaktır. Bir ufak sünnetini. Yani misvakla dişini yıkasa bir adam, yâhud dişlerini yıkasa, misvağı olmasa, diş fırçası olmasa da parmaklarıyla yıkasa, sünnet-i Muhammed diye, yüz şehîd sevabına mâlik olur. Sallallahu aleyhi vesellem.

Onun için Cenâb-ı Hakk Kurân-ı Kerîminde, onu söyleyecektim, hiç "Yâ Muhammed", "Yâ Ahmed" diye hitâb etmemiştir. Kurân'da "Yâ Muhammed", "Yâ Ahmed" hitâbı yoktur. Dört yerde Allah habîbinin ismini zikrelemiş, arkasından sıfatını söylemiştir. Bugün hâfız efendinin okuduğu gibi. ⁵⁴⁷ مَا كَانَ مُحَمَّدٌ أَبَا أَحَدٍ مِّن رِّجَالِكُمْ وَلَكِن رَّسُولَ اللَّهِ . Bir yerde gene, ⁵⁴⁸ هُوَ الَّذِي ⁵⁴⁹ أَرْسَلَ رَسُولَهُ بِالْهُدَىٰ وَدِينِ الْحَقِّ لِيُظْهِرَهُ عَلَى الدِّينِ كُلِّهِ وَكَفَىٰ بِاللَّهِ شَهِيدًا . Hep sıfatlarıyla ve iltifât-ı rabbâniyle söylemiştir ve Habîbi Muhammedine tazîm eder Allah. Yani hürmet gösterir. Çünkü Resûlullah hürmet edilecek bir kuldur. Görmüyor musun, her Cuma her tarafda şu âyet ilân olunuyor, ⁵⁴⁹ إِنَّ اللَّهَ وَمَلَائِكَتَهُ يُصَلُّونَ عَلَى النَّبِيِّ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا صَلُّوا عَلَيْهِ وَسَلِّمُوا تَسْلِيمًا . "Ben Allahlıgımla, meleklerimle Habîbim Muhammedime salât ediyorum". Bunu söyleyen müftü değil, diyânet reisi değil, şeyhülislâm değil, yerin göğün sâhibi Allah! "İnnallahe", muhakkak Cenâb-ı Hakk, "ve melâiketehû", melekleriyle beraber, "yusallûne ale'n-nebiyy", Nebî aleyhi's-salâtü ve's-selâm üzerine salât eder. "Yâ eyyühellezîne âmenû", ey ismimle isimlendirdiğim, beni tevhit eden, benim habîbime gönül verenler, ey müminler, kıyâmete inananlar, siz de ne yapınız, "sallû aleyhi", O'na salât ediniz, "ve sellimû teslîmâ", tam bir teslîmiyyetle, hakkıyla. Biz de ne yapıyoruz hakkıyla salât vermek için Cenâb-ı Peygamber'e? Allah'a diyoruz ki, "Yâ Rabbi", "Allahümme", Ey benim Rabbim, Ey bani yokdan vâir eden Rabbim, Allahım, "salli alâ Muhammed", Muhammed'in üzerine salât et yâ Rabbi, "ve âli Muhammedin", Âl-i Muhammed'e salât et diyoruz. Allah diyor ki bize, "Siz salât edin", biz diyoruz ki Allah'a, "Sen salât et yâ Rabbi" diyoruz. Manâsı ne demek? Yani "Yâ Rabbi, Habîb-i Hudâ Şeffî-i Rûz-i Cezâ Mefhar-i Âlem Sebeb-i Hilkat-i Âdem olan Muhammed Mustafâ'ya lââyık olan salavâtı biz kullar bilemeyiz yâ Rabbi. Ancak sen ilm-i ilâhiyyen ile O'na lââyık olan salavâtı bilirsin, O'na sen salavât et" diyoruz Cenâb-ı Hakk'a.

Bunu niçin söylüyorum? Efendimiz'in ismi anıldığı vakitte, ezânlar okunurken, radyolarınızı ve televizyonlarınızı kapayınız, çalgılarınızı kesiniz ve ezâna hürmet gösteriniz. Çünkü ezânın içinde Resûl-i Kibriyâ zikrolunuyor. Ezân okunduğu vakitte ezânı Allah da dinliyor. Hadîs-i Şerîf'de öyle. Cenâb-ı Hakk müezzinin okuduğu ezânı tasdik eder karşısında, mekândan münezzeh olarak.

Cünyed-i Bağdâdî diyor ki, dikkat buyur konuşacağım söze, yani Seyyidü't-Tâife, velîlerin reîslerinden, seyyidlerinden, "Bağdad halkı, ezânlar okunduğu vakitte, naylarının seslerini durdurmadılar, susdurmadılar. Kavm-i Nûh'a sel geldi ve gark oldular, Kavm-i Muhammed'e ateş geldi" diyor. Yani Cengiz geldi sonra Bağdad üzerine. Eğer Peygamber sallallahu aleyhi vesellem ismi okunduğu vakitte hürmet göstermezsen, musîbeti ve belâyı bekle. Onu söylemek istiyorum yani. Geçiyoruz.

"Hüvellezî", O Allah ki, yerin göğün sâhibi, bilinen ve bilinmeyen âlemlerin mâliki, bizim Rabbimiz, bizi besleyen, bizi yetiştiren, bizi büyüten, bizi yaşatan, bizi öldürecek olan, sonra diriltip, sonra öldürüp, sonra diriltip, huzûruna alacak olan Allah. Yaaa! Yokduk vâir olduk.

*Ana rahminden çıkdık pazara
Bir kefen aldık döndük mezara*

⁵⁴⁷ Sure-i Ahzâb 40

⁵⁴⁸ Sure-i Feth 28

⁵⁴⁹ Sure-i Ahzâb 56

Yani kısa bir hayat. İyi dinle! Ey delikanlı! Biz de sizin gibi gençdik. Yaşlılar da öyle. Ölenler de böyle bizim gibi yaşıyorlardı vaktiyle. İki kapılı bir han, konan göçer, karar olmaz. Fakat bir adam pazara çıkar, bir şey alır döner, dünyâya gelmek bunun gibidir. Yani o kadar kısa. "Küllü âtin karîb". Çocukluk derken gençlik, gençlik derken dinçlik, dinçlik derken ihtiyarlık, derken o tarafa doğru gidiyorsun. O kadar kısa hayat. Ne alacaksın, bu kısa zamanda, pazardan onu alacaksın. Ana rahminden çıktın pazara. Götüreceğin de bir arşın kefen, kısmet olursa. Bir kefen aldık döndük mezara, bu kadar hayat. Hayat kısa fakat manâsı uzun çok, manâsı çok uzun. Yaz gününde içtiğin soğuk suyun dahi hesâbı sorulacak. ⁵⁵⁰ تُمْ لِنُسْأَلُ "يَوْمَئِذٍ عَنِ النَّعِيمِ".

Birgün Resûlullah, sallallahu aleyhi vesellem, yolda gidiyordu, karşısına Cenâb-ı Sıddîk-i Ekber Ebâbekir Sıddîk ve seyyidinâ Ömer ibn Hattâb radiyallahu anhümâ Hazretleri çıktılar. Efendimiz, "Yâ Ömer, Yâ Ebâbekir, nereye gidiyorsunuz?" dedi. Dediler ki, "Yâ Resulallah, açlıktan çıktık evden, yiyecek yok, açız. Gel filanca sahabenin yanına gidelim, onun biraz hâli vakti yerindedir" dediler ve Efendimiz'le beraber oraya gittiler. O zât da kendilerine bir hayvan kesdi, bir koyun kesdi, kuzu. Kızarttı onların önüne koydu. Yediler sonra Cenâb-ı Peygamber ona duâ etdi ve buyurdu ki, "İşte bunun da hesâbı bizden sorulacak" dedi Cenâb-ı Peygamber, sallallahu aleyhi vesellem. Acaba anlatabiliyor muyum? Birisi Ebûbekir, biri Ömer, biri Fahr-i Cihân Muhammed Mustafâ. Söyleyen muhbir-i sâdik O.

Onun için verilen nimetin kadr ü kıymetini bil, şükrünü edâ et. Ölmeden evvel de hayâtının kıymetini bil, kendini ibâdet ve tâatda harca. Yani ömrünü orada sarfet. Sonra ağlamanın sızlamanın faydası olmaz. "Bugün tövbe edeceğim, yarın tövbe edeceğim" yâhud "Tekâüd olayım, işlerim biraz hafiflesin" dersin, işin bitdiği gün kapıya zâten teneşir gelir, cansız at kapıya dayanır. Hemen başlayacaksın ibâdet ve tâata. Hemen îmânını tâzeleyeceksin. Her ân Allah diyeceksin. Her işinde Allah'la olacaksın, Allah'lı olacaksın, Allah'ı seveceksin, O'nun sevgisini bekleyeceksin, O'ndan korkacaksın. Emirlerini seve seve yapacaksın, cânına minnet bâşınâ tâc bileceksin. Yasaklarından kaçınacaksın, korkacaksın celâlınden, hak ve gerçektir.

Böyle savsaklama kendini, "Aman dünyâdan biraz haz alayım". İçki sofrasından haz alma, namazdan zevk duy. Dünyânın kötü kelimelerinden zevk alma, Allah zikrinden zevklen. Hepsi yalan başdan aşağı fakat manâları sana sorulur. Hiç kimseye zulmolunmaz, herkes yaptığını bulur. Zerre kadar hayır işleyen hayrının mükâfâtını, zerre kadar şer işleyen de, kötülük yapan da, mutlakâ şerrinin felâketini görecek. Öyle diyor Allah Kurân-ı Kerîminde. Ama biz Muhammedîyiz, sallallahu aleyhi vesellem, Resûlullah'a tâbi olduk, O'nun yolundan yürür, O'nu şefî tutarsak, hemen tövbe edersek, cümle günahlarımızı affedeceğini Allah Kurân'da haber veriyor.

Hattâ aflu da bırakmıyor, affediyor, sonra günahları hasenâta tebdîl ediyor. Tövbe eden müminler, hâlis tövbe edenler, Allah yoluna baş koyanlar, Allah'a kıyâm edenler, Allah'a rükû edenler, Allah'ı tesbîh edenler, Allah'a secde edenler, onların günahları aflu kalmaz, ne kadar günahı varsa sevaba kalb olur. Yüz bin günahı vardı, affoldu, yüz bin sevaba kalb oldu. Bu

⁵⁵⁰ Sure-i Tekâsür 8

fırsatı niye kaçıracaksın, güneş gurûba eriyor. Gelici pek yakında gelecek. Bugün, yarın derken vaktini geçirme.

Tabiî zevk u safâlı günler çabuk geçiyor. Soruyoruz bazen, "Yâhu Ramazan ne vakit geldi, hafta ne vakit geldi". Sevk u safâdasın, farkında değilsin Allah'ın verdiği nimetlerin. Hasta olsan vakit geçmez. Hasta olsan hiç vakit geçmez. Saat araba tekerleği olur. Bir hastayı bir odaya koyduk, iki sevgiliyi bir odaya koyduk. Aynı saatde yatdılar, sabahleyin açdık kapılarını sorduk, sevgililer diyor ki, "Ne vakit sabah oldu yâhu", hasta diyor ki, "Yâhu hiç gece bitmedi" diyor, "ne kadar uzundu gece". Aklını başına al, aç gözlerini, uyuma! Çok uyuyacaksın sonra. İftah ayneyk!

Sana bir kıssa anlatayım. Bir pâdişah, yani sultân, bugün yarın derken ecel yatağına yatmış. İyi dinle, sana ibret olsun. Ecel yatağına yatdı, sonra vezîr vüzerâsını topladı, başına getirdi, dedi ki, "Ey vezîrlerim! Ey emîrlerim, askerlerim, kumandanlarım, paşalarım! Bakın beni görün, benden ibret alın. Şarkdan garba, iki dudağım arasındaydı halkın hayâtı ve memâtı, değil mi? Şimdi ben her şeyden âciz oldum. Bir yudum su yutamıyorum. Su var, yutmaya kudretim yok. Param var, harcamaya tâkatım yok. Vücûdum var, Hakk'a secde etmeye hâlim yok. İşte yatdım bu hâle, siz de bu hâle geleceksiniz. Ben pâdişah idim, benim hâlimi görün. Maalesef ben bugün yarın diyerek işi savsakladım, tövbe etmedim, Rabbime rücû etmedim. Rabbime rücû etmeden, tövbe etmeden ölenlerin hâli felâketdir. Ben korkuyorum kabir azâbından. Beni filanca sarayıma, bir tabutla tavanına altın zincirle asdırınız, toprağa gömdürmeyin, korkuyorum kabir azâbından".

O zavallı, dar görüşlü, bilmiyor ki Allah dilerse, cennetde insana azâb eder, cennetde! Allah dilerse cehennemde insanı mükâfâta erdirir. Nemrud'un ateşi İbrahim'i yakdı mı? Aleyhisselam. Halîl'in bıçağı İsmâil'i kesdi mi? Onlar sebebdır, müsebbib-i hakîkî Allah'dır Celle Celâluhû Hazretleri.

*Sen ister isen kullarını mağfiret etmek
Dûzahda döner yerleri gülzâra ilâhi*

Allah kulunu affetmek istedi mi, cehennemde yerini gülzâra çevirir. Kâdir her şeye çünkü.

Allah'ı iyi anla ve öğrenmeye gayret et. Kudretini, cemâlini, celâlini, kemâlini. Onun için buraya geldin. ⁵⁵¹ "وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ", "illâ li ya'rifûn", öyle tefsîr etmişler. Gizli hazîne açıldı, sen bu âleme saçıldın. Vazîfen Allah'ı bilmek, Allah'ı bulmak, Allah'lı olmak. Unutma sakın vazîfeni, sonra felâket olur işin. Sonra bu'diyyetde kalırsın, kurbiyyete eremezsin. Garîb olursun, karîb olmazsın. Karîb olanlar kurtuldular, garîb olanlar felâkete uğradılar âhîret âleminde.

Bak şimdi ne olacak. Öyle söyledi ve öldü. Vasiyetini yerine getirdiler, sarayının bir odasında, diğer bir sarayının, metrûk bir sarayının, onu bir tabuta koydular, kilitlediler, tavana asdılar, tavana, yüksek yere. Kabirde azâb oluyor, orada kurtulacak, öyle zannediyor. Zâten öyle

⁵⁵¹ Sure_51 56

zannetmese, o güne kadar tövbeyi geç bırakmazdı. Öyle zannetdiğinden tövbeyi geç bıraktı. Etrâfına asker çevirdiler, gece bekliyorlar. Bir felâketdir kopdu, tabutun içerisini açdılar, bir kara yılan pâdişahı yarıya kadar yutmuşdu. Anlatan Eşrefoğlu Rûmî, ondan söylüyorum, yerini de söyleyeyim sana. Kaddese sırrah. Hemen yılanı öldürdü askerler. Gene yerine koydular, okuyarak. Bir müddet sonra gene bir feryâd kopdu. Gene açdılar, gene aynı yılan pâdişahı göbeğine kadar yutmuşdu. Gene parçaladılar yılanı. Gene arkasından bir feryâd kopdu, bakdılar ki, yılan yutmuş pâdişahı, azâb etmekde. Sonra gitdiler, büyük velîlere sordular, bu nedir diye. Dedi ki, "Onu öldürmeye kalkmayınız, siz onu öldürmezsiniz", "Neden?", "O ölen zâtın ameli idi".

Herkes dünyâda ne ise, âhiretde odur. Çünkü âhiret denilen nesne, kabir denilen nesne, insanın amel sandığıdır. Bir adamın ameli yılan olup da, zâhiren insan olursa, kabirde mutlakâ o amel onun boynuna dolanacaktır. Onun için iç tarafını insan etmeye çalış. Kötü huylarını terket. İbâdete koyul. Zâhirini şerîâtın nûruyla, bâtınını aşkullah, muhabbetullah ile münevver kıl. Allah aşkıyla, Muhammed aşkıyla, Muhammed zevkiyle.

⁵⁵²"قُلْ هُوَ الَّذِي ذَرَأَكُمْ فِي الْأَرْضِ", Sizi kürre-i arddan Allah toplayacak. Yaratdı, öldürecek. Toplandın, dağılacaksın. Doğdun, öleceksin. Yapılan binâ, yıkıldı. Toplananlar, dağıldı. Doğanlar, büyüdüler sonra öldüler. Her sene neşr olunan nebâtât, sonbaharda ölüyor. Görebilirsen, hep bizi gösteriyor bu. Ben bu câmiye elli üç senesinden beri devâm ediyorum, kaç defa doldu boşaldı burası. Haberin yok. Yer sana onu söylüyor altından ama sen duymuyorsun ben ne yapayım. Bu minber de onu söylüyor bana, "Ben üzerimde nice hatîbleri eskitdim" diyor bana, duymuyorum ben, o ne yapsın. Görenedir görene, köre nedir köre ne! Geçiyoruz.

Müminler! İki şeyi unutma, sözün kisası. Biri, Allah'ı unutma, biri, ölümünü unutma. O vakit fenâlıktan kaçacaksın, kaçınacaksın. Allah'ı unutan, ölümü unutan, felâkete gitdi. Hangi iş yaptığın vakitte, Allah'ın onu gördüğünü, Allah'ın sana senden yakın olduğunu, bildiğini, işitdiğini, duyduğunu bilmen, bir de ölenleri görüp de, "Ben de bu hâle geleceğim" diye düşünmen, seni Allah yoluna doğrultacaktır. Allah'ı unutmayanlar, ölümelerini unutmayanlar, saâdete erdiler. Allah'ı unutanlar, nefislerini unuttular, ölümü unutanlar, nefislerini unuttular, onlar da felâkete erdiler. İki yol gösterdik, akı başında olanlara. Birisi, rüşd yolu, birisi, felâket yolu. Biri eğri, biri doğru. Doğru yol islâm yolu, Kurân yolu, Hazret-i Muhammed'in çizdiği yol, sırât-ı müstakîm. O yolun nihâyeti, cennet, cemâl, rıdvânâ gider. Eğri yolun nihâyeti cehennemdir.

"Efendi, ne kadar cehennemden bahsediyorsun" deme bana. Ben bahsetmiyorum, Allah bahsediyor. Bin emir var Kurân'da, bin nehiy var. Bin vaad var, bin vaîd var. Allah hemen küfrü söyler arkasından îmânı, hemen cennetin arkasından cehennemi. Allah Kurân'da öyle zikreder. Hemen cehennemi söyler hemen arkasından cenneti söyler. Çünkü cennet Allah'ın cemâli ve kemâliyledir. Cehennem Allah'ın celâlidir. "Lâ mevcûde illâ Hû"dur, anlayan için.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

Ölümü ve Âhireti Sakın Unutma! 20 Ağustos 1982 (1 Zilkade 1402)

Kâllallahu Teâla fî Kitâbihi'l-Azîz.

Eûzübillahimineşşeytânirracîm.

Bismillahirrahmânirrahîm.

قُلْ هُوَ الَّذِي ذَرَأَكُمْ فِي الْأَرْضِ وَإِلَيْهِ تُحْشَرُونَ * وَيَقُولُونَ مَتَى هَذَا الْوَعْدُ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ * قُلْ إِنَّمَا الْعِلْمُ عِنْدَ اللَّهِ وَإِنَّمَا أَنَا نَذِيرٌ مُبِينٌ⁵⁵³

Sadakallahü'l-Azim.

Okumuş olduğum âyetden denizlerden bir katre, güneşden bir hüzme, kâinâtdan bir zerre olarak size bundan evvelki haftalarda ilmimizin yetdiği kadar, sizin nasîbiniz kadar, sizlere anlattık. Yine aynı âyet üzerinde duracağız. Çünkü Kurân-ı Kerîm'in bir âyeti, cemî Kurân'ı tefsîre kâfîdir. Kurân mucizedir çünkü. Onun için gene aynı âyet üzerinde duracağız, nasîbimiz neyse onu söyleyeceğiz ve nasîbimiz kadar da öğreneceğiz ve onunla âmil olacağız. Yani işitdiklerimizi yapacağız. İşitip de yapmazsak bir fâide temin edemeyiz. Muhakkak insan işitdiğini yapmalıdır. Yani dîn husûsâtında. Sonra, yaparken de ihlâs ile yapmalıdır. Riyâen, gösteriş için yapmamalıdır yani Allah için yapmalıdır.

Okuduğum âyet-i kerîmede, "قُلْ هُوَ الَّذِي ذَرَأَكُمْ فِي الْأَرْضِ وَإِلَيْهِ تُحْشَرُونَ", burada iki mühim madde var, âyet-i kerîmenin içerisinde. Bir tânesi ölüm, bir tânesi Allah huzûruna çıkmak ve bu kısa hayâtın hesâbını Allah'a vermek. Yani iki şeyi unutmayan, ebediyyete erişdi ve ebedî istikbâlini kazandı. Bunun bir tânesi ölümünü unutmamak. İkincisi Allah'ı unutmamak. Bir kimse bunları unutursa, ölümü ve Allah'ı, o kimse helâk oldu demektir.

"Hüvellezî", o Allah ki, "zeraeküm fi'l-ard", sizi kürre-i arddan zer edecek yani biçecek. Getirdi, halk etdi, sonra helâk edecek, öldürecek. Rûh, âlem-i ulvîye yani âlem-i berzaha, vücûd, âlem-i süflîye. Fakat her rûh ulvî âleme gidemeyecek. Onların bazılarını gökden çevirirler. Rûh kabz oldu mu, yani vücûddan rûh çıkdı mı, semâya doğru urûc eder o. A'mâl-i sâliha erbâbı ise, nereden geldi, nereye gitdi, niçin geldi, niçin gitdi, niçinini, kulluğunu öğrendiyse, bildiyse, nefsin tanıdıysa, o vakit onu huzûra alırlar, semâya urûc eder. Eğer

⁵⁵³ Sure-i Mülk 24-26

böyle olmadıysa, hayvan gibi yalnız yedi, içdi ve vücûdun ihtiyâcını gördü, rûhun ihtiyâcını görmedi, kulluğunu, abdiyyetini unuttu, Allah'ı bilmedi. Vazîfesi bu idi.

Çünkü Allah diyor ki Kurân-ı Kerîm'de, ⁵⁵⁴ "وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ", "illâ li ya'rifûn". Yani Cenâb-ı Hakk buyuruyor ki, "Cinleri ve insanları bana ibâdet etmeleri için halk etdim". Müfessirîn-i kirâm hazerâtı, "li ya'rifûn" diye tefsîr ediyorlar. Yani Allah'ı bilmek, Allah'ı bulmak, Hakk'lı gönül sâhibi olmak için Allah halk etdi bizleri. Kısa bir müddet içinde bu.

Dikkat etmiyor musun? Cenâze namazına gidiyorsunuz tabîî, değil mi? Bazı gâfiller gibi olmuyorsunuz. Yani musallâyâ cenâzeyi koyuyorlar, kenara çekilip karşıdan bakıyorlar. Yani ölüm ona var bana yok diye. Halbuki cenâzeye kâim olmakdan murâd, cenâzenin namazını kılmak ve onun affı için Allah'a yalvarmaktır. Yani cenâze için duâdır namaz. Kılmazsan ne menfaatin var, niye geldin oraya? Karışmıyoruz ama dîn-i islâm noktasından böyle düşünmek lâzım geliyor. Şefkatin, merhametin, ölüye karşı bir hürmetin varsa, ölen kişiye karşı.

Zâten müminler ölmezler, hayvanlar ölür. "Lâ ilâhe illallah Muhammedü'r-Resûlullah" diyen, lisân ile bunu ikrâr eden, kalbiyle bunu tasdîk eden ve kalbleri uyanık olan, onlar ölmezler, onlar olurlar.

*İşte bu sırr-ı Kurân'dır "küllü men 'aleyhâ fân"dır
İki kapılı bir handır konan göçer karâr olmaz*

Bir yerden bir yere nakil meselesidir. Duâyâ muhtaçdır. Yani namazını kılarırsın, senin kıldığın namazla Allah belki o meyyitin suçlarını affeder. Veyâhud o meyyitin namazını kıldığından dolayı senin suçlarını Allah affeder. O da var, öylesi de var.

Meselâ İmâm-ı Şâfiî rahimehullah Hazretleri demiş ki Seyyide Hâtun'a, Seyyide Hâtun Âl-i Muhammed'den bir hâtun, evlâd-ı Hüseyin'den. Onu çok severmiş, yani hürmet ediyor ona.

Malûm-ı ihsânınız Peygamber'in sülâlesine ve sâdâta ve şürefâyâ gelirken ayağa kalkmak lâzımdır. Yedi adım öteden gelirken ayağa kalkacaksın, yedi adım gidinceye kadar ayakda duracaksın sâdâta. Neden? Çünkü nûr-ı Muhammedî, cüz'-i Ahmedî taşıyor o. Ama fî zamâninâ, seyyid kimdir, şerîf kimdir, âlim kimdir, âbid kimdir, zâhid kimdir, bilmiyoruz böyle şey. Ancak kimin malı var, kimin parası var, iffeti olmasın, nâmûsu olmasın ama parası var ya! Tapdığı onun o çünkü, ilâhı, ona tapıyor.

Halbuki bizim bu konuştuğlarımız, kıyâmet gününe inananlar, cennet ve cehennemin vâir olduğunu kabûl edenler içindir, konuştuğum sözler benim. Ama sen ister bunu kabûl et, hani cennet cehennem var mı yok mu kıyâmet var mı yok mu, öldükden sonra dirilmek var mı yok mu, ister kabûl et, ister etme, bu olacak bu. Senin inkârınla değil. Benim ikrârımla da değil. Olacak bu muhakkak. Yapdığının cezâsını göreceksin.

Mâdem ölüyoruz, rütbelersiz mülgâ. Görüyorsun ya, yatıyorlar musallâyâ, "er kişi niyetine" yâhud "hâtun kişi niyetine" diyorlar. "Filanca beyefendinin niyetine" denmiyor, "filanca hanımefendinin niyetine" denmiyor, er kişi, hâtun kişi. Çünkü rütbelersizdir. Pâdişah

⁵⁵⁴ Sure_51 56

olsa dahi. Er olabildinse ne mutlu sana. Rütbe bakımından erden bahsetmiyorum, rütbeden, erden. Allah eri! Allah'ı bildin mi? Allah'ı zikretdin mi? Allah korkusuyla kalbin çarpdı mı? Allah korkusuyla gözyaşı dökdün mü? Allah aşkıyla bir kerre ağladın mı? İşte er bunlar. Er kime derler? Allah'ın zikrinden onu hiçbir şey men etmez. Bütün cihân kâfir olsa, onu zikirten men etmeğe kalsalar, onu zikrullahdan men etmez, kimse edemez. Mal, mülk, kasa, rütbe, kese, evlâd, hiçbir şey! O zikrullahda dâim ve kâimdir. Lisânında ismullah, gönlünde muhabbetullah, muhabbet-i Resûlillah. Er işte bu! Kadınlar da er sayılır.

Demiş ki Cenâb-ı Şâfiî rahimehullah...

Dört mezheb vardır, mühim mezhebler. Çok mezheb var, fakat dört mezheb var, mühim olan mezhebler. Mâlikî, Hanbelî, Şâfiî, bir de Hanefî. Türklerin ekserisi Mezheb-i Hanefî'dendir, Türklerin ekserisi. Binâenalâzâlik, bu İmâm-ı Şâfiî, bu mezheb imâmı, müctehid ki Âl-i Muhammed'dendir, yani Kureşî'dir kendisi ve kutubdur, kutublardandır. Maneviyyâtta mertebesi çok yüksek bir zât-ı muhteremdir, bir zât-ı akdesdir. Maneviyyâtta kutubdur. Âl-i Muhammed'dendir yani Peygamber'in sülâlesinden, yani Kureşîdir.

Demiş ki, "Ben öldüğüm vakitte Seyyide Hâtun benim üstüme namaz kılsın" demiş.

"Efendim, kadınlar cenâze namazı kılar mı?". Kılarlar. Kadınlar cenâze namazı kılarlar. Ama şimdi fî zamâninâ ulemâ men etmişler. Çünkü neden? Bağırıp, çağırırlar, üstlerini yırtarlar diye. Yine kabre gitmeleri men edilmiştir, feryâd u figân ederler diye. Bir de kendi başlarına kabre giderlerse, edepsizler tarafından belki kendilerine tecâvüz olunabilir diye müctehidîn-i kirâm hazerâtı kadınların tek başına kabristana gitmelerini men etmiştir. Yoksa kadınlar cenâze namazı kılarlar. Kılmazsa mesûl olmaz, kılsa me'cûr olur.

Ve kılmış. İyi dinle! Onun için, anlatmak için söyledim bunu. Kılmış Seyyide Hâtun, sonra İmâm-ı Şâfiî'yi manâda görmüşler. Benim gibi adamlar değil tabii, o devirde Allah'a karîb olan velîler görmüşler. "Yâ İmâm, Allah sana ne muamele etdi?" demişler.

İyi dinle! Kulağını benden yana iyi ver. Benim sözlerim seni Hakk'a götürecektir. Buradan girip buradan çıkmasın.

"Allah sana ne muamele etdi?". Buyurmuşlar ki, "Seyyide Hâtun benim namazımı kıldığı için Allah beni affetdi. Fakat benim üzerime yüz yirmi bin kişi namaz kıldı, benim namazımı kıldıkları için Allah yüz yirmi bin kişiyi affetdi" demiş.

Onun için bazen bir imâm cenâzeyi yıkar, mukaddes bir adamdır o zât-ı muhterem ind-i ilâhîde, onun elini sürdüğü yerleri ateş yakmaz. Bir imâm vardır, günahkardır, cenâzeyi yıkar, yıkanan cenâze Allah'ın kurbiyyetinde bir velîdir, onu meshetdi diye Allah imâmı yakmaz bu sefer. Geçiyoruz.

Mühim bir şey söyleyecektim. Hah, buldum, söyleyeceğim. Cenâze namazı kılıyoruz değil mi? Cenâze namazının kâmeti var mı kâmeti? Kâmet ne demek, gençler belki bilmiyorlar. Yani diyor ya, hayye ale's-salah, hayye ale'l-felâh, kad kâmeti's-salah, hemen namaza duruyoruz ya. Cenâze namazının kâmeti var mı? Ya ezânı? Bazen salâ veriyorlar, cenâze olduğunu haber vermek için. Ne kadar güzel salât ü selâm vermek Efendimiz sallallahu

aleyhi veselleme. Cenâze namazının ezânı ve kâmeti nerededir? Niçin cenâze namaz kılıyoruz da onun kâmeti ve ezânı okunmaz? Onu soruyorum. Değil mi? Cenâze namazı kılıyoruz, kâmeti ve ezânı yok. Ne vakit okunuyor bunun ezânı acaba?

Doğduğu vakitte yavruyu, babası biliyorsa babası, babası bilmiyorsa dedesi, dedesi bilmiyorsa hangi câmide, hangi imâmın arkasında namaz kılıyorsa, hangi imâmı seviyorsa, hangi hatîbi, hangi vâizi, hangi dîn adamını, onu çağırıp, "Efendi, benim evlâdım da bir isim koy". Neden? O kudsî zât çocuğu kucağına alıyor, onun sağ kulağına ezân okuyor, sol kulağına da kâmet veriyor. İşte bu ezânla kâmet cenâze namazının kâmeti ve ezânıdır. İyi dinle! Nasıl ki ezân okundu, kâmet edildi mi hemen namaza duruyoruz, dünyâ hayâtının kısa olduğunu bildiriyoruz. Namaz ile kâmet arasında ne kadar fark var? İşte hayat bundan ibâret. Yani,

*Ana rahminden çıktık pazara
Bir kefen aldık döndük mezara*

Bir mezarıcı bir veliyyulahın elini tutmağa gemiş, mezar kazıcı yani.

Ekseri cenâze gömenler, imâmefendiler, cenâze bol bol gidenler, bol bol cenâze yıkayanlar ve mezarcıların kalbleri katı olur. Ölüyü göre göre, onlar ile Allah arasında bir perde hâsıl olur. Yani kalbleri katılaştır. Altı ayda bir cenâze giden, cenâzeyi gördüğü vakitte ağlayabilir, ölüm hatırına gelir. Fakat her gün cenâze giden bir kimse, hatırlayamaz ölümü. Hattâ ölümü bekler, eğer para kazanıyorsa ondan, "Birisi ölse de para alsam" filan diye. Öyle gâfildir. Ahmakdır çünkü.

O mezarıcı ne gördüyse görmüş, bir veliyyullah gelmiş. İyi dinle! Hikâyeye diye dinleme! Olmuş bir hâdise. Belki senin de başına gelebilir. demiş, "Efendi, tövbeye geldim" demiş. "Ne iş yapıyorsun?" demiş. "Kabir kazıyorum ben. Meyyitlerin kabrini kazarım, mezarıcıyım" demiş. "Peki şimdiye kadar niçin tövbe etmedin? Şimdi geldin, şu ânda, epey yaşın geçmiş, belin bükülmüş, saçına sakalına kır düşmüş".

Yani ölüm elçileri gelmiş. Haberin yok mu hâlâ? Saçına sakalına beyaz düşdü, ölüm elçileri sana geldi, ölümün habercileri, sen hiç farkında bile değilsin. Hâlâ günah işliyorsun. Hâlâ ibâdet ve tâatdan berîsin. Haberin yok abdestden, namazdan, gusûlden, hacdan, salât ü selâmdan filan. Hiç! Hiç! Azîm bir yolcu, gelecek olan vâsitanın ne vakit geleceğini bilmediğinden dolayı dâimâ eşyâsını hazır tutup beklemesi lâzımdır. Niye? Vâsıta gelecek, hemen binmesi lâzım. Bilmiyor ne vakit geleceğini de. Aynı hayatda böyle olunuz. Malınızı, mülkünüzü, her şeyinizi toplayınız, akşam da vasiyetinizi başınızın altına yazınız. Çünkü o gelici olan vâsıta bir gün ansızın gelecek sana. Ne vakit geleceği malûm değil. Hemen hazır ol, yürü. Çünkü yol oğlusun, gurbetdesin, vuslata gideceksin, eğer gidebilirsen.

Dedi, "Efendi, ben geç kalmadım" dedi, "mâdem ki cân tendedir, geç kalmadım". "Evet, geç kalmadın, öyle, gel bakayım buraya" dedi.

"Efendim, benim haberim yok". Gençlere söylüyorum şimdi, hitâb ediyorum. "Benim saçımda sakalımda beyaz yok, bana haber gelmedi". Nasıl gelmedi? Hani deden? Hani komşuların?

Hani her gün ölenler? Onlar sana haberci işte. O yolculuğu haber veriyor. Duyana! Görene! Köre ne! Duyana! Sağıra ne! Ben hakîkati işitmekden bahsettim, dünyâ kelâmından değil.

"Efendim" dedi, "bir haftadan beri bir hâl ârız oldu. Hiç şimdiye kadar görmezdim ben, hattâ cenâze beklerdim, gelsin de kabir kazayım, para kazanayım diye. Bir haftadan beri ben kabri kazıp hazırlıyorum, bir zât geliyor omuzunda bir heybeyle, bir zenbille, gelip kabrin içerisine döküyor". "Ne döküyor?". "Ya güller gülistanlar döküyor, ya güller, sünbüller, reyhanlar döküyor, yâhud akrepler, yılanlar döküyor" dedi. "Ama ben ne bu yılanları öldürmeye kâdir oluyorum ne gülleri alabiliyorum. Görüyorum, meyyiti getiriyorlar, bazı meyyite o yılanlar akrepler sarılıyor, bazıları güller içerisinde" dedi. "Ben bunu görünce artık mahşer gününü, kabir âlemini, öteki âlemi, gözlerimle görmeğe başladım, onun için tövbeye geldim. Beni tövbe etdir" dedi. Yani ben Allah'a rücû edeyim dedi. Acaba anlatabildim mi?

Onun için gitdiğiniz vakitte, yani bizim cesedimizi de kabre koydukları vakitte, ya güller ve sünbüller ve reyhanlarla kabir bezenir, ya cennet bahçesinden bir bahçe olur, veyâhud cehennem çukurundan bir çukur olur. Bizden evvel götürüp akrebini, yılanını atarlar oraya. Yılanını, akrebini, ateşini sen buradan götürürsün. Orada yılan, çıyan, akrep yok, buradan götürüyorsun ne götüreceksen. Cennetin miftâhı da buradan götürülür, cennetin derecâtı da, hûrilerin, gılmanların, vildanların bahâsı da buradan verilir. "Ed-dünyâ mezrûat'ül-âhire"dir. Hemen eteğini beline sok, gayret kemerini beline bağla, hemen Rabbü'l-âlemîn'in huzûruna dur, ibâdet tâata başla. Hemen serfû'z-zevâl ömür, gelip geçicidir. Çocukluk, gençlik, dinçlik derken, bir de bakıyorsun ki daha ihtiyarlığa varmadan, yol kabristana düşüyor. "Filanca nerede?". "Sizlere ömür oldu" diyor. "Allah Allah diri adamdı, akşam gördüm ben onu". Gördün ama ne yapalım, sabahleyin bir pehlivana uğradı ki, o pehlivanın sırtını kimse tuşa getiremez. O kimi tutarsa, pâdişah, paşa, zâlim, hâin, kim olursa olsun, sırtını tuşa getirir. Ona Melekü'l-mevt derler. Onu hakâretle yâd etme, "Azrâil gibi adam" deme. En sonunda onunla karşılaşacaksın. Azrâil aleyhisselâm de. Nasıl olursan öyle tecellî eder. Ya gülerek gelir, sana bir gül koklatır, "Bunu sana Cenâb-ı Hakk cennetinden gönderdi" der, koklarsın, bir de bakarsın ki, rûhunu teslîm etmişsin.

Çok acıdır ölüm. Vallâhi böyledir! Çünkü muhbir-i sâdık Muhammed Mustafâ böyle haber vermişdir. Yani rûhun cesedden ayrılması, üç yüz kılıç darbesi gibidir. Onun acısı gibi. Üç yüz kılıçla bir adamı vururlarsa, üç yüz tâne kılıçla böyle, neyse acısı odur diyor Peygamberimiz. Ama müminlere, âşık-ı sâdikâna tereyağından kıl çeker gibidir. Hangisini istiyorsun? Mutlaka bununla karşılaşacaksın! Bu söz hocanın sözü değil, bu söz imâmın sözü değil, müftünün, diyânet reisinin sözü değil bu. Allah'ın Resûlü Muhammed Mustafâ'nın sözüdür. Karşılaşacaksın. Hangisini istiyorsun? Üç yüz kılıç darbesi mi yemek istiyorsun?

"Efendi, bunun Kurân'da misâli var mı?". Tabii var. Yûsuf'un cemâlini gören Mısır hâatunları ellerini kesdiler, acısını duymadılar. İşte ârifler, sâdiklar, sâlihler, âşıklar, Allah diyenler mahrûm olmayacaklar, o anda ya Cemâl-i Muhammed Mustafâ, ya cennetin derecâtı, veyâhud lutf u kerem-i ilâhî ile Melekü'l-mevt cennetden sana bir elma yâhud bir gül getirir verir, "Bunu Allah sana gönderdi" der. Senin makâmına göre yani. Sen onu koklarken, kılıcının acısını duymazsın. Bir de bakarsın ki cesedini yıkıyorlar senin, teneşirin üzerinde.

Bu böyle olacak! Şişeler boş. Hiç şişenin dibi sana fayda vermeyecektir, belki cezâsını göreceksin. Allah'ın sevmediği sıfatlara bürünme! Öyle içkiydi, fışkıydı, zinâydı filan bunlarla uğraşma! Aklını başına al! Allah yolunda yürü! Helâlından kazan helâlına sarfet. Allah'ın emrinden dışarı çıkma. Hazret-i Muhammed'in çizdiği yoldan yürü. Allah'ın rızâsına, rıdvânına, cennetine er. Nihâyet ölüm. Bu kadar kâfî.

Yâ Rabbi, bu sıcak günde, senin beytine bizi davet etdin, geldik, sen çağırmasan biz buraya gelemezdik. Burada biraz terledik ama Yâ Rabbi yevm-i kıyâmetde insanların kafatası üzerine güneş indirildiği vakitte, yani kafatası içinde beyinler kaynadığı vakitte, bizi Resûlullah'ın sancağı altına böylece cem et, arşın gölgesinde gölgelendir.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

Allah'a ve Resûlüne Yakınlık Muhabbetledir 3 Eylül 1982 (14 Zilkade 1402)

Kâllallahu Teâla fî Kitâbihi'l-Azîz.

Eûzübillahimineşşeytânirracîm.

Bismillahirrahmânirrahîm.

⁵⁵⁵ قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ

Sadakallahü'l-Azîm.

Müminler! Allah'a ve Resûlüne kurbiyyet yani yakınlık, muhabbetledir, sevgiyledir. Şimdi okumuş olduğum âyet-i kerîmede Cenâb-ı Hakk, Habîb-i Edîb'i vâsıtasıyla bizlere buyuruyor ki, "Onlara yani kullarıma söyle, eğer beni seviyorlarsa, sana tâbi olsunlar, ki ben onları seveyim. Zîrâ îmânın kemâlî, Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi vesellemi herşeyden ziyâde sevmekledir. Kişi de sevdiği ile beraberdir. Kim kimi severse onunla beraber haşrolur.

Birgün Huzûr-i Saâdet'e gelen bir a'râbî, Efendimiz'e, "Yâ Resûlallah, mete's-sâ'a?" yani "Kıyâmet ne vakit kopar?" diye sordu. Sallallahu aleyhi vesellem Efendimiz ayağa kaldılar ve namaza durdular. Sonra namazdan fâriğ oldular ve "Soruyu soran kimdir?" dediler. O zât ayağa kalkdı ve "Benim yâ Resûlullah" dedi. Efendimiz ona, "Sen kıyâmetin gününü öğrenmeye niye çalışıyorsun. Bu sana ne fayda temin edebilir. Sen kıyâmet günü için ne hazırladın?" buyurdular.

İş ölümünü bilmek değil, kabrini yaptırmak değil. Kendine kabir hazırlayacağına, sen kendini kabre hazırla! Kıyâmeti öğreneceğine, ölüm gününü öğreneceğine, sen ölüm için kendini hazırla!

O zât dedi ki, "Yâ Resûlallah, benim öyle uzun uzun namazlarım yok, Allah'ın farz ettiği beş vakit namazı kılarım, senede bir ay oruç tutarım ama Allah'ı ve Resûlü olan seni çok severim.

⁵⁵⁵ Sure-i Âl-i İmrân 31

Bunun üzerine Fahr-ı Risâlet sallallahu aleyhi vesellem o a'râbîye, "Ey a'râbî! Kişi sevdiği ile beraberdir, sen de benimle berabersin" buyurdular.

Öyleyse iş muhabbetde. Günden güne kalblerimizde ve kalblerinizde muhabbet-i Muhammediyyenin tohumlarını atarak, onları gözyaşı ile sulayarak, Resûl-i Ekrem'in sünnetlerine ittibâ ederek, Peygamber'in muhabbetini kalbimizde çoğaltalım ki, iki cihânda azîz olalım.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sıratin müstakîm.

Resûlullah'a Muhabbetin Nişânesi Sünnetine ve Sîretine İttibâ Etmekdir

10 Eylül 1982 (21 Zilkade 1402)

Kâllallahu Teâla fî Kitâbihi'l-Azîz.

Eûzübillahimineşşeytânirracîm.

Bismillahirrahmânirrahîm.

قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ⁵⁵⁶

Sadakallahü'l-azîm

Ve kâle'n-nebiyyü sallallahu aleyhi vesellem :

Re'sü'l-hikmetü mehâfetullah.

Sadaka resûlillahi rabbi'l-âlemîn.

Geçen hafta, Allah Resûlü'ne muhabbetden ve umûmî olarak muhabbetden bahsetmişdik.

Kısa olmuşdu ama özlü olmuşdu. Bu hafta yine o sözler üzerinde biraz duracağız ve onlara biraz manâlar vereceğiz. Bizim iktidârımız yetdiği kadar, sizin de isti'dâdınız kadar nasîbinizi alacaksınız.

İyi dinle! Sana istikbâlde minhâc olacak ve seni Hakk cennetine götürecek, mazhar-ı zât edecek, "fî mak'adı sıdk"a eriştirecek olan sözleri iyi dinle!

Günlerden birgün, Hazret-i Ömer'e Cenâb-ı Peygamber yani Resûl-i Ekrem Efendimiz sordu. Bu Ömer kimdir biliyor musun? Resûlullah Efendimiz'in kayınpederi, kerîme-i muhteremesi Hazret-i Hafsa'yı Peygamberimiz'e vermiş, Hafsa müminler annesi olmuş, işte O'nun pederi ve islâmın izhârını iktizâ etdiren zât, kırkıncı müslüman. İslâma girmesiyle, islâmı izhâr eylemiş. O güne kadar İslâm gizli. Müminler, o güne kadar kâfirlerin gözünden gizlenerek ibâdet ve tâat ediyorlar. Ömer ibn Hattâb'ın islâmı ile, islâm izhâr olunmuş. "Lâ ilâhe illallah" kelime-i tayyibesini izhâren söylemek cür'etini müminlere bahşetmiş bir kimsedir. Ve yine aynı zamanda, Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi vesellem buyurmuşlar ki,

⁵⁵⁶ Sure-i Âl-i İmrân 31

"Ben hâteme'l-enbiyâ olmasaydım, ben peygamberlerin sonu olmasaydım yani nebîlerin sonu, benden sonra peygamber gelseydi, Ömer ibn Hattâb gelirdi" demiş. İşte O'na sormuş, "Yâ Ömer, beni ne kadar seversin?" demiş. demiş ki, "Yâ Resûlallah, herşeyden ziyâde seni severim ama nefsimi senden ziyâde severim" demiş. Allah Ömer'den râzı olsun, radiyallahu anh, doğru söylemiş. Fahr-ı Risâlet buyurmuş ki, "Beni hak peygamber olarak gönderen Allah'a kasem ederim ki, yâhud nefsim yed-i kudretinde bulunan Allah'a kasem ederim ki, Yâ Ömer, senin îmânın kemâle ermedi. Beni herşeyinden ziyâde ve nefsinden de ziyâde sevmedikçe îmânın kemâle ermez". Yani "Sen beni nefsinden ziyâde sevmiyorsun, öyleyse îmânın kemâlde değil" demiş. Onun üzerine Hazret-i Ömer ağlayarak, "Yâ Resûlallah, şimdi ben seni her şeyimden ziyâde, nefsimden de ziyâde seviyorum" demiş. Efendimiz, "Yâ Ömer, îmânın şimdi kemâl erdi" demiş.

İş muhabbetledir, sevgiyledir, aşkladır. Onun için geçen hafta anlatmışdık ya, hani a'râbî Peygamber'e soruyor, diyor ki, "Yâ Resûlallah, kıyâmet ne vakit kopar?" diyor. Resûl-i Ekrem diyor ki, "Ey a'râbî! Bu bir emr-i mühimdir, bu olacak bir hâdisedir, sen bunun vaktini öğrenip ne yapacaksın? Sen kıyâmet günü için ne hazırladın, onu düşün. Kıyâmetin kopma vaktini öğrenmen sana bir fayda vermez, o gün için sen ne hazırladın?" deyince a'râbî demiş ki, "Yâ nebiyallah, benim uzun uzun namazlarım yok, uzun uzun oruçlarım da yok, beş vakit namaz kılarım, senede bir ay oruç tutarım" dedi.

Müslümana lâyük olan da bu. Binâ-yı islâm. Tabîî nevâfil namaz kılınırsa yani teheccüd namazı kılınırsa, salât-ı duhâ kılınırsa, salât-ı kubur kılınırsa, bunlar nevâfil namazlardır, nâfile ibâdetler insanı Allah'a öyle yaklaştırır ki, o nâfile ibâdet yapan kişinin gören gözü Hakk olur, söyleyen özü Hakk olur, dili Hakk olur, kulağı Hakk olur. Nevâfille insan Allah'a kurbiyyet peydâ eder. Farzlar bizim kulluk vazîfemizdir. Ama hiçbir zaman ibâdet karşılığında cenneti bekleme, cenneti Allah'ın fazl u kereminden bekle. İbâdeti kul olduğun için yap, Allah ister seni cennetine koysun ister cehennemine koysun. Sen kul olarak Allah'a ibâdetini yap.

İşte o a'râbî, "Benim uzun uzun namazlarım yok, uzun uzun oruçlarım da yok, beş vakit namaz kılarım, senede bir ay oruç tutarım ama Allah'ı ve seni severim yâ Resûlallah" deyince Cenâb-ı Peygamber buyurmuş ki, "Ey a'râbî! Müjde olsun sana! Kişi sevdiği ile beraberdir, sen de benimle berabersin".

Demek ki, derecât-ı Muhammed Mustafâ'ya ermek isteyen, Resûlullah'a muhabbet etmeli ve Resûlullah'ın sünnetine ve sîretine ittibâ etmelidir. Muhabbetin bir nişânesi de budur. Sünnet-i Ahmediyyeye ittibâ etmeden, sîret-i Muhammediyyeye intisâb etmeden, kuru kuruya muhabbet davâsından olanlar, davâlarında yalancı olurlar. Zîrâ davâda burhân ve tanık gerekir yani şâhid gerekir. Bu muhabbet davâsının şâhidi de nedir? Resûlullah'ı seven Resûlullah'ın boyasıyla boyanır. Hattâ Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi vesellem mübârek ayağını nasıl atdıysa, ayaklarını öyle atmaya çalışır. Evvelâ taklîd eder sonra taklîdden tahkîke geçilir. Nitekim aşk-ı mecâzîden aşk-ı hakîkat bulunur, şirkden tevhitte varılır, riyâdan ihlâsa vâsıl olunur. Evvelâ taklîd, sonra o taklîd, tahkîk olur. Zirâ Resûlullah'ı taklîd etmekle, kalbine bir muhabbet-i Muhammediyye tohumu atmış olursun, zamanla bu tohum meyvasını verecek, senin kalbin muhabbet-i Muhammediyye ile dolacaktır. Sallallahu aleyhi vesellem.

Peygamber'i sevenler hakkında da Allah Kurân'da şöyle söylemiş : ⁵⁵⁷ " وَمَنْ يُطِيعِ اللَّهَ وَالرَّسُولَ فَأُولَٰئِكَ " . İşte Allah ve Resûlünü sevenler, O'nun sîretine ve sünnetine uyanlar, O'nun çizdiği yoldan yürüyenler, Allah'a o yoldan vuslat etmek isteyenler, onlar, nebîlerle yani peygamberlerle beraberdir. Peygamber'in makâmı ayrı bizim makâmımız ayrı ama muhabbetle onlarla beraber oluruz. Sonra "ve's-şühedâi", şehîdlerle beraber, "ve's-sâlihîne", sâlihlerle beraber, "ve hasüne ülâike refikâ", bunların arkadaşılığı ne kadar güzel oldu. Allah öyle diyor, Cenâb-ı Hakk Celle ve Tekaddes Hazretleri.

Onun için, derecât-ı cennet, sana şu olsun. Kalbinde muhabbet-i Muhammediyye olsun. Sana bu kâfi gelir.

İyi dinle! Sana bunun îzâhını bir hikâye ile vereyim, şerhedeyim, anlatayım.

Abbâsî halîfelerinden Hârûn Reşîd'in bir kara kuru câriyesi vardı. Güzel câriyeler de vardı fakat Hârûn Reşîd, bu siyâhî ve çirkin olan câriyeye karşı büyük bir muhabbet beslerdi. Hikmetini sordular, "Yâ emîre'l-müminîn, bu kadar güzel câriyeleriniz var, halbuki sizin muhabbetiniz en çok şu siyah ve çirkin câriyeye. Bunun sebep-i hikmeti nedir?" dediler. Halîfe, "Ben size onun sebep-i hikmetinin ne olduğunu göstereyim" dedi ve hazînesini açdı, şahsî hazînesini, devlet hazînesini değil. Halîfe şahsî hazînesini açıp câriyelerine dedi ki, "İsteyen hazîneme girsin, istediği zîneti alsın" yani istediğini alsın dedi. Câriyeler hazîneye üşüşdüler, herkes eline geçen hulviyyâtı yani zîneti adlı fakat o siyah câriye boynu bükük kapıda bekliyordu. Halîfe ona sordu, "Sen niye hiçbir şey almadın?" dedi. Câriye, "Ben senin zînetine değil, sana tâlibim" dedi. Acaba anlatabildim mi? Halîfe dedi ki, "İşte bundan dolayı ben bu câriyeyi hepsinden daha çok seviyorum. O diğerleri gibi beni malım için değil, bana ben olduğum için muhabbet ediyor" dedi.

İşte Allah'ı ve Peygamber'i sevenler de cennet için sevmemeli, Allah'ı Allah olduğu için sevmeli, Muhammed Mustafâ'yı Resûl-i Ekrem olduğu için sevmeli. Yoksa cehennem korkusuyla günahı terketmek, cennet ümîdi, hûri gılmân tama'ı ile ibâdet etmek, bunların aslını araştırarak olursak, aslında bu ebrârın makâmıdır ama bundan Allah'a ibâdet çıkmaz, nefse ibâdet çıkar. Allah cenneti ve cehennemi halk etmese, O'na ibâdet etmeyecek miydik? Yani kıyâmet olmasaydı, mahşer olmasaydı, bir daha dirilmek olmasaydı, elli senelik bir hayât olsaydı ama Allah bizi böyle insan olarak halk etseydi, insan olduğumuz için, Allah'a ibâdet etmeyecek miydik? Mâdem ki insanız, elbette Hakk'a ibâdet etmek lâzım gelirdi. Zîrâ Hakk'a ibâdet, Cenâb-ı Hakk'ın hakkıdır.

Allah'ı sevenler ve Resûlullah'ı sevenler, Hakk rızâsına ererler ve civâr-ı Mustafâ'da iskân olurlar ve Resûlullah'la beraber olurlar. Hattâ ashâb-ı kirâm diyorlar ki, "Bizde, dâimâ kalbimizi kemiren bir düşünce vardı. Bu âlemden âlem-i bâkîye gitdiğimiz vakitde, Resûlullah sallallahu aleyhi vesellem makâmı elbet ki bizden yücedir, biz Peygamber'in makâmına erişemeyiz, o vakit ayrı düşeriz diye üzüldük. Anladık ki, Resûlullah'ın kurbiyyeti, Peygamber'e muhabbetdeymiş.

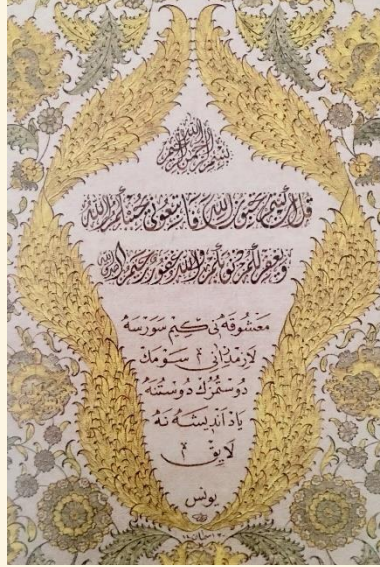
⁵⁵⁷ Sure-i Nisâ 69

Hattâ yine, bir zâhid kişi, namaz esnâsında, nasıl olduysa, farzın nihâyetinde, Peygamber'e salât ü selâm okumayı unutmuş. Malûm ya, tahiyyatdan sonra salât ü selâm okuyoruz, allahümme salli, allahümme barik. Sonra o gece rüyâsında Resûlullah'ı görmüş, sallallahu aleyhi vesellem, Efendimiz ona yüz vermemişler, yüz göstermemişler. O zât demiş ki, "Yâ Resûlallah, beni tanımadınız mı? Ben sizin ümmetinizdenim". Peygamberimiz, "Hayır ben seni tanımadım" demiş. O zât, "Yâ Resûlallah, ama biz âlimlerden işitdik ki, Peygamber ümmetini baba evlâdını tanır gibi tanır demişlerdi, nasıl olur da siz beni tanımazsınız" deyince Peygamberimiz buyurmuşlar ki, "Âlimler doğru söylemişler ammâ sen bana salavât vermeyi unuttun. Hani bana muhabbet? Biz muhabbet edeni tanırız" demiş. "Biz bana muhabbet edeni tanırız" demiş, sallallahu aleyhi vesellem.

Onun için Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi veselleme muhabbet, bizi iki cihânda azîz edecektir. Bu muhabbet de, Resûlullah Efendimiz'in çizdiği yoldan yürüyerek, Peygamber'in sünnetine ve sîretine ittibâ ederek, âline, ashâbına, ensârına muhabbetle mümkündür. Ondan gayrı, sefâhatle, nefs-i emmâreye kul olmakla, şehvetine zebûn olmakla bu iş ele girmez. Mutlakâ Resûlullah sallallahu aleyhi vesellemin çizdiği yoldan gitmek lâzımdır ki o yol, islâm yoludur, şerîat yoludur, hakîkat yoludur, marifet yoludur, Hakk yoludur. O yolun bidâyeti bu işle başlar, nihâyeti Hakk rızâsında tamâm olur. İnsan, "fî mak'adi sıdk"a erişir, Resûlullah'ın sohbetinde bulunur, civâr-ı Mustafâ'da iskân olur.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sıratin müstakîm.

Resûlullah'a İttibâ 17 Eylöl 1982 (28 Zilkâde 1402)

Kâllallahu Azze ve Celle fî Kitâbihi'l-Hakîm.

Eûzübillahimineşşeytânirracîm.

Bismillahirrahmânirrahîm.

⁵⁵⁸ قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ

Sadakallahü'l-Azîm.

Okumuş olduğum âyet-i celîle, Allah'ın Kitâbı olan Kurân-ı Kerîm'den üçüncü sûre-i celîle, Sûre-i Âl-i İmrân'da, Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi vesellemin kadr-i vâlâsı ve ancak Resûlullah'a ittibâ edeni yani Resûlullah'a tâbi olanı Allah'ın seveceğini ilân eden âyet-i kerîme.

Bu âlem muhabbet üzerine kurulmuştur. Allahu Sübhânehû ve Teâlâ Hazretleri, "Ben gizli bir hazîne idim, bana, zâtıma gizliliğimi âşikâr kılmam sevdirildi, ben de mahlûkâtı halk etdim ki, beni bileler, bana ibâdet ve tâat edeler" buyurdu. Muhabbetle kurulmuş ve ilk halk olunan, kudsî olan mahlûk, Habîb-i Hudâ Hazret-i Muhammed Mustafâ'dır. Yani Allahu Zü'l-Celâl ve Tekaddes Hazretleri, vahdâniyyet-i ilâhiyyesinden ayırdığı bir nûru, o nûru halk eyleyip, "Kün Muhammedâ, Muhammed ol" demiş ve Resûl-i Ekrem'in nûru halk olunmuştur. Halk olunan bu nûr derhal Cenâb-ı Hakk'ı tevhit etmiş, "Lâ ilâhe illallah" demiş. Bu hitâba karşı da Cenâb-ı Hakk, "Muhammedü'r-Resûlullah" buyurmuştur. Ve buyurmuş ki, "Habîbim Ahmed Resûlüm Yâ Muhammed, zât-ı ecell-i a'lâma kasem ederim ki, bir kimse, beni tevhit eder de, senin ismini iştir, senin peygamberliğini duyar, seni tasdik etmezse, o kimseye ben cenneti harâm kıldım" buyurmuştur.

⁵⁵⁸ Sure-i Âl-i İmrân 31

Onun için küffâr-i hâkisâr, kâfirler, yani Resûlullah sallallahu aleyhi vesellemin nübüvvetini inkâr edince, Resûl-i Ekrem tabî bunların bu inkârına üzülyordu. Hattâ Cenâb-ı Hakk, tesellî zımında, Sûre-i Yâsîn'de, "Onların sözleri seni mahzûn etmesin" buyurmuştur. Zîrâ, ⁵⁵⁹ وَكَفَى بِاللَّهِ شَهِيدًا, benim şehâdetim sana kâfi değil mi?". "Kâfirler senin nübüvvetini tasdik etmiyorlarsa senin şânına ve şerefine ne hâlel getirebilirler", ⁵⁶⁰ فَلَا يَحْزُنُكَ قَوْلُهُمْ, onların sözleri seni mahzûn etmesin". Ben, yerin göğün sâhibi, bilinen ve bilinmeyen âlemlerin mâliki olan Allah, ben senin nübüvvetini ve risâletini tasdik ediyorum". ⁵⁶¹ وَكَفَى بِاللَّهِ شَهِيدًا, benim şehâdetim, benim tanıklığım sana kâfi değil mi Habîbim Muhammed?, üzme kendini" buyurmuşlardır.

Öyleyse Cenâb-ı Peygamber bütün rûhların babası oldu. Onun için büyük âlimler ve büyük velîler, Resûl-i Ekrem'e ebû'l-ervah dediler, rûhlar babası. Hazret-i Âdem aleyhisselâma da, ebû'l-eşbah dediler, cesed babası dediler. Sonra bu Nûr-ı Muhammed'den, sallallahu aleyhi vesellem, Allah levhi, kalemi, kürsîyi, sidreyi, arşı, cenneti ve cehennemi ve güneşi ve ayı ve yıldızları ve hûrileri ve gılmanları, bunları halk eyledi. Sonra âlem-i ervahda bizlere hitâb ederek, ⁵⁶² أَلَسْتُ بِرَبِّكُمْ, ben sizin rabbiniz değil miyim?" dediğinde rûhlar Cenâb-ı Hakk'a, ⁵⁶³ قَالُوا بَلَىٰ, Yâ Rabbi, sen bizim rabbimizsin" dediler. Fakat bu âleme gelince, rûh vücûda hapsolundu, bu kesâfetle bu ahdini unuttu. Peygamberler gelip bizlere bu ahdî hatırlatıyor, Allah'a verdiğimiz sözü, Rabbül-âlemîn'e. Niye halk olunduk? Niçin halk olunduk? Nereden geldik, nereye gidiyoruz? Niçin geldik, niçin gidiyoruz? Bize bu yolları hatırlatan, bu yolları gösteren kimdir? Nebîlerdir, peygamberlerdir.

Evet, Hazret-i Âdem aleyhisselâm halk olunduğu vakitte, Cenâb-ı Hakk Nûr-ı Muhammed'i Hazret-i Âdem'in alnına vaz eyledi. ⁵⁶⁴ وَإِذْ قُلْنَا لِلْمَلَائِكَةِ اسْجُدُوا لِآدَمَ فَسَجَدُوا إِلَّا إِبْلِيسَ أَبَىٰ وَاسْتَكْبَرَ وَكَانَ مِنَ الْكَافِرِينَ. Ve meleklerle emretti ki Âdem'e secde edeler. Bu secde, secde-i ibâdet değildi, secde-i tazîm idi, hürmet secdesi. Melekler secde etdiler, İblis etmedi. Allah dedi ki, "Ey İblis! Ey Şeytan! Seni ne şey men etdi Âdem'e secde etmekden?". Bilmediğinden değil, bize öğretmek için Cenâb-ı Hakk soruyor Şeytan'a. O da dedi ki, İblis, çürük bir mantık yürütdü, mantıksız bir mantık yürütdü, "Beni ateşden halk etdin, Âdem'i topraktan halk etdin, ateş toprağa fâikdir, ateş topraktan âlîdir, ben ondan âlîyim, ona secde etmem" dedi. Bilmiyordu ki ne varsa Âdem'de vardı. Nûr-ı Muhammed Hazret-i Âdem'in alnına konulmuşdu. Onun farkında değildi İblis.

Hattâ Cenâb-ı Peygamber zamanında İblis bir gün gelmiş, Cenâb-ı Peygamber'e müracaat etmiş, demiş, "Yâ Resûlallah, sen rahmeten-lil-âlemînsin, söyle Cenâb-ı Hakk artık beni şeytanlıktan affetsin". Hazret-i Peygamber demiş ki kendisine, "Git" demiş "Âdem'in kabrine, Serendib'e git, Âdem'in kabrine bir secde et, sonra ben Cenâb-ı Hakk'a müracaat edeyim senin için". Demiş ki, "Ben onun canlısına secde etmedim, şimdi kabrine mi secde edeceğim" demiş İblis ve oradan hâib ü hâsir kaçdı, gitdi.

⁵⁵⁹ Sure-i Feth 28

⁵⁶⁰ Sure-i Yâsîn 76

⁵⁶¹ Sure-i Feth 28

⁵⁶² Sure-i A'râf 172

⁵⁶³ Sure-i A'râf 172

⁵⁶⁴ Sure-i Bakara 34

Ve bu nûr, Hazret-i Âdem'den tâ Cenâb-ı Peygamber'e kadar geldi. Sallallahu aleyhi vesellem. Resûlullah gelince, Resûlullah'a muhabbet, Allah'a muhabbet oldu, Resûlullah'a itâat, Allah'a itâat oldu, Resûlullah'a ihânet Allah'a ihânet oldu. Onun için buyurdu ki Peygamberimiz, sallallahu aleyhi vesellem, hadîs-i şerîflerinde, "Her kim ki bana itâat etdi, muhakkak Allah'a itâat etdi. Her kim bana isyân etdi, muhakkak Allah'a isyân etdi". "men etâ'anî fekad etâ'allah ve men 'asânî fekad 'asâallah". Hattâ Cenâb-ı Hakk gene Kurân-ı Kerîminde, dikkat buyurunuz, müminlere yani "Lâ ilâhe illallah Muhammedü'r-Resûlullah" diyen müminlere ihâneti Allah kendine ihânet saymakda.

Evet, kâfirler dediler ki, "Biz Allah'ı severiz". İblis de öyle diyor. Âdem ortaya girmese, peygamber girmese ortaya, "Yâ Rabbi ben seni tasdik ederim, sana secde ederim ama Âdem'e secde etmem" diyor. Görülüyor ki iş peygamber meselesinde. Onun için bazı zevât diyorlar ki, "Allah ile kul arasında vâsita yokdur". Allah ile kul arasında vâsita vardır. Peygamberlerdir Allah ile kul arasında vâsita. Kıyâmet gününe kadar gene peygamberlere nâib olan velîler ve âlimler vardır. Şöyle iyi düşünelim. Kıyâmet gününe kadar Allah ile kul arasında Şeytan olacak, kulları azıtacak, hak yoldan geri bırakacak da, bir azgın olacak ortada da, hiç kulları Allah'a götürecek, hidâyete erdirecek bir nâib bulunmayacak mı yani? Olmaz öyle şey!

Şimdi, kâfirler diyorlar ki, "Biz Allah'ı seviyoruz" diyorlar. Aynı zamanda buradaki hitâb, ehl-i kitâba da var, hristiyanlara ve yahudilere. "Allah'ı seviyoruz". Allah da diyor ki, "Habîbim Ahmed, Resûlüm Yâ Muhammed"...

Efendiler! Kurân-ı Kerîm'de, hiçbir yerde "Yâ Muhammed" diye Cenâb-ı Hakk Peygamberimiz'e hitâb etmemişdir, sallallahu aleyhi vesellem, dâimâ Peygamberimiz'in sıfatını söylemişdir. Ben dâimâ bunu söylerim. Çok mühim. Çünkü bu ümmetin yani Ümmet-i Muhammed'in geri kalması ve zelîl olması, Resûlullah'a olan muhabbetlerinin munkati' olmasındandır, Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi vesellemin nazar-ı iltifatlarından dûr olmalarındandır. Peygamberimiz bir nazar etsin, derhal bu ümmet âlî olacaktır. Fakat Peygamber'i üzdük, Resûlullah'ı üzdü müslümanlar, yaptıkları işler, yaptıkları zulüm, Kitâb-ı Kerîm'i arkalara atmaları. Hattâ Resûlullah'ın evlâd u ayâline, ashâbına yaptıkları buğzları, Resûlullah'ı kırdı. Resûlullah sallallahu aleyhi vesellem, Medîne-i Münevvere'de, Medîne-i Tâhire'de, Kubbe-i Hadrâ altında hayy-ı manevî ile hayydır ve ümmetlerinin efâli ona bildirilir. Haftada iki gece. Bir pazartesi gecesi, bir cuma gecesi. Hattâ rûhaniyyet-i Muhammediyye kürreyi dolaşır, nerede Peygamber'i seven insanlar varsa, rûhaniyyet-i Muhammediyye oraya tecellî eder. Tabii görenedir görene, köre nedir köre ne!

Bir zâtla konuşmuşdum da, söylemeden geçemeyeceğim, "Ben selefî itikadlıydım" diyor, "Vehhâbî itikadlıydım" dedi bana. Olan hâdiseyi anlatayım. "Hacca gitmişdik. Mekke'den Medîne'ye deveyle gitmeği arzu etdik, sünnet-i Resûldür diye" diyor. "Benim binmiş olduğum devenin sırtında yara vardı. Biraz semer vurmuş hayvanın sırtına. Ben onu gördüm, Arab'a dedim ki, yani deveciye, 'Bu hayvanın sırtı yara' dedim. 'Lâ be's' filan dedi" diyor. Arap öyle şeylere filan pek bakmaz. "Bindik hayvana" diyor. "Hayvan zahmet çekdi, Medîne'ye gelinceye dek" diyor. "Bir on gün kadar sürdü yol" diyor. "Manaha Meydanına geldik, deveden aşağı indim, birdenbire deve fırladı altımdan, koşarak Ravza-i Mutahhara'dan içeriye girdi ve Şebeke-i Resûlullah'ın yani Türbe-i Peygamber'in önüne geldi, başını yere

koydu, başladı ağlamaya, âh u zâr etmeğe. O vakit tövbe etdim ben Vehhâbî itikadına" diyor. "Anladım ki Peygamber sallallahu aleyhi veselleme deve şikâyet ediyor". Sırtını gösteriyormuş ve Resûlullah'a şikâyet ediyormuş. "Bunu gözümle gördüm" dedi, "ondan sonra tövbe etdim" dedi.

Peygamber-i Zî-şân Efendimiz hayy-ı manevî ile hayy-ı dîni hayy-ı mâlî ile hayy-ı mâlî u harekâtı haftada iki akşam Peygamber'e bildirilir. Yapdığımız işler Peygamber'i üzmektedir. Birçok şeyler yapıyoruz, Resûlullah'ı üzüyoruz, sallallahu aleyhi veselleme.

Onun için Cenâb-ı Allah diyor ki, "Habîbim Ahmed, Resûlüm Yâ Muhammed, ⁵⁶⁵ " قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ, onlara söyle sen". Bu âyetin hükmü kıyâmet gününe kadar cârîdir, bu hitâbda sana da hisse var, bana da hisse var. "قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ", eğer sizler, öyle söyle kullarıma, Allah'ı seviyorsanız, "فَاتَّبِعُونِي" bana tabî olunuz ki, "يُحِبُّكُمُ اللَّهُ", Allah sizi sevsin.

Cenâb-ı Hakk'a giden yollar o kadar çoktur ki müslümanlar, her mahlûkun nefesinin sayısı adedince, mahlûkât-ı ilâhiyyenin, lâ yuad velâ yuhsâ. Fakat bütün yollar münkati' olmuşdur ancak Bâb-ı Muhammediyyet açıktır, Resûlullah Efendimiz'in çizdiği yol açıktır. O kapıdan kim girerse içeriye, o kimse rızâ ve rıdvâna erişir ve cennât u âliyâta erişir, cennet-i efâle, cennet-i sıfata, cennet-i zâta vâsıl olur, muhakkak sûretde. İşte o yol, Peygamber'in getirdiği dîn-i islâmdır ve Resûlullah'a olan muhabbet yoludur. Sallallahu aleyhi vesellem. Onun için Cenâb-ı Hakk diyor ki, "Söyle habîbim kullarıma, eğer beni seviyorlarsa sana tâbi olsunlar". Her husûsda.

Meselâ biz, ekseri müminler, yani dîne bağlı olan zevât, sünnet-i Resûl'e ittibâ eden zât, onlardan bahsedeceğim şimdi, ekserisi, Resûlullah Efendimiz'in sünnetlerini icrâ ederler ama ferdî sünnetlerini icrâ ederler, Resûl-i Ekrem'in ferdî sünnetlerini. Meselâ işte misvakla dişini yıkayan yıkar, namazın sünnetini kılan kılar. Sahanın sonunda yemek bırakmaz. Yemeğin evvelinde, âhırinde ellerini yıkar, dişlerini yıkar. Fakat ictimâî sünnetler vardır, onlara hiç dikkat etmeyiz. Ki çok mühim! Eğer bu ictimâî sünnetlere ittibâ etmiş olsak derhal islâm âlî olacaktır. Nedir bu ictimâî sünnetler? Resûl-i Ekrem'e ittibâda, Peygamber'e tâbi olmada.

Mekke fethi günü, Cenâb-ı Peygamber sallallahu aleyhi veselleme bir adam sokuldu geldi, ağlıyordu. "Niçin ağlıyorsun?" diye Peygamberimiz ona sordu. "Yâ Resûlallah ben çok denî bir insanım" dedi. Sizin bir kerîmenizi ben katletdim. Efendimiz'in bir kerîmesi vardı. Târihler pek yazmaz, elimizdeki bulunan târihler. Peygamberimiz'e acı olsun diye, zulüm olsun diye, kerîmesini o katletmiş, o adam. "Ben de affolacak mıyım?" diye sordu Peygamber'e. "Beni de affedecek misin?" dedi. Efendimiz buyurdular ki, "Hâlâ şübhe mi ediyorsun? Seni de affetdim" dedi.

Şimdi, ferdî sünnetlere ittibâ eden bir müslüman, ufak bir menfaatine hâlel gelse, katiyyen mümin kardeşini affetmiyor.

Bak gene bir misâl getirelim ki Peygamber mektebinde okuyanlardan birisinden bahsedeceğim. Bir gün demişler ki Peygamber'e, "Yâ Resûlallah, Hayder-i Kerrâr'ı, Hazret-i Ali kerremallahu vecheyi çok seviyorsunuz, bunun sebebi nedir?" diye sormuşlar.

⁵⁶⁵ Sure-i Âl-i İmrân 31

Peygamber'e ittibâ bu. Kim Peygamber'e ittibâ ederse, Allah onu sevecek. Buyurmuş ki, "Bana Ali'yi çağırın gelsin" demiş. Hazret-i Bilâl-i Habeşî kalkmış Hazret-i Ali'yi çağırarak üzere Mescid'den dışarı çıkmış. Sonra Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem ashâbına hitâb etmiş, demiş ki, "Size birisi bir fenâlık yapsa, ne yaparsınız mukâbilinde?" demiş. "Yâ Resûlallah, affederiz" demişler. "Gene aynı adam fenâlık yaparsa?". Gene affederiz" demişler. "Sonra gene aynı adam aynı fenâlığı yaparsa?" demiş Efendimiz. "Gene affederiz" demişler ashâb-ı kirâm. Sonra dördüncü defa sormuş, "Gene aynı adam fenâlık yaparsa ne yaparsınız?". O vakit hepsi başlarını aşağı indirmişler. O aralık Hazret-i Ali kerremallahu vecheh Mescid'e gelmiş, Efendimiz hemen ona hitâb etmiş, "Yâ Ali, sana bir kimse bir fenâlık yapsa, ona karşı ne yaparsın?". "İyilik yaparım Yâ Resûlallah". "Gene aynı adam fenâlık yaparsa?". "Gene iyilik yaparım". "Gene fenâlık yaparsa?". "Gene iyilik yaparım". "Gene fenâlık yaparsa aynı adam?". "Gene iyilik yaparım" dedi ve devâm etdi, dedi ki, "Yâ Resûlallah, kıyâmete kadar sağ olsam, o adam da kıyâmete kadar sağ olsa, bana fenâlık yapsa, her fenâlığına karşı iyilik yaparım" dedi. Deyince, ashâbına döndü, "İşte Ali'yi bundan dolayı seviyorum" dedi.

Gene bir muhârebede bir delikanlı, Hazret-i Ali'nin üzerine müdhiş sûretde saldırıyor, bir muhârebe esnâsında. Hazret-i Ali bir rütbe almış ki, Allah'ın aslanı, muhârebede yektâ, mücâhid. O delikanlı saldırıyor Hazret-i Ali'nin üzerine. Hiç İmâm-ı Ali sırtını düşmana dönmemiş ve arka tarafına katiyyen zırh takmamış. Sonra demiş ki çocuğa, "Sen beni tanıyor musun?" demiş. Hem mübâreze ediyorlar, hem konuşuyor. "Tanıyorum" demiş. "Ben kimim?". "Sen Aliyye'l-Mürtezâ'sın". "E peki sen benim şânımı işitmedin mi?". İşitdim" demiş. "Niye bana saldırıyorsun bu kadar sûratlı?". "Sevdiğim kız dedi ki 'Ali'yi öldürürsen sana varırım' dedi, onun için" demiş. "Yaaa öyle mi, öyleyse gel kes beni, gel beni kes o kıza nâil ol" demiş. İndirmiş elini aşağı doğru. Çocuk insâfa gelmiş ve îmân ile müşerref olmuş.

İşte Resûlullah'a ittibâ böyle olacak. Yani bir misâl verdim, deryâdan bir katre olarak söyledim size. Resûl'ün en ufağından en büyük sünnetine varasıya kadar ittibâ edilirse Peygamber'e o vakit Allah sever, Allah'ın muhabbetini celb etmiş oluruz. Onun için Cenâb-ı Hakk, "Söyle Habîbim Muhammed", sallallahu aleyhi vesellem, "onlar beni seviyorlarsa sana ittibâ etsinler". ⁵⁶⁶ فَاتَّبِعُونِي, bana ittibâ ediniz, يُحِبُّكُمْ اللَّهُ, Allah sizi sevsin". Sonra, يَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ, günahlarınızı affetsin".

En büyük günah da insanın vücûdudur. Ondan daha büyük bir günah olmaz.

Yine Resûl-i Ekrem'in sünnetlerinden. Yapabilecek misin acaba, yapabilecek miyiz? Ümmü'l-müminîn Hazret-i Âişe ile Ümmü'l-müminîn Hazret-i Hafsa, birisi Hazret-i Ebâbekir Sıddîk'ın kızı, kerîmesi, Humeyrâ, Hazret-i Âişe annemiz, diğer Hazret-i Hafsa Ömer'in kızı. İyi dinle! Dediler ki bir gün Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi veselleme, "Yâ Resûlallah, Ehl-i Beyt on sekiz kişiyiz, senin hânende bulunan, sabahleyin kalkdığımız vakitte ekmek torbasında bir lokma ekmek bulamıyoruz. Akşamdan ashâbına dağıtdırıyorsun bunları, sabahleyin biz ekmeksiz kalıyoruz, aç kalıyoruz. Eskiden ashâbın fakîr idi, hicret ettiğin vakitte Medîne'ye, şimdi elhamdülillah işleri yoluna girdi çoklarının. Bizim senden isteğimiz şudur. Sabahleyin kalkdığımız vakitte, torbanın içerisinde bir parça ekmek bulalım" dediler. Efendimiz sallallahu

⁵⁶⁶ Sure-i Âl-i İmrân 31

aleyhi vesellem darıldı Ezvâc-ı Tâhirât'a, kırk gün yüzünü onlara göstermedi, Mescid'e çekildi Cenâb-ı Peygamber sallallahu aleyhi vesellem. Kırkıncı gün Ömer ibn Hattâb geldi, seslendi, "Yâ Resûlallah, işitdim ki kızım Hafsa sana böyle söylemiş, ondan dolayı üzölmüşsün ve kenara çekilmişsin, bizi cemâlinden mahrûm etdin, eğer yüzünü bugün görmezsem, gidip Hafsa'yı keseceğim" dedi, "Öldüreceğim kızımı" dedi. Efendimiz buyurdu ki, o gün kırkıncı günüydü, Bilâl-i Habeşî'ye dedi ki, "Bırak gelsin, Ömer ibn Hattâb yapar bu işi" dedi.

İşte Cenâb-ı Peygamber'in ahlâkı, ahlâk-ı Muhammediyye.

Yine böyle kendisinde dahi olmasa, başkasından ödünç alır, bir yoksulun işini görürdü. Bu da, ittibâ-i Muhammed'dir, sallallahu aleyhi vesellem. Hele afüvv! Affet ki Allah bizleri affeyleye ve Resûl-i Ekrem'in affına mazhar olalım.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

Muharrem Ayının Fazîleti 22 Ekim 1982 (4 Muharrem 1403) ABD⁵⁶⁷

Kâlallahu Azze ve Celle.

Eûzübillahimineşşeytânirracîm.

Bismillahirrahmânirrahîm.

⁵⁶⁸ وَالْفَجْرِ * وَلَيَالٍ عَشْرٍ * وَالشَّفْعِ وَالْوَتْرِ * وَاللَّيْلِ إِذَا يَسْرِ * هَلْ فِي ذَلِكَ قَسَمٌ لِّذِي حُجْرِ

Sadakallahu'l-Azîm.

Yerin göğün sâhibi, bilinen ve bilinmeyen âlemlerin mâliki olan ulu Allah, biz müminlere bazı günler ve geceler hediye etmiş, o günleri ve o geceleri, diğer günlere ve gecelere efdal kılmıştır. Bunlardan bir tânesi de Muharrem ayıdır. Müminlerin, müslimlerin, islâmların, sene başısıdır. Ramazan'dan sonra Allah indinde en efdal olan aydır. Zîrâ Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi vesellem, "Hakk indinde en mübârek ve muhterem, Muharrem ayıdır" buyurmuşlardır. Gene bir hadîs-i şerîflerinde, "Muharrem'de bir gün oruç tutmak, bâhusûs Aşr-ı Muharrem'de, ke sıyâmî'd-dehri, dehr-i mâzîye, geçmiş bir senelik oruca muâdildir" buyuruyorlar.

Muharrem'de olan bazı vukûâtlardan birer mikdar beyân edelim.

Hazret-i Âdem safiyyullahın tövbesi Muharrem'in onunda kabûl olundu. Nûh'un gemisi Aşr-ı Muharrem'de necât bulmuştur. Hazret-i İbrâhim Halîlullah, Aşr-ı Muharrem'de nâr-ı Nemrud'dan halâs olmuş, nâr-ı Nemrud İbrâhim aleyhisselâma nûr olmuştur. Hazret-i Mûsâ kavmini Firavun'un elinden On Muharrem'de halâs etmiş ve kurtarmıştır.

Hattâ Resûl-i Ekrem, sallallahu aleyhi vesellem, Medîne-i Münevvere'ye geldiği vakitte, Medîne'de bulunan yahudiler oruçluydular. Ve onlara sordu, "Ne sebeble oruç tutuyorsunuz bugün?" dedi. Onlar dediler ki, "Biz bugün Firavun'un esâretinden kurtulduk ve Hazret-i Mûsâ'nın necâtıyla necâta erdik, felâha erdik. Bu işe şûkrânen oruç tutuyoruz" dediler. Resûl-i Ekrem, şöyle buyurdu, "Hazret-i Mûsâ sizden bize daha yakındır". Ve oruç tutmayı emr ü fermân buyurdular. Dokuz ve onuncu ve on birinci günleri, üç gün birbirine bağlı olarak.

⁵⁶⁷ Efendi Hazretleri, bu hutbeyi, imârına vesîle oldukları New York'daki bir mescidde çoğu kendi eliyle islâma girmiş olan Amerikalı müslümanlara hitâben îrâd buyurmuşlardır.

⁵⁶⁸ Sure-i Fecr 1-5

İşte böyle bir mübârek ve muhterem bir ay içinde bulunuyoruz. Gündüzlerini oruçla ve zikr-i ilâhî ile ve namazla, gecelerini gene zikr-i ilâhî ile ve namazla ihyâ etmeliyiz. Belki ömrümüzün son Muharrem'idir. Bir daha sene Muharrem'e kadar neler olacağını biz bilmiyoruz, Allahu Teâlâ bilmektedir.

Hemen insan günahlarına tövbe edip, Allah'a dönmelidir. Ecel geldiği vakitte, bir daha geri dönülmez. Öyleyse âkil olan kişi, her gününü Kadir günü, her gecesini Kadir gecesini bilir. Ve Rabbü'l-âlemîn'e muhtaç olduğu kadar Allah'a ibâdet eder. Açları doyurur, ağlayanın gözyaşını siler, çıplığı giydirebilir. Zîrâ Cenâb-ı Hakk'ın rahmeti bugünlerde üzerimize ganî ganî dökülmektedir. Gafleti terkedelim. Ateşe tahammül edeceğimiz kadar günah işleyelim. Allah'a muhtaç olduğumuza kadar, Allah'a ibâdetde bulunalım. Allah'ın emirlerini seve seve yapalım. Yasaklarından Allah'ın celâlinden korkarak kaçınalım. Zîrâ dünyâ âhiretin tarlasıdır. Burada ne ekersek orada onu biçeceğiz. Zerre kadar hayır işleyen, hayra nâil olacak. Zerre kadar şer işleyen de, şerrinin cezâsını görecek. Dâimâ hayra koş. Vele ki bu hayır zerre kadar olsun. Allah'ın rızâsı hangi hayırdadır bilmediğimiz için hepsini yapmakla mükellefiz. Şerden de kaçmak lâzımdır. Zîrâ Hakk'ın gadabı hangi şerdedir onu da bilmiyoruz.

Dillerimizi tevhit ile süsleyelim, hak konuşmakla süsleyelim. Gönüllerimizden dünyâ muhabbetini çıkarıp, gönlümüzü aşkullah ve muhabbetullah ile süsleyelim. Zîrâ Allahu Teâlâ Kitâb-ı Kerîm'inde, ⁵⁶⁹ "يَوْمَ لَا يَنْفَعُ مَالٌ وَلَا بَنُونَ * إِلَّا مَنْ أَتَى اللَّهَ بِقَلْبٍ سَلِيمٍ" buyurmuştur. Kalb-i selîm, aşkullah ile çarpan kalbdır, Allah korkusuyla ağlayan gözdür. Hakk'ın emirlerine riâyet edersek, yakın bir zamanda sultân olacağız, bizlere ebedî bir saâdet ve selâmet verilecek. Bir nimet verilecek, elimizden bir daha alınmayacak. Bir sıhhat verilecek, bunun hastalığı yoktur. Bir güzellik verilecek, çirkinliği yoktur. Bir hayat verilecek, ölümü yoktur. İşte bunları düşünerek Cenâb-ı Hakk'a kullukda dâim ve kâim olalım ki Allahu Sübhânehû ve Teâlâ Hazretleri bizlere merhamet ve şefkat buyursun, bizi Habîbi Muhammed'e lâyük kılsın.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtın müstakîm.

⁵⁶⁹ Sure-i Şu'arâ 88-89

Peygamberimiz'in Büyüklüğü ve Mevlid-i Nebî 24 Aralık 1982 (8 Rebîulevvel 1403)

Kâllallahu Te'âla fî Kitâbihi'l-Azîz.

Eûzübillahimineşşeytânirracîm.

Bismillahirrahmânirrahîm.

لَقَدْ جَاءَكُمْ رَسُولٌ مِّنْ أَنفُسِكُمْ عَزِيزٌ عَلَيْهِ مَا عَنِتُّمْ حَرِيصٌ عَلَيْكُم بِالْمُؤْمِنِينَ رَؤُوفٌ رَّحِيمٌ⁵⁷⁰

ve fî âyetin âhar

يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ إِنَّا أَرْسَلْنَاكَ شَاهِدًا وَمُنِيرًا وَنَذِيرًا * وَدَاعِيَا إِلَى اللَّهِ بِإِذْنِهِ وَسِرَاجًا مُنِيرًا⁵⁷¹

ve fî âyetin âhar

وَلَقَدْ كَتَبْنَا فِي الزُّبُورِ مِنْ بَعْدِ الذِّكْرِ أَنَّ الْأَرْضَ يَرِثُهَا عِبَادِيَ الصَّالِحُونَ * إِنَّ فِي هَذَا لَبَلَاغًا لِّقَوْمٍ غَابِينَ * وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا رَحْمَةً
لِّلْعَالَمِينَ⁵⁷²

Sadakallahü'l-Azîm.

Sultân-ı enbiyâ, sebep-i hilkat-i âlem olan Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâm ki bizim peygamberimiz ve Allah'ın sevgilisi, mahbûbu olan Peygamberimiz'in nübüvvetine inanan ve Resûl-i Ekrem'i her şeyinden ziyâde severek, evlâdından, ayâlinden, canından, malından, rütbesinden, kasasından, kesesinden, dünyâdan âhirete ve mâfihâdan ziyâde severek îmânını kemâle erdiren, Resûl-i Ekrem'in şefâatini özleyen ve O'nun yollarını gözleyen ve Resûl-i Ekrem'e âşık olan, Hakk'ın cennetine tâlib, rızâsına râgıb, cemâline âşık olanlar!

Bir muazzam ay içinde bulunuyoruz ve o ay içerisindeki bulunan mübârek gece ki Leyle-i Mevlid'dir, Resûl-i Ekrem'in dünyâyâ zuhûrudur, onun arefesindeyiz, onun arefesi olan cuma günündeyiz. Yevm-i azîm, çok büyük bir gün. Leyle-i Kadir'den de yüce. Leyle-i Kadir, kelâmullahın nüzûlüdür, Hazret-i Muhammed gelmece, kelâmullah kime nüzûl edecekti? Bu Mevlid-i Nebî o kadar yüce bir gecedir ki, müslümanların bunun maalesef farkında değildir. Ve ilk unutulmuş âdâb-ı islâmiyyedendir. Eski müminler Rebîulevvel ayının, yani içinde bulunduğumuz ay ki Rebîulevvel ayıdır, Resûl-i Ekrem'in tulûu ve zuhûrudur. Allah'ın en büyük nimeti olan Muhammed Mustafâ bizlere. Bütün beşeriyete, yalnız bize değil, yalnız müminlere değil, müslimlere gayr-ı müslimlere, dinlilere dinsizlere, hepsine nimetullahdır Hazret-i Peygamber Muhammed Mustafâ. Çünkü O olmasa ne kâinât, ne uhrâ, ne âhiret, ne

⁵⁷⁰ Sure-i Tevbe 128

⁵⁷¹ Sure-i Ahzâb 45-46

⁵⁷² Sure-i Enbiyâ 105-107

dünyâ meydana gelebilirdi. Gelmezdi ki "Levlâke levlâk lemâ halaktü'l-eflâk", yani "Habîbim Muhammed seni halk etmeseydim, eflâki halk etmezdim". Felekiyyâtı yani kâinâtı.

Ahkâmı eskimeyecek olan Kurân da buna şâhiddir. İçerisinde Resûlî Ekrem'in şân u şerefine âid nice âyetler vardır. Okuduğum âyetlerin manâlarını vermeyeceğim. Bir tânesinin filan vereceğiz. Zâten vereceğimiz manâda da deryâdan bir katre, kürreden bir zerre, güneşden bir hüzme olarak söyleyeceğiz. Şân u şeref-i vâlâsını Allah ilân ettiği için Allah'ın kelâmıyla sizlere Peygamber'in hakkındaki âyetleri okudum.

Bir defa, ⁵⁷³ "مَنْ يُطِيعِ الرَّسُولَ فَقَدْ أَطَاعَ اللَّهَ". "Her kim ki Resûlüm Muhammedime itâat etti, muhakkak bana itâat etti". Gene diğer bir âyet-i kerîmede, ⁵⁷⁴ "إِنَّ الَّذِينَ يُتَابِعُونَكَ إِنَّمَا يُتَابِعُونَ اللَّهَ", "Habîbim Ahmed sana kim bîat etdiyse muhakkak bana bîat etti" diyor Hazret-i Allah Celle Celâluhû.

Allah'ın Rahmân ve Rahîm esmâsının Resûl'ün vücûduyla zâhir olmasıdır, Peygamber'in tulûu. Müminler yani müslümanlar birçok âdâb-ı islâmiyyeyi terk etdiklerinden dolayı bunun da farkında değillerdir. Hattâ bazı ahmak kişiler geliyorlar da, "Efendim, sakal-ı şerîfi öpmek câiz mi değil mi?" diye soruyorlar. Canım gayr-ı meşrû şeyleri öpüyorsun da Resûlullah'ın sakalını öpmekten mi çekiniyorsun yani, ona da mı cevaz arıyorsun benden yani. Bu, aşk meselesi bu. Muhabbet meselesi bu. Sende Resûlullah sallallahu aleyhi vesellemin aşkından bir mikdar varsa, O'nun ayağının tozlarını gözüne sürme diye çekersin. Her velf ki yüceldi, kutbiyyete vardı, Resûl'ün ayağının tozunu gözüne sürme çekdi, o makâma yükseldi. Sen Muhammed Mustafâ'yı ne zannediyorsun, sallallahu aleyhi vesellem. Babası Abdullah, annesi Âmine, dedesi Abdülmuttalib, amcası Ebû Tâlib, böyle mi biliyorsun? Ebû Cehil senden daha a'lâsını biliyor, beraber yaşamışlar, aynı yerde. Resûl-i Ekrem, mirât-ı Hakk'dır, resûl-i mutlakdır, sallallahu aleyhi vesellem.

Hattâ sahabîden birisi, Allah ondan râzı olsun, demiş ki Peygamberimiz'e, "Yâ Nebiyyallah, ne vakitden beri nebîsiniz?". Bu soruyu sorunca, Fahr-ı Risâlet mübârek fem-i saâdetlerini oynatarak demiş ki, "Âdem henüz toprak ile su arasında idi, daha çamuru karılmamışdı, ben o vakit nebî idim". Daha ileri git. Âdem'in toprağı ve suyu yaratılmadan Hazret-i Peygamber nebî idi. Çünkü Cenâb-ı Allah Celle Celâluhû ve Tekaddes Hazretleri, Habîb-i Edîbini zâtı nûrundan halk eyleyip, halk ettiği nûrâ "Kün Muhammedâ, Muhammed ol" dedi. Tâ âlem-i ezelde. Ne melek gulgulesi, ne felek velvelesi vardı. Amâda. Kendi zâtı nûrundan Habîb-i Hudâ Efendimiz'in nûrunu halk edip, "Kün Muhammedâ", Arapça'sı, "Muhammed ol" dedi. Sallallahu aleyhi vesellem.

Allah'a kasem ederim ki efendiler, kardeşlerim, birâderler! Bir adam Resûl-i Ekrem'in ismini söyler de O'nun sıfatını söylemezse yaptığı amelleri bâtıl olur. Birbirine çağırır gibi Resûl-i Ekrem'e seslenirse, "Yâ Muhammed" diye, sallallahu aleyhi vesellem, amelleri bâtıl olur. Allah Kitâb-ı Kerîm'inde hiçbir zaman Resûl-i Ekrem'e, "Yâ Muhammed" diye hitâb etmemiştir. Mutlakâ sıfatlarını söylemiş. ⁵⁷⁵ "وَمَا مُحَمَّدٌ إِلَّا رَسُولٌ قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِهِ الرُّسُلُ". Ve fî âyetin

⁵⁷³ Sure-i Nisâ 80

⁵⁷⁴ Sure-i Feth 10

⁵⁷⁵ Sure-i Âl-i İmrân 144

âhar, ⁵⁷⁶ "هُوَ الَّذِي أَرْسَلَ رَسُولَهُ بِالْهُدَى وَدِينِ الْحَقِّ لِيُظْهِرَهُ عَلَى الدِّينِ كُلِّهِ وَكَفَى بِاللَّهِ شَهِيدًا * مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ". Gene diğer bir âyet-i kerîmede, ⁵⁷⁷ "مَا كَانَ مُحَمَّدٌ أَبَا أَحَدٍ مِنْ رِجَالِكُمْ وَلَكِنْ رَسُولَ اللَّهِ وَخَاتَمَ النَّبِيِّينَ". Dâimâ Resûl-i Ekrem'in ismini Allahu Sübhânehû ve Teâlâ Hazretleri andığı vakitte tazîmen anar. İşte müezzin efendiler onu her Cuma her câmide ilân ediyor. Yalnız müezzin efendiler mi câmilerde ilân ediyor zannediyorsun? Kâinâtın her zerresi Muhammed Mustafâ'yı yâd ediyor. Şu ânda, bütün semâvât ve ard ehli toplanmışlar Beyt-i Mamûr'da Cuma namazı kılıyorlar. Orada da Cuma namazı kılınıyor. Cibrîl aleyhisselâm imâm olmuş, Hazret-i Mikâil müezzin olmuş, Hazret-i Azrâil minbere geçmiş, hutbeyi okuyor. Ve şöyle duâ ediyorlar, diyorlar ki Cuma namazından sonra...

Ey Cuma namazını kılan âşık! Haccedemedin ama Cuma'ya geldin, hac sevabını aldın. Fakîrin haccı Cuma namazı kılmaktır.

Diyor ki Cibrîl-i Emîn, "Yâ Rabbî, şu kıldıracağım namazın sevabını dünyâ yüzünde ibâdullaha Resûl-i Ekrem'in ümmetine Cuma namazı kıldırarak imânefendilerin defter-i a'mâline kaydeyle". Hazret-i Azrâil diyor ki, hutbe okuyor, "Okuduğum hutbenin sevabını dünyâ yüzünde Ümmet-i Muhammed'e hutbe-i Muhammed'den hitâb eden hatîblerin defter-i a'mâline kaydeyle". Hazret-i Mikâil ezân okuyor, diyor ki, "Yâ Rabbî, şu okuduğum ezânın, yaptığım müezzinliğin sevabını dünyâ yüzünde müezzinlik yapan zevâtın yani cuma günü müezzinlik yapan zevâtın defter-i a'mâline kaydeyle". Hazret-i Ömer ibn Hattab diyor ki, "Eğer bana hilâfet teveccüh etmeseydi, müezzin olurum" diyor. Müezzinlere müjde. Kendini hakîr görme. Ey müftî! Ey imâm! Sen nâib-i Muhammedîsin, o kisveyi giyiyorsun çünkü. Gene diyor ki, "Müezzinlikteki sevabın ne olduğunu bilseydi halk, birbirleriyle müezzinlik yapacağım diye mücâdele ederdi" diyor. Bu kadar söylüyoruz. Diğer melekler de, "Yâ Rabbî, bugün Cuma'yı kıldık, kılmış olduğumuz şu Cuma'nın sevabını kürre-i ardda Cuma namazı kılan müminlerin defterine kaydeyle" diyor. Bu müjdeyi vereyim sana.

Ey müminler! Evet, Cenâb-ı Hakk kendi zât-ı ulûhiyyetinden bir nûr halk ederek, "Kün Muhammedâ, Muhammed ol" dedi ve Resûlullah'ın nûru halk olundu. Halk olunur olunmaz, Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi vesellem, "Lâ ilâhe illallah" dedi. ⁵⁷⁸ "وَعَلَّمَ آدَمَ الْأَسْمَاءَ كُلَّهَا". Yalnız Âdem Peygamber'e değil esmânın talîmi. Esmâ-i ilâhî Âdem'e talîm olundu, esmâ-i ilâhî, efâl-i ilâhî ve zât-ı ilâhî, Hazret-i Muhammed'e talîm olundu, sallallahu aleyhi vesellem. Anlayana söyledik. Geçiyoruz. "Lâ ilâhe illallah" dedi. Der demez, Cenâb-ı Hakk Celle ve Tekaddes Hazretleri, Resûlullah'ın bu tevhîdine cevap verdi, "Muhammedü'r-Resûlullah" dedi. Nûr-ı Muhammed, "Lâ ilâhe illallah" dedi, Cenâb-ı Hakk bu tevhîde mukâbil, "Muhammedü'r-Resûlullah" dedi. Peygamber'in nübüvveti tâ o vakitten tasdîk olundu. Ve buyurdu ki, "Bir kimse bu kelime-i tayyibeyi lisânıyla söylesin, kalb ile tasdîk ederse, ebedî onu nârda koymam. Belki hiç cehenneme dahi sokmam". Gececeğiz ama ateş yakmayacak.

Amân Allah'ı kırmayın, Peygamber'i gücendirmeyin! Allah'ın yolunda bulunun müminler! Rûh kuşu kafesden uçmadan Allah'a kulluk edin. Bir gün gelecek çok pişman olacaksınız, namaz kılmadığını. Bir gün gelecek hac yapmadığını çok pişman olacaksınız. Dünyâda kötülük yaparken gülerken, o kötülük yaparken gülenler, bir zaman gelecek çok ağlayacaklar. Allah

⁵⁷⁶ Sure-i Feth 28

⁵⁷⁷ Sure-i Ahzâb 40

⁵⁷⁸ Sure-i Bakara 31

bir kalbde iki korkuyu cem etmedi. Dünyâda Allah'dan korkanı, Allah kıyâmet gününde korkutmayacaktır. Kalbinde Hakk korkusu varsa, müjde olsun sana!

Ve buyurdu ki, "Bu kelime-i tayyibeyi her kim söyler, onu nârda ebedî bırakmam. Habîbim Muhammed", sallallahu aleyhi vesellem, "beni tevhi'd eder de senin ismini işitdiği hâlde senin nübüvvetini tasdik etmezse, ona da cennetimi harâm kıldım. Allah'ı tasdik etdi ama Resûlullah'ı işitdi, nübüvvetini tasdik etmedi, ona cenneti harâm kıldım. Muhammedü'r-Resûlullah diyenlere nârı harâm kıldım".

Resûl-i Ekrem Allah'ın en büyük nimetidir. İmâmü'l-etkiyâdır, nimetullahdır, Mustafâ'dır, müctebâdır, murtazâdır, şemsü'd-duhâdır, bedrû'd-dücâdır, nûru'l-verâdır, "fe kâne kâbe kavseyi ev ednâ"dır, resûlû's-sekaleyndir, imâmü'l-haremeindir, ceddü's-sıbteyindir, Hazret-i Muhammed Mustafâ. Böyle bir peygambere bağlısın. Peygamberini sev. Allah'a kasem ederim ki sana rûh kuşu cesedinden uçunca ilk soru Hazret-i Muhammed'den olur, sallallahu aleyhi vesellem. Kabre girer girmez ilk soru, O'ndan olacaktır. "Bu zâtı nasıl tanıyorsun?" diyecekler, "Bu zâtı nasıl tanıyorsun?". Sünnetine sarılanlar, Resûl-i Ekrem'in isirinden gidenler, onlar diyecekler ki, "Biz bütün ömrümüz boyunca O'nun aşkıyla, O'nun muhabbetiyle kalbimiz titredi, nasıl tanımıyoruz. Allah'ın mahbûbu, bizim sevgilimiz". ⁵⁷⁹ أَلَا إِنَّ أَوْلِيَاءَ اللَّهِ لَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ. Münâfıklar, işitmiş de Peygamber'e muhabbet etmemiş, O'nun sünnetine, Ehl-i Beyt'ine ihânet etmiş, ashâbına ihânet etmiş, evliyâsına ihânet etmiş kimseler de, "Müminler O'nun hakkında peygamber derlerdi" diyecekler, onlar, ⁵⁸⁰ وَأَمَّا زُورَ الْيَوْمِ "إِنَّهَا الْمُحْرَمُونَ", mücrimler müminlerden ayrılacaktır.

Birkaç söz daha söyleyeceğim. Çünkü anlatacaklarım kitaplara sığmaz. Hattâ mübâlağa etmiş olmayayım yani denizler mürekkep olsa, ağaçlar kalem, semâvât ve ard defter olsa, bütün zî-rûh yani rûh sâhibleri de kâtip olsa, mürekkepler tükenir, kalemler kırılır, yazarlar yorulur, Resûl-i Ekrem ve Mevlid-i Muhammedî bitmez. Çünkü bidâyet ne ise nihâyet odur. Bidâyet Muhammed Mustafâ'dır, nihâyet Muhammed Mustafâ'dır.

Hattâ kıyâmet gününde dahi ilk haşrolacak olan Hazret-i Peygamber'dir, sallallahu aleyhi vesellem. İlk haşır Peygamber'dir, kabrinden kalkacak olan. Cebrâil gelecek, Peygamber'in kabrinden nûr zuhûr edecek, oraya girecek, "Yâ Resûlallah, kalk kıyâmet günüdür". Kalkar kalkmaz, bizi soracak, "Yâ Cebrâil, ümmetim nerede?" diye soracak.

Şimdi söyleyelim bir miktar. Efendimiz Fil Senesinde dünyâya geldi, Rebûlevvel Ayının 12. gecesi sabaha karşı, pazartesi günü. Olan vukûât. Kabe'de putlar vardı o vakit, putlar hepsi yüz üstüne döküldü. Kabe'nin bütün rükünleri birbirlerine selâm vererek Peygamber'in zâhir olduğunu yani zuhûr ettiğini birbirlerine tebşîr etdiler, Mekke kavmi şaşırıldılar. Mecûsîlerin bin senelik ateşi söndü. Sâve Gölü göçdü. Sâve gölü göçdü, mecûsîlerin bin senelik ateşi söndü.

Diyor ki Hazret-i Âmine, radiyallahu anhâ...

⁵⁷⁹ Sure-i Yûnus 62

⁵⁸⁰ Sure-i Yâsîn 59

Bazı beyinsizler var müminler içerisinde, benim yaşıma bağışlayın bu sözümü, Peygamber'in anası babası hakkında konuşuyorlar, islâm dîni üzerine gitmedi diye. Sakın böyle bir şey konuşma, adamın dilini ateşden makasla keserler. Edeb lâzım, terbiye lâzım. Hiç inciyi alırlar da sedefi atarlar mı? O Fıkıh-ı Ekber'de bir kayıt var orada, "mâte 'ale'l-küfr" değildir, "mâ mâte 'ale'l-küfr"dür. Ebeveyn-i Muhammediyye. Âl-i İbrâhim kimdir? İbrâhim Peygamber'den Hazret-i Peygamber'e gelinceye kadar Peygamber'in dedeleridir, Peygamber'in annesidir, Peygamber'in babasıdır. İki gün kitap okuyorlar benim gibi, sonra kalkıyor Peygamber'in anası babasını tekfir etmeye yâhud amcasıyla uğraşıyor filan yani. Bırak böyle şeyi. Sen kendi babanla ananla uğraş. Sen nasıl âhirete gideceksin onu düşün bir defa, îmânlı mı îmânsız mı? Ben nasıl âhirete gideceğim, onu düşüneyim ben bir defa.

Hazret-i Âmine diyor ki radiyallahu anhâ...

Söylemeden duramayacağım ki. Altı aylıkdı Cenâb-ı Peygamber annesinin karnında, Hazret-i Abdullah yani Peygamberimiz'in peder-i âlîleri göçdüler. Öldü.

Her fânî ölecek. Biz mezarlıklardan geçiyoruz, ibret almıyoruz. İnsanlara en büyük vâiz ölümdür birâder. Ölümden ibret almayan, ölümden nasîhat almayan kimseden hiç hayır gelmez. Annen gitmiş, baban gitmiş, deden gitmiş, komşun gitmiş hepsi, hiçbir türlü uslanmıyorsun. Eyvaaaah! Vah o göze! O göz ki ibretsiz bir gözdür, senin düşmanıdır. Sen düşmanını başının üstünde taşıyorsun. Tefekkür edemiyorsun, o beyin senin dostun değil, düşmanıdır, o düşmanını sen kafanda taşıyorsun, kafanın üzerinde. Yazıklar sana! Ölümden ibret almayan hiçbir şeyden vaaz u nasîhat almaz.

Hepimiz ölücüyüz. Ölmek var, olmak var. Hangisini istiyorsun. Bir ölmek var, hayvan gibi. Bir olmak var, Resûlullah'ın âgûşuna düşmek var, kucağına yani Peygamber'in. Hangisini istiyorsun? Ölmek var, olmak var. Buradan giderken, ya "eyne tezhebûne", yâhud "kaddimûnî" diyeceksin. Manâsı Türkçe yani, "Beni nereye götürüyorsunuz!" diyeceksin. Bazısı, "Aman ben yerime götürün" diyecek. hangisini olmak istiyorsun? "Eyne tezhebûne" diyenler âhireti inkâr edenlerdir, azâba müstehak olan âsîlerdir. "Nereye götürüyorsunuz! Aman götürmeyin beni!". İster çelengi olsun, ister davulu olsun, zurnası olsun, isterse altından kubbeli türbeye gömülsün, hiçbir faydası yokdur. Dışarısı mamûr, içerisi harâbdır. Kabrin içini mamûr edecek, zikrullahdır, ibâdetdir, tâatdır, muhabbetdir, aşkıdır. Bitdi o kadar.

Altı yaşında Peygamber'in annesi vefât etti, Hazret-i Âmine. Kül yetim kaldı Peygamberimiz. Ne ana var ne baba var. Amcası olan Hazret-i Ebî Tâlib yanına aldı Peygamberimizi. Melekler demişler ki, erbâb-ı mükâşefeye göre, "Yâ Rabbi, habîbim diye medh ü senâ etdin, semâvâtı ardı, bilinen ve bilinmeyen âlemleri O'nun için halk etdin, cennetler O'nun için hazırlandı, hûriler, vildanlar, gılmanlar O'nun için hazırlandı. Cehennemin derekâtı O'nu sevmeyenler için hazırlandı, zincirler, bukağılar, yılanlar, akrepler, O'nun düşmanları için hazırlandı". Esteîzübillah, ⁵⁸¹ "إِنَّا أَعْتَدْنَا لِلْكَافِرِينَ سَلَاسِلًا وَأَغْلَالًا وَسَعِيرًا", "ama annesini de aldın babasını aldın, kül yetim kaldı". Diyor ki Cenâb-ı Hakk, "Bundaki sırrım şudur". Bir tânesi. Biz bir sırrı çözeriz, iki sırrı çözeriz, fazlasını vermiyorlar ilm-i ledünnün. Diyor ki Cenâb-ı Hakk, "Bir yerden zulüm gördüğü vakitte habîbim, annesi yâhud babası sağ olsaydı, ya annesine

⁵⁸¹ Sure-i İnsân 4

seslenecek yâhud babasına seslenecekdi, şimdi onları aldım, doğru bana seslensin, Allah desin". Ortaya vâsıta koyma.

Diyor ki Hazret-i Âmine, "Ben diğer kadınlar gibi ağrı sızı duymadım. Evlâdım dünyâya geldi, Muhammedim, sallallahu aleyhi vesellem, göbeği kesikdi, sünnetliydi, gözleri sürmeliydi. Ve secdeye kapandı. Mübârek dudakları oynuyordu. Gitdim dinledim ne diyor diye. Çocuk konuşuyor, bir şey söylüyor".

"Efendi, çocuk konuşur mu?". Konuşur. Konuşdururuz çocuğu biz. Biz konuşdurmuyoruz, Allah konuşduruyor. Hani İsâ konuşmadı mı Meryem'in kucağında? Dediler, "Yâ Meryem, nereden buldun bu çocuğu?". ⁵⁸² "فَأَشَارَتْ إِلَيْهِ", işâret etti, ona sorun diye, kundakdaki çocuk konuştu. ⁵⁸³ "إِنِّي عَبْدُ اللَّهِ آتَانِيَ الْكِتَابَ وَجَعَلَنِي نَبِيًّا" dedi Hazret-i İsâ. İsâ Peygamber Benî İsrâil peygamberi, Hazret-i Muhammed cemî nâsa, hem meleklerle, hem cinnilere, hem insanlara peygamber, Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi vesellem. Niye çok görüyorsun? Orada hemen mantığını işletiyorsun, "çocuk konuşur mu?" diye.

"Kulağımı verdim, dinledim, 'ümmetim ümmetim' diyordu".

Yaşadığı boyunca, kıyâmında rûkûunda, secdesinde kavmesinde, celsesinde tahiyatında ümmetini Allah'dan istedi. Gene bir Rebîulevvel'in on ikinci gecesi, bir pazartesi sabaha karşı Hazret-i Ali diyor ki, "Resûlullah'ın ayaklarından rûh çekildi, 'sümme refîku'l-a'lâ', sümme refîku'l-a'lâ' dedi, sonra rûhu çıktı Peygamber'in, biz yanındaydık. Rûh çıkdıktan sonra gene dudakları oynadı. Koşduk ne söylüyor diye" diyor, "gene 'ümmetî' diyordu Peygamber". Bizi istiyordu yani.

Resûl-i Ekrem'in nimetini yiyip ona nankörlük edenler! Şurada oturuyorsan eğer, Hazret-i Muhammed hürmetine oturuyorsun. Demiş ki, "İstanbul alınacak", geldi ceddin aldı, O'nun emriyle oturuyorsun burada, O'nun nimetiyle oturuyorsun. Rütbeni öyle giydin, müslüman olmasan sana o rütbeyi giydirmezlerdi, müslüman olmasaydın eğer. Mümin olmasaydım benim burada ne işim vardı, kürsüde. Senin ne işin vardı câmide.

İşte o gecenin fazîleti bitmez anlatmakla. Bir mikdar sizlere yani bir gül bahçesinden ufak bir gonca sunduk. Allah tesirini halk eyleye ve kalblerimizde muhabbet-i Muhammediyye zuhûrâ gele. Zâhirlerimizi şerîatin nûruyla nûrlana, bâtınlarımız aşkullah, muhabbetullah ile pür-nûr ola.

O geceyi ihmâl etme. Yani mübârek Leyle-i Mevlid'i. O gece Cenâb-ı Peygamber'e çok salât ü selâm oku. Salât ü selâmla Peygamber'in kapısını açdırabilirsin. Kıyâmet gününde bana en yakın olanınız, bana çok salât ü selâm okuyandır. Kişi birini sevdi mi, onu çok zikreder. Allah'ı seven Allah'ı zikreder, Peygamber'i seven Peygamber'i zikreder. O gece vaktini gafletle geçirme. Duâ et. Ola ki senin kalbinde nûr-ı Muhammedî tulû eyleye, zuhûr ede. O vakit işte düdüğü çaldın demektir. Cennetin sekiz anahtarı sana teslim olunur. Cemâlullah ile

⁵⁸² Sure-i Meryem 29

⁵⁸³ Sure-i Meryem 30

senin aranda yetmiş bin perde vardır, o yetmiş bin perde çâk olur, cemâl-i bâ-kemâl-i ilâhî ile mülâkî olursun.

Âyet-i celîlede, "Size sizin cinsinizden bir peygamber geldi, size raûf ve rahîm ve azîz ve harîs". İşte anlatdık size, manâlarını söyledik bunların, mevize olarak. Bizim cinsimizden. Yâhud, "min enfüsiküm", "min enfeseküm" de var kıraatda, şâz kıraatıdır ama öyle bir kıraat da vardır, "min enfeseküm", en neffsiniz, en güzeliniz, en makbûlünüz, en nâdîdeniz yani. Müminlere harîs, raûf ve rahîm. Hattâ yevm-i kıyâmetde kendi evlâdlarını fedâyâ kalkacak, bizi kurtarmak için. Buhârî-i Şerîf'in son tarafındaki hadîslere bak. Yani Hasan'ını, Hüseyin'ini, Fâtîme'sini evet, sevgili Fâtîme'sini, Kâsım'ını, İbrâhim'ini, Zeyneb'ini, Rukiyye'sini, "Hepsi fedâ Yâ Rabbi, ille ümmetim" diyecek, bizi kurtarmak için. Ve Cenâb-ı Hakk'dan bu şefâati alacaktır. Şefâat O'na verilmiştir. Hiçbir peygamber şefâat edemez, Hazret-i Peygamber şefâat etmeyince. İllâ şefâat izni Hazret-i Peygamber'e çıkar sallallahu aleyhi vesellem.

Allah Yâ Rabbi, binbir esmâ-i ilâhîn hürmetine, bu ay içerisinde zuhûr eden, muhabbet ve aşk-ı Muhammedi hürmetine bizleri habîbin Muhammed'den ayırma, bizi dîn-i islâmda sâbit-kadem eyle.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

Resûlullah'ın Büyüklüğü ve O'nun Sünnetine İttibâ 31 Aralık 1982 (15 Rebîulevvel 1403)

Kâlalallahu Teâla fî Kitâbihi'l-Azîz.

Eûzübillahimineşşeytânirracîm.

Bismillahirrahmânirrahîm.

لَقَدْ جَاءَكُمْ رَسُولٌ مِنْ أَنْفُسِكُمْ عَزِيزٌ عَلَيْهِ مَا عَنِتُّمْ حَرِيصٌ عَلَيْكُمْ بِالْمُؤْمِنِينَ رَؤُوفٌ رَحِيمٌ * فَإِنْ تَوَلَّوْا فَقُلْ حَسْبِيَ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَهُوَ رَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ⁵⁸⁴

Sadakallahü'l-Azîm.

Okumuş olduğum âyât u beyyinât, Sûre-i Tevbe'nin nihâyetindeki âyetdir. Bu ay Rebîulevvel ayı olmak münâsebetiyle, Resûl-i Ekrem'in zuhûru olmak münâsebetiyle, müminler ve âşık-ı sâdıklar indinde, pek ihtirâma lâayık bir aydır. Geçen hafta söylediğimiz gibi, Mevlûdü'n-Nebî yani Resûl'ün doğduğu gece, belki Leyle-i Kadir'den de efdaldır. Bilen için ve âşıklar için. Müşâbih olduğu muhakkaktır fakat âşıklar için Leyle-i Kadir'den de efdaldır. Leyle-i Kadir'de Kurân-ı Mübîn, Kurân-ı Azîm, kelâmullah nüzûl etmiş. Kime nüzûl etmiş? Resûl-i Ekrem'e. Resûl-i Ekrem gelmeseydi Kurân nüzûl etmeyecekti. Ona binâen bu ayda yapacağımız bazı husûsâtlar ve Peygamberimiz'in bazı evsâfından, denizden bir katre, şemsden bir hüzme, olarak sizlere, dilimizin döndüğü kadar anlatmaya çalışacağız.

Yerlerin ve göklerin sâhibi, bilinen ve bilinmeyen âlemlerin mâliki, bizleri bir katre menîden, ana rahminde hayız kanıyla kudret fırçasıyla yoğuran Allah, "لَقَدْ جَاءَكُمْ رَسُولٌ مِنْ أَنْفُسِكُمْ", sizin cinsinizden bir resûl size gönderdim, diyor. Bu resûl kimdir? Resûller resûlüdür, peygamberlerin dahi peygamberidir. Nasıl ki bütün yıldızlar, güneşden ziyâlarını aldıkları gibi,

⁵⁸⁴ Sure-i Tevbe 128-129

bütün peygamberân-ı izâm da nûrlarını Hazret-i Muhammed'den alırlar, sallallahu aleyhi vesellem.

Yine bir hadîs-i kudside, "Levlâke levlâk lemâ halaktü'l-eflâk", Habîbim Muhammed, sallallahu aleyhi vesellem...

Geçen hafta söylediğim gibi, gene söyleyelim. Cenâb-ı Hakk Celle ve Tekaddes Hazretleri, her şeyin hâliki, mâliki olduğu halde, Cenâb-ı Peygamber'e yani Efendimiz'e, yani Mahbûb-i Kibriyâ'ya, yani Ahmed, Hamîd, Muhammed Mustafâ'ya, sallallahu aleyhi veselleme, hiçbir yerde, "Yâ Muhammed" diye hitâb etmemiştir. Kurân-ı Kerîm'de dört yerde Efendimiz'e ismiyle hitâb vardır, Resûl-i Ekrem'in sıfatıyla beraber. "Vemâ Muhammedin illâ resûl" gibi. "Mâ kâne Muhammedün ebâ ehadin min ricâliküm velâkin Resûlallahi ve hâteme'n-nebbiyyîn" gibi. Yâhud "Hüvellezî eresele resûlehû bi'l-hüdâ ve dîni'l-hakki li yuzhırahû 'ale'd-dîni küllih, ve kefâ billahi şehîden Muhammedün Resûlullah" gibi.

Hattâ "ve kefâ billahi şehîdâ" âyet-i kerîmesinde de incelik var. Kâfirler Peygamberimiz'in nübüvvetini, papazlar, hahamlar, o devirde yaşayan müşrikler, Peygamberimiz'in nübüvvetini kendi evleri gibi, kendi evlâdları gibi, kendi hâneleri gibi, kendi nefislerini bildikleri gibi bildikleri halde, hasedlerinden nâşî Peygamberimiz'e îmân etmediler. Hattâ toplandılar, geldiler, dediler ki, "Yâ Muhammed", sallallahu aleyhi vesellem, "Sen bizi kölelerimizle beraber bir safa mı oturtacaksın? Ben şimdi Bilal'le beraber, bir safda olur muyum? Bilal benim kölem. İki mescid yap. Bir zâdegân, zenginler mescidi, bir de fukarâ mescidi. Sana biz îmân edelim. Veyâhud bir gün fakîrlere hitâb et, fakîrlere toplansınlar, bir gün zenginler toplansın, onlara hitâb et. Sana îmân edelim ve Cezîretü'l-Arab'daki Arab'ı getirelim senin önüne çöktelim Biz sana Muhammedü'l-Emîn dedik. Nebî olmasına nebîsin ama biz kölelerimizle beraber, fakîrlere beraber bir safda oturmayız".

Nereden geldiğini, nereye gittiğini, neden halk olunduğunu, niçin halk olunduğunu bilmeyen kişiler, unutanlar bunlar, kibirliler. Evvelin menî, âhirin cîfe. Karşındaki hakîr gördüğün adamla, elli sene evvel beraberdin yani menî idin. O da menî idi sen de menî idin. Sen de suydun o da suydı. Bunu düşünemediler. Tabii islâm bunu kabûl etmiyordu. Allahu Teâlâ Hazretleri renge, ırka, şuna, buna bakmıyor, Allah'dan kim ittikâ ederse, Allah'dan kim korkarsa, kim müttakî ise, kim verâ sâhibi ise, Allah indinde kerîm olan, yücelen o kimse idi. Bunun farkında değillerdi.

İnkâr edince, Cenâb-ı Peygamber üzüldü, mahzûn oluyor.

Efendiler! Resûl-i Ekrem'in kalbi gâyetle incedir. Çok rahîmdir, çok şefîkdir, hemen kırılır, hemen darılır yani üzülür. Onun için Resûl-i Ekrem'i üzme. Âline, ashâbına, ensârına, evliyâsına, ulemâsına dil uzatarak O'nu üzme. Resûl-i Ekrem'i üzme. Sünnetlerine ihânet ederek O'nu üzme. Hattâ bir zât Resûl-i Ekrem'i görmüş, âlem-i manâda, zâhid bir adam. Efendimiz ona yüz vermemişler. Demiştir ki, "Yâ Resûlallah, ben ulemâdan işitdim ki, peygamberler ümmetlerini baba evlâdını tanır gibi tanımış. Beni tanımadınız mı?" deyince, "Benim sünnetimi terk eden ben tanımam" buyurmuşlar.

Ama sünnet denildiği vakitte, birçok sünnetler var. İctimâî sünnetler var, ferdî sünnetler var. Biz ekseriyâ ferdî sünnetleri tutarız, ekserimiz, ama ictimâî sünnetlere el uzatmayız. İctimâî sünnetler çok mühim. Oralara hiç uzanmayız. Meselâ diyor ki Ümmü'l-müminîn Hazret-i Hümejrâ, yani seyyidinâ emîrû'l-müminîn Ebâbekir Sıddîk Hazretlerinin kerîme-i muhteremesi, yani annemiz, ümm'ül-müminîn, müminlerin annesi, Peygamberimiz'in âilesi. Yine Hazret-i Ömer'in kızı, radiyallahu anh emîrû'l-müminîn Ömer ibn Hattâb'ın kızı diyor ki, iyi dinle!, "Bir gün biz Resûl-i Ekrem'e dedik ki, 'Yâ Resûlallah, eskiden ashâbın fakîr idi, onlara evde ne varsa verip yediriordun, bunu biz de kabûl ediyorduk ama şimdi ashâbın biraz zenginleşdiler. Senden fazla bir şey istemiyoruz dünyâlık, sabahleyin kalkdığımız vakitte ekmek torbasında bir parça ekmek bulalım". Çünkü Resûl-i Ekrem geceden hepsini dağıtdırıyordu fukarâya. Kapısının önünde Ashâb-ı Soffe oturuyor, onların yiyeceğini Peygamber temin ederdi, sallallahu aleyhi vesellem. Yapabildin mi? Yapabilecek misin? İctimâî sünnetlerden bir tânesi. Meselâ Hazret-i Hamza'yı, pek sevdiği amcasını, paramparça etmişler, paramparça edenleri ve ciğerini çiğneyenleri Peygamber affetmiştir. Yapabilir misin böyle bir şey, soruyorum? Tabağın sonunu sıyrırıyorsun, gâyetle güzel. Misvakla dişini yıkıyorsun, o da güzel, sünnet-i seniyye. Böyle sünnetleri yapabilecek misin acaba? Amcasını kaç parça yaptılar ve ciğerini yediler, onları dahi Peygamber affetti, sallallahu aleyhi vesellem.

Hele Mekke günü, Mekke'yi feth ettiği vakitte, sordu Mekke ashâbına, dedi, "Bana î mân edenlere böyle eziyet ve cefâ etdiniz, beni memleketimden sürüp çıkardınız, bana î mân edenleri çıkardınız, bizim muhâcir olmamıza sebep oldunuz. Şimdi Allahu Teâlâ bana nusret verdi, abdine, abd-i hâssına, benden ne bekliyorsunuz, size ne yapayım ben şimdi?". Hepsi boyunlarını bükdüler dediler ki, "Biz Yûsuf'un kardeşleriyiz" dediler. Malûm ya, vaktiyle Yûsuf'un kardeşleri de Yûsuf'a ihânet etmişler, kuyuya atmışlardı. Onu hatırlatıyorlar Peygamberimiz'e. "Biz Yûsuf'un kardeşleriyiz". O vakit Fahr-ı Risâlet buyurdu ki, "Hepinizi affetdim" dedi. Af. Affa girdiniz.

Müminin kalbinde kîn, adâvet, buğz, hıkd, benlik, varlık, ucub, kibir, riyâ, bunlar olmayacak. Kalb tertemiz olacak ki, tecellî-i ilâhî oraya nüzûl eyleye, tecellî eyleye. Onun için diyor ki bir veliyyullah,

*Sür çıkar ağyârı dilden tâ tecellî ide Hakk
Pâdişah konmaz sarâyâ hâne mamur olmadan*

Kalbin tathîr olmayınca Hakk Teâlâ oraya tecellî etmez. Allah'ın sevmediği bu sıfatları at. Bu da kimlerdir? Allah Resûlü Muhammed Mustafâ'nın ahlâklarıyla ahlâklanırsan eğer, işte o vakit, kalbinden Allah'ın adüvvünü çıkarmış olursun. O'nun da sünnetlerine riâyet etmek şartıyla. Evet, geçiyoruz. Küffâr-ı hâkisârın böyle ziyet ve cefâsına karşılık, Efendimiz üzülyor, sallallahu aleyhi vesellem, Hakk Teâlâ buyuruyor ki Peygamberimiz'e, tesellî bakımından...

Efendiler! Her câmide, her müezzîn, her Kurân'ı okuyan, veyâhud semâda ve ardda bulunan bütün melâike-i kirâm hazerâtı, Sûre-i Ahzâb'da, Resûl-i Ekrem'in şânında nâzil olan âyeti ilân ediyorlar : ⁵⁸⁵ "إِنَّ اللَّهَ وَمَلَائِكَتَهُ يُصَلُّونَ عَلَى النَّبِيِّ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا صَلُّوا عَلَيْهِ وَسَلِّمُوا تَسْلِيمًا".

Bu ne demek biliyor musun? Allah Celle Celâluhû Hazretleri melekleriyle beraber muttasılen Resûl-i Ekrem'e salât ediyor. Peygamberimiz'e Allah tazîm eder. Sevgilisidir çünkü. Çünkü mahbûbudur. Cennet, cehennem O'nun için halk olunmuştur. Cennetin, cehennemin anahtarı Hazret-i Muhammed'in elindedir. Sallallahu aleyhi ve sellem. Resûl-i Ekrem'in elindedir. Sallallahu aleyhi ve sellem. Sallallahu aleyhi ve sellem. Sallallahu aleyhi ve sellem.

Cenâb-ı Hakk diyor ki Habîbine, "Habîbim, küffâr-ı hâkisâr senin nübüvvetini inkâr ediyorsa...

Kalbleri inanıyor ama lisânları tekzîb ediyor. Bazı adamın ağzı yalanlar, kalbi tasdîk eder. Bazısının kalbi yalanlar, ağzı tasdîk eder. Bazısının hem kalbi tasdîk eder, hem lisânı takrîr eder. Müminler bunlar. Bu, mümin bu. Birisi hükmen mümindir, birisi mümin.

"Habîbim Ahmed Resûlüm Yâ Muhammed, sallallahu aleyhi vesellem, küffâr-ı hâkisâr senin nübüvvetini inkâr ediyorsa, yerin göğün sâhibi, bilinen ve bilinmeyen âlemlerin mâliki olan ben Allah, senin nübüvvetini tasdîk ediyorum. Bu sana kâfi değil mi? Sana şâhid benim" diyor Hazret-i Allah Celle Celâluhû Hazretleri.

Onun için, "لَقَدْ جَاءَكُمْ رَسُولٌ مِّنْ أَنفُسِكُمْ", yâhud "min enfeseküm". Bir de şâz kırâatı var orada. Sizin en enfesiniz, en güzeliniz, en nâdideniz. Her bakımdan. Huy bakımından, vücûd bakımından, güzellik bakımından, söz bakımından, öz bakımından. Hazret-i Muhammed'den daha güzel bir mahlûk yaratılmamış. Ne gelen cemî enbiyâ, yüz yirmi dört bin peygamber, ne de peygamberlerden sonra gelen. Resûl-i Ekrem'e benzeyen hiç kimse yaratılmamıştır. Benzeyen olmuştur fakat aynısı değil.

Mübârek boyları uzuna yakındı. Orta boyluydu, uzuna yakın. Bazı mucizâtından söyleyeceğim. Bir cemaatle gittiği vakitte, ne kadar yavaş yürüse, mutlakâ halkın önünde yürürdü. Önden gördüğü gibi arkadan da görürdü, sallallahu aleyhi vesellem. Mübârek başı üzerinde dâimâ bir bulut peydâ olur, O'nu güneşden korurdu. Hiç gölgesi yere düşmemiştir. Üzerine sinek konmamıştır. Mübârek gözleri uyur, kalbi uyumazdı. Cesurdu. Harblerde ekserî zaman katıra binerdi. Çünkü katır koşamaz. Ashâbının kalbine şekk ve şübhe gelmesin diye katır üzerinde bulunurdu. Onlar ata binerlerdi, deveye binerlerdi, katır koşamaz, Efendimiz katıra binerlerdi. Ve bizâtihî yirmi yedi muhârebede düşmana karşı göğüs germiş. Uhud harbinde mübârek dişini kırmışlar, kavmine azâb gelecek diye korkmuş, üzölmüş, "Yâ Rabbi kavmim beni bilmiyor, kavmime hidâyet et" diye duâ etmiştir. Ve kendisine şefâat-i kübrâ, makâm-ı mahmûd ihsân olunmuştur, sallallahu aleyhi vesellem. Önünden gördüğü gibi arkadan da görürdü. Gece yürüdüğü vakitte, nûrundan giden kişiler yollarını görürlerdi. Bir çocuğun başına mübârek elini sürse, o çocuğu Resûlullah'ın okşadığını tanırırlardı. Çünkü mübârek tenleri pembe güle kokardı, sallallahu aleyhi vesellem.

Sakallarının bir tutamdan fazlasını kesdirir, saçlarını kulağının yumuşağına kadar bazen de

⁵⁸⁵ Sure-i Ahzâb 56

omuzuna kadar bırakırlardı. İki defa başına ustura vurdurmuş ve saçlarını ashâbına hediye olarak bırakmışdır. Sakallarını da ashâbına hediye olarak bırakmışdır. Câmilerde ziyâret ettiğimiz, Resûl-i Ekrem'in saçından yâhud sakalından. Sakallarının bir tutamdan ziyâdesini aldırır, mübârek saçlarını kulağının yumuşağına kadar veyâhud bazen omuzuna kadar bırakırlar idi. Acıkmadan oturmaz, doymadan kalkardı. Kapısı açık, müşriki, kâfiri, kim gelse, Resûl'ün lokmasını yerdi, sallallahu aleyhi vesellem. Hurma ağacı, on senede, otuz senede, yüz senede meyva verir. Resûl-i Ekrem mucizât olarak, hurma ağacını dikmiş, diktiği saatde yemiş vermişdir. Elini işâret etmekle, kamer şakk olmuş, ikiye ayrılmışdır.

⁵⁸⁶ إِفْتَرَبَتِ السَّاعَةُ وَانْشَقَّ الْقَمَرُ âyeti buna delîldir. Küffâr demişler ki, "Yâ Muhammed", sallallahu aleyhi vesellem, "Ayı şakk et, îmân ederiz" demişler, Hakk Teâlâ buyurmuş ki, "Habîbim Yâ Muhammed, işâret et, kudret benim elimdedir", Allah şakk etmişdir, kameri ikiye ayırmışdır. Cümle peygamberde zâhir olan mucizâtın kâffesi Resûl-i Ekrem'de zâhir olmuştur. Mucizât-ı kevnîyye, mucizât-ı ilmiyye, mucizât-ı vücûdiyye Cenâb-ı Hakk tarafından Resûl-i Ekrem'e hediyetullahdır. Hattâ şurada oturman bile O'nun berekâtıyledir. Kâfirin bir lokma ekmek bulması, münâfıkın bir yudum su içmesi, Hazret-i Muhammed hürmetinedir. Eğer İstanbul feth olunacak demeseydi, senin ceddin gelip burayı zabt etmeyecekdi, sen de bugün burada oturmayacaktın.

Esteîzübillah. ⁵⁸⁷ وَمَا كَانَ اللَّهُ لِيُعَذِّبَهُمْ وَأَنْتَ فِيهِمْ. "Habîbim Ahmed, sen onların arasında olduğun müddetçe, onlara azâb etmeyeceğim" diyor. Hakk'ın azâbıyla kullar arasında Cenâb-ı Peygamber bir rahmet perdesidir, sallallahu aleyhi vesellem. İbret olsun diye ümmetin bir tarafı yıkılır, fakat hepsi birden kürre-i arddan kaldırılmaz. Cenâb-ı Hakk'ın Ümmet-i Muhammed'e en büyük belâsı da, yani belâ ile teveccühü, yaptıkları kötülüklerden, yaptıkları isyândan dolayı, zâlîme onları esîr etmesi, kâfire esîr etmesidir. Ondan daha büyük belâ olmaz. Ümmet-i Muhammed'e bu verilmişdir. Kavm-i Nûh su ile helâk olmuş, Kavm-i Şuayb ateşle kaldırılmışdır fakat Ümmet-i Muhammed zalemeye pâymâl olmuştur ve esâret acısını tatmışdır, küffâr-ı hâkisârın kamçısı altında inlemiştir. Ne vakit ki Hazret-i Muhammed sallallahu aleyhi veselleme tâbi olacağız, O'nun sünnetiyle, O'nun ahlâkıyla ahlâklanacağız, Allah'ın Kitâbı'nı kendimize minhâc edineceğiz, o vakit, kâinâta hâkim olacağız, iki cihâna sultân olacağız.

Îmânımızın tâzelenmesi için size gene bir kıssa anlatayım ve nihâyet vereyim dersime. Çünkü Efendimiz hakkında ne söylesek azdır, bütün meddahlar bir araya toplansalar, Peygamber'i medh etseler, medh etmiş olmazlar. Resûlullah'ın meddâhı Hazret-i Allah'dır Celle Celâluhû.

Resûl-i Ekrem'e her gün salât ü selâm getir. Kıyâmet gününde, civâr-ı Mustafâ'da yani Peygamber'in civârında bulunmak istiyorsan Resûl-i Ekrem'e salât ü selâm getir. Bir daha söylüyorum! O kıyâmetin şiddetinde ve dehşetinde yani güneş insanların beyni üzerine indirilip, kafatasları içerisinde beyinler kaydığı vakitte, Resûl-i Ekrem'in sancağı altında bulunmak istiyorsan, arşın gölgesinde gölgelenmek istiyorsan, Resûlullah'a salavâtı çok getir.

⁵⁸⁶ Sure-i Kamer 1

⁵⁸⁷ Sure-i Enfâl 33

Kapalı kapılar feth olunur, küşâd olunur, bağlı yollar açılır, cennetin bahçesinden güller saçılır, sallallahu aleyhi vesellem.

Şimdi bir kıssasını vereceğim, Hasenü'l-Basrî'den. Vaktimiz dar olduğu için kısa kesiyorum, isterdim ki anlatayım size Hasenü'l-Basrî Hazretlerini. Hasenü'l-Basrî, Hayder-i Kerrâr Cenâb-ı İmâm-ı Ali'nin talebesidir ve Resûl-i Ekrem'in bardağından su içmiştir küçükken. Resûl-i Ekrem'in bardağından su içmiş Hasenü'l-Basrî Hazretleri. Bir kadın geldi ona dedi ki, "Yâ İmâm, genç bir kızım öldü, anneyim, kalbim yanıyor".

Allah kimseye evlâd acısı vermesin. Cenâb-ı Hakk diyor ki hadîs-i kudsîde, "Ben bir mümine bir musîbet ile, malına, canına, evlâdına, teveccüh edersem, o mümin de sabr-ı cemîl ile bunu karşılarsa, kıyâmet gününde onu hesâba çekmeye utanırım" diyor Hazret-i Allah Celle Celâluhû. O kadar acı bir mesele. Evlâd acısının ne olduğunu bilmeyenler, bilmezler onun acısını. Onun için söylüyoruz.

Hasenü'l-Basrî Hazretlerine kadın geldi, yanıyor, "Kızımı görmek istiyorum yâ İmâm, bunun bir çâresi var mı?" diye sordu.

Kurân öyle bir kitap ki, her şey onda mevcûd. Bilene, bulanan, olana. Bilmezsen bir şey yok. Ama evvelâ Kurân'ın sâhibi ile arayı iyi etmelisin ki sana Kurân söylesin.

"A Hanım" dedi, "niçin görmek istiyorsun? Âhireti görmek iyi olsaydı eğer Allah insanlara dünyâdan gösterirdi. Bazı müminlere gösteriyor bunu, îmânlar tâzelensin diye. Sen buna tahammül edemezsin sonra, evlâdını göreceksin". Kadın "Dayanamıyorum yâ İmâm, görmek istiyorum evlâdımı" dedi. Ve Hazret-i İmâm ona tarif etdi, bir ilaç, Hazret-i Muhammed'in eczâhânesinden, Kurân reçetesiyle, dedi, "Cumartesi akşamı şu şu sûreleri oku, şöyle yap", kadıncağız onu yaptı ve kızını gördü. Kızını azâbda gördü.

Bazı şeyleri insanın bilmemesi bilmesinden hayırlıdır. Herkes bunu bilmez. Her şeyi bilmek isteriz, istikbâli öğrenmek isteriz. İyi bir şey değildir istikbâli öğrenmek. Allah'a itimâd et, Allah'a bağlan. O kadar kâfî senin için. Yarın ne olacağımız malûm değil. Şimdiden bilirsen ne olur? İnsan ölüm saatini bilseydi, kimse bir taş üzerine bir taş koymazdı. Bilmemek hayırlıdır. Bazı gafletler, bilmekten hayırlıdır. Ölümü unutma yalnız. Allah'ı unutan helâk olur. Ölümü unutan gene helâk olur. Geçiyoruz.

Gördü evlâdını azâbda, ağlayarak geldi Hazret-i İmâm'a, "Yâ İmâm, ciğerim yanıyor, keşke görmeseydim, sizin sözünüze geldim ama iş işden geçdi, ne yapayım?" dedi. Ne yapabiliriz? Âhirette olanlara dünyâdakiler ne yapabilirler? "Hayır yap" dedi, "Hayır yap". Allah bunu Ümmet-i Muhammed'e bahşetmiştir. Sağların duâsı ile, sağ olanların hayır hasenâtı ile, azâbda olanların, âhirette olanların azâbları tahfîf olur yâhud kaldırılır. Bu Ümmet-i Muhammed'e bahşolunmuş, Peygamberimiz'e. Beş şey var, bir tânesi de bu.

İki gün sonra Hasenü'l-Basrî gördü, güzel bir hanım ve başında murassa bir taç, şâirler dahi bunu hayallerinde tahayyül edip söyleyemezler. Dedi, "Sen hangi peygamberin âlesisin? Hangi peygamberin kızıydın?" diye ona sordu. Dedi ki, "Yâ İmâm, ben peygamber âilesi değilim, peygamber kızı da değilim, bir velî kızı da değilim. Sana gelip kızını görmek isteyen ihtiyar kadın vardı ya, işte o kızım ben" dedi. Hazret-i İmâm, "Ama o azâbdaymış" deyince,

kız dedi ki, "Bu kabristanda böyle beş yüz kişi vardı, hepimiz azâbdaydık, bir zât-ı akdes geldi, kabristan kenarında on defa salavât-ı şerîfe okudu, bizim rûhumuza bağışladı, Allah buyurdu ki, 'Habîbime salât okunan yerde ben azâb bırakmam', o beş yüz kişinin azâbı, cennet bahçesine tahvîl olunup, nimete tahvîl olundu" dedi.

Şimdi salât ü selâmın bir sırrını da söyleyeyim. On bin salavât-ı şerîfeyi veren kimse, on bin salavât-ı şerîfe...

Bu birden verilmez, güç. Çünkü bazı adam, "Yirmi bin defa Allah de" diyor. Bu esmâ-i ilâhî oyuncak değil ki, yirmi bin defa Allah denir mi. İnsan on bin defa çivi dese aklını kaçırrır. Lüzûm yok öyle şeylere. İbâdetin az olsun fakat devamlı olsun. Resûl-i Ekrem öyle söylemiş. Aşkın ziyâde ise, Allah'a yarıyorsan elli bin de diyebilirsin, ona karışmayız biz. Elli bin de dersin yüz bin de dersin. Allah'a aşkı varsa eğer, "Lâ mahbûbe illâ Hû" diyorsa, ona bir sözümüz yok. Geçiyoruz.

On bin salavât-ı şerîfeyi, peyderpey okumak şartıyla, okuyan bir müslüman, muhakkak Resûl-i Ekrem'in şefâatına nâil olur ve sancağı altında cem olur ve civâr-ı Mustafâ'da iskân olur ve yed-i envereyn-i Muhammediyye'den, Hayder-i Kerrâr'ın elinden Âb-ı Kevser'den sîrâb olur.

Yetmiş bin "Lâ ilâhe illallah" diyen mümin, ama ağız başka yerde kalbi başka yerde olmayacak, her şeyiyle Allah'da olacak kendisi, yetmiş bin tevhîd çeken kimse, cehenneme müstehak olsa, yetmiş bin tevhîd hürmetine Allah azâbını def' ü ref' eder. Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem hadîs-i şerîflerinde, "Lâ ilâhe illallah sümünü'l-cenne, cennetin bahası lâ ilâhe illallahdır" buyuruyor. Gene diğer bir hadîs-i şerîfde "Lâ ilâhe illallah miftâhü'l-cenne, cennetin anahtarı lâ ilâhe illallahdır" diyor. Gene ölüne de okuyabilirsin, ölüne. Ölmüşüne de okuyabilirsin. Kendi sağlığında da okuyabilirsin. Yavaş yavaş, birdenbire yetmiş bin değil. Her namazdan sonra yüzer tâne yüzer tâne.

Tabîî namaz kılıyorsun. Müminlere lâıyk olan Cenâb-ı Hakk'a secde etmektir ve Allah'a rükû etmektir, Allah'a kıyâm etmek, Allah ile sohbet etmektir. Namaz, müminin mi'râcıdır. Elbet ki müminler peygamberlerini kırmazlar, Resûlullah'ın yolundan yürürler, Allah'ın farz ettiği ibâdeti yerine getirirler, değil mi? Beş vakit kılmak nimetine nâil olmadınsa, Cenâb-ı Hakk'a duâ et, de ki, "Yâ Rabbi, biz kullar sevmediğimiz kimseyi huzûrumuza almıyoruz, sen beni huzûruna al, sev beni, al huzûruna Yâ Rabbi". Böyle duâ et.

Cuma'dan Cuma'ya gel, o da îmânının alâmetindendir senin. Bayram'dan Bayram'a gel, o da îmânının alâmetindendir. Ömründe bir defa cenâze namazı kıl, o da îmânının alâmetindendir. Ama mümine lâıyk olan nedir? Beş vakit namazını vaktinde, beş vakit namazını vaktinde edâ etmektir. Hudû' ve huşû' ile, yani ta'dîl-i erkâna riâyet ederek.

Eğer kıalarsan hesâbını yap. Al eline defter kalem. Günden kırk defa Sûre-i Fâtiha okuyorsun. Yirmi tâne Sûre-i Fâtiha'ya ekli olarak sûre okuyorsun, Kurân sûresi. Yüz seksen defa sübhâne rabbiye'l-azîm diyorsun. Üç yüz altmış defa sübhâne rabbiye'l-a'lâ diyorsun. Yirmi defa tahiyyât, kırk defa salât ü selâm okuyorsun. Bak hesâb et, beş vakit namazda olan

ibâdetleri. Estağfirullah, Allah'a karşı böyle bir şey değil ama namazın ne büyük nimet olduğunu söylemek için bunları söylüyorum sizlere müminler.

Bu ay, Resûl-i Ekrem'in zuhûru ayıdır, geceleri pek uyumayınız. Uyuyun, sabahleyin vücûdun zayıf düşmesin ama uzun uyumayın. Gece kalk, bir aşır Kurân-ı Kerîm oku, "Okumasını bilmiyorum efendi" diyorsan, bildiğini oku.⁵⁸⁸ "فَاقْرَؤُوا مَا تَيَسَّرَ مِنَ الْقُرْآنِ". "Kulhüvallah"ı oku. "Kulhüvallah"ı da bilmiyorum" diyorsan, "Bismillahirrahmânirrahîm" oku, salât ü selâm oku ve Resûlullah'a gönder ki bu ay, kalblerin Resûlullah ile birleşmesi ve tanışması ayıdır. Bu ayda gönüller Resûlullah ile tanışırlar. Resûlullah'ın gönlüyle senin gönlün, senin gönlünle Resûlullah'ın gönlü tanışır ve anlaşıp ve sevişir. İhmâl etmeyiniz.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

⁵⁸⁸ Sure-i Müzzemmil 20

Resûlullah'a Muhabbet ve İttibâ
7 Ocak 1983 (22 Rebîulevvel 1403)

Kâlallahu Teâla fî Kitâbihi'l-Azîz.

Eûzübillahimineşşeytânirracîm.

Bismillahirrahmânirrahîm.

لَقَدْ جَاءَكُمْ رَسُولٌ مِّنْ أَنفُسِكُمْ عَزِيزٌ عَلَيْهِ مَا عَنِتُّمْ حَرِيصٌ عَلَيْكُم بِالْمُؤْمِنِينَ رَؤُوفٌ رَّحِيمٌ⁵⁸⁹

Sadakallahü'l-Azîm.

İki cihan fahri, sebep-i hilkat-i âlem, sebep-i hikmet-i âlem olan Fahr-ı Risâlet'den bir mikdar, bir nebzecik, bundan evvelki hutbelerimizde bahsetmişdik. Gene Efendimiz sallallahu aleyhi vesellemden bir mikdar bahsedeceğiz.

Sevgili Peygamberimiz'in ve Allah'ın sevgilisinin, ismi nerede anılırsa orada bir saâdet, orada bir felâh, orada bir necât hâsıl olur. Müminlerin de her zamandan ziyâde felâha, necâta ihtiyaçları bulunduğundan, Resûl-i Ekrem'in şefâatiyle ve O'nun esmâsının zikriyle cümlemiz safâya ereceğiz inşaallah.

Biliyorsunuz ki, bir hadîs-i şerîflerinde, ben hemen hemen her hutbede söylerim ve diğer hatîb kardeşlerimize de biz bunu tavsiye ederiz. Resûl-i Ekrem buyurur ki, o kerîm olan Resûl, Allah'ın sevgilisi, nûr-i Hakk, mirât-ı mutlak olan Muhammed Mustafâ buyurur ki, sallallahu aleyhi vesellem, "Birbirinizi sevmedikçe îmân etmiş olmazsınız". Zîrâ bütün müminler yani "Lâ ilâhe illallah Muhammedü'r-Resûlullah" diyerek lisânlarıyla bu kelime-i tayyibe-i münciyeyi ikrâr edip, kalbleriyle bu kelimeyi tasdik edenler, cümlesi kardeşdir. Buna da delîlimiz, ahkâmı eskimeyecek olan, elimizde bulunan, mektûb-ı rabbânî Kitâbullah'da Sûre-i Hucurât'da, Allah ilân etmiştir, ⁵⁹⁰"إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ إِخْوَةٌ". Bütün müminler, Allah ve Resûlüne inananlar kardeşdirler. Öyleyse, "Birbirinizi sevmedikçe, birbirinizin hak ve hukûkuna riâyet etmedikçe, birbiriniz saymadıkça, îmân etmiş olmazsınız. Beni de her şeyinizden ziyâde

⁵⁸⁹ Sure-i Tevbe 128

⁵⁹⁰ Sure-i Hucurât10

sevmedikçe îmânınız kemâle ermez". İmânın kemâli, mükemmeliyyeti, Resûl-i Ekrem'i sallallahu aleyhi vesellem Efendimiz Hazretlerini her şeyinden ziyâde sevmektedir.

Burada bir suâl vârid olur. Sevmek veyâhud sevmemek insanların irâdesinde değildir. Allah sevdirse bir insan bir kimseyi sevebilir. Peki nasıl seveceğiz? Resûl-i Ekrem'in sünnetlerine, akrabâsına, Ehl-i Beyt'ine, ashâbına, ensârına, velîlerine, gâzîlerine, şehîdlerine, ulemâsına hürmet etmekle bu sevgi tohumunu kalbimize atmış oluruz ve Resûl'ün gitdiği gibi, yaşadığı gibi, O'nun yaşayışına yaşayışımızı uydurarak, bu muhabbet tohumunu kalbimize, manâ tarlasına atmış oluruz. Bu, yakın bir zamanda meyvasını verecektir. Bir adam Allah'ı sevmeyiz, Allah o kulu sever, sonra o kul Allah'ı sever. Resûl-i Ekrem de aynen böyledir. Resûl-i Ekrem'in sana teveccühü olmayınca, sen Resûl-i Ekrem'i sevmeyizsin, sallallahu aleyhi vesellem.

Onun için evvelâ sünnetleriyle. Resûl-i Ekrem nasıl yapmış, ahlâk-ı Muhammedî nedir, bunları öğreneceğiz, tedkik edeceğiz ve bunları nefsimizde tatbik edeceğiz. O vakit o boyayla boyadın mı, sıbgatullah ile, sıbga-i Resûl ile, muhakkak sûretde o taraftan muhabbet gelecek. Muhabbet geldi mi senin de kalbin o tarafa dönecektir.

Resûl'ü nasıl sevmeyelim ki. Bir iki sır, binlerce var. Hiçbir peygamberin Allah hayâtına kasem etmez. Mûsâ Kelîm gibi, Dâvûd Halîfe gibi, Nûh Necîy gibi, Âdem Saîy gibi, İbrâhim Halîl gibi olan peygamberler ki ulu'l-azm peygamberlerdir, Cenâb-ı Hakk onların hayâtına kasem etmemiştir. Fakat Allah Cenâb-ı Peygamber'in hayâtına kasem etmiştir. "Hayâtın hakkı için yâ Muhammed, bu böyledir" demiştir. Allah indinde pek büyük bir derecâta mâliktir Peygamberimiz.

Ümmet-i Muhammed'in zillate düşmesi, Resûl-i Ekrem'den ayrılmasıdır. Çünkü biz birçok şeyleri görenek olarak yaparız. Halbuki işin başı muhabbetledir. Bu kâinâtın ilk başı muhabbetle başlamış, muhabbetle bu iş devâm etmiştir. Nebî-yi Ekrem'in ahlâkından bir mümin bir nebze alsa, o kimsenin ahvâli derhal değişir halk içerisinde. Bizim ferdî olan sünnetlere hürmetimiz pek fazladır, bundan evvel de söylemişdim. Hepsi mukaddesdir, Resûl-i Ekrem'in ferdî sünnetleri olsun, ictimâî sünnetleri olsun, hepsi mukaddesdir, kudsîdir. Peygamber'in yaptığı bir zerre dahi, mukaddesdir o. Ama ümmetin felah ve saâdeti, bütün sünnetlerin tamâmını almakla menzîl-i maksûda erişilir. İlaçlar da böyledir değil mi, doktorun verdiği ilaçlar? Bir kısmını al, bir kısmını alma, yâhud perhiz tutma ilaç yut olmaz. Evvelâ perhiz tutacaksın sonra ilaç yutacaksın ki şifâyâb olasın. ⁵⁹¹"التَّائِبُونَ الْعَابِدُونَ", evvelâ tövbe, sonra ibâdet. Resûl-i Ekrem'in sünnetleri de böyle. Sünnetleri tüm olarak alacağız. Biz islâmı taksîm etmişiz. Farazâ, Konya'ya namaz düşmüş, İstanbul'a zekât düşmüş, Kayseri'ye hac düşmüş, böyle ferden ferdâ islâmı böyle dağıtmışız. Tüm olarak alınacak islâm. O vakit mükemmel olur iş. İşin rengi değişir.

Biliyorsunuz ki, Arap kavmi Resûl-i Ekrem gelmeden evvel, bir fâcia idi yaşayışları. Kız çocuklarını toprağa gömerlerdi. Boğarlardı kız çocuklarını. Misâfiri geldi mi kalkar devenin but tarafından, hayvanı kesmeden, diri diri etinden koparır, keser böyle pişirir, misâfire ikrâm ederlerdi. Böyle, bu hâldeydi. Kadınların ahvâl ü harekâtı, erkeklerinki öyle. Zulüm almış

⁵⁹¹ Sure-i Tevbe 112

yürümüşdü. Resûl-i Ekrem geldi, yirmi üç sene nübüvveti ki, on senesi müdhiş mücâdele ile geçmiş, on üç senesi de böyle olmuş ama bidâyeti çok mücâdeleyle geçmiş. İslâmlar çok eziyet ve cefâ görmüşler. Sen islâmı bedâva buldun, mîrâs olarak aldın babandan. Biz öyle bulduk. Pek kolay olmadı islâmın yerleşmesi. İslâmın kabûlü pek kolay olmadı. Allah diyenlerin çene kemiklerini kırdılar. Hattâ Resûl-i Ekrem'in bile mübârek dişlerini kırmışlardı. Uhud cenginde, Peygamberimiz'in, Allah'ın Resûlünün mübârek yüzüne taş vurmuşlar, mübârek dişi kırılmış ve zırları yüzüne batmışdır. Bir katre kanı yere düşmemişdir. Eğer düşseydi Cenâb-ı Hakk kürre-i arda bir katre yağmur bile yağdırmazdı. Sallallahu aleyhi vesellem. Hemen Cenâb-ı Peygamber duâ buyurmuşlar, "Yâ Rabbi, kavmime hidâyet et, onlar beni bilmiyorlar, onlara azâb indirme" demişdir ve hidâyetlerini istemiştir.

Ne anlıyorsun bundan? Bir kimseden bir zahmet görürsen, ona bedduâ etme, ona duâ et, onun islâhı için. Hemen feverân etme, hemen bedduâyâ yanaşma. Islâhına git, imhâsına gitme. İhyâ et, dirilt, öldürme, yaşat.

Yirmi üç sene zarfında, on üç sene sonra, hicretten sonra, harbler kazanıldı. Büyük dersler de gördük. Resûl'e uymamanın cezâlarını da gördük, Uhud muhârebesinde filan. Sonra, yirmi üç sene sonra, bakıyorsun ki, o vahşî yaşayan insanlar, çocuklarını diri diri toprağa gömenler, çocuklarını boğanlar, o devrin Amerika'sı olan Kısra'yı o devrin Rusya'sı olan Roma İmparatorluğunu sırt üstüne getiriyorlar. Yirmi üç sene zarfında!

Olur! Allah diyor ki Kurân'da, ⁵⁹² "وَأَنْتُمْ الْأَعْلَوْنَ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ", "Eğer hakkıyla îmân ederseniz sizi a'lâ kılacağım" diyor Hazret-i Allah. Zilletimiz, yani müslümanların zillate düşmesi, îmânımızın nûrunun kıtlığından. Çünkü Allah, müslümanları kâfir yumruğu altına vermiştir, esârete vermiştir. Şöyle bir bakarsanız bütün dünyâ devletlerine, Allah bizim kavmimizi azîz kılmıştır ki, cedlerimiz bu dîn-i Ahmed uğrunda, öyle kan vermişler ki, eğer şühedânın her birine bir taş dikilseydi, dünyânın şarkından garbına kadar taşla dolardı, mezar taşıyla dolardı dünyâ. Türk şühedâsının, ceddinin yani. Şu Balkanlarda elini böyle karın altına sok, tuttuğun ot, ya dedenin sakalıdır ya haminnenin saçıdır.

Görüyoruz ki, islâm milletleri henüz yeni yeni uyanmaya başladılar. Neden? Hep düşmânın kamçısı altında. Halbuki senin elinde Kurân var. O öyle bir kitap ki, nûr, Allah kelâmı. Hiç ona tâbi olan zelîl olur mu? Ezilir mi? İmkânsız bu. Nitekim de işte son muhârebede, yani İstiklâl Muhârebesinde, hiçbir şeyimiz yokdu ama îmânımız vardı. Silâh yokdu, silâh yerine sopa vardı. Bunu hepimiz biliyoruz, babalarımız buna iştirâk etdiler, biz küçükdük. Ve düşmanı tathîr etdi Allahu Sübhânehû ve Teâlâ Hazretleri. Büyüklerimizin gayretleri, âbâ ü ecdâdımızın, şühedânın rûhâniyyetlerinin yardımlarıyla düşman def' oldu gitdi. Fakat birlik bozulursa, birbirimizi sevmezsek, gene aynı zillate dûçâr olabiliriz. Müslümanların parçalanması, Kurân'a tâbi olmamalarından. Çünkü Allah Kurân'da der ki, ⁵⁹³ "وَاعْتَصِمُوا بِحَبْلِ اللَّهِ جَمِيعًا وَلَا تَفَرَّقُوا", Kurân bir ip, öyle farzediyor, bir misâl veriyor Allah, bir ucu Allah'ın yed-i kudretinde, bir ucunu bize uzatmış, "o ipe cemîan tutunun" diyor, "sarılın o Kurân'a", kim o

⁵⁹² Sure-i Âl-i İmrân 139

⁵⁹³ Sure-i Âl-i İmrân 103

ipe tutunursa, kuyuya düşen adam, ipe tutunduğu vakit kurtulduğu gibi kurtulabilir ama bırakan mutlakâ helâkdadır.

Yirmi üç sene zarfında, koskoca Kisrâ'yı ve Roma İmparatorluğunu yere serdiler. Sonra şimâlî Afrika feth olundu. O giden kahraman kumandan Atlas Denizine dönüyor diyor ki, "Yâ Rabbi, önüme denizleri çıkarmasaydın, senin esmâ-i şerîfini dünyânın öte tarafına da götürecekdim ama ne yapayım ki önüme denizler çıktı, gidemiyorum" diyor. Atını denize kadar sürmüş. Ceddin de öyle. Sonradan herşeyi bozmuşun, gidişini bozmuşun, özünü bozmuşun, sözünü bozmuşun. Yediğine bakmamışsın, dediğine de bakmamışsın. Ağzından ne çıkıyor dikkat etmemişsin, yediğine de bakmamışsın, ne yediğinin farkında değilsin, harâmdı helâldı. Gene ceddinin ve damarındaki bulunan islâm kânı ve islâm nûru seni mutlakâ diri tutacaktır. Muhakkak sûretde, Hakk'a itimâd et, Allah'a hüsn-i zan eyle, Allah ve Resûlüne sarıl.

Bu, Ümmet-i Muhammed'in ihyâsı ayıdır. Bu, Ümmet-i Muhammed'in dirilme ayıdır. Rebîulevveldeyiz. Peygamberimiz'in tulûu, zuhûru, sallallahu aleyhi vesellemin.

Hazret-i Ömer ibn Hattâb diyor ki...

Ömer ki bugün, bundan bir müddet evvel...

Artık büyüklerimizi garblılar medh ederse, oradan alıyoruz ya, onun için bunu söyleyeceğim. Halbuki bizim büyüklerimizi Allah medh etmiştir. Ama biz Allah'ın medh ettiği kulak vermeyiz de garblının medh ettiği kulak veririz. Neyse öyle olsun, o da bir takdîrdir. Büyük bir reisicumhur öyle söyledi, "Burası Beyazsaray değil" dedi, "Ömer'in kulubesi" dedi. Bu Ömer vaktiyle, islâmdan evvelki hâlini görsen bunu, "Kaç tâne çocuğumu kendi elimle toprağa soktum ve boğdum" diyor. "O küçücük elleriyle baba diyerek benim sakallarına düşen toprağı temizliyordu, ben onu koca ellerimle boğuyordum" diyor. "İki şey hatırıma geldiği vakitte birine ağlarım birine gülerim" diyor. Vakt-i câhiliyyetde yani islâmdan evvel.

İslâm mâ-sebakı temizler. Tövbe de mâ-sebakı temizler. Bir adam mümin, âsî olmuş sonra akı başına geldi Allah'a tövbe etdi, tövbe etdi mi, tövbe, evvelki günahları temizler. Çünkü Resûl-i Ekrem buyurmuş ki, ve kâle'n-nebiyyü sallallahu aleyhi vesellem, "Et-tâibü mine'z-zenbi ke men lâ zenbe leh, tövbe eden o günahı işlememiş gibidir". Vele ki kul hakkı ola. Onu vereceksin. Kâfir hakkı, hayvan hakkı, kul hakkı, bunlardan kurtaramazsın paçayı. Verilecek o. İslâmdan evvel yapılan şeyler de islâmı beraber yani, "Lâ ilâhe illallah" denildi mi, ilk "Lâ ilâhe illallah" ile mâ-sebak temizlenir. Tövbe de böyledir. Ne kadar suç işlersen işlemiş ol, denizlerin köpüğü adedi kadar, kumların sayısı kadar olsun, Allah'ın affetmeyeceği hiçbir günah yoktur. Yalnız şirki affetmez Allah. Dilediği vakitte her günahı affeder. Tövbe ettiğin vakitte, rücû etdin mi o işden, yüz çevirdin mi, bütün mâ-sebak temizlenir.

İşte Hazret-i Ömer de öyle söylüyor, "İki şey aklıma geldiği vakitte, birine gülerim birine ağlarım" diyor. Demişler ki "Yâ Emîre'l-müminîn, neye gülersin neye ağlarsın?". Diyor ki "İslâmdan evvel biz hamurdan ilâh yapardık, ona tapardık, sonra karnımız acıkdı mı ekmek bulamadık mı, o tapdığımız ilâhı yerdik, ona gülerim" diyor. "İkincisi küçük yavrularımızı

toprağa gömerdik, ona ağlarım. O küçük elleriyle benim sakalımdan toprağı temizlerken ben onu koca ellerimle boğardım" diyor.

Sen şimdi "cık cık" ediyorsun ama, Ömer radiyallahu anh, vakt-i câhliyyetde küfür zamânında çocuğunu boğmuş dünyâsını helâk etmiştir onun, âhiretini kazandırmıştır. Sen evlâdına dîn, devlet, millet, insâniyyet sevgisi vermediğin takdirde hem dünyâsını mahvetdin hem âhiretini mahvetdin. Haberin var mı ondan? Ömer kâfir idi o vakit, islâmdan evvel, çocuğunu boğdu, çocuğun dünyâ hayâtını mahvetdi, âhiretde o saâdetde. Senin çocuğun oldu mümin, sen "cık cık" ediyorsun, az evvel Ömer'i işitdin, çocuğuna dîn, devlet, millet, insâniyyet nedir, bunların hiçbirini bildirmedin. Hayvanlar bile çocuklarını hayâta alışdırıyorlar da öyle bırakıyorlar. Bir kedi bile yavrusuna düşmanına karşı nasıl çarpışacak, avını nasıl tutacak, öğretiyor. Eğer dîn ilmi hayvânâta da farz olsaydı, onlar mutlakâ çocuklarına dîn ilmini de talîm ederlerdi. Sen uyuyorsun. Bir gün aklına geldi mi, benim çocuğuma ben Kurân'ı öğretelim diye, yâhud Kurân'ın manâsını öğretelim diye. Hiç aklına geldi mi böyle bir şey.

Bir genç çocuk vardı benim yanıma gelip gidiyordu, annesi beni çağırttı bir gün dedi ki, "Hocaefendi, benim çocuğumu sen yanında götürme" dedi bana. "Neden?" dedim "yüzüne bir kara mı olur?". "Hayır" dedi, "sonra kızlar buna varmaz. Bu dans etmez, dansı öğrenmez, bir şey bilmez" dedi. Yani âdâb-ı muâşeretî. "Kızlar varmaz" demesin mi bana. Aynen böyle. Şaka değil, latîfe değil. O çocukcağız belki aramızdadır. O vakit pek gençdi, ben de o vakit pek genççeydim, dinççeydim yani.

Gene bir tânesini gördüm son nefesdeydi, emîn olun ki hiçbir hilâfım yokdur, makâm-ı Muhammed'deyim, Cuma vaktindeyim, ölüm ânındaydı, ben Kurân okumaya başladım, ölüyor diye, ki öldü. Annesi geldi, "Hocaefendi lütfen okumayın" dedi, "bırakın böyle şeyleri" dedi bana. Ben çıktım dışarıya. Ama acaba çocuğun kabahati mi, ananın kabahati mi, onu bilmiyorum. Annenin babanın kabahati mi? Anne baba Allah'ı Peygamber'i sevdireseydi elbet Kitâbullah'ı dinletecekti. O da ona mukâbele etti yani adâlet yerini buldu.

Yapdığım yanıma kâr kaldı zannetme, adâlet yerini bulur. Kapıyı çalanın kapısını çalarlar. Merhamet edene merhamet ederler, etmeyene etmezler.

Evet, hiçbir nebiy-yi zîşânın Allah hayâtına kasem etmemiş. Gene Ve'd-duhâ Sûresinde, oraya gelelim biz, dersimize, Ve'd-duhâ Sûresinde "ve'd-duhâ"nın manâsı, tercümelere bakarak vereceğin manâdan vermeyeceğim sana, onlar da hak, o manâlar da var onun içerisinde, "ve'd-duhâ", Buhârî şârihi Kastalânî'nin beyânına göre, duhâ vakti, Resûl-i Ekrem'in tulû ettiği ân, anadan doğduğu vakte Allah yemîn ediyor. Kastalânî öyle söylüyor. Haydi rivâyet edeyim, sana söyleyeyim. İkincisi, "ve'd-duhâ ve'l-leyli izâ secâ", "duhâ"dan murâd, Resûlullah'ın mübârek cemâli, "secâ"dan murâd, saçının siyahlığı. Allah, Peygamber'in mübârek cemâline ve saçının siyahlığına yemîn ediyor. Hiçbir nebî için böyle bir yemîn yok. Senin peygamberin bu. İşte O'nun hürmetine oturuyorsun burada. O'nun hürmetine kâfir bir yudum su buluyor. O'nun izzetine kâfir bir lokma ekmek buluyor. O'nun hürmetine âsîler ekmek bulabiliyorlar. Kim bu? Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi vesellem, Peygamberimiz. Kim ismini işitdi, salavât vermedi, cennetin yolunu unuttu, cennetin yolunu kaybetdi. İsm-i şerîfine bir salavât verene, Allah on salavât verir, Celle Celâluhû Hazretleri. Hadîslerle sâbitdir.

Fazla konuşmayalım, yeter, kâfi bu günlük.

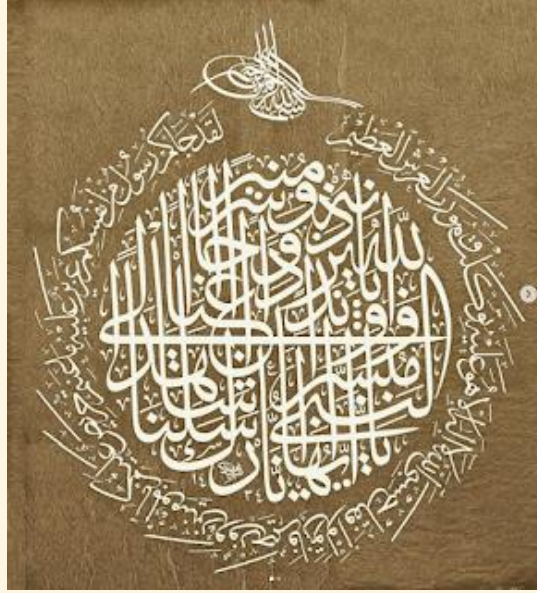
Bu ay, Resûl-i Ekrem'in zuhûr ettiği aydır. Bu ay, gene Resûl-i Ekrem'in gurûbu ayıdır. Bu ayda Cenâb-ı Hakk'a rücû etdi Peygamberimiz sallallahu aleyhi vesellem. Rebîulevvel ayının on ikinci gecesi duhâ vakti doğdu, Rebîulevvel'in on ikinci gecesi öğleye doğru Hakk'a rücû eyledi. Aynı günde. Bu ay, o aydır. Bu ayı gafletle geçirme, belki ömrünün son Rebîulevveli bu, bilmiyoruz.

"Ben gencim" deme. Dayandığın duvar yıkılır. Hiçbir hâkime mahkeme mülk olmadı. Hiçbir hatîbe de hutbe mülk olmadı. Senin makâmında, oturduğun yerden nice insanlar gelip geçdiler. Hepsi ecel şarâbını içdiler. Bu âlemden kimi ağlayarak kimi gülerek göçdüler. Şu Cuma namazını ömrünün son Cuma'sı diye kıl. Bilmiyoruz çünkü. Eşyânı hazırla. Ne vakit gideceğin malûm değil. Gideceksin mutlakâ. Eşyânı hazırla, topla. "Gel" diyecekler hemen, "dön!" dedi mi bir kere, "İrci'î", döneceksin. Bak, bitdi o kadar.

Biraz kolay gösterdik ama pek kolay değil. Müminler için pek kolay. "İrci'î" denildi mi, müminler için, ölümün acısını duymaz, çünkü makâm-ı mevtde vuslat vardır, âşıklar için, sâdıklar için, sâlihler için, müminler için. Allah'a ve Resûlüne kavuşma vardır, yani vuslat vardır. Acıyı duymaz. Bir de bakar ki cesedini gassal yıkıyor. Kendi cesedini kendi görür. Bu sana hikâye diye gelmesin, yakında bu olacak. Sen ben pek inanamıyoruz bu işe, onlara var bize yok zannediyoruz ama, mezarlığın önünden geçerken. En büyük vâiz kabristan. Neler gördü. En büyük vâiz toprak. Basdığın arz ya bir mahbûbenin ya bir mahbûbun dudağı ya bir mahbûbenin yanağıdır. Nice pâdişahlar gelmiş geçmişler, hepsi ecel şarâbını içmişler. Onun için dâimâ hazırlıklı ol. Tövbeni yap. "Bugün tövbe ederim, yarın tövbe ederim, biraz daha yaşlanayım bakalım, Allah affeder" filan diye hiç oyalama, savsaklama kendini. Hemen beline ibâdet ve tâat ve itâat kemerini bağla, Allah'a kul ol, iki cihâna sultân olursun.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

Resûlullah'a Muhabbet ve Bağlılık 14 Ocak 1983 (29 Rebîulevvel 1403)

Kâlallahu Te'âla fî Kitâbihi'l-Azîz.

Eûzübillahimineşşeytânirracîm.

Bismillahirrahmânirrahîm.

يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ إِنَّا أَرْسَلْنَاكَ شَاهِدًا وَمُبَشِّرًا وَنَذِيرًا ۖ وَذَاعِيَآ إِلَى اللَّهِ بِإِذْنِهِ وَسِرَاجًا مُنِيرًا⁵⁹⁴

Sadakallahü'l-Azîm.

Zübde-i Kâinât, Fahr-ı Risâlet, Mefhar-i Mevcûdât olan Muhammed Mustafâ sallallahu aleyhi veselleme ümmet olmakla, Hakk Teâlâ'nın en büyük nimetin erişen, Hakk Teâlâ'nın kendi ismiyle isimlendirdiği, kıyâmet gününe inanan, mahkeme-i kübrâda bu kısa hayâtın hesâbını vermeyi kabûl eden, Hakk'ın cennetine tâlib, rızâsına râgıb, cemâline âşık olan müminler!

Fahr-ı Risâlet Efendimiz Hazretlerinin bazı fezâilinden bir nebzecik yani ummanlardan, denizlerden bir katre, güneşlerden bir huzme olarak bundan evvelki hutbelerimizde Rebîulevvel ayında olmak münâsebetiyle bahsetmişdik. Yine Fahr-ı Risâlet'in ind-i ilâhîdeki olan mertebesini ve Kitâb-ı Kerîm ile teyîdini, bütün mahlûkât-ı ilâhîye nezîr ve beşîr ve şâhid olduğunu okuduğum âyetle Cenâb-ı Hakk ilân etmekte.

En kutlu ümmet bizleriz, elhamdülillah. Zîrâ Allah'ın mahbûbu, sebep-i hilkat-i âlem olan, rahmeten-lil-âlemîn Efendimiz Hazretlerine ümmet olmak dolayısıyla bu kutluluğa ve mutluluğa erişmişiz. Zîrâ cemî enbiyâ yani bütün peygamberler, büyük peygamberler, ulu'l-azim nebîler ve resûller, Resûl-i Ekrem'in ümmeti olmayı Allah'dan talep etmişlerdir. Kendilerinde zuhûra gelen hârikulâdât mirât-ı Muhammed'den aldıkları ziyâ ile ve nûr iledir. Şems-i Hakîkat-i Muhammediyye güneş gibi, diğer enbiyâ yıldızlar gibidir. Nasıl ki diğer yıldızlar ziyâlarını, nûrlarını güneşden alıyorlarsa, cümle enbiyâ da Peygamberimiz Mahbûb-ı

⁵⁹⁴ Sure-i Ahzâb 45-46

Kibriyâ, Allah'ın sevgilisi ve bizim sevgilimiz olan Muhammed Mustafâ'nın nûrundan nûrlarını ahz ediyorlar, alıyorlar ve almışlardır ve alacaklardır.

Cenâb-ı Hakk ahkâmı eskimeyecek olan mektûb-ı rabbânî, hablullahi'l-metîn olan Kurân-ı Kerîminde...

Allah'ın ipidir Kurân-ı Kerîm. Metîn bir ipdir. Bir ucu Hakk'ın yed-i kudretinde bir ucu bize uzatılmışdır. Her kim ona sarılırsa muhakkak necâta ve felâha erer. Her kim onu terkederse, o ipi, helâke mahkûmdur. Bu fânî dünyânın âlâyîşi çok çabuk geçicidir. Gençliğin nasıl geçdiyse, öylece hemen. Çocukluk çağı, gençlik çağı, dinçlik çağı, şeyhlik çağı derken, o da uzun yaşarsan yani, kapıya cansız at gelir dayanır. Halbuki gözlerinde ibret olan ve kendilerine düşünce nimeti verilen kimseler, şöyle baksınlar, meyva daha henüz olmadan düşer dallarından bazen. Bunun manâsı şu yani birçok insanlar genç yaşında ölümle karşılaşır. Yine, dâimâ ben söylerim, sakatatçı dükkanlarına gidiniz, orada hep genç hayvan başı göreceksiniz, yaşlıları pek azdır. Anlaşıyor ki, ömür çok kısa fakat manâsı gâyetle büyük.

Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi vesellem nimetullahdır, Allah'ın en büyük nimetidir. Allah da bu nimetini bize ihsân etmiştir. İşte Mûsâ Kelîmullah gibi, Îsâ Rûhullah gibi peygamberler, "Yâ Rabbi, keşke biz Ümmet-i Muhammed'den olsaydık" demişlerdir. Yani gıpta etmişlerdir bizim hâlimize. Koskoca peygamberler! Makâmımız gâyetle yüce ve büyük. Yalnız Resûl-i Ekrem desin ki, "Yâ Rabbi şu benim ümmetimdir" desin, bu kâfî. Ümmetliğe kabûl etsin. Cehennem derekâtı ve cennetin miftâhı Resûlullah'ın yedindedir. Çünkü Cenâb-ı Allah Kitâb-ı Kerîm'inde O'na, "Yâ Muhammed" sallallahu aleyhi vesellem diye hitâb etmemiş, hiç yok. "Yâ eyyühe'n-nebî", "Yâ eyyühe'r-resûl", "Yâ eyyühe'l-müzzemmilü", "Yâ eyyühe'l-müddessiru", bu şekilde hitâb etmiş. Bize de öyle. "Yâ eyyühellezîne âmenû"yle hitâb etmiştir. O'nun şerefinden dolayı. Mümin esmâsı, Allah'ın isimlerinden yüce bir isimdir, Esmâ-i Husnâ'dandır. Kendi ismiyle bizi isimlendirmiştir Cenâb-ı Hakk. O'na ümmet olduğumuz için.

Mûsâ Peygamber'e, "Yâ Mûsâ", Hazret-i Îsâ'ya, "Yâ Îsâ", Süleyman Nebî'ye, "Yâ Süleyman" diye hitâb ettiği hâlde, Resûl-i Ekrem Efendimiz'e Kurân-ı Kerîm'de "Yâ Muhammed" hitâbı yoktur. Dâimâ Cenâb-ı Peygamber'e tazîm ile hitâb etmiş, "Yâ eyyühe'n-nebî", "Yâ eyyühe'r-resûl" ve O'nun ömrüne, hayâtına yemîn etmiştir. "Hayâtına yemîn ederim ki habîbim Muhammed", sallallahu aleyhi vesellem, "Senin hayâtına yemîn ederim bu böyledir" demiştir Cenâb-ı Hakk. Hiçbir peygamberin hayâtına Allah yemîn etmemiştir.

Yine Cenâb-ı Peygamber'in mübârek cemâlinin nûruna yemîn ediyor Allah. ⁵⁹⁵ "وَالضُّحَى"daki "vav", duhâ vaktine yemîn içindir. O duhâ vakti, hangi duhâ vaktidir o? Resûl-i Ekrem'in tulûu duhâ vaktidir. Resûlullah'ın tulûuna Allah yemîn etmiştir, zuhûruna yani. Verilen bu tefsîr de, Buhârî-i Şerîf'in Kastallânî'de böyle beyân edilmiştir yani öyle veriyoruz tefsîri. "وَالضُّحَى", duhâ vaktine. Her duhâ vaktine yemîn varsa, Resûl-i Ekrem duhâ vaktinde zuhûra geldiği için her duhâ vakti şeref almıştır. Senin, benim şeref aldığımız gibi. Biz bir avuç toprağız fakat

⁵⁹⁵ Sure-i Duhâ 1

Cenâb-ı Peygamber'in ümmeti olmak dolayısıyla Allah kendi ismini bize vermiş, mümin ismini ve bizi yüceltmıştır. Cennât-ı âliyat ve cemâlullah bize hazırlanmıştır.

Hattâ Mûsâ Peygamber'le Cenâb-ı Hakk konuştu. Senin Tûr'un da senin vücûdudur. Nisfû'l-leylde kalk, eğer aşkdan bir haberin varsa, Hakk'la görüş, konuş. "Efendi, Hakk'la nasıl konuşulur?". Sana şunu söyleyeyim, bir adam Kurân-ı Kerîm'i okusa, gelse dese ki, "Ben Allah ile konuştum" diye yemîn etse, yemîninde yalancı değildir, hânis değildir. Yine senin hitâbınla Cenâb-ı Hakk sana cevap verebilir. Senin vücûdun senin Tûr'un olmuştur.

Mûsâ Nebî, Tûr'da Cenâb-ı Hakk'a, "Yâ Rabbi, benimle konuşuyorsun, bana cemâlini göster" deyince, Cenâb-ı Hakk, "لَنْ تَرِيَنِي" buyurdu. Bismillahirrahmânirrahîm. ⁵⁹⁶ وَلَمَّا جَاءَ مُوسَى لِمِيقَاتِنَا وَكَلَّمَهُ رَبُّهُ قَالَ رَبِّ ارْنِيْ اَنْظُرْ اِلَيْكَ قَالَ لَنْ تَرِيَنِيْ. Mûsâ Peygamber Cenâb-ı Hakk'a "Bana kendini göster sana bakayım" dedi. Allah buyurdu ki "İlen terânî Yâ Mûsâ, sen beni göremezsın". Ve şöyle söyledi Hazret-i Mûsâ'ya, "Yâ Mûsâ, seninle konuşuyorum, seninle benim aramda yetmiş bin perde vardır, sebab-i hilkat-i âlem olan Muhammed Mustafâ'm, O'nun ümmeti gelecek, onlara öyle saat vereceğim ki, gündüzde ve gecede, öyle mübârek geceler ihsân edeceğim ki, onlarla konuştuğum vakitte aramızda perde olmayacak" buyurdu. Evet. Cemâl-i Hakk'ı görmek âşıkların hakkıdır. Hakk Teâlâ, Ümmet-i Muhammed'e kendisini, cemâlini gösterecektir. Keyfiyeti meçhûl, Allah'ca malûmdur.

Zâten baş gözü ve kalb gözü açık olan, bu âlemde de Hakk'ı görür. Zîrâ bu âlemde Hakk'ı görmeyen öteki âlemde göremez. ⁵⁹⁷ وَمَنْ كَانَ فِي هَذِهِ اَعْمٰی فَهُوَ فِي الْاٰخِرَةِ اَعْمٰی وَاَضَلُّ سَبِيْلًا. Burada Hakk'ı göremeyen orada göremez, burada a'mâ olan orada a'mâ olur. A'mâdan murâdım baş gözü kör manâsına değil, kalb gözü kör manâsına.

Cenâb-ı Allah Kitâb-ı Kerîm'inde...

Birkaç âyet okuyacağım. Yani vereceğimiz manâlar deryâdan bir katre. Çünkü Kurân-ı Kerîm'in bir âyetinin yedi manâsı vardır. Bir zâhir, altı bâtıdır. Bu da insanlara verilmiştir. Yani insanların havâssına verilmiştir. O manâyla da bitmez, yetmiş bin manâsı vardır, ehline göre. Vereceğimiz manâ, zâhir manâsından bir mikdar vereceğiz.

⁵⁹⁸ قُلْ اِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّوْنَ اللّٰهَ فَاتَّبِعُوْنِيْ, söyle habîbim Muhammed", sallallahu aleyhi vesellem...

Efendiler! Cenneti bulmak isteyen, cemâle ermek isteyen, Resûl-i Ekrem'in ismini işitdi mi salavât-ı şerîfeyi vermelidir. Bu, manâ tarlasına muhabbet tohumunu atmak demektir. Manevî tarlaya muhabbet tohumunu atıyorsun. Efendimiz'in ismi anıldığı vakitte hemen, radyonun filan sesini kıs evinde, ezân-ı Muhammedî okunurken. Hürmetkâr ol. Cüneyd-i Bağdâdî diyor ki, "Bağdad halkı ezânlar okunduğu vakitte neylerini susdurmadılar". Çalgılarını yani. Söyleyen ben değilim, Seyyidü't-Tâife Cüneyd-i Bağdâdî söylüyor. Susdurmadılar yani ezâna hürmetkâr olmadılar.

⁵⁹⁶ Sure-i A'râf 143

⁵⁹⁷ Sure-i İsrâ 72

⁵⁹⁸ Sure-i Âl-i İmrân 31

Halbuki ezân, mektûb-i ilâhî, davet-i sübhânîdir. Dikkat etsene ezâna bak, sana bir mektup geliyor, "Allahuekber Allahuekber. O'ndan başka ibâdete lâayık bir ilâh yokdur, ancak O vardır. Muhammed Mustafâ sallallahu aleyhi vesellem O'nun resûlüdür, mahbûbudur". Sonra, "Namaza gelin, namaza gelin. Felâha gelin felâha gelin". Kim davet ediyor? Mektubun altında imzâ var : "Allahuekber Allahuekber Lâ ilâhe illallah". Allah diyor ki, "Ben davet ediyorum". Allah'a kase ederim ki, Râmuzü'l-Ehâdis'de var bu hadîs-i şerîf, "Ezân okunduğu vakitte, Allah ve melekleri de ezânı dinlerler". Sen sakın hâ gafletde bulunma!

Biz gelelim dersimize. Cüneyd-i Bağdâdî diyor ki, "Bağdad halkı ezân okunduğu vakitte çalgılarının seslerini kesmediler ve dillerini de kilitlemediler. Dır dır dır konuştular yani hürmetkâr olmadılar ezâna. Kavm-i Nûh'a Allah su tûfânı gönderdi, Bağdad halkına da Cenâb-ı Hakk ateş tûfânı gönderdi. Cengiz Han geldi".

Allah'ın böyle orduları vardır. Senin idrâkin, benim aklımın terâzisi ermez o işe. Senin aklın, benim aklım, ata benzer. Ata bindin, denizin kenarına kadar gidersin. Sonra denizde yürüyemezsin. Akl-ı maâş insanı oraya kadar götürür, sonra akl-ı maâd vardır. Allah'ın orduları vardır. Mikrop orduları vardır. Zâlimden orduları vardır. Kâfirden orduları vardır. Daha daha. Bunlar uzak şeyler. Senin tohumundan sana karşı ordusu vardır. Oğlunu sana düşman eder. Yetiştirir büyütürsün, düşmanını belinde taşımışsındır. Ekmek yedirirsin karına, senin aleyhindedir, sana itâat etmez. Sen Allah'a itâat etmedin ki karın sana itâat eyleye. Allah'a itâat edene bütün mahlûkât itâat eder. "Efendim, ben etdim, o bana etmiyor". Hayır! Senin etdiğin rivâyeti kendindendir. Allah diyor ki, "Bana itâat edene ben de itâat ederim" diyor Cenâb-ı Hakk. "Bana itâat edene ben de itâat ederim" diyor. "Beni zikredeni ben zikrederim" diyor Hazret-i Allah. ⁵⁹⁹ "فَادْكُرُونِي أَذْكُرْكُمْ". "ve men etâ'anî fekad eta'tehû" hadîs-i kudside. "Bana itâat edene ben de itâat ederim" diyor Cenâb-ı Hakk.

Onun için ezân-ı Muhammedîye hürmetkâr ol, sen müminsin. Yakın bir zamanda bu hayâtı kaybedeceksin, rûtben kalkacak üzerinden. Kasa da elinden alınacak, masa da alınacak, sevgili evlâdların yetîm, sevgili âilen dul kalacak, annen baban saçını sakalını yolacak. Yakın bir zamanda! Onlar kendilerine ağlasınlar, sen kendine ağla. Senin ağlamana, feryâd u figânına kimse gelmeyecek, amelinle başbaşa kalacaksın. Evvelâ sana Hazret-i Muhammed'den soracaklar, sallallahu aleyhi vesellem. "Bu zât kimdir?" diyecekler. Müslim Kitâbı'nın beyânına göre. "Bu zât kimdir?". Eğer Resûlullah'a muhabbetin varsa, O'nun ismini işitdiğin vakitte salavât verdinse, O'nun ashâbına, ensârına, Ehl-i Beyt'ine, evliyâsına, ulemâsına hürmet kıldınsa, ümmetine hürmet kıldınsa, ümmetine...

Söylüyoruz ya, "Birbirinizi sevmedikçe îmân etmiş olmazsınız" diyor Resûl-i Ekrem. Müsümanlar birbirinin düşmanı. Tekrar ediyorum, hadîsin manâsını söylüyorum sana. "Birbirinizi sevmedikçe îmân etmiş olmazsınız". Bir daha söylüyorum. "Birbirinizi sevmedikçe îmân etmiş olmazsınız". Sakallı, sakalsız, şalvarlı, şalvarsız, seveceksin birbirini. Ne mutlu Resûl-i Ekrem'in sünnetini icrâ eden âşıklara. Ne kadar güzel bir şey. Mümin kardeşini seveceksin. Her duânda ona duâ edeceksin. "Yâ Rabbi, senin rızânı bilmeyen, yolunu şaşırmış olanlara da hidâyet et Yâ Rabbi. Onlar da Ümmet-i Muhammed'den, benim kardeşim Yâ Rabbi". Resûl-i Ekrem buyuruyor ki, "Bir zaman gelir, duâlar reddolunur. Ancak

⁵⁹⁹ Sure-i Bakara 152

birbirinize duâ ederseniz, duâlar kabûl olur" diyor Peygamber. Sen bana, ben sana duâ edeceğim. Bu husûmet ne? Bu soğukluk ne? Herkes birbirine kaşlarını çatmış bakıyor. Halbuki o da, "Lâ ilâhe illallah Muhammed'ü'r-Resûlullah" diyor. Eğer Hazret-i Peygamber'e muhabbetin varsa, O'nu seveni sen de seveceksin, O'nun sevdiğini, seveni, sevdiğini. Hattâ Resûl-i Ekrem'in hâşâ kelbi olsa ona hürmetkâr olacaksın, Peygamber'in köpeği diye. Âşıkân, o kutublar var ya, kutbu'l-aktâb filan, işitiyorsunuz, Resûl-i Ekrem'in basdığı toprakları sürme yapmışlar, gözlerine çekmişler de o makâma yükselmişlerdir. Kimin vücûdunda Resûl-i Ekrem'in nûrundan bir nûr varsa, o yükselir o. İki türlü yol var. Biri döl evlâdı, biri yol evlâdı.

Gelelim. ⁶⁰⁰ "قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ", "Söyle habîbim, eğer..." Dikkat buyur konuştuğum söze! "Söyle kullarıma, haber ver, eğer beni seviyorlarsa, sana tâbi olsunlar ki onları ben seveyim, günahlarını affedeyim, derecelerini âlf kılayım, cennetime lâayık edeyim, cemâlime lâayık kılayım".

"Eğer beni seviyorlarsa sana tâbi olsunlar. Sen sirâc-ı münîrsin çünkü, diğer âyet-i kerîmede. Nûrlu bir kandil, yol gösterici. Kime? Cümle enbiyâya. İki yüz yirmi dört bin peygamber gelmiş, vazîfeleri ne biliyor musun? Vazîfeleri peygamberlerin, Hazret-i Peygamber'in geleceğini halka müjdelemek. Onun için gönderilmiş o kadar peygamber. Resûl-i Ekrem'in geleceğini halka müjdelemek için. İsâ Peygamber'e inen İncil'de Resûl-i Ekrem'in bütün evsâfı duruyor. Papazlar inkâr etmişler. Etsinler. Resûl-i Ekrem'in nübüvvetine Allah şahid. Tevrat'da kezâ, Resûl-i Ekrem'in sıfatları var. İnkâr etmişler, bu değil demişler. Menfaatleri ellerinden gidecek diye. Çünkü kimin ameli kelbse, ortaya kemik atıldığı vakitte birbirini ısırır. Kemiğe tâlib olur çünkü. Hakkı bırakır kemiğe saldırır.

"Eğer beni seviyorlarsa Habîbim Muhammed, sana tâbi olsunlar ki ben onları seveyim". Yani Cenâb-ı Hakk'ın muhabbetini kazanmak istiyorsan Resûl-i Ekrem'in yolundan, O'nun çizdiği yoldan gideceksin. O sirâc-ı münîr sana yol gösteriyor. Önüne nûr açmış senin. O nûr ne biliyor musun? Kurân. O nûr Kurân. Resûl-i Ekrem, Canlı Kurân sallallahu aleyhi vesellem. ben söylemiyorum sözü, Ümmü'l-Müminîn Hazret-i Âişe söylüyor. Söz benim değil, Hazret-i Âişe'nin sözü. "Ey Anne, bize Resûl-i Ekrem'i tarîf et", "Kurân'ı okuyunuz, Kurân neyse, Peygamber odur" diyor. Canlısı. Sallallahu aleyhi vesellem.

"Söyle kullarıma, beni seviyorlarsa sana tâbi olsunlar, ben onları seveyim". Demek ki Resûl-i Ekrem'e tâbi olmak, Allah'ın muhabbetini celb etmektir, sallallahu aleyhi vesellem. Ne kutlusun değil mi?

Yarın kıyâmet gününde de böyle. Her ümmet, her peygamberin diz bağları sökülecek, titreyecek böyle her ümmet, her peygamber. Hattâ çökecekler yere peygamberler. Fakat Ümmet-i Muhammed Cenâb-ı Peygamber'in sancağı altında cem olacaktır. Korku yoktur Ümmet-i Muhammed için. Bir kısmı arşın gölgesinde, bir kısmı Livâ-i Hamd altında, hattâ bi-zâtihî Resûlullah'ın yed-i mübârekinden, mübârek ellerinden Âb-ı Kevser'den sırâb olacaklardır yani içeceklerdir. İltifat göreceklidir. Mahkeme-i kübrâda dahi. Çünkü Kurân'da ilân etmiş, ⁶⁰¹ "أَلَا إِنَّ أَوْلِيَاءَ اللَّهِ لَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ". "Ey Allah'ın dostları, Allah'ı sevenler,

⁶⁰⁰ Sure-i Âl-i İmrân 31

⁶⁰¹ Sure-i Yûnus 62

Allah'ın sevdikleri!", çünkü Peygamber'e tâbi oldun, Allah seni seviyor, söyledik yukarıda âyet-i kerîmeyi, "Sizin için korku, mahzûniyet yoktur" diyor.

İkincisi, ⁶⁰² "مَنْ يُطِيعِ الرَّسُولَ فَقَدْ أَطَاعَ اللَّهَ". Kim Allah Resûlü'ne itâat etdi, Resûl-i Ekrem'e, Allah'a itâat etdi, muhakkak Allah'a itâat etdi. Kim Resûl-i Ekrem'i sevdi, Allah'ı sevdi, Allah da onu sevdi. Kim Resûl-i Ekrem'e ihânet etdi, Allah'a ihânet etdi. Müminlere ihânet eden, Resûl-i Ekrem'e ihânet etdi. Okumadın mı Sûre-i Bakara'nın başında münâfıkların yaptığı işi? ⁶⁰³ "يُخَادِعُونَ اللَّهَ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَمَا يَخْدَعُونَ إِلَّا أَنْفُسَهُمْ وَمَا يَشْعُرُونَ" diyor Allah Kurân-ı Kerîm'de. Müminlere yapılan hud'ayı, hîleyi Allah zât-ı ulûhiyyetine yapılmış kabûl ediyor. Mümine yapılan hîle, Allah'a, Peygamber'e yapılan hîle gibidir, mümini aldatmak.

Zâten aldatanlar bizden değildir. Aldatıcı adam bizden değildir. Öyle demiş Peygamber Efendimiz. Dolaşmış pazar yerinde, sebab-i vürûdu da böyle, dolaşmış bakmış, birisi buğday satıyor. Mübârek elini sokmuş, yed-i mübârekini, bakmış buğdayın altı ıslak, üstü kuru. "Niye böyle yaptın?" demiş sormuş o kişiye. Demiştir, "Yâ Resûlallah yağmur yağdı, üst kısmı ıslandı buğdayın, halk bunun ıslak olduğunu görürlerse almazlar, onun için ne yaptım, kuru tarafını üste çıkardım". "Böyle yapanlar bizden değil" dedi. Halkı aldatma! Sarığınla, cübbenle filan. Aldatanlar bizden değildir. Sarıkla, cübbeyle değil iş.

*Olsaydı dervîşlik tâc ile hırka
Alırdık onu biz otuza kırka*

İlim sarıkla, cübbeyle olsaydı, islâm da kıyâfetle olsaydı, mesele yokdu, ufak bir parayla insan müslüman olabilirdi. Amân îmânını kurtar!

Şimdi geliyoruz, "Birbirinizi sevmedikçe îmân etmiş olmazsınız". Resûl-i Ekrem diyor ki, "Beni her şeyinizden ziyâde sevmedikçe îmân kemâle ermez" diyor Fahr-ı Risâlet sallallahu aleyhi vesellem.

Şimdi, bir kıssa anlatacağım ki revnak versin dersimize, dersin zübdesi olsun. Peygamber'e salavât vermenin fazâilinden söyleyeceğim şimdi ve keseceğim dersi. Vakit de dar oldu. Çok söz var burada konuşulacak, bitmez. Hani benim medhim, bütün ulemânın medhi, bütün enbiyânın medhi kâfi gelmez. Resûl-i Ekrem'in meddâhı Hazret-i Allah'dır, Celle Celâluhû. Allah medh ediyor Peygamber'i. Sen öyle görüyorsun, Emine'nin çocuğu, Abdullah babası, Abdülmuttalib dedesi, Ebû Tâlib amcası filan, onu Ebû Cehil daha iyi biliyor senden. Kendi kavminden çünkü. Allah ne diyor Kurân'da. "Habîbim Muhammed, sana bakıyorlar ama seni göremiyorlar" diyor. Görmek başka, bakmak başka. Okumak başka, anlamak başka. Çok okuyan var ama anlamadı. Anladı ama yanlış anladı.

Diyor ki bir zât-ı ekrem, bak Peygamber'i sevenlere bir şey veriyorum, diyor ki bir zât-ı muhterem, Kabe'yi tavâf ediyormuş. Kabe'nin her rûknünde duâları vardır Kabe'nin. Allah nasîb etsin. Vücûdu sıhhat u âfiyetde olan, malı mülkü yerinde olan kişiler, ömründe bir defa hacca gitmeleri lâzımdır. İslâmın erkânıdır, bir defa. Sonra nevâfildir, ayrı. Hazret-i İmâm-ı

⁶⁰² Sure-i Nisâ 80

⁶⁰³ Sure-i Bakara 9

Azam yetmiş defa gitmiş. Bir delikanlı salavat okuyormuş hep, o rûkûnlerde duâ okumuyor salavât okuyor. Allahümme salli alâ Muhammedin ve alâ âli Muhammed. Allahümme salli alâ Muhammedin ve alâ âli Muhammed. Diyor ki veliyyullahdan birisi, görmüş onu, "Evlâdım, her rûknün bir duâsı vardır, sen bu duâları bilmiyor musun? Ben sana öğreteyim, bir rehber-i hac vereyim ben sana, oku duâları". "Biliyorum efendim" demiş, "ama ben ahd etdim bundan böyle, hiç duâ etmeyeceğim Cenâb-ı Hakk'a, ancak Resûl-i Ekrem'e salât okurum. O bana kâfi gelecek". Sebebi nedir diye sordum. Biz Horasanlıyız, Horasan'dan geliyorduk, Kûfe şehrine vardık". O vakit kervanla gidiliyor, şimdiki gibi kolay değil. Şimdi üç saatde varıyorsun. "Kûfe şehrine vardık, babam orada gece öldü. Nasîb olmadı yani hac yoluna çıktı ama hacetmek nasîb olmadı, öldü. Fakat babamın şekli değişti".

Ümmet-i Muhammed'de tenâsüh yokdur. Bazen yüz senede, elli senede, altmış senede bir defa insanın şekli değişebilir. Ben gördüm çünkü. Onun için söylüyorum. Eski Benî İsrâîl'de bir adam günah işledi mi, Allah onun amelini zâhirine verirdi. Domuz olurdu insan. Akşam adam, sabahleyin domuz olurdu. Kurân-ı Kerîm'in beyânını söylüyorum. Akşam insan, sabahleyin maymun olurdu. Böyle. Ama Peygamberimiz gelince, Allah bunu kaldırdı. Ümmet-i Muhammed'de bu oluyor mu? Oluyor ama manevî oluyor. Gözlerinde perde olmayanlar bunu görüyorlar. O da ayrı.

"Babamın şekli değişti".

İbret olsun diye bazen Cenâb-ı Hakk elli senede, yüz senede bir böyle yapar. İbn Şahne tarihinde, orada bir kayıt gördüm ben. Halep'de bir adam namaz kıldıran imâmın taklîdini yapmış, derhal adam maymun olmuş. Allah maymuna tebdîl etmiş. İbn Şahne târihinde yazılı.

"Ben görünce babamın bu hâle geldiğini başladım ağlamaya. Bize iki musîbet erişti. Hem yolda babamı kaybetdim, hem de babam bu şekle girdi. Ve ben anılacağım sonra, bunun babası öldükden sonra şu şekle girdi diye".

Gâyet çirkin bir şekle girmiş, hınzır şekline girmiş yani domuz olmuş öldükden sonra.

"Ağlıyordum, birdenbire çadırın kapısı açıldı, nûrânî bir zât içeri girdi. Arkasında gene nûrânî insanlar vardı. Doğru babamın yatdığı yere gitdiler, yüzünü açdı babamın, mübârek elleriyle sığadı, ayağına kadar. Babam eskisinden güzel oldu. Hemen kalktım, ayaklarına sarıldım Hazret'in, 'Kimsiniz, beni bu belâdan kurtardınız, babamı bu azâbdan kurtardınız, kimsiniz? Herhalde siz büyük bir zât-ı muhteremsiniz' dedim. Dedi ki, 'Ben Resûl-i Ekrem Muhammed Mustafâ'yım. Baban her gün bana yüz salavât okurdu. Bugün melek geldi haber getirdi, o zât göçdü, başına böyle bir felâket geldi, onun necâtı için buraya geldim' dedi. Ondan sonra, ben bunu görünce şimdi duâ etmiyorum, salavât okuyorum, Peygamber bana muhabbet ederse, kâfi benim için" dedi diyor o zât-ı muhterem.

Fefham! İftah ayneyk! Gözlerini aç! Size söylüyorum!

Haydi bir tâne daha söyleyeyim size. Zuhûr etdi. Zuhûr etdi şimdi bu. Kusûrumu affedin. Bir zâtın borcu varmış, yüz altın. O devirde çok büyük para. Tüccar batmış, borçlu kalmış adamcağız. Nâmuslu da bir adam. Ağlayıp sızlıyor.

Şimdi kendi kendini iflâs etdiriyor ki elâlemin parasının üstüne otursun diye. Yuh! Açık göz adam çünkü o! Bilmiyor ki yılan olacak, boynuna dolanacak, yakın zamanda. Açık göz adam, herkesin hakkını verir. Haksız, tertemiz, alnı açık, özü pâk olarak âhirete gider. Öyle milletin malını çalan, vuran kişi, açık göz değil, ahmağın ahmağıdır o. O bana desin ahmak diye ama ben de ona diyorum. Yakın zamanda hangimizin sözü hak, çıkacak meydana, karşılaşacağız. Velev ki bir arpa olsun. Velev ki bir zerre olsun. ⁶⁰⁴ فَمَنْ يَعْمَلْ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ خَيْرًا " يَرَهُ * وَمَنْ يَعْمَلْ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ شَرًّا يَرَهُ ", âyet-i kerîmede.

Ağlar, sızlarmış. "Yâ Resûlallah, şefâat et, bana yardımcı ol, Cenâb-ı Hakk bana bu parayı versin, ben borçlu kalmayayım". Çünkü borçlu bir adam ölürse, kabirde elleri zincirdedir. Cenâb-ı Peygamber borçlu adamın namazını kılmamışdır. Sorardı, "Borcu var mı?", "Yâ Resûlallah borcu var" dediler mi, Peygamber namazını kılmazdı. Tâ borcu kazâ edilinceye kadar. Fefham!

Ağlıyor, sızlıyor. Sonra bir akşam Nûr-ı Nübüvvet görünmüş, Resûl-i Ekrem Efendimiz yanı. Dedi ki o zâta, "Git yarın Hekimoğlu Ali Paşa'ya". Câmisi var, Koca Mustafa Paşa'ya giderken, namaz kıldın mı orada, güzel bir câmidir. O vakit sadrazammış Hekimoğlu Ali Paşa. "Git Hekimoğlu Ali Paşa'ya, de ki, Resûl-i Ekrem sana selâm söyledi, bana yüz altın vereceksin". Demiş, "Yâ Resûlallah, sözün hak, gerçek ama beni tekzîb eder bu zât, inanmaz bana" demiş. Demiş ki, "Ben sana işâret vereceğim" demiş, "burhan vereceğim, tanık vereceğim, şâhid vereceğim. O bana her akşam yüz defa salavât-ı şerîfe getirirdi, Cuma akşamı unuttu bana salavât vermeyi. Tekzîb ederse, yalanlarsa seni, de ki, benim şâhidim var, sen her akşam Peygamber'e yüz salavât vermişsin, Cuma akşamı unutmuşsun". Çünkü benimle onun arasında. Allah'la kendi arasında.

Gitdi Hekimoğlu Ali Paşa'yı gördü. Uzatmayalım lafı. Huzûra girdi. Paşa'ya selam verdi. Paşa, "Aleykümselam buyurun, nedir isteğin?" dedi. Dedi ki, "Sana Resûl-i Ekrem'in selâmı var". Paşa, "ve aleykümselâm" dedi ve ayağa kalktı. Resûl-i Ekrem selâm veriyor, elbet kalkması lâzım. Velînimeti çünkü. Sebeb-i devleti. Hem dünyâda hem âhirette. "Bana yüz altın vereceksiniz, böyle emr ü fermân buyurdular". Dedi ki, "Vallâhi bu güzel bir söz. Selâm da güzel. Sözün de hak ama niye bu rüyâyı ben görmedim. Bu rüyâyı ben görseydim sana bir şey sormadan bu parayı verirdim" dedi. "Sen görüyorsun da ben niye görmüyorum" dedi Paşa. Paşa zekî. O vakit dedi ki o zât, "Ben bu sözü Peygamber'e söyledim, beni tekzîb eder diye, Resûl-i Ekrem de sana tanık olarak bir şey söyledi. Seninle Hakk arasında. Her gece sen yüz salavât-ı şerîfe okur, Peygamber'in rûhuna göndermişsin". "Evet" dedi Paşa, "Sonra?". "Cuma akşamı unutmuşsun. Şâhidim bu" dedi. "Bir daha söyle bakayım, bir daha anlat". "Resûl-i Ekrem'in sana selâmı var". "Aleykümselâm", gene ayağa kalktı Paşa. "Bana yüz altın vereceksin". "Bir daha söyle". "Resûl-i Ekrem'in sana selâmı var". Paşa ayağa kalktı, "Aleykümselâm ve rahmetullahi ve berekâtuh". Bir, iki, üç, dört, beş, altı, yedi, tekrar etdiriyor. En sonunda o adam zannetdi ki Paşa istihzâ ediyor, dedi ki, "Paşa, vereceksen ver, vermeyeceksen beni oyalama". Dedi ki, "Yedi selâm verdin, yedi yüz altın vereceğim sana" dedi, "eğer devâm etseydin bütün servetimi verecektim. Bana Muhammed Mustafâ'dan selâm getirdin" dedi.

⁶⁰⁴ Sure-i Zilzâl 7-8

Tabiî nûr-ı îmânı olanlar, kalblerinde Peygamber'e muhabbet olanlar, değil ki mallarını, canlarını, evlâdlarını, bu dîn uğruna fedâ etmişlerdir. Her hânedan yüzlerce şehîdimiz var. Biri kalsın söylesin bakayım, benim hânemde şehîd yokdur Muhammed uğruna diye, dîn-i islâm yoluna diye, vatan millet yoluna diye, söylesin birisi kalsın. Hepiniz düşünün şöyle, her hânedan bu dîn-i Ahmed için, Resûl-i Ekrem için çok kurban vermişiz biz. Elbet ki muhabbetini inşâallah alacağız. Öyle ümîd ediyoruz. Çünkü Peygamber, rahîmdir. لَقَدْ جَاءَكُمْ رَسُولٌ مِّنْ أَنْفُسِكُمْ عَزِيزٌ, azîzdir, عَلَيْهِ مَا عُنْتُمْ حَرِيصٌ عَلَيْكُمْ, bizim üzerimize harîsdir. Nasıl ki ana babanın evlâdına muhabbeti varsa, Resûl-i Ekrem'in bize muhabbeti, anamızın babamızın merhametinden daha çokdur. Cenâb-ı Hakk'ın Ümmet-i Muhammed'e merhameti ana babanın rahmetinden yetmiş bin defa fazladır. Bir kere Allah dersin, affeder cümle günahını.

Yâ Rabbi bizi Habîbin Muhammed'den ayırma.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

Resûlullah'a Muhabbet ve Bağlılık 21 Ocak 1983 (6 Rebîulâhir 1403)

Kâllallahu Teâla fî Kitâbihi'l-Azîz.

Eûzübillahimineşşeytânirracîm.

Bismillahirrahmânirrahîm

يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ إِنَّا أَرْسَلْنَاكَ شَاهِدًا وَمُبَشِّرًا وَنَذِيرًا وَدَاعِيًا إِلَى اللَّهِ بِآذَنِهِ وَسِرَاجًا مُنِيرًا⁶⁰⁵

Sadakallahü'l-Azîm

Kalblerinde nûr-ı îmân, alınlarında eser-i secde, dillerinde ismullah bulunan müminler!

Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi vesellem ki cümle peygamberlerin seyyidi, efendisidir ve serdâridir, önderidir ve bu âlemin yaratılmasına sebebdır ve bu âlemde bulunan mahlûkât-ı ilâhîye rahmetdir. Yani yalnız dünyâ âlemine değil, on sekiz bin âleme rahmetdir Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi vesellem. Allahu Sübhânehû ve Teâlâ Hazretlerinin rahmân ve rahîm esmâlarının zâhir olduğu şahısdır, şahs-ı ekremdir yani, sallallahu aleyhi vesellem.

O'nun hakkında söz söylemek haddimiz değil. O'nu medh ü senâ etmek de bizim işimiz değil. Çünkü O'nu medh ü senâ eden, yerin göğün sâhibi, bilinen ve bilinmeyen âlemlerin mâlikî olan Allah'dır, Celle Celâluhû Hazretleridir. Çünkü Allah'ın sevgilisidir. Cennet ve cehennem O'nun rızâsındadır, Resûl-i Ekrem'in rızâsındadır, sallallahu aleyhi vesellem.

Cümle enbiyâ da böyle. Resûl-i Ekrem'e şefâat izni çıkmayınca hiçbir nebî, hiçbir resûl, şefâata muktedir olmayacaktır. Hattâ bırak şefâati, kendi nefislerinden gayrını düşünmeyecekler. Hadîs-i Şerîf'de böylece vârid olmuştur. Ne Âdem Safiy, ne Nûh Neciy, ne İbrâhim Halîl, ne Mûsâ Kelîm, ne İsâ Rûhullah, ne diğer peygamberân-ı ızâm hazarâtı. Hiçbirisi kendi kavmine, kendi ümmetine şefâat etmek şöyle dursun, nefsinden başka bir şey düşünmeyecek, yevm-i kıyâmetin şiddet ve dehşetiyle. Fakat vaktâ ki Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi veselleme şefâat izni çıkacaktır, o vakit onlara da ondan sonra şefâat izni müsâade edilecektir, diğer enbiyâya.

⁶⁰⁵ Sure-i Ahzâb 45-46

Hattâ Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi vesellem, Buhârî hadîslerinden, şöyle mahallini de söyleyelim, "Olacak olur" diyor. Olacak olur yani kıyâmet kopar.

Kıyâmet üç kısımdır. Bir kıyâmet vardır, bir adam öldüğü vakitte, onun kıyâmeti kopmuştur. Semâsı yarılmış, yıldızları dökülmüş, denizleri kaynamıştır. Kişi öldü mü kıyâmeti kopdu demektir. Buna küçük kıyâmet derler. Ki bu hepimizin başına yakın bir zamanda gelecektir. Bizden evvel geçenlerin başına geldiği gibi. Onlar nasıl ki kendilerini ve yakalarını ölümden sıyıramadılar, bizler de buy ölümden yakayı sıyıramayacağız.

Yalnız şunu söyleyeyim. İmân eden ve a'mâl-i sâliha icrâ edenler için ölüm, korkulacak bir şey değildir. Ölüm bâbında vuslat-ı cemâl vardır. Tekrar ediyorum. İmân edenler için, a'mâl-i sâliha icrâ edenler için, ölüm korkulacak bir nesne değildir. Fakat Allah'a imân etmeyen, yâhud Allah'a imân etmiş, isyândan başını kaldırmamış, dâimâ isyânda ve nisyânda, ibâdeti yok, tâati yok, hiçbir şeyi yok, müflis vaziyette âhirete gitmiş, onun için ölüm biraz zahmetlidir. Güçdür yani.

Bundan sık sık bahsediyoruz çünkü iki şey vardır ki bunları unutursak, kendimizi unuturuz, birisi Allah'ı unutmak birisi ölümlü unutmaktır. İki şey unutulursa, insanlar insanlıktan çıkarlar. Ölüm gözümüzün önünde olduğu hâlde, sevgililerimizi kendi ellerimizle kabre yerleştirdiğimiz hâlde, bize bir ders vermiyorsa, yazık bizim için, pek yazık! En büyük vâiz, en büyük nâsih, ölümdür. Kâfire müşküldür, âsîye müşküldür fakat müminlere gâyetle kolaydır.

Hattâ Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi vesellem buyuruyorlar ki, "Ölümden yani Melekül'l-mevt bir kimsenin rûhunu kabz edeceği vakitte, üç yüz kılıç darbesi gibi". Bir kimseye üç yüz defa kılıçla vurursun, onun acısı neyse, rûhun cesedden ayrılığı odur. Müslümana da böyle mi? Mümine de böyledir, kâfire de böyledir. Fakat mümine bir âlem açılır. O âlemi o seyrederken hiç onu duymamış, tereyağından kıl çeker gibi, o üç yüz kılıcın acısını duymamış. Çünkü nasıl bir âlem ki o kılıçların acısını ona duyurmuyor. Bu da müminin bulunduğu mevkîye göredir. Kimisi Hakk Teâlâ ile müşerref olur. Kimisi Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi vesellem Efendimiz Hazretleriyle müşerref olur, ölüm ânında. Kimisi cennetin derecâtını görür. Kimisine müjdeci melekler gelir. Der ki, "Biraz günahın filan var ama ebedî nârda kalmayacaksın, inşaallah şefâat-i Resûlullah'a nâil olursun" der, müjde verir gene son nefesinde.

Fakat kâfirler için böyle değildir. Kâfirler için Cenâb-ı Hakk Kurân'ın birçok yerlerinde, Kurân-ı Azîm'in, onların ahvâlini haber veriyor. ⁶⁰⁶ وَلَوْ تَرَىٰ إِذِ الظَّالِمُونَ فِي غَمَرَاتِ الْمَوْتِ ⁶⁰⁷ يَضْرِبُونَ وُجُوهَهُمْ ⁶⁰⁸ وَالنَّارُ غَرَقًا. "Habîbim Muhammed", sallallahu aleyhi vesellem, Resûl-i Ekrem'e hitâb, bize, o vâsitayla, "Sen zâlimlerin ve kâfirlerin ölümlerini görsen, melekler onların yüzlerine ve arkalarına vurarak onların rûhlarını kabz eder". ⁶⁰⁸ وَالنَّارُ غَرَقًا, üç yüz altmış beş damar çekilir tekrar bırakılır. Gâyetle korkunç ve çok acı. Üç yüz kılıç darbesi gibi.

⁶⁰⁶ Sure-i En'âm 93

⁶⁰⁷ Sure-i Muhammed 27

⁶⁰⁸ Sure-i Nâziât 1

Ama müminler için böyle değil. Hattâ, gene şurada bir müjde verelim.

Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi vesellem, bir gün çok me'yûsmuş. Ekseri zaman istikbâli gördüklerinden dolayı üzülmüşlerdi, sallallahu aleyhi vesellem. Çok zaman ağlardı. Hattâ buyurmuşlar ki, "Benim bildiğimi siz bilerseniz, benim gördüğümü siz görseniz, yataklar üzerinde gülemezsiniz, istirahat edemezsiniz" buyuruyorlar, sallallahu aleyhi vesellem. O gün gelmiş Hazret-i Melekü'l-mevt, Cenâb-ı Peygamber'e selâm vermiş, demiş ki "Yâ Resûlallah, me'yûsluğun nedendir? Üzülme. Sana salavât-ı şerîfe veren ümmetinin rûhunu tereyağdan kıl çeker gibi alacağım. Senin ismini işitti, hemen salavât-ı şerîfe verdi, sana ve Ehl-i Beyt'ine ve ashâbına ve ensârına". Allahümme salli alâ Muhammedin ve alâ âli Muhammedin ve sahbihî ve sellim.

Yine sırâtın şiddetini ve dehşetini düşünen Peygamberimiz sallallahu aleyhi vesellem, me'yûs olmuş, Hazret-i Cebrâil gelmiş. Demiş, "Yâ Nebiyyallah, üzülme, senin ümmetinden bir kimse sana salavât veriyor mu". Yani seni seviyor mu. Çünkü seven sevdiğini çok zikreder. Unutduğundan değil. Unutduğundan değil sevdiğinden zikreder. "Onu ben sırâtdan yıldırım gibi geçiririm, elinden tutarım. Üzülme yâ Resûlallah" dedi. Peygamberimiz tek, "Bu benim ümmetim" desin. İşin sırrı orada. İş kolaylaşır sonra bir daha.

Cenâb-ı Peygamber bir gün sormuş Cenâb-ı Hazret-i Ömer'e. İyi dinle! "Yâ Ömer, beni ne kadar seversin?" demiş.

Ömer kimdir, Ömer ibn Hattâb radiyallahu anh? Resûl-i Ekrem'in kayınpederi ve kırkinci islâm olan ve halîfe-i hak ve kırkların kırkincısı.

Demiş ki Hazret-i Ömer, "Yâ Resûllah, her şeyden ziyâde seni severim ama...". İyi dinle! Bir daha söylüyorum. Hazret-i Ömer'e Peygamber sormuş, "Yâ Ömer", radiyallahu anh, "Ne kadar sevesin beni?" demiş Resûl-i Ekrem. Demiş ki, "Yâ Resûlallah, seni her şeyden ziyâde severim ama nefsimi senden daha ziyâde severim" demiş. Öyle deyince Hazret-i Ömer'e Cenâb-ı Peygamber hitâb etmiş, "Yâ Ömer", eyvâh "îmânın kemâl bulmamış. Beni nefsinden de ziyâde sevmedikçe îmânın kemâle ermez" demiş.

Şimdi, ben her dersde bunu söylüyorum size. İşin başı, miftâhı, Resûl-i Ekrem'e muhabbet ve O'nun âline, evlâdına, Ehl-i Beyt'ine, ashâbına, evliyâsına muhabbetledir. Bununla kâimdir bu iş. Bu şekilde oraya yol bulabilirsin. Yani kalb tarlasına muhabbet tohumunu ekersin, Hakk korkusuyla, Hakk aşkıyla gözyaşıyla sularsan, meyvasını verir yakın zamanda. Çünkü temâyülât-ı kalbiyye efâl-i ihtiyâriyyeden değildir. Bir kâidedir bu. Yani bir adam bir adamı zorla sevmez. Muhakkak kalbin meyletmesi lâzım. Kalb de Allah'ın yed-i kudretindedir. Öyleyse Resûl-i Ekrem'in ismini işitiğimiz vakitte salât ü selâm okuyarak ve O'nun âline evzâcını, Ehl-i Beyt'ini, ashâbını, ensârını severek, ulemâsını severek ve O'nun yolundan giden zâhidleri severek, âbidleri severek, müminleri severek, oraya yol bulabiliriz. O da, gene tekrardan hadîs-i şerîfle söyleyeyim, "Birbirinizi sevmedikçe îmân etmiş olmazsınız, beni her şeyinizden ziyâde sevmedikçe de îmânının kemâle ermez" diyor. Allah cümlemizi Resûl-i Ekrem'i her şeyinden ziyâde seven, nefsinden de ziyâde sevenlerden eylesin ki îmânımız kemâle ersin, kemâlli bir îmân ile alnı açık, müjdeci melekler gelerek, bize müjde vererek ve Resûl-i Ekrem'in mübârek cemâlini görerek, rûh teslîm etmek nasîb ü müyesser eylesin.

Şimdi, ölüm korkulacak bir şey değildir, tekrar ediyorum.

Efendi! Bu söylediğim söz mutlakâ senin ve benim başıma gelecek. Bu sana şaka ve hikâyeye gelmesin. O gün gelmeden evvel hazırlığını yap. O gün gelmeden hazırlığını yap. Zerre kadar hayra koş. Sana böyle komprime olarak söyleyeyim. Zerre kadar bir yerde hayır işi var mı hayır işi, Allah'ın rızâsı var mı, oraya koş. Zerre kadar şer varsa, Allah'ın rızâsı olmayan yere ayak basma. Allah için sev, Allah için sevme. Nefsin için yapma o işi, nefsi çıkar ortadan. Nefis girdi mi Hakk çıkar.

Hattâ Cenâb-ı Hakk Celle ve Tekaddes Hazretleri, Mûsâ Peygamber'e hitâb etmiş, demiş, "Yâ Mûsa, benim için ne yaptın?" demiş, sormuş. "Yâ Rabbi, namaz kıldım". "O senin kulluk vazîfendi" demiş. "Oruç tuttum". "Cehenneme kalkandı" demiş. "Zekât ve sadakât verdim". "Kimin malını kime verdin?" demiş Hazret-i Mûsâ'ya.

Ey zenginler! Mal sâhibleri, mülk sâhibleri, hani bunun ilk sâhibleri! Mal senin değil, âriyetdir. Sen veznedâr gibisin malın başında. Fukarâ-yı müslimîn, ayâllullahdır, Allah'ın ayâlidir. Onun için benim derken elinden alırlar. O gün gelmeden evvel Hakk yolunu onunla bulmaya çalış. Önden giden ışık sana yol gösterecektir, arkadan gelen ışık sana yol göstermez. Yani bunun manâsı şu. Elin ayağın tutarken, gözün görürken, mallarına sâhib iken Hakk yoluna onu sarf eyle. Çünkü rızkından verenler, seve seve verenler, sevdiğini verenler, sevdiğine verenler, onlar müflihtir, felâh bulanlardır.

Bir kış gününde bir mecûsî...

İyi dinle! Ey gönlü Hazret-i Peygamber'in muhabbetiyle çarpan âşık!

Bir kış gününde, bir mecûsî, mecûsî ateşe tapan demek yani Allah'a şirk koşuyor, kuşlara yem atıyormuş. Hazret-i Cüneyd-i Bağdâdî Seyyidü't-Tâife Hazretleri, oradan geçiyorlarmış.

İyi dinle! Bir şey al buradan, bedâva gitme câmiden, geldiğin vakitte, mutlakâ bir şey al. Ve almakla kalma, iyi dinle, iyi anla ve etrâfa yay. Sevdiklerini Hakk'a davet et. Sevmediklerin hakkında da duâ eyle.

Demiş ki mecûsîye, Hazret-i Cüneyd kaddese sırrah, "Senin yaptığın hayır hasenât ind-i ilâhîde makbûl değildir".

Kâfirlerin yaptığı duâ da kabûl olmaz ancak mazlûm olduysa, zulüm gördüyse, zulüm görenin duâsı kabûl olur. İki kimsenin duâsı reddolunmaz, velev ki kâfir ola. Biri baba, biri zulüm gören kimse. Onun için babanın duâsını almaya çalış. "Efendim ben hayâtına yetişemedim, öldüler gitdiler". Kurân oku rûhları için. Onları hayırla yâd eyle. Hattâ sana mal bırakmasalar dahi, borçlarını bıraksalar, gene senin için bir hayır hasenât defteridir. Anlayabilirsen eğer. Maddî düşünme dâimâ.

Demiş ki, "Ey mecûsî, senin yaptığın hayır hasenâtın kıymeti olmaz, sen Allah'a şirk koşuyorsun". Demiş ki o mecûsî Hazret-i Cüneyd'e, "Vâkıa belki iş böyle ama benim yaptığım bu hayrı Allah görüyor mu?" demiş. "Elbet görüyor" demiş.

Allah habîrdir ve basîrdir. Her şeyi haberdar ve her şeyi bilir ve her şeyi görür Allah. Nerede bulunursan bulun, kim olursan ol, seni görür ve senin hakkında ilmi vardır. Hiç kaçamazsın O'nun nazarından. Onun için fenâlık yapacağın zaman bunu düşün, benim konuştuğum bu sözü. Elini hemen çek fenâlıktan. Yapma fenâlık, iyi değil. Sonu nedâmetdir, âh u vâhıdır. Dâimâ Hakk yoluna, dâimâ Hakk yoluna! Dâimâ Allah de! O'nun rızâsına doğru yürü. O'nu sev, O'nu zikreyle. O'nun ismi lisânından düşmesin. Kalbinde O'nun muhabbet bulunsun. Zarar etmeyeceksin. Yakın bir zamanda amelinle başbaşa kalacaksın.

Demiş ki Hazret-i Cüneyd'e, o veliyyullahı, o mecûsî, demiş ki, "Ey Cüneyd, vâkıa ben mecûsîyim, Allah benim yaptığım hayır hasenâtı kabûl etmez ama, Allah görüyor mu?" demiş. "Elbet görüyor" demiş. "Eh o bana kâfi" demiş. İyilik yaptığın vakitte Allah gördüğü gibi, kötülük yaptığın vakitte de Allah görüyor ama. "Bir müddet sonra" diyor Cenâb-ı Cüneyd, "ben Kabe'ye varmışdım, bir de bakdım ki o mecûsî dediğim zât, Kabe'yi tavâf ediyor. Fesühânallah! Bunun burada ne işi var diye hemen koşdum peşinden, bekledim şaftını tamamlasın diye, yedi şaft yaptı Kabe'yi".

İki türlü kabeyi tavâf var. Bir gönül kabesini tavâf var. Gönül kabesi tavâf etdin mi? Bak, soğuk hava. Fukarâ-yı müslimîn arasında inim inim inleyenler var. Sen sayıp koyuyorsun, bankaya yatırıyorsun yâhud Kastelli'ye veriyorsun filan. Allah bankasına yatır! Topladıkların hepsi kalacak burada. Ve sevmediklerin taksîm edecekler, sana hesâbı düşecek. İstiyorsan o paraya sâhib olmayı, Allah bankasına yatır, Allah için ver. Bak şu anda şimdi ağlayanlar, odunsuz, kömürsüzler, kimsesizler, yoksullar, hastalar, yetimler, çıplak ayakla mektebe gidenler, sırtına palto giymeyenler, görüyorsun gözünle değil mi? Fuhşîyyâta gitdiğimiz vakitte on bin, yirmi bin, otuz bin, kırk bin veriyoruz, Allah için kırk para vermek için yüreğimiz titriyor bizim. Sizi tenzih ederim bundan. Böyle kimseler var demek istedim yani. Gönül kabesi tavâf eyle.

Ey fukarâ! Sen de hacca gitmedim diye üzülme. Cuma namazlarına geliyor musun? Fukarânın hacı Cuma namazıdır. Allah her Cuma için sana bir hac sevabı veriyor. Onu da haber vereyim sana. Fukarâya söylüyorum. Malı olup da gitmeyen manâsına değil. Sözü yanlış anlama.

"Şaftı bitdi. Koşdum yanına gitdim, beni gördü güldü" diyor. "Gördün mü yâ Cüneyd, Allah gördü, bana îmânı nasîb eyledi" diyor. "Ve düşdü ve Hakk'a rücû eyledi".

Onun için yoklukla büyüyenler, yoksullukla büyüyenler, bunların hepsi bilirler ki, böyle günler acı günlerdir. Böyle günlerde Hakk rızâsının peşinden koşmalı insan. Felâh bulmak istiyorsan. Yarın bütün millet yevm-i kıyâmetde çıplaktır, çıplakları giydiren, cennet libâslarıyla ilbâs olunur. Onlar o giysilerle giyinir. Kıyâmet günü herkes açdır, açları doyuranlar Hakk'ın sofrasında karınlarını doyururlar. Kıyâmet günü herkes susuzdur, susuzlara su veren, Cenâb-ı Fahr-ı Risâlet'in, Hazret-i Muhammed'in elinden, sallallahu aleyhi vesellem, Âb-ı Kevser'den içer.

"Yâ Mûsâ ne yaptın benim için?". "Zekât verdim Yâ Rabbi". "Kimin malını kime verdin? Benim malımı benim kullarıma vermişsin. Sana ne oldu? Vazîfeni yapmışsın sen. Vazîfen senin buydu". Hazret-i Mûsâ dedi ki, "Yâ Rabbi ben bilemedim, kulum ben, senin için ne

yapılmak lâzım, senin için ne yapılmak lâzım, bana onu bildir ki ben onu yapayım". "Benim için sev" dedi Allah. "Benim için sev, benim için sevme, nefsin için değil". Allah için yapılacak olan budur.

Ama müminlerin kusurlarını görmeyeceksin. Bir müminin kalbinde kin, buğz, adâvet, hased, kibir, ucub, riyâ olmaz. Kim ki "Muhammed Resûlullah" dedi, bu Nûr-ı Ahmediyyeyi kalbine indirdi, bu sıfatlar o kalbden çıkar. O kalb, merhametli, şefkatli, mütevâzi, Hakk korkusuyla titreyen, Hakk aşkıyla ağlayan bir kalbdir ki onun gözlerinden Hakk sevgisiyle yaşlar dökülür.

Şimdi, Cenâb-ı Hakk Peygamberimiz'e diyor, ⁶⁰⁹ "يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ إِنَّا أَرْسَلْنَاكَ شَاهِدًا وَمُبَشِّرًا وَنَذِيرًا" "Habîbim Muhammed", sallallahu aleyhi vesellem, "biz seni şâhid gönderdik". Şâhid, yani bütün bu bizim ahvâl u harekâtımıza Resûlullah şâhid olduğu gibi, Peygamberimiz'den evvel geçen nebîlerin de tanığı ve şâhididir. Bir daha söylüyorum. Yevm-i kıyâmetde Allah Nûh Peygamber'e sorar, "Tebliğât-ı şer'iyye etdin mi Yâ Nûh?". "Yâ Rabbi biliyorsun". "Ben biliyorum, sen biliyorsun, tanığını göster". Hazret-i Peygamber'i gösterir. "Yâ Rabbi benim şâhidim Hazret-i Muhammed Mustafâ'dır. O'na indirdiğin kitapda benim efâl u harekâtımı sen haber verdin". Mübeşşirdir, müjde verir Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi vesellem. Mübeşşirdir Peygamberimiz, tebşîr edici, müjdeleyici. Kimler için? Allah diyenler için. "Lâ ilâhe illallah" diyenler için. "Lâ ma'bûde illâllah", "Lâ mevcûde illâllah", "Lâ mahbûbe illallah" diyenler için müjdecidir. Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi veselleme sevdiğin vakitte. Ve Allah'ın muhabbetiyle Resûl'ün muhabbeti hemen hemen birdir, Resûl'ü seven Allah'ı sevmiş olur. Kim Resûl'ün kapısından giderse, Allah'a vâsıl olmuş olur. Kim Resûl'e itâat etmiş olursa, Allah'a itâat etmiş olur.

Ve korkutucudur Peygamber. "Yâ eyyühennebiyyü innâ erselnâke". Ey Nebiyy-i muhterem, biz seni gönderdik ancak, şâhiden, şâhid olarak, mübeşşirân, mübeşşir, tebşîr edici, müjdeleyici müminlere, âşıklara, sâdıklara, Allah diyenlere, Allah'a inananlara, onlara müjdeci, cennet ile, cennet-i efâl ile, cennet-i sıfat ile, cennet-i zât ile müjdeleyici, cemâl-i Hakk ile müjdeleyici, rızâ-yı Rahmân ile müjdeleyici, ve nezîrâ, kâfirleri korkutucu. Korkutmasının altında da rahmet vardır. Hakk Teâlâ korkutmadan da adama azâb edebilirdi. Korkutmasının manâsı, bir babanın evlâdına, "Senin gözünü çıkarırım, bunu yapmayacaksın!" demesi, çocuğun gözünü çıkarması manâsına değildir. Rahmetinden onu söylemiştir. Hakk Teâlâ'nın bizi tehdîdi, vâidi ve tehdîdi, Cenâb-ı Hakk'ın rahmetindendir.

Hattâ bir babanın evlâdına olan merhametinden ve şefkatinden...

En şefkatli bir babayı farz edelim, her baba değil, bazısı iskele babası, ondan bahsetmiyoruz. Çocuğuna dînini, diyânetini, milletini, milliyetini, insanlığı öğretmeyen kimse, onlar iskele babası onlar. Başlarına belâ almışlar yevm-i kıyâmetde.

En şefkatli bir baba. Hem dünyâsını hem âhiretini öğretmiş evlâdına. Bunun merhametinden Allah'ın Ümmet-i Muhammed'e merhameti, yetmiş bin defa ziyâdedir. Görmüyor musun, yetmiş sene dalâlet sahrâsında dolaşan bir kimse, Resûl-i Ekrem'in ismini anarak, "Yâ Rabbi, Habîbin Muhammed hürmetine beni affet" dese, Allah affediyor, kabûl ediyor tövbesini. Bu,

⁶⁰⁹ Sure-i Ahzâb 45

Hakk'ın Cenâb-ı Peygamber'e olan muhabbetinin tecelliyâtıdır. Bize de Allah'ın lutf u keremidir. Allah cümlemizi Habîbi Muhammed'den ayırmasın, gönüllerimizi Nûr-ı Ahmed'le münevver eylesin.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

Tövbe 28 Ocak 1983 (14 Rebûlâhir 1403)

Kâlallahu Azze ve Celle.

Eûzübillahimineşşeytânirracîm.

Bismillahirrahmânirrahîm.

يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ إِنَّا أَرْسَلْنَاكَ شَاهِدًا وَمُبَشِّرًا وَنَذِيرًا * وَدَاعِيًا إِلَى اللَّهِ بِإِذْنِهِ وَسِرَاجًا مُنِيرًا⁶¹⁰

Sadakallahü'l-Azîm.

Gönülleri nûr-i î mân ile münevver, alınları Allah'a secde etmekle, nûr-i secde ile muattar, kıyâmet gününe inanan, bu kısa hayâtın hesâbını Allah'a vermeği kabûl eden, Hakk'ın cennetini hak, nârını hak, suâlini hak, mîzânını hak bilen, Hakk'ın cennetine tâlib, rızâsına râgıb, cemâline âşık ve habîbi, mahbûbu, cümle peygamberlerin seyyidi olan Hazret-i Mahbûb-i Kibriyâ Muhammed Mustafâ'yı her şeyinden ziyâde severek î mânını kemâle erdiren, bu âlemde cennete dâhil olan müminler, âşık-ı sâdıklar!

Hazret-i Muhammed'i her şeyinden ziyâde seversen bu âlemde cennete dâhil olursun. Allah sana cenneti bu fânî âlemde de tatdırır. Î mânın kemâli Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi vesellemi her şeyinden ziyâde sevmektedir.

Bundan evvelki hutbelerimizde söylemişdik. Peygamberimiz, Hazret-i Ömer ibn Hattâb'a, radiyallahu anh...

Bu dünyâda adâlet sembolü, münkiri münâfıkı Ömer'in adâletini, radiyallahu anh Hazretlerinin adâletini kabûl eder. Hattâ bundan bir müddet evvel Amerika reîsicumhuru, "Burası beyaz saray değil, burası Ömer'in kulubesi" demişdi. Adâletden kinâye olarak yani.

"Yâ Ömer beni ne kadar seversin?" diye Peygamberimiz sordu Ömer ibn Hattâb'a. Dedi, "Yâ Resûlallah seni her şeyden ziyâde severim ama nefsimi senden ziyâde severim" dediğinde, Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi vesellem, "Yâ Ömer, î mânın kemâle gelmedi" dedi. "Beni her şeyinden, nefsinden de ziyâde seveceksin". O vakit Cenâb-ı Ömer ağladı, ki Ömer hakkında Cenâb-ı Peygamber, "Benden sonra peygamber gelseydi, nebî gelseydi, Ömer gelirdi" diyor.

⁶¹⁰ Sure-i Ahzâb 45-46

Ağladı Ömer ibn Hattâb, dedi ki, "Yâ Resûlallah şimdi seni ben her şeyimden ziyâde, nefsimden de ziyâde seviyorum" dediğinde, "şimdi îmânın kemâle erdi Yâ Ömer" dedi.

Onun için bizim derslerimizin, vaazlarımızın nihâyeti, size Allah'ın rızâsına en yakın olan yolu gösteriyorum size. Bütün yollar sedd olunmuştur ancak Bâb-ı Muhammediyyet, Resûlullah'ın kapısı açıktır. Tâ tövbe kapısı kapanıncaya kadar, tövbe ref' oluncaya dek. Bu iki türlüdür, geçen hafta söylemişdim size, bir tövbe kapısının kapanması, senin artık gargaraya gelip âhiret âlemini görmendir ki ondan sonra tövbenin fâidesi olmaz. Yani gayb âlemi olan yani senin için ve benim için gayb âlemi olan âhireti görmeğe başladın mı tövbe etsen, o vakit tövbe kabûl olmaz. Ondan evvel tövbe müstecâb olur, gargaraya kadar.

Tövbe de, biliyorsunuz, "Tövbe Yâ Rabbi" demek değildir, yapılan çirkin harekâtı terk iledir. Bir daha söylüyorum, kulağını benden yana iyi ver. Yapılan çirkin harekâtı, Allah'ın sevmediğini, Allah'ın men ettiğini terk etmekledir. Kasden, cezmen terk etmekledir. Tövbe böyle olur. Yoksa günahı işle tövbe et, günahı işle tövbe et, yani kalbinde yok onu terk etmek, ama lisânında tövbe var, o vakit iş biraz müşkül olur. Onun için insan hemen tövbe istiğfâra sarılmalıdır. Evvelâ perhiz sonra ilaç alacaksın. Evvelâ tövbe istiğfâr. İbâdetinden zevk duymuyorsan, tövben yok, tövben müstecâb olmamıştır. Tövbe müstecâb olduysa ibâdet ve tâatından zevk duyarsın. Namazda sıkılıyor musun, bil ki hastalık var kalbinde, perhizinde, tövbende sakatlık var. Hakkıyla tövbe eden muhakkak sûretde ibâdet ve tâatının zevkini duyar.

Bir de ibâdet ve tâatın zevki, helâl lokmadadır, helâl lokmada. En karîb yol da Allah'ın vuslatına, rızâsına, Hazret-i Muhammed Mustafâ'yı vesîle tutarak, şeff' göstererek, O'nun çizdiği yoldan, O'nun sünnet-i ictimâiyyesi ve sünnet-i ferdiyyesine riâyet ederek o yoldan yürümektedir. Hiç başka çâresi yoktur. Ne olursan ol, yevm-i azîm gelmeden tövbeye sarıl. Senin ve benim yevm-i azîmimiz ölümümüz günüdür.

Size anlatdık geçen hafta, kıyâmet üç türlüdür demişdik, tekrar edelim. Bir. Bir adam öldü mü, onun kıyâmeti kopdu. İki. Bir milletin istiklâli elinden gitdi, zâlim eline düştü, kâfir eline düştü, ezildi, ayak altında kaldı, o milletin de kıyâmeti kopmuştur. Çünkü her ferdin eceli vardır, her milletin eceli vardır. Bu kâinâtın da eceli vardır. Bir binâ yapıldı mı yıkılır. Doğan ölür. Toplanan dağılır. Doğanlar, büyürler, yetişirler, genç olurlar, dinç olurlar, sonra ölürler. Ölürler ama iki türlüdür. Ya ölmek vardır, ya olmak vardır. Hazret-i Resûl-i Ekrem'in, o kerîm olan resûlün, o Allah'ın mahbûbunun yolundan gidenler, O'nun tavsiyesine uyanlar, Kurân-ı Kerîm'in reçetesiyle Resûl-i Ekrem'in eczâhânesinden ilaç alanlar, onlar, müstesnâdır. Onlar ölmezler, olurlar. Çünkü ölüm bâbında müminler için korkulacak bir şey yoktur, vuslat vardır yani kavuşmak vardır. Eğer îmânına sâhib olabilirsen hiç korkma. Kasem ediyorum ki neyi seviyorsan ölüm ânında sana onu göstereceklerdir. Bir mümin, yani lâlettayın bir mümin, cennete taaşşuk ederek Hakk Teâlâ'ya ibâdet etdiyse, ölmeden evvel cennetdeki makâmını kendisine gösterirler. Âsîler de böyledir. O hâle yatdı mı, nârdâ gidecek makâmını gösterirler. Çünkü bundan sonra gidilecek olan âlemde iki makâm vardır, ya cennet vardır, ya cehennem vardır, üçüncü bir makâm yok. Allah cenneti halk etdi, ehlini halk etdi, cehennemi halk etdi, onun da ehlini halk etdi.

Resûl-i Ekrem, Allah'a îmân eden, Allah'ı seven, Allah yoluna her şeyini fedâ kılanlar için, mübeşşirdir, müjdecidir. Resûl-i Ekrem'e kadar iki yüz yirmi dört bin peygamberin gelmesi, itikad imâmları böyle saymışlar, iki yüz yirmi dört bin peygamber, yüz yirmi dört bin peygamber, yüz on üç peygamber de ulu'l-azm peygamber, bunun gelmesinin sırr-ı hikmetinin ne olduğunu bilir misin? Bir memlekete bir pâdişah yâhud reîsicumhur geleceği vakitte, reîs geleceği vakitte evvelâ ne olur? Motosikletliler geliyorlar, yolu açıyorlar, müjde veriyorlar, "Geliyor" diye. Cümle enbiyânın bi'seti Hazret-i Muhammed'i tebşîr içindir, müjdelemek içindir, sallallahu aleyhi vesellem. Sen ve ben öyle bir peygambere nâil olmuşuz. İkincisi, Allah'a îmân eden ve Allah yoluna baş koyan ve Allahu Teâlâ Hazretlerine kulluk eden, hiç kimsenin kulluğu zâyî olmaz. İster şer, ister hayır herkes yaptığını mutlakâ önünde görür ve bulacaktır. Müminleri, mutîleri yani Allah'a itâat edenleri, mutî demek Allah'a itâat eden demek, müminler, mutîler, sâlihler, âbidler, sulehâ-yı ümmet, âşıkân, Resûl-i Ekrem bunları müjdelemiştir, müjdecidir.

Allah'ın rahmeti gadabını geçmiştir. Hiç Allah'ın rahmetinden ümîdini kesme, Allah'a hüsn-i zan et, Allah'ı sev. Diyor ki, "Kulum beni ne zannederse, öyle bulacaktır" diyor. Allah'ı seveceksin ve hüsn-i zan edeceksin. Ama kulluğundan da geri durmayacaksın. Eğer nefsine kanarsan böyle, "Bugün tövbe ederim, yarın tövbe ederim, öbür gün tövbe ederim" diye, o vakit amelikle başbaşa kaldığın vakitte, amelin ne sûrette ise onunla beraber haşrolursun. Ben dâimâ söylerim giden tabutlar boş gitmez. Sana göre içinde bir adam var zannediyorsun. Bana göre öyle zannediyoruz değil mi? Hayır! O dört kişinin taşıdığı tabutun içerisinde çok vebâl var yâhud çok sevap yüklü. Herkes götüreceğini buradan götürür âhiret âlemine. Orada bir şey bulamaz, buradan ekilir. Ateşi de buradan alırsın, cehennem, cenneti de buradan alırsın. Hattâ misâlini verelim.

Behlûl-i Dâna diye bir zât var, işitmişinizdir ismini. Târihte kimisi buna Hârûn Reşîd'in kardeşi diyor. Hârûn Reşîd kimdir? Hârûn Reşîd Abbâsî zamanında islâmların en şâşâlı devrinde yaşayan bir emirdir. Onun kardeşi derler, yakîni derler filan. Ben mürşidi olduğuna kâilim. Kendisini görmüş Hârûn Reşîd, Behlûl hızlı geliyormuş, "Behlûl, nereden geliyorsun?" demiş.

Kulak ver benden yana. Baş kulağını değil yalnız, kalb kulağını ver. Baş kulağınla mahdûd bir şey işitebilirsin, kalb kulağınla şarkdan garbı dinleyebilirsin. Baş gözünle yakın bir yeri görürsün, kalb gözünle, şarkdan garbı, garbdan şarkı görürsün. Allah cümlemizin kalb gözünü açsın. Gaflet perdesini ref' etsin.

"Behlûl, nereden geliyorsun?" demiş, "Cehennemden" demiş. "Ne yaptın cehennemde?", "Ateş almaya gitdim fakat maalesef ateş bulamadım". Demiş ki, "Cehennem ateşle dolu diyorlar" demiş Hârûn Reşîd. "Ben de öyle biliyordum, gitdim Mâlik'e". Mâlik, cehennemin âmiri, müdürü. "Ondan ateş istedim. Burada ateş bulunmaz dedi. Yâhu cehennemde ateş bulunur dedim. Hayır! Herkes ateşini dünyadan buraya getirir dediler" demiş. Onun için bir yumurta çalanla, bir milyonu çalan bir olmaz. İkisi aynı cezâyı görürse, o vakit adâlet-i ilâhî nerede kalır?

Ona göre günah işle! Ateşe tahammül edeceğin kadar günah işle. Bir daha söylüyorum. Ateşe ne kadar tahammül edeceksin? Elini bas, ne kadar tahammül edebiliyorsun, o kadar

günah işle. Affetmezse Allah, potaya koyarlar adamı, eritirler. Safını alacaklar çünkü. Allah'a muhtaç olduğun kadar ibâdet eyle. İbâdetin başı da tövbedir.

Resûl-i Ekrem muhlislere, âbidlere, zâhidlere, mutîlere yani Allah'a itâat eden kullara, onlara mübeşşirdir, tebşîr edicidir yani müjdecidir. Hakk'ın cennetiyle, rıdvânıyla, cemâliyle. Herkes kendi istediğini alır. Sen sakın hâ cennet için Allah'a ibâdet etme. Cennet için Allah'a ibâdet eden kimse, nefesine ibâdet etmiş olur. Cehennem korkusuyla Allah'a ibâdet eden gene nefesine ibâdet etmiş olur. Sen Allah'a Allah'ımız olduğu için Hâlık'ımız olduğu için ibâdet eyle. Acaba anlatabildim mi? Tövbesiz durma.

Ve nezîr Peygamber. "إِنَّا أَرْسَلْنَاكَ", biz ancak seni irsâl etdik, gönderdik, habîbim Ahmed resûlüm yâ Muhammed, mahbûbum, mergûbum, Muhammedim. "شَهِيدًا", şâhid. Kime şâhid? Senin yaptığın ve benim yaptığım efâl ü harekât haftada iki akşam Resûlullah'a arz olunur. Ona göre! Aman günahdan kaçın! Melekü'l-mevt'in kılıcı ensemizde dolaşmakda. Ben gencim deme, dayandığın duvar yıkılabilir. Akşam azîz olan sabah zefîl olur. Sabahleyin doğan akşama ölür. Akşam hasta olan sabahleyin sıhhatli olabilir.

Resûl-i Ekrem âsîlere münzirdir yani korkutucudur, müminlere mübeşşir. Şâhiddir. Senin efâl u harekâtına Resûl şâhid olduğu gibi cümle enbiyânın da nübüvvetine şâhid olacaktır, kıyâmet gününde. Meselâ, misal vereceğim, Hazret-i Nûh aleyhisselâm. Cenâb-ı Hakk diyecek ki Nûh Peygamber'e, meselâ, bir tânesini alıyorum ben böyle, hepsine şumüllüdür böyle bu şekilde, diyecek ki Nûh'a, "Kavmine dînimi teblîğ etdin mi?".

"Efendi bu soru yalnız Nûh Peygamber'e mi?". Vallâhi sana da soracaklar. Sana da ve bana da soracaklar. Babalar! Çocuğuna dînini diyânetini bildirdin mi? Allah'ı öğretdin mi? Allah neyle öğrenilir bakayım? İlmihâlle öğrenilmez Allah. Allah Allah'la bilinir. Allah muhabbetle bilinir. Hazret-i Muhammed aşk ile bilinir, sallallahu aleyhi vesellem. Sana soracaklar, bana soracaklar. İşitdiğinle çocuklarını tenvîr etdin mi? Hak yolu gösterdin mi onlara? İnsanlığı, insanlığa hizmeti? Dîne, diyânete, Allah'a, Peygamber'e, büyüğe hürmeti, küçüğe şefkati gösterdin mi diye soracaklar. Hatta Kurân-ı Kerîm'de, oku bak, tefsîrine bakıver, ⁶¹¹ يَوْمَ يَقُومُ الْمَرْءُ مِنْ أَخِيهِ وَأُمِّهِ وَأَبِيهِ وَصَاحِبَتِهِ وَبَنِيهِ. Manâsı, denizden bir katre, "Evlâd babadan, baba evlâddan, arkadaş arkadaşdan, kadın kocasından, koca kadından firâra kalkacaklardır. Evlâd da kaçacak babadan, baba da evlâddan kaçacak. Çünkü hukuk meselesi var.

Allah soracak Nûh Peygamber'e, "Tebîğ etdin mi benim dînimi? Kavmini Allah'a çağırdın mı?". Hazret-i Nûh diyecek ki, "Yâ Rabbi çağırdım, hiç nübüvvetde noksanlık bırakmadım çağırdım". Kavmine soracak, onlar inkâr edecekler, "Çağırmadı" diyecekler. O vakit Hazret-i Nûh'a soracak Cenâb-ı Hakk, "Şâhidin var mı yâ Nûh?". "Var yâ Rabbi". Nedir o? "Bütün peygamberlerin seyyidi, bütün kitapların zübdesi olan Kurân ile Hazret-i Muhammed'e benim ümmetimi sana çağırıldığını ilân etdin. Şâhidim Muhammed Mustafâ'dır" diyecek. Senin de öyle, efâl ü harekâtın haftada iki akşam amellerimiz arz olunuyor.

Amân kardeşim! Amân kardeşim! Hazır ol! Bak ne kadar söylüyorum, hazır ol. Bir yere gitmek üzere bulunuyorsun. Ne vakit gideceğin malûm değil, meçhûl. "Gel" dediler mi, "irci'î,

⁶¹¹ Sure-i Abese 34-36

dön!", yallah! Bu kadar. İş bu kadar, bitdi. Ondan sonra ağlamak, sızlamak, saç sakal yolmak, elleri ısırmak fayda vermez. Kurân söylüyor aynen söylediklerimi. Ben size manâsını söylüyorum. ⁶¹² "يَوْمَ يَعْصُ الظَّالِمُ عَلَى يَدَيْهِ", zâlim ellerini ısıtır, "eyvâh ben ne yaptım!" diye. Faydası yok. O rûh kuşu kafesden uçmadan, rûh senin cesedini terk etmeden, rûh makâm-ı ulyâya gitmeden, cesedin toprak altına girmeden, elin tutarken, dilin söylerken Allah de! Kalb sendeyken, kalbe sen sâhibken, kalbini Allah aşkıyla, Muhammed sevgisiyle doldur ve tezyîn eyle. Çalış, kazan, helâlından ye, yedir ama Allah'ın hudûdunu aşma. Allah ne dedi, Resûl-i Ekrem nasıl yaptı, öyle yapmaya çalış.

Tövbeye devam! Ne müşkülün varsa tövbeye devam. Ama duyarak tövbe et. Vücûdunun her zerresi tövbeyi duysun. Müjdeyi verelim değil mi? Tövbe edenler için söylüyorum. Ey delikanlı! Ey genç kardeş! Evlâdım! İbâdete koş, tâata koş, suçlardan, kötülüklerden sıyrıl, süflî işlerle uğraşma, süflî zevkleri terk et, ulvî zevklere bak, ulvî zevklere. Ulvî zevkler, Allah'la sohbetdir namaz. ⁶¹³ "إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ" diyorsun. Ne işin var süflî şeylerde. Onların hepsinin altında âh u vâh vardır. Dünyâda olmazsa âhiretde vardır. Dünyâda da vardır âh u vâh. Kimin kapısını çalarsan senin de kapını çalarlar. Unutma bunu sakın hâ!

Tövbe! Tövbeye devam! Tövbe istiğfâr, tövbe istiğfâr. Duyarak ve terk ederek, hakîkaten terk ederek. Ve Cenâb-ı Hakk'a, "Yâ Rabbi nefsime hâkim olamıyorum, bana yardımcı ol" diye Allah'a yalvar, Allah'dan iste. O her şeye kâdiru kayyûmdur. O'nun rızâsı olmayınca, O'nun irâdesi, bir yaprak dahi oynamaz yerinden. Sen câmiye kendin mi geldin zannediyorsun? Seni getirdiler buraya. Gelmeyen de gelmedi mi zannediyorsun? Sokmuyorlar içeriye. Bunu da kafana böyle koy. "Efendim, irâdesi mirâdesi yok mu?". Canım ben kabûl ediyorum irâdeyi. İrâdeyi ben de kabûl ediyorum. Bildiğin gibi değil o, hâdisâtın görünüşü başka, alt tarafı başka. Yani durgun suya sopayı soktuğun vakitte sopa kırık görülür. Sopa mı kırıktır? Senin rûyetin bozuktur. O ayrı iş, bildiğin gibi değil.

Tövbe. Biz gelelim bir kıssa anlatalım tövbe hakkında sonra nihâyet verelim. Uzun ama inşâallah haftaya gene anlatırız. Sizi fazla yormayayım burada.

Çok konuşmakda değil, konuştuğum sözlerden bir tânesini, iki tânesini iyi belle ve sevgililerini o söze çağır ve onunla âmil ol, ihlâs ile yap, sana kâfi gelir. Çokda değil. Allah baha Allah'ı değildir, bahâne Allah'ıdır. Cenâb-ı Hakk bahâ Allah'ı değil. Bahâ ile Allah'ın rızâsını satın alamazsın, bahâne ile alınır. Sana müjdesini vereyim.

Vaktiyle bir hükümdar son nefesinde çağırmış vezir vüzerasını.

Çok dikkatli dinlersen sana burada büyük bir zevk-i manevî ve büyük bir ibret var. Tabîî ibretsiz göz sâhibinin başı üzerinde düşmanıdır. İbretsiz göz. İbretli göze sâhib ol. Bakıyorsun, ben de bakıyorum, hayvan da bakıyor, hepimiz bakıyoruz, bakışımız bir ama, bir insanın bakışıyla bir hayvanın bakışı bir olmaz. İnsan gibi bak. İş bakmakla da değil, gör. Görmekle de değil, hakkıyla gör. Hak ve hakîkati gör. Şaşı olursa gözün, biri iki görürsün.

⁶¹² Sure-i Furkân 27

⁶¹³ Sure-i Fâtîha 5

Toplamış vezir vüzerâsını, dedi, "Ey vezirlerim, vüzeram! Bak, ordularım var idi, devletim var idi, dârâtım var idi, iki dudağımın arasındaydı birçok insanların hayât ve memâtı. Faka o hâle geldim ki, anlıyorum ki, benim bu maraz-ı mevtimdir". Yani ölüm hastalığım demek. "Fakat ben, bu güzel günleri, hükümdarlık günlerimi, serîan geçirdim yani seriu'z-zevâl, hebâya verdim".

Kim ki gününü Allah'sız geçiriyor, yazıklar olsun ona! Vâh vâh vâh vâh vâh! Nefesini Allah'sız olarak sarfediyor, yazıklar olsun! O kişiye müjdeler olsun ki, her nefesde Allah'ı zikrediyor, Allah'ı unutmuyor. Allah'ı zikretmek, unutmaktan gelmez. Bazısı Allah'ı zikreder, unutanlara hatırlatır. Bazısı sevdiğini çok zikreder. Sen sevdiğinden çok zikret. Unutmak iyi değil. Unutanlar nefislerini unuttular. Nefsini unutan, Hakk'ı unuttu. Nefsini bilmeyen Allah'ı bilmez.

"Şu hâlimi görüyorsunuz. Bütün etibbâ yani doktorlar elini çekdi benden. Ben anlıyorum ki ben dünyânın son menzilineyim, âhiretin de ilk menziline doğru yürüdüm. Ama sizi vasiyet için buraya çağırdım, nasîhat için. O güzel günler geçti. Ben, 'Bugün tövbe eder ibâdete başlarım', iyi dinle! 'ben bugün tövbe eder ibâdete başlarım, yarın tövbe eder ibâdete başlarım...'

"Şu Ramazan gelsin inşâallah o vakit ibâdete başlarım, tekâüd olayım başlayım filan derken, yahud kızı evlendireyim, oğlanı evlendireyim sonra başlayalım işe".

"Fakat böyle olmadı iş, geldi ecel benim yakama sarıldı. Görüyorsunuz ya beni. Şimdi ben kendime muktedir değilim, bir mikrobun esîri oldum. Kaç memleketin sultânının tâcını başına giydirdimse, pâdişahının, kralının, bugün bir mikrobun ben esîriyim burada. Bir sineği dahi kovamıyorum, sineğe sözüm geçmiyor. Mikroba, sineğe. Görün benim hâlimi, tövbe istiğfâr ediniz ve Allah'a rücû edin. Benden ibret alınız. Benden ibret almazsanız, siz de ibret olursunuz sonra".

Târihden ibret almayanlar, târihe ibret olurlar. Bir daha söylüyoruz. Târihden ibret almayan, târihe ibret olur.

"Benden ibret almayan, halka ibret olur" dedi pâdişah. "Ümîd ederim ki inşâallah Cenâb-ı Hakk beni affeder" dedi. "Günahım çok fazla ama affeder, ümîdim öyle, müminim çünkü. Fakat korkuyorum, kabir azâbı şiddetli, dehşetlidir. Kabir azâbından beni korumak için başka bir şey düşündüm ben". Kafayı işletmiş. "Beni, beyaz sarayım var", bir sarayı varmış pâdişahın, "o saraya bir tabutun içerisine koyunuz ve sarayın damına, tavanına asın. Ve beni asker beklesin gece. Vasiyetim budur size. İşte namazımı kıldırırsınız. Benim için hatimler yaparsınız, duâlar, tevhîdler, mevlûdler okutursunuz".

Bir adam karanlıkta yolda giderken arkasından ışık tutarlarsa, adam önündeki çukuru görmez. Işığı önünde tutarsan, basdığın yeri görürsün. Ne demek istiyorum biliyor musun? Ölmeden evvel bir hurmayı fukaraya vermek, bir zeytin tânesini, öldükden sonra senin için bin okka dağıtmaya bedeldir. Onun için hayatdayken yap bu işleri. Ele bırakma, bırakma geriye. El elin eşeğini şarkı söyleyerek arar sonra. Sen öldüğün gün ağlayan olduğu gibi sevinç ağlayanları da vardır. Makâmına göz dikmişlerdir, sevincinden ağlar adam. Bilmez ki o

da oradan gidecek. Yani ölen bir imâmın yerine ölecek olan imâm tayin olur. Ölmüş kitapçının yerine ölecek olan kitapçı tayin olur. Sen var, buna kıyâs eyle.

Ve öldü, hakîkaten dediği gibi yaptılar. Nisfû'l-leylde gece büyük bir gürültü kopdu. Büyük bir âyât u beyyinât, ibret halka. Allah bazen böyle yapar. Yüz senede, iki yüz senede, elli senede bir defa, halka merhametinden büyük âyetler gösterir. Görene! Köre ne! Görene! Köre ne! Bir kıyâmet kopdu, koşdular tabutu açdılar. Tabutun her tarafı kapalı olduğu hâlde bir yılan pâdişahı yutmuşdu, yarıya kadar. Hemen öldürdüler yılanı, parçaladılar filan. Gene yerine asdılar. Nereden geldi buraya bu yılan, her taraf bakdılar, tabut kilitli. Bilmiyorlar ki pâdişahla beraber gitti o yılan. Yılanı beraber gidiyor herkes buradan götürüyor çünkü yılanını.

Bir kumandan söyledi bana, anlattı, "Adana'da bir zât bir mezar yaptırmış" dedi, "elektrikli, gâyetle mükellef asrî bir mezar yaptırmış"...

Mezarın sen zâhirine bakma, bâtınına bak sen. Mezarın zâhiri ne kadar müzeyyen olsa, içi harâbsa felâketdir yani. Allah muhâfaza buyursun.

O kumandan anlattı, askerî kumandan söyledi, yaptırmış, demiş, "Gel seni götürüyim bak" demiş "ben kendime yeni bir kabir yaptırımdı" demiş.

Kendine kabir yapmaya bakma, o ahmakların işidir, kendini kabre hazırla! Kendine kabir hazırlama, kendini kabre hazırla!

"Dügmeye basdı, kapılar açıldı, bir de içeri girdik, ortada bir yılan, böyle dikine durmuş" diyor. "Adam dar çıktı dışarı, ben de dışarı kaçtım" diyor. "Nereden girdi bilmiyoruz" diyor, "her tarafı kapalı". Fesühânallah! Aynen böyle. Kumandan anlattı bana gördüğünü. Bu yakınlarda olan bir hâdise, kitâbî değil, insan ağzından dinledim.

Tekrar koydular. Tekrar bir gümbürtü kopdu. Açdılar gene aynı ejderha pâdişahı yutmuş yarıya kadar. Vurdular öldürdüler. Üç sefer böyle oldu. Dördüncüde meselenin hakîkatini bir veliyyullahı sordular. Dedi ki o, "Siz onu öldürmeye kalkmayın, o onun amelidir, ne yapsanız faydası yok, o onunla beraber kıyâmete kadar kalacak" dedi.

Sen de öyle, haberin yok, yılanını yanında taşırsın. Harâm lokmayla mayasını meydana getirdiğin çocuk senin yılanındır, yanında taşımışsındır, haberin bile olmaz. Sonra seni terbiyeye kalkar. Acaba anlatabiliyor muyum? Çalarak, çırparak büyüdüğün, yetiştirdiğin, Allah'dan korkmayarak, sonra bir de bakarsın sopasını yersin. Hocasının önünü keser, hocayı dövmeye kalkar, vurmaya kalkar filan. Onun için hem içeri gidene bak, dışarı gidene bak.

Tövbe istiğfâr et, Hakk'a kulluk eyle. Akli başında olanlar hemen Cenâb-ı Hakk'a ibâdetle başlarlar. Fazla lafa lüzûm yok. Hemen ibâdet ve tâata. Kötülükleri terk eyle. Allah'ın affetmeyeceği hiçbir günah yoktur. ⁶¹⁴ "قُلْ يَا عِبَادِيَ الَّذِينَ أَسْرَفُوا عَلَىٰ أَنفُسِهِمْ لَا تَقْنَطُوا مِن رَّحْمَةِ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ يَغْفِرُ" "الدُّنُوبَ جَمِيعًا إِنَّهُ هُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ". "Ey nefsilerini isrâf edenler! Rahmetimden ümîd kesmeyiniz, ben

⁶¹⁴ Sure-i Zümer 53

günahları affederim, hepsini affederim". Allah şirkden gayrı günahı dilerse affeder. Ama kul Allah'a rücû etmelidir. Onun için iki cihân serveri, ins ü cin peygamberi, sebab-i hilkat-i âlem olan Muhammed Mustafâ, sallallahu aleyhi vesellem, bir hadîs-i şerîflerinde, "Et-tâibü mine'z-zenbi ke men lâ zenbe leh, günahından tövbe eden günahı etmemiş gibidir" diyor Peygamberimiz. Hemen tövbe istiğfâr edip ibâdete başlayalım. Ha bugün, ha yarın diye vaktini geçirme, sonra birdenbire yatağa yatarsın tövbe kapın kapanabilir, tövbesiz olarak gidersin.

Yâ Rabbi, mübârek günde bizi davet etdin, senin davetlin olarak habîbine uyduk geldik mescidine, senin beytine, burada sana secde etdik, bizi buradan boş gönderme.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

Kur'ân-ı Kerîm
4 Şubat 1983 (20 Rebûlâhir 1403)

Kâlallahu Teâla fî Kitâbihi'l-Azîz.

Eûzübillahimineşşeytânirracîm.

Bismillahirrahmânirrahîm.

وَالْعَصْرُ ﴿١﴾ إِنَّ الْإِنْسَانَ لَفِي خُسْرٍ ﴿٢﴾ إِلَّا الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَتَوَّصُوا بِالصَّبْرِ ﴿٣﴾ ۞⁶¹⁵
Sadakallahü'l-Azîm.

Okuduğum sûre-i celîle, ahkâmı eskimeyecek olan, dâimâ genç ve dinç bulunan, Allah'ın kelâmı, resûller resûlü olan Muhammed Mustafâ'nın taraf-ı ilâhîden getirdiği ve bize teblîğ ettiği kelâmullahın sûrelerinden bir sûre-i celîledir ki ismine Sûre-i Asır derler. Kurân-ı Kerîm'in son taraflarına doğrudur, otuzuncu cüzdedir. Ezberleyiver, gâyetle kısa bir sûre-i celîle.

Manâ bakımından, Kurân'ın her tarafı, her âyeti, ehemm-i mühimmdir. Tabii anlayana! Görene, bilene ve bildirilene. Kimin ki kalbi haşyetullah ile titrer, yani Allah korkusuna mâlikdir, Hakk Teâlâ ona Kitâb-ı Kerîm'in manâlarını tatdırır, duyurur, içirir, onu kendisine muhâtab eder. Kurân ona hitâb eder, Kurân'ı o kimse anlar. Yoksa böyle kamyonlar dolusu kitap okusa, Kurân'dan nasîbini alamaz. Kurân'ı anlamak için mutlakâ müttakî ve muhabbetli bir gönül gerekdir.

Kurân-ı Kerîm'e de böyle yalnız mücerred Kurân demek câiz olmaz. Allah, yani semâvâtın ve ardın, bilinen ve bilinmeyen âlemlerin rabbi ve mâliki ve rezzâkı, bizi öldüren, diriltten, bizi bir katre sudan ana karnında yani ana rahminde kudret fırçasıyla hayız kanıyla tersîm eden

⁶¹⁵ Sure-i Asr 1-3

Allah, Kur'ân-ı Kerîm için, ⁶¹⁶ "إِنَّهُ لَقُرْآنٌ كَرِيمٌ" buyurmuştur. Allah dahi Kur'ân'a kerîm olarak sıfat vermiştir. Kerîmdir Kur'ân-ı Kerîm ama müttakî gönüller için.

İşte Kur'ân-ı Kerîm'in baş tarafında da, Elif-Lâm-Mîm'de yani Sûre-i Bakara'nın baş tarafında, ⁶¹⁷ "الْم * ذَلِكَ الْكِتَابُ لَا رَيْبَ ۚ فِيهِ ۚ هُدًى لِّلْمُتَّقِينَ". Çok mühim! Deryâdan bir katre, kürre-i arddan bir zerre, şemsden, güneşden bir hüzme olarak, verdiğimiz manâ :

"Elif-Lâm-Mîm. Zâlike'l-kitâb". Bu "Elif-Lâm-Mîm", bir şifre. Allah ile Resûlü arasında, Resûl-i Ekrem arasında bir şifre o. Bunlara müteşâbihât denir, herkese bunlar söylemez. İlimde rûsûh bulanlar, ilimde yücelenler, yani Allah ilminde. "İlim ilim bilmekdir ilim Hakk'ı bilmekdir, sen Allah'ı bilmezsin ya nice okumaktır" diyor Yûnus Emre, kaddese sırrah. Hakk'ı bilmek, Hakk'ı bilmek. Hakk da, Allah da, Allah ile bilinir. Hakk kendisini bildirirse kul bilir. Yoksa kulun kisbinde değildir. Îmân eder, bilmez. O kadar büyük bir varlıktır ki akıllar mefkuddur yani terâzi çekemez o kudreti. Onun için peygamberler peygamberi bile duâsında, "sübhâneke mâ 'arafnâke hakka ma'rifetike yâ ma'rûf" buyurmuş. "Ey marûf olan Allah, seni biz hakkıyla bilemedik". Öyle tecelliyât olmuş ki Peygamber'e, Resûl-i Ekrem akl-ı küll olduğu hâlde, O'nun karşısında bize aczi ifâde etmekde, o kudretin karşısında.

"Elif-Lâm-Mîm'e şöyle manâ da vermişler. Elif, lafza-i celâlin elifi. Bu lafza-i celâl yani Allah esmâsıdır. Bu Allah esmâsı, bütün esmâlara yani Allah'ın diğer isimlerine câmidir. Bir kimse, bir kerre Allah derse, bunu lisân ile ikrâr ederse, kalb ile tasdîk ederse, Allah'ın binbir esmâsını okumuş olur. Bütün esmâ bu isim tahtındadır. Meselâ manâlarını veriverelim. "Allahu lâ ilâhe illâ hû", "Lehû mülkü's-semâvâtü ve'l-ard", "Lillahi mâ fi's-semâvâtü ve'l-ard", "Hüvallahüllezî". Bak, ism-i celâli, nereden alırsak, esmâ-i ilâhîyi, Allah lafzını, hepsi Allah'ı ifâde eder. Dört harfdir, dördü de Allah'ı ifâde eder. Bütün esmâya câmidir. Bir kerre Allah diyen, binbir esmâyı okumuş olur. Ama lisân ile ikrâr, kalb ile tasdîk şarttır. İçin dışın bir olsun, için dışın bir olsun, bir gün içler dışa, dışlar içe geçecek, o vakit aksi düşmesin.

⁶¹⁸ "Yevme tüble's-serâir"de, sırların meydana çıktığı gün.

Elif, lafza-i celâlin işâreti. Lâm, Cibrîl-i Emîn. Mîm, Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâm. Yani Allah tarafından Cibrîl-i Emîn vâsıtasıyla Muhammed aleyhisselâma indirdiğimiz, "zâlike'l-kitâb", şu kitapda, "lâ raybe fihi", şekk ve şübheye mahal yoktur. Neden? Bu Allah kitâbıdır, bitdi, işte o kadar.

Dünyâ yüzünde hiçbir dînin sâliki, kendi kitâbını ezberleyememiştir. Yani bir papaz İncil'i ezberleyememiştir. Yokdur ezberleyeni. İncil'in bazı âyetleri ezberindedir, bazı âyetleri. Bir haham da yani bir yahudi rûhânîsi de Tevrat'ı ezberleyememiştir.

Dört yaşında, dört aylık, on dört günlük iken çocuk ilme başlaması lâzımdır. Bir daha söylüyorum. Çünkü hepiniz babasınız yâhud baba namzedisiniz. Dört yaşında, dört aylık, on dört günlük, çocuk o yaşa vâsıl oldu mu, hemen evvelâ çocuğa ilim tahsiline başlatılacak, ebeveyn üzerine farzdır. Yani ananın babanın üzerine farzdır. Yani okutmazsa yevm-i kıyâmetde huzûr-i Rabbü'l-âlemîn'de, evlâd, babadan davâcı, anadan davâcı olur ve anayı

⁶¹⁶ Sure-i Vâki'a 77

⁶¹⁷ Sure-i Bakara 1-2

⁶¹⁸ Sure-i Târik 9

babayı mahkûm etdirir. Yani Allah'ın kâdı olduğu gün. Allah'ın hâkim-i mutlak olduğu gün. Allah'ın mâlike'l-mülk olduğu gün. Hepsî Allah'ındır ama o gün, hâssaten hiç kimsenin bir şeyi yokdur ancak Hakk Teâlâ. Hani burada dünyâda mecâzî olarak bu senin, bu benim, şu rütbe senin, bu rütbe benim, şu ev benim, şu ev senin vardır, orada bu da yok.

"Zâlike'l-kitâb", Kurân-ı Mübîn. Bu kitapda, "lâ raybe fîhi", şek ve şübheye meydan yokdur, taraf-ı ilâhîden nâzil olmuştur.

İşte, dört yaşında, dört aylık, on dört günlük iken tahsîle başlayan çocuk, zekiyse on sekiz ayda Kurân'ı hıfz eder. Bir ayda da hâfız olanlar vardır. Hazret-i İmâm-ı A'zam, bizim mezheb sâhibimiz, bir ayda hâfız olmuştur, bir ayda! Kurân'ı bir ayda ezberlemiştir.

Canlı bir hâdise anlatayım, benim hocam kendisi rivâyet etmiştir. Ramazan yakınmış, o devrin sadrazamının huzûruna bir mollayla gitmiş, ufak bir çocukla. Sadrazam, bizim Hocaefendi'ye sormuş, "Hâfız mı bu?" demiş. Hoca'nın ağzından gayr-i irâdî olarak "Evet, hâfız" cevabı çıkmış. Sadrazam, "Öyleyse bu sene terâvihi bize o kıldırır" demiş.

Bulûğa ermeyen çocuklar, fıkıh kâideleri bunlar, burası söylenecek yeri değil ama sırası geldi konuşacağım, bulûğa ermeyen çocuk, nâfile namaz kıldırabilir, sünnet kıldırabilir de farz kıldırılmaz. Onun için bir çocuk bulûğa ermeden hâfız olsa, dokuz yaşında, on yaşında terâvih kıldırabilir, yatsıyı kıldırılmaz. Fıkıh kâidesi.

Hoca şaşırmış. "Hâfız değil, ağzımdan böyle kaçdı" da diyememiş. Dışarı çıkmış, "Gördün ya oğlum, başımıza geleni" demiş. Çocuk, "Hocaefendi, inşâallah yaparız" demiş. Hocam yemîn etdi, "Günde bir cüz ezberliyor, akşama gidip terâvihi bir cüzle kıldırıyor" dedi. Hocam da, Fâtih Câmisinin baş imâmı, lakabı Arap Hoca derler, kendisi Filibe'li, Bulgaristan'lı, lakabı Arap Hoca, Muhammed Râsim Efendi. Ben tashîh-i hurûfâtı ondan yapmış idim. O kendisi anlatdı. Gündüz bir cüz Kurân'ı ezberliyor, yirmi sayfayı ezberliyor, akşam da gidip namazı kıldırıyor. Tâ otuzuncu gece Sûre-i Kevser ki Kurân-ı Kerîm'in en kısa sûresidir ve Mim'siz sûredir, içerisinde Mim harfi yokdur. Onda da bir esrâr-ı ilâhî vardır, o Mim olmamasında, oraya gelince orada şaşırmış. "İnnâ a'taynâ kel kevser" diyeceği yerde, "İnnâ a'tednâ lil kâfirîne selâsile ve ağılâlen ve sa'îrâ" diyerek Sûre-i İnsân'a geçmiş. Bir daha tekrarlamış. Üçüncüde çocuk düşmüş bayılmış. Namazdan sonra, sadrazama işi Hocaefendi anlatmış, demiş ki, "Vallâhi, bir ayda hâfız oldu" demiş.

Niçin bunu anlatıyorum biliyor musunuz efendiler? Kurân, mucizdir, mucizesi bu.

İçeride gene okuyacağız, Allah böyle ilân etmiş, ⁶¹⁹ "وَإِنْ كُنْتُمْ فِي رَيْبٍ مِّمَّا نَزَّلْنَا عَلَىٰ عَبْدِنَا فَأْتُوا بِسُورَةٍ مِّن مِّثْلِهِ وَادْعُوا شُهَدَاءَكُمْ مِّن دُونِ اللَّهِ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ". Biz abd-i hâssımız olan, has abdimiz, has kulumuz olan, Muhammed'ime, sevgilime, mahbûbuma mergûbuma, rahmeten-lil-âlemîn olarak gönderdiğim habîbime indirdiğim Kurân'da şekk ve şübhe ediyorsanız, bu kitâbı Muhammed yazdı diye, sallallahu aleyhi vesellem. Hitâb o devrin şâirlerine, o devrin fesîhlerine, o devrin belîğlerine, belâgat sâhiblerine, hitâb onlara. Ve aynı zamanda kıyâmet gününe kadar, o

⁶¹⁹ Sure-i Bakara 31

günden itibaren. "Abd-i hâssım olan, has kulum olan Muhammed'ime", sallallahu aleyhi vesellem...

Lutfen esmâ-i şerîfe-i Muhammediyyeyi işitdiğiniz vakit salavât-ı şerîfe veriniz. Peygamber'in şânını yükseltmezsin, sen yükselirsin. Allah'ın sevgilisini ne kadar sever, O'na salât okursan Allah seni o kadar yükseltir. Nigâh-ı iltifât-ı Muhammedî'ye nâil olmak isteyen, Resûl-i Ekrem'in ismini işitdiği vakit, O'na salât ü selâm, O'nun âline, evlâdına, Ehl-i Beyt'ine, ashâbına, ensârına salât ü selâm vermelidir. Ulemâ demiş ki, "ömründe bir defa" demiş. Sen bakma öyle şeylere. İmânının kemâlini görmek istiyorsan, İmânını kâmil ve mükemmel etmek istiyorsan, Peygamberimiz'i her şeyinden ziyâde sev.

Ve yakın zamanda O'na büyük ihtiyâcın olacak. Pek yakın bir zamanda. Bir gün gene böyle ezânlar okunacak, fakat sen bu ezâna iştirak edemeyeceksin. Güneş gene doğacak, fakat hayata iştirak edemeyeceksin. O gün gelecek. O günde de sana ilk sorulacak olan soru, Hazret-i Muhammed aleyhisselâm hakkındadır. Unutma bunu. Müslim-i Şerîf'in beyânına göre, ya Resûl-i Ekrem'in kendisini yâhûd resmini gösterecekler, "Bu zât-ı muhterem hakkındaki mütalaan nedir, bilgin nedir?" diyecekler. Muhammed aleyhissalâtü vesselâma düşmanlık edenler düşünsünler. Yâhud O'nun sünnetini terkedenler. Yâhud O'na ittibâ etmeyenler. Onlar düşünsünler ve ellerini ısırırlar ve saç ve sakallarını yolsunlar. Çünkü onların imdâdına kabre kimse girmeyecektir. Herkes kendi ameliyle başbaşa kalır. Tabutlar boş gitmez. İçi yüklüdür onun, gören için, köre değil. Görene, köre ne! Tabutlar yüklü gider. Sen dersin ki bir kişiyi koyduk ama değil, ameliyle beraber gider. Yakın zamanda sen de ben de öyle olacağız. Tab u tuvanımız kesilecek ve Hakk'a teslim olacağız. "İrci'î" emri, "dön", "geri dön" emri verilecek, o vakit, çok ihtiyâcın var Muhammed Mustafâ'ya. Estağfirullah! İhtiyâcım var diye de sevmek. O vakit nefsin sevmiş olursun. Allah seviyor diye sev Peygamber'i. Resûl-i Ekrem'i Allah seviyor diye sev. Onun için sev, Allah için sev.

"Abd-i hâssım olan, has kulum olan Muhammed'ime" sallallahu aleyhi vesellem, "indirdiğim kitâbı, siz diyorsanız ki Muhammed'im yazdı kitâbı diye, siz de Kurân'ın sûrelerinden ufak bir sûrenin mislini getiriniz, yazınız, söyleyiniz".

Çok uğraşdılar kâfirler, kâfir şâirler. Asâsına böyle dayanıp, kırk sekiz saat vezinli kâfiyeli şiir söyleyen şâirler, Kurân'ın fesâhat ve belâgati karşısında secde etdiler. Çünkü Allah kelâmıdır, karşılığında söylenmez, bir şey söylenemez.

"وَإِنْ كُنْتُمْ فِي رَيْبٍ مِمَّا نَزَّلْنَا عَلَىٰ عَبْدِنَا فَأْتُوا بِسُورَةٍ مِثْلِهِ". "Habîbim Muhammed'in getirdiği Kurân'ı Hazret-i Muhammed yazdı diyorsanız...", ki Peygamberimiz'in yazmaya ve okumaya ihtiyâcı yokdur. Resûl-i Ekrem Allah mektebinde Allah'dan okumuşdur. Yazı okumak bizim ihtiyâcımızdır. Bir anahtar gibidir o. Enbiyâ için öyle değildir. Enbiyânın hocası bizâtîhi Allah'dır. Meselâ Âdem aleyhisselâmı Allah topraktan halk etdi, mekteb mi vardı, mektebe mi gidecekti? ⁶²⁰ "وَعَلَّمَ آدَمَ الْأَسْمَاءَ كُلَّهَا" diyor Allah Kurânda. "Biz Âdem'e esmânın küllüsünü talîm etdik" diyor. Cümle enbiyâ Allah mektebinde okumuşdur.

⁶²⁰ Sure-i Bakara 31

"Getirsinler". Şimdi mucize alt tarafında. ⁶²¹ "فَإِنْ لَّمْ تَفْعَلُوا وَلَنْ تَفْعَلُوا", "getiremediler, kıyâmet gününe kadar da getiremeyecekler". Gelmez, karşılığı yok, yapamıyorlar. Şiir söylüyor fakat karşılığı yok. Olmaz, olamaz. Zâten şiir değil Kurân-ı Kerîm. ⁶²² "وَمَا عَلَّمْنَاهُ الشِّعْرَ وَمَا يَنْبَغِي لَهُ إِنْ هُوَ إِلَّا ذِكْرٌ وَقُرْآنٌ مُبِينٌ". "Biz habîbim Muhammed'e şiir talîm etmedik". Kurân'a şiir demek de lâayık değildir. Bu, kelâmullahdır. Kim buna sarılırsa, kim buna tutunursa, bu bir ip gibidir, Allah'ın ipi gibidir, Allah bunu sarkıtmış bu âleme. Bu âlem gurbet âlemidir, vatan-ı aslînden buraya garîb olarak geldin, sonra buradan oraya döneceksin. Allahu Teâlâ bir ip uzatmış, diyor ki, "Tutunun bu ipe". Bu ipin bir ucu Hakk Teâlâ'nın yed-i kudretinde. Bu ipden murâdımız, Kurân-ı Mübîn. Kim tutunursa Kurân'a, kim ki amellerini ihlâsa çevirirse, kim tutunursa, mutlakâ necâta erer.

Ama bunun manâsı Kitâbullah'ın mücerred kağıdına, kabuğuna, yazısına hürmet değildir, mücerred bunlara hürmet değil, ahkâmına hürmet. Allah'ın yap dediğini yapacaksın, yapma dediğini, yasakladığını yapmayacaksın. Bak, kağıdına dahi hürmet edene Allah ne mükâfât vermiş? Onu da söyleyivereyim sana. Çünkü senin ve benim ceddimizin başına gelmiş bu hâdise. Kağıdına yalnız, mücerred kağıdına, yazısına.

Sultân Osman, Şeyh Edebali Hazretlerinin evinde kalmış, misâfir olarak.

İyi dinle! Kulağına benden yana ver!

Edebali'nin kabri nerede? Bilenleriniz vardır, bilmeyenlere de biz söyleyelim. Eskişehir'de. O vakit Selçukîler, Bizans'la gazâ edelim diye, bize Bilecik, Eskişehir havâlisini, Domaniç yaylasını verdiler. Osman Bey, o vakit daha sultân değil. Şeyh'i ziyârete gelmişti, Şeyh Edebali Hazretlerini. O gece sohbet uzadı. Dînî sohbetler.

Dînî sohbetlerden gayrı sohbetler adam çekiştirmekdir. Mutlakâ günaha girersin. Dînî sohbet cennet bahçelerinden bir bahçedir. Hattâ Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi vesellem buyurmuş ki, "Siz cennet bahçelerinden geçerken onun yemişlerinden yeyiniz" demiş. Demişler, "Yâ Resûlallah, cennet bahçesi neresidir, onun yemişi nedir?", "İlim meclisleri, zikir meclisleri" demiş Cenâb-ı Peygamber. Bir meclis gördün ki orada zikrullah var, oraya otur. Bir meclis gördün ki orada sohbet var, tatlı sohbet, yani Allah'dan Peygamber'den bahseden, insanları yücelten, ulvî zevklere götüren sohbet.

Bir de süflî zevke götüren sohbet var, ondan bahsetmiyoruz. O, sohbet değil o, o nikmet o. "Ben vaktiyle şöyle içki içerdim, böyle yapardım" filan. Var ya öyle bazı akıllı kabadayılar! Allah senin suçunu örtmüş, geçmiş o, tekrar söyleyip de tekrarlama günahını. Başkalarına söyleyip de onları şâhid tutma yaptıklarına. Tövbe istiğfâr et. "Et-tâibü mine'z-zenbi ke men lâ zenbe leh, tövbe eden günah yapmamış gibidir". Bir daha söyleme öyle. Öldün sen, dirildin. Tövbe etdin, öldün ve dirildin sen artık. Öyle ahmaklar var, vaktiyle yaptığıyla övünüyor, yaptığı kötülüklerle. "Adamı böyle döverdim, dişini kırardım, gözünü patlatırdım" diye.

⁶²¹ Sure-i Bakara 24

⁶²² Sure-i Yâsîn 69

Sohbet uzamış biraz ve Osman Bey orada kalmak ihtiyâcı olmuş ve Şeyh'in evinde kalmış. Kendisine yatak sermişler. Odaya girmiş, bir de bakmış, duvarda Kurân-ı Kerîm asılı.

Malûm-i ihsânınız, Kurân-ı Kerîm'i dâimâ göbekten yukarda tutmak lâzım, hürmeten. Yani kağıdını, kabını, yazısını. Duvara asılı. Her müslümanın evinde bir Kurân-ı Kerîm olması lâzımdır. Bereketdir. Bak bir müjde daha vereceğim sana. "Ben okumasını bilmiyorum Efendi". Okumasını bilmesen de evinde bir Kurân-ı Kerîm bulundur. Allah'ın Kitâb'ı, Mektûb-ı Rabbânî. Bilmiyorsan, aç sayfalarına bak, Allah ziyâret sevabı verir. Kurân'a bakan gözler yanmaz, yüzler yanmaz. Kurân'a bakan yüzler. Sayfalarına bak, gene sevap alırsın. Cenâb-ı Hakk'dan ziyâret sevabı alırsın. Tabîî okuması lâzım bir adamın. Ayıp, çok ayıp! Çok ihtiyâcımız var okumaya. Yalnız okumaya değil anlamaya da. Okuyan çok, anlayan az. Bakan çok, gören az.

Osman Bey görünce Kurân-ı Kerîm'i yatamamış, sabaha kadar Kurân'ın karşısında hürmeten ayakda durmuş, kıyâmda. Sabahleyin kapı çalınmış, namaza çağırılmışlar.

Tabîî müminler namaz vakti yatmazlar. Sabahleyin seher vaktinde, vakt-i seherde açılır perde, derman erişir derde. Allah ile alışveriş vardır vakt-i seherde. "müstağfirîne bi'l-eshâr" diyor Allah Kurân'da, medhediyor seher vaktinde Allah'a istiğfâr edenleri, tövbe edenleri, Allah'ı zikredenleri. Mümin, yatmaz seher vaktinde, kalkması lâzım. Tembelliği bırak, iyi değil tembellik.

Kapıyı vurmuşlar, "geliyorum" demiş, namaza.

Ey âşıkân! Ey sâdıkân! Ey Resûl-i Ekrem'e peygamberim diyen, Allah'a Rabbim diyenler! Size hitâb ediyorum. Kıyâmet gününde, amelden sorulacak ilk soru namazdandır. İlk hesap namazdandır. Amelden. Îmândan bahsetmiyorum, amelden. Oruç gibi, zekât gibi, namaz gibi. İlk namazdır. Hele bâhusûs sabah namazını sakın fevt etme.

Gelmiş namazı kılmışlar. Hizmet gören dervişlerden birisi odaya girmiş, bakmış ki yatak hiç bozulmamış yani yatağa hiç yatırılmamış. Gelmiş Şeyh Edebalı Hazretlerine söylemiş, demiş ki, "Osman Bey yatakda hiç yatmamış, yatak hiç bozulmamış" demiş. Şeyh Efendi, sabah sohbetinde sormuş, "Osman Bey, yatakda bir çirkinlik mi gördün, bir kirlilik mi vardı, yatmadın" demiş. "Hâşâ şeyhim" demiş, "Duvarı Allah'ın kelâmı asılıydı, ben Allah'ın kelâmına karşı ayağımı uzatamam" demiş. "Bizim cedlerimiz bize böyle talîm etdiler, biz böyle biliyoruz hürmeti" demiş. "Peki" demiş, başka bir odaya götürmüşler, biraz yatmış bir rüya görmüş. Senin ceddinden bahsediyorum sana. Rüyâsında göğsünden bir ağaç çıkmış, çınar ağacı, semâya yükselmiş, sonra dallarını şarka ve garba uzatmış, şimâle ve cenûba, yani kuzeye, güneye, doğuya, batıya. O ağacın dalları altına nehirler, şehirler, vilâyetler, renk renk insanlar, türlü türlü dînlere sâlik adamlar girmişler. Öyle bir manâ görmüş. Sonra uyanmış. Uyandıktan sonra, Şeyh'e demiş ki...

Rüyâlar çok mühimdir müslümanlar. Sahîh rüyâ, vahyin kırk altıda bir cüz'üdür. Nübüvvet gitmiştir, mübeşşerâtdır rüyâ, Ümmet-i Muhammed'e. Çok mühimdir. Her rüyâ değil. Yalnız ehline söylemeli. Çünkü gören yokdur, görülen yokdur. Gören nedir, görülen nedir? Ne madde vardır, ne göz vardır. Gösterirlerse görürsün. Hele kim Resûl-i Ekrem'i gördüyse

manâsında, ister sakallı, ister sakalsız, ister sarıklı, ister sarıksız, buna müjde veriyoruz, eğer kendisine bağırmasaydı, ya tokatlamasaydı, kızmıyorsa, müjde veriyoruz, mutlakâ şefâatine mazhar olur.

Osman Bey, "Bir manâ gördüm Efendi Hazretleri" demiş. "Anlat bakalım, rabbi yessir velâ tu'assir rabbi temmim bil hayr, hayrun lenâ, şerrun li a'dâinâ". "Mesele böyle böyle" demiş, "göğsümden bir ağaç çıktı, şimâli, cenûbu, şarkı, garbı her tarafı kapladı, altına aldı. Renk renk insanlar, kıyâfet kıyâfet insanlar, nehirler, şehirler, vilâyetler, köyler, denizler, deryâlar". Şeyh, tebessüm etmiş demiş ki, "Bu rüyâ bedava tabir olunmaz" demiş, "benim kerîmemi taht-ı nikâhınıza alırsanız, bu iş tahakkuk eder" demiş. O da demiş ki, "Mâdem bize lâıyk gördünüz, biz de kabûl etdik" demiş. "Müjde veriyorum, sen bir devlet kuracaksın, benim dervîşlerimi ben sana vereceğim, senin askerin olacak, şarkı, garbı, şimâli, cenûbu taht-ı mahkûmiyyetine alacaksın. Sana müjde veriyoruz, bir pâdişah olacaksın ki, senin pâdişahlığın imparatorluk olacak" demiş Hazret-i Şeyh. Ve öyle olmuştur. Neden? Kurân'a yaptığı hürmetden.

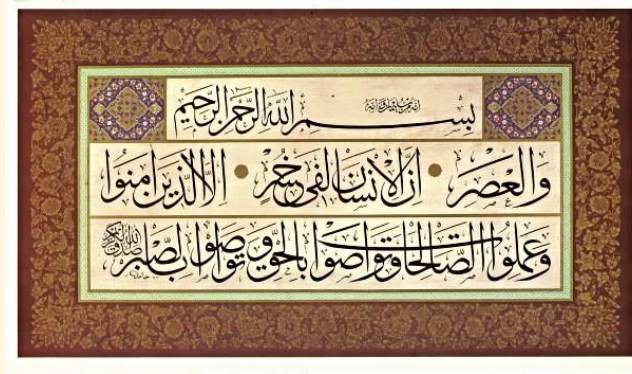
İşte Cenâb-ı Hakk okuduğum âyet-i kerîmede, "ve'l-asri, asra yemîn ederim", asırdan murâd, Resûl-i Ekrem'in doğduğu asırdır, Asr-ı Saâdet. Yâhud ikindi namazı vaktidir, ikindi namazı vakti, ikindi namazı vakti! "İnne'l-insâne lefî husr", bütün insanlar hüsrânda ve zulmetdedir, karanlıkdadır. "İllezîne âmenû", îmân edenler ve güzel ameller işleyenler, onlar müstesnâ ki hak üzerinde bulunup hakkı tavsiye edenler, sabr üzerinde bulunup sabrı tavsiye edenler, onlar müstesnâdır.

Denizden bir katre verdik, inşâallah gerisini haftaya anlatırız, çünkü vakit doldu.

Yâ Rabbi, senin kitâbından, Resûlünün ahvâlinden ve akvâlinden ve ashâbının ve velîlerinin sözlerinden ve efâlinden söylemek cüretini kendimde buldum ve söyledim, beni affet ve işittiğimiz sözlerle âmil olmak, ihlâs ile yapmak ve bizi rızân üzerinde bulundurmaya bize nasîb eyle ve bizi Muhammedinin rızâsından ve O'nun nazar-ı iltifâtından ayırma, şefâatlarıyla bizi şâd eyle.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

Allah Yolunda Cihâd ve Manevî Mirâc 11 Şubat 1983 (27 Rebîulâhir 1403)

Kâllallahu Teâla fî Kitâbihi'l-Azîz.

Eûzübillahimineşşeytânirracîm.

Bismillahirrahmânirrahîm.

وَالْعَصْرُ ﴿١﴾ إِنَّ الْإِنْسَانَ لَفِي خُسْرٍ ﴿٢﴾ إِلَّا الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَتَوَّصُوا بِالحَقِّ وَتَوَّصُوا بِالصَّبْرِ ﴿٣﴾⁶²³

Sadakallahü'l-Azîm.

Ahkâmı eskimeyecek olan, dâimâ genç ve dinç bulunan, hasımlarına her yerde, her zamanda, her mekânda gâlib olan, peygamberler peygamberi, Allah'ın mahbûbu, sultânımız, sultân-ı enbiyâ Efendimiz Hazretlerine nâzil olan Kitâb-ı Kerîm'in sûrelerinden, okumuş olduğumuz sûre, Sûretü'l-Asr'dır.

Geçen hafta, denizlerden bir katre, küre-i arddan bir zerre, şemsden bir hüzme olarak sizlere lisânımızın döndüğü kadar, ilmimizin yetdiği kadar anlatmak gayretinde bulunduk, sizlerden de herkes nasîbi kadar bundan bir şeyler istifâde ettiğini ümîd etmekteyim. Gene aynı âyet-i celîle üzerinde duracağız. Gene nasîbimiz kadar bu sûreden tenevvür edeceğiz yani nûrlanacağız.

Bu sûre-i celîle Kurân-ı Kerîm'in otuzuncu cüzünde, kısa bir sûredir fakat manâ bakımından bütün Kurân'ı Kerîm'e muâdildir. Kurân-ı Kerîm'in bütün kelimâtının ve harflerinin de manâları vardır. Harflerinin de manâları vardır Kurân'ın. Tabîî bu ehline göredir, ehline söyler. Kelimesi, cümlesi, âyeti, hepsi, insanlara ayrı ayrı hitâb eder. Herkesin ilmi, idrâki, irfânı ne kadarsa ve bir de nasîbi ne kadarsa, o kadar nûrlanır. Sûre-i celîle gâyetde kısa olmakla beraber manâ bakımından, İmâm-ı Şafîi Hazretlerinin sözünü söyleyelim, "Kurân-ı Kerîm'e muâdildir" diyor. O kadar mühim.

İmâm-ı Şafîi dediğimiz vakitte, bunu mahalle imâmı anlamayalım. Bunlar hak mezheblerin imâmlarıdır, arkalarından milyonlarca insanı getirmişler, ictihadlarıyla tenvîr etmişler, nûrlandırmışlar ve kıyâmet gününe kadar da ictihadlarıyla insanlar Hakk rızâsını bulacak, Hakk yollarına gidecek, Allah'a vuslat edeceklerdir. Aynı zamanda maneviyyât bakımından

⁶²³ Sure-i Asr 1-3

da İmâm-ı Şâfiî Hazretleri, kutubdur ve Kureşîdir ve Resûl-i Ekrem'in sülâlesindendir. Sallallahu aleyhi vesellem.

Yani bu sûre-i celîlenin Kurân-ı Kerîm kadar manâsı var. Bütün Kitâbullah'ın da böyledir. Yalnız burada sarahat var. Mühim olan tarafı bu. Burada sarahat var. Bazıları "dâl bi işâretihî", bazıları "dâl bi ibâretihî"dir. Yani bazısı işâretle, bazısı ibâreyle gösterir. Zâhirde göremezsin, görmek için ehli lâzımdır. Bundan evvelki hutbelerimizde söylediğimiz gibi, takvâ ehli, verâ ehli, Kurân'dan anlayabilir. Kalbinde ne kadar Allah korkusu, ne kadar haşyetullah var ise, Kurân'dan o kadar istifâde edersin. Çünkü Kurân-ı Kerîm'in baş tarafında Cenâb-ı Hakk, "Hüden lil müttakîn" buyurmuş, "Kurân müttakîlere hidâyet eder" demiş. Müttakî demek, Allah'dan korkan demektir.

Bu korkuların da nevilerini söylemiştik. Bir takım âşıkân vardır ki, "Rabbim bana kulum demezse benim halim nice olur" diye korkar. O, cennet için Hakk'a ibâdet etmemiştir, cehennem korkusuyla da Allah'a ibâdet etmemiştir, kul olduğu için, Rabbü'l-âlemîn'e Allah olduğu için ibâdet etmiştir. "Ben ibâdet edeyim de Allah beni ne yaparsa yapsın. Ona âid olan bir şey. Bana kulluk, O'na Allah'lık lâzım" demiştir. Bir kısım vardır, cehennem ateşinden korkmuştur, azâb-ı cahîmden korkmuştur. Hakdır, gerçektir. Allah'ın nârı da hakdır, nûru da hakdır, cenneti de hakdır, cehennemi de hakdır. Allah cenneti yaratmıştır, ehlini yaratmıştır, cehennemi yaratmıştır, onun da ehli vardır. Suâli de mîzânı da hakdır ve gerçektir. Bunlar mutlakâ olacaktır. Senin görmemen, benim görmemem, benim inkârım, senin inkârınla değildir. Muhakkak birgün bunlar öne çıkacak, münkirler, inkâr edenler mahcûb olacaklardır, yüzleri kararacaktır.

Şimdi, gene deryâdan bir katre olmak üzere bu sûre-i celîle üzerinde konuşalım.

Allahu Sübhânehû ve Teâlâ Hazretleri yani, yerin göğün sâhibi, bilinen ve bilinmeyen âlemlerin mâliki, yerin göğün sâhibi, bilinen ve bilinmeyen âlemlerin mâliki, seni ve beni halk eden. Neden? Bir katre su parçasından, ana rahminde, hayız kanıyla, kudret fırçasıyla tersîm etmiş, bizi istediği şekle koymuş, yani bizim istediğimiz gibi olmamış, O'nun istediği gibi olmuş. O, şekle koymuş, sonra bizi dünyâyâ getirmiş, çocukluk, gençlik, dinçlik, ihtiyarlık sonra öldürmüştü. Sonra? Sonra tekrar diriltecek. Giden gelen var mı? Dirilen var mı? Gören var mı? Her anda ölüp dirilmekdesin, sen farkında değilsin. Bu iş çok hızlı olduğu için, çok süratli olduğu için farkında değilsin.

Sen ölmeden evvel öl, Allah'a tam bir teslîmiyyetle teslîm ol çünkü islâm teslîmdir, teslîmiyyetdir, selâmetdir. Yani islâmın nûruyla pür-nûr ol, o vakit hiç ölmeyeceksin. Ölüm yok senin için. Senin için ölüm yok, olum var yani ölmek yok olmak var. Ölüm hayvanlar içindir, insanlar için ölüm yoktur. Allah Resûlü'nü tasdîk eden, Resûl-i Ekrem'in yolundan yürüyen, O'nun çizdiği yoldan aşmayan, hudûd-i ilâhiyyeden taşmayanlar, onlar, katiyyen ölmezler. Onlar, olurlar. Onlar, ölümün tadını tadarlar ama ölümün tadı âşıklar için acı değildir, tatlıdır. Hattâ Resûl-i Ekrem, şehîdler için bak ne buyuruyor. İki türlü şehîd var. Bir şehîd var, düşmânla gazâ etmiş, katl olunmuştur, bir şehîd daha var, o da nefsi ile mücâdele etmiş, şehîd olmuş, yani aşk şehîdi olmuştur. Düşmânla boğazlaşıp çekişen şehîd diyor ki, "Yâ Rabbi, beni dünyâyâ getir yani tekrar dirilt, ben tekrar senin uğrunda şehîd olayım. Beni

tekrar getir, tekrar yaşat, ben tekrar kâfirle gazâ edeyim, tekrar şehîd olayım". Demek ki şehâdet onun için ne kadar zevkli bir şey.

Bir de aşk şehîdi var, Hakk şehîdi var. Aşk şehîdi yani Allah'a âşık olmuş, nefsiyle cihâd eylemiş, nefsinin taht-ı mahkûmiyyetine almış, kalbini aşkullah, muhabbetullah, muhabbet-i Resûlullah, muhabbet-i Ehl-i Beyt-i Mustafâ, muhabbet-i evliyâullah ile tezyîn etmiş, insanları insan diye sevmiş, âdemoğlu diye sevmiş, Allah'ın Resûlü'nün sözüne ittibâ eylemiş. Resûl-i Ekrem demiş ki, "irhemû men fi'l-ard yerhamu men fi's-semâ", yani "Siz kürre-i ardda bulunanlara merhametli olunuz ki Allah size merhametli ola". Bu söze ittibâ etmiş. Kalbinde kîn yok. Çünkü kîn müslüman işi değildir. "Men lehû kînün leyse lehû dînün". Bir kimsenin kalbinde kîn varsa, o kimsenin kalbi hastadır. Kîn olan kalbde dîn olmaz. "Ez-zıddân lâ yectemi'ân" yani iki zıd bir araya cem olmaz. Bir kalb ya hastadır ya sıhhatlidir. Kalb sıhhatli ise bütün vücûd sıhhatlidir, kalb rahatsızsa bütün vücûd rahatsızdır. Bunun manâsı şudur ki kalbin içerisinde hem îmân hem kîn, hem Allah hem Şeytan, ikisi bir araya cem olmaz. Onun için biz yine gelelim evliyâullah sözüne. Bak ne kadar güzel :

*Sûr çıkar ağyârı dilden tâ tecellî ide Hakk
Pâdişâh konmaz sarâya hâne mamûr olmadan*

Sen Resûl-i Ekrem'in yolundaysan eğer, Resûl-i Ekrem mi'râc etmiş, sen de mi'râc eyle. Yani senin de mi'râc etmen lâzım, urûc etmen, yükselmen, Hakk'a vuslat etmen lâzım. Mâdem ki Resûl-i Ekrem'in yolundan gidiyorsun, Hazret-i Muhammed'e "Muhammedü'r-Resûlullah" dedin, kazandın, bu sözle kazandın. Çünkü bu söz, yedi cehennemden ateşini söndürdü. "Muhammedü'r-Resûlullah". Bu sözü söyleyenler, cehennemden ateşini söndürürler. Bu sözün nûru ile nâr-ı cahîm söner. Sen evvel emirde bu sözü söyledin. Şimdi Resûl-i Ekrem'in yolundan çıkmak ve günaha dalmak sana yakışmaz, isyân nisyân filan, olmaz öyle şey. Namazını terketmek, orucunu, tahâretini, guslünü terketmek sana yakışmaz! Resûlullah mi'râc etmiş, eğer sen de Muhammedî isen, O'nun ümmeti isen, sen de mi'râc edeceksin. Etmezsen yarıda kaldın demektir.

İnsan, iki şeyden müteşekkildir. Bilirsiniz ama tekrar edelim. Unutduğumuzu tâzelemiş oluruz, bilmeyenler de öğrenirler. Birisi rûhânî kısmı yani nûrânî kısmıdır ki bu arşîdir, semâvîdir. İkincisi vücûd kısmıdır. Vücûd kısmının aslı menîdir yani topraktır. Sonra Cenâb-ı Allah, o menîyi kana, kan pıhtısına, sonra et parçasına döndürür, sonra ana rahminde kudret fırçasıyla onu tersîm eder ve şekl-i insana koyar ve rûhu getirir onun üzerine bindirir. Yani vücûdun senin bineğindir. Tâ "İrci'î" emrine kadar. Bu "İrci'î" emrinin iki manâsı vardır. Birisi, ölüm ânında yani bu âlemden ayrılıp, gözlerden nihân olurken "İrci'î" emri vardır. Bir de, daha bu 'âlemdeyken, yani yaşarken Allah'a rücû etmek vardır. Allah bazı kullarına daha bu hayâtda iken "İrci'î" yani "bana dön" diyor. "Senden râzıyım, bana dön" diyor. Allah'ın bu hitâbını duyanlar, daha bu hayâtda iken Allah ile hemhâl olurlar yani Allah ile cûmbüş ederler. "İrci'î" hitâbını bu âlemde duyan kimse, Allah'ın sohbetine doyamaz, Allah'ın zikrine doyamaz, Allah'a ibâdete doyamaz.

Peygamber-i Zîşân göçüyormuş, Hazret-i İlyas. Ağlıyormuş. İyi dinle! İlyas değilsin ama Resûl-i Ekrem'in ümmetisin. Melekü'l-mevt demiş ki, yani Azrâil aleyhisselâm, âşıkı maşûka erişdiren, kâfiri malından ayıran, dünyâsından ayıran, âşıkları da maşûka erişdiren, "Yâ

Nebiyallah, senin için korku yok, mahzûniyyet yok, sen Allah'ın bir nebîsisin, niçin ağlıyorsun?". İlyas Peygamber demiş ki, "Ey Melekü'l-mevt, Rabbime ibâdet etmeye doyamadım" demiş. Nasıl ayağını uzatıp yatacaksın, ibâdetsiz tâatsız, yakışır mı? "Muhammedü'r-Resûlullah" diyorsun.

Bak bak bak! "Ve'l-asri"de, Allah, "Asra kasem ederim" diyor. Ne demek bu "Asra kasem ederim?". Allah, Resûl-i Ekrem'in asrına kasem ediyor. Peygamber'in doğduğu asr-ı saâdete kasem ediyor. Aynı zamanda, sana beş vakit namazı ikrâm etmiş, ikinci vaktine kasem ediyor Allah, ikinci vaktine! Düşün vaziyeti, ikinci namazının kudsiyyetini, Allah indindeki makbûliyyetini. İkinci ezânı vaktine Allah yemîn ediyor. Semâvâtın ve ardın Rabbi Allah. İkinci vaktine!

Hemen seni dünyâ işi meşgûl etmesin. Yalnız sana şunu da söyleyeyim. Cenâb-ı Hakk sahtekârlığı sevmez. Resûl-i Ekrem de sevmez. Konuştuğum sözlerden dolayı darılmayın, ben sizi bunlardan berî kılarım ama söylemek mecbûriyetindeyim. Sultân-ı Enbiyâ Efendimiz pazar yerinde dolaşıyormuş. Dolaşırken bakmış birisi buğday satıyor. Efendimiz mübârek elleriyle buğdayı karışdırmışlar, altı ıslak üstü kuru. Efendimiz satıcıya "Niye böyle yaptın?" diye sormuşlar. Adam, "Yâ Resûlallah, yağmur yağdı, buğdayın ıslak olduğunu görürlerse almazlar. Onun için kurusunu üste çıkardım yaşını altda bıraktım" demiş. Efendimiz, "Böyle yapanlar bizden değildir" buyurmuşlar. İkinci namazına patronun sana müsaade ediyorsa işi fazla uzatma. Yani bıkdırma, "Amân senin namazından!" dedirme sakın hâ! Taş atanlar bizden, atdıranlar bizden değildir. Sakın hırsızlığına, tembelliğine, namazı perde yapma. Sana söylemiyorum, yapanlara söylüyorum. Ekseri insanlar, meselâ götürü bir iş versen, namazı hemen kılıyor da, yevmiyeli olursa namazda iş uzuyor. Olmaz o vakit, iş bozulur. Müslümanın sıfatı değildir o. Müminin içi dışı bir, özü sözü birdir. Zâten mümin yüzüne bakıldı mı, onun alnında eser-i secde vardır. Onun alnında bir mühür vardır. Üzerinde "Muhammedü'r-Resûlullah" yazılıdır. Müminin alnında.

Allah'a kasem ederim, bak kumandanlara sorun, askerlere filan sorun. Çünkü iyi tanırılar. İnsanlarla çok temas eden bilir. Gayr-i müslim olan bir taburun içerisine, iki müslüman soksunlar, eğer bir adamın irfânı varsa, şöyle bir baksın, o iki müslümanı o taburun içinden çıkarabilir. Allah müminlerin kadınına ve erkeğine bir nikâb bahşediyor ki, onun üzerinde mühür-i nübüvvet vardır, Resûlullah'ın ümmeti olmak münâsebetiyle.

Allah diyor ki, Resûl-i Ekrem için, "Asr-ı Muhammediyyete kasem ederim". Resûlullah'ın zuhûrundan kıyâmet gününe kadar Asr-ı Muhammediyyet'dir. Bütün insanlar Hazret-i Peygamber'in ümmetidir, dinlisi-dinsizi, donlusu-donsuzu, îmânlısı-îmânsızı. Yalnız ümmet iki kısımdır. Ümmet-i davet, ümmet-i icâbet. "Muhammedü'r-Resûlullah" diyen, lisân ile ikrâr edip, kalb ile tasdîk edenler ümmet-i icâbetdir. Bunlar kurtulmuşdur. Diğerleri ümmet-i davettir. Kurân dâimâ davet eder, çağırır Allah, dâimâ çağırır. Rahmete çağırır, mağfirete çağırır. ⁶²⁴ وَسَارِعُوا إِلَىٰ مَغْفِرَةٍ مِّن رَّبِّكُمْ وَجَنَّةٍ عَرْضُهَا السَّمَاوَاتُ وَالْأَرْضُ ". Çağırır Cenâb-ı Allah, rahmetine çağırır. Hiç kimseye intikâmı yoktur Allah'ın. Yalnız Resûl-i Ekrem'e düşman olanlara intikâmı vardır Allah'ın. Müminlere düşmanlık yapanlara intikâmı vardır. Çünkü Allah "Zü'l-intikâm"dır

⁶²⁴ Sure-i Âl-i İmrân 133

yani Cenâb-ı Hakk intikâm sâhibidir. Çünkü mümine hud'a, Allah'a hud'adır. Mümine hîle, Resûl'e hîledir. Resûle hîle, Allah'a hîledir. ⁶²⁵"يُخَادِعُونَ اللَّهَ وَالَّذِينَ آمَنُوا". Bak, dikkat et. Münâfıkların işini Allah ilan ediyor. "Yuhâdi'ünallahe", Onlar, Allah'a hud'a ederler, hîle yaparlar, "vellezîne âmenû", müminlere. Allah kendisine yapılan hud'ayı müminlere, müminlere yapılan hîleyi Allah kendisine saymaktadır. Onun için bir kimseyi inciteceğin vakit, bilmiş ol ki, o binâ-yı ilâhîdir, onu incitme, Allah'ın beytini yıkmış olursun.

Onun için bir adam ne kadar günahkâr da olsa, Allah'a rücû ederse, tövbe ederse, gene iki cihan serverinin sözüyle söyleyelim, ve kâle'n-nebiyyü sallallahu aleyhi vesellem, "et-tâibü mine'z-zenbi ke men lâ zenbe leh". Dikkat buyur bak ne söylüyorum. Ben söylemiyorum, Resûl-i Ekrem'den rivâyet ediyorum. "Tövbe eden o günahı yapmamış gibidir". Burayı iyi anlayalım. Yani böyle günahı yaptı "tövbe yâ rabbi", günahı yaptı, "tövbe yâ rabbi" dedi manâsına değil. Hayvanı sağdın, nasıl ki sütü sağdığın vakit bir daha o sütü aynı memeden içeri koymak ihtimâli yoktur, tövbe de böyle olacak. Yani nâdim olacaksın, bir daha yapmamaya cizm ü kasd edeceksin, o vakit Allahu Teâlâ günahı affeder ve mâ-sebakda geçen günahları da affeder. Yalnız kul hakkı, hayvan hakkı müstesnâdır. Söylüyoruz. Kul hakkı, hayvan hakkı, müstesnâdır. Bi gayrı hak, kime vurdunsa, gidersin, boynunu uzatırsın. Yalnız Îsâ Peygamber'e emir değil sana da var o emir. "Sağına vurdular mı, solunu çevir" diye. Bi gayrı hak vurdunsa, "Arkadaş, seni incitmişdim ben" der, boynunu uzatırsın. Onun mürüvvetine kalmıştır. İkâbeye ikâbe câizdir ama sabredersen senin için daha hayırlı olur. Yahud kimin malını aldınsa götürüp yerine vereceksin, tevdi edeceksin. İslâm hîlekarlığı kaldırmaz. Süt gibidir, hemen bozulur, nûru hemen kaçar.

Hele kâfir hakkı. "Gavur o, malını alırım" dersen, yevm-i kıyâmetde îmanına sarılır o senin. Hattâ senin ceddin onlara "reâyâ" demiş, "hakkına riâyet edilen" demiştir, "hakkına riâyet edilen" demiştir. Hattâ Seyyidinâ Ömer ibn Hattâb dolaşıyordu, bakdı, bir takım insanlar dileniyorlar. İslâma yakışmayacak bir sıfat. Dilencilik ne demek. Allah'dan gayrından bir şey isteme, Allah'dan iste. Kimden ne istiyorsan istediğin zâten Allah'dan istiyor. Ona da Allah vermiş, sana da verir. Hazret-i Ömer, "Bunlar nedir, bu şekilde niye dileniyorlar?" diye sordu. Dediler ki, "Bunlar gayr-i müslimlerdir, çalışmıyorlar ve vergi veremiyorlar, dilenerek yiyeceklerini çıkarıyorlar". Dedi ki, "Bunlar vaktiyle çalışdılar, vergilerini aldınız, şimdi çalışamaz durumda iken dilendirecek misiniz! Bunları beytül-mâl-i müslimîne yazdırın, ayıpdır, dilendirmeyin" dedi. Ve nitekim de dilendirmemiştir. İsteyecek misin Mâlike'l-mülk'den iste. Mâlike'l-mülk'den iste yani Allah'dan iste. Allah'ın kapısını kim çalarsa Allah kapısından kimseyi boş çevirmez. İstemesini bil. İstemesini bil, mutlakâ seni mahzûn etmez.

"Ve'l-asrı", asra kasem ederim. Asr-ı Nübüvvet'e ve kıyâmet gününe kadar Asr-ı Muhammediyyet çünkü. Her kahramanlık, her zafer, her a'lâlık, her a'lâlığın şerefi Resûl-i Ekrem'e âiddir. Sallallahu aleyhi vesellem. Çünkü bir peygamberin ümmetinden olan büyük kumandanlar, şerefli kumandanlar, âdiller, gâzîler, onların yapmış olduğu gazâ ve o peygambere tâbi olan velîlerden zâhir olan kerâmâtın şerefi, tâbi olduğu peygambere âiddir. Senin anlayacağın, bugün aya çıkıldıysa, şeref Resûlullah'a âiddir. Sallallahu aleyhi vesellem.

⁶²⁵ Sure-i Bakara 9

"Ve'l-asri", asra kasem ederim. "İnne'l-insâne le fî husrin", bütün insanlar hüsrândadır, zulmetdedir. Aynı şunun gibi. Ana rahmine düşen menî sanki dipsiz, karanlık bir kuyuya düşer. Başlangıç oradan başlar. Sonra et olur, kan olur, pıhtı olur, insan olur, rûh verilir kendisine ve bu âleme çıkar. Ağlayarak gelir. Ağlaya ağlaya gelir. Makâmından ayrılmayı istemez. Ve elleri sıkıdır. Çok dikkat buyrun. Hep işâretleri söylemek istiyorum. Çocuğun elleri doğduğu vakit sıkıdır. Acaba niye, niçin böyle yapıyor? Dünyâya harîsdir. Ona işâretidir. Ağlaması, vatan-ı aslîsinden ayrı düşdüğü için ağlar. Giderken de bakarsın elleri açık gider. Boşdur, bir şey götüremez. Yani mâlik olduğu maddeden hiçbir şeyi yanında götüremez. Nasîb olursa kefen sararlar. Nasîb olmazsa onu da bulamaz, ot koyarlar.

Meselâ milyoner bir arkadaş Arafat'da vefât etti, kefen bulamadık, otla sardık koyduk. Adamın Türkiye'de milyonları vardı. Nasîbe bağlıdır. Sen dünyâ kefenine bakma. Allah sana ve bana öyle bir kefen versin ki, yevm-i kıyâmetde nebîler, velîler ve bâhusûs Resûl-i Ekrem'in yanında bizim ayıp yerlerimizi meydana koyup bizi rezîl etmesin, o kefenle tesettür edelim kendimizi. Allah setretsin günahlarımızı.

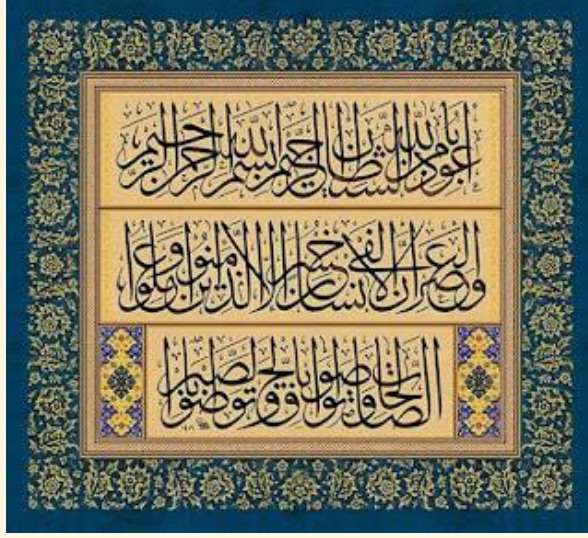
Ey müminler! Günahlara istiğfâr ediniz. İffetiniz ve nâmûsunuzla çalışınız, çalışınız ve yoksullara yardım ediniz. Allah'ın en sevdiği kullar, Allah'ın en sevdiği kullar, helâlından kazanıp helâlıyla infâk edenlerdir yani cömertlerdir.

Söylemeden geçemeyeceğim. Yakûb Peygamber'e Cebrâil aleyhisselâm sormuş. Yakûb'la Yûsuf meselesini biliyorsunuz. Kurân'da da Allah en güzel kıssa diye beyân ediyor, Sûre-i Yûsuf'da. "Ahsenü'l-Kasas". Demiş ki, "Yâ Yâkûb, gözlerin niye ağardı?". "Yûsufum Yûsufum" diye Yûsuf'a ağlamakdan gözleri beyazlaşdı. "Yûsuf'a ağlamakdan gözlerim ağardı" demiş. "Kamburun niye çıktı?" demiş. "Bünyâmin'e ağlamakdan" demiş. "Yâ Yakûb, bu derde nereden mübtelâ oldun biliyor musun?". "Allah bilir" demiş. "Bir gün et kebabı yapmışdın, bir yetîm gelmişdi, ona tatdırmadın, Yûsuf'unla, Bünyâmin'inle ve diğer çocuklarınla oturdun yedin. O yetîm karşıdan gözyaşı dökdü. Allah onun için seni bu derde mübtelâ kıldı" demiş. Ondan sonra Yakûb Peygamber, her gün ziyâfet verdirir, münâdîlere şöyle nidâ etdirmiş, "Oruçlu olan iftara gelsin, oruç tutmayan yarınki gün öğlen yemeğine gelsin". Her gün.

Kaç tâne ağlayanın gözyaşını sildin, kaç tâne? Soruyorum sana! Kaç tâne ağlayanın gözyaşını sildin, kaç tâne yetîmi giydirdin? Kaç tâne ağlayanı güldürdün? Kaç tâne aç doyurdun? Aç doyuranlar, yetîmi giydirenler yevm-i kıyâmetde çıplak kalmazlar, onlar arşın gölgesinde gölgelenir ve libâs-ı cennet ile ilbâs olunurlar.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sıratin müstakîm.

Âhirete Hazırlanmak 18 Şubat 1983 (5 Cemâziyülevvel 1403)

Kâllallahu Teâla fî Kitâbihi'l-Azîz.

Eûzübillahimineşşeytânirracîm.

Bismillahirrahmânirrahîm.

وَالْعَصْرِ ﴿١﴾ إِنَّ الْإِنْسَانَ لَفِي خُسْرٍ ﴿٢﴾ إِلَّا الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَتَوَّصُوا بِالْحَقِّ وَتَوَّصُوا بِالصَّبْرِ ﴿٣﴾⁶²⁶
Sadakallahü'l-Azîm.

Gönülleri nûr-i îmân ile münevver, alınları Rabbü'l-âlemîn'e secde etmekle nûrlanan, âhîret gününe inanan, Hakk'ın celâlinden korkan, cemâline âşık olan, rızâ-yı ilâhîye tâlib olan âşık-ı sâdıklar!

Yerin göğün sâhibi, bilinen ve bilinmeyen âlemlerin mâliki ve hallâkı ve rezzâkı, "Asra kasem olsun ki, bütün insanlar hüsrândadır" buyuruyor.

Bu sûre-i celîle hakkında, bundan evvelki hutbelerimizde de, dilimizin döndüğü kadar, aklımızın yetdiği kadar, bildiğimiz kadar, sizlere bir şeyler söylemeye gayret etdik. Herkes nasîbi kadar bundan bir şeyler öğrendi. Gene aynı sûre üzerinde birkaç söz daha söyleyeceğiz. Kıyâmet gününe kadar bu sûre-i celîlenin manâsını, bundaki bulunan esrâr-ı rabbâniyyeyi, bunda olan ilmi anlatmaya kalksak, emîn olunuz ki, ağaçlar kalem, kürre-i ard ve semâvât kağıt, denizler mürekkep olsa, canlı mahlûk da kâtip, mürekkepler tükenir, canlılar yazmaktan yorulur, kağıtlar biter, fakat bu âyet-i kerîmenin manâsı, kelimetullahın manâsı bitmez, tükenmez.

Burada herkes kendisinin Cenâb-ı Hakk'a kurbiyyeti kadar, takvâsı kadar, verâ'ı kadar ve nasîbi kadar bir şeyler öğrenir. Allahu Teâlâ Hazretlerinin kelâmından herkesin bir nasîbi vardır. Yani müminlerden bahsediyoruz. Nasîbi olmayanlar da var. Onlar da nasîbsiz, ne diyelim. Onlar için de duâ ediyoruz. Cenâb-ı Hakk onların da kalblerini feth ü küşâd etsin,

⁶²⁶ Sure-i Asr 1-3

onların kalblerini de nûr-ı îmân ile münevver kılsın, islâmın hakâyıkını, îmânın dekâyıkını, onlara da öğretsin ve tatdırsın, ibâdet ve tâatdaki lezzeti ve zevki duyursun da Allah'a secde etsinler.

Duâ ediniz, ağzınızdan kötü sözler çıkarmayınız, hattâ beddûa dahi etmeyiniz. Dâimâ duâ ediniz, duâcı olunuz. Bazı dayanılmayacak hareketler görürseniz, eğer onlara dayanamazsanız, üzüntüyle bedduâ etmek lâzım gelirse, Allah'ın kelâmı ile cevap verin, daha hayırlıdır.

Ufak bir şey gene. Babalara hitâb ediyorum yâhud baba namzedlerine. Birisi Abdullah el-Mübârek'e oğlundan şikâyet etdi. Evlâdından yani şikâyet etdi. Abdullah el-Mübârek ona dedi ki, "Sen çocuğuna bedduâ etdin mi?" diye sordu. "Etdim Yâ İmâm" dedi. "Çocuğunu kötü yapan sensin" dedi, "niye bedduâ etdin, niçin kötü söyledin? Onun hakkında Allah'dan hayır isteseydin" dedi, "babaydın senin duân müstecâb idi".

Onun için, diğer kardeşlerimizin de yani islâma sırt çeviren, îmandan nasîbi olmayan, câmi yolunu bilmeyen, Allah'ın Kitâbı'nı okumayan kişilerin de, kalblerinin feth ü küşâdı için duâ et. Duâlar müstecâb olur ve bir gün bakarsın ki, taş gibi kalbler yumuşayıverir.

"Efendi, bunu sen nereden aldın söylüyorsun böyle?". Hepiniz bunu hocaefendilerden işitmişsinizdir. Cenâb-ı Peygamber sallallahu aleyhi vesellem, "Yâ Rabbi, iki Ebe'l-Hakem'den biriyle islâmı teyîd et" dedi. İki Ebe'l-Hakem'den murâd, iki Ömer, yani birisi Ebâ Cehil, birisi Hazret-i Ömer. Resûl-i Ekrem böyle duâ etdi, ertesi günü Hazret-i Ömer geldi, islâm oldu. Peygamber'in duâsıyla islâm olmuşdur Hazret-i Ömer. Bildiğimiz Ömer yani, radiyallahu anh. Sonra Resûlullah sallallahu aleyhi vesellem büyük iltifatlarına mazhar oldu. Peygamberimiz'in kayınpederi oldu, o makâma çıktı. Resûlullah'ın halîfesi oldu. Resûlullah buyurdu ki, "Benden sonra nebî gelseydi, Ömer ibn Hattab gelirdi" dedi. Yaaa! Duâ ile oldu bunlar.

Onun için hemen böyle kızarak bedduâ edip kimsenin kahrını istemeyin. Hele bâhusûs dîn kardeşlerimize, hak yoldaşlarımıza, ufak tefek şeyler için böyle kızarak, nefsimize uyarak, kötü sözler söylemek, onlar hakkında kötü şeyler dilemek hiç câiz olmaz. Dâimâ hayır söyle, hayır sâhibi ol. O tohum birgün sana meyva verecektir, onu göreceksin. Böyle nice âsîler, nice şakîler, sâlihlerin duâsıyla hepsi saîd olmuşlardır. Yani kötüler iyi insanların duâlarıyla iyi olmuşlardır. İyi insanlar safına girmişlerdir. Onun için dâimâ lisânınızı hayra yorunuz, hayırla süsleyiniz. "Allah kahretsin" diyeceğine, "Allah kahretmesin", "Allah sana hidâyet versin" de. Bak ne kadar güzel değil mi? Hattâ birine çok kızsın da, "Gözün kör olsun" diye söylesen bu sözü, zâhirde böyle söyle ama, hakikatde şu niyetle söyle, "Allah'dan gayrını görme" manâsına söyle.

Mümine lâıyk olan budur. Müminin özü, sözü, yüzü, zâhiri, bâtını, temizdir ve temiz olmalıdır. Müminden bahsediyoruz, Muhammedîden bahsediyoruz. "Kitâbım Kurân, nebîm nebiy-yi âhir zamân Mahbûb-i Kibriyâ rahmeten-lil-âlemîn" diyenlere söylüyoruz. "Âhret gününe inandım" diyenlere hitâb ediyoruz. Hakk'ın cennetine tâlib olanlara, cemâline âşık olanlara söylüyoruz bunu. Bu fânî âlemden oranın miftâhını alacaksınız.

"وَالْعَصْر", asra kasem ederim ki bütün insanlar hüsrândadır". Geçen hafta biraz söylemişdik, gene söyleyelim.

Ana rahminden bu âleme gelen kimse musîbet deryâsına düşmüştür. Burada rahatlık yoktur. Ne zengine, ne fakîre. Ancak dînlenen, dinlenir. Bunun manâsı, dîn sâhibi olan, îmân sâhibi olan, dinlenir. Allah'a ve Resûlüne ve Kitâbullah'a inanan kişiler dîn sâhibidir. Kim dîn sâhibi olursa o kimse dinlenebilir. Dîni zayıf olanlar îmânının nûru az olanlar hiç dinlenemezler. Çünkü ne olursa olsun kâinâtda, iyi dinle, kulağını benden yana ver, nikmet ve nimet, kötülükler ve iyilikler, bunların hepsi Allah'ın takdîriyledir. Ama bir insan eliyle icrâ olunur. Manâsı şu yani. Cenâb-ı Hakk sana kahrını da bir insan eliyle zuhûra getirir, lutfunu da bir insan eliyle zuhûra getirir. Böyle olunca ortadaki vâsitaya kızmaya hakkın yok. Sen ona darılma, taşı atanı gör. Kim ki kelb mâhiyetindedir, yani köpek mâhiyetinde, o, atanı değil de atılan taşı ısırır, yani vâsitayı ısırır, vâsitayı tanır, atanı tanımaz. Yani köpeğe taş atıldığı vakitte, köpek atanı ısırır, gider taşı ısırır. Dikkat etmedin mi, görmedin mi hiç? Kim ki daha insan olmamış, zâhirde insan da, bâtınını insan edememiş, o vâsitaya kızar. Vâsitaya kızma sen. Atılan taş gibidir o. Sen atanı gör. Atan kimdir? Rabbü'l-âlemîn'dir. İster nimet, ister nikmet. İyi şeyleri iyi insanlar elinden zâhir eder, zuhûra getirir. Kötü şeyleri de kötü insanlar elinden zuhûra getirir. Acaba anlatabildik mi?

Benim söylediğim sözü, bir zât söylemiş de böyle bir toplulukta, "Küllün min indillâh, her şey Allah'dandır" demiş. Sonra dışarı çıkınca birisi onun ensesine bir tokat vurmuş kuvvetlice. Dönmüş arkaya bakmış. "Niye bakıyorsun, Allah'dan" demiş. "Âmennâ, Allah'dan ama kimi vâsita kıldı" demiş, "hangi kötü adamı vâsita kıldı, bana tokat vurmaya" demiş, "onu öğrenelim, onun için bakdım" demiş. Acaba anlatabildik mi? İnşâallah anlatdık.

Bu âleme gelen kimse musîbet deryâsına düşmüş demektir. Bu musîbet deryâsına düşünce burada rahatlık olmaz. Burada çalışmak var, burada ibâdet ve tâat var, burada meşakkat var, burada cihâd var, burada müşkülât var, var, var, var. Ben sana bunlardan beş tânesini sayarım, senin başına bunun beş bin tânesi gelmiştir. Gelmedi dersen, bundan sonra gelmeyeceği ne malûm? Sabahleyin ne olacağımız malûm değil. Bunlar gâfillerin işi, "Gelmedi şimdiye kadar" diyor. Gelir. Eğer ilk idrarını tutan kimse prostat olsaydı, ilk zinâ eden adam frengi olsaydı, kimse ne zinâ ederdi, ne çişini tutardı, gider hemen yapardı. İdrarın geldiği vakitte, bekletme idrarını. Burası yeri değil ama söylemek mecbûriyetindeyiz. O da bir sıhhat meselesidir.

Bir şey olmuyor diye, insanın başına iş olur, bir şey olmuyor diye. Meselâ bir zinâ eder adam, "Bir şey olmuyor" der. "Bir şey olmuyor". Allahu Teâlâ sâbırdır. Bak alt tarafta öyle söylüyor işte. İmân edenler, hakkı tavsiye eden, hakda bulunan, sabrı tavsiye eden, sabırda bulunan kimseler müstesnâdır. Cenâb-ı Hakk'ın esmâlarından bir tânesi de sâbır ismidir, Allah sabırlıdır. Kul bir fenâlık yapar, Cenâb-ı Hakk rahmetinden ona bir şey yapmaz. Bazen de hemen yapar, akibinde bulur. Bazen bırakır, imhâl eder, ihmâl etmez. O kul, "Bir şey olmuyor" der, bir daha yapar. Gene Cenâb-ı Hakk onun günahını setreder, kullardan günahını gizler. Kendi bilir fakat onun günahını meydana koymaz. Hattâ "Lâ ilâhe illallah Muhammedü'r-Resûlullah" diyen bir mümin, bir günah icrâ ettiği vakitte, meleklere emreder. Çünkü sol melek insanların yaptığı şer amelleri yazar.

⁶²⁷ "كَرَامًا كَاتِبِينَ * يَعْلَمُونَ مَا تَفْعَلُونَ". İnsanlarda iki melek vardır. Başka melekler de vardır ama şimdi anlatacağımız mevzû o. Birisi insanların hayır kısmını yazar, biri şer tarafını yazar, yaptığı fenâlıkları yazar yani. Hayır yazan sağ taraftadır, sağ melek. "Kirâmen kâtibîn". Sol melek de şerri yazar, o sol taraftadır, sol tarafta. Günah işledi mi kul, Cenâb-ı Hakk ona emreder, "Yazma, beklet" der. Yirmi dört saat tehir olunur, günah yazılmaz. Neden? Hakk Teâlâ sâbırdır, sabırlıdır. Hem suçunu meydana koymaz o zâtın, hem günahını yazmaz. Ola ki o kul, akli başına gele, Allah'a tövbe ede, Allah'a rücû ede, tövbe ede Cenâb-ı Hakk'a. Tövbe ederse defterine yazılmaz. Ama bir mümin bir sevap yaptı mı, hemen akibinde yazılır. Allah emreder meleğe, "Hemen yaz" der. Çok mühim! Çünkü buyurmuştur ki, "Sebakat rahmeti alâ gadabî, benim rahmetim gadabımı geçdi".

Seksen sene küfr ü dalâlet içinde dolaşan bir kimse, küfr ü dalâletde her türlü fenâlığı icrâ etmiş, seksen sene sonra akli başına gelmiş, olur ya, Allah'a rücû etmiş, Allah demiş, Cenâb-ı Hakk "Lebbeyk kulum" diyor, "Ne istiyorsun benden?" diyor. Rahmeti bu kadar geniş. "Efendi, yapmadığı fenâlık yok bu adamın". Rabbü'l-âlemîn biliyor onun yaptığı fenâlığı, yapmadığı fenâlığı. Allah dedi mi, Cenâb-ı Hakk cevap verir. Hemen, derhal. Çünkü neden? Allah'a doğru yürüyerek gidene karşı Allah koşarak gelir. Rahîm'dir, Rahmân'dır, Latîf'dir, Kerîm'dir, Gafûr'dur, Gaffâr'dır. Nice esmâsı vardır ki onları biz dahi bilmeyiz. Kendine mahsûs esmâları vardır. Esmâ-i Husnâ'sını habîbi Muhammed'ine talîm buyurmuştur, Tevrat'ıyla, İncil'ıyla ilân etmiştir, Kurân-ı Mübîn ile de zâhir kılmıştır. Fakat Hakk Teâlâ'nın nice esmâsı vardır ki onu biz bilmiyoruz, kendine mahsûs esmâları vardır Allah'ın. Esmâ doksan dokuz tâne değil. Binbir esmâ doksan dokuzun içindedir. Doksan dokuz esmâ da sıfat-ı zâtiyye ve sıfat-ı sübûtiyyede toplanmıştır. Bakarsan, öğrenirsen eğer.

Hattâ bir veliyyullah'a sormuşlar, demişler ki, "Bu doksan dokuz esmâdan hangi esmâ Allah'ın ism-i a'zamıdır?" demişler. İsm-i a'zam demek büyük isim, gençler için söylüyorum bunu, ism-i a'zam demek büyük isim demek. "Hakk Teâlâ'nın hangi ismi büyük isimdir?" deyince, o velî demiş ki, "Allah'ın küçük ismi yok ki, bana küçük ismini gösterin bakayım" demiş. Hepsî büyükdür, hepsi a'zamdır. Hangi esmâsıyla ona dönersen, o sana cevap verir. ⁶²⁸ "فَاذْكُرُونِي أَنُكَرُكُمْ" de ona işâret vardır.

"Lâ ilâhe illallah" dersin, seni şirkden temizler, şirki atarsın. Allah indinde affolmayacak olan günah, şirkdir. Bir adam şirk üzerine ölürse, Allah'a karşı şirk koştmuş, totemlere secde etmiş, putlara yani, Hakk'dan başka ilâh tanımış, bunlar müşrikdirler. Bunlar için af yoktur. Ondan gayrı bütün günahların affı vardır ama ya affetmezse. Dilerse affeder, dilemezse affetmez. Onun için kula düşen vazîfe, günahın küçüğüne büyüğüne bakmamak. Günah günahdır, küçüğü büyüğü, ister günah-ı segâir, ister kebâir, kula düşen vazîfe, Allah'a isyân etmemekdir. İster sagîre, ister kebîre, ister büyük, ister küçük. Allah dilerse şirkden gayrı günahı affeder.

Binâenalâzâlik, hangi esmâsıyla zikredersen, ⁶²⁹ "فَاذْكُرُونِي أَنُكَرُكُمْ". "Lâ ilâhe illallah" dersin, şirki atmış olursun. Çünkü onun altında "lâ ma'bûde illallah" vardır, manâsında. "Estağfirullah"la-

⁶²⁷ Sure-i İnfitâr 11-12

⁶²⁸ Sure-i Bakara 152

⁶²⁹ Sure-i Bakara 152

azîm" dersin, Allah'ın mağfiretini talep etmiş olursun, affolursun. Allah sana cevap verir, seni affeder yani. Rızık istersen, rezzâkiyyetine "Yâ Rezzâk" diye seslenirsen, rızıkiyla mütena"im kılar. Yalnız dünyâ rızıkı manâsına değil. Çok adam rızık denildiği vakitte, yalnız alınan, edilen, yenilen şeyleri zannediyor, parayı zannediyor. O demek değildir rızık. Senin burada şimdi aldığın da bir manevî rızıktır. Bir haz duyuyorsun ya, Allah'ın Kitâbı'ndan, Resûl-i Ekrem'in sözlerinden, namazdan, o da bir rızıktır. Rızıkın da en a'lâsıdır. Çünkü rûhun gıdâsıdır.

Hangi esmâ ile Allah'ı zikredersen Cenâb-ı Hakk sana cevap verir. Çünkü yürüyene koşarak gelir. Hiçbir kulunu kapısından kovmaz. Kim Cenâb-ı Hakk'a ilticâ ederse mutlakâ istediğini Hakk'dan koparır.

Efendiler! Bir de şu mesele var, onu da söylemeden geçmeyelim, vakit dar ama. "Efendim ben çok şey istedim, Allah bana vermedi". Sakın deme hâ! Hakk'ın kapısına gidip, Allah'ın esmâsını anarak ve kalbinden Allah'a inanarak, Resûl-i Ekrem'i şefî' tutarak Allah'dan ne istedinse sana verilmiştir. Bu iki türlü verilir. Bir dünyâda verilir bir âhirette, âhirete taalluk eder iş. Dünyâdaki fânîdir, madde kısmı, gelip geçicidir. On bin apartmanın oldu, bütün İstanbul senin oldu, bütün Türkiye senin oldu, bütün dünyâ senin oldu, bırakıp gideceksin. Bunu kafana koy. Pâdişah, paşa, vezir, kiral, emîr, zengin, fukarâ, hiçbir ferd yoktur ki ölümün tadını tatmaya. Mutlakâ, ama er, geç. Hiç kimse ölüme çâre bulamaz.⁶³⁰ İster demir kalelere gir, ister burçlara çık, ister yedinci kat semâyâ saklan, mutlakâ seni ecel gelip bulacaktır. Bu da iki türlü. Dâimâ söylüyorum ki bunu, îmânın cilâsıdır yani.". İster demir kalelere gir, ister burçlara çık, ister yedinci kat semâyâ saklan, mutlakâ seni ecel gelip bulacaktır. Bu da iki türlü. Dâimâ söylüyorum ki bunu, îmânın cilâsıdır yani.

Müminler! Ölümünden korkmayınız. Yalnız ölüme hazırlık yapınız. Ölüm müminler için olumdur, kâfirler için ölümdür, hayvanlar için ölümdür. Kâfirler, hayvan mâhiyetindedirler, sûretâ insandır, hakikatde hayvan, belki de hayvandan daha ednâ ve eşnâdır. Neden? Esteîzübillah.⁶³¹ "أُولَئِكَ كَالْأَنْعَامِ بَلْ هُمْ أَضَلُّ". "Habîbim, işte bunlar, hayvanlar gibi, belki hayvanlardan daha dalâletdeler". Niçin? Bir vahşî hayvan, aslan, kaplan, pars, bir adamı parçalar. İnsanın vahşîsi milyonları parçalar, perîşân eder, hâneleri harâb eder, beldeleri türâb eder, milyonlarca insanı mahveder.

İnsan, insan, insanoğlu en yüksek mevkide, Allah'ın halîfesi. Esteîzübillah,⁶³² "وَإِذْ قَالَ رَبُّكَ" لِّلْمَلَائِكَةِ إِنِّي جَاعِلٌ فِي الْأَرْضِ خَلِيفَةً. "İnsanoğlu halîfetullah. İnsanoğlu, en ednâ ve eşnâ. Ancak îmân ile işte, "asra kasem ederim ki, إِنَّ الْإِنْسَانَ لَفِي خُسْرٍ", bütün insanlar hüsrânda yani hayvan derekesinde. إِلَّا الَّذِينَ آمَنُوا", îmânlı gönül, îmânlı gönül ve a'mâl-i sâliha icrâ eden, Allah'ını tanıyan, Allah'ını seven, Allah için Allah diyen, cennet için değil, cehennem için de değil, Allah için Allah diyen, "Kulum ben, O benim Rabbim" diyerek Allah diyenler ve sâlihâtı icrâ edenler, onlar müstesnâ. Onlar kim? İşte bunlar halîfetullah. Ötekiler, أُولَئِكَ كَالْأَنْعَامِ بَلْ هُمْ أَضَلُّ. Çünkü neden? Allah'sız bir gönülden her şey beklenebilir.

⁶³⁰ Sure-i Nisâ 78

⁶³¹ Sure-i A'râf 179

⁶³² Sure-i Bakara 30

İki kimseden korkunuz. Birisi Allah'dan korkandan korkun, bir de Allah'dan korkmayandan korkun. Allah'dan korkandan korkun, zîrâ o işi Allah'a havâle eder, ne kadar kuvvetli olsan da, Allah senin hakkından gelir. Hakk'dan korkmayandan kork çünkü her türlü fenâlığı irtikâb edebilir, her türlü fenâlığı yapar. İftirâ da eder, hased de eder, gadab da eder. Bütün hayvanâtın ne varsa ahlâk-ı habîsesi, onun üzerindedir. Belki hayvanlar arasında iyi ahlaklı hayvanlar da bulunabilir. Fakat insanoğlu, Allah muhâfaza buyursun, esfel-i sâfilîne gitmiştir.

Şimdi bir manâ daha verelim. Geçen hafta söylemişdik.

"وَالْعَصْرِ" ve'l-asri, asra kasem ederim". Resûlullah'ın tulû' ettiği asır, Asr-ı Saâdet. Yâhud Resûlullah'ın tulû'undan ilâ yevmi'l-haşrı ve'l-karâr devâm eden asır. Çünkü Cenâb-ı Peygamber sallallahu aleyhi vesellem...

İyi dinle! Boş kafa dolaştırma!

Resûlullah'ın rûhâniyeti bizimle beraberdir. Bunu görenler var. Resûlullah ile konuşanlar var. Sen dînde ilerlersen, Allah sana nasîb ederse, bu zevklere erersin. Dikkat buyrulursa, içinde Arapça bilenler var, "es-selâmu 'aleyke eyyühe'n-nebiyy"de, "aleyke" kelimesi, muhâtab müfreddir ve müzekkerdir. "Es-selâmu 'aleyke eyyühe'n-nebiyy" diyorsun, baksana, Resûl-i Ekrem'in rûhâniyeti namazda senin karşındadır. Resûlullah'a selâm veriyorsun. Görenler var. ⁶³³ "إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ" derken de öyle. "Yâ Rabbi sana ibâdet ederiz, bu ibâdeti yapmak için senden yardım dileriz, senin yardımın olmazsa biz senin huzûruna çıkamayız Yâ Rabbi, ibâdeti yapamayız". Sen kendin mi geldin zannediyorsun buraya. Öteki de gelmiyor, o mu gelmiyor zannediyorsun. "Efendi, senin zannın bu". Benim zannım değil. Durgun suya sopayı soktuğun vakitte, sopa kırık görülür. Aslında sopa kırık değildir, senin rü'yetin bozuktur. Maneviyyât bunun gibidir.

Asırdan murâd, Asr-ı Muhammediyyet'dir. Sallallahu aleyhi vesellem. Üçüncüsü, ikinci namazı vaktidir. Allah ikinci namazı vaktine kasem ediyor. İkinci namazı vaktine! O kadar mukaddes. Onun için Cenâb-ı Hakk burada ikinci namazı vaktine kasem ediyor. O kadar mühim. İkinci vakti melekler dünyâya inerler, dünyâda bulunan melekler semâya çıkarlar. Sabah namazı vakti nöbet değişir. Gündüz melekleri iner, gece melekleri çıkar. Namaza gelersen câmiye, senin için o şekilde şehâdet ederler. "Yâ Rabbi, biz semâdan indik, sabah namazında biz bunu kıyâmda gördük, ikinci vakti semâya çıktık, biz bunu kıyâmda gördük". Semâdan inen melek de öyle der. "Yâ Rabbi, şâhidim ki bu zât kıyamdaydı" der. Şâhid ararlar çünkü. Allahu Teâlâ görür ama şâhidsiz iş yapmaz. Meselâ kıyâmet gününde ellerimiz, ayaklarımız bizim aleyhimize şâhid olurlar. Esteîzübillah. ⁶³⁴ "الْيَوْمَ نَخْتِمُ عَلَىٰ أَفْوَاهِهِمْ وَتُكَلِّمُنَا" أَيْدِيهِمْ وَتَشْهَدُ أَرْجُلُهُمْ بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ yani "Biz kıyâmet gününde, ağızları mühürleriz, elleri konuştururuz, ayakları şâhid tutarız, yaptıklarınıza" diyor. Resûl-i Ekrem de şâhid olur.

Şimdi dersi burada bırakıyoruz.

Ey âşıkân! İbâdet ve tâatlarınıza dikkat ediniz. Hukûk-ı ibâda, kul haklarına dikkat ediniz. Anaya babaya itâata dikkat ediniz, onlara isyân etmeyiniz. Hattâ onlara isimleriyle

⁶³³ Sure-i Fâtiha 5

⁶³⁴ Sure-i Yâsîn 65

seslenmeyiniz. Bir kimse anasına babasına ismiyle seslense ameli habtolunur, yani yaptığı sevaplar bâtil olur, bozulur. "Anneciğim" ve "Babacığim" diye seslenecek. "Anne" de demiyecek, "Anneciğim" ve "Babacığim" diyecek. Öpmek lâzım gelse annenin ayağının üstünü değil altını öpecek. Çünkü cennât-ı âliyât ananın ayağı altındadır.

İbâdetlerinizi sakın ihmâl etmeyiniz. Bugün, yarın deme! Dünyâ seni aldatıverir, ansızın cansız at kapıya geliverir. O güzelliğin solar, kuvvetin geçer, sağlam sinirlerin gevşeyiverir, hiç haberin bile olmaz.

İbâdetlerinize dikkat ediniz. İbâdetleri Allah'a seve seve yapınız. Kazâ namazlarınızı kılınız. Hazırlık yapınız. Bir yolcu yola gider gibi hazır olunuz. Hani bir kimse yola gidecek, mutlakâ gidecek ama, gideceği vakit malûm değil, onun gibi olunuz. Çünkü "Haydi" deyiverirler. Eşyânı topla, hazırlan. Yani vasiyetini yaz, ne yapacaksan, senden sonrakiler arkandan dalâletde kalsınlar.

Hak ve hukûka riâyetkâr ol. İnsan hakkı, kâfir hakkı, hristiyan hakkı, yahudi hakkı, hayvan hakkı, hepsine riâyetkâr ol. Velez ki bir zerre olsun, zerre. Velez ki bir zerre! Yani güneş vurur yerden tozcukları kaldırır, o tozcukların her bir tânesi bir zerredir. Velez ki o kadar olsun. Hayır ve şer her ikisini de göreceksin. ⁶³⁵ فَمَنْ يَعْمَلْ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ خَيْرًا يَرَهُ * وَمَنْ يَعْمَلْ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ شَرًّا يَرَهُ. Hayır yapan zerre kadar hayrın mükâfâtını, şer yapan da mutlakâ şerrin belâsını görecektir. Hiçbir şey Allah indinde unutulmaz.

Yakın bir zamanda bu sözlerimiz hakikat olacak. Gayb zannetdiğimiz şeyler meydana gelecek, var dediklerimiz yok olacaktır. Güvendiğimiz dağlara karlar yağacak, dayandığımız duvarlar yıkılacaktır. Rütbelere, kasalar, keseler, ilgâ olacaktır. Ne parana sâhib olabilirsin, ne evlâdına. Ancak temiz bir kalbe mâlik oldunsa, o kalbi Allah'a îmân ile doldurdunsa, o kalbi aşk-ı Muhammed'le süsledinse, ⁶³⁶ يَوْمَ لَا يَنْفَعُ مَالٌ وَلَا بَنُونَ * إِلَّا مَنْ أَتَى اللَّهَ بِقَلْبٍ سَلِيمٍ, kalb-i selîm sâhibi isen, o vakit senin için faydası vardır, yoksa ne evlâdın, ne kasanın, ne masanın faydası olur. Belki bu âlemde sâhib oldukların başına belâ olacaktır, kasan, kesen, rütben. Vazîfende adâletle bulunmadınsa eğer, senin başına belâ olacaktır. Malı Allah yoluna sarfetmedinse, harâmdan kazanıp harâma sarfetdinse, başına belâ olacaktır. Çünkü helâlin hesâbı, harâmın azâbı vardır. Hakk Teâlâ unutmaktan münezzehtir. Allah görür, Allah işitir, Allah bilir, Allah dilediğini yapar. Allah ölüyü diriltir, diriye öldürür. Allah hastaya sıhhat, sıhhatliye hastalık verir. Nice azîzler sabahleyin zelîl, nice sabah zelîl olanlar akşam azîz oldular.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

⁶³⁵ Sure-i Zilzâl 7-8

⁶³⁶ Sure-i Şu'arâ 88-89

Îmân-İbâdet-Ahlâk 25 Şubat 1983 (12 Cemâziyülevvel 1403)

Kâllallahu Teâla fî Kitâbihi'l-Azîz.

Eûzübillahimineşşeytânirracîm.

Bismillahirrahmânirrahîm.

وَالْعَصْرِ ﴿١﴾ إِنَّ الْإِنْسَانَ لَفِي خُسْرٍ ﴿٢﴾ إِلَّا الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَتَوَّصُوا بِالحَقِّ وَتَوَّصُوا بِالصَّبْرِ ﴿٣﴾⁶³⁷
Sadakallahü'l-Azîm.

İnşâallah bu sûre-i celîleyi ezberlediniz. Hemen hemen beş-altı hafta oldu, aynı sûre-i celîleden konuşuyoruz. Kısa bir sûre-i celîle, hemen ezberleyebilirsiniz. Tabîî Allah'ı seviyorsan, Peygamber'e muhabbetin varsa böyle olur iş. Sevdğin bir adam sana bir mektup yazsa, o mektubu başka bir lisân ile yazsa, sevdğin bir kimse, o mektup da nisfû'l-leylde gelse, gece yarısı kalkar o mektubu tercüme ettirmek için kapı kapı dolaşır ricâ edersin, değil mi? Hakkın da var, çünkü o zâtı seviyorsun. Allah'ı, Peygamber'i sevenler de, O'nun kitâbını tercüme ettirirler, sûrelerini filan ezberleyiverirler. "Ne olacak" demezler, bırakmazlar. Zâten bugünü yarına bırakma. Bugünü yarına bırakma!

Allah diyor ki, Celle Celâlûhû Hazretleri, yani yerin göğün sâhibi, kudret-i külliye mâliki, yani işte bu kâinâtı, ziyâsı milyarlarca senede kürremize gelen o yıldızları filan bir emirle halk eden Allah diyor. Onları Allah bir emirle halk etmiştir, semâdaki bulunan yıldızları, milyarlarca senede kürre-i arda ışıkları gelen yıldızları, güneşleri, ayları. Daha semâda nice güneşler, aylar vardır. Bir emirle Allah onları halk etmiş, "kün" demiş, "fe yekûn", hemen olmuştur.

Allah bir şeyi halk etmeği murâd etdi mi, ona şu emri verir, "kün" der, o şey hemen olur. O'na itiraz edilmez yani Hakk Teâlâ'nın emrine. Onun için Cenâb-ı Hakk Sûre-i Yâsîn'de ⁶³⁸إِنَّمَا أَمْرُهُ إِذَا أَرَادَ شَيْئًا أَنْ يَقُولَ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ" buyurmuştur. Allah bir şeyi murâd etdi mi, "kün" emrini verir, o şey zâhir olur. "Peki insanlar niye böyle, altı ayda, bir senede çocuk meydana geliyor?" dersin, o

⁶³⁷ Sure-i Asr 1-3

⁶³⁸ Sure-i Yâsîn 82

da bütün dünyâdaki bulunan işlerin hemen olmayacağı, işin ağır ağır meydana geleceğine işâret vardır, esrâr vardır. Her şeyin altında bir sır vardır. Görene, köre ne!

İşte o yıldızları, ayları, gökleri, yedi kat semâyı ve yedi kat ardı, bilinen ve bilinmeyen âlemleri yaratan ve gene bu kâinâtı bir emirle yok edecek, güneşi dürececek, yıldızları dökecek, bu âlem başka bir âlem olacak, onu da bir emirle yapacak olan Hazret-i Allah, o söylüyor yani "ve'l-asr" kelimesini. Benim sözüm değil, müftünün sözü de değil, imâmın sözü de değil, Peygamber'in sözü de değil, Allah'ın kelâmı.

Bazı ahmaklar var, Kurân'ı Hazret-i Muhammed sallallahu aleyhi vesellem Resûl-i Ekrem'in yazdığını zannediyorlar. Sakın hâ o itikadda bulunma, sakın hâ! Kurân'ın vâzı'ı Hazret-i Allah'dır. Resûl-i Ekrem ağızdan söylemiş fakat Allah O'nun kalb-i münevverine, kalb-i mukaddesine Kurân'ı inzâl etmiştir yâhud Cebrâil'le âyetlerini indirmiştir Peygamber'e. Allah'dan aldığını bize bildirmiştir Peygamber, Allah'dan ne aldıysa bize bildirmek üzere. Her şeyi bildirmemiş, kulların bilmesi lâzım gelen şeyleri bildirmiş. Meselâ kendisi buyuruyorlar ki, sallallahu aleyhi vesellem, "Benim bildiğimi siz bilerseniz, benim gördüğümü siz görseniz, dünyâda gülmezsiniz, gülemezsiniz" diyor. Ama taraf-ı sübhâniyyeden kullara ne lâzımsa Resûl-i Ekrem vazîfesini tamâmen yerine getirmiştir ve Kurân-ı Kerîm ikmâl olunmuştur. Zâhiri, bâtını, evveli, âhiri Kurân'da cem olmuş, ⁶³⁹ "وَلَا رَطْبٌ وَلَا يَابِسٌ إِلَّا فِي كِتَابٍ مُبِينٍ", yaş ve kuru ne ararsan Kurân'da mevcûddur. Bilenedir, bilene söyler.

Bundan evvelki haftalarımızda gene söylemişdik, mütakkîlere söyler müttakî, takvâ sâhibi kişilere söyler. Takvânın daha bir yüksek mevkii var, o da ehl-i verâ, verâ sâhiblerine söyler Kurân-ı Kerîm. Herkese söylemez. Alır bakar, anlayamaz. Hattâ içinde okuyanlar, görenler, bak dikkat buyurunuz, bir defa okur, bir daha okur, bir daha okur, on defa hatmeder Kurân'ı, on birincide bir hakâyika rast gelir, durur üzerinde, "yâhu ben bunu hiç okumadım mı?" diye.

Hattâ tefsîr yazan bir arkadaş vardı da, o zâta ben bir âyet-i kerîme okudum, dedim ki, "Bu âyete sen ne manâ verdin" dedim. Bir durdu böyle, "Yâhu ben bu âyeti hiç okumadım mı, tefsîr etmedim mi" dedi. Tefsîri bitirmiş idi.

Hangi kalb Hakk korkusu ile atıyorsa, Allah korkusu varsa, haşyetullah ile kalb doluysa, o kalbe söyler Kurân, herkese söylemez. Söylemez herkese. Yüz kamyon kitap okusa, yedi sekiz fakülteyi bitirse, gene Kurân'ı alsa, anlamaz bir şey, bakar koyar yerine. Söylemez bir şey. Onun Allah'a kurbiyyeti, takvâsı kadar söyler yani. Söylemez değil söyler ama bu kadar.

Biliyorsunuz, hepiniz hocaefendilerden, vâizlerden dinlediniz. Birgün küffâr-ı hâkisâr, küffâr-ı Kureyş, Kabe'de toplanmışlar, "Bizim putlarımızı yalanlayan, dînimiz arasına fitne sokan, Muhammed'i içimizde kim öldürür? Yok edelim bunun vücûdunu, kaldıralım dünyâdan, rahata kavuşalım. Çünkü o sağ olduğu müddetçe, bize rahat vermeyecek. Putlarımızı yalanlıyor, bizim nefs-i emmâremizin istediklerini men etmeğe çalışıyor" dediler ve baktılar böyle, "Ne yapalım? Bunu Ömer'e yükleyelim" dediler. Yani bildiğimiz Hazret-i Ömer. Bak isimleri câmilerde asılı. "Bu işi yaparsa Ömer yapar" dediler, Ömer'e yüklediler işi. İyi dinle! Ömer de erkeklğine yediremedi. Kureyş içerisinde eli ayağı tutan bir adam, yani sözü geçen bir adam,

⁶³⁹ Sure-i En'âm 59

eli ayağı tutan bir adam. Meselâ Hicret'de herkes gizli kaçmıştır, Medîne-ı Münevvere'ye gizli çıkmışlardır Mekke'den, Ömer ibn Hattâb, Kureyş'e karşı çıkmış demiştir ki, "Ben gidiyorum, Medîne'ye gidiyorum, kimin karısı dul kalacaksa, evlâdı yetim, gelsin beni bulsun yolda" demiştir. Yani böyle merd bir adam. Kâfir zamânında korkunç islâm düşmanı. Resûl-i Ekrem'in korkunç düşmanı. Ve mümin olan müslümanlara öyle eziyet cefâ ediyor ki, olur şey değil.

Mühim bir şey söyleyeceğim de onun için söylüyorum bunu yani. Hem de kulağında kalsın. Çünkü sâlihleri zikretmek rahmetin tenzîline işâretidir.

İşi Ömer'in üzerine yıkdılar. Ebû Cehil zekî adam, Ömer'in üzerine yıkdı bu işi. Halbuki bir gün evvel de Cenâb-ı Peygamber sallallahu aleyhi vesellem, yani Mahbûb-i Kibriyâ, Muhammed Mustafâ, rahmeten-lil-âlemîn, bârigâh-ı ehadiyyete elini açmış, demiş "Yâ Rabbi, şu dîn-i islâmı iki Ömer'den birisiyle teyîd et". İki Ömer'den birisi Ebû Cehil, yani Ebû'l-Hakem, biri Ömer ibn Hattâb. Böyle duâ etmiş Cenâb-ı Peygamber. "İki Ömer'den birisiyle islâmı teyid et" demiş, duâ etmiş Cenâb-ı Peygamber. Çok bunaldı Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem.

Sen bedâva buldun islâm dînini. Bedâva buluverdin böyle mîrâs olarak geldi eline senin. Öyle kolay gelmedi bu devre kadar islâm dîni. Milyonlarca şehîdimiz var. Milyonlarca mazlûm var. "Lâ ilâhe illallah"a kendisini fedâ etmiş, "Muhammedü'r-Resûlullah" için boynunu vermiş, rûhunu vermiş. Birliğini, tevhîdini bozma, sonra onların başına gelenler bizim başımıza gelir.

Sana ibret olsun için söylüyorum, sırası geldi de. İspanya sekiz yüz sene kaldı islâm elinde, sekiz yüz sene. İstanbul beş yüz küsur senedir yani beş yüz otuz sene filan, o kadar. O İspanya'yı böyle koyun boğazlar gibi boğazladılar sonradan. Hattâ birçokları korkudan "Hristiyan olalım" dediler filan. Hristiyan yaptılar sonra götürüp ateşe atıp yaktılar. "Hristiyan oldunuz, şimdi rûhunuzu temizleyeceğiz" diye filan. Hiç merhameti yoktur kâfirin. Ki onlar ehl-i kitâb idi. Şimdi bazı kâfirler var ki onlar, ne İsâ, ne Mûsâ, ne Allah, ne İncil, ne Tevrat. Birliğini, tevhîdini bozma! Vatanına, milletine hakkıyla vazîfe yap. Yapacağın vazîfe, şahsına yaptığın vazîfe ile bunu temin edebilirsin. Herkes kapısının önünü temizlerse memleket temizlenir. Onun gibi yani. Dürüst ol, doğru ol. Doğru, dürüst olacaksın. Özün, sözün doğru olacak. Kimseye hâinlik etme, hâinlik düşünme, hıyânet düşünme. Düşünce sâhibinin kalbini gören Allah'dır. Ondan dahi îcâb ederse Allah hesap soracaktır.

Ömer ibn Hattâb mecbûren aldı üzerine, bu meseleyi Ömer'in üzerine yıkdılar. Ertesi günü, elbiselerini takındı, giydi elbiselerini, eline kılıcını aldı ve Resûl-i Ekrem'in bulunduğu mahalleye doğru yürüdü. O vakit müslümanlar gizli ibâdet ediyorlar. Çünkü alışverişi kesmişler, yolları kesmişler. Bir müslüman görürlerse, felâketin büyüğü. O tarafa doğru yürüdü, yolda birine rast geldi, bir zâta rast geldi. Dedi, "Yâ Ömer, bu hâlde nereye gidiyorsun böyle?". Dedi, "Dînimiz arasına tefrika sokan, ilâhlarımızı yalanlayan, yani Lât'ı, Uzzâ'yı, Menât'ı yalanlayan Muhammed'i kesmeğe gidiyorum" dedi. "Öldüreceğim onu, bu fitneyi kaldıracığım ortadan". "Çok büyük bir iş yüklenmişsin, üzerine almışsın. Bunu sen yapamazsın. Yapılacak iş değil bu. Olmaz bu iş" dedi. "Yoksa sen de müslüman mı oldun?". "Canım, benim müslümanlığımdan sana ne" dedi, "ben müslüman olmuşum, gayr-ı islâmım, sana ne bundan. Sen git kızkardeşinle eniştene bak" dedi, "onlar müslüman oldular" dedi.

"Yalan söylüyorsun" dedi. "Yalan söylemiyorum, git bak da gör" dedi. "Nereden bileceğim onların müslüman olduğunu?". "Bir hayvan kes, onlar sizi müşrik biliyorlar, sizin kesdiğinizi yemezler" dedi, "ondan bil müslüman olduklarını". "Peki öyleyse evvelâ kızkardeşimin eniştemin işini bitireyim, ondan sonra Muhammed'i keseyim" dedi. Sallallahu aleyhi vesellem.

İnsan bazen fırına gider, ekmek almaya, fırıncıya âşık olur, bahçeye gider, bahçivana âşık olur, kötülüğe gider, Allah onun başına iyilik verebilir. Bunda da bir sır vardır, bu işde.

Ve kızkardeşinin evine geldi, uzatmayalım lafı, bir hayvan kesdi, kızartdırdı.

Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem âyetler nâzil oldu mu, gizli gizli ashâbı gönderiyor, islâmların hânelerine, orada nâzil olan âyetleri talîm etdiriyordu Peygamberimiz. Kesmiyorlar faaliyeti yani devâm ediyorlar. Oraya da o gün sahabeden birini göndermişti, Ömer'in geldiğini görünce onu bir dolaba gizlediler, sakladılar. "Buyurun Yâ Ömer" deyip içeri aldılar. İşte hayvanı kesdi, kızartdırdı filan filan. "Buyurun gelin oturun yiyelim" dedi. Dediler ki, "Biz yemeyiz, sen kendin otur ye" dediler. "Niçin yemiyorsunuz?", "Karnımız tok, az evvel yemiştik". "Canım birer lokma alın" dedi. "Hayır, biz hiç yiyemeyiz". O vakit dank dedi kafasına, "Yoksa müslüman mı oldunuz" dedi. Kızkardeşine bir tokat vurdu, kızkardeşi yıkıldı yere. Eniştesine de bir tokat atdı, onu da yıkıdı yere. Pehlivan çünkü kendisi. Kızkardeşi dedi ki, "Yâ Ömer, utanmıyor musun! Böyle bir nebiy-yi zîşân zâhir oldu, kâinâta rahmet olarak gönderildi, O'na karşı geliyorsun ve îmân edenlere de bu ezâyı cefâyı lâıyk görüyorsun". "Onu kesmeğe gidiyordum, evvelâ seni keseyim sonra ona gideceğim". Kızkardeşinin üzerine kılıcı kaldırınca, kesmek üzere, ne yapabilir bir müslüman, kuvvetsiz bir müslüman ne yapabilir?. Soruyorum. Hemen Kurân-ı Kerîm'den o gün talîm ettiği sûre-i celîleyi okumağa başladı. Esteîzübillah. ⁶⁴⁰ طَهَّ * مَا أَنزَلْنَا عَلَيْكَ الْقُرْآنَ لِتَشْقَىٰ * إِلَّا تَذَكُّرَةً لِّمَن يَخْشَىٰ * تَنزِيلًا مِّمَّنْ خَلَقَ ⁶⁴⁰ "الرَّحْمَنُ عَلَى الْعَرْشِ اسْتَوَىٰ الْأَرْضَ وَالسَّمَوَاتِ الْعُلَىٰ" deyince böyle, Ömer'in eli titremeye başladı, "Bu okuduğun senin nedir?" dedi. "Allah'ın Hazret-i Peygamber'e gönderdiği kitap bu işte". "Yok yâhu, ben çok dinledim" dedi, "böyle değil" dedi, "bunda başka bir şey var" dedi. Yaa, o güne kadar kapalı, mühürlü, anlayamıyor yani.

Onun için sen ezânı duyuyorsan, senin kulağında gaflet pamuğu yoksa, ezânı duyuyorsan, Allah'a hamd ü senâ et. Kurân'ı dinliyorsan, ondan zevk alıyorsan, Allah'a şükret, secde et Cenâb-ı Hakk'a.

"Çok dinledim âyetleri ama hiç ben şimdiye kadar böyle bir şey işitmedim" dedi. "Hayır işte Kurân bu" dediler. "Yaa öyle mi, kalk öyleyse" dedi, okşadı onu, kızkardeşini, "Acaba gitsem, beni dîn-i islâma kabûl eder mi?" dedi. Kızkardeşi dedi ki, "O öyle bir mürüvvet kapısıdır ki, O, O'na taş atanları dahi affeder". O'nun dişini kıranları bile affetti O. Amcasını yetmiş parçaya ayırıp, ciğerini yiyenleri de affetti. Onun üzerine, âyetleri talîm eden hoca, tekbr alarak dolapdan çıktı. Üçü birden gizli yollardan Huzûr-i Saâdet'e doğru yürüdüler. Çünkü Ömer'in kalbinden perde kaldırılmıştı, artık Kurân'ı anlayabiliyordu. Onun için söylüyorum bunu. Neyse gerisini de söyleyelim de bitirelim sözü.

⁶⁴⁰ Sure-i Tâ-Hâ 1-5

Hazret-i Hamza, radiyallahu anh, nöbetçi oydu o gün, dediler ki, "Ömer geliyor", "Yâ Resûlallah Ömer geliyor". "Bırakın" dedi Cenâb-ı Peygamber, "Ömer fenâliğa gelmiyor, îmâna geliyor" dedi. Çünkü Cebrâil gelip haber vermişti Peygamberimiz'e. Hazret-i Hamza dedi ki, "Ömer'e karşı kılıcımız var" dedi, "Biz Ömer'in hakkından geliriz" dedi. Esed-i Resûl, Resûlullah'ın aslanı Hamza. Esedullah Ali'dir, Allah'ın aslanı Ali'dir, Resûlullah'ın aslanı, Hazret-i Hamza'dır. "Biz ona kâfî geliriz" dedi. Cenâb-ı Peygamber, "Almayın kılıcını üzerinden, kılıcını almayın" dedi. Geldi Huzûr-i Saâdet'e, Efendimiz'in ayaklarına kapandı ve Kelime-i Şehâdet'i talîm buyurdular ve îmân ile müşerref oldular.

Haa şimdi konuşacağım söz, buradan bizim alacağımız hisse, Allah bir kula murâd etmeyince, Kurân'dan zevk vermez, duyurmaz, anlatmaz. Yüz kamyon kitap okusun, anlayamaz bir şey Kurân'dan. İllâ müttakî kalb, yaşlı göz, aşk ile çarpan bir kalbe mâlik olmak ve ittikâ sâhibi olmak. Bu müttakînin de manâsı, çok şeylerini söyledim size bazı derslerimizde böyle burada, bir iş yapacağı vakitte, "Bu iş Allah tarafından makbûl müdür, Allah beni bundan cezâlandırır mı, mükâfâtlandırır mı, Allah'ın rızâsı var mıdır, yok mudur?" diye düşünerek, Allah'ın rızâsı varsa eğer, o işi icrâ etmek, Allah'ın rızâsı yoksa, Peygamber'in rızâsı yoksa, o işi terk etmek. Müttakîlerin de alâmeti budur. Bir daha söylüyorum. Müttakî demek, Allah'dan korkan demektir. Alâmeti bu. Bir iş yapacağı vakitte, üzerinde âmiri-memûru olsun olmasın, onu gören Allah olduğunu bilmesi, nerede olursa olsun, "Yapacağım işde Hakk'ın rızâsı var mıdır yok mudur?". Rızâsı varsa icrâ etmesi, seve seve. Rızâsı yoksa, O'ndan korkarak onu terk etmesi. Bu müttakîlerin alâmetlerindendir.

Asıl ittikâ, "Rabbim bana kulum demezse, Allah bana kulum demezse". İnsan bundan korkmalı, bundan çekinmeli. Ne cennet, ne cehennem, ne azâb, ne mükâfât, asıl davâ bu. "Rabbim bana kulum demezse, beni cennetine de koysa, benim için orası dar gelecek, cennet geniş olmasın rağmen". İlle Allahu Sübhânehû ve Teâlâ "Kulum" demelidir. Resûl-i Ekrem, "Ümmetim" demelidir. Bundan daha büyük bir mükâfât tasavvur edilemez, âşıklar için, müminler için.

Evet efendim. Allah diyor ki, "Asra kasem ederim ki bütün insanlar hüsrâdadır". Dünyâya gelen kimse musîbet deryâsına düşmüştür. Elemler, kederler, musîbetler. Hattâ gene Sûre-i Bakara'da, Esteîzübillah, ⁶⁴¹ "وَلَنَبْلُوَنَّكُمْ بِشَيْءٍ مِّنَ الْخَوْفِ وَالْجُوعِ وَنَقْصٍ مِّنَ الْأَمْوَالِ وَالْأَنْفُسِ وَالثَّمَرَاتِ وَنَبْشُرُ" الصَّابِرِينَ". Böyle deryâdan bir katre olarak söyleyeceğiz.

"وَلَنَبْلُوَنَّكُمْ" Ben sizi herhalde bu âlemde, dârü'l-imtihân yani imtihân evi bu hayât, bu dünyâ evinde, bu dünyâ hayâtında, sizi imtihana tâbi tutacağım, bir şeyle ki, korkuyla, açıklıkla, yoksullukla, sevdiklerinizi elinizden almakla. İş böyle olunca, musîbetin içerisinde. Peki kurtuluş çâresi? Denize düşdün, kara görünmüyor, mahvın ve helâkin muhakkak. İşte bir gemi gelmiş, gemiden de bir kimse sana bir ip atmış, denize doğru. Sesleniyor sana, "Ey denize düşen! Garîk-i bahr-i belâ olan! Şu ipe tutun, bu gemiye gel, canını kurtar" diyor. Bu gemi, islâm gemisi. İpi atan, Resûl-i Ekrem. İpden murâd, Cenâb-ı Hakk'ın kelâmı, Kurân-ı Kerîm.

⁶⁴¹ Sure-i Bakara 155

Kim ki îmân etdi, onlar müstesnâ, îmânın hıfzı ve muhâfazası şartıyla. Çünkü bir adam mücerred günah-ı kebâir işlerse, büyük günah işlerse, insan kâfir olmaz. Yani irtikâb-ı meâsî küfrü mûcib değildir. Bir adam içki içse, zinâ etse veya Allah'ın men etdiklerini yapsa, kâfir olmaz, yaptığı şeyi helâl görmedikçe. Konuştuğum söz çok mühim. Ama son nefesden korkulur. Küfür rüzgarları ve masiyet rüzgarları îmân nûrunu söndürebilir. Yani amelsiz, a'mâl-i sâlihâtsiz, ibâdetsiz, tâatsız, ahlâksız bir îmân, mücerred îmân, fırtınalı havada yanan muma benzer. Etrafdan esecek olan rüzgar, bunu söndürebilir. Onun için Cenâb-ı Hakk, "الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ" buyuruyor. Şu kimseler ki hüsrânda değildir, kurtuldular bunlar, îmân etdiler ve a'mâl-i sâliha icrâ etdiler. Nedir? A'mâl-i sâlihât, îmân nûrunun çerçevesidir. Nasıl rüzgara karşı fener kullanıyorsak, mum sönmesin diye, îmân nûrunun sönmemesi için, îmân nûrunun etrâfını a'mâl-i sâlihât ile çerçevelemek lâzımdır.

İslâm öyle zor değil, zor değil. Zâten Resûl-i Ekrem buyurmuş, "yessirû velâ tu'assirû beşşirû velâ tüneffirû" yani "kolaylaştırınız, zorlaştırmayınız, halka tebşîrât verin, müjde verin, onları istikrah ettirmeyiniz" buyurmuşlardır, sallallahu aleyhi vesellem, Resûl-i Ekrem, sultânlar sultânı, enbiyâlar sultânı Efendimiz, böyle buyurmuşlardır.

Bir defa evveliemirde binâ-yı islâmı yerine getirmek her müslümanın boynunun borcudur. Yapmayanlar nâdim olacaklardır, pişmân olacaklardır, çok feryâd u figân edecekler, ellerini ısıracaklar, sakallarını yolacaklardır, saçlarını yolacaklardır. Fakat faydası olmayacaktır.

Bak sana söyleyeyim, gâyetle basit. Bir a'râbi geldi yani köylü Arap. Medenî olursa, medenî derse, şehirli, a'râbî ise köylü Arab'a derler. Huzûr-i Saâdet'e geldi. Dedi, "Yâ Resûlallah, bana islâmı arz et" dedi. Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi vesellem, o a'râbiye dedi ki, "Ey a'râbî, Allah'ı tevhit et, benim risâletimi tasdik eyle". "Etdim" dedi, "Lâ ilâhe illallah Muhammedü'r-Resûlullah". "Beş vakit namaz kıl, senede bir ay oruç tut, mala mâlik olursan kırkda birini fukarâya tasadduk et, zekât ver, ömründe bir defa haccet" dedi. "Yâ Resûlallah, islâm bu kadar mıdır?" diye sordu o. "Evet, bu kadardır" dedi ona. Sonra o dedi ki, "Vallâhi ben bunların hepsini yaparım" ve yemîn etdi, "seni hak peygamber olarak gönderen Allah'a kasem ederim ki, bundan ne bir fazlasını ne bir eksigini yaparım" dedi ve oradan ayrıldı. Ayrılınca, Cenâb-ı Peygamber ashâb-ı bâ-safâya, arkadaşlarını döndü dedi ki, "Bu adam anasına babasına ikrâm ederse, ihsân ederse, ehl-i cennetden birini görün" dedi Cenâb-ı Peygamber. Zorluk yok, zorluk yok. Hiç zorluk yok.

A'mâl-i sâlihâtın da başlıcalarından bir tânesi salâtdır, geçen hafta söylemişdim size. Yevm-i kıyâmetde ilk evvelâ amelden, namazdan sorulur. "Allah insana amelden evvelâ namazdan sorar, oradan hesâba çeker. Namazları kâmilse eğer diğerleri kolay gider" diyor Cenâb-ı Peygamber.

Ama bizim buraya geliyoruz biz şimdi, bizim müslümanların birçoğları, "Benim kalbim temiz, namaza ne ihtiyaç var" diyor. Fesühânallah! Sen Allah'dan daha iyi mi biliyorsun! Peygamber'den daha iyi mi biliyorsun! Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi vesellem tâ-be-seher salâtda bulunurlardı. Hattâ, ⁶⁴² "طَهَّ مَا أَنْزَلْنَا عَلَيْكَ الْقُرْآنَ لِتَشْفَى" da, manâsı, "Tâ-Hâ", Ey resûlüm,

⁶⁴² Sure-i Tâ-Hâ 1-2

habîbim, mahbûbum, mergûbum, biz sana Kurân'ı meşakkat için indirmedik, ⁶⁴³إِلَّا تَذَكَّرَ لِمَنْ بِخَشْيٍ", korkanlar için bir tezkiredir, Allah'dan korkanlar için. Çünkü Resûl-i Ekrem'in namaz kılmaktan ayakları şişmişti, kıla kıla Cenâb-ı Peygamber'in. Hattâ Resûl-i Ekrem'e "Yâ Resûlallah sizin günahınız yokdur, siz masûmsunuz, niçin bu kadar ibâdet yapıyorsunuz?" dedikleri vakitte, "Ben Rabbime şükretmeyeyim mi?" diyordu Cenâb-ı Peygamber.

Sen Resûl'ün yolundan yürüsene. Görmüyor musun, hiç aklın yoksa bile, hiç akli olmasa bir adamın kafasında, tefekkürü, âbâ ü ecdâdımız câmiler yaptırmışlar, milyonlar sarfetmişler, sonra yeniden gene para koymuşlar, vakıf olarak, câmi yıkılırsa tekrar yapılsın diye. Eğer kalb temizliğiyle olsaydı, câmilerin yapılmasına lüzûm kalmazdı hiç. Memleketin manevî tapusudur câmilerimiz, Allah'ın evleridir, ibâdet ve tâat yerleridir, halkın Hakk'ı zikrettiği yerdir, Allah'ın kulu zikrettiği yerdir, Hakk huzûruna çıkılan yerdir, tesbîhât yeridir, kıyâm yeridir, rûkû yeridir, sücûd yeridir, tesbîhât yeridir, salât ü selâm yeridir. Câmide kılınan namazla münferid kılınan namaz arasında yirmi yedi derece fark vardır. Soruyorsun bizim akıllıya, "Sen namaza bakma efendim" diyor. Neye bakalım, namaza bakmayalım da. Kime bakalım, sana mı bakacağım? "Filanca sarhoş içmiş de ermiş". Bir sarhoş içer, erer. Allah dilerse bir kulunu affeder, şirkden gayrını affeder. Senin önderin sarhoş olan o adam mı yoksa Cenâb-ı Muhammed mi? Sen hangisine uyacaksın bakayım? Bırak böyle kafaları. Bunlar iyi şeyler değil yani. Bir sarhoş içer, Cenâb-ı Hakk'ın rahmetine müstağrak olur, güzel bir iş yapar, Bîşr Hâfî gibi.

Bîşr Hâfî bir veliyyullah, meyhânelerde çalgı çalarmış. Bir gece kafayı çekmiş, gelirken yolda, bakmış yerde bir kağıt duruyor. Aşağı inmiş bakmış kağıda, üzerinde Bismillâhirrahmânirrahîm yazılı. Almış, ağlamış, sızlamış, o akşam çalgı çalıp topladığı parayla koku almış, onu kokulamış, "Allah'ın rahmân ve rahîm isimleri yerde mi sürünüyor" diye ağlaya ağlaya, "ne yapayım ben bunu, ne yapayım, yutayım" demiş ve yutmuş. O gece demişler ki kendisine, "Sen benim ismime hürmet etdin yâ Bîşr, ben de senin ismini âlî kılacağım" demiş Hazret-i Allah. Bir velî olmuş. Olabilir. Sonra isr-i Muhammed'e girmiş sonradan. İnsanların velâyeti isr-i Muhammed'e girmektedir. Resûlullah'ın isrine girerse, o vakit velî olduğu muhakkaktır.

Îmânın bekâsı, a'mâl-i sâlihât ileidir. Tekrar söylüyorum. A'mâl-i sâlihâtın bekâsı ise, güzel ahlâk ileidir. Bir adam namaz kılsa oruç tutsa, ahlâkı dürüst olmasa ki, Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi vesellem bir gün ashâbına sordu, iyi dinle, kulağını benden yana ver!, "Müflis kimdir?" diye sordu ashâbına. Ashâb dediler ki, "men lâ dirheme velâ metâ' yâ Resûlallah", yani parası malı-mülkü olmayandır. "Yok" dedi Cenâb-ı Peygamber, "O, dünyâ müflisi o"...

Halbuki nice adam vardır ki, milyonları vardır gene müflisdir o, gözü doymaz bir defa evveliemirde. Gözü doymayınca müflisdir o. Bir türlü doymaz gözceğizi.

Bir velîye bir zât biraz para vermiş, altın ama. "Ben senin parayı alamam" demiş. "Niye almıyorsun? Ben fakîr değilim" demiş, "beş yüz bin altınım daha var benim" demiş. Menâkıb ya, evliyâullahdan menâkıb, isteyen alır, îmânın şartından değil konuştuğum sözler, bu

⁶⁴³ Sure-i Tâ-Hâ 3

söylediğim söz. "Daha bende beş yüz bin altın var" demiş. Der demez, "Peki o beş yüz bin altının altı yüz bin olmasını istiyor musun?" demiş, "İsterim" demiş. "Senin daha gözün doymamış, onun için sen fakîrsin, senin paranı almam ben" demiş. Evvelâ kanâat lâzımdır, göz doyması lâzımdır. Hırs da lâzımdır. Bazı adamlar hırslı olmasa, halka hizmet etmezler. O da ayrı bir davâdır. Fakat o külâhı Allah bize giydirmesin.

Efendimiz sordu, sallallahu aleyhi vesellem. İyi dinle! "Müflis kimdir?". Dediler, "Yâ Nebiyallah, müflis, parası, malı, metâi olmayandır". "O dünyâ müflisi". "Allah ve Resûlü bilir". İyi dinle! Bir mümin kıyâmet gününde mahkeme-i kübrâya, savmıyla, salâtıyla yani orucuyla, namazıyla, haccıyla, zekâtıyla gelir. Fakat ahlâkı dürüst değil herifin, ona sebbetmiş, ona şetmetmiş, ona vurmuş, ona sövmüş, onu dövmüş, onun malını almış yemiş, çalmış çırpılmış fakat namazlı. Düşünemez ki onu. Bir adam yedi yüz vakit namaz kılsa imâm arkasında, o da kabûl olursa, birinin hakkını tecâvüz ederse, yedi arpa hakkı, yedi yüz vakit namazı verirler, yedi arpa hakkına. Haberin var mı ondan? Hâlâ bana diyor ki, "Şefâat-i Peygamber'le kurtulurum". Hukûk-i ibâda girmez o iş. Hukûk-i ibâda girmez! Resûlullah'ın şefâati büyük günahlaradır. Böyle, almış, vermiş, kırmış, etmiş filan, hak sâhibi hakkını helâl etmeyince olmaz öyle şey. Hele kâfir hakkı olursa, hele hayvan hakkı olursa.

Mümin olursa eğer, dövmüş herifi, derler ki, "Bunun kıldığı namazları ona verin", hak sâhibine. Yeterse ne âlâ, yetmezse, onun günahını alıp buna yüklerler diyor Peygamber. Sonra, çalmış, hırsız, "Onun tutduğu oruçları buna veriniz". Verirler, kâfi gelirse ne âlâ, gelmezse günahını alıp ona yüklerler. Sonra, aleyhinde konuşmuş, yüzüne konuşulmayacak sözleri arkasından söylemiş, "Zekâtını verin buna" derler, zekâtını verirler. Yeterse ne âlâ, yetişmezse, günahını alır ona yüklerler. "Sümme turiha fi'n-nâri" diyor Cenâb-ı Peygamber, sonra onu götürürler yüzüstüne cehenneme atarlar. Bak savmıyla, salâtıyla, namazıyla, orucuyla, zekâtıyla haccıyla gitdi, fakat yaptığı işi gördün mü? Ahlâkının dürüstlüğü olmadığından hak sâhiblerine namazı, zekâtı dağılır. Benim sözüm değil, Resûl-i Ekrem'in sözü, sallallahu aleyhi vesellem.

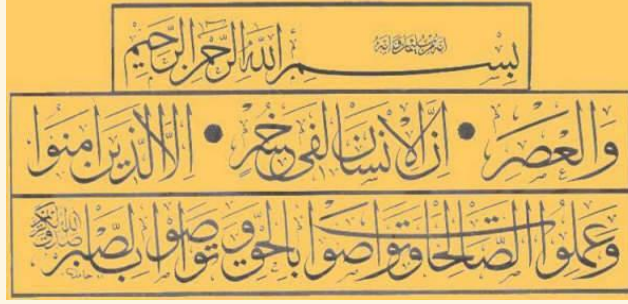
Gönül yap. Beytullah gönüldür, onu tamîr eyle!

Diyor ki Zünnûn-i Mısırî, "Geliyorduk" diyor, "hacdan geliyordum, yetmişinci haccımdı" diyor, "kervanla beraber geliyorduk, benim yanımda hiçbir şey yokdu, ne yiyecek ne içecek. Bakdım bir kelb, kuyunun etrâfında dolaşıyor, susamış hayvancağız. Anladım hayvan susamış, su içecek, su yok. Döndüm kervana dedim ki, bu hayvanı kim sularsa, vallâhi ve billâhi bu seferki haccımla, yetmişinci haccımdır, yayan geliyorum, yetmiş haccımın sevabını ona vereceğim, bu hayvanı sulayana" dedi. Bir kelb için veriyor bunu bir veliyyullah. Ya insanoğlu? Allah ve Resûlünün muhabbeti ile kalbi dolan bir mümine yapılan hakâret, ya onun hakkını gasb, ya ona şetm eden adam, namaz da kılsa namazının faydasını göremez.

Yâ Rabbi, îmânımızı kemâle erdir, ahlâkımızı dürüst, a'mâl-i sâlihâtımızı ihlâs ile yapmak nasîb ü müyesser kıl.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

Îmânî Kemâle Getirmek 4 Mart 1983 (19 Cemâziyülevvel 1403)

Kâllallahu Teâla fî Kitâbihi'l-Azîz.

Eûzübillahimineşşeytânirracîm.

Bismillahirrahmânirrahîm.

وَالْعَصْرُ ﴿١﴾ إِنَّ الْإِنْسَانَ لَفِي خُسْرٍ ﴿٢﴾ إِلَّا الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَتَوَّصُوا بِالحَقِّ وَتَوَّصُوا بِالصَّبْرِ ﴿٣﴾ 644
Sadakallahü'l-Azîm.

Cenâb-ı Hakk'ın vahdâniyyetini kabûl eyleyen, kâmil bir îmân ile O'nu tevhîd eyleyen, O'nu şerîkden ve şirkden berî kılan ve O'nun habîbi mefhar-i âlem, sebep-i hilkat-i benî âdem olan Hazret-i Mahbûb-i Kibriyâ, rahmetel-lil-âlemîn, Resûl-i Ekrem, Resûl-i Kerîm, Resûlû's-Sekaleyn'in risâletini tasdîk eyleyen, kıyâmet gününe inanan, Hakk'ın cennetine tâlib, rızâsına râğıb, cemâline âşık olanlar.

Yerin göğün sâhibi, semâvâtı ve ardı halk eyleyen Allah, "Asra kasem ederim ki, bütün insanlar hüsrândadır" buyuruyor. Yani evvelki haftalarda söylediğimiz gibi, bu âleme gelen kişiler, yani ete kana bürünenler, hayız kanıyla yoğurulanlar, musîbetlerle karşılaşır. Hele bâhusûs bu musîbetlerle karşılaşan kişiler îmânsız olursa, bunlar için hayât, bir azâbdan başka bir şey değildir. Yani Allah'a inanmayan, kıyâmete inanmayan, öldükten sonra dirilmeyi kabûl etmeyen kimseler, azâbı daha bu âlemden tatmaya başlarlar. Îmânî ile îmânsız bir olmaz, âlimle câhil de bir değildir. İnsan îmânî olursa, musîbetlere kimin tarafından mübtelâ olduğunu bilecek ve vatan-ı aslîsini özleyecek ve o tarafa doğru yönelecektir.

İnsan, iki şeyden müteşekkildir. İnsanın bedeni topraktan halkolunmuştur ki binekdir, bir de arşî olan rûh vardır ki onun üzerine bindirilmişdir. Her şey yerli yerine vâsıl olacaktır. Yalnız şu var ki, îmânsızların vücûdu toprakda çürüdüğü gibi, rûhları da felek-i kamerde haps olunacaktır. Yani âhiret âlemi dünyâ âlemi gibi değildir. Rûhlar bedenden ayrılınca semâyâ urûc ederler. Zâhidler birinci kat semâyâ, âbidler ikinci kat semâyâ, sâlihler üçüncü kat semâyâ, nebîler dördüncü kat semâyâ, resûller beşinci kat semâyâ, resûllerin ileri gelenleri altıncı kat semâyâ, istafâ olan nebîler yedinci kat semâyâ. Ondandır makâm, Mâkâm-ı Muhammediyyet'dir. Sallallahu aleyhi vesellem.

644 Sure-i Asr 1-3

Bütün rûhlar bedenden ayrılınca hepsi yerli yerine gider. Vücûd toprağa kalb olur, rûh memleketine döner. Fakat bu iki türlüdür. Bir kısmını semâdan kabûl ederler. Sâlihse, îmânını bildiyse, Allah'ını bildiyse, Allah'ını tanıdıysa, Allah'ına secde etdiyse, onu kabûl ederler. Îmân etmeyenler ve âsîler, semâdan felek-i kamere çevrilir, âlem-i berzahda orada hapsolunurlar. Onların yerleri ayırdır. Allah muhâfaza buyursun.

Bunlar size şaka ya da hikâye gibi gelmesin, yakın zamanda bu geçitleri, bu akabeleri biz de geçeceğiz. Bir kimse, zengin de olsa, fakîr de olsa, pâdişah da olsa, emîr de olsa, kiral da olsa, muhakkak bu geçitlerden geçecektir. Ölümden kurtuluş yoktur. Dâimâ söyleriz ve söyleyeceğiz, her nefis ölümü tadıcıdır. Kim ki îmân ile yoğrulmuş, vücûdu ve kalbi ibâdetle tezyîn olunmuşdur, o kimseler için ölüm tatlıdır, bir rahatlıktır, bir uykudur ki Kurân-ı Kerîm'de bunun misâli vardır. Allah, Üzeyr Peygamber'i yüz sene uyutmuş, sonra ona "Ne kadar yatdın?" diye sormuşdur, "Yâ Rabbi, günün bir cüz'ünde yani kısa bir zaman uyudum" demiştir. Cenâb-ı Hakk, "Hayır, ben seni yüz sene uyutdum. Eşğine bak, kemikleri çürümüş, bak, yiyeceğin içeceğin kurumuş, bak, gör" dedi. Üzeyr aleyhisselâm bir de bakdı ki, hakîkten öyle. Ashâb-ı Kehf de böyle. Üç yüz sene uyudular. Onlara bir ân gibi gelmişti. Kalkdılar, karınları acıkmış, ekmek almak için çarşıya indiler, fırıncıya para verdiler, bakdılar ki para üç yüz sene evvelki para, "Siz defîne bulmuşsunuz" diyerek bunları yakaladılar. Kabirleri Tarsus'da. O tarafa doğru gidersen ziyâret ediver.

Bunlar bize birer misâldir. Âşık-ı sâdıklar için ölüm gâyetle kolaydır ve rahatlıktır ve vuslatdır, sevdiği ile konuşmak, vatan-ı aslîye dönmektir. Yani bir adam gurbete geldi, çalışdı kazandı ve memleketine gitdi, sevdiklerine kavuştu ve rahat etdi. Kâfir için böyle değildir, o geldi, sermâyesini kötülükde yedi, sonra mağmûm ve kederli olarak gitdi, orada sürünmeye başladı. İşte tıpkı bunun gibidir. Allah muhâfaza buyursun. Onun için Cenâb-ı Hakk, "Bütün insanlar hüsrândadır, îmân edenler müstesnâdır" diyor. Îmân eden, îmân eden, ille îmân! Kâmil bir îmân!

Bütün kâinâtda feth ü fütuhâtı kâmil îmânlılar yapmışdır yani îmânı kemâle erenler yapmışlardır. Hattâ Cenâb-ı Hakk yine Kurân-ı Kerîminde Sûre-i Âl-i İmrân'da ⁶⁴⁵ وَأَنْتُمْ الْأَعْلَوْنَ ⁶⁴⁶ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ, eğer hakkıyla îmân ederseniz sizi âlî kılacağım" diyor. Şart koşuyor.

Biz yine Allah'ın Kitâbı'ndan okuyalım. ⁶⁴⁶ وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يَقُولُ آمَنَّا بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَمَا هُمْ بِمُؤْمِنِينَ. Hazret-i Allah Sûre-i Bakara'da, "Birçok insan vardır ki, biz Allah'a inandık, kıyâmet gününe inandık derler ama onlar mümin değildir" diyor.

Bu îmânı mutlakâ kemâle erdirmek lâzımdır. Îmânın kemâlinden size bir mikdar bahsedeceğim.

Biz yine Resûl-i Ekrem'den haber verelim. Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi vesellem, îmânın kemâlini şöyle tarif ediyor, "Birbirinizi sevmedikçe îmân etmiş olmazsınız". Tekrar ediyorum. "Birbirinizi sevmedikçe îmân etmiş olmazsınız". Bu sevmek, öpüşmek, sarılmak manâsına değil, hak ve hukûka riâyet, hizmet, yardım, bir vücûd gibi olmak demektir.

⁶⁴⁵ Sure-i Âl-i İmrân 139

⁶⁴⁶ Sure-i Bakara 8

"Birbirinizi sevmedikçe îmân etmiş olmazsınız". Koyun tek başına kalırsa, çobansız kalırsa, kurt yer.

Hani bir köylü çocuklarını topladı ve onlara dedi ki, "Bana birer sopa getirin" dedi. Köylü sûretâ köylü olup hakikatde bir mürşiddi, bize ne güzel ders verdi. Yirmi çocuğu vardı, hepsi birer sopa getirdiler, köylü oturduğu yerden sopaları birer birer kırdı ve kaldırdı atdı. Sonra tekrar söyledi, "Bana birer sopa daha getirin" dedi, getirdiler. Yirmi sopayı bir araya koydu, uğraşdı kıramadı. Çocuklarına verdi, onlar da kıramadılar. "Ne anladınız bundan? diye sordu. "Bir şey anlamadık baba" dediler. "Benden sonra ayrılırsanız, parçalanırsanız, sizi de böyle sopaların kırıldığı gibi birer birer kırarlar, dağıtırlar. Ama hepiniz bir vücûd olursanız, sizi kimse kıramaz" dedi.

Birbirine buğz u adâvet eden bir kavim, dağılır o. Onda îmân yokdur, her ne kadar ismi Ahmed, Mehmed de olsa. Mümin, hakkı tavsiye edecek hakda olacak, sabrı tavsiye edecek sabırda olacak ve dâimâ herkesi iyiliğe davet edecek, doğruluğa, güzele davet edecek, çirkinliğe değil, fuhşıyyâta değil, isyâna değil, itâata yani Allah'a itâata davet edecek. Nefse itâata değil, Allah'a itâata davet edecek, dürüstlüğe, güzelliğe davet edecek. İmanlılar böyle yapıyorlar.

Resûl-i Ekrem diyor ki, "Birbirinizi sevmedikçe îmân etmiş olmazsınız. Beni de her şeyinizden ziyâde sevmedikçe îmânınız kemâle ermez". Resûl-i Ekrem bizim gözümüz mâhiyetindedir. Zâten Cenâb-ı Hakk, ⁶⁴⁷"فَدَّ جَاءَكُمْ بِصَائِرٍ مِنْ رَبِّكُمْ", Rabbinizden size basâir geldi" diyor. Kim ki Resûl-i Ekrem'e uymadı o a'mâ oldu, baksa da gözü görmez onun. Yani baş gözü görür, kalb gözü görmez, basdığı yeri bilmez, önündeki çukuru görmez. Mutlakâ Kurân basîreti ile bakması lâzımdır. İyiyi ve kötüyü, hayrı ve şerri, güzeli ve çirkinini Kurân tayin eder ve Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi vesellem tayin eder.

Onun için Peygamberimiz, çok yücedir. Resûl-i Ekrem'in yüksekliğini bu yüce kelimesiyle de tarîf edemeyiz. Bütün beşer bir araya gelse, Resûl-i Ekrem'i medh edemezler. Çünkü Resûl-i Ekrem'in meddâhı Allah Celle Celâluhû Hazretleridir. Sırrı Muhammedî'yi de Hakk'dan başka kimse bilemez. Onun için salavât-ı şerîfede, Allah bize salavât veriniz diye emrediyor, biz "Yâ Rabbi sen ver" diyoruz. Bunun manâsı nedir? Allah, "Habîbim Muhammed'e salât ediniz" diyor, biz diyoruz ki, "Allahümme salli 'alâ Muhammed" yani "Yâ Rabbi Hazret-i Peygamber üzerine sen salât et" diyoruz. Manâsı şudur ki, "Ya Rabbi sen bize habîbin Muhammed'ine salât edelim diye emrediyorsun ama O'na lâıyk olan salavâtı biz bilemiyoruz. Bunu ancak ilm-i ilâhî ile sen bilirsin, O'na lâıyk olan salavâtı sen ver" diyoruz.

Peygamberimiz diyor ki, "Birbirinizi sevmedikçe îmân etmiş olmazsınız". Bu da tevhîd etrâfında yani "lâ ilâhe illallah" etrâfında toplanmakla olur. İkincisi, "Beni her şeyinizden ziyâde sevmedikçe îmânınız kemâle ermez".

Üçüncüsü, bir kimseye deseler ki, yanan bir sobanın içerisindeki ateşe elini sok deseler, o zât, "Nasıl sokayım elimi ateşe, ateş yakar" diye cevap verecektir. Bu da ona üç ilimle beyân olunmuştur. Birisi işitmektedir, ateş yakar diye işitmiştir. Bir de gözüyle görmek vardır. Birisi

⁶⁴⁷ Sure-i En'âm 104

elini ateşe sokmuşdu, eli yanmışdı. Bu da ayne'l-yakîn, gözüyle görmüşdü. Bir de elini sokup kendi elini dokundurmuşdu ve eli yanmışdı. İşte bir kimse bu üç ilimle bir şeye inanırsa, îmânı kemâle erer.

Onun için Cibrîl-i Emîn, Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi veselleme insan şeklinde geliyor, "Yâ Resûlallah bize ihsânı tarîf et" diyor. Cenâb-ı Peygamber diyor ki, "İbâdet ve tâatında, her işinde sen Hakk'ı görmüyorsan da, Allah'ın seni gördüğünü bilmendir". İşte bu ihsândır yani îmânın kemâlidir. Üzerinde âmir olsun olmasın, kânun olsun olmasın, nerede bulunursan bulun, kalbinde Allah korkusu var mı, Allah senin yaptığına râzı mı değil mi, bunun farkına vardığın gün ve Allah'ın rızâsı olmadığını anladığın dakîkada elini o işten çektiğin gün, sende îmân kemâle ermiştir. Yani tıpkı ateşden kaçınır gibi.

Bir zâtın tilmizleri arasında genç bir delikanlı varmış. Mürşid ona karşı çok muhabbetliymiş. Bu muhabbet diğer talebelerin hasedini celb etmiş.

İnsanlarda dâimâ bir huy vardır, hasedlik huyu vardır. Bu gizli gizli de olabilir, insanın haberi bile olmaz. İnsanda Allah'ın sevmediği bazı huylar vardır ki bunlar insanın içinde gizli gizli de olabilir. Bunlardan dâimâ Cenâb-ı Hakk'a sığınmak lâzımdır. Zîrâ bunlar Allah'ın sevmediği sıfatlardır. Bunların manâları vardır. Şöyle basitçe anlatıverelim. Bir gıpta vardır, "Yâ Rabbi ona verdiğin gibi bana da ver". Buna gıpta derler. Bu şerîatda câizdir fakat hakîkatde câiz değildir. Çünkü bulunduğun mevkiye rızâ göstermemendir. Halbuki kulun vazîfesi evvelâ Allah'dan râzı olup sonra Allah'ın rızâsını beklemektir. Bir de hasedlik vardır, "Ne bende olsun ne onda olsun". Bunu daha açıkça bir hikâyeye ile anlatayım sana.

Mûsâ Peygamber zamânında bir a'mâ varmış, gözleri görmüyor, iki gözü de görmüyor. Demiş ki, "Yâ Mûsâ, Allah her şeye kâdiru kayyûmdur, sen de bir nebiy-yi zîşânsın, ulu'l-azm peygambersin, kitap sâhibisin, Tûr'a gidiyorsun, Hakk Teâlâ'ya mürâcaat et, benim gözlerime nûr versin" demiş.

Ne konuşuyorum biliyor musun? Gözündeki nûrdan bahsediyorum. Allah gözünün ve gönlünün nûrunu söndürmesin. Vücûdundaki nimetlerden, mâlik olduğun nimetlerden haberin bile yok. Vücûdça milyarlarca nimete mâliksin.

Musâ Peygamber Tûr'a gitdiği vakitte, bunu Cenâb-ı Hakk'a arz etmiş. Allah biliyor ama Peygamber söyledi çünkü vazîfesi. Cenâb-ı Hakk buyurdu ki, "O kuluma söyle, onun komşusunun da gözleri kördür, o komşusu için duâ etsin, desin ki, 'Yâ Rabbi komşumun bir gözünü aç' diye duâ etsin, ben onun iki gözünü açacağım". Bak sana hikâyeye anlatayım. Hasedin ahvâlini anlatmak için söylüyorum bunu. Hazret-i Mûsâ Tûr'dan döndü, geldi dedi ki, "Hakk Teâlâ buyurdu ki, senin gözünü açacak ama bir şart koşuyor". Adam "Nedir o?" dedi. Hazret-i Mûsâ, "Senin komşunun da gözleri a'mâ imiş" dedi. Adam, "Evet, a'mâdır. Beraber kol kola girer bazen gezeriz" dedi. Hazret-i Musâ, "Hah işte onun bir gözü açılsın diye duâ et, Allah senin iki gözünü açacak" deyince, "Ne onun bir gözü açılsın, ne benim iki gözüm" dedi. İşte hased bu. "Ne bende olsun, ne onda olsun". O da sürünsün, ben de sürüneyim. Gıpta da "Yâ Rabbi ona verdiğin gibi bana da ver". Bu şerîatda mezmûm değildir ama hakîkatde mezmûmdur. Hakk'dan gelene rızâ göstermemek vardır.

İnsanlarda gizli hased vardır, bununla mücâdele etmek lâzımdır. Peki bu nasıl olacak? Hakk'a sığınmakla olur, başka türlü olmaz. "Yâ Rabbi, benden bu ahlâkı al" diye Allah'a ağlamak, sızlamak ve Cenâb-ı Hakk'a sığınmakla olur, başka türlü olmaz. Allah'ın yardımı olmazsa, nefesine galebe çalamazsın! Sözümü iyi dinle! Bak ne konuşuyorum! Kötü bir huyunu terk edince de sakın "Ben terk etdim" deme! Çünkü ancak Allah sana terk ettirirse edersin. Benliği ortaya koyma!

Onun için halkda bu hased gizli olarak vardır. Çünkü bu hilkat-i âdemde var. Âdem Peygamber müstesnâ da. O nebiy-yi zîşânın kalbini Allah esmâ-i ilâhî ile tezyîn etmiştir. O ayrı. Peygamberler ayrıdır, onlar masûmdurlar, onlardan günah sâdır olmaz.

İşte o çocuğa gizliden gizliye hased ederlermiş. Tabii bu Efendi'ye keşf olunmuş. İnsanlar iki türdür. Bazı insanlar vardır, nazar ettiği vakitte, halkın kalbinden geçeni Allah ona gösterir. Yani halkın kalbi, orman gibi, onun nazarı da aslan gibidir. Nasıl aslan ormanda böyle bilâ-pervâ dolaşırsa, o da insanların kalbini sezer. Halbuki kalb mühim bir sır kutusudur. Ama Allah bazı kullarına gösterir. Hep Allah'ın kudretindedir.

Hani Huzûr-i Saâdet'e Ebû Cehil geldi, elinde bir takım taşlar vardı. Geldi Peygamber'e, "Yâ Muhammed", sallallahu aleyhi vesellem, "Avucumdakini bil, ben sana îmân edeceğim" dedi. Efendimiz, sallallahu aleyhi vesellem, şu cevabı verdi, "Ben gaybı bilmem. Allahu Sübhânehû ve Teâlâ gaybı bilir. Ama Allah bildirirse bilirim". Bunun üzerine Cenâb-ı Hakk Peygamber'e vahy etti, dedi ki, "Söyle sen Ebû Cehl'e, avucundakiler mi seni bilsin, sen mi avucundakileri bilesin". Resûl-i Ekrem Efendimiz buyurdular ki, "Dur, şimdi Cenâb-ı Hakk bana bildirdi. Cenâb-ı Hakk diyor ki, avucundakileri mi ben bileyim, avucundakiler mi beni bilsin?". Ebû Cehil akıllı adam, avucundakileri söylerse belki tutdurabilir, taşların konuşması ise muhal diye düşündü. Onun için muhal, akıllı çünkü o. Akl-ı maâş sâhibi. Akl-ı maâş ata benzer, denizin kenarına kadar gider, oradan ileri gitmez. Ebû Cehil, "Avucundakiler seni bilsin" deyince, başladı taşlar söylemeye, "Ente Resûlullah, Ente Resûlullah" yani "Sen Allah'ın resûlüsün" demeye. Nasîbi olmadığı için, kaldırdı taşları yere vurdu ve "Ente sehârun azîm" yani "Senden daha büyük bir sihirbaz görmedim" dedi ve kaçtı.

Onun için bildirilirse bilinir, yani meselenin özü bu. Her şeyi Hakk'dan bil, Allah'dan bil. Allah yücedir, O'na hüsn-i zan et. Allah'ın gaffâriyetine, gafûriyyetine, rahmâniyyetine, rahîmiyyetine sığın. Her gün sığın. Her ân sığın. Her ân O'nu zikret. Hiç unutma Allah'ı. En büyük felâket, Allah'ı unutmakdan gelir.

Hazret-i Şeyh, onların kalblerindeki bu şübheyi gidermek için, "Gidiniz kimsenin görmediği bir yerde birer tavuk kesip bana getirin" dedi. Hepsi gitdiler, tavukları kesip geldiler. O talebe de gitdi fakat geldiğinde elindeki tavuk canlı idi. Herkes ona bakıp gülümsüyordu. "Bak işte mürşidin sözüne uymadı" diye bıyık altından gülüyorlardı. Sonra mürşid ona hitâb ederek, "Oğlum! Niye emrimi dinlemedin, ben tavuğu kesin getirin demişdim" deyince o genç mürîd dedi ki, "Efendim emrinizi dinledim. Siz, hiç kimsenin görmediği bir yerde diye kayıt koydunuz. Ben nereye gitdimse, Allah'ın beni gördüğünü gördüm. Onun için tavuğu kesmeden getirdim". Böyle deyince, mürşid talebelerine dönüp dedi ki, "İşte ben bunu

bundan dolayı seviyorum. Bu her ân Hakk'ın kendini görmekte olduğunun farkında yani îmânî kemâlde ve ihsân bâbında".

Hakk'ı unutanlar helâk oldular, ölümü unutanlar helâk oldular. Hazırlık yap, hazırlan! Îmânını kemâle erdir. Sonra çok pişmân olacaksın, çok nâdim olacağız, ellerimizi ısıracağız, saçımızı sakalımızı yolacağız. Fakat bu pişmanlığın faydası yoktur. Îmânını kemâle erdirmeye çalış.

Her an, kalbin Allah'la beraber olsun. İster Cenâb-ı Hakk ile başbaşa kaldığın vakitte, ister iş vaktinde, çalışma vaktinde. Elin kârda, gönlün Yâr'da olsun. Elin işde olsun ama kalbin Allah'da olsun. "Yâ Rabbi beni kâmil îmândan ayırma. Yâ Rabbi benim rûhumu Habîbin Muhammedinle birleştire, tanışdır, seviştir ve nazar-ı iltifatları ile beni nârından âzâd eyle" diye Cenâb-ı Hakk'a duâ et.

Kulluğunu bil ve bir ân ibâdetden geri durma! Bir ân bile ibâdetden geri durma! Kim ibâdetden bir ân geri kaldı, o kimse helâk oldu. Beş vakit namazını kılıp dürüstçe çalışman da ibâdetdir. Helâlınla, alın terinle, kimseyi kandırmadan, kimseyi aldatmadan. Zâten aldatanlar bizden değildir. Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi vesellem, "Aldatan bizden değildir" buyurmuş. Yani kandıranlar, aldatanlar, açığözler bizden değildir. O açığözler, aslında açığöz değildir, onlar hep kapalı gözdür. Açığöz kişi, dürüst kişidir. Özü sözü dürüst olan kişi açığözdür, akıllıdır. Ötekiler akıllı değildir, onlar kurnazdır, tilki gibi. Tilkide kurnazlık vardır, akıl yoktur. Sonra kapanda tutulur. Fâre de öyledir, çok kurnaz hayvandır, hırsızlıkla geçinir, sonunda açlıktan ölür.

Resûl-i Ekrem, nûr-i ilâhîdir. Allah O'nu Kurân'da sirâc-ı münîr olarak zikretmiştir. ⁶⁴⁸ يَا أَيُّهَا أَرْسَلْنَاكَ شَاهِدًا وَمُنْذِرًا وَنَذِيرًا * وَدَاعِيًا إِلَى اللَّهِ بِإِذْنِهِ وَسِرَاجًا مُنِيرًا النَّبِيُّ إِنَّا أَرْسَلْنَاكَ شَاهِدًا وَمُنْذِرًا وَنَذِيرًا " âyet-i kerîmesinde beyân olunduğu gibi Allah, Resûl-i Ekrem'i nûrlu bir sirâc olarak önümüzü koymuştur. O, bize yol göstericidir. Dünyâ ve âhirette, kim saâdet istiyorsa O'nun gösterdiği yoldan gitmelidir.

Ey malına, mülküne ve rütbesine güvenen! Bilmiş ol ki hepsi yakın zamanda elinden çıkacak ancak îmânın ve a'mâl-i sâlihâtın seninle yoldaş olacaktır yani sana faydası olacaktır. Kalb temizliğin, kalbinde olan Allah'a muhabbetin, Resûl'e muhabbetin, Ehl-i Beyt-i Mustafâ'ya muhabbetin sana yoldaş olacaktır. Ondan gayrı olan şeyler, senin başına belâ olacaktır. Sonra malına, mülküne çok bedduâ okuyacaksın ama hiçbir faydası olmayacaktır.

Benî İsrâîl pâdişahlarından biri kendisine saray yaptırmıştı.

"Efendim bize ne Benî İsrâîl kıssasından" deme! İbret al! Târihten ibret al, ibret alırsan iyi olacak. Târihten ibret almayanlar, târihe ibret olurlar. Sen benim bu sözümü unutma!

Adam ibâdeti tâatı bıraktı biraz zevk ü safâ süreyim diye sarayını ikmâl etdi. İş bitdi mi kapıya cansız at gelir. Kulağını benden yana ver! Görüyorsan eğer görmüşsündür. Görmezsen ben sana ne söyleyeyim. "Kızı evlendireyim", "Çocuk askerden gelince şöyle yapacağım" dedin mi, herkesin burada bir vazîfesi vardır, vazîfe bitdi mi, kapıya cansız atı getirirler, dayarlar. Hiç kimseye yâr olmamış. Hiç kimseye yâr olmamıştır dünyâ. Hele de sûretâ insan hakikatde köpeklerin içerisine düşersen, kemiğe de tâlib olursan, ısırrılar seni

⁶⁴⁸ Sure-i Ahzâb 45-46

sonra. Tam rahata kavuşdum derken, kapı çalınmış. İşte şurasını şöyle yap, burasını böyle yap derken, sarayını tanzîm ederken, kapı çalınmış. Bakmışlar üstü başı eski bir adam.

Kulağını benden yana ver! Seni hak yola davet ediyorum. Duâ edin, ibâdet etmeyen kardeşlerimizi için de duâ edin. Onlara hakâret nazarıyla bakmayınız. "Yâ Rabbi, onlara da ibâdetin lezzet ve zevkini ver, îmânın tadını tatdır" deyin, onlar için de Allah'a istiğfâr ediniz. Yapacağınız istiğfâr ile birçok dîn kardeşlerimiz hak yola gelecektir. Unutmayın hâ! Hısım akrabândan sevdiğin biri var fakat doğru yola gelmiyor, otur, onun için istiğfâr et. Al eline tesbîhi, onun nâmına istiğfâr et. "Yâ Rabbi, onun günahları için ben istiğfâr ediyorum" de ve istiğfâr et. Allah onun şekâvetini saâdete çevirebilir. Her şeye kâdiru kayyûm Allah'dır.

Kapıyı açıp da eski elbiseli bir adam görünce, "Sen ne istiyorsun? Dilenci misin sen?" dediler. Adam, "Dilenci filan değilim, sarayın sâhibini göreceğim"dedi. "Canım sen deli misin? Pâdişah seninle konuşmaya tenezzül etmez" dediler. "Yooo, bildiğiniz gibi değil, siz beni üstü başı eski görüp de aldanmayın, ben servi boyları bükerim ederim kemân, hâk ile yeksân ederim vermem amân" dedi ve birdenbire orada yok oldu, yukarıda peydâ oldu. Pâdişah onu odasında görünce "Sen kimsin, ne işin var senin burada?" diye çıkıştı. "Ben Melekü'l-mevt'im, zamânın geldi, rûhunu kabzedeceğim" dedi. Amanın! Eyvâh! Pâdişah, "Bana biraz müsaade et, ben tövbe istiğfâr edeyim, ibâdete başlayayım" diye Azrâil'e yalvarmaya başladı.

Âh cânım efendim! Âh gözümün nûru kardeşlerim, evlâdlarım! Fırsat eldeyken Allah deyin! Cân kuşu bedenden uçmadan Allah deyin!

Melekü'l-mevt, "Tövbe istiğfâra vakit yok, şimdi hemen canını alacağım" dedi. Öyle deyince, malına mülküne döndü, o süslü sarayına, o süslü antika eşyâlarına döndü, "Allah sizin cezânızı versin, beni Allah'dan men etdiniz. Sizinle uğraşayım derken Rabbime ibâdeti ihmâl etdim" deyince, eşyâ dile geldi, "Bize ne sebbediyorsun, sen kendi kendine sebbet! Biz sana ne yaptık?" dediler. Ve Azrâil rûhunu kabzetti, âhiret âlemine gitdi.

Onun için hemen ibâdet ve tâata başlayın ve devâm ediniz, "Bugün tövbe edeyim, yarın tövbe edeyim, öbür gün dürüst olayım" diyerek tövbenizi geciktirmeyin. Hemen tövbe edin, hemen ibâdet ve tâata başlayın, ibâdet ve tâatlarınıza devâm edin.

İçkiyi fıskıyı bırak! Bırak öyle şeyleri! Onlardan hayır gelmez! Nihâyeti ya tımarhâne, ya hapis hâne, ya da hastahânedir. İçki, iyi bir şey değil. Kalb kırarsın, en sevgili kalbi kırarsın. Rabbini kırarsın, Resûl-i Ekrem'i kırarsın. Çünkü içki içince ne yaptığını bilmezsin. Milyonları verseler vatanına ihânet etmezsin, biliyorum vatansever insansın, ama içki ile yapabilirsin. Milyonları verseler îmândan dönmezsin ama içkiyle yaparsın, hem de bedâva verirsin îmânını. İçki, iyi bir şey değil.

Sen dön Hayder-i Kerrâr'ın yoluna, sen dön Hazret-i Muhammed'in yoluna, sen dön Kur'an yoluna, sen dön Sıddîk'ın yoluna, Fârûk'un yoluna, sâhibü'l-hayâi ve'l-îmânın yoluna dön sen! Bunlar sana nûr, nûr. Açmışlar yolu, gösteriyorlar. Onlara sığınmak Nûh'un gemisine sığınmak gibidir. Denize düşmüşsün, felâketdesin, hüsrândasın, gemiye sığınırısan canını kurtaracaksın, hem dünyâda hem âhiretde.

Yâ Rabbi! Bu sözlerimizin tesirini halk et. Sen bizi sevmeyince, biz seni sevemeyiz. Sen bizi evine davet etmeyince, biz senin evine ilticâ edemeyiz. Kalbimize sevgini ver. Habîbin Muhammed'inden bizi ayırma. İyiler, dürüstler yoluna bizi sülûk etdir. Hakk için gazâ edenler yoluna sülûk etdir. Allah için, tevhîd için, mukaddesât için kanından kendine kefen biçenler yoluna sülûk etdir yâ Rabbi.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

Hâlis Bir İmân Nasıl Olur? 11 Mart 1983 (26 Cemâziyülevvel 1403)

Kâllallahu Teâla fî Kitâbihi'l-Azîz.

Eûzübillahimineşşeytânirracîm.

Bismillahirrahmânirrahîm.

وَالْعَصْرِ ﴿١﴾ إِنَّ الْإِنْسَانَ لَفِي خُسْرٍ ﴿٢﴾ إِلَّا الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ ﴿٣﴾ وَتَوَّصَوْا بِالْحَقِّ وَتَوَّصَوْا بِالصَّبْرِ ﴿٤﴾

Sadakallahü'l-Azîm.

Kalbleri nûr-i tevhîd ile münevver ve peygamberler sultânı olan Muhammed aleyhissalâtü vesselâma îmân etmekle ve O'nu her şeyinden ziyâde sevmekle îmânını kemâle erdiren kıyamet gününe inanan, Hakk'ın cennetine tâlib, rızâsına râgıb, cemâline âşık olanlar!

Okuduğum sûre-i celîlede, asr-ı Nebî'ye, yâhud ikinci namazının vaktine kasem olsun ki, bütün insanlar hüsrâdadır, "إِلَّا الَّذِينَ آمَنُوا", îmân edenler müstesnâ, "وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ", a'mâl-i sâliha icrâ edenler, onlar müstesnâdır, buyrulmuştur

Biliyorsunuz ki, âlem-i ervâhda, yani rûhlar âleminde, henüz rûhlarımız cesede girmeden, cesedler halk olunmadan önce, rûhlâr âleminde, Cenâb-ı Hakk bizlere hitâb edip, "Ben sizin Rabbiniz değil miyim?" diye sordu. Bütün rûhlar "kâlû belâ" dediler yani "Evet, sen bizim Rabbimizsin yâ Rabbi. Yâ Rab, Rabbimizsin, bizim hâlıkımızsın" dediler, Hakk Teâlâ'yı oradan tasdik etdiler. Hakk'ı tasdik eyleyen bu rûhlardan bir kısmı, bu âleme gelip kesâfete bürününce, bu kesâfet Hakk ile aralarında bir perde oldu, Allah'a verdikleri ahdi unuttular. Hakk Teâlâ ve Sübhânehû Hazretleri kereminden ve ihsânından ve lutfundan onlara nebî gönderdi, peygamberler gönderdi. Peygamberlerin evveli Hazret-i Âdem safiyullah, sonu Hazret-i Muhammed Mustafâ, sallallahu aleyhi vesellem.

Biliyorsunuz ki bu, cesed bakımından böyle. Nûr bakımından, Resûl-i Ekrem cümle peygamberlerin evvelidir, hattâ bütün mahlûkât-ı ilâhiyyenin. Arş, kürsü, melek velvelesi olmadan Resûl-i Ekrem nebî idi. Hattâ sahabîden birisi Resûl-i Ekrem'e sordu, "Yâ Resûlallah, ne vakitden beri peygambersiniz?". Buyurdular ki Cenâb-ı Peygamber, "Âdem

henüz toprak ile su arasında idi, ben nebî idim". Hattâ Âdem'in ne toprağı vardı, ne suyu, ne suyu ne çamuru karılmışdı, Resûl-i Ekrem gene nebî idi, sallallahu aleyhi vesellem.

Ama bu ahdlerine vefâkâr olanlar, bu âlemde de Cenâb-ı Hakk'a "Kâlû belâ" dediler, Rabbü'l-'âlemîn'in vahdâniyyetini kabûl etdiler. O vakit, yani imân eden hüsrândan kurtuldu. Çünkü Allah'a inanmayan, Peygamber'e inanmayan, kıyâmet gününe inanmayan, bu âlemden sonra tekrar haşrolup dirileceğimize inanmayan, ki bunu gözlerimiz her ân görmekte. Cenâb-ı Allah şöyle yani akli azdan akli-ı evvele kadar hitâb ediyor, "Onlar görmüyorlar mı, biz ölü toprağı nasıl diriltiyoruz?".

Hattâ bir kâfir, Übeyy ibn Halef, ölünün kemiklerini almış, çürümüş kemiklerini, Resûl-i Ekrem'in önüne gelmiş, kendi kısa aklıyla, kâsır aklıyla, kemikleri ufalamış, toz yapmış ve Resûl-i Ekrem'in yüzüne üfürmüş, füfff, "Bunlar mı dirilecek yâ Muhammed?" demiş. Toprak oldu çürüdü. Ve Cenâb-ı Hakk şu âyeti indirmiş, ⁶⁵⁰ "أَوَلَمْ يَرِ الْإِنْسَانُ أَنَّا خَلَقْنَاهُ مِنْ نُطْفَةٍ فَإِذَا هُوَ خَصِيمٌ مُبِينٌ". İnsanoğlu neden halk olduğunu görmedi mi? Biz onu neden halk ediyoruz, insanoğlunu? Ve bize apâşikâr düşman olarak, benim kudretimle oynuyor, 'Bunu mu Allah yaratacak' diyor.

Halbuki insanoğlu yaratılmadan, modeli yokken, Cenâb-ı Hakk, yaratan, modeli yokken yaratan, modeli olduktan sonra yaratması ona daha kolaydır. Estağfirullah. Yani bir sineğin hilkatıyla, kâinâtın hilkatı Allah indinde birdir, müsâvîdir. Sinek deyip büyük gitdim, yani büyüğe gitdim, sineğe. Bir mikrobun hilkatıyla, bu kâinât yani gördüğünüz ecrâm-ı semâ, yıldızlar, aylar, gökler, arş, kürsü, ne varsa, bilinen ve bilinmeyen, görünen ve görünmeyen. Allahu Sübhânehû ve Teâlâ Hazretleri bir şeyi yaratmayı murâd etdi mi, o şeye "ol" der, hemen zâhir olur. Hiçbir şey itirâz edemez Cenâb-ı Hakk'a. Bir ânda yıkar, bir ânda yapar. Her ânda her esmâsı zâhir olmakdadır Allahu Teâlâ'nın. Meselâ Allahu Teâlâ'nın muhyî ve mûmîrî sıfatları her ânda zâhirdir. Yani insanlar hemen ölür ve dirilirler, her ânda. Ân kelimesi bile çok. O kadar süratli olur ki bu iş, yaşıyoruz zannederiz. Elektriğin sönüp yanması gibi, çok süratli olduğu için hep yandığını görüyoruz. Cenâb-ı Hakk'ın bütün esmâsı, tecelliyâtı, efâl-i ilâhiyye, esmâ-i ilâhiyye, her ân, her ân cârî ve tecelliyâtı.

⁶⁵¹ "وَضَرَبَ لَنَا مَثَلًا وَنَسِيَ خَلْقَهُ قَالَ مَنْ يُحْيِ الْعِظَامَ وَهِيَ رَمِيمٌ". Hilkatini unuttu da bize şimdi darb-ı mesel mi îrâd ediyor. Yani kemikleri ufalıyor, toprak yapıp üfürüyor, bunlar mı yaratılacak diye. Hilkatini unuttu mu? O hiç yokken, modeli yokken onu halk etdim, modeli olduktan sonra benim için daha kolay. Daha kolay değil mi ya, aklen de böyle.

Evet, "e lestü bi rabbiküm" hitâbında "kâlû belâ" dediklerini bu âlemde unutmayanlar, onlar, nebîlere "kâlû belâ" dediler ve peygamberlere tutundular. Allah ile kul arasında peygamberlik müessesesi vardır. Bir kısmı da, "kâlû belâ"da Allah'a verdiği sözü hiç unutmadı. Onlar, büyük velîler, Cenâb-ı Hakk'ın lutf ettiği, seçtiği, ıstıfâ ettiği velîlerdir.

Abdullah el-Mübârek hacdan geliyormuş. Büyük âlim, büyük sôfi, islâmın ileri gelenlerinden bir zât-ı ekrem. Geliyormuş, bakmış bir çocuk, oturmuş, toprakları yığıyor, ortaya getiriyor, gülüyor, sonra toprakları dağıtıyor ve ağlıyor. "Uzakdan düşündüm", diyor, "bu çocuğa selam

⁶⁵⁰ Sure-i Yâsîn 77

⁶⁵¹ Sure-i Yâsîn 78

vereyim mi vermeyeyim mi diye. İçerimden bir kuvvet, selâm verme, çocukdur selâmın kıymetini ne bilir, dedi” diyor. “İçimden bir kuvvet”. Düşündüğün vakitte, seninle beraber başkaları da vardır içeride. Birisi yap der, biri yapma der. “Sonra diğer bir kuvvet dedi ki”, diyor, “selâm ver, sen aklını Resûl-i Ekrem yoluna kurban et, akılla düşünme, Resûl-i Ekrem'e teslim ol. Çünkü Resûl-i Ekrem çocuklara selâm verirdi”. Hattâ başlarını okşardı ekseri zamanda. Resûl-i Ekrem hangi çocuğun başını okşadıysa, o akşam onu bilirlerdi, yani Resûl-i Ekrem'in kokusu onun başına geçerdi. “Ve geldim, çocuğa ‘selâmün aleyküm yâ veledî’ dedim” diyor. Yâ veledî, Arapça evlâdım demek. “Evlâdım selâmün aleyküm, dedim. Bilmediğim bir şehir”, diyor, “hacdan geliyordum”, diyor. “Başını kaldırdı, yüzüme bakdı ve ‘aleykûmselâm yâ Abdullah el-Mübârek’ dedi bana” diyor. “Şaşırdım” diyor, “oğlum sen beni nereden tanıyorsun diye sordum”, “âlem-i ervâhda aynı safdaydık”, demiş, “oradan beri seni unutmadım ben”.

“Onun üzerine dedim ki” diyor, “bundan istifâde edeyim, bunda bir ezelî ilim var. Bu, Allah mektebinde okumuş, âlem-i ervâhı unutmamış. ‘Bu topraklarla niye oynuyorsun?’ diye sordum. Dedi ki, ‘İnsan vücûdu, topraktan meydana gelir. Rûhu arşîdir, semâvîdir, binek topraktandır. İnsan binâ olduğu vakitte, yani meydana geldi mi, bir binâ-yı ilâhî olur’...

Kalb, ya Allah'ın evidir, ya Şeytan'ın evidir. Müminlerin, îmânları kemâle erenlerin kalbleri, tecellîgâh-i ilâhîdir. Rabbü'l-âlemîn yani semâvâta sığmayan Allah, onun kalbine tecellî eder. Sen Allah'ı gökde arama! Allah'ın kahr u galebesi her yeredir, göğe, yere, arşa, ferşe her yere. Fakat semâvâta ve arda sığmayan Allah, kalbe sığar, kalbe tecellî eder. Kalblerde ara sen O'nu. Hele bâhusûs kırık kalblerde ara. Onun için bir kalbi kırmak, bir kalbi yıkmak, Kabe'yi yıkmakdan daha kötüdür. Çünkü Kabe'nin binâsını Hazret-i İbrâhîm Halîl binâ etdi, kalbi Allah binâ etdi. Birisi mecâzîdir, Allah Kabe'de oturmaz, beytullah deriz, Allah'ın evi deriz, izâfetle kudsiyyetini haber veririz. Allah ne Kabe'de, ne Kudüs'de, her yere hâzır ve nâzırdır. Allah'ın mekânı yokdur, bütün mekânların mekânı Allah'dır, Celle Celâluhû Hazretleri.

Vücûd meydana geliyor, bir müddet sonra dağılıyor. “Küllü şey'in yerci'u ilâ aslihî” yani herşey aslına rücû ediyor. Vücûd toprağa dağılıyor, rûh arşa, semâya urûc ediyor. Binâ-yı Hakk oluyor, sonra yıkılıyor, rûh çıkıyor. Müminse birinci kat semâya. Zâhidse, âbidse ikinci kat semâya. Zâhidler, âbidler, sâlihler, bunlar ikinci kat semâya yükselir. Sonra velîlerin makâmı gelir. Kâfirlerin rûhuna semâya yol verilmez, oradan onları geri çevirirler, felek-i kamerde haps olunurlar onlar, yani hapishânede haps olunurlar, hapis.

Üç kısımdır. Onu da söyleyelim, söylemeden geçmeyelim. Birisi, hükmü yemiş, idâmını bekliyor, bunlar kâfirlerdir. Kabirde yani âlem-i berzahda. Hüküm yemiş, idâmını bekliyor. Çünkü kâfirler yevm-i kıyâmetde hesâba çekilmez. Cenâb-ı Hakk, hangi kimseyi hesâba alırsa, o bilsin ki nihâyetinde kurtuluş ve afüvv vardır. ⁶⁵² يُعْرِفُ الْمَجْرُمُونَ بِسَيِّمِيهِمْ فَيُؤْخَذُ بِالنَّوَاصِي "وَالْأَفْدَانِ", Sûre-i Rahmân'da. Mücrimler yüzlerinden bilinir, onlara hiç hesap sorulmaz, tutulur ve cehenneme, nâra ilkâ olunur. Bitdi o kadar. Allah hangi kulu hesâba çekerse, o da bir

⁶⁵² Sure-i Rahmân 41

iltifatdır kul için. "Niçin yaptın?" derse bil ki kurtulacaksın, "Neden yaptın?" derse kork! Öyle demişler. Geçiyorum. Bu niçini nedeni senin izân ve irfânına terk ediyorum.

'Toprak dağılacak, rûh urûc edecek. Evet, onun için mamûr oluyor, beytullah oluyor, sonra dağılıyor, ona ağlıyorum. Vücûd mamûr olduğu vakitte, ona gülüyorum, dağıldığı vakitte, ona ağlıyorum' dedi. 'Peki niye oynuyorsun?'. 'Çocukluk iktizâsı' dedi, 'çocuğum ben', dedi, 'oynamak ihtiyâcındayım', dedi."

Şimdi ben sana hitâb ediyorum. Çocuğun oynayacak çağında çocuğunu bırak, oynat, oynasın. O hakkı ver çocuğa. Eğer çocuğu çocukluk çağında oynatmazsan oynamayacak çağında oynar sonra. Altmış yaşında oynar sonra, elli yaşında oynar. Ama evvelâ yanındaki bulunan arkadaşlarına çok dikkat et. Çocukların felâketi kendi arkadaşlarından olur, civârından olur, cemiyyetinden olur. Babalar! Size söylüyorum. Baba namzedleri! Size de hitâb ediyorum, kardeşler!

'Çocuğum onun için oynuyorum' dedi. Hemen aklıma geldi" diyor, "rûh ile nefsin farkını sorayım ben bu çocuğa, bunda ilm-i ledünn var dedim" diyor. "Oğlum, rûh ile nefsin farkını bana söyler misin?". Çünkü rûhun arkadaşı akıldır yani onun müsteşârı. "Şöyle güldü, gülümsedi. 'Sen karşıdan gelirken, bu çocuğa selâm vereyim mi vermeyeyim mi diye düşündün. İçinden bir kuvvet dedi ki sana, verme, çocukdur, selâmın kıymetini ne bilir dedi. Diğer bir kuvvet ise, sen aklını kurban et, yani akl-ı maâşını, Resûl'e ittibâ eyle. Resûl-i Ekrem çocuklara selâm verirdi dedi. Sen Resûl-i Ekrem'e uydun, selâm verdin. İşte birisi senin rûhun ve aklındır, birisi senin nefsendir' dedi, 'yani seni kötülüğe sevkeden nefsendir, iyiliğe, hayra sevkeden, Resûl-i Ekrem'e ittibâyaya sevk eyleyen, rûhun ve aklındır' dedi".

Bazıları da böyle âlem-i ervâhda Allah'a verdiği sözden başka, âlem-i ervâhda hangi safda kimler vardı, onları dahi biliyorlar. Çünkü ne varsa insanoğlunda var, insanda var. Ne varsa âdemde var. Çünkü ard, semâ, arş, kürsü, melek, felek, hepsi âdem için halk olunmuştur. Âdem olmadan yaratıldı, ziynetsiz kaldı. Âdem geldi, ziyetlendirdi. O âdemin içinde de bir âdem var ki, O'nun abdiyyeti bütün âdemlerin abdiyyetinden ağırdır. O da Muhammed Mustafâ'dır, sallallahu aleyhi vesellem. Onun için Peygamberimiz'in abdiyyeti, risâletinden evvel gelir. "Eşhedü en lâ ilâhe illallah ve eşhedü enne Muhammeden abduhû ve resûluh". Cümle enbiyânın, cümle insanların, hepsinin abdiyyetini, öyle farz edelim, bir terâzinin gözüne koyalım, diğer gözüne de Cenâb-ı Peygamber'in abdiyyetini koyalım, Resûl-i Ekrem'in abdiyyeti ağır basar. "Efendim, nasıl olur bu?" deme bana.

Bir misâl daha vereyim sana. Hazret-i Dâvûd'a Cenâb-ı Hakk mîzânını gösterdi. Dâvûd Peygamber dedi ki Cenâb-ı Hakk'a, "Yâ Rabbi, bu mîzânı ne doldurur acaba?" dedi. Mîzânın manâsı terâzi. Arapça'da mîzân, terâzi ama senin bildiğin bakkal terâzisi değil. Allah'a mahsûs bir terâzi.

Dikkat edersen hattâ, adliyyenin üzerine terâzi resmi koyarlar. Neden? Çünkü terâzi adâleti temsîl eder. Onun için terâzi resmi koyuyorlar. Yoksa hâkim içeride terâziyle hak tartmıyor, bakkal gibi.

Gözün bir tânesine yedi kat semâyı, yedi kat ardı koysalar dolmayacak, o kadar geniş. Dâvûd Peygamber hayret etdi ve şaşırды ve dedi ki Cenâb-ı Hakk'a, "Yâ Rabbe'l-âlemîn, hangi amel bu terâziyi doldurur?" dedi. Buna imkân yok. Yani vücûd-i beşer, ömr-i beşer, buna kâfî gelmez. Hakk Teâlâ buyurdu ki, "Yâ Dâvûd, bir kerre lâ ilâhe illallahı, terâzinin bir gözüne vaz etseler, bütün semâvât ve ard da bir göze konulsa, tevhîd ağır gelir" dedi. Tevhîdi talîm eden kimdir? Hazret-i Muhammed Mustafâ'dır. Sana isbât edeyim ben. Sallallahu aleyhi vesellem.

"إِلَّا الَّذِينَ آمَنُوا" İlle imân! Allah'ın hakkıdır, Allah'ı tevhîd etmek. Allah'ı şerîkden berî kılacaksın. Allah'ı noksan sıfatdan münezze, kemâl sıfatlarıyla muttasıf bileceksin. Rabbü'l-âlemîn'e hüsn-i zan edeceksin. Allah'ı seveceksin. Allah'dan korkacaksın. Hattâ şöyle korkacaksın ki, "Eğer Rabbim bana kulum demezse benim hâlim nice olur", bu korku kalbine gelsin. Eğer İbrâhim gibi halîl olursan, İbrâhim'in nûru, nâr-ı Nemrûd'u söndürdüğü gibi, senin de nûrun nâr-ı cahîmi söndürür. Allah'a halîliyyet yap yani dostluk yap Allah'a. Her şeyini Allah için yap, gösteriş için yapma, kullar desin diye yapma sakın hâ! Allah için yap, Allah bilsin sana kâfî gelir o. Kuluna Allah kâfidir. Celle Celâluhû Hazretleri.

Hâlis bir imân, temiz bir imân. Resûl-i Ekrem'in talîm ettiği gibi. Biliyorsunuz imân kısım kısım. İslâmı var, imânı var, ihsânı var. Geçen hafta söylemişdim, her efâl ü harekâtında Rabbin senin gördüğünü bileceksin, sen Rabbin görmesen de. Halbuki nereye dönersen Allah'a dönüyorsun. ⁶⁵³ "فَإِنَّمَا تَوَلَّوْا فَنَّمَّ وَجْهُ اللَّهِ". Nereye dönsen, Allah'ın cemâline dönersin. Hakk Teâlâ gözsüzlere pünhândır. Kalb gözü kör olanlar göremezler Hakk'ı. Her yerde Hakk, her yere Hakk, her şeye kâdir Hakk. Hep O'nun, sen de O'nunsun, ben de O'nunum, her şey O'nun. Lâ mevcûde illâ Hû. Her şey ancak O'nun emriyle halk olunmuş, O'nun isteğiyle yapılmıştır, Cenâb-ı Hakk Celle ve Tekaddes Hazretlerinin.

Şimdi size büyük bir sır tevdi edeceğim. Sakın unutmayınız, defterinize yazınız, size çok lâzım olacak. Resûl-i Ekrem'in, o kerîm olan, rahîm olan, güzel Allah'ın güzel resûlü, Muhammed Mustafâ, taraf-ı ilâhîden imâna müteallik ne getirdiyse, hangi maddelerse, onları lisân ile ikrâr, kalb ile tasdîkdir imân. Fakat böyle olmasına rağmen, hepsini sen cem edemezsin, ben de edemem, o da edemez. Şöyle de, "Âmentü billah 'alâ murâdillah, Yâ Rabbi senin murâdın üzerine imân etdim ve Resûlullah'ın murâdı üzerine imân etdim, ne getirdiyse kabûl etdim ben, bilmesem de". Bilmek lâzım, bilmek lâzım ama hepsini bilemezsin. Her esrâra vâkif olamadın, herkes olamadı. Onun için "Âmentü billah 'alâ murâdillah, Yâ Rabbi senin murâdın üzerine imân etdim, Resûlullah'ın murâdı üzerine imân etdim" diyeceksin. Bunu kulağından çıkarma, benim konuştuğum sözü. Bir kenara koy, lâzım olacak. Ama bunu böyle zâhiren söyleyip, bâtinen söylememelik değil. Lisânen ikrâr, kalbinle tasdîk et bu söylediğim sözü. "Yâ Rabbi, taraf-ı ilâhînden imâna müteallik ne gönderdinse, senin murâdın ne ise öyle imân etdim ben Yâ Rabbi" de. O kadar. Sana mühim bir anahtar verdim.

İmân olmayınca bir vücûdda, o vücûd karanlık bir şatoya benzer, bir eve. Ne penceresinden nûr çıkar, ne kapısından nûr girer. İçerisi Şeytan evi olmuştur. İçerisi kînle, gayzla, gadabla, hasedle, ucubla, hubb-i mâl ile, hubb-i câh ile dolmuştur. "İntikam, intikam, intikam!" diye

⁶⁵³ Sure-i Bakara 115

bağırır. Makbûl bir kalb değildir, Şeytan oturmuştur oraya. Hattâ şunu da söylemeden geçmeyelim, geldi, zuhûr etdi şimdi.

Bir gün demişler ki Cenâb-ı Peygamber sallallahu aleyhi veselleme, "Yâ Nebiyallah, Ey Allah'ın nebîsi, senin Hazret-i Ali'ye karşı olan muhabbetini, Hayder-i Kerrâr'a karşı olan muhabbetini görüyoruz, fazla ziyâde muhabbet ediyorsun, bunun sebebi nedir?" demişler ashâb-ı kirâm. O meclisde İmâm-ı Ali yokmuş. Cenâb-ı Peygamber döndü, yüzü simsiyah ve kalbi nûrdan ak olan Bilâl-i Habeşî'ye...

Onu da söylemeden geçmeyelim, demişler ki, "Yâ Resûlallah" demişler, Bilâl hakkında da, onu da söyleyeyim, "Bilâl'in yüzü çok siyah, bunun sırr-ı hikmeti nedir?" demişler. Siyahlığı yani zenci kendisi. Buyurmuşlar ki, "Cennet-i a'lâda hûri kızlarının yanağına onun siyahlıkları ben olacak" demiş. Bilâl-i Habeşî, müezzîn-i evvel, Resûl-i Ekrem'in müezzini. Kâfir elindeydi, üzerine ağır ağır taşları yatırır, onu îmândan çevirmeğe çalışırlardı, "Allahu Ehad Resûlü Ahmed" diye bağırırdı. Hattâ Ebûbekir Sıddîk oradan geçiyormuş, radiyallahu anh, dedi, "Yâ Bilâl, sakla îmânını". Dedi, "Saklarsam îmânımı tahammül edemem Yâ Ebâbekir, âşikâr kılacağım" dedi. "Zevk alıyorum, acı duymuyorum" dedi. Ağır taşları üzerine koyuyorlar, kemikleri çıkartıyor. "İzhâr etmekle îmânımı, Allahu Ehad Resûlü Ahmed demekle, zevk alıyorum" dedi. Sonra aldılar onu, Cenâb-ı Peygamber âzâd etdirdi, Hazret-i Ebâbekir Sıddîk'a.

"Yâ Bilâl, git Ali'yi çağır" dedi. Hazret-i Bilâl gitdi Ali'yi çağırmağa. İyi dinle! Cenâb-ı Peygamber ashâb-ı bâ-safâya nazar etdi. Allah cümlesinden râzı olsun, çok kıymetli ashâb-ı kirâm, hepsine tardiye oku. Hepsi ayrı ayrı kıymetde. Hepsi birer hidâyet yıldızı. Dedi ki, "Ey benim arkadaşlarım, ashâbım! Size bir adam bir fenâlık yaparsa, karşılığında ona ne yaparsınız?" dedi. Müslümana lâîk olan nedir? Hemen cevap verdiler, dediler, "Yâ Resûlallah, affederiz ve ona ikrâm ederiz" dediler.

Ehlullah böyle yapmışlar. Hattâ Bayezid-i Bistâmî'nin kafasına birisi bir odun vurmuş, bir asâ, iki parça olmuş, Hazret-i Bayezid-i Bistâmî, o zâta bal göndermiş, bir de yeni âsâ göndermiştir, asâsı benim yüzümden kırıldı diye.

Gene Belh sultânı, sonra gönül sultânı, İbrâhim Edhem de öyle. Bir gün halkı irşâd için, kabristanı gösterdi, sonra sarayları gösterdi, "Siz bunların mamûr olduğuna bakmayınız, bunlar yakın zamanda harâb olacak, burayı mamûr edin" dedi. Oradan birisi bilmeyerek İbrâhim Edhem'e bir tokat atdı, "Bu softalar da her şeye bir şey uydururlar" diye. Vurunca dediler ki, "Sen ne yaptın yâhu, pâdişahın babası o, eski pâdişahımız". Adam, "Deme yâhu!" dedi eline sarıldı, "Amân beni affet, ben sizi bilemedim" deyince Hazret, "Yok evlâdım, sen beni affet, vurduğun vakit elin acı mışdır" dedi. "Bana vurduğun vakitte, senin elin acı mışdır, hakkını bana helâl et" dedi.

Sen yapar mısın yapamaz mısın, orasını bilmiyorum ben. Biz yalnız anlatıyoruz. Bunları işitdiğin vakitte, bunları hayâtına tatbîk etmeye çalış. Hemen kötülüğe kötülük yapma. Bir vurana bir vurmak câizdir ama iyi değil, makbûl değil. Sabredersen daha hayırlı olur. Kalbinden kînlenirsen onu da çıkarman lâzım, senin için daha hayırlı olur. İkrâm edersen senin için daha da hayırlı olur. Çünkü o senin kardeşin, senin sevdiğini o da seviyor, senin

İmân etdiğine o da İmân etmiş, Allah bir demiş, Muhammed hak demiş. Onun hürmetine affet.

Dediler ki, "Yâ Resûlallah, fenâlık yapana iyilik yaparız" dediler. "Sonra aynı adam aynı fenâlığı size icrâ etse ne yaparsınız?" dedi Cenâb-ı Peygamber. Gene cevap verdiler Resûl-i Ekrem'e, "Gene iyilik ederiz Yâ Resûlallah". Sonra bir daha teklîf etdi Peygamber, "Gene aynı adam size fenâlık yaptı, ne yapacaksınız?". "Gene iyilik ederiz Yâ Resûlallah" dediler. Dördüncü sefer Peygamber gene tekrar söyledi, "Gene aynı adam size fenâlık yaptı, ne yaparsınız?". Hepsı boyunlarını aşağı indirdiler. Yani haklarını müdafaa edecekler. Onun üzerine İmâm-ı Ali Hayder-i Kerrâr teşrîf buyurdular, meclise geldiler. Efendimiz hemen o daha ayakda iken sordu, "Yâ Ali, sana bir adam fenâlık yapsa ne yaparsın?". "İyilik ederim Yâ Resûlallah". "Gene aynı adam fenâlık yaparsa?". "İyilik ederim, affederim". "Sonra yine fenâlık yaparsa?". "Gene iyilik ederim ve onu affederim". "Sonra gene aynı?". "Yâ Resûlallah, kıyâmete kadar bana fenâlık yapsa, ben her seferinde ona iyilik ederim" dedi. Deyince, ashâba döndü, "Ali'yi bundan seviyorum" dedi.

Sen bilmiyor musun, işitmedin mi? Haydi söyleyelim, sonra keselim dersi. Haftaya inşaallah anlatırız, çünkü vakit daraldı.

İbn Mülcem denilen hâin, Esedullah'a kasdetdi. Vaktiyle adamıydı onun, Hazret-i Ali'ye hizmet ederdi İbn Mülcem. Onun için ekmek verdiğin, iyilik etdiğin kimse leîmse eğer, kötüyse, ondan kork. Yapdığın iyiliğe karşılık kötülük yapabilir. Sen ondan iyilik bekleme, sen bir iyilik yap at denize, balık bilmezse Hâlık bilir. Unutma bunu. Fenâlar da belâsını bulur. İyiler de mertebelerine ererler. Hiç üzülme. Zamanla. Zamanla koruk helva oluyor, dut yaprağı da ipek oluyor. Onun için sabır lâzım biraz. Allah hemen acele etmez öyle. İmhâl eder, ihmâl etmez. Hiç kimsenin yapıdığı yanında kâr kalmaz, onu haber vereyim, hiçbir ferdin! Kimseyi Allah unutmaz.

"Yani sen beni Allah'a vuslat etdireceksin" dedi ona. O dedi ki, "Yâ İmâm, beni öldür, katlet. Ben böyle bir şeye nasıl cesâret ederim, beni katlet". "Yok" dedi, "fiil icrâ edilmeyince, ahkâm tatbîk olunmaz. Yoksa zâlim oluruz" dedi. "Sen o fiili yap ki sana o ahkâmı tatbîk edeler. Ve illâ zâlim oluruz" dedi. Yapmadan yapacak diye adam öldürülür mü? Herkes için aynı şey olabilir. Herkes aynı fiili yapmak kudretine mâlikdir. Ve nitekim de işte, uzatmayalım tarihî vukûâtı, o adam, Hazret-i Ali'yi vurdu. İmâm-ı Ali sabah namazına câmiye gelirken vurdu. Yâhud namazda vurdu İmâm-ı Ali'yi. İki rivâyet var. Bir rivâyete göre, gelirken önüne kazlar çıkmış, Cenâb-ı İmâm'ın eteklerine sarılmışlar, mescide gelirken.

Kaz hayvanı çok zekî bir hayvandır. Hayvanlarda bazı hâssalar vardır, insanlar haberdâr olmaz, hayvanlar daha evvel haberdâr olurlar, li hikmetillahi teâlâ. Görene, köre ne! Zelzele olacağı vakitte, hayvanlar daha evvel duyarlar. Çok acâibdir. Hep bilirsiniz.

Namazda İmâm-ı Ali'yi vurdu, kılıçla, zehirli kılıçla vurdu hâin. Hazret-i İmâm'ı aldılar, huzûr-i Rabbü'l-âlemîn'deyken.

Zâten İmâm-ı Ali kerremallahu vecheh namaza duracağı vakit bazen yüzü bembeyaz olur, bazen sararır, bazen kızarırdı. Sormuşlar bunun illetini. Demiş ki, "Huzûrullahı çıkarıyoruz,

elbet öyle olması lâzım" demiş. Sonra aldılar mihrâbdan, onu çağırttı İmâm-ı Ali. Halkın huzûrunda dedi ki, "Sen niye bana bunu lâıyk gördün, bana vurdun kılıçla? Senin nâmusuna mı ilişdim ben? Malını mı aldım? Sana zulum mü etdim?". "Hâşâ hâşâ hâşâ hâşâ!". "Peki niye yaptın böyle bunu?". "El-hükmü lillah, hüküm Allah'ındır" dedi. Çünkü hâricî idi. "Hüküm Allah'ın" deyince, "Sözün sâdık, sözün hak ama niyetin bâtlı" dedi İmâm-ı Ali. "Kaldırın bunu hapsedin" dedi. Götürdüler hapsedtiler. İyi dinle! İmâm-ı Hasen'i çağırdı, İmâm-ı Hüseyin'i yanına çağırdı, diğer Ehl-i Beyt-i Mustafâ'yı çağırdı, Muhammed Hanefî'yi çağırdı, orada bulunanları. Dedi ki, "Dinleyin beni. Bu adamın kılıcıyla ben ölecek olursam eğer, onu bir kılıç darbesiyle katlediniz. Ahkâm yerine gelsin, kânun yerini bulsun, adâlet yerini bulsun" dedi. "Ammâ iyi olursam onun hakkındaki muamele bana âiddir. Ona ne yapacağımı ben biliyorum. Bana âid bir şey. Ve işitdim ki ceddiniz Muhammed Mustafâ'dan, bir köpek dahi kudursa, onu eziyet cefâ ile öldürmeyiniz, öyle buyurdu. Siz de ona eziyet cefâ yapmayın beni vurdu diye" dedi. Sonra Hazret-i Ali'ye süt getirdiler. İmâm-ı Ali sütü içmedi, "Bunu alın zindandaki garîbe götürün" dedi. "Kim o garîb yâ İmâm?" diye sordular, "Beni vuran" dedi, "o beni vurduğu için şimdi kimse ona bakmaz, onun için garîb o, sütü ona götürün" dedi. Götürdüler, hâin, içmedi sütü. "İçine zehir koydunuz, bilmem ne yaptınız" filan dedi, "beni öldüreceksiniz" dedi. Sütü getirdiler, "İçmiyor Yâ İmâm" dediler. "Eyvâh! Ne diyor?". "Zehir koydunuz" diyor. "Hiç Ehl-i Beyt-i Mustafâ süt diye zehir verir mi, buna tenezzül eder mi Ehl-i Beyt-i Mustafâ" dedi. "Eğer bize muhabbet edip, bize itimâd edip, sütü içseydi, yarın yevm-i kıyâmetde cennetin kapısına ayağımı koyar, evvelâ kâtilimi cennete sokar sonra kendim girerdim" dedi Hayder-i Kerrâr Efendimiz.

İşte imânsız kalbin içerisinde kîn, adâvet, gadab, her türlü fenâlık vardır. İmân girdi mi, işin rengi değişir. İnşâallah haftaya gerisini anlatacağız. Gene aynı âyet üzerinde duracağız.

Yâ Rabbi, bizim kalbimizden senin sevmediğin sıfatları çıkar. Nazargâh-ı ilâhî olan kalbler meyânına bizim kalblerimizi idhâl et. Bizi birbirimizle sevişdir, tanışdır, birbirimizin hak ve hukûkuna riâyet eden kullardan eyle. Bizim sûretimizi insan kıldığı gibi bâtınımız da insan eyle Yâ Rabbi. İnsanlığa cümlemizi hâdim eyle. Evlâdlarımızın gönüllerini nûr-i Kurân ile münevver kıl. Dîn ü devlet, vatan u millet uğrunda çalışanları iki cihânda azîz eyle.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

GAZÂ-YI EKBER

*İkrâr-ı Hakk ile elest bezminde
Belî deyip secde edenlerdenim
Nefs ile gazâ-yı ekber azminde
Cehd edip ben vecde gidenlerdenim*

*Aşk ile takdîre boynumu verdim
Cefâyâ katlandım safâyâ erdim
Nefsîmi hâk edip yerlere serdim
Bu yolda rızâyı güdenlerdenim*

*Cübbeyi çıkarıp abâyı aldım
Kendimi deryâ-yı mihnete saldım
Bir zaman öylece hayrette kaldım
Mihneti ben nimet bilenlerdenim*

*Başıma gelmedik belâ kalmadı
Bu gönül felekden hiç kâm almadı
Arttıkça arttı hep çilem dolmadı
Hâlîme baktıkça gülenlerdenim*

*Aşkî'ye yakışmaz hâşâ şikâyet
Dostumun takdîri elbet saâdet
Biri iki görmek asıl felâket
Hamdolsun bu sırra erenlerdenim*

Âhiret Hesâbı
18 Mart 1983 (4 Cemâziyülâhir 1403)

Kâllallahu Teâla fî Kitâbihi'l-Azîz.

Eûzübillahimineşşeytânirracîm.

Bismillahirrahmânirrahîm.

يُنَبِّأُ الْإِنْسَانَ بِمَا قَدَّمَ وَأَخَّرَ⁶⁵⁴

Sadakallahü'l-Azîm.

Okuduğum âyât u beyyinât, Kıyâmet Sûresinden bir âyet-i celîledir. Manâsı gâyetle derin ve anlayan için de korkutucudur. Hakîkaten korkutucudur. Zîrâ bu kısa hayâtın hesâbını, Hakk'a vermek ve burada biz ne yaptysak, evvel âhir, cümlesinin bize haber verileceğini ve ona göre mücâzât göreceğimizi haber vermektedir.

Her meşrû işini Allah'ın ismiyle yap. Allahu Teâlâ'nın ismi dilinde, sevgisi ve haşyeti gönlünde bulunsun. Zîrâ her yaptığın işi tesbît olunmaktadır. Cenâb-ı Molla Câmi'nin söylediği gibi;

Heme akvâl ü ahvâl-i müddehar

Rüveydâ-gerde ender rûz-i mahşer

Her yaptığın iş, her söylediğin söz, bir şekle girer ve kıyâmet gününde senin önüne getirilir. Okuduğum âyetin manâsında mücmelen size sunduk, verdik. Ne yapınsa, hiçbir şey gizlenmez, en ufak habbeden kubbeye kadar her şey kula haber verilecektir.

Onun için, bu âleme niçin geldin ve nereden geldin, bu âlemde nereye gideceksin ve niçin gideceksin, bunu bilmeyen, bunu düşünmeyen, bunu tefekkür etmeyen kimsenin ömrü, hebâen mensûrâ olmuştur, yazık olmuştur ömrüne. Geldiğimiz yer Hakk'dır. Hakk'dan geldik ve Hakk'a rücû edeceğiz. Fakat insan gelip, insan yaşamak, insan olarak dönmek olduğu gibi, insan gelip hayvan gibi yaşamak ve hayvan olarak dönmek de vardır âhiret âlemine. İmânını kurtaramayanlara pek yazık olacaktır. Bu "Lâ ilâhe illallah Muhammedü'r-Resûlullah", bu kelime-i tayyibeye sâhib olanlar, ebedî saâdete erecekler, Hakk'ın cennetine girecekler, sohbet-i Muhammed Mustafâ'da oturacaklar, matlab-ı a'lâ maksad-ı ra'nâ olan cemâl-i bâ-kemâl-i ilâhiyye ile müşerref olacaklar ve iltifât-ı rabbâniyyeye nâil olacaklardır.

⁶⁵⁴ Sure-i Kıyâme 13

Hayatlarının manâlarını bilmeyenler de, onlar, budiyyetde kalacaklar yani Allah'dan uzak düşecekler ve nârda helâk olacaklardır.

Bir zât huzûr-i ilâhîye getirilir yevm-i kıyâmetde, ona hesap sorulacaktır, kısa hayâtın hesâbı sorulacak. Hayât kısa fakat manâsı çok büyük. Geçen hafta söylediğim gibi sizlere, bir Kelime-i Tevhîd, Hakk'ın mîzânını doldurur, hakkıyla tevhîd etdiyse eğer, manâsını bildiyse, duyduysa, tam bir inançla söylediye. Huzûrullah'a getirilir, kendisine doksan dokuz defter verilir. Her sene Berat Kandilinde, işte önümüzde gelecek olan Berat Kandilinde, insanların bir senelik defteri Hakk mâliyesine tevdi olunur, yenisi verilir. Ona hesap sorulduğu vakitte lisânen de sorulmaz. Gene Cenâb-ı Hakk haber veriyor Kurân-ı Kerîminde, Sûre-i Yâsîn'de, yani kalb-i Kurân'da, ⁶⁵⁵ "الْيَوْمَ نَخْتِمُ عَلَىٰ أَفْوَاهِهِمْ وَتُكَلِّمُنَا أَيْدِيَهُمْ وَتَشْهَدُ أَرْجُلُهُمْ بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ". Allah Allah! "Biz o günde ağızları mühürleriz, ağızları mühürleriz, yani ağızları dilleri konuşdurmayız, ağızları mühürleriz, elleri konuşdururuz, ayakları şâhid tutarız yaptıklarınızdan" diyor Cenâb-ı Hakk.

Onun için her meşrû işinde yani Allah'ın râzı olduğu işde, Hakk'ın ismini terkeyleme. Allah'ın esmâsı ki en mühim ismi, ism-i azamdır ve dört kitâbın manâsını Allah o kelimeye cem etmiştir, tevhîddir ve "Bismillahirrahmânirrahîm"dir. Çünkü yüz suhufun, dört kitâbın manâsını Allah Sûre-i Fâtiha'da cem etmiş, Sûre-i Fâtiha'yı "Bismillahirrahmânirrahîm"de cem etmiştir. Her husûsâtta, meşrû işlerde, gayr-ı meşrû değil. Allah'ın râzı olmadığı işlerde Besmele çekilirse iş tehlikeye döner. Ama Allah'ın râzı olduğu işlerde Besmele çekilirse o kimse büyük makâma, makâm-ı âlîyyeye nâil olur. Misâllerini veriverelim.

Diyor ki Selmân-ı Fârisî, Selmân-ı Pâk, "Ben Resûl-i Ekrem ile beraber gidiyordum, bir makbereye uğradık, Resûl-i Ekrem orada uzun uzun ağladı ve mübârek gözlerinden yaşlar sakallarına ve göğsüne döküldü. Ben yanına sokuldum, geldim, 'Yâ Resûlallah, bir âyet mi nâzil oldu, onun şiddetiyle ağlıyorsunuz?' dedim. 'Hayır, bu makberede yatanların kâffesi azâb-ı ilâhîde' buyurdular. 'Bâhusûs şu kabir sâhibi müdhiş bir azâbda'....

Bazıları görür, bazıları görmez. Nebiy-yi zîşâna evvel âhir görünmüştür, Resûl-i Ekrem Efendimiz, sallallahu aleyhi veselleme. Ulûm-ı evvelîn ve âhirîn, ilimlerin evveli ve âhiri, Hazret-i Peygamber'de cem olmuştur, sallallahu aleyhi vesellem. O hüviyyet-i rabbânîdir, mirât-ı Hakk'dır, resûl-i mutlakdır, cümle enbiyânın serdârı ve serveridir, mahbûb-i Kibiryâ'dır, kâinât onun için halk olunmuştur, Allah'ın rahmetinin zuhûrudur, O'na bîat Allah'a bîat, O'na muhabbet Allah'a muhabbetdir, O'na isyân Allah'a isyân, O'na ihânet Allah'a ihânetdir, sallallahu aleyhi vesellem.

"Oradan ayrıldık"...

Efendim, lütfen kerem edin, arkadan gelen cemaate yer verin, onlar geç kalmış biraz. Azıcık biraz öne doğru, lütfen lütfen, kerem edin. Mümin kardeşlerinize dâimâ iltifatda bulununuz. Cennete yalnız girmeğe kalkma, fedâkâr ol.

"Sonra gitdiğimiz yere gittik, döndük" diyor Selmân-ı Pâk Hazretleri, "Efendimiz o kabrin önüne geldi, tebessüm buyurdular. 'Yâ Resûlallah buradan geçerken az evvel bu kabirde olan azâbı beyân etdiniz ve şimdi tebessüm buyuruyorsunuz' deyince, buyurdular ki

⁶⁵⁵ Sure-i Yâsîn 65

sallallahu aleyhi vesellem, 'Bu kabir azâbı şimdi nimete tahvîl olmuş'. 'Yâ Resulallah sebebi nedir?' siye sordum". Yani hikmetini öğrenmek istedi. Allah Selmân-ı Pâk'dan râzı olsun, sormasıyla bize hikmetini öğretti. 'Cebrâil bana geldi, Cebrâil aleyhisselâm, bunun bir yavrusu vardı, dünyâda bir yetim bırakmışdı bu, o yetim bugün mektebe başladı ve "Bismillahirrahmânirrahîm" esmâsını okudu. Hakk Sübhânehû ve Teâlâ buyurdu ki, 'Benim rahmân ve rahîm esmâmı okuyanın babasını ben nârdâ koymam' dedi, onun için bu mükâfâtı kendisine ihsân u inâyet buyurdu, azâbını rahmete tebdîl etdi' buyurdular". Düşünün esmâ-i ilâhiyyenin ne olduğunu.

Gene şurada bir ufak kıssa daha var, onu da verelim ki, revnak versin dersimize. Bazı insanlar müminlerin, Hakk'a karîb olan müminlerin, ahvâl ü harekâtını bilmezler. Allah onlara da bildirsin. Ama âşinâ gönül lâzımdır bilmek için. Düşmeyen bilmez. Damdan düşmeyen anlamaz, bilmez.

Adamın âilesi, kadın sâlihâtından bir kadınmış, iyi bir hanım yani.

Kadın, iffet ve ırzını korursa, ibâdet ve tâatında bulunursa, efendisine ihânet etmez, onun emvâline, eşyâsına ihânet etmezse, efendisinin emrinden çıkmazsa, Resûl-i Ekrem buyuruyor, "O kadın için ben cenneti tekeffül ederim" diyor Peygamberimiz sallallahu aleyhi vesellem. Tabii o kadın anne oluyor, anne olunca da, cennet anne ayağı altında oluyor. "El-cennetü tahte akdâmü'l-ümmehât". Allah cenneti annelerin ayağı altına serdi. Onun için ben dâimâ tenbîh ederim kendi ihvân u yârânıma, cemaatime, bildiklerime, annelerinizin ayağının üstünü değil, altını öpünüz. Cennet kokusunu almak istiyorsan eğer.

"Efendi, biz câmi görmedik, ders almadık, anne baba kıymeti bilmedik, bundan haberimiz yok idi" dersin eğer, artık işitiyorsun. "Ama onlar öldüler, geçdiler". Gene bırakma yakalarını. Çekeceğin Besmele'yle onların azâbı tahfîf olur yâhud azâbı nimete tebdîl olur. Anlatdım işte az evvel. Dört rekat namaz kıl, akşamla yatsı arasında onun sevabını, kadr u kıymetini bilmediğin annenin ve babanın rûhuna bağışla. Acaba anlatabildim mi? Buna hukûk-ı ebeveyn namazı derler.

"Efendi, biz beş vakit kılamıyoruz". Allah kılmayı nasîb etsin, o zevki versin Allah. Namazdan lezzetli bir şey yokdur, çünkü müminin mi'râcî namazdır. Bir adam namazdan zevk almazsa, bilin ki onun kalbinde hastalığı vardır, marazı vardır, kalb marazına uğramışdır. Namaz müminin mi'râcıdır, Hakk ile sohbetdir. Allah, cihetden münezzehdir, namaz kılana tecellî eder. Fazla söyleyemiyorum, kelime yok anlatmak için. Yani yirmi sekiz harfle bu tarîf olunmaz, yirmi sekiz milyon harf olmalı tarîf etmek için. Gören bilir, tadan bilir, koklayan anlayabilir. Onun için ey mümin, namazı ihmâl etme sakın hâ!

"Efendim, inşâallah tekâüd olacağım, istikbâlde başlarım". Sakın hâ! Hemen tövbe istiğfâr, evvelâ tövbe sonra ibâdet Allahu Teâlâ Hazretlerine. Sakın hâ! Ensende dolaşüyor Melekü'l-mevt'in kılıcı, ne vakit gideceğimiz malûm değil. Görüyorsun ki akşamdan sıhhatli bir adam, sabahleyin cenâzesini kaldırıyoruz. Bir de bakıyoruz ki, hasta aylardan beri yatıyor, başındaki onu tedâvi eden doktor ölüyor bu sefer. İbret için söylüyorum. Onun için hemen tövbe istiğfâr Allah'a. Sakın kötülük yapma. Zerre kadar bile olsa. İşte söyledim âyet-i kerîmeyi. Zerre kadar kötülükden, Allah'ın rızâsı olmadığı, Peygamber'in incindiği kötülükden

kaçın. Unutdun yaptın, istiğfâr et Allah'a, tekrar Allah'a sığın. Allah'ın rahmeti gâyetle geniştir. Şirkden gayrı istediği günahı affedebilir, şirkden gayrısını. Ama mümine lâıyk olan, günahın küçüğü büyüğü değildir, mesele Allah'a isyândır, onun için küçük günahdan da kaçınmak lâzım gelir. Bu günah-ı kebâirdir, bu günah-ı segâirdir diye ayırmamalı.

O kadıncağız da sâlihâtıdan bir kadınmış, ne alırsa "Bismillahirrahmânirrahîm" der alır, "Bismillahirrahmânirrahîm" der koyar, "Bismillahirrahmânirrahîm" der kaldırır, böyle dâimâ Besmele çekermiş meşrû işlerinde.

Meşrû iş demek, Allah'ın rızâsı olduğu iş. Meselâ bir adam içki içerken, içki içen bir adam, Besmele çekse, o neûzübillah dinden dışarı çıkar. Allah ile istihzâ olur o. Estağfirullah'e!-azîm. Allah'ın rızâsı olmayan şeylerde Besmele çekilmez. Oradan belli olur zâten işin necis olduğu, felâket olduğu.

"Hanım" demiş, "Sen bu Besmele'yi ne kadar çekeceksin?". ⁶⁵⁶ "وَاعْبُدْ رَبَّكَ حَتَّىٰ يَأْتِيَكَ الْيَقِينُ". "Bana ölüm gelinceye kadar ben Rabbimi zikredeceğim".

Bundan evvel de söylemişdim, İlyas aleyhisselâm, son nefesleriymiş, Hazret-i Peygamber ağlıyor, İlyas Peygamber. O koca ulu melek gelmiş, âşıkı maşûka erdiren, yâhud hâneleri harâb eden, "Yâ Nebiyallah, niye ağlıyorsun?" demiş, "sen bir nebi-yi zîşânsın, sen makâm-ı âlîyyeye yüceleceksin, niçin ağlıyorsun?". "Ondan değil" demiş, "Ondan değil yâ Melekü'l-mevt, Rabbime ibâdet etmeğe doyamadım" demiş. Çünkü çene kapandı mı, göz yumuldu mu, ibâdet bitdi. Ondan sonra feryâd u figân var yâhud saâdet var. Ya saç sakal yolmak, elleri ısırmak var, yâhud saâdete ermek var. Gözünü aç! Konuştuğum hikâyeye değil! Başına gelecek! Başımıza gelecek! Sen zannediyorsun ki, ölüyü görüyoruz biz, o öldü bize yok zannediyoruz biz. Ölünün başında mal için çekişenler, birbirini öldürenler var, ahmaklar. Allah bizi öyle yapmasın.

"Tâ ölünceye dek ben Besmele'yi çekeceğim, Rabbime ibâdet edeceğim". "Peki ne olur yani bu ibâdetden, bu Besmele'yi çekiyorsun, bu esmâ-i ilâhîyi okuyorsun?".

İsimde kalma müsemmâya gel! Kalbinde Hakk muhabbeti bulunsun. İçinde olmayanı dışından söylersen münâfık olursun. Hem lisânen esmâ-i ilâhîyi zikreyle, hem gönlünle Allah'ı ve Resulünü tasdik eyle ve Allah'a îmân et. Duy, yani kalben duy Besmele'nin manâsını, o rahmâniyyeti ve rahîmiyyeti.

"Besmele'yle su üzerinde yürünür" dedi kadın, "Besmele çeken insanı ateş yakmaz" dedi. Hakkıyla çekerse ama.

"Efendi, hiç olur mu öyle şey! Saçmalama! Ateş insanı yakmaz mı?". Yakmaz. Ateş sebebedir, müsebbib-i hakîkî Allah'dır. İbrâhim Nebî'yi Nemrud ateşe atdı, yakdı mı ateş? Soruyorum sana. Kurân haber veriyor, ben söylemiyorum. İsmâil Peygamber'i İbrâhim Peygamber Hakk yoluna kurban etmek istedi, bıçak o körpe eti kesdi mi? Soruyorum. Müsebbib-i hakîkî Allah'dır. Sen sebebeden bilme işi, müsebbibe git, yukarı git. Sebebeden bilenler, kelb

⁶⁵⁶ Sure-i Hicr 99

mâhiyetindedir. Bir köpeğe taş atıldığı vakitte, atanı ısırılmaz da gider taşı ısırır köpek. Hakk'dan gör sen. Hakk'ı bil. Allah'ı bil. Allah'lı ol.

"Bir şey olmaz" dedi. "Muhâfaza edilir, Cenâb-ı Hakk hıfz eder onu esmâsıyla" dedi. "Öyleyse ben sana bir iş yapayım da gör" dedi, "seni mahcûb edeyim" dedi.

Bu akıllı adam çünkü, akl-ı maâş sâhibi. Bu, akl-ı maâşın fevkinde benim anlatdığım hikâye, kıssa. Akılsız bir şey olmaz ama akılla her şey hallolmaz. Akl-ı maâş beygire benzer, denize kadar gidersin, denizden ileriye yürüyemezsin. Akl-ı maâd onun verâsındadır. Ondan sonra aşk bahsi başlar.

Bir torba para verdi karısına, "Bunu sakla" dedi. Kadın, "Bismillah" dedi aldı, "Bismillah" dedi koydu, kilitledi ambarını. Kadın uyurken anahtarını aldı adam, açdı, sandıkdaki parayı aldı oradan, götürdü aşağıda evin altındaki kuyuya atdı. Ertesi günü geldi kadına, "O parayı bana ver" dedi. Kadın, "Bismillahirrahmânirrahîm" dedi sandığı açdı, "Bismillahirrahmânirrahîm" dedi elini sokdu, "Fesübhânallah! Buraya su nereden gelmiş?" dedi kadın. Bir de çıkardı, torbadan sular damlıyor, şıkır şıkır, "Buyurun" deyince adam, perîşân oldu. Dedi, "Hanım, seninle ben alay etmek istedim, seni mahcûb etmek istedim, Allah beni bu dünyâda mahcûb etdi" dedi. "Seni mahcûb etmeyen, ben de O'na rucû ediyorum, beni de mahcûb etmesin. Estağfirullah'e'l-azîm, inandım şimdi" dedi. Kâmil bir îmâna sâhib olmak lâzım gelir.

⁶⁵⁷ يُنَبِّئُ الْإِنْسَانَ يَوْمَئِذٍ بِمَا قَدَّمَ وَأَخَّرَ. Ne tehîr olundu, ne takdîm olundu, hepsi mazbût, hepsi yazıldı. Hiçbir şey noksan kalmadı. Hattâ nefeslerin, hattâ kalbinden geçirdiğin, hattâ bir kimsenin arkasından gözünü kırpmak, gözünle ona işâret etmen, o dahi kaydolundu. "Efendi, bu nasıl olur?" deme sakın hâ! İnsanlar bugün öyle şeyler yapmışlar ki, insanların her yaptığını, nefesini dahi tesbit ediyorlar. Bunu insan yapıyor, o insanı halk eden Allah yapmakdan âciz midir zannediyorsun? Hakk'a rucû et, dön Allah'a karşı. Her işin, her efâlin Allah'lı olsun, Allah ismiyle olsun, Allah'la beraber olsun, Celle Celâluhû Hazretleri.

Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi vesellemi seversen îmânın kemâle erer. Hem nasıl seveceksin? Her şeyinden ziyâde seveceksin Resûl-i Ekrem'i. Resûl-i Ekrem ve Nebiy-yi Muhterem rahmeten-lil-âlemîn olan Peygamberimiz öyle buyurmuşlar. Resûl-i Ekrem'le buluşmak istiyorsan eğer, cennetde Resûlullah'ın sohbetine oturmak istiyorsan, akşam sabah Resûlullah'a onar tâne salavât-ı şerîfe getir. Bu niyetle ama. Bir daha söylüyorum. Akşam sabah bu niyetle, yani cennât-ı âliyâtta, firdevs-i a'lâda Hazret-i Muhammed'in sohbetinde oturmak isteyenler, akşam sabah O'na salavât-ı şerîfe getirsinler, duyarak, Resûl-i Ekrem'in âline, Ehl-i Beyt'ine, ashâbına, ensârına. Allahümme salli alâ Muhammedin ve alâ âli Muhammedin ve sahbihî ve sellim. Ve günden güne Resûl-i Ekrem'in sünnetlerine sarıl, ictimâî sünnetlerine. Afüvv, kerem, mürüvvet, sabır, cesâret, fetânet, hep Resûlullah'ın. En güzel şeyler, Hazret-i Muhammed'e cem olmuşdur. Cenâb-ı Hakk O'nu bir zübde olarak ve insanlara önder olarak göndermiş, vesîle-i rahmet, bi zâtihî rahmetdir Peygamber sallallahu aleyhi vesellem. Öyle bir peygambere mâlikiz elhamdülillah.

Yarın yevm-i kıyâmetde O'nun izni olmayınca, O'na izin çıkmayınca, hiçbir nebî şefâate muktedir olamaz, kimse kimseyi kurtaramaz. O doksan dokuz defter verilecek, söylemişdim az evvel, içerisi hep suçla dolu, her şey tesbit edilmiş. Böyle olduğu hâlde, dikkat buyurun, böyle olduğu hâlde, utancından o ümmetden olan o zât, Hasenü'l-Basrî diyor ki, "Keşke ben olsaydım" diyor Hasenü'l-Basrî Hazretleri, "oraya çıkabilseydik" diyor yani, öyle Allah'dan kormuşlar ve Allah'a öyle yaklaşmışlar, Allah'ı öyle öğrenmişler, Allah ile Allah'ı öğrenmişler, ve emrolunur, "Götürün nâra" diyor Cenâb-ı Hakk. Götürürken Resûl-i Ekrem, "Yâ Rabbi, onun bana vermiş olduğu salavât-ı şerîfe var" diye çıkarır ve doksan dokuz günah defterini, bir mîzâna, Resûl-i Ekrem'e verilen salavât-ı şerîfeyi bir mîzâna koyarlar, salavât ağır gelir ve cennete gider. Onun için kemâlini, îmânın kemâlini çoğalt, Resûl-i Ekrem'i sev, ismini işitdiğin vakitte, salavât-ı şerîfeyi ver ve bunu duyarak ver ki iki cihânda mahrûm olmayasın.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

Kabir ve Mahşer Soruları 25 Mart 1983 (10 Cemâziyyülâhir 1403)

Kâlallahu Teâla fî Kitâbihi'l-Azîz.

Eûzübillahimineşşeytânirracîm.

Bismillahirrahmânirrahîm.

نَبِيُّ الْإِنْسَانِ يَوْمَئِذٍ بِمَا قَدَّمَ وَأَخَّرَ⁶⁵⁸

Sadakallahu'l-Azîm.

Nûr-i tevhîd ile kalbleri münevver, Hakk'a secde etmekle alınlarında eser-i secde bulunan, kalbleri aşk-ı Muhammed'le çarpan, kıyâmet gününe inanan, Hakk'ın cennetine tâlib, rızâsına râgıb, cemâline âşık olanlar!

Okumuş olduğum âyet-i kerîme Sûre-i Kiyâme'dedir. Sûre-i Kiyâme ise Kurân-ı Kerîm'in sûrelerinden bir mühim sûredir.

Biliyorsunuz ki bizim hilkatimizin iktizâsı, Allah'ı bilmek, Allah'ı tanımak ve Hakk'a ibâdet etmektir, biz bunun için halk olunduk. Allahu Zü'l-Celâl Hazretleri gizli bir hazîne idi, kendini bildirmeği murâd etdi ve mahlûkatı halk etdi ki kendini bileler ve Rabbü'l-âlemîn'e yani zât-ı ulûhiyyetine ibâdet kılarlar. Onun için hiçbir kimse ibâdetsiz kulluk merâtibine eremez, o şerefe nâil olamaz, mutlakâ ibâdet lâzımdır.

Bütün mahlûkât-ı ilâhiyye, canlılar, cansızlar, dağlar, taşlar, ağaçlar, kuşlar, melekler, felekler, kurtlar, kuşlar, her şey, her şey, Rabbü'l-âlemîn'i zikretmekdedir. Fakat bütün bu mahlûkât-ı ilâhiyye insan için halk olunmuştur. İnsânın da bir zübdesi vardır ki, o da hüviyyet-i insâniyye olan Hazret-i Muhammed Mustafâ'dır.

Bir hadîs-i kudsîde Cenâb-ı Rabbü'l-âlemîn, "Ey âdemoğlu! Bütün mevcûdâtı senin için halk etdim, seni de kendim için halk etdim" diyor. İnsanlık şerefini bir düşün! Sen ve ben Hakk için halk olunduk. Bu şerefe nâil olmak isteyenler, Allah'ın emirlerini seve seve yerine getirir, Allah'ın yasaklarından da Hakk'dan korkarak kaçınırlar ve Allah'ın sevdiklerini severler. Allah'ın sevdiklerini sevenler de, sevdikleriyle beraber haşr olurlar.

Cenâb-ı Allah, bunlar hakkında, Kitâb-ı Kerîm'inde şöyle buyuruyor : وَمَنْ يُطِعِ اللَّهَ وَالرَّسُولَ فَأُولَٰئِكَ مَعَ الَّذِينَ أَنْعَمَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ مِنَ النَّبِيِّينَ وَالصِّدِّيقِينَ وَالشُّهَدَاءِ وَالصَّالِحِينَ وَحَسُنَ أُولَٰئِكَ رَفِيقًا⁶⁵⁹ ,erelîben aralno ziB . siddîklara, şehîdlere ve sâlihlere in'âm ettiğimiz gibi in'âm edeceğiz, onları bunlarla beraber haşr edeceğiz, bunlar ne güzel arkadaşlardır".

⁶⁵⁸ Sure-i Kiyâme 13

⁶⁵⁹ Sure-i Nisâ 69

Kişi sevdiği ile beraber haşrolacaktır. Onun için cennetin miftâhını, rıdvânın miftâhını bu âlemden alabilirsin. Zîrâ bu âlem, âhiretin tarlasıdır. Burada ömür sermâyesini yiyenler, orada bir şey biçemeyeceklerdir ve çok nâdim olacaklardır. Ve yaptığımız her harekât, bize bildirilecektir ki okuduğum âyet buna işâret etmektedir. "يُنَبِّأُ الْإِنْسَانُ يَوْمَئِذٍ بِمَا قَدَّمَ وَأَخَّرَ". Evvel âhir, ne varsa, insanoğluna bildirilecek, ne yapıyorsak. Biz unuttuk ama Allah unutmadı. İster şer ister hayır. Hattâ diller söylemeyecek, a'zâ ve cevârihimizi bizim aleyhimize şehâdet edecektir. Yani ellerimiz, kollarımız, gözlerimiz, kulaklarımız.

Biz kimiz acaba? Kol sen misin, senin mi? Baş sen misin, senin mi? Göz sen misin, senin mi? Ayak sen misin, senin mi? Ben değilim, benim. Peki öyleyse sen ne nesin? "Bütün bunların cemîine ben derler" diyecek olursan eğer, rûhun çıktığı vakitte herkes senden korkuyor. Hattâ sevgililerin dahi senin rûhunu Allah'a teslîm etdiğin odaya giremiyorlar. Öyleyse bir benlik var benden içeriye. Yani bizim benliğimizi bir bineğe bindirmişler. Vücûdumuz ki bunlar türâbdir, vücûd topraktan halk olunmuştur ve oraya rücû edecek. Rûhumuz ise arşîdir. Rûhu toprak üzerine bindirmişlerdir. Yakın zamanda her şey yerli yerine gider. Toprak toprağa, rûh da, eğer niçin yaratıldığını ve yaratıldığının sebep-i illetini düşünüp, yaratıldığının vazîfelerini yerine getirdiyse, a'lâ-yı illiyyîne, bazısı Resûl-i Ekrem'in sofrasında, Resûl-i Ekrem'in sohbetinde, bazısı velîlerin sohbetinde bulunacaktır. Eğer hilkatini aramadı, bilmedi, bulmadıysa, o kimse felek-i kamerde haps olunur. Âlem-i berzahda, toprakda haps olunur, sonra kıyâmet gününde de, îmânını kurtardıysa belki şefâat-i Resûlullah ile yakayı kurtarır. Ve illâ, cezâsını göreceklerdir.

Hattâ gene biz Kitâb-ı Kerîm üzere söyleyelim. Başımda aklım var diyen kimse için bu âyet kâfîdir. ⁶⁶⁰ "فَمَنْ يَعْمَلْ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ خَيْرًا يَرَهُ * وَمَنْ يَعْمَلْ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ شَرًّا يَرَهُ". Zerre kadar yaptığın hayrın mükâfâtını göreceksin, zerre kadar şerri de, yaptığın şerri, Allah sana gösterecektir ve haber verecektir.

Gene, iki cihân serveri, sallallahu aleyhi vesellem, haber veriyor. Yevm-i kıyâmetde Allah'ın dört sorusuna cevap vermeyince, bir ayak yerinden kımıldayamaz.

Müminlerden bir zümre vardır, onlara hesap yokdur. Onlar beş vakit namazdan gayrı kılmış oldukları nâfile ibâdetleri gizli kırlar. Yani Allah ile gizli sevişirler. Beş vakit namaz âşikârdır. "İbâdet gizli, kabâhat gizli" sözü, nâfile ibâdetler içindir. Farâiz âşikârdır. Çünkü ezân dışarıda âşikâre okunuyor. Bazı âşikân var ki, bunlar bu âlemde de Hakk ile sohbet ederler. Allahu Teâlâ onlara hesap sormayacak. Meselâ bir misâlini, bundan evvel vermişdik ama, gene söyleyiverelim.

Rabîatü'l-Adeviyye Hazretleri, kabre girdiğinde herkesin başına geleceği gibi, iki melek gelir. Suâl melekleri, Münker ve Nekir dedikleri.

Ondan evvel de iki melâike gelir. Ondan da bahsedelim biraz. Onu bilmeyiz pek fazlaca. Mevtâyâ derler ki, "a'mâl-i hayriyyeni yaz" derler, o iki melek. Onlar suâl meleklerinden evvel gelirler. Daha halk kabirden dağılmadan. Meyyit der ki...

⁶⁶⁰ Sure-i Zilzâl 7-8

Meyyit değil, meyyit sensin, sen uyuyorsun ben uyuyorum. Bütün nâs uykudadır. Kafası teneşire vurdu mu, uyanır uykudan. İş işden geçer. Çünkü rütbeler mülgâ. "Benim" dediğin şeyler senin olmaz, başkalarının oluverir, hemen bir ânda. Yok dediğin, meydana çıkar, var olur. Var dediğin, yok oluverir.

O iki melek meyyite "yaz" der. Meyyit de der ki, "Ne yazayım?" der. "Yapdığın hayır hasenâtı yaz" der. "Nereye yazayım?" der. "Kefenine yaz" der. Onun için beyaz kefen sararlar. Sebebi odur. "Neyle yazayım?" der. "Parmağınla yaz" derler. "Mürekkebin yok" der. "Tükürüğünle yaz" derler. "Kabirden bir delik açıp, içeriye baksak görebilir miyiz?" dersin, göremezsın. Görenler, kabirden delik açmadan da görürler.

Bir veliyyullah geçiyordu, ihvânı ile beraber, imâm da cenâzeye telkin veriyordu. "Üzku ahdellezî haracte mine'd-dünyâ şehâdeten en lâ ilâhe illallah". Hazret gülmüş. Demişler ki, "Efendi, bu gülünecek bir şey değil, niye güldünüz?". Meğerse meyyit dediği diriymiş yani Allah'ın velîlerindenmiş. "Ölü diriye telkin veriyor" demiş. "Ölü diriye telkin veriyor" demiş. İmâm için ölü diyor yani. "Ona güldüm" demiş. Anlayan için.

"Yaz" der, hayrını yazdırırlar. Sonra o biter. Allah zamân içinde zamân, mekân içinde mekân halk eder. Bu dünyâ hayâtıyla yazarsa, o iş uzun sürer. Mahşer günü de öyledir. İyi dinle! Kulağını benden yana ver! Müminler için mahşer hesâbı, yine Resûl-i Ekrem'in ağzıyla, bir hayvan sağıacak kadardır. Kâfir için kıyâmetin bir günü, dünyânın elli bin senesine muâdildir. Kurân-ı Kerîm'in âyetiyle.

Baksan göremezsın. Görsen burada neler göreceksın, bu âlemde de görsen neler var. Neler işiteceksın. Oturduğun yer sana sesleniyor, duvarlar sesleniyor, oturduğun ev sesleniyor, oturduğun yer sesleniyor, dükkânın sesleniyor, masan, kasan sana sesleniyor ama duymuyorsun, sağırsın. "Duyuyorum". Hayır. Kalb kulağın duymuyor, baş kulağın duyuyor. Allah, kalb kulaklarımızı açsın, bak neler duyacağız, Allah kalb gözlerimizi açsın bak neler göreceğiz.

*Görenedir görene köre nedir köre ne
Duyanadır duyana sağır nice uyana*

Hayır biter, "Şerrini yaz" derler. Yazmaya utanır. Nasıl yazsın? Devletin kasasından hırsızlık yapmış. Rüşvet almış. Komşusunun karısına kızına yan gözle bakmış. Hepsı kayıtlı. Hiç eksik bir şey yok. "Yaz!". "Utanırım, yazmaya utanıyorum" deyince, "Bunu yapdığın vakitte Allah görüyordu, O'ndan utanmadın da şimdi bizden mi utanıyorsun, yaz!" derler, yazdırırlar. Sonra onlar gider hemen suâl melekleri gelir, soruyu sorarlar. Sana bana. Allah benim benim kalbimi nûr-i tevhîd ile küşâd etsin ve kalblerimizi Muhammed aleyhisselâmın aşkıyla tezyîn eylesin, ziynetlendsin. "Rabbin kimdir, dînin nedir, peygamberin kimdir, kitâbın nedir, kıblen nedir, müminler kimin olur?" diye sorarlar.

Efendim, bu dünyâda insan bilse dahi, eğer Hakk'a hakkıyla kulluk etmediyse çenesi kilitlenir, dili tutulur söyleyemez. İlle bu âlemde olacak o iş. Burada Bâkî'yi görmeyen orada Bâkî'yi göremez. Cevabı verenlere rahatlık vardır, istirahat vardır. Müjdeci melekler gelirler. "Korkma, mahzûn olma, rahat et burada, işte makâmın burasıdır, yakın zamanda oraya gideceksın" derler ve kendisine makâmını gösterirler. Hattâ Allah'a kasem ederim ki, Resûl-i

Ekrem böyle buyurmuşdur, bir adam müminse eğer, müminse, bak şart koşuyorum, yani bundan maksadım î mânî kemâle erdiyse, ölmeden daha evvel âhiretdeki makâmını görür, Allah gösterir makâmını.

Efendiler! Ömür gelip geçicidir. Yani fânîdir. Hep fânîyiz, Bâkî'ye ihtiyâcımız var. Bâkî, Allah'dır, Celle Celâluhû Hazretleri. O'nu zikrederim ki O bizi zikreylesin. O'nu unutmayalım ki O bizi unutmasın. Allah unutmaktan münezzehtir. Yani kulum desin demek istiyorum.

İşte Râbia'yı götürmüşler, kabre koymuşlar da, evliyâullahdan böylesi de var. Onu anlatacaktım zâten. Melek gelmiş sormuş, "Rabbim kim, dînin nedir, peygamberin kim, kitâbın nedir, kıblen nedir?". Râbiatü'l-Adeviyye cevap vermiş, "Rabbim Allah" demiş. "Dînim de dîn-i islâm, elhamdülillah".

İslâm dîninden halk olduğumuz için, her gün Allah'a şükret. Bir islâm babanın sulbünden, Besmele'yle, bir islâm ananın rahmine düşdük. Biz annemizin karnındayken ezân dinledik. Babamızın belindeyken ezân dinledik, Kurân dinledik. Elhamdülillah. Bu bir iltimasdır. Bu, bizler için Cenâb-ı Hakk'ın lutf u keremidir. Ya Avusturalya'nın bilmem ne kabîlesinde yaratılsaydık. Resûl-i Ekrem'e Allah bizi lâıyk gördü. Onun için hâline şükret, islâm olduğuna da duâ eyle. Amân elinden islâm nimeti kaçmasın! O öyle bir tâcdır ki, Allah onu lâıyk olan kişinin başına koyar.

"Rabbim Allah, dînim de dîn-i islâm" diye cevap veriyor. "Peygamberim de cemî peygamberlerin seyyidi Hazret-i Muhammed Mustafâ sallallahu aleyhi vesellem, kıblem Kabe, kitâbım Kurân-ı Mübîn, müminler de kardeşlerim" diyor.

Öyleyse bütün müminler kardeşlerimiz. Unutma sakın hâ! Yani tembel müslümana dönme, benzeme. Levha yazmış, "En-nezâfetü mine'l-îmân", kendi pislik içinde oturuyor. Öyle olma sakın hâ! Mümin kardeşlerin de müminler. ⁶⁶¹ "إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ إِخْوَةٌ". Bütün müminler kardeşdir. Renk, ırk, lisan mevzûbahis değildir. Dîn kardeşidir, tîn kardeşidir, vatan kardeşidir.

Râbia böyle dedikten sonra melekler demişler ki, "İstirahat et. Bak, cennât-ı âliyât" demişler. "Cennet için ibâdet yapmadık" demiş. "Beni bırakmayın şimdi, ben sizi bırakmayacağım. Size benim sorum var. Siz bana sordunuz, ben size cevap verdim. Ben de size soru soracağım". Melekler şaşırdılar. "Ne soracaksın?" dediler. "Rabbim Allah dedim, acaba Allah beni kulluğuna kabûl etdi mi? Allah'a sorun bakalım şimdi. Nebîm Muhammed Mustafâ dedim, O beni ümmetliğe kabûl etdi mi? Onu soruyorum size" dedi. Melekler şaşırdılar. "Yâ Rabbi böyle bir kul zuhûr etdi". Cenâb-ı Hakk meleklerle, "O benim Râbia'mdır, benim sevgilimdir, aramızdan çekilin" dedi.

Bazı kimselere hesap ve suâl yoktur kıyâmet gününde. Kâfirler de böyledir. Bazı azgın kâfirlere de soru suâl olmaz. Bak, Sûre-i Rahman'da,⁶⁶² "يُعْرِفُ الْمُجْرِمُونَ بِسِيمَاهُمْ فَيُؤْخَذُ بِالنَّوَاصِي" هَذِهِ جَهَنَّمُ الَّتِي يُكَذِّبُ بِهَا الْمُجْرِمُونَ * يَطُوفُونَ فِيهَا وَبَيْنَ حَمِيمٍ أِنَّ وَالْأَقْدَامَ * فَيَأْتِي الْأَاءَ رَبُّكُمَا تُكَذِّبَانِ * هَذِهِ جَهَنَّمُ الَّتِي يُكَذِّبُ بِهَا الْمُجْرِمُونَ * يَطُوفُونَ فِيهَا وَبَيْنَ حَمِيمٍ أِنَّ. Mücrimler yüzlerinden bellidir. Onlara soru suâl yok. Onların tepe saçından tutulur ve nâra atılır.

⁶⁶¹ Sure-i Hucurât 10

⁶⁶² Sure-i Rahmân 41-44

"Sümme turîyâ fîn-nâri". "İşte tekzîb ettiğiniz, yalanladığınız cehennem, görün bakalım".
"Tat! Büyük adamdın sen, tat bakalım", ⁶⁶³ "ذُقْ إِنَّكَ أَنْتَ الْعَزِيزُ الْكَرِيمُ", sen kerîm adamdın, büyük adamdın, tat bakalım şimdi cehennem azâbını". İnkâr ediyordun, yok böyle şey diyordun.

Müminlerden de bazı zevâtı, Hakk Teâlâ'ya gizli ibâdet eden, beş vakit namazdan gayrı. Tekrar ediyorum. Sadakât da böyledir. Bir, önder olmak için vermek vardır. Bir, gösteriş için vermek vardır. Yani halka cömert olduğunu göstermek için veriyor. Bu, mürâîdir. Halka önder olmak için veriyor, halkı teşvîk ve tergîb için, Allah rızâsı için veriyor ama, halkı da teşvîk ve tergîb ediyor, câizdir. Onun için sadakalar alenî ve hafî verilir. Gece ve gündüz verilir. Namaz da böyle. Beş vakit namazı Cenâb-ı Hakk ezânla çağırtıyor, Allah seni mescidine davet ediyor. Koşarak gel, Rabbinin huzûruna dur. Halka gösteriş için yaparsan mürâî olursun. Hakk için secde et Allah'a ki, Allah'a kim secde ederse Allah'a o takarrüb eder, yaklaşır. Hakk da ona yaklaşır. Zâten Hakk bize bizden yakındır da biz Hakk'a uzağız. İki yakınlık bir olur, secdede vuslat olur. Anlayan için. İş secdededir. O dağlardan yüce burnumuzu yere sürmeyince, aczimizi bilmeyince adam olamayız. Mutlakâ Allahu Zü'l-Celâl ve Tekaddes Hazretlerinin huzûrunda secde etmek lâzımdır ki Hakk bize bizden yakın, biz Hakk'a uzağız, biz de Hakk'a yaklaşalım. Geçiyoruz.

Gene Ümmet-i Muhammed'den hesapsız cennete gidecek olanlar vardır. Râvîsi Ömer ibn Hattâb'dır, radiyallahu anh. Bunlar, Cenâb-ı Hakk'a gizli ibâdet edenlerdir. Allah'a gizli ibâdet edenler yani kendilerini halka bildirmeyenler. Beş vakit namazı söyledik, onda riyâ olmuyor. Gizli ibâdet. İnsan sevgilisi ile görüşmek için tenhâ yerlere gider. Ahbâbı ile görüşmek için konuşmak için başbaşa kalır. Sen de geceleri kalk, teheccüd namazı kıl. Teheccüd namazı kılmayan mümin, namazın zevkini alamaz.

Hattâ bir mesele var, söylemeden geçmeyelim. Hazret-i Ömer ibn Hattâb zamânında, bir kale bir türlü alınamıyordu. Emîrül-müminîn oraya geldi ve kaleyi muhâsara eden askere sordu, "İçinizde teheccüd namazına kalkmayan var mı?" dedi. Sahabeden birisi, "Ben kalkmıyorum yâ Ömer" deyince, "Kalk bu akşam teheccüdü kıl, kale fetholur" dedi. O zât, "O akşam teheccüdü kıldım, sabahleyin kale fetholundu" diyor. Anlayana!

Kimin işi darsa, yolu kapalıysa, sıkıntıdaysa, akşam sabah Resûl-i Ekrem'e salât ü selâm getirsin. Kazâyı def eden, belâyı ref eden, Resûl-i Ekrem'e salât ü selâm vermekdir. Kim istiyor Hazret-i Peygamber'in sohbetinde oturmak? Akşam sabah Resûl-i Ekrem'e salât ü selâm okusun. O'na salât ü selâm okumak belâları def eder, kazâları ref eder.

Şunu da söyleyelim, keseceğim dersi, sizi fazla yormayacağım. Yarın yevm-i kıyâmetde, dört soru sorulmayınca hiç kimse bir taraftan bir tarafa gidemez. Az evvel söylemişdik ya. Hadîs-i şerîfden bahsediyorduk. İyi dinle! Her imtihanın soruları gizlidir, Hakk Teâlâ'nın soruları âşikârdır. Bu âlemden sorulara cevap hazırla.

Ömrünü nerede yıpratdın? Ömrünü nerede kocaltdın? Yani nerede ihtiyarladın? Hangi yolda? "Biraz gençlikde şöyle böyle bir şeyler yapalım" mı dedin? Saçın sakalın ağarmış, sen hâlâ Allah'a dönmedin. Melekü'l-mevt'in habercileri geldi sana. Ölümün habercileri geldi hâlâ

⁶⁶³ Sure-i Duhân 49

uslanmıyorsun. Anan gitdi, baban gitdi, komşun gitdi, ahabb u yârânın gitdi. Akın akın gidiyorlar. Hiç aklına gelmiyor, bir gün sıra sana gelecek. Hâlâ nefs-i emmârenin peşinde, şehvetinin uşağı olmuştun. Bırak bunları, tövbe et. Allah'a rücû et. Allah'a rücû et. Ne işin var senin kahvede iskambil oynamakda ya da tavla domino oynamakda? Ne işin var senin içkide fişkıda? Semâvâta arda sığmayan Allah, kalbe sığıdı yani oraya nazar etdi, tecellî etdi. Buraya döktüğün içkiyi, Allah'ın beytine döküyorsun demektir. Kabetullah'a içki dökebilir misin? O İbrâhim aleyhisselâmın yaptığı bir binâdır, bu Allah'ın yaptığı binâdır. Vücûdun kıblesi kalbdır. Kalb, beytullahdır, esas beytullahdır. Ne işin var, öyle pis şeylerle uğraşıyorsun? Ne buldun bundan? Allah'a isyândan ne buldun? Her isyân ettiğinde sabahleyin ondan sana bir ağırlık geliyor, bir sıkıntı geliyor. Bir tâne mi? Bin tâne geliyor. Rabbine ibâdet et, sabahleyin dinç kalkacaksın. Alışverişinde bereket göreceksin. Memleketin teâlî edecek. Beş kuruş için kullara kulluk etmeyi biliyorsun, Allah'a kulluk yok mu? Başına giymek için takkeyi veren zâta secde ediyorsun, rükû ediyorsun, teşekkür ediyorsun, o takkeyi giymek için başı veren Allah'a teşekkür etmeyecek misin? Nasıl inkâr edebilirsin bunu?

Ömrünü nerede kocaltdın? Soracaklar. Düşün! İsyanda mı, tâatda mı? Hâlâ diyor ki, "Ben biraz daha yapayım, sonra tövbe ederim" diyor. Tövbeyi sonraya bırakanlar helâk oldu. Kim tövbeyi sonraya bıraktı, o kimse helâk oldu. Çünkü Şeytan onu öyle oyalar. "Ha bugün tövbe edeceğim, ha yarın tövbe edeceğim" derken birgün kapıya ansızın cansız at gelir. O korkunç melek de gelir. O korkunç melek iki türlüdür. Âşıkı maşûka iletir yani ölüm bâbında vuslat vardır. Âşıkân için, müminler için, sâlihler için, âbidler için, velîler için vuslat-ı cemâl vardır. Ama âsîler için korkunç, çok korkunç, kâfirler için çok korkunç ölüm. "Öldü kurtuldu". Nereye kurtuldu? İş ondan sonra başlıyor. Burada kurtuluyorsun yani dünyâda. Çünkü Allah serbest bırakmış, ⁶⁶⁴ "اعْمَلُوا مَا شِئْتُمْ" demiş, "Sana irâde verdim, akıl verdim, fikir verdim, doğru yolu gösterdim, eğri yolu gösterdim, istediğini yap" demiş. "Öldü kurtuldu". Ne kurtulması! Onan sonra oluyor hâdisât.

Ömrünü nerede çürütdün? Hiçbir zî-rûh yani rûh sâhibi bu sıratdan geçemez, hiçbir kimsenin de a'mâl-i sâlihâtı bu mîzânı dolduramaz. İyi dinle! Bak sana müjdeyi veriyorum. Hakk Sübhânehû ve Teâlâ Hazretleri buyurdu ki, "Yâ Dâvûd, bir peygamber göndereceğim ki, O'nun nûrundan sizi halk etdim, ismi Muhammed Mustafâ'dır. O'nun ümmetinden bir ferd, hakkıyla Lâ ilâhe illallah Muhammedü'r-Resûlullah derse, muhabbetle, aşk ile, vecd ile". Bir var ki ağızdan söylüyorsun, "Allahâısmarladık" der gibi, öyle değil, duyarak, severek, isteyerek Allah'ı zikrediyorsun. "İşte onları bu sıratdan yıldırım gibi geçireceğim" dedi Cenâb-ı Hakk. Mîzân için de öyle söyledi. "Onlardan birisi, benim rızâ-yı şerîfim için, fukarâyâ bir hurma verse mîzânını dolduracağım" dedi. Onun için Cenâb-ı Hakk'a hamd ü senâ edelim, bizi Ümmet-i Muhammed'den halk etdi.

İkincisi, gençliğini nerede yıpratdın? Gençler! Dâimâ söylerim sizlere, Cenâb-ı Hakk'ın sevgililerisiniz. Bir kimse genç yaşında ibâdet yaparsa, onun ibâdeti beş bin mamluk gibidir. Benim yaşımdaki adamın yaptığı ibâdet beş mamluksa, onunki beş bin mamluk gibidir. Çünkü neden? Onda, dokuz başlı bir ejderhâ vardır. Ona gem vurup da Hakk'a secde ederse, o yücelir. Hattâ Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi vesellem, "Bana en karîb olanınız,

⁶⁶⁴ Sure-i Fussilet 40

gençliğinde ibâdet edenlerdir" diyor. Genç yaşında. Bir de, aklını başına alıp, tövbe edenler. Bir takım cehâletle uğraşmış, sonra aklını başına almış, "Eyvâh! Ben şimdiye kadar ne yaptım" demiş, "Ben bunun için mi halk olundum" demiş.

İbrâhim Edhem, vaktiyle Belh pâdişahı iken, bir avın peşine düşmüş kovalarken, vurmak istediği av hayvanı geri dönmüş ve İbrâhim Edhem'e şöyle söylemiş : "Yâ İbrâhim! Sen bunun için mi halk olundun?" demiş. Yani dünyâya av vurmaya mı geldin? Halbuki senin vazîfen Rabbü'l-âlemîn'e ibâdet ve tâat. İbrâhîm Edhem Hazretleri, bu hâdiseden sonra pâdişahlığı terketmiş ve gönül pâdişahı olmuş.

Üçüncü soru, işitdiğin ilimle ne amel etdin? Dört, parayı nereden kazandın ve nereye sarf eyledin?

Her imtihanın soruları gizlidir, Hakk'ın imtihan soruları âşikârdır. Bu dört soruya cevabı hazırla ve aklını başına al, tövbe istiğfâr et, Hakk'a rücû eyle.

"Efendi, elhamdülillah döndük". Bazı ibâdet sûretinde kabahatler vardır, onlara da istiğfâr eyle. Bazen ibâdet sûretinde kabahatler olur. Onlar için de istiğfâr et. Tekrar ediyorum. Ve Resûl-i Ekrem'le arayı iyi yapmaya çalış, yani rûhunu Rûh-i Muhammed'le âşinâ kılmaya çalış. Resûl-i Ekrem'in sünnetini icrâ edenleri, Peygamber, sallallahu aleyhi vesellem, baba evlâdını tanır gibi tanır. Unutma bunu sakın hâ! Gene buyururlar ki, "Bir zaman gelir, benim bir sünnetimi ihyâ eden, yüz şehîd sevabına nâil olur" diyor Peygamberimiz.

Bilmem, kendi durumuna bak, ona göre hareket et. Onun için "Kalbim temiz, bedenim semiz" gibi sözler sana fayda vermez. Bunlar Şeytan'ın iğvâsıdır. İslâm beş şey üzerine binâ kılınmıştır. Tevhîd ve Resûl-i Ekrem'i tasdik, beş vakit namaz, hem de vaktinde, erkânına riâyet ederek, hudû' ve huşû' ile, senede bir ay oruç...

Allah'ı seviyorsan, muhabbetin ziyâde ise, diğer günlerde de halk yerken sen yeme. O da ayrıyeten gizli bir fazîletdir. Elhamdülillah, bazı zevâtla konuşuyoruz da, Cenâb-ı Hakk'a o kadar şükrediyorum ki. Geçen gün bir zâtla görüşdüm, kendisine bir şey ikrâm etdim, yemedi. Savm-ı Dâvûd tutuyormuş. "Öğlene kadar ikrâm edilirse ye, nâfile oruç öğlene kadar yenir, öğleden sonra yenmez" dedim. "Efendi, üç seneden beri savm-ı Dâvûd tutuyorum, yersem nasıl yapayım?" dedi. Ne demek savm-ı Dâvûd biliyor musun? Bir gün yiyor, bir tutuyor. Bir gün yiyor, bir gün tutuyor. Ama Ramazan'da her gün tutuyor. Eyyâm-ı sâirede, herkes oruç yerken oruç tutman, Allah'a olan aşkının izhârıdır. Yani insan sevgilisine bir gül götürür ya, nevâfil ibâdet tâat, onun gibidir.

Resûl-i Ekrem Cenâb-ı Hakk'dan rivâyet ederek buyururlar ki, "Nevâfille kulum bana öyle yaklaşır ki, yâhud ben kuluma öyle yaklaşırım ki, onun gördüğü göz ben, söylediği söz ben, tuttuğu el ben, yürüdüğü ayak ben olurum" diyor Cenâb-ı Allah. Nevâfille. Çünkü muhabbetdir, aşkıdır.

Bu günlük bu kadar kâfi.

Bilmiş olunuz ki, yapmış olduğumuz efâl ü harekât, kaydolunmuştur. Allah hiçbir şeyi unutmaz. Dört şey vardır ki bunları sen de unutma. Bunları unutmak şekâvet alâmetidir.

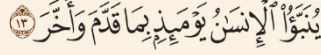
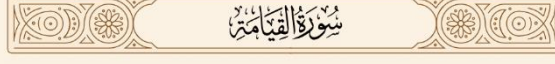
Yapdığın günahları unutursan şakîsin. Yapdığın hasenâtı unutmazsan gene şakîsin. Dinde kendinden mâ-dûna, servetde kendinden mâ-fevke bakarsan şakîsin. Yapdığın günahı unutma, tövbe istiğfâr et. Yapdığın hasenâtı unut, bil ki Hakk yapdırdı sana onu. Unut onu. Allah unutmaz. Dinde kendinden yüksek olanlara bak ve ilerlemeye çalış. Dünyâ husûsâtında kendinden dîn olanlara bakarsan Allah'a şükretmiş olursun. Kendinden mâ-fevke bakarsan şakî olursun.

Evi olmayan bir adam kiralık ev bulduysa ona şükretmelidir. Ev bulamayanı görüp Allah'a şükretmelidir. Geçiyoruz.

Yâ Rabbi, şu günde buraya toplandık, senin rızâ-yı şerîfini tahsîl etmek için. Biliyoruz ki yâ Rab, sen bizi davet etmeseydin, kabûl etmeseydin, huzûruna biz gelemezdik. Sen davet etdin, biz senin davetine icâbet etdik. Fakat huzûruna sen bizi aldın yâ Rabbi. Zâhirimizi dâimâ ibâdet ve tâatınla süsle. Gönlümüzü aşkınla, muhabbetinle tezyîn et. Bizi kendine kulluğa, habîbin Muhammed'e ümmetliğe lâîk eyle. Suçlarımızı affet ve suçlarımızı setret. Dünyâda yüzümüzün karasını yüzümüze vurmadiğın gibi, yevm-i kıyâmetde bizi enbiyâullah yanında rezîl rüsvâ eyleme. Affınla tecellî eyle. Vatanımızı, milletimizi âlî kıl. Ehl-i islâmı herhalde âlî kıl yâ Rabbi. Ağız tadımızı giderme. Birbirimize hased etdirme. Aramıza fitne atdırma yâ Rabbi. Tevhîdde birleşelim, habîbinin civârında toplaşalım, seninle sevişelim, habîbinle muhabbet edelim yâ Rabbi. Bunu bize ihsân u inâyet buyur.

Vallahu yed'û ilâ dârisselâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtil müstakîm.

Nefsimizi Nasıl Islâh Edebiliriz? 1 Nisan 1983 (17 Cemâziyyülâhir 1403)

Kâllallahu Teâlâ fî Kitâbihi'l-Azîz.

Eûzübillahimineşşeytânirracîm.

Bismillahirrahmânirrahîm.

⁶⁶⁵ يُنَبِّئُ الْإِنْسَانَ يَوْمَئِذٍ بِمَا قَدَّمَ وَأَخَّرَ

Sadakallahü'l-Azîm.

Okuduğum âyât u beyyinât Sûre-i Kıyâme'dedir. Bundan evvelki hutbelerimizde de aynı âyetden birer nebze, birer zübde, yani gül bahçesinden bir ufak gonca derip size takdîm etmiş idik. Gene aynı âyetden, onun kokusundan bahsedeceğiz.

O gün, yakîn olan o gün, kişinin evvel ve âhir, ömrünün evvel ve âhinde ne yaptıysa, hayır-şer, kendisine haber verilip, defter-i a'mâlî kendisine okutulacaktır. Yani bu konuştuğumuz söz, deryâdan bir katre, şemsden bir zerre olmak üzere. Kitâbını, defterini kendin okuyacaksın. İstersen, bu âlemde okursan kitâbını orada kolaylık olur. Nasıl ki, imtihana çalışan bir adam, imtihanda muvaffak olduğu gibi, insan burada kitâbını okursa, orada kendisi için kolaylık olur. Onun için vücûd kitâbını oku. "İkra' kitâbek".

Âyetler üç kısımdır. Âyât-ı âfâkiyye, âyât-ı enfüsiyye, âyât-ı elfâziyye. Kurân-ı Mübîn, ahkâmı eskimeyecek olan Kurân-ı Mübîn, âyât-ı elfâziyyedir. Âyât-ı enfüsiyye nefsin kitâbını oku. Vücûdun nasıl halkolunmuş. Çünkü onda kudretullahı göreceksin. Bir adam tabîb olup, doktor olup da Allah'ı inkâr etse, o adama şaşılır. Buna imkân yok, imkânsızdır. Vücûd teşekkülâtı bir kitap ki, vücûdun zâhirden küçük görünüyor ama hakîkatde kâinâtdan büyüktür. Bu kâinât büyük görünür ama bu zâhirdedir, bâtında insandan küçüktür. Kâinâtda ne varsa Hakk Sübhânehû ve Teâlâ Hazretleri insanda onu halk etmiştir. Kabe'sini, Kudüs'ünü, Medîne'sini, Mekke'sini, Sidretü'l-Müntehâ'sını, Arş'ını, Kürsü'sünü, hepsini Allah insan vücûdunda halk eyledi. Kâinâtda ne varsa insan vücûdu ona zübde olmuştur.

Bir de âyât-ı âfâkiyye var. İşte güneş nasıl semâya yükseldi. Mevsimler, geceler, günler, aylar, dağlar, hayvanlar, iki ayaklı yürüyenler, dört ayaklı yürüyenler, kırk ayaklı yürüyenler, uçanlar, acâib, acâib. İnsanların idrâkinin tartamayacağı, aklın mîzânının ölçemeyeceği, bir takım kudret ü kuvvet. İnsan bunu gördüğü vakitte, mutlakâ Hakk'ı bunda görecek. Görmemesi imkânsız, meğer ki kör ola. Baş gözünden bahsetmedim. Nice baş gözleri kapalı, kalb gözleri açık olanlar Hakk'ı gördüler. Ama kalb gözü kapalı olup baş gözü açık olanlar

⁶⁶⁵ Sure-i Kıyâme 13

Hakk'ı görmedi. Onun için Cenâb-ı Hakk, Kurân-ı Mübîn'inde, Habîb-i Hudâ Şeff-i Rûz-i Cezâ sevgili Peygamberimiz Resûl-i Ekrem aleyhi's-salâtü ve's-selâma, "Habîbim, sana bakıyorlar ama seni göremiyorlar" diyor. Çünkü bakmak başka, görmek başka. Okumak başka, anlamak başka. Her okuyan anlamadı ama mutlakâ okuyan anladı.

Âyât-ı âfâkiyye, işte ecrâm-ı semâ, milyarlarca yıldız. Ne kaleme girer, ne kitâba girer. Milyonlarca seneden beri. İbn Arabî'ye göre iki milyar üç yüz milyon sene, küsûrâtı da var, kâinâtın hilkatı yani yaratılışı. Öyle on bin senelik filan değil. Zâten kâinâtın on bin senelik olduğunu isrâiliyyâtıdan almışlar. Şimdi çocuklar arkeoloji okuyorlar, bakıyorlar, beş milyon senelik bir kafa çıkıyor. On milyon senelik bir kafa, elli milyon senelik bir kafa ya da bir eşyâ çıkıyor. Demek ki dünyâ on bin senelik değil. Hazret-i Şeyh-i Ekber, keşfiyyâtla iki milyar üç yüz on dokuz milyon sene olduğunu haber veriyor, küsûrâtı da var. Onun için bakıyorsun, çocuğun îmânı sarsılıyor. Çünkü Tevrat'a göredir. Kurân-ı Kerîm'deki "dâll bi-işâretihî"ye göre İbn Arabî anlamış ve bunu vaz' etmiştir yani anladığını ortaya koymuştur.

İşte milyonlarca seneden beri semâda yıldızlar dönüyor, manzûmeden bir tânesi çıkarılsa kâinât durur. Allahu Sübhânehû ve Teâlâ Hazretleri birbirine öyle bağlamış. Dur, şaş, gözlerini yum, tekrar bak, tekrar tefekkür et, zekân duracak yani akıl duracaktır. Bu, milyonlarca seneden beri böyle devâm etmekde. Ne kudretullah bu! Bu ne azîm bir şey! Ne muazzam bir şey! Bu muazzam kâinâtı yaratan Allah'ın büyüklüğünü düşün! Kuvvetini, kudretini, heybetini, satvetini, cemâlini, celâlini, rahmâniyyetini düşün bir defa, tefekkür eyle! O vakit acz ile kafanı secdeye koyacaksın. Yani Rabbü'l-âlemîn'e secde edeceksin. Çünkü nefislerini unutanlar Allah'ı unuttular. Allah'ı unutanlar nefislerini unuttular. Kim ki Hakk'ı bildi, nefisini bildi. Nefisini bilen de, Hakk'ı bildi.

Bu nefsi bilmek de iki kısımdır. Bir nefsin aczini bilmek vardır. Bir de hâmil olduğun esrâr-ı ilâhîye vâkıf olman vardır. Meselâ fânîyiz, bir bâkîye ihtiyâcımız var. Açız, bir rezzâka ihtiyâcımız var. Mağlûbuz, bir gâlibe ihtiyâcımız var. Bu bir acz ile Hakk'ı bilmektir. Bir de hâmil olduğun bir şey var, sende bir emânetullah var, hâmil olduğun bir esrâr-ı ilâhî var. Senden içeri bir sen var. Yani semâvât ve arda sığmayan Allah Celle Celâluhû Hazretleri, senin kalbine, bâhusûs Resûl-i Ekrem'i sevenlerin kalbine tecellî etmiştir. O kalb, Kabe'den a'lâ olmuştur, âlî olmuştur. Geçiyoruz.

Bir de âyât-ı enfüsiyye var. Vücûdundaki eşyâyı düşün. Gözün nasıl halkolunmuş? Göz bebeklerin de ufak bir şey, iğne ucu kadar ama kâinâtı görüyorsun. Yüz bin sene Allah'a secde etsen, alnın secdede çürüse, o kadar da oruç tutsan, o kadar da Hakk'ın rızâsını kazanacak ameller işlesen, acaba bir kere bakdığın vakitte semâdaki yıldızları ve güneşi görmenin hakkını Allah'a ödeyebilir misin? Soruyorum sana. Ödeyemezsin. Allah Celle Celâluhû Hazretleri bu kadarcık bir su parçasına bütün kâinâtı nakşetmiş. Düşün!

Ağzın üzerinde burun. Çok fazla durmayacağım. Niçin acaba öyle olmuş? Ve hiç modeli yokken bu halk olunmuş. Modeli yok, biçimi yok, halk olunmuş. Ne kudretidir bu!

Kâinâtda insandan daha güzel bir şey yok. Her şey insan için halk olunmuş, insandan güzeli yok. Allah, peygamberleri insanlardan ba'setmiş ve sevgililerini insanlardan seçmiştir.

İnsanoğlundan. Çok kıymetli. ⁶⁶⁶ "وَلَقَدْ كَرَّمْنَا بَنِي آدَمَ". Benî âdem mükerrem kılındı, yüceltildi, yükseltildi ama eğer nereden geldi nereye gitti, niçin geldi, niçin gitti, bunları bilmedi, bakdı görmedi, yâhud gördü ibret almadı, beyni var düşünmedi, zannetdi ki, "ve ye'külü ve yetemette'u ve yülhihimül emelü". Hayâtı yalnız yemek, içmek ve emel beslemek zannetdi. Yemek, içmek, zevk u safâ, bir de emeller beslemek. Hazret-i Allah, böyle yapanlar yakın zamanda görecektir diyor. Yani hilkatini aramayanlar. Onun için hilkatini arayacaksın. Nasıl arayayım hilkatimi? Nasıl bulabilirim?

Allah râzı olsun, bir zât, kâmil ve mükemmel bir insâna giderek, yani mekteb-i Muhammed'de okumuş bir zâta giderek ona mürâcaat etmiş. Bir mekteb var, mekteb-i ilâhiyye, Allah mektebi, bu mektebde nebîler okudular, peygamberler okudular. Bu mektebin muallimi Hakk Sübhânehû ve Teâlâ Hazretleriydi. Bazı insanlardan da, hilkat-i ezelde, ıstafâ olan velîler bu mektebde okudular. Ümmî velîler. Hiçbir yerden ders almamış ama okuyanları dize getiriyor. Bu mekteb-i ilâhîye devâm edenler, okuyanları, okutanları dize getiriyor. Sonra bu mektebin üstâdı Resûl-i Ekrem olmuş, sallallahu aleyhi vesellem. Bu mektebi okuyanlar kimlerdir? Ashâb-ı kirâm efendilerimiz ve büyük velîlerimizdir. Bu mekteb manevî mekteb. Bu mektebe bugün de sen girebilirsin. Sana haber vereyim. Bu mekteb açık. Kayıtlar kapanmamış. İçeriye alınacak talebelerin de sayısı belli değil. Kim tâlib olursa ona tâlib olurlar. Bu, Allah mektebi bu! Bu da, kalb temizliği, beden temizliği, iç dış temizliği, ahlâk-ı hamîde sâhibi olmakla, Kurân ahlâkıyla ahlâklanmakla, Resûl-i Ekrem'in çizdiği yoldan yürümekle, sünnet-i Muhammediyyeye hürmetle, Resûl-i Ekrem'i her şeyinden ziyâde sevmekle bu mektebde tahsîl edebilirsin. Hayâtın boyunca. Sonra o gün mektebden diplomayı aldın mı, o diploma sana cennetin, cemâlin, rızânın, rıdvânın diplomasıdır. Hemen sen Allah diyegör, mahrûm olmazsın.

İşte bu mektebde okuyan Ebü'd-Derdâ Hazretlerine bir zât mürâcaat etmiş. Ebü'd-Derdâ ashâb-ı kirâmın ileri gelenlerinden. Yani ashâb-ı kirâm demek, Resûl-i Ekrem'in arkadaşları demektir. Peygamber'i görmüş, Resûl-i Ekrem'e îmân etmiş, Resûl-i Ekrem'in huzûrunda oturmuş, bâhusûs seyyidinâ Ebûbekir, Ömer, Osmân, Ali gibi. Hazret-i Ali Efendimiz'in evinde büyümüşdür. Huzeyfetü'l-Yemânî gibi, Ebü'd-Derdâ gibi ki, bu zevât dâimâ gece gündüz Peygamber'in beraberinde. Yani Ashâb-ı Soffe gibi. Hattâ Ashâb-ı Soffe, yemeği içmeği terk etmişler. Bir lokma ekmeğe râzılar, bir hırkaya râzılar, Peygamber'in kapısının önünde oturuyorlar ve Resûl-i Ekrem dışarı çıktığı vakit, "Ey Allah'ın Resûlü! Ey Allah'ın Habîbi! Allah sana ne öğretti ise, sen de bize öğret" diyorlar. Bunlar, Resûlullah'ın cemâliyle doyuyorlar, onunla geçiniyorlar. İşte bu Ebü'd-Derdâ, onlardan bir tânesi.

Bak sana bir de kerâmetinden söyleyelim. Kerâmet-i evliyâ hakdır. Ehl-i sünnet ve'l-cemaat mezhebinde kerâmet-i evliyâ hakdır. Bu Ebü'd-Derdâ radiyallahu anha, Hazret-i Azrâil yani Melekü'l mevt, insan şekliyle geldi.

İyi dinle! Kulağını benden yana ver! Melekler ve şeytanlar, insan şekline girebilirler. "Efendi bugün de olur mu bu?". Bugün de olur. Kaç tâne melâikeye rast geldin haberin bile olmadı. Sûret-i insanda kaç tâne iblise rast geldin, haberin olmadı. Eğer çarpdıysa seni, haberdâr olmuşundur. İnsan şeytanları vardır. Melekler de öyle, şekl-i insana girebilir. Cebrâil, Cenâb-

⁶⁶⁶ Sure-i İsrâ 70

ı Peygamber'e bazen, Dihyetü'l-Kelbî diye bir sahabe vardı ki sahabenin en güzeliydi, onun şeklinde gelirdi. Yani onun şekline girer gelirdi. Okuyanlar biliyorlar, Buhârî'de, Müslim'de, Ebû Dâvûd'da kayıtlıdır. Melekler insan şekline girerler.

Peki bunun sebebi nedir acaba? Bir sırrını söyleyiverelim. Bütün beşer, bütün insanlar, birbirinin hak ve hukûkuna riâyet etsin, birbirlerine hüsn-i muamele etsin diye Allah böyle yapmıştır. Şurada yanında birisi oturuyor, tanıımıyorsun, ne olduğunu biliyor musun? Bilmiyorsun. Onu kakıma, hakâret etme. Belki melâike-i kirâmdan birisidir. Kapına bir fakîr geldi, boynunu bükdü, sana ihtiyâcını söyledi. Dilenciden bahsetmiyorum, fukarâdan bahsettim. Zâten ârifsen, irfânın varsa, fukarâyı renginden bilirsin. İsteyen, fakîr değildir. İsteyen, istemesini öğrenmiştir. Evvelâ fakîrdin sen, çıplakdın, sonra zengin oldun, sonra Allah senin kapına insan şeklinde, fakîr olarak bir meleği gönderir. Sana der ki, "Şey'en lillah" der. Sen menîden halk olunduğunu unutduğun gibi, fakîrliğini, züğürtlüğünü unutursun da onu kapıdan kovarsın. Çünkü hepimiz unuttuk menîden halk olduğumuzu. Neredeyse görmesek inanmayacağız. O vakit adamın mülkünü ters çevirirler. "Mülkün tersine dönsün" der, gider. Yani o vakit altın tutarsın toprak olur. Yerine verirsen eğer, "tutduğun toprak altın olsun" der, hânende, evinde, kış ü ticâretinde yani kesende bereket taşar. "Fa'tebirû yâ ulu'l ebsâr". Göz sâhibleri! Size söyledik. O kadar. Uzatmayalım.

Melekü'l-mevt Ebû'd-Derdâ Hazretlerine insan şeklinde gelmiş. Birisi de kitaba yazmış, şimdi herkes bir kitap yazıyor, "Ashâbın kerâmeti yokdur" demiş. Ulan nereden buldun bunu? Hazret-i Ömer üç aylık yoldan ordularını idâre ederdi, "Yâ Sâriye! El-cebel!" diye. Yalnız ne var ki, güneş çıktığı vakitte, yıldızların nûru görünmediği gibi, Resûl-i Ekrem zamânında Resûl-i Ekrem güneş gibi, şems-i hakikat-i Muhammediyye, ashâb da yıldız ama, güneş yıldızların nûrunu göstermiyordu. Mesele buydu. Bir kimse Resûl-i Ekrem'i görsün ve îmân etsin de onda kerâmet bulunmasın, o şaşılacak bir işdir! Resûlullah bir bakışla insanı âlf kılar. Bir bakışla! Bir nazarı yani nigâh-ı iltifât-ı Muhammediyye seni âlf kılacaktır.

Bir veliyyullah, Cüneyd-i Bağdâdî Hazretleri Bağdad'da geziyormuş. İyi dinle, kulağını benden yana ver! Haydi bir misâlini verelim de sonra geçelim. Bağdad şehrinde bir adamı asmışlar. Yani mahkeme adamın idâmına karar vermiş, sokak ortasında asmışlar. O devirde öyleymiş. Yakın zamâna kadar da sokak ortasında insan asarlardı. İbret olsun diye. Tabî bundan ibret alanlar ibret alırlar, almayanlar gene bildiklerini yaparlar. O adamı asmışlar, Cüneyd-i Bağdâdî Hazretleri bilmeyerek o adamın asılı olduğu sokağa girmiş ve gayr-i ihtiyârî asılmış olan o adamı görmüş. Görünce hemen başını çevirmiş ama Hazret-i Velî ona merhametle bakmış. Bunun yeri burası olmayacaktı. Bu insandı. İnsanın ne işi var sehbâda? İnsanın makâmı insâniyyet makâmıdır, sehbâ makâmı değildir. Meğer ki zâlim eline uğraya. Meğer ki zâlim eline uğraya. Şöyle bir bakmış, merhametle, başını çevirmiş. Böyle şeylere bakma, iyi değildir. Bunlara âfâtü'n-nazar diyorlar, göz âfâtı diyorlar. Göz dikenini yani. Bu gibi şeylere bakmak doğru değildir. O gece o adamı rüyâda görmüşler. Adam da kötülüğü ayyûka çıkmış bir adammış. Görmüşler, cennetde. Kim görmüş? Benim gibi adamlar değil. Bağdad'ın ileri gelenleri görmüşler. Demişler ki "Seni mahkeme idâma mahkûm etti, kısas yaptılar, asdılar seni, senin cennetde ne işin var?" demiş ki, "Çok büyük günahım vardı ama Allah'ın velîlerinden birisi geçerken bana rahmet nazarıyla bakdı, Allahu Sübhânehû ve Teâlâ dedi ki, 'Benim velîm bir kimseye rahmet nazarıyla bakarsa onu ben affederim' dedi. Aldı

beni cennete koydu" demiş. Acaba anlatabildim mi? Bir velî böyle olursa, Peygamber bir adama bakarsa ne yapmaz? Nazar-ı iltifât-ı Muhammediyye. Meğer ki sen Resûl-i Ekrem'i göresin.

Gelelim Ebü'd-Derdâ Hazretlerine. Cenâb-ı Melekü'l-mevt Ebü'd-Derdâ'ya insan şeklinde gelmiş. Ebü'd-Derdâ'nın bir kulubesi var, Ebü'd-Derdâ bir gecekondu yapmış ama o zâhirde gecekondu, hakikatde saray. Gönü hoş olan için öyledir. Hani "İki gönül bir olduktan sonra samanlık seyrân olur" denir ya. Allah'ı sevenler ve Allah'ın sevdikleri için here taraf seyrân olmuştur. Sana bana göre değil. Melekü'l-mevt gelmiş, bizi irşâd zımında, Ebü'd-Derdâ'ya şöyle söylüyor, "Ayakların yazın sıcakdan, kışın soğukdan kurtulmuyor. Şunu biraz daha büyütsen de, kışın soğukdan korunsan, yazın sıcakdan korunsan" deyince, şöyle bir bakmış, "Sen benim peşimde dolaşdığın müddetçe bu bana çok bile" demiş. Yani Melekü'l-mevt'e "Bırakmıyorsun peşimi" demiş. İşte Ebü'd-Derdâ böyle bir zât-ı muhterem.

İşte bu zâta gelmiş bir zât. Yani hakîkati arayacak, âyât-ı enfüsiyyeyi, âyât-ı âfâkiyyeyi, âyât-ı elfâziyyeyi görecektir, anlayacak. Bunu istiyor. Yani sebep-i hilkatini bulmak istiyor. Demiştir ki, "Yâ Ebe'd-Derdâ! Her tarafım günah ile âlûde oldu, simsiyâh olduk. Kalb de karadı. Neye baksam ibret bile alamıyorum. Halbuki dünyânın fânî olduğunu biliyorum. Şuradan biliyorum ki, hani babalarımız, hani dedelerimiz, hani bizim konu komşularımız, hani sevdiklerimiz, hani düşmanlarımız? Akın akın geçdiler, gitdiler".

Bu kâinât ne Firavun'a kaldı, ne Mûsâ'ya. Mahkeme kadiya mülk olmuyor. Hatîbe de hutbe mülk olmuyor. O yer de sana mülk olmaz. Oturduğun apartmanlar mapartmanlar, sâhib olduğun banka hesapları, tahviller mahviller hepsi burada kalacak ancak bunların manâsını götüreceksin. Giden tabut boş gitmiyor ve bağılıyor, sesleniyor. İki türlü sesleniyor. Dâimâ ben size bunu söylerim. "Eyne tezhebûne" yahud "Kaddimûnî" diyor. Evvelâ onu musallâya çıkarıyorlar. Musallâ bir vaaz kürsüsü gibi. İyi dinle! Meyyiti musallâya koyuyorlar. Hayatda iken onun kadr u kıymetini bilmeyenler karşısında el bağıyorlar. Onu açlıktan öldürenler ona sonra türbe yapıyorlar. O musallâ tıpkı bir kürsü gibi, vâizin kürsüsü gibidir. Meyyit de bir vâizdir, lisân-ı hâl ile vaaz eder. Cenâze namazını kılmaya gelenlere vaaz eder. Der ki, "Aklınızı başınıza alın! Biz de ha şu gün, ha bu gün tövbe edeceğiz derken ecel geldi çatdı, işte bu hâle geldik. Yakında siz de bize mülâkî olacaksınız, bize geleceksiniz" der. Ama anlayana, anlamayan bir şey yok. O bakar oradan, hattâ onun malına göz dikmiştir. Ölecek adam ölmüş adamın malına sâhib çıkar. Ölmüş olan adamın kitaplarını ölecek olan kitapçı almaya kalkar. Ölecek olan imâmın mihrâbına ölüme namzed olan imâm tâlib olur. Bu iş böyle. Gök ağlar, yer güler. Bir tarafın gülmesi bir tarafın ağlamasını iktizâ etdirir. Bu kâinât böyledir. Ancak istiyor musun tamâmen saf bir gönüle mâlik olmak. Allah'a dayanacaksın, Allah'ı bir gönüle mâlik olacaksın. Yani gece gündüz, sabah akşam, âşikâr gizli, "lâ ilâhe illallah" a devam, "Muhammedü'r-Resûlullah" a devam edeceksin. Yalnız lisânla değil, hem kalben, hem lisânen. Kalben de söyleyen olur ama lisânen de söylemenin kıymeti vardır, azîzim! Neden? Çünkü kulağın da bir zevki var. Kulak da dinlesin Allah kelâmını. O da bir zevkidir, dinlemek de bir zevkidir.

O zât demiştir ki, "Yâ Ebe'd-Derdâ! Ben nasıl islâh olabilirim?".

Bu zât tâbiîndendir. Tâbiîn kime derler? Ashâbı görene derler. Ebü'd-Derdâ Resûl-i Ekrem'i görmüş, Resûl-i Ekrem'in sohbetinde senelerce oturmuş, büyük zevâtdan birisi. Hattâ İstanbul'da makâmı vardır. İnşâallah bir gün fırsat bulursak, o makâmı niye yapmışlar, onu da anlatırım sizlere. İnşâallah, Allah nasîb ederse, ölmezsek.

İşte o tâbiînden olan zât, Ebü'd-Derdâ'ya "Nasıl ıslâh-ı nefis edebilirim, nasıl Hakk'ı bulabilirim, nasıl insan olabilirim? Sen Resûl-i Ekrem'in sohbetinde oturdun. Kurân eczâhânesinden, Kurân reçetesiyle bize bir ilaç ver ki, derdimize çâre bulalım" diye sorunca Hazret-i Ebü'd-Derdâ buyurmuşlar ki, "Sana üç şey tavsiye edeceğim". Biz de size tavsiye ediyoruz. "Eğer bunları yaparsan, senin kalbin yumuşayacak, sen Hakk'ı arayacaksın ve Hakk'ı bulacaksın. Bu öyle bir ilaç ki çok müessir bir ilaç. Birisi hastahânelere git, hastaları yokla. İkincisi cenâzelere tâbi ol, cenâze namazı kıl. Üçüncüsü kabristanları dolaş, oralara bak" demiş. Bu güzel bir tavsiye ama adam biraz yağlı olursa yani günahı çok olursa, bunu anlayamaz. Bunun altından kalkamaz. Nitekim de o adam bunun altından kalkamamış.

Hani ne gibi? Pâdişahın birisi içkiye mübtelâ imiş...

Kim böyle bir şeye mübtelâ ise, bak Receb ayı geliyor, Receb ayı tövbe ayıdır. Efendiler! Kötü alışkanlıklarımızdan Receb ayında tövbe edersek, Cenâb-ı Hakk tövbelerimizi kabûl eder ve bizi o kötü alışkanlıklarımızdan kurtarır, necâta erdirir. Kulağınızda bulunsun. Receb ayında tövbe edenin tövbesi kabûl olur.

İyi dinlersen bu da sana büyük bir ibret.

Sultân içki içermiş, bir gün tımarhâneyi ziyârete gitmiş. Gidince tabiî oradaki doktor, pâdişah geldi diye büyük bir karşılama yapmış. İş biraz uzamış, sofrta kurdurmuşlar. Sultânın da içki aldığını biliyorlar, içki getirmişler. Pâdişah tam içkiyi içecek, oradan genç bir akıl hastası zuhûr etmiş. İyi dinle! Sultân bir tâne içdikden sonra ona da bir tâne uzatmış. O genç sultâna demiş ki, "Bunu bana uzatıyorsun ama sana bir soru soracağım, cevabını verersen içerim" demiş. Pâdişah, alaylı alaylı "Söyle bakalım nedir?" demiş. Bizim akıllı...

Kim akıllı kim deli? Al deli, mor deli, zır deli, zızzır deli, hızzır deli. Delilerin çok cinsi vardır, teferruatı, sınıfları pek fazladır. Kim akıllı, kim deli, daha belli değil.

O genç akıl hastası pâdişaha demiş ki, "Sen bunu içiyorsun paranla benim gibi olmak yani deli olmak için içiyorsun, ben içersen kimin gibi olacağım?" demiş.

Malûm ya, bir delinin hastalığının derecesini doktor vâsıtasıyla ölçerler, fakat sarhoşun ne yapacağı malûm değildir. "Efendim, bana hiç dokunmuyor". Öyle bir dokunur ki o, zamanı geldiği vakitte. Çünkü yangın kıvılcımdan çıkar, koç kuzudan olur, ejderhâ, ufak yilandan meydâna gelir. Öyle bir olur ki o, soluğu mahkemede alırsın. "Efendim, bilmiyordum, içmişdim, annemi vurmuşum ya arkadaşımı ya evlâdımı ya karımı". Herşeyin mahvoldu. Bir binâ-yı ilâhîyi yıkdın, dünyân yıkıldı. Bir ânda olur iş. Onun için hemen böyle şeyleri terkedeceksin. Üstelik Receb ayı geliyor, bak tövbe ayı geliyor. Tövbe edeceksin. Katresini ağzına koymayacaksın.

Haa, onu da sana şöyle tarîf edeyim, öğren bizden. Beğenmezsen alma. "Huz mâ safâ, da' mâ keder". Beğenmezsen alma bizim tavsiyemizi. İçkiyi terketmek istiyorsan, iyi dinle, evvelâ içki arkadaşlarını terket. O vakit içkiyi terk edebilirsin. İçki arkadaşlarını terk edemezsen, onların yanına gidersen, seni gene başdan çıkarırlar. Kumarı mı terkedeceksin? Evvelâ kumar arkadaşlarını terkedeceksin, sonra kumarı terk edebilirsin. Acaba anlatabildim mi? Yâ Rabbi, bize de anlat ve konuştuğlarımızın zevkini ver.

Burada dersi keseceğim, inşâallah haftaya anlatırım, uzayacak çünkü.

Müminler! Aklım başımda diyenler! Bu iddiâda bulunanlar!

Biliyoruz ki hepimiz âciziz, kuvvet ve kudret sâhibi Allah'dır. Allah dilediği vakit bizi yere gömebilir, dilerse bir zelzele ile kâinâtı birbirine geçirebilir. Bir ânda helâk eder, bir ânda halk eder. Bu ân kelimesini de, sana anlatmak için söyledim. Bu ândan da daha süratli olabilir bu iş. Allahu Sübhânehû ve Teâla, böyle bir kudrete sâhibdir. Öyleyse Allah'dan korkmayarak, O'nun emirlerini ayakaltı etmeyelim. O'nu severek ve O'ndan korkarak emirlerine elimizden geldiği kadar riâyet edelim. Allah'ın emirlerine boyun eğersen kaybetmeyeceksin. Allah'ın nehiyelerinden kaçarsan da yine kaybetmeyeceksin. Güzel yüzünü günah ile karartma! O alın, Rahmân'a secde etmekle nûrlanır.

Hakk muhabbetinden ve Resûlullah muhabbetinden gayrı muhabbeti kalbine koyarak kalbini daraltma! Orası Allah ve Muhammed aşkıyla tezyîn olsun. Allah'ı ve Resûlünü seviyorsan bil ki, kişi sevdiğini hem çok zikreder, hem de çok fikreder. Lisânını tevhîde ve zikre alıştı. Otururken, kalkarken, yataırken, gece ve gündüz Hakk'ı zikreyle. Unutma ki, kim Allah'ı zikrederse Allah da onu zikreder.

Söz uzayacağı için dersi yarıda bıraktım. İnşâallah Allah ecelden aman verirse haftaya gerisini de söyleriz. ⁶⁶⁷

⁶⁶⁷ Bu hutbede vakit darlığı sebebiyle yarım kalan Ebü'd-Derdâ kıssasının tamâmını "Nefsini Islâh Etmek İsteyenlere Üç Tavsiye" başlıklı yazımızdan okuyabilirsiniz.

MEVLÂ ZİKİRİ

*Kalbi artıp yuyan
Şeytan'ı ordan kovan
Hakk katına ileten
Mevlâ zikridir zikri*

*Hem Sidre'ye erişen
Arş'ı Kürs'ü dolaşan
Sübhân ile söyleşen
Mevlâ zikridir zikri*

*Hû âşıkâ cân veren
Mahlûka nişân veren
Görünen ve gösteren
Mevlâ zikridir zikri*

*Hakk'a vuslat ettiren
Hakk cemâlin yettiren
Vahdet şerâbın tattıran
Mevlâ zikridir zikri*

*Âşıkânın yârı Hû
Mahlûkatın zârı Hû
Mevdûatın Rabbi Hû
Mevlâ zikridir zikri*

*Âteşi gülzâr eden
Dervîşi ankâ eden
Bahr-i ledünne ileten
Mevlâ zikridir zikri*

*Aşkî'yi sarhoş eden
Dost ile pürhuş iden
Gözlerini yaş iden
Mevlâ zikridir zikri*

İslâm Kardeşliği ve Resûlullah'a Bağlılık 22 Nisan 1983 (9 Receb 1403)⁶⁶⁸

Kâlallahu Teâla fî Kitâbihi'l-Azîz.

Eûzübillahimineşşeytânirracîm.

Bismillahirrahmânirrahîm.

إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ إِخْوَةٌ فَأَصْلَحُوا بَيْنَ أَخَوَيْكُمْ وَاتَّقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ⁶⁶⁹

Sadakallahü'l-Azîm.

Yerin göğün sâhibi, bilinen ve bilinmeyen âlemlerin mâliki olan Allah, ahkâmı eskimeyecek olan, dâimâ genç ve dinç ve hasmını tepeleyen Kitâb-ı Kerîm'inde, bütün müminler yani "Lâ ilâhe illallah" diyerek Allah'ı tevhîd eden ve kalbleriyle Hakk'ın varlığını ve birliğini tasdîk eyleyen, cümle peygamberlere îmân eyleyip, Allah'ın habîbi olan Muhammed aleyhissalâtü vesselâma îmân eyleyip, Resûl-i Ekrem'i her şeyinden ziyâde severek îmânını kemâle erdiren müminler!

Allah Kitâb-ı Kerîminde buyuruyor ki, "Bütün müslümanlar kardeşdir" diyor, "bütün müminler kardeşdir". Renk, ırk, lisân, sıhhat, zenginlik, fakirlik mevzûbahis değildir. Bütün müminler birbirinin kardeşidir.

Gene aynı sûrenin, ki Sûre-i Hucurât, aynı sûrenin diğer bir âyetinde, esteîzübillah,⁶⁷⁰ يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنَّا خَلَقْنَاكُمْ مِنْ ذَكَرٍ وَأُنْثَىٰ وَجَعَلْنَاكُمْ شُعُوبًا وَقَبَائِلَ لِتَعَارَفُوا إِنَّ أَكْرَمَكُمْ عِنْدَ اللَّهِ أَتْقَاكُمْ. "Ey insanoğulları! Sizi bir kadınla bir erkeğin ictimâından halk eyledik. Sizi kabîle kabîle, şube şube ayırdık, tanınıp bilinesiniz diye. Ama hiçbir kabîlenin diğer kabîleye, hiçbir milletin diğer millete, bir kimsenin diğer kimseye hiçbir efdaliyyeti yoktur, ancak takvâdır, Allah korkusudur, Allah korkusuyla.⁶⁷¹ إِنَّ أَكْرَمَكُمْ عِنْدَ اللَّهِ أَتْقَاكُمْ". Allah indinde en kerîminiz Allah'dan korkandır".

Allahu Sübhânehû ve Teâlâ Hazretleri, bu âyeti böyle inzâl ettiği gibi, Resûl-i Ekrem bunu kendi fiili ile göstermiştir. Bundan bin dört yüz sene evvel, Medîne'ye bir siyâhî olan Bilâl-i Habeşî'yi vâli tayin etmiştir. Yine sahabeden birisi sormuş Resûl-i Ekrem'e, "Yâ Resûlallah, Bilâl ne kadar siyah" demiş, "bunun sırrı hikmeti nedir?". Resûl-i Ekrem, sahabeyi, ki o sahabeden Allah râzı olsun, şöyle cevaplamış : "Bilâl'in siyah olmasının sebep ve illeti, yarın

⁶⁶⁸ Efendi Hazretleri, bu hutbeyi, imârına vesîle oldukları New York'daki bir mescidde çoğu kendi eliyle islâma girmiş olan Amerikalı müslümanlara hitâben îrâd buyurmuşlardır.

⁶⁶⁹ Sure-i Hucurât 10

⁶⁷⁰ Sure-i Hucurât 13

⁶⁷¹ Sure-i Hucurât 13

cennât-ı âliyâtta hûri kızlarının yanağına ben olacaktır onun siyahlığı" demiş. Hacerü'l-Esved, kara taş, siyah değil mi? Ne kadar kudsî, mukaddes. Gene müslümanların kıblesi olan Kabe, siyah örtüyle örtülmüyor mu? Gene Resûl-i Ekrem, o resûllerin resûlü olan Resûl-i Ekrem, başına siyah sarık sarmadı mı?

Öyleyse düşünelim böyle. Demek ki, Allah indinde en kerîmimiz Allah'dan korkandır ve Allah'ı sevendir ve O'na itâat edendir, Allah'ın emirlerine boyun koyandır, Allah'ın emirlerini Allah'ı severek icrâ edendir, Allah aşkıyla gözyaşı dökendir. Çünkü o gözyaşları, aşk ile dökülen gözyaşları, cehennemın ateşini söndürür. Cehennemın ateşini denizlerin suları, nehirlerin suları söndürmez, Allah aşkı ile dökülen gözyaşı söndürür.

Gene Resûl-i Ekrem buyurmuş, sultân-ı enbiyâ, enbiyâlar sultânı buyurmuş. Yerin göğün sâhibinin sevgilisi, sebab-i hilkat-i âlem olan Muhammed Mustafâ buyurmuş : "Birbirinizi sevmedikçe îmân etmiş olmazsınız. Beni her şeyinizden ziyâde, evlâdınızdan, ananızdan, babanızdan, makâmınızdan, her şeyinizden, her şeyinizden ziyâde sevmekle îmânınız kemâle erer. Beni sevmekle kâmil ve mükemmel insan olursunuz".

"Meclislerinizi ve mescidlerinizi bana salât ü selâm ile tezyîn ediniz. Meclislerinizi, mescidlerinizi bana salât vermekle süsleyiniz".

Biliyorsunuz ki mescidler beytullahdır, Allah'ın evidir. Beytullah da iki kısımdır. Birisi mecâzî beyt, birisi beyt-i hakîkî. Birisi insanların eliyle yaptığı, tuğlayla, kiremitle, çamurla, çimentoyla yaptığı mesciddir. Ki bunu insan yaptı. Bu mesciddir ve beytullahdır. Lâ şekk velâ şübhe. Ama bu mescid, îzâfî mesciddir. Mescid beytullahdır, izâfîdir. Allah her yere hâzır ve nâzırdır, her şeyi muhîtdir. Mekânların mekânı Allah'dır. Nereye gidersen git, nerede olursan ol, Allah seninle beraberdir. İster câmide, ister kilisede, ister sinagogda, ister Kudüs'de, ister Kabetullah'da. ⁶⁷² "وَنَحْنُ أَقْرَبُ إِلَيْهِ مِنْ حَبْلِ الْوَرِيدِ".

İzâfîdir. Ama bir de mescid-i hakîkî var, bir beytullah-ı hakîkî var ki, insanın kalbidir. İşte bu beytullahı da, "Bana salât ü selâm vermekle, bana muhabbet etmekle, evlâdlarıma, Ehl-i Beyt'ime, ashâbıma, ensârıma, velîlerime muhabbet etmekle, süsleyiniz, tezyîn ediniz". Evet, size yakîn olan, tecelligâh-ı ilâhî bulunan kalbi, beytullah-ı hakîkîyi tezyîn edin bana salavât vermekle".

Salâtın manâsı, Resûl-i Ekrem'e muhabbet, meveddet, bağlılık, hubb, hubb-ı şedîd.

"Üç sınıf kimse, kıyâmet gününde, ne bu âlemde, ne kıyâmet gününde, cemâlimi göremez".

Bunlar da şunlardır. "Âku'l-vâlideyni", yani anaya babaya âk olanlar, âsî olanlar, onların haklarını yerine getirmeyenler. Hattâ insanın babası kâfir olsa, onu puthâneğe götürmez ama puthânedeki sırtına alarak evine getirecektir. Hakdır, hukûdudur. Annesi fâhişe olsa, onu umumhâneğe götürmez ama oradan çıktığı vakitte, sırtına alıp evine getirecektir. Annen hayatdaysa ayağının üstünü değil, altını öpeceksin. Çünkü Resûl-i Ekrem buyurdu ki, "Cennet annelerin ayağı altındadır". "Âku'l-vâlideyni", yani anaya babaya âsî olan, ananın

⁶⁷² Sure-i Kâf 16

babanın hakkını yerine getirmeyenler, onlara ikrâm etmeyenler, onlara ihsân etmeyenler, onlara güleryüz göstermeyenler, onlar benim cemâlimi görmezler.

"İkinci sınıf, benim sünnetimi terkeden, benim ictimâî ferdî sünnetlerimi terkeden kişilerdir, onlar da benim cemâlimi görmezler". Uzun bir mütalaa lâzım burada fakat vakit dar olduğundan dolayı geçiyoruz böyle, kısa keseceğim.

Çünkü Resûl-i Ekrem mal mülk bırakmadı. Kitâbullah'ı bıraktı ve sünneti ve itretini bıraktı. Allah'ın Kitâbı Kurân-ı Kerîm bir kanat, Sünnet-i Resûl bir kanattır, kim takarsa uçar, yükselir, yücelir. Allah'a yücelir, yükselir. Kitâbullah'ı bırakan ve Sünnet-i Resûl'ü ve İtret-i Muhammedî'yi terk edenler helâke mahkûmdurlar. Kim olursa olsun.

Mala güvenme, elinden hemen çıkar gider. Güzelliğine güvenme, yüzünde bir çıban çıkar, sabaha kadar güzelliğin mahv u perîşân olur. Ufak bir ateş her şeyi yakabilir. İşte Kitâb'a ve Sünnet'e kim tutunduysa, onlar saâdetle, selâmetle Allah'a varırlar ki Allah onlardan râzı, onlar da Allah'dan râzı olur ve cemâl-i Muhammed Mustafâ'yı görürler ve şefâatine nâil olurlar.

Üçüncü sınıf, Resûlullah'ın cemâlini görmeyecek olanlar, Resûl-i Ekrem'in ismini işitdiği vakitte Resûl-i Ekrem'e salavât okumazlar. Yani Resûlullah'ı sevmezler. Sevseler salât okumaları lâzımdır. Sevgilisinin ismi zikrediliyor, onun hiç aldırıldığı yokdur. Öyleyse onun muhabbeti yalancılıktan başka bir şey değildir. İnsan bir insana aşk-ı mecâzî ile, platonik aşkla âşık oluyor, aşk-ı mecâzî ile sevdiği kimsenin ismi anıldığı vakitte vücûdları titreyen, tüyleri diken diken olan kişi, ki olması lâzım, Resûl-i Ekrem'i seven, Hazret-i Muhammed'in ismini işidir de vücûdu diken diken olmazsa, O'nun ismine hiç kıymet vermezse bu âşık mıdır? Peygamber'i seviyor mu o kimse? Elbet ki cemâl-i Muhammed Mustafâ'dan dûr olur, göremez Peygamber'in cemâlini.

Yakın bir zamanda, semâlar yarılr, yıldızlar dökülür, güneş dürülür. Sen büyük kıyâmeti gözleme. Senin güneşin dürülecek, senin gözün kapanacaktır. Senin kıyâmetin kopdu demektir. Onu söylüyorum, ondan bahsediyorum. O korkulu günde mesûd olmak istiyorsan, Resûl-i Ekrem'i sev, O'nun ismini işitdiğin vakitte, salât ü selâm oku, sünnetine riâyetkâr ol, iki cihânda azîz ol, cemâl-i Muhammed'le müşerref ol.

Yâ Rab, gönlümüzden sivânın muhabbetini al, gönlümüzü aşkınla ve aşk-ı habîbinle, Resûl-i Ekrem'in muhabbetiyle tezyîn et Yâ Rabbi. Manâ âleminde cemâl-i Muhammed'le bizleri müşerref kıl. Öyle olduğu gibi, bîdâr iken de bizi Muhammed Mustafâ ile buluşdur. Ve kıyâmet gününde O'nun sancağı altında, Livâ-i Hamd altında bizleri cem et. Âmîn, âmîn, âmîn, bi hürmeti seyyidî'l-mürselîn, bi hürmeti demi'l-Huseyn.

Vallâhu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâû ilâ sırâtın müstakîm.

Beş Şey Gelmeden Önce Beş Şeyi Ganîmet Bil 29 Nisan 1983 (16 Receb 1403) ABD⁶⁷³

Kâllallahu Teâla fî Kitâbihi'l-Azîz.

Eûzübillahimineşşeytânirracîm.

Bismillahirrahmânirrahîm.

وَاعْبُدْ رَبَّكَ حَتَّىٰ يَأْتِيَكَ الْيَقِينُ⁶⁷⁴

Sadakallahü'l-Azîm.

Allah'ın birliğini tasdîk eyleyen, lisânıyla ikrâr edip kalbiyle inanan ve tasdîk eyleyen, Allah'ın cennetine tâlib, rızâsına râgıb, cemâline âşık olanlar.

Allah dünyâyı altımıza yaydı, semâyı direksiz olarak üzerimize ref' etdi. İnsan oğlunun yaşamasına elverişli olan her şeyi bol bol halk etdi. Gündüz gökyüzünü güneşle ziyâdâr etdi. Gece karanlığını semânın kandilleri mesâbesinde bulunan yıldızlarla süsledi ve ayı nûrlu kıldı.

Gecenin ve gündüzün misâli bir makasın misâli gibidir. Makas nasıl kumaşı doğruyorsa, insanın da ömür kumaşını gece gündüz makası doğramaktadır.

Yağmurlar yağdırdı, bize rengârenk lezzetleri, tatlı, ekşi, acı, her türlü yiyeceklerimizi yerden bitirdi. Ölü ardı diriltti. Bizi öldürüp dirilteceğine misâl kıldı. Et parçasını konuştu. Sinir parçasını duyurdu. Bilinen ve bilinmeyen, görünen ve görünmeyen nimetlerini bizim için halk etdi. Bizi de kendi için halk eyledi. Bir hadîs-i kudsîde, "Ey benî âdem! Bütün mahlûkâtı, görünen-görünmeyen, bilinen-bilinmeyen, bu âlem, öteki âlem yani dünyâ ve âhireti sizin için halk etdim. Sizi de kendim için halk etdim" buyuruyor.

⁶⁷³ Efendi Hazretleri, bu hutbeyi, imârına vesîle oldukları New York'daki bir mescidde çoğu kendi eliyle islâma girmiş olan Amerikalı müslümanlara hitâben îrâd buyurmuşlardır

⁶⁷⁴ Sure-i Hicr 99

Ve yine Kitâb-ı Kerîm'inde, esteîzübillah, ⁶⁷⁵ "وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ" buyurdu. Yani "Ben insanları ve cinnileri, görünen ve görünmeyen kuvvetleri beni bilip bana ibâdet etmeleri için halk eyledim" diyerek ilân eyledi. Öyleyse bizim vazîfemiz, Allah'ı bilmek. Ve Allah da Allah ile bilineceği için, Allah'lı bir gönüle mâlik olmak ve Allah'ı bilmek ve Allah'ın satveti, heybeti ve azameti karşısında O'na karşı rûkû ve secde etmektir. Dağlardan yüce olan burnumuzu O'nun karşısında hiçlikle toprağa sürmektir. Çünkü bu hayat gelip geçicidir.

Hilkatimizin iktizâsının ne olduğunu bildikten sonra, elbet ki bize bundan sorular sorulacaktır. Bu kısa hayâtın, bize verilen nimetlerin hesâbı bizden herhalde sorulacaktır. Okuduğum âyetde, "وَاعْبُدْ رَبَّكَ", Rabbine ibâdet et, "وَحَتَّى يَأْتِيَكَ الْيَقِينُ", sana ölüm gelinceye dek. Ölüm gününe kadar Rabbine ibâdet ve tâatda bulunmak her kulun boynunun borcudur. Allah'a ibâdet ederek ölüme gidenler, ölmezler. Onlar, olurlar.

Muhtaç olduğun kadar Allah'a ibâdetde bulun, ateşe tahammül edeceğin kadar günah işle! Bu âlemde kalacağın kadar bu âleme, öteki âlemde kalacağın kadar öteki âleme hizmet et, hazırlan! Bu benim şimdi söylediğim sözü, İncil'i, Tevrat'ı, Zebur'u, Kurân'ı nâtıktır, bunu söylemekdedir. Rabbine ihtiyâcın olduğu kadar ibâdet kıl, cehenneme tahammül edeceğin kadar günah işle. Burada kalacağın kadar buraya, orada kalacağın kadar oraya yani âhîret âlemine hazırlan, hazırlığını yap. "Rabbine muhtaç olduğun kadar ibâdet et" dedim, her ânda Rabb'e muhtaçız.

O'na yalnız muhtaç olduğumuzdan dolayı ibâdet etmeyeceğiz, O'nu sevdiğimizden ibâdet edeceğiz. O'na yürüyerek gidene O koşarak gelir. O'nu zikredeni Allah zikreder. Allah'ın zikrettiği de elbette azîz olur. Elbet Allah'ı zikredenler azîz olur, Allah'ın sevdiği de azîz olur.

Resûl-i Ekrem, rahmeten-lil-âlemîn, sallallahu aleyhi vesellem, şöyle buyurdular : "İğtenim hamsen kable hamsin, beş şey gelmeden beş şeyi ganîmet bil". Çünkü bu âleme gelenler bu beş şey ile mübtelâ olurlar.

Ölüm gelmeden hayâtın kıymetini bil, Allah de, O'na secde et, O'na rûkû et. O'nun seni sevmemesinden kork. Ateşden korkarak Allah'a ibâdet edenler, cennet için Hakk'a ibâdet edenler, esâsında Allah'a ibâdet etmiş olmazlar, nefislerine ibâdet eylerler. Allah'a ilâhın olduğu için ibâdet eyle.

Ölüm geldi mi, ibâdet ve tâat bitmiştir, defter kapanmıştır. Yalnız öldüğü vakitte defteri kapanmayanlar da vardır. Bunlar da insanlara hâdim olan, hizmet edenlerdir. Onların ölümü ile beraber bıraktıkları âsâr devâm ettiği müddetçe onlar hayatta yaşarlar, defterleri kapanmaz. Yetimleri okutanlar, yetimlere bakanlar, ibâdethâne yapıranlar, hastahâne yapıranlar, ağaç dikenler, su getirenler, köprü yapıranlar, mekteb yapıranlar, o zât ölse dahi, bunların yapırdığı hayırlı âsâr meydanda durduğu müddetçe, bunların defter-i a'mâl-i hayriyesi kapanmaz.

Ölüm gelmeden Rabbine ibâdetde bulun. Ölüm geldiği vakit pişmanlık fayda vermez. Ağlamak seni gurbetden kurtarmaz.

⁶⁷⁵ Sure-i Zâriyât 56

Sen başıboş mu halk olundun. ⁶⁷⁶ "أَيْحَسِبُ الْإِنْسَانُ أَنْ يُتْرَكَ سُدًى". Başıboş mu halk olundun? Hâşâ! Hâşâ! Sen başıboş, ben başıboş halk olunmadık. Hem burada, hem kabir âleminde, hem âhîret âleminde.

Gene fenâlık yapanlar da böyle. Fenâlık yapanlar, öldüler mi, onların da fenâlık defteri kapanmaz. İnsanları kötülüğe teşvîk ermiş, bir memleketde bilinmeyen bir fenâlığı oraya getirmiş, o fenâlık devâm ettiği müddetçe, onun da günah defteri kapanmaz.

Zerre kadar fenâlıktan kaçın, zerre kadar hayra koş. Yapmış olduğun zerre kadar hayrın da mükâfâtını göreceksin, zerre kadar şerrin de cezâsını bulacaksın. Senden suç zuhûr ettiği vakit hemen Allah'a istiğfâr et. İrtikâb ettiğinin masiyetle kalbine kara düşmüştür, gözyaşınla onu yıka.

İlyas aleyhisselâm ölürken ağlıyormuş. Ölüm meleği Azrâil aleyhisselâm, onun ağladığını görünce şöyle demiş : "Yâ Nebiyallah! Niçin ağlıyorsun? Senin için korkulacak bir şey yok ki, gitdiğin yer korkulu bir yer değil ki, dost kapısına gidiyorsun". İlyas Peygamber ölüm meleğine şu cevabı vermiş : "Ben ölümden korktuğum içim ağlamıyorum. Rabbime ibâdet etmeye doyamadım, onun için ağlıyorum. Zîrâ abdiyyetden büyük bir şeref bulamadım. Biliyorsun ki ölümle beraber ibâdet kalkıyor".

Zîrâ en büyük şeref, Allah'a kulluktur. Nefsine kul olan, şehvetine kul olan, rezîl ve sefîl olur. Allah'a kul olan iki cihâna sultân olur. İşitmedin mi? Duymadın mı? Züleyhâ, bir sultân âilesi iken, nefesine uyduğu için zefîl oldu. Hazret-i Yûsuf ise, bir köle iken, Allah'a kul olduğu için âlî ve sultân oldu. Öyleyse ölüm gelmeden hayâtın kıymetini bil ve Rabb'e ibâdet eyle. Çünkü felah yollarını gösteren, saâdet yollarını tarîf eden, bizi Allah'a çağıran Hazret-i Muhammed böyle söylüyor.

Ölmeden evvel hayâtın kıymetini bil, Rabbü'l-âlemîn'e ibâdet et. İhtiyarlık gelmeden gençliğin kıymetini bil, marifet öğren. Hastalık gelmeden sıhhatin kıymetini bil, fakîrlik gelmeden elindeki nimetin kadr u kıymetini bil, meşgale gelmeden boş zamânın kıymetini bil. Böyle yaparsan iki cihânda âlî olacaksın. Zâhirde fakîr de görünsen hakîkatde sultân olacaksın zîrâ en büyük şeref Allah'a kulluk ve habîbi Muhammed'e ümmet olmaktır.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

⁶⁷⁶ Sure-i Kiyâme 36

Muhammed'siz Muhabbetullah Olmaz
6 Mayıs 1983 (23 Receb 1403) ABD⁶⁷⁷

Kâllallahu Teâlâ fî Kitâbihi'l-Azîz.

Eûzübillahimineşşeytânirracîm.

Bismillahirrahmânirrahîm.

قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ⁶⁷⁸

Sadakallahü'l-Azîm.

Yerin göğün sâhibi, bilinen ve bilinmeyen âlemlerin mâliki, kemâl sıfatlarıyla muttasıf, noksan sıfatlardan berî, cemâl sıfatlarıyla muallâ olan Cenâb-ı Rabbü'l-âlemîn ahkâmı eskimeyecek olan Kitâb-ı Kerîm'inde, Sûre-i Âl-i İmrân'da, habîbi, mahbûbu, mergûbu Muhammed Mustafâ'ya, hâtemü'l-enbiyâ'ya, "Habîbim Ahmed, Resûlüm yâ Muhammed kullarıma söyle, eğer beni seviyorlarsa sana tâbi olsunlar ki ben de onları seveyim".

Demek ki Allah'ı sevenler, Allah'ın sevgisini kazanmak için Hazret-i Muhammed'e, sallallahu aleyhi vesellem, ittibâ etmeleri şartdır. Muhammed'siz muhabbetullah olmaz. "et-turuku ilallahi bi enfâsi'l-halâik". Yani mahlûkatın her nefesi sayısınca Allah'a giden yol vardır. Fakat bütün kapılar seddolunmuş veyâhud bütün kapılardan en kestirme yol, en karîb olan yol, Bâb-ı Muhammediyyet'den girerek Allah'a mülâkat ve vuslat etmektir.

Allah'ı seven, Habîb-i Hudâ'ya muhabbet eden kişi, Allah'la ve Peygamber'le beraberdir.

⁶⁷⁹ فِي مَقْعَدِ صِدْقٍ عِنْدَ مَلِكٍ مُقْتَدِرٍ " âyetinin beyânına göre, mak'ad-ı sıdkdadırlar yani muktedir olan

Allah'ın indindedirler. Yine diğer bir âyet-i kerîmede, Sûre-i Nisâ'da, ⁶⁸⁰ وَمَنْ يُطِعِ اللَّهَ وَالرَّسُولَ

" فَأُولَٰئِكَ مَعَ الَّذِينَ أَنْعَمَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ مِنَ النَّبِيِّينَ وَالصِّدِّيقِينَ وَالشُّهَدَاءِ وَالصَّالِحِينَ وَحَسُنَ أُولَٰئِكَ رَفِيقًا

⁶⁷⁷ Efendi Hazretleri, bu hutbeyi, imârına vesîle oldukları New York'daki bir mescidde çoğu kendi eliyle islâma girmiş olan Amerikalı müslümanlara hitâben îrâd buyurmuşlardır.

⁶⁷⁸ Sure-i Âl-i İmrân 31

⁶⁷⁹ Sure-i Kamer 55

⁶⁸⁰ Sure-i Nisâ 69

Resûlünün sevdikleri, Allah'ı ve Resûlünü sevenler, onlar, nebîlerle, siddîklarla, şehîdlerle beraberdir.

Günlerden birgün Mescid-i Nebî'de, bir zât, bir a'râbî ayağa kalkarak, Resûl-i Ekrem ve Nebiy-yi Muhterem Hazretlerine şu soruyu sordu, "Mete's-sâ'a yâ Resûlallah", yani "Kıyâmet ne vakit kopar yâ Resûlallah?" diye kıyâmetin vaktini saâtini sordu.

Burada bir mesele var, söylemeden geçmeyeceğiz. Resûl-i Ekrem, ulûmü'l-evvelîn ve âhirîne câmidir. İlimlerin evvel ve âhîrinin cümlesini Allah Peygamber'e bildirmişdir. Dînin bazı sırlarını Resûl-i Ekrem bildiği hâlde söylemekle mükellef değildir. Ammâ söylemekle mükellef olduğu her şeyi ümmetine bildirmiştir.

Resûl-i Ekrem o zâta cevap vermeden ayağa kalkdılar ve mübârek, muhterem yüzlerini kibleye çevirdiler, kibleye yöneldiler ve Allah huzûruna durdular. İki rekat namaz kıldıktan sonra tekrar mübârek cemâlini ashâb-ı bâ-safâya çevirdi, "eyne's-sâilu, soruyu soran nerede?" dedi. O zât ayağa kalkdı, "Yâ Resûlallah soruyu soran benim" dedi. Resûl-i Ekrem ona şöyle söyledi, "Kıyâmetin vaktini öğrenip ne yapacaksın? O bir emr-i mühimdir, olacaktır, muhakkak olacaktır. Ama sen vaktini niçin öğreneceksin? Sen onun vaktini öğreneceğine, o gün için ne hazırladın?" dedi. O zât dedi ki, "Vallâhi Yâ Resûlallah, benim öyle uzun uzun namazlarım yok, uzun uzun oruçlarım yok, ibâdetlerim yok. Beş vakit namazı kılarım, senede bir ay oruç tutarım, rızkımın bir kısmını fukarâya tasadduk ederim. Elimde olursa. Olmazsa, vücûdumla, lisânımla halka yardım ederim. Başka uzun ibâdetlerim yok. Ama bir şeyim var, ben Allah'ı ve Resûlünü çok severim" dedi. Resûl-i Ekrem dedi ki, "Ey a'râbî, müjde olsun! Mâdem ki sen Allah ve Resûlünü seviyorsun, sen sevdiklerine berabersin. Zîrâ el mer'u me'a men ehabbe, kişi sevdiği ile beraberdir. Sen de benimle ve Allah'la berabersin" buyurdular. "Kişi sevdiğiyle beraberdir. Sen de sevdiklerinle berabersin. Benimle berabersin. Allahu Sübhânehû ve Teâlâ Hazretlerinin indinesin, O'nunla berabersin" buyurdular.

Olacak olur. Yani ne demek istedim? Olacak olur. Bir kıyâmet vardır, insanın ölümüdür. Bir kişi öldü mü onun kıyâmeti kopdu demektir. Bir de mühim olan kıyâmet vardır ki, emzikli anne emzirdiği çocuğu yere atar, hâmile kadın da hamlini düşürür, vaz eder, o günün şiddet ve dehşetiyle. O günün şiddet ve dehşetiyle, semâ yarılr, denizlerin suları ateşe kalb olur, dağ, dere, tepe kalmaz, rîh-i akîmle dümdüz olur. Semâ yarılr. ⁶⁸¹ "وَإِذَا الْكُوَاكِبُ* إِذَا السَّمَاءُ انْفَطَرَتْ". Evet semâ yarılr, yıldızlar dökülür, denizler kaynar, kabirler eşilir, güneş dürülür, ⁶⁸² "وَإِذَا الشَّمْسُ كُوِّرَتْ".

İlkbaharda ölü ardın dirildiği gibi, yerden nebâtâtın uyandığı gibi, kabirler eşilir ve halk, tekrar meydana gelir, ölenler dirilirler. Ve halk mahşer yerine doğru yürür, yollanır. Bu âlemde olduğu gibi, kimi otomobille, kimi burakla, kimi yaya yürüyerek, kimi yüzüstüne sürünerek mahşere toplanırlar. Bu âlemde de insanları böyle görüyoruz, kimisi arabalarla gidiyor, kimi yayan yürüyor, kimi topallıyor, kimi sekiyor, kimi yerde sürünüyor, aynı vaziyetde. Sahabeden biri sormuş, demiş, "Ya Resûlallah, insanlar yüzüstü nasıl yürürler?" demiş. İki ayak üstünde

⁶⁸¹ Sure-i İnfitâr 1-4

⁶⁸² Sure-i Tekvîr 1

yürüten, yüzüstü de yürütüyor, görmüyor musun yılanları, solucanları? Onların ayakları yok, yüzüstüne sürükleniyorlar, sürünüyorlar, onun remzidir o.

İşte o şiddetli ve dehşetli günde, Allah ve Resûlünü sevenler, Resûl-i Ekrem'in Livâ-i Hamd adındaki sancağı altında, arşın gölgesindedir. Mâşâallah, ⁶⁸³ "يَوْمَ يَقُومُ النَّاسُ لِرَبِّ الْعَالَمِينَ", mâşâallah kıyâmda durur halk, mahşer yerinde, hesâbın kurulmasını, defterlerin okunmasını bekler. Kafatasları içerisinde beyinler pişer. Güneş insanların tepesine çok yaklaştırılmışdır. Ayaklar o günün şiddetiyle şişer. Ağlayanlar, sızlayanlar, yüzleri kara olanlar, gözleri gök olanlar, ellerini ısırarak, sakal ve saçlarını yolarlar. Fakat Allah ve Resûlünü sevenler, Hazret-i Muhammed'i sevenler, O'nun sancağı altında arşın gölgesindedirler. Allah ve Resûlünü sevenler Havz-ı Nebî'den içerler, Hazret-i Muhammed'in eliyle.

O günün korkusuyla enbiyânın dizlerinin bağları sökülür ve diz çökerler yere. Bir gulgule işidilir, derler ki, "Âdem Peygamber'e gidelim, babamızdır, Cenâb-ı Hakk'a duâ etsin, mîzânı kursun, terâzi yerine getirilsin, herkes ne olacaksa olsun" derler. Ve halk Hazret-i Âdem'e mürâcaat eder. Halk Âdem'e gider, Âdem Peygamber de titremektedir, dizlerinin bağı çözülmüştür. Âdem babamız, gözleri yerde, korku ile titremektedir.

Fakat Allah ve Resûlünü sevenler mesrûrdur, yüzleri akdır, nûrlanmıştır. Çünkü Allah vaadinden dönmez. ⁶⁸⁴ "أَلَا إِنَّ أَوْلِيَاءَ اللَّهِ لَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ". Vefîler mahzûn olmazlar ve mükedder de değillerdir. Onlar için korku da yoktur.

Âdem Nebî der ki, "Benden zelle sâdır oldu, ben size şefâat edemem, siz Nûh Peygamber'e gidin. O ikinci babanızdır sizin, ona mürâcaat edin, o Allah'a duâ etsin". Halk Nûh Peygamber'e gider, "Ey ikinci babamız, bize şefâat et, mîzân kurulsun, hesap sorulsun, ne olacaksa olsun" dedikleri vakitte, Nûh Peygamber de titremektedir, Allah korkusuyla kalbi tir tir titrerken der ki, "Evlâdlarım, benim de şefâata mezûniyetim yoktur. Zîrâ ben kâfir evlâdımı kurtarmak istedim. Siz gidiniz İbrâhim Peygamber'e, Allah'ın halîlidir". Halk Hazret-i İbrâhim'e mürâcaat eder, İbrâhim Peygamber de der ki, "Ben şefâate mezûn değilim, benden de zelle sâdır oldu, Hakk'a yüzüm yoktur, isteyemem bir şey" der. "Siz Mûsâ Peygamber'e gidin" der. Halk Mûsâ Peygamber'e mürâcaat der, Mûsâ Peygamber de mazeret beyân eder, "Şefâate benim kudretim yoktur zîrâ ben de bir kimseyi elimle kazâyı öldürdüm, zelle sâdır oldu. Siz İsâ Peygamber'e gidin, zîrâ o mesîhdir, rûhullahdır" der. Halk İsâ Peygamber'e gider, İsâ Peygamber titremektedir. Annesi Hazret-i Meryem de titremekte. "Aman" der Hazret-i İsâ, "bana gelmeyin. Ben mazûrum, çünkü beni Allah'ın oğlu ittihaz etdiler, Allah ittihaz etdiler, annemi ilâhe ittihaz etdiler, bizim Allah'a hiç yüzümüz yok" der. "Dokunmayın bize, siz Muhammed Mustafâ'ya gidiniz".

Halk Resûl-i Ekrem'e mürâcaat eder, Resûl-i Ekrem secde eder ve "Yâ Rab, Hasen'im, Hüseyin'im, Rukiyye'm, Kâsım'ım, İbrâhim'im, Fâtîme'm hepsi fedâdır, ille ümmetim" der. Hakk Sübhânehû ve Teâlâ buyurur ki, "Başını secdeden kaldır, şefâatin makbûldür, ne istiyorsun? Ümmetini sana bağışladım" der, "verdim, sana bağışladım, şefâat et istediğine". Yedi sefer şefâate izin çıkar. En sonuncusunda der ki, "kalblerinde zerre mikdarı î mân

⁶⁸³ Sure-i Mutaffîn 6

⁶⁸⁴ Sure-i Yûnus 62

olanlara da ben şefî olayım". Cenâb-ı Hakk, "Onlara da şefî ol habîbim" der, "Zîrâ ben sana söz verdim, ve le sevfe yu'tîke rabbûke fe terdâ, seni râzı kılıncaya kadar vereceğime söz verdim, onlara da seni şefî eyledim" buyurur.

Resûl-i Ekrem tekrar secde eder. "Habîbim ne istiyorsun?" der Cenâb-ı Hakk. "Yâ Rab, lâ ilâhe illallah diyenlere ben şefâat edeyim". Hakk Teâlâ buyurur ki, "Muhammedü'r-Resûlullah diyenlerden kalblerinde zerre mikdarı î mân olanlara seni şefî eyledim, ama lâ ilâhe illallah diyenleri bana bırak, onları affetmek benim hakkım" der Cenâb-ı Hakk.

İşte müminler, bu şefâatle beraber Cenâb-ı Peygamber önde, ümmeti arkada cennete varırlar, cennete dâhil olurlar, rıdvâna erişirler, matlab-ı a'lâ maksad-ı rânâ olan, ⁶⁸⁵ وَجُوهٌ يَوْمَئِذٍ " إِلَىٰ رَبِّهَا نَاطِرَةٌ * نَاضِرَةٌ " cemâl-i bâ-kemâl-i ilâhî ile müşerref olurlar.

Şimdi, Allah ve Resûlünü sevenler için bak ne kadar güzel açık, seçik, ferah, refah, necat yollarını gösterdik. "Acaba bunlar böyle olacak mı olmayacak mı?" diye soranlara söylüyorum, sen ister inan, ister tekfîr et, ister inkâr eyle, ⁶⁸⁶ "فَمَنْ شَاءَ فَلْيُؤْمِنْ وَمَنْ شَاءَ فَلْيُكْفُرْ", bu böyle olacaktır. Allah'ı seviyorsanız Resûl-i Ekrem'e tâbi olunuz ki, Allah sizleri seve. ⁶⁸⁷ "قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ", günahlarınızı temizleye, tathîr ede, derecâtınızı âlî kıla. Zîrâ Resûl-i Ekrem'e tâbi olanları Allah sevmektedir.

Kalbleri Allah ve Resûlullah muhabbetiyle tezyîn olan zümreye Allah bizler dâhil eyleye.

وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا رَحْمَةً * إِنَّ فِي هَذَا لَبَلَاغًا لِّقَوْمٍ عَابِدِينَ * وَلَقَدْ كَتَبْنَا فِي الزَّبُورِ مِنْ بَعْدِ الذِّكْرِ أَنَّ الْأَرْضَ يَرِثُهَا عِبَادِيَ الصَّالِحُونَ
⁶⁸⁸ لِّلْعَالَمِينَ

⁶⁸⁹ وَدَاعِيًا إِلَى اللَّهِ بِأَذْنِهِ وَسِرَاجًا مُنِيرًا * يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ إِنَّا أَرْسَلْنَاكَ شَاهِدًا وَمُنِيرًا وَنَذِيرًا

Sadakallahü'l-Azîm.

⁶⁸⁵ Sure-i Kiyame 22-23

⁶⁸⁶ Sure-i Kehf 29

⁶⁸⁷ Sure-i Âl-i İmrân 31

⁶⁸⁸ Sure-i Enbiyâ 105-107

⁶⁸⁹ Sure-i Ahzâb 45-46

İnsanın Yaratılış Hikmeti ve Allah'a Kulluk Şerefi 13 Mayıs 1983 (30 Receb 1403)

Kâllallahu Teâlâ fî Kitâbihi'l-Azîz.

Eûzübillahimineşşeytânirracîm.

Bismillahirrahmânirrahîm.

وَاعْبُدْ رَبَّكَ حَتَّىٰ يَأْتِيَكَ الْيَقِينُ⁶⁹⁰

Sadakallahü'l-Azîm.

Dilleriyle Allah'ı tevhîd eden, gönülleriyle Hakk'ın varlığına ve birliğine inanan ve Allah'ı seven, Allah'ın sevgilisi Muhammed Mustafâ'ya gönül veren ve îmân eden ve O'nu yani Resûl-i Ekrem'i peygamberler peygamberi olan sebab-i hilkat-i âlem Muhammed Mustafâ'yı her şeyinden ziyâde severek îmânını kemâle erdiren, kıyâmet gününe inanan, Hakk'ın cennetine tâlib, rızâsına râgıb, cemâline âşık olanlar!

İnsanlığın şerefi, Hakk Teâlâ'ya ibâdetledir. Ve insanlar ve görünen ve görünmeyen kuvvetler, bunun için halk olunmuştur. Allah ahkâmı eskimeyecek olan Kitâb-ı Kerîm'inde yani Mektûb-ı Rabbânî Kurân-ı Kerîm'de böylece haber vermiştir. Esteîzübillah, ⁶⁹¹ وَمَا خَلَقْتُ "الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ". "Görünen ve görünmeyen kuvvetleri, beni bilip bana îmân etmeleri için ve bana ibâdet kılmaları için halk etdim" diyor Allah. Öyleyse insanlığın şerefi Rabbü'l-âlemîn'e ibâdetledir.

Zâten bütün mahlûkât-ı ilâhiyye, ister cemâdât, yani cansızlar, onlar da cansız değildir, canlıdır ya, cansızlar, nebâtât, ağaçlar, çiçekler, otlar, hayvanlar, insanlar, melekler, cinniler, bütün mahlûkât-ı ilâhiyye, Cenâb-ı Hakk'ı tesbîh etmektedir. Hattâ kâfir dahi. Kâfirin, kendisi haberi olmadan, vücûdunun varlığı Hakk'ı tesbîh eder. Çünkü Allah, Kitâb-ı Kerîm'inde "Hiçbir şey yokdur ki beni tesbîh etmesin fakat siz onların tesbîhini anlayamazsınız" diyor Cenâb-ı Allah.

Anlayanlar var tabîî. Kimin kulağından gaflet pamuğunu çıkardıysa Hakk Sübhânehû ve Teâlâ Hazretleri, mevcûdâtın tesbîhâtını işitir. Bir tânesini söyleyiverelim. Hayder-i Kerrâr,

⁶⁹⁰ Sure-i Hicr 99

⁶⁹¹ Sure-i Zâriyât 56

Sâkî-i Kevser, Fâtih-i Hayber Hazret-i Ali kerremallahu vecheh diyor ki, "Biz Resûl-i Ekrem ile beraber Medîne hâricine çıktığımız vakitte, taşların ve ağaçların Resûl-i Ekrem'e selâm verdiğini, ben duydum" diyor.

"Efendim, taş konuşur mu?". Bunları bırak bunları. Senin ve benim aklıma göre, akl-ı maâşa göre konuşmaz ama, Allah dilediğini yapar, dilediğini konuşturur, dilediğini konuşturmaz. Zâten zamânımızda küfür kapıları sedd olunmuştur. Her şey konuşuyor, konuşmayan bir şey yok. Yalnız sağır olmamak gerek işitmek için.

Gene Huzûr-i Saâdet'e bir gün Ebû Cehil gelmiş, elinde bir takım şeyler var, böyle yummuş, Peygamber'e demiş ki, "Yâ Muhammed!", sallallahu aleyhi vesellem...

Burada antre parantez bir şey söylemeden geçmeyeceğim. Sûre-i Hucurât'da âyet-i kerîme, "Birbirinize seslenir gibi Resûl'e Ekrem'e seslenmeyiniz" diyor Allahu Sübhânehû ve Teâlâ. Hani birbirimize Ahmed, Mehmed, Ali diye sesleniriz değil mi? Sakın hâ! Siz Resûl-i Ekrem'e böyle seslenmeyiniz. "Birbirinize seslenir gibi peygamberime seslenirseniz, amellerinizi sevaplarınızı habt ederim, bâtıl kılarım" diyor Hazret-i Allah. Onun için Resûl-i Ekrem'in ismini işitdiğin vakitte, salât ü selâm okuyacaksın Resûl-i Ekrem'e. Onun için bazı hâfız efendilerin, Mevlid kırâatı esnâsında yâhud kasîde okuduğu vakitte, "Yâ Muhammed" diye, sallallahu aleyhi vesellem, seslenmeleri doğru olmaz. "Yâ nebiyyallah", "Yâ resûlallah", "Yâ ekreme"-r-rusûl, "Yâ eyyühe'l-müzzemmilü", "yâ eyyühe'l-müddessiru", "yâ eyyühe'n-nebî" diye seslenmek daha hayırlıdır. Çünkü Hakk Sübhânehû ve Teâlâ Hazretleri Kurân-ı Kerîminde peygamberine "Yâ Muhammed" diye hiç hitâb etmemiştir, yokdur böyle bir hitâb. Sen bakma şimdi tefsîrlerde yazıyorlar böyle. Onu halk anlamıyor da anlasın diye. "Kul Yâ Muhammed", "Söyle Ey Muhammed", öyle yok. "Kul yâ ekmele'r-rusul, ey sevgilim, resûllerin en kâmilî, en mükemmeli olan Muhammedim" demekdir o. Kurân'da dört yerde ism-i nebî geçiyor, bunlar da Peygamber'in sıfatlarıyla beraber. ⁶⁹² هُوَ الَّذِي أَرْسَلَ رَسُولَهُ بِالْهُدَىٰ وَدِينِ الْحَقِّ لِيُظْهِرَهُ عَلَى الدِّينِ كُلِّهِ وَكَفَىٰ ⁶⁹³ بِاللَّهِ شَهِيدًا مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ ⁶⁹⁴ مَا كَانَ مُحَمَّدٌ إِلَّا رَسُولٌ قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِهِ الرُّسُلُ. Bir yerde, ⁶⁹⁵ إِنَّ اللَّهَ وَمَلَائِكَتَهُ يُصَلُّونَ عَلَى النَّبِيِّ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا صَلُّوا عَلَيْهِ وَسَلِّمُوا تَسْلِيمًا. "Yâ Muhammed" diye, sallallahu aleyhi vesellem, seslenmeleri doğru olmaz. "Yâ nebiyyallah", "Yâ resûlallah", "Yâ ekreme"-r-rusûl, "Yâ eyyühe'l-müzzemmilü", "yâ eyyühe'l-müddessiru", "yâ eyyühe'n-nebî" diye seslenmek daha hayırlıdır. Çünkü Hakk Sübhânehû ve Teâlâ Hazretleri Kurân-ı Kerîminde peygamberine "Yâ Muhammed" diye hiç hitâb etmemiştir, yokdur böyle bir hitâb. Sen bakma şimdi tefsîrlerde yazıyorlar böyle. Onu halk anlamıyor da anlasın diye. "Kul Yâ Muhammed", "Söyle Ey Muhammed", öyle yok. "Kul yâ ekmele'r-rusul, ey sevgilim, resûllerin en kâmilî, en mükemmeli olan Muhammedim" demekdir o. Kurân'da dört yerde ism-i nebî geçiyor, bunlar da Peygamber'in sıfatlarıyla beraber.

Onun için, islâm dîni demek, edeb, terbiye, âdâb dîni demektir. Ağzına geleni söyle, eline geleni ye, diline geleni de, böyle olmaz. Diline de sâhib olacaksın, uçkuruna da sâhib olacaksın, eline, beline, diline de sâhib olacaksın, uçkuruna da sâhib olacaksın. Hele Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi vesellem üzerinde. Tekrar tekrar ediyorum. Tekrar tekrar söylüyorum. Resûl-i Ekrem üzerine, çok terbiyeli olmak lâzımdır. Ümmet-i Muhammed'in başına gelen felâketlerin sebebi, Resûl-i Ekrem'e hürmeti kesmişlerdir, hürmeti kaldırmışlardır, Allah onların üzerine musîbet verdi. O kadar, kestirme yoldan. Resûl-i Ekrem azîzdır, semâvâtın ve ardın sâhibi Allah, ona tazîm eder, Kurân'da zikrettiği gibi her cuma günü her câmide müezzin efendiler, O'nun şânını Allah'ın âyetiyle ilân ederler: ⁶⁹⁵ إِنَّ اللَّهَ وَمَلَائِكَتَهُ يُصَلُّونَ عَلَى النَّبِيِّ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا صَلُّوا عَلَيْهِ وَسَلِّمُوا تَسْلِيمًا. Yani manâsı şu, denizden bir katre, toprakdan bir zerre, şemsden bir hüzme, "Ben Allahlığım, meleklerimle beraber muttasılen Resûl-i Ekrem'e,

⁶⁹² Sure-i Feth 128

⁶⁹³ Sure-i Âl-i İmrân 144

⁶⁹⁴ Sure-i Ahzâb 40

⁶⁹⁵ Sure-i Ahzâb 56

resûlüme salât ediyorum. Ey îmân edenler! Ey beni birleyenler, beni tevhîd edenler! Siz de habîbim Muhammed'e salât ediniz" diyor Cenâb-ı Hakk. Geçiyoruz.

Ebû Cehil terbiyesiz tabîî, kâfir. Ona düşen vazîfe odur. "Yâ Muhammed!", sallallahu aleyhi vesellem, "avucumdakini bilersen sana îmân edeceğim" diyor. Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi vesellem, buyurdular ki, "Ben gaybı bilmem, gaybı Allah bilir". Ebû Cehil güldü, "Hani istikbâlde kıyâmetden, cennetden, cehennemden, suâlden, mîzândan haberler veriyorsun ya! Elimdekini dahi bilmiyorsun benim".

Akıllı herif, doğru söylüyor. İyi ki söylemiş, ki biz de bunlara muttali olduk, îmânımız kemâle erdi. Hani, Mi'râc geçti ama söylemeden geçemeyeceğiz. Mi'râc sabâhı Peygamber'e geldi Ebû Cehil, "Yâ Muhammed, sen Mekke'den Kudüs'e gittin mi?". "Gitdim". "Oradan semâya çıktın mı?". "Evet çıktım". "Kalk ayağa". Efendimiz ayağa kalktı. "Kaldır bir ayağını yerden". Kaldırdı. "Öteki ayağını da yerden kaldır bakayım". "Düşerim" dedi Peygamber. "E sen semâya çıkıyorsun da, yerden bir karış kalkamıyorsun, bu nasıl iş?" dedi. Akıllı!

Akl-ı maâş, herkesde vardır ama akl-ı maâş, ata binip denizin kenarına kadar götürür adamı, denizden öte götürmez. Misâli böyle. Bu, akl-ı maâd, aşk, Allah'ın kudretine inanma meselesidir. Efendimiz dedi ki, "Ben şimdi kalkarsam ayağa, düşerim ama, o Mi'râc'da ben gitmedim, ben havalanmadım, Allah beni götürdü".

O kâdir değil mi? Hani seni ve beni bir katre menîden halk eden, koca ecrâm-ı semâvâtı, ayları, yıldızları, direksiz tutan Allah'a bunu çok mu görüyorsun? Gökde güneşi ne tutuyor acaba? Direk mi var üzerinde, zincirle mi bağlamışlar? Yıldızlar da öyle milyonlarca! Senin aklının, benim aklımın bilmediği, makinaların tesbît edemediği daha nice yıldızlar var semâvâtta. Bunlar, bir emirle halk olunmuş, "kûn" emriyle. ⁶⁹⁶ "إِنَّمَا أَمْرُهُ إِذَا أَرَادَ شَيْئًا أَنْ يَقُولَ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ". Allah bir şeyi murâd etdi mi, o şeye "ol" der, o şey olur. Ama Allah murâd etmezse olmaz. Sen şimdi uçamazsın ama tayyâreye bindin mi gidiyorsun. Bak, kulların yaptığı tayyâre seni kaldırıyor. Güzel. Allah'a tayyâre kuvveti kadar kuvvet vermeyecek misin? Kullar bir kişiyi değil, baksana beş yüz kişiyi tayyâreye doldurup götürüyorlar.

Dedi ki Peygamberimiz, "Ben gaybı bilmem". Ebû Cehil, akıllı adam, "Sen kıyâmetden, mahşerden, suâlden haberler veriyorsun. Ölecekmişiz, dirilecekmişiz, mahşere sürüklenecekmişiz, bu dünyâda yaptıklarımızın hesâbını Allah'a verecekmişiz, cehennem varmış, cennet varmış, filan, bunları haber veriyorsun ya". Efendimiz, "Onları Allah bildiriyor, biliyorum. Bunu şimdilik bildirmedim, bilmiyorum" derken Cebrâil aleyhisselâm nâzil oldu. "Sor Habîbim, Ebû Cehil'e, avucundakiler mi seni bilsin, sen mi avucundakilerini bilesin". Efendimiz dedi ki, "Şimdi Hakk Teâlâ bana bildirecek, avucundakiler mi beni bilsin, ben mi avucundakilerini bileyim? Allah bana böyle diyor, böyle vahyolundu" dedi. Ebû Cehil akıllı ya, "avucumdakini bil" dese, Peygamber belki atar tutar, tesâdüf etdirir, ama taşın konuşması onun için muhaldir. Ona göre taş konuşmaz. "Avucumdaki seni bilsin" dedi. Başladı avucundaki taşlar, "Ente Resûlullah, Ente Resûlullah, Lâ ilâhe illallah Muhammedü'r-

⁶⁹⁶ Sure-i Yâsîn 82

Resûlullah" demeye, kâfirin küfrü arttı. "Ente sahhârün azîm, sen büyük sihirbazsın" dedi, elindeki taşları atdı ve kaçdı gitdi. İmkânı yok!

Çünkü îmânda da istidâd lâzımdır. Herşeyde istidâd lâzımdır. İstidâdı olmayan adam, îmân edemez, yapamaz bir şey. İmânda istidâd şartdır. Bak bir ateş alıyoruz, tahtanın üstüne koyuyoruz, yakıyor. Aynı ateşi başka bir şeyin üzerine koyuyoruz, yakmıyor. Her şey de böyle. Sesi çirkinmiş herfin, sesi güzel olsun diye, ilaç yutuyor. Olmaz. İstidâd şartdır. İstidâd şartdır, îmânda da istidâd şartdır.

Gelelim biz, orada bıraktık dersi. Mükevvenâtın kâffesi, ne varsa, görünen, görünmeyen, hepsi Allah'ı tesbîh eder. Hattâ kâfirin vücûdu, domuz da Allah'ı zikreder, tesbîh eder. Vücûdu yani. Yalnız insanlara ve cinnilere tekâlif vardır, Allah emretmiştir. Emir. Bu emir de büyük bir şereftir insan için. Kulun en büyük şerefi, Allah'a abdiyyettir. ⁶⁹⁷ وَتَحْنُ أَقْرَبُ إِلَيْهِ مِنْ حَبْلِ الْوَرِيدِ, ben size can damarınızdan daha yakınım" diyor Hazret-i Allah. Bize bizden yakın. Biz uzağız Cenâb-ı Hakk'a. İbâdetde ve secdede Allah'a biz de takarrub ederiz, yaklaşıyoruz. O ibâdettedir o. İbâdet, abdiyyet ile mabûdiyyetin, Allah ile kulun buluşduğu, vuslat ettiği yerdir. Acaba anlatabildim mi müminler?

Allah'a abd olanların en yücesi kimdir? Kul olan yani. Resûl-i Ekrem'dir. Onun için kelime-i şehâdetde, "Eşhedü en lâ ilâhe illallah ve eşhedü enne Muhammeden abduhû ve resûluh". Allah'ın abdi yani. Öyleyse şeref, kul için şeref, Allah'a kullukdadır. Kim ki Allah'a kul olur, Allah'a kulluk eder, o kişi azîz olur. Allah onu yüceltir ve yükseltir, şeref bahşeder. Âbâ u ecdâdımız, Allah'a kul olmayı şeref addederlerdi. Hattâ muhârebe meydanında gazâyı kazanan paşalar, o kahraman gâzîler kendilerine vezîrlük pâyesi verildiği vakitte birçokları ağlamışdır. Sormuşlar, demişler ki, "İşte vezîr oldunuz paşa hazretleri" demişler. Demiş ki, "Ben vezâret beklemiyordum, rütbe-i vezâret, rütbe-i şehâdet bekliyordum ben. Rabbime kul olayım ki iki cihâna sultân olayım".

Allah'a kim kul olursa, iki cihâna sultân olur. Öyle olmazsa her şey burada kalır. İnsan yüz tâne fakülte bitirse, diploması kabrin hâricindedir. Bütün dünyâyâ mâlik olsa, bütün İstanbul şehri boğazıyla, adalarıyla kendisinin olsa, tapuları kabrin hâricindedir, götüremez içeriye bir şey. Ancak kulluk şerefini, kulluk tâcını götürür başında.

Şimdi bunun ters tarafını alalım. Nefsine mahkûm olanlar da, nefsine kulluk yapanlar da, onlar da zelîl olurlar. "Kurân'dan bir misâlini verebilir misin?". Veririz, gâyet de güzel böyle. Hep işitdiniz vâiz efendilerden, hocaefendi hazretlerinden, söyleyelim.

Hazret-i Yûsuf aleyhisselâm, kardeşleri onu kuyuya atdılar. Tasavvufî manâları vardır fakat onlara geçecek olursak dersi yapamayız sonra, hikâyenin sathî kısmını anlatalım. Kardeşleri ona hased etdiler, babamız çok seviyor diye, onu kuyuya atdılar. Sonra bir kervan geldi, kuyudan su alacağım derken, Yûsuf'u buldu. Sonra kardeşleri kervanın Yûsuf'u kuyudan çıkardığını görünce, "Bizim kölemizdi kaçdı" dediler. Ufak bir paraya Yûsuf'u kervana satdılar. Kardeşleri, kendi kardeşleri! Çok ibret var, anlayabilersen eğer, konuştuğum sözlerde. Sonra Mısır'a pazara götürdüler, haraç mezat satdılar.

⁶⁹⁷ Sure-i Kâf 16

O devir kölelik devriydi, insanları böyle haraç mezat satarlardı, hayvan gibi, ferden ferden. Şimdi o kölelik kalktı, milletleri köle yapıyorlar. Yüz milyonu köle yapıyorlar, iki yüz milyonu köle yapıyorlar. Ferdî kölelik kalktı şimdi. O vakit, bir kişiyi, iki kişiyi, beş kişiyi köle yaparlardı.

Yûsuf'u babası sevmeseydi, kardeşleri ona hased etmeyecekdi. Kardeşleri hased etmese, onu kuyuya atmayacaklardı. Kervan su aramasa, Yûsuf'u kuyuda bulmayacakdı. Yûsuf köle olarak Mısır'a satılmasa, Mısır'a sultân olmayacakdı. Onun için bütün hayatın böyle, hayatın her birisi bir menzildir senin için. Hayatın her biri bir menzildir. Her menzilde ibret almalısın. İbretsiz göz, sâhibinin baş üzerindeki düşmanı gibidir.

*Bir göz ki olmaya ibret onun nazarında
Ol düşmenidir sâhibinin baş üzerinde*

Akşam hasta, sabahleyin sıhhatli olur. Sabahleyin diri olur akşama ölür. Akşam diri olanın sabahleyin cenâzesi çıkar. Hiç belli değil. Ne olacağımız malûm değil. Onun için Allah'a muhtaç olduğun kadar Rabbü'l-âlemîn'e ibâdetde bulun, ateşe tahammül edebileceğin kadar günah işle. Sana iki tâne şey veriyorum. İki tâne tavsiye. Allah'a muhtaç olduğun kadar Cenâb-ı Hakk'a ibâdet kıl, ateşe tahammül edeceğin kadar günah işle. İsteddiğini yap, serbestsin yani. Yakın zamanda elin ayağın bağlanır. Cansız ata bindirirler. Cansız at kapıya gelir. Seni cansız ata bindirirler. Sevgililerin seni omuzlarlar. Dostların ağlar, düşmanların güler. Sonra seni götürürler bir çukurun içerisine amelinle başbaşa bırakırlar. Ne sevgili karın, ne pek sevgili çocuğun, ne şefkatli baban, ne merhametli annen seninle beraber kabre girer. Amelinle başbaşa kalırsın. Yakın zamanda, pek yakında. Yani öyle çok uzak değil. "Küllü âtin karîb"dir. Her gelen yakındır. Ben daha dün sokakda oynuyordum, şimdi yolları kaybetmeye başladık. Nereden nereye gidiyoruz. Yürüyemiyorum da. Onun için hazırlığını yap.

Rabbü'l-âlemîn'e kim ki ibâdet eder, Allah onu Yûsuf Peygamber gibi Mısır'a sultân eder. Kulluk yapar, azîz olur. Nefsine hâkim olur, nefesine hâkim oldu mu insan olur, insan oldu mu kâmil olur, kâmil oldu mu mükemmel olur. Nefsine hâkim olmayan, nefsinin mahkûmudur. Züleyhâ gibi. Züleyhâ da Mısır kıtîrinin âilesi iken, nefesine şehvetine mahkûm olunca, elinden her şeyi gitdi ve zelîl oldu. Sonra Yûsuf Peygamber'e âşık olduğu için, Cenâb-ı Hakk onu aşk hürmetine, aşk hürmetine, aşk, aşk, sevgi, muhabbet, aşk hürmetine, tekrar onu Yûsuf'a iade etdi. İşler uzun. Aşk, mukaddesdir, kudsîdir. İster günah işle, bu kürsüde bu söylenmez, ama söyleyeyim sana, ister günah işle, ister sevap işle, aşk ile yap. Aşksız ne sevap bir şeye yarar, ne günah. Aşk ile yapacaksın, ibâdetini, tâatını, kulluğunu. Şerefini bileceksin bir defa evveliimde.

Bak, Resûl-i Ekrem ne diyor, çok dikkat et, sana cennet yollarını, rızâ dârını, rıdvânı ve Cenâb-ı Hakk'ın cemâline davet ediyor Peygamber, bak, "Birbirinizi seviniz. Birbirinizi sevmedikçe îmân etmiş olmazsınız". Her ne kadar "Lâ ilâhe illallah" da desen, mümin kardeşini sevmiyorsan îmân etmiş olmazsın diyor Peygamber. Birbirinizi sevmedikçe diyor. İki, "Beni her şeyinizden ziyâde sevmedikçe îmânınız kemâle ermez" diyor.

Hattâ bir gün Hazret-i Ömer'e sormuş. Ömer, biliyorsunuz ya, radiyallahu anh. Yani dünya yüzünde adâlet sembolü olarak gösteriliyor Ömer ibn Hattâb, ona sormuş Cenâb-ı

Peygamber. "Yâ Ömer, beni ne kadar seversin?" demiş. "Yâ Resûlallah, seni her şeyimden ziyâde severim ama nefsimi senden ziyâde severim" demiş. Doğru konuşmuş, yalan söylememiş, riyâ yapmamış. Ne kadar güzel.

Bazen kavga çıkar âile arasında filan, o iyidir. Riyâyı kaldırır o. İnsanın mâhiyetini ortaya koyar. Geçiyoruz.

Demiş ki Cenâb-ı Peygamber, "Beni hak nebî olarak gönderen Allah'a kasem ederim ki, Yâ Ömer, îmânın kemâle ermedi" demiş Peygamber, Ömer ibn Hattâb'a.

Kim biliyor musun Ömer? Cenâb-ı Peygamber'in kayınpederi. Kırkıncı islâm olan. İslâm olmasıyla islâm izhâr olunan. Bütün muhârebelerde Peygamber'le beraber bulunmuş. Onun hakkında birçok hadîsler var da bir tânesi de şu, "Benden sonra peygamber gönderilseydi, Ömer gelirdi" demiş Cenâb-ı Peygamber. Üç aylık yoldan askerlerini idâre etmiş, "Yâ Sâriye! El-cebel!" diye. Ömer İbn Hattâb. Ona söylüyor Peygamber. "Yâ Ömer, beni ne kadar seversin?". "Yâ Resûlallah, her şeyimden ziyâde seni severim ama nefsimi senden ziyâde severim". Buyurmuş ki, "İmânın kemâle ermedi yâ Ömer". Hazret-i Ömer ağlamış. Gözlerinden akan sular çaylar gibi çağlamış. Demiş ki, "Yâ Resûlallah, şimdi seni ben nefsimden de ziyâde seviyorum". "Yâ Ömer, şimdi îmânın kemâle erdi" demiş.

Onun için îmânını kemâle erdirmeye çalış. Vallâhi ve billâhi bu kürsünün sâhibi, şu mihrabın sâhibi, bu kâinâtın, âlemlerin sâhibinin mahbûbu olan Muhammed Mustafâ dedi ki, kabre girer girmez, size ve bize Resûl-i Ekrem'den soru olur evvelâ. "Bu zât hakkındaki malûmâtın nedir?" diye sorarlar. Haber veriyorum size. "Efendim, Peygamber Mekke'de doğmuş, Medîne'ye hicret etmiş, âilelerine orada ev yaptırmış, gazâ etmiş, mi'râc etmiş, şöyle yapmış, böyle yapmış". Bu Peygamber'i bilmek değildir. Onu Ebû Cehil de biliyor o kadar. Senden daha iyi biliyor. Kalbinde Hazret-i Muhammed'e muhabbet için yer açacaksın. Olmaz! Olmaz! Olmaz! İş muhabbetledir.

*Muhabbetden Muhammed oldu hâsıl
Muhammed'siz muhabbetden ne hâsıl*

Evet. ⁶⁹⁸ "وَاعْبُدْ رَبَّكَ حَتَّىٰ يَأْتِيَكَ الْيَقِينُ". Manâsı, "ölmüncüye dek ibâdet kıl". Kurtuluş yok. Herkes serbestdir itikadında, kılar, kılmaz, ayrı davâ. Ben müminlere ve Hakk'a tâlib olanlara söylüyorum. "Kalbim temiz, vücûdum semiz. Sen bakma sofuların namazına, bizim niyâzımız vardır. Onlar namaz kılar ama onların kalbleri kirlidir, bizimki temizdir". Bunlar Şeytan'ın verdiği iğvâldır. Senin önderin Resûl-i Ekrem'dir. Hiç ölmeyecek gibi dünyaya çalışacaksın. Bu da biraz güççe ya, neyse söyleyelim. Elin kârda gönlün Yâr'da olacak. Çalışdığın vakitte halka menfaatli, Hakk'a kul olacaksın. Yalandan dolandan berî olacaksın.

Aman harâm yemeyiniz! Harâm yemeyiniz! Yedi dirhem arpaya yedi yüz vakit namaz veriyorlar, âhiret âleminde. Bir adam bir adamın yedi dirhem arpa hakkını yese. Sen ister dinle, ister dinleme. "Efendi, olur mu olmaz mı?" Valla ister inan ister inanma, bu böyle

⁶⁹⁸ Sure-i Hicr 99

olacak. Sen ister inanma. Bir kimse bir kimsenin yedi dirhem arpasını çalsa, alsa, çalan da namazlı olsa...

Ey namaz kılan mümin! ⁶⁹⁹ "فَوَيْلٌ لِلْمُصَلِّينَ الَّذِينَ هُمْ عَنْ صَلَاتِهِمْ سَاهُونَ". "Şu namaz kılanlara weyl olsun ki, onlar namazlarında sehv ediyorlar" diyor. Sehvden manâ vâcibin terk ve tehiri, farzın tehiri manâsına değil. Secdegâhını bilmiyor. Namaz kılıyor ama harâmdan kendini korumuyor, dilini yalandan, uçkurunu harâmdan. Dilin dokuz hakkı var. Gözün on sekiz hakkı var. Sayalım mı hepsini? Kıyâmet gününde imâm arkasında kılınmış yedi yüz vakit namaz yedi dirhem arpaya hak sâhibine verilecek. Sen var düşün.

Gene sana bir şey daha söyleyeyim. Söylemeden geçmeyeceğim, yapamayacağım. Hazret-i Ömer zamanında bir devenin yuları kopmuş, yedi defa dikmişler. Hazret-i Ömer, demiş, "Yenisini takın, bunu atın" demiş. Vefâtından yedi ay sonra görmüşler Hazret-i Ömer'i, İmâm-ı Ali görmüş, yüzü sapsarı, "Ne oldu Yâ Ömer, bu hâlin nedir?". "Bir yular meselesi vardı" demiş. Altı defa kopdu, devenin başına bağladılar, yedincide dedim ki, bırakın başkasını takın diye. Cenâb-ı Hakk buyurdu ki, "Yedinci sefer de hayvanın başına bu yular takılabilirdi, bir defa daha kullanılabılırdi, niye atdırdın diye, milletin malını hebâ etdirdin diye bana bu soruyu sordular, yedi aydan beri" demiş. Ömer ibn Hattâb. Peygamber'in yanında yatıyor türbede. Sen var kıyâs eyle. Sen kim oluyorsun, ben kim oluyorum? Ben Kitapçı Muzaffer, sen Manifaturacı Ahmed Efendi. Ömer bu!

İbâdet! Her şeyin başı ibâdetledir. Yalnız karnını ve mideni harâmdan, gözünü harâmdan sakın. Allah'ın dediği gibi bir kul ol ki, meleklerden efdal olasın. Öyle hâle gelir ki, bak şimdi dinle. Bir kul namaz kılmaya kalkdı mı, Cenâb-ı Hakk emreder, sâlih kuldan bahsediyorum, böyle harâmı helâli bilen bir mümin kardeşimizden. Ağzından çıkanı kulağı işitiyor, secdegâhını biliyor. Namaza kalkar, tek başına namaz kılmaya. Hakk Teâlâ emreder meleklerine, "Ona iktidâ ediniz. Onu imâm yapın kendinize, iktidâ edin. İktidâ edin o kuluma". Melekler derler ki, "Yâ Rabbi, o günahkar biz masûmuz". Niye? Kullarda şehvet var, filan filan. Halbuki melekler masûm yaratılmış. Hakk Sübhânehû ve Teâlâ der ki, "Günahlarını kaldırın üzerinden. O da masûm oldu mu?". "Oldu yâ Rabbi". "Haydi iktidâ edin öyleyse". Namazı kılarlar cemaatle. O mümin, haberi olmaz onun, kendim namaz kılıyorum zanneder. Arkada melekler vardır. Cemaat sevabı da verecek çünkü Allah ona. Namazdan fâriğ olur, melekler sorarlar, "Yâ Rabbi, günahlarını iâde edelim mi?". "Hayır! Ben kaldırdığım, affettiğim şeyi geri vermem bir daha". Onun için gerisin geriye iâde olunmaz.

Ama kul hakkından kaçın! Kul hakkı meselesi mühim. Kâfir hakkı, kul hakkı, hayvan hakkı, bunlardan kaçın. Çok kaçın bunlardan. Allah kendi hakkından vazgeçer, ganîdir, kul hakkından vazgeçmez, yakana sarılır sonra mahkeme-i kübrâda.

Ölünceye kadar ibâdet. Zarar etmeyeceksin. Hangi günahı işlersen işle, en zevkli günahları işle, sabahleyin yatağından kalkamazsın, kımıldayamazsın. Gece ibâdet eden, sabahleyin dinç kalkar. Hem gönlü refahlamış, ferahlamış, saâdete kavuşmuş, hem de vücûdu sıhhate erişmiştir.

⁶⁹⁹ Sure-i Mâ'ûn 4-5

Receb ayı gitmek üzere, el-vedâ, el-firâk diyor Receb-i Muazzam. Receb ayında yapılan sevaplara en ekall yetmiş verilir, Şaban'da yedi yüz, yapacağın hayır hasenâta. Sevaplar kat katdır da, günahlar bir mislidir. Rahmeti geniştir Allahu Teâlâ'nın. Allah bir sevaba on sevap yazar, bir günaha bir günah yazar. Ama mümin olan kişi, Allah'ı seven de Allah'a karşı bir günah da olsa, küçük günah da olsa işlemez. Günah günahdır. Ama iş zâhir olursa, tövbe istiğfâr etsin. Allah tövbeleri kabûl eder.

"Efendim, ben öyle günahkârım, öyle günahkârım, öyle günahkârım ki, denizlerin katresi kadar, kumların zerresi kadar günahım var". Vallâhi ve billâhi Allah hepsini affeder, affedicidir. Hattâ Resûl-i Ekrem buyururlar ki, "Et-tâibü mine'z-zenbi ke men lâ zenbe leh, günahına tövbe eden, o günahı işlememiş gibidir" diyor Cenâb-ı Peygamber. Yalnız şirk affolmaz. Şirki Allah affetmez. Dilerse bütün günahları affeder. Dilerse! Şart var, dilerse. Onun için hemen tövbe istiğfâra. Tövbe sabunuyla, gözyaşıyla yıkanmalı hemen, tövbe istiğfâr etmeli. Ve kötü huylarımızdan, alışkanlıklarımızdan vazgeçeceksek, bu Receb ayında tövbe etmeliyiz. Allah, tövbeleri kabûl eder, insanlar istikrâh eder. Meselâ sigarayı bırakmak isteyen bir adam Receb ayında bırakmalı, Allah tövbesini kabûl eder ve istikrâh etdirir sigaradan.

Receb'de böyle. Şaban'da yedi yüz. Ramazan'da belki yedi bin. Vallahu vâsi'un 'alîm. Ama bir günaha bir günahdır. Ama böyle aylarda yakışmaz, insan günah filan yapmamalı, günahdan kaçınmalı. İnsan kendi kendini çekip çevirmeli. Bâhusûs Receb'de ibâdet tohumunu manâ tarlasına ekmeli, Şaban'da gözyaşıyla sulamalı, Ramazan ayında da onun meyvasını biçmelidir. Ramazan da, müminlere verilen bir aydır ki, hasad zamânıdır. Şimdiden hazırlığını yap. İbâdetini yap, gözyaşıyla sula! Geceleri kalk, bir mikdar ibâdet et. Günah işlemekten ne anladın! Yeter artık, tamam!

*Binbir günâh etdin yeter
Rûyin siyâh etdin beter
İsyân-ı Hakk'dan ne biter
Gel tövbeye gel tövbeye*

*Gel mescide meyhâneden
Hayır gelmez mestâneden
Tehîr etmek yâ neden
Gel tövbeye gel tövbeye*

*Doldu ecel peymânesi
Ömrün nesi kaldı nesi
Ey cihânın dîvânesi
Gel tövbeye gel tövbeye*

*Sakalına baka bak
Kara iken oldu ak
Dünyâ sana kurdu fak
Gel tövbeye gel tövbeye*

Allah'a koş! Açdı kapıları Allah. Mağfiret kapılarını açdı, af kapılarını yani. gir içeriye.

Yâ Rabbi toplandık, rızâ-yı şerîfine muntazır bulunduk. Her ne kadar zâhirde biz senin câmine geldiysek de hakikatde sen bizi kabûl etdin huzûruna yâ Rabbi. Bizi huzûrundan ayırma. Kulluk şerefini, tâcını başımızdan çıkarma.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

İnsanın Şerefi Allah'a Kullukdadır 20 Mayıs 1983 (8 Şaban 1403)

Kâllallahu Teâla fî Kitâbihi'l-Azîz.

Esteîzübillah.

وَاعْبُدْ رَبَّكَ حَتَّى يَأْتِيَكَ الْيَقِينُ⁷⁰⁰

Sadakallahu'l-Azîm.

Allah'a î mân etmekle gönülleri nûrlanan, alınlarında eser-i secde bulunan, kıyâmet gününe inanan, Hakk'ın cennetine tâlib, rızâsına râgıb, cemâline âşık olanlar!

İnsanlığın şerefi, mahlûkâtın şerefi, Allahu Sübhânehû ve Teâlâ Hazretlerine abd olmakla, kul olmaktır, şeref bundadır. Bütün peygamberân-ı izâmın şerefi ve bâhusûs peygamberler peygamberi olan Hazret-i Muhammed aleyhis's-salâtü ve's-selâmın şerefi abdiyyetindedir. Ona binâen, kelime-i şehâdetde, "Eşhedü en lâ ilâhe illallah ve eşhedü enne Muhammeden abduhû ve resûluhû" diyoruz. Yani Resûl-i Ekrem'in risâletinden evvel abdiyyetini zikrediyoruz.

Allah'a kul olan iki cihâna sultân olur. Zâten hilkatimizin sebebi de budur. Görünen ve görünmeyen mahlûkât-ı ilâhiyyenin, Hakk Teâlâ'yı bilip Allah'a secde etmek için halk olduğunu Kitâb-ı Kerîm ifâde etmektedir. Esteîzübillah.⁷⁰¹ "وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ", "illâ li ya'rifûn". Bunlar tekâlifde oldukları için ikisi zikredilmiştir. Melekler de böyle. Bütün mevcûdât da böyle. İster cemâdât olsun, yani cansızlar. Cansız bir şey yokdur kâinâtda, geçen hafta size söyledik, anladık, bize göre cansız sayılır. Cansızlar, nebâtât, hayvânât, insanlar, melekler, cinniler, bütün kâinât, ne varsa, hepsi Hakk'ı tesbîh eder ve Allah'ı zikreder. Bazısı Hakk'ı tekâlifle zikreder, bazısı aşk ile zikreder, bazısı hem tekâlifle hem aşk ile zikreder, bazısı bilmeyerek zikreder, gene Allah'ı zikreder. Hattâ vücûdumuzdaki bulunan, bütün mahlûkâtın böyle, vücûdumuzdaki bulunan ellerin, yüzün gözün, dudağın, dilin, kalbin, ayağın yani her uzvumuzun zikri vardır. Onların ayrı ayrı zikirleri vardır. Gözün zikri Kurân'ı tilâvet etmektir.

Âyât, üç türlüdür. Âyât-ı enfüsiyye, âyât-ı âfâkiyye, âyât-ı elfâziyye. Kurân-ı Kerîm, âyât-ı elfâziyyedir. Âyât-ı âfâkiyye, semâvâtta ve ardda bakdığın her şey, bunların hepsi

⁷⁰⁰ Sure-i Hicr 99

⁷⁰¹ Sure-i Zâriyât 56

kitâbullahdır. Okuyan için de seriyyeden süreyyâya kadar birer risâledir. Okuyabilen için. Okuyamayana ne diyelim. Hakk'dan ayân hiçbir şey yoktur fakat gözsüzlere pünhândır. Gözsüzler göremezler. Bu da baş gözüyle değil, kalb gözüyle görmek şarttır, kalb gözü. Hazret-i Ömer radiyallahu anh "Ben rabbimi kalb gözüyle gördüm" buyurmuştur. Yine Hayder-i Kerrâr Cenâb-ı Hazret-i Ali, "Lâ a'büde rabben lem ereh" yani "Ben görmediğim rabbe ibâdet etmem" buyurmuştur. Buna bâb-ı müşâhede derler. Bunu tadanlar bilir.

En büyük şeref Hakk'a ibâdetdir. Abd olmayanlar çok pişmân olacaklardır. Fakat bu pişmânlıkları onlara hiçbir fâide temîn etmeyecektir yarın kıyâmet gününde. Ki bu olacak, ki her dâim olmaktadır, her sene olmaktadır. Hakk Sübhânehû ve Teâlâ Hazretleri, Kitâb-ı Kerîm'inde şöyle buyuruyor, ⁷⁰² وَأَيُّهُ لَّهُمُ الْأَرْضُ الْمَيْتَةُ أَحْيَيْنَاهَا وَأَخْرَجْنَا مِنْهَا حَبًّا فَمِنْهُ يَأْكُلُونَ, ölü ardın dirilmesi onlara âyât u beyyinât değil midir? Biz ölü ardı diriltiğimiz gibi insanları da öldükden sonra dirilteceğiz" diyor Cenâb-ı Allah.

Gene Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi vesellem, resûller resûlü olan Peygamberimiz'e sormuşlar, "Yâ Resûlallah, bize kıyâmetin burada bir numûnesi var mıdır?", "Rebî'e bakınız" buyurmuşlar, "İlkbahara bakın" demişler.

Her varak, her çiçek, her yaprak, her ot, okuyabilen için bir risâledir, bir kitaptır, âyât u beyyinâtdır. Okumak için kafa lâzımdır, göz lâzımdır. Baş gözüyle olmaz. Allah, kalb gözünü açmayınca, baş gözüyle pek mahdûd bir hudûd görebiliriz, ondan ilerisini göremeyiz. Allah kalb gözümüzü açarsa, neler görürüz, neler görürüz. Tabii, bu görmeyi de herkes kaldırmaz. Herkesin kaldıracağı iş, her pehlivanın yiyeceği aş değildir.

Cenâb-ı Hakk, islâmı beş şey üzerine binâ kılmıştır. Bunu hepimiz biliyoruz. Kelime-i Şehâdet. "Eşhedü", şehâdet, görülen şeye söylenir. Çok dikkat buyur konuştuğum söze, dikkat et! "Eşhedü", şehâdet, tanıklık, gördüğüne tanıklık edilir, görmediğine tanıklık edilmez.

"Eşhedü", ben şehâdet ederim, "en lâ ilâhe illallah", Allah'dan gayrı ibâdete lâıyk hiçbir ilâh yoktur. Allah'ın istediği de evvelâ budur. Şirkden berî olacaksın. Bir. Hakk, bir, şerîki nazîri yok, evveli âhiri yok, Evvel, Âhir O. Mekândan münezzeh, mekânların mekânı Cenâb-ı Hakk Celle ve Tekaddes Hazretleri. "Küllü şey'in muhîttir"dir yani. İşte doksan dokuz esmâsı, binbir esmâsıyla bizlere kendisini bildirmişdir. Kudretini de gözünle görüyorsun. Evvelâ kendi vücûdunu gör, işte âyât- enfüsiyyeyi gör kendinde, nasıl halk olunmuşsun. Sana bu kâfi gelecek.

Bunu göremiyorsan, pek yakın olduğu için. Çünkü çok yakınlar görülmez, görmenin şartları vardır. Pek yakın görülmez. Pek uzak da görülmez. Görmenin ve görülmenin şartları vardır. Binâenalâzâlik, bak semâvâta, yıldızlarla nasıl süslenmiş. Hepsi bir intizâm ve hesap üzere.

Birdir Allah şerîki yoktur "kul hüvallahu ehad" bî-şekkdir

Şâhid-i âdil iken kâinât birliğine şekk eden eşekkdir

Yani çok şübheli manâsına, bildiğimiz o manâya değil. Çünkü o manâya söylersek eğer, o hayvan, mahkem-i kübrâda insânı davâ eder de mahkemeyi kazanır sonra. "Yâ Rabbi, bir kâfiri bana teşbîh etdi" der, "beni eşek yaptın, üzerime peygamberler bindi, ben

⁷⁰² Sure-i Yâsîn 33

peygamberler taşıdım" der. "İtirâz mı etdim eşek olduğuma" der, "beni niye kâfire teşbîh etdi" der Cenâb-ı Hakk'a yevm-i kıyâmetde ve adamı mahkûm etdirir. Burada o "eşekk", daha şübheli demek, vesveseli demek, şübheli, şübheli.

Şübheyi kalbinden gider. Safâya er. Sağlam bir îmâna mâlik ol. Gözünle görmüş gibi Allah'a inan. Her ne kadar sen Allah'ı görmesen de Allah seni görmektedir.

Halbuki, ⁷⁰³ "فَإَيْنَمَا تَوَلَّوْا فَثَمَّ وَجْهُ اللَّهِ", nereye bakarsak Hakk'a döneriz. Hakk'a döneriz ama görmek şarttır. Nereye dönsen Hakk'ın cemâline dönersin. Yakın bir zamanda da inşâallah o cemâl-i bâ-kemâl-i ilâhiyyeyi herkesin istidâdına göre Cenâb-ı Hakk kendisi, bize takdîm edecek, gösterecektir. Tabii bu, âşıkları için, bu söz. Âşık olmayan, Allah'ı görmüş ya da görmemiş onun için müsâvîdir. Kimisi cennetde kaldı, kimisi rıdvâna gitdi, kimisi firdevsde bulundu, kimisi cemâle gitdi. Âşıklar cemâle gitmişlerdir. Aşkın ne olduğunu bilenler, bu sözden rûhlarını Allah'a teslîm edebilirler, cemâl-i Hakk'ı görmek için.

Yarın kıyâmet gününde, nedâmet ânında, biliyorsunuz ki bu olacaktır, işte rebî', ilkbahar, bunun bir numûnesidir, gören için.

Hani Huzûr-i Saadet'e geldi o Übeyy ibn Halef denilen herif. Ölü kemiklerini eline almış, gelmiş böyle ufalıyor ve Resûl-i Ekrem'in yüzüne üfürüyor.

Halbuki ahmak bilmiyor ki üfürmekle olacak iş. Hep üfürmekle olmuşdur. Âdem'i Allah halk etmiştir ⁷⁰⁴ "وَنَفَخْتُ فِيهِ مِنْ رُوحِي", rûhundan nefh etmiş, üfürmüştür, Âdem meydana gelmiştir. Hazret-i Allah babasız Îsâ'yı halk etmiştir, Cibrîl-i Emîn üfürmüştür, Îsâ meydana gelmiştir. Üfürmektedir. Gene kıyâmet de üfürmekle olur. Yani sûru üfler. Kim? Hazret-i İsrâfil aleyhisselâm. Gene üfürmekle olur.

O zavallı da üfürüyor ama farkında değil işin. Üfürüdü böyle, "ffüüüüfff". "Yâ Muhammed!" sallallahu aleyhi vesellem...

Çok ricâ ediyorum ve size hak yolu gösteriyorum. Her sefer söylüyoruz, her dâim söyleyeceğiz, ölünceye kadar söyleyeceğim, Allah bana o kudreti verdiği müddetçe söyleyeceğim. Resûl-i Ekrem'in ismini işitdiğiniz vakitte, kalbin titremiyorsa, salavât-ı şerîfe vermiyorsan, cennetin yolunu çokdan unuttun, rızâyı çokdan geçdin. Mutlakâ Resûl-i Ekrem'e kalbde muhabbet bulunmalıdır. Yani bir adamın yerden semâya kadar ibâdet ve tâatı olsa, zühdü olsa, içinde muhabbet-i Muhammediyye yoksa reddolunur o. Bir duâda, ism-i Nebî zikredilirse duâ yerine vâsıl olur. Eğer Resûl-i Ekrem'e salavât okunmazsa, duâ yerine vâsıl olmaz, perdeyi yırtmaz, yakmaz duâ. Onun için Resûl-i Ekrem'e çok muhabbet etmen lâzım. Ümmet-i Muhammed'in başına gelen felâketler ve zilletler, Resûl-i Ekrem'den muhabbet kesilmektedir. Biz kesmedik, oradan kesdiler. Biz kesmedik, oradan kesdiler. Biz öyle zannederiz.

⁷⁰³ Sure-i Bakara 115

⁷⁰⁴ Sure-i Hicr 29

Meselâ câmiye gelmeyen adam zanneder ki, "Ben câmiye gelmiyorum". Hayır! Sen câmiye gelmiyorsun değil, sen öyle biliyorsun, seni sokmuyorlar. Evet, böyle, sokmuyorlar. Cebir mi? Cebir yok. Bildiğin gibi değil hâdisât. Cebir filan yok, ne cebiri.

Hani her dâim size anlatırım, söylerim ben. Pek latîf bir kıssa da, Ankaravî'nin Mesnevî şerhinde var.

Efendisi ile kölesi gidiyorlarmış. O vakit köle devri. Ferdî köle kullanıyorlar. Şimdi ferdî köle kanunları kalktı da milletleri, milyonlarca insanı köle olarak kullanıyorlar şimdi. Eskiden ferdî kölelik vardı, o ferdî köleliği kaldırdılar, bütün devletler insanların hürriyetini verdiler. Halbuki öyle olmadı iş. İş öyle olmadı, milyonları köle yaptılar. Allah'ın esmâsını ve müsemmâsını kalblerden silerek, kullara secde ettirmeye kalkdılar insanları kamçıyla. Milyonlarca insanı. Sen bu memleketde oturuyorsan, serbest Allah diyorsan, Rabbü'l-âlemîn'e çok çok secde eyle, başını secdeden hiç kaldırma. Yaaa! Serbest Allah demek ne kadar güzel bir şey. Allah diyenlerin çenesini kırdılar, dişlerini dökdüler. Sana ve bana islâm dîni mîrâs olarak geldi böyle. Oooh, rahatçacık. Kolay olmadı iş öyle, pek kolay değil.

Kölesiyle gidiyormuş, o devirde. Efendi yerine biz patronu koyalım da öyle konuşalım, daha güzel olacak.

Patronlar iki kısımdır. Bir kısmı var, kendi inanmaz, fakat inananın îmânına hürmet eder. Bu kudsî kişidir, ümîd edilir ki nihâyetinde Cenâb-ı Allah buna îmân nasîb eder. Mâdem ki îmân eden müminlere eziyet cefâ etmiyor, onlara hüsn-i muamele ediyor, Allah ona da îmânı belki nasîb eder. Bir patron var, kendi kılmadığı gibi, kılanı da men etmeye kalkar. Hem de tecâvüz eder, lisânıyla, kalbiyle, eliyle, diliyle, kalemiyle, filan, filan, filan. Ötekinde bir hayır tarafı vardır ki me'mûldür ki Cenâb-ı Hakk son nefesde ona îmânı nasîb kılacak.

Meselâ bazen bana gelip soruyorlar, diyorlar ki, "Elektriği icâd eden bu zât, îmânlı mı göçdü, îmânsız mı göçdü?" filan. Dikkat buyurun, bir şey söyleyeceğim. Hadîsde de böyle, hadîs-i şerîfde, Buhârî-i Şerîf'in beyânına göre. Beşerîyyete iyilik eden kişiler, nihâyetinde îmân tâcî başına konur onların, son nefesde. İnsanlara iyilik ediyor mu, hizmet ediyor mu bir adam, insanlığa, nihâyetinde o adamın başına îmân tâcî koyulur. Bir adam ibâdet sâhibi de olsa, insanlığa hizmeti yok mu, insanlığa ihâneti var mı, son nefesde îmân tâcî başından alınır. "Efendi, ibâdetli". İbâdetliydi ama nice ibâdetliler âhirete îmânsız gitdiler. Onun için bu çok dikkat edilecek bir davâdır. Yanlış olmuştur, onun îzâhı burada olmaz, bu kürsünün üzerinde. Başbaşa kalırsak anlatırız size öyle şeyleri.

Gidiyorlarmış yolda, dedi "Efendi, ben bir namaz kılıvereyim şurada, gireyim şu câmiye, ikinci namazının zamanı geçmesin".

Amân! Bizi dinleyen kardeşler! Hakk rızâsını arayan kardeşler! Namazı terk etmeyin sakın hâ! Sakın hâ! Sakın hâ! O namaz, abdiyyet ile mabûdiyyetin birleşmesidir. Namazda kul Hakk'la birleşir. Namazda, ⁷⁰⁵ "فَكَانَ قَابَ قَوْسَيْنِ أَوْ أَدْنَىٰ" sırrı zâhir olur. O iki rekat namazın ne olduğunu, yakın zamanda anlayacaksın. Pek yakın zamanda! Yani mal mülk bırakılıp, masa, kasa, rütbe bırakılıp da gidiyoruz ya bir yere. Ki bizi götürüyorlar dostlarımız, bir çukur

⁷⁰⁵ Sure-i Necm 9

açıyorlar, oraya bizi koyuyorlar, üstümüzü örtüyorlar ve hattâ örtmeyi de sevap biliyorlar, toprak atıyorlar üzerimize. Büyük büyük taşlar koyuyorlar, çıkmasın dışarıya diye kokusu. Orada anlayacaksın iki rekat namazın ne olduğunu.

Bak, Receb ayı derken Şaban ayı. Şaban ayının da hemen hemen ortasına doğru yürüdük. Derken Ramazan. Receb şehrullah dedik. Şaban için, Peygamberimiz "şehrî" diyor. "Receb Allah'ın ayıdır" diyor Cenâb-ı Peygamber sallallahu aleyhi vesellem. Çok mühim! "Şaban da benim ayım" diyor. "Ramazan da ümmetimin ayıdır" diyor. Kim ki Receb ayında ibâdet ve tâat tohumlarını ekdi, Şaban'da gözyaşıyla suladı, mutlakâ Ramazan'da onun meyvasını biçecektir. Sakın gafletle geçirmeyiniz! Geceleri, gündüzleri, ibâdetle, tâatla meşgûl olunuz.

Kötü kişilerin yanına gitmeyin, sizi yoldan çıkarırlar. Bak sana söyleyeyim, kötü ahlâklarından, kötü âdetlerinden vazgeçeceksen, o işlerle arkadaşlık yaptığın kimseleri evvelâ terket, sonra kurtarabilirsin kendini. Yoksa kurtaramazsın. Sana yol gösteriyorum. Meselâ daha açayım ben sana, ufak para yapayım. İçkiyi terkedeceksin, evvelâ içkiden evvel içki içtiğin arkadaşlarını terk edeceksin. Onları terk etmeyince içkiyi terk edemezsin. Kumarı terk edeceksin değil mi, evvelâ kumar arkadaşlarını terk edeceksin. Sonra kumarı terk edersin. Böyle kötü şeylere gitmeyin, iyi değil bunlar. İnsanlığa yakışacak sıfatlar değildir. İnsana lâıyk olan, iffet, ırz, nâmûs, kâmil bir insan olmaktır, mükemmel insan olmaktır, insanları kurtarmaktır. Yoksa böyle çukurlar içerisinde, çamurlar içerisinde dolaşmak, hele bâhusûs Muhammedü'r-Resûlullah demiş, nüfus kağıdında mümin diye yazılmış, müslüman diye, bir de kalbinde de var senin bu, hiç yakışmaz bize. Amân hâ! Göreyim sizi. Hemen tövbe istiğfâr edelim bu aylarda ve bir daha da dönmeyelim o çirkefe, öyle şeylere.

Patrona dedi, "Şurada bir namaz kılalım ben, müsaade eder misin?". Patron dedi ki, "Haydi çabuk ol" dedi, "içeri gir, ben burada bekliyorum seni ama çabuk ol" dedi, "uzatma işi" dedi.

Ekseriyâ müslümanlar, bazı gâfil müslümanlardan bahsedeceğim, söylemden geçemiyorum ki, hep üzerinde durmak lâzım, meselâ götürü bir iş verdin değil mi, herif namazı tavuk yem toplar gibi kılıyor, yevmiyeli çalışırsa, saatlerce namazı uzatıyor. Bak, namazı hırsızlığına âlet ediyor. Böyle olmayacağız. İşçi, câmiye geliyor, uzatıyor işi. Yâhu uzatma işte, câmiden çıkdıktan sonra git işinin başına, vazîfenin, o da ibâdet. Öyle yapmıyoruz. Bazen ne yapıyoruz, böyle namazları, ibâdetleri, kendi hırsızlığımıza âlet ediyoruz. Bunlar müslümanlığa yakışmaz. Peygamber, böyle yapanlar bizden değil diyor. "Er-reşşâşu leyse minnâ, aldatanlar bizden değil" diyor. Kim olursa olsun aldatan. Onun için çok dikkat edeceksin. Özün sözün doğru olacak.

"Haydi çabuk ol, gir de namazı kıl, çık dışarıya, bekliyorum burada" dedi. O bir sigara yakdı kapının önünde. Sigarasını içti. Fakat içeri girdi bir türlü dışarı çıkmaz bizimki. Sıkılmış adam dışarda. İçeriye seslenmiş, "Hasen!" yâhud "Ahmed!". "Efendim" demiş. "N'apıyorsun orada? Namaz bitmedi mi daha?". "Bitdi" demiş. "Peki niye çıkmıyorsun?". "Beni bırakmıyorlar" demiş. "Fesûbhânallah!". Adam ayakkabılarıyla içeriye basmış böyle eşikden içeriye bakmış, kimse yok. "Yâhu seni kim bırakmıyor?". "Seni içeriye bırakmayan beni dışarı bırakmıyor" demiş.

Onun için öyle maneviyyâtda bir şey vardır, senin bildiğin, benim bildiğim gibi değil böyle. Biz zannediyoruz ki, biz yaptık, biz etdik. Yapma sakın hâ öyle şey! Bak Resûl-i Ekrem ne diyor? "Bana üç şey sevdirdi" diyor. "Sevdim" demiyor, "sevdirdi" diyor. "Sevdirdi". İyilikler olduğu vakitte, hayırlar, bunu Hakk'a yüklememiz lâzım gelir. Şer olursa, o da Hakk'dandır ama, "hayrihî ve şerrihî minallahi te'âlâ", fakat onu nefsimize yüklemek lâzım gelir. Kulluğun terbiyesi, icâbâtı budur. Meselâ kötülük yapan bir adama, "Niye yaptın?" diye sorulunca, "Allah yaptırdı" dememeli, ayıptır. Esâsında Hakk yaptırmıştır. Çünkü kul kâsib, Allah hâlıkdır. Allah dilemese, o kula yaptırmaz onu. O lâıyk olur o günaha, irtikâb eder, kisb eder, Allah da halk eder ve nâra mahkûm eder onu. Lâıyk olmazsa, bazı kullar vardır, günah yapmak isterler de Allah onlara günah işletmez. Ona tevîk-i rabbânî derler, akâidde, yani itikâd fasıllarında.

"Efendi, ben secde edemiyorum". İmâ ile kııarsın. "Su yaramıyormuş, doktor böyle söyledi". Teyemmüm edersin. "İdrârımı hiç tutamıyorum, şıp şıp damlıyor". Öyle kılacaksın. Kurtuluş yok! Hem de bunu şeref bil. Yani bunu bir angarya bilme. Namazı, orucu, zekâtı filan. "Eyvâh! Allahım bana namazı farzetmeseydi, benim hâlim nice olurdu?" de. "Allah, abdesti farz etmeseydi benim hâlim nice olurdu?" de. Pis gezerdik yâhû. Emir olduğu hâlde gene pis geziyoruz, hele hiç emir olmasaydı büsbütün pis gezeceğiz demek ki. Sokaklarımız pis, helâlarımız pis, yollarımız pis, özümüz pis, sözümüz pis, pis, pis, pis. Berbat bir şey.

Müminler pis değildir yalnız. Onu tenzih ederim. Çünkü Resûlullah sallallahu aleyhi vesellemle Ebâ Hureyre geliyorlarmış, Buhârî-i Şerîf'in beyânına göre, Ebâ Hureyre bir aralık kayboluvermiş, sonra Efendimiz'in yanına gelmiş, Efendimiz sordu ona, li-hikmetin, "Neredeydin Yâ Ebâ Hureyre?". "Yâ Resûlallah, ben pisdim gitdim yıkanmaya" dedi. "Mümin pis olmaz" dedi Cenâb-ı Peygamber. Kâfir necisdir. Mümin necis olmaz. O sıfat bakımından öyledir. Hattâ bir kul da öyledir. Kulluk meselesi çok mühim. Bütün mahlûkâtın en eşrefi insanoğludur. Baksana Firavun'un yaptığı eziyet cefâlar, bilmem neler filan, en nihâyetinde, Hazret-i İbn Arabî diyor ki, Muhyiddîn İbn Arabî Hazretleri, "İmân ile göçmüşdür" diyor. Buyurun. Öyle diyor, Firavun için. Çünkü en sonunda, sihirbazların ⁷⁰⁶ قَالُوا آمَنَّا بِرَبِّ الْعَالَمِينَ رَبِّ ⁷⁰⁷ قَالَ آمَنَّا أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا الَّذِي آمَنَتْ بِهِ بَنُو إِسْرَءِيلَ وَأَنَا مِنَ الْمُسْلِمِينَ " dedikleri gibi, ⁷⁰⁷ مُوسَى وَهَارُونَ " demiş ve sözü kurtarmış kendisini. Ama hesap sorulur kendisine, o ayrı davâ. Yaptığı zulümler sorulacak.

Amân Allahım Yâ Rabbi. Amân Allahım Yâ Rabbi. Yani iki koyun böyle dövüşseler, iki koç, biri boynuzlu biri boynuzsuz olsa, Hakk Sübhânehû ve Teâlâ Hazretleri, hükmü kazâ edecek, boynuzlu koyun, boynuzsuz koyunun canını fazla acıtdığı için, onlara da kazâ hükmolunacaktır, hayvanlara. Sonra toprak olacaklar, başka.

Amân! Amân kul hakkından, amân âh almakdan kaçınınız! Burada kolay o iş, birini ağlatmak ama sonra sen ağlayacaksın. Hem nasıl ağlama! Burada ağlayanı tesellî edebilirler, orada ağlayan pek tesellî olmaz. Yakın zamanda! Güneş tepemize indirilecek, kafatasının içerisinde beyin kaynayacak, gözler yerinden uğrayacak. Bir ayak bir yerden bir yere gidemez, sorulara cevap vermeyince. Dört soru. Kime? Sana, bana. Yalnız bir zümre vardır,

⁷⁰⁶ Sure-i Şu'arâ 47-48 ve Sure-i A'râf 121-122

⁷⁰⁷ Sure-i Yûnus 90

onlar Cenâb-ı Hakk'ın mahbûblarıdır, Cenâb-ı Hakk'a gizli ibâdet yapmışlar. İbâdetlerini kimseye bildirmemişler. Hattâ duâlarını lisâna getirmemişler, melekler duyar diye. Sırrımız fâş olur, melekler haberdar olurlar diye. Bir kısım öyle kullar vardır. Senin için değil bu. Bazı kullar vardır öyle, onlar, bilâ-hesâb velâ-azâb velâ-kıyâmet velâ-mîzân cennete gidecekler.

Biz cennet için ibâdet yapmıyoruz, kul olduğumuz için ibâdet yapıyoruz Allah'a. Kulluk cennetini bekliyoruz biz. Ne cehennemden korkarak, ne cennetine tamah ederek. Ümîdimiz var, rahmetinden ümîdimizi kesmeyiz. Allah'ın kuluyuz. Allah'a biz kulluk yaparız, o ister nâra koyar, ister nûra, karışmayız başka bir şeye. Böyle ol. Bu söz biraz ağırdır yani dînde fakülte mezunlarının sözüdür bu ama sen de bunu hazmetmeye çalış. Hemen hemen saçına, sakalına kır düşdü, ak düşdü yani.

O kıyâmet gününde, dediğimiz gibi, güneş dürülür ve insanların beynine indirilir ve kafatasında beyinler kaynar.⁷⁰⁸ "تَشَخَّصُ فِيهِ الْأَبْصَارُ" yani gözler yerinden uğrar. Ve herkes bekler. Uzun bir müddet bekler. Uzun bir müddet bekler. Bu, müminlere göre ayrıdır. Bak, müminsin, îmânın kadr u kıymetini bil. Mümin ne demek biliyor musun? Allah'ın bir ismi mümindir. Allah, kendi ismini sana vermiş.⁷⁰⁹ "الْمُؤْمِنُ الْمُهِينُ الْعَزِيزُ الْجَبَّارُ الْمُتَكَبِّرُ". Allah, aynı ismi sana da vermiş. "Ey mümin!" diyor bak sana. Mir'ât-ı Hakk oluyorsun yani. Mâşâallah beklerler. Beklerler ama müminlere ayrı.

Fırsatı ganîmet bil! Rûh kuşu uçmadan Hakk'a ibâdet kıl! İmânlı göçmeye çalış! Gece-gündüz Cenâb-ı Hakk'dan dile! Elin kârda, gönlün Yâr'da olsun. Yani oturarak, kenara çekilerek manâsına değil! Terâzini doğru tut! Mîzânını doğru tut! Sözüne, diline sâhib ol!

Müminlere gâyetle sehil. Ne kadar biliyor musun? Haber vereyim mi ne kadar? Bir hayvan sağacak kadar. Kâfire elli bin sene mikdarı.

"Efendi, bu nasıl olur?". Yâhu bu vakitler, zamanlar izâfîdir. Sana şununla ben ufak bir misâl vereyim ki îmânın kemâle ere. Ev sâhibi misin, kirâcı mısın? Kirâcıysan hemen ay gelir. Ev sâhibiysen uzar. Yâhud memursan uzar maaş almak. Halbuki ev sâhibi "ne kadar uzadı bu ay" diyor, "bir türlü bitmedi". Çünkü kirâ alacak. Öteki diyor ki, "Yâhu daha dün verdik". Görüyorsun ya bak izâfî demek ki.

Müminler rahmetdedir. Resûl-i Ekrem'in sancağı altındadır. Onun ismine Livâ-i Hamd derler. Resûl-i Ekrem'in, o muhterem Nebiy-yi Zîşân'ın, rahmeten-lil-âlemîn'in, sebep-i hilkat-i âlem'in, sebep-i hikmet-i Âdem'in sancağının ismi Livâ-i Hamd'dır. Cümle enbiyâ da onun altına sığınır. O şefâat etmeyince kimseye şefâat izni verilmez. Kim o şefâat edecek olan zât? Makâm-ı Mahmûd'un sâhibi Muhammed Mustafâ. Yaaa! Senin peygamberin O. Daha kabre girer girmez, O'ndan sorarlar sana, "Bunun hakkındaki malûmatın nedir?" derler. Sevgili peygamberin, sallallahu aleyhi vesellem.

Onun için bak Resûl-i Ekrem ne diyor, Peygamberimiz, tekrar edelim gene. Ben her hutbede söylüyorum sizlere bunu. Bunu söylemekdeki gâyemiz, eûzü besmele çeker gibi. Diyor ki, tekrar ediyorum, kulaklarını aç benden yana, gaflet pamuğunu sıyr kulağından, "Birbirinizi

⁷⁰⁸ Sure-i İbrahim 40

⁷⁰⁹ Sure-i Haşr 23

sevmedikçe îmân etmiş olmazsınız". Bir daha söylüyorum. "Birbirinizi sevmedikçe....". Mümin kardeşlerini seveceksin. Bu sevmekden murâd, okşamak, yanağını sıkmak manâsına değil hâ! Öyle alma kafaya sakın hâ! Herkes birbirinin hakkına hukûkuna riâyete edecek. Resûl-i Ekrem'in ümmeti olduğu için, sevgilinin ümmeti olduğundan dolayı, ona karşı hürmetkâr olacaksın, hakkına hukûkuna riâyete edeceksin, onu ezmeyeceksin, ona şefkat bağrını açacaksın, rahmet kollarını uzatacaksın. "Birbirinizi sevmedikçe îmân etmiş olmazsınız. Beni de her şeyinizden ziyâde sevmedikçe îmânınız kemâle ermez". İbâdetin başı bu. Sonra beş vakit namaz.

İşte o şiddetli günde, o dehşetli anda, evvelâ namazdan sorulur. Öyle diyor Peygamberimiz. "أَوَّلُ مَا يُحَاسَبُ بِهِ الْعَبْدُ الصَّلَاةُ". Salâtdan sorulur, namazdan sorulur. İyi dinle! İyi dinle! Namazdan sorulur. İtikâdda, tevhîd ve Cenâb-ı Hakk'a ve Cenâb-ı Peygamber'e muhabbet, itikâd faslında. Amelde ise, namazdan sorulur evvelâ. Bir adamın namazı sağlam çıkarsa, diğerleri suhûletli geçer. Çünkü iş abdiyyetdedir.

Namazda abd ile mabûd birleşirler. Secdeye eğildin mi, o dağlardan yüce burnumuzu toprağa sürdük mü, secde etdik mi, orada Hakk'la birleşilir. Hattâ Cenâb-ı Hakk diyor ki, çok mühim, "Men etâ'anî fekad eta'tehû". Manâsı yani denizden bir katre olarak manâsı, "Bana itâat edene ben itâat ederim" diyor Cenâb-ı Hakk. Yaa yaa yaa yaa! "Bana itâat edene ben itâat ederim". Burada şimdi edebe mugâyir olur o. Demek ki, "Bana itâat edenin duâsını, isteğini yerine getiririm" manâsını verelim, daha güzel benim için. Yoksa öteki âşıklar içindir. Çünkü âşıkların Allah ile nâz ve niyâzları vardır.

Malûm ya, hadi söyleyelim bitirelim, sizi fazla terletmeyelim burada. Benim de güneş gurûba eriyor yani. Öteki tarafa hazırlandık. Buluşamayacağız, onun için uzatıyoruz işi. Hazret-i Mûsâ Tûr'a gidiyormuş. Niye gidiyormuş, biliyor musun? Yağmur duâsına gidiyorlarmış.

Bak, o Trakya'nın köylerinde vaktiyle nişanlısının yüzüne bakamayan delikanlılar, köylere meyhâne açmışlar, ne güzel yaşıyorlar mâşâallah! Köylerde meyhâne var. Allah da yağmuru kesdi. "Efendi, keser mi?". Kesmez, rahmeti boldur ama bazen de böyle adamı tedîb eder. Sonra ne oldu? Biz dar zamâna kaldık mı Allah deriz. Halbuki ehlullah diyor ki, "Yâ Rabbi, bizi dar zamanda Allah diyenlerden eyleme" diyor. Refahda, saâdetde, darlıkda, her dem Allah demek lâzım gelir. Darda Allah diyenler, onlar münâfıkların, kâfirlerin sıfatlarıdır. Dara düştü mü, "Aman yâ Rabbi". Refaha çıktı mı, "Ben çıktım ben indim", Arabın ağaçdan inmesi gibi.

Köylere meyhâne koymuşlar. Karışmayız kimsenin meyhânesine, içkisine ama yakışmıyor. Ayran içen Türk köylüsü, parasını götürüyor şaraba yatırıyor, içkiye yatırıyor. İş onunla kalsa iyi, anasını kırıyor, babasını kırıyor, Allah'ı kırıyor, Peygamber'i kırıyor. Ondan sonra bir de elinden cinâyet çıkıyor, Allah muhâfaza buyursun. Çünkü parasıyla deli oluyor herif, parayla deli oluyor, kendi parasıyla.

Hani tımarhânede deliye demiş ki pâdişah, söylemeden geçmeyeceğim haydi, isterseniz kızın bana, pâdişah da içkiye mübtelâyımış, içiyormuş, deli gelmiş karşıdan, deliye uzatmış içkiyi, "Al sen de iç" filan demiş. Telin arkasında deli. Demiş ki, "Bir soru soracağım sana sonra içeceğim" demiş. İçkiye mübtelâ olanlara söylüyorum. Ben burada sizi berî kılarım öyle

şeylerden. Deli diyor şimdi pâdişaha, devlet idârecisine, "Sen bu içkiyi içiyorsun, benim gibi olmak için" demiş. Deli söylüyor pâdişaha. Hangisi deli acaba? "Sen bu içkiyi içiyorsun, benim gibi olmak için, pekâlâ ben içeceğim kimin gibi olacağım?" demiş. Hangisi deli acaba?

Hani tımarhânededen geçerken bir sôfi seslenmiş, "İçeride kaç tâne akıl hastası var, deli var?" deyince, içerden bir deli cevap vermiş, "Dışarda kaç tâne akıllı var?" demiş ona.

Soruyoruz. Hani aklım başımda diyorsun ya! Yirmi bin liraya içki içiyor herif, götürüyor parayı akşam veriyor, yirmi bin lira! Sonra ağlıyor, "Âh param yok, geçinemiyorum, kazanamadık yâhu, bak herkes küplerini doldurdu". Yaaa! Hep Allah soracak bunları. O kazandığın para senin değil. Çoluğunun, çocuğunun, âilenin rızkı senin üstünde. ⁷¹⁰ "يَوْمَ يَقْرَأُ الْمَرْءُ مِنْ أَخِيهِ وَأُمِّهِ وَأَبِيهِ". Oku Kurân-ı Kerîm'den. Evlâd babadan, baba evlâddan kaçacaktır yevm-i kıyâmetde.

Gidiyormuş. Nereye? Yağmur duâsına. O vakit öyle bir şey olmuş, yağmur kesilmiş. Oluyor öyle bazen, hadîslerde var. Bazı suçlar var ki, yağmur kesilir, yağmur yağmaz yani. Gitmiş, duâ etmiş "Yâ Rabbi, dilsiz hayvanlar susuz, otlar kurudu, yerler şerha şerha parçalandı, su ver yâ Rabbi kullarına, mahrûm etme, her şeye kâdir sensin" deyince, Cenâb-ı Hakk demiş ki, "Bir kul var, yağmur duâsına o gelmedi, onu getirirsen yağmur duâsına, duânı kabûl ederim". "Kimmiş yâ Rabbi bu?". "Şehirde filanca evde oturuyor" demiş Cenâb-ı Hakk ona, Hazret-i Mûsâ'ya. Yağmur yağmamış, dönmüş gelmişler, bulmuşlar o kulu. "Haydi bakalım duâya çıkacağız", "Ben dargınım" demiş. "Kime?". "Allah'a" demiş. Az evvel bir söz söyledim, araya laf karıştı. Bazı insanlar var onlar bizim gibi değildir. Onlar cilve yaparlar Cenâb-ı Hakk'la. Allah da onlarla şaka yapar. Cümbüş yapar Cenâb-ı Hakk, şaka yapar. O sevdikleri, azîz olan kullar vardır, onlar başlarına bayrak takmazlar, biz evliyayız diye. "Haydi yürü!". "Gitmem" demiş, "dargınım". "Fesühânallah! Yakalayın şunu karga tulumba". Yakalamışlar, karga tulumba götürmüşler, yağmur yağmış. Giderken yolda bağırıyormuş, "Yâ Rabbi biliyorsun ben gitmiyorum, bunlar beni zorla götürüyorlar" diye. Yaaa böyle.

Geçen gün böyle bir kıssa anlatıyordum, birisi gelmiş bana diyor ki, "Akıl bir nûrdur, bu akla sığmıyor". Ulan, akılla iş olsaydı, ayağın altına mesh etmek lâzım gelirdi, kadına iki erkeğe bir verecekdik. İş akılla değil yalnız. Ayağını mesh ettiğin vakitte, mestin üstüne veriyorsun. Halbuki aklen olsa, altına vermek lâzım gelir. Senin aklının ereceği şey değil o. Akıl bir yere kadar gider o, akl-ı maâş, ondan sonra durur.

Sonra Cenâb-ı Mûsâ demiş ki, "Yâ Rabbi bu ne hikmetdir? Bu nedir, bu aranızdaki cilve, cümbüş böyle bu şekilde?". Hakk Teâlâ buyurmuş ki, "Yâ Mûsâ, kimseyi cehenneme koyma diyor. Benim celâlim ibtâl olur. Benden bunu istedi. Ben de yapmayınca, darıldı bana" demiş. "Onun için cilve yapıyor şimdi, gelmem diyor". Yaaa! Böyle kullar vardır. Meselâ Yûnus Emre'de de vardır, Yûnus Emre'de de vardır, bizim evliyâmız Yûnus Emre'de, Türklerin evliyâsı, Yûnus Emre'de vardır o. Yaaa! Şaka yaparlar bazı evliyaullah, cilve cümbüş yaparlar Allahu Teâlâ ile.

Hattâ gene birisi, gene böyle ibâdet tâatda, zâhid âbid filan, demiş ki ona Cenâb-ı Hakk, "Ey kulum! Ne yaparsan yap, seni cehenneme koyacağım" demiş. Çok üzölmüş. Mürşidi sağmış,

⁷¹⁰ Sure-i Abese 34-35

oraya gitmiş, ağlayarak anlatmış. "Haydi git ibâdetini yap" demiş, "seninle şaka yaptı Allahu Sübhânehû ve Teâlâ Hazretleri". Yaaa! "Sen kulluğunu yap, o Allahlığını yapar" demiş. Acaba anlatabildik mi?

İnsan Allah'a sözünü geçirmeli. Onun için hemen gayret kemerini beline dola. Bak belki ömrümüzün son Şaban'ını geçiriyoruz. "Efendi, ben gencim". Belli olmuyor o iş. Ağaçdaki meyva olmadan düşüyor, kuruyor, kopuyor. Bak sakatat dükkanlarına git, hep genç hayvanları keserler, yaşlı kalmaz çünkü. Onun için öyle "Ben gencim" filan demek yok. Hemen gayret kemerini beline dola. Vatanını milletini sev. Bütün insâniyyete hâdim olacaksın. Düşmanlık, kin, min filan bunlar burada olmaz, hudûd boyunda, düşmana karşı. Burada herkesin hak ve hukûkunu yerine getir, muhabbetle hizmet et. Vatanına, milletine, sokağına, caddene varasıya kadar. Çöpü atma. Peygamberimiz, "İmân altmış küsur şubedir, ednâsı yoldan ibâdullahı incitecek şeyleri kaldırmak, a'lâsı lâ ilahe illallah demektir" diyor. Bak! Sen, ben câmiye geliyoruz, yere tükürüyorsun. Olmaz! Yâhud sıkışdık mı duvara dönüveriyoruz hemen, bacağımızı kaldırıyoruz. Onu köpek hayvanı yapar. Hemen çevirir etrâfını, kendisi temizmiş gibi, bacağını da kaldırır ki üstüne sıçramasın diye, köpek hayvanı. Fa'tebirû yâ ulû'l-ebâr. İftah ayneyk! Gözlerini aç!

Ey akıl sâhibleri, göz sâhibleri! Konuşduklarımınla çok büyük ibret verdik size. Kısaltayım haydi. Sonra gene anlatırız.

Allah'a muhtaç olduğun kadar Allah'a kulluk et, abdiyyetde bulun. Ateşe tahammül edeceğin kadar günah işle.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

Berat Gecesi
27 Mayıs 1983 (14 Şaban 1403)

Kâlallahu Teâlâ fî Kitâbihi'l-Azîz.

Eûzübillahimineşşeytânirracîm.

Bismillahirrahmânirrahîm.

حَمْدٌ * وَالْكِتَابِ الْمُبِينِ * إِنَّا أَنْزَلْنَاهُ فِي لَيْلَةِ مُبَارَكَةٍ إِنَّا كُنَّا مُنْذِرِينَ * فِيهَا يُفْرَقُ كُلُّ أَمْرٍ حَكِيمٍ⁷¹¹

Sadakallahü'l-Azîm.

Allahu Sübhânehû ve Teâlâ Hazretlerinin rızâsını arayan, matlûbum Allah, maksûdum Allah rızâsı diyenler!

Bir mühim gecenin arefesindeyiz. Cenâb-ı Hakk'ın zaman zaman, vakit vakit, rahmeti taşar ve cûş u hurûşa gelir. Bâhusûs sevgili peygamberi Muhammed'inin, sallallahu aleyhi vesellem, ümmetlerinin affı için bahaneler halk etmiştir ve sebebler halk etmiştir Cenâb-ı Hakk. Kandiller, Bayramlar, Cuma geceleri, Ramazanlar ve Bayram Geceleri, bunlar, rahmet-i sübhâniyyenin, Allah'ın rahmetinin taşıdığı, cûş u hurûşa geldiği gecelerdir. Fakat ekserîsini Cenâb-ı Hakk saklamıştır, gizlemiştir. Fakat bu emr-i mühim olan geceyi, arefesinde bulunduğumuz bu geceyi, Cenâb-ı Hakk saklamamış, Ümmet-i Muhammed'e bir lutuf, bir kerem, bir ihsân olarak ihsân u inâyet buyurmuş ve apâşikâr ortaya koymuştur.

Meselâ Kurân-ı Mübîn'in nâzil olduğu gece, yani Leyletü'l-Kadr gizlidir. Yani 365 gecedan bir gecedir. Çünkü malûm-i ihsânınız, Arabî aylar here sene on gün evvele gelir, öyle gelince, Kurân'ın nüzûl ettiği gece de yerinde durur, öyleyse, geceye karışır. 365 gecenin içerisine gizlemiştir. Neden acaba?

⁷¹¹ Sure-i Duhân 1-4

Hakk Sübhânehû ve Teâlâ Hazretleri hiçbir kulunu yakmak, azâb etmek istemez. Rahîm'dir, Kerîm'dir Latîf'dir, Gaffâr'dır, Settâr'dır. Yani günahları örtücü, günahları affedicidir. Allah diyeni mahrûm etmez. Allah diyeni kapısından çevirmez. Zâten vaîdinin yani tehdîdinin altında da rahmeti vardır. Hiç tehdîd etmeden de bizi azâbına götürebilirdi, eğer zevk alsaydı insanları yakmaktan yani cehenneme koymaktan. Hiç kimseyi Cenâb-ı Hakk nâra çağırمامışdır. Ancak kullar kendileri cehennem yolunu tutarlar. Cehennemde ateş bile yoktur, herkes ateşini buradan alır götürür. Çünkü Cenâb-ı Hakk bahâne Allah'ıdır. Seksen sene dalâlet sahrâsında dolaşan, suç, günah irtikâb eden, sayısız günahlara bulanana kişi, bir kerre Cenâb-ı Hakk'a dönerse, kalbini Allah'a çevirirse, bir daha yapmamak üzere cezm u kasd edip, göz yaşı dökerek "Yâ Rabb" derse, Allah onu affeder, o kulunu.

Şimdi, işte bu gece, rahmet-i Rahmân nüzûlünün gecesidir, bu gece, idrâk edeceğimiz gece.

Diyor ki Cenâb-ı Peygamber, sallallahu aleyhi vesellem hadîs-i şerîflerinde...İyi dinle! İkinci namazından sonra gurûb esnâsında emr-i ilâhî birinci kat semâya nüzûl eder ve melekler nidâ ederler, halka bağırlar, sağırılar duyamaz.

"Efendim, benim kulağım sağır değil, ben niye duyamıyorum?". Ayol, baş kulağından bahsetmedik, kalbin de kulağı vardır. Baş gözünden bahsetmedik. Ebû Cehil'in baş gözü görüyordu ama hak ve hakikati göremedi. Ümmü Mektûm'un baş gözü görmüyordu ama kalb gözü görüyordu Peygamber sallallahu aleyhi vesellemi, sultân oldu. Görenler sultân oldular.

Kalb gözünü iyi küşâd et. Kalb gözündeki perdeyi çâk etmeyince, vâsıl-ı dîdâr olamazsın. Temizleyeceksin kendini, zâhirini, bâtınını. Gençler, size de söylüyorum. Sözlerimden bir şey anlamıyorsanız, bana söyleyin sonra gelin, "Burayı anlamadım" diye. Ben îzâh etmekle mükellefim size.

Günahlar kalb gözüne perde indirir. Günah işlediğimiz vakitte, kalb gözüne perde iner. Bu inen perdeler de, vuslata mâni olur, birçok esrâr-ı ilâhîye vâkıf olmağa mâni olur. Perde inerse pencereye dışarıyı görebilir misin? Göremezsın. Bunun gibi yani.

Hattâ Resûl-i Ekrem, sallallahu aleyhi vesellem, bir hadîs-i şerîflerinde buyuruyorlar ki, bir kimse bir günah işlediği vakitte, kalbin üzerinde kara bir nokta peydâ olur. Manevî kalbin üstünde. O etden kalb hayvanda da var. Kalbin de maneviyyâtı var. Kul tövbe ederse, hemen rücû ederse, aklını başına alıp, o da levvâme makâmının işidir yani, "Eyvâh ne yaptım!" diye. Bazısı ahmakdır, yaptığı günahla övünür. "Ben böyle içki içtim", "Ben böyle adam döverdim", "Ben böyle adam söverdim", "Şöyle yapardım böyle yapardım" diyenler, günahlarıyla iftihar edenler, korkulur nihâyetlerinden. Nihâyetlerinden korkulur! Bazı ahmaklar vardır öyle. Gençliğinde yaptıklarını unutmaz bir türlü. Haydi gene unutmasın da tövbe etsin, ağlasın. Hayır, onunla iftihar eder. korkulur bunların âkıbetlerinden. Bir de var, yapmışdı vaktiyle, yapıldırılmışdı, yapmışdı, sonra nâdim oldu, tövbe etdi, bir daha dönmek üzere rücû etdi.

Yalnız günahını unutma sakın. Dâimâ ağla. Bir günah dahi çokdur. Günahın büyüğü küçüğü olmaz, Allah'a isyândır. Ama rahmet-i Sübhân o kadar geniştir ki, kapısına geleni boş

çevirmez. Tövbe ederse, üzerindeki o kara silinir. Etmezse o kara büyür büyür büyür büyür büyür, kalbi karartır. Perdeler yani.

Kalb gözüyle Allah görülür, Celle Celâluhû Hazretleri. Hazret-i Ömer ibn Hattâb radiyallahu anh diyor ki, "Ben kalb gözüyle Allah'ı gördüm" diyor. "Efendi, baş gözüyle gören var mı?". Vardır belki, Allah kâdirdir, kendini gösterebilir, ona sözümüz yok. O da Resûl-i Ekrem'dir, sallallahu aleyhi vesellem. Mi'râc'da cemâl-i bâ-kemâl-i ilâhî ile müşerref olmuş ve bu müjdeyi Allah'a âşık olan âşıklara getirip müjdelemiştir.

⁷¹² وَجُوهٌ يَوْمَئِذٍ نَّاضِرَةٌ * إِلَىٰ رَبِّهَا نَاظِرَةٌ⁷¹². Bir gün gelecek, ki o gün pek yakındır, o günde Hakk'a nâzır olursunuz. Hattâ gökde ayı nasıl görürseniz, birbirinizi itmeden, "önümden çekil, şu ayı göreyim" demediğimiz gibi, Hakk öyle tecellî edecektir cennetden. Cennetde değil, cennetden. Keyfiyeti, Allah'ça malûm, bizce meçhûl . İnşâallah yarın bu nimete erer, bu saâdete ereriz de böylece taltîf olunuruz, ne demek istediğimiz o vakit anlaşılır. Geçiyoruz. Kalb gözüyle.

Şimdi, Allah bahâne Allahıdır. Günah işledi mi bir adam, hemen tövbe etmeli, kalbdeki olan o perdeyi kaldırmalıdır. Günahına nedâmet ve tövbe edenler, nefs-i levvâme sâhibleridir. Yani levv ediyor nefesine, aklı başına gelmiş artık, "Eyvâh! Ben ne yaptım!" diye. Bazı ahmaklar, günahlarıyla öğünürler. "Şöyle kesdim, böyle vurdum, böyle kırdım, böyle dişlerini dökdüm, gözünü patlatdım, şöyle ırza geçdim". Bilmez ki, çalma kapıyı, çalarlar kapıyı. Bunu düşünemez o. Adâlet-i ilâhî mutlakâ tecellî eder. Hemen tövbe etmeli. Allah'dan çok korkmalı.

İki kısım korku vardır. Biz size bunu buradan dâimâ telkîn eder ve söyleriz. Birisi Allah'ın celâlinden, azâbından, ikâbından, nârından. Bir korku da vardır ki, Allah bana kulum demezse, Resûl-i Ekrem Muhammed Mustafâ sallallahu aleyhi vesellem, bana ümmet nazarıyla bakmazsa diye korkarsa bir adam, daha yüksektir mertebesi onun. Ne cennet için ibâdet yap, ne cehennemden korkarak ibâdet yap. Allah'a Allah'ımız olduğu için ibâdet eyle. Bu kadar. Evet.

Müminler! Diyor ki Cenâb-ı Peygamber sallallahu aleyhi vesellem, işte gurûb vakti melekler iner, emr-i ilâhî iner birinci kat semâya, meleklerle teblîgât olur, bütün melekler nidâ ederler, kulakları sağır olanlar duymazlar. Ondan başladık. Kimin kalb kulağı sağırsa o duymaz. Duyan duyar. Gören görür. Anlayan anlar. Bilen bilir. Fakat söyleyen bilmez, bilenler söylemez. Acâib bir işdir. İnşâallah o lezzete er. Şu nidâ edilir : "Tövbe eden yok mu tövbelerini kabûl edelim?". Çok dikkat et! Bütün mâliye defterleri o akşam kaldırılır, günah defterleri. Ne olacaksa vukûâtlar, hepsi yerine tevdi olunur ve yeni defterler verilir. Her meleğe de yapacakları işler, memûriyetleri, kendilerine bildirilir. Bu akşam defterler, işte bir senelik defterimiz kaldırılıyor şimdi. Mahkeme-i kübrâda, huzûr-ı Rabbü'l-âlemînde açılmak üzere gidiyor. Hemen tövbe etmek lâzım gelir, temizlensin defterler.

Hiç Hakk korkusuyla ağladın mı? Dünya için çok ağlamışsındır. Onu sana müjde vereyim, Hakk korkusuyla, Hakk aşkıyla ağlayanlara, bir müjde verelim de öyle geçelim. Kiyâmet

⁷¹² Sure-i Kiyâme 22-23

gününde doksan dokuz defter verilir. Şarkdan garba kadar böyle hep günahla dolmuş başdan aşağı. Ufak bir yaprakda da bir kerre Allah korkusuyla ağlamış, o ağır basar. Hakk'ın rahmetinin tecelliyâtı. Hakk korkusu, Hakk aşkıyla yani ağlamış, gözyaşı dökmüş.

Efendiler! Cehennem ateşini denizin suları, pınarların suları, nehirlerin suları söndürmez. Ancak Hakk aşkıyla, Hakk korkusuyla dökülen gözyaşı söndürür. Bunu da böyle bil. Hep misâlleri var fakat vaktimiz dar. Haydi söyleyelim, zuhûr etdi.

Kıyâmet gününde Cenâb-ı Hakk bütün beşeri toplar mahşer yerine. Mahşere toplar bütün milleti yani seni, beni, hepimizi, ne kadar zî-rûh varsa, yaratılmış, rûh sâhibi, nefes sâhibi, hepsi cem olur mahkeme-i kübrâya.

"Efendi, bu kadar halkı alır mı bu?". Dünyâdan milyarlar geçmiş çünkü?". Dünya on bin senelik dünya değildir. Üç milyar iki yüz otuz dokuz milyon senelikdir dünya. İbn Arabî Hazretleri öyle söylüyor. Onun için zamanımızda bazı gençlerimizin îmânı sarsılıyor. Neden? Tevrat'a göre, elimizdeki bulunan siyerlere göre on bin sene hayat, Âdem'den bugüne kadar. Bir de bakıyorsun, bir insan kellesi çıkıyor, beş milyon senelik. Nasıl olur bu diye düşünüyorduk. "Demek ki müsennâ bu kitaplar" filan diye çocukların kafasını karıştırıyorlardı. İş öyle değilmiş meğerse, üç milyar üç yüz on dokuz milyon seneymiş, İbn Arabî'nin beyânına göre, Muhyiddin İbn Arabî'nin beyânına göre, Şeyh-i Ekber'in beyânına göre yani büyük şeyh. Arkeoloji çalışan çocukların hepsinin îmânı sarsılıyor başdan aşağı. Öyle bilindiği gibi değil hâdisât. Çooook eski. Hattâ diyor ki Hazret-i Şeyh, "Ben Kabetullah'da Hazret-i Âdem'e rast geldim, rûhânîyyetine, sordum, 'Ben son âdem olarak gönderildim' dedi" diyor. Son âdemdir o, on bin senelik. "Son âdem olarak ben geldim dedi" diyor Şeyh-i Ekber Hazretleri. Geçiyoruz.

Millet toplanır. Nasıl olur acaba? Allah bazen iğnenin deliğinden deveyi, bırak deveyi, bazen dünyâyı da iğnenin deliğinden geçirir. Allah buna kâdirdir. Deve mi küçülür, iğnenin deliği mi büyür? Ne deve küçülür, ne iğnenin deliği büyür. Allah dilerse oradan geçirir. Bitdi o kadar! Akılla değil.

"Efendim, dîn-i islâm akılla değil mi?". Ne akıllısı? Ne akıllaymış? Hangi aklınlaölçeceksin dîn-i islâmı sen, Allah'ın kudretiniölçeceksin. Bir mikdar sana verilmiştir. Eğer dîn-i islâm akılla olsaydı, abdest aldığımız vakitte ayağımızın üzerine mesh etmezdik yalnız, altına ederdik. Altı kirleniyor çünkü. Mücerred akılla olsaydı, kadına iki erkeğe bir verilmesi lâzım gelirdi. Halbuki kadına bir, erkeğe iki verir islâm şeriatı. Akılla değil, teslîmiyyetledir, îmânladır. Akıl lâzımdır, akıl bir nûrdur ama bir müddet için o. Yani denize kadar götürür seni, denizden sonra, ummandan sonra götürmez seni. Ata benzer. Ata binersin, denize kadar gidersin. Otomobile benzer. Denize kadar gitdin, durdun. Sonra yürümez o, orada kalır. O kadardır.

Toplar Cenâb-ı Hakk. Mâşâallah dururlar, mâşâallah. Mahkeme-i kübrâ yani hesap kurulmaz. Allah nazlanır Celle Celâluhû Hazretleri. Yaaa! Dünyâ benim malım mülküm diyenler, ordularına güvenen pâdişahlar, krallar filan onların hepsi böyle yer altında ezilirler ayak altında. İmânlılar müstesnâ, âdiller müstesnâ. Onlara sözümüz yok. Adâletle hükmetmiş, ilâ-yı kelimetullah için kendisine kandan kefen biçmiş, âbâ u ecdâdın gibi senin, onlar

müstesnâdır onlar. Onlar arşın gölgesinde. Yedi sınıf kimse. Hiç bunlara korku yokdur. Mahzûniyyet de yokdur. Yine sana da öyle, korku yok, mahzûniyyet yok. Allah'ın velîsisin çünkü, Allah'ın dostusun. ⁷¹³ "أَلَا إِنَّ أَوْلِيَاءَ اللَّهِ لَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ". Fakat diğer mahşer ehli, korku içerisinde. Hattâ cemî enbiyâ, yüz yirmi dört bin, yâhud iki yüz yirmi dört bin enbiyâ, Resûl-i Ekrem müstesnâ, hepsinin dizlerinin bağları çözülür, hepsi diz üstüne çökerler yani. Ve unuturlar kendi ümmetlerini. "Nefsî, nefsî, nefsî, nefsî, nefsî". Resûl-i Ekrem sūrâdika-i arşda secdeye kapanır. "Yâ Rabbi, Hasan'ım, Hüseyin'im, Fâtîme'm, Kâsım'ım, Ümmü Gülsüm'üm ümmetime fedâdır. Ya bırak beni ümmetimle beraber nâra gireyim yâhud bana bağışla" der Cenâb-ı Peygamber. Ve bağışlanır. Ama günahkârlar günahları kadar, affolmazlarsa, şefâata uğramazlarsa, yanarlar. Kurtuluş yok. Yani saf altın olmayınca, cennete almazlar. Bir altının içerisinde posa olursa onu eritirler, pisliği çıkarırlar. Onun gibidir yani. Acaba anlatabildim mi? Geçiyoruz.

Ve cehennem halkın üzerine hücûm eder, "Yâ Rabbi! Senin nimetini yiyip seni inkâr edenleri, senin nimetini yiyip sana isyân edenleri, sana ve senin peygamberlerine tecâvüz edenleri, müminlere saldıranları bırak bana" diye saldırır halkın üzerine cehennem. O vakit melekler tutamazlar cehennemın ahvâl ü harekâtını. "Gayz ile hücûm eder" diyor Kurân-ı Kerîm, gayz ile hücûm. Sûre-i Mülk'de.

O vakit Cenâb-ı Cebrâil gelir, elinde bir tas ile. Ve cehenneme serper böyle. Hemen cehennemın ateşi sükûta varır. Hazret-i Peygamber soruyor şimdi, diyor ki, "Yâ Cebrâil, elindeki dökmüş olduğun bu su ne suyudur böyle, cehennemim ateşini söndürdü?". Diyor ki, "Yâ Resûlallah, Allah korkusuyla, Allah aşkıyla dökülen gözyaşları, ilâ-yı kelîmetullah için dökülen kanlar, ilâ-yı kelîmetullah için, gâzîlerin yeri çok büyük, ilâ-yı kelîmetullah için dökülen terler".

Yaaa! Burada ibâdet için terliyorsun, bedâva mı zannediyorsun? Yani bedâvaya mı gidiyor zannediyorsun? Hepsi önüne gelecek. Hepsinin mükâfâtını bulacaksın. Ne kadar günah işledinse hepsini önüne getirecekler. O kadar terleyeceksin, korkacaksın, ağlayacaksın. Onun için dâimâ suçdan kaç. Bu Ramazan senin son cehâlet ayın olsun, senen olsun. Allah'a dön. Allah'a dön. Bir daha dönme böyle Allah'ın sevmediği şeylere, gitme o yollara. İyi değil onlar. Senin hevân Allah aşkı olsun, şehvânî hevâ olmasın.

Evet. Melekler başladılar nidâ etmeğe, bugün ikindiden sonra. "Tövbe eden yok mu, tövbesini kabûl edelim". Hakk Teâlâ'ya tercümân olurlar yani. "Bizden isteyen yok mu, isteyen, istediği yok mu bizden, hiçbir murâdâtı yok mu, istedikleri yok mu, verelim onları" diyor Hazret-i Allah Celle Celâluhû Hazretleri. Bu akşam işte o, bu gece.

Hattâ Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi vesellem, Şaban-ı Şerîf'in on üçüncü gecesi, yatsıdan sonra biraz yatmışdı Peygamberimiz sallallahu aleyhi vesellem.

Bir mikdar yatarlar sonra teheccüde kalkarlardı. Sen kalkdın mı hiç teheccüde? "Efendi, biz beş vakit namazı kılmıyoruz. Kalbimiz temiz, beş vakit namazı kılmıyoruz". Amân temizle birader. Bırak bu kafayı! Böyle kalbim temiz, vücudum semiz diye gitme, aldanırsın

⁷¹³ Sure-i Yûnus 62

sonra, çok ağlarsın. Vallâhi ne evlâdın, ne paran, ne kasan, ne kesen, ne rütben sana fayda verir! Hiçbir şey fayda vermez! Ancak Allah'a kalb-i selîm ile varırsan. Kalb-i selîm demek, o kalb ki, içerisinden sivâ çıkmış, içerisi aşkullah, muhabbetullah, muhabbet-i Resûlullah ile tezyîn olmuş, o kalb fayda verir, başka bir şey vermez fayda kıyâmet gününde. Bırak bu kafaları, bırak bunları. İyi değil.

Her gece kalkardı Cenâb-ı Peygamber teheccüde. O'na farzdı çünkü. Bize sünnet de O'na farz idi. O zât-ı akdese, o mirât-ı Hakk'a, o rahmeten-lil-âlemîn'e, o Beşîr'e, o Nezîr'e, o Şâhid'e. Allah, habîbi Muhammed'inin yüzünün nûruna, saçının siyahlığına yemîn ediyor, hayâtına kasem ediyor Kurân-ı Kerîm'de, Cenâb-ı Peygamber'in. Sevgili peygamberi.

"On üçüncü geceydi" diyor "bir mikdar yatdım, bakdım Cebrâil aleyhisselâm geldi, Yâ Resûlallah kalk, fe tehecced, namaz kıl, teheccüd namazı kıl" dedi.

Aman teheccüd namazı kılın! Her gece yapamazsan bile bazen bazen hiç olmazsa. Ayda bir defa, haftada bir defa. Âşık olan yapar. Resûl-i Ekrem'i sevenler yaparlar. Çünkü mecâzî aşkda bile neler yapıyoruz, maşûkamızı memnûn kılalım diye. Her şeyimizi fedâyâ hazırız. Zâten öyle olmayan kimsenin aşkı yalandır. Sevdîği uğruna her şeyini vermekle mükellefdir seven kişi, âşık olan kimse. Bu, aşk-ı mecâzîde böyledir. Ya aşk-ı hakîkîde?

"Fe tehecced, kalk teheccüd et ve ümmetine duâ et Yâ Resûlallah dedi, ben kalkdım namaza, teheccüde" diyor Cenâb-ı Peygamber "tâ inficâr-ı subha kadar, yani tan yeri ağırasıya kadar ibâdet etdim ve ümmetimi istedim hep secdede".

Hazret-i Âişe diyor ki, radiyallahu anhâ ümmü'l-müminîn, "Çok gece beni terkeder, yatağından kalkar, namaza dururdu, kıyâmında, rûkûunda, secdesinde ümmetî, ümmetî yani ümmetim, ümmetim diye yalvarırdı" diyor.

İnficâr-ı subhda Cebrâil geldi, müjde verdi Peygamber'e.

Çünkü o gece on üçüncü gecesi Şaban'ın, çok mühim bir gece. Geçdi. Belki sen kalbin temiz olduğu için günahla o geceyi geçirdin. Geçdi.

Cebrâil aleyhisselâm geldi. Efendimiz sabaha kadar ağlamış, mübârek gözünden yaşı böyle dökmüş, secdegâhı ıslanmışdı, ümmetim ümmetim diye. İnficâr-ı subhda geldi Cebrâil aleyhisselâm, "Yâ Resûlallah, müjde olsun sana! Allahu Sübhânehû ve Teâlâ Hazretleri senin ümmetinin üçde birini sana bağışladı". Bağışlandı, elhamdülillah.

On dördüncü gece oldu...

Hattâ bir müjde vereyim mi size? Böyle gecelerde insan yatsı namazını, mücerred yatsı namazını kılrsa, gene geceyi ihyâ etmiş olur. Hele bir de Âmenerresûlû okursa, sabaha kadar ibâdet sevabı verilir.

On dördüncü geceydi, gene geldi Cebrâil, "Fe tehecced, Yâ Resûlallah, kalk teheccüde ve ümmetini iste Allah'dan. Bu gece mühim gece, haydi". Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem, gene ibâdete koyuldu.

Hattâ mübârek ayakları şişdi, ibâdetden, kıyâmda dura dura. Birçok sahabe de böyle, O'na tâbi olan ekâbir sahabe de böyledir. Zâhirden, zâhir ayakları şişmiştir Cenâb-ı Peygamber'in, zâhir ayakları. Hattâ Cenâb-ı Hakk işte onun üzerine, esteîzübillah, ⁷¹⁴ طه مَا أَنزَلْنَا عَلَيْكَ الْقُرْآنَ , لَتَشْفَىٰ إِلَّا تَذْكِرَةً لِّمَن يَخْشَىٰ , Habîbim Ahmed, Resûlüm Yâ Muhammed, sallallahu aleyhi vesellem, sana biz Kurân'ı meşakkat için indirmedik, ⁷¹⁵ إِلَّا تَذْكِرَةً لِّمَن يَخْشَىٰ , ancak Allah'dan korkanlara, bir tezkiredir, bir hatırlatmadır".

Sabaha kadar Peygamberimiz ibâdet etdi.

Hangimize lâîk ibâdet etmek sabaha kadar? Efendimiz'e mi bize mi? O ki, O'nun hürmetine kâinât yaratılmışdır. O ki, Resûl-i Ekrem, iki cihân O'nun şerefine halk olunmuştur. O peygamber ki semâvât ve ard, sidretül-müntehâ, arş, kürsî, cennet ve cehennem, O'nun şerefine halk olunmuştur. O ağıyor sabahlara kadar. Hangimize ağlamak düşüyor? Sen ağladın mı hiç Hakk yoluna? Allah yoluna ağlamayan gözü ben ne yapayım! Göz diye taşıma onu sen başının üzerinde. İyi değil o. O göz değil o. Düşmanın senin, baş üstünde taşıyorsun, Allah için ağlamayan gözü. Allah için sadaka vermeyen kol da senin başının belâsıdır o, taşıma onu. Düşmanın senin o. Allah'ı zikretmeyen dil, dil midir yani! Et parçasıdır o. Kaldır at onu.

İnficâr-ı subha kadar Peygamberimiz ibâdet etdi. Gene Cebrâil geldi. "Yâ Cebrâil ne haber?". "Yâ Resûlullah ümmetinin üçde ikisi sana bağışlandı bu gecede". Mühim çok. On beşinci gece, işte bu gece. Bu akşam inşâallah erişeceğiz. İstenilen veriliyor bu akşam. Hiçbir ferd geri dönmüyor Allah kapısından. İşte bu akşam. Hattâ İmâm-ı Ali Hayder-i Kerrâr buyuruyor ki, radiyallahu anh "Gündüzü oruç tutunuz, gecesi ihyâ ediniz" diyor.

Kandil günü yarındır. Biz geceden alırsız. Müslümanlar geceden. Yani bu akşam kandil gecesi, yarın kandil günüdür. Onun için yarın oruçlu ol. "Efendi, hava çok sıcak, günler uzun". Âşıklara uzun gelmez. Bir adam Hakk âşığı ise, çöle çıkarsa, o âşıkın harâreti çölü yakar. Yalancı âşık ise eğer, çölün harâreti âşığı yakar, yalancı âşığı yakar. Acaba anlatabildim mi? Hakk âşıklarına dokunmaz öyle şeyler. Sen Allah de yürü, ne ateş yakar, ne su boğar, ne bıçak keser. Hepsi var Kurân-ı Kerîm'de. İsmâil Peygamber'i bıçak kesdi mi? İbrâhim Halîlullah'ı ateş yakdı mı? Onlar hepsi sebebdır, müsebbib-i hakîkî Allah'dır, Celle Celâluhû Hazretleri. Allah'a iyi bağlan! Allah'a öyle bir îmân getir ki o gönlünle, kalelerden daha sağlam olsun o. Kalelerden sağlamdır o vakit iş.

Hayder-i Kerrâr buyuruyor ki, "Gündüzünde oruç tutunuz, gecesini namazla geçiriniz" diyor. Bu akşam namazla inşâallah, yarın da oruç. "Efendi, benim işim çok ağır, tutamıyorum". Nâfile oruçdur. Nâfile oruç, Allah'a sevgini ilân etmendir, aşkını. Nâfile ibâdetin manâsı odur.

⁷¹⁴ Sure-i Tâ-Hâ 1-2

⁷¹⁵ Sure-i Tâ-Hâ 3

Farz emirle yapılır, nâfile sevginden yaparsın işi. Nâfilenin manâsı budur. Yoksa bedâvaya gitdi manâsına değil.

On beşinci gece, gene Cenâb-ı Peygamber, "İbâdetden sonra biraz yatayım dedim" diyor, "yatdım, geldi Cebrâil aleyhisselâm gene. Yâ Resûlallah, fe tehecced, kalk teheccüd et".

Namaza kalk, namaza! Gece namazı. Gece namazı. Gece namazı! O gece namazında kılınan iki rekat namaz, o kadar sevgili ki o, tadanlar biliyorlar. Bazen Cenâb-ı Hakk insana ilhâm da eder. Bazı vâridât da elde edebilirsin, birçok esrâra da vâkîf olabilirsin. O gafletle kılınan namaz başka. O başını yere koymak filan, o şekildir o. Namazın şekli o, namazın şekli. Namazın bir de manâsı vardır. Mabûd ile abdin birleşmesidir. ⁷¹⁶ "فَكَانَ قَابَ قَوْسَيْنِ أَوْ أَدْنَىٰ" sırrıdır yani. Namaz, namaz, âh namaz! O hâlâ, "Sofuların namazı var, bizim niyâzımız var" diyor. Beyinsiz! Ahmak herif! Resûl-i Ekrem, İmâm-ı Ali, İmâm-ı Hasen, İmâm-ı Hüseyin, muhârebe meydanında bile İmâm-ı Hüseyin namaz kılıyordu ya, ezân da okutuyordu, Yezid'in askerine karşı. Hâlâ o düşünemiyor bunu. Namazla iş bitmez ama namazı namaz diye kıalarsan, şekil değil, şekil göstermek başka, namaz göstermek başka, namaz kılmak başkadır. Bazısı namaz gösterir. Kendini terbiye edemediyse, nefsini ıslâh edemediyse, hak ve hakîkati göremediyse, o namaz gösterir o. Çünkü, ⁷¹⁷ "إِنَّ الصَّلَاةَ تَنْهَىٰ عَنِ الْفَحْشَاءِ وَالْمُنْكَرِ" dir.

Vakt-i fecirde gene Cebrâil geldi, "Ne haber Yâ Cebrâil?". Buyurdu ki, "Benî Kelb kabîlesinin koyunlarının tüyleri sayısınca sana ümmetin bağışlandı". O kabîlenin koyunları çokmuş ve tüyleri de çok sıkıymış. Milyarlarca yani. "Milyarlarca ümmetin sana bağışlandı". Bu akşam, o necâtın, o felâhın haberini almışdır.

Hattâ diyor ki Hazret-i Âişe, "O gece benim gecemdi" diyor, "ben biraz uyumuşum" diyor, "kalkdım bakdım, Resûlullah sallallahu aleyhi vesellem, yanımda yok" diyor, "hemen dışarı çıkdım, benden çıkarsa giderse kerîmelerine gider" diyor, kendi parçası Fâtîmetü'z-Zehrâ Hayru'n-Nisâ, "oraya gitdim, dedim ki Yâ Fâtîme, Resûl-i Ekrem buraya geldi mi?, gelmedi dedi" diyor, "Onlar da merak etdiler, beraber çıkdık Cennetü'l-Bakî'ye, bakdık, Nûr-ı Muhammedî Cennetü'l-Bakî' üzerinde lemeân ediyor, gitdik bakdık, secdede, secdeye kapanmış, ağlıyor. Yâ Rabbi azâb edersen kullarındır, affedersen erhame'r-râhimînsin diyor. Sordum, Yâ Resûlallah, sen tâhirsin, mutahhirsin, sen günah işlemekten berîsin, masûmsun, niye ağlıyorsun dedim. Siz de secde ediniz, ümmetim hakkında böyle duâ edin dedi" diyor, "biz de secde etdik, sabahlara kadar orada duâlar etdik" diyor.

Ey mümin! Bu geceyi gafletle geçirme. Yeter sana konuştuğum bu sıcak havada. Gafletle geçirme. Hayır hasenât yapın. Dillerinize sâhib olun. En mühim davâ bu. İki şeyine sâhib ol. Birisi çene arasındaki ete. Birisi de iki bacağının arasındaki etine sâhib ol. Zikrullah ile meşgûl ol. Terâzini doğru tut, doğru tart, doğru ölç. Alışverişini doğru yap. Özün sözün doğru olursa, gözün de doğru olur. Özün sözün doğru olursa, gözün de doğru olur, doğruyu görür yani Hakk'ı görür gözün. Hakk'ı burada görmezsen, o tarafda göremezsin. Hakk burada görülür, cennet buradan alınır. Herkesin makâmına göre söyleyeyim. Hakk rızâsı da buradan alınır. O tarafda bir şey alamazsın, iş geldi geçdi.

⁷¹⁶ Sure-i Necm 9

⁷¹⁷ Sure-i Ankebût 45

Bak, geçen Berat'da burada birçok ahib u yârânımız vardı. Hepiniz de biliyorsunuz, komşularınızdan, akrabâ ve taallukâtınızdan, civârınızdan, ahibâblarınızdan ve cemaatımızdan. Hepsi bu sene yoklar. Bu mübârek Berat Gecesine erişemediler. Geldiler geçdiler. Biz de böyle olacağız. Yakın bir zamanda. Hiç gence ihtiyara bakmaz. Paşaya pâdişaha da bakmaz, krala da bakmaz. Hiç! Öyle bir pehlivandır ki bir el atarsa adamı tuşa getirir.

Beratin manâsı da şudur. Yani ⁷¹⁸ "وَأَمَّا زُورَ الْيَوْمِ أَتْيَاهَا الْمُجْرِمُونَ" sırrı zâhir olmuştur. Kâfirler müminlerden ayrılır. Kâfirler cennât-ı âliyâtdan berî olurlar, müminler cehennemden berî olurlar. Müminler beratlarını sağ ellerine alırlar, ehl-i cennet olurlar yani bu gecede.

Ümmü'l-müminîn Hazret-i Âişe demiş ki, "Yâ Resûlallah, nasıl duâ edeyim, bu akşamın duâsı nedir?" demiş. Ben size onun Türkçesini söyleyeceğim, hemen ezberle, Türkçesini söyleyeceğim, o duâyı da öyle yap. "Yâ Rabbi, eğer beni şakî ve kötû yaratdınsa, ismimi defterine öyle yazdınsa oradan benim ismimi sil, kötüler arasında ismimi sil Yâ Rabbi, iyiler arasına ismimi yaz. Eğer ismimi iyiler arasına yazdınsa orada ibkâ et, ismimi oradan imhâ etme, kaldırma yâ Rabbi, ben dâimâ iyilerle, sâlihlerle olayım". Bir daha söyleyeyim. Ama böyle ağzın başka, kulağın başka, kalbin başka yerde olursa olmaz o! Nifak olur o. Vücûdunun her zerresi dil olsun Allah'a, vücûdunun her zerresi dil olsun Allah'a, öyle iste sen Allah'dan. "Yâ Rabbi benim ismimi şakîler yani kötüler defterine kaydetdinse oradan sil, imhâ et yâ Rabbi. Saâidler defterine kayıtlıysam orada ibkâ et, orada kalsın yâ Rabbi, oradan benim ismimi silme" diye ağla, Cenâb-ı Hakk'a "Sen Gaffâr'sın" de. O'nun isimlerini, rahmetini celbedecek isimlerini say. "Lâ ilâhe illallah" de, "Allah" de, "Gaffâr" de "Settâr" de Cenâb-ı Hakk'a. Ağla sızla, bu akşam iste. Çünkü bu akşam defterler verilecek, bir daha seneye kadar ölecek olanların isimleri Hazret-i Melekü'l-mevt'e bildirilecek. Artık o her gün o kimsenin evine gelir ve kendisine tebşîr eder.

Eyvâh eyvâh eyvâh eyvâh! Eyvâh eyvâh eyvâh eyvâh! Eyvâh eyvâh eyvâh eyvâh! Hiç düşündün mü bir gece, karanlık bir yatağa girdiğin vakitte, seni tek başına kabre koyacaklar, hiç kimse seninle beraber yatmayacak, orada kabrin içerisinde, amelinle başbaşa kalacaksın. Düşündün mü hiç! Ya götürdüğün ameller yılan olacak, ateş olacak ya cennet nimetlerinden cennet çiçeklerinden çiçek olacak. Düşündün mü bunu hiç? Tek başına kalacaksın! En sevgili dostların seni oraya koyacak, üzerine sevap diye toprak atacaklar senin üstüne, gözlerine toprak dolduracaklar. Doymayan gözümüzü toprakla dolduracaklar yani. Kanmayan ağzımızı toprakla dolduracaklar. Düşündün mü bunu hiç! Hepimizin başına gelecek bu. "Ben gencim, ben kuvvetliyim, pehlivanım". Nice pehlivanlar öyle gitdi. Hiç! Neler geldi geçti. Neler gelecek daha geçecek. Onun için hemen istiğfâr ve Cenâb-ı Hakk'a yönelmek, tövbe, Allah'a rücû, ibâdet, tâat, isyândan kaçmak, ucubdan, kibirden kurtulmak, ibâdetini ihlâsa erdirmek, kalbini safâya erdirmeye çalış, gayret et.

Beş kuruş dünyâ için gece uykularını terk ediyorsun. Onu da kazandığın parayı ya yersin ya yiyemezsin. Sevmediklerine kalır. Bunun için gece uykunu terk ediyorsun. Ebedî hayâtın için bir gece terk etmeyecek misin uykuyu? Haydi kazandın doldurdun, bankalara yerleştirdin, kasem ederim ki sevmediğine kalacak. Âdetullah böyle çünkü, böyle cereyân ediyor.

⁷¹⁸ Sure-i Yâsîn 59

Sevmediklerine kalır. Çocuklarına kalsa da seni hayırla yâd ederlerse, biraz durur mîrâs. Biraz durur, hayırla yâd ederlerse. Hayırla yâd etmeyip sefahate giderlerse, bir anda mahvolup gider. Nice böyle ocaklar, hâneler sönmüşdür. Bir adamın gönlü Allah'ın sevgisindeyse eğer, bunları düşünmesi lâzım gelir.

Şimdi, bu gece ağlayan gözyaşlarını sil. Mahallenizde yetim, dul, kimsesizler varsa, onların babalarını hatırlatın onlara. Kandil çörekleri alın götürün, şeker alın götürün kapılarına. Yani arkadaşlarınız âilelerine çocukları bıraktılar gitdiler ya âhirete, onlardan bahsediyorum. Suyu olmayanlara su verin. Eskiden kandil günlerinde su dağıtırlardı. Şimdi kimse kimseye bir katre su vermiyor. Yezid rûhu zâhir oldu gâlibâ. Kâinâta Yezid rûhu hâkim oldu gâlibâ, bir yudum su vermiyorlar kimseye.

Allah Cebrâil'e sormuş, "Seni vahiy meleği yapmasaydım, bana ne gibi ibâdet yapardın? Yani insanlardan seni halk etseydim yâ Cebrâil". Dedi, "Yâ Rabbi, biliyorsun". "Ben biliyorum sen de biliyorsun ama söyle de kullarım işitsin". "Üç şeyle sana âmil olurdum". İyi dinle! Kulağını benden yana ver! "Üç şeyle âmil olurdum. Birisi açları doyururdum. Ve ehl-i ırzın ırzını ortaya koymazdım, yani böyle tezellüle düşürmezdim onu, gizli olarak yardım ederdim, gizli sadaka verirdim, gizli yardım yapardım yani. İki, sır saklardım. Birinin kabahatini gördüm mü söylemezdim".

Yaaa! Kırk yılda bir defa adamcağız bir günah işliyor, ona da sen vâkıf olup elâleme yayıyorsun, günah değil mi? Sen keçi gibisin, o koyun gibi. Onu yapana söylüyorum. Koyun sudan atladi kıcı göründü. Keçinin hep açıkda. Keçi gülüyor koyuna, koyunun kıcı göründü diye. Ona benziyorsun yani. Karga! Ört! Suç ve günahı ört! Söyleme kimsenin günahını, söyleme. Kendi günahını görürsen zaten başkasının günahını göremezsin. Kendi günahını görmeyenler başkasının günahını görürler.

"Yâ Rabbi gördüğüm günahları örterdim". Onun için cübbe giydirirler. Neden? Bunun manâsı ayıp örtücü demektir. Günah örten yani. Cübbe onun için giyiliyor. Manâsı vardır hepsinin. Sarığın da manâsı vardır islâmda.

"Üçüncüsü, susuzlara su verirdim". "Susuzlara su verirdim". Allah Allah! Cibrîl diyor bunu. "Susuzlara su verirdim". Elimde kudretim olursa çeşme yapırdım, su getirtirdim, kuyu açtırdım".

Çalışıyorsun, parayı getirip gece yirmi bin lira fuhşîyyâta veriyorsun, yirmi bin liraya köye bir kuyu açtırabilirsin. Hayvanât, bütün mahlûkât su içer ondan. Yapma be evlâdım, yapma böyle şeyler. İyi değil bunlar. O kazandığın senin para değil, başına belâ olacak onlar yakında. Öyle sarf ettiğin paralar.

"Böyle günlerde, sıcak günlerde, su dağıtırdım, su verirdim". "Yâ Cebrâil, işte bu amelleri yapacağını bildiğimden dolayı seni vahiy meleği yaptım" diyor Hazret-i Allah, Cebrâil'e. Acaba anlatabildim mi?

Demek ki bir adam su dağıtırsa, makâm-ı Cibrîl'dedir. Bir adam suçu örterse, gördüğü suçu örterse, makâm-ı Cibrîl'dedir. Bir adam, aç, garîbi gizli olarak doyurursa, onun izzetini, şerefini ayakaltı etmeden gizli doyurursa böyle, makâm-ı Cibrîl'dedir.

Hakkıyla ticâret yapanlar Allah'ın dostudur. "el-kâsibü habîbullah", yazıyoruz ya dükkanlara birer tâne, adam kandırmak için! Müslüman böyle! Yazı orada, "en-nezâfetü mine'l-îmân, temizlik îmândandır", kendi pislik içinde buraya kadar. Temizlik yalnız levhasında var. "El-kâsibü habîbullah"ın manâsını bilmez. Levhayı adam kandırmak için kullanıyor. Müslüman geldi mi, görüyor, müslüman dükkanı diyor, içeri giriyor. Manâsı şu. Kisb eden yani alışveriş yapan Allah'ın dostudur. Doğru ama, doğru tüccar, dürüst tüccar, Allah'ın dostudur manâsına gelir. Onun için hiçbir müslüman tufeylî yaşamaz, mutlakâ bir iş yapması lâzımdır, ihtiyar da olsa. "Yatayım sırt üstü" yok. Yazın varsa yazı yazarsın, okuman varsa okursun, ticâretin varsa ticâret yaparsın. Bir şey yapman lâzım gelir. Ama dürüst, doğru. Özün sözün doğru olacak. Yeter bu kadar.

Yâ Rabbi, Berat'ın hürmetine, senin rızâ-yı şerîfin için şurada terleyen şu cemaatimi yevm-i kıyâmetde terletme Yâ Rabbi. Arşın gölgesine cem et, Civâr-ı Mustafâ'da iskân eyle. Hazret-i Ali'nin eliyle, Âb-ı Kevser'den bizleri sîrâb et Yâ Rabbi.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

Ezân-ı Muhammedî
3 Haziran 1983 (21 Şaban 1403)

Kâllallahu Teâla fî Kitâbihi'l-Azîz.

Eûzûbillahimineşşeytânirracîm.

Bismillahirrahmânirrahîm.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا نُودِيَ لِلصَّلَاةِ مِنْ يَوْمِ الْجُمُعَةِ فَاسْعَوْا إِلَىٰ ذِكْرِ اللَّهِ وَذَرُوا الْبَيْعَ ذَلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ⁷¹⁹

Sadakallahü'l-Azîm.

Tevhîd nûruyla yüzleri sürûrlanan, Nûr-i Muhammedî ile kalbleri nûrlanan, Hakk'ın cennetine tâlib, rızâsına râgıb, cemâline âşık olanlar! "Nereden geldim nereye gidiyorum" diyerek geldiği yeri ve gitdiği yeri arayanlar! Hakk'a tâlibler, rızâya râgıblar!

Okuduğum âyet-i kerîme Cuma namazı hakkında bir âyetdir ama biz Cuma üzerinde durmayacağız, "نُودِيَ" kelimesi üzerinde duracağız. "نُودِيَ" kelimesi, Ezân-ı Muhammedî'dir. Yani okunan ezân. Lisânımızın yetdiği kadar, dilimizin döndüğü kadar, birkaç söz söyleyeceğiz. Herkes de nasîbini alacak inşaallah.

Ezân için sünnet-i müekkede diyenler olduğu gibi, farz diyenler de vardır. "إِذَا نُودِيَ" nidâ olduğu vakit, "أَذَانٌ مِنَ اللَّهِ وَرَسُولِهِ إِلَى النَّاسِ"⁷²⁰ Allah'ın zikrine koşunuz ve ezân Allah ve Resûlünüdür, âyet-i kerîmelerinin manâsına göre ezân farz diyenler de vardır.

Müezzin Efendi ezâna başladı mı, radyoların düğmeleri kapanmalı, çalgılar susmalı, ağızlar kilitlenmelidir. Ezân, dîn-i islâm'da çok mühim bir yer işgâl eder. Hattâ ezânı işiten müminler müezzinle beraber ezânı okumalıdır. Bağırarak değil de, aynı kelimeleri tekrarlamalıdır. Müezzin "Allahuekber Allahuekber" dediğinde, dinleyenler de içlerinden "Allahuekber Allahuekber" demeli. "Eşhedü en lâ ilâhe illallah Eşhedü en lâ ilâhe illallah" da bu şekilde.

⁷¹⁹ Sure-i Cum'a 9

⁷²⁰ Sure-i Tevbe 3

Müezzin "Hayya ale's-salâh" dedi mi, "lâ havle velâ kuvvete illâ billah", "Hayya ale'l-felâh" dediği vakit de yine, "lâ havle velâ kuvvete illâ billah" demeli, sonra yine müezzinle beraber "Allahuekber Allahuekber Lâ ilâhe illallah" demelidir. Ezânı bu şekilde müezzinle beraber takip etmek her müslümana vâcibdir. Zîrâ ezânı müezzin okumaya başladığı vakitte, Allahu Sübhânehû ve Teâlâ, ki hadîs-i şerîfde vardır, Allahu Sübhânehû ve Teâlâ, melekleriyle beraber Ezân-ı Muhammedî'yi dinlerler. Allah da dinliyor Ezân-ı Muhammedî'yi. Hattâ Cenâb-ı Hakk müezzini tasdîk eder. Müezzin Efendi, "Allahuekber Allahuekber" dediği vakitte, Cenâb-ı Hakk buyurur ki, "Evet, ben büyüğüm, benden büyük yok. Ben yüceyim benden yüce yok. Benim şerîkim, nazîrim yok, benim benzerim yok. Kuvvet ve kudret-i muazzama sâhibiyim. Ey müezzin! Şehâdetinde yalancı değilsin, devâm et".

"Eşhedü en lâ ilâhe illallah". Efendiler! Burada çok büyük incelik vardır. Tabii burada hutbede ifâdesi biraz güç olur, çünkü anlatması uzun sürer. Yani herkese anlatmak müşkül olur. "Eşhedü" kelimesi şehâdetdir. Şehâdet, gözüyle görene derler. "Eşhedü", ben şehâdet ederim, tanıklık ederim ki, "en lâ ilâhe illallah", Allah'dan başka ibâdete lâyık hiçbir ilâh yoktur, ancak Allah vardır. Şehâdet etdim. E peki gördün mü? Görülen şey şuhûddur, görülene şehâdet edilir.

Ne vakitten beri müslümansın? Doğduğumdan beri müslümanım. Yok, öyle değil. Ne vakitten beri müslümansın biliyor musun? "Kâlû belâ"dan beri müslümanım, müminim, elhamdülillah. "Kâlû belâ" ne demektir? Vücûdlar, bedenler halk olunmadan evvel, rûhlar âlemi halk olundu. Allahu Subhânehû ve Teâlâ önce rûhları halk etdi ve onlara hitâb etdi, "E lestü bi rabbiküm" yani "Ben sizin rabbiniz değil miyim?" buyurdu. Rûhlar da "Kâlû belâ" dediler. Yani "Evet Yâ Rabbi, sen bizim Rabbimizsin" dediler. İşte o vakitten beri müslümanız.

Senin müslümanlığın "kâlû belâ"dan beri devâm ediyor da, Resûl-i Ekrem'in nübüvveti kırk yaşından sonra mı devâm ediyor? Hani bazıları var ya, zavallılar, "Peygamber'e kırk yaşında peygamberlik geldi" diyorlar. Hayır, peygamberlik kırk yaşında gelmedi, Peygamber peygamber idi. Hattâ Âdem su ile toprak arasındaydı, Hazret-i Muhammed Mustafâ peygamber idi. Hattâ Âdem'in suyu ve toprağı halk olunmamışdı, Hazret-i Resûl-i Ekrem peygamber idi. Sallallahu aleyhi vesellem. Kitaplarda, ilmiyelerde okuduğumuz, Resûl-i Ekrem'e Hakk Teâlâ izhâr-ı nübüvvetini kırk yaşında emreyledi. İzhâr-ı nübüvvet etdi Peygamberimiz. O güne kadar halk kemâle gelmemişdi, henüz Resûl-i Ekrem'e lâyık değildiler. Kimisi makâm-ı müseviyyetde, kimisi makâm-ı îseviyyetde idi. Ne vakit ki Resûl-i Ekrem'e lâyık oldular, o vakit Cenâb-ı Hakk Resûl-i Ekrem'in nübüvvetini izhâr etmesini kendisine emr ü ferman buyurdu. Sonra kırk üç yaşında da resûllüğünü emretti. Peygamberimiz hem nebî hem resûldür. Her nebî resûl olmadı ama her resûl nebîdir. Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi vesellem bütün peygamberlerin seyyidi ve efendisidir. Kıyâmet gününde bütün peygamberler Resûl-i Ekrem'in sancağı altına cem olacaklardır.

Öyleyse şehâdetimiz nereden başlıyor? Tâ âlem-i ervâhdan. Onun için Kitâbullah'ı dinleyen, güzel sesi duyan kimse, kim olursa olsun, tesirinde kalır, hattâ hayvanlara bile tesir eder güzel ses. Güzel ses, hayvanlara bile tesir eder. İşte o âlem-i ervâhda Cenâb-ı Hakk'ın "E lestü bi rabbiküm" hitâbını duyanlar, anlayanlar güzel sese meclûbdurlar. Orada da

kulaklarında gaflet olan olabilir, onlar müstesnâdır.

Müezzin "Eşhedü en lâ ilâhe illallah" dedi mi, Allah "Ey Müezzin! Şehâdetinde dâim ol ve kâim ol. Haksın ve gerçeksın, benden başka ibâdet lâıyk hiçbir ilâh yokdur" buyurur. Hattâ Peygamberimiz Cenâb-ı Hakk'ın ezânı nasıl dinlediğini de söylüyor fakat burada söylersem halk yanlış anlayabilir, yanlışlığa mahal vermemek için o şeyi söylemeyeceğim, geçiyorum.

"Eşhedü enne Muhammeden Resûlullah". İyi dinle! "Eşhedü enne Muhammeden Resûlullah". "Eşhedü", ben şehâdet ederim, "enne Muhammeden Resûlullah", Hazret-i Muhammed Mustafâ muhakkak Allah'ın resûlüdür. Cenâb-ı Hakk, "Ey Müezzin! Sen şehâdet et, benim şehâdetimi de ilân et. Benim sevgilim Muhammedim benim resûlümdür. Şehâdetinde yalancı değilsin" buyurur.

"Hayya ale's-salâh Hayya ale's-salâh", salâha geliniz, salâha. Salâh, salâh, refah, felâh, necât. Huzûra gelin huzûra. Ol Mahbûb'un, ol Ma'bûd'un huzûruna gelin. Kim ki Allah'a kıyâma durdu, onlar cemâlullahı görecekler. Sen, ben cemâlullahın ne olduğunu bilmeyiz, yalnız lisânla söylüyoruz. Onu Allah'a âşık olanlar bilirler.

"Hayya ale'l-felâh Hayya ale'l-felâh". Felâha gelin felâha gelin. Birinci felâh, müminlere, birinci salâh müminlere, ikinci felâh, ikinci salâh cinnilere, cinni müslümanlara, yâhud ikincisi kâfirlere. Yani îmâna davet. "Hayya ale'l-felâh"ın birincisi müminlere, ikinci felâh, cinni müminlere yâhud kâfirlere. Felâha çağırıyor.

Dâimâ Kurân genç ve dinç. Rûh-i Muhammedî bâkî. Kıyâmet gününe kadar. Hattâ Muhammed Bahâeddîn Nakşibendî diyor ki, "Bir an biz cemâl-i Muhammed'den dûr olsak kendimizi tedennîde farz ederiz" diyor. Yani her dâim Huzûr-ı Nebî'deyim diyor.

Aman Resûlullah'a çok muhabbet ediniz. Çok muhabbet edin. Îmânın kemâli ondadır.

Aklıma geldi, söylemeden geçmeyeceğim.

Hazret-i Bayezid-i Bistâmî ki bu zât-ı muhterem meşhûr bir veliyyullahdır. Bilenler bilir bilmeyenler de öğrensinler. Velî demek Allah'ın dostu demek. Allah'ın dostluğunun ne olduğunu Allah'a dost olanlar bilirler, kendi çapında, kendi mikdarında. Tarîfi müşküldür biraz. Tarîf edilmez. Bazı şeyler var, tarîfi olmaz.

Dicle üzerindeki köprünün üzerinden geçiyormuş, çocuklar oynuyorlarmış, Hazret-i Şeyh başını sokmuş, ne yapıyorlar diye, bakmış, iki tâne kukla. Çocuklar kukla yapmış, yani bebekler yapmışlar. Birisinin ismini Muhammed koymuşlar, birinin ismini Âişe koymuşlar. Kız çocukları düğün yapıyorlar. Sormuş Hazret-i Şeyh, "Bu nedir, ne yapıyorsunuz?" demiş. "Muhammed'le Âişe'yi evlendiriyoruz" demişler. Sallallahu aleyhi vesellem. Şeyh, fenâ halde âsâbı bozulmuş ve asâsıyla vurmuş, her iki kuklayı da yani bebekleri nehre atmış. O gece Cenâb-ı Peygamber'i görmüş. Sallallahu aleyhi vesellem. Rüyâsında Resûl-i Ekrem'i görmüş. Efendimiz, o Bayezid-i Bistâmî gibi koca velîye yüz vermemiş, ona karşı biraz gadablıca. Demiş, "Anam babam sana fedâ olsun yâ Resûlallah! Yüzünüzün bana bu şekilde asıldığını

şimdiye kadar hiç görmemişdim. Kusûrum nedir?" deyince, "Benim ismimle ve âilemin ismiyle isimlenen bebeği hakâret ederek sopayla vurdun nehre düşürdün. Senin yüzüne güleyim mi?" demiş.

Acaba anlatabildim mi?

Muhammed Mustafâ'ya çok muhabbet edin. İş oradadır. Sekiz cennetin kapısı oradadır. Sekiz cennetin miftâhı oradadır. Allah'ın cemâlini görmek isteyen oradadır. O kapıdan girersen görürsün. O'nu seversen Allah'ı seversin. Hazret-i Resûl-i Ekrem'e muhabbet, Allah'a muhabbetdir. Resûl-i Ekrem'e ihânet, Allah'a ihânetdir.

Sonra "Allahu ekber Allahu ekber Lâ ilâhe illallah".

Bir de bu Ezân-ı Muhammedî'yi şöyle alalım. Bir davetiye. Bütün "Lâ ilâhe illallah Muhammedü'r-Resûlullah" diyenlere bu davetiye çıkarılıyor. Davetiyenin üzerinde şöyle bir yazı var : "Allahu ekber, Allahu ekber". Cenâb-ı Hakk, "Bu davetiyeyi ben gönderiyorum" diyor. "Eşhedü en lâ ilâhe illallah, Eşhedü en lâ ilâhe illallah", "Benden başka ibâdet lâîk ilâh yok. İşte o büyük Allah var ya, işte o benim ve sana davetiye gönderiyorum" buyuruyor. "Eşhedü enne Muhammeden Resûlullah, Eşhedü enne Muhammeden Resûlullah", "Muhammed Mustafâ benim resûlümdür, şehâdet ederim, ben şehâdet ederim". Evvelâ Allah şehâdet ediyor. Sonra, "Hayye ale's-salah, Hayye ale'l-felah", "Felâha gelin, Salâta gelin". Yani davet. "Felâha gelin, Salâta gelin". Sonra altında imzâ var. Kim? : "Allahu ekber, Allahu ekber, Lâ ilâhe illallah". Davet-i ilâhiyye. Davet-i ilâhiyye.

Cenâb-ı Peygamber sallallahu aleyhi vesellem diyor ki, "Ben Mi'râc'a çıktığım vakitte, mâverâ-yı arşda ezân okundu, ezân dinledim" diyor. O vakit daha ezân okunmamış. "Arşın mâverâsında bülend-i âvâz ile ezân okundu" diyor. Bu ezânı tarîf ediyor. Daha Mi'râc'da. Ezân, Medîne'ye hicretlerinden sonra, Medîne'yi teşrîf ettikten sonra namaz vaktini tayîn için konulan bir kâide. Fakat Cenâb-ı Peygamber daha Medîne'ye gelmeden, Mekke'de iken Mi'râc etdi. Diyor ki, "O vakit ben, mâverâ-yı arşda ezânı dinledim" diyor.

Ezânın târihçesini söylemek istiyorum. Kulağında kalsın bir parça, bil ezân ne demektir. Kalkar bir ecnebî sorar sana, "Ezân ne demektir?" diye, bakma suratına yabânî yâbânî.

Sormuşlar da Almanya'da talebenin birine, "Mezhebin nedir?" demişler, ses çıkaramamış, susmuş. Vallâhi bizden daha iyi biliyorlar yani. Yapma yâhu! Biraz dînini diyânetini ara biraz yâhû! Âbâ ü ecdâdını ara biraz yâhû! Sor biraz. Kahvelerde kağıt oynuyorsun. Bir şey dediğim yok ne yaparsan yap, herkesin yapacağı kendine âid. Sonra çok pişman olursun iş işden geçer. Paranı içkiye fişkiya verirsin, ona da karışmayız. Çok pişman olacaksın sonra. Ömrünü hebâyâ veriyorsun. Milyonlar versen bir saat ömrünü geri alamazsın. Milyarlar versen, bütün dünyâyı versen. Al eline bir kitap filan, biraz bir şeyler oku, azıcık öğrenmeye çalış. Sonra demiş ki o Alman kızı, "Sen Türksün değil mi? Senin mezhebin hanefîdir" demiş, yazmış. Alman kızı biliyor. Benim öteki mescide bir akşam yabancılar gelmişler, bizim ihvandandır birine sormuşlar, "Efendinin yanında kim oturuyor?" diye. Tabîî bizimki bir şey atmış, yalandan söylemiş gâliba. Ecnebî demiş ki, "Yok, senin söylediğin yanlış, orada şu

kimse oturur, şu rütbede olan kimse oturur" demiş. Bizimki "Susdum" diyor. Yapmayalım böyle.

Senin ceddin yirmi iki yaşında İstanbul'u feth etdi. Bizim yirmi iki yaşında çocuk, gusül abdestini almasını bilmiyor. Olur mu böyle şey! Senin ceddine necl-i necîbine yakışır mı bu! Biraz kendimizi toplayalım canım, büsbütün dağıldık. Yapmayalım böyle. Doğru değil bu iş. Sonu iyi olmaz bu işin. "Allah bir şey yapmıyor" diye böyle gidersen, "Allah bir şey yapmıyor" diye, bir gün yapar Cenâb-ı Hakk. Düşün! Bir kabın içine su damlasa, böyle damlaya damlaya bir gün o kap taşar. Allah'ın rahmeti çok geniştir. Sabreder eder eder bir gün ansızın tepene yumruğu vurur. Öğreneceksin ezânını filan. Ezânını, Kurân'ını, abdestini, namazını. Yaklaştı. Güneş gurûba eriyor. Yaklaştı. "Ben gencim". Ben de gençdim. Ölenler çürüyenler de gençdiler.

Cenâb-ı Peygamber sallallahu aleyhi vesellem Medîne'yi teşrîf etdiler. Şimdi ezânın târihçesini anlatıyorum. Ashâb-ı kirâm, "Yâ Resûlallah, namaz vaktini nasıl tayin edelim" dediler. Çünkü çalışıyorlardı. Tufeylî adam yok. Müslümanda tufeylî olmaz, herkesin çalışması lâzımdır. Alnının teriyle. En tatlı, lezzetli, zevkli yemek, alnının teriyle kazandığını yemek ve Allah yoluna onu infâk etmektir. Bunun lezzetini alanlara kâfi gelir bu iş. Ashâb-ı kirâm çalışıyorlar ama namazı da bırakmıyorlar. Namazı bırakan yok hiç. Hiç namazı bırakan yok.

Cenâb-ı Hazret-i Ömer, radiyallahu anh, kölelerinden kim namaz kılsa onu âzâd edermiş. Aklıma geldiği için söylemeden geçmeyeceğim. Kölelerinden hangisi namaz kılsa onu âzâd edermiş. Köleler de mahsusdan, münâfık olduğu halde yani içi kâfir dışı mümin, namaz gösterirlermiş ki Hazret-i Ömer âzâd etsin. Hazret-i Ömer de onları âzâd edermiş. Sonra demişler ki, "Yâ emîre'l-müminîn, bunlar hakkıyla îmân etmiyorlar, biliyorlar ki sen namaz kılanı âzâd ediyorsun, gösteriş için yapıyorlar, seni aldatıyorlar". "Allah için aldanıyorum" demiş. "Bırak Allah için aldanayım" demiş.

Fefham! Bazen Allah için aldanıver. Allah için çok aldandık ama biraz daha aldan, zarar etmeyeceksin. Mükâfâtını Allah verir. Çünkü Allah herkesin niyetine göre amelinin sevabını verir.

Gene sahabeden birisi, tarlasıyla meşgûl oluyormuş. Geldi, Peygamber namazı kıldırılmış, ikinci namazını. O gün ikinci namazını kaçırdığı için, yani Resûl-i Ekrem'in arkasında bir vakit namaz kılamadığı için, dedi ki, "Bu tarla beni Resûl-i Ekrem'in arkasında namaz kılmaktan men etdi" dedi ve fukarâya veriverdi.

İşte bunlar böyle insanlar. Onun için îmânın kemâle ere. Cennet mi istiyorsun? Zât cenneti mi? Sıfat cenneti mi? Efâl cenneti mi? Ne istiyorsun? Hazır hepsi. Senin için hazırlandı.

İbâdetsiz adam olmaz. Hayvanlar bile sabahleyin Allah'ı zikrediyorlar. Bir şey yokdur Allah'ı tesbîh eylemeyen. "Ben gencim, biraz daha yaşlanayım, sonra namaza başlayayım filan". Bırak bunları. Ya çıkarsın ya çıkmazsın sabaha. haberin var mı ondan? Aklını başına al,

Cenâb-ı Hakk'a ibâdet et. Elinden geldiği kadar. Elinden geldiği kadar. Lisânını kötüye harcama, Allah de. Başka şey söyleyeceğine, Allah Celle Celâluhû de, bitdi o kadar.

Evet, Resûl-i Ekrem'e mürâcaat etdiler, "Yâ Resûlallah, namaz vaktini tam bilemiyoruz, bazen erken geliyoruz bazen geç kalıyoruz" filan dediler. "Bir tayîn yapalım ki namaz vakti geldiğini bilelim" dediler. Sahabeden bazıları dediler ki, "Ateş yakalım, duman yapalım, duman çıktı mı halk işini bıraksın câmiye koşsun" dediler. Ki fî zamâninâ bunun başka türlüünü yapıyorlar. Kandil yakıyorlar köylerde filan, uzak tarlalarda görsünler diye, akşam ezânını, iftar vaktini bilsinler diye. Resûl-i Ekrem bunu kabûl etmedi. "Mecûsîler ateş yakarlar, onlara benzeriz. Mecûsîlere benzememek lâzım" dedi. Bir kısmı dediler ki, "Yâ Resûlallah, çan çalalım". Resûl-i Ekrem onu da kabûl etmedi, "Onu hristiyanlar yapar, onlara benzemeyelim" dedi. Sonra bir tânesi dedi ki, "Yâ Resûlallah, boru öttürelim" dedi. Efendimiz onu da kabûl etmedi. "Onu da yahudiler yapar" dedi. Yahudiler ibâdete öyle çağırırmış. Ve o akşam öylece ayrıldılar.

Kırk sahabe o gece aynı rüyâyı gördü. Kırk sahabe! İçlerinde Hazret-i Ömer de var, Bilâl-i Habeşî de var, diğer sahabeler de var. Onlardan biri rüyâsını şöyle anlatıyor : "Bir zât gördüm, elinde boru gibi bir şey vardı, 'Onu bana satar mısın?' diye sordum. O zât, 'Bunu ne yapacaksın?' deyince, 'Biz bugün mescidde Resûl-i Ekrem'le namaz vaktini tayîn için görüştük. Ben bunu alıp öttüreyim' dedim. O, 'Bundan daha hayırlısı var' dedi ve yüksek bir yere çıktı, kibleye karşı döndü, elini kulağına koydu ve Ezân-ı Muhammedî'yi okudu. Sonra o yüksek yerden aşağı indi, birkaç adım yürüdükten sonra, kâmet etdi".

Kırk sahabe bunu böylece gördüler. Huzûr-i saâdete geldiler, bir tânesi rüyâyı anlattı. Cenâb-ı Peygamber, "Kimdi o biliyor musunuz?" dedi. "Bilmiyoruz yâ Resûlallah, Allah ve Resûlü bilir" dediler. Efendimiz, "O Cebrâil aleyhisselâmdı, size dîninizi talîm etdi" buyurdular ve böylece Ezân-ı Muhammedî'yi vaz' etdiler.

Cenâb-ı Peygamber ezânı işittiği gibi, Hazret-i Bilâl-i Habeşî'ye talîm etdi.

Bilâl-i Habeşî çok siyah bir zenciydi, yüzü simsiyahdı. Hattâ sormuşlar, demişler ki, "Yâ Resûlallah, bu Bilâl-i Habeşî'nin yüzü pek siyah, bu kadar siyah olmasına sebep nedir?" demişler. İyi dinle! Pek zevkime gitdiği için, söylemeden geçmeyeceğim. Efendimiz buyurmuş ki, "Onun siyahlığı yarın cennetde hûri kızlarının yanağına ben olacak" demiş.

Hattâ Cenâb-ı Peygamber, Hazret-i Bilâl-i Habeşî'ye Mi'râc sabâhı demiş ki, "Yâ Bilâl! Sana Kureyşliler kız vermezken, Kureyşli kadınlar seninle evlenmezken, cennetde senin hûrilerini gördüm, sana verilen cenneti ve hûrilerini gördüm" deyince Bilâl-i Habeşî ağlamış, "Yâ Resûlallah, ben hûriyi cenneti ne yapayım, senin cemâlin bana kâfi" demiş ve böylece Resûl-i Ekrem'i hoşnûd etmiş.

İşte ondan itibaren Bilâl-i Habeşî ezân okumaya başladı. Peygamberimiz'in dört müezzini vardı. Birisinin gözleri a'mâ idi. Bilâl-i Habeşî'nin sesi gâyetle güzeldi ve bülend-i âvâz ile okurlardı. Ezân bu şekilde emrolundu.

Kurân-ı Kerîm'de Cenâb-ı Hakk "nûdiye" kelimesiyle ezâna işâret etdi ki bizde sünnet-i

müekkededir. Hattâ bir müslüman şehri ezânı terketse, yani o köyde, o karyede, o kazâda, müslümanlar ezânı okumasa, ezânı terk etseler, orası ezân okumaları için cebr edilir yani ezân okusunlar diye cebr edilir. O kadar mühim ezân meselesi.

Şimdi gelelim. Ehemm-i mühim olduklarından birkaç tânesini söyleyeceğim.

Cüneyd-i Bağdâdî diyor ki, iyi dinle, kulağını benden yana ver, "Ezân-ı Muhammedî okunduğu vakitte, Bağdad'ın fâsıkları çalgılarını, neylerini, dümbeleklerini susdurmuyorlardı, Ezân-ı Muhammedî'yi dinlemiyorlardı. Yani ezâna hiç aldırıyorlardı, lâubâlî olmuşlardı. Allah kavm-i Nûh'a tûfan gönderdi, onları suya gark etdi, Bağdad halkına da ateş deryâsı gönderdi". Çünkü Bağdad üzerine Hulâgû geldi.

Onun için ezâna hürmet etmeyenler mutlakâ belâlarını bulurlar. Haber veriyorum, tekrar tekrar söylüyorum. Onun için ezân okunmaya başladı mı, radyonu madyonu kısarsın, televizyonunu melevizyonunu kısarsın, konuşmayı terk edersin ve kendini ezâna verirsın ve müezzinle beraber Cenâb-ı Hakk'ın vahdâniyyetine şehâdet edersin.

Vaktiyle bir eskici varmış, ayakkabı dikermiş. Ezân "Allahu Ekber" dedi mi, eli nasılsa öyle kalırmış. İğneyi batırırsa batırdığı gibi, çekdiyse çektiği gibi kalırmış. Ezân bitesiyse kadar müezzinle ezân okurmuş, hiç kıyılamazmış. Senelerce böyle devam etmiş.

Eh, meşreb meselesi bu, Allah'a aşk, Peygamber'e muhabbet, dîn-i islâma hürmet meselesi bu. Edebsizleri huzûra almazlar. Yani ne huzûrullahı ne Huzûr-ı Resûl'e girebilirsin, ne huzûr-ı âşıkâna girebilirsin. İslâm'da edeb en mühim şeydir. Edeb, her husûsda edeb lâzımdır. Eline, diline, beline sâhib ol!

Senelerce böyle devâm etmiş.

Eh, aşk bu ya, dîn-i islâma hürmet bu ya. Elbet Rabbimize itâat edeceğiz, hürmet edeceğiz, muhabbet edeceğiz. O eskici de her fânî gibi bir gün ölmüş.

Ona var sana yok değil, sen de öleceksin ben de öleceğim. Bir adam ölümden ibret almazsa, ölümden vaaz u nasîhat duymazsa, o adamdan hayır gelmez.

Hazret-i İsa aleyhisselâm geçiyormuş. Bir sürü koyun gördü, bir koyunun kulağına bir şey söyledi ve gitdi. O koyun o günden itibaren su içmez ot yemez oldu ve hayvan günden güne zayıflamaya başladı. Bir müddet sonra Hazret-i İsa aleyhisselâm çobana sordu, "Bu koyuna ne oldu?" dedi. Çoban İsa Peygamber'i tanımadı. "Bir adam geldi, onun kulağına bir şey söyledi, ondan sonra bu hayvancağz bu hâle geldi" dedi. Acaba İsa Peygamber koyunun kulağına ne söylemiş? "Ölüm var" demiş. Koyuna böyle tesir etdi bize hiç tesir etmiyor.

İsa Peygamber bir koyuna böyle demiş, İslâm şeyhlerinden, büyük âşıklardan birisi, bir sürü koyuna bağırdı, bir sürü koyuna hitâb ederek, ⁷²¹"كُلُّ نَفْسٍ دَائِقَةُ الْمَوْتِ" diye seslenince, o günden itibaren o sürüdeki koyunlar ot yemediler su içmediler, helâk oldular. "Her nefis ölümü tadacak" demiş, bu âyeti okumuş. "كُلُّ نَفْسٍ دَائِقَةُ الْمَوْتِ".

⁷²¹ Sure-i Ankebût 57

Şimdi gelelim. Hani ona var bana yok, biz ekseriyâ öyle zannediyoruz. Ölüm herkese var bize yok zannediyoruz. Var, sana da var bana da var.

O eskici ölmüş, götürüyorlarmış, ezân okunmaya başlamış. "Allahu ekber" deyince, cenâze çakılmış. İmkânı yok götürmeye. Cenâze bekledi. Neyi bekledi bilir misin? Ezân bitinceye kadar. Müezzin "Lâ ilâhe illallah" dedi, ondan sonra yürüdüler.

Zünnûn-i Mısırî Hazretlerinin cenâzesi gidiyordu. Müezzin ezâna başlayınca Hazret-i Şeyh Zünnûn-i Mısırî tabutdan parmağını çıkardı, "Eşhedü en lâ ilâhe illallah ve eşhedü enne Muhammeden abduhû ve resûluh" diye bağırdı. Birçok adam korkudan düştü rûhunu teslim etdi. Hazret, ezândan sonra kolunu aşağı indirdi.

Bu kadarı kâfi geldi mi? Bundan böyle Ezân-ı Muhammedî'ye hürmet edeceğiz.

Abdestsiz gezmeyin, cenâbet filan gezmeyin. Gençlere söylüyorum. Senin âbâ ü ecdâdın on sekiz karış buzu kesmiş, gusûl abdesti almış, sen yaz gününde cenâbet geziyorsun.

Çar demiş ki Osman Paşa'ya, Allah gâzîlerimize şehîdlerimize rahmet etsin, "Bir avuç askerle koca Rus ordularını nasıl durdurdun burada Paşa" demiş. Ve çar, kılıcını almadı Osman Paşa'nın, kendisini ayakda karşıladı. Yani kahramanlığını takdîr etdi. Osman Paşa, "Sabahleyin erken kaldırırsan sana gösteririm" demiş. Sabahleyin erken kaldırmışlar, bizim Osmanlı askeri, Türk askeri, Tuna'nın buzunu kırıyorlar, on sekiz karış buzu, yıkanmak için. Çar, "Nedir bu?" demiş. Buzu kırıyorlar, suya girip çıkıyorlar. Demiş ki, "Bizim itikâd ve îmânımıza göre, bizim dînimize göre, böyle böyle hâlde olanlar yıkanmaları lâzım gelir. Bunların başına bu iş gelmiş onun için yıkanıyorlar. İşte bu asker seni durdurdu" demiş. Sen yaz gününde yıkanmaktan kaçınıyorsun, "toprakdan halk olundum, yıkanırsam dağılacığım" diye korkuyorsun.

Kokulu çorapla câmiye gelme, kokulu çorapla! Çoraplarını çıkarırsın, tertemiz yıkarsın, arka safda namaz kılarırsın. Soğan sarımsak yiyen. Sarımsak yiyor, câmiye geliyor, olmaz öyle şey! Ve kâle'n-nebiyyü sallallahu aleyhi vesellem : "Men ekele's-sûme ve'l-basala ve'l-kürrâse lâ yakrebu mescidenâ". Dikkat buyurun! Peygamberimiz diyor ki, "İçinizden her kim ki soğan yedi, sarımsak yedi, pırasa yedi yani kokulu şeyler yedi, mescidimize gelmesin" diyor. Yâhud namazı arkada tek başına kılar, en geride kılar. Halkı incitmeğe hakkın yok. "Küllü mûziin fi'n-nâr" yani "Her eziyet verici cehennemdedir". Üçüncüsü. Namaz kılarken halkın önünden geçiyorlar. Ne kadar günah olduğunu bilsen, o adam namazı bozmazsa eğer, kırk sene beklersin. O kadar günahdır. Ama namaz kılan da böyle yol ortasında durmamalıdır, kendine bir sûtire ayırmalıdır. Namaz kılanlardan kendi de gaflet içinde olanlar var.

Cumâ günleri gusûl abdesti ile câmiye geliniz ve kokular sürünüz. Biraz erkence geliniz. "Efendi, okuyan yok, vaaz eden yok". Sana kâfi gelir, kendi kendine düşün, ne olacağını tefekkür eyle. Tefekkür de ibâdetdir. Câmide kendi kendine bildiğin sûreleri okursun. Erken gel biraz. Dışarda çan çan yapacağına, lüzumsuz yere sözler, Allah'ı kıracak Peygamber'i incitecek sözler söyleyeceğine, câmiye erken gel biraz.

Temiz elbiseni giyin. Kokular sürün, pis koku değil, güzel koku sürün. Kokulu ayakla câmiye gelme. Olur bazen fukara olur filan, çıkarırsın, o çorabı sararsın dışarda bir yerde bırakırsın, ayaklarını güzelce yıkar, en arka safda namaz kılarırsın. Ön safa geçemezsin. Pijamayla namaz kılmak evde câizdir ama pijamayla câmiye gelemezsin. Evde kılabilirsin pijamayla namaz. Hattâ bir adam göbeğinden diz kapağının altına kadar bir peştemal sarsa, üstü çıplak olduğu hâlde evde namaz kılabilir. Ama kalabalık içerisinde kılamaz. Cemaate hürmet lazımdır.

Tekrâr ediyorum. Her câmi Allah'ın beytidir. Cuma namazına gelen zevât Cuma namazının hem evvel sünnetini kılmalı, hem son sünnetini kılmalıdır. Eksik namaz bırakmamalıdır. Bazı kimseleri görüyoruz, Cuma namazını kılıyor ve hemen kaçıyor. Soruyorsun, "Ben Şâfiyim, sünnet kılamam" diyor. Öyle değil. Sen Şâfi'sin, sünnet kılamadığına göre, senin kazâların çokdur, niye kazâ kılmıyorsun? Birer birer kıldırılacak. Namaz kabirde ikmâl edilecek. Haber vereyim sana. Paçayı kurtaramazsın. Namazsız bir adam cennete gitmiş. Namaz kılmadan bir adam cennete gitmiş. Onu da Efendimiz söylüyor ben söylemiyorum. Uhud'da harb başlayınca bir yahudî Tevrat'da okumuş, "Bu peygamberdir" demiş. Evvelâ Peygamber'i inkâr ediyormuş. Tevrat'da Uhud'da harb olacağını görmüş. Koşarak gelmiş ve hemen şehîd düşmüş. Peygamberimiz buyurmuş ki, "Hiç namaz kılmadan cennete giden bu zâtdır" demiş.

Namaz kılınacak! Hem de hudû', huşû' ile. Hem de Allah'a seve seve secde edeceksin. İnsanın Allah'a en yakın olduğu yer neresi bilir misin? Secdedir. Allah sana senden yakındır. Sen Allah'a uzaksın. Senin Allah'a en yakın olduğun yer secdedir.

Yâ Rabbi! Mübârek aylar hürmetine, bizim kötü ahlâklarımızı ahlâk-ı Muhammediyyeye tahvîl ü tebdîl eyle. Bize ibâdet lezzeti ver, ibâdet zevki ver, muhabbet zevki ver. Ellerimize cömertlik sıfatını ihsân u inâyet buyur ve gönlümüze zevk ver yâ Rabbi. Fukarânın gözyaşını silmekden bize zevk duyur, aç doyurmakdan bize zevk duyur, susuza su vermekden bize zevk duyur yâ Rabbi. Suyu kesenlerden bizi yapma, halkın ekmeği ile oynayanlardan bizi yapma yâ Rabbi. Güzel bir hayatla bizi yaşat, dünyâmız senin dîninle tezyîn olsun, âhiretimiz senin aşkınla müzeyyen olsun yâ Rabbi.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

Ramazan, Oruç, Zekât ve Sadaka 10 Haziran 1983 (28 Şaban 1403)

Kâlallahu Teâla fî Kitâbihi'l-Azîz.

Eûzübillahimineşşeytânirracîm.

Bismillâhirrahmânirrahîm

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا كُتِبَ عَلَيْكُمُ الصِّيَامُ كَمَا كُتِبَ عَلَى الَّذِينَ آمَنُوا لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ * أَيَّامًا مَعْدُودَاتٍ فَمَنْ كَانَ مِنْكُمْ مَرِيضًا أَوْ عَلَى سَفَرٍ فَعِدَّةٌ مِنْ أَيَّامٍ أُخَرَ 722

Sadakallahu'l-Azîm.

Hakk Teâlâ'nın vahdâniyyetine inanan ve O'nu lisân ile ikrâr, kalbiye tasdîk edip, Allah'ın rızâsını maksûd, cemâlini matlûb edinenler!

Mühim bir ayın arefesinde bulunuyoruz. Görüyorsunuz ya, koca bir sene geçti, Receb, Şaban derken, Allah'ın rahmetinin tecellî ettiği, Kurân'ın nüzûl ettiği ay ki, bu gireceğimiz olan, geldi hemen hemen kapılarımıza dayandı, gönüllerimiz nûr-ı îmân ile tekrar boyandı.

Ne mutlu Ramazan-ı Şerîf'in geldiğine sevinen ve Ramazan'ın gelmesiyle ferahlanan kişilere ki Resûl-i Ekrem buyurdu ki, "Benim ümmetimden her kim ki Ramazan'ın gelmesiyle ferahlarsa, Allah onun cesedini yakmayı cehenneme harâm kılar" dedi.

Bundan evvel de söylemişdik. Receb, şehrullah idi, Şaban da şeh-i Muhammed Mustafâ sallallahu aleyhi vesellem, Ramazan da, bizlere yani Ümmet-i Muhammed'e verilmiş olan bir aydı.

Cenâb-ı Hakk'a inanarak ve tutduğumuz oruca O'nun vereceği sevaba itimâd ederek ve itikâd-ı tâmm ile oruç tutacak olursak, Peygamberimiz bize şu müjdeyi veriyor. Ramazan'a hürmet edenler, Bayram sabahı analarından doğduğu gibi tertemiz olacaklardır. Yalnız kul hakkı müstesnâdır. Aldınsa vereceksin, zulmetdinse o kimsenin rızâsını alacaksın. Bu velev ki hayvan olsun, velev ki kâfir olsun, velev ki mümin olsun, mutlakâ hakla âhirete gitme. Şehîd dahi olsun, Allah yolunda şehîd dahi olsun, üzerinde kul hakkı varsa, yakayı azâbdan kurtaramazsın, şehîd olduğun hâlde. Mutlakâ kul hakkına çok riâyât etmek lâzımdır. Allah

⁷²² Sure-i Bakara 183-184

bunu emrediyor bizlere. Hak ve hukûka çok riâyet etmek her müminin boynunun borcudur. Çok çok çok çok riâyet etmek lâzım. Velev ki bir habbe olsun. Velev ki bir zerre olsun.

Manevî, maddî haklar vardır, her ikisi de böyledir. Bir kimsenin aleyhinde konuşman, onun hakkını gasbetmiş olursun. Malını alır vermezsen, gene hakkını gasbetmiş olursun. Biri maddî hak, biri manevî hakdır. Mutlaka kendini görüp, kendinden rızâ alman şartdır. Ondan sonra Cenâb-ı Hakk'a rücû eder, Allah'a tövbe istiğfâr eder Cenâb-ı Hakk'ın mağfiretini beklersin. Haklar yerine kazâ olmayınca yapılan duâlar müstecâb olmaz. Yani alnın secdede çürüse, dizlerin devenin dizleri gibi nasır tutsa ibâdetde, mutlakâ hak sâhibi hakkını alacaktır. Bunu hiç hatırlından çıkarma. Meğer ki Cenâb-ı Hakk'a çok yaklaş, çok ibâdet ve tâat et, hak sâhiblerini de bulama, göreme, bulama, o vakit Cenâb-ı Hakk kıyâmet gününde o hak sâhibini, senden râzı olduğu için, taraf-ı ilâhîden vereceği mükâfât ile onun rızâsını alır, senden râzı eder. Yoksa ve illâ hak sâhiblerine mutlakâ hakkını vermek lâzımdır. Velev ki bir habbe olsun, dediğim gibi.

Hani şöyle bir misâlde söyleyeyim ben sana ki kafamıza girsin söyleyeceğimiz söz. Çünkü ciddî mevzular insanın kafasından çıkar, hikâyeyle olursa, o vakit kafaya yerleşir.

Hazret-i İsâ aleyhisselâm gidiyormuş, Cenâb-ı Hakk emr ü fermân buyurdu kendisine, "Yâ İsâ, o kabre kum bi iznillah de, duâ et, şu kabrin ehlini sana kaldıracığım, kendisiyle konuş" dedi.

Kulağını benden yana ver, sonra çok ağlarsın, gözünün yaşını silecek kimse bulunmaz. Burada gözünün yaşını sil. Derdine devâyı burada ara.

Hazret-i İsâ duâ buyurdu, kabir şakk oldu, ilkbaharda ölü ardı diriltten Allah, o meyyiti diriltdi, kaldırdı. Hazret-i İsâ sordu ona, Allahu Teâlâ'nın emriyle, "Ne iş yapardın dünyâda?" dedi. "Yevmin cedîd rızkın cedîd geçinir idim". "Âhiretteki durumun ne?", "Azâbdayım" dedi. "Ne sebebe binâen azâba giriftâr oldun?" dedi. Dedi ki, "Ben odun taşırdım, hammaldım, taşıdığım odundan bir kürdan kopardım, mal sâhibine haber vermeden, onu kullandım ve atdım. Ondan dolayı Allah beni azâba müstehak kıldı" dedi.

Yani Allah indinde zerre aranır. Hayır ve şer. Zerre kadar hayırla da kurtulabilirsin. Onu da anlatayım sana. Zerre kadar bir hayır. Onun için zerre kadar bir hayra koşacaksın, zerre kadar kötülükden kaçınacaksın. Allah'ın hangi şeyde rızâsı, hangi şeyde gadabı olduğunu bilmiyoruz. Hangi ibâdet ve tâatda Allah'ın rızâsı var, hangi amelde Allah'ın gadabı vardır bilmiyoruz. Onun için dâimâ zerre kadar iyiliğe koşacaksın, yapacaksın, zerre kadar kötülükten kaçınacaksın. "Efendim, bu günah küçükmüş, ne olmuş" demeyeceksin. O küçük günah adamın başına büyük belâlar açar. Yangın kıvılcımdan çıkar. Gemide ufak bir delik olursa, gemi suya gark olur. Allah'a isyân isyândır. Günahı, küçük günah büyük günah diye ayırma hiç. İsyân isyândır. Yalnız cezâ bakımından küçük büyük vardır. Bir adam küçük günahda az yanar, büyük günahda çok yanar. Günah mikdarı yani.

Şimdi sana zerre kadar hayır meselesini de anlatayım. Niyetine bağlı çünkü. Onu da söyleyelim sonra geçelim dersimize. Adamcağız bir yere geldi namaz kılacak, hayvanını bağlayacak yer yok. Bir kazık çakdı yere, hayvanını oraya bağladı. Namazını kıldı, sonra

bindi hayvanına, dedi ki, "Bu kazığı burada bırakayım ben, benden sonra gelen müminler, binekli mümin gelirse, hayvanını buraya bağlar, bir hayır olsun" dedi, bindi ve çıktı gitti. Sonra bir adam geldi, bakdı orada yerde bir kazık çakılı. O adam yayaydı. "Hay Allah Yâ Rabbi, ne tür insanlar var! İnsan bu kazığı buraya çakar mı! Ya bir a'mâ gelse, ya bir kimsenin ayağı takılrsa düşse, başı kırılrsa" dedi, kazığı oradan çıkardı sökdü atdı. Her ikisini de Allah cennete koydu. İkisinin de niyeti hayraydı. Allah baha Allah'ı değildir, bahâne Allah'ıdır.

Şimdi, müminler! Yarın akşam inşâallah, Allah'ın rahmetinin cûş u hurûşa geldiği, Ümmet-i Muhammed'i affettiği, sekiz cennetin kapısını feth ü küşâd ettiği Ramazan-ı Şerîf'in ilk akşamı, yarın gece.

Yarın oruç tutmak câiz midir? Onları da söyleyelim, biraz böyle şeyleri de. Bazen gelip soruyorlar çünkü. Oruç tutmak câiz mi değil mi? Oruç tutulur câizdir fakat niyetini iyi bilmelisin yani yaptığın niyeti. "Bugün Ramazan'sa Ramazan orucuna, Ramazan değilse nâfile oruca" diye niyet edersen, şekli şübheli olur ibâdet, mekrûhdur, kerâhet-i tahrîmiyye ile mekrûh olur. Nâfile oruç da tutarsan Cenâb-ı Hakk kabûl eder. Ramazan-ı Şerîf'i karşılamışsın yani. Acaba anlatabildim mi? Yarın için söylüyorum. Yarın akşam da terâvih var. İslâm'da gecedен alır, kamerîdir bizim aylarımız, gecedен. Yarın akşam terâvih var.

Ve hemen kolları sıvamalı, beş vakit namaza, hiç olmazsa. Hem de Ramazan'a mahsûs yapmayalım bu işi müslümanlar! Buraya her cuma günü koşup geliyorsunuz, rızâ-yı Bârî için dinliyorsunuz, işitiyorsunuz. Size kasem ederim ki, bütün topladıklarımız, rûtbemiz, kasamız, kesemiz, her şeyimiz burada kalacaktır. Bize âhiretde hiçbir faydası olmaz. Ancak Allah yoluna sarf edersek o vakit o bizim önümüze bir nûr olur, bize yolumuzu gösterir.

Yarın akşam terâvih var. Ve Ramazan-ı Şerîf'de namazınızı cemaatle kılmaya ve oruçlarınızı tutmaya gayret ediniz. Oruç ateşe kalkandır, cehennem. Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi vesellem öyle söylüyor. Ve diyor ki Cenâb-ı Peygamber sallallahu aleyhi vesellem, "Allah her ibâdetin ecrini ilân etmiş, ne olduğunu haber vermiş, orucun mükâfâtının ne olduğunu gizlemiştir. "Ene üçzî bih, oruç tutanın mükâfâtı bana âiddir" diyor Hazret-i Allah. Neymiş bilmiyoruz. Diyorlar ki büyük velîler, "Muhakkak sûretde Cenâb-ı Hakk oruç tutan müminleri cemâl-i bâ-kemâl-i ilâhîsiyle onları taltîf edecektir" diyor, büyük âlimlerimiz, büyük velîlerimiz.

Yine, iftar gecesі, yani pazar günü akşamı iftar gecesі, iftar sofrasına oturduğın vakitte, o akşam, biliyorsun ki oruç ilk gününde insanı biraz sarsar, pek tatlı olur. Cenâb-ı Hakk bu sene pazara getirdi Ramazan'ın baş tarafını, istirahat günümüz yani istirahat gününe. "Efendim, biraz uyusak olur mu?". Pek uykuyla geçirme ama şunu da sana haber vereyim, oruçlunun uykusu dahi tesbihdir. Yani oruçlu dayanamasa, biraz yatsa uyusa, uykusuna dahi Allah tesbih sevabı yazar, Allah'ı zikretmiş gibi, Cenâb-ı Hakk'ı. O kadar büyük bir ecri sevabı var. Mükemmel bir ibâdet, Allah'ın sevgilisi. Çünkü hiç içinde riyâsı yok. Her şeye riyâ girebilir, oruca riyâ girmez. Bilmezsın ki karşındaki adam oruçlu mu değil mi. Gösterişi olmayan bir ibâdet. Ramazan-ı Şerîf'in ilk akşamı iftar vakti oldu mu, iyi dinle, kulağını benden yana ver, Cenâb-ı Hakk, oruç tutan müminlere merhamet ile nazar eder. Hepsinin

yüzleri sararmış, Hakk'ın rızâsı için yememişler, Allah'a mutî olmuşlar ve Allah'ı tesbîh etmişler, dilleriyle, gözleriyle, kulaklarıyla, kalbleriyle, her şeyleriyle oruç tutmuşlar.

Çünkü bazı adam var, orucu üç şeyle tutar. Birisi yemez, içmez, bir de cinsî münâsebetde bulunmaz. Üç şeyle. Bazısı var, yedi şeyle oruç tutar. Nedir o? Gözüyle harâma bakmaz, kulağıyla harâm dinlemez, gıybet dinlemez, ağzıyla harâm yemez, yalan söylemez, kimseyi itip sünmez, küfretmez, sebbetmez. Bazı adam var oruçluyken bakıyorsun sebbetiyor, onun açlığı yanına kâr kalır. Yani sevap alamaz, ecir alamaz. Onun için bütün a'zâ-yı cevârihe oruç tutdurmalıdır. Allah indindeki makbûl olan oruç budur. Lisânını zikrullah ile süsleyeceksin, gözüne ibret boyası vuracaksın, kâinâta ibretle bakacaksın. Fa'tebirû yâ ulu'l-ebâr. İbretsiz göz zâten sâhibinin düşmanıdır. Bir gözde ibret olmadı mı o göz sâhibinin düşmanıdır. Gene öğüt almayan kulak da o kimsenin düşmanıdır.

İftar sofrasına oturan müminlerin yüzleri sararmış, hepsi boyunlarını bükmüşler, emr-i ilâhîyi bekliyorlar. Cenâb-ı Hakk, meleklerine dermiş ki, "Hani ben insanoğlunu yaratacağım vakitte, bana demişdiniz ki, sana âsî olur yâ Rabbi, kan döker, fesad ederler diyordunuz. Bak görüyor musunuz, hepsi nasıl dinliyorlar benim emrimi. Hem de onlara şehvet verdim, istek verdim, sizin gibi değil. Böyle olduğu hâlde şehvetlerini, arzularını, isteklerini gemlediler, nefislerinin çenesine gem vurdular, şimdi benim emrimi bekliyorlar. Şâhid olunuz ki cümlesini affetdim ve nârımdan âzâd etdim" dermiş ve rahmet nazarıyla bakarmış Allah, oruçlu mümine, rahmet nazarıyla. Allah'ın bir kere rahmet nazarıyla bakması, Cenâb-ı Hakk dâimâ rahîmdir, rahmândır ya, o oruçluya ayrı bir tecellîyâtı var, rahmet nazarıyla nazar ediyor. Allahu Teâlâ bir kimseye rahmet nazarıyla bakarsa, bir daha o kimseyi azâba koymaz. Azâb diye bir şey görmez o kimse. Onun için bunun kadr ü kıymetini bilmemiz lâzım geliyor.

İşte okuduğum âyet-i kerîmede, yani deryâdan bir katre, şemsden bir zerre olarak, "Ey müminler!"...

Mümin kim? Allah ve Resûlüne inananlar, cümle enbiyâyı tasdik edenler, Allah'ın kitaplarına, meleklerine î mân edenler, kıyâmet gününe î mân edenler, hayrın ve şerrin Allah'ın takdîriyle olduğuna î mân getirenler, öldükden sonra dirilmeye inananlar ve huzûr-i İzzet'de bu dünyâ hayâtının hesâbını Allah'a vermeyi kabûl edenler, inananlar, yakînen bilenler. Bir adam huzûr-i İzzet'de Allah'a hesap vermeyi kabûl ederse, o adam dünyâ yüzünde Allah'a isyân edebilir mi? Çünkü insan burada bir günah yapar, Şeytan ona vesvese verir, günah yapar, kullar onun günahına ya vâkıf olurlar ya olmazlar. Ama Allah huzûruna mutlakâ herkes çıkarılacaktır. Hiçbir ferd müstesnâ değildir. Ancak Cenâb-ı Hakk'ın bir takım has kulları var ki onlar, hesap, kitap, mahşerin şiddetini görmeyecekler. Ve hattâ melekler onlara soracaklar, acaba bunlar kimlermiş, diyecekler ki, "Hesap gördünüz mü, kitap gördünüz mü?". "Hayır görmedik, siz bize ne hesap soruyorsunuz? Biz Allah'a gizli ibâdet etdik, Allah bizi gizli olarak cennetine aldı" diyeceklermiş ki işte oruç ibâdeti, gizli ibâdet. O da hâlis yani ihlâs ile oruç tutanlar, yedi a'zâyla oruç tutanlar. Bir de bir oruç var ki bunun daha fevkinde. Kalbine Allah sevgisinden başka bir şey sokmayacak, ancak Allah sevgisi. Dâimâ Allah ile meşgûl.

"Efendim, Ramazan'da dükkânı kapasak". Olmaz öyle şey! Hacı olacaksın, ticâreti terk etmeyeceksin. Ticâret edenler yani kisb edenler Allah'ın dostudur. Terâzini doğru tutacaksın, yalan söylemeyeceksin, iyi mal satacaksın. Bizde, islâmda ruhbâniyyet yokdur. Bazısı da

"Efendim, inşâallah hacdan sonra hiçbir şey yapmayacağım" diyor. Hiçbir şey yapmamak günahdır. Hizmet edeceksin beşeriyyete. Hiçbir şey yapmadan tufeylî yaşamın günahdır. Çalışacaksın, ölünceye kadar, îbâdet ve tâat. "Ramazan'da dükkanı kapasam, ibâdete dalsam". Olmaz öyle şey! Dükkanını da açacaksın, terâzini de doğru tutacaksın, ibâdullahı hizmet edeceksin, orucunu da tutacaksın. Elin kârda olacak, kalbin Yâr'da, Allah'da olacak. Allah'ı bir gönül, dürüst bir el, dürüst bir göz, dürüst bir dil, dürüst bir kulak, dürüst bir kalb, özün sözün doğru olacak. Mümin bu, Muhammedî bu, sallallahu aleyhi vesellem.

İlk akşamı Cenâb-ı Hakk rahmet nazarıyla nazar eder. Allah bir kuluna rahmet nazarıyla nazar ederse eğer, O'nun bir hâssaten bir rahmeti vardır, Cenâb-ı Hakk'ın, hâssaten. Dâimâ rahmeti umûmîdir, rahmâniyyet sıfatı. Bir de hâss olan sıfatı vardır ki nazar etdi mi bir kulunu bir daha ebediyyen nâra koymaz. İşte gizli cennete gidenler onlardır. Râvîsi de Hazret-i Ömer'dir, radiyallahu anh.

Şimdi gelelim. Mümin kim? Mümin sensin, benim. Başka mümin kim? Allah mümin. Allah'ın bir esmâsı da mümindir.⁷²³ هُوَ اللَّهُ الَّذِي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ عَالِمُ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ هُوَ الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ * هُوَ اللَّهُ الَّذِي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْمَلِكُ الْقُدُّوسُ السَّلَامُ الْمُؤْمِنُ الْمُهَيْمِنُ الْعَزِيزُ الْجَبَّارُ الْمُتَكَبِّرُ. Allah'ın bir esmâsı mümindir, Allah kendi ismini sana vermiş, mümin diye. Kıymetini bil bir defa. Allah bu dünyâda bize, "Yâ eyyühellezîne âmenû" hitâbını yaptığı gibi, yarın "yevme tüble's-serâir"de, yani kafatasları içerisinde beyinler kaynadığı vakitte, cümle enbiyâ o günün şiddetiyle o gün diz bağları söküldüğü vakitte, Yâ Rabbi o vakitte bizlere bu hitâb ile hitâb et ki bizi şâd eyle yâ Rabbi.

"كُتِبَ عَلَيْكُمُ الصِّيَامُ", size oruç farz oldu". Deryâdan bir katre olarak söylüyorum. Yani bu âyet üzerine cild cild kitap yazılır, ilmi olan kişi için. Cild cild kitap. " , كَمَا كُتِبَ عَلَى الَّذِينَ مِنْ قَبْلِكُمْ , " Allah bütün enbiyânın ümmetine orucu farz etdi. Yalnız onlara oruç ağırdı, çok ağır idi, bize tahfîf etdi Cenâb-ı Hakk. Onlar akşam ezânında oruçlarını açarlar, yatsı vaktinde de niyet ederlerdi. Bidâyet-i İslâm'da da böyleydi bizim için. Sonra Hazret-i Ömer ibn Hattâb radiyallahu anh Hazretleri, Cenâb-ı Peygamber'e "Yâ Resûlallah, Cenâb-ı Hakk'a duâ et, niyâz eyle, vakit pek dar, kadınlarımızla mübâşeret edemiyoruz, bir istirahatımız yok, biz senin ümmetiniz, rahmeten-lil-âlemîn olan Muhammed'in ümmetiyiz, Cenâb-ı Hakk bize müsâmahakâr davransın, lutfetsin" dedi. O vakit Cenâb-ı Hakk Hazret-i Ömer'in dileğini kabûl ederek, tâ "haytu'l-ebîyad"a kadar, fecre kadar bize müsâade etdi. Yoksa yatsı vakti oruca girilirdi bidâyet-i islâm'da, oruç farz olduğu vakit. İşte bu sîfata bürünürseniz, müttakîlerden, Allah'ın sevdiği kullardan olursunuz. Allah indinde en kerîm olan kimse de Allah'dan korkandır, verâ sâhibi olan kimsedir.

Dinle şimdi. Huzûr-i Saâdet'e bir a'râbî geldi, "Yâ Resûlallah bana islâmı arz et" dedi. Resûl-i Ekrem, islâmın beş şey üzerine binâ kıldığını söyledi. Savm u salât, hacc u zekât, kelime-i şehâdet. Savm, oruç. Zekât, malûm-i ihsânınız, malımızın kırkda birini fukarâyâ tasadduk, senede bir defa, üzerinden sene geçmek üzere.

Sakın hâ zinhar zekâtı vermemezlik yapmayınız. O zekâtı verilmeyen paralar ve mangırlar, Cenâb-ı Hakk onları bir yılan şekline koyarak, yevm-i kıyâmetde zekâtı vermeyen cimrinin

⁷²³ Sure-i Haşr 22-23

boynuna dolayacaktır. Râvîsi Hazret-i Ebâ Hureyre'dir. Gene, Kurân-ı Kerîm'de Cenâb-ı Hakk, ⁷²⁴ "سَيُطَوَّقُونَ مَا بَخُلُوا" âyet-i kerîmesinde, "Sizin boynunuza dolarım onu" diyor. Kendini kurtarmak isteyeceksin, arkandan koşacak senin de, "Nereye kaçırıyorsun?" diyecek. Kaçacaksın ondan. "Nereye kaçırıyorsun benden? Beni dünyâda malım diye alıp koynuna sokardın. İşte ben senin zekâtınım, vermediğin zekât" diyecek.

Hesâb edeceksin, kuruşuna kadar. Bazı zevât, "Efendim, devlete vergi veriyoruz ya" diyorlar. Devletin vergisi ayrı. O iş ayrı. Bu zekât, bir müminin diğer müminin kesesinden hakkıdır. Evvelâ akrabâlarının. Yetimler, yoksullar, hısım akrabâ, yol oğulları yani gurbetde kalmış insanlar. Memleketinde zenginmiş, gurbetde kalmış, fakîr olmuş. Olur insan. Parası olduğu hâlde, adam sürüm sürüm sürünür, Allah süründürür sonra. Ben neler gördüm. Tımarhâneye gitdim, akrabâları malın üstüne otursunlar diye adamı deli diye tımarhâneye yatırmışlar, orada çırılçıplak dolaşıyor fukarâ. Yaaa! Ne oldum deme ne olacağım de. İstiyor musun mal senin ola, burada Cenâb-ı Hakk'ın emirlerine imtisâl edersen, Allah'ın dediğini yerine getirirsen, o sana kat kat olarak önüne çıkacaktır. Pek yakın bir zamanda, hiç üzülme. Hem dünyâda, hem âhiretde.

Gene Cenâb-ı Hakk diğer bir âyet-i kerîmede Sûre-i Tövbe'de, paralarını toplayıp, biriktirip de Allah yoluna infâk etmeyenler, zekâtlarını sadakâtını vermeyenler hakkında, ⁷²⁵ "وَالَّذِينَ يَكْنِزُونَ" "الدَّهَبَ وَالْفِضَّةَ وَلَا يُنفِقُونَهَا فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَبَشِّرْهُمْ بِعَذَابٍ أَلِيمٍ", sadakallahu'l-azîm, "Şu kimseler ki altınlarını ve gümüşlerini, paralarını kasalara biriktirdiler, zekâtını vermediler, sadakâtını vermediler, onları azâb-ı elîm ile tebşîr et yâ habîbim Muhammed", sallallahu aleyhi vesellem. Tebşîr, beşâret, müjde manâsınadır. Mal benim zannedenlere Cenâb-ı Hakk istihzâ ediyor. Onun için tebşîrât yapıyor. "Müjde! Seni cehenneme koyacaklar" denmez bir adama. Ya, "Sen hasta olacaksın", ya "Seni öldürecekler" denmez müjde diye. Ancak istihzâ olursa olur, değil mi? İşte mal mülk benim diyenlere, öyle zannedenlere, Cenâb-ı Hakk diyor ki, "Söyle onlara, onları azâb-ı elîm ile tebşîr et, müjdele, müjdele".

Hesâbını yapacaksın. Devletin vergisi ayrı. Vatanına milletine hizmet, boynunun borcu. Burada serbest Allah diyorsan, hürriyetin sâyesinde söylüyorsun. Zekât ayrı. Zekât Allah'ın emri. Hısım akrabâna evvelâ, akrabâlarından kim varsa fukarâ etrâfında. Meselâ babama, dedeme, neneme, büyük neneme veremem. Torunlarıma, çocuklarıma, çocuklarımla torunlarına veremem. Amcan, dayın fukarâ ise, enişten fukarâ ise zekâtını onlara vereceksin, mahrûm etmeyeceksin. "Efendim, onlar sefih". Sefih de olsa vereceksin gene.

Şunu da söyleyiverelim, söylemeden geçmeyelim. Bak, gör İbrâhîm aleyhisselâm, Halîlullah, nasıl Allah'ın dostu olmuş. İbrâhîm Halîlullah, yani İbrâhîm aleyhisselâm. Halîl demek dost demek. Niçin halîl demişler? İsmi Halîl değil. Halîlin manâsı, Allah'ın dostu demek. Allah koymuş, o libâsı ona O giydirmiş, "Benim dostum" diye. Onun için halîl diyoruz. İsmi değil halîl. Allah tarafından verilen lakab İbrâhîm Peygamber'e.

Fukarâ gelmiş, kapıyı çalmış, görmüş fukarânın geldiğini, hemen götürmüş kendisine tasadduk etmiş, vermiş fukarâya. Fukarâ yan komşuya gitmiş, "Eyvâh! Keşke bilseydim o

⁷²⁴ Sure-i Âl-i İmrân 180

⁷²⁵ Sure-i Tevbe 34

adamın sadaka isteyeceğini, evimin şu tarafından bir kapı daha açdırırdım, oradan da ona ikrâm ederdim" diyor.

Bazı akrabâların sefih olabilir. Mümin mi değil mi? Müminse hatırını soracaksın, sefih de olsa, müminse. Zîrâ kâfire zekât verilmez, fitre verilir de zekât verilmez kâfire. Akrabândan fâsık da olsa, zekât verilir, fukarâysa zekât verebilirsin.

Sonra İbrâhim Peygamber onu görmüş, "Keşke bilseydim, o tarafa bir kapı daha açdırsaydım" demiş, sonra kapı açdırmış oraya. Evi iki kapılı. Hem bu kapıdan veriyor, hem bu kapıdan veriyor.

Yine Hazret-i Yakûb aleyhisselâm, bir yemek yiyormuş. Bir yetîm gelmiş oraya. Nebiyyallah'ın bir gafletine rast gelmiş, yemeği yedirmemiş. Onun için Allah Yûsuf Peygamber'i onun elinden aldırdı ve onu senelerce ağlatdı, Yakûb Peygamber'i. Kurban sultân âteş-i sûzân büved. Yani insan Allah'a ne kadar yaklaşırsa yaptığı kabahatlerin cezâsı ağır olur kendisine. Ve Yûsuf'u elinden aldı, otuz sene ağlatdı Yakûb'u. İmâm-ı Şarânî'nin beyânına göre meselenin illeti buymuş. Sonra Cenâb-ı Hakk buyurdu ki, Cebrâil aleyhisselâm geldi, Yakûb Yûsuf'la kavuşduktan sonra, "Yâ Yakûb, senin başına gelen bu mûsibet nereden geldi biliyor musun?". "Bilmiyorum" dedi. "Bir gün sen yemek yiyordun Yûsuf'la beraber, bir garîb geldi, ona sen yediğinden tatdırmadın, onu sen görmedin, bakmadın ona. Onun için Allah seni bu musîbete mübtelâ kıldı" dedi. Onun üzerine Yakûb Peygamber kapılarını açdı, tellallar bağırtırdı, "Oruçlu olmayan yarın öğle yemeğine, oruçlu olan iftara gelsin" diye bağırtırdı, her gün. Ramazan'da değil hâ! "Oruçlu olmayan öğle yemeğine, oruçlu olan akşam yemeğine, akşam iftarına". Böyle nidâ etdirirdi.

Onun için hesaplarınızı yapınız ve zekâtlarınızı veriniz. O zekât senin olacak o. Önünde bulacaksın. Ve bâhusûs şimdi Ramazan-ı Şerîf'in bidâyeti olmak münâsebetiyle, fukarâ-yı müslimîn senin verdiği zekât ile, ekmeğini, yağın, tuzunu, şekerini alır, onunla oruç tutar. İki misli ecir alırsın. Bir kısmını da Ramazan'ın sonuna doğru bırak ki Bayram vardır, çocuklar için, yetîmler için Bayram, musîbet günleridir. O gün, yetîmlerin ağladığı o gün, sevindir onları.

Zinhar âşikâre oruç yeme! Âşikâre oruç yemek, orucu tutmamakdan daha büyük günahdır. Bir adam oruç tutmasa, karnını doyurup dışarı çıksa, fakat dışarda oruç yemese, Allah ile kendi arasındadır. Allah azâb eder, affeder.

Cezâsı da bu oruç tutmamanın, biliyor musun cezâsının ne olduğunu? Bilmiyorsun. Söyleyelim onu da. Oruç tutmayanlar ölürken susuz ölürler. Bütün denizlerin suyu tatlı olsa, nehirlerin suyu, hepsini ağzına su verseler, gene susuz ölecek. Cezâsı budur, bir tânesi.

Orucu âşikâre yemek tutmamakdan daha büyük günahdır. Bazı zavallılar var, düşünceleri kıt, dar görüşlü, "Allah'ın bildiğini kuldân niye saklayayım ki" diyorlar. Allah'ın bildiğini sen kuldân saklamasan, ne sen benim yüzüme bakabilirsin, ne ben senin yüzüne bakabilirim. Bereket versin Allah saklamış da kullar bilmiyor, onu da biz kullardan saklıyoruz, öylece gidiyor. Allah burada günahımızı örttüğü gibi yarın yevm-i kıyâmetde de örtsün de rezîl etmesin bizi.

"Tutmuyorum Allah beni affetsin" demek daha güzeldir. Böyle kendi kendine Allah'a karşı söz

ebeliği yapacağına, "Tutmuyorum Allah beni affetsin. Nefsimin mahkûmu oldum, tutamıyorum, sabredemiyorum, Allah beni affetsin" demek daha hayırlı. Noksanını söylemek daha güzel, daha güzel. Acaba anlatabildim mi?

Haydi bakalım, şimdi bir daha söyleyelim. Bir Ramazan günü bir mecûsî...

Mecûsî ateşpereste derler. Onların kitapları yokdur. Mecûsî kızı alınmaz. İslâmın ahkâmına göre, Allahsızların kızları alınmaz. Ama ehl-i kitâb olursa, hıristiyan yâhud yahudi, kızı alınır, kesdiği yenir, dîn-i islâmda. Mecûsilerin ne kesdiğini yiyebiliriz, ne kızını alabiliriz.

Bağdad'da bir mecûsi, ismi de Behram imiş. Bir Ramazan günü çocuk eline ekmek almış, çocuk, mecûsînin çocuğu, mecûsî, ateşperest, sokağa çıkmış. Mecûsî yakalamış kulağından çocuğunun, ensesine bir tokat vurmuş, demiş ki, "Müslümanlar oruçlu, ayıpdır" demiş, "içeri gir, içerde ye" demiş.

Ben de size tenbîh ediyorum. Değil ki müslümanların karşısında oruç yemek, müslümanın müslüman karşısında, hıristiyanların perhizi olsa, onların karşısında pirzola falan yemeyiniz, et yemeyiniz. İnsanlık bunu iktizâ etdirir. Komşun senin en büyük düşmanın olsa, cenâzesi olsa, radyosunu açan adam terbiyesiz adamdır. Edeb lâzımdır insanlara. Edebsiz adam ne dünyâda rahat eder ne âhiretde rahat eder. Edebsize cennet harâmdır.

Tutdu çocuğun kulağından "içeri gir, ekmeği içerde ye" dedi, "müslümanlar oruçlu" dedi. Sonra o adam öldü.

Herkes ölecek. Sen de öleceksin. Ölmek mi istiyorsun olmak mı? Ölmek var, olmak var. Gel olalım biz. "Lâ ilâhe illallah" diyelim, "Muhammedü'r-Resûlullah" diyelim ve Allah'ın emirleriyle âmil olalım, seve seve yapalım, O'nunla nûrlanalım, olalım.

Hayvan ölür, insan ölmez. İnsan, ölümü tadar. Ve ölüm bâbında insanlar için, kâmil insanlar için, vuslat-ı cemâl vardır, korkulacak bir şey değildir. Ölümün acısı üç yüz kılıç darbesi gibidir ama müminler duymazlar, tereyağından kıl çeker gibidir. Çünkü ölüm bâbında vuslat-ı cemâl vardır. Hakk Teâlâ cemâlini gösterir, o güzelliğe bakarken acıyı duymayıverirsin. Yûsuf'un güzelliğine bakıp da ellerini kesen kadınlar nasıl ki ellerinin acılarını duymadılar, sen de Hakk'ın cemâlini görürsün ve ölümün acısını duymazsın. Eğer perde kaldırılmazsa çok acı olur ölüm, üç yüz kılıç darbesi gibidir.

Öldü. Meğerse ölmemiş olmuş. Cennetde gördüler, Bağdad'ın ileri gelenleri. Dediler, "Behram, sen mecûsî idin"...

Resûl-i Ekrem'in nübüvvetinden evvel gelen hıristiyanlar ve müsevîler, onların îmân edenleri, cennete girecekler. Fakat Resûl-i Ekrem ilân-ı nübüvvet etdikden sonra, Peygamber'in nübüvvetini duyup da inkâr edenler, onlara cennet harâmdır.

Dediler, "Sen müslüman değildin, mecûsiydin, mecûsîye büsbütün harâm cennet, ne arıyorsun burada?" dediler. Dedi ki, "Ben günlerde bir gün Ramazan idi, çocuğum elinde ekmekle sokağa çıkdı, çocuğumu terbiyeye davet etdim, ensesine bir tokat vurdum, dedim ki, 'Evlâdım, müslümanlar bugün oruçlu, ayıpdır, gir içeri, yemeğini evde ye' dedim. Cenâb-ı

Hakk ben ölürken Melekü'l-mevt'e emreyledi, 'Ey Melekü'l-mevt! O benim Ramazan'ıma, müminlerime hürmet etmiştir, benim dînine saygı göstermiştir, onun rûhunu mecûsî olarak kabz eyleme, mümin olarak kabzeyle' dedi. Ben Lâ ilâhe illallah Muhammedü'r-Resûlullah dedim ve doğru cennete geldim" diyor. Bitdi o kadar.

Terbiyesizler için nâr vardır. Terbiyeliler için cennet vardır. Edebe dikkat edeceksin. Her yerde. Evinde, barkında, arkadaşına karşı, komşuna karşı, hıristiyana karşı, lâ-dînîye karşı, dâimâ terbiyeni muhâfaza etmekle mükellefsin. Görmüyor musun Resûl-i Ekrem'in en büyük sıfatlarından bir tânesi, "eddebenî rabbî fe ahsene tedîbî" buyuruyor. "Rabbim beni istediği üzere tedîb etdi" diyor. Terbiyeli, edebli yani Peygamberimiz. Kim Hazret-i Muhammed'in edebini aldı, o adam ehl-i cennettir. Zâten daha dünyâda cennete girer.

A'râbî geldi Resûl-i Ekrem'e, sıkıyorum sizi değil mi inşâallah, "Yâ Resûlallah, islâmı bana arz eyle" dedi. "Allah'ı tevhd, Lâ ilâhe illallah, beni tasdik, Muhammedü'r-Resûlullah, sonra, beş vakit namaz kılacaksın" dedi a'râbîye.

Bu namaz çok mühim! Amân kardeşler sakın hâ, bazı insanlara aldanmayınız. Onlar Şeytan'a aldanmış kimselerdir. "Efendim, namazda ne varmış, kalbin dürüst olsun, bilmem ne olsun" filan, sakın hâ böyle bir şey deme. Hem kalbin temiz olacak, hem dürüst olacak, hem namazını kılacaksın. Bir adamın kalbi dürüst olsa, namaz kılmasa, nâkısıdır o adam. Bir adam namaz kılrsa, kalbi temiz olmasa, o da nâkısıdır. Sen öyle yapma. Hem bedenini temiz tut, hem kalbini temiz tut. Hem namazını kıl, hem kalbini temizle, temiz olsun. Sakın kendi kendini kandırma böyle. Mâdem ki Cenâb-ı Hakk'ın kullarıyız, Allah bizi kendisine ibâdet etmek için, kendisini bilmemiz için halk etdi. Bizim vazîfemiz Rabbü'l-âlemîn'e ibâdet ve tâatdır. Ve bu kadar emirler ve nehiyler de birbirimizin hak ve hukûkuna riâyettir.

Bu Ramazan, senin ibâdetli Ramazan'ın olsun ve Ramazan'dan sonra da sakın kendini tekrardan çamurlara yuvarlama, yani masiyet ve günah çukurlarına düşme artık. Artık zamânın geldi.

Delikanlı! Biz de delikanlıydık. Saçımız sakalımız ağardı da, kesiyoruz şimdi, beyazını görmeyelim sakalımızın diye. Ama genç olmuyor adam kesmekle. Boyamakla da genç olmuyor adam. Seriyü'z-zevâldir ömür, hemen gelip geçiverir. Bak, Ramazan'ın ilk haftası diye konuşuyoruz, bir de bakarsın dördüncü haftaya gelivermişiz. Bitdi gitdi. Bir de bakarsın ki o güne kadar yetişmeyenlerimiz olur içerimizde. Belki ben, belki sen, belki öteki, belki evimizden, hısım akrabamız.

Bu Ramazan, senin hakkıyla Ramazan'ın olsun. Kalbin nûrlansın, yüzün nûrlansın, fuâdın sūrûrlansın, Rabbü'l-âlemîn'e boyun ver, Allah'a secde et. Kaybetmeyeceksin. İşinde bereket göreceksin, kesende bereket göreceksin, ömründe bereket göreceksin, âhiretde bereket göreceksin, belâdan kurtulacaksın. Paranla başını derde sokuyorsun, Allah'a isyân etmekle. Hem dünyâda hem âhiretde.

Resûl-i Ekrem'e gelmişler, "Yâ Resûlallah, bize nasihat etsene" demişler. Demiş, "İçinizde ölenler var mı, arkadaşlarınızdan?". "Var yâ Resûlallah, ölümsüz yer olur mu" dediler. "O size kâfi değil mi?" dedi.

Hâlâ sen ne kafada dolaşıyorsun! Daha kâm almamış, koca adam iskambil oynar, bilmem ne oynar, filan. Sana yakışacak olan iskambil değil, eline tesbîh alarak Cenâb-ı Hakk'a "Lâ ilâhe illallah" demektir. Amân ne kadar güzel şey değil mi? Çocuk gibi senin ne işin var, iskambille, bilmem neyle, lüzumsuz şeylerle meşgûl olmak.

"Beş vakit namaz kılacaksın" dedi a'râbîye, "Kılarım Yâ Resûlallah".

"Akîmû" emri, tadîl ve erkâna riâyet ederek, hudû' huşû' ile, huzûrullah'a vardığını anlayarak. Cesedin kibleye karşı, kalbin başka tarafa karşı olmasın, iki kibleli olursun sonra. İki kibleli, çifte kibleli. Cesedin kibleye karşı, kalbin başka tarafa karşı. Senin cesedin kibleye karşı olsun da, rûhun Beytül-Mamûr'a, Sidretül-Müntehâ'ya, Arş'a, Kürsî'ye, Allah'a karşı olsun. Çünkü abdiyyet ile mabûdiyyetin birleştiği yer.

Cehâletinin son Ramazan'ı olsun, ibâdetli Ramazan olsun. Ve bundan böyle ibâdet ve tâatını sakın terk eyleme. Bir gün elin ayağın tutmaz, câmiye gidemezsin. İstersin gitmek ama gidemezsin, elin ayağın tutmaz. Geçti. Oruç tutmak istersin, sabredemezsin, mahrûm olmuşundur nimetden, sıhhatin kalmamıştır. Gördün mü şimdi başına geleni senin! Zekât vermek istersin, vermeye kâdir olamazsın, mîrâsçılar sana malını verdirmezler, seni hacir altına aldırırlar sonra. Haydi, haydi, daha sayayım sana istersen, acı tarafını biraz. Ve böyle olmuşdur bu, siz biliyorsunuz, gördünüz, işitdiniz.

"Beş vakit namaz kılacaksın". "Peki Yâ Resûlallah, kılarım" dedi.

İyi dinle kulağını benden yana ver!

Sonra bir ay oruç, Ramazan-ı Şerîf'de, bir ay. Ondan gayrı oruç tutulur mu? Tutulur. Arabî ayların ibtidâ günlerinde, birinci, ikinci, üçüncü günü, on üç, on dört, on beşinci günleri, bir de son günleri, yirmi sekiz, yirmi dokuz, otuz. İsteyen tutabilir. Yâhud isteyen perşembe ve pazartesi günleri tutar. Nâfile oruç. Nâfile ibâdet, insanı Allah'a yaklaştıır. Allah'ı sevdiğin için, Allah emretmeden, Cenâb-ı Hakk'a ibâdet ediyorsun, Allah'ın hoşuna gider. Diyor ki Cenâb-ı Hakk hadîs-i kudsîde, "Kullar bana nâfile ibâdetle öyle yaklaşırlar ki, tuttukları el benim elim, gördükleri göz benim gözüm, işitdikleri kulak benim kulağım, söyledikleri dil benim dilim olur" diyor Cenâb-ı Hakk Celle ve Tekaddes Hazretleri. Nâfile ibâdetle. Ama bir ay boynunun borcu. Allah sana emrediyor, "on bir ay gece gündüz ye, bir ay gündüz yeme gece ye".

Sofraya acıkmadan oturma, doymadan kalk. Ramazan diye şişirme kırbayı fazlaca. Biraz azca ye Ramazan'da. O vakit Ramazan'ın zevkine varacaksın ve sıhhate kavuşacaksın. Maddî manevî, hem rûh sıhhatine, hem beden sıhhatine kavuşacaksın.

"Bir ay oruç". "Peki Yâ Resûlallah, tutarım orucu" dedi a'râbî. "Zekât vereceksin, malının kırkda birini".

"Fakîrim ben", "Zengin olduğun vakitte". Hele fukarânın sadakası, zengin sadakasından kat kat Allah'a sevgili. Sadaka yalnız mangırla değildir, beden de bir adama yardım edebilirsin. Bir hastaya gidebilirsin. Bir cenâze namazı kılabilirsin. Bir mezarlığa gidebilirsin. Bir aç doyurabilirsin. Hep bunlar sadakadır. Bir adam bir müminin cenâzesine tâbi olsa, yani

onar adımdan kırk adım taşısa, sağ ön, sağ arka, sol ön, sol arka, kırk adım taşısa, bir günah-ı kebâir, büyük günahlardan bir günahını Allah affeder, cenâzeye tâbi olan kimseler. Hadîsle sâbitdir. Bunlar hep sadakadır.

Resûl-i Ekrem bir gün sordu ashâbına, "İçinizde bugün aç doyuran kim var?" dedi. Sahabe boynunu bükdü, Seyyidinâ Ebâbekir dedi ki, "Yâ Resûlallah ben doyurdum" dedi. "Peki bugün kim hasta yokladı?" dedi ashâbına. Herkes boynunu aşağıya indirdi, Seyyidinâ Ebâbekir Sıddîk buyurdu ki, "Yâ Resûlallah, bugün hastayı ben yokladım". "Bugün kim cenâzeye tâbi oldu?" dedi. Bütün sahabe başını indirdi aşağıya, Seyyidinâ Ebâbekir, "Yâ Resûlallah, bugün cenâzeye ben tâbi oldum, cenâze namazı kıldım" dedi. Buyurdu ki Cenâb-ı Peygamber, "İşte görün ehl-i cennetden birisini". Yaaa! Hayırlı işler yapmalı insan. Sadaka yalnız parayla olmaz.

"Fakîrim". "Zengin olduğun vakitte verirsin". "Başka?" "Ömründe bir defa da haccedeceksin, zengin olursan". A'râbî dedi, "Yâ Resûlallah, islâm bu kadar mı?". "İşte bunlar temelleri islâmın, bunu yaptı mı bir adam". "Vallâhi ve billâhi seni hak nebî olarak gönderen Allah'a kasem ederim ki, ne bir fazla yaparım, ne bir eksik yaparım. Nasıl dedinse öyle yapacağım" dedi ve oradan ayrıldı. Rahmeten-lil-âlemîn Resûl-i Ekrem mebd-i hilkat-i âlem olan Muhammed Mustafâ sallallahu aleyhi vesellem, ashâbına döndü dedi ki, "Ey benim ashâbım, ehl-i cennetden birini görmek istiyor musunuz? Eğer bu zât annesine ve babasına ikrâm ve ihsân ederse, onların hakkını yerine getirirse, işte ehl-i cennetden birini görün" dedi Peygamberimiz sallallahu aleyhi vesellem.

Daha bu birinci, yani İbtidâî, ibtidâî ibâdetler bunlar. Meselâ namaz kılacaksın ama ihlâs ile kılacaksın. O ayrı. Zekât vereceksin ama seve seve vereceksin, sevdiğinden vereceksin, eskisini veremezsin, bozuğunu veremezsin, kendine lâayık gördüğünü vereceksin.

Zübeyde Hâtun'a bir Kurân getirdiler, verdiler. Üzeri bütün mücevherle murassa idi. O devirde bir yazma Kurân-ı Kerîm, milyarlarca lira kıymetinde, şöyle açdı, şu âyet çıkı, "726 ن تَتَّالُوا الْبِرَّ حَتَّى تُنْفِقُوا مِمَّا تُحِبُّونَ", sevdiğini vermedikçe sevdiğine nâil olamazsın" diye yazıyor âyet-i kerîmede. Kur'ân'ı kaldırdı, o kölesine dedi ki, "Al senin olsun bu, bunu çok sevdim ben, sana veriyorum" dedi. "Ben birre nâil olayım" dedi, "sevdiğime nâil olayım" dedi. Sevdiğinden seve seve vereceksin., sevdiğini vermedikçe sevdiğine nâil olamazsın" diye yazıyor âyet-i kerîmede. Kur'ân'ı kaldırdı, o kölesine dedi ki, "Al senin olsun bu, bunu çok sevdim ben, sana veriyorum" dedi. "Ben birre nâil olayım" dedi, "sevdiğime nâil olayım" dedi. Sevdiğinden seve seve vereceksin.

Sonra bir de iftar tertîb ediniz. Açları doyurunuz. Yarın yevm-i kıyâmetde Allah'a en karîb olan zât, sorgusuz cennete gidecek olan zât, fukarâyı doyurandır. Oruçluya iftar veren zât, oruçlunun orucu kadar sevap alır. Yani oruç tutanın sevabı ikiye bölünmez, bazısı yanlış anlıyor, "Niye orucumun sevabını vereyim ona" diye. Öyle değil. Allah o adama ne kadar sevap verdiyse, doyurana da o kadar sevap verir. Acaba anlatabildim mi? Doyurmazsa gene aynı sevabı alır o. Mümin kardeşlerinizi iftara davet ediniz, onların kalblerini celb etmiş olursunuz ve hânelerinize rahmet yağar. Öyle insan var ki et yüzüne hasret. Kimisi kasapda

⁷²⁶ Sure-i Âl-i İmrân 92

eti görüyor, eti yiyemiyor, kimisi kasapda eti de göremiyor, gözleri yok çünkü. Allah belki sana yemeye mal vermedi ama, hiç olmazsa çiğnemeye diş verdi, ağız verdi. Öyle insan var ki malı mülkü var bir yudum su içemiyor. Allah'a şükret, hamdeyle ve Cenâb-ı Hakk'a secde et.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

RAMAZÂN

*On bir ayın sultânı yine şevk ile geldi
Muhammed bûlbûlleri hâfızlar dile geldi
Melek yüzlü mü'minler dağıldı câmilere
Hakk inâyet eyledi affa vesîle geldi*

*Minâreler donandı kandil kandil nûr ile
Mü'minler hazırlandı neş'e ve sürûr ile
Fakîr-zengin her eve doldu rahmet bereket
Ramazana kavuştuk hamdolsun huzûr ile*

*Namâz dîne burhândır îmânın alâmeti
Oruç nâra kalkandır islâmın selâmeti
Namâz ile oruca devâm eden mü'minler
Hiç şübhesiz kazanır ebedî se'âdeti*

*Namâz ile oruca Mevlâ cennet va'd eder
İbâdet edenleri kulum diye yâd eder
Her hayırlı amelin ecir bire bin olur
Mü'minleri iftârda cemâliyle şâd eder*

*Oruç tutan mü'minin her nefesi tesbîhdir
Bu ibâdet insanı meleklerle teşbîhdir
Cihâd-ı ekber denen nefis mücâhedesi
Kulu Hakk rızâsına îsâl için tenbîhdir*

*Boş geçirme ömrünü Hakk'a kullukda bulun
İbâdet ve tâ'atdır ilk vazîfesi kulun
Her fânî gibi sen de ölümü tadacaksın
O ebedî âlemde cennete varsın yolun*

*Dinle bak ne buyurur ol Mevlâ-yı Mûte'âl
Bu ilâhî müjdeden sen de nasîbini al
İftâr vakti "Hitâb-ı Sübhânî" vârid olur
Oruç tutan kuluyla söyleşir hem Zül-Celâl*

*Buyurur ki ey kulum yeme dedim yemedin
Kendini men' eyledin nefse boyun eğmedin
Benim rızâm uğruna aç kaldın susuz kaldın
Şehvânî duygularla kimseye el değmedin*

*Cemâlimi gör şimdi rızâma lâayık oldun
"Len terânî" sırrında Mûsâ'ya fâik oldun
Keşf-i hicâb eyledim dîdârıma nazar kıl
Oruç ile arındın nûrumla râik oldun*

*Ümmetisin sen benim Habîbim Muhammed'in
Emr ü nehyim bildiren nûr-i arşım Ahmed'in
Anıncün hazırladım cennet ü cemâlimi
Sen de onu sevmekle âlî oldu himmetin*

*Bu hitâb-ı izzeti kulağı olan duyar
İnsân olan kendini Hakk boyasıyla boyar
Rızâ-yı ilâhîye nâil olmak isteyen
Kur'ân hükümlerine harfi harfine uyar*

*AŞKÎ der ki ilâhî bu ne büyük ni'metdir
Namâz oruç kadrini bilen câna minnetdir
İnsanı insan yapan bu âlem-i fânîde
Şehâdet ederim ki farzlar ile sünnetdir*

Ramazan-ı Şerîf ve Oruç 17 Haziran 1983 (6 Ramazan 1403)

Kâllallahu Teâlâ fî Kitâbihi'l-Azîz.

Eûzübillahimineşşeytânirracîm.

Bismillâhirrahmânirrahîm

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا كُتِبَ عَلَيْكُمُ الصِّيَامُ كَمَا كُتِبَ عَلَى الَّذِينَ مِن قَبْلِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ * أَيَّامًا مَّعْدُودَاتٍ فَمَن كَانَ مِنكُم مَّرِيضًا أَوْ عَلَى سَفَرٍ فَعِدَّةٌ
مِّنْ أَيَّامٍ أُخَرَ⁷²⁷

Sadakallahu'l-Azîm.

Nûr-i îmân ile gönülleri nûrlanan, Allahu Sübhânehû ve Teâlâ Hazretlerine secde etmekle alınları nûrlanan, kıyâmet gününe inanan, Allah'ın cennetine tâlib, rızâzına râgıb, cemâline âşık olanlar!

İçinde bulunduğumuz ay, pek muazzam bir aydır ve bu ay Ümmet-i Muhammed'e bahşolunmuştur. Âyet-i Kerîmede, "Ey îmân edenler, oruç size farz oldu, sizden evvel geçen ümmetlere orucun farz olduğu gibi", Cenâb-ı Hakk böyle buyuruyor. Fakat onlar oruç tuttukları hâlde bizden evvel, uzun uzun oruç tuttukları hâlde, bizim oruç gibi değil onlarınki, daha ağır, daha yüklü, namazları da öyle, gazâları da öyle, Cenâb-ı Hakk Ümmet-i Muhammed'e ve bâhusûs Resûl-i Ekrem'e olan muhabbetinden Resûl-i Ekrem'in ümmetine büyük ihsânlarda bulunmuştur. Bizlere yani, elhamdülillah.

Bir defa bütün kütüb-i semâviyye, yani semâvî kitaplar, gökden inen kitaplar, bunlar yüz dört tânedir, yüz tânesi suhuf, dört tânesi büyük kitap, Tevrat, İncil, Zebur ve Kurân-ı Mübîn'dir. Ve yüz suhufun, üç büyük kitâbın mecmuunu Kurân'a Allah cem etmiştir. Hem de Sûre-i Fâtiha'ya. Yani bir kimse Sûre-i Fâtiha'yı tilâvet etse, yüz dört kitâbı okumuş gibidir o. Bize verilmiş, seba'l-mesânî. Yedi sefer Peygamber'e nâzil olmuş, sallallahu aleyhi vesellem.

Cenâb-ı Hakk'ın Ümmet-i Muhammed'e ihsân u inâyeti başka türlüdür Ramazan'da, bu Ramazan ayında.

Bundan evvel söylemişdik. Receb şehrullah idi. Allah Celle Hazretleri kendisine bir ay seçmiş, on iki aydan Receb'i almış. Resûl-i Ekrem de Şaban-ı Şerîfi almış, Şaban ayı. Cenâb-ı Hakk Ümmet-i Muhammed'e Ramazan'ı ihsân u inâyet buyurmuş, bütün gök kitapları, gökden inen kitaplar, bu ayda nüzûl etmiştir, nâzil olmuştur. Yani Allah ile kul arasındaki râbîta, bu ayda başlamıştır,

⁷²⁷ Sure-i Bakara 183-184

yakînen. Hiçbir zaman ayrılmaz ya, Allah ile kul arasındaki râbîta, bâhusûs kitâbî olarak bu ayda. Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi veselleme Kurân-ı Kerîm'in Leyle-i Kadir'de nüzûl ettiğini, yine sûre-i celîle haber vermekde.

Şimdi bakalım neler ihsân olunmuş, onlardan bir mikdar böyle, tabîî âşînâ gönüllere, Allah'ı sevenlere bunu haber vereceğiz. Allah'dan haberi yok, Allah'ı "allahaismarladık" der gibi bilen kişilere onlara sözümüz yok. Onlara ha söylenmiş ha söylenmemiş müsâvîdir o. Ama Allah rızâsını arayanlar, bu âleme niçin geldiklerini düşünenler, tefekkür edenler, nereden geldik nereye gidiyoruz, niçin geldik niçin gidiyoruz diyenler, bunu böyle düşünenler, onlara büyük müjde var.

Biliyorsunuz ki peygamberler içerisinde Mûsâ Kelîmullah Allah ile konuştu. Her Peygamber Cenâb-ı Hakk'la konuşmuştur, sen de konuşuyorsun. Duâların, Hakk ile konuşmaktır. Kurân'ı okusa bir adam da gelse dese ki, "Ben Allah ile konuştum" dese, yemîn etse, o adam yemîninde yalancı değildir, Allah'la konuşmuştur, Kurân okumuştur çünkü. Mûsâ Peygamber'de ayrı bir husûsiyyet var, Tûr'a gidiyor ve Tûr'da Cenâb-ı Hakk ile binbir kelâm ile görüşüyorlar. Onun için O'na kelîm denilmiştir. Hazret-i İbrâhim aleyhisselâma halîl denilmiş. Nûh aleyhisselâm kavmini necâta erdirdiği için Nûh neciyy denilmiş. Âdem aleyhisselâm saf ve tâhir olduğu için safiyy denilmiş. Hep peygamberlerin böyle birer sıfatları var, hepsini sayacak değiliz.

Mûsâ Peygamber Tûr'a gidiyor, iyi dinle!, orucun bir mikdar zevkini tadacağız şimdi, Hakk'la konuşuyor, bundan cesâret almış Hazret-i Mûsâ, dedi, "Yâ Rabbi, benimle konuşuyorsun, cemâlini de görsem senin, bana cemâlini göstersen" dedi. İster ya. Ne kadar güzel değil mi? "Yâ Rabbi benimle konuşuyorsun, bana kelîmim diyorsun konuşuyorsun, cemâlini de bana göster, cemâlini göreyim" dedi. Esteîzübillah, ⁷²⁸ "وَلَمَّا جَاءَ مُوسَى لِمِيقَاتِنَا وَكَلَّمَهُ رَبُّهُ قَالَ رَبِّ أَرْنِي الْإِنْفَ", "Bana cemâlini göster, sana bakayım yâ Rabbi, göreyim seni" dedi. Hakk Teâlâ buyurdu, "Len terânî yâ Mûsâ, sen beni göremezsın. Zîrâ ben cemâlimi senden sonra sebep-i hilkat-i âlem olan Muhammed Mustafâ'nın ümmetine Ramazan ayını, Ramazan orucunu farz edeceğim ve cemâlimi Hazret-i Muhammed Mustafâ'ya göstereceğim. Şu anda seninle benim aramda yetmiş bin perde var, o sevgili Muhammed'im, mahbûbumun ümmeti, iftar sofrasına oturduğu vakitte, boyunları bükük emrimi dinlemiş, yüzleri sararmış, gözleri yaşlı, kalbleri benim aşkımla vuruyor, aramızdan bu yetmiş bin perdeyi kaldıracığım onlara. Ve cemâlimi onlara hazırladım yâ Mûsâ, onlara göstermeden sana gösteremem" dedi.

Düşün bir defa, bu konuştuğumuz şey çok mühim mesele! Dinde rûsûh bulanlar, bu iş için can verirler yani, dinde rûsûh bulanlar. "Görsek de olur görmesek de olur" derse bir adam ona ne diyeyim ben. Ona bir sözümüz yok. Bütün ibâdetler, "ilâhî ente maksûdî ve rızâke matlûbî" olacak. Yani manâsı, Türkçesi, "Yâ Rabbi maksûdum sensin, kasdım sensin. Matlûbum, isteğim, arzum, senin rızân" diyeceksin, her ibâdetde böyle.

Oruç bu, oruç! Cehenneme kalkandır. Cehennem ateşine sütredir, kalkandır. Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi vesellem, "Es-savm cünnetün" buyurdu. Dedi, "Oruç, kalkandır cehennem ateşine".

⁷²⁸ Sure-i A'râf 143

Oruç, Allah'ın sevdiği en güzel ibâdet. Çünkü riyâsı yok içinde. Her ibâdete gösteriş girebilir ama oruca riyâ girmez. Allah ile kulun arasında. Onun için mükâfâtını Hakk Teâlâ kendi buyurdu ki, "Ene eczî bih, oruç tutan müminin mükâfâtı bana âiddir" dedi Allah, söylemedi ne olduğunu, gizledi, sakladı. İşte namaz için, salât için, cennet var, zekât için derecât var, şu var şu var, fakat oruca gelince oruçta, Cenâb-ı Hakk sakladı.

Ve oruçta büyük sırlar var. Bir defa, görüyorsunuz ki müminler, açlık nefsi-i emmârenin boynunu bükdürüyor, ona gem vurduruyor. İnsana insanlığını bildiriyor oruç. Çünkü vücûdda iki kuvvet vardır. Bir kuvvet, nefsidir. Diğer kuvvet akılla rûhdur. Nefs insanı dâimâ kötülüğe götürür, kendi arzusuna çeker, hayvâniyyete, şehvâniyyete götürür. Rûh ile akıl...Ama akl-ı maâşdan bahsetmiyorum, kudsî akıldan bahsediyorum, akl-ı maâddan bahsediyorum. Haydi misâlini veriverelim de öyle daha güzel anlatacağım şimdi.

Diyor ki Abdullah el-Mübârek, "Ben Hicaz'dan geliyordum, bilmediğim bir şehre uğradım". Şimdi akl ile rûhu ve nefsi, farkını göstermek için anlatıyorum bu kıssayı. "Bilmediğim bir şehre uğradım, bakdım ufak bir çocuk, toprakları yığıyor, gülüyor, onları dağıtıyor, ağlıyor. Ufak bir çocuk, beş altı yaşında, o kadar. Selâm vereyim mi vermeyeyim mi diye düşündüm. İçimden bir kuvvet dedi ki, selam verme, çocuktur, selâmın kadr u kıymetini ne bilir".

Halbuki müminler hep birbirlerine selâm verecekler, selâm. O vakit selâmet olacak. Selâm teslîmiyyet ve selâmdır. Ve mümin kardeşine şu paroladır o selâm vermek, "Ben senin dîn kardeşimim, Hakk yoldaşımım, benden bir ihtiyâcın var mı? Hazırım sana yardım etmeye" demektir o.

Şimdi söylüyor, "Vereyim mi vermeyeyim mi yavruya selâm. Resûl-i Ekrem cümle enbiyânın serdârı, Allah'ın mahbûbu Muhammed Mustafâ çocuklara selâm verirdi".

Ufak çocuklara selâm verirdi Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi vesellem. Hiç kibir diye bir şey yokdu kendisinde. Zâten şöyle buyurmuşlar ki, "Kalbinde zerre kadar kibri olan bir kimse cennete girmeyecektir" diyor Peygamber. Zerre kadar kibir!

Neymiş, ne olmuş, insan nereden geldiğini, niçin ve nasıl yaradıldığını düşünürse, kibirlenemez. Çıkdığı yer belli, aslının da ne olduğu malûm, kendince biliyor artık ne olduğunu. Niye kibirleneceksin? Köprü'nün bir başından çıktın bir başına geçeceksin, gidiyorsun işte. Köprü'nün ortasındasın, ona mı kibirleneceksin, bulunduğun yere. Hiçbiri senin değil. Hiç senin bir şeyin yok. Vücûdun toprağın. Rûhun Hazret-i Azrâil'in. Malın, bırakacağın mal, mîrâsçıların. Makâmın varsa arkandan bekliyorlar, hemen gitsin de yerine biz oturalım diye. Öldüğün gün çok sevinecekler, makâmını bize bıraktın diye. Ölecek bir adam ölmüş bir adamın yerine göz koymuşdur mutlakâ. Ölüme namzed olan, ölecek bir adam, ölmüş bir adamın yerine göz koymuşdur. Bu böyle gidiyor, bu iş. Kibir niye olacak? Et ile kan. Öldükden sonra biraz bırakırlarsa kokar adam. Evveli de malûm, çıktığı yer de malûm. Nereden geldiğini biliyorsun, söylemeyelim burada. Neye kibirleneceksin? Derhal hakkı kabûl edeceksin. Köylü de olsa kentli de olsa, câhil de olsa, hak mı konuşuyor, derhal boynunu eğeceksin, istersen doksan tâne fakülte bitir. Tevâzu o, hakkı kabûl etmek. Hakkı teslîm etmek. Böbürlenip hakdan kendini yüksek gören şeytandır, iblis olur adam. Ama Cenâb-ı Hakk kibirlenenlerin burnunu yere sürtüyor, mütevazileri de ref ediyor, kaldırıyor,

yükseltiyor Cenâb-ı Allah. Âdeti öyle. Kendi ridâsını kimseye giydirmez. O'na âiddir kibir, Allah'a âiddir.

"Selâm vereyim mi vermeyeyim mi?"

Eh şimdi Ramazan, biraz daha konuşalım. Ramazan'dan hâriç sizi pek bulamıyorum. Belki işleriniz filan var ama birkaç kelime fazla konuşalım. Belki burada terliyorsun ama yarın yevm-i kıyâmetde gökden güneş inecek, insanların beyni üstüne, beyinler kafataslarında kaynayacak, o vakit terlemezsin. Burada terleyenler, Allah için terleyenler. Allah için ağlayanlar orada ağlamaz. Burada gülenler orada çok ağlayacaklar fakat Allah için ağlayanlar orada ağlamayacaklar. Burada Hakk için terleyenler orada terlemeyecekler, arşın gölgesinde, Hazret-i Muhammed'in civârında iskân olunacaklardır ve Resûl-i Ekrem'in, o muhterem peygamberin, kendi eliyle Âb-ı Kevser'den nûş edecektir.

"Efendim ne olmuş, içmiş". Bak hatırlıyorsun şimdi, susuz ol da bak göreceksin, suyun kıymetini bileceksin. Allah sana bildiriyor, yemenin, içmenin, suyun kıymetini bildiriyor Allah sana. Mahşer günü işte böyle açız, kıyâmet gününde. Ancak oruç tutanlar, Hazret-i Allah'ın sofrasında bulunacaklar, Resûlullah'ın sofrasında, arşın altında. Hattâ bir kısım kimseler cennete gizli olarak götürülürler de cennetin kapılarına vardıkları vakitte Hâzin onlara sorar "Siz nasıl geldiniz buraya?". "Biz dünyâda Cenâb-ı Hakk'a gizli ibâdet etdik, Allah bizi gizli getirdi buraya" diyecekler. Oruç tutanlar için bu, senin için bu müjde! Hem bedeninin sıhhate kavuştu, hem rûhun sıhhate kavuştu. Biz gelelim dersimize.

Resûl-i Ekrem çocuklara selâm verirdi ve başlarını okşar idi. Hattâ Resûl-i Ekrem'in bir çocuğun başını okşadığını şuradan bilirlerdi. Mübârek, gül kokardı, Cenâb-ı Peygamber. Hangi çocuğun başı gül kokuyorsa bilirlerdi ki Resûl-i Ekrem onu okşamış. Sen de yetîmi okşa. Yetîmi okşamak Hazret-i Fahr-ı Risâlet'i okşamak gibidir. Çünkü Resûl-i Ekrem de yetîmdir. Sen de malına mülküne güvenme, Allah rûhunu kabzeder, sevgili evlâdların yetîm kalır. Hemen bir anda olur bu işler. Yetîmin gözyaşını sil, yoksula elini uzat. Yoksul dâimâ fukarâ değildi, onun da ceddi zengindi sonra fakîr oldu. Zenginler fakîr, fakîrler zengin olur. Hastalar sıhhatlenir, sıhhatliler hasta olur. Bir minvâl üzere kalan Hazret-i Allah'dır, celle celâluhû. Düşün bunları! Sana Allah göz vermiş, ibretsiz göz, senin başının üzerinde düşmânındır, ibretsiz göz. Fa'tebirû yâ ulu'l-ebâr.

Abdullah el-Mübârek çocuğa selâm vereyim mi vermeyeyim mi diye düşündü. İçinden bir kuvvet dedi ki, "Verme, çocukdur selâmın kıymetini ne bilir". İçinden diğer bir kuvvet ona, "Ver. Sen akl-ı maâşını Hazret-i Muhammed yolunda kurban et, çünkü Resûl-i Ekrem çocuklara selâm veriyordu" dedi.

Bak, sana da söylüyorum. Bir şey yapayım mı yapmayayım mı diye düşün böyle, içinden bir kuvvet "yap" der, diğeri "yapma" der. İçeride burada bir takım mahlûkât var yani. Seninle konuşurlar yani içeriden. Onların hepsi bir şekle girerek Huzûr-i İzzet'e gelecekler. Kimi yılan olarak, kimi akrep olarak, kimi insan olarak. Kimi yüzleri bedr-i tâmm gibi semâdaki, kimisin yüzü cüzamlı, öyle gelecek. İçeridekiler yani içeridekilerden bahsediyorum. Düşmanını yanında taşıyorsun, belinde taşıyorsun düşmanını yâhud dostunu.

Aklını kurban etdi Abdullah el-Mübârek, geldi çocuğun yanına, "es-selâmü aleyke yâ veledî" yani Arapça "evlâdım Allah'ın selâmı üzerine olsun" dedi. Deyince o başını böyle kaldırdı, Abdullah el-Mübârek'in mübârek yüzüne bakdı, "ve aleyküm selâm yâ Abdullah el-Mübârek" dedi. Abdullah el-Mübârek şaşırdı. Bilmediği bir şehirde, ufak bir çocuk, kendisinin ismiyle kendisine hitâb ediyor. "Evlâdım, sen benim kim olduğumu nereden tanıyorsun?". "Âlem-i ervahda e lestü bi rabbiküm hitâbında Allah sana Abdullah el-Mübârek diye hitâb etmişdi, ben o safdaydım, seni unutmadım" dedi, "sen beni unuttun mu" dedi.

Abdullah el-Mübârek buyurdular ki, hemen şu nefis ile rûh ile aklın farkını şundan öğreneyim, şu çocukdan. Çünkü bunda vehbî ilim var. "Evlâdım nefis ile rûh ile aklı bana nasıl tarif edersin?". Dedi ki, "Sen karşıdan gelirken bu çocuğa selâm vereyim mi vermeyeyim mi diye düşündün. Bir kuvvet dedi ki verme, işte o nefisindir" dedi. Nefis dâimâ insanı şerre götürür. Nefsin kafasını da işte bu oruç ezer, açlık ezer. "Verme dedi, o nefisindir. Sonra aklın ve rûhun dedi ki ver, Resûl-i Ekrem çocuklara selâm verirdi dedi, sen geldin bana, Resûl-i Ekrem'e uyarak selâm verdin. Ve aleyküm selâm yâ Abdullah el-Mübârek".

"Peki evlâdım, bununla ne oynuyorsun, bu topraklarla böyle?" Dedi, "Ben çocuğum, oyun ihtiyâcını duyuyorum" dedi.

Sen de çocuğunu oynat. Çocuk oyun çağında iken oynat çocuğunu, o hakkı ver ona. Eğer oyun çağında çocuğunu oynatmazsan o oynamayacak çağda oynar sonra. Yani zamanımızda olduğu gibi. Altmış yaşında adam kahvede tavla oynuyor. Mezarı hazırlanmış, kapıya tabut gelmiş dayanmış o hâlâ kağıtla, tavlayla, dominoyla, bu türlü bir takım şeylerle oynuyor. Çünkü vaktiyle oynamamış o hiç. Şimdi çıkarıyor acısını. Oynamayacak çağda hakkı onların, çocuğunu oynatacaksın. Yalnız arkadaşlarına bak, kimle konuşuyor, bütün davâ bunda. Arkadaşlarını iyi seç, kötü arkadaşla arkadaş edersen çocuğunu berbat edersin, felâkete götürürsün. Yani ölümden daha beter işler getirirsin başına çocuğunun.

Sen de öyle. "Efendi! Bir takım çirkin âdetlerim var, çirkin âdetlerim, alışkanlıklarım, bunları terketmek istiyorum". Nedir o? Elhamdülillah Ramazan'da tevîk-i rabbânî geliyor, içkiyi filan bırakıyoruz. Tabîî bırakacaksın. Ulan Garbis bile kapamış meyhâneyi, Ramazan münâsebetiyle kapalıyız diyor, utanmıyor musun! Sen Muhammedî değil misin? Muhammedü'r-Resûlullah demedin mi? Yarın öldüğün vakitte senin bizim musallâya getirmeyecekler mi? Hiç musallâya gelenlere ibretle bakmadın mı? Ramazan gününde içki olur mu! Allah insaf vere.

"İşte Ramazan'dan hâriç yapıyoruz" filan. İçkiyi terk edeceksen, evvelâ içki arkadaşlarını terk eyle, sonra içkiyi terk edersin. İyi dinle sözlerimi! Derde devâdır. Kumarı mı terk edeceksin, evvelâ kumar arkadaşlarını terk eyle, ondan sonra kumarı terk edebilirsin. Kumar arkadaşlarını terk etmeden kumarı terk edemezsin. Kötülüğü mü terk edeceksin, evvelâ kötü arkadaşlarını terk eyle, ondan sonra kötülüğü terk edebilirsin.

Ama çocuklarını zamanında oynat, oynasınlar. Silleye yumrukla camiye getirmeye kalkma. Sonra sana intikam besler içerisinden, sen kuvvetden düşdün mü yâhud öldün mü, o ipini koparır sonra. Biz nice hacı hoca çocukları gördük öyle. Hocanın hacının sağlığında başında takke, ayağında şalvar, ayağında bir yarım takunya idi, sonra vaktâ ki babası ölüverince zinciri kopuverdi onun sonra gitti. Çocuğa dâimâ tatlılıkla, karşına alacaksın, ona Allah'ı sevdireceksin. İslâmı öğretmek

demek yalnız namazın rükünlerini öğretmek demek değildir. Onlar islâmın rükünleridir. Allah'ı sevdireceksin. Allah'ı sevdireceksin. Resûlullah'ı sevdireceksin. Peygamber'i sevmedin mi, Resûlullah'ı sevmedin mi, kalbinde muhabbet yok mu, ibâdetin lezzeti olmaz. Zâten Allah kabûl etmez öyle ibâdeti, reddeder.

“Evlâdım niye bu topraklara oynuyorsun böyle?”. Dedi, “Çocuğum ben yâhu, insâf et, oynuyorum” .

Dinle ama çocuğu şimdi. Gene böyle İmâm-ı A'zam geçiyormuş. Bizim mezheb sâhibi, rahimehullah.

İmâm-ı A'zam, Ramazan'da altmış bir hatim indirirmiş. Mubâlağa değil, Acem mubâlağası. Altmış bir hatim! Otuz hatim gündüz, otuz hatim de gece, bir hatim de terâvihde, altmış bir hatim.

Sen kaç yaprak Kurân okuyorsun, ne kadar Kurân dinliyorsun? Soruyorum sana. "Bilmiyoruz, maalesef okuyamadık". Resûl diyor ki, "Beşikden mezara kadar okuyacaksın" diyor. Beş kuruş için doksan dokuz türlü şey yapıyoruz, beş kuruş için. O da ya yeriz, ya yiyemeyiz. Niçin Allah'ın Kitâbı'nı okumuyorsun, neden? Niçin öğrenmiyorsun islâmını, dînini, îmânını? Yarın o lâzım sana. Allah'a kasem ederim ki, yüz tâne fakülte bitirsen hepsinin diploması kabrin hâricinde kalır. Bütün cihân senin olsa, hepsinin tapusu, çapı kabrin hâricinde kalır. Ancak amelinle kabre girersin, tek başına. Haberin var mı ondan! Ölenleri görüyorsun, onlara var bana yok zannediyorsun değil mi? O gelici pek yakında gelir. "Küllü âtin karîb". Kaçınıcı Ramazan'ı geçiriyoruz. Hemen geliverir, hemen geliverir. Hemen geliverir, hemen geliverir, bir de bakarsın, kapıya cansız at yani tabut geliverir. Çocuklarımız yetim, karılarımız dul kalır. Sevdığımız mallar, sevmediklerimize kalır. Veremezsin kıyamazsın böyle "Amân paracığım" diye, kimi sevmezsen, ona kalır. Âdetullah böyle. Aynı bir hamam kurnası gibidir, bir cenâbetden bir cenâbete kalır. Hepsini ver demedik, erenler, hepsini ver demedik. "Rızkından verir" diyor Hazret-i Allah "rızkından verir". ⁷²⁹“وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنفِقُونَ” . Allah'ın tayîni kadar. Ama sen cömertmişsin, daha fazla ver. Ne verirsen o gelecek seninle. İnşâallah onu da söyleyeceğim size, eğer canınız sıkılmazsa.

İmâm-ı A'zam geçiyormuş, Hazret. bir çocuk oynuyormuş, küçük çocuk. Küçüklerde bazen iş olur. Çocuğun ayağı kayıvermiş, hemen İmâm-ı A'zam, "Amân evlâdım düşeceksin" deyince, şöyle bakmış, "Yâ İmâm, ben çocuğum, düşerim ve kalkarım. Sen düşme! Sen bir düşersen arkandan milyonlarca insan düşer" demiş. Yani yanlış ictihad yaparsan diyor.

“Evlâdım, oynuyorsun ama toprakları topluyorsun gülüyorsun, dağıtıyorsun ağlıyorsun, bunun bir manâsı var”. “Tabîî var” diyor.

İnsanoğlunun vücûdu birçok tarlalardan, şuradan, buradan yetişen nebâtât ve bakliyât ile meydana gelir. Meselâ bundan yetmiş sene evvel benim babam yemiş olduğu işte ekmekdi, soğandı, tuzdu, zeytindi, peynirdi, etdi, ondan menî hâsıl oldu, bizim vücûd meydana geldi, değil mi? Bu vücûd binâ-yı ilâhî oluyor şimdi. Vücûd binâ-yı ilâhî oluyor. Arşî olan rûh da onun üzerine bindiriliyor. Nefs de bindiriliyor üzerine, akıl da bindiriliyor. Eğer Allah'ın Kitâbı'yla boyanırsa, Allah boyasıyla boyanırsa, Kitâbullah'a itâat ederse, o vakit o, binâ-yı ilâhî oluyor.

⁷²⁹ Sure-i Bakara 3

Allah'ı Kabe'de arama. Allah ne Kudüs'de, ne Kabe'de, ne Medîne'de. Allah her yere hâzır ve nâzır, "külli şey'in muhîr", mekândan münezzeh, fakat mekânların mekânı Allah, semâlara sığmamış, senin kalbine, benim kalbime tecellî etmiştir. Kalb temiz olursa ama. Kirli olursa oraya sultânı getirmezler. Bir ev kirli mi, oraya insan gelmez, insan olan girmez oraya, nerede Allah gire!

*Sür çıkar ağyârı dilden tâ tecellî ide Hakk
Pâdişah konmaz sarâya hâne mamur olmadan*

Kalbini tathîr etmeyince olmaz, olmaz, olmaz, olmaz! Burayı temizleyeceksin, temizlenecek bu. Bu kirli kalble huzûra gidilmez. Hakk Teâlâ da oraya tecellî etmez, kalbe. Temizlenecek kalb. Ucub, kibir, riyâ, hased, gadab, hubb-i câh, hubb-i mâl, şehvet, Allah'ın sevmediklerini temizleyeceksin.

İşte oruç, seni buna hazırlıyor, nefsin kafasını aklıkla kamçılıyorsun. Cenâb-ı Hakk nefsi yarattı, sordu, "Sen kimsin, ben kimim?". "Sen neysen ben oyum" dedi nefs. Bin sene yakdı Allahu Sübhânehû ve Teâlâ Hazretleri nefsi. Gene çıkardı sordu, "Sen neysen ben oyum" dedi. Bin sene dondurdu. Soğuk cehennem de var çünkü. Hem sıcak cehennem de var, hem soğuk cehennem.

"Efendi, şimdiye kadar biz işitmedik, cehennemde ateş var". Bak, dünyâyı görmüyor musun, Arabistan çölleri var, yakıyor. Cenûb ve şimâl var yani güney ve kuzey var oralar donduruyor. Dünyâda hepsinin misâli var. Çünkü âhiretde ne varsa dünyâda bir misâli vardır. Akrepler, yılanlar, çıyanlar, sinekler, sivrisinekler bedava halk olmadı. Cenâb-ı Hakk âhiretde olan şeylerin bir numûnesini dünyâyı verdi. "Görün bunları" dedi, "bunlara mübtelâ olacaksınız" dedi. Yâhud güzel bahçeler, hûriler, gılmanlar, vildanlar, hep remzi var onların dünyada. Âhiretde ne varsa dünyâda bir misli vardır onun. Meyvalar da öyle. Hattâ yarın inşaallah meyvaları yediğimiz vakitte, "Yâhu biz dünyâda bundan yemiştik" diyeceğiz, bunun cinsinden, portakal mı elma mı neyse. Sûre-i Bakara'da söylüyor Cenâb-ı Allah.

Çünkü yılanı sen götürürsün buradan, belindedir o senin, kabirde başbaşa kalırsın. Sarılır sana sonra o, boynuna sarılır. Hani veremediğin mal var ya, veremiyorsun zekâtını, sayıyorsun sayıyorsun, kıyamıyorsun. Hem birer birer verme öyle, fakîr nâmuslu kişiye biraz fazlaca ver, kendine sermâye edinsin, seneye o da versin zekâtını. Ne olmuş yani.

Cünyed-i Bağdâdî'ye birisi geldi, dedi, "Efendi, sana ben talebe olacağım, dervîş olacağım, beni ıslâh et" dedi. "Paraların var mı?", "Var", "Al onları Dicle'ye at" dedi, hepsini birden. O zât götürdü, birer birer atdı böyle zevkle. Atdı ama birer birer atdı. Geldi, "Ne oldu? Hepsini birden mi atdın, birer birer mi atdın?". "Birer birer atdım" dedi adam. "Neden?". "Zevklendim" dedi. "Sen dervîş olamazsın, haydi git" dedi. "Sen kıyamıyorsun, onda bile zevk duyuyorsun, birer birer atarken" dedi. Kıyacaksın biraz, kıyacaksın, olmaz öyle kıymadan.

*Kıyamazsan dil ü câna ırak dur girme meydâna
Bu meydanda nice başlar kesilir hiç soran olmaz*

Yaaa!

*Hâcet-i dünyâ için sen varırsın yüz yere
Hâcet-i ukbâ için hiç vurmazsın yüz yere*

Hiç koymazsın yüz yere. Olmaz öyle.

İşte binâ-yı ilâhî oldu vücûd. Kabe'yi yıkmakdan daha kötü. Kabe'yi İbrâhim Peygamber yaptı, vücûdu Allah yaptı. Acaba anlatabildim mi? Ne vakit ki insanlar, insan kıymeti bilecek, müslümanlar, insan kıymetini, o vakit insan olacaklar. İnsan kıymetini bilmeyen insan olamaz.

Maalesef şarkda da bu yokdur, insan kıymeti bilmezler. Garblıların yükselmesi İncil'e tâbi olduklarından değil. Bizim de geri kalmamız Kurân'a tâbi olduğumuzdan değil. Ya neden? Garbda insana kıymet verirler, insana kıymet veriyorlar, insana! Bizde ne olmuş yani, ne çıkar. Bağırıyor, "Yâhu bu çatana yedi yüz kişi almaz. Sen üç yüz kişilik çatanaya yedi yüz kişiyi bindiriyorsun". "Ne olur binerse?". "Batar". "Batarsa batar, nasılsa ölecek değil mi? Hastahâneye gitmiş herif yıkılmış, bakan kimse yok. "Nasılsa ölecek değil mi, ölsün haydi".

İnsan kıymetini bileceksin! İnsan kıymeti, insan kıymeti! İnsan kıymetini bilen Allah'ın kıymetini bilir. İnsana şükretmeyen Allah'a şükretmez. İnsanı sevmeyen Allah'ı sevmez. Yalandır o. O, zâhid sofunun kendi hayâlidir. İnsan seveceksin. Ne demek o? "Öpeceğim, seveceğim", o manâya değil. Hakkını hukûkunu teslim edeceksin, hürmet edeceksin hakkına, riâyet edeceksin, muhabbet göstereceksin.

"Topluyoruz, işte şimdi o ne oluyor". Çocuk anlatıyor, lafı karışdırıyoruz, Abdullah el-Mübârek'e, "İşte topluyoruz, topladığımız vakitte insanın meydana gelmesine işâret ediyorum şimdi, ona gülüyorum. Binâ-yı ilâhî oldu. Sonra ne oluyor, zaman geliyor, yıkılıyor, dağılıyor, ona ağlıyorum".

Eyyy aklım başımda diyen! Toplandık dağılacağız. Toplanmasaydık dağılmayacaktık. Halk olmasaydık ölmeyecekdik. Ölünce haşır da oluruz, arkasından öyle geliyor iş.

Cenâzeye tâbi olmuş biri gidiyormuş da, aklıma geldi söylemeden geçmeyelim, "Kim?" diye sormuş, "Filanca" demişler. "Neden öldü?" demiş birisi oradan. Cenâzede bir ârif varmış, ârif bir adam, zarîf ve ârif, yani şekli insan bânîni da insan, döndü, "Doğduğundan öldü" dedi. O hastalıktan soruyor, hangi hastalıktan diye. "Doğum hastalığından öldü" dedi.

Doğmayan ölmez. Toplanmayan dağılmaz. Mâdem dünyâdan gideceksin, hangi elle gideceksin? Şimdi harman zamanı işte, Ramazan harman zamanı. Allah'ın sevgili Muhammed'inin ümmetine bahşetdiği bir zaman. Duân kabûl, nefesin tesbîhât, uykun tesbîh, oruçlusun çünkü. Günahların mağfûr ama gözünü harâmdan sakın, kulağını kötü söz dinlemeden tıka, kurşun akıt. Kötü söz dinleyeceğine kulağıyla o kulağa kurşun akıt. Allah kelâmı girmeyen kulağa kurşun akıt. Hayır hasenât yapmayan, infak etmeyen kolu kes. Cami yolu bilmeyen ayağı kes. Başının belâsı senin. Yarın yevm-i kıyâmetde senin aleyhine şehâdet edecekler. ⁷³⁰ الْيَوْمَ نَخْتِمُ عَلَىٰ أَفْوَاهِهِمْ وَتُكَلِّمُنَا أَيْدِيهِمْ وَنَشْهَدُ "أَزْجُلُهُمْ بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ".

Buradan götüreceksin, kat kat veriliyor şimdi. Ramazan'dan evvel bire ondu, şimdi bire yetmiş, bire yedi yüz, bire yedi bin, bire yedi milyon. Vâllahu vâsî'un 'alîm. Allah daha da yüceltebilir. Bir namaz kılsan da öyle, iki rekat namaz kılsan, yetmiş rekat namaz kılmış gibi Allah'a sevgili. Durma, namazını vaktinde kıl. Orucunun vaktini kaçırma. Fırsatı ganîmet bil. Hastalar, seyahatde olanlar, çok yaşlılar, emzikliler, hâmileler, çok ağır işde çalışanlar, çok ağır iş ama, dayanamıyor, ateş

⁷³⁰ Sure-i Yâsîn 65

karşısında filan, Allah onlara müsâade ediyor oruçlarını yemeği. Ramazan'dan sonra kısa günlerde tutarlar oruçlarını. Hastalar bir daha iyi olmayacaksa, yerine fidye verir. İhtiyar da öyle, çok ihtiyar adam oruca dayanamıyor, fidye verir. İki vakit karnını doyuracak kadar fukarâya yiyecek verir. Ondan gayrı gençlerimiz, orucun tadını tatmalı ve nefsi insân etmeliyiz.

Nefsi gemleyen, oruçdur. Bin sene yakdı Allah, bin sene dondurdu, sordu, "Sen kimsin ben kimim?", "Sen neysen ben oyum" dedi Allah'a karşı nefis.

Bazen biz dinleriz de, "Firavun ene rabbükümü'l-a'lâ demiş, Allahlık davâsında bulunmuş" deriz. Onun hakkı var gene, sana bana göre. Ordusu var, hazînesi var, askeri var, milleti var filan. Sana bana ne oldu? Fukarâ iken câmide, bitin kanlandı mı câmiyi terk ediyorsun. Seni Firavun seni! O Firavun senden daha ehvendir.

Sonra Allah nefsi bin sene aç bıraktı, susuz bıraktı. Allah kimyâger gibi tecrübe etmedi. Nefsin ne mendebur olduğunu bize bildirmek için yaptı bu işi. Yoksa Allah bilmiyordu da dur bir deneyeyim bakayım nasıl oluyor diye yaptı zannetme! Sakın hâ aklına böyle bir şey gelmesin! Maazallah insan kâfir olur, dînden çıkar. Allah "âlimu'l-gaybi ve's-şehâde"dir. Bize bildirmek için. Bin sene aç bıraktıktan sonra sordu nefse, "Sen kimsin ben kimim?". "Sen Rabbü'l-âlemînsin, ben âciz nefsim" dedi. Âh açlık âh, belini kırdı. Allah orucu onun için farz eyledi bizlere. Şimdi her kim ki nefesine gâlib olmak ister, hayvâniyyetine gâlib olmak ister, oruç tutsun.

Çünkü vücûdda iki kudret, iki kuvvet vardır. Biri rahmâniyyet, biri şeytâniyyet. Şeytâniyyet nefis kısmıdır, rahmâniyyet rûh ve akıl kısmıdır. İki pâdişah vardır, aralarında harb ederler. İki pâdişah harb ederler ve vücûd iklimine hâkim olmak isterler. Vaktâ ki nefis galebe çalar, o vücûd, ⁷³¹ أُولَئِكَ كَالْأَنْعَامِ بَلْ هُمْ أَضَلُّ, o vücûd, hayvandan daha ednâ ve eşnâ olur. Kâfirlerin yaşayışı gibidir, dalâletde hayvanlardan daha berbatdır. Vaktâ ki rûh galebe çalar, akıl ile rûh, o vakit o vücûd, binâ-yı ilâhî olur, yani o vücûda Hakk tecellî eder. Acaba anlatabildik mi müminler?

"Veremiyorum" deme sakın hâ! Vereceksin. Sevdiğinden vereceksin, seve seve vereceksin. "Dün akşamdan kalmışdı pide, fukarâya ver". Olmaz! Fukarânın eliyle Allah'a veriyorsun. "Pantolonun dibi biraz yıpranmış, onu ben giymiyorum, fukarâya dayayalım". Olmaz! Allah'a veriyorsun. Pek güvenme! Pantolonu buldun ama kıcı bulamazsan nereye giyeceksin sonra. Pantolonu giymek için kıcı veren Allah'a secde et. Pantolonu verene teşekkür edersin, giymek için kıcı veren Allah'a secde etmeyecek misin! Ayakkabı verene mersi diyorsun ama ayağı veren Allah'a hiç şükretmiyorsun. Ayağın olmasa ayakkabıyı nereye giyeceksin! Suyu verene teşekkür var, içmek için ağzı ve dudağı veren Allah'a teşekkür yok mu!

Bak, anlıyorsun açlık ne demektir. Yarın kıyâmet gününde böyle olacağız işte. Uzun yıllar! Ancak Muhammedü'r-Resûlullah diyenler, a'mâl-i sâliha icrâ edenler, onlara uzun değil kıyâmet günü, bir hayvanı sağacak kadar. Fakat kefare-i fecere için gâyet uzun. Aç, bî-ilâç, çıplak. Hattâ Ümmü'l-Müminîn Hazret-i Âişe annemiz demiş ki, "Yâ Resûlallah, kadın erkek çıplak mıdır kıyâmet gününde?", "Çıplakdır", "Erkekler kadınlara bakmaz mı?" demiş. "Yâ Âişe o gün öyle bir gündür ki herkes kendi derdine düşmüştür". Gözler yerinden uğramış, kimse kimseyi görmez kendi nefsinden başka, herkes çıplak ancak yetimlerini giydirenler çıplak değil, Allah'ın elbiselerini

⁷³¹ Sure-i A'râf 179

giyecekler. Herkes aç, açları doyuranlar Allah sofrasında doyuracak. Herkes susuz, oruç tutan müminler Hakk'ın sofrasında, iftarda bulunacaklar orada.

Durma! Dünyâ âhiretin tarlasıdır, burada ek ki orada biçsin. Ekmeden, kuru kuruya, bir şey yapmadan, "Ben kurtulurum" filan diye hiç kendini kandırma. Ekmeden olmaz. Tarlayı ekeceksin mutlaka. Sâhibi dilerse kâdirdir ama âdetleri böyle yapmış, maddelerini böyle koymuş Kitâbullah'a. Ekmeden biçemezsin. Fırsatı ganîmet bil, ek, ibâdetini yap. Hem namazı yalnız Ramazan'a mahsûs kılma, Ramazan'dan sonra da namaza devam edeceksin. Namazsız müslüman olmaz. Müminin mi'râcı namazdır. Müminin tâcı gene namazdır. Müminin bineği gene namazdır. Namazını kılacaksın. "Kalbim temiz" filan, sakın hâ sen onlara uyma o kalbi temizlere filan. Sakın hâ! Katiyyen! Şeytan hacı olarak, şeyh olarak, hoca olarak görünür adama. Allah helâlı helâl, harâmı harâm ilân etmiştir, Kurân'a tâbi, Resûlullah'ın emrine, sünnetlerine riâyet edeceksiniz.

Namaz! Kolay, beş vakit namaz. "Bazen kazaya kalıyor". Eh kalırsa, Allah'a ağla, "kılamadım yâ Rabbi", sonra kılar, kazâ edersin, Allah kabûl eder gene. Bak ne güzel. Kulluğun bir ifâdesi, değil mi? Ramazan-ı Şerîf'de orucu tutacaksın. Zekâtını ver! Zekât, malı eksiltmez, artırır. Asmayı kesmiş gibidir. Asmayı kesince nasıl fışkırırsa, zekâtı verene Allah fazla verir. Bak, dene. Fâiz parayı, malı bitirir, zekât bereket verir. Ömründe bir defa haccet. Gönül haccını bol yap, gönül haccını. Yani gönül al. Âh alma, kimsenin âhını alma, gönül al, gönül al, gönül, gönül, gönülü haccet, gönül tavâfı yap. Açı doyur, çıplağı giydir, büyüklere hürmet göster, küçüklere şefkat göster. Sen Resûl-i Ekrem'in ümmetisin. Allah sana Kurân'da mümin diye hitâb etmiş, kendi ismini sana vermiş. Resûl-i Ekrem, "Ümmetî, ümmetî" demiş senin için, evlâdlarını fedâyâ kalkmış mahşer gününde. "Yâ Rabbi, Fâtîme'm, Hasan'ım, Hüsey'n'im, Kâsım'ım, Rukiyye'm, Abdullah'ım fedâ, ille ümmetim" demiş senin için. O Peygamber'in kıymetini bilmeyecek misin yani? Yakışık alırmı, öyle içkiyle fışkıyla filan? İbâdet, tâat. Terâzilerinizi, ölçeklerinizi doğru tutunuz. Kalbinizi bozmayınız hiç. Kalbde Allah sevgisi, muhabbeti getirin.

Oruç üç kısımdır. Anlatacaktım ama vakit geçdi, bu kadar kâfî. İnşâallah size haftaya anlatırız, sağ olursak.

Yâ Rabbi, hep oruçluyuz, senin davetine icâbet etdik yâ Rabbi, sen davet etmesen biz buraya gelemezdik, haydi geldik, kapıdan içeriye giremezdik, sen hânene bizi kabûl eyledin, burada bizi kulluğa kabûl ettiğin gibi, yarın kıyâmet gününde de kulluğuna kabûl et ve Resûl-i Ekrem'in nigâh-ı iltifâtı ile bizleri şâd eyle ve bizim birliğimizi tevhiðimizi bozma yâ Rabbi. Tevhîd dâimâ rahmetdir, nifak şirkdir yâ Rabbi, bizi tevhið nûrûyla pürnûr eyle. Bir vücûd gibi hareket edelim yâ Rabbi. Günahkarlarımız da, oruç tutan müminlere bağışlayıp günahlarını affet. Oruç tutmayanları da affeyle yâ Rabbi, oruç tutan müminlere bahşet onları yâ Rabbi.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

Ramazan-ı Şerîf ve İnfak 24 Haziran 1983 (13 Ramazan 1403)

Kâlalallahu Teâla fî Kitâbihi'l-Azîz.

Eûzübillahimineşşeytânirracîm.

Bismillâhirrahmânirrahîm

شَهْرُ رَمَازَانَ الَّذِي أَنْزَلَ فِيهِ الْقُرْآنُ هُدًى لِّلنَّاسِ وَبَيِّنَاتٍ مِّنَ الْهُدَى وَالْفُرْقَانِ فَمَن شَهِدَ مِنْكُمُ الشَّهْرَ فَلْيَصُمْهُ

Sadakallahü'l-Azîm.

Nûr-ı tevhîd ile kalbleri münevver, Allah ve Resûlünü sevmekle fuâdları müzeyyen, Allah'a secde etmek şerefiyle alınları eser-i secde ile süslenen, kıyâmet gününe inanan, Hakk'ın cennetine tâlib, rızâsına râgıb, cemâline âşık olanlar! Nereden geldim, nereye gidiyorum, niçin geldim, niçin gidiyordumu arayanlar! Yani sebep-i hilkatlerini arayanlar! Allah rızâsını gözleyenler! Hazret-i Muhammed'in cemâlini gözleyenler!

Mühim bir aydayız, bir ay içerisindeyiz. O da Ramazan. Allah'ın bir ismi de Ramazan'dır, esmâ-i ilâhiyyedendir. Allah kendi ismini bu aya koymuş, rahmeti taşmışdır, rahmeti, cûş u hurûşa gelmiş, taşmışdır. Yani bu ayda, her gece iftar vakti olduğu vakitte, milyonlarca cehenneme müstehak olan kullar, cehennemden âzâd olur. Tâ Leyle-i Kadir'e kadar. Sonra, Leyle-i Kadir'den sonra da, o güne kadar ne kadar insan affolduysa, onun mikdarı affolmaya başlar bu sefer.

Tabîî Ramazan'ı Ramazan bilenler için söylüyoruz. İnşâallah Ramazan'ı tutanların, Ramazan'a hürmet edenlerin hürmetine, Ramazan'ı tutmayanları da Allah affetsin. Cenâb-ı Hakk, onların hürmetine onları da affetsin. Yani bütün müminler anadan doğmuşçasına, hiç günah kalmayarak.

Yalnız ben dâimâ size söylüyorum. Kul hakkı, müstesnâdır. Kulağınızda bulunsun bu. Kul hakkı. Kul râzı olmayınca Allah râzı olmaz. Vurdunsa git boynunu bük, hasmına "Bana vur" de, "ben sana vurmuşdum" de. Aldınsa götür ver. Hayvan hakkı, kâfir hakkı, mümin hakkı müşkildir yani âhirette davâsı, muhâkemesi. Mutlakâ huzûra çıkarılacaksın. Kurtuluş yok.

Bayram sabahı, oruç tutan müminler, namazlarına dâim olanlar, geceleri kâim olanlar, gündüz sâim olanlar, onlar, analarından doğmuşçasına, yani tertemiz, tâhir olarak bayram sabâhına

ererler. Bu fırsat kaçırılır mı? Soruyorum. Bu fırsat kaçırılır mı? Belki ömrümüzün son Ramazan'ı, belki son Cuma'mızı kılıyoruz, onu da bilmiyoruz. Kimin elinde senet var yaşamaya?

İyi dinle bakayım! Bir daha söyleyelim.

Bir gün Cenâb-ı Resûlulullah, Resûl-i Ekrem, iki cihân güneşi, Fahr-ı Risâlet, Allahu a'lem, Ramazan idi, minberine çıktı. Birinci basamağa mübârek ayaklarını basdılar, "âmîn" dediler. İkinci basamağa ayaklarını basdılar, gene "âmîn" dediler. Sonra üçüncü basamağa ayaklarını basdılar, gene "âmîn" dediler. Sonra döndü, mübârek cemâlini ashâbına karşı, ashâb-ı bâ-safâya karşı ve oturdular. Enes kalkdı ayağa, sahabeden Enes.

Be Enes kimdir bilir misin? Haydi menâkıbını söyleyiverelim, mübârek günde iyi olur. Biraz fazlaca konuşalım, Ramazan bu. Patronlar filan da affetsin, yani işçilerini burada tutuyoruz diye. Allah onun bereketini verecek. Hiç üzülme yani işden geri kaldım filan diye. Allah Sûre-i Cuma'da, namaz vaktinde kaybetdiğin, zâyî etdiğin vaktin bereketini ihsân edeceğini haber veriyor, ⁷³² وَاللَّهُ خَيْرٌ "الْزَّالِقِينَ" diyor, Sûre-i Cuma'da. Birkaç dakika. Ramazan bu ya. Çok gece sabaha kadar uyumadın, düğünde, dernekde. Bir gece Allah için uykuyu terk etmedin. Dünyâ için çok çalışdın, bugün Cuma, biraz konuşalım azıcık. Bunun da faydası vardır yani maddî. Belki maddî kazancımızdan kaybederiz zannediyoruz ama kaybetmeyiz. Manevî kazancımız yüksek olur. Çok iyi dinle! Bu Enes kimdir?

Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi vesellem Mekke-i Mükerrreme'den Medîne-i Münevvere'ye hicret etdiği vakitte, emr-i ilâhî ile. Sakın hâ, böyle "Resûl-i Ekrem korkdu, kaçdı filan" deme, küfürdür. Allah Kurân'da şöyle ilân etmiş, ⁷³³ الَّذِينَ يُبَلِّغُونَ رِسَالَاتِ اللَّهِ وَيَخْشَوْنَهُ وَلَا يَحْشُونَ أَحَدًا إِلَّا اللَّهَ, benim kitâbımı tebliğ eden o peygamber ki, o kimseden korkmaz, benden başka" diyor Hazret-i Allah.

Bırak sen Peygamber'i, Allah'dan korkan mümin kimseden korkmaz. Allah erkeği tarif ediyor çünkü, diyor ki, "Ben erkek şuna derim ki, onu benim zikrimden hiçbir şey men etmez, benden başka da kimseden korkmaz" diyor Hazret-i Allah. Bırak Peygamber-i Zî-şân'ı.

Hani bazı kitaplarda okudum ben, Peygamber korkmuş da kaçmış da bilmem ne. Kaçmak filan yok. Resûl-i Ekrem, Peygamberimiz, Allah'ın sevgilisi Peygamberimiz, ne yapıysa Allah'ın vahyi ile yapmıştır. ⁷³⁴ "وَمَا يَنْطِقُ عَنِ الْهَوَىٰ", hiçbir sözü, hiçbir işi kendi kendine yapılmamıştır, hepsini Allah söyletmiş, Allah yaptırmıştır Peygamber'e.

Onun için Medîne-i Münevvere'ye emr-i ilâhî ile çıktılar. Orada büyük bir kahramanlık var, söyleyelim mi? Söyleyelim ya. Çok mühim değil mi? Dünyâda hiç eşi emsâli görülmemiş bir kahramanlık var.

O akşam Peygamber'e sûikasd yapacaklardı, etrâfını çevirdiler, her kabîleden bir yiğit topladılar, küffâr-ı hâkisâr. Dar görüşleriyle Resûl'ü söndürecekler, Allah'ın nûrunu. Ona imkân var mı? Ahmak! Sen üflüyorsun söndürmek için, Allah onu parlatıyor. Kıyâmet gününe kadar böyle olacak. Sen islâmdan çıktım diye hiç sevinme! Senin yerine birini kaydederler. Kim lâıksa onu alırlar, kim

⁷³² Sure-i Cum'a 11

⁷³³ Sure-i Ahzâb 39

⁷³⁴ Sure-i Necm 3

lâyık değilse atarlar dışarıya. Bu, Allah dîni bu! Yerin göğün sâhibinin, bilinen bilinmeyen âlemlerin mâlikinin dîni bu! Sen de o dînin sâlikisin elhamdülillah. Âbâ u ecdâdın o dîn için kan vermiş, cân vermiş, mâl vermiş, her şeyini fedâ etmiş. Hattâ kanından kendisine kefen biçmiş, bu dîn için.

Resûl demiş ki, "İstanbul feth olunacak" demiş, gelmişler, senin ceddin gelmiş, burada ezân-ı Muhammedî okunsun diye zabt etmiş burasını. Ezânlar okunuyor elhamdülillah. Bazıları da şikâyet ediyor, sabahleyin uyandırıyormuş ezân onu. Ezân uyandırıyor, rahatsız ediyormuş diye bazıları şikâyet ediyorlar ezândan. Şikâyet etmişler birkaç kişi. Ben de girdim bir gün, neyse bereket versin, kumandan bey kovdu herifi. İsmi de versem tanıyacaksınız, meşâhirden birisi. Ben de oraya gitmişdim. "Efendim" dedi, kumandan beye, askerî kumandana, "lütfe söyleyin şu ezânı sabahleyin okumasınlar, bunu men edin filan" dedi, "uykumuzu bozuyor, biz gece geç yatıyoruz" dedi filan. Kumandan bir kovdu herifi dışarıya, kumandanın elini öpecektim yani iki elini birden tutup öpecektim yani o kadar hoşuma gitdi.

Efendimiz emr-i ilâhî ile çıkarken, İmâm-ı Ali'ye dedi ki, "Yâ Ali benim yatağıma yat". Ve yatdı İmâm-ı Ali. Düşman bekliyor dışarda. Resûl aleyhisselâm uyuyacak, onlar içeri girip Peygamber'e sûikasd yapacaklar. Cenâb-ı Peygamber'e Allah emretti, ⁷³⁵ وَجَعَلْنَا مِنْ بَيْنِ أَيْدِيهِمْ سَدًّا وَمِنْ خَلْفِهِمْ سَدًّا فَأَغْشَيْنَاهُمْ فَهُمْ لَا يَبْصُرُونَ. Bu âyeti okudu Peygamber, bir avuç toprağın üzerine, ve düşmanın üzerine atdı. Kâfirler bakarkör oldular. Malûm ya efendiler, iş bakmakda değil, görmekte. Bakarsın da Allah göstermezse göremezsin. Çıkdı Peygamber gitdi.

Dikkat buyrun efendiler! Hazret-i Mûsâ kelîmullah diyor ki, "Yâ Rabbi, beni gönderiyorsun Firavun'a, beni öldürür Firavun" diyor. Peygamberken bak! Kelîm, kelîm, Mûsâ kelîm! "Beni Firavun'a gönderiyorsun yâ Rabbi, beni öldürür Firavun" diyor. Hazret-i Ali demiyor ki, "Yâ Resûlallah, her taraf sarılmış, bekliyorlar, sen beni, yerine koyuyorsun ama, beni parçalayacaklar burada" demiyor, "Peki Yâ Resûlallah" diyor. Düşününüz. Eh, insan bedâva da Allah'ın aslanı olmaz doğrusu. Esedullah diyorlar ya, Allah'ın aslanı diye. Numûne, kahramanlık numûnesi, fazîlet numûnesi, İmâm-ı Ali kerremallahu vecheh. Hiç itiraz yok, Resûl-i Ekrem'in yerine yatmış, üzerine abasını çekmiş. Bir de içeri girdi kâfirler bakdılar ki, İmâm-ı Ali. Hepsi çekildiler kenara.

Bu kadarla bırakacağım, çünkü bilirsiniz hepiniz, okumuşsunuzdur hicret meselesini. Bu kadar kâfî.

Efendimiz Medîne'yi teşrîf etdikden sonra, Medîne halkı, Peygamber'i davet etmişlerdi, mallarıyla, canlarıyla Peygamber'e hizmet edecekler, öyle söylemişlerdi, söz vermişlerdi, herkes hediye getiriyor Peygamber'e. Bir kadın, bir çocuk, ufak bir çocuğu, yalınayak başıkabak, elinden tutmuş, Huzûr-ı Saâdet'e geldi. "Yâ Resûlallah, hâlleri vakitleri yerinde olanlar, size hediyeler behiyeler verdiler, ben fakîrim, benim hediyem filan bir şeyim yok, ancak benim çok kıymetli bir hediyem var, benim için, belki senin için değil, ama benim için pek kıymetli". "Nedir o?" dedi Cenâb-ı Peygamber. "Yâ Resûlallah, Enes" dedi, "Enes'i ben sana hediye ediyorum, evlâdımı, ciğer parçamı" dedi, "sana hizmet etsin" dedi. On üç sene Peygamber'in yanında bulundu, on üç sene! Diyor ki, "Yapdığım oldu, yapamadığım oldu, bir kere Peygamber Efendimiz beni paylamadı, bana ağır bir söz söylemdi" diyor. Efendimiz'in güzel tabîatına bakınız, sallallahu aleyhi vesellem.

⁷³⁵ Sure-i Yâsîn 9

İşte bu Enes, ayağa kalkmış, "Yâ Resûlallah, minbere çıktığınız vakitte, her basamağa çıktığınızda âmîn dediniz, bu âmînin manâsı ne, biz bir şey anlayamadık bundan". İyi dinle! Resûl-i Ekrem diyor ki, "Cibrîl-i Emîn bana geldi".

Cebrâil kim? Vahiy getiren melek. Bu vahiy getiren melek, Peygamber Efendimiz'in yanında kim? Resûl-i Ekrem'in emirberi, Allah ile arasında. Resûl-i Ekrem'in şânına gönderilmiş Cebrâil, hizmete.

Cenâb-ı Hakk Cebrâil aleyhisselâma sormuş, demiş ki "Yâ Cebrâil, seni benî âdemden halk etseydim, âdemoğullarından, insan olarak halk etseydim, melek yaratmasaydım, insanoğlundan halk etseydim seni", iyi dinle!, "bana ne gibi ibâdet yapardın?" demiş. Demiş ki, "Yâ Rabbi semâda ardda her şeyi bilen sensin, benim ne yapacağımı bilirsin". "Ben senin ne yapacağını bilirim, söyle ki bana kullarım işitsinler, kullarım duysun". "Yâ Rabbi üç şeyle sana ibâdet ederdim". Üç şeyle. Neymiş bunlar? "Bir tânesi, susuzlara su verirdim. Susuzlara su verirdim. Suyu olanların suyunu kesmezdim. Susuzlara su verirdim". Suyu kesen, suyu men eden zâlimdir, Yezid'dir yani, Yezid tohumu yani. Bak Cibrîl söylüyor şimdi. "Su verirdim susuzlara" diyor.

Zenginlerinizin kuyu açtırmalı. İstanbul'da şimdi belki müsâade etmiyorlar ama köylerinizde, kentlerinizde. Hepimiz bir yerden geldik buraya değil mi. Su arkı açtırmalı, su getirtmeli, çeşme yaptırmalıdır. Ne olur, ne çıkar! Hâlin vaktin yerindeyse. Hâlin vaktin yerinde değilse, "Âh ben de bir çeşme yapırsam" desen böyle, ama içinden böyle niyet etsen, Allah yevm-i kıyâmetde defterine kaydeder onu, bir de okursun ki defterden, çeşme yapılmış. "Yâ Rabbi ben çeşme yaptırmadım". "Dünyâ metâinı verseydim yapırdıydın ama vermedim. Sen niyet etdin senin niyetinle ben yapmış gibi saydım onu". İnneme'l-a'mâlû bi'n-niyyât.

"Su verirdim. Susuzlara su verirdim".

Câminin şadırvanına yazı yazmışlar, su almak yasaktır diye. Su men edilir mi! Olmaz öyle şey! Çirkin, çok çirkin! Hele ecnebî alırsa bunu bir fotoğrafla filan, götürürse Avrupa'ya. Câmiden su vermiyorlar içmek için adama. Ne kadar çirkin değil mi? Hiç hele bizim necîb milletimize yakışmaz. Bizim necîb millet, düşmanına dahi vurur da arkasından içeceği suyu verir.

İşte Kosova Muharebesinde, o Miloş yatmışdı yere, pâdişaha suikasd yapacaktı. Yatmışdı yere, su diye yalvarıyordu. Sultân Murad da geçiyor oradan, avânıyla beraber. "Su" dedi pâdişahı görünce. Sultân suyu götürdü verdi ona, içmek için. Düşmanına! Muhârebe meydânında! Pâdişah veriyor suyu! Hançeri saklamış, pâdişahın karnına sokdu hançeri. Duâ etmişdi pâdişah geceden, demişdi ki, kâfirler çok kalabalık idi ve kavî idiler, "Yâ Rabbi ordumuzu muzaffer et, beni onlara kurban et" demişdi, duâsı müstecâb olmuşdu. Kosova'da, türbesi orada, şimdi düşman ayağı altında.

Birçok gâzîlerimizin memleketleri, şehirleri, kabirleri düşman ayağı altında şimdi. Vahdeti bozarsan burayı da alırlar, buradan da seni sürerler. Sekiz yüz sene İspanya'da varlığın. İstanbul'da beş yüz otuz sene. İspanya'da sekiz yüz sene. Atdılar, yabânî ot söker gibi atdılar hepsini dışarıya. Bu kafayla gidersen gidecek burası da elinden sonra. Dürüst ol! Cedaine lâıyk ol! Özün doğru, sözün doğru, her şeyinle doğru dürüst ol! Bir defa senin ismin Allah kütüğünde Muhammedî diye kayıtlı. Yakışır mı öyle, kötülük, fenâlık, hilekârlık, sahtekârlık, yalancılık, dolandırıcılık. Sen öyle bir

milletin evlâdısın ki, düşmanından haraç almışsın, altı ay sonra düşman basdırmış kaleyi, müdafaa edemeyeceksin, haracı düşmana tekrar dağıtmışsındır. "Ben sizi bir sene üzerime aldım, sizi müdafaa edeceğim diye, müdafaa edemiyorum, gelin paranızı alın" demişsin. Öyle kimsesin sen. Onların çocuklarısınız siz. Giderken üzüm bağlarına girmiş senin ceddin, üzüm koparmış, üzüm iki kuruşsa, iki kuruş yapıyorsa, beş kuruş ipe bağlamış, salkımın yerine bağlamış, onun çocuklarısın sen. Seni harâm lokmayla büyütmemiş o. Ama ne oldu sana bilmiyorum. Bana ne oldu, ben de bilmiyorum. Sen hiç târihini okumuyorsun. Âbâ ü ecdâdının efâl ü harekâtından hiç haberin yok. Hep kötü taraflarını görmüşsün sen. Öyle değil. Öyle göstermişler sana. Sopa dürüst ama senin rüyetin bozuk. Kırık görünüyor senin gözünde. Durgun suya sopa sokarsan kırık görünür çünkü. Sopa kırık değildir, senin rüyetin bozuktur.

İki. Daha dün Kıbrıs Harbinde, vurdu Mehmet düşmanını, "Mehmet su!" dedi, Mehmet matarasını çıkardı verdi. Dün, dün Kıbrıs Harbinde. Bu kalles Yunan'a, kalles Yunan'a. Düşmanı da insanın mert olmalı yani. Kaypak, kalles düşman da çirkindir yani. Kalles. Çoluğu çocuğu kesen, eli silah tutmayanı mahveden. Verdi. Sonra sormuşlar, esir düşmüş, sormuşlar, "Şaşırdım" diyor. "Beni vuran askerden su istedim, suyunu verdi". "Peki sen Türk askerini vursaydın da o senden su isteseydi ne yapardın?" diye sormuşlar. Erkekmiş herif gene. "Ben vururdum" demiş, "silahı çevirir alnından vururdum" demiş, "su vermezdim" demiş. Çünkü gavur o. Farkımız o. Biri mümin, Muhammedî, biri şeytânî. Bitdi o kadar.

Hazret-i Cebrâil dedi ki, "Yâ Rabbi, su dağıtırım, su veririm" dedi, "su dağıtırım".

Eskiden kandil günlerinde, sıcak günlerde, ibâdullaha su verirlerdi, iyi su getirip dağıtırlardı. Şimdi, kalabalık yerde suyu kesiyorlar, limonata satalım, yâhud koka kola satalım diye. Herkesin parası olmaz ki koka kola içmeye. Terkos suyunu dahi vermiyor, Yezid çünkü. Damarı çekiyor bir defa Yezidliğin. Su! Su!

Efendiler, şunu da söyleyeyim, duramıyorum söylemeden, Yunanistan'a gitdim ben. Bizden kalan bir âdet. Hangi kahveye gidip otursan otur, evvelâ su getiriyorlar. İçinizde gidenler varsa biliyorlardır. Önce su getiriyorlar, sonra soruyorlar, "Ne içeceksin, çay mı kahve mi?" diyorlar. Yunanistan'da. Türklerden kalmış, bizim âbâ u ecdâdımızdan o ahlâkı almışlar. Hangi kahveye otursan otur, gidip oturdun mu, garson evvelâ su getiriyor adamın önüne. Burada su vermiyorlar. Herif su satmıyor. Ucuz çünkü. Az para kazanacak diye.

Yapmayalım böyle, bunlar iyi şeyler değil. Toplarsın, toplarsın, yiyemezsin topladığını kardeşim. Yiyemezsin. Karınca gibi. Karınca, toplar toplar, yiyemeden gider âhirete. Sen de öyle. Başkaları yer sonra. Kariya bırakırsın, dostunla yer. Oğluna bırakırsın, metresinle yer. Kızına bırakırsın, sevdiğinle yer. Hesâbını sen görürsün sonra. Yapma yâhu! Etme yâhu! Konuştuğum acı biraz, çirkin ama, ben sizi berî kılarım böyle şeylerden. Öyle yapanlara söylüyorum. İyi değil. Yapma!

"Yâ Rabbi, su dağıtırdım, susuzlara su verirdim". İki. "Fakîr olan kimselere gizli yardım ederdim, bildirmezdim, halkın içinde onları zillete düşürmezdim".

Bazı adam var, zekât verecek, "Aldın kabûl etdin mi?", "Etdim", "Aldın kabûl etdin mi?", "Etdim". "Aldın kabûl etdin mi?", "Etdim". Hay senin başında patlasın vereceğin zekât. Sağ elin verdiği vakitte sol el duymayacak. Bırak hâriçden kimsenin duymasını. Meğer ki halkı teşvîk ve tergîb için

veresin. Yani onlar da versinler diye. O vakit niyet iyi olur. "Bu benim fitrem, aldın kabûl etdin mi?". Ne lüzûm var böyle şeylere. Niyet edersin, gizli olarak verirsin. Hattâ fukarânın gönlünü alacaksın. Diyeceksin ki, "Yâhu bugüne kadar biz seni göremedik. Kusura bakma, benim de hâlim vaktim pek yerinde değildi, hesaplarım da doğru dürüst değildi, şimdi hesâbı çıkardık, şunu lutfen kabûl et". Lutfen hem de! Almazsa ne yapacaksın? Denize atamazsın, ateşde yakamazsın. Ne yapacaksın? Soruyorum! Zekât müminin hakkıdır, hayvana yediremezsin, câmi yapıramazsın, cenâze kaldıramazsın, yol ya da çeşme yapıramazsın. Zekât, müslümanın hakkıdır, canlı müslümanın hakkıdır. Fitre kâfire verilir, sadakadır çünkü. Ammâ zekât, müminin hakkıdır, bir müminin diğer müminin cebinden hakkıdır zekât.

"Fakra düşenlere gizli yardım ederdim" diyor Cebrâil aleyhisselâm, "susuzlara su verirdim", uzatmayalım, "fakra düşenlere de ne yapardım, gizli yardım ederdim".

Üç. "Halkın ayıbını görmezdim, görürsem örterdim onun ayıbını" .

Fî zamâninâ, şimdi, orada benim bulunduğum yerde, yani öteki mescidde, namaz kıldıracağım öteki câmide, orada bir kahve vardı, kağıt oyunu yok orada, sofular toplanıyorlar, hep adam çekiştiriyorlar. Halbuki adam çekiştirmek zinâdan daha kötüdür, zinâ etmekten kötüdür. Ve kâle'n-nebiyyü sallallahu aleyhi vesellem, "el gıybetü eşeddü mine'z-zinâ, gıybet, adam çekiştirmek, zinâdan daha ednâ ve eşnâdır, daha eşedir". Oturuyorlar orada, adam çekiştiriyorlar. Ulan kağıt oyna daha hayırlı. Kafayı çek daha hayırlı. Adam çekiştiren a sofu! Sersem herif! Bütün ibâdet tâatini veriyorsun, çekiştirdiğin adama. "Efendim, yaptı da söylüyorum". Gıybet işte o. Yaptığını söylemek gıybet. Yapmadığı hâlde yaptı dersin, bühtân, iftirâ. Daha ağır cezâsı, belâsı. Velhasıl ahlâk islâm dîni. Cebrâil bize öğretiyor şimdi ahlâkı.

"Yâ Rabbi susuzlara su verirdim. Fakîrlere yardım ederdim, gizli olarak, duyurmazdım".

Renginden fukarâyı bileceksin. Fukarâyı renginden bileceksin. Sonra?

"Günah işleyenlerin", yani bazı insanlar kusur yaparlar ya, "o kusurları örterdim, göstermezdim kimseye, setrederdim" diyor. Allah ne buyurdu, biliyor musun, yerin göğün sâhibi? "Ey Cebrâil, Yâ Cebrâil", yâ demek ey manâsına Arapça'da, "Ey Cebrâil, senin böyle yapacağını bildiğimden dolayı seni vahiy meleği yaptım" dedi, "vahyime müekkel kıldım seni" dedi. "Biliyordum böyle yapacağını senin" dedi Cenâb-ı Hakk. Bu kadar sevabı çok.

Ramazan'dan hâriç, bire on, garanti. Ramazan'da bir yetmiş, bire yedi yüz, bire yedi bin, bire yedi milyon, "vallahu vâsi'un 'alîm", Allah dilerse kat kat ed'âf u mudâ'af kılar.

Bakacaksın yüzüne, yüzünün sarardığını anlayacaksın müminin. Mahallenizde dul mu yok yetîm mi yok? Neyine güveniyorsun? Yarın Allah senin de rûhunu kabzeder, paran kalır kasada, çocukların yetîm oluverir. Bir de arkadan senin bir dostun çıkar, yani sana dost gibi görünen biri, paranın üstüne oturuverir, çocukların sürünür. Neler gördük öyle biz. Tımarhâneye git de gör. Nice zengin insanlar var, hacir altına aldırışlar, akılları başında fakat zavallılar hacir altında deli diye tımarhânede oturuyorlar. Huzurevlerine git, gör, bak neler göreceksin. İbret mi istiyorsun sen. Bak, benim vaazımdan daha kuvvetli o. Görebilirsene ama. Gözünde ibret varsa, daha kuvvetli benim vaazımdan. Ölüm var bir defa evveliemirde. Kabristanlara git, bak. Hastahânelere git, dolaş. Huzurevlerine git. Bakıyorsun bir ihtiyar ağlıyor, kızı atmış sokağa, oğlu atmış huzurevine, kapı

dışarıya. Büyütmüş, yetiştirmiş. Tabîî Besmele'yle süt vermemiş herhalde. Besmele'yle süt verseydi atmazdı dışarıya. Aynını görürsün, ne yapdınsa.

Gelelim şimdi.

"Yâ Resûlallah, birinci basamakda âmîn dediniz". Diyor ki, Nebiy-yi zîşân Efendimiz "Cebrâil bana geldi"...

Yalnız benim dersime gelenlere benim ricâm şudur, niyâz ediyorum ve ricâ ediyorum, Resûl-i Ekrem'in ismini işitdiği vakitte salavât vermekle mükellefdir bizde. Kim Resûl-i Ekrem'in ismini işitdi, salât verdi, cennetin yolunu buldu o adam. Kim Resûl-i Ekrem'in ismini işitdi, salât vermedi, cennetin yolunu kaybetti. Allahümme salli alâ Muhammedin ve alâ âli Muhammedin ve sahbihî vesellim.

"Ben birinci basamağa basdığım vakitte, Hazret-i Cebrâil geldi, bana dedi ki, 'Yâ Nebiyyallah, senin ümmetinden bir kimse, senin ismini işitir de sana salavât vermezse eğer, o adam nâra müstehak oldu, Allah onu oradan kurtarsın' dedi, ben de âmîn dedim" diyor Cenâb-ı Peygamber, sallallahu aleyhi vesellem. Bir. Az evvel söyledim bunu.

İki. "İkinci basamağa basdım, ikinci basamakda âmîn dedim. Bunun da sebep-i illeti, gene Cebrâil bana dedi ki, 'Yâ Nebiyyallah, Yâ Hayra halkıllah, Yâ Nûra arşillah, Yâ Emîne vahyillah, senin ümmetinden bir kimse, anasının babasının hayâtına yetişir de, yâhud anasına, yâhud babasına, yâhud anasının babasının hayâtına yetişdi, bu adam bunların gönlünü hoş etmedi, bunların hizmetine bakmadı, bunlara ikrâm etmedi, bunlara tatlı sözde bulunmadı"...

Verdi, yedirdi, of dedi değil mi, gitdi, yandı hepsi verdiklerinin, gitdi, tamam. Of demek yok. Üf demek yok. Annenin ayağının üstü değil, altı öpülecek bir defa evveliemirde. Neden? Resûl-i Ekrem demiş ki, muhbir-i sâdık, sebep-i hilkat-i âlem Muhammed Mustafâ demiş ki, sallallahu aleyhi vesellem, "Cennet annenin ayağı altında" demiş, "Cennet annenin ayağı altında" demiş. Altını öpersen cenneti bulursun, üstü olmaz. Olmuyor üstü. Neler var ama vaktimiz dar. Yaaa!

"Anasının babasının hayâtına yetişdi fakat onların gönlünü hoş edemedi". Bir defa kabir azâbının bir tânesi de buradan neş'et eder. Efendiler, size hikâye gelmesin! Kabir azâbı filan bunlar, kabir azâbı nedir diye. Yakında tek başına kalacaksın çukurun içinde. Ben de öyle sen de öyle. "Eyvaaaah! Keşke hocanın dediğine biz inansaydık. Demek ki hakmış ve gerçekmiş" diyeceksin ama iş işden geçecek. Bir daha ağlaman, sızlaman, parmaklarını ısırman, saçını sakalını yolman para etmeyecek. Bitdi. Tamam bitdi. Ne namaz var orada ne oruç var. Burada hepsi. Dünyâ âhiretin tarlası, burada ekeceksin orada biçmek için. Orada hiçbir şey biçemezsin boş gidersen eğer. Aklını başına al!

Bazısına soruyorum, "Niye yapmıyorsun birâder ibâdet?". "Hocaefendi, inşaallah ben bir tekâüd olayım, sen bendeki ibâdeti gör". İyi bir niyet ama, güzel bir niyet ama, Cenâb-ı Hakk kıyâmet gününde dese ki, böyle söyleyen, böyle düşünen adama, "Ey kulum, işe yararken kullara hizmet etdin, işe yaramadığın vakitte mi bana hizmet edeceksin?" dese ne cevap vereceksin Cenâb-ı Hakk'a. Soruyorum haydi. Böyle bir sorsa Cenâb-ı Hakk. Ve af etse de. Af da etse de, böyle sorsa ama. Bırak bu kafayı! Hemen ibâdet kemerini beline dolayacaksın. İbâdet. Rabbü'l-âlemîn'e

muhtaç olduğun kadar ibâdet edeceksin. Cehenneme tahammül edeceğin kadar günah işleyeceksin. Bak sana söylüyorum, miyârını, ölçülerini veriyorum.

"Anasına babasına itâat etmedi, ihsân etmedi, ikrâm etmedi".

"Efendi, babam memleketde ben burada". Buradan göndereceksin, mektup göndereceksin, bir çift çorap alıp gönderirsin, gönül almak meselesi mevzûbahis. Hattâ hısım akrabânı terk etsen îmânın sıhhate ermez be. Dayı oğlunu, amca oğlunu, teyze oğlunu, teyze kızını, hala kızını. Hısım akrabâna sâhib olacaksın. Sıla-i rahim edeceksin bazen, memlekete gideceksin göreceksin. Bırakmış, kapıları çekmiş gelmişler buraya. Olur mu? Olmaz öyle şey. Olmaz. Arayacaksın, soracaksın, bağlanacaksın.

"İşte Yâ Resûlallah, anasının babasının hayâtına yetişmiş, yâhud anasının hayâtına yâhud babasının hayâtına yetişmiş fakat onların hakkını yerine getirememiş, Alla onu cehenneme koydu" diyor Cebrâil aleyhisselâm. Cenâb-ı Peygamber diyor ki, "İşte böyle dedi Cebrâil. Allah onu oradan kurtarsın dedi, ben de âmîn dedim" diyor Peygamberimiz.

Üçüncüsü. "Yâ Resûlallah, bir adam Ramazan'a erişdi, Ramazan'a yetişdi, Ramazan'a, kendisini Cenâb-ı Allah'a affetdiremedi, Ramazan'dan istifâde edemedi, rahmete ermedi"...

Efendiler! İftar vakti, sofrada bulununuz, duâ ediniz. Seninle Allah arasında hicâb yok, perde yok yani. Bir kere Cenâb-ı Hakk rahmet nazariyle nazar ederse, bir daha o kulu cehenneme koymaz. Öyle mühim mesele yâhu! Evveli rahmet, ortası mağfiret, âhiri itku'n-mine'n-nâr. Bak ortasına geldik işte. Ramazan mamazan filan derken, on beşi, yarın akşam on beşinci gece. Bitdi. On beşden sonra hemen tırrrr gider. Ömrün de böyle. Çocukluk, gençlik, dinçlik derken, ihtiyarlık, ihtiyarlığa kalmadan, kapıya cansız at hemen gelir dayanır. Kazancın filan hepsi geride kalır. Amelinle başbaşa gidersin. Haber veriyoruz, söylüyoruz.

"Ramazan-ı Şerîf geldi geçti, kendisini Allah'a affetdiremedi, Allah bu kimseyi nâra koydu. Bu, nâra müstehak oldu, zelîl oldu, hakîr oldu, burnu yere sürtüldü, Allah bunu buradan kurtarsın dedi ben de âmîn dedim" diyor Peygamberimiz.

Diyor ki gene Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi vesellem, "Eğer benim ümmetim Ramazan'ın ne olduğunu bilseydi, bütün hayatlarının Ramazan'la geçmesini Allah'dan temennî ederlerdi". Duâlar kabûl, günahlar mağfûr, günahlar affolur, duâlar kabûl olur. Oruca tahammül etmeyip yatsan uyumaya, uykun dahi tesbîhtir. İftar vaktinde iki ferah vardır. Bizim gibi olanlar, yemekle ferahlanırlar. Âşıklar, cemâlullah ile ferahlanırlar.

Hemen göndermeye bak ibâdet ve tâatını, önden yürüt. Önden gitsin ışığın. Arkadan gelen ışığa bakma, öndeki hendeği göremezsın gitdiğin vakitte arkadan ışık geldi mi. Önden giderse görürsün önünü. Hayır hasenâtını önden gönder gitsin, arkaya bırakma. Sana ibret için bir kıssa anlatıp bitiriyorum dersi. Çünkü o komprime olur, kıssa. Hem hatırında kalır.

Eyüp Sultân'da, bir hocaefendi varmış, sarıklılardan, âlim bir adam ama cimri.

Allah'ın hiç sevmediği kimse. Resûl-i Ekrem diyor ki, "Bir adam cömert mi, fâsık da olsa ehl-i cennetdir" diyor, "bir adam cimri mi, zâhid de olsa, alnı secdede çürüse, cehenneme" diyor, "en

arka cennete gider" diyor. Çok ağır. Ve cimrilerin malını yemeyiniz. Onlar kendi mallarını kendileri yesinler. Köpeğin kabından alıp yemek gibidir. Yarın kıyâmet gününde, yediğinizi ister. "Ben buna bir çay ismarlamışdım yâ Rabbi, çayımı versin" diye. Gördüm hadîs-i şerîfde.

Bu hoca gâyetle cimriymiş, sarıklı bizim gibi ama, cimri böyle. Bazısı buradan yalar, bazısı üste koyar. Bazısı kelb gibidir, kendi yer kimseye vermez. Bazısı var, ne yer, ne yedirir. O kısımdanmış hocaefendi hazretleri. Fakat bir meczûb onu irşâd ile memûr olmuş. O devirde Eyüp Câmisinin karşısındaki kahvelerde otururken, bir Meczûb Ali varmış, Arap Ali.

Size kasem olsun, ben bunu okudum kitaplarda, Eyüp Târihinde, yazma bir kitapda, merâk ediyordum kimdir bu diye, bir gün ben Piyer Loti'ye çıkıyordum, böyle durdum dinleneyim diye, bir de bakdım bu Meczûb Arap Ali'nin kabir taşı karşıma çıktı benim. Bak mübârek makâmdayım, söylüyorum.

Bu Meczûb Arap Ali içeri girmiş kahveye, hocaefendiye gitmiş, "Hocaefendi" demiş, iyi dinle, sana büyük bir ibret bu, "Hocaefendi bana yoğurt al" demiş. "Git oradan" demiş hoca, "başkaları alsın" demiş, "ben ilim veriyorum" demiş, "para vermem". "İlle alacaksın" diye tutdurmuş, meczûb bu ya. At sineği gibi, kovdukça gelmiş, kovdukça gelmiş, en sonunda hoca illallah demiş, yani def-i belâ kabîlinden, bir kuruş para çıkarmış, o devrin parasıyla yâhud bir metelik, gümüş para zamanı, "al bunu yoğurt al kendine" demiş. "Biraz da ekmek" demiş. "Ekmeği de başkası alsın" demiş, çıkmış yürümüş hoca. Ama yani ciğerine kızgın demir oturmuş hocanın. O kadar ağır gelmiş. Oradan yürümüş. Fakat o akşam hocaefendi bir rüyâ görmüş. Kulağını benden yana ver! Bir rüyâ görmüş, rüyâsında, bir yer ama diller tarîf edemez, gözlerin görmediği, kulakların işitmediği, kalblerin tahattur edemediği, şuarânın lisâna getiremediği, efendim o ağaçlıklar, o nehirler, bal nehirler, süt nehirleri filan böyle akıyor ama hocayı sokmuyorlar oralara. Hoca görüyor kendisini. Altından yapılmış köşkler, bir tek inci tânesinden yapılmış saraylar, yâkutlar, zümrüdler, toprağı misk, çünkü cennet.

Seni bekliyor. Allah dünyâda bir adama mal verir, elinden alır tekrardan. Gençlik verir, ihtiyar olursun. Hayat verir, ölümü vardır. Sıhhat verir, hastalığı vardır. Orada öyle şey yok. Bir hayat verilir, ölümü yok. Bir sıhhat verilir, hastalığı yok. Bir cennet verilir, mülk verilir, fenâsı yok bir daha. Senin olacak ebediyyen.

Oraya buraya koşuyor hoca, arıyor fakat gelgelelim zavallı hoca bir lokma bir şey bulamıyor, açlıktan ölüyor hocaefendi, karnı tırmalanıyor. Derken oradan bir zât zuhûr etmiş, demiş, "Yâhu burası çok güzel bir yer, olsa olsa cennet ama cennet de diyemeyeceğim" demiş. "Çünkü Kurân'da okuduk" demiş, "cennetde kebab olmuş kuşlar var, meyvaların çeşidi, envai var, her şeyi söylüyor Allah Kurân-ı Kerîm'de, burada böyle bir şey bulamıyorum. Neresi burası, öldüm açlıktan, yiyecek bir şey yok mu" demiş. Der demez demiş ki o zât, "Hocaefendi, burada bir yoğurt var" demiş, "şu yoğurdu ye" demiş. Gündüz meczûba ismarladığı yoğurdu getirmiş önüne koymuş, "al bunu ye" demiş. Demiş, "Yâhu burası neresi?". "Burası cennet" demiş. Demiş, "Hani bu şeyler, Kurân'da okuduğumuz?". "Efendi, onları buraya gönderirsen bulursun burada" demiş, "göndermezsen nereden bulacaksın. Cehennemde ateş yok, buradan ateşini götürürsün. Cennetdeki nimetleri de buradan götüreceksin. Çünkü dünyâ âhiretin tarlası. Yoğurt göndermişsin, yoğurdu buldun ye". "Biraz da ekmek". "Ekmeği gönderseydin" demiş, "ekmek de bulurdun. Yoğurt gönderdin, yoğurt yiyeceksin".

Uyanmış adam, ter içinde, karısına demiş ki, "Yâhu bizim gitdiğimiz yol yol değil, tövbe edelim biz bu işe. Kapağı arkasına kadar açalım ve mallarımızı cennete kendimiz için gönderelim" demiş.

Malûm ya, İmâm-ı alî geçiyormuş atın üzerinde, bakmış bir adam, altınlar var elinde, böyle sallıyor şıkır şıkır şıkır, "Kimin o paralar?" demiş Hazret-i İmâm radiyallahu anh aleyhisselâm. "Nedir o elindeki paralar?". "Benim efendim" demiş, "Ya İmâm, benim". "Senin değil". "Vallâhi benim, ben kazandım". "Peki ölürsen kimin olur?" demiş. "Mîrâsçılar". "Peki mîrâsçılar ölürse?". "Ortada kalır". "Demek ki senin değil". "Evet benim değil" demiş. "İstiyor musun senin olsun, Allah yoluna sarfet, orada bulacaksın, tecidûhu indallah".

Kâfi geldi değil mi konuşduklarımız. Buradan ne gönderirsen onu bulacaksın. Sen burada ısırganı ek, orada buğday bekle, olmaz. Burada orucu ye, orada sevabını bekle, olmaz. Burada namazı terket, orada Allah'dan mükâfât iste, olmaz. Kulluk vazîfelerini tamâmen yap, seve seve yap hem de. Allah bize namazı farz etmseydi ne olacaktı bizim hâlimiz? Orucu farz etmseydi hâlimiz nice olacaktı? Ya abdesti? Abdesti farz ettiği hâlde, su vurmaya yüzümüze korkuyoruz. Yâ Cenâb-ı Hakk abdesti farz etmseydi ne olacaktı? Pislik içinde dolaşacaktık demek ki, kokacaktık yani leş gibi.

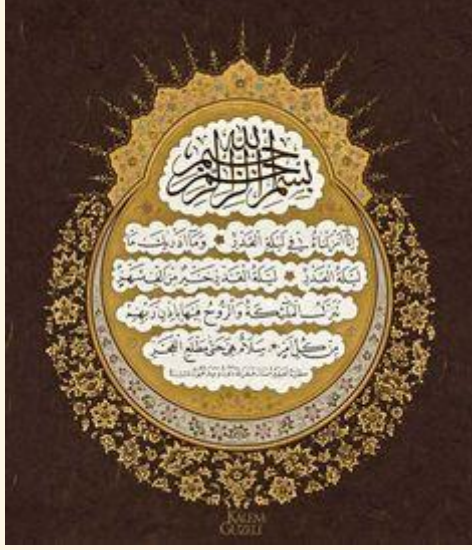
Sokakları kirletme. Üstünü başını kirletme. Câmîye temiz elbiselerle gel. Soğan sarımsak yiyenler câmîye geldikleri vakitte, arkaya gitmeli, halkı incitmemelidir. Ayakları kokanlar ön saflara geçmemelidir. Bak söylüyoruz. Çıplak ayakla ön safa geçmemelidir, arka saflarda namaz kılmalıdır çıplak ayaklı olanlar. Kokulu çorabını sarar sarmalarsın dışarıda bırakırsın arka safda namazını kılarırsın. Çünkü bazı insan vardır, senin çıplak ayağını gördü mü, midesi bulanır onun. Öyle insanlar vardır. Resul-i Ekrem diyor ki, "Küllü müzîin fi'n-nâr, her eziyet veren mümin kardeşine, o, cehennemdedir" diyor. Bak bak bak, dîn-i islâma bakınız. Sigara kokusu olsa ağzında, o hazzetmiyorsa, yanında sigara içme onun. Sen sigara içiyorsun, o içmiyormuş, onun yanında içme sigara. Çünkü ona eziyet yapıyorsun. Yapma öyle şey.

Hele âdâb-ı muâşeret. Hristiyanların perhizi varsa, onun karşısında pirzola yemeyeceksin. Perhizde onlar çünkü et yemiyorlar o vakit. Ayıp! İnsan değil misin sen! Düşmanın cenâzesi var, burada radyonu çalmayacaksın. Ayıpdır. Âdâb-ı muâşerete mugâyirdir. "Ama efendim düşman". Düşmansa düşman. Senin en büyük düşmanın sana en yakın olandır, nefsendir. Hele bir düşmanın vardır ki ondan çektiğini hiç kimseden çekmedin. Söylemeyeyim, yeri değil burası çünkü.

Yâ Rabbi, acı sözlerle cemaatimi belki incittim, beni affet ve sözümün tesîrini halk eyle ve cemaatimi iki cihânda azîz et ve bu mübârek günde, ağızlarımız oruçlu, işlerimizi güçlerimizi terk etdik, senin davetine icâbet etdik, beytine geldik, bizi buradan boş çevirme. Biz kul iken Yâ Rabbi, hânemize gelene ikrâm ederiz, sen pâdişahlar pâdişahısın, kâinâtın yegâne hâlıkı ve mâlikisin, bizi evinden boş mu çevireceksin yâ Rabbi. Sonra Habîbin Muhammed haber verdi, oruçlunun duâsı kabûldür diye, duâlarımızı kabûl et, bizi boş çevirme yâ Rabbi. Oruçdan zevk ver, namazdan zevk ver, ibâdetten lezzet ve zevk ver, gözyaşı silmekten zevk ver yâ Rabbi. Kalbimizi aşkıyla, muhabbetinle süsle.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

Her Geceyi Kadir Bil
1 Temmuz 1983 (20 Ramazan 1403)

Kâllallahu Teâla fî Kitâbihi'l-Azîz.

Eûzübillahimineşşeytânirracîm.

Bismillâhirrahmânirrahîm

إِنَّا أَنْزَلْنَاهُ فِي لَيْلَةِ الْقَدْرِ وَمَا أَدْرَاكَ مَا لَيْلَةُ الْقَدْرِ لَيْلَةُ الْقَدْرِ خَيْرٌ مِنْ أَلْفِ شَهْرٍ تَنْزِيلُ الْمَلَكَةِ وَالرُّوحُ فِيهَا بِإِذْنِ رَبِّهِمْ مِنْ كُلِّ أَمْرٍ سَلَامٌ هِيَ حَتَّى مَطْلَعِ الْفَجْرِ⁷³⁶

Sadakallahu'l-Azîm

Receb, Şaban derken Ramazan-ı Şerîf'e başladık ve Ramazan'ın Kadir Cuma'sını okuyoruz. Kadir, haftaya perşembeyi cumaya bağlayan gece.

Günlerin ve gecelerin tahavvülünde, senelerin, mevsimlerin tebeddülâtında, akli başında olanlar için, büyük âyetler ve ibretler vardır. Receb, Şaban derken Ramazan, sonra Bayram. Çocukluk gençlik, dinçlik derken arkadan ihtiyarlık ve ölüm. Onu gösteriyor sana yani. Eğer bunları tefekkür edebilen bir başa mâlik değilsek, o kafayı boşuna taşıyoruz. Eğer bunları görmeğe lâıyk yani ibretle bakacak bir göze mâlik değilsek, düşmanımızı baş üstünde taşıyoruz. O gözler senin dostun olmuyor o vakit düşmanın oluyor. Allah sana gözleri Hakk'ı görmek için verdi. Burada Hakk'ı görmeyen orada göremez. ⁷³⁷ "وَمَنْ كَانَ فِي هَذِهِ أَعْمَى فَهُوَ فِي الْآخِرَةِ أَعْمَى وَأَضَلُّ سَبِيلًا". Hak ve hakikat burada, burada bulacaksın, burada göreceksin, sonra orada o cemâl-i ilâhîyi görürsün. Burada görmeyince orada göremezsın.

Bize büyük şeyler söylüyor. Gençliğine güvenme, malına mülküne de dayanma! İnsan malına dayanırken bir kıvılcım her şeyi altüst edebilir. Güzelliğine güvenen bir kimsenin de yüzünde bir çıban çıkar, bir sivilce, iş felâket olur. Bir büyüğe dayanırsan eğer, o duvar yıkılır. Yani hangi

⁷³⁶ Sure-i Kadr 1-5

⁷³⁷ Sure-i İsrâ 72

duvara dayanırsan yıkılır. Allah'dan başka dayanılacak bir şey yoktur. Allah'dan gayrı neye dayanırsan, o senin düşmanıdır.

Allah Hazret-i Mûsâ'ya, ⁷³⁸ "وَمَا تَلْكَ بِيَمِينِكَ يَا مُوسَى" dedi, "Sağ elindeki nedir?" dedi. Tûr-i Sînâ'da. Allahu Teâlâ görmüyor muydu, bilmiyor muydu? Mûsâ peygamberi konuşturmak için sordu. Çünkü korkmuşdu Mûsâ Peygamber. ⁷³⁹ "قَالَ هِيَ عَصَايَ" dedi, "Asâm yâ Rabbi" dedi. "أَتَوَكَّلُ عَلَيْهَا وَأَهْشُ بِهَا عَلَى" ⁷⁴⁰ "قَالَ أَلْقَهَا يَا مُوسَى", Hazret-i Mûsâ'ya dedi ki Cenâb-ı Hakk, emretti, "Asâyı at elinden". Atdı. ⁷⁴¹ "فَالْقَاهَا فَإِذَا هِيَ حَيَّةٌ تَسْعَى". O asâ birdenbire yılan oldu, korkunç bir şey, Hazret-i Mûsâ korktu ve kaçdı. Allah dedi ki, ⁷⁴² "قَالَ خُذْهَا وَلَا تَخَفْ", korkma yâ Mûsâ al". "Sen demişdin ki, 'ben asâya dayanırım' demişdin, işte benden gayrı neye dayanırsan, senin düşmanıdır o". Allah'a güveneceksin, Allah'a dayanacaksın.

Dostların birkaç sınıftır. Senin güzelliğin varken dostların senin yanına gelebilirler, güzelliğin geçdi mi dostların seni terkeder. Onlar senin dostun değil, güzelliğinin dostudur. Memurken, âmirken, makâm sâhibi iken, senin başına bir takım insanlar gelirler, sonra tekâüd oldun mu, o dostların dağılır senin. Bir daha seni görmek istemezler. Eğer bazen yolda görürlerse selamlaşırlar, o kadar. Onlar senin dostun değil idi, onlar senin makâmının dostu idi, menfaatlarının dostu yani. Sıhhatli iken seninle düşüp kalkanlar, hastalandığın vakitte seni terk ederler, bir kısmı. En samîmî dostun, seni kabre kadar götürür, üzerine namaz kılar, afv u mağfiretin için Allah'a yalvarır, göz yaşı döker. En büyük dostun bu senin. Cenâzeni yüklenir, cenâzenin namazını kılar, duânı eder, Allah'dan affını ister senin. Çünkü Cenâb-ı Allah Ümmet-i Muhammed'e bu ihsanda bulunmuştur. Dirilerin duâsıyla ölülerin azâbı ref' olur, kaldırılır. Dirinin duâsıyla, dirilerin duâsıyla ölülerin azâbı kaldırılır. Ümmet-i Muhammed'e bahşolunmuş bu. En samîmî dostun senin kabre kadar götürür, namaz kılar, senin hakkında iyi şehâdet eder, hüsn-i şehâdet.

İki türlü "iyi biliyoruz" vardır. Bir "iyi biliyoruz", yani "ne olduğu biz biliyoruz onun" demektir o. Birisi, "has, iyi kuldur" demek, "iyi biliriz" diye. Bir de, "iyi biliriiz" dedi mi, "ne olduğunu biliyoruz" demektir o. İki manâsı vardır. İmâm efendinin sen sözüne bakma, imâmefendi sorar sana, "Bu meyyiti nasıl biliyorsun?" diye. "İyidir inşâallah" de. İmâmefendi mangır alacağı için büyütür ölüyü, yükseltir, yüceltir filan. Yani cehennemliği cennete sokar, para alacağım diye o. Onun için sen "iyidir inşâallah" dersin, bilmediğin bir cenâzeye. Bildiğin bir ahabbınsa, müminse, ne kadar günahkâr olursa olsun iyi olduğunu söyle, iyi olduğunu söyle. Allah müminleri şehâdetinde yalancı çıkarmaz.

Dâimâ her şeyin iyi tarafını gör. Dâimâ her şeyin iyi tarafını gör, kötü tarafına bakma. Bir şeyin kötü tarafını görmek dikendir, insanın gözünü çıkarır o, gözünü patlatır. İyi tarafını göreceksin. Hazret-i Ebâ Hureyre radiyallahu anh ile Resûl-i Ekrem iki cihân güneşi Peygamberimiz gidiyorlarmış, bir köpek leşine rast gelmişler, Ebâ Hureyre köpek leşini görünce başını çevirmiş, Resûl-i Ekrem

⁷³⁸ Sure-i Tâ-Hâ 17

⁷³⁹ Sure-i Tâ-Hâ 18

⁷⁴⁰ Sure-i Tâ-Hâ 19

⁷⁴¹ Sure-i Tâ-Hâ 20

⁷⁴² Sure-i Tâ-Hâ 21

demiş ki, "Niye başını çeviriyorsun, bak ne kadar güzel dişleri var, Allah dişlerini nasıl halk etmiş. Güzel tarafına bak" demiş, "çirkin tarafına bakma".

Onun için bundan ne manâ çıkıyor? Kiminle ahabbâlık yaparsan yap, dâimâ güzel tarafını gör, çirkin tarafını görme. Çirkinlik görmek istiyorsan kendi çirkinliğini gör kâfî. Zâten kendi çirkinliğini gören adam, muhâtabının çirkinliğini göremez. Çünkü muhâtabının yani karşısındaki kimsenin bir günahına vâkıfsın, kendinin bin günahına vâkıfsın. Bin günah sâhibi, bir günah sâhibini ayıplayabilir mi? Kendi günahını düşün.

"İyidir inşâallah" der, hakkını helâl eder, götürür kabre koyar. En samîmî dostun bu senin. Bir gömlek daha var. Öldü, namazını kıldı, duâ etti, götürdü, gömdü, mevlûdüne geldi kırkında. Sonra sene sonuna doğru gitdi hânesine onun, arkadaşının hânesine, "Ey baba dostları! Babanızın dostuyum ben sizin, bir ihtiyâcınız var mı?".

Ramazan geldi gidiyor. Bayram geldi kapıya dayandı. Yetimler nasıl oldu acaba? Düşündün mü bunu hiç, ahabbâlarından kimsenin evlâdı için? Neyine güveniyorsun? malına mülküne mi? Elinden alır Allah senin, çocukların yetim kalır sonra. Azîzler zelîl oluyor, zelîller azîz oluyor. Hastalar sıhhatli, sıhhatliler hasta. Hastanın başında ölecek doktor dolaşıyor. Ölecek doktor hastayı tedâvi etmeğe çalışıyor, kendi ölüyor hastadan evvel. Hiç görmedin mi bunu, işitmedin mi hiç?

Ondan sonra? Sonra başka artık dostluk yoktur. Tâ artık kıyâmet gününe kalmış işdir o. Kıyâmet gününe kalmış işdir dostluk. Haydi onu da söylemeden geçmeyelim. İyi insanları kendinize dost tutunuz. Allah Sûre-i Tövbe'de, ⁷⁴³ "يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَكُونُوا مَعَ الصَّادِقِينَ" , siz sâdıklarla beraber olunuz" diyor Hazret-i Allah. Doğrularla, dürüstlerle, îmânlılarla, Kurân'lılarla. Ağzı Kurân'lı, göğsü îmânlı, ahlâkı mükemmel, kâmil ve mükemmel insanlarla olunuz. Kötü kişiyle dostluk yaparsan onun ahlâkını alırsın haberin bile olmaz. Çalar ahlâkını. İyilerle düşüp kalkarsan eğer, o vakit Cenâb-ı Hakk seni ne yapar, iyilerle muamele eder. Haydi ikinci bir kıssa aklıma geldi.

Benî İsrâil zamânında bir adam yüz kişiyi öldürmüştü. Riyâzü's-Sâlihîn nâmındaki kitapda var. Bakarsın, vaktin varsa eğer. Öldürmüş sonra bir adama gitmiş, irfânı az bir adama, "Ben yüz kişiyi öldürdüm, Allah beni affeder mi?" demiş. O da demiş ki, "Affetmez" demiş. "Öyleyse yüz birinci sen ol" demiş ve onun da kafasına bir tane çakmış, onu da oraya yatırmış. Sonra bir ârif adama gitmiş. "Ben yüz bir kişiyi katlettim, yâhud yüz kişiyi, yâhud yüz bir kişiyi, Allah beni affeder mi?". "Eder" demiş.

Allah'ın affetmeyeceği günah yoktur, bir şirki affetmez. Öyle gidersen âhiret âlemine, şirkle gidersen, müşrik olarak gidersen yani. Biz muvahhidiz. "Lâ ilâhe illallah Muhammedü'r-Resûlullah" dedik. Allah'a ve Resûlüne gönül verdik. Belki ibâdet ve tâatımızda noksanlık var ama, Allah ve Resûlullah'ı severiz. "Peki Efendi, nereden biliyorsun, kendinden mi rivâyet?". Hayır aslanım, hayır gözüm. Eğer Allah ve Resûlünü sevmeseydin senin burada işin yokdu bugün. Sen kendin mi geldin zannediyorsun câmiye yani? Seni davet etdiler, seni çağırıldılar. Seni huzûra kabûl etdiler. Sen şimdi namazda, ⁷⁴⁴ "إِنَّكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ" diyeceksin. "Ancak sana", karşında manâsına, Allah mekândan münezzeh olarak karşında, "iyyâke", sana, "na'büdû", ibâdet ederiz yâ Rabbi. Karşında muhâtabın Allah yani. Gene tahiyyatda, "esselâmü 'aleyke eyyühe'n-nebiyy" diyorsun, "aleyke"

⁷⁴³ Sure-i Tevbe 119

⁷⁴⁴ Sure-i Fâtiha 5

muhâtaba denir. Resûl-i Ekrem'in rûhu, Rûh-ı Muhammediyyet karşında, selâm alacak senden. Seni öyle kabûl etdiler buraya.

Günahlara istiğfâr ve tövbe. Artık bu Ramazan, cehâletin son olsun. "Ben câhil değilim, okudum, fakülte bitirdim". Ondan bahsetmiyorum ben. Bir adam otuz tâne fakülte bitirir, doksan dokuz tâne kamyon kitap okur gene câhildir o. Allah'ı bilmeyen câhildir, nefsin bilmeyen câhildir. İlmiyle âmil olmayan câhildir. Kim ki okuduğu ilimle âmil olmaz, o kimse câhildir, âlim de olsa. Yani bilgili de olsa âlim değildir, câhildir. Ne gibi? Hayvanın sırtında bulunan kitaplar hayvana ne menfaat veriyorsa, onun da okuduğu kitap ona o menfaati veriyor demektir. Yani ağırlığından başka bir şeyi yok. Bildiğinle âmil ol, işitdiğinle âmil ol ve ihlâs ile yap. Gösterişden berî olarak yap Allah'a karşı, ihlâs ile yap.

Dedi "Yavrum, Allah affeder, afüvv sâhibidir".

İyi dinle! Kulağını benden yana ver! Kötülerle olma, iyilerle beraber ol.

"Hep sende kabahat yok" dedi.

Kötü kişilerin içinde oturanlar kötülükden kurtulamazlar. Gene söyleyelim. Kumarı bırakmak istiyorsan evvelâ kumar arkadaşlarını bırakacaksın. Kumar arkadaşlarını bırakmayınca kumarı bırakamazsın. İçkiyi terk edeceksen eğer, içki arkadaşlarını terk edeceksin. Sonra içkiyi terk edebilirsin. İçki arkadaşlarını terk etmeyince içkiyi terk edemezsin. Herhangi bir kötülük bunun gibi işte. Düşün. Sana ilaç söylüyorum, ilaç söylüyoruz yani. "Bir türlü kendimi kurtaramıyorum". Kurtarırısın. Allah sana o kâbiliyeti vermiştir ama derdlerin ilaçları bunlar, bunları bilmek lâzım gelir.

"Evlâdım, yalnız sen kötü olmadın, adam öldürdün, bulunduğun yer kötü senin, kötülerin içinde bulunuyorsun sen . Her ne kadar sen onlara uymasın da onlar sana tecâvüz ederler, senin elinden yine böyle bir kazâ çıkabilir. Sen bulunduğun yerden çık, iyiler içrisine git, iyi kişilerin içrisine git, onlarla ahabbâlık yap, sâlihlerle, sâdıklarla".

O zât, o mürşidin dediğini tutdu, kötülerini bıraktı, iyi insanların içine gitti. Sırtında yüküyle giderken yolda ecel erişdi, öldü. Azâb melekleri geldiler, rahmet melekleri geldiler.

İyi dinle! Resûl-i Ekrem'e bunu Cebrâil aleyhisselâm anlatıyor, ben de şimdi size naklediyorum. Kitabı da söyledim size, hangi kitapda olduğunu. Riyâzü's-Sâlihîn. Diyânet Riyâseti basmış, onlar da basmışlar bu kitabı, tab etmişler yani.

Azâb melekleri, geldiler, dediler ki, "Bu adam yüz kişiyi katletti, götüreceğiz cehenneme" dediler. Rahmet melekleri dediler ki, "Biz size bunu vermeyiz, bu zâtı. Bu tövbe etdi bu. Bu, iyi insan olmaya niyet etdi. İyi insanların içine gidiyordu. Niyetü'l-müminü hayrûn min amelihî. Size teslim etmeyiz".

Ve arada nizâ çıktı, iki sınıf meleğin arasında. Hazret-i Allah Cibrîl-i Emîn'i hakem olarak gönderdi. "Nedir aranızdaki münâkaşanız?". "Yâ Cebrâil, bu zât burada öldü. Bu adam yüz kişi öldürmüştü, biz bunu cehenneme götüreceğiz", azâb melekleri söylüyorlar, "rahmet melekleri bize vermiyor" . "Neden vermiyorsunuz?". "Bu adam tövbekâr oldu. Artık iyi insan olacağım dedi. İyi

insanların içine gidiyorum dedi, niyeti buydu ama ecel erişdi, yapamadı, gidemedi" . Cenâb-ı Hakk vahyeder ki Cebrâil'e, "Ölçsünler yeri, iyilere mi yakın, kötülere mi yakın. İyilere yakınsa cennete, kötülere yakınsa cehenneme" demiş.

Ve ölçdüler yeri melekler. Daha henüz çıkmışdı çıktığı yerden. Fakat Cenâb-ı Hakk'ın rahmeti cûş u hurûşa geldi, Allah yeri tayy etdirdi, iyilere yaklaştırdı, o zâtı cennete koydu.

Hemen tövbe sabunuyla, gözyaşıyla günahlarını yıka. Yüzünün karasını, tövbe sabunu ve gözyaşı temizleyebilir. Denizlerin suyu temizlemez, nehirlerin suyu temizlemez, terkosların suyu temizlemez. Yüz karasını, günah yarasını gözyaşı ve tövbe sabunu, istiğfâr yaprağı temizleyebilir, başka türlü olmaz.

Ve sakın hâ Ramazan'a mahsûs müslümanlık yapmaya kalkmayınız. Allah'a muhtaç olduğun kadar Allah'a ibâdet et. Bu sene cehâletin son olsun. Yani Hakk yoluna dön. Allah hevâsına düş. Nefsin hevâsını terk eyle, Allah hevâsına düş, Allah yoluna düş! Kaybetmeyeceksin. Böyle olmazsa çok pişman olacaksın. Ellerini ısıracaksın, saçını sakalını yolacaksın. Fakat faydası olmayacaktır. Ama mümin olarak ölürsen, o kelime-i tayyibe lisânından câri olarak, "Lâ ilâhe illallah", "Allah Allah" diyerek ölmek var, bir de Azrâil'den kaçmak var. Hangisini istiyorsun?

Hepimizin başına gelecek. Efendiler! Gençler! Yaşlılar! Benimle yaşdaşlar! Kurtuluş yok bundan. Bırakın bu kafayı! İsyândan bir şey çıkmaz Allah'a karşı.

*Bin bin günâh etdin yeter
Rûyın siyâh etdin beter
İsyân-ı Hakk'dan ne biter
Gel tövbeye gel tövbeye*

*Gel mescide meyhânedan
Hayır gelmez mestânedan
Tehîr etmek yâ neden
Gel tövbeye gel tövbeye*

*Doldu ecel peymânesi
Ömrün nesi kaldı nesi
Ey cihânın dîvânesi
Gel tövbeye gel tövbeye*

Kasadaki paralara sâhib olamazsın, hesâbını senden sorarlar. Vârislerin yer, hesâbı senden sorulur. İbâdet ve tâat sâhibi ol. Sen bakma insan şeytanlarına. Onlara tâbi olma sakın hâ! Onlar şeyh sûretinde, hoca sûretinde, hacı sûretinde görünebilirler. "Ne varmış namazda, ne varmış zekâtta. Kalbin temiz olsun, kıçın semiz olsun" filan, sonra bunlar hiçbir fayda vermez yevm-i kıyâmetde. Sorulur içeriye girer girmez, "Bu zât hakkındaki malûmatın nedir?". Bu zât, bu zât! Kim o zât-ı âlî-kadir, kim biliyor musun? Rahmeten-lil-âlemîn Muhammed Mustafâ. Ondandır sorarlar evvelâ. Namazını kılıp, ihlâs ile yapınsa a'mâlini, bülbüller gibi cevap verirsın, "Nasıl tanımam. Allah'ın mahbûbu, habîbi, Muhammed'i, rahmeten-lil-âlemîn, Muhammed Mustafâ".

İşte Kurân O'na nâzil olmuşdu, beş vakit namaz O'nun ümmetine farz olmuşdu, Ramazan orucu O'nun ümmetine farz olmuşdu, Kurân O'na nâzil olmuşdu, cennet O'na vaad olunmuşdu, cennet

O'nun dostları için hazırlandı, cehennem O'nun düşmanları için hazırlandı. Muhammed Mustafâ, sallallahu aleyhi vesellem.

Sâdıklarla ol, dürüst ol.

Şimdi, neredeydik nereye geldik ama faydadan hâlî değil. Kadir dersini başka hocaefendiler size daha arîz amîk anlatabilirler, ağzımdan böyle zâhîr oldu, böyle konuştuk, böyle zuhûr etdi. İnşâallah sözümüzün tesîri olur.

Amân kardeşlerim! Bak görüyorsunuz ki, bak, aklımız başımızda, anlayışımız kalbimizde, ibret gözümüzde diyorsunuz, bak, câmilerin kapısına gişe koymuyoruz. Câmiye gelenden hatîb parası, müezzin parası, imâm parası filan diye para alınmıyor bak. Bu câmileri yaptırmışlar, yıkılırsa gene yapılınsın diye vakıf koymuşlar. Neden bunlar yavrucuğum? Su bedava, imâm bedava, hâfız bedava, hoca bedava. Nedir, nedir yani bunların zoru, bu adamların? Bu babalarımızın zoru neymiş acaba? Allah desin çocuklarımız diye. Çocuklarımız Allah desin. Buymuş zorları. Câmi bedava, sen niye gelmiyorsun, neden yani niye cemaate çıkmıyorsun? Artık korkular geçti. Eskiden cemaate çıkanın yolunu kesiyorlardı. Bazen eziyet ve cefâ ile karşılaşabiliydin. Hem de öyle olsaydı ne çıkardı acaba? Peygamber sallallahu aleyhi ve selleme îmân edenlerin karınlarına vura vura barsaklarını çıkardılar, dübürlерinden. Hazret-i Îsâ'ya îmân edenleri akın akın arenalara götürdüler, aslanlara parçalatdılar. Ne olurdu o kadar bir şey görseydin, cemaati terk etmeseydin?

Ne oldu öyle sana! Sen cesur, kahraman, Livâ-i Muhammedî'yi eline almış, yedi yüz sene islâm hakkını ve Muhammed aleyhisselâmın hakkı ve hukûkunu korumuş bir milletin evlâdısın. Ne oldu sana! Korkak oldun, cübûn oldun. Aslansın ama sirkde oynatıyorlar seni. Ne oldu kahramanlığın! Kanında var senin o, kanında cereyân ediyor. Çünkü o kan, o can, "Lâ ilâhe illallah" ile vaz' olundu. Yani ana rahmine sen Besmele'yle düşdün, ana rahminde sen Ezân-ı Muhammedî'yi dinledin, ana rahminde anan Allah'a secde etdi, sen de ananla Allah'a secde etdin. Doğdun kulağına ezân okudular, doğdun kulağına kâmet etdiler, ismini Muhammed ismiyle çağırdılar.

Dön Cenâb-ı Hakk'a! ⁷⁴⁵ "وَأَنْتُمْ الْأَعْلَوْنَ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ". "Hakkıyla îmân ederseniz sizi âlî kılacağım" diyor Cenâb-ı Allah. Hakkıyla îmân etmek! Ama bizde savm gitmiş, salât gitmiş, zekât gitmiş, hac gitmiş, kendi nâkıs, noksan mantığımızla dîni ölçmeğe kalkmışız, kantar tartmamış, sapıtmışız. Allah diye nefsimizin peşine düşmüşüz, nefs-i emmârenin peşine. Allah'a ibâdeti, secdeyi bırakmışız, nefsimizin isteklerine kul olmuşuz, şehvetimizin uşağı ve eşeği olmuşuz, ona secde etmişiz. Yazık!

Bu son Cuma gibidir, Ramazan'ın. Haftaya Bayram dersi yapacağız. Belki de ömrümüzün son Cuma'sıdır. Geçen Cuma bizle beraber namaz kılan zâtın, dün namazını kılıverdik biz. Bir şeyi de yokdu hani. Rütbesi vardı. Dinlemezler rütbeyi filan. Kasası vardı. Hiç faydası yok! ⁷⁴⁶ "يَوْمَ لَا يَنْفَعُ مَالٌ". "Hangi kalbde ki Muhammed Mustafâ'nın muhabbeti vardır, o kimse, kalb-i selîm sâhibidir, o kimseden başka kimse menfaatlanamaz yevm-i kıyâmetde, ne evlâdından, ne kasandan, ne kesenden, ne rütbenden. Belki kasan, kesen, evlâdın başının belâsı olacaktır yevm-i kıyâmetde, hakkıyla onlara riâyet etmedinse. Eğer rütbeni hakkıyla kullanmadınsa, adl ile iş

⁷⁴⁵ Sure-i Âl-i İmrân 139

⁷⁴⁶ Sure-i Şu'arâ 88-89

görmedinse, rüşvetle iş gördünse, rüşvet alıp rüşvet verdirdinse eğer, hâlin harâbdır. O, belâ oldu senin başına, o rütbe. Felâketin büyüğü! O paralar öyle oldu, zenginlikler filan.

Bu kalbin içindeki bulunan Resûl-i Ekrem'in sevmediği, Allah'ın sevmediği, Resûl-i Ekrem'in istikrah ettiği sıfatları kalbden çıkaracaksın. Uğraşacaksın buna.

*Sür çıkar ağyârı dilden tâ tecellî ide Hakk
Pâdişah konmaz saraya hâne mağmûr olmadan*

Tecellî-i ilâhî olmaz. Resûl-i Ekrem'in muhabbeti lâıyk olmaz kirli kalbe. O bir muhabbetdir ki evvelâ Allah O'nu sevmiştir. O muhabbeti kendi lâıyk görürse sana verir o. Allah'ın sevgilisi. İşte öyle bir peygamber-i zî-şânın ümmetisin sen. Kurân da O'na nâzil olmuş, Kadir de O'na nâzil olmuş. Haydi bakalım.

Şimdi burada bazı şeyler söyleyeceğim ben, çok dikkatli olunuz. Kadir derslerini başka hocaefendilerden dinleyeceksiniz. Gene Kadir'den bahsedeceğim ama bizimki başka türlü.

Kadir, 365 günden bir gündür. Akli başında olan, hayâtının, ömrünün her gecesini Kadir bilir, Allah'a isyân etmez, günah işlemez, ibâdet ve tâatda bulunur. Biz akıllılara hitâb etdik bunu. Çünkü Kadir, Ramazan'ın içinde mi dışında mı, kimse bilmez. "Efendi, yirmi yedisinde Kadir yapıyoruz". Onu da söyleyeceğiz. Üç tâne "Leyletü'l-Kadr", yirmi yedi yapar. Bazıları demişler ki, buna düşüyor demişler. Ondan bütün âlem-i islâm yirmi yediyi kabûl etmiş. Resûl-i Ekrem'e sormuşlar, Ramazan'ın yirmisinden sonra tek gecelerde arayın demiş. Belki o seneye mahsûs olmak üzere Allah Resûlü böyle söylemişti.

Kadir, senenin bir gecesindedir. Yaz mıdır, kış mıdır, güz müdür, Ramazan mıdır, Bayram mıdır bilmiyoruz. Akli başında olan kimse, her geceyi, yani hayâtının her gecesini Kadir bilir. "E peki Efendi, yirmi yedisinde yapıyoruz". Yaparız. Bütün âlem-i islâmın kalbi bir olduğu için. O da gene bir gün evvel yapacaklar Araplar. Gene bozuldu aramız. Kalbler bir olunca, belki duâlar müstecâb olur. Belki yüzümüzün karasına, gönlümüzün yarasına Allah nazar eder.

Oruçlu müminlere Allah rahmet nazarıyla nazar etdi, ne korkuyorsun. Rahmetinden ümîdini kesme. Ağzın oruçluydu, duân kabûl oldu. Her nefesin Allah'ı tesbîh etdi, haberin var mı? Oruçluydun çünkü. Sevgili Allah'ının yolundan yürüdün, onun emrini dinledin, Resûl-i Ekrem'in yolundan yürüdün. Allah elbet seni ve beni kapısından boş çevirmeyecek, ümîdimiz böyle.

Allah'ı minnet altında bırakamayız. Yani yüz bin sene namaz kılsak, yüz bin sene oruç tutsak, bir kere semâya bakdığımız vakitte güneşi görmenin hakkını ödemiş olmayız Allah'a. Bin sene namaz kılsak, bin sene oruç tutsak. Böyle semâya baksan bir kerre güneşi görmenin hakkını Allah'a ödemiş olmazsın. O kereminden, lutfundan, ihsânından cennetler hazırlamış, ikramlar etmiş, vermiş.

Şimdi Kadir'e girmeden, Kadir'e er sen. Her geceyi Kadir bil. Şunun gibi. Otuz odalı bir ev. Dinle, ben şimdi sana misâl vereceğim, kendi âcizâne misâlimle. Otuz odalı bir ev, odasının birisi cevâhirlle dolu. Anahtarları verdiler sana. Ne yaptın? Otuz odayı açdın, mutlakâ o otuz odanın bir tânesinde o cevâhirlere sâhib olacaksın. Bir ay oruç tutan mümin, eğer Kadir Ramazan'ın içindeyse, otuz gün oruç tuttuğu için, çünkü gündüz oruç tutan gecesini namaz kılan mümin Kadir'de, seksen küsur seneye muâdil, seksen küsur sene ibâdet ve tâata muâdil o gece, eğer

Kadir Ramazan'ın içindeyse, otuz odayı da açdın yani otuz gün oruç tutdun, otuz gece namaz kıldın, bulursun defîneyi. Eğer hâriçdeyse, bir konak farzet, 365 odası var. 365 odayı açarsan, her gün böyle bir gün olarak, anlıyorsun değil mi ne demek istediğimi, mutlakâ defîneye nâil olursun. Yooook, yalnız Kadir gününde ben bir oruç tutayım bakayım diyorsun, belki de isâbet etdirebilirsin, bilmiyoruz, çünkü Cenâb-ı Hakk saklamış.

Halk içinde evliyâsını, Kurân'da ism-i a'zamını, günah ameller içerisinde gadabını, sevap ameller içerisinde mükâfâtını, rızâsını, Allah saklamışdır. Niye? Kurân'ı hep okusunlar, ism-i a'zamı bulsunlar diye. Zâten ism-i asgarı yokdur Hazret-i Allah'ın, hepsi ism-i a'zamdır. Bunun ne demek olduğunu bana tek tek sorarsanız haber veririm, şimdi burası yeri değil çünkü. İsm-i a'zamını bulmak için sen, Kurân'ı yukarıdan aşağıya okuman lâzım. Biliyor musun Kurân okumasını? Bilmiyorsun. Yazık! Vâh vâh vâh! Yazık! Sevdiğin olsa senin Avrupa'da, Alman olsa, Fransız olsa sevdiğin, hemen onun lisânını öğrenmeye kalkarsın değil mi, yazısını öğrenmeye çalışırsın. Allah ve Resûlünü seviyorsun, niçin Kitâb'ını okumadın, öğrenmedin? İddiân bu senin sözde. Soruyorum. Öğren Kurân-ı Kerîm'i. İslâm'da ilk emir "ikra"dır, "oku"dur. Oku! Ama Şeytan'ın ismiyle okuma, ⁷⁴⁷ "اِقْرَأْ بِاسْمِ رَبِّكَ الَّذِي خَلَقَ", o Hâlık-ı A'zâm olan Allah'ın ismiyle oku bizde. Allah'lı bizim işimiz. Bizde okuma var, Allah'lı. Gönül Allah'lı, dil Allah'lı, göz Allah'lı, kulak Allah'lı, el Allah'lı, ayak Allah'lı, kalb Allah'lı. Allah'lı olacak bizde, Allah'sız olmayacak.

Gene iki cihân fahri, sallallahu aleyhi vesellem, "utlubul 'ilme minel mehdi ilel lahdi, beşikden kabre kadar ilim tahsîl ediniz" buyurmuşdur. Yani nefis ilmini öğreniniz, Allah'ı öğreniniz. Allah'ı Allah'ı Allah'ı öğreniniz! Eyvâh eyvâh eyvâh! Vâh vâh vâh vâh! "Men arefe nefseh fekad arefe rabbeh". Nefsini bilmeyen Allah'ı bilemez. Nefsinin aczini bilmeyen Allah'ın kudretini nasıl anlayabilir? İki türlüdür o nefsi bilmek. Bu işden anlayanlara söylüyorum. Bir. Nefsin aczini bilersen, Hakk'ın kudretini anlarsın. İki. Nefsdeki bulunan yani insanda bulunan esrâr-ı ilâhîyi bilersen Hakk'ı anlarsın. O kadar. Bu kadar söyledik, kâfî, bilenler için.

İki. Bütün günahlardan kaçın. Allah'ın gadabı hangisinde bilmiyoruz. Bütün insanlara hürmet göster, onlara hüsn-i muamele et. Akrep gibi olma, dilinle sokma! Katır gibi olma, önüne geleni ısırp, arkana geleni tepme! Veleve ki karşıdaki kâfir dahi olsa. Bak ne söylüyorum. Acı konuşma! Allah, Mûsâ Nebî'yi Firavun'a gönderdiği vakitte, "Yâ Mûsâ, Firavun ene rabbükümü'l-a'lâ dedi ben sizin büyük rabbinizim dedi, ona kavli leyyin ile söyle" diyor Cenâb-ı Allah, "yumuşak sözlerle, tatlı sözlerle söyle" diyor. "Onu Allah'a davet et" diyor. Bak, Firavun Allahlık davâsında, Hazret-i Mûsâ oraya tatlı söz söylemek üzere gönderiliyor, tatlı sözle davete gönderiliyor. Gene, Habîb-i Ekrem sallallahu aleyhi veselleme, gene Kitâb-ı Kerîm'inde, ⁷⁴⁸ "أَدْعُ إِلَى سَبِيلِ رَبِّكَ بِالْحُكْمَةِ وَالْمَوْعِظَةِ الْحَسَنَةِ وَجَادِلْهُمْ" "بِالتِّي هِيَ أَحْسَنُ" buyuruyor.

Bugünlerde sadakâtı fazla veriniz, zekâtlarınızı dağıtınız ve fukarâyâ bakınız, bak hemen toplayacağım şimdi, cenneti satın alınız. Açları doyurun, çıplakları giydirin, yetimlere, yoksullara ve hayır cemiyetlerine yardım ediniz, kimsesizlerin elinden tutunuz, ağlayanların gözyaşını siliniz. Cebine koyduğun, sakladığın parayı Allah yılan yapacak yevm-i kıyâmetde, peşinden seni kovalayacak mahşerde, "Ne kaçırıyorsun benden" diyecek, "beni saklardın, kimse görmesin diye, ben senin sakladığın kıymetli malınım, şimdi yılan yaptı Allah beni". "Efendi, nasıl şey bu? Öyle

⁷⁴⁷ Sure-i Alak 1

⁷⁴⁸ Sure-i Nahl 125

şey olur mu, bu senin söylediğin saçma". Görmüyor musun senin belindeki tohumun bile yılan oluveriyor, oğlun yılan çıkıyor sonra sana. Allah dilediği vakitte senin tohumunu da yılan yapar sana, seni sokturur, kendi oğlunla, kendi evlâdınla. Allah yağmuru ateş yapar, ateşi su yapar. Allah kumu un, unu kum yapar. Allah meniden insan halk eder. Öldürür, diriltir. Her ân.

Fukarâyı kapılarınızdan boş çevirmeyiniz. "Efendi, bazısı sahtekâr". Bir tâne hakîkî fukarâ bulacağım diye yirmi tâne sahtekâra aldan. Bak ne diyorum! Bir tâne hakîkî fukarâ bulacağım, Allah rızâsını alacağım diye yirmi tâne sahtekâra aldan.

Hani birisi gelmiş, Allah için Peygamber için isteyince, Hazret-i Şeyh Cenâb-ı Mevlânâ yani Mollâyı Rûm çıkarmış kesesini olduğu gibi vermiş. Demişler ki "Efendi, bu adam yalan yapıyor, seni kandırmak için yaptı bu işi böyle bu. Bu, Allah'a Peygamber'e inanmaz". "Biliyorum" dedi, "yalan söylediği için keseyi, parayı verdim. Hakîkî söylese canımı da verirdim Allah için" dedi.

Hazret-i Ömer ibn Hattâb öyle, radiyallahu anh. Kölelerinden kim namaz kılsa onları âzâd ederdi Hazret-i Ömer. İsmi bak orada. Oraya yücelmiş. Orada kalmamış yalnız, tâ "fî mak'adı sıdk"a erişmiş. Allah'ın ismiyle beraber zikrediliyor. Kurân'da zikrediliyor kendisi. Kıyâmet gününe kadar böyle olacak, âhiretde de böyle olacak, öteki âlemde de. Kim namaz kılsa kölelerini âzâd ederdi. Köleler de münâfık yani namaz kılmadıkları hâlde Ömer'e namaz gösterirler, radiyallahu anh, tek âzâd olsunlar. Demişler ki, "Yâ Ömer, bunlar yalan yapıyorlar, seni aldatıyorlar" demişler. "Bırakın Allah için aldanayım" demiş. "Bırakın beni Allah için aldanayım" demiş.

Hep Allah için aldandık, hep Allah için aldandık elhamdülillah, Allah için aldandık. Kapından fukarâyı boş çevirme, acı konuşma! Bir kıssa anlatacağım, derse nihâyet vereceğim. Belki bu kıssamla, insâfa gelecek olan zenginlerimiz vardır. Düğüm üzerine düğüm vurdukları, bankaya para üstüne para yatırdıkları, azıcık kıysınlar paralarına. Allah bankasına yatırınsınlar. Daha fazla getirisi. Banka ne veriyor? Yüzde elli veriyor. Yüzde elli beş veriyor gâliba. O da gayr-ı meşrû, şübheli yani, sormak lâzım Diyânet Reisine. Allah bire yedi yüz veriyor, haydi Ramazan, bire yedi yüz, bire yedi bin veriyor Allah.

Bir müslümanın kapısını bir fakîr çalmış, bir Ramazan günü, böyle bir mukaddes kudsî günde...

İyi dinle, bütün konuşduklarımın komprimesini sana veriyorum. İnşâallah anlarsın konuşduklarımı.

Allah milletimize, devletimize zevâl vermesin, adl ile kâim olsun ve Hazret-i Ömer'in adâleti inşâallah Ümmet-i Muhammed üzerine kâim olsun.

Duâ edin efendim. Oruç yiyenlere kızmayın, duâ edin onlar için de. "Sigarayı benim burnuma üflüyor filan". Sakın hâ, bırak öyle şeyleri. Pişkin ol biraz. Niye kızılıyorsun öyle şeylere? Müslüman pişkin olur. Sigara üflemiş, ne olacak. Yuh borusu üflese ne olacak yani, yuh borusu üflese. Onlar hakkında Allah'a duâ ediniz, oruçluların duâsı kabûl. Âilende evinde Allah'a ibâdet etmeyenler varsa onların ibâdet etmeleri için Allah'a duâ edin. Kalbleri çeviren Hazret-i Allah'dır, kalbler çeviren.

Bir fakîr gelmiş, bir müslümanın kapısına, kapıyı çalmış...

İyi dinle! Kulağını benden yana ver! Başka şey düşünme, sonra düşünürsün, dışarı çıkdıktan sonra.

Demiş ki, "Ben çok fakîrim, bugün de mübârek bir gün, beni kapından boş çevirme hacı efendi" demiş. Hacıymış hâne sâhibi. Yâhud tezgah sâhibi, dükkân sâhibi. Komşusu da yahudiymiş, yahudi.

Ehl-i kitâbdan iyi insanlar vardır. Burası yeri değil konuşmağa, neler zuhûr ediyor ama. Vakit baksana ne oldu, sizi geç bıraktım işinize gücünüze. Hacıya da her gelen istemiş, hacının burasına kadar gelmiş. Ramazan da kafasına vurmuş. "Ne istiyorsun?" demiş. "Yardım et bana, ben fukarâyım" demiş, "garîbim, akşama çorba param yok benim" demiş, "sana geldim, ilticâ etdim. Dîn kardeşimsin, haccü'l-harameynsin, Kabetullah'ı gördün, inşaallah Kabe'nin sâhibini de görürsün". "Aman bre! Keşke hacı olmasaydım, başımı ağrıtdınız, illallah, defol git şuradan!" demiş. Kabe'yi yıkamayan hacı, İbrâhim'in yaptığı binâyı yıkamaz o, yıkmaması da lâzım, Allah'ın yaptığı binâyı yıkmış. Kalbi. Kırmış, yıkmış, devirmiş.

O adam gözyaşlarıyla oradan çıkmış. O komşusu yahudi görmüş bunu, bu hâdiseyi, koşarak o müslümanın yanına gitmiş. "Gel bakayım buraya" demiş, "nedir senin zorun? Ne oldu da hacı seni kovdu?". "Hiç. Sen ne karışyorsun?" demiş, "o benim müslüman kardeşim beni döver de kovar da. Sen ne oluyorsun". "Canım bırak bu kafayı şimdi, bana söyle, ne oldu, nedir, nedir, zorun ne?". Ağlıyor bir taraftan da. Demiş ki, "Herhalde bir ihtiyâcın vardı, hacıya gitdin, hacıyı da çok kişi doğrusu taciz etdiler yani gece gündüz herifin kapısını çalıyorlar" demiş yahudi.

Ehl-i kitâbdan öyle kimseler vardır. Hepsi fenâ değildir. İblisleri vardır ama insaflıları da vardır. O insaflılarına îmân nasîb olur. Onlar Kadir Gecesi ana rahmine düşmüşlerdir. Gene geldi Kadir Gecesi. Kefere-i fecereden kimin tohumu Kadir Gecesi ana rahmine düşerse o, îmân ile müşerref olur. Kadir'in berekâtındandır. Gene geldi Kadir meselesi.

"Sen şimdi ağlama bakayım, gel buraya. Ben de insanım. Vâkıa gayr-ı müslimim ama insanım ben de. Şu parayı al, işini gör, istersen getir, ister getirme". Adamın da ihtiyâcı var, fukarâ müslümanın. Oradan o parayı almış, "Allah önüne çıkarsın" demiş, çıkmış gitmiş. "İnşâallah ben bu parayı kazanır sana getiririm" demiş.

Efendim olacak ya, o akşam bir manâ görmüş bizim hacı efendi.

"Efendim, rüyâ ile âmil olunur mu, olunmaz mı?". Bırak orasını sen. Rüyâ, vahyin kırk altıda bir cüz'üdür. Rüyâ-yı sâdika vardır, rüyâ-yı kâzibe vardır. Bu rüyâ-yı sâdikaymış demek ki. Şimdi çıkacak meydana.

Bir rüyâ görmüş hacı. Kıyâmet kopmuş, insanlar ikiye ayrılmışlar, bir kısmı cehenneme, bir kısmı cennete. Bu hacı efendi de cennet yolunu tutmuş, gidiyor. Bir köşk. Köşk ama bildiğin İstanbul'daki bulunan Bağdad Caddesindeki köşklere değil. Duvarının bir tuğlası altın, bir tuğlası gümüş. Toprakları miskden. Kapılar, zebercedlerle, yâkûtlarla, zümrüdlerle, pırlantalarla işlenmiş.

Cennet bu. Size verilecek. Hattâ Resûl-i Ekrem gördü, Cebrâil'e sordu, bir kızıl yâkuttan köşk gördü, saray gördü, Cebrâil'e sordu, "Bu hangi peygamberin köşküdür Yâ Cebrâil?". "Yâ Resûlallah, bu peygamber köşkü değildir. Bir müslüman, bir a'mânın kolundan tutup, karşıya

geçirse, Allah onun sevabına bu köşkünü ona verecektir" dedi. Müslüman'sın, mümin'sin bir defa evveliemirde. Cennet babamızın evidir, Âdem aleyhisselâmın, babamızın evine gireriz biz.

Bir köşk, hacının ismi köşkün üzerinde yazılı. "Bu köşk Hacı Fevzi Efendi'nin" diye yazılı. Tabela. Herkesin künyeleri yazılı köşklerin üzerinde. Hacı içeri girmek istemiş, iki melek gelmiş, demişler ki hacıya, "Düne kadar bu köşk senin idi. Dün sen o fukarânın kalbini kırdın. Cenâb-ı Hakk bu köşkü komşun olan yahudi Avram'a verdi". İsmi silmişler, Hacı Fevzi Efendi'nin yerine, Avram'ı koymuşlar, Avram'ın ismini. Fesühânallah!

Uyanmış hacı. Yapdığına nâdim, pişmân olmuş. Ne yapayım, ne yapayım? Kafayı işletmiş. Herhalde balık kafası yedi, fosforu fazla oldu. Doğru yahudinin kapısına ertesi günü. "Gel Avram buraya, dün sen bizim fukarâya ne verdin bakayım? Sana bir fukarâ gelmiş buraya, ne verdin?". Ucuz bir şey, çok ucuz bir para. Meselâ bugünün parasıyla, "beş yüz lira verdim", yahud "yüz lira verdim" demiş. "Al şu yüz lirani". "Yok" demiş Avram, "o hayrı ben yüz liraya vermem" demiş. "Al beş yüz", "Al beş bin", "Al elli bin", "Al yüz bin", "Al iki yüz bin", "Al on milyon", "Al yirmi milyon", çıkmış milyona. Yahudi demiş ki, "Yüz milyon versen gene vermem" demiş. "Niye vermiyorsun?". "Senin gördüğün köşk ben de gördüm" demiş, "ve bana yazıldı o" demiş. "Lâ ilâhe illallah Muhammedü'r-Resûlullah" diyerek îmânını izhâr eylemiş.

Ey müminim diyen, Muhammedîyim diyen, Muhammed aşkıyla gönlü, kalbi çarpan kişi! "Lâ ilâhe illallah Muhammedü'r-Resûlullah" demeyince cennetin kapısı açılmaz. Miftâhı, "Lâ ilâhe illallah Muhammedü'r-Resûlullah"dır. Mücerred "Lâ ilâhe illallah" kapıyı açmaz, ille Muhammedü'r-Resûlullah" olacak.

Onun için Avram okuyuvermiş anahtarı. "Lâ ilâhe illallah Muhammedü'r-Resûlullah". O öyle bir anahtardır ki cehennem'in yedi derekesini kilitler, cennetin sekiz derecesini feth ü küşâd eder.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

Ramazan'dan Sonra İbâdeti Terk etmeyin 8 Temmuz 1983 (27 Ramazan 1403)

Kâllallahu Teâlâ fî Kitâbihi'l-Azîz.

Eûzübillahimineşşeytânirracîm.

Bismillahirrahmânirrahîm.

قَدْ أَفْلَحَ مَنْ تَزَكَّى⁷⁴⁹

Sadakallahü'l-Azîm.

Tevhîd nûruyla gönülleri münevver, Allah'a secde etmekle alınlarında eser-i secde bulunan, Allahu Sübhânehû ve Teâlâ Hazretlerinin ismiyle isimlendirilen, kıyâmet gününe inanan, Hakk'ın cennetine tâlib, rızâsına râgıb, cemâline âşık olanlar!

Yerin göğün sâhibi, bilinen ve bilinmeyen âlemlerin mâliki, Hazret-i Allah, ahkâmı eskimeyecek olan Kurân-ı Kerîminde, "قَدْ أَفْلَحَ مَنْ تَزَكَّى" buyuruyor. "Kalbini Hakk'dan gayrı şeylerden tathîr eden, temizleyen felah buldu. Zâhirini de şerîat-i garrâ-i Ahmediyyenin nûruyla tathîr eden felâh buldu" buyuruyor.

Burada müjde alıyoruz şimdi. Demek ki Cenâb-ı Hakk'ın emrine imtisâl ederek, oruç tutduk, felâha nâil olduk, necâta nâil olduk, cennete lâîk olduk. Bayram sabahı, câmiye koşarak gelen müminleri Cenâb-ı Hakk meleklerine göstererek, "Ey meleklerim, ben insanoğlunu yaratacağım vakitte, onlar kan döker, kâinâtı fîsk u fesada verir demişdiniz. Bak emrimi tutdular, yemediler, içmediler, nefslerini tezkiye etdiler, temizlediler, tathîr etdiler, şimdi koşarak benim mescidlerime geliyorlar, tuttukları orucun, verdikleri sadakâtın, yaptıkları hizmetin mükâfâtını benden isteyecekler, istiyorlar. Zât-ı ulûhiyyetime kasem ederim ki, onları kâffeten âimme affeyledim".

Ey müminler! Allah'a inanarak ve Resûlüne gönül vererek ve Hakk'dan sevap ümîd ederek, Hakk'ın gadabından korkarak oruç tutanlar ve namazlarını kılanlar ve zekâtlarını verenler, bunlar bilmiş

olsunlar ki, Bayram sabahı analarından doğduğu gibi olacaklar, hiç günah kalmayacaktır. Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi vesellem böyle buyurmuştur.

Tabii bundan evvelki derslerimizde söylemiş idik, kul hakkı müstesnâdır, hayvan hakkı müstesnâdır. Yani kul hakkı denildiği vakitte, hristiyan hakkı, yahudi hakkı, lâ-dînî hakkı, müslüman hakkı, bunlar içine dâhildir yani. Kime vurdunsa, git ellerine sarıl, ayaklarına sarıl, "Ben sana bi gayrı hak vurmuşdum, işte yanağım" de göster, onun gönlünü almaya çalış. Birgün gelecek ki kafatasları içerisinde beyinler kaynayacaktır. Ona kıyâmet günü derler. Bütün rûh sâhibleri dirilecek, mahkeme-i kübrâya toplanacak, huzûrullahı varacaklardır. Allah o günün mâliki ve kâdisidir. Hükmü o verecektir. O gün gelmeden evvel, Allah seni hesâba çekmeden sen kendini hesâba çekmelisin. Kimin malını aldınsa, götür ver. Kime vurdunsa, git boynunu uzat. "Ben sana bi gayrı hak vurmuşdum", "Senin malını müsâdere etmişdim, almışdım, haksızlıkla". Bunları yerine getir. Yakın bir zamanda bunları mecbûren yerli yerine getireceksin. Yakın bir zamanda! Ölmüş olduğun yerden yıkanınca kadar, gidilecek yere kadar yani. Uzak değil. Şimdiki gibi hastahâneler yâhud mezarlıklarda yapılan gasilhâneler değil, kendi hânende, odandan alıp bahçeye yıkanmak üzere götürüldüğü vakit, onu. O devirde koymuşlar kâideyi çünkü. O kısa yerde, yetmiş iki yerde meyyite suâl vardır komşu hakkından. İnsan hakkından yani.

Onun için bu âleme, insanları sevdirmeyi, halkı birbirine muhabbet ettirmeyi talîme gönderilen Hazret-i Muhammed Mustafâ'dır. Ona binâen buyururlar ki, "Birbirinizi sevmedikçe, birbirinizin hak ve hukûkuna riâyet etmedikçe, îmân etmiş olmazsınız". Îmân etmeyenler de iki cihânda felâh bulmaz. Ne dünyâda ne âhiretde. "Efendi sen böyle söylüyorsun ama biz nice îmânsızlar biliyoruz, bu âlemde rahat". Değil rahat. Rahat değil. Onun çektiği azâbı kimse çekmez. Çünkü o münkire göre öldüğü vakitte toprak olacak, her şey bitecektir. Malı sevmediklerine kalacak. Mîrâsçıları yaşayacak, kendisi toprak altında çürüyecektir. Bir daha da dirilmeyecektir. Kendi aklınca böyle düşünmektedir o. Bunu düşündüğü gibi bir adam, en büyük azâba giriftâr olmuştur.

Bizim öyle değil. Biz, dost meclisine gideceğiz. Bizi karşılayacak olan, Hazret-i Mahbûb-i Kibriyâ Muhammed Mustafâ'dır, Aliyye'l-Mürtezâ'dır, cümle evliyâullahdır, meleklerdir, müjdeci meleklerdir.

Hele kalbini sen tezkiye eyle, Allah'ın sevmediği sıfatları kalbinden çıkar ve at. Kalb temiz olmayınca, tecelliyât-ı ilâhî olmaz. Orucun bir fâidesi de, oruçlu kimse tecelliyât-ı ilâhiyyeye mazhar olur. Orucun mükâfâtı Allah'ın cemâlini görmektir. Bu âlemde onu görmeyen öteki âlemde göremez. Burada kör olan orada kör olur. Baş gözü köründen bahsetmedim, kalb gözü kör olanlardan bahsettim. Bu âlemde Allah kitabını işitmeyen sağırlar, duyar sağırlar, orada Hakk'ın kelâmını işitemezler, iltifâtına mazhar olamazlar. Oruç tutdun, aç durdun, bedâva mı zannetdin! Yarın iltifât-ı rabbânî şöyle olacak. "Ey kulum, uzun günlerde, sıcak günlerde, soğuk günlerde, yemeyi içmeyi terketdin, hâlî günlerde, sıkıntı içinde nefsinle mücâdele yaptın, sözümü dinlemişdin, gel şimdi benim soframda yemek ye" diyecek Hazret-i Allah Celle Celâluhû. Cennetin sekiz kapısını açacak, her yere rahmet saçacak, hangi cennetimde istersen orada otur diyecek.

Tabîî tutmayanlar mahrûm bundan. Bir de tutdu da, gözünü, kulağını, elini, ayağını oruçlu yapmadı, onlara oruç tutdurmadı. Yani diline sâhib olamadı, gözüne sâhib olamadı, harâma bakdı. Halbuki göz, harâma bakmak için halk olunmadı. Göz, hakkı görmek için halk olundu. Göz, ibretli bakmak için halk olundu.

Oruç tutan, felâha nâil oldu. Zekâtını veren, felâha nâil oldu. Tesbîhât yapan, felâha nâil oldu. Allah'ı zikreleyen, felâha nâil oldu. Namaz kılan, terâvihini kılan, felâha nâil oldu. Ve bundan böyle de artık bu güzel Allah'ın sana ikrâm ettiği ibâdet ve tâat nimetini terketme, onlara sırt çevirme. Bu Ramazan senin son cehâlet Ramazan'ın olsun. Tövbende dâim ol ve kâim ol. Ramazan'dan sonra da gene câmiye, Allah'a koş. Allah'a koş! ⁷⁵⁰ فَقَرِّوا إِلَى اللَّهِ. Allah'a koş!

Her şey yalan! Ancak O doğru! Ne mal, ne mülk, ne câh, ne kasa, ne kese, ne rütbe, hepsi gelip geçicidir, bir gölgeden farkı yokdur, bir gölgeden farkı yokdur. Ancak bâkiyâtü's-sâlihât, Allah sevgisi, Allah'a îmân, a'mâl-i sâlihât, bunlar güzeldir, bunlar bâkîdir. Bir gün gelecek, var zannettiğin, sâhib olduğunu zannettiğin şeylerin, senin olmadığını göreceksin. Yok zannetdiklerin de önüne çıkacak. ⁷⁵¹ وَأَنْتُمْ حِينَنْ تَنْظُرُونَ * قُلُوا إِذَا بَلَغَتِ الْحُقُوفُ. İnkâr ediyordun ama inkârın seni o azâba götürmekten seni men edemedi. Var zannetdiklerin de yok oluverdi. En sevgililerin iki katre gözyaşı dökdü. Belki gözyaşı dökenlerin arasında senin ölümüne sevinenler bile var. Sevinç gözyaşlarıdır o. Çünkü ahmak! Ölen kimsenin malına ölecek kimse tâlib olur. Dünyâ bir hamam kurnasına benzer, bir cenâbetden bir cenâbete kalır. Biliyorsun ya, bir cenâbet gelir yıkanır çıkar, diğer cenâbet girer arkadan, yıkanır çıkar.

Aklım başımda diyen! Son pişmanlık fayda vermez! Bir gün tırnaklarını yersin, parmaklarını ısırırsın, saçını sakalını yolarsın, kimse senin feryâdına erişmez ve yetişmez. Dünyânın âhir menzili o kabir, âhiretin de ilk menzildir. Ona kabir derler, amel sandığıdır. Karanlıktır, nûrunu buradan götür. Oranın nûru buradan gider. Okuduğun Kurân, dinlediğin Kurân, yaptığın zikir, Hakk hakkında düşündüğün fikir, sana o karanlık kabirde nûr olur, çerâğ olur, sirâc-ı münîr olur, nûrlandırır kabirini sonra. Öyle gitmeyenler, karanlığa gidiyorlar doğru. Sıkılıyorsun değil mi bazen, elektrik kesiliveriyor, karanlıkta kalıyorsun, fenâ hâlde âsâbın bozuluyor. On dakîka sonra elektrik açılıyor. İmânsızlar o hâle gelecek ki, onlar, aylarca, yıllarca, binlerce sene, karanlıkta kalacaklar kabirde. Çünkü ışık götürmemişler. Oranın ışığı, "Lâ ilâhe illallah". Kaç defa günde tevhîd ediyorsun Allah'ı. Etsen bile, gönlün başka yerde, ağzın başka yerde. Namaza duruyorsun, ağzın başka yerde, kalbin başka yerde. İki kibleli. İki kibleli! Yönün kibleye, gönlün başka yerde. Oraya iktidâ eylemiş. Ne düşünüyorsan, gönül oraya iktidâ eder, o tarafa dönmüş olur, vücûdun kibleye dönmüş olur. Şeriatda namazın bozulmaz ama hakikatda o namazın kıymeti yokdur. Yatar kalkarsın.

Gel sen beni dinle! Aldanmayacaksın. Seni cennete, rızâya, rıdvâna, mağfirete, rahmete davet ediyorum. Ramazan'dan sonra ibâdet ve tâatını terkeyleme, aklın başındaysa eğer. Sâhib olduğun mallara, orada da sâhib olmak istiyorsan, zekâtını, fitreni ver, yardımını yap. Hayır kurumlarına, yoksullara. Ağlayanların gözyaşlarını sil. İnleyenlere dermân ol. Hiç üzülme malım bitecek diye. Zekât verdiği vakitte Allah malını artırır. Tefecilik yaparsan malın bereketi gider, eksilir. Dene! Dene bak. Eğer yalan söylüyorsam, bir daha seneye sağ olursam, sen beni dinlemeye gelersen, dinlemek lutfunda bulunursan, ben konuşurken kalk ayağa de ki, "Sen yalan söylüyorsun" de bana. Kabûl edeceğim, haydi. Çünkü bu haberi ben vermiyorum, muhbir-i sâdik Muhammed Mustafâ veriyor. Bu haberi muhbir-i sâdik Muhammed Mustafâ da vermiyor, Allah haber veriyor.

⁷⁵⁰ Sure-i Zâriyât 50

⁷⁵¹ Sure-i Vâkı'a 83-84

İbâdet ve tâatinize devâm ediniz, pişman olmayacaksınız. Yapmazsanız pişmân olacaksınız. Allah'a kasem ederim ki yarın yevm-i kıyâmetde ibâdet edenler de etmeyenler de pişmân olacaklardır. Edenler, "Keşke daha fazla yapsaydık, daha Rabbimize ibâdet kılsaydık" diyecekler. Etmeyenler de, "Hiç olmazsa bunlar kadar ibâdetde bulunsaydık" diyecekler.

İlyas Peygamber ölüyormuş, Melekü'l-mevt geldi ona dedi ki, "Yâ Nebiyyallah, Cenâb-ı Hakk seni iki cihânda muhayyer kıldı, ne dersin rûhunu kabzedeyim mi, bırakayım mı seni? Allah böyle emrediyor". "İsterim" dedi, "rûhumun kabzolmasını isterim" dedi, ama başladı ağlamaya. "Ne korkuyorsun, korkulacak bir şey yok senin için, sen peygambersin, Allah'ın sevgilisisin, nebîsisin, resûlüsün". "Biliyorum âhiretde benim için korku yokdur ammâ" dedi, "Allah'ıma ibâdet etmeye doyamadım ben" dedi. "Rabbime ibâdet etmeye doyamadım".

Gene, İbrâhim Peygamber aleyhisselâm Halîlullah, Hakk Teâlâ'ya müracaat etti, niyâz etti, "Yâ Rabbi, ölümüm yaklaştığı vakitte bana bildir ki, ben ibâdetimi sana daha çoğaltayım"...

Gençler! Size hitâb ediyorum. Gençlikde yapılan ibâdetle, yaşlılıkda yapılan ibâdet bir değildir. Gençlerinki beş yüz mumluksa, ihtiyarinki yirmi mumlukdur. Onun için hemen ibâdet ve tâata. Gencim deme! Gencim deme, çok gençleri götürdük gömdük, kendi elimizle. İyi dinle! Kulağını benden yana ver!

Bir müddet sonra, Cenâb-ı İbrâhim aleyhisselâm, "Yâ Rabbi, sen unutmakdan münezzehsin, ben böyle bir duâ etmişdim, benim ecelim yaklaşmadı mı? Bana haberci gönderecekdin, haber verecekdin" demişti. Hazret-i Allah İbrâhim Peygamber'e, "Yâ Halîl! Senin zamanına kadar saç ve sakal ağarmazdı, ben senin sakallarına ak düşürdüm. Sana ölüm habercisini gönderdim" dedi. İbrâhim Peygamber'e kadar saç sakal ağarmazdı. İbrâhim Nebî'nin duâsıyla bu saça ve sakala ak düşdü. Bir de bakdı ki İbrâhim Peygamber, sakalında beyazlar çoğalmış. Ölüm habercileri.

Bak, sana bir ölçü vereceğim, mümin kardeşim! Saçın sakalın, îmânda, islâmda ağardıysa, senin için nûrdur. Saçın sakalın Allah'a isyânda ağardıysa, ağla. Ağlayamıyorsan niye ağlayamıyorum diye ağla. İbâdet, tâat lâzım. Sen bakma bazı laf ebeleri vardır, "Efendim, sen namaza bakma, oruca bakma, zekâta bakma". Eee neye bakalım? "Kalbe bak". Kalb de içeride, görünmüyor, dış tarafta değil. O senin rivâyetin, kendi rivâyetin, senin bana rivâyetin. Senin dilinde yalan, elinde hiyânet, kimseye bir menfaatin yok, merhametin şefkatin yok, Allah'a secden yok, şükürün yok, kalbim temiz de. Allah'ın sen hasmısın, bal gibi. Böyle laflara kulak vermeyiniz. Sizin önderiniz Hazret-i Muhammed Mustafâ'dır, Aliyye'l-Mürtezâ'dır, büyük velîlerdir, onları görmüyor musun? Hazret-i Hüseyin, muhârebe meydanlarında düşmanın karşısında susuz olarak namaza durmuşdu. Onun kalbi temiz değil miydi? Bunak herif! Hüseyin'in kalbinden senin kalbin daha mı temiz, bu rahatlıkta namaz kılmıyorsun, "kalbim temiz" diye. Demek Hüseyin kalbini temizlemeye çalışıyordu Yezid'in karşısında, Yezid'in ordusunun. Bir avuç askeriyle. Susuz. Çocukları ağlıyor hüngür hüngür, "El-ateş! Yâ Ebî el-ateş el-ateş!", susuzuz diyor ufak yavrular. Gene ibâdet ve tâatında. İnsâf vere. Aklın yok mu senin hiç! Düşüncen yok mu hiç! "Efendim ümmete talîm" dersin eğer, ümmete talîm, işte sen ümmetsin, sana talîm etdi. Yapsana! Geçelim. Sayfayı çevirelim. Biz ehl-i insâfa, âşinâ gönüllere hitâb etdik. Kafası laf almayan, hak kelâmı dinlemeyenlere sözümüz yok. İnanmayanlara, îmânsızlara sözümüz yok bizim. Kaybetmeyeceksin.

Şimdi, müminler! Biliyorsunuz ki bu hafta Ramazan'ın son haftasını görmekteyiz ve geçirmekdeyiz. İşte salı günü de Bayram yapacağız. Bu Bayram, Ramazan gitdi diye bayram yapmıyoruz. Hani bazı ahmaklar var öyle, "Ramazan'dan sonra bayram yapıyorlar. Ramazan bitdi diye mi bayram yapıyorlar?" diyor. Hayır, öyle değil. Niye bayram yapıyoruz biliyor musunuz? Affolduk diye bayram yapıyoruz. Affolduk, temizlendik, tâhir olduk, Allah'a lâayık olduk, Muhammed'e lâayık olduk diye yapıyoruz bayramı.

Bayram günleri, zenginlere, hâli vakti yerinde olanlar için bayramdır. Bayram günlerinde büyük ibretler vardır, gören için. Görmeyene bir şey yok. Fakîr fukarâ için büyük âfet günleridir. Ey müminim diyen! Kalbimde îmân, nûr-ı îmân var diyen! Babasız büyüyen, fakîr büyüyen çocuklar, bayramın ne musîbet olduğunu bilirler, yetimler, yoksullar. Ona binâen Resûl-i Ekrem, mübârek ellerini kaldırmış, "Ke'fû'l-yetîmi ev li gayrihî ve hüve ke hâteyni fi'l-cenne" buyurmuşlar. "Kendi yetîmine tekeffül eden, ya gayrın yetîmine tekeffül eden, yardım eden, hizmet eden, iyilikde bulunan kimse, cennetde benim şu iki parmağım gibi bana yakındır" diyor Peygamberimiz. Neden biliyor musun? Resûl-i Ekrem de yetîm büyüdü, amcası Ebû Tâlib'in yanında. Yetîm büyüdü O da. Yetîmi sevindirirsen, Hazret-i Muhammed'i sevindirmiş olursun.

Bayram günlerinde büyük ibretler vardır. Kabirlere gitmelisiniz. Kabirlere gidip otları yolmak için değil, ibret almak için. O kabir sâhibi geçen sene hayatdaydı, Bayram namazında beraberdir. Bayram sofrasında da beraberdik. Fakat bu sene bizden ayrılmış. Her şeyini bırakmış. Ağzı kanlı, boynu bükük, eller zincirde, kabre koymuşlar. Neden? Borçlu ölmüş de ondan. Kim borçlu âhirete giderse, eli zincirde olur kabirde. Resûl-i Ekrem borçlunun namazını kılmadı. Onun için hâlin vaktin yerindeyse, borçlu mümin hakîkaten fukarâ ise, onu borçdan halâs etdir. Resûl-i Ekrem sorar idi, cenâzeye çağırırlar, gelir Peygamber sorar, "Borcu var mı?". "Var Yâ Resûlallah". Namazını kılmazdı. Ancak tâ borç kazâ edilinceye kadar. İnsan hakkında bahsediyorum. Hâlin vaktin yerinde, bir borçlu mümin var, onu borçdan âzâd et. Allah da senin Allah'a olan borcundan seni âzâd etsin.

Senin haberin yok bir şeyden, zâhirde sen üç beş şey biliyorsun Allah'a borçluyum diye. Milyonlar var borcun Allah'a, milyarlar, katrilyonlar var. Şunu söyleyeceğim size. Bir adam yüz sene oruç tutsa, insâf ile düşününüz ve cevabını veriniz, yüz sene oruç tutsa, yüz sene de namaz kılsa, alnı da namazda delinse, dizleri de devenin dizleri gibi nasır tutsa, göğşe bakıp bir kere bakışta güneşi görmesi ve yıldızları görmesinin hesâbını Allah'a ödemiş olur mu, olmaz mı? Soruyorum. Bir kere bakmasının! Bir kerenin karşılığı değildir efendiler. Milyonlarca senelik yolu bir seferde alıyorsun gözünle bakdığın vakitte. Sen neden bahsediyorsun bana?

"قَدْ أَفْلَحَ مَنْ تَزَكَّى".

*Sûr çıkar ağyârı dilden tâ tecellî ide Hakk
Pâdişah konmaz sarâya hâne mamur olmadan*

Allah'ın sevmediği huyları kalbinden çıkarmayan, tezkiye-i nefis yapmayan felâha nâil olmaz. Allah'ın sevmediği huylar. Sayacağız. Kibir. Kalbinde zerre kadar kibir olan cennete girmez. Haber vereyim sana, müjde veriyorum. Kibirden murâdımız hakkı kabûl etmemektir. Ammâ kibirliye karşı kibir sadakadır. Sözlerime çok dikkat et, yanlış anlama, oruçlu kafayla. İki, ucub. İbâdetine güvenme. Allah'a güvenmiyor, ibâdetine güveniyor. Namaz kıldığı hâlde. Bak bak bak, helâk oldu. Çünkü Şeytan insanı dışarıdan iğvâ edemezse, kandıramazsa, iç tarafına girer adamın.

Seyyidinâ Abdülkâdir geliyormuş, Ramazan'mış günlerden. Mürîdânı da var arkasında. Gelirken tabîî harâretlenmişler iyice dervîşân ama ölüm hâlinde değiller.

Hep biliyorsun nefis amân inim inim inliyor. Bazısı da iple çekiyor Bayram sabahını, içki içecek. Ağzını, mübârek ağzını, Allah'a istiğfâr ve tövbeyle tertemiz ettiği ağzını, kirletecek gene yeniden.

Bir emir çıkmış, "eftirû", Arapça yani "iftâr ediniz" diye. Hemen dervîşler sarılmışlar kırabaya su içmek için. Hazret-i Şeyh koşmuş, "Dur! Ne yapıyorsunuz siz!". "Emir geldi Allah tarafından". "Hayır! Allahu Teâlâ böyle cihetden, lafızlı, sesli, sözlü emir vermez. Bu şeytânîdir" dedi. Hakîkaten Şeytan zâhir oldu. İyi dinle! "Yâ Şeyh" dedi, "nereden bildin bu işin şeytânî olduğunu". "Üç şeyle bildim" dedi, "birisi fıkıh bilirim, birisi ilm-i tevhîd bilirim" dedi, "bir adam ölüm hâline gelmeyince, orucunu açamaz. Ölüm hâline geldi mi oruçluyken, o vakit orucunu açabilir, Allah müsâade ediyor. Ölecek çünkü. İkincisi ilm-i tevhîd bilirim, sağdan, soldan Allah konuşmaz böyle cihetden. Harf ve savt ile de konuşmaz".

Allah'ın konuşması, haber vereyim mi size, cihetsiz, savtsız, sessiz Allah hitâb eder, Yâ Selâm esmâsıyla. Evvelâ "Yâ Selâm" diye gelir, sonra Allah hitâb eder sana, cihetsiz. Hiç oldu mu? Vâki oldu mu? Allah'ın kulusun, Muhammed ümmetisin, hiç vâki oldu mu, soruyorum! Yâ Selâm esmâsı ile gelir. Melâike eğer hitâb ederse, Kurân'dan âyet hatırına gelir senin. Kurân'dan âyet hatırına gelir, bir iş yapacağın vakitte.

"Cihetden münezzehdir Allah" dedi, "ondan bildim" deyince, "Mâşallah ne kadar ilminiz var" dedi "mâşallah mâşallah, hakîkaten âlim kişisiniz" deyince, "Sus kâfir" dedi, "beni ilmime mağrûr mu edeceksin! Sana ilim ne menfaat verdi!" dedi.

Haaa, evvelâ dışarıdan dürter, bakdı ki kandıramıyor, iç tarafa girer. "Namaz kılma" der, kılarırsın. "Oruç tutma" der, tutarsın. Sonra iç tarafa döner. "Bak sen namazını kıldın, o kılmayan kâfirleri görüyor musun, oruç tutmayan o kâfirleri". Kollarını kabartırsın, ucuba düşersin, cehenneme yuvarlanırsın. Birine bak, şükreyle, birine bak fikret. Yiyenleri gördün mü, "Amân Yâ Rabbi, bana orucu nasîb etdin Yâ Rabbi, sana şükürler olsun. Ya ben de bunlar gibi bilmeseydim orucun kadr u kıymetini, yeseydim orucumu, ne olacaktı. Elhamdülillah Yâ Rabbi. Amân Yâ Rabbi. Beni yolundan ayırma Yâ Rabbi". Birine bak şükreyle, birine bak fikret. Kâinâtda böyle olsun gözlerin. Bir gözün fikir, bir gözün şükür.

Evet, Bayram sabahı huzûra varanlar tertemiz, evlerine dönerler.

Kabristana gitdiğin vakitte, kabirleri ziyâret et. Otları yolma, otları yolma! Otlar tesbîh eder, kabire faydası vardır. Kabirlerin üstünü betonla örtmeyiniz, yağmur yağsın üzerlerine. Etrâfını çeviriniz ve çok para masraf etmeyiniz. Ahmaklar kendilerine kabir hazırlar, akıllılar kendilerini kabire hazırlarlar. Geberirsen sana bir çukur bulur seni sokarlar içeriye, merâk etme, meydanda kalmazsın. Kokarsın da onun için. Akıllılar, kendilerini kabire hazırlarlar. İbâdet ve tâatla, îmân ile, ihlâs ile, ihsân ile, ikrâm ile. Ahmaklar da kendilerine kabir hazırlar. Güzel yapdırır, mermerlerden, somakilerden filan. Zannediyor ki, üstünü tamir etmekle içi tamir olacak. Öyle biz çok kabir gördük, içerisi cehennem fırınlarından bir fırın olmuş yanıyor içerisi, avaz avaz bağırlıyorlar içeride. Vallâhi ve billâhi eğer kabristandan gelen sesleri işitseniz, bir daha yemek yemezsiniz, gülemezsiniz,

eşlerinle cilve cümbüş yapamazsınız. Kabirleri ziyâret ediniz. Otları yolmayınız. Kurân okuyunuz. Ve düşününüz ki yakın bir zamanda siz de oraya mülâkî olacaksınız, mülâkî olacağınız.

Câmiye geldiğin yolun aksi yolundan git, aynı yoldan gitme. Allah'a kasem ederim, Kurân'dan söylüyoruz, her basdığınız taşlar sizin hakkınızda şehâdet edecektir. "Yâ Rabbi, abdestli olarak üzerimden zikrede ede mescide gitti" diyecektir yevm-i kıyâmetde. Yolları değiştiriniz onun için. Bir yoldan gidin, diğer yoldan gelin. Neden? Çünkü taşlar size şehâdet etsin. Bayram sabahı câmiye geliyorsun, tevhîd ederek, tesbîh ederek.

Câmiye çıkmadan evvel, biraz tatlı yiyeceksin. Oruç tutma sakın hâ! Kurban Bayramında o. Kurban bayramında bir şey yenmez, kurban etile, kurbanı kesersin, etinden yersin. Allah nasîb etdiyse. Kurban kesmeye paran yoksa, kendini kesersin. Yani gözyaşınla. Allah sana da versin. Sen de kes. O zevki sen de tat. Tatlı yersin. Onun için Şeker Bayramı diyorlar. Şeker Bayramı diye bir bayram yokdur. Gül bayramı, hamursuz bayramı, onlar yahudilerde vardır. Bizde Ramazan Bayramı, yardım bayramıdır, yardım bayramı. Yardım edecek birbirine millet. Millet birbirini affedecek. Barışacak. Küskünler barışacaklar, affedecekler birbirlerini. Yoksulların gözyaşı silinecek. Senin önderin Muhammed Mustafâ böyle yapmış, öyle yapacaksın.

Diyor ki Enes...

Size anlatmışdım Enes'i. Beş dakika daha bana müsaade edin, anlatacağım size bunu da, uzatıyorum belki canınız sıkılıyor ama, sıkılıyorsunuz ama. Enes Peygamber'in yanında senelerce kaldı. Annesi onu hediye etti Peygamberimiz'e. Senelerce kaldı, "Ben yaptım yapmadım, Peygamber-i Zî-şân beni bir kere hırpalamadı" diyor, "bana acı söylemedi" diyor, "yapdığım oldu, yapamadığım oldu" diyor. Efendimiz'in güzel huyuna bak.

"Bir Bayram sabahı gidiyoruz" diyor, "mescidden çıktık, sahabeyle beraber giderken, bakdık çocuklar oynuyorlar. Temiz elbiseler giymişler, güzel elbiseler, oynuyorlar. Kenarda toz toprak içinde bir yavrucak oturmuş, boynunu bükmüş ağlayıp duruyor".

Resûl-i Ekrem, peygamberin yani, sallallahu aleyhi vesellem, çocuklara selâm verirdi ve onların başlarını okşardı. Hattâ onların başını okşadığını şuradan bilirlerdi, o çocuğun başı Peygamber tarafından okşanmış mı okşanmamış mı, okşandıysa gül kokardı çocuğun başı, saçları. Efendimiz'in kokusu gül kokusudur, pembe gül kokusu, mayıs gülü. Sallallahu aleyhi vesellem. Lâle, "Lâ ilâhe illallah"a remzdır. Hepsinin ayrı ayrı remzleri var. İnşallah başka zaman anlatırız. Şimdi sırası değil. Çünkü birini söylerken birini unutacaksın sonra.

Sokuldu Peygamber çocuğun yanına geldi, "Es-selâmü 'aleyke yâ veledî, ey evlâdım, Allah'ın selâmı, selâmeti üzerine olsun". "Niçin ağlıyorsun?". Dedi, "Ben ağlamayayım kim ağlasın". "Bir şeyini mi aldılar?". "Hâşâ. Hiçbir şeyimi almadılar. Alanı almışlar. Babam gazâda şehîd oldu, ben babasız kaldım, kimsesiz kaldım, sokağa atıldılar beni. Yatacak yerim yok benim. Kimse de bana zahîr olmadı. İşte buna ağlıyorum". "Arkadaşların oynuyor, niye oynamıyorsun?". "Onlar için bayram bugün, evet onlar oynuyorlar fakat bizim için azâb günü, biz fukarâyız, neyimize oynayalım yani. Neyimize oynayalım bugün. O zenginlerin bayramı o, vâriyetli kişilerin bayramı".

Efendiler! Müminlere iki ferah var. Birisi iftar vaktinde orucu açdğı vakitte feraha nâil oluyor, felâha nâil oluyor. Birisi Allah'ın cemâlini gördüğü vakitte. Bayram sabahı iltifât-ı ilâhîye mazhar

olacaksın. "Ey kulum, yemedin içmedin, bugün ye ve iç, benim soframdasın" diyor Hazret-i Allah Celle Celâluhû.

Sakın hâ, temiz elbiseni siyaha, siyah kömür tozlarına bulama sakın hâ! İçkiyle, fışkıyla meşgûl olma, iyi değil. Nihâyeti iyi değil. Tımarhâneler, hastahâneler, hapishâneler hep içkicilerin çocuklarıyla, içki içenlerle dolu başdan aşağı. Hiç müslüman yok mu? Var. Bazı kazâ kurbanları da vardır, öyle de olabilir. Ama ekseriyâ, "İçmişdim, bilmiyorum ne yaptığımı, vurdum, kırdım, etdim". En güzel, muazzez şeyleri kırsın. Beş milyar lira verseler, gel gavur ol diye, olmazsın. İçkiyle bir laf çıkar ağzından bedâva kâfir olursun, haberin bile olmaz. Yapma! Gel yalvarıyorum yapma! Bu ümmü'l-habâisdir yapma bunu, içme bu işi, terket bunu. Evvelâ içki arkadaşlarını terket, sonra bunu terkedeceksin arkasından.

Namazcağızına başla bu sene. Haydi göreyim sizi. Haydi kahramanlar, göreyim sizi haydi. Bak sizden şahıs başına para istemiyorum, bilet de kesmiyorum câmiye geliyorsunuz diye. Niçin gayret ediyorum, su içinde kalıyorum, size hak kelâmı söyleyeyim, belki içinizden biriniz bu hakkı kabûl edeceksiniz. Felâha nâil olacaksınız, onun için uğraşıyorum. Peygamberler de böyle yaptılar. Onların yaptıklarını yapmaya çalışıyoruz. Onları taklîd ediyoruz yani. Diyorlar ki Peygamber'e, "Sen bizi küfürden islâma, zulmetden nûra götürdün, sana ne gibi iyilik edelim? Saraylar mı yapalım, kadınlarla mı evlendirelim seni?" "Hayır" diyor, "sizden hiçbir ecir beklemiyorum ben. Ancak ecrimi Allah'dan bekliyorum" diyor.

Mümin kardeşlerim! Sakın Şeytan'a uymayın Ramazan'dan sonra, gelin yapmayın bu işi Bayram'dan sonra. Bayram günü sadakât ile, tevhiid ile, tesbîh ile, ibâdetle geceyi geçiriniz. Hele Bayram gecesi, mühim gecelerden bir gece. Allah'ın rahmetinin yağdığı, bütün beşeri kapladığı bir gece. İki Bayram gecesi. Şaban'ın on beşi, Receb ayının birinci gecesi. Söylemişdim size, Hazret-i Hasan râvîsi. Hazret-i Peygamber'in hafîdi olan İmâm-ı Hasan râvîsi. Babası Ali'den işitmiş. Hazret-i Ali, hasenü'l-hasen olan Hazret-i Muhammed'den işitmiş, haber verdi bize. Söz veriyorsunuz değil mi inşâallah.

Yâ Rabbi, bunların içerisinde nefslerine mahkûm olacak kimse varsa, kendilerini nefslerine hâkim kıl ve onları dînine ve ibâdet ve tâatına ve huzûruna kabûl et Yâ Rabbi. Oruçlu müminlerin ağzı hürmetine, masûmların gözyaşı hürmetine Yâ Rabbi.

"Amca" dedi Peygamberimiz'e, "Bayram zenginler için bayramdır, bizim gibi garîbler için bayram olmaz. Bizim için azâb günüdür" dedi.

Öyle olmadı mı? Yetîm mi büyüdü, yoksul mu büyüdü, zengin çocuğu musun? Soruyorum. Sen Bayramın tadını bilmezsin, zengin çocuğuysan. Sana her gün bayram. Her gün sofranda senin ekmek var, et var. Günlerce, aylarca et bulamayan, ekmek bulamayan yavrular var. Sararmış, solmuş, avurtları birbirine geçmiş, kuru kemik kalmış. Kulaklarına bakdığın vakitte zar gibi bir taraftan bir tarafı görünüyor. Onlar da senin gibi ana baba evlâdı. Onların da şefkate, merhamete, lutfâ, kereme ihtiyâcı var. Soruyorum sana. Kilitledin koydun cebine ama veremedin zekâtı. "Hoca söyledi ama ya fakîr olursam ileride". Korkma! Şeytan korkutuyor seni, fakîr olmayacaksın. Vermezsen, doktora vereceksin, hastalığına vereceksin, ilaca vereceksin, ateşe vereceksin. Yaaa, ağlayanlar çok.

Haydi göreyim bakayım sizi, o gün gözyaşı silin. Komşunuzda, mahallenizde dullar, yoksullar, yetimler vardır, onlara merhamet şefkat elinizi uzatınız. Onların iffetiyle ırzıyla oynamayınız. Onlara şefkat merhamet elini uzatınız. Onları kötülüklerden koruyunuz. Vaktiyle zenginlerimiz öyle yapardı. Onları kötülüklerden korurdu.

"Amca" dedi Peygamberimiz'e, "Bugün Bayram, bizim gibi fakîrler için azâb günüdür, biz ağlamayalım da kim ağlasın. Onlar sevinsinler, onların babaları var hayatda. Onlar gülerler, onlara her gün bayram zâten. Bize musîbet bugün" deyince, Cenâb-ı Peygamber, mübârek gözünden yaşı böyle akıtdı. O rahmeten-lil-âlemîn, o ekreme'l-ekremîn'in habîbi olan Muhammed, sallallahu aleyhi vesellem, gözünden yaşı böyle akıtdı. Dedi, "Evlâdım, istiyor musun senin baban Muhammed, ammin Ali, ablan Fâtîme, kardeşlerin Hasan Hüseyin, annen Âişe olsun mu?" der demez, çocuk kendini topladı, "Yoksa sen Resûlullah mısın?" dedi. Hemen Cenâb-ı Peygamber onu aldı, bağrına basdı ve yetîmi aldı omuzuna bindirdi, omuzuna koydu, omuzuna bindirdi yetîmi. Aldı hânesine götürdü, temizledi, tathîr etdi, giydirdi, yedirdi, içirdi, bir peygambere lâıyk olan işi o yetîm üzerinde gördü. Ve ondan sonra da sırayla böyle halîfeler Cenâb-ı Peygamber'in arkasından Seyyidinâ Ebûbekir Sıddîk, sonra Ömer, sonra Osman, sonra Ali kerremallahu vecheh o çocuğu tekeffül etdiler, Peygamber tekeffül etdi diye.

Bazıları da var, Peygamber onların zekâtını almadığı için Ebûbekir de almadı, Ömer de almadı, Osman da almadı, Hazret-i Ali de almadı, reddetdi onların zekâtını. Salebe gibi heriflerin. Parasında gözü kalıyor, severek veremiyor. Allah'ın malını Allah'ın ehline veriyorsun. Seni Allah veznedar yapmış, hazînesi üzerine veznedar. "Veznenden çıkar şu kadar parayı benim ehlime ver" diyor, veremiyorsun be! Alır elinden senin vezneyi, atar seni dışarıya. Yâhud hesâbını sorar.

Ey müminler! İnşâallah Allahu Sübhânehû ve Teâlâ cümlemize hayırlı ömürler ihsân etsin, memleketimize Allah selâmet versin, ordularımıza kuvvet ve kudret versin, düşmanlarımızı kahr u tedmîr ü perîşân etsin. Uzun seneler Ramazan-ı Şerîflere yetişmek Allah nasîb ü müyesser eylesin. Ve Ramazan'da rızâ-yı şerîfini tahsîl eden kullar zümresine dâhil kılsın.

Yeter. İsterdim çok şeyler anlatayım size ama vakit dar. İşleriniz güçleriniz var. Bayram haftasıdır. Allah kîsb ü ticâretinize bereket versin. Câmide size dersi uzatdım biraz, uzatdım ama sizin iyiliğiniz için yaptım bu işi. Ben de yoruluyorum, oruçluyum, ihtiyarım. Hastayım da aynı zamanda, şekerliyim yani. Böyle olduğu hâlde uğraşıyorum, gelen müminler bir şey alsınlar, bir şey öğrensinler diye uğraşıyorum. Beni de affedin. Bazı konuştuğum sözlerle sizin kalbinizi kırdımsa isteyerek yapmadım, şahıs ortaya koymadım, beni affetsin. İnşâallah o kırmam, doktorun ameliyatı gibi gelecek ona. Yani bir çıban var, gitdi doktora, doktor onu okşamaz, bıçağı vurduğu vakitte, canını yakar ama istikbâlde o yara iyi olur değil mi? Onun gibi oldu konuştuğum sözler.

Yâ Rabbi, benim cemaatimi çok et, kesîr eyle. Benim cemaatimin gönlünden dünyâ muhabbetini çıkar. Ehl-i dünyâ muhabbetini de çıkar. Gönüllerini aşkınla, şevkinle tezyîn et, tââtına mahkûm eyle. ben cemaatimden râzıyım Yâ Rabbi, sen de râzı ol. Ve onları da benden râzı kıl.

Vallâhu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

Ramazan Bayramı Hutbesi
12 Temmuz 1983 (1 Şevval 1403)

Kâllallahu Azze ve Celle.

قَدْ أَفْلَحَ مَنْ تَزَكَّى⁷⁵²

Müminler! Bugün Cenâb-ı Hakk'ın bize ihsân ettiği bayram gününe erişdik ve sofr-a-i ilâhiyyeye ve sofr-a-i Muhammediyyeye davetliyiz. "Oruçlu kullarım! Bir ay yemediniz içmediniz, bugün benim soframda iftarınızı yapınız. Burada böyle olduğu gibi, yarın kıyâmet gününde, arşın gölgesinde, sofr-a-i Muhammed'de de hâzır olunuz". Bu iltifât-ı rabbâniyyeye ermiş bulunuyoruz.

Şu anda âlem-i islâmda, bütün müminlerin kalbleri, bugünün sevgisiyle ve saygısıyla çarpmaqda. Allahu Sübhânehû ve Teâlâ Hazretleri cümlemizi böyle günlere yetiştirdiğinden dolayı Allah'a hamd ederiz. Allah, uzun seneler bizleri muammer kılıp, böyle bayramlara erişerek rızâ-yı şerîfini kazanan zümreye bizleri dâhil etsin. Allah ölmüşlerimize rahmet etsin, bâkîde kalanlara selâmet ihsân u inâyet buyursun.

Ve ibâdet ve tâat etmeyenler bugün pişmân olmalıdırlar. İbâdet ve tâat edenler de bilmiş olsunlar ki, onlar, analarından doğduğu gibi tertemiz, günahlardan yundular ve temizlendiler.

Yâ Rabbi, bizi habîbin Muhammed'den ayırma. Bizi artık dünyâ denesi ile kirlletme. Gönüllerimizden hubb-i sivâyı ihrâc, gönüllerimizi aşkullah, muhabbetullah ile münevver eyle.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sıratın müstakîm.

⁷⁵² Sure-i A'lâ 14

Şevval Orucu 15 Temmuz 1983 (5 Şevval 1403)

Kâllallahu Teâla fî Kitâbihi'l-Azîz.
Eûzübillahimineşşeytânirracîm.
Bismillahirrahmânirrahîm.
⁷⁵³ مَنْ جَاءَ بِالْحَسَنَةِ فَلَهُ عَشْرُ أَمْثَالِهَا
Sadakallahü'l-Azîm.

Cenâb-ı Hakk'ın vahdâniyyetini lisân ile ikrâr kalb ile tasdîk eyleyen, O'nun habîbi Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâma gönül veren âşıklar!

Bilmiş olunuz ki, Cenâb-ı Hakk'ın rahmâniyyet ve rahîmiyyet sıfatı bütün dünyâ ve âhireti ihâta eylemiştir. "Rahmânün fi'd-dünyâ", Cenâb-ı Hakk Rahmân sıfatıyla dünyâya, rahîmiyyet sıfatıyla âhirete tecellî buyurmuş. Hattâ dünyâdaki bütün şefkatlerin, merhametlerin kâffesi, yani mahlûkât-ı ilâhiyyedeki olan, yılanlarda, çıyanlarda olan, yavrularına olan merhametin kâffesi âhiretde müminlere edeceği rahmetin yüzde biridir. Bu âlemdeki rahmet denilen şey. İnsanlardaki mevcûd bulunan rahmet. Mahlûkâtta mevcûd bulunan rahmetin kâffesi âhiretde Ümmet-i Muhammed'e tecellî edecek rahmetin yüzde bir cüz'üdür. Doksan dokuz cüz'ünü Allah âhirete ayırmıştır, Ümmet-i Muhammed'e. Elhamdülillahi Teâlâ.

Onun için gene bir hadîs-i kudsîde "Sebekat rahmetî alâ gadabî, benim rahmetim gadabımı geçmiştir" buyurmuştur. Ve buna binâen de Kurân-ı Kerîminde bir kul bir seyyie yaparsa bir günah işlerse defter-i a'mâlîne bir günah yazılır. İki melek vardır insanların omuzunda. Kirâmen Kâtibîn derler ona. Bu Kirâmen Kâtibîn, insanların yaptığı efâl ü harekâtı tesbît eder ve defterine kaydeder. Bir seneden diğer seneye kadar. Bir Berat Gecesinden diğer Berat Gecesine kadar. Berat Gecesi olduğu vakitte bu defterlerin doldurulmuşları yerine tevdi edilir, yerine beyaz defterler yani temiz defterler alınır.

Günah işlediği vakitte bir kul, bir günaha bir günah yazılır. Ve yirmi dört saat tehîr edilir, Cenâb-ı Hakk'ın rahmetinden. Meleğe emreder Allah, "Yazma, bekle, belki istiğfâr eder, rücû eder, tövbe eder, günahından yüz çevirir". Eğer bu yirmi dört saat zarfında o kul aklını başına alıp da Cenâb-ı Hakk'a rücû ederse, defterine günah yazılmaz. Zîrâ, ⁷⁵⁴ إِنَّ الْحَسَنَاتِ يُذْهِبْنَ السَّيِّئَاتِ "dır. Kitâbullah'da.

⁷⁵³ Sure-i En'âm 160

⁷⁵⁴ Sure-i Hûd 114

Hasenât, sevaplar, seyyieyi, günahları giderir, temizler, tathîr eder. Başda istiğfârdır. Başda istiğfâr ve yapılan günaha nedâmet, bir daha yapmamak üzere Allahu Teâlâ'ya söz vermektir. Tabîî sözünde durmaktır.

Sevaba gelince, kul sevap işledi mi, bir sevap işledi mi, on sevap derhal yazılır, bir daha silinmez. Meğer ki dîn-i islâmdan dışarı çıka, irtidâd ede, küfre döne, o vakit a'mâl-i hayriyyesi tamâmen ibtâl olunur. Bütün yaptığı hayır hasenât hepsi ibtâl olunur, bâtil olur.

İşte okuduğum âyet-i kerîmede Cenâb-ı Hakk buyuruyor ki, "Bir haseneye on hasene yazarız". Bu da en aşağı böyledir. Cenâb-ı Hakk dilerse bire yetmiş, ⁷⁵⁵ "سَبْعَ سَنَابِلٍ فِي كُلِّ سَنَابِلَةٍ مِائَةُ حَبَّةٍ", bazısına yedi yüz sevap yazarız, bazısına yedi bin sevap yazarız, ve Allah dilerse kat kat diler. Çünkü ⁷⁵⁶ "وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ" dir.

Öyleyse size tavsiye edeceğimiz şu. Bir sene üç yüz altmış beş gündür. Beş gün bayram. Bu beş gün bayramda oruç tutulmaz, harâmdır. Ramazan'da oruç yemek neyse, Bayram günü oruç tutmak odur. Beş günü çıkarırsak, o da bir gün Ramazan Bayramı, dört gün Kurban Bayramı, bu beş günü çıkarırsak, üç yüz altmış gün kalır. Otuz gün oruç tutan bir müslüman, Ramazan'da otuz gün oruç tuttu bir müslüman, onla çarp onu, Allah bire on veriyor çünkü, ne olur, üç yüz gün oruç tutmuş gibi olur. Geriye kaç gün kalır? Altmış gün kalır. Yani altı gün kalır. İşte bu ay içerisinde bir adam sitte-i Şevval'i tutarsa yani Şevval ayında altı gün oruç tutarsa, bire on verildiğine göre altmış gün de oradan sevap aldığına göre, "ke sıyâmî'd-dehri", senenin kâffesini oruçla geçirmiş gibi olur. Allah'ın Ümmet-i Muhammed'e, ihsânı ve inâyetidir.

Şimdi burada biraz duracağız. "Efendi, işim ağır, oruç tutamam". Oruç tutamazsan o vakit dilini tut, kimsenin kalbini kırma. Tutacağın oruç farz değildir. Ama Cenâb-ı Hakk'ın sana bir ikrâmiyesidir, lutfudur, keremidir, ihsânıdır. Bulunacak bir şey değil yani. Çünkü bak görüyorsunuz ki Ramazan-ı Şerîf'de oruç tutanlarla tutmayanlar bugün müsâvî oldular, biz de yiyoruz. Onlar yediler ne oldu, ne farkı oldu yani, ne oldu? Allah'ı kırdılar, Peygamber'i gücendirdiler, Ümmet-i Muhammed'in buğzlarını üzerlerine çektiler. Ama bugün aynı durumdayız, biz onların durumundayız. Cenâb-ı Hakk bize ihsân u inâyet buyurdu.

Şimdi, altı gün oruç tutmaya kâdir olanlar tutsunlar. İşleri ağır olanlar, onlar, dillerini tutsunlar, tesbîhât ile, tahmîd ile, Resûl-i Ekrem'e ve Ehl-i Beyt-i Mustafâ'ya salât ü selâm ile, dillerini süslesinler ve gönüllerini tezyîn etsinler. Bilmiş olunuz ki, bir kimse dilinden gıybeti, kötü sözü, kalb kırmayı atmadığı takdirde ve lisânını zikrullah ile süslemediği takdirde, yalanı terkedip doğruluğu almadığı takdirde, istikâmet üzere değildir.

Şunu da haber vereyim sana. Resûl-i Ekrem buyuruyor. Kalbin üzerine bir damla, bir katre kara zâhir olur. Tövbe edersen, o karayı silmiş atmış olursun. Tövbesiz bırakırsan, kalb kararır ve simsiyah olur. O kara, senin bildiğin, bildiğimiz mürekkep karası manâsına değildir. Allah ile perde olur kul arasında. Bir zaman gelir, öyle bir günahlara alışırıns ki, halkın içerisinde günahını söylemeye korkan kimse, günahını halk bilsin diye, meydana vurur, bağırır, çağırır,

⁷⁵⁵ Sure-i Bakara 261

⁷⁵⁶ Sure-i Bakara 261

yapdığı kötülükleri iftiharla anlatır. Zîrâ artık Cenâb-ı Hakk, onu artık Şeytan'ın eline bırakmışdır. Şeytan ona amelini ziynetlendirmiştir. Yapdığı fenâlığı bir iftihar olarak anlatır.

Onun için günah sâdır oldu mu, yirmi dört saat tehîri var. Onu da söyleyeyim sana. hemen tövbe istiğfâr ve Allah'a rücû. Saâdet yolları buradadır. Mal, mülk, kasa, kese, rütbe, hepsi gelip geçicidir. Şu gölgeye geldin bir mikdar oturdun, çıkıp gitdiğin gibi bu âlemden de böyle ayrılacaksın. Hiç de sana uzun gelmeyecek bu hâdise. Senden evvel nice, milyonlarca, milyarlarca insanlar gelmişler, oturmuşlar, gelip geçmişler bu gölgelikden. Dünyâ hayâtı bir gölgelik gibi. Yolda giden bir adam bir ağacın gölgesine oturdu, orada biraz istirahat etdi, bir sigara içdi, yâhud bir kahve içdi, su içdi, dinlendi sonra kalkıp gitdiği gibi, dünyâ hayâtı bundan başka bir şey değildir. Fakat manâsı gâyetle büyüktür. Eğer buradan Hakk rızâsını tahsîl etmeden, öteki âleme gidersen çok pişmân olursun, pişmânlığın da sana faydası olmayacaktır. Kabristanlar ve toprağın altı, âh u enîn ile doludur. Eğer Allah gaflet pamuğunu kulaklarımıza tıkamasaydı, sesleri işitseydik eğer, âh u enîn seslerini, ağlama seslerini, kabirlerdeki ağlama seslerini, bir daha dünyâda gülemeyecekdik. O günler gelmeden hemen gayret kemerini beline dola, Allahu Sübhânehû ve Teâlâ Hazretlerine kulluk et.

Fırsatdan istifâde et. İşte Cenâb-ı Hakk bire on veriyor. Otuz gün oruç tutduk elhamdülillah, üç yüz gün oruç tutmuş sevabını aldık. Altı gün daha tut, altmış gün daha oruç sevabını al, beş gün de bayram, böylece senenin kâffesini oruçla geçirmiş ol. Senin için büyük bir lutufdur, ihsândır, inâyetdir. Rabbine şükreyle. Allah yolunda bulun. Allah'a ibâdet ve tâat et. Allah'a kul olanlar, iki cihâna sultân olurlar. Bunu da hiç unutma.

⁷⁵⁷Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

Dört Şeyin Kıymetini Bil 22 Temmuz 1983 (11 Şevval 1403)

Îmân ile kalbleri nûrlanmış, Allahu Sübhânehû ve Teâlâ Hazretlerine ibâdet ve secde ile alınları sürûrlanmış, dünyânın fânî olup âhiretin bâkî olduğuna inanan ve bu kısa hayâtın hesâbını Allah'a vermeyi kabûl eden, Hakk'ın cennetine tâlib, rızâsına râgıb, cemâline âşık olanlar!

Bütün beşeriyet bir kör kuyuya düşmüş gibidir. Fakat oraya bir ip uzatılmışdır. Bu ip, hablullah olan Kurân'dır ve îmândır ve islâmdır. Her kim bu ipe tutunursa o karanlık kuyudan, helâkdan, zulmetden canını kurtarır. Böyle yapmayanlar helâke mahkûm olmuşlardır. Nereden gelip nereye gittiğini, niçin gelip niçin gittiğini arayanlar, bilmiş olsunlar ki, istikbâl, necât, felâh, îmân ve islâmdadır ve istikbâl bizimdir. Ebedî hayâtda cennetin nimetleri ve cennetin derecâtı bize bahş olunmuşdur. Yani îmân eden müminleredir, müslimleredir, Muhammedîleredir.

Îmân etmeyenler yâhud Kitâbullah'ın bazısına îmân edip bazısına îmân etmeyenler, yâhud peygamberler arasında tefrika çıkaranlar, bazı peygamberlere inanan bazı peygamberlere inanmayanlar, semâvî kitaplardan bazılarına inanan, bazılarına inanmayanlar, bunların kâffesi helâkdadır ve islâmın hâricindedir.

Elbet ki Tevrat, İncil ve Zebur, hakdır ve gerçektir, Allah kitâbıdır ammâ nesh olunmuşdur, ref' olunmuşdur, ahkâmı ve emirleri Kurân'da cem olmuşdur. Dört kitâbın manâsı, "Lâ ilâhe illallah"dadır. Dört kitâbın manâsı, Kurân'dadır. Dört kitâbın manâsı, el-hamdü lillahi rabbi'l-âlemîn, Sûre-i Fâtîha'dadır. Dört kitâbın manâsı, "Bismillahirrahmânirrahîm"dedir. Dört kitâbın manâsı, "Bismillahirrahmânirrahîm"ın "Be"sindedir. Dört kitâbın manâsı, "Bismillahirrahmânirrahîm"ın "Be"sinin noktasındadır. Nokta da insandır.

Gök, yer, cennet, cehennem, hesap, kitap, melek, felek, arş, kürsî hep insanlar için halk olunmuşdur. Cennet senin için halk olunmuşdur. Cehennem de insan için halk olunmuşdur. Allah'a itâat eden, Allah'a îmân eden, Allah yolundan yürüyenler, onlar, dürüst, müstakîm yoldadır. O yolun nihâyeti rızâyâ, rıdvâna, cennete gider, cemâlullaha varır. Böyle yapmayanlar da helâk mahkûm olmuşlardır.

İki cihân serveri, sallallahu aleyhi vesellem, sana şu öğütde bulunmuş. İyi düşün, taşın ve bu dört şey gelmeden dört şeyin ganîmet olduğunu bil. Ölüm gelmeden hayâtın kıymetini bil. Ölüncü her şey nihâyete ermişdir, defterler kapanmışdır. Ancak sadakât-ı câriye açıktır. Yani kendi elinle yapıp kendinden sonraya bir hayır bıraktınsa o hayır devâm ettiği müddetçe senin kitâbına

sevaplar yazılır. Bire on, bire yetmiş, bire yedi yüz. Yine eğer bir fenâlık yapınsa, bir kimseyi başdan çıkardınsa, bir memlekete bir kötülük yapınsa, o kötülük orada icrâ edildiği müddetçe senin günah defterin kapanmaz. Ölsen dahi kapanmaz, o günah orada işlendiği müddetçe senin günah defterine onun bir misli kayd olur. Acaba anlatabiliyor muyum?

Ölmeden evvel hayâtın kadr u kıymetini bil. Vaktini ibâdetle, tâatla, Allah'a sevgi ile, Allah'a ibâdetle geçir. Son pişmânlık fayda vermez. Kalbim temiz diyerek namazı terk edenler helâk olmuşlardır. Kalbimiz temiz diyerek fukarâyı mahrûm edenler helâk olmuşlardır. Kalbimiz temiz diyerek yetim mallarını yiyenler helâk olmuşlardır. Onların yedikleri yetim malı değildir, cehennem ateşidir.

İki. Hastalık gelmeden, ki sana mevûddur hastalık, sıhhatinin kadr u kıymetini bil. İbâdet ve tâatını icrâ eyle. Birgün gelir, ibâdet ve tâata kuvvetin ve kudretin kalmaz. Çünkü hastalık gelir.

Tabîî bunlar, bu konuştuğum sözler, gözlerinde ibret olan, kâinâta ibretle bakan kişiler içindir. Yoksa bakar gibi bakanlar bundan bir şey anlayamazlar. Hastahâneye gider bakar, hastaları görür de zanneder ki, yalnız o hastaya hastalık var, kendine yok zanneder. Cenâzenin namazını kılar da, zanneder ki o kişi öldü, kendi ölmeyecek zanneder. Âkil olan kişiler, basdığı yerden ibret alırlar. Basmış olduğu yer, hangi mahbûbun, hangi mahbûbenin dudağıdır ve yanağıdır? Nice pâdishahların kemikleridir? Bizim gibi gelmişler, yaşamışlar, geçmişler. Onun için hastalık gelmeden sıhhatinin kıymetini bil, sıhhatli iken Cenâb-ı Hakk'a ibâdetde bulun. İbâdet ve tâatda, sıhhatli müslüman, hasta müslümandan Allah'a daha sevgilidir. Geçiyoruz.

Fakîrlik gelmeden elinde bulunan servet ü sâ mânın kıymetini bil, savurma, isrâf etme. Sıkma da. Bahiller Allah'ın düşmânıdır, cömertler Allah'ın dostudur. Peygamber sallallahu aleyhi vesellem böyle buyurmuşdur. Cömert ol ama sakın müsrif olma! Bin okka pirinci yedir, bir tânesini bile yere düşürme. Yere düşürürsen eğer, onu da karıncalar yesin diye bırak. Yani hayırlı ol, senin malından kurtlar, kuşlar ve diğer mahlûkât da istifâde etsin. Ama müsrif olma. ⁷⁵⁸ إِنَّ الْمُبْدِرِينَ كَانُوا إِخْوَانَ الشَّيَاطِينِ Muhakkak ki müsrifler Şeytan'ın kardeşleridir" buyrulmuşdur. Mübezzirler, müsrifler, ömürlerini bedavâyâ sarfedenler, günaha sarfedenler, mallarını mülklerini içkiye fışkıya sarfedenler, onlar, helâkdadırlar.

Bu sözlerim de yakında zâhir olacak, bunların manâları hak ve hakikat olacaktır. Fakat o günü gördüğün vakit tövbe etmişsin, dönmüşsün, iş işden geçmiştir. Çünkü tövbe devri çokdan aşmış, tövbe kapıları kapanmıştır. Ölünceye kadar tövbe edebilirsin. Fakat ne vakit öleceğin malûm değildir. Akıllıysan hemen Cenâb-ı Hakk'a dön, Allah'a rücû eyle ve Rabbine muhtaç olduğun kadar ibâdet et.

İhtiyarlık gelmeden gençliğinin kadr u kıymetini bil. Tahsîl et, oku, san'at öğren, beşeriyete, insâniyete hâdim ol. İyi insan ol. Resûl-i Ekrem'e lâayk insan ol. Mâdem Hazret-i Allah'a inanıyorsun, mümin sıfatı sende, öyleyse ona lâayk olmaya çalış. Yarın öldüğün vakit seni musallâyâ koyacaklar ve "Bu adamı nasıl biliyorsunuz?" diye soracaklar, halka yalan söyletme! Onlar yalan söyleyerek "İyi biliriz" derler ama senin yaptıklarını düşündükçe bıyık altından da gülerler. Böyle olma sakın hâ! İçin, dışın, özün, sözün bir olsun, doğru olsun. Allah seni mağfirete,

⁷⁵⁸ Sure-i İsrâ 27

rahmete, cennete, rızâya, rıdvâna çağırıyor. Vaktini fevt etme, boşa geçirme. İbâdet ve tâatında dâim ol ve kâim ol ki iki cihânda azîz olasın.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

NUTK-İ ŞERÎF

*Gel ey kardeş ömrünü havâya verme
Allah'a gel Allah'a gel Allah'a
Vebâl ile kara yerlere girme
Allah'a gel Allah'a gel Allah'a*

*Ömür kuşu bu kafesden uçmadan
Yollarımız kabristâna düşmeden
Ecel gelip eyne kefen biçmeden
Allah'a gel Allah'a gel Allah'a*

*Hani Îsâ hani Mûsâ hani Nûh
Nerde Şeddad nerde Karneyn nerde Hûd
Hani Sâlih kavm-i Semûd kavm-i Lût
Allah'a gel Allah'a gel Allah'a*

*Mevt şarâbın Azrâil'den içmeden
Bu âlemden âhirete göçmeden
Yılan çıyan yuvasına düşmeden
Allah'a gel Allah'a gel Allah'a*

*Bir gün gelir libâsımız soyarlar
Teneşirde koyup bizi yuyarlar
Ma'mûrlardan bir harâba koyarlar
Allah'a gel Allah'a gel Allah'a*

*İnsân ölse kalmalıdır eseri
Hayvân ölür kalır elbet semeri
Aşkî bağla hemen kulluk kemeri
Allah'a gel Allah'a gel Allah'a*

Âhiret İçin Ne Hazırladın? 29 Temmuz 1983 (19 Şevval 1403)

Kâllallahu Teâlâ fî Kitâbihi'l-Azîz.

Eûzübillahimineşşeytânirracîm.

Bismillahirrahmânirrahîm.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَلْتَنْتَظِرْ نَفْسٌ مَّا قَدَّمَتْ لِغَدٍ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ⁷⁵⁹

Sadakallahü'l-Azîm.

Ve kâle'n-nebiyyü sallallahu aleyhi vesellem, "Re'sü'l-hikmetü mehâfetullah".

Sadaka Resûlullah ve Nataka Habîbullah.

Kalbleri î mân nûruyla bezenmiş, alınlarında eser-i sücûd, dillerinde tevhîd, yüzleri nûr-i islâm ile münevver, kıyâmet gününe inanan, bu kısa hayâtın hesâbını Allah'a vermeği kabûl eden, Hakk'ın celâlinden korkan, cemâline âşık olan, Hakk'ın cennetine tâlib, rızâsına râgıb, cemâline müştâk olanlar!

Dünyâ hayâtı gâyetle kısadır. Bir gölgeden güneşe çıkmak gibi yâhud güneşden gölgeye çıkmak gibidir. Çok kısadır, pek kısadır fakat manâsı gâyetle büyükdür. Dil gibi. Dil de öyle. Cirmi küçük, cürmü büyük dilin. Ufak bir et parçası ama insanları a'lâ-yı illiyyîne götürür yani yüceltir, yükseltir, cennete götürür veyâhud da esfel-i sâfilîne, cehenneme götürür o kısa et parçası. İnsanları dünyâda ya rahata, safâyâ, saâdete, necâta, ferâha erdirir yâhud adamı sehbâyâ verir dil parçası. Cirmi küçük, cürmü büyük.

Dünyâ hayâtı da bunun gibidir. Yolcu yolunda giderken bir ağaç gölgesine uğrayıp, orada bir mikdar meks etmesi, oturması, biraz istirahat etmesi, sonra oradan kalkıp yürümesi gibidir dünyâ hayâtı.

Bir misâl daha verelim. Bir köprü farzet. Köprünün bir ucu ana rahmi, bir ucu âhiretdir. Köprünün üzeri, geçişi, dünyâ hayâtıdır. Acaba anlatabildik mi? Fakat köprünün diğer tarafında bir büyük binâ vardır, bu dünyâ köprüsünün nihâyetinde. Bu binânın üst kısmı cennât u âliyât, alt kısmı

cehennemdir. Bu âlemden sonraki âlemde yani âhiret âleminde iki makâm vardır. Bir cennet vardır, bir de nâr vardır. İnsanlar da ikiye taksîm olmuşlardır, ya cennet ehlidir, ya cehennem ehlidir.

Cennet ehli olanlar, Allah'ı tevhit edenler, Allah'ı şirkden berî kılanlardır. "Lâ ilâhe illallahu vahdehû lâ şerîke leh". Bu, Allah'ın hakkıdır. Allah'ı bir bilmek, O'na şerîk, benzer koşturmak. Kemâl sıfatlarıyla muttasıf, noksan sıfatlardan münezze, istediğini istediğine veren, istediği vakitte almak kudretine mâlik bulunan, bizleri bir katre menîden ana rahminde hayız kanıyla, kudret fırçasıyla istediği şekle koyan, sonra bu âleme getirdikten sonra tekrar bu âlemden bizi götüren yani bizi getiren ve götüren, istemediğimiz hâlde getiren, istemediğimiz hâlde götüren ve istediği vakitte getiren, istediği vakitte götüren, o kudrete mâlik Cenâb-ı Hakk Celle ve Tekaddes Hazretleri.

Görüyorsun ya, bak semâvâta! İşte onun sâhibi. Senin gözün bir mikdar görüyor, benim gözüm de bir mikdar görüyor. Semâdaki yıldızlar böyle, dünyâdan yedi yüz milyon büyük olanları var içlerinde, o da bizim için. Ondaki daha yukarıya âlemler var. İşte o semâvâtı senin üzerine yücelten, yıldızlarla karanlık geceyi süsleyen, gündüz sana güneşi doğuran, yağmurlar yağdıran, bir tarla içerisinde renk renk, lezzeti ayrı, tadı ayrı, zevki ayrı, kokusu ayrı, meyvalar, çiçekler ihsân eden, rengârenk, bir tencerede pişiyor, aşçısı bir, tenceresi bir, bir bahçeyi tencere farzet, bahçıvanı da aşçı farzet, içerisindeki incirin tadı ayrı, zeytinin tadı ayrı, üzümün tadı ayrı, eriğin tadı ayrı, elmanın tadı ayrı, armutun tadı ayrı, çiçekler rengârenk, bunları ihsân eden o Allah yok mu, seni ve beni ana karnına bir katre menî olarak düşürdü de, ⁷⁶⁰ "هُوَ الَّذِي يُصَوِّرُكُمْ فِي الْأَرْحَامِ كَيْفَ يَشَاءُ", orada kudret fırçasıyla, hayız kanıyla bizi istediği şekle koydu, en güzel şekle koydu.

Kimin şekli biliyor musun, senin şeklin ve benim şeklim? Biz maymundan gelme değiliz. Biz Âdem'den gelmeyiz, Âdem aleyhisselâmdan. Yani peygamberzâdeyiz. Âlem-i ervahda Cenâb-ı Hakk'ın "e lestü bi rabbiküm" hitâbında, Hakk'a söz verdik, "Yâ Rab sana şirk koşturmayacağız" diye, "seni Rab tanıyacağız, seni mabûd bileceğiz" dedik ve Âdem'in sulbünden geldik, Âdem aleyhisselâmın. Âdem, bir peygamberdir. Senin şeklin kimin şekli biliyor musun? Resûl-i Ekrem'in şeklidir. Allah kendi nûrundan Muhammed Mustafâ'yı halk etti, bütün insanları da Hazret-i Muhammed'in şeklinde halk etti. Maymun insan olmadı, belki insan maymun oldu. Domuz insan olmadı ama bazı insanlar domuz oldular Benî İsrâil'den. Ümmet-i Muhammed'e yok mu? Var ama gizli. Ameller tebdîl olunur, nesh olunur.

Ben gözümle gördüm, Hakk şâhiddir, şurası makâm-ı Muhammediyyetdir, bana inanırsınız. Balat tarafında bir tefeci, fâizle para veren, halkın iliğini, kanını emen bir adam ölmüşdü. O devirde belediye teşkilâtı yokdu, hiçbir gassâl o adamı yıkayamadı. Çünkü bir hınzır olmuşdu. Teneşirin üzerinde bir hınzır olmuşdu. Biz, Çarşamba'da Mehmed Ağa Câmîsinin imâmı o vakit Hacı Ömer Efendi'ydî, onun mahdûmu vardı Hâfız Necâtî Efendi, onunla beraber gitdik gördük, seyrettik bakdık, geldik. Sonra kimse yıkayamadı, Vâlîde Hastahânesinin imâmı vardı, Hâfız Ahmed Efendi, o geldi, yüzüne çuval atdı, o şekilde onu gasletti.

Cenâb-ı Hakk Benî İsrâil'e, iyi dinle, kulağını benden yana ver, Benî İsrâil bazı günah işlediği vakitte, onlar akşamdan insan, sabahleyin hayvan oluverirlerdi. Allah Benî İsrâil'in bir kısmını domuz, bir kısmını maymun yaptı, insandan oldu, bir kısmı fâre oldu. Hattâ hadîs-i şerîfde gördüm ben, hâlâ onlar yahudiliklerini muhâfaza ediyormuş fâreler de, deve eti yemezlermiş. Çünkü

⁷⁶⁰ Sure-i Âl-i İmrân 6

yahudiliğe göre deve eti yemek harâm, deve sütü içmek harâmdır. Deve eti yemez, deve sütü içmezlermiş o fâreler. Yani hâlâ yahudiliklerini muhâfaza ediyorlar. Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi vesellem böyle buyuruyor.

Nesh olunmak, Benî İsrâil'de vardı. Bizde de manevî olarak nesholunur. Fakat yüz senede, elli senede bir kere böyle bir kişi olur ki halka ibret olsun diye yani unutmalarını diye. Haberde kalmasin, ilme'l-yakîn olmasın, ayne'l-yakîn olsun diye Cenâb-ı Allah bazen böyle yapıyor.

Gene İbn Şâhne Târihinde, bir adam imâmın taklîdini yapmış, Haleb'de, bak yerini söylüyorum, İbn Şâhne Târihinde kayıtlı, bunu da târihde gördüm, imâmla alay etmiş, istihzâ etmiş imâmla. Hocaefendi hazretleri nasıl okuyorsa Kurân'ı filan, alay etmiş onun şekliyle, derhal maymun oldu diyor. Allah maymun yaptı onu diyor.

Gene Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi vesellem'in arkasından Cenâb-ı Peygamber'in taklîdini yapan, ağzını burnunu oynatarak böyle yapan bir herif vardı, Cenâb-ı Hakk ona öyle bir koku verdi, öyle bir hastalık verdi ki, müşrikler bile onu yanlarına sokmaz oldular, öyle helâk oldu gitdi, cehenneme yuvarlandı.

Biz gelelim dersimize. Kudretullahı görüyorsun değil mi? Semâvâtı nasıl kaldırmış? Yıldızlarla nasıl semâyı süslemiş? Güneşlerle, mevsimlerle, aylarla, günlerle, haftalarla, saatlerle, dakikalarla, sâniyelerle, hep hesâba sokmuş Allah bunları, birer birer hesapda bunlar. İşte bunlara kâdir olan Allah senin de ömür hesâbını sana soracak. Nereye sarfetdin ömrünü? Günaha mı sevaba mı? Çünkü diyor ki Peygamber, "Nefsim yed-i kudretinde olan Allah'a yemîn ederim ki bu âlemde sonraki âlemde iki makâm vardır. Birisi cennet, biri nâr". İkisinin de ehli var. Cennet ehli, Allah'ı tevhit eden, Allah'a şirk koşmayan, sözü temiz, özü temiz, zâhiri temiz, bâtını temiz, dili tevhit ile süslenmiş, gözü ibretli, kulak dinlediğinden öğüt alıyor, hak yola yönelmiş, nereden gelip nereye gitdiğini aramış sormuş ve arıyor. Ve diyor ki, "Ben burada fânîyim, bir bâkîye ihtiyâcım var" diyor. "Ben burada açım beni doyuracak bir rezzâk lâzım" diyor. "Ben zayıfım bir kavîye ihtiyâcım var benim". İşte Allahu Teâlâ'yı bulmuş böyle bu şekilde. İlme'l-yakîn ve ayne'l-yakîn ve hakka'l-yakîn bulmuş Allah'ı.

Çünkü burada Allah'ın kudretini görmeyenler, Hakk'ı görmeyenler, âhirette göremezler, gözleri kördür onların. Onlar bu âlemde her ne kadar zâhirde görseler de onların kalb gözleri kördür. Cenâb-ı Hakk diyor ya, ⁷⁶¹ "وَمَنْ كَانَ فِي هَذِهِ أَعْمَىٰ فَهُوَ فِي الْآخِرَةِ أَعْمَىٰ وَأَضَلُّ سَبِيلًا", bu âlemde a'mâ olan, yani hak ve hakîkati görmeyen demek, baş gözü kör olan manâsına değil, kalb gözü kör olan...Kalbin gözü vardır. Kalbin kulağı vardır. Kalbin kalbi vardır. Kalbin dili vardır. Yalnız vücûdun dili yok, vücûdun gözü yok, vücûdun burnu yok, vücûdda ne varsa, kalbde o vardır. Burada a'mâ olan, hak ve hakîkati bulamayanlar, çok ağlayacaklar.

Bir gün Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi vesellem, ashâbına şunu söyledi, kulağında kalsın, dedi ki, muhbir-i sâdık Muhammed Mustafâ böyle haber verdi, ne yapalım biz onu naklediyoruz, indî bir şey söylemiyoruz. İndî olursa benim sözüm, ister kabûl et, ister etme ama muhbir-i sadık olan Allah'ın sevgilisi mahbûbu, âlemlere rahmet olarak gönderilen Muhammed Mustafâ, sâhibü'l-mu'cizât, sâhibü'l-Mî'râc, sâhibü'l-Kurân, habîb-i Yezdân, bir gün dedi ki ashâb-ı bâ-safâya, iyi

⁷⁶¹ Sure-i İsrâ 72

dinle, kulağını benden yana ver, "Binde dokuz yüz doksan dokuz kişi nâra, binde bir kişi cennete gidecek" dedi. Ashâb-ı kirâmın kulakları böyle açıldı, gözleri fal taşı gibi büyüdü. "Yâ Resûlallah, ne olur bizim hâlimiz?" dediler. Buyurdular ki, sallallahu aleyhi vesellem, iyi dinle, "O binde bir sizsiniz" dedi, cümleleriniz yani. Muhammedü'r-Resûlullah diyenler yani. Allah diyenler, Allah'a şirk koşturmayanlar. Katletmeyenler, adam öldürmeyenler, zinâ etmeyenler, hırsızlık yapmayanlar, içki içmeyenler, anaya babaya âk olmayanlar, anaya babaya âsî olmayanlar, Allah'ın Kitâbı'nı kendisine minhâc edinmiş, sırât-ı müstakîm olan yola, islâm yoluna çıkmış. Çünkü o sırât-ı müstakîm olan islâm yolunun bir ucu Allah'a vâsıl olur, rızâya, rıdvâna, cennete gider.

Kardeşler! Çok korkunç günler gelecek. Önümüzde büyük akabeler bizi beklemekte. Ölüm akabesi, kabir akabesi, kabir karanlığı, kabir zulmeti, kabir azâbı, kabir sorusu. Sonra onunla da bitmiyor iş, ondan sonra kaldırılacağız. "Efendim kim kaldıracak? Nasıl olur, kalkar mı ölen adam?". Görmüyor musun rebî, ilkbaharı görmüyor musun? O ölü ardı Allah nasıl diriltiyor! İnkâr mı edeceksin! İşte onun gibi. Ölü toprakları Allah diriltiyor, yerden yeşertiyor böyle, kâdir. Ha o, ha o. Bir mikropla bütün insanların hilkatı Allah için birdir. Allah'a hiçbir zorluk yoktur. Bir mikrobu yaratması neyse, milyarlarca insanı yaratması da odur Allah için.

Şimdi, Allah diyor ki okuduğum âyet-i kerîmede, "يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ" Ey müminler! Size ismimi verdim diyor, ismimi verdim. Allah'ın bir ismi mümindir. ⁷⁶² هُوَ اللَّهُ الَّذِي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْمَلِكُ الْقُدُّوسُ السَّلَامُ "المؤمن المؤمن", Allah'ın bir ismi mümindir. Ey müminler! Size ismimi verdim.

⁷⁶³ اتَّقُوا اللَّهَ حَقَّ تَقَاتِهِ, benden hakkıyla korkunuz".

Her ne yaparsan yap, Allah huzûruna çıkacağını düşün. Hiçbir şey unutulmaz, Allah her şeyi görür, Allah her şeyi işitir, Allah her şeyi bilir. Hattâ sâhib olduğun vücûd bile senin aleyhinde şehâdet edecektir. Bunu unutma! Eller, kollar, gözler, kulaklar, hepsi senin aleyhinde şehâdet edecekler. Yâhud lehinde şehâdet edecekler. Leh de var, aleyh de var.

Diyecek ki, "Yâ Rabbi, abdest aldı, uzak bir mescide gitdi, tevhîd ederek, sana ibâdet etmek için, şâhidim ben" diyecek. Allah görüyor ama şâhidleri de var. Günah işlemişsin inkâra yeltenmişsin, ağzın tutulur, elin konuşur, ayakların şâhid olur. Esteîzübillah, ⁷⁶⁴ الْيَوْمَ نَخْتِمُ عَلَى أَفْوَاهِهِمْ وَتُكَلِّمُنَا أَيْدِيهِمْ وَتَشْهَدُ أَرْجُلُهُمْ بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ. Biz kıyâmet gününde ağızları mühürleriz, elleri konuşdururuz, ayakları tanık tutarız, şâhid tutarız yaptıklarınıza diyor Hazret-i Allah.

Her şeye kâdir O! O'ndan başka bir şey yok, "Lâ mevcûde illâ hû". "Lâ mahbûbe illâ hû", ancak sevgili O. "Lâ ma'bûde illâ hû", O'ndan gayrı ibâdete lâıyk ilâh yok. Allah, Allah Celle Celâluhû Hazretleri. Hakkıyla Allah'dan kork. Bilmiş ol ki muhakkak her nefesin sayısınca senden sorulacaktır. Allah yoluna girersen, Kurân yoluna, her şey kolay. Allah sana kolaylık gösterecek ibâdet ve tâatında. Masiyete gidenler, onlar helâk oldular, masiyete, isyâna gidenler, günaha gidenler. Hakk yolunda yürü. Dilinde tevhîd olsun. Gönlünde Allah muhabbeti olsun. Gözünde ibret olsun. Kulağın hakkı işitsin, hakka kulak versin. Hakdan gayrını işitme, tıka kulaklarını. Yani

⁷⁶² Sure-i Haşr 23

⁷⁶³ Sure-i Âl-i İmrân 102

⁷⁶⁴ Sure-i Yâsîn 65

Allah'ın sevmediği sözleri dinleme, onu demek istiyorum sana. Kulaklarını tıka. Onlara kulak tıka. Allah'ın davetine, Allah'ın Kitâbı'na, Allah'ın davetçilerine kulaklarını iyi aç, zarar etmeyeceksin.

Güneşin gurûbu yaklaştı. Dünyânın en son menzili kabirdir, âhiretin de ilk menzili kabridir, oradan girilir içeriye. Aklım var diyorsun, görmüyor musun? Ecel bir nehir, içmedik kim var? Soruyorum sana, ecel bir nehir, yani su, bir akan su, öyle farzedelim, içmedik kim var? Hani âbâ u ecdâdın? Hani Firavunlar? Hani ene rabbükümü'l-a'lâ diyen Firavunlar nerede? Onlar ne oldular? Orduları vardı, askerleri vardı. Kimisini bir mikrop, kimisini bir sivrisinek helâk etdi. Hele o Nemrud! Hele o Şeddad! İbrâhim Peygamber'e kafa tutmuşdu Nemrud. "Rabbin nedir?". "Yuhyî ve yümît" dedi Hazret-i İbrâhim Peygamber. "Nedir o rab dediğin senin?". İbrâhim aleyhisselâm cevap verdi, "Yuhyî ve yümît, öldürür ve diriltir". Budala cevap verdi İbrâhim Peygamber'e, "Kâle ene uhyî ve ümît, ben de öldürür ve diriltirim". Hapisden iki adam getirdi, birini öldürdü, birini bıraktı. "İşte birini öldürdüm, birini bıraktım" dedi. "Onu yaşıyorum, onu öldürdüm" demesin mi! Ahmak herif. Öldürmekle diriltmenin ne olduğunu bilmez. Ahmak! Kısa aklıyla Hakk kudretini tartmağa kalkmış terâzisi. ⁷⁶⁵ "فَإِنَّ اللَّهَ يَأْتِي بِالشَّمْسِ مِنَ الْمَشْرِقِ فَأْتِ بِهَا مِنَ الْمَغْرِبِ", Allah güneşi şarkdan doğdurur, haydi bakalım sen de garbdan doğdur". Ölüyü diriltiyorsun ya! Haydi bakalım. ⁷⁶⁶ "فَبُهِتَ الَّذِي كَفَرَ", şaşırdı kâfir, dedi ki, "Seninle işim yok Yâ İbrâhim, söyle rabbine onunla harb edeceğim ben, ordum var benim" dedi, "hazînem var" dedi, "kuvvetim var" dedi. Cenâb-ı Hakk İbrâhim Peygamber'e vahyetdi, "Git söyle ona, filanca sahraya gelsin harb edelim karşılıklı". Haber verdi İbrâhim Peygamber, "Haydi ordunu topla gel bakalım" dedi. Nemrud ordularını topladı, o devre mahsûs olan silahlarını, mancınıklarını, oklarını, kılıçlarını, kargılarını, topuzlarını topladı, saf saf bağlandılar, hazırlandılar. Allahu Sübhânehû ve Teâlâ Hazretleri, bize ibret olsun için, en âciz mahlûk, insanların gözüyle gördüğü en âciz mahlûk nedir, sivrisinek, Allah, o kibirli kâfire sivrisinek ordularını gönderdi. Görelim anlayalım diye. O devride mikrop gönderse anlamaz herif, görmez ki mikrobu. Milyonlarca sivrisinek tekbîr ederek çıkdılar Allah düşmanı ile harb etmeğe. Gök karardı, güneş görülmez oldu. Bekliyorlar asker gelecek diye, karşıdan bir siyahlık geliyor, vızıltıyla karışık. Tekbîr alıyorlar, vızıltısı o, tesbîhi sivrisineğin.

Fakat bu arada, öyle diyor ehl-i keşif, bir sivrisinek vardı topladı, kanadı da sakatdı, ayağı da topladı, dedi, "Yâ Rabbi, gazâyı emr ü fermân buyurdun, benim kudretim yok harb etmeğe, sakatım" dedi, "Yâ Rabbi ben bu gazâdan geri kaldım". Üzülüyor.

Ey Türk evlâdı! Ey müslüman evlâdı! Gazâdan geri kalsan sevinme, üzül. Bak, sivrisinek bile Allah yolunda üzülüyor, sen insansın. Malınla, canınla vatanına, milletine, dînine hizmet et, ağlayanın gözyaşını sil, yoksulları sevindir.

Hakk Teâlâ buyurdu ki o sivrisineğe ilhâm etdi, dedi ki, "Mâdem ki böyle aczini ifâde etdin, sakatsın, en kibirli olan, bana karşı hasım olduğunu söyleyen adama seni havâle etdim, sen git ona". O sivrisinek dinlene dinlene geldi. O sinek orduları bir hüçûm etdiler, Nemrud'un ordusunda, ne mancınığı kaldı, ne askeri kaldı, darmadağın oldular, bozuldular, kaçan kaçana. Burnundan içeri giriyor ve helâk ediyor. Gözlerinden içeri giriyorlar, burunlarından içeri giriyorlar ve helâk ediyorlar. O topal sinek dinlene dinlene geldi. Nemrud da kaçdı sarayına girdi. İçeri girdi, kapının anahtar deliğinden içeriye. Yaaa! Anahtar deliği yoksa Allah anahtar deliğini halk ederdi orada. Allah dilerse

⁷⁶⁵ Sure-i Bakara 258

⁷⁶⁶ Sure-i Bakara 258

deveyi iğnenin deliğinden geçirir. Ne iğnenin deliğini büyütür, ne deveyi küçültür. Allah dilediği gibi yapar. İşte o kadar! Geldi Nemrud'un dizine oturdu. Dinlendi, yorulmuşdu çünkü. Nemrud vurmağa çalışıyor, sağ eline kondu, oradan sol eline derken, burnundan içeriye girdi. Başladı beynini oymaya. "Efendi, sivrisinek mi?" Yaaa!

Sonraki Nemrudları da Şeddadları filan, mikroplar helâk etdi. Kıvrım kıvrım kıvrandırıyor. Kasaları dolu fakat hiçbir faydası yok. Doktorlar ellerini çekmişler, âciz kalmışlar yani. İş Hakk'a kalmış. Hele bir tânesine gitdik, okumaya götürdüler beni, dedi ki bana, vallâhi böyle bak, "Hocaefendi, bana bir şey musallat oldu, bak orada duruyor" dedi bana. Ama paranın para zamanı, bu para değil, "Kasada yedi milyon var" dedi, "beni bunun elinden kurtarın, yedi milyonu size vereyim" dedi. Bakdık duvarda bir şey yok, biz görmüyoruz. ⁷⁶⁷ "وَأَنْتُمْ حِينِيذٍ تَنْظُرُونَ". Rûh hulkuma geldi mi, var dediklerin yok oluyor, var zannetdiklerin yok oluyor, ne kasa, ne rütbe, ne kese, yok dediklerin var oluyor. Hani âhiret yokdu ya, hani melekler yokdu, azâb yokdu, ölüm yokdu, mahşer yokdu, onları görüyorsun, başlıyorsun görmeğe.

Ey mümin! Ehl-i nâr olsun, ehl-i cennet olsun, ölmeden, ölüm ânında, son nefesinde, gideceği yeri görür. Ehl-i cennetsen gideceğin yeri göreceksin, ehl-i nâr isek gene gideceğimiz yeri gösterecekler bize. Allah muhâfaza buyursun. Onun için dâimâ ibâdet ve tâat Cenâb-ı Hakk'a.

Ve başladı Nemrud'un beynini yemeğe. Adamlarını çağırdı, uğraşdılar, imkânı yok ölmesine. Nihâyet çâreyi böyle buldular. İki asker getirdiler, kafasına topuzla vuruyorlar, tokmakla, sinek topuzu yiyince sersem oluyor, biraz duruyor, durunca Nemrud rahatlaşıyor. İçeride hayvanın sersemliği geçti mi, gene başlıyor yemeğe, gene tokmakla vuruyorlar kafasına. Bazen öyle olur, insan parayı verir, kendini tokmaklatır.

Allah'dan kork! Allah'dan kork! Ne olacağımız malûm değil yarın. Cenâb-ı Hakk'a dâimâ şunu, her gece şunu söyleyin müslümanlar, "Îmânımı yoldaş et, azâbından bizi koru, dâimâ rızânda kullan ve tâatından zevk ver bize yâ Rabbi" de. Amân ibâdetsiz dolaşma. Cenâbet menâbet dolaşma. İbâdetli ve tâatlı ol, dâimâ silahlı bulun. Çünkü dön borusu çaldığı vakitte, hemen dönersin gerisin geriye, dinlemezler kimseyi. "irci'î" dediler mi, dön gerisi geriye, "irci'î", tamam, bitdi, o kadar. Dön borusu. Yani askere nasıl emir veriyorlar, "bak!", onun gibidir. Onun için ölenlerin gözü kalır böyle, böyle bakarlar.

Kim fazla tokmak vurursa onun maaşını fazla veriyordu, ustalıkla vuruyorsun diye. Sonra birisi bir gün bir tokmak vurdu, cehenneme yuvarladı. Hani yer tanrısıydı ya! Kendi adamları kendisini döverek öldürdüler. Kâfirler de böyle. Kendi elleriyle put yaparlar, ilahlarını kendileri beklerler. Ne zararı var ne faydası, Allah'a şirk koştukları şeylerin.

Allah'a yönel. Allah'ı sevenleri sev. Allah'a mutî olanlara mutî ol. Nefsine mutî olma, nefsinle biraz çarpış, insan olduğun meydana çıksın. En büyük gazâ nefis ile mücâdele ve nefse hâkim olmaktır. Nefsine hâkim olmayan insan sayılmaz. Sûretâ insan da görünse, hakîkatde hayvan sayılır.

"يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَلْتَنْظُرْ نَفْسٌ مَّا قَدَّمَتْ لِغَدٍ". Bak şimdi, dedim ya sana. Geldin, bir ağaç gölgesinde oturdun, gideceksin, onun gibi. Bir yolcusun yani. Her şeyin hazır olsun. "Yarın tövbe ederim, ibâdete yarın başlarım" diyenler zarar etdiler. Ne vakit gideceğimiz malûm değil, diyorum ya işte,

⁷⁶⁷ Sure-i Vâkı'a 83-84

"bak!", tamam, bitdi, o kadar. Nefesi verirsin alamazsın. "Gençdi efendim". Olsun, genç olsun ne yapalım.

Hani biliyorsunuz ya, hatırlarsınız siz, belki içinizdeki yaşlılar ama. Gönül ihtiyarlamıyor da. Cihan pehlivanı Kara Ahmed Pehlivan var, meşhûr, Türklerin. Bizim âbâ u ecdâdımız hepsi kavî kuvvetli insanlar. Harâma uçkur çözmemişler hiç. Aslan gibi yetişmişler. Kalblerinde Allah korkusu. Böyle insanlar oldukları için kavî insanlar. Bir gün laf arasında atmış bizim Ahmed Pehlivan, Aksaray'da, demiş ki, "Azrâil gelse benim sırtımı yere getiremez" demiş. Der demez rûhunu kabz etmiş Azrâil aleyhisselâm. O ânda. Söz yarıda kalmış ağzında. Acaba anlatabildim mi? Bir daha söylüyorum. Laf esnâsında, "O kadar kuvvetliyim ki ben, Azrâil gelse benim sırtımı yere getiremez" derken Azrâil rûhunu kabz eyledi. Bu kadar.

Bir ân yani. Fakat o ânın içerisinde ânlar yaşanır. Bir ândır fakat o ânın içerisinde seneler yaşanır. Seneler yaşanır o ânın içerisinde. O, uzar o. Sana göre ândır, bana göre ândır. Ölen kişi için ân değildir o, uzundur. Kirâcı gibi yani. Yâhud ev sâhibi gibi. Malûm ya kirâcıya hemen ay başı geliyor, ev sâhibi diyor ki "amma uzadı ha bu ay" diyor. Yaaa öyle. Safâda olanlar, "Yâhu ne vakit gelip geçdi, sene geçdi" diyor. Safâdasın da ondan. Hapishânedede yat bak gidiyor mu? Hastahânedede hasta ol, bak vakit geçiyor mu? Sıhhatin var, güzel işiyorsun, rahat rahat. Bir tıkansın da bak gör. Suyun var ama ağzın yoksa içmeğe ne yapacaksın? Haydi suyu içdin, bu sefer çıkaramazsan ne yapacaksın? Soruyorum. Allah'dan kork! Hikmetin başı Allah'dan korkmaktır.

Ömür gâyetle kısadır, gelip geçicidir. İşte bu câmiye geldiniz, oturduk biraz, beni dinlediniz filan, öyle farzet, altmış yetmiş sene farzet bunu. Ki o kadar bile gelmez, sana bir gün gibi gelmez, erişecek ecelin, bir gün haydi diyecekler, eşyan hazır olsun. Yolcu yolunda gerek olduğu gibi, eşyan hazır olsun. Vasiyetini yaz. Borçlu kalma, borçlarını ver. Kazâ namazlarını kıl. Bak söylüyoruz, anlatıyoruz. Bizim güneş gurûba yaklaştı. Kazâ namazlarını kıl. Sakın namazı kazâyâ bırakma. Namazlarını kıl. Hem de seve seve kıl. Hem de hudû' huşû' ile kıl. Hem de Allah beni huzûruna kabûl etdi diye kıl. O namazda ne zevk var biliyor musun, "إِيَّاكَ نَعْبُدُ" de? Cenâb-ı Hakk mekândan münezzeh olarak tecellî eder adamın karşısına, mekândan münezzeh olarak. Senin aklın benim aklım erişmez. Ne benim dilim onu tarîf edebilir, ne senin kafan onu idrâk edip alabilir. İbâdetlerinizi yapınız. Dâimâ istiğfâr ediniz Cenâb-ı Hakk'a. Ama böyle dille değil, gönülle, gönül diliyle. Gönül diliyle, gönül, gönül! Gönül diliyle istiğfâr ediniz. Yani istiğfârın manâsı, Allah'dan affını istemek manâsındadır.

Gelip geçiciyiz. Onun için, ⁷⁶⁸ "وَلْتَنْتَظِرْ نَفْسٌ مَّا قَدَّمَتْ لِغَدٍ". Yarın için ne hazırladın? Bak Allah ne diyor burada, âyet-i kerîmede. Yarın için ne hazırladın diyor, yarın için ne hazırladın? Yarından murâd ne? Âhiret günü yani. Çünkü "küllü âtin karîb", her gelici yakındır.

Bu kadar. Kesiyoruz. Sizi üzdüm ve yordum. Hava da sıcak. Ama burası gölge altında, elhamdülillah. Mahşer gününde gölge yoktur ancak arşın gölgesi vardır, Resûl-i Ekrem'in Livâ-i Hamd isimli sancağının gölgesi vardır. İki gölge. O arşın gölgesinde gölgelenenler, âdiller, peygamberler, âdil hükümdarlar, âdil hâkimler, gâzîler ve şehîdler ve sâlihler ve Allah'a çok çok ibâdet eden zâhidler, âbidler oraya toplanacaklardır. Bir kısmı da Allah'ın Resûlünün Livâ-i Hamd sancağı altında gölgeleneceklerdir. Ondan başka gölge yoktur. Vallâhi, Resûl-i Ekrem'in söylediği

gibi söylüyorum, kafatasları içerisinde beyinler kaynayacaktır. Bu günleri düşün, hatırla, bunlar gelecek. İstiyorsan arşın gölgesine gitmek, Resûl-i Ekrem'in civârına iskân olmak, ibâdet ve tâatında bulun. Sözlerim belki acı ve incitici, öyle geldi size. Çünkü nefse acı gelir hak kelâm. Nefs hasta olduğu için, hasta adama bal tatdırsan, acı gelir bal. Nefslerimiz ıslâh olmadığı için, ölümden korkar, incinir nefis ölümden, hiç duymak istemez. Böyle cehennem, ateş, azâb mazâb dinledi mi nefis hiç hoşlanmaz bunlardan. Hiç hoşlanmaz. Hiç sevmediği şeylerdir. Çünkü hasta olduğu için, bu tatlı kelâm, Resûl'ün tatlı kelâmı, ona cevizin kabuğu gibi acı gelir. Halbuki aslında tatlıdır, tatlıdır, hepsi tatlıdır, hepsi güzeldir. Resûl-i Ekrem ne haber verdi, hepsi hakdır ve gerçektir, olacaktır. O'nun güzel dediği güzeldir, O'nun çirkin dediği çirkindir. Allah'ın güzel dediği güzeldir, çirkin dediği çirkindir. Senin ve benim aklımla güzelliği çirkinliği biz ayıramayız. Allah'ın Kitâbı buradadır.

Yâ Rabbi, bize insanlığa hizmeti, ibâdetde kudreti, tâatda vuslatı ihsân u inâyet eyle. Bizi dînimize, memleketimize, vatanımıza, milletimize hayırlı insanlar et. Bizi kötü kişilerden kılma yâ Rabbi. Her ne kadar irâde-i cüz'iyemiz bizim elimizde ise de senin irâde-i külliye yanında ne olabilir. Sana teslîm olduk yâ Rabbi, habîbin hürmetine bizi şakîlerden kılma, saîdlerden eyle.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtın müstakîm.

MAĞRÛR OLMA!

*Ey dünyâyâ aldanıp mağrûr-i kemâl olan
Bâkî değil bu âlem sen de bir gün ölürsün
Ey şeytânâ inanıp mahrûm-i cemâl olan
Hayrı şerri orada defterinde bulursun*

*Şu âyetin hükmünü düşündün mü bir kerre
Fe men ya'mel miskâle zerratin hayran yerah
Ve men ya'mel miskâle zerratin şerran yerah
Amelin her ne ise elbet onu görürsün*

*Vurdun ise vururlar verdin ise verirler
Sevdin ise severler yerdin ise yererler
Sanma gizli kalıyor ne yaparsan görürler
Bir nefesinin bile hesâbını verirsın*

*Helâl yiyen nûrdadır harâm yiyen nârdadır
Kul hakkını yiyenin başı gâyet dardadır
Azâbın başlangıcı bilmiş ol mezârdadır
Orada amelinle sen başbaşa kalırsın*

*Yedi dirhem arpaya bir eskice hırkaya
Ecir sevap devreder bir fırka bir fırkaya
Elin günâhını da yüklenirsin arkaya
Soluğu cehennemde esfelinde alırsın*

*Sakın gözün kalmasın dünya sîm ü zerinde
Altın gümüş hayretmez sana mahşer yerinde
Kimsenin hakkı kalmaz kimsenin üzerinde
Aklını başına al sonra pişmân olursun*

*Aşkî der ki yolumuz gâyet sarpdır kardeşler
Aklı başında olan burada hayır işler
Bak ağardı saç sakal döküldü bütün dişler
Ölüm bize yaklaştı bunu sen de bilirsın*

Allah Korkusu ve Allah Sevgisi 5 Ağustos 1983 (25 Şevval 1403)

İbâdallah!

Kâllallahu Teâlâ fî Kitâbihi'l-Azîz.

Eûzübillahimineşşeytânirracîm.

Bismillahirrahmânirrahîm.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَلْتَنْظُرْ نَفْسٌ مَا قَدَّمَتْ لِغَدٍّ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ⁷⁶⁹

Sadakallahü'l-Azîm.

Ve kâle'n-nebiyyü sallallahu aleyhi vesellem, "Re'sü'l-hikmeti mehâfetullah".

Sadaka Resûlullahi Rabbi'l-âlemîn.

Müminler!

Mümin ismi Allah'ın esmâlarından bir isimdir. Allahu Sübhânehû ve Teâlâ Hazretlerini tevhîd eden ve O'nun habîbi Muhammed'e gönül veren, cümle enbiyâyı tasdîk eden ve Kurân-ı Kerîm'den evvel gelen kitaplara inanan kişiler mümindir, Allah kendi ismini kendini tevhîd edene, habîbine gönül verene vermiştir. Onun için, "Yâ eyyühellezîne âmenû" hitâbı Allah'ın hitâbıdır ve kendi ismiyle bizlere hitâb etmektedir. İnceliği, güzelliği budur.

Cenâb-ı Hakk bizleri takvâya ve verâyâ davet ediyor. Takvânın fevki verâdır. Yani insanlar takvâda, Hakk korkusunda yücelirlerse, ondan sonra bir makâm vardır ki, verâ makâmı, o takvânın en yüksek mevkiidir. Allah indinde de en kerîm olan kimse, Allah'a en makbûl olan kişi, Allah'dan korkandır ve Allah'ı sevendir.

Allah'dan korkmak iki nevidir. Birisi azâbından korkmak, celâlinde korkmak, birisi de Hakk Teâlâ bana kulum demezse, bana cemâlini göstermezse diye korkmak ve kalbi titremekdir ki, efdal olan da budur. Cehennem için Hakk'dan korkan, o, Hakk'dan korkmaz, nefsinin azâba giriftâr olacağından korktuğundan Hakk'dan korktuğunu zanneder. Cennet arzusu ile Hakk'dan korkanlar da, Hakk'dan korkmuş olmazlar, zîrâ nefisleri cenneti arzu eder. Buna binâen, ne cehennem

⁷⁶⁹ Sure-i Haşr 18

korkusuyla Hakk'dan kork, ne cennet ümîdiyle Hakk'dan kork, "Allah bana kulum demezse" diye kork! Ondan çekin.

Hazret-i Mûsâ aleyhisselâm, bir gün Tûr'a giderken kavminden birisi, "Yâ Nebiyallah, Hakk Teâlâ'ya sor, acaba ben ehl-i nâr mıyım, ehl-i cennet miyim?" demiş.

Hiçbirimiz istikbâlimizin ne olacağını bilemiyoruz. Nice kişiler îmânlı yaşadılar, küfür üzere öldüler. Nice kişiler mümin doğdular, mümin yaşadılar, kâfir öldüler. Nice kişiler mümin doğdular, kâfir yaşadılar, mümin öldüler. Onun için muhâtabın kâfir dahi olsa, hatırlından şunu çıkarma : "Allah buna son nefesde îmân nasîb ederse, bu, Hakk'a lâıyk bir kul olur, ya benim îmânın selb olursa benim hâlim nice olur?" diye Allah'dan kork.

Cenâb-ı Mûsâ aleyhisselâm bunu Cenâb-ı Hakk'a sormadı çünkü edebe mugâyirdi.

İstikbâli bilmek iyi değildir. İstikbâli bilmek, ona tahammül edebilecek olan enbiyâ ve evliyâ içindir. Sen yarın ne olacağını bilsen, bir taşı bir taş üzerine koymazsın. Üzerinden durmak lâzım ama vakit dar olduğu için bu kadar kâfî.

Cenâb-ı Mûsâ, Tûr'da Hakk'la mülâkât yaptıktan sonra, Cenâb-ı Hakk buyurdu ki, "Kullarımdan birisi sana bir soru sordu. Niçin bana bu emâneti tevdi etmedin, yâ Mûsâ?" diye sordu. Hazret-i Mûsâ, "Yâ Rabbi, semâda ve ardda, bilinen ve bilinmeyen âlemlerde her şeyi gören ve bilen ve işiten sensin. Edeb etdim, yâ Rabbi" dedi. Cenâb-ı Hakk, "Söyle ol kuluma, o ehl-i nârdır" dedi. Hazret-i Mûsâ gelip de "Cenâb-ı Hakk buyurdu ki, söyle o kuluma" diye söze başlayınca, adam hemen atıldı ve "Altını söyleme yâ Mûsâ. Allah bana kulum dedi mi, Allah beni kulluğa kabûl etti mi, ister nârına koysun ister nûruna" dedi.

İşte, kalbin bunda titreyecek. Yani Allah bana kulum desin, sen de Allah'a benim mabûdum de.

Allah'ı sev. O'nun emirlerini seve seve yap. O seni nimetlere boğmuş. En büyük nimeti olan, nimet-i uzmâsı Muhammed Mustafâ sallallahu aleyhi veselleme ümmet olarak seni halk etmiş ve kendi kelâmıyla sana hitâb etmiş ve kendi ismiyle seni isimlendirmiştir. Hakk Teâlâ'yı sev. Bütün etrâfımız O'nun verdiği nimetlerle doludur ama biz farkında değiliz. Tıpkı suyun içindeki balık, suyun farkında olmadığı gibi. Allahu Teâlâ sevmeye lâıykdır, O'nu sev.

Bu da şöyle olur. Bu sevgi, Hakk tarafından olması lâzımdır. Kulluğunu yaparsan Hakk seni sevecek, senin de kalbinde Allah'a karşı muhabbet ve meveddet hâsıl olacaktır. Kulluğunu yapmadan olmaz.

Semâyâ bak, Allah semâyı sana nasıl yüceltmiş, ardı altına nasıl döşetmiş. Kışlar, yazlar, güzler, ilkbaharlar, rengârenk çiçekler, ayrı ayrı tatda meyvalar, anne şefkati, baba rahmeti, insanlık muhabbeti hep sana bahşolunmuş. Ve şeklin de çok güzel yaratılmış. Allah, seni gâyet de mütenâsib yaratmış. Cenâb-ı Hakk'ı sevmeyecek misin? Fakîrim diyen bir adam hesâba vursun milyonlara mâlik olduğunu görecekdir. Fakîrim zannediyorsun, îmânını kaç milyara alabilirsin? Allah sana bir îmân vermiş ki, ebedî saâdet bunda, ebedî selâmet bunda, Hakk rızâsı, rıdvânı, cenneti, cemâli bunda.

İşin de başı takvâdadır, ittikâdadır. Onun için Cenâb-ı Hakk bizi tefekküre davet ediyor, diyor ki, "Yâ eyyühellezîne âmenü't-tekullâhe" yani "Ey müminler! Allah'dan korkunuz", "vel tenzur nefsun mâ kaddemet li gadin" yani "Yarınki gün için ne hazırladın tefekkür et, düşün!" Yani "Hâsibû kable en tuhâsebû". Manâsı, "Allah seni hesâba çekmeden, sen kendini hesâba çek, düşün".

Cenâb-ı Hazret-i Ömer ibn Hattâb radiyallahu teâlâ anh Efendimiz Hazretleri kendisini haftada bir defa hesâba çeker ve yaptığı iyilikleri, yaptığı işleri gözönüne getirir, bazen kendisini cezâyâ çarpdırır yani nefesine cezâ verirdi. Ömer ki, kim biliyor musun Ömer? Kırkların kırkıncısı, Resûl-i Ekrem'in kayınpederi olmak şerefine nâil olmuş ve islâmın adliye nâzırı. Ve Resûl-i Ekrem O'nun hakkında, "Benden sonra peygamber gelseydi Ömer gelirdi" buyurmuş. Üç aylık yoldan ordularını idâre etmiş bir adam. Kendisi Medîne'de olduğu hâlde hutbe okurken, seslenmiş, "Yâ Sâriye el-cebel!" diye seslenmiş. Demişler ki, "Yâ emîre'l-müminîn, bu yersiz bir emir" demişler, "Yok" demiş, "Kadisiye'de ordum sıkışdı, ordu kumandanı Sâriye'ye dağa çıkmasını emrettim" dedi. Yani görüyordu, manevî radarı vardı. İşte bu Ömer ibn Hattâb kendisini hesâba çekerdi. Bazen dinlediği âyet-i kerîmenin şiddetiyle haftalarca hasta yatardı.

Öyleyse kendini hesâba çekeceksin. Hazır duracaksın. Yolcu yolunda olduğu gibi. Yola devâm eden bir adam ne şekilde hareket eder? Soruyorum. Yolcu yani seferde. Yolcu gibi hazır olacaksın. İbâdet ve tâatını yapacaksın. Allah'a kulluğunu ifâ edeceksin. Hemcinsine hizmetde bulunacaksın. Nefsine olan vazîfelerini, evlâd u ayâline olan vazîfelerini yerine getireceksin. Bunları yapmazsan mesûl olursun. Sonra âkıbetde çok pişmân olursun fakat ağlaman sana fayda getirmez ve vermez.

Düşün! Bugüne kadar neler yaptın? Seyyiâtın mı fazla, hasenâtın mı fazla, düşün, gözünün önüne getir. Yapdığın hasenâtı unut, seyyiâtını unutma! Dâimâ istiğfâr üzere bulun. Gecede ve gündüzde, dâimâ Cenâb-ı Hakk'a yalvar, "Yâ Rabbi, bana îmânımı yoldaş et, beni tâatına mahkûm eyle, namazından, orucundan, zekâtından, tesbîhâtından bana zevk ver yâ Rabbi, namazdan ben zevk duyayım, bu lezzeti bana tatdır" de. Tadarsan o vakit namazda üşenmeyeceksin, namazı kılacaksın, hem de seve seve kılacaksın. Yeter ki Allah seni namaz kılmaya lâıyk görsün, yeter ki Allah seni huzûruna almaya lâıyk görsün.

Bak! Bugün kaç yaşına kadar yaşadın, hayrına şerrine bak, hangisi gâlib? Saçımız sakalımız ağardı, sinirlerimiz gevşedi, günahdan ârî değiliz, bir türlü kendimiz günahdan kurtaramıyoruz. Allah ihtiyarlara hitâb ediyor, "Ey kulum! Saçın sakalın ağardı, sinirlerin gevşedi, bana karşı günah işlemeye utanmıyorsun, ben sana azâb etmeye hayâ ediyorum" diyor. Resûl-i Ekrem gençlerimize hitâb ediyor, "İçinizde en sevdiğim, genç müminlerdir, genç yaşında ibâdet yapanlardır, nefs-i emmâresi havadayken, ona galebe çalanlardır, nefsiyle mücâdele edip, nefesine hâkim olanlardır.

Elini kötülükten, dilini yalandan ve gıybetden, gözünü hıyânetden tathîr et. Kalbinden Hakk sevgisinden gayrı sevgiyi çıkar. Vücûdunla, bedeninle, malınla, canınla, her şeyinle Allah'a ibâdetde bulun. Kaybetmeyeceksin. Yakın zamanda bu tavsiyelerimin mükâfâtını görürsün. Yapmayanlar da pişmân olurlar fakat ne yazık ki iş işden geçmiştir.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sıratın müstakîm.

Kişi Sevdiği İle Beraberdır
12 Ağustos 1983 (3 Zilkade 1403)

Kâllallahu Teâlâ fî Kitâbihi'l-Azîz.

Eûzûbillahimineşşeytânirracîm.

Bismillahirrahmânirrahîm.

وَمَنْ يُطِعِ اللَّهَ وَالرَّسُولَ فَأُولَٰئِكَ مَعَ الَّذِينَ أَنْعَمَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ مِنَ النَّبِيِّينَ وَالصِّدِّيقِينَ وَالشُّهَدَاءِ وَالصَّالِحِينَ وَحَسُنَ أُولَٰئِكَ رَفِيقًا⁷⁷⁰

Sadakallahü'l-Azîm.

Kalbleri nûr-i îmân ile münevver, alınları Hakk'a secde etmekle sürûrlanan, dilleriyle Allah'ı tevhîd eden, gönülleriyle Allah'ı gönül veren, kıyâmet gününe inanan, Hakk'ın cennetine tâlib, rızâsına râgıb, cemâline âşık olanlar!

Duyunuz, biliniz ve böylece anlayınız ki, bu kâinât, muhabbet üzere vaz' olunmuştur yani muhabbetle kurulmuş, muhabbetle vaz' olunmuştur. Buna binâen Cenâb-ı Hakk, Habîb-i Edîbi Muhammed Mustafâ'ya bir hadîs-i kudî ile, "Levlâke levlâk lemâ halaktü'l-eflâk" yani "Habîbim Ahmed, seni halk etmeseydim, eflâki, felekiyyâtı yani bu cihânı halk etmeyecektim" buyurmuştur. Diğer bir kudî hadîsde de Cenâb-ı Hakk, kendisinin gizli bir hazîne olduğunu, bu hazînenin bilinmesinin zâtına sevdireldiğini ve mahlûkâtı halkederek kendisini izhâr etdiğini beyân etmiştir. Yani iş muhabbetle olmuştur. İş muhabbetle başlamış, muhabbetle bitmiştir.

Muhabbetden Muhammed oldu hâsıl

Muhammedsiz muhabbetden ne hâsıl

En büyük saâdet, en büyük selâmet, en büyük lutf u kerem-i ilâhî, nimet-i uzmâ, Resûl-i Ekrem gibi cümle enbiyânın serdârı, cihâna rahmeten-lil-âlemîn olarak gönderilen, Habîb-i Hudâ'ya bizim ümmet olmamızdır, bizim için bu kâfidir. Allah, hiçbir nebînin hayâtına kasem etmemiştir ancak Resûl-i Ekrem'in hayâtına kasem etmiştir. "Hayâtın hakkı için Habîbim Muhammed" demiştir. Sallallahu aleyhi vesellem. Düşünün! Yerin göğün sâhibi, bilinen ve bilinmeyen âlemlerin mâliki olan Allah, Habîb-i Edîbine, "Habîbim, senin hayâtın hakkı için" demiştir. Yine Duhâ Sûresinde,

"Ve'd-duhâ, ve'l-leyli izâ secâ, mâ vedde'ake rabbûke vemâ kalâ" âyetlerinde "duhâ", Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi vesellem cemâli, "ve'l-leyli izâ secâ" ise, Resûl-i Ekrem'in siyah saçlarıdır. Allah habîbinin cemâline ve siyah saçlarına yemîn etmiştir. Ve aynı zamanda "duhâ", Resûl-i Ekrem'in doğduğu vakte işâretidir. Hazret-i Allah, Resûl-i Ekrem'in doğduğu saate, âna yemîn etmiştir.

Resûl-i Ekrem'in kadr-i vâlâsı gâyetle yücedir. Arş-ı Rahmân, Resûl-i Ekrem'in ayağının tozuyla tezyîn olunmuştur. Hattâ Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi vesellem diyor ki, "Mi'râc Gecesi ben arşa vardığım vakitte, ayakkabılarımı çıkarmak istedim, Cenâb-ı Hakk bana buyurdu ki, 'Habîbim Ahmed, ayakkabılarını ayağından çıkarma, benim arşımsa sen ayakkabınla bas' dedi. Ben dedim ki 'Yâ Rabbi, kardeşim Tûr-i Sînâ'da iken ona, fahla' na'leyk, ayakkabılarını çıkar diye emr ü fermân buyurmuşdun. Tûr-i Sînâ kürre-i ardda bir yerdir, halbuki burası arş-ı Rahmân'dır' dediğim vakitte, "O benîm kelîmimdir, sen benim habîbimsin, senin ayakkabılarının tozlarıyla benim arşım iftihar eder" buyurmuşdu. Resûl-i Ekrem'in yüceliğini düşün!

Resûl-i Ekrem, hiçbir nebînin eremediği makâm-ı ulyâya, tevhîd-i efâle, tevhîd-i sıfata ve tevhîd-i zâta ermiştir. Sallallahu aleyhi vesellem. Hepsî de âyetle sarîhdir. Allahu Teâlâ Kurân-ı Kerîm'de bunları sarahaten beyân etmiştir. ⁷⁷¹ "وَمَا رَمَيْتُ إِذْ رَمَيْتُ وَلَكِنَّ اللَّهَ رَمَى" âyeti tevhîd-i efâle işâretidir, ⁷⁷² "لَقَدْ جَاءَكُمْ رَسُولٌ مِّنْ أَنفُسِكُمْ عَزِيزٌ عَلَيْهِ مَا عَنِتُّمْ حَرِيصٌ عَلَيْكُم بِالْمُؤْمِنِينَ رَؤُوفٌ رَّحِيمٌ" âyet-i celîlesi Resûl-i Ekrem'in tevhîd-i sıfata erdiğini beyân eder, ⁷⁷³ "إِنَّ الدِّينَ يُبَايِعُكَ إِنَّمَا يُبَايِعُونَ اللَّهَ يَدُ اللَّهِ فَوْقَ أَيْدِيهِمْ" âyet-i kerîmesi, Resûl-i Ekrem'in tevhîd-i zâta mâlik olduğunu izhâr eyler. Anlayanlara, âriflere.

Bu âlemde Resûl-i Ekrem'i, Abdullah'ın oğlu, Âmine'nin çocuğu bilenler, Peygamber'i bilmiş demek değildir. Ebû Cehil Peygamber'in anasını babasını sülâlesini daha iyi bilir. Resûl-i Ekrem'i bilmek, Allah'a mahsûsdur. Onun için salavât-ı şerîfede, Allahu Teâlâ bize emrettiği vakit, ki her cuma günü bu ilân olunuyor ve Kurân'da da böyledir, her an ilân olunmaktadır, "Ben Allahlığım ile meleklerimle beraber habîbim Ahmed'e salât ediyorum, ey müminler, siz de O'na salât ediniz" diyor, biz ne diyoruz? "Allahümme salli 'alâ Muhammed" yani "Yâ Rabbi sen salât et" diyoruz. Bunun manâsı ne demek? "Habîbin Ahmed'e lâayık olan salavâtı biz kul ilmiyle bilemeyiz. Onu ancak ilmullah ile sen bilirsin. O'na lâayık olan salavâtı sen ver" diyoruz Cenâb-ı Hakk'a. Celle Celâluhû.

Anlatığımız deryâdan bir katre, kürrelerden bir zerre, güneşlerden bir hüzme. Resûl-i Ekrem'i medh etmiş olmadık, O'nun meddâhı Hazret-i Allah'dır, Celle Celâluhû. Yalnız şu var ki, böyle bir peygambere yevm-i kıyâmetde nasıl mülâkî olacağız ve O'nunla nasıl beraber olacağız, bunu izhâr etmek istiyoruz. O'nun makâmı çok yüce, çok yüksek, biz ise günah ile âlûde olmuş insanlarız. Şimdi bu husûsda şu hadîs-i şerîfin meâlinden bahsedeceğim.

Günlerden bir mübârek gün, Mescid-i Nebî'ye bir a'râbî gelmiş, Resûl-i Ekrem'e "Yâ Resûlallah kıyâmet ne zaman kopar?" demiş.

Efendiler! Bir şey daha söyleyeceğim, iyi kulak veriniz ve sözümle âmil olunuz ve necâta eriniz. Resûl-i Ekrem'i sakın hâ mücerred ismiyle anmayınız, mutlakâ O'nun sıfatlarını da söyleyiniz ve

⁷⁷¹ Sure-i Enfâl 17

⁷⁷² Sure-i Tevbe 128

⁷⁷³ Sure-i Feth 10

ismini işitdiğiniz vakitte, mutlakâ salavât-ı şerîfe getiriniz. Bir kimse, Cenâb-ı Peygamber'in mücerred ismini söylese, ameli habt olunur yani ameli bâtil olur. Peygamber'i birbirimizi çağırır gibi çağırırsak amellerimiz habt olunur. Edeb lâzım, terbiye lâzım! Allah, Muhammed'ine edeb istiyor, O'na hürmet istiyor, O'na ta'zîm istiyor çünkü kendi de ta'zîm ediyor Hazret-i Allah. O'na zemîn âşık, zamân âşık, kevn ü mekân âşık, ard âşık, semâ âşık, cümle melâike âşık, Allah da âşık Muhammed Mustafâ'ya! Sallallahu aleyhi vesellem.

O zât, "Yâ Resûlallah, kıyâmet ne zaman kopar?" Deyince, Resûl-i Ekrem bu soruya cevap vermedi ve kıbleye döndü, namaza durdu. Namazı bitirdi, cemaate hitâben, "Soru soran kişi nerede?" diye sordu. O zât ayağa kalktı ve "Yâ Resûlallah, ben sordum" dedi. Resûl-i Ekrem o zâta, "Ne yapacaksın kıyâmetin kopmasını? O bir emr-i mühimdir, olacaktır, kıyâmet kopacaktır. Sen kıyâmetin vaktini öğrenip ne yapacaksın, asıl sen kıyâmet günü için ne hazırladın?" diye sordu.

Hani bazı insanlar var, kendilerine kabir hazırlıyorlar, yüzbinlerce lira verip kabir hazırlıyorlar. Yâhu kendine kabir hazırlama, kendini kabre hazırla! Orası karanlıktır, nûr götür. Oranın nûru tevhîd-i ilâhîdir, zikrullahdır, yoldaşı a'mâl-i sâlihâdır. Bir çukur bulurlar seni beni oraya koyarlar. Kendine kabir hazırlama, kendini kabre hazırla!

Cenâb-ı Peygamber o zâta, "Kıyâmet bir emr-i mühimdir, olacaktır, sen kıyâmet günü için ne hazırladın?" dedi. İyi dinleyiniz, kulak veriniz! O zât da dedi ki, "Yâ Resûlallah..." Ashâb-ı kirâmın ileri gelenleri ekseriyâ Cenâb-ı Peygamber'e hitâb ederken "Fedâke ebî ve ümmî yâ Resûlallah, anam babam sana fedâ olsun yâ Resûlallah" derlerdi, öyle hitâb ederlerdi. Allah da Kurân'da ⁷⁷⁴ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَقُولُوا رَاعِنَا وَقُولُوا انظُرْنَا diyor. Yani "Yâ Resûlallah! Bana bak!" demeyiniz, "Nazar etmez misin yâ Resûlallah" deyiniz. Terbiye istiyor Allah. "Bana bak!" deme "Bana nazar etmez misin?" de. Birbirimizle konuşurken de böyle olmalı. Allah kabalığı sevmez. Resûl-i Ekrem hiç sevmez, gâyetle nâzikdir. Çünkü rahmeten-lil-âlemîndir. Yani Allah'ın rahmân ve rahîm sıfatları kâinâta O'nunla tecellî etmiştir. O zât dedi ki, "Yâ Resûlallah, vallâhi kıyâmet günü için benim böyle uzun uzun ibâdetim yok, ben Allah'ın ferâizini yerine getiririm. Yani beş vakit namaz kılarım, senede bir ay oruç tutarım. Uzun uzun ibâdetlerim yok ama bir şey var ki, ben Allah'ı ve seni çok severim". Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi vesellem ona müjde verdi, dedi ki, "El mer'u me'â men ehabbe, kişi sevdiği ile beraberdir. Ey a'râbî, sen de benimle berabersin" dedi. Sahabe rıdvannullahi teâlâ aleyhim hazerâtı diyor ki, "Biz o güne kadar hep korku içindeydik, yüreğimiz titriyordu, biz Resûl-i Ekrem ile aynı makâma varamayız, biz O'nun yüzünü göremezsek duramayız, çünkü biz O'na âşıkız. O, âhiret âleminde bizden ayrılırsa, O'nun makâmı âlî, ulyâ, biz dûn makâmında kalırsak, bizim hâlimiz nice olur diye endîşe ediyorduk. Bu hadîs ile anladık ki, kişi sevdiği ile beraberdir". Demek ki Yüce Peygamber'i kim seviyorsa, O Allah'ın sevgilisini, O'nunla beraberdir, sallallahu aleyhi vesellem.

Şimdi Efendim! Burada bir söz daha var, vakit dar ama, söylemeden geçemeyeceğiz. Temâyülât-ı kalbiyye, efâl-i ihtiyâriyyeden değildir. Yani bir adam, bir adamı zorla sevmeyiz. Peki öyleyse Peygamber'i nasıl seveceğiz? Allah'ı nasıl seveceğiz? Hakk sevgisi taraf-ı ilâhîden gelir. Fakat bu ilâhî sevgiyi davet etmek için kul, Resûl-i Ekrem'in sünnetlerine riâyet ederek, Allah'a itâat ederse, Allah'ın muhabbetini üzerine celb eder, davet eder. Resûl-i Ekrem'in sünnetlerini yapar ve

⁷⁷⁴ Sure-i Bakara 104

esmâsını andığı vakitte salavât-ı şerîfe getirirse, söyleye söyleye, manâ tarlasına muhabbet tohumun atar, bir de onu gözyaşıyla sularsa, yakın bir zamanda, onun meyvmasını yer.

Vallahu yed'û ilâ dârisselâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtil müstakîm.

İstikâmet Sâhibi Olmak 19 Ağustos 1983 (10 Zilkade 1403)

Kâlallahu Teâlâ fî Kitâbihi'l-Azîz.

Eûzübillahimineşşeytânirracîm.

Bismillahirrahmânirrahîm.

إِنَّ الَّذِينَ قَالُوا رَبُّنَا اللَّهُ ثُمَّ اسْتَقَامُوا فَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ⁷⁷⁵
Sadakallahü'l-Azîm.

Nûr-i îmân ile kalbleri nûrlanan, Allah'ın sevgilisi Muhammed Mustafâ'ya gönül vermekle fuâdları sürurlanan, Hakk'a secde etmekle alınlarında eser-i secde bulunan, dilleri ismullah ile süslenmiş, gönülleri aşkullah ile tezyîn olmuş, kıyâmet gününe inanan, Hakk'ın cennetine tâlib, rızâsına râgıb, cemâline âşık olanlar!

Bu âlemde sonra ebedî bir âlem var. Bu âlem gelip geçicidir ve süratle geçmektedir. Hani âbâ ü ecdâdımız? Onlar nereye gittiler? Hani bizden evvel geçen milletler, ümmetler, devletler? Dünyâ târihini, cihân târihini okuyanlar görüyorlar ki birçok devletler hâk ile yeksân olmuşlar, yaşamışlar, önce yaşamaları adl ile olmuş, istikâmet ile olmuş, sonra istikâmetlerini, doğruluklarını bozmuşlar, adâletlerine fûtûr getirmişler ve yıkılmışlardır. Öyleyse insanlığın şerefi istikâmetinde, doğruluğunda ve dürüstlüğündedir, sıdk u sadâkatindedir. İster ferd olsun ister cemiyet olsun bu böyledir. Zâten cemiyetler ferdlerden meydâna gelir. Ferdler dürüst olursa, müstakîm olursa, cemiyet de müstakîm olur. Kûre-i arda böyle milletler vâris olurlar. Hıyânet, ihânet, zulüm, yalan, kötülük, iftirâ, bunlar milletleri yerden yere geçirir, hem dünyâda sefil hem de âhiretde rezîl eder.

Ey ehl-i îmân! Sen vücûdunun a'zâlarında istikâmet eyle yani dürüst ol. Öyle bir göz sâhibi ol ki, birine baksın fikretsin, birine baksın şükretsin. Öyle bir göze sâhib ol, gözünü ibret ile süslendir. Sakın hıyânetle bakma. Allah'ın sevmediği, Allah'ın istemediği, Peygamberimiz'in öğrendiği ve üzüldüğü yerlere bakma. Dâimâ Hakk'a bak. Dâimâ Hakk'a bak, her şeyde Hakk'ı gör. Zîrâ her şeyde Hakk zâhir olmuşdur. Görmeyenler kördür. Bu âlemde Hakk'ı görmeyen, öteki âlemde de Hakk'ı göremez. ⁷⁷⁶ "وَمَنْ كَانَ فِي هَذِهِ أَعْمَىٰ فَهُوَ فِي الْآخِرَةِ أَعْمَىٰ". Allah kitâbında öyle diyor. Bu âlemde a'mâ olan, öteki âlemde de a'mâ olur. Baş gözünün körlüğünden bahsetmiyorum, kalb gözünün körlüğünden bahsediyorum. Her şeyde Hakk zâhir olmuşdur. Öyleyse Hakk ile bak. Bütün a'zâ ve cevârihini istikâmet üzere yani Allah'ın emri üzere bulundur, Allah'ın yasaklarından kaçındır, hıfz et, muhâfaza eyle. Nefsinle cihâd et. Nefsin seni şerre götürecektir, seni fenâliğe sürükleyecektir,

⁷⁷⁵ Sure-i Ahkâf 13

⁷⁷⁶ Sure-i İsrâ 72

ona tâbi olma, sen Hazret-i Muhammed'e tâbi ol, sallallahu aleyhi vesellem. O, seni felâha, necâta, rızâya, rıdvâna, cennete, cennet-i efâle, cennet-i sıfata, cennet-i zâta çağırılmaktadır.

Bilmiş olunuz ki, hilekârlığın evveli zevkli olur ama âhiri çok ama çok fecî olur, insana çok acı verir. Ama dürüst olan kişiler evvelâ sarsılabilirler, evveli biraz acı olur ama nihâyeti rahatlık olacaktır.

Ey ihvân-ı dîn! Sâhib olduğun servet, kudret, devlet, rütbe yâhud mezûn olduğun fakülte diplomaları hepsi birgün toprağın hâricinde kalacak, seni amelinle başbaşa bir kabre koyacaklardır. Bu böyle olacaktır. Bunu hiç unutma, sakın hatırandan çıkarma! Bunu düşünürsen müstakîm olacaksın. Müstakîm olanları Allah sever. Yalancıya Allah'ın laneti vardır. Kalbi kirli olup da kalbim temiz diyenler, onlar Allah'ın hasmıdır. Bir kimseyi çalıştırıp, onun alinteri hakkını vermeyenler, onlar zâlimdir ve Allah'ın hasmıdır, Allah'ın düşmânıdır.

Dürüst ol, cömert ol, mert ol, kahramân ol, insan ol, Allah'ın sevdiği gibi ol, Allah'ın sevdikleri gibi ol. Ama istikâmet kolay değildir. Nefs ile mücâdele lâzımdır. Müstakîm olanlar, onlar, er kişidir, Allah'ın sevdikleridir, Allah'ın kurbiyyetine varacak olanlardır, "Fi mak'adı sıdk"a erecek olanlardır. Görmüyor musun? Resûl-i Ekrem, iki cihân güneşi, kâinâtta yokdur eşi, Muhammed Mustafâ, sallallahu aleyhi vesellem rahmeten-lil-âlemîn Efendimiz ne diyor? "Şeyyebetnî sûreti'l-hûd" yani "Sûre-i Hûd beni çökertti, ihtiyarlatdı". "Yâ Resulallah, bu sûrenin tamâmı mı?" diye sormuşlar. "Hayır, içinde bir âyet var, o âyet beni çökertti, ihtiyarlatdı" buyurmuşlar. Nedir o? ⁷⁷⁷ "فَاسْتَنْقَمْ كَمَا أَمَرْتُ" yani "Habîbim Muhammed! Emrolunduğun gibi doğru ol". Estağfirullah. Burada Resûl-i Ekrem'e hitâb, bize hitâbdır. Yani Resûl-i Ekrem ümmeti hakkında üzüldü. Kolay iş değil.

Bu âyet-i celîle Sıddîk-i Ekber hakkında nâzil olmuştur. Ebâbekir Sıddîk öyle bir müstakîm insan idi ki. İşte müstakîmlerin âkibetleri hayır olacaktır. Bu fânî âlemden, bu çirkef tarlasından çıkdıktan sonra müstakîm olanların hepsi birer sultân olacaklar, ebedî saâdete kavuşacaklar. Bir gençlik verilecek, bu gençliğin ihtiyarlığı yokdur. Bir sıhhat verilecek, bunun hastalığı yokdur. Bir hayat verilecek, bunun ölümü yokdur. Bir devlet ve servet verilecek, bunun zevâli ve fenâsı yokdur. Sizi hakka ve hakîkate Kurân çağırıyor. Resûl-i Ekrem size bir ip uzatmış. Bu ip islâm ipidir, bu ipe kim tutunursa o cennete ve cemâle dâhil olur.

İşte müminler! Okuduğum âyet-i kerîmede, "Şu kimseler ki, Rabbimiz Allah dediler, Allah'a hakkıyla îmân etdiler" buyuruluyor. Zîrâ istikâmetin birinci derecesi Allah'a îmandır. Ama böyle "allahaısmarladık" der gibi değil. Allah dediği vakitte, vücûdunun her zerresi titreyen, her tüyü diken diken olan, Hakk'ın kudretine inanan, Allah'ı seven, Allah'ı severek Allah diyen, Allah'a öyle îmân eden. "Sümme's-tekâmû" yani sonra O'nun emirlerini seve seve yapan, başına sertâc eden, O'nun nehiyelerinden kaçınan kimseler için "velâ havfün 'aleyhim velâhüm yahzenûn", yani bu âlemi bırakıp giderlerken ne burada bıraktıklarına üzülecekler, ne de gitdikleri yerde onlar için bir korku vardır. Onlara Hazret-i Muhammed kollarını açmış, cennetin sekiz kapısı fetholunmuştur. Onlara "Ey müstakîm olan zât! Ey Muhammed'ime lâıyk olan ümmet! Cennetimin sekiz kapısından hangisinden girersen gir" denecektir. Yoksa müstakîm olmayanların hâli biraz harâb olur. Kabirde kabir azâbına uğrarlar. Ölümleri şiddetli olur. Size bunlar şaka gelmesin! Hepimizin başına gelecek! Göre göre kanıksadık gâlibâ, bize yok zannediyoruz, değil mi?

⁷⁷⁷ Sure-i Hûd 112

Eğriler, sahtekârlar, yalancılar, adam kandıranlar, reşşâşlar için ne büyük tehlike var! Resûl-i Ekrem buyurdu ki, "Er-reşşâşu leyse minnâ" yani "Kandırıcılar, aldatıcılar bizden değildir" diyor. Elini, dilini, sözünü, özünü doğru et. Son pişmânlık fayda vermez. Ölümün şiddetli, kabrin karanlık ve ateşle doldurulmuş olur. Kabre girecek olan ateş dünyâ ateşi değil, onu buradan sen götüreceksin, onun rengi karadır. Kabirden sonra da rezîl ve rüsvây olarak mahşere gitmek vardır, huzûrullahda sefîl olmak vardır, Resûl-i Ekrem'in yüzüne bakamamak vardır. Sonra Hakk'ın nârı vardır, sonra yakana zebânîler sarılırlar. Dünyâdaki rütben, kasan, kesen sana hiç fayda vermez, malın çocuğun hiç faydası olmaz. Sonra iki makâm vardır, ya cennât-ı âliyât, ya nârdır. Her hükûmetin bir kânunu olduğu gibi, Allah hükûmetinin de bir kânunu vardır, o kânunu çiğneyenler Allah hapishânesine giderler yani nâra giderler.

Dünyâda kötülük yapıp da, "Allah beni affeder" diyenler aldanmışlardır. Allah'ın affı çok geniştir ama kötülük yaparak değil. İnsan arpa ekdiği zaman arpa biçer. Hiç ısırgan eken buğday biçer mi? Olmaz öyle şey. Onun için kendini çek çevir. O pişmanlık günleri gelmeden, o yalnızlık evine girmeden, o yılan çıyan yuvasına varmadan, oraya tiryak götür, hazırlan. İbâdetli ol, tâatli ol, fakat ibâdet ve tâatine güvenme, Allah'a güven, Resûlullah'a güven. Yoksa elin kötülükde, gönlün kötülükde, içkide, fışkıda, fuhşîyyâtda, nefsinin kölesi olmuşsun, şehvetinin uşağı olmuşsun, sonra cennet bekliyorsun, çok aldanırsın, ağlamanın da hiç faydası olmaz.

Bakınız, görünüz, ibret alınız! Hani "ene rabbükümü'l-a'lâ" diyen Firavunlar? Hani "yer tanrısıyım" diyen Nemrudlar? Onların vârisleri olan Ebû Cehiller ne oldular? Müstakîm olanlar kazandılar. Eğriler kazanmadı, doğrular kazandılar.

Yâ Rabbi! Habîbin Muhammed hürmetine bizi istikâmetden ayırma ve bizi habîbinden dûr etme, O'nun nazar-ı iltifâtına lâayık kıl ve şefâatıyla bizleri mesrûr eyle yâ Rabbi.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtil müstakîm.

Îmân ve İbâdet 26 Ağustos 1983 (17 Zilkade 1403)

Kâllallahu Teâlâ fî Kitâbihi'l-Azîz.

Eûzübillahimineşşeytânirracîm.

Bismillahirrahmânirrahîm.

778 إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ وَآتَوُا الزَّكَاةَ لَهُمْ أَجْرُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ

Sadakallahü'l-Azîm.

Nûr-ı îmân ile kalbleri münevver, Allah'ın mahbûbu, serdâr-ı enbiyâ, Resûl-i Kibriyâ, Habîb-i Hudâ, rahmeten-lil-âlemîn, Resûl-i Ekrem Efendimiz'i sevmekle yüzleri ve kalbleri nûrlanan, Resûl-i Ekrem'i her şeylerinden ziyâde severek îmânlarını kemâle erdiren, kıyâmet gününe inanan, Hakk'ın cennetine tâlib, rızâsına râgıb, cemâline müştâk olanlar!

Tevhîd, Hakk'ı birlemek, O'nu şerîkden tenzîh etmek, Hakk Teâlâ'nın kullar üzerindeki hakkının en yücesidir. Allah Celle Celâluhû Hazretleri, "Şirkden gayrı her günahı istersem affederim" buyuruyor fakat şirki aslâ. Allah, birdir, şerîki, nazîri yokdur, noksan sıfatdan münezzehtir, kemâl sıfatlarıyla muttasıftır, her yere, her mekâna, hâzır ve nâzırdır, mekândan münezzehtir. Allah, mekânların mekânıdır. Her neye bakarsak Hakk'ın kudretini, fiil-i ilâhîsini, sıfat-ı rahmânîsini ve zât-ı ulûhiyyetini müşâhede ederiz. Onun için Cenâb-ı Hakk Kurân-ı Kerîm'inde ⁷⁷⁹ "فَأَيْنَمَا تُولُوا فَتَمَّ وَجْهُ اللَّهِ" yani "nereye bakarsanız benim vechime bakıyorsunuz" buyuruyor.

Öyleyse müminin necâtı, tevhîddedir. Tevhîd, Hakk'ı şerîkden berî kılmaktır. Sonra bu îmânı kemâle erdirmek için, O'nun sevgili habîbi, bütün peygamberlerin seyyidi, nûru evvel, sebep-i hilkat-i âlem olan Muhammed Mustafâ'yı sevmek, sallallahu aleyhi vesellem, ve O'nun sünnetlerine ittibâ, seve seve icrâ ve Resûl-i Ekrem'i her şeyinden ziyâde severek, îmânını kemâle erdirmek her mümine lâzım olan kudsî vazîfedir. Zîrâ kişi sevdiği ile beraberdir. Resûl-i Ekrem'i her şeyinden ziyâde seversen, Allah da O'nu her şeyden ziyâde seviyor, o sevgide müşterek olursun, Hakk'la beraber olursun. Mâdem ki kişi sevdiği ile beraberdir, öyleyse ⁷⁸⁰ "فِي مَقْعَدِ صِدْقٍ عِنْدَ مَلِيكٍ مُّقْتَدِرٍ" e nâil olursun. Bundan evvelki hutbelerimizde söylemişdik, Resûl-i Ekrem a'râbîye hitâb etmişti, demişti ki, "El mer'u me'â men ehabbe, kişi sevdiği ile beraberdir, mâdem ki sen Allah ve Resûl'ünü seviyorsun, sen de benimle berabersin" buyurmuşdur.

⁷⁷⁸ Sure-i Bakara 277

⁷⁷⁹ Sure-i Bakara 115

⁷⁸⁰ Sure-i Kamer 55

Cenâb-ı Hakk'ı sevmemiz lâzımdır, düşünürsek sevmemiz îcâb eder. Bütün nimetler bizim için halkolunmuştur. Cennet, cehennem, melâike, arş, kürsî, dünyâ, âhiret ve mâ-fihâ yani ne varsa, hepsi bizim için halkolunmuştur. Senin kursağına bir lokma ekmek girmesi için üç yüz altmış beş gün göğe güneş çıkar, yağmurlar yağar, mevsimler tebeddül eder. Hepsî senin kursağına bir lokma ekmek girmesi içindir. Ve Cenâb-ı Rabbü'l-âlemîn hadîs-i kudsîde resûlû lisâniyle şöyle buyurur, "Ey benî âdem! Bu mevcûdâtı senin için halketdim, seni de kendim için halketdim" diyor. Öyleyse kulluğunu bil, vazifeni bil, Allah yolundan ayrılma!

Okuduğum âyet-i kerîmeye göre, îmandan sonra îmânın muhâfazası namaz iledir. Nasıl ki rüzgarlı havada mum yanmazsa, rüzgarın tesiriyle sönerse, ibâdetsiz îmânlar, küfür rüzgarlarıyla, isyân rüzgarlarıyla sönmeye mahkûmdur. Öyleyse îmân nûrunu ibâdet çerçevesiyle çerçevelememiz lâzımdır ki, ibâdetlerin ehemmiyet-i mühiminden birisi namaz birisi de zekâtdır. Birisi vücûdî ibâdet, diğeri mâlî ibâdetdir ki dünyâ bununla kâimdir.

Gene Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi vesellem, o sevgili peygamberimiz, Allah'ın sevgilisi, diyor ki, "Sizlere amelden ilk sorulacak olan soru namazdır" diyor. Namaza çok ehemmiyet vermeniz lâzım gelir. Kılanlar hudû' ve huşû' ile, ta'dîl-i erkân ile vaktinde kılmaları gerektir. Kılmayanlar ise, bu ibâdeti mutlakâ yapmaya cehm ü kasd etmeli, Allahu Teâlâ'ya yalvarıp, Cenâb-ı Hakk'dan "Yâ Rabbi, bana namaz ibâdetini sevdire, beni namazına mahkûm et" diye yalvarmalıdır. Namaz kılmayanların hâlleri yevm-i kıyâmetde perîşân olacaktır. Eğer namazın yerindeyse Cenâb-ı Hakk diğeri ibâdet ve tâatlarda müsâmahakâr davranacaktır. Fakat Allah'ın kul üstündeki hakkının, birisi îmân, Allah'ı şirkden berî kılmak, diğeri namaz ibâdetidir ki vücûdî ibâdetdir.

A gözümün nûru! A sultânım efendim! Birkaç söz söyleyeceğim, bundan sana intibah hâsıl ola.

Aklım var diyorsun, tefekkür eyle! Allah sana bu vücûdu vermiş, vücûdumuzun her uzvunu para mukâbilinde satacak olsak, kaç milyona veririz? Gözünün bir tânesini yüz bin liraya vermezsin, iki gözünü iki yüz bine vermezsin. İşitmek hassasını, düşünmek hassasını, kaçır milyona verirsin acaba? Verilir mi? Verilmez, değil mi? Allah seni bu nimetlerle donatmış, Allah'a teşekkür etmeyecek misin?

Sana birisi başına giymen için bir takke verse, teşekkür ediyorsun, ki teşekkür etmek vazîfendir. İyiliğe karşı kullara teşekkür, Hakk'a teşekkürdür. Kula teşekkür etmeyen, iyiliğe teşekkür etmeyen, Hakk'a teşekkür etmiş olmaz. Birisi sana bir takke verse, hediye etse, vazîfen ona teşekkür etmektir çünkü hiçbir alacağın yok iken sana bir takke vermiş. Takkeyi verene teşekkürün var, ona karşı boynunu büküyorsun da, o takkeyi giymek için sana kafayı veren Allah'a secde etmeyecek misin? Sana bir yaz gözlüğü hediye etseler, teşekkür ediyorsun. O gözlükten bakmak için gözü veren Allah'a teşekkürün yok mu? Vücûdun teşekkürü ibâdet ve namazdır.

Sakin hâ! Zinhar insan şeytanlarına kanmayınız! "Namazda bir şey yokdur" diyenler hatâ ediyorlar ve namaz kılmayıp da "kalbim temiz" diyenler de Allah'ın hasmıdır. Allah, habîbi Muhammed'ine Mi'râc'da demiştir ki, "Hasımlarımı sana sayayım mı?".

İyi dinle! Birkaçını söyleyeceğim. Çünkü vaktimiz dar olduğu için fazla konuşamıyorum.

Cenâb-ı Hakk, Resûl-i Ekrem'ine, "Ey Resûl-i Müctebâm, Ey Ahmedim, Muhammedim, Sevgilim, Habîbim! Hasımlarımı, düşmanlarımı haber vereyim mi?" buyurdu. Birincisi, "Seni sevmeyenler

benim hasmımdır, düşmanımdır" buyurdu. Resûl-i Ekrem'i kim sevmezse, o Allah'ın hasmıdır. İkincisi, "Bir şey yediği vakitte, o yediği şeyi görene tatdırmayan kimse benim hasmımdır" buyurdu. Üçüncüsü, "Çalışdırıp, terletip teri soğumadan hakkını vermeyen kişi benim hasmımdır" buyurdu. Çalıştırdığın kişinin hakkını teri soğumadan vereceksin. Çünkü teri soğursa ne verirsen râzı olur, ertesi gün yorgunluğunu unutmuştur. Onun için yorgunluğu gitmeden, teri soğumadan hakkını vereceksin. Birkaç tânesini saydım, hepsini sayarsam zâten hatırında tutamayacaksın. Üç tânesini saydım, bu sana kâfî gelecek.

Cenâb-ı Hakk diyor ki, "Beni tevhi'd edenler, beni şerîkden berî kılanlar, beş vakit namazlarını, beni seve seve, hudû' huşû' ile, ta'dîl-i erkâna riâyette, vaktinde edâ edenler". Sonra, "Onlara vermiş olduğum emânet maldan, benim emrim üzere fukarâyâ tasadduk edenler"...

Zekât kaçda kaç, biliyor musun? Şeriat-i Garrâ-yı Ahmediyye'de kırkda birini vermektir ama Hakk'a âşık olanlar hepsini verirler, hattâ îcâb ettiği vakitte, Allah yoluna kelleyi de verirler. İşte âbâ u ecdâdın Allah yoluna kelleyi zekât vermişlerdir. Bugün Anadolu'nun elimize geçtiği gündür. Elli bin kişilik bir orduyla, iki yüz-üç yüz bin kişilik Bizans ordusunu bozmuşlardır. Bugün, Cuma vaktinde. Sultân Alparslan, buyurmuş ki, "Cuma vaktinde, hatîbler hutbede iken duâ edecekler, o vakitte edilen duâlar müstecâbdır, o ânda düşmana hücum edelim". Soyunmuş, kefenine sarınmışdır ve böylece Allah'a zekâtlarını ödemişler.

Sen Allah için neyini hazırladın? On paranı veremiyorsun ama nefis-i emmârene tapıyorsun, onun emirlerini dinliyorsun, isyânda bol bol sarfediyorsun. "Tövbe ederim" diyorsun ama sonra aldanırsın. Çünkü o gelici, insanları birbirinden ayırıcı, servi boyları büküp kemân edici, ânsızın gelir. Hemen Cenâb-ı Hakk'a rücû et, dön Allah'a! Ne kadar günah işledinse işle, tövbe ettikten sonra Allah hepsini affedecektir. Çünkü Muhbir-i Sâdık öyle haber vermiştir. Ama bir daha yapmamak üzere tövbe etmek şartıyla. Niyetin bu olacak. "Et-tâibü mine'z-zenbi ke men lâ zenbe leh". Sadaka Resûlullah. "Günahına tövbe eden o günahı yapmamış gibidir". Allah'ın affetmeyeceği günah yoktur. Ancak şirkle gidersen, işte o vakit felâket olur. Aman şirkden beri ol! Lisânını tevhi'de, gönlünü Allah sevgisine, lisânını "Lâ ilâhe illallah"a alışdır. Kalbini aşkullah, muhabbetullah, muhabbet-i Resûlullah ile tezyîn eyle. O sevgili peygamberin sana yarın bakdığı vakitte, alnındaki eser-i secdeden, baba evlâdını tanır gibi seni tanısin. Alnını secdeye koy. Hiçliğini bil. Allah sana senden yakın, sen secde ettiğin vakitte, Allah'a yaklaşıacaksın. Cenâb-ı Allah Kurân-ı Kerîm'inde öyle diyor. Âyeti okursam şimdi hepinize secde lâzım gelecek.

Zekâtlarını verenler yani mâlî ibâdetlerini yapanlar ile vücûdî ibâdetlerini yapanların ecirleri zâyî olmaz, yaptıkları ibâdet boşa gitmez. Verdikleri zekât, yardım, sadakât, onlar da boşa gitmez. Ne olur? Allah indinde onlar cem olur. Yalnız bunlar değil, günahlar da böyledir, onlar da cem olur. Sonra sen gözünü yumar yummaz, rütben sırtından çıkdı mı, kasan elinden gitdi mi, kesene başkaları sâhib oldu mu, malına sevmediklerin vâris olduğu vakitte, kitabını senin önüne yayarlar, "Bak! Dünyâda yaptığın budur" derler.

Eğer sâlih amel işledinse, Allah indindedir, böyle kimseler için "velâ havfün", gitdiği yerde korku yoktur. Nereye gidiyoruz? Sevgililerimizden ayrılıp bizi dünyânın âhir menzili, âhiretin de ilk menzili olan kabre, tek başımıza, amelimizle başbaşa koyacaklar. Korku tabîî, bir gece yatabilir misin acaba? Soruyorum sana! Kabrin içine girip yatacaksın. Münkiri var mı? Haydi soruyorum! Âhiret yok diyebilirsin ama ölümü inkâr edemezsin.

Evet, gitdiği yerde korku yokdur, akabeler kolaylıkla geçilir. Çünkü iş ölmekle bitmiyor. Öldü de kurtuldu mu zannediyorsun. Ne öldü de kurtuldu! Asıl öldükden sonra belâyâ mübtelâ oldu. El ayak bağlandı, elini ayağını ipsiz zincirsiz bağladılar. Dünyâda oradan oraya kaçabilir, insanları kandırabilir, mahkemeyi yanıltabilir, orada öyle bir şey yok. Ne kurtulması! İş asıl orada başlıyor. Burada "îf'âlû mâ şî'tüm" yani istediğini yap, ister kâfir ol, ister mümin ol. Allah ekmeğini veriyor, gavur da olsa gene ekmeğini veriyor. Çünkü öyle cömert Allah. Sevmeyecek misin? İşte kâfirleri, müşrikleri, münâfıkları görüyorsun, Allah hepsini sofrasından doyuruyor. Allah ortaya bir sofraya sermiş, mümini münâfıkı, sâlihi âbidi hepsi bu sofradan yiyorlar. Öldü de kurtuldu değil, ondan sonra iş başlıyor. Akabeler var. Kabir akabesi var, suâl akabesi var yani geçitler var. Derin bir deryâ, geçmek için üzerinde sandal lâzım, kayık lâzım. O deryâdan kimisi rahat ve selâmetle geçiyor. İşte Cenâb-ı Allah ilân ermiş, "velâ havfün 'aleyhim", korkmasınlar diyor, onlar için korku yok diyor. "Velâhüm yahzenûn", bıraktıklarına da mahzûn olmasınlar. Dünyâda on tâne apartmanı varmış, bırakmış, ama onlara gönül vermemiş, Allah'a gönül vermiş, böylelerine Allah öyle bir nimet verecek ki, bıraktığı şey onun yanında hiçbir şey değil. Onun için mahzûn olma.

Ey Allah'ın velîsi! Allah'ın dostu! Allah'ın sevgilisi! Allah'ı sevenler! Korkma! Korkulacak bir şey yok. Eğer bir kuşun iki kanadı da olursa, o kuş kafesden çıkmaktan korkmaz. Niçin? Uçar çünkü. Eğer bir kanadı olur bir kanadı olmazsa, ya da iki kanadı da olmazsa, onu dışarda helâk ederler. Müminin bir kanadı îmân, bir kanadı ibâdetdir, mümin bu kanatlarla uçarak Hakk'a mülâkat edecektir. Mümin için Hakk'a vuslat vardır. Kâfirin kânatları yokdur, onu helâk edecekler.

Ey mümin! Ağla! Sızla! Hakk'dan şunu iste. Hiçbir şey istemeye hakkımız yok, ibâdeti cennet için yapma! Allah'a ücretle ibâdet etme! Kul olduğun için Allah'a ibâdet eyle! Fakat şunu iste, bunu iste, çünkü bu senin hakkındır, "Yâ Rabbi, îmânımı yoldaş et" de. "Lâ ilâhe illallah Muhammedü'r-Resûlullah" diyerek gidersen, korku yok. Hazret-i Muhammed seni kucaklayacaktır. Cennetin sekiz kapısı sana açık bulunacaktır. Ama bunu kaybedersen, iş felâketdir. Senin rahatlığın için arkandan dünyâ dolusu altın dağıtsalar, sana bir faydası olmaz. Îmânsız gidenler için söylüyorum. Îmânlı giderse, arkasından yapılan hayırdan kendisi de hissedâr olabilir ama îmânsız giderse dünyâ dolusu altın dağıtsalar, yüz bin mevlid okutsalar hiçbir faydası olmaz.

Aklını başına al, ibâdet kemerini beline dola! Gece-gündüz, sabah-akşam, gizli-âşikâr, Allah'ı tevhit et. Resûl'e Ekrem'e salât ü selâm oku, O'nun sünnetlerinden en küçüğüne kadar hepsine ittibâ eyle. Resûl-i Ekrem'i sev. Îmânın kemâli, Allah'a ibâdet, Allah'a tâat, Allah'a muhabbetle tâat ve ibâdet, Habîb-i Hudâ Muhammed Mustafâ'ya muhabbetledir.

*Muhabbetden Muhammed oldu hâsıl
Muhammed'siz muhabbetden ne hâsıl*

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sıratin müstakîm.

İlmin ve Âlimin Kıymetini Bilmek 25 Kasım 1983 (21 Safer 1404)

Kâllallahu Teâlâ fî Kitâbihi'l-Azîz.

Eûzübillahimineşşeytânirracîm.

Bismillahirrahmânirrahîm.

هَلْ يَسْتَوِي الَّذِينَ يَعْلَمُونَ وَالَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ⁷⁸¹

Sadakallahü'l-Azîm.

Okuduğum âyet-i kerîmenin manâ-yı münîfi, manâ-yı şerîfi, "Bilenle bilmeyen müsâvî midir?". Allah diyor ki, "Bilenle bilmeyen müsâvî midir?". Elbet ki müsâvî değildir.

İlim, Allah'ın sıfatıdır. ⁷⁸² "عَالِمُ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ", Cenâb-ı Hakk'ın sıfatlarından bir sıfat-ı azîmdir. Kim ilimle muttasıf olursa, Allah'ın sıfatıyla sıfatlanmış olur. Zâten Cenâb-ı Hakk'ın esmâ-i sıfâtiyyesini ve efâl-i sıfâtiyyesini ve efâl ü esmâsını, halk üzerinde görmeyen, kördür o. Bu âlemde Hakk'ı görmemiştir. Görmeyince de, bu âlemde kör olan, öteki âlemde de kör olur. Yani Hakk'ı bu âlemde göreceksin, Hakk'ın kuvvetini, kudretini. Eğer bu âlemde görmüyorsan, a'mâ sayılırsın. Burada a'mâ olan, orada a'mâ olur.

İnsanların baş gözü olduğu gibi, kalb gözü vardır. Baş kulağı olduğu gibi, kalb kulağı vardır. Başında dili olduğu gibi, kalb dili vardır. Baş diliyle "Lâ ilâhe illallah" deyip, kalb diliyle "Lâ ilâhe illallah" demeyenler münâfıktır. İçin dışın bir olsun.

Onun için, bu âlemde Hakk'ın kudret ve kuvvetini, hattâ bu esmâları, bu sıfatları halk üzerinde görmeyenler, kör olurlar, kör olunca da, burada görmeyen, orada göremez. Onun için gözünü pâk et, tathîr et. Gözünden ihânet bakışını çıkar, gözünü ibret nimetiyle süsle. Bakdığın bir şeyde, orada evvelâ kudretullahı, Allah'ı gör, kudretullahı gör, sonra eşyâyı gör. Bazısı eşyâdan Hakk'ı görür, bazısı Hakk'dan eşyâyı görür. Sen beni dinlersen eğer, evvelâ Hakk'ı gör, sonra eşyâyı gör. Eğer bu kudrete mâlik değilsen, evvelâ eşyâyı gör, eşyâdaki kudretullahı görerek Hakk'ı gör. O vakit gözlerin a'mâ olmaz âhiret âleminde.

Esteûzübillah, ⁷⁸³ "وَمَنْ كَانَ فِي هَذِهِ أَعْمَىٰ فَهُوَ فِي الْآخِرَةِ أَعْمَىٰ وَأَضَلُّ سَبِيلًا". Burada Hakk'ı görmeyenler, Hakk'ı bulmayanlar, Hakk'la olmayanlar, orada a'mâ olacak. Hepsini bir sun-i ilâhiyye, habbeden kubbeye

⁷⁸¹ Sure-i Zümer 9

⁷⁸² Sure-i Haşr 22

⁷⁸³ Sure-i İsrâ 72

varasıya kadar. Zerreden kürreye, tâ arşdan kürsîye, seriyyeden süreyyâya varasıya kadar risâledir, kitapdır, okuyabilirsen oku!

İlim, sıfatullahdır, Allah'ın sıfatıdır. Gene kâle Ali kerremallahu vecheh radiyallahu anh, "rütbetü'l-ilmî a'le'r-rütebi" buyurmuşlardır. İlim rütbesi, rütbelerin en a'lâsıdır. İlim rütbesi, rütbelerin en yücesidir, en a'lâsıdır.

İlim nedir? İlim, Hakk'ı bilmektir, Allah'ı bilmektir. Allah'ı bilmezsen, bir kuru emektir. Eğer okuduğu ilimle Hakk'ı bulamadıysa, o bir kuru emektir o. İsterse kamyonlar dolusu kitap okusun, otuz sekiz tâne fakülteden diploma alsın, faydası yokdur, hepsi bunların kabrin hâricinde kalır. Dünyânın son menzili olan kabir, âhiretin ilk menzildir, oraya vâsıl oldu mu, hepsi toprağın dışında kalır, kendisine hiçbir faydası olmaz, belki seyyiâtı ve mesûliyyeti olur.

İslâm dîninde ilk âyet-i celîle, "Oku" emriyle gelmiştir. Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi vesellem, O'na yalnızlık sevdirdi...

O ilmi hallerde, siyerlerde okuduğunuz gibi değil. "Peygamber'e kırk yaşında nübüvvet geldi, kırk üç yaşında risâlet gelmiş", bunlar halka anlatmak için söylenen sözlerdir. Resûl-i Ekrem daha doğmadan, Âdem'in suyu ve çamuru karılmadan, melek gulgulesi, felek velvelesi olmadan peygamberdi, sallallahu aleyhi vesellem. Hattâ sahabeden birisi, Allah ondan râzı ola, Resûl-i Ekrem'e sormuş, "Yâ Nebiyyallah, ne vakitden beri peygambersiniz?". "Âdem'in suyu henüz karılmamıştı, toprağı henüz yoğrulmamıştı, ben peygamberdim" diyor Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem.

E peki, Kurân'da buna işâret var mı? Elbette var. Ben dâimâ bunu söylerim, dersimize devâm edenler bunu benden dinlemişlerdir ama bir daha söyleyelim. Malûm ya, İsâ Peygamber dünyâya geldi, kundakda, Meryem'e sordular, "Ey İmran kızı Meryem! Senin annen-baban kötü insanlar değildi, sen bu çocuğı nereden buldun?" dediler. Allah emretmişdi kendisine, Meryem'e "Konuşmayacaksın, çocuğı göster, ona sorsunlar". Konuşmadı, oruç tutuyordu, lisan orucu...

Çok güç lisan orucu tutmak. Diline sâhib ol! Dokuz tâne gırtlığın boğumu var. İyi dinle! Dokuz tâne gırtlığın boğumu var. Bir de irâden var. Sonra diş var. Sonra dudak var. Bak, Allah dili kaç tâne kale içine kapamış. Biliyor musun, bu et parçası, cirmi küçük cürmü gâyetle büyükdür, insanı ya a'lâ-yı illiyyîne, veyâhud esfel-i sâfilîne götürür. Diline sâhib ol! Diline sâhib ol, dînine sâhib ol, donuna sâhib ol.

⁷⁸⁴ فَانْشَارَتْ إِلَيْهِ", "ona sorun" dedi. Dediler "Nasıl olur, ufak çocuk, yeni doğan bir çocuk konuşur mu?". İsâ Peygamber haber verdi, ⁷⁸⁵ قَالَ إِنِّي عَبْدُ اللَّهِ آتَانِيَ الْكِتَابَ وَجَعَلَنِي نَبِيًّا". Sûre-i Meryem, istersen bakarsın tercümesine Kurân'ın. "Ben Allah'ın kuluyum" dedi, Hristiyanların itikâdını reddetdi, "Allah'ın oğluyum" demedi, "Allah'ın kuluyum" dedi.

Beyinsiz! Allah'ın oğlu olur mu! Allah'ın oğlu olunca, Allah'ın babası olması lâzım gelir. Babası olanın dedesi olması lâzım gelir. Sülâle sonra yürür yukarı doğru. "إِنِّي عَبْدُ اللَّهِ" ben Allah'ın kuluyum".

⁷⁸⁴ Sure-i Meryem 29

⁷⁸⁵ Sure-i Meryem 30

Efendi! En büyük şeref Allah'a kul olmak, bunu unutma sakın hâ! "إِنِّي عَبْدُ اللَّهِ", ben Allah'ın kuluyum". En büyük şeref Allah'a kul olmaktır. Kim ki Allah'a kul oldu, iki cihâna sultân oldu. İnsan, merbût olduğu yerin şerefiyle şereflenir. İnsan nereye bağlıysa, oranın şerefiyle şereflenir. Nefsine kul olan, rezîl olur, sefil olur, sultân olsa, rezîl olur. Züleyhâ gibi. Allah'a kul olan, Yûsuf gibi köle olsa, Mısır'â sultân olur. Sana bunun misâlini gösteriyor Hazret-i Allah, "ahsenü'l-kasas"da.

"قَالَ إِنِّي عَبْدُ اللَّهِ". En büyük şeref, Allah'a kul olmak. Ama "Ben Allah'ın kuluyum" demek, bu iş için kâfi gelmez. Bu da güzel bir şeydir ama bunu fiilen göstermek lâzım gelir. Allah'a kul isen, kulluğunu tam yap, o yolda bulun. İki cihâna sultân olursun, hem dünyâyâ, hem âhirete. Hakk ile Hakk olursun, abdiyyetden rubûbiyyete çıkarsın, Hakk ile Hakk olursun, ⁷⁸⁶ "فِي مَقْعَدِ صِدْقٍ عِنْدَ مَلِكٍ" "مُقْتَدِر" sırrına mazhar olursun. Hakkıyla kulluk yaparsan eğer.

Ama hiçbir zaman unutma sakın hâ! Sana ne kadar esrâr-ı ilâhiyye fâş olsa, açılrsa, sakın kulluğunu unutma! Ayaz'ın çoban değneğini duvara asdığı gibi, kulluğunu düşün, bir katre menîden geldiğini, ana rahminde, hayız kanıyla, kudret fırçasıyla tersîm olduğunu, Allah'ın seni sana sormadan seni istediği şekle sokduğunu, sonra bu âlemde her istediğinin olmadığını, bunları hep düşün ve kulluğunu sakın unutma, tekrar abdiyyete dön. Eğer sultân olmak istiyorsan, sultânlıkda ebediyyet. Buna cem' ile fark derler tasavvufda.

"إِنِّي عَبْدُ اللَّهِ", ben Allah'ın kuluyum". Kim söylüyor bunu? Îsâ Peygamber söylüyor. Nerede söylüyor? Henüz doğgaç, ya üç günlük, ya bir günlük, yahud yedi günlük, ihtilaf var. Mühim. Doğduğu gün de söylese mühim, üçüncü gün de söylese mühim, yedinci gün de söylese mühim, çocuğun konuşması. Kim konuşuyor acaba Îsâ'nın ağzından, o kadar çocuğun ağzından? Hakk konuşuyor.

E peki Resûl-i Ekrem'de böyle bir şey zâhir oldu mu? Elbette oldu. Hazret-i Âmine diyor ki, "Oğlum Muhammed doğduğu vakitte hemen secdeye kapandı, secde etdi ve dudakları oynuyordu, bir şeyler söylüyordu. Aldık kulağımıza tutduk dinledik, 'Ümmetim! Ümmetim!' diyordu. Senin peygamberin bu, benim peygamberim, cümle peygamberlerin peygamberi. Cibrîl-i Emîn O'nun emir eri. Cibrîl-i Emîn denen melek, Resûl-i Ekrem'in emir eridir. Allah ile arada şifre getiren, kitap getiren zât-ı muhteremdir yani. Şerefi de Hazret-i Muhammed'e vahiy getirmekdendir. Şerefi de, Cebrâil'in şerefi, Hazret-i Muhammed'e vahiy getirmekdendir.

Hattâ diyor ki, Allahu Teâlâ melekleri nûrdan halk etdi. Nereden nereye geçtik ama söylemeden geçemeyeceğim, çünkü zuhûr etdi. Allah melekleri nûrdan halk etdi, Şeytan'ı ateşden halk etdi, bizi topraktan halk etdi. Fakat Cebrâil'in bir vücûdu vardır ki, onu kâfûrdan halk etdi. "Niçin acaba Allah beni kâfûrdan halk etdi diye düşünüyordum" diyor, "Mi'râc Gecesi ben bunu buldum" diyor. Hakk Teâlâ buyurdu ki, "Yâ Cebrâil! Git, Ümmühâni evinde Resûlüm, müşriklerin yaptıkları ezâ ve cefâ ile üzüntüde, üzüntülü olarak uykuya yatdı. Git onu uyandır ama sakın incitme. Ayaklarının altına yüzünü koy. Anladım ki, kâfûr soğuktur, benim soğukluğum ile Resûl-i Ekrem uyandı" diyor. "O vakit anladım niçin ben kâfûrdan yaratıldığımı" diyor.

Onun için, Allah'dan sonra en büyük varlık Hazret-i Muhammed Mustafâ'dır. Mirât-ı Hakk'dır, mirât-ı mücellâdır. Nûr-i Hakk'dan halk olunmuştur. Ne arş, ne kürsü, ne cennet, ne cehennem, ne semâvât, ne ard, hiçbir şey yokken, Nûr-i Muhammed zâhir oldu. Hakk kendi vücûdundan halk

⁷⁸⁶ Sure-i Kamer 55

etdiği yani vücûd-i ilâhîden halk etdiği nûrundan, "Kün Muhammedâ", Resûl-i Ekrem'in nûrunu Allah halk etti.

Unutma peygamberini! Bu milletin başına gelen felâketler, belâlar, Resûl-i Ekrem'den uzak düşmekledir. Resûl-i Ekrem'den uzak düşdüler, nûrdan uzaklaştılar, onun için bir takım musîbetlerle karşılaştık. Resûl-i Ekrem'e tutunan âlî olur. Her ne kadar zâhîrde fakîr de olsa hakîkatde sultândır. Yâ Rabbi, binbir esmân hakkıyçün bizi Habîbin Muhammed'den ayırma. Âmin.

اِنِّى عِنْدُ اللّٰهِ. Öğrendik değil mi? İnsanlar için en büyük şeref Allah'a kul olmaktır. Hazret-i İsâ da, koca bir nebiy-yi zîşân, ulu'l-azm peygamberlerden, kendisine İncil nâzil olmuş, o da, اِنِّى عِنْدُ اللّٰهِ diyor bakın. "Ben Allah'ın kuluyum". اِنِّى عِنْدُ اللّٰهِ, bana kitap verildi". وَجَعَلْنِى نَبِيًّا, beni nebî kıldı".

Bunun manâsı nedir? Benî İsrâîl peygamberi olan İsâ Peygamber, beşikde, anadan henüz doğar doğmaz, nebî olduğunu söylerse, Hazret-i Muhammed Mustafâ kırk yaşında mı peygamber olur? Kurân'da işâret var buna. Bu âyet-i kerîme Resûl-i Ekrem'in ezelfî ve ebedî nebî ve resûl olduğuna işâretidir, sultân-ı enbiyâ olduğuna işâretidir. Çünkü Kurân-ı Kerîm'in âyetlerinde, tercümeyi okuyarak orada bulamazsın sen onu. Dâll bi ibâretihî, dâll bi işâretihî vardır. İbâreyle delâlet eder, işâretle delâlet eder. Bir de esrâr-ı ilâhî vardır ki, Allahu Teâlâ ilhâm ile, sevdiği kullarının kalbine ilhâm eder manâ-yı Kurâniyyeyi. Herkes buna müyesser olamaz. Herkesin harcı değildir. İbâreyle değil. Kim satırdan okur, kimi sadırdan okur. Satır, biliyorsun, yazı. Sadır da göğüs. İlham olur bazı zevâta. Resûl-i Ekrem ebedî ve ezelfî nebîdir ve resûldür. Ve resûllerin resûlüdür ve serdâridir. Ve Allah'ın sevgilisidir, bizim de peygamberimizdir, sallallahu aleyhi vesellem. Biz günahkarları O'na ümmet olmaya Allah lâıyk görmüşdür. Öyleyse O'na lâıyk olmaya çalışacağız. O'nun çizdiği yol, O'nun getirdiği Kurân, O'nun getirdiği İmân, O'nun getirdiği sırât-ı müstakîm, rızâ, rıdvân, cennet yolları, cemâl yolları, O'nun kapısından girilirse oraya vuslat bulunur. Yoksa Hazret-i Muhammed'in kapısından girmezsen, yarıda kalırsın, yolda kalırsın, yolunu şaşırmış olursun.

Allah'a giden yol o kadar çok ki, her mahlûkâtın her nefesinin sayısınca Allah'a giden yol var. Cümlesi baîddir, uzaktır. Ancak karîb olan, yakın olan Hazret-i Resûl-i Ekrem'in çizdiği bir yol ve O'nun açtığı bir kapı vardır ki bâbullahdır o kapı, oradan kim girerse, ⁷⁸⁷ "قُلْ اِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللّٰهَ فَاتَّبِعُونِى", Resûl-i Ekrem'e kim tâbi olursa, o kapıdan girerse, o kimse rızâ ve rıdvân ve cemâle nâil olur. Hattâ daha buradan olur o iş, daha oraya varmadan. Çünkü cennetin miftâhı buradan alınır, cehennemin ateşi buradan götürülür. Sen cehennemde ateş arama, buradan götürüyorsun. Cennetin nimeti de buradan gider. Ne olursa burada olur, kısa âlemde. Fânîdir, evveli ve âhiri vardır ama manâsı gâyetle büyükdür. Onun için ⁷⁸⁸ "رَبَّنَا اٰتِنَا فِى الدُّنْيَا حَسَنَةً وَفِى الْاٰخِرَةِ حَسَنَةً". Bu "hasene" kelimesine çok manâlara vermişler. "Yâ Rabbi bize dünyâda güzeli âhiretde güzeli ver" diyelim. Güzeli denildiği vakitte, her şey ona dâhildir, her güzellik ona dâhildir.

Melek geldi Resûl-i Ekrem'e, "Oku Yâ Muhammed" dedi. O sevdirdi O'na...

Peygamberlerin ve velîlerin irâde-i cüz'iyeleri yokdur. Onlar dâimâ makâm-ı müşâhedede olmak münâsebetiyle, irâdeleri olmaz. Avâm-ı nâsın irâde-i cüz'iyeyi inkârı küfür olup, velîlerin, mukarreb olan evliyâullahın ve enbiyânın irâde-i cüz'iyeyi kabûlleri küfürdür. Anlayana söyledik bunu geçdik. İsteyen sonra sorabilir bana, misâlini veririz. Peygamberlerin ve velîlerin, Hakk'da yok

⁷⁸⁷ Sure-i Âl-i İmrân 31

⁷⁸⁸ Sure-i Bakara 201

olanların, Hakk ile olanların, Hakk'da bekâ bulanların irâdeleri olmaz. Hakk'la beraberdir onlar. Haydi anlatalım. Bir adam, insan olduğu hâlde, reisicumhurun huzûrunda olsa irâden var mı senin? Ne oturabilirsin ne kalkabilirsin. Reisicumhur ne derse onu yapacaksın orada. Ama aynı adam, evine döndüğü vakitte, karısına, "Yatağı yap, yemek yiyelim, yatalım" der, yatar. Enbiyâullah, evliyâullah dâimâ Huzûr-ı Hakk'da oldukları için onların irâdesi olmaz. Hakk'ın irâdesi câri olur. Avâmm-ı nâs, perde olduğu için kendilerine, onların kendi irâdeleri vardır. İzâh etdik, kısaca, bu kadar.

Sevdirildi Resûl-i Ekrem'e. Sevdirildi. Sana da öyle. Câmiye gelmek sevdirildi sana. Sen sevmedin, sen istemedin, Allah istedi. ⁷⁸⁹ "وَمَا تَشَاؤُنَ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ". "Allah" demek sana sevdirildi. Sevdirilmezse "Allah" diyemezsin. Dudağın olduğu hâlde, dilin olduğu hâlde, isteğin olduğu hâlde diyemezsin. Bunu da yakın zamanda göreceksin, başına gelecek. Yani birçok şey isteyeceksin, yapamayacaksın. Elinde değil. Hakk yapıdırırsa yapdırır, ve illâ yok. Geçiyoruz.

Resûl-i Ekrem'e sevdirildi. ⁷⁹⁰ "وَمَا يَنْطِقُ عَنِ الْهَوَىٰ * إِنْ هُوَ إِلَّا وَحْيٌ يُوحَىٰ". Enbiyânın ve evliyânın efâl ü harekâtı vahiyledir. Evliyâullaha ilhâm tabir ederiz. Vahiy peygamberlere mahsûsdur. Ulemâ-yı benâm hazerâtı bu şekilde söylemişlerdir. Evliyâullaha gelen ilhâm, vahyin bakiyesidir. Onlara ilhâm tabir edilir. Bize de verilmiş gene aynı zamanda, denmiş ki, bizim hakkımızda da, bize de verilmiş, vahiy münkatî' olmuştur, mübeşşerât bâkîdir. Rüyâ-yı sâdık, sâdik rüyâ, yani şeytânî değil de rahmânî rüyâ, vahyin kırk altıda bir cüz'üdür denmiş bize de. Onun için birçok maneviyyâtla meşgûl olanlar, rüyâ ile yollarını tayîn ederler. Çünkü göz yok, madde yok, gören nedir, görülen nedir? Orasını geçdik böylece.

Melek geldi, "İkra' Yâ Muhammed", sallallahu aleyhi vesellem. Buyurdular ki, "mâ ene bi kâriin". Buhârî'den olduğu gibi söylüyorum, gördüğüm gibi. "Mâ ene bi kâriin, ne okuyayım, okuyacağımı bilmiyorum".

Dikkat et sözüme, ne konuşuyorum. "Bilmiyorum" değil, "ne okuyacağımı bilmiyorum, ne okuyayım". Cebrâil Beytül-İzzet'den Kurân'ı alıyor, Resûl-i Ekrem'e indiriyor. E peki Beytül-İzzet'e kim indiriyor Kurân-ı Kerîm'i? Cebrâil'in makâmı Sidretül-Müntehâ'dır. Geç o tarafa doğru, çok konuşma. Adamın dilini ateşden makasla keserler. "Fekattanî sümme erselenî, beni aldı kucakladı bağrına basdı" diyor, "öyle bir basdı ki, öyle bir sıkdı ki beni, kemiklerim birbirine geçdi. Sonra gene dedi ki, İkra' Yâ Muhammed", sallallahu aleyhi vesellem.

Efendiler! Burada ben dâimâ söylerim, sakın Cenâb-ı Peygamber'in ismini anıp da, altından Resûl-i Ekrem'e salavâtı okumazlık yapmayınız. İnsanın ameli habtolunur, yani bâtıl olur. Allah Sûre-i Hucurât'da diyor ki, "Birbirinizi çağırır gibi, birbirinize seslenir gibi Habîbim Muhammed'e seslenmeyin", sallallahu aleyhi vesellem. Neden? "Sonra ameliniz bâtıl olur" diyor. Allah, Peygamber'e hürmet istiyor, Allah bizâtihî Peygamber'e tazîm ediyor. ⁷⁹¹ "إِنَّ اللَّهَ وَمَلَائِكَتَهُ يُصَلُّونَ عَلَى النَّبِيِّ". İşte Kurân-ı Kerîm'de ilân etmiş, her Cuma okuyor müezzin efendiler şân-ı Muhammediyyeti. Resûl-i Ekrem'e Allah tazîm ister, hürmet ister, itâat ister. Resûlullah'a itâat, Allah'a itâatdır.

⁷⁸⁹ Sure-i İnsan 30 ve Sure-i Tekvîr 29

⁷⁹⁰ Sure-i Necm 3-4

⁷⁹¹ Sure-i Ahzâb 56

Resûlullah'a hürmet, Allah'a hürmetdir. Resûlullah'a muhabbet, Allah'a muhabbetdir. Resûlullah'a ihânet, Allah'a ihânetdir.

Daha indirelim. Mümine muhabbet, Resûlullah'a muhabbetdir. Resûlullah'a muhabbet, Allah'a muhabbetdir. Mümine ihânet, Resûlullah'a ihânetdir. Resûlullah'a ihânet, Allah'a ihânetdir. Sen de işin içine dâhilsin, ayrı bir şey değilsin. Sen üzümün salkımı gibisin. Nasıl ki salkımdaki üzüm tâneleri hep bir yere bağlıysa, bütün müminler de bir salkıma bağlıdır. Nedir o? O ağacın kökü yerde, dalları semâdadır. "Lâ ilâhe illallah" ağacı. O salkımın içinde hamları câhilleridir. Olgunları, âlimleridir, ârifleridir, zâhidleridir, âbidleridir. Çürükleri de, nefslerine uyanlardır. Yani ayrı değilsin. Zâhirden ayrı görünüyorsun ama maneviyâtla bağlısın. Elektrik bağlı olmasa lambanın ışığı yanmıyor, görmüyor musun? Bak, "Lâ ilâhe illallah" ışığı, nûru saçılıyor, her tarafa, her tarafa!

Üçüncüde, "Gene beni sıkı" diyor, "Öyle bir sıkı ki kemiklerim birbirine girdi" diyor, "çatır çatır kemiklerim birbirine girdi". Tekrardan, "İkra' Yâ Muhammed". "Mâ ene bi kâriin". Sonra, ⁷⁹² اِقْرَأْ بِاسْمِ رَبِّكَ الَّذِي خَلَقَ, Allah ismiyle oku".

Bir şeyin başında Allah esmâsı olmazsa, o şeyin sonu ebter olur. Bütün meşrû işlerinde Allah'ın ismini an. Ama Allah'ın ismi dilinde, muhabbeti gönlünde olacak. Mücerred ismi dilinde olur da, muhabbeti kalbinde olmazsa, münâfık olursun. Allah dediğin vakitte, vücûdunun her zerresi, her tüyü diken diken olacak.

Öyleyse islâm'da bizim baş öğreticimiz kimdir? Allah'dır, Celle Celâluhû. Kurân'ı öğretmiş, bizlere Kurân'ı talîm etmiş. Sonra? Resûl-i Ekrem'dir, sallallahu aleyhi vesellem.

Şimdi, bak ne diyor Hazret-i Ali kerremallahu vecheh, Esedullah-i Gâlib, radiyallahu anh Hazretleri, "men allemenî harfen fekad sayyaranî abdâ, bana hakikatden bir harf öğretenin ben kölesiyim" diyor. Ali'yi sevdireydin, çocuk hocayı sevecekdi, öğretmeni sevecekdi, hürmet edecekdi.

Benim hocam, ben diye konuştuğum için beni affediniz, doksan üç yaşındaydı. Beni okutan hocaefendi, Fâtih Câmisinin baş imâmıydı, ondan tashîh-i hurûf etdim, Arap Hoca. Vallâhi, karşıdan gördüğümüzde yol değiştirdik. Belki de adamcağız uzakdan görmezdi. Eğer rast gelirsek karşı karşıya, ne soracak biliyor musun? Selâm verdikten sonra, "Nereden geliyorsun?" diyecek. Bunu da biz biliyoruz, ne soracağını. Fakat böyle bir şeyle karşılaşmayalım diye, o kadar hürmet ederdik Hocaefendi'ye. Karşısında kimse bağdaş kuramazdı, diz çöküp otururduk. Alışmamışız da o vakit diz çökmeye. İki saat, üç saat ders devam ediyor, felâket! Tutulur ayakların. Bana müsaade etmişdi, Allah rahmet eylesin. Neden? Çünkü biz Ali'yi öğrendik, öğrenebildiysek eğer. O gün için öyle öğrenmişdik, öğrendiğimiz kadar. Hocaya hürmetin ne olduğunu göstermişdi.

Bak! Niçin Devlet-i Osmaniye ilerledi? Onlar da hocalarına hürmet etmişler. Koskoca Bayezid-i Velî, câmisi var burada hani...

İçeriye parayla adam sokmuyorlar, imâmı bedava, suyu bedava, halısı bedava, elektriği bedava. Hani kapıya bir kişi koysaydı, adam başına beş kağıt kesseydi, derdin ki, "Yapdırdı câmiyi ama para kazanıyor" derdin. Öyle bir şey yok. Onlar Allah tarlasına ekmişler ekeceklerini. Defter-i

⁷⁹² Sure-i 'Alak 1

a'mâlleri kapanmasın diye. Çünkü îmânı var Allah'a, Allah'ı seviyor. Âlim çünkü. Allah'ı bilen âlim, bilmeyen câhil.

Bilebilir misin acaba? "Sübhâne mâ arafnâke hakka marifetike yâ ma'rûf". Allah bildirsin. Allah Allah'la bilinir. Kim Allah'la arayı iyi eder, Allah ona kendini bildirir. Yoksa sen bilmezsin, kul kafasıyla.

Hocası yazı yazıyor, Sultân Bayezid elinde hokka, hocanın karşısında ayak üstünde duruyor. Ayakda duruyor pâdişah. Yedi iklimin pâdişahı. Hocaya hürmeten. Yere oturmuyor hocanın karşısında, ayakda duruyor, hocası yazı yazıyor. Neden? Çünkü Ali'yi talîm etmiş. "Men allemenî harfen fekad sayyaranî abdâ, hakikat ilminden bir harf öğretenin kölesiyim" demiş Ali, kerremallahu vecheh radiyallahu anh.

İkinci. Selim Han gitmiş Mısır'a, Mısır'ı zapt etmiş. Orada bir hâdise olmuş. Paşanın birisi, paşalarından bir paşa demiş ki, "Mısır'ı aldık, gene tutdu bir Çerkes'e bıraktı" demiş. Bunu işittiği için kafasını vurdurmuş paşanın. Bir müddet sonra yolda giderken, aynı gün yani yarım saat sonra, Kemalpaşazâde, âlim, Müftî-i Sekâleyn Hazretlerinin atının tırnağından sen çamur fırla, pâdişahın üstüne. Hocanın yüzü bembeyaz olmuş. Ama Kemalpaşazâde, benim gibi hoca değil. Sarıklı değil yani. Müftî-i sekâleyn. Hem cinnilere hem insanlara fetvâ vermiş olan adam yani. Yüzü bembeyaz olmuş. Demiş, "Hocam, merak etme, korkma" dedi. "Ulemânın atının nalından sıçrayan çamur, bizim için şereftir, alsınlar bu harmaniyemi, tabutumun üstüne örtsünler" dedi. Ben gitdim ziyâret etdim makberesinde. Şimdi bilmem koydular mı, var mı yok mu. Eskiden, türbeler kapanmadan evvel duruyordu üzerinde. Çamurlu cübbe duruyordu.

Fâtih Hân, okumazmış, hocayla alay edermiş. Küçük çocuk, ufak. Hiçbir hoca okutamıyor. Şehzâde, vuramıyorlar, dövemiyorlar filan. Sonra sultâna demişler ki, Molla Gürani Hazretleri...Nerede kabri-i münevverleri biliyor musun? Bilmezsin. Bilenlerimiz vardır ama bilmeyiz çoğumuz, bilmeyiz biz. Fındızkâde'de kabri. Demişler, "Efendim bunu Molla Gürani Hazretleri okutur" demişler, II. Murad'a.

II. Murad Han cennetmekân, yedi düveli Varna Ovasında mağlûb etmiş, öyle bir kahramandır, gâzîdir. Ve hayâtında iken tahtını oğluna bırakmış, tahtda da gözü yok. Kabrini gidip görürsen, Bursa'ya gidersen git uğra, kabrini göreceksin, sandukası üzerinde örtü de yokdur ve kubbesinin üstü açıktır, oradan içeriye yağmur yağsın, kabrin üstüne diye. Mütevazi bir kabirdir. Yanına da kimse gömülmemiştir. Tek başına. Niye? Sormuşlar sultâna. "Azâb olunursam kimseye rahatsız etmeyeyim" demiş "oraya koyun beni" demiş. Fâtih'in peder-i âlîleri.

Çağırtmış Molla Gürânî'yi, "Hocaefendi saraya kadar gelsin" demiş. Hoca, pâdişaha cevap vermiş, "İlim ayağa gelmez, ilme gelinir" demiş. Kızmamış pâdişah. "İlim ayağa gelmez" demiş, "ilme gelinir" demiş. Pâdişah bizâtihi gitmiş. Pâdişahı hoş karşılamış hânesinde. "Nedir?". "Oğlum Mehmed biraz yaramaz, kendisi haylazca, bunun tahsîlinin sizden yapılmasını istiyorum, arz ediyorum. Eğer kabûl ederseniz, lütfen, kerem edin". Böyle. "Vallâ pâdişahım, ben şehzâde mehzâde dinlemem, döverim" demiş. "Ben asabîyim biraz, döverim, kırarım bir tarafını. Yani bir şey olursa, sonra sakın davâyâ filan kalkma". Pâdişah, "Yook hocam" demiş, "eti senin kemiği benim" demiş. "Mehmed'i adam et, Allah'ın boyasıyla boya, dünyâsını ve âhiretini ona kazandır, devletini adl ile idâre etmesini öğret, ne yaparsan yap" demiş. "Halk ondan hoşnûd olalar".

Almış okuturken, daha ilk dersde, bizim küçük Mehmed hocayla alay etmiş. İlel bahsi okuyorlarmış, "kâle"nin aslı "kavale" deyince, Fâtih, "Kavala" demiş. Selânik'in kazâsı.

Hoca, aldığı gibi yere bir vurmuş, bir dövmüş ama benzetmiş biraz, iyicene. "Ben sana gösteririm" demiş. "Pâdişah babama gidip seni söyleyeceğim" demiş, ağlayarak gitmiş. "Baba! Bu hocayı azlet". "Niye?". "Beni dövdü". "Döver" demiş. "Nasıl döver?" demiş, "sen pâdişah değil misin? Ben pâdişah oğlu değil miyim?". "Döver evlâdım, âlimler bizden büyükdür" demiş. "Zâhiren biz mülkün sultânıyız ama hakîkâtde onlardır bizim büyüklerimiz" demiş.

Yarın yevm-i kıyâmetde cennetin önünde bir şehîd, bir ağniyâ-i şâkirîn ve bir âlimi, Allah münâzara yapdıracak. Bize bildirmek için bunu. Cennete evvelâ kim girecek? Şehîd diyecek ki, "Düşmana ben cezâ verdim ve kanımı dökdüm". Âlim diyecek ki, "Sana o gazânın sevabını kim öğretti? Şehîdliğin sevabını sana kim bildirdi?". Sükût edecek şehîd. Zengine soracaklar, zengin diyecek ki, "Molla Efendi, senin medresedeki ekmeğini ben verdim, şehîdin de silâhını ben göndermişdim". Âlim diyecek ki, "Güzel ama bunların mükâfâtını sana kim bildirdi". O da sükût edecek. Allahu Teâlâ, Cebrâil'i gönderecek. Âlimlerin bildirdiğini söyleyecek. Çünkü Kurân'a sâhib. Kurân'a sâhib olan fakîr olur mu hiç! Evvelâ âlim girecek cennete.

"Senden büyük adam var mı baba?". "Var tabîî, âlimler bizden büyükdür" dedi. O vakit, süklüm püklüm geldi hocanın yanına ve okudu, tahsîl etdi. Sükût etdi artık.

Bir gün ansızın, icâzesine yakında yani diplomasını almaya yakın, Hoca, ona bir tokat vurdu, lüzumsuz yere, Sultân Fâtih'e. Burnundan kan damladı kitâbın üzerine. Fakat Fâtih kinlendi Hoca'ya. Fenâ hâlde kinlendi.

Bunu ibretle dinleyiniz. Aldığım yer de Cevdet Paşa Târihidir. Yani oradan almışım, kafamda kalmış, küçükken okumuşdum. Çok mühim!

Bir müddet sonra icâzet aldı ve pâdişah oldu. Hoca'yı çağırttı. Hoca'yı çağırttı ve dedi ki, "Hocam, vaktiyle ben haylazdım, okumazdım, alay ederdim, filan, sen bana güzel bir sopa atmışdın, hatırlıyorsun değil mi?" dedi. "Tabîî hatırlarım" dedi, "hocanın vurduğu yerde gül biter" dedi, "dayak cennetden çıkmadır" dedi, "iyi olsaydı zâten cennetden dışarı çıkarmazlardı" dedi. Âdem'le beraber dışarı çıkmış dayak. Fâtih, "Güzel ama bundan üç ay evvel, yâhud altı ay evvel, sen bana bir daha cezâ olmak üzere, ben bir kabahat yapmadığım hâlde, bilâ-kabahat, bana kuvvetli bir tokat vurdun. Bunun hesâbını senden soracağım" dedi. Hocaefendi, "Hay hay, cevabını vermeye hazırım oğlum Mehmed" dedi. "Bak! Sana o tokatla adâleti öğretdim" dedi. "Ne demek o?". "Sen pâdişah oldun, milletin sopayı hak ederse, milletini döversen, millet der ki, 'Biz sopayı hak etdik, sultân bizi dövdü' der. Bak, sen kabahat yaptığın vakitte, ben seni dövdüğüm vakitte, bana nasıl hak veriyorsun. Ama bi gayrı hak sana tokadı vurduğumda beni affetmedin, kinlendin bana, değil mi? Millette bi-gayrı hak tokat atarsan böyle, senin gibi, millet sana kinlenir" dedi, "onu öğretdim sana" dedi. Eyvaaah! Hocaefendi ayağa kalkdı, pâdişah ayağına kapandı. "Lüzûm yok. Hakkımı iki şeyle sana helâl ederim. Beni buraya çağırttın" dedi. "Birisi, milleti adl ile idâre et. Zâlimin sırtından sopayı kaldırma. Kılıcını da düşmana, millette değil, düşmana kullan. İkincisi, öldüğüm vakitte benim ayağıma bir ip bağlarsınız, beni sürükleye sürükleye kabre götürürsünüz. Böyle yapmazsan hakkım sana helâl olmasın" dedi. Çıkdı dışarıya. Yaaa! Affetmedi o da pâdişahı. Sonra öldüğü

vakitde, böyle yapmadılar da, bir hasıra koydular Hazret'i, böyle hasırla sürüklediler kabre kadar, vasiyeti yerine gelsin diye.

Huzûrunda ümerâ ayakda durur, ufak bir talebe gelse, sultân onu oturturdu, Sultân Fâtih. İyi dinle! Ümerâ ayakda durur, ufak bir talebe gelse, onu oturturdu. Dediler ki, sultâna duyurdular bunu, "Biz ümerâyız, ayakda duruyoruz, bir ufak talebe oturuyor". "Talebe-i ulûm olunuz, âlim olunuz, siz de oturunuz. Ümerâ olan ayakda durması lâzımdır" dedi, kesdi atdı.

Onun için babalarımız ilme, âlime, velîlere, Allah'a, Peygamber'e sevgi, muhabbet gösterdiler, Allah onları âlî kıldı. Yani kestirmesi, Allah'a kul oldular, iki cihâna sultân oldular.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

İnsanın Yaratılış Hikmeti : Abdiyyet ve Kurbiyyet 2 Aralık 1983 (26 Safer 1403)

Kâlalallahu Teâlâ fî Kitâbihi'l-Azîz.

Eûzübillahimineşşeytânirracîm.

Bismillahirrahmânirrahîm.

وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ⁷⁹³

Sadakallahü'l-Azîm.

Dilleriyle Allah'ı tevhîd eden, gönülleriyle Allah'a îmân eden, bâhusûs peygamberler peygamberi, sebep-i hilkat-i âlem olan Muhammed aleyhissalâtü vesselâmı her şeyinden ziyâde severek îmânını kemâle erdiren, kıyâmet gününe inanan, Hakk'ın cennetine tâlib, rızâsına râgıb, cemâline âşık olanlar!

Hakk Sübhânehû ve Teâlâ Hazretleri ahkâmı eskimeyecek olan Kurân-ı Azîm'de, Furkân-ı Mübîn'de...

O Kurân ki âyât-ı âfâkiyye ve âyât-ı enfüsiyye ve âyât-ı elfâziyye ile kıyâmet gününe kadar mahfûzdur. ⁷⁹⁴ "وَلَا رَطْبٌ وَلَا يَاسٌ إِلَّا فِي كِتَابٍ مُبِينٍ" yani yaş ve kuru ne varsa Kurân'da mevcûddur. Tabîî görene, köre ne! Anlayana! Allah ile arayı iyi edenler, müttakîler, ehl-i verâ, Allah'ı sevenler, Allah'ın sevdikleri Kurân'dan anlarlar, onu dinlemekle şifâyâb olurlar, lezzet duyarlar. Tabîî kalblerinde hastalık olanlar, Kurân-ı Kerîm'i dinlese de anlayamaz, anlasa da âmil olamaz, hakkiyla da anlayamaz. Onun için bir kimse Allah'la arayı iyi yaparsa, o vakit Kurân'dan zevk duymaya başlar, o vakit Kurân ona şifâ olur. Zîrâ Kurân mümine şifâ, zâlîme ve kâfire hüsrândır.

Allah Celle Hazretleri Kurân-ı Kerîminde buyuruyor ki, ⁷⁹⁵ "وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ". Cenâb-ı Hakk, hilkat-i âlemin sebebini, bu âyetle bize îzâh ve ilân etmekte. "Görünen ve görünmeyen kuvvetleri ki cinniler görünmeyen kuvvetler, insanlar da görünen kuvvetlerdir, cinnileri ve insanları, beni bilip bana ibâdet etmeleri için halk etdim" diyor. Yani vazîfemiz, Allah'ı bilmektir. Kolay iş değil. Bilmeden bulamazsın, bulmadan olamazsın.

Peygamberler peygamberi olan Muhammed aleyhissalâtü vesselâm, makâm-ı nâzda "Sübhâneke mâ 'arafnâke hakka ma'rifetike yâ ma'rûf" diyor. Yani "Ey marûf olan Allah, seni hakkiyla, lâıyıkıyla bilemedik" diyor. "Seni noksan sıfatdan tenzîh ederiz" diyor. Bunun çok geniş geniş geniş manâları

⁷⁹³ Sure-i Zâriyât 56

⁷⁹⁴ Sure-i En'âm 59

⁷⁹⁵ Sure-i Zâriyât 56

vardır. Resûl-i Ekrem, bir ummân-ı muazzam olduğu halde, tecelliyât-ı ilâhiyyeye doyamıyor. Burada anlayanlar için büyük bir incelik var.

Öyleyse vazîfemiz Hakk Teâlâ'yı bilmek ve bulmak ve olmak. Bilmeyen bulamaz, bulmayan da olamaz.

Allah'a kulluk, bizim boynumuzun borcudur. Rabbü'l-âlemîn Celle Celâluhû Hazretleri, bizleri halk etdi, öyleyse O'nu bileceğiz ve O'na ibâdet kılacağız. Allah'a ibâdet eden, Allah'a kulluk eden, iki cihâna sultân olur. Hakk'dan dûr olanlar, iki cihânda da rezîl ve rüsvây olur. İnsanlığın şerefi, Hakk'a kurbiyyetdir, Hakk'ı bilmekdir, Hakk'a ibâdetdir, Hakk'ı sevmekdir, Hakk rızâsını gözlemektir. Ama kendin Allah'dan râzı olmadan, Hakk rızâsını bekleme. Evvelâ Hakk'dan sen râzı ol, sonra Hakk'ın rızâsını bekle.

İbâdetlerimiz karşılıklı olmamalı. Çünkü biz yevmiyeci değiliz. Ne cennete tama', ne de cehennemden korkarak Allah'a ibâdet ederiz. Allah'a kul olduğumuz için Allah'a ibâdet ederiz. Bir kimse cennete tama'en ya da cehennemden korkarak Allah'a ibâdet etse, aslında o kimse, Allah'a ibâdet etmiş olmaz, nefsine ibâdet etmiş olur. Eğer Cenâb-ı Hakk ömürleri kısa olarak yapsaydı ve sadece dünyâ hayâtı olsaydı. Yani insanlar yaşasalar ve ölselerdi, sonra bir daha da ihyâ olmasalardı, haşır ve neşir olmasaydı, yine de Cenâb-ı Hakk'a ibâdet edecekdik. Yani cennet ve cehennem olmasaydı da insanlık vazîfemiz olarak ibâdet edecekdik. Mâdem Allah bizi insan olarak halk etdi ve elli sene, altmış sene, yetmiş sene, yüz sene ömür verdi, öyleyse bunun bir şükrü olması gerekir. Bu şükrün ifâdesi de abdiyyetle yani kullukladır.

Şimdi düşün bakalım, yüz sene evvel neredeydin? Çok uzatdım ben işi. Elli sene evvel neredeydin? Elli sene sonra neredesin? Tekrar soruyorum, sen de kendine sor. Elli sene evvel neredeydin? Elli sene sonra nerede olacaksın? Buraya isteyerek gelmedik, buradan isteyerek gitmiyoruz. Buraya bizi bir getiren ve götüren var. Bu getiren ve götüren de bize diyor ki, "Seni ben beni bilmek için ve bana ibâdet etmek için halk etdim" diyor. Hani kulluk vazîfen? Dünyâyâ yalnız para saymaya mı geldin? Cübbe yıkamaya mı geldin? Ev yapmaya mı geldin? Dünyâyâ mücerred alışverişe mi geldin? Hani vazîfen, hani kulluk vazîfen?

Görmüyor musun? Hani ahhâb u yârânın? Ne oldular? Hani babaların, dedelerin? Nereye gitdiler? Dostlarımız, ahhâblarımız, yârânımız, akrabâlarımız, en yakınlarımız her gün gitmekde. Kendi elimizle götürüp çukuru kazıyoruz da, oraya onu koyuyoruz, üzerine toprak itmeyi sevap sayıyoruz. Ki orada gören için büyük bir vaaz u nasîhat vardır.

Meyyit, "Ey beni kabre indiren kişi" diyor "yakın bir zamanda seni de buraya indirecekler" diyor. "Ey beni omuzuna alıp kabre doğru götüren ihvânım, sen de yakın bir zamanda bu hâle geleceksin" diyor. Hele musallâyâ çıkdı mı meyyit, vâiz hem de kavî bir vâiz, âlim bir vâizin kürsüye çıkmasına benzer. Gören için, anlayan için. Ne nasîhatler yapar, ne vaazlar, ne öğütler verir bizlere. Ama anlayacak zihin ve kalb lâzımdır, âşinâ gönül lâzımdır. Kulağında gaflet pamuğu olmazsa meyyitden neler dinlersin.

Gidenlerden bir haber alamıyoruz ve burada kazandıklarından hiçbir şeyi oraya götüremiyorlar. Zâten götürseler de bir faydası yok ancak veballerini götürüyorlar. Ancak veballerini götürüyorlar! Kaçışı yok, ister pâdişah, ister gedâ, ister fakîr, ister zengin, ister sıhhatli, ister hasta, ister mümin,

ister kâfir, hepsi o yolun yolcusu, gitmekde. Fakat bir yere kadar gidilecek, oradan yol ayrılacaktır. Birisi âriflerin, âşıkların, Allah'ın sevgililerinin zümresi, birisi de Hakk'dan baîd olan gürûhdur. Üçüncü bir makâm yoktur. Bunu haber veren de iki cihan serveri Mahbûb-i Kibriyâ Muhammed Mustafâ'dır. "Rûhum yed-i kudretinde olan Allah'a kasem ederim ki, bu âlemden sonra bir âleme varacaksınız, orada iki makâm vardır, iki mekân vardır. Birisi Hakk'ın rızâsı, biri de Hakk'ın gadabıdır". Biri bu'diyyet yani Allah'dan uzak olmak, biri kurbiyyetdir.

Dünyâda bunun misâli vardır. Dünyâda cehennemin misâli cehildir. Dünyâda bir adam câhil mi, o adam yaşlandıkça hiç olur. Cehilin manâsı da Hakk'ı bilmemektir, Allah'ı tanımamaktır, Allah'a secde kılmamaktır. Yoksa hayvan yüküyle kitap okusa fayda etmez. ⁷⁹⁶ مَثَلُ الَّذِينَ حُمِّلُوا التَّوْرَةَ ثُمَّ لَمْ يَحْمِلُوهَا كَمَثَلِ الْجَمَارِ يَحْمِلُ أَسْفَارًا âyetinde Allah hahamları kitap yüklü eşeklere teşbîh ediyor. Eşeğin sırtındaki kitabın eşeğe ne faydası olur? Okumuş ama âmil olmamış, anlamamış ya da anlamış ama yapmamış, tahrîf etmiş, işte o câhildir. Böyle bir yükün hayvana belki faydası yoktur ama insan için bir de mesûliyyeti vardır. Câhil, Hakk'ı bilmeyendir. Allah'ı bilmeyen gönül, bu âlemde cehenneme girmiş olur. Allah'sız, îmânsız bir gönül, muhabbetsiz, meveddetsiz bir gönül, bir kalb, bu âlemde cehenneme girmiş gibidir.

İlim, Allah'ın sıfatıdır. Geçen hafta söylemiştik. Rabbül-âlemîn'i bilmek ilmin büyüğüdür. Bilmekle de kalmayacaksın. Allah ne ile bilinir, bilir misin? Hakk'ı çağıra çağıra, Hakk sana kendisini öğretecektir. Allah, Allah ile bilinir. Allah Celle Celâluhû Hazretleri, Allah ile bilinir. Bu idrâk ile, bu terâzi o sıkleti çekemez. Ancak sen kudretullah bakacaksın. Kudretullah ile Hakk'ı bulabilirsin. Veya bir eşyâda evvelâ Hakk'ı görür, sonra eşyâya varırsın. Yâhud eşyâdan Hakk'a gidersin. Biri yokuşdan aşağı inmek, biri yokuşdan yukarı çıkmak gibidir. Hangisine istidâdın varsa öyle gör ama burada Hakk'ı gör. Burada görmezsen, burada bulmazsan, orada bulamazsın ve göremezsın, yani âhiret âleminde. Burada a'mâ olanlar orada da a'mâ olurlar. Burada a'mâdan murâdım, baş gözü kör olmuş manâsına değil, Hakk'ı görmeyen demek, Hakk'ı bilmeyen demek, Hakk'ı bulmayan demek, Allah önünde secde kılmayan demek.

Bırak bu kafaları! Düşün! Tefekkür et! Benim sözlerimi terâziye koy! Yanlışım varsa, "Yanlışın var Efendi" de, seninle güzel bir münâzara yapalım. Hangi eşyâmızı oraya götürüceğiz? Çaldık, çırpdık, rüşvetle, hıyânetle topladık hepsini. Peki neyi götürüyoruz oraya? Haydi soruyorum! Kısmet olursa iki arşın kefen götürüyorsun! Bir de o çaldığın, çırpdığın eşyânın vebâlini götürüyorsun, başka bir şey değil. Topladıkların mîrâsçılarına kalacak, onlar burada rahat edecek, orada hesâbını sen vereceksin. Yevm-i kıyâmetde hesâba çekilmeden, hiçbir kimsenin ayağı bir taraftan bir tarafa gitmez. Allah Celle Celâluhû Hazretleri hesâba muktedirdir.

Evet Efendiler! Vazîfen, vazîfemiz, Hakk'ı bilmek, Hakk'ı bulmak, Hakk'da olmak ve Hakk'a ibâdet etmektir.

Gelin, nedâmet günleri gelmeden, mallarımız mülklerimiz vârislerimiz tarafından taksîm olmadan, paranın, malın, mülkün, kasanın, kesenin geçmediği bir gün gelecek, ona kıyâmet günü derler, o gün gelmeden, çatmadan, çocuklarımız yetîm kalmadan, annelerimiz babalarımız dizlerini dövmeden, âilelerimiz saçını başını yolmadan. Çünkü o günler gelecek, hem sana mevûd hem bana mevûd. Yani sana var bana yok değil. Biz ölenlere bakıyoruz, onlara var bize yok

⁷⁹⁶ Sure-i Cum'a 5

zannediyoruz. O günler gelmeden, gelin biz, Allah'a rücû edelim, Allah'a dönelim, Allah'a dönelim. Allah'a ibâdet kılalım.

Önümüzde büyük akabeler var. Yani korkunç geçitler var. Bunlara hepimiz uğrayacağız. Bu geçitlere uğramayan kimse yokdur. Bu âlemde de çok geçit var ama o geçitleri sen pek göremiyorsun, farkında değilsin. Çünkü balık suda, sudan haberi olmaz. Ne vakit balığı sudan çıkarırlar, o vakit balık suyun kıymetini bilir. Sen de öylesin, etrâfını su gibi Allah'ın nimetleri sarmış, sen hiç bu nimetlerin farkında değilsin. Bu akabelerin de farkında değilsin. Ne vakit ki seni bu suyun içinden çıkaracaklar, o vakit kıymetini bileceksin ama iş işden geçmiş olacak. Önümüzde büyük akabeler var.

Allah kulluk istiyor. "Bana secde et" diyor. Diyor ki, "Ben sana yakınım, senin can damarından sana daha yakınım" diyor. Este'îzübillah. ⁷⁹⁷ "وَنَحْنُ أَقْرَبُ إِلَيْهِ مِنْ حَبْلِ الْوَرِيدِ" yani "Ben sana senin can damarından daha yakınım, bana secde et, sen de bana yakîn ol" diyor. "Secde et, yaklaş" diyor. "Ey kulum! Ben sana senden yakınım, sen de bana secde et, bana yaklaş" diyor. Secde, abdiyyet ile ma'bûdiyyetin birleştiği bir andır. Bu ⁷⁹⁸ "فَكَانَ قَابَ قَوْسَيْنِ" sırrı, Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi veselleme Mi'râcda zâhir olmuş, ümmet-i Muhammed'e secdede verilmiştir. Bunu niye çıkaracaksın?

Azîzim! Elli sene evvel bu âlemde yokdun, elli sene sonra yine yoksun, öyleyse ibâdet ve tâatını niye ihmâl ediyorsun? "İstiyorum ama yapamıyorum" diyorsan, Allah'a yalvar. Allah'a yalvar. "Yâ Rabbi beni tâatına mahkûm et, taâtından bana zevk ver, namazdan bana şevk ver, orucun zevkini ve lezzetini ver" diyerek Allah'a yalvar.

Bazı adam namaz kılıyor ama angarya gibi kılıyor. O namazın kıymeti olmaz. Namazı mi'râc bileceksin, namazı sertâc bileceksin. Namaz, Resûlullah'ın gözünün nûrudur, ibâdetlerin seyyididir, îmânın alâmetidir. Hep hadîs-i şerîflerin meâllerini söylüyorum size. "Es-salâtü imâdû'd-dîn", "Es-salâtü kurratü'l-aynî".

Eğer namazı angarya gibi kılıyorsan felâket! Yok, yok! Allah'ın senin namazına ihtiyâcı yok! Senin namaza ihtiyâcın var. Salâtı, salât diye kıl. Namaz, senin mi'râcındır, mi'râcının kadr u kıymetini bil. Yarın gözün yumulduğu vakit, bütün dünyâ senin olsa, o dünyâyı fedâ edip, Cenâb-ı Hakk'a "Yâ Rabbi, dünyâyı fedâyâ râzıyım, beni dirilt, sana iki rek'at namaz kılalım" diyeceksin ama iş işden geçmiştir.

Dinle! İlyas Peygamber'i. Melekü'l-mevt yanına sokulmuşdu. İlyas Peygamber ağlıyordu. "Yâ nebiyyallah! Niye ağlıyorsun?" dedi. "Sen Allah'ın bir nebîsisin, ölümde Hakk'a mülâkât vardır" dedi...

Ölüm bâbında âşıklara vuslat-ı cemâl vardır. Aşk meselesi de öyle. Âşık ile maşûk arasında aşk perde olur. Bir zaman gelir, o perdeyi çâk etmek lâzım yani o perdenin kalkması lâzım.

⁷⁹⁷ Sure-i Kâf 16

⁷⁹⁸ Sure-i Necm 9

Azrâil aleyhisselâm "Yâ nebiyyallah! Vuslat zamanıdır, niçin ağlıyorsun" deyince, İlyas Peygamber buyurdu ki, "Onun için ağlamıyorum. Abdiyyetden dûr oluyorum, bundan böyle Rabbime ibâdet kılamayacağım, Allah'a ibâdete doyamadım, onun için ağlıyorum" dedi.

Niye şevk almıyorsun? Sonumuz ölüm! Ve buna da ihtiyâcımız var. Ve senin önderin, cümle mahlûkâtın önderi, sebab-i hilkat-i âlem olan Muhammed Mustafâ, sana bunu göstermiş. Hattâ ibâdet ve tâat etmekden mübârek ayakları şişmiş. Hattâ söylemişler, "Yâ Resûlallah, senin günahın yok, masûmsun, niçin bu kadar ibâdet kılıyorsun?" demişler, Cenâb-ı Peygamber "Rabbime şükretmeyeyim mi?" diyor. "Rabbime şükretmeyeyim mi?" diyor.

Yine İbrâhîm Nebî'ye Melekü'l-mevt gelmiş, "Rûhunu kabzedeceğim" demiş...

Halîl oldun mu halîl? Halîl, dost demek. Bütün müminler Allah'ın dostudur yani velîdirler. Velîlik iki kısımdır, bir veliyy-i âmme, bir de veliyy-i hâssa vardır. Velâyet-i hâssa olan evliyâullahda kerâmetler zâhir olur. Kevnî kerâmetler, ilmî kerâmetler, irfânî kerâmetler, vücûdî kerâmetler filan. Diğer müminler de Allah'ın dostlarıdır, günahkâr da olsalar Allah'ın dostlarıdır. Aman kaybetme îmânını! Aman kaybetme îmânını!

Hazret-i Halîl Melekü'l mevt'e "Niçin geldin" diye sordu, "Yâ Halîlallah, kabza geldim" dedi. İbrâhîm Halîlullah, "Hiç dost dostun rûhunu kabzeder mi?" dedi. Hakk Teâlâ kendisine şöyle buyurdu, "Yâ İbrâhîm! Dost dostta gelmekden kaçınır mı?" dedi. İbrâhîm aleyhisselâm, "Buyur" dedi ve Melekü'l-mevt'e teslîm oldu.

Konuştuğum sözün zevkini alamadınız gâliba.

Efendiler! Yakın bir zamanda bu iş böyle olacak. Onun için o gün gelmeden hazırlık yapmalı. Yola çıkacak olan bir adam, tevekkül etmeli ama bazı malûm olan vesîkaları da yanına almalıdır, yoksa yolda zahmet çeker. Meselâ evvelâ îmân vesîkasını almalı. Kabrin kenarına vardığı vakitte adama pasaport sorarlar. Vize arıyorlar. Nereden? Allah hükûmetinden. "Buraya gelmeye vizen var mı?" diye sorarlar. Kimin vizesi lâzım? Muhammed Mustafâ'nın. Eğer vizeye o imzâ etdiyse, bu benim ümmetimdir diye, iş kolay gider. Yeter ki o imzâ etsin. Çünkü Muhammed Mustafâ'nın rızâsı, Allah'ın rızâsıdır. Onun için peygamberini her şeyinden ziyâde seveceksin. Resûl-i Ekrem'i malından, mülkünden, canından, rütbinden, herşeyinden ziyâde seveceksin. O vakit îmânın kemâle erer. Sevdim demekle değil. İşdir kişinin âyinesi lâfa bakılmaz. Göster fiiliyatını göreyim.

Evvelâ oradan soracaklar. Çünkü önünde akabe var. Birincisi Melekü'l-mevt gelecek, o senin göğsüne oturduğu vakit, evvelâ iş oradan başlayacak. Eğer âşık-ı billah isen, Allah'a kasem ederim ki, çünkü Muhbir-i Sâdık öyle haber vermiş, cennetdeki makâmını görürsün. Artık cennet-i efâl midir, cennet-i sıfat mıdır, cennet-i zât mıdır makâmın hangisi ise. Daha rûhunu teslîm etmeden.

Ey âşık-ı sâdık! Bunu fevt mi edeceksin? Yani ibâdetsiz, tahâretsiz ömrünü hebâyâ mı vereceksin? Ömrün milyonlara bâliğ olsa, bir dakîkasını geri alamazsın. Milyonların olsa verdiği ömrü geri alamazsın. Bitdi, geldi geçti. Bu herşeyden hayırlı olan ömrünü, hebâ edip bu cevherleri boşa mı atacaksın, denize mi atacaksın, hevâyâ mı vereceksin?

Sen diyorsun ki, "Bugün ibâdet yaparım, yarın tövbe ederim". Böyle olanlar helâk olmuşlardır. Hemen gayret kemerini belince dolayacaksın. Dilinden yalanı, gözünden ihâneti, kalbinden kötü

düşünmeyi atacaksın. İbâdullahı seveceksin, kimseyi incitmeyeceksin. Çünkü Hakk'ın malıdır. Mümini incitmek Allah'ı incitmektir. Sen müminin Hakk'la olan münâsebetlerini pek anlamıyorsun gâliba. Cennet, cehennem, arş, kürsî, dünyâ, âhiret, ne varsa insan için halk olundu. Yani senin için halk olundu. Cenâb-ı Hakk Habîb-i Hudâ'ya öyle söylüyor. "Bütün cihânı senin için halk etdim, seni de kendim için halk etdim" diyor. Resûl-i Ekrem'e hitâb bize hitâbdır, sallallahu aleyhi vesellem. Bu güzel libâsı, bu güzel taltîfât-ı ilâhiyyeyi zâyi mi edeceksin?

Hani ibâdet ve tâatın? "Daha gencim". Oğlum! Bırak bu kafayı! İhtiyar dururken gencin rûhu kabzolunuyor. Hasta dururken Allah doktorun rûhunu kabzediyor. Hiç görmedin mi, hiç işitmedin mi? Onu beklerken o gidiyor. Tedâvi eden doktor gitdi, yatalak hasta sekiz seneden beri yatıyor, hâlâ yatıyor. Hiç görmüyor musun? O böyle dolaştırıyor, kimi istiyorsa, "gel" yani "irci'î, dön" dediler mi, tamam, iş bitdi. Pâdişah olsan,⁷⁹⁹ "وَلَوْ كُنْتُمْ فِي بُرُوجٍ مُّشَيَّدَةٍ" yani demir kalelere girsen, seni bulacak, buluyor. Öyleyse bak, elli sene sonra yokuz, yaşarsak bundan sonra en fazla elli sene yaşayacağız, fazla olmaz. O da herkes böyle yaşamaz.

Gençliğine mağrûr olma, devletine güvenme ve dayanma! Param vardı, malım vardı, mülküm vardı filan. Bunlar hep geçici şeyler. Akşam hasta olan sabahleyin sıhhatli, akşam sıhhatli olan sabah hasta oluyor. Akşam yatıyor diri, sabahleyin ölüsünü alıyoruz. Bak görüyorsun vaziyeti. Hep bunları bire birer anlatıyorum ki, hep bildiğiniz şeyler ama unutuyoruz, lâubâli olmuşuz, güneşi gördüğümüz gibi. Güneş nasıl çıkıyor semâya biliyor musun? Ama her gün gördüğümüz için hiç umursamıyoruz bile.

Hemen ibâdet ve tâat! Dilinden yalanı, ihâneti kalbinden atacaksın, ihânet yok. Kîn olan kalbde dîn olmaz. "Men lehû kînun leyse lehû dînun". Afüvv, kerem, lutuf sâhibi olacaksın. Sövene sövme, vurana da vurma. Farkın kalmaz. Sövene söversen, sövenden farkın kalmaz. Vurana vurursan vurandan farkın kalmaz. Merkebi seni teperse sen de merkebi tepecek misin? Sonra ne farkın kalır?

İşinde ve gücünde, memûriyyetinde iffetinle, ırzınla, Allah korkusuyla, Allah sevgisiyle, Allah muhabbetiyle, Muhammed muhabbetiyle vazîfelerini gör. İbâdullahı eziyet ve cefâyâ sokma. Halka eziyet verecek şeyleri yollardan kaldır. Yol derken yalnız caddeden bahsetmiyorum. İbâdullahı zahmete sokma. Allah'ın en sevmediği kimseler kullara eziyet verenlerdir. "Küllü mûzîin fi'n-nâr" yani "Her eziyet veren nârdadır".

Ve Rabbine ibâdet et. Ama ibâdetini ihlâs ile yap, mürâf olarak değil. Kullar görsün diye değil. Kullar ister görsün, ister görmesin. Kulların görmesinden bir şey çıkmaz, ille Rabbü'l-âlemîn Allahu Teâlâ'nın rızâ-yı şerîfi olsun. Senin niyetin bu olsun. Bütün pazarlığın Allah ile olsun. Bütün pazarlığın Allah ile olsun.

Vakt-i seherde uyuma, kalk, ibâdet ve tâat ile meşgûl ol. Hâne halkına eziyet ve cefâ etme. Evlâdlarının iffet, ırz ve nâmûsuna bak. Onların rızıklarını sefahate, içkiye, fişkıya verme. Günah! "Ben kazanıyorum" diyorsun ama onların rızığını Allah senin üzerine yazmıştır. İsrâfa dalma. Çoluğunun, çocuğunun, âilenin iffetine bak, onları Allah ve Peygamber yoluna çağır. Severek, güzel güzel nasîhatlarla, tatlı sözlerle, döverek, söverek değil. Allah, peygamberine yani Resûl-i

⁷⁹⁹ Sure-i Nisâ 78

Ekrem'e, sallallahu aleyhi vesellem, buyurur ki, "Senin yüzün ekşi, dilin acı olsaydı senin başına kimse toplanmazdı". Dâimâ güler yüzle, insanlara ibret verecek kıssalarla, güzel nasîhatlarla, Allah yoluna davet et. Ve ibâdet ve tâatına bak. Yakın bir zamanda o gelici gelecektir. O vakit seni hazır bulur. O vakit, Resûl-i Ekrem, sallallahu aleyhi vesellemin sana kollarını açdığını görürsün.

İbâdetini ihmâl etme. Allah'ı seviyorsan, Allah'a îmânın varsa, katiyyen ibâdetini ihmâl etme. Alâ kaderi'l-imkân. Bazen insanın başına kusur gelebilir, kazâya kalabilir filan. Cenâb-ı Hakk'a "Yâ Rabbi, gördün vaziyetimi, kasden bırakmadım yâ Rabbi, böyle oldu" diye niyâz et. Allah hatâyı ve nisyânı, isyânı değil, hatâyı ve nisyânı yani unutmayı affetmiştir. Bunlar, Ümmet-i Muhammed'den kaldırılmışdır. Yani bir iş hatâen yapılırsa, unutulmuşsa Allah kulunu affetmiştir.

İbâdet ve tâatınıza bakın. Bu sözlerim de kulağında kalsın. Allahu Teâlâ'nın kudret kalemleri bunları yazdı. Yarın ⁸⁰⁰ يَوْمَ تُنْفَخُ السَّرَاطِيرُ "de seni benimle karşı karşıya getirecek ve bunları teblîğ etdiğimi sana soracaktır. Bana da "Söylediğin ilimle ne amel etdin?" diye soracak, sana da "İşitdiğin ilimle ne amel etdin?" diye soracaktır. Buna hazırlan! Bu soruya hazırlan!

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

UYANI!

*Kâfile kalkacak günler yaklaştı
Yakında çıkarsın bâb-ı gafletden
Yârândan ihvândan göçler sıklaştı
Uyan ey gözlerim hâb-ı gafletden*

*Yaptığın hesaplar bir gün bozulur
Kâfile sessizce yola düzülür
Düşmanın sevinir dostun üzülür
Uyan ey gözlerim hâb-ı gafletden*

*Çırçıplak ederler soyarlar seni
Bembeyaz kefenle boyarlar seni
Bir tabut içine koyarlar seni
Uyan ey gözlerim hâb-ı gafletden*

*Cansız binek o gün gelir kapıya
Vârislerin koşar malın yağmaya
Var mı kimsen sana Kur`ân okuya
Uyan ey gözlerim hâb-ı gafletden*

*Üç beş dostun ağlar ağyâr sevinir
Anan saçın yolar ehlin döğünür
Sessizlik evinin yolu görünür
Uyan ey gözlerim hâb-ı gafletden*

*Namazın kırlarlar üç beş ihvânın
Kerem eder mi ulu Sultân'ın
Kesilir kuvvetin gider dermânın
Uyan ey gözlerim hâb-ı gafletden*

*Aşkî ölüm var unutma sakın
Bilmiş ol ecelin bugünden yakın
Dost düşman ediyor makbere akın
Uyan ey gözlerim hâb-ı gafletden*

Îmân ve Tövbe 9 Aralık 1983 (5 Rebîulevvel 1404)

Kâlallahu Teâlâ fî Kitâbihi'l-Azîz.

Eûzübillahimineşşeytânirracîm.

Bismillahirrahmânirrahîm.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَآتُوا اللَّهَ حُبْرًا بِمَا تَعْمَلُونَ⁸⁰¹

Sadakallahü'l-Azîm.

Yerin göğün sâhibi, bilinen ve bilinmeyen âlemlerin mâliki ve bizi yokdan vâ' eden, bu âlemi bir "kûn" emriyle halk eyleyen ulu Allah, ahkâmı eskimeyecek olan Kitâb-ı Kerîm'inde Sûre-i Haşr'da okuduğum âyetde bizleri kendisine muhâtab tutmuş. Ne büyük şeref değil mi, Allah'a muhâtab olmak. Öyleyse Allah'a kul olanlar, iki cihâna sultân olurlar. Etden, kandan olduğu hâlde, bazı zevât seninle konuşmağa tenezzül etmez, benimle konuşmağa tenezzül etmez. Bu yerin göğün sâhibi Allah, seni ve beni karşısına almış yani müminleri karşısına almış, onlara şerefe vermiş, onlara hitâb ediyor. Yani konuşan Allah Celle Celâluhû. Âyeti peygamberine indiren, peygamberi vâsitasıyla bizlere hitâb eden Allah Celle Celâluhû. "يَا أَيُّهَا" ya eyyühellezîne âmenû". Düşün şerefini bir defa. Îmânın şerefi bu. Îmân etmenin şerefi. Çünkü îmân bu âlemde en yüce nimettir. En yüksek nimet îmâna mâlik olmaktır. Paran yoksa sıhhatin var, sıhhatin yoksa îmânın varsa eğer, her şeye mâliksin. Çünkü hayâtta, dünyâda ve âhiretde muvaffak olanlar îmân sâhibleridir.

"Efendim, bunca muvaffak olanlar var ki bunların biz islâm olmadıklarını görüyoruz". Yoo, öyle senin bildiğin gibi değil hâdisât. Birçok insan var ki onlar "Biz Allah'a ve yevm-i kıyâmete inandık" derler de inanmazlar. Allah onların îmânını kabûl etmemiştir. Okuyalım.

Esteîzübillah. ⁸⁰² وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يَقُولُ آمَنَّا بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَمَا هُمْ بِمُؤْمِنِينَ "birçok insanlar vardır ki, Allah'a ve kıyâmet gününe inandık derler ama onlar mümin değil" diyor Cenâb-ı Hakk. Gene bizlere hitâb ediyor, ⁸⁰³ وَأَنْتُمْ الْأَعْلَوْنَ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ, eğer siz hakıyla îmân ederseniz, siz a'lâ kılacağım" diyor. "Ednâ kılmayacağım, rezîl etmeyeceğim" diyor, dünyâ ve âhiretde. Hakıyla îmân!

Hakıyla îmân nedir? Allah'ın sevgilisinin ağzıyla, O'nun sözüyle söyleyelim, "Birbirinizi sevmedikçe îmân etmiş olmazsınız". Tekrar ediyorum. Birbirinizi sevmedikçe, birbirinizin hak

⁸⁰¹ Sure-i Haşr 18

⁸⁰² Sure-i Bakara 8

⁸⁰³ Sure-i Âl-i İmrân 139

ve hukûkuna riây etmedikçe, birbiriniz sevmedikçe, doğru dürüst olmadıkça, müstakîm olmadıkça. Çünkü birbirini sevmekde istikâmet vardır, istikâmetin ehemmiyeti mühimmi orasıdır. Birbirinizi sevmedikçe îmân etmiş olmazsınız. Her ne kadar, "Ben Allah'a inandım" dese de, "allahaismarladık" der gibi. Halbuki Allah diyen diller, bu esmâyı andığı vakitte O'nun sevgisiyle o dilin sâhibi olan gönlün titremesi lâzımdır, vücûdundaki tüylerin diken diken olması lâzımdır. Çünkü bizi gören, bilen, bizden haberdâr O'dur, bize bizden yakın olan O'dur, her yerde, her mekânda, her zamanda, bizi görür ve bizi işitir, bizim yaptıklarımızı. Bunu görebilsek o vakit hiç yoldan çıkmayacağız. Ama bunları böyle bilmezsek, Allah vardır deyip de yürüyenler, Cenâb-ı Hakk'ın esmâsını yani bir Elif'le iki Lâ'm'ı, bir de He'yi söylüyorlar. Allah'ın ismi dilde olacak, sevgisi ve ittikâsı ve verâsı gönülde olacak. Hattâ Allah'dan öyle korkacaksın ki, bırak cehennemin nârını, bırak azâbları, kabir azâblarını, akabeleri bırak, "Allah bana kulum demezse ben ne yaparım" diyeceksin. Çünkü senin Rabbin o. Seni O yaratmış.

Kim inkâr edebilir? Bir katre sudan halk olunmadık mı? Babamızın beline gelmedik mi? Oradan anamızın rahmine düşmedik mi? Sonra anamızın rahminde hayız kanıyla yoğurulmadık mı, kudret fırçasıyla tersîm edilmedik mi? Allah bizi yoğurup istediği şekle koymadı mı? Kim inkâr edebilir? E bunu sevmeyecek misin, bu Allahu Teâlâ Hazretlerini? Sonra bu âleme geldin, etrâfın nimetullah ile dolu. Sonra bir de sana Allah Kurân'da mümin diye hitâb etdi, seni sevgili Muhammed'ine ümmet etdi. Sonra sana istikbâli hazırladı. Ebediyyet senin. Sen Hakk'la beraberdin, Hakk'la berabersin, Hakk'la beraber olacaksın, ebediyyen.

"Birbirinizi sevmedikçe îmân etmiş olmazsınız". Öyle kîn, adâvet, hased, buğz, ucub, bir takım Allah'ın sevmediği sıfatlar kalbde olduğu müddetçe îmân tehlikededir. Birçok insan var, fıtrat-ı islâm üzere doğdu, islâm diyârında yaşadı, küfür üzere öldü. Neden? Nereden geldiğini, niçin geldiğini düşünmedi. Halbuki, geçen hafta söylemişdik, biz Hakk'ı bilmek için buraya gönderildik, getirildik. Allah öyle istedi, gizli bir hazîne idi, kendini bildirmek istedi, bizi öylece halk etdi. Bizim vazîfemiz Hakk'ı bilmek, Hakk'a ârif olmak. Sen niçin hilkatini bilmedin de Hakk'a ârif olmadın? Îmân sarsıldı o vakit. Îmân sarsılınca, buğz u adâvet girdi.

Müminler bir vücûdun uzuvları gibidir. Nasıl ki vücûdun bir tarafına bir iğne batdığı vakitte, vücûdun her tarafı sızlar, şarkda bir müminin ayağına bir diken batsa, garbdaki müslüman bundan müteessir olmasa, o vücûddan ayrılmışdır o, o vücûddan değildir o, ayrıdır o. Onun için müminler yek vücûd gibi, bir vücûd olacaklar. Tevhîdin manâsı odur. Tevhîd lisânen "Lâ ilâhe illallah"dır, bâtın manâsı yek vücûddur. Hakk'la bir olmaktır. Üzümün taneleri gibisin, salkıma bağlı. Ekşileri daha olmamışları, korukları câhilleri, çürükleri ömürlerini geçirip de isrâfa verenlerdir, olgunları tam, kâmil müminlerdir. Ama bir salkıma bağlısın. Ben Resûl-i Ekrem'in ağızıyla söylüyorum şimdi, "Birbirinizi sevmedikçe îmân etmiş olmazsınız". Renk, ırk meselesi mevzubahis değildir. "Lâ ilâhe illallah Muhammedü'r-Resûlullah diyen senin öz kardeşinden daha ileridir.

Allahu Teâlâ ve Tekaddes Hazretleri, bize Kurân'da bizden evvel geçmiş olan peygamberlerin kıssalarını bahseder. Bunun manâsı onlara bakarak ibret almamızdır, o kavimlere bakarak ibret almamızdır. Târihten ibret almayan târihe ibret olur. Vaktâ ki Hazret-i Allah Kavm-i Nûh'u helâk etdi. Nûh Peygamber'in kendi oğlu kendine îmân etmemişdi. "Olur

mu Efendi?". Olur ya. Düşmanını belinde taşırsın, haberin bile olmaz. Düşmanın belindedir. Gece gündüz demeden çalışır, yedirirsin, düşmanını büyütürsün, haberin bile olmaz. Dost, Allah'dır. Mahbûb O'dur. Ma'bûd O'dur. Sevilecek O'dur. Fakat şefkat-i pederâne, baba şefkati tabîî, oğlu da kâfirlerle beraber kaldı. Dedi, ⁸⁰⁴ رَبِّ اِنَّ اِيْنِيْ مِنْ اَهْلِيْ, benim çocuğum benim ehlimdir, boğacak mısın kâfirlerle beraber?". Allah Nûh Peygamber'e şöyle hitâb etdi, ⁸⁰⁵ اِنَّهُ لَيْسَ مِنْ اَهْلِكَ اِنَّهُ عَمَلٌ غَيْرُ صَالِحٍ, Yâ Nûh, o senin ehlin değildir, o gayr-ı sâlih kişidir". Yani senin belinden gelen senin ehlin olmaz, senin yolundan gelen senin ehlidir dedi. Acaba anlatabildik mi?

"Birbirinizi sevmedikçe îmân etmiş olmazsınız" diyor Peygamberimiz. İkinci îmân da, îmânın kemâli, "Beni her şeyinizden ziyâde seveceksiniz, o vakit îmânınız kemâle erer". Allah ve Resûlünü her şeyden ziyâde seveceksin. İbrâhim gibi halîl ol, Allah'a dost ol, öyle sev. Görmedin mi İbrâhim Allah yoluna İsmâil'ini kurban etmedi mi? "Efendi, o bir peygambermiş". Öyle deme! Ona vâris olan senin cedlerin Allah yoluna evlâdlarını düşmana gönderip de kurban etmediler mi? Şehîd torunu değil misin, şehîd evlâdı? İşte halîlsin sen de. Hangi hâne var şehîd vermemiş? Allah için, nâmûs için, millet için, vatan için. Hangi hâne var? Soruyorum hepinize hitâb ediyorum. Bunlar işitdikleriniz ve duyduklarınız. Üç tâne, beş tâne, yedi tâne, on tâne, on iki tâne, on beş tâne. Ya duymadıklarınız. Nenelerimiz, annelerimiz çocuklarını büyüttüğü vakitte, "Uyusun da büyüsün ninni, şehîd olur inşallah ninni" öyle ninni söylerlermiş çocuklarına. Biz harbe gitmiyoruz diye üzülürler, saçlarını keser, harbe giden süvârilerin üzengilerine saçlarını bağlarlarmış ki düşmanla gazâda bulunsun diye. Senin annen, benim haminnem, senin haminnen. Öyle bir kahraman millet çünkü. Neden? Allah ve Resûlü için. Allah ve Resûlü için.

Îmân kemâle erdi mi, hiç korkma. Ateş yakmaz, su boğmaz, bıçak kesmez, îmân kemâle ererse eğer. Çünkü müsebbib-i hakîkî Allah'dır. İsmâil'i bıçak kesmedi değil mi? Kurân sana haber veriyor bunu. Demek ki müsebbib-i hakîkî kes derse keser bıçak, kesme derse bıçak nasıl keser. Müsebbib-i hakîkî olan Allah yak derse ateş yakar, yoksa ateş nasıl yakar. Îmân kemâle erecek.

Demiş ki, "Bir avuç askerle" demiş, esîr düşen bir paşamıza, kahraman bir paşamıza kıral, "Bir avuç askerle benim yüz binlerce askerime karşı altı ay nasıl durdun?" demiş. "Sabahleyin beni kaldır göstereyim" demiş krala. Yâhud, "Kalkınız siz, göstereyim" demiş. Böyle kış havası, soğuk havaymış. Ne olacak diye kıral kalkmış sabahleyin. Çünkü merak etmiş. Yüz binlerce asker getirmiş, bir avuç asker, on bin asker, altı ay yüz binlerce askeri durdurmuş. Sonra sabahleyin gösteriyor, Tuna donmuş soğukdan, yıkanmak iktizâ eden, kâfir askeri elini yıkamaya korkuyor, bizim askerler Allah korkusuyla, on sekiz karış Tuna'yı kırıyorlar, yıkanmak için, gusûl abdesti almaya. "İşte bu îmân sizi mağlûb etdi" diyor. "Bu îmân sizin karşınızda dayandı" diyor. Senin ceddin böyle. Dağ, deniz, tepe hiç, onlara vız gelmiştir. Ateşlere semenderler gibi girmişlerdir, Allah ve Resûlü için. Neden? Îmân kemâlde. Îmân kemâle erdi mi, az da olsun Allah seninle beraberdir. Her kim îmân etdi, o kimse gâlib oldu, muzaffer oldu. Gâlibiyyet kesretde değildir, îmândadır, inançdadır.

⁸⁰⁴ Sure-i Hûd 45

⁸⁰⁵ Sure-i Hûd 46

Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi vesellem söylüyor, "Birbirinizi sevmedikçe îmân etmiş olmazsınız. Allah ve Resûlünü her şeyinizden ziyâde sevmedikçe, hattâ hattâ malından, canından, kasandan, kesenden, her şeyinden ziyâde sevmedikçe, îmânın kemâle ermez" diyor.

Dünyâ ve âhiret saâdetini isteyenler! Okuduğum âyet-i kerîme onu söylüyor.⁸⁰⁶ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا " اتَّقُوا اللَّهَ وَلْتَنْظُرْ نَفْسٌ مَّا قَدَّمَتْ لِغَدٍ ". Yarınki gün için ne hazırladın diyor?

Dünyâ ve âhiret saâdetini isteyenler! Dünyâ ve âhiret saâdetini isteyenler, îmânlarını kemâle erdirmişler. Kendilerine çeki ve düzen versinler. Kurân'ın boyasıyla boyansınlar. Allah Resûlü'nün ahlâkıyla ahlâklansınlar. Allah'ın ahlâkıyla ahlâklansınlar. Dürüst bir hayât, îmânlı bir ömür, saâdetli bir yaşayışa hazırlan. Belki sâde görünür ama çok lezzetlidir. Hiçbir meyhânede, hiçbir kötü makâmda o zevk bulunmaz. Anlayan için, anlamayan için bir şey yok. Anlayana söylüyoruz. Çünkü her şey kendi bulunduğu mevkiden zevk alır. Senin zevkini değiştirecek değilim ya. Tavsiye ediyoruz. Meselâ gül böceği gülde yaşayabilir, başka yere koysan ölür o.

Hânene ibâdet götür, tâat götür, kulluk götür. Yani Allah'a kulluk, kula kulluk değil. Allah'a kulluk götür hânene. İbâdetli, tâatlı, vakitli ol. Her şeyi yerli yerine koy. Saâdete ermek istiyorsan, hem dünyâda, hem âhiretde.

Ve hazırlıklı bulun. Dâimâ sizlere söylüyorum ve söyleyeceğim de, ölünceye dek. Meselâ bir tayyâreden indin, diğer bir tayyâreye bineceksin, aktarma yapıyorsun, diğer tayyâreyi bekliyorsun, aynı o durumda bekle dünyâyı. Her hocaefendi söylüyor ama işitmiyor konuştuğunu. Hiç ölmeyecek gibi çalış. Bunun manâsı ne demektir? Sen ferdî öleceksin ama senin kavmin, senin milletin, kıyâmet gününe kadar dünyâda kalması lâzımdır, onlar için çalış. Yarın ölecek gibi nefsin için hazırlan.

Güzel bir kıssa, az evvel söylemişdim de, gene size söyleyeyim, mükâfâtını mutlakâ göreceksin. Çalışman lâzım, istikbâl için çalışman lâzım. Kendin için değil, çocukların için çalışman lâzım, vatan için çalışman lâzım, hiç ölmeyecek gibi çalışman lâzım.

Hârûn Reşîd geçiyormuş, atıyla beraber. Hârûn Reşîd denildiği vakitte, kömürcü Bekir Ağa, Bakkal Reşid zannetme, şarkın en büyük sultânı, Abbâsîlerin en şerefli hükümdârlarından, Abbâsîlerin, Devlet-i Abbâsiyye'nin. Yanında da Cafer-i Bermekî. Bakmış çok yaşlı, ihtiyar bir adam, gözleri görmez, kamburu çıkmış, yer çekmiş kendisini. Eliyle hurma fidanları dikeyyor, çalışıyor, yaşlı bir adam, doksan küsur yaşında filan. Halîfenin nazar-ı dikkatini celb etmiş, "Ne kadar harîs bir adam, bu yaşda hurma ağacı dikeyiyor, artık bunun istirahat etmesi lazım". Atının yularını çekmiş, "Baba, kolay gelsin, ne yapıyorsun bakayım?" demiş. "Oğlum" demiş, "hurma ağacı dikeyorum" demiş. Halîfe gülmüş, "Hurma ağaçları kaç senede meyva verir?" demiş. Demiş, "Şunlar yüz senede verir" demiş, ikinci sırayı göstermiş, "bunlar otuz senede verir, bunlar da on senede verir" demiş. Halîfe, "Peki sen bunlara yetişebilecek misin yemek için?" demiş. "Yooook, iş öyle değil" demiş, "âbâ u ecdâdımız dikdiler, biz yedik, şimdi biz dikeyoruz çocuklarımız yesin" demiş.

⁸⁰⁶ Sure-i Haşr 18

Şimdi burada sana bir düstûr veriyorum. "Hiç ölmeyecek gibi çalış" demek, şahsın için değil o. O, kavmin için, milletin için, dînin için. Kıyâmet gününe kadar dünyâda kalması için çalışman lâzım.

Emîrül'l-müminîn çok memnûn olmuş, kendi tebasından bir kimsenin böyle cevap vermesine. Pek memnûn olmuş, çıkarmış kendisine bir torba altın atmış, ihsân etmiş yani. İhtiyar almış altını, elini kaldırmış semâya, yüzünü yere dikmiş, demiş, "Yâ Rabbi, başkalarının dikdiği ağaçlar seneler sonra meyva verir, benim ağaçlarım daha diker dikmez meyva verdi, elhamdülillah" demiş. İhtiyarın bu sözleri de halîfenin çok hoşuna gitmiş ve çıkarmış bir kese altın daha vermiş. İhtiyar ikinci keseyi alınca, "Yâ Rabbi, daha benim ağaçlarım kemâle ermeden meyva verdi, elhamdülillah" demiş. Sultân, gene hoşuna gitmiş, bir torba daha atmış. Gene ellerini kaldırmış, "Yâ Rabbi, her ağaç senede bir meyva veriyor, benim ağaçlarım daha kemâle ermeden iki meyva verdi" demiş. Bir torba daha atınca demiş ki, "Cafer, buradan gidelim, bu ihtiyar bizi soyacak" demiş.

Yani hiç ölmeyecek gibi çalışmanın manâsı bu.

Görüyorum, genç insanlar görüyorum şimdi, zamânımızda, ondan açıldı konuşuyduk, az evvel de aynı kıssa aklıma geldi, size de söyledim, pek hoşuma gitdi. Kırk yaşında adam tekâüd oluyor. Tekâüd olur mu kırk yaşında adam! Kırk yaşına kadar tecrübe gördü, memleket tecrübesi gördü, vazîfe tecrübesi gördü, asıl ondan sonra ondan istifâde edeceğiz biz. Kırk yaşında tekâüd oluyor! Ben kitapçıydım, çocuk talebeydi, gelip benden kitap alıyordu, geçenlerde gördüm, "Ne yapıyorsun?" dedim, "Tekâüd oldum" demesin mi! Ben kaç senedir çalışıyorum. Yani elli dört senedir çalışıyorum, 30'dan beri çalışıyoruz biz, elhamdülillah.

Ferdî de, hemen, hemen ölecek gibi. Meselâ bugünkü Cuma namazı benim son Cuma'm diye kılacaksın namazı. Çünkü ikindiye çıkmaya elimizde sened yok. Her nefesin Allah'a zikir olacak ve son nefesim diye düşüneceksin. Zâten böyle düşünürsen fenâlık da yapamazsın. O fenâlık yok mu, o fenâlığın başı, "Ölmeyeceğim, ölüm onlara var, bize yok" diye, yani "ölüm ölenlere var bize yok", öyle zannediyorsun sen. Biz öyle zannediyoruz, kanıksamışız ölüme. Mezarıcı gibi. Mezarıcı, kendi öleceğini düşünmüyor, ölü bekliyor ki para alsın diye. Öyle olma sakın hâ! Her şeyin hazır olsun.

Evvelâ tövbekâr ol. Tövbemiz ibâdet de kabûl olmaz, haber vereyim sana. Onun için Cenâb-ı Hakk Kurân-ı Kerîminde, ⁸⁰⁷"التَّائِبُونَ الْعَابِدُونَ", evvelâ tövbeyi getirmiş, sonra ibâdeti vermiştir. Yani bir adam doktora tedâvi olacak mı, evvelâ perhiz etmesi lâzım, sonra ilaç alması lâzım. Perhiz tutmadan ilaç alırsa, onun için zarar olur o. Meselâ bir adam günahına tövbe etmeden, namaza devâm etse, o namaz onu Allah'a götürmez, Allah'dan uzaklaştırır. Çünkü halkı kandırır. Namaz kılıyor diye halk ona teslîm olur ve halk felâkete gider ve birçok insanın itikâdının ve îmânının sarsılmasına sebep olur. Onun için evvelâ tövbe. Gecede ve gündüzde. Ama tövbe, "Tövbe Yâ Rabbi" demekle değil, o işi terk etmekle, o işi terk etmekle!

⁸⁰⁷ Sure-i Tövbe 112

Tövbe deyince de aklıma şöyle bir kıssa geldi gene. Konuşduğumuz sözler unutulur da kıssalar bir komprime gibidir, insanın hatırında kalır.

Bir eşkiyâ reîsi, büyük bir eşkiyâ varmış, yol kesermiş. Fakat li hikmetillâhi teâlâ, kimi soyarsa ismini deftere kaydedermiş, "Nerelisin? Memleketin neresi? Ne iş yapıyorsun?" filan. Bir gün gene böyle büyük bir kervan geliyor, o da yukarıdan keşfediyor kervanı, derbende girsin ki, önünü arkasını kesecekler ve soyacaklar. Bakarken kervana, kulağına harfsiz, cihetsiz bir sadâ gelmiş, mehîb bir sadâ, hâtifden, "Ey kervanı gözleyen göz, seni gören var!" Der demez eşkiyâ reîsi başlamış eli ayağı titremeye. Bir daha, arkasından bir daha. Ve her şeyi bırakmış hazret. Anlamış ki Allah bir kulunu severse onu kendi tarafına çeker, onun gözüne ibret verir, onun kulağına işitdirir, hakkı duyurur, ona kendi esmâsını diliyle zikretdirir, onun gönlüne sevgisini verir, kendisini sevdire Allah. Bu kadar söyledim, ârifsene eğer anla.

Demiş ki adamlarına, "Bırakın gitsin kervan". Gitmiş kervan. Hemen tövbekâr olmuş bu adam ve adamlarını dağıtmış ve elindeki bulunan adreslerle kimi soyduysa gidip kapısını çalıyor, aldığı veriyor ona. En sonunda bir yahudi kalmış, yüz altın soymuş ondan. Fakat para kalmamış, ne olduysa, nasıl olduysa, gitmiş kapısını çalmış. Yahudi çıkmış, kendisine dedi, "Ne istiyorsun?". "Seni filanca yerde soydular mı?". "Soydular". "Ne kadar parayı aldılar senin?". "Yüz altınımı aldılar" dedi. "Sen o adamı tanıyor musun?" dedi. "Tanımıyorum" dedi. "Görsen tanır mısın?". "Tanımam" dedi, "vaktiyle olmuştu bu hâdise, bundan yirmi beş sene, otuz sene evvel filan". "İşte o adam benim" dedi. "Yaaa sen misin! Haydi karakola bakalım". "Ben karakola gitmeğe gelmedim. Bak kendim geldim teslim oluyorum sana. Ben tövbekâr oldum. Allah bana tövbeyi nasîb etti, tövbekâr oldum. Şimdi sana geldim, benim bu parayı verecek kudretim yok ama senin yanında çalışayım ben, bana kuru ekmek ver, sana yüz altınlık iş yapayım, ne kadar çalıştırırsan beni. Götürsen beni karakola ne alacaksın? Beni hapsederler, sen parayı alamazsın. Bak ben çalışmaya geldim sana, teslim oluyorum sana". "Peki öyleyse" dedi, büyük bir yar var, dedi ki, "Bu tepeli bu yara dolduracaksın, burasını tarla yapacaksın" dedi. Ama on beş senede dolmaz diyor, kitapların beyânına göre.

Büyük veliyyullahdan birisidir, yalnız ismini vermeyeceğim. Mekke'ye gidenler bu zâtı ziyâret etmeden hiç geçmemişler yani. Onun için bazı kimseler var, dar görüşlü olmayın öyle, "Vaktiyle bu adam sarhoşdu, şimdi evliyâ mı oldu!" filan diyorlar. Bırak o lafları. Öldü. Her gün ölüp diriliyorsun sen, Allah'ın muhyî ve mümît sıfatları var üzerinde senin. "Et-tâibü mine'z-zenbi ke men lâ zenbe leh". Dinliyor musun? Manâsı, günaha tövbe eden, yani terk eden tövbe eden, bir daha yapmamağa cezâ ü kâd eden o günahı işlememiş gibidir diyor Peygamber, sallallahu aleyhi vesellem. Kumların sayısınca, denizlerin dalgasının sayısınca günahın olsa, tövbe etdin mi, Allah affeder. Bitdi o kadar. Sakın ümîdini kesme Allah'dan. Allah'a hüsn-i zan et, Allah'ı sev. Allah sevicecek kudretdir, kuvvetdir, öyle bir varlıktır O.

"Peki" dedi, sabahleyin kalkdı, kazmayı eline aldı gitdi oraya. Dolacak gibi değil, yirmi sene çalışsa dolacak gibi değil. Dedi, "Yâ Rabbi, bu ateşi benim kalbime veren sensin, beni tövbeye davet eden gene sensin, beni hidâyete erdiren gene sensin, ben âciz kulum, ben bunu yapacak durumda değilim. Biliyorsun yâ Rabbi hâlimi, ben bunu nasıl yapabilirim, ihtiyarım, tövbe etdim".

Yer sallanmaya başladı. Evet, her şeye kâdiru kayyûm olan Allah. Unu kum, un yapan Allah. Suyu ateş, ateşi su yapan Allah. Birdenbire o dağ kaydı ve orasını doldurdu. Allah'a sevgili olursan ne istersen Allah'dan alabilirsin. Halîl ol! Hâliller, Allah'dan istediklerini alabilirler. Habîbler, istemeden alır. Habîb istemeden alır, halîl istediğini alır.

Gitdi, dedi, "Vazîfem tamam, buyurun, bitirdim işi". Yahudi dedi, "Olur mu öyle şey, alay mı ediyorsun benimle" dedi. Bir de geldi, hakîkaten dolmuş. Fesühânallah! Yahudi de şaşırды. Olacak iş değil. Dedi ki, "Doğru söyledin, ben de sana söz vermişdim, seni ben âzâd edeceğim şimdi ama benim ahdım var. Sana bir torba altın vereceğim, yüz altın, o altınları benim elime say ki, ben böyle ahd etmişdim, borcunu ödemiş ol. Burayı doldurduğun için ben şimdi yüz altın veriyorum sana, o altınları bana ver ve borcunu öde" dedi. "Olur nasıl istersen" dedi, "helâllaşacak değil miyiz?". Bir torba getirdi verdi Hazret'in eline. O da açdı torbanın ağzını, "aç avucunu" dedi yahudiye. "Bismillah" dedi, "Bir, iki, üç, dört,..., doksan dokuz, yüz" altını yahudiye verdi. Yahudi altınları aldı torbaya koydu, sonra dedi ki, "İslâmı arz et bana" dedi, "islâmı bana arz et". O da buyurdu ki, "Eşhedü en lâ ilâhe illallah ve eşhedü enne Muhammeden abduhû ve resûluh".

Burada çok büyük incelikler vardır, onları söylemeden geçiyorum. Herkes kaldıramaz burada câmideki bulunan ihvân u yârânımız, sathî geçiyoruz. Bu "eşhedü" kelimesi şehâdetdir. Şehâdet için gözle görmek lâzımdır. Birisini gördüysen ona şehâdet edersin, yoksa mahkemede seni kapı dışarı ederler, öyle şey olmaz. Gözünle görmeğe şehâdet denir. "Eşhedü en lâ ilâhe illallah". Güneş var, a'mâ güneşi görmez. Onun için bu çok mühim mesele. Sen bu kadar söyle, kâfi senin için.

"Eşhedü en lâ ilâhe illallah ve eşhedü enne Muhammeden abduhû ve resûluh" dedi ve islâm oldu. "Neden bu îcâb etdi?" dedi. Dedi ki, "Bu torbayı ben sana verdiğim vakitte, bunun içine ben toprak doldurdum. Altın vermedim sana ben, toprak doldurdum verdim. Neden? Görmüyor musun, koca dağı bu yara indirdi Allah, toprağı da altın yaptı" dedi. Çünkü diyor ki benim okuduğum Tevrat'da, "Bir adam hakkıyla tövbe ederse, tuttuğu toprak altın olur diyor" dedi. "Ben de acaba bu âyet sahîh midir diye bunu yaptım. Hakîkaten Cenâb-ı Hakk senin elinden toprağı altın etdi" dedi. Ve "islâm ile müşerref oluyorum" deyip islâm oldu.

Ne anladın bundan? Hikâye diye dinleme bunu. Eğer hakkıyla günahlara tövbe edersen, Allah'ın sevmediği şeylere, Allah'ın menhiyyâtına tövbe edersen, tuttuğun iş rahmet olacak, dünyâ ve âhiret saâdetine seni erişdirecektir. Yok, sen kamçı diye yılanı yapışıyorsan eğer, zevk diye Allah'ın sevmediği şeylere yapışıyorsan, o kamçı seni bir gün sokacaktır. Birçok adam gözü a'mâdır, eline aldığı kamçı mıdır, yılan mıdır bilmez, yaptığı işleri, kamçı diye yılanı tutar, gözü a'mâ olduğu için, bir gün o yılan onu sokar.

Onun için hemen tövbe istiğfâr! Hemen Allah'a kulluk! Gencim, memurum, âmirim demeyeceksin. "Efendim, gündüz işimiz var". Akşama kılarırsın. Sakın fevt etme! Memur musun, işçi misin? Elin işde, gönlün Yâr'da olsun. Dilin Allah'ı zikretsın, elin iş yapsın bir taraftan. Allah sevgisini, Allah korkusunu kalbden çıkarma ve hazır dur! O gelici, o gelici, yani âşık ile maşûku birleştirci, yâhud insanları hasret ateşine yakıcı olan o gelici var ya, ona Melekü'l-mevt derler, ne vakit geleceği malûm değildir. Onun için Allah'dan kork, ölüm

günü için, yarınki gün için ne hazırladın, onu da göz önüne getir bakalım şimdi. Bu kadar kâfî bugünlük.

Yâ Rabbi, gönlümüze muhabbetini, habîbinin muhabbetini nakşeyle. En büyük saâdet ve selâmet, senin muhabbetin ve habîbinin muhabbetini gönüle nakşetmektir. Zâhirlerimizi şerîat nûruyla nûrlandır. Dilimizi yalandan, gıybetden, kötü söylemekden, gözümüzü hâin bakmakdan, kulağımızı senin sevmediğin şeyleri dinlemekden men et. Biz nefsimize galebe edemiyoruz, senin yardımını bekliyoruz yâ Rabbi. Dilimizi zikrinle süsle. Gözlerimize ibret nimeti ver, ibret ile bakalım. Birine bakalım şükredelim, birine bakalım fikredelim. Kulağımızdan gaflet pamuğunu çıkar, Hakk kelâmını işitelim, hak kulâğı olsun da Hakk kelâmını işitelim. Hak dudak hakkı söyler, hak göz hakkı görür, hak kulak hakkı dinler. Yâ Rab, gönlümüzden sevmediğin sıfatları çıkar. Dünyâ metânını ver fakat ona muhabbet verme. Evlâd u ayâlimizi ver, onlara iffet, ırz, nâmus, vatan sevgisi, insanlığa hâdim olmasını öğret yâ Rabbi. Bizi bu câmiden boş çevirme. Bu ay habîbin Muhammed'in doğduğu aydır, gönüllerimize Nûr-ı Muhammediyyet'i tulû' etdir yâ Rabbi. Bizleri şâd eyle.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

Mevlid-i Nebî
16 Aralık 1983 (11 Rebîulevvel 1404)

Kâllallahu Teâlâ fî Kitâbihi'l-Azîz.

Eûzübillahimineşşeytânirracîm.

Bismillahirrahmânirrahîm.

لَقَدْ جَاءَكُمْ رَسُولٌ مِنْ أَنْفُسِكُمْ عَزِيزٌ عَلَيْهِ مَا عَنِتُّمْ حَرِيصٌ عَلَيْكُمْ بِالْمُؤْمِنِينَ رَؤُوفٌ رَحِيمٌ⁸⁰⁸

Sadakallahü'l-Azîm.

Çok mübârek, yani kelimât ile tarîf olmayacak, dillerin tarîf edemeyeceği, bir gecenin gündüzündeyiz, ki bu gece, yani Leyle-i Mevlûd, Resûl-i Ekrem'in yani bu kâinâtın yaratılmasına sebep olan zât-ı muhteremin zuhûrunun gecesidir. Yani onun günündeyiz. Yarın günü, bugün arefesi.

Bilenler için, âşıklar için, bu gece o kadar büyük ki, diller tarîf edemez. Bu iş ancak zevk ile anlaşılabilir. Kalemler de yazamaz. Bazı zevkler vardır ki bunlar yirmi sekiz harfle ifâde edilmez. Yirmi sekiz milyon harf olsa gene ifâde edilmez. Tatmayan bilmez. Yani köre renk, sağıra âhenk olmaz. İnnîn, zevk-i muhabbetden bî-haberdur. Onun için bu gece, manâsını ehl-i zevke, âşinâ gönüllere, âşıklara, muhiplere söyler.

Hattâ Leyle-i Kadir'den de yücedir. Fakat müminler, bu işi kaybetmişlerdir, bilmezler. Vaktiyle, eslâfımız, cedlerimiz, şanlı şerefli babalarımız, Mevlid-i Nebî ayı geldiğinde, ayın birinden itibaren bir ay ziyâfet verirlermiş. Fakir fukarâya herkes kapılarını açar, herkes elinden geldiği kadar, zenginine gedâsına, malını mülkünü, kanını canını bezl edermiş. Çok mu? Hazret-i Muhammed uğruna kanını veren, canını veren, bezl eden yok mu? Canlarını bezl etmişler, vermişler. Eğer öyle vermeselerdi, sen bugün şimdi burada oturmayacaktın. İstanbul'da bulunmayacaktın sen. Çünkü O demiş ki, O yüce zât, Allah'ın mahbûbu, Rahmân olan Allah'ın habîbi, "İstanbul'u fethedeceksiniz" demiş, "Le tüftahanne'l-Kostantiniyye, herhâlde İstanbul feth olunacak" demiş, o vakit emrini vermiş. "Ve le ni'mel emîr" demiş, zabt eden

⁸⁰⁸ Sure-i Tevbe 128

kumandan ne yüce bir kumandandır, ne güzel askerleri vardır" demiş, senin ceddini, benim ceddimi medh ü senâ etmiş. Kim? Allah'ın sevgilisi Muhammed Mustafâ. Yine burada O'nun sâyesinde oturuyorsun.

Yine, Allahu Teâlâ'ya karşı öyle günah işlemişiz, öyle âsî olmuşuz ki, isyânda Nûh'un kavmini geçmişiz, Lût'un kavmini de geçmişiz, Şuayb'ın kavmini de geçmişiz. Dünyâdan kaldırılan ne kadar kavim varsa, günah irtikâb edip taraf-ı ilâhîden gadab-ı ilâhîye uğrayarak kaldırılan kavimlerin yaptığı fiillerin hepsini yapmışız. Bir de fazlası var ki onu burada söylemeyeceğim. Bu kadar söyledim kâfî. Bir de fazlası var. Böyle olmasına rağmen, Allah'ın gadabı ile bizim aramıza Hazret-i Muhammed sallallahu aleyhi vesellemin rahmet kanatları gerilmiş, azâbı tutuyor. Çünkü Allah, ⁸⁰⁹ "وَمَا كَانَ اللَّهُ لِيُعَذِّبَهُمْ وَأَنْتَ فِيهِمْ" buyuruyor. "Habîbim Muhammed sen onların arasında olduğun müddetçe onlara azâb etmeyeceğim" diyor. Yani "Kavm-i Lût gibi hepsini birden suya boğmayacağım, Kavm-i Şuayb gibi semâdan yağmur yerine ateş yağdırıp, onları yakmayacağım. Yâhud Kavm-i Sâlih gibi sâika indirip onları bir gecede kömür yapmayacağım. Çünkü aralarında sen varsın, sana ben âşıkım, mahbûbumsun benim" diyor.

İşte, Hazret-i Muhammed olmasaydı, ne arş, ne kürsî, ne güneş, ne ay, ne yıldızlar, ne semâ, ne ard, ne cennet, ne cehennem, ne melâike, hiçbir şey olmayacaktı. Kurân da nâzil olmayacaktı. Öyleyse Leyle-i Mevlid, Kurân'ın nüzûlüne sebep olmakda. Zâten Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi vesellem de, Ümmü'l-Müminîn Hazret-i Âişe'nin söylediği gibi, Kurân'ın canlısı Hazret-i Muhammed Mustafâ'dır, sallallahu aleyhi vesellem. Demişler ki, "Yâ müminlerin annesi! Bize Peygamber'i tarîf et" demişler. "Kurân'ı okuyun, Kurân'ı okuyun, Hazret-i Muhammed oydu" demiş. Canlı Kurân.

İşte o geceyi idrâk etdik. Çünkü bu gece, mürde cesedlere yani cansız cesedlere cân geliyor. Rahmân olan Allah'ın habîbi Muhammed Mustafâ geliyor. Allah, kendi isimlerini O'na vermiş, Raûf, Rahîm, Azîz isimlerini. Daha nice gizli isimleri var Kurân-ı Mübîn'de. Âşikâr isimleri var, gizli isimleri de var.

Bu gece Peygamberimiz sallallahu aleyhi vesellemin tulû' gecesidir. Bu akşam, Resûl-i Ekrem'in rûhâniyyetine sığınarak Allahu Sübhânehû ve Teâlâ Hazretlerine niyâzda bulun. Bir duâda Resûl-i Ekrem'in ismi anılırsa Allah, o duâyı reddetmez. Onun için duâlarınızda ve duâlarımızda, duânın evvel ve âhirinde Resûl-i Ekrem'e salavât okumak lâzımdır. Askerin önden ve arkadan giden pişdârı gibidir o yani önde ve arkasında salavât. O iki salavât ortasındaki duâ Hakk'a arz olunur. Allah'ın duymadığı, görmediği yokdur ama bazılarını Cenâb-ı Hakk görmez, kabûl etmez, duymaz.

Bu gece, Mevlidü'n-Nebî'dir, buna aşk ile bağlan. Bir gün olur, belki bu akşam olur, senin kalbine muhabbet-i Muhammediyye tulû' eder, o vakit îmânın kemâle erer. Eşyâyı altı cihetinden görürsün. Cennet seni arzu eder, sen cenneti değil! Sen cennete âşık olmazsın, cennet sana âşık olur! Zâten insansın, insan, bütün mahlûkâtın en ekmeli, en şerefliisidir.

⁸⁰⁹ Sure-i Enfâl 33

İnsanın da en şerefli, en müttakîsi Hazret-i Peygamber'dir. ⁸¹⁰ "إِنَّ أَكْرَمَكُمْ عِنْدَ اللَّهِ أَتْقَاكُمْ".
İmâmü'l-müttakîn, sallallahu aleyhi vesellem.

Şimdi, deryâdan bir katre, şemsden bir zerre, bazı şeyler söyleyeceğim sizlere. Çünkü çok anlatırsak hatırımızda kalmayacak. Bazı şeyler anlatırsak inşaallah onlar hatırımızda kalacak.

Resûl-i Ekrem anasının karnındayken, Hazret-i Abdullah, Efendimiz'in peder-i âlîleri, radiyallahu anh, Abdullah radiyallahu anh...

Sakın hâ, öyle bazı kimselerin dediği gibi olmayınız. "Peygamberin anası babası küfür üzerine mi gitdi, îmân üzerine mi gitdi" deme. Sen kendi ananı babanı düşün, Peygamber'in anasını babasını düşünme. Sana mı düştü tasası. Terbiye lâzım bir defa evveliemirde. Edeb lâzımdır. Edebsiz adam müslüman olmaz. Edeb îmândandır, edebsiz adamın îmânı olmaz. Hayâ imândandır, hayâsız adam müslüman olamaz. İsmi Ahmed, Mehmed de olsa, sünnetli de olsa. Peygamber sünnet için gelmedi, "rahmeten-lil-âlemîn"dir. Müslüman eline, beline, diline sâhip olacak yani edeb sâhibi olacak. Edebin Elif'i, eli, Dal'ı dili, Be'si beli. O vakit edeb oluyor işte. Mümin, edeb sâhibi olacak. Diline, gözüne, kulağına, her şeyine sâhip olacak mümin. Müminden bahsediyoruz, Muhammedîden bahsediyoruz. Resûl-i Ekrem'e lâayk olan bir kimseden bahsediyorum. Yürüyüşünden, tavrından, duruşundan, oturuşundan, yiyip içmesinden, oturup kalkmasından, bu adamın Muhammedî olduğu bilinecek. Bu, Muhammedî diyecekler. Yani insaniyete numûne-i imtisâl olacak. Çirkinlikde değil, güzellikde. Biz çirkinlikde olmuşuz. Tersine. Çünkü neden? O nûrdan uzaklaşmışız bir defa, Peygamber'den uzaklaşmışız. Uzaklaşınca nûr azalmış, önümüzü görmüyoruz. Arkadan gelen nûr, önünü göstermez adamın. Nûru öne alacaksın. Bir ışık arkadan gelirse eğer, önündeki çukuru göremezsin sen. Nûr öne alınırsa, o vakit yolunu görürsün, çukura basmazsın. Nûru arkaya atmışsın. Evvelemirde O'nu kendine önder edeceksin. Bu vücûd iklimine O'nu sultân edeceksin, o vakit adam olursun. Allah da öyle vaadediyor Kurân'da, ⁸¹¹ "وَأَنْتُمْ الْأَعْلَوْنَ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ", hakkiyla îmân ederseniz sizi a'lâ kılacağım" diyor Cenâb-ı Hakk. Allah yalan söyler mi? Estağfirullahe'l-azîm ve etûbu ileyh.

İşte âbâ u ecdâdın hakkiyla îmân etmişti, Allah onları âlî kılmıştı. Altı aylık yola haber gönderiyor senin ceddin, "Kulağıma top sesleri geliyor, otursunlar oturdukları yerde" diye, hemen muhârebe duruyor. Bir defa diyor ki Cenâb-ı Peygamber, "Benim ümmetime öyle bir hâssa verildi ki...Bak dinleyiniz ve oturup ağlayalım. Ağlayamıyorsak niye ağlayamıyoruz diye ağlayalım. "Öyle bir hâssa verildi ki, Ümmet-i Muhammed geliyor diye duyuldu mu üç aylık yoldaki kâfirin kalbine korku düşer" diyor. Yüz milyon müslümanı, bir avuç yahudi mağlûb ediyor. Bak, ne kadar îmânımız kemâlde. Halbuki korkması lâzım müslümandan, müminden. Müslüman askeri ayağa kalkdı mı üç aylık yoldan kâfirin gönlüne korku düşer. Allah o korkuyu verir. Eğer öyle olmasaydı, bize bir yudum su vermezlerdi, bizi buralarda bırakmazlardı, sürer götürürlerdi.

⁸¹⁰ Sure-i Hucurât 13

⁸¹¹ Sure-i Âl-i İmran 139

Kendine çeki düzen ver, kendine gel. Allah boyasıyla boyan. Muhammed şifâsıyla şifâlan. Sana insaniyeti emrediyor, insan olmayı. İki cihanda da insan olmaya çalış. Zâhirimiz insan, bâtınımız da insan olsun bu âlemde. Öteki âlemde de öyle olsun. Yoksa bu âlemde çok insan olanlar, öteki âlemde hayvan olacaklar. Zâten bu âlemde de, gözünde perde olmayanlar, hayvanları görüyorlar, iki ayaklı hayvanları. ⁸¹²"يَوْمَ تُبَدَّلُ الْأَرْضُ غَيْرَ الْأَرْضِ". Kıyâmetden sonra, bu ard değiştiği vakit başka bir hâl alacaktır, insanların da içi dışına çıkacaktır. Benim ne olduğumu orada göreceksin. Burada elimi öpüyorsun, korkuyorum ki orada yüzüme tükürmeyesin diye. Yaaa, burada birçok insanlar var, elini öpüyoruz, orada yüzüne tüküreceğiz. Böyle de olacak. "Biz bunu bir adam zannetmiştik dünyâ yüzünde, tuuu Allah cezâsını versin. Ne terbiyesiz herif, ne utanmaz adammış bu" diyeceğiz.

Kendini çek çevir. Yalanı, düzenbazlığı terk et. İş yok onların bir tânesinde. Allah'a ve Muhammed'e gel. Doğru yola, sırât-ı müstakîme, Kurân'a koş. Seni felâha, refâha, saâdete götürecek olan, Kurân. Dünyâ ve âhiretde. Herkes kendi ahlâkını düzeltirse mesele kalmaz. Başkasıyla uğraşma, kendinle uğraş, kendini düzeltmeye çalış. Biz öyle yapmıyoruz. Biz keçi misâliyiz. Koyun sudan atlıyor, kuyruğu kalkıyor, keçi gülmüş koyuna, edeb yeri göründü diye. Keçinin hep açıkda duruyor. Biz öyleyiz ekseriyâ. Kendi suçlarımızı görmüyoruz, başkasının suçunu arıyoruz. Kendi suçunu ara evvelâ. Kendini düzeltirsen herkes düzelir. Geçiyoruz.

Cenâb-ı Peygamber sallallahu aleyhi vesellem ana karnında idi, peder-i âlîleri yani babası Hazret-i Abdullah radiyallahu anh Hazretleri göçdüler. Efendimiz ana karnında yetim kaldı. Hazret-i Abdullah, çocuk dünyâya geldiği vakitte halka ikrâm edeyim diye Medîne-i Münevvere'ye hurma almaya gitmişti, yolda kaldı. Türbesi yakın zamana kadar, Medîne-i Münevvere'de Sultân-ı Enbiyâ'nın yakınında idi. Ben de gitdiğimde ziyâret etmişdim, henüz yıkılmamıştı. Şimdi orasını da mescide kalb etmişler, mescid olmuş.

Peygamberimiz altı yaşında iken de, Hazret-i Âmine göçdü. Peygamberimiz hem anadan hem babadan küll yetim kaldı, öyle yetişti. Kimin yanına? Ebû Tâlib Hazretlerinin yani Hazret-i Ali'nin, kerremallahu vecheh, pederinin yani amcasının yanına. Ebû Tâlib'in hâli vakti pek yerinde değildi, çoluğu çocuğu fazlaydı fakat Peygamberimiz'i öyle bir aldı ve bağrına basdı ki, O'na hiç ana baba acısı duyurmadı. Zâten iki sevdiği bir senede vefât etdi, hem Hatîce, hem Ebû Tâlib aynı senede vefât edince, Peygamberimiz sallallahu aleyhi vesellem o seneye hüzün senesi demişti.

Melekler demişler ki, "Yâ Rabbi, habîbim diye medh ü senâ etdin fakat anadan ve babadan yetim bıraktın. Bunun sırr-ı hikmeti nedir?" demişler. Hakk Teâlâ buyurmuş ki, "Habîbim bir taraftan bir meşakkat gördüğü vakitte, annesini yâhud babasını bıraksaydım, onlara sığınacaktı, 'Anne!' yâhud 'Baba!' diye seslenecekti. Annesini babasını aldım ki bana sığınsın 'Allah!' desin". O zâten hiçbir zaman Hakk'dan gayrına sığınmamıştı, Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi vesellem.

Efendiler! Bak, bir şey daha söyleyeyim size. İçinizde tahsilli kimseler de görüyorum, Âl-i İbrâhim'den murâd, "Allahümme salli alâ seyyidînâ Muhammedin ve alâ âli Muhammedin

⁸¹² Sure-i İbrahim 48

kemâ sallayte alâ İbrâhime ve alâ âli İbrâhim", İbrâhim'in Âli kimlerdir biliyor musun? Hazret-i İsmâil'den Cenâb-ı Peygamber'e gelinceye kadar, Peygamberimiz'in dedeleri manâsınadır o. Gafletle okuma. Bir daha söylüyorum. Âl-i İbrâhim'den murâd, Peygamberimiz'in dedeleridir. Resûl-i Ekrem'in sülâlesinden puta tapan olmamış hiç. Temiz bir ark. O Âzer denilen zât, İbrâhim Peygamber'in babası değildir, ammisidir o, amcasıdır. Arap'da ammiye de baba derler. Amcaya baba derler, baba diye hitâb ederler.

Cenâb-ı Peygamber sallallahu aleyhi vesellemin vâlîde-i muhteremesi Hazret-i Âmine radiyallahu anhâ vâlidemiz diyorlar ki, "Ben diğer kadınlar gibi ağrı, sızı, hayız ve nifas görmedim". Annesi Resûl-i Ekrem'i arabî aylardan Rebûlevvel ayının on ikinci gecesi pazartesi gecesi duhâ vakti, sünnetli, göbeği kesik ve gözleri sürmeli olarak dünyâya getirdi. Hazret-i Âmine, "Benden doğar doğmaz secdeye kapandı ve mübârek dudakları oynadı" diyor, böyle rivâyet ediyorlar.

"Efendi, hiç yeni doğan çocuğun dudağı oynar mı?" diye sorarsan, Allah Kurân'da Îsâ Peygamber'in kundakda iken konuştuğunu söylüyor ya! Îsâ Peygamber'e lâıyk görüyorsun da Hazret-i Muhammed'e, hem de bütün peygamberlerin seyyidi olan Muhammed'e konuşmayı lâıyk görmüyor musun! Hazret-i Âmine, "Bir şey söylüyordu, aldık, kulağımızı verdik dinledik, 'ümmetim, ümmetim' diyordu" diyor.

O akşam olan hâdisât. Mecûsîlerin bin senelik ateşi söndü. Ateşe tapan mecûsîlerin bin senedir yanan ateşi o gece söndü. Sâve gölü kayboldu, yok oldu. Kabe'deki bütün putlar yüz üstüne kapandılar. Kabe'nin her bir rûknü birbirine selâm vererek, Hazret-i Peygamber Muhammed Mustafâ'nın geldiğini tebşîr etdiler yani müjdelediler. İran şâhının sarayının on dört küngüresi yıkıldı yani on dört tâne kubbesi çökdü. Şâh bunu sordurdu, dediler ki, "Bir peygamber gelecek, onun ümmeti senin devletine nihâyet verecek fakat senden sonra on dört pâdişah geçecek" dediler. "Oooo çok vakit, on dört pâdişah uzun bir zaman" dedi. Halbuki öyle olmadı, kırk sene zarfında on dört pâdişah geçti, Hazret-i Ömer zamânında İran islâma kalb olundu.

İşte bu gece, bunların olduğu gecenin sene-i devriyesidir. Ve Mevlûd-i Muhammedî hiçbir zaman bitmemiştir, devâm etmektedir. Ne kadar şanlı askerimiz, ne kadar şanlı büyüklerimiz varsa, hepsi Mevlûd-i Muhammedî'dendir, hâriç değildir. Bunu kafandan çıkarma sakın hâ! Devâm eder o. Sen de Mevlûd-i Muhammedî'densin, ben de Mevlûd-i Muhammedî'denim.

Bazı mucizâtından da haber verelim. Peygamber'in mübârek başı üzerinde dâimâ bir bölük bulut dolaşırdı, güneş vurmasın diye. Bir çocuğun başını okşasa, Resûl-i Ekrem'in onun başını okşadığını kokusundan bilirlerdi. Çünkü Peygamber sallallahu aleyhi vesellemin bütün vücûdu gül kokardı. Hurma ağacını dikdi, dikdiği saatde yemiş vermiştir. Mucizâtından. Daha toplayalım şimdi getirelim. Ne kadar peygamber geldi geçdiyse, cümlesinin getirmiş olduğu mucizâtın kâffesi Hazret-i Peygamber'in elinde zâhir olmuştur. Tâ Hazret-i Âdem'den Resûl-i Ekrem'e kadar ne kadar peygamber geldiyse, hepsinin gösterdiği mucizât, Allah tarafından verilen mucizâtın kâffesi Resûl-i Ekrem'e verilmiş, Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi vesellemden zâhir olmuştur.

Böyle bir zât-ı cihânın doğduğu geceye geldin, sen de O'nun ümmetisin ve istikbâlde de O'na muhtaçsın. Çünkü O şefâatçı olmayınca mîzân kurulmaz, O Hakk'dan şefâata izin istemeyince kimseye izin verilmez. Sekiz cennetin miftâhı, O'nun yed-i kudretine, O'nun rızâsına verilmiştir. Çok merhametlidir. Hakk'ın rahmet sıfatı, O'nda tecellî etmiştir. ⁸¹³ وَمَا "أَزْسُنَّاكَ إِلَّا رَحْمَةً لِّلْعَالَمِينَ" dir.

Bu akşam rahmet-i ilâhînin cûş u hurûşa geldiği gecedir. Bu akşamdan istifâde ediniz. Unutmayınız, bu gece bizim en büyük gecemizdir. Bu gece Hakk ile arayı iyi yapınız. Cenâb-ı Hakk sizin kalblerinizi ve bizim kalblerimizi nûr-i Muhammed'le münevver kılsın, muhabbet-i Muhammediyye ile kalblerimizi memlû eylesin.

Hepinizin Leyle-i Mevlûd'ünü tebrîk eder, uzun seneler Allah rızâsında dâim olmanızı ve kalblerinizde Nûr-i Muhammedî'nin zuhûrunu ve bedenlerinizin şerâatla tâhir olup, Hakk'a secde etmesini, dillerinizin Allah'ı zikretmesini, Allah'dan niyâz ederim.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

⁸¹³ Sure-i Enbiyâ 107

Îmân Nimetinin Kıymetini Bil 23 Aralık 1983 (18 Rebûlevvel 1403)

Kâllallahu Teâlâ fî Kitâbihi'l-Azîz.

Eûzübillahimineşşeytânirracîm.

Bismillahirrahmânirrahîm.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَلْتَنْتَرْقُوا نَفْسَ مَا قَدَّمْتُمْ لِغَدٍ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ⁸¹⁴

Sadakallahü'l-Azîm

Ve kâle'n-nebiyyü sallallahu teâlâ aleyhi vesellem, "Re'sü'l-hikmetü mehâfetullah".

Sadaka Resûlullah ve Nataka Habîbullah.

Dilleriyle Allah'ı tevhîd eden, gönülleriyle Allah'ı ve Resûlünü her şeyinden ziyâde severek
îmânını kemâle erdiren, kıyâmet gününe inanan, haşra ve neşre îmân getiren, Hakk'ın
cennetine tâlib, rızâsına râgıb, cemâline âşık olanlar!

Yerin göğün sâhibi, bilinen ve bilinmeyen âlemlerin mâlikî, bizi yokdan vâd eden, bu görmüş
olduğumuz kâinâtı ve görmediğimiz âlemleri bir "kün" emriyle yani "ol" emriyle vâd eden
Hazret-i Allah, bizi kendisine kul etmesi ve bâhusûs peygamberlerin seyyidi olan mebd-i
hilkat-i âlem, sebep-i hilkat-i Âdem olan Muhammed Mustafâ'ya bizi ümmet kılması, Allah'ın
bize nimetlerinin en yücelerinden bir tânesidir, ki o kadar çok nimeti var ki bizlere, en yücesi
bunlardır. Kendi tâlib olmuş ve bizim başımıza îmân tâcını koymuşdur. Zâhîrde bizler îmâna
tâlib olmuş görünürüz, hakîkatde Hakk bize tâlib olmuşdur. Allah kula tâlib olmayınca, kul
Hakk'a tâlib olamaz.

Allah dilediği kulunu nûru ile hidâyete erdirir.⁸¹⁵ "وَمَا تَشَاءُونَ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ". "Siz dilemediniz îmânı,
ben diledim" diyor.⁸¹⁶ "يُضِلُّ مَنْ يَشَاءُ وَيَهْدِي مَنْ يَشَاءُ". "Dilediğimi hidâyete, dilediğimi de dalâlete

⁸¹⁴ Sure-i Haşr 18

⁸¹⁵ Sure-i İnsân 30

⁸¹⁶ Sure-i Nahl 93

götürürüm" diyor Cenâb-ı Hakk. Öyleyse bize hidâyet ettiği apâşikâr, gün gibi âşikârdır. Ki elhamdülillah, lisânımızda Allah'ın esmâsı, gönlümüzde Hakk'ın sevgisi, lisânımızda Resûl-i Ekrem'e îmân ve ismini zikir, kalbimizde Resûl-i Ekrem'e muhabbet ile iki cihâna sultân olmuşuz ki Allah bu tâcı bizim başımızdan kaldırmasın, îmân tâcını.

Zâten her doğan çocuk, Resûl-i Ekrem'in beyânı üzere, fıtrat-ı islâm üzere doğar, sonra annesi babası hangi dîndense, çocuğun üzerine o işlemeyi yaparlar. Fakat bazen Cenâb-ı Hakk'ın ezelde sevdiği kullar vardır, ki müminlerdir onlar, onlara tâc-ı îmânı koyar, kendi esmâsı olan mümin ismini verir. Allah'ın bir ismi de mümindir. Senin de bir ismin mümindir.

هُوَ اللَّهُ الَّذِي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ عَالِمُ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ هُوَ الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ * هُوَ اللَّهُ الَّذِي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ أَمَّا الْفُتُورُ السَّلَامُ الْمُؤْمِنُ⁸¹⁷ ". Bak, mümin, Allah'ın esmâlarından bir esmâdır, yüce bir esmâ, güzel bir isimdir. Bu isimle seni ve beni isimlendirmiştir. Bu âleme huy düzeltmeye geldik. Ezeli, geldiğimiz âleme tertemiz gitmemiz lâzım geliyor. Zâhirimizde bize mümin ismi verildiği takdirde, bizim bu isme lâayık olmamız lâzım gelir.

Efendim, lütfen biraz yol verin mümin kardeşinize. O da Cenâb-ı Hakk'a ibâdet etsin, secde etsin. Mâni olmayın.

Cuma günleri işleri olmayanlar, sırası gelmişken söyleyelim, câmiye biraz erken gelmelidir. İşleri olmayanlar! Çalışmak, dürüst, nâmuslu çalışmak, ibâdetdir, zikirdir, ibâdetdir. İş olmayan, havâî söz konuşacağına, abdest alsın câmiye gelsin. İslâm'da ilk terkedilen âdâb-ı islâmiyye, Cuma âdâbıdır. Ashâb-ı kirâm geceden giderlerdi Cuma namazına. Ve gene her câmide böyle, yalnız bizim mescidimize, buraya âid değil, temiz elbiselerinizi giyiniz. İcâb ederse gusûl abdesti alınız. Zâhirinizi şerâtin emriyle süsleyiniz. Tertemiz yıkan, kokulan, temiz elbise giy. Bâtınını da istiğfâr ile tövbe ile, kalbinden Allah'ın sevmediği sıfatları çıkararak, istiğfâr ederek, tevhîd ederek câmiye gel. Zarar etmeyeceksin.

Ve geldiğin yoldan tekrar dönme, başka yoldan git, mümkünse eğer. Çünkü her basdığın taşın, yarın yevm-i kıyâmetde, şehâdet edeceğini, Allah, Sûre-i Zilzâl'de beyân etmekte. Sûre-i Zilzâl'de. Her taş, şehâdet edecektir. Hem iyilik böyle olacak, iyilikler yani a'mâl-i sâlihât, hem de kötülükler. Üzerinde icrâ ettiğimiz kötülüklere de, basdığımız taşlar, fenâlık yaptığımız yerler, bizim aleyhimizde şehâdet edecektir. Yalnız onunla kalmayacak, hattâ vücûdumuzun a'zâlarının dahi, bizim aleyhimize şehâdet edeceğini, Kurân-ı Kerîm nâtıktır. Elin, ayağın, dilin. Elinle Allah'a karşı isyân yapınsa, elin senin aleyhine şehâdet edecek, yalan söyledinse, dilin senin aleyhine şehâdet edecektir, hıyânetle bakdınsa gözün senin aleyhine şehâdet edecektir. Bu böyle olacaktır!

Hani İmâm-ı Ali'ye sormuşlar, kerremallahu vecheh, radiyallahu anh, demişler ki, "Cenâb-ı Hakk bu kadar insanı nasıl hesâba çekecek?" demişler de. Çünkü kendi aklıyla Allah'ın kudretini ölçenler, böyle soru sorabilirler. Akılları kıt olduğu için, Hakk'ın da kudretini kıt bilir onlar da, sorarlar böyle. İmâm-ı Ali şöyle buyurmuş, elbet ki ilim şehrinin kapısı, hikmet şehrinin kapısı İmâm-ı Ali, "Cenâb-ı Hakk hiçbirimizin rızkını vermeyi unuttu mu bir gün?". "Hayır". "Rızkını veren, hesâba çekmeğe kâdirdir" demiş. Bitdi o kadar. Kestirme yoldan.

⁸¹⁷ Sure-i Haşr 22-23

Rızık denildiği vakitte, mücerred yemeni içmeni gözönüne getirme. Manevî rızıklar da vardır. Kulaktan aldığı şifâ. Kulaktan zehir alabilirsin. İnsan ağzından zehir alırsa eğer, iyi dinle beni, bir adam ağzından zehir alırsa, vücûdunu ifnâ eder, kulağından zehir alırsa, rûhunu ifnâ eder.

Onun için her yol, her taş senin hakkında ve benim hakkımda, "Üzerimden Yâ Rabbi, tesbîh ederek, takdis ederek geçdi" diyecektir.

Sakın hâ! İbâdetlerini hırsızlığına âlet etme sakın hâ! Bazı adamlar öyle yapıyorlar, ibâdet yapıyor, çalıştığı yerden kaçamak yapıyor. Sakın hâ öyle yapma! Dürüst olacaksın. Kulları kandırabilirsin, Allah kanmaz. Bunu kafandan çıkar, o dar kafandan. Kullar kanar, mahkemede hâkim kanar, müdde-i umûmîyi kandırırsın, anneni, babanı, hocayı kandırırsın, nihâyetinde kendini kandırırsın. Allah kanmaz. O görücüdür, O işiticidir, O bilicidir. Çünkü seninle beraber, senden sana daha yakın.

Onun için eğer nefsini bilersen Hakk'ı bilersin. Nefsini bilmezsen Hakk'ı havâî bilersin, yani gıll u gışla bilersin. Mübtedîler için nefsini bilmek, aczini bilmektir. Aczini bilersen Hakk'ın kudretini ölçersin. Gene teâlî eden zevât için, nefsini bilen, Hakk'ı bilir. Kendinin gizli bir hazîneye mâlik olduğunu, Hakk'ın göklerde, hâriçde aranmayacağını, ona ondan yakın olduğunu, cândan içeri cân olduğunu bilir. Nereye gidersen git Hakk'la berabersin. Unutma bunu sakın hâ!

Şimdi, Allah'ın en büyük nimeti bize, bize îmân tâcını vermiş, başımıza giydirmiş. Lâyık olmayanların başından tâcı çıkarır, yerine küfür alâmetini koyar. Manevîden bahsettim, maneviyâttdan yani. Onun için gecede ve gündüzde, akşamda ve sabahda dâimâ Cenâb-ı Hakk'a şükret. "Yâ Rabbi beni kulun olarak halk etdin, bana kendini tanıttın Yâ Rabbi". Bak! Bak! Allah, Allah ile bilinir. Hakk bildirmeyince kul bilemez Allah'ı. "Yâ Rabbi sen bana bildirdin varlığını, birliğini. Beni bu itikâddan, bu îmândan ayırma diyeceksin" Çünkü müminsin.

Allah'a giden yollar o kadar çoktur ki, her mahlûkâtın nefesinin her sayısındadır. Fakat bir kapı vardır, o çok geniştir. Tâ yedi kat semâvâtın üstüne kadar. Tahtı da tahte's-serâdır. Bâb-ı Muhammediyyet'dir, en karîb yol odur. Hazret-i Muhammed sallallahu aleyhi vesellemi önder edersen kendine, ahlâk-ı Muhammedî ile mütehallik olursan, Hazret-i Peygamber'in taraf-ı ilâhîden getirdiği o tâc-ı edebi başına koyarsan, pek yakın zamanda Allah'a vuslat edersin.

Hem de burada görmeyenler, burada vuslat etmeyenler, orada ümîd etmesinler. Onu da haber vereyim sana. Arayacaksın, soracaksın, bulacaksın, ehlinle sohbet edeceksin, öğreneceksin.

Bak elimizden çıkan, çıkacak olan ve düşmanlarımıza bırakacağımız, yâhud sevmediklerimize terk edeceğimiz mallar için gece uykularını terk ediyoruz, ne kadar çalışıyoruz, çalışanlarımız tabîî. Ve nihâyet de, görüyorsun, kuru bir tabut geliyor, kısmet olursa bir kat, kısmet olursa iki kat, kısmet olursa üç kat, dört kat sarmıyorlar kefeni. Ve almış olduğun diplomalar da tabutun dışında. Rütben de öyle, sevgili makâmını da bırakıyorsun.

Dostların, pek sevdiklerin gelip senin hakkında, iyiliğin hakkında şehâdet ediyorlar, gözyaşı döküyorlar, senin namazını kılıyorlar, senin afv u mağfiretini Allah'dan istiyorlar. Gene diğer dostların bir kısmı geliyorlar, cenâzende bulunuyorlar, sana duâ etmiyorlar, uzakdan bakıyorlar. Keşke ibret ile baksalardı. Keşke ibret ile baksalardı. Aman o kürsünün üzerinde o meyyit, ne vaazlar yapıyor, duyan için. Kulağı sağır olmayan için ne vaazlar yapıyor. Çünkü meyyit kürsüye çıkıyor, vâiz gibi vaaz etmeye. Ama anlamayan, kulağı sağır olan neyi duysun. Ona âhenk yok.

Sesleniyor, "Mal benim, mülk benim diyordum, şu kadar tahsîlim var diyordum, şu kadar emlâkim var, şu kadar param var diyordum, şu rütbeye mâlikim diyordum, şimdi hiç oldum, bir hiç oldum. Gelin bakın tabutun içerisine, götürdüklerimi görün. Çünkü amel yükü onlar, o tabut boş gitmez o, dolu gidiyor.

Gören için ne vaazlar var ama göremiyoruz ki. Çünkü ibret olmayınca bir gözde, o göremez o. Zîrâ baş gözü görür, kalb gözü kördür. Baş kulağı işitir, kalb kulağı işitmezse, anlayamaz seslendiğini. Sana oturduğun yer neler söylüyor. Şu duvarlar sana ne haberler veriyor. Basdığın topraklar.

Hastahâneye gitmedin mi? Hasta ziyâret etmedin mi? Onlar da bizim gibi sağlam insanlardı, kanserliler, ülserliler, mallarına sâhib olamayanlar, akıldan fikirden yoksun olanlar, çırılçıplak donsuz tımarhânedede dolaşanlar, bizim gibi insanlardı onlar, hep malları mülkleri vardı.

Sonra, basdığın toprak öyle değil mi? Kimin, hangi mahbûbenin, hangi güzel kadının yanağına basıyorsun? Hangi kahraman yiğitin göğsüne basıyorsun? Hele tükürürsen hangi şehîdin yüzüne tükürüyorsun? Toprağa, sokağa. Her taraf şehîd ve gâzî dolu. Toprağın altı insanlarla dolu, toprağın altı. Milyarlar!

Bir varlık var ölmeyecek olan, ebedî. Allah. Öldüren, diriltten, yaşatan O. Ve şimdi sen O'nun emri altındasın, hâlâ O'na isyâna yelteniyorsun. Bu kuvvetinle, bu kudretinle! Hemen rûhunu kabzedebilir, farazâ. Gökden yağmur yerine taş yağdırabilir. Gözümüzün nûrunu söndürebilir. Sıhhatimizi elimizden alabilir. Malımızı hemen bir ateş götürebilir. Maddî, manevî ateşden bahsediyorum, sen yalnız maddî ateşi gözönüne getirme.

Hele îmân meselesi! "Bir adam, îmânsız ölmekden korkmazsa eğer, bu endişe kalbinde olmazsa, îmânsız ölür o kimse" diyor. Kim? Peygamber'in çok sevgili arkadaşı, Ebü'd-Derdâ radiyallahu anh.

Sen Ebü'd-Derdâ'nın kim olduğunu biliyor musun? Benim pek hoşuma gitdiği için hep söylerim ekseri burada ama gene söyleyelim, işitmeyenler işitsinler yâhud tâzeleyelim işitdiğimizi. Bir gün Azrâil aleyhisselâm Ebe'd-Derdâ'ya gelmiş, demiş ki, "Yâ Ebe'd-Derdâ demiş, görüyorum ki senin kuluben çok ufak. Kış günü ayaklarını soğukdan, yaz günü güneşin hararetinden kendini koruyamıyorsun" demiş. İnsan şeklinde gelmiş, böyle bizim gibi.

"Efendim melekler böyle gelirler mi?". Gelirler. Senin kapını çalar, senden bir yardım ister, vermezsin, mülkün tersine döner. Altın, toprak olur sonra, tuttuğun altın. Hiç kimsenin kalbini kırma. Kimsenin ayıbını arama, kendi ayıbını ara. Kendi ayıbını ararsan, kimsenin ayıbını

göremezsın. Muhâtabının bir ayıbını görürsün, kendinin bin ayıbını biliyorsun. Ayıp arama! Ayna gibi olma! İnsan şeklinde melekler gelirler. Kimseye hakâret etme! Hakk'a karîb olan ehl-i vuslat halkın içindedir. Başlarına bayrak takmazlar. Bunun manâsı nedir bilir misin? Bütün müminlerin birbirine hüsn-i teveccüh etmeleridir.

Çirkin bir kıssa ama altında hakikat var da onun için söylemeden geçmeyeceğim. Biraz çirkince, herkesin hafsalası kabûl etmez. Etmesi lâzımdır ama etmez bazısının dar görüşlü olur, etmeyiverir. Meşhûr ders vekillerinden bir zât, ismini vermeyeceğim, bizâtihi kendisi bana anlatdı. "Bir akşam yatsı namazına câmiye gidiyorum, önüme bir sarhoş çıktı" dedi. O duvar senin bu duvar benim. "Selâm verdi bana" dedi. "Başımda o vakit sarık var benim" dedi. Ders vekili. Sonra şeyhülislâm oluyor. Osmanlı İmparatorluğu zamanında. "Selâm verdi, ben sarhoş adam diye, istikrâhen selâmını aldım, aleykûmselam dedim geçdim" diyor. "Çünkü selâm Allah'ın selâmı" diyor. "Fakat bir mümine yakışdıramadım öyle içkili mişkili, onun için kerhen aldım" diyor.

Halbuki bilmez ki, içki içen bir adam, üç saat, beş saat sarhoş gezer, sonra ayılır. Sonra derdine devâ aramaya çalışır. Bazısı zühdüne, malına, mülküne, rütbesine sarhoş olur, tâ teneşir günü kafası tahtaya vurur, o vakit ayılır. Geçiyoruz.

Şâir öyle demiş. Bir mümine yakışdıramayız zerresini, katresini yani. Sakın ters anlama beni. "Her günah içki gibi sekir verseydi eğer, sarhoşluk yapsaydı, hayatta hiçbir tâne ayık adam göremezdin" diyor. Meselâ yalan söylemiş, sarhoş oluyor adam. Harâm yiyor, sarhoş oluyor. Onun için karışmaya gelmez. Benim sana tavsiyem şudur. Sakın öyle şeylere yaklaşma! Allah'ın men etdiklerini zerre kadar dahi olsa kullanma. Zerre kadar Allah'ın menhiyyâtına el uzatma. Allah'ın zerre kadar emirlerine el uzat, git oraya, oraya koş. Birine bak şükreyle, birine bak fikret. O kadar sana söylüyorum. Anla bu sözümü, üzerinde dur, tefekkür et, düşün. Birine bak şükreyle hâline, birine bak fikreyle. Mümine yakışmaz, yakışık almaz. Neyse.

İkinci akşam gene aynı adam çıkmış önünde. Gene selâm vermiş, gene hocaefendi, kerih bir şekilde selâmını almış, istikrâhen yani. "Aleykûmselam" demiş câmiye girmiş. Üçüncü akşam gene öyle. Dördüncü akşam bir rüyâ görmüş hocaefendi. Hocaefendiyi kaldırmışlar yedi kat semâdan aşağı atmışlar. O sarhoş tutmuş hocayı aşağı indirmiş. Ertesi akşam gene karşısına çıkmış, "selâmün aleyküm" demiş. Hoca gene istikrâhen "ve aleykûmselam" deyince, "Hocaefendi, insâf et biraz" demiş, "Dün akşam seni tutmasaydım paramparça olacaktın, yere düşseydin" demiş.

Meğerse kendisini öyle gösteriyormuş o. Gizliyormuş kendisini. Bazı adam gizler defnesini. Sen bu inceliği anlayamazsın, kavrayamazsın. Biraz incelmek lâzım, azıcık. Estağfirullah, sizi tenzîh ederim. Ekserî öyledir, insan sevgilisiyle tenhâ kalmak ister. Ve ağıyârdan kaçınırlar, kimse görmesin diye. Allah ile kendi arasındaki pazarlık, o sevgi, o cümbüş gizli olur. Kimseye karışma, iyi değil. Onun için arana girer haberin olmaz, kim olduğundan, ne olduğundan filan böyle. "Efendim melâike öyle görünür mü?". Görünür ya. Karışmayız, Allah'ın mülkü. Sana düşen vazife hüsn-i niyetle, güzellikle oradan ayrılmaktır, kimseyi kırmamak, dövmemek, sövmemektir. Acaba anlatabildik mi? Ters anlama sözümü hâ! "Hoca kafayı bozdu gâlibâ" filan deme.

Biz gelelim Ebü'd-Derdâ'ya. İnsan şeklinde gelmiş Melekü'l-mevt...

Peygamberimiz'e de geliyordu Cebrâil aleyhisselâm. Birkaç sefer Hazret-i Dihyetü'l-Kelbî şeklinde geldi, Dihyetü'l-Kelbî şeklinde göründü Peygamberimiz sallallahu aleyhi veselleme. İnsan şeklinde. Melekler insan şekline girebilir. Şeytanlar da girerler. Sana düşen vazâif dâimâ ayağını atdığın yeri iyi gör. Nerede evet diyeceksin, nerede hayır diyeceksin, bunu düşün. Hayır denecek yerde evet, evet denecek yerde hayır deme sakın hâ! Dengeyi bozma! Geçiyoruz.

Gelmiş Ebü'd-Derdâ'ya demiş ki, insan şeklinde gelmiş, "Yâ Ebe'd-Derdâ, kulubeni biraz büyütse"...

Ashâb-ı Soffe'den bu. Bunlar, senin benim yapacağım gibi değil, bir lokma ekmekle Peygamber'in kapısında oturuyorlar. Bir lokma ekmek, bir hırkaya. Resûlullah'ı görmeseler, hasta oluyorlar. Yani ilk üniversite bu, Hazret-i Muhammed Mustafâ'nın kurduğu ilk fakülte. Peygamber fakültesi bu. Artarsa Hâne-i Saâdet'de, ki Cenâb-ı Peygamber çok zaman yemez kendisi, onlara yedirirdi. Bir lokma ekmek, bir hırkaya. Resûlullah'ın evinin önünde oturuyorlar. İnşâallah Medîne'ye gidersen Ashâb-ı Soffe'nin oturduğu yerde namaz kıl, teberrüken. Yeri duruyor orada hâlâ. Bu Ashâb-ı Soffe'den Ebü'd-Derdâ.

"Yâ Ebe'd-Derdâ" demiş, "evini biraz büyütse" demiş. "Ayakların kış gününde soğukdan, yaz gününde sıcakdan..."

Sığamıyor dünyâya! Bizimki sığamıyor, ben sığamıyorum dünyâya. İki arşın yere sığacaksın! Elbiselerini beğenmiyorsun, iki arşın kefene saracaklar. Vücûdunu haramla filan besliyorsun, kurtlar yiyecek. Gel Allah yoluna sarf et bunu sen. Vücûdunu irileşdirdin benim gibi yağlandırdın. Allah yoluna sarf et. İbâdet ve tâatda. O da bir ameldir, amel de yüküdür adama ama ziyânı yok. Tatlı yüküdür o. Hakk yoluna harca. Hakk yoluna ver. Elini, dilini, gözünü, kulağını, her şeyini Hakk yoluna ver, oraya fedâ et. Zâyi etmeyeceksin, ziyan etmeyeceksin. Hakk'dan gayrı nereye sarf ediyorsan zarar edeceksin. Zarar ediyorsun, gidiyor.

Ebü'd-Derdâ tebessüm etdi, dedi ki, "Sen beni takip ettiğin müddetçe bana bu bile çok" dedi.

İşte Ebü'd-Derdâ böyle. Gözünde perdesi olmayan bir zât, sahabeden.

Birisi de kitap yazmış, sahabenin kerâmeti yokmuş diyor. Ahmak herif! Sahabenin hepsinin birer kerâmeti vardır, hakâyık-i Muhammediyye çıkınca, güneş çıkınca yıldızlar görünmez, onun gibidir. Resûl-i Ekrem'den nûr almışlar. Hattâ bırak sahabeyi, cümle enbiyâ Hazret-i Muhammed'den nûr almışlar. Nûr, Nûr-ı Muhammediyye. Oradan alır nûr, başka yerden alamaz. Bütün hidâyet oradan. Allah ile başı hoş etmek isteyen, Hazret-i Muhammed ile başı hoş etsin, sallallahu aleyhi vesellem.

Onun için müminler, bak mümin sıfatı verilmiş, îmâna ermişsin, elhamdülillah. Hazret-i Muhammed de ümmetim demiş. Yerin göğün sâhibi de sana kitap indirmiş. Ve sana böyle hitâb ediyor ve diyor ki, "Hakk'dan kork!" diyor. Çünkü bir kavimde iki korku olmazsa eğer, o kavimden hayır gelmez. Birisi Hakk korkusu, biri ölüm korkusu. Tabii ölümden korkucu olanlar, kanatları tek olandır yâhud kanatları olmayandır. Onlar korksunlar. Kabahati çok,

ibâdeti yok. Niçin geldi, niye geldi, nereye gitdi? Mümin gelmiş, fitrat-ı islâm üzerine, yaşamış fakat hiç aramamış, sâhibini aramamış. Hiç de ihtiyaç duymamış Allah'ı aramaya. Zannetmiş ki, ⁸¹⁸ "أَيَحْسَبُ الْإِنْسَانُ أَنْ يُتْرَكَ سُدًى", sanki insan başıboş halkolundu böyle, yiyecek, içecek, yatacak, iki deliğe hizmet edecek. Öyle zannediyor. Onlar yesin içsinler, emeller beslesinler, yakında görecekler. Öyle diyor Allah Kurân'da. ⁸¹⁹ "ذَرُّهُمْ يَأْكُلُوا وَيَتَمَتَّعُوا وَيُلْهَهُمُ الْأَمَلُ فَسَوْفَ يَعْلَمُونَ". "Onlar" diyor "yesinler içsinler emeller beslesinler bol bol, büyük büyük emeller". Yaşlandıkça insanın tûl-i emeli artıyor. Nefsde kuvvet kalmamış, gözünü harâmdan ayıramıyorsun gene. Gene gözün harâmı. Hani bakdığın harâm şey seni davet etse, âciz kalacaksın, mahcûb olacaksın hem de. Hâlâ harâmı! O harâma bakan gözün yakında toprakla dolacak. Sen onu toprakla dolmadan evvel ibretle doldur da Allah'ı gör burada. Mümkün mü? Mümkündür, akâidde. Hakk'ı görmek mümkündür. Allah kendini gösterecek olursa gösteremez mi yani kula? Âciz midir?

Hani o göz nerede, gözler, ibretli gözler? Hani Hakk kelâmını dinleyecek kulaklar nerede? Onu soruyoruz. Yatıp kalkmakla iş bitmiyor yalnız. O da yok bizde. Yememiz de yok, yatıp kalkmasını da bilmiyoruz, oturmasını da bilmiyoruz. Namazımızı da bilmiyoruz. Gusûlümüzü de bilmiyoruz. Abdestimizden de bî-haberiz. Öğrenmek de istemiyoruz. Yaaa! O abdestde ne manâlar var. Manâsını bir bilsen. Sen elini yıkamak zannediyorsun. Sen elini günde üç defa yıkamıyorsun, Avrupalı günde beş defa duş yapıyor. Sen korkuyorsun, toprakdan halk olundum, dağılacağım diye. Pislik içinde sokakların filan. Helâları git gör. Helân yok bir defa evveliemirde. Helân yok. Suyun yok. Yolun yok. Pislik içerisinde. Portakalı yiyorsun, kabuğunu sokağa. Etrafda kimse yok mu, Allah'dan korkmuyorsun, Allah'ın gördüğünün farkında değilsin. Çöpü yolun ortasına döküyorsun. Müslüman bu!

Bu kibar millet, bu âlî millet, niye bu hâle geldi? Hiç Hakk'ı bilen yapar mı? Biliyorum zannediyor o. Çünkü Allah'ı "allahaismarladık" der gibi biliyor. Komşuna hasedliğin var, onun malı olmasın. Sende de olmasın, onda da olmasın, haydi tamam! İyi, ikiniz de sürünün! Dünyâyı yutuyorsun, bu taraftaki fukarâya bir yardımda bulunmuyorsun. Nasıl olur bu? Nasıl müslümanlık bu? Resûl-i Ekrem diyor ki, sallallahu aleyhi vesellem, bak islâm ne kadar güzel, "Bir işçiye iş yaptırdığın vakitte" diyor Cenâb-ı Peygamber sallallahu aleyhi vesellem, dinle!, "o işçinin teri soğumadan, yorgunluğu gitmeden hakkını vereceksin" diyor. Bizim müslümanların bazıları, işitdim, isim vermeyeceğim tabîî, ertesi güne bırakıyorlarmış. Neden biliyor musun? Çünkü gece teri geçiyor, yorgunluğu bitiyor, ne verirse râzı oluyor ertesi günü. Bir gün sonra ne verse râzı oluyor. Çünkü günü geçdi, vakti geçdi.

Soruyorum. İçkiye fışkıya gidenlere hitâb ediyorum. Câmiye gelip câmide Allah'a secde edenlere hitâb ediyorum. Mahallenizde kaç tâne fukarâ var, kaç tâne yetîm var, kaç tâne dul var, kimsesiz var, kirâsını veremeyen var, odunu olmayan var? Tahkikat yaptınız mı? Tanımıyorsun bile komşunu. Tanımıyorsun komşunu. Cenâze çıkıyor, haberin olmuyor. Müslümanlık bu mu? "Komşusu aç yatarken karnını fazlaca doyursa bir adam, onun îmânında şübhe vardır" diyor Peygamber. "Îmânı zayıftır" diyor. En son cennete girecekler, girerse eğer. Orası hayvan ahırına değil ya. Neyse.

⁸¹⁸ Sure-i Kiyâme 36

⁸¹⁹ Sure-i Hicr 3

İki korku. Birisi Allah korkusu. Her ne yaparsan yap, Allah seni görmekte ve işitmekte, duymakta ve görmekte ve seninle beraber. İki. Ölümü gör, nihâyetinde öleceksin. Mal, mülk, rütbe, kasa, kese, hepsi geride kalacak. Çoluk, çocuk, avrat hepsi. Harâmdan hıyânetden topladığın, Allah'a kasem ederim ki şu makâm-ı Muhammediyyetde, sevmediklerine kalacak onlar taksîm edecekler. Sen elinle vermeye kıyamıyorsun, Allah yoluna, sevmediklerine kalacaktır.

Allah'dan kork! Hattâ ehl-i verâ ol. Korkunun en yüksek derecesine yüksel. İnsansın. Dünyâda mahlûkât-ı ilâhiyyede insandan daha şerefli bir mahlûk yok. Allah, semâyı, ardı, arşı, kürsüyü, cenneti, cehennemi, melâikeyi insan için halk etti. İnsana verdiği şerefden dolayı. Sen insansın, ben insanım.

⁸²⁰"اتَّقُوا اللَّهَ", Allah'dan kork! Her işde Allah'dan kork! İki. Ölümü düşün. Nihâyet, ölüm. Dünyânın âhir menzili, âhiretin ilk menzili. Hiç kurtulan yok elinden. Öyle bir pehlivan ki, bahadır ki, kimi yakasından tutduysa hemen tuşa getirir. Bazısını inlete inlete, bazısını güldüre güldüre. Çünkü bazısında Resûl-i Ekrem'i görüyorsun gidişde. O âgûşunu açmış sana, diyor ki, "Bütün hayatın boyunca iffetinle ırzınla kazandın, alın terinle kazandın, sebeb-i hilkatini aradın buldun, Hakk yolunda bulundun, gel benden yana şimdi, rahata kavuş" diyor. Sultân oldun. Diğeri öyle değil. Diğerin kanatları kopuk, nereye gidecek. Kanadı kopuk kuş kafesden çıktı mı, onu parçalarlar. Bak görüyorsunuz ya müminler, ittekullah!

"وَلَنَنْظُرَ نَفْسٌ مَّا قَدَّمَتْ لِغَدٍ", yarınki gün için ne hazırladın? Yarınki gün diyor Allah. Yarından murâdı ne? "Küllü âtîn karîb". Manâsı her gelici yakındır. Her gelici yakındır! Dün mahallede oynuyorduk, sonra genç olduk, sonra dinç olduk, şimdi belimiz büküldü.

Sen de öyle genç, sana da söylüyorum. İlkbahar gibi geçer gençliğin. Yaz gibi geçer dinçliğin. Sonra saçlarına ak düşer. Sonra gök basar belin bükülür, yer çeker alnın kırışır. Sonra tek başına adamı koyarlar kabre. Hiçbir dostun da seninle beraber kabre girmez. Ancak amelin girer seninle beraber. İster kötü amel sâhibi ol, ister iyi amel sâhibi ol, onunla kalacaksın başbaşa, dostun odur. Dost bir tâne, Allah. Derdliysen derdini dostuna söyleme, hem dostunu üzer, hem düşmanını sevindirirsin. Allah'a söyle. Çünkü O'ndan geldiği için, O'na söyle ki senin üzerinden alsın onu. Çocuk babadan dayak yediği vakitte, gene babaya koşar. Çocuk anneden dayak yedi mi, gene anneye koşar. Sana ne geliyorsa, ayağına ne batıyorsa, Hakk'dan bil ve Allah'a koş, Allah'a rücû eyle.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâû ilâ sırâtın müstakîm.

Kâinât-İnsân-Kurân
6 Ocak 1984 (2 Rebîulâhir 1404)

Kâlallahu Teâla fî Kitâbihi'l-Azîz.

Eûzûbillahimineşşeytânirracîm.

Bismillahirrahmânirrahîm.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَلْتَنْتَظِرْ نَفْسٌ مَّا قَدَّمَتْ لِغَدٍ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ⁸²¹

Sadakallahü'l-Azîm

Ve kâle'n-nebiyyü sallallahu aleyhi vesellem, "Re'sü'l-hikmetü mehâfetullah".

Sadaka Resûlullah ve Nataka Habîbullah.

Efendim, bizim hutbemiz biraz uzunca oluyor, diz çökmek kudretine mâlik olmayanlar, rahat otursunlar, hutbeyi öyle dinlesinler. İnsan ayakları ağrırken, ağrısıyla meşgûl olduğu vakitte, diğer şeyi dinleyemez. İstedğin gibi rahat otur, yalnız arkadaşını incitme, ayaklarını kibleye uzatma. Namaz değil hutbedir ama dünyâ kelâmı konuşmazsan, dinlersen, iki rekat namaz sevabı vardır.

Allah, Kurân-ı Kerîm'ini Cibrîl-i Emîn Nâmûs-i Ekber vâsıtasıyla Resûl-i Ekrem'e yirmi üç senede âyet âyet inzâl etmiştir. Bazıları da bilâ-vâsıta Kalb-i Muhammediyyet'e nâzil olmuştur. Sûre-i Bakara'nın sonu gibi yani Âmenerresûlü gibi. Âmenerresûlü'nün nüzûlünde Cebrâil aleyhisselâm yokdur. Allahu Teâlâ bizâtihi Resûl-i Ekrem'ine onu vahyetmiştir.

Fakat âyât u beyyinât üçdür. Birisi âyât-ı âfâkiyyedir. Kurân nâzil olmayan, peygamber gitmeyen memleketlere âyât-ı âfâkiyye vardır. Bize de lâzım ama böyle anlatmak mecbûriyeti hâsıl oldu. Yani âfâkî âyetler. Kürre-i ard altımıza nasıl döşendi? Semâ bilâ-amedin yani direksiz olarak üzerimize nasıl ref' olundu? Yıldızlar, aylar, güneşler hiçbirinin bir yerde bağlantısı olmadığı halde muallakda durmakda. Hem de yüzbinlerce, milyonlarca seneden beri.

Muhyiddîn İbn Arabî Hazretleri, kâinâtın varlığını iki milyar üç yüz on dokuz milyon yirmi dokuz bin sene olarak söylüyor. Halbuki elimizdeki siyerlere bakarsak on bin senelik göstermekdedir. Âdem'den evvel de mahlûkât-ı ilâhiyye var. Âdem halîfetullahdır ama ondan evvel de kavm-i cân var, kavm-i ten var, kavm-i ben var, böyle bir takım kavimler var. Onlar da büyük karnlar yaşamışlar, milyonlarca sene yaşamışlar. Son olarak Âdem aleyhisselâm gelmiş. Bu şekliyle gelmiş. Maymundan olma değil, belki maymun insandan değildir. İnsan maymundan değil, maymun belki insandan değildir. Çünkü Kurân-ı Kerîm'de bir âyet-i kerîme var, Benî İsrâil'den bir kavim Allah'a âsî oldular, Allah onlara "Kûnû kiradaten

⁸²¹ Sure-i Haşr 18

hâsiîn" buyurdu, "maymun olun" dedi onlar maymun oldular. Allah, ne dilerse öyle yapar. Allah, ateşi su yapar, suyu ateş yapar, kumu un yapar, unu kum yapar, insanı hayvan hayvanı insan yapar. Hepsine kâdiru kayyûmdur.

Hattâ gene bir yerde diyor ki, "Ben Âdem aleyhisselâmın rûhâniyyeti ile Mekke'de konuştum" diyor İbn Arabî Hazretleri, "ben gönderilen son âdemim dedi" diyor. Öyle söylüyor. O kadar söyleyeceğim, üzerine şerh vermeyeceğim.

Âdem aleyhisselâm, şekli-i Muhammediyyetde yaratıldı. Hakâyık-ı Muhammediyyeyi bilmeyen bir kimsenin îmânı zayıftır. Çünkü Allah Kitâb-ı Kerîm'inde bizim hilkatimizin sebebinin, şöyle beyân ediyor. ⁸²²"وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ" yani "Görünen kuvvetleri ve görünmeyen kuvvetleri yani insanları ve cinnileri, beni bilip beni tevhit etmeleri için halk etdim" diyor. Müfessirîn-i kirâm hazerâtı, o ibâdet kelimesini irfân ile, ilim ile ve tevhit ile tefsîr buyurmuşlardır. Evveliemirde bunu bilmeyince ibâdet sahîh olmaz. Hakk'ı bilmeyen, Hakk'ı bulmayan, Hakk'da olmayan bir kimsenin îmânı çürük olur. İmânın nûrunun ziyâde olmalı, nereye baksan Hakk'ı görmelisin, Hakk'ın kudretini sezmelisin, bilmelisin.

Güneş milyonlarca seneden beri nasıl çıkdı, semâya yükseldi? Her gün doğuyor, gurûb ediyor. Dünyamız dönüyor. Mevsimler, yıldızlar, hepsi de, her dönüşünde Allah'ı tesbîh etmekte. Çünkü semâda ve ardda ne varsa, Allah'a secde etmeyen, Allah'ı tesbîh etmeyen yoktur. "Kâfir de mi?". Evet, kâfirin de vücûdu Allah'ı tesbîh eder ama o bilmez, vücûdunun Allah'ı tesbîh ettiğini bilmez. Çünkü Cenâb-ı Allah diyor ki, "Hiçbir şey yoktur ki, beni tesbîh etmesin, ama siz onu anlayamazsınız" diyor Cenâb-ı Hakk Celle ve Tekaddes Hazretleri. Her şeyin bir tesbîhâtı var.

Biri âyât-ı âfâkiyye. Sana da lâzım. Biz âyet denildiği vakitte, mücerred Kurân-ı Kerîm'deki âyât-ı elfâziyyeyi biliyoruz. Hepsî âyet. Sen de âyetsin. Hem de âyetlerin en büyüğün. Kâinâtın mislisin. Kâinât, zâhirde büyük, bâtında senden küçüktür. Sen zâhirde kâinâtdan küçük görürsün, bâtında kâinâtdan büyüksün. Arş da sende, Kürsî de sende, Sidretü'l-Müntehâ da sende, Kabe de sende, Kudüs de sende, puthâne de sende.

İkincisi âyât-ı enfûsiyye. Vücûduna bak, işte sana onu anlatmaya çalışıyorum. Zâten Allah Kurân'da söylüyor, ⁸²³"إِقرأْ كِتَابَكَ", burada bir manâ var. Kıyâmet gününde herkes kabirden kalkar, bir kabirden yüz bin kişi zâhir olur. Sende bunun misâli var, haberin yok mu? Senin vücûdun bir kabirdir. Belinde de milyonlarca beşer vardır. Onun da misâlini Allah remz olarak gösteriyor. İşte kabirden yüz bin kişi kalkar ve kıyâmet gününde huzûr-i mahşere varır. Herkesin yaptığı a'mâli sırtındadır. A'mâlini yüklenir. İster çirkin ister güzel, ameller mutlakâ insanın yüküdür. Aşk ise bineğidir. Aşka binersen ameller sana pek fazla ağır gelmez. İster a'mâl-i sâlihâ olsun ister a'mâl-i kabîha olsun, amel bir yüküdür. Aşksa bir binekdir. Ona binersen onların ağırlığını duymazsın. Huzûrullah'a varırsın. Allahu Teâlâ senin ve benim ağzımızı mühürler, ellerimizi konuşturur, ayaklarımızı şahid tutar. Esteîzübillah, ⁸²⁴"الْيَوْمَ نَخْتِمُ عَلَى أَفْوَاهِهِمْ وَتُكَلِّمُنَا أَيْدِيهِمْ وَتَشْهَدُ أَرْجُلُهُمْ بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ", "Biz kıyâmet gününde ağızları mühürleriz, elleri

⁸²² Sure-i Zâriyât 56

⁸²³ Sure-i İsrâ 14

⁸²⁴ Sure-i Yâsîn 65

konuştururuz, ayakları şâhid tutarız yaptıklarınızdan" diyor Cenâb-ı Hakk. Kudretini gösteriyor.

Bu olur mu? Tabii olur. Zamânımızdaki Hakk'ın yarattığı mahlûkât bile bu işi görüyor. El söylüyor, ayak söylüyor, yani el izine bakıyorlar, ayak iziyle filan istediklerini buluyorlar. Bunu kullar yapıyor, o kulların Hâlık'ı neye kâdir değil ki. Bir gün seni aç mı bıraktı? Nefesini bir dakîka kesse mahv olursun, perîşân olursun. Bir nefesde Hakk'a iki defa şükretmen lâzım gelirken birini veriyorsun birini veremiyorsun. Bu da verenlerimiz, ya vermeyenler.

Allah der ki ⁸²⁵ "اِقْرَأْ كِتَابَكَ" yani "kitabını oku" der. Herkesin kitâbı boynundadır. Bu mahşerde böyle olacaktır. Bir de bu âlemde kitabını okumak vardır. Her kim ki "mûtû kable en temûtu" sırrına mazhar oldu, ölmeden evvel öldü, o kitabını burada okur. Orada da gene kitabını okuyacak ama. Hak ve gerçektir, doğrudur, muhakkak olacaktır. Münkirin inkârı ona fayda vermez. Müminin ikrârı da Hakk'a bir faydası yoktur. Herkesin yaptığı kendine âiddir. Yani sen "Kıyâmet günü olur mu?", "Cehennem var mıdır?" diye şübhe etmen o şeyin olmamasını iktizâ etdirmez. O olacaktır o olacak! Orada kitab okunacak. Hem de nasıl okunacak? Haydi bir müjdesini verelim. Resûl-i Ekrem müjde vermiş, yeise kapılmayalım. Allah'ı nasıl zannedersek Allah öyle tecellî eder. Allah'a hüsn-i zan et. Allah'a hüsn-i zan et. Yani Allah'ı sev! Zâten Cenâb-ı Hakk'ı sevmen için de, eğer Hakk seni sevecekse senin kalbine bir iştîyak, bir aşk koyar, kalbinde bir nûr zâhir olur. Allah'a karşı bir muhabbet nûru. O olmazsa olmaz, göremezsin. Baksan da göremezsin. İşitsen de duyamazsın, anlayamazsın. Yapsan da ihlâs ile yapamazsın. İlle Allah'la olacaksın. Çünkü hak göz Hakk'ı görür, hak kulak Hakk'ı dinler, hak ağız Hakk'ı zikreder. Görmüyor musun? ⁸²⁶ "فَاذْكُرُونِي أَذْكُرْكُمْ" diyor. Kim Allah'ı zikrederse Allah da onu zikrediyor. Yani karşılıklı zikrediyorlar. Zâkir mezkûr bir oluyor.

Kalbinde eğer biraz ittikâ ve muhabbet ateşi varsa herhalde Hakk'ın cemâline iştîyak duymuşsundur. Yâhud celâlinde korkmuşsundur, gözünden yaş dökmüşsündür. Müjde vereceğim de onun için söylüyorum. Doksan dokuz defter kara ile dolmuş, bir tânesinde Hakk korkusu ile dökülen bir gözyaşı var, bir katre gözyaşı. Yâhud Allah aşkıyla, Muhammed aşkıyla yaş dökmüşsün. İşte o yaş, doksan dokuz defteri havaya kaldırır, yani mîzânın ağır gelir.

Hazret-i Dâvûd'a Allah mîzânını göstermiş. Dâvûd aleyhisselâm demiş, "Yâ Rabbi, bu mîzânın kefi ne ile dolar?". Hakk Teâlâ buyurdu, iyi dinle!, dedi ki, "Yâ Dâvûd, bir kimse, aşk ile bir kere 'Lâ ilâhe illallah Muhammedü'r-Resûlullah' derse mîzânı doldurur". Çünkü "Lâ ilâhe illallah"ın arkası "Muhammedü'r-Resûlullah"dır. Kim ki "Lâ ilâhe illallah" der de "Muhammedü'r-Resûlullah" demezse tevhit mefkûd kalır. "Bu kelime mîzânın hayır gözünü doldurur" diyor. Yedi kat semâvât ve ardı mîzânın bir kefesine koysan, bir gözüne de tevhit, aşk ile ihlâs ile söylenen "Lâ ilâhe illallah"ı, mîzânın sağ kefi ağır geleceği muhakkaktır. Ama bir kere söylemeli ama. Yani seksen sene namaz kılıyorsun, bir namazın kabûl ola. Kâfi gelir. Laf aramızda kalsın. Seksen sene Allah dedin, bir tânesi kabûl olsun, sana kâfi gelir o, bir tânesi! Zâten o bir tâneyi bulmak için bin tâneyi söylüyoruz. O bir vakt-i ebrekedir yani mübârek bir vakittir. Âşık ile maşûkun kavuşmasıdır. Onu sen secdede ara. Ne vakit ki o

⁸²⁵ Sure-i İsrâ 14

⁸²⁶ Sure-i Bakara 152

dağlardan büyük burnunu yerlere sürtersen, hiçliğini hatırlarsan, bir katre menîden geldiğini, aczini bilersen, Allah'ın kudretini tasdîk edersin.

Veyâhud da senin mâlik olduğun hazîneye vâkîf olursan. Çünkü sen bir hazîneye mâliksin, hepimiz hepimiz, o hazîneye mâlik olduğuna bilersen, o vakit uykudan uyanırsın. Çünkü bütün insanlar uykudadır, öldüğü vakitte uyanırlar. Kimisi dünyâ sarhoşu, üç saat beş saat sonra ayılır, kimisi de gaflet sarhoşudur kafası teneşire vurduğu vakitte ayılır. Bir de bakar ki, elinden her şey çıkmış, hiçbir şey onun değilmiş meğerse. Vücûdu dahi onun değilmiş. Bineği bile. Mallarını düşmanları, sevmedikleri alır, taksîm ederler. Rûhunu Melekü'l-mevt alır, semâya urûc etdirir. Kabûl ederlerse ne a'lâ, etmezlerse felek-i kamere hapsederler. Berzaha yani.

Efendiler! Hikâye diye dinlemeyin! Başımıza gelecek bunlar! Pek yakın bir zamanda!

Harâm helâl demeden büyüdüğü vücûdunu da kurtlar yiyiverir, onlara rızık olur. Aşk ile Allah de!

İkincisi, ⁸²⁷﴿اِقْرَأْ كِتَابَكَ﴾, "kitabını oku" dedi Allahu Teâlâ. Orada bu okunacaktır. Olacaktır bu böyledir. Belki tarîfimiz yanlış olabilir. Keyfiyeti bizce meçhûldür ama böyle olacaktır. O kitâbı burada oku. Sen de bir âyat u beyyînâtsın ki, bütün mevcûdât sende mevcûddur. Semâvâta arda sığmayan Allah, senin kalbine tecellî etmiştir. Haberin var mı ondan? Tecellî ettiği hâlde, yetmiş bin perde var, onları yırtamıyorsun bir türlü. Bir türlü vuslata nâil olamıyorsun. Onun için namazdan zevk almıyorsun. Allah demekden zevk duymuyorsun. Secdeden hoşlanmıyorsun. Hakk yola gitmekten kaçınıyorsun. O perdeler bir yırtılsa, o vakit koşarak gideceksin. Koşa koşa. Aman beni tutmayın diyeceksin. Çünkü malûm ya, dâimâ söyleriz sizlere, giden meyyit yani ölenler kabristana giderken, iki türlü seslenirler. Bir kısmı der ki, "eyne tezhebûne" yani "Beni nereye götürüyorsunuz? Aman götürmeyin beni! Yapmayın Allah aşkına!". Diğer bir tânesi, "Kaddimûnî, kaddimûnî" yani "Beni takdîm edin, beni hemen yerime götürün, yollarda beni oyalamayın" der. İşte Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi vesellemin "Meyyite ikrâm, defnetmekdir" buyurduğu bu meyyittir o. Dünyânın son menzili kabir, âhiretin ilk menzili de gene kabirdir. "Oraya doğru takdîm et, git, yetişdir" diyenler a'mâl-i sâliha işlemlilerdir, nereden geldiklerini anlamışlardır.

Nereden geldik, memleketimiz neresi, nereden geldik, soruyorum? ⁸²⁸﴿إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ﴾. Biz Hakk'dan geldik, memleket-i rabbâniyyeden geldik, rabbânî memleketden. Nereye gidiyoruz? Memleket-i rabbâniyyeye. Önümüze de bir rehber gelmiş. Nûrların en büyüğü, Allah'ın sevgilisi Muhammed Mustafâ, gösteriyor sana, geldiğin yere götürüyor seni, geldiğin yere yani memleket-i rabbâniyyeye. Ama sen O'na tâbi olmuyorsun, nefsine tâbi oluyorsun. Helâke gidiyorsun.

Oku vücûd kitabını. Gözün nasıl halk olunmuş? Gözün bebeği bir nokta kadar bir su parçası, iğnenin ucu kadar, semâvât ve ard içine giriyor yani semâvât ve ardı içinde görüyorsun. Oku, oku kitabını, bak neler var vücûdunda. Nasıl halk olunmuş? Ellerin, kolların, ayakların, nasıl mütenâsib halk olunmuş? Gözlerin, burnun, dudağın, dişlerin. Zâhire gel, bırak bâtın kısmını.

⁸²⁷ Sure-i İsrâ 14

⁸²⁸ Sure-i Bakara 156

Ona girersek içinden çıkamayız. Birisi doktor olup da Hakk'ı inkâr etse, ona şaşarım ben, gülünür o adama. Birisi doktor olsa, Hakk'ı inkâr etse, o adama gülünür, gülünür, gülmek lâzım. Bir adam doktor olsa, peygamber görmese, kitap görmese, insanın vücûdunu görse Allah'a inanması lâzımdır. Ondan yüce kitap olmaz. Kurân'ın canlı kısmıdır çünkü.

Üçüncüsü elfâz-ı Kurâniyye yani âyât-ı elfâziyyedir yani Kurân-ı Mübîn, elimizdeki olan Kitâb. Ne eksiği var ne fazlası, Allah'dan nasıl geldiyse öyle muhâfaza olunmuş ve öyle olunacak. Sûresinin en küçük misli getirilememiş ve kıyâmet gününe kadar getirilemeyecektir de. Çok uğraşmışlar. O saltanat-ı ilâhiyye yürüyecek o! Önüne hiç kimse geçemez. O nûru söndürmek için çok kimse üflemiş o nûru üfürmüş ama söndürememiş, parlatmış. Söndürmek için üfürdüğü müddetçe o nûr parlıyor, sönmüyor. Sönmeyecek! Tâ kıyâmet gününe kadar. Çünkü Allah gâlibdir, biz mağlûbuz. O'nun dediği ve dilediği olacaktır.

Yâhud Hakk'la beraber ol. Hakk'la beraber ol, ayrı olma, şirke düşme, şirkde kalma. Tevhîde gel tevhîde. İmân zevkini duymak istiyorsan tevhîde gel tevhîde.

*Yaban yerlere bakma
Cânın odlara yakma
Her gördüğüne akma
Tevhîde gel tevhîde*

Tevhîde koş. Ağzında Allah'ın ismi, o güzel isimleri, kalbinde de O'nun sevgisi, O'nun zevki, O'nun lezzeti bulunsun. O vakit dünyânın ve âhiretin zevkini alacaksın. Zâhir de O'dur Bâtın da O'dur. Evvel de O'dur Âhir de O'dur. Bizim Rabbimiz, Allahımız. Biz O'nun kuluyuz. Bu şeref bize kâfî. Allah'a kul olmayan nefsinin kulu kölesi olur, Şeytan'ın kulu kölesi olur. Biz Hakk'ın kuluyuz. Bu şeref bize kâfidir.

Sizden özür dilerim. Çok rahatsızım. Sizi mahrûm etmeyeyim diye geldim. Hastayım yani rahatsızım. Belki sesimden biliyorsunuz. Kısa kesdik. Yeter inşâallah bu kadar. Çok konuşmakla değil. Allah tesirini halk etsin. Hakk'dan isteğimiz şu. O kalblerimizin fuâdına, zâtının sevgisini, habîbinin sevgisini, Ehl-i Beyt'inin, ashâbının, evliyâsının, âriflerin muhabbetini yerleştirdisin, kalbimizi bunlarla tezyîn eylesin, süslesin ki saâdet ve necât bundadır.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

Ana Baba Hakları
20 Ocak 1984 (16 Rebûlâhir 1404)

Kâllallahu Teâlâ fî Kitâbihi'l-Azîz.

Eûzübillahimineşşeytânirracîm.

Bismillahirrahmânirrahîm.

وَاعْبُدُوا اللَّهَ وَلَا تُشْرِكُوا بِهِ شَيْئًا وَبِالْوَالِدَيْنِ إِحْسَانًا⁸²⁹

Sadakallahü'l-Azîm.

Kalbleri nûr-i î mân ile münevver, yüzleri Hakk'a secde etmekle mutahhar, kıyâmet gününe inanan, Hakk'ın cennetine tâlib, rızâsına râğıb, cemâline âşık olanlar!

Hakk Sübhânehû ve Teâlâ Hazretleri, yani yerin göğün sâhibi, bilinen ve bilinmeyen âlemlerin mâliki, istediğini istediğine veren, istediği vakitte almak kudretine mâlik bulunan, azîzi zelîl eden, zelîli azîz eden, bir katre sudan insanı halk eden Hakk Teâlâ, Kitâb-ı Kerîm'inde, kendi hakkından sonra, ebeveynin yani ananın babanın hakkını bize izhâr eyleyip, bizleri irşâd ediyor.

Hakk Teâlâ'nın kullar üzerindeki en büyük hakkı, Allah'a şirk koşmamaktır. En büyük günah da budur, bundan büyük günah yoktur. Allah Celle Celâluhû Hazretleri, dilerse, şirkden gayri cümle günahı affeder. Ne günah olursa olsun. Denizlerin katresi kadar, güneşlerin hüzmesi kadar, kürrenin zerresi kadar, sayısız günahlar olsun, Allah dilerse, dilerse, şart var, dilerse affeder Allahu Teâlâ. Fakat şirki affetmeyeceğim diyor.

Onun için müfessirîn-i kirâm hazerâtı, ⁸³⁰"وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ" âyetindeki ibâdeti, Hakk Teâlâ'yı şirkden berî kılıp, Cenâb-ı Hakk'ı bilmekle ve O'nu tevhîd etmekle tefsîr etmişlerdir. Allah birdir, şerîki ve nazîri yoktur. Hakk'ın varlığını her husûsâtta görebilirsiniz ve görüyoruz. Fakat işin farkında değiliz. A'mâlar güneşi görmediği gibi, kalb gözlerini küşâd etmeyenler de Hakk'ı göremez. Hakk'ı burada görmeyen de âhirette göremez.

⁸²⁹ Sure-i Nisâ 36

⁸³⁰ Sure-i Zâriyât 56

Kullar üzerinde Allahu Teâlâ'nın birinci hakkı, Allah'a şirk koşturmadır. Ve kulların, Cenâb-ı Hakk'ı bilip, bulup Allah'a ibâdet ve tâatlarıdır. Bütün saâdetler, bütün selâmetler, bütün felahlar, bütün necâtlar, Hakk'a itâatdan gelir. Bütün felâketler, elemeler, kederler, azâblar, Allah'a isyândan gelir. Bizim hilkatimizin sebebini Allah Kurân'da izhâr etmiş. "Sizi halk etdim ki, beni bilip, beni bulup, beni tevhit edip bana ibâdet edesiniz diye" buyurmuştur.

Öyleyse vazîfelerimiz, Hakk Teâlâ'ya ibâdet ve tâat ve Cenâb-ı Hakk'ın emirlerini seve seve yerine getirmek, yasaklarından da Allah'dan korkarak kaçınmaktır. Ondan sonra en büyük hak, ebeveynin hakkıdır yani ananın babanın hakkıdır, anaya babaya ihsândır. İşte Kitâb-ı Kerîm'inde Allah böyle ilân etmiş : "وَاعْبُدُوا اللَّهَ وَلَا تُشْرِكُوا بِهِ شَيْئًا وَبِالْوَالِدَيْنِ إِحْسَانًا"⁸³¹

Birgün Huzûr-i Saâdet'e, sallallahu aleyhi vesellem, bir a'râbî geldi. A'râbî demek, köylüye a'râbî denir, şehirliye medenî denir, Arap denir, medenî denir. A'râbî köylüye denir. Bir a'râbî geldi dedi ki, "Yâ Resûlallah", dikkat buyurunuz, "Yâ Resûlallah, bana islâmı arz et". Cenâb-ı Fahr-ı Risâlet sallallahu aleyhi vesellem, "Allah'ı tevhit, risâlet-i Nebî'yi tasdik, beş vakit namaz, malûm olan ayda, Ramazan ayında bir ay oruç, gene malûm olan vakitte kuvve-i mâliyyeye ve kuvve-i bedenîyyeye mâlik olan kimsenin hacetmesi, mal sâhibi olursa malının kırkda birini Hakk yoluna, Allah yoluna, Allah için seve seve infak etmesidir" dedi. A'râbî dedi ki, "Yâ Resûlallah, islâm bundan ibâret midir?", "Evet bundan ibâretidir" dedi Peygamberimiz. "Vallâhi ben bundan ne bir fazla yaparım, ne de bir eksik yaparım" dedi ve oradan ayrıldı. Cenâb-ı Resûlullah sallallahu aleyhi vesellem, dikkat buyurunuz, ashâb-ı bâ-safâya döndü dediler ki, "Eğer bu a'râbî sözünde durursa ve bir de annesine ve babasına ihsânda bulunursa ehl-i cennetden birini görünüz" dedi Peygamberimiz sallallahu aleyhi vesellem.

Tabî Resûlullah sallallahu aleyhi veselleme, Allah ve Resûlünü herşeyden ziyâde sevmeyince, îmân kemâle ermez. Resûl-i Ekrem'i nefsimizin üstünde, her şeyin üstünde seveceğiz ve ezvâc-ı Nebî'yi de Peygamber'in âilelerini de kendi annelerimizden üstün seveceğiz. Bu bir insanlık ve ümmetlik vazîfesidir.

Düşününüz ki işte Peygamberimiz "işte görün" dedi, "eğer bu a'râbî anaya babaya ihsân ederse bu âlemden ehl-i cennetden birini görünüz" dedi Peygamberimiz sallallahu aleyhi vesellem. İşte bu kadar mühim, ehemm ü mühim.

Yine Huzûr-i Risâlet'e, sallallahu aleyhi veselleme, bir zât geldi, "Yâ Resûlallah, evlâd üzerine annenin hakkı mı büyüktür, babanın hakkı mı büyüktür?" dedi. Resûl-i Ekrem, "Annenin hakkı büyüktür" dedi. Sonra o zât, tekrar sordu Peygamberimiz'e, Efendimiz yine "Annenin hakkı büyüktür" dedi. Sonra bir daha sordu, yine "Annenin hakkı büyüktür" dedi. Sonra dördüncüde, "Babanın hakkı büyük" dedi. Üç anneye verdi, bir babaya verdi Peygamberimiz, hak meselesinde. O zât, "Yâ Resûlallah, annenin hakkı neden büyüktür?" deyince, "Seni dokuz ay on gün karnında taşıdı, sana bir buçuk sene süt verdi, seni üç dört sene sırtında taşıdı. Bu yaşa geldin hâlâ senin merâkındadır" dedi. Seni o gene küçük yavrusu gibi görür, öyle şefkatli ve merhametlidir. Nisfû'l-leylde eve gitsen, çocuk geç kaldı acaba kayboldu mu diye pencereden seni gözler, uyumaz sen gelmeyince. O zât, "Yâ Resûlallah, ben bunların hepsini yaptım anneme, acaba hakkını ödeyebildim mi" dedi. Buyurdu ki, sallallahu aleyhi

⁸³¹ Sure-i Nisâ 36

vesellem, "Ananın karnında iken, annenin rahmine vurmuş olduğun bir tekmenin dahi hakkını ödeyemedin" dedi. "Peki Yâ Resûlallah, ben annemin bana yaptığından daha çok ona ikrâm etdim, daha iyi hizmet etdim" deyince, "Aradaki fark şu. Annen seni bu şekilde yaşaman için büyüttü, sen onun ölümünü bekliyorsun" dedi. "Aradaki fark bu" dedi. Sallallahu aleyhi vesellem.

İnsanın anası babası yâhud anasından babasından her biri, kâfir olsa, tapınağına götürmez, fakat annesini babasını tapınaktan çıkıldığı vakitte, sırtına alır, evine getirir. Babası kötü bir insan olsa, evlâd onu kötü yere götürmez ama kötü yerden çıktığı vakitte sırtına alıp evine getirmesi lâzımdır. İslâm bize bunu bu şekilde öğretmekdedir ve göstermekdedir. O kadar hürmet lâzım anaya babaya.

Hattâ Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi vesellem bir hadîs-i şerîflerinde, "el cennetü tahte akdâmü'l-ümmehât" buyurmuşlar. "Cennât-ı âliyât, ananın ayağı altındadır" demiş. Bir kimse annesine "öf" dese, ki Allahu Teâlâ "üf" kelimesiyle tarif ediyor Sûre-i İsrâ'da, ⁸³² "فَلَا تَقُلْ لَهُمَا أُفٌ" buyuruyor. Yani anaya babaya "üf" dese, azâba müstehak olur. İsmiyle çağırırsa azâba müstehak olur. "Anneciğim", "Babacığim" diyecek. Karşısında, yavru kuşlar nasıl anasının babasının karşısında kanatlarını çırpıyorsa, o şekilde, tatlı sözle, acı sözle değil, sert sözle değil, yumuşak sözle cevap verecek.

"Efendim, biz hoca dinlemedik, mürşid görmedik, câmi görmedik, bazı husûsâtda annelerimizin babalarımızın haklarını çiğnedik" diyecek olursanız, böyle kimseler içinizde varsa eğer, ki olabilir, mümkündür, onların çâreleri vardır, onlar hakkında size bazı ilaçlar vereceğim. Akşamla yatsı arasında dört rekat ebeveyn namazı vardır yani ana baba namazı. Bu dört rekat namazı kıalarsın, onların rûhuna gönderirsin. Her akşam. Böylece hakkını ödemiş olursun, memûldür ki hakları ödene. Ama hayatda ise, annenin ayağının üstünü değil altını öpeceksin. Cennetin kokusunu almak istiyorsan, annenin ayağının altını öpeceksin. Uzak memleketde ise, kendisine mektup yazarsın, mektubunu eksik etmezsin, selâmını da ikrâmını da eksik etmezsin. Sıla-yı rahim edersin. Bazen memleketine gidersin, hısım akrabânın, âbâ ü ecdâdının basdığı yerleri koklarsın, annenin babanı ziyâret eder, ocağından dönersin. Hacc sevabı verir Hazret-i Allah Celle Celâluhû Hazretleri.

İyi dinle bakalım şimdi, birkaç şey daha anlatacağım, sonra dersi bitireceğiz.

Bir gün Resûl-i Ekrem, sallallahu aleyhi vesellem, Bilâl-i Habeşî'ye "Yâ Bilâl, garîbleri ziyâret edelim" dediler. "Garîbleri ziyâret edelim". Yâ Resûlallah, garîbler kimlerdir" dedi. "Kabristanda yatanlardır. Mallarını mülklerini bırakmışlar, kendileri rahmetle yâd edilmiyor, anılmıyor, onlar garîbdirler. Haydi yürü gidelim" dedi. "Gittik" diyor. "Cenâb-ı Peygamber'le Medîne'nin kabristanına vardık, dolaşdık. Cenâb-ı Peygamber, bir kabir başına vardı, orada başladı ağlamaya" diyor. "Cenâb-ı Peygamber, uzun uzun hıçkırarak ağladı ve mübârek gözlerinden yaşlar, inci tâneleri gibi sakallarından üstüne döküldü. 'Yâ Resûlallah bir âyet mi nâzil oldu?' diye sordum, 'Hayır' dedi Cenâb-ı Peygamber. 'Bu kabrin sâhibi delikanlı bir adam fakat azâb-ı kabre müstehak olmuş" buyurdu.

⁸³² Sure-i İsrâ 23

Efendiler! Kabristanlara gidiyoruz, onların üstüne basıyoruz, altında ne olduğundan haberimiz yokdur. Üstleri çiçekle süslenmiş ama altı acaba nedir? Yakın bir zamanda buna mutallî' olacağız ama iş işden geçecek. Onun için hemen tövbe istiğfâra sarıl, Hakk Teâlâ'nın emrine başını koy, itâat et, sonra pişman olmayasın.

Resûl-i Ekrem, "Yâ Bilâl, git Medîne'ye, herkes kabrinin başına gelsin diye seslen" dedi. Hazret-i Bilâl gitdi Medîne şehrine, bağırdı, "Herkes mezarlığa gelsin, herkes kendi hısım akrabasının kabri başına gelsin" diye seslendi. Herkes akın akın geldiler. Herkes kendi kabri başında durdu, bu kabre kimse gelmedi. En arkadan bir ihtiyar kadın, elinde değneği, inleyerek geldi, o kabrin başına. Efendimiz ona sordu, "Vâlîde, burada yatan kimdir?" dedi. "Yâ Resûlallah, oğlumdur" dedi. "Senin oğlun azâb-ı kabre giriftâr olmuş, gel hakkını helâl et, Allah bu azâbı bunun üzerinden kaldırsın" dedi. "Yok Yâ Resûlallah, yaralıyım" dedi, "Bana yapmadığı hakâret kalmadı. Bir gece ben namazdaydım, geldi, kapıyı vurdu, geç açdım diye beni itdi, kolumu kırdı. Sonra Allah bunun rûhunu kabzetti" dedi. Cenâb-ı Peygamber, "Vâlîde, iş senin bildiğin gibi değil" dedi ve onun gözünden perdeyi kaldırdı, ona kabri gösterdi. Hemen "Helâl olsun yâ Resûlallah" dedi. Çünkü anne bu! Derhal Cenâb-ı Hakk onun azâbını def ü ref' eyledi, duâ-yı Muhammedî ile, sallallahu aleyhi vesellem. Anne bu!

Malûm ya, kitaplarda vardır. Adam annesini öldürmüş, ciğerini götürürken ayağı taşa çarpmış, "Âh anam!" demiş. Ne diyecek başka? Hepimiz öyle değil mi? Canımız müdhiş yandığı vakitte, "Anne" diyeceğiz. Âşıklar "Allah" derler. Ekserimiz "Anne" deriz. Canı acıyınca, "Anne!" deyince, ciğer cevap vermiş, "Evlâdım, ayağın mı acıdı" demiş, annesinin ciğeri. Anne bu!

Çocuklar! Gençler! Size söylüyorum. Anan baban hayatdaysa, yâhud baban hayatda, anan hayatda ise, bunu bir ganîmet bil, defter-i a'mâl-i hayriyyen açıktır, ne yaparsan Allah sana kat kat vermededir. Bu fırsatı ganîmet bil. Öldüğü gün kapanır defter.

İkinci bir kıssa daha. Ensardan Alkame radiyallahu anh, ölüm ânında tevhîd edemiyor, lisânı tevhîd getiremiyormuş. Resûl-i Ekrem'e haber verdiler, Cenâb-ı Peygamber geldi. Hakîkten de konuşuyor fakat "Lâ ilâhe illallah" diyemiyor. Sonra annesini ve âilesini çağırdı, "Bu namaz kılmaz mıydı?" dedi. Bazı insan, gösteriş için namaz kılar, evde kılmaz. "Kılardı yâ Resûlallah" dediler. "Kurân okumaz mıydı?", "Okurdu yâ Resûlallah". "Tesbîh etmez miydi?", "Ederdi yâ Resûlallah". Bunun suçu nedir ki son nefesde lisânı tevhîd edemiyor? Ensardan bu! O vakit Cenâb-ı Peygamber annesine sordu, "Yoksa bu seni mı kırdı?" dedi. Der demez kadın başladı ağlamaya. "Kırmadı ama yâ Resûlallah, âilesini benim sözümün üstünde tutuyordu" dedi. Âilesini benden fazla seviyordu, sözünü benden ziyâde tutuyordu. "Öyleyse bunun cezâsı budur, son nefesde tevhîd edememektir. Hakkını helâl et", "Etmem yâ Resûlallah" dedi. "Öyle mi, odun getirin Alkame'yi yakacağım" dedi Peygamberimiz. "Ateş yakın, Alkame'yi yakacağım içersinde". "Yâ Resûlallah, ben ona dayanamam, evlâdımdır" dedi. "Bu azâb dünyâ azâbıdır, sen hakkını helâl etmemekle, âhiret azâbına oğlunu hazırlıyorsun, o azâb daha şiddetlidir" deyince, kadın, "Hakkım helâl olsun" demekle, Alkame'nin dili çözüldü, başladı "Lâ ilâhe illallah Muhammedü'r-Resûlullah" demeğe.

Yeter mi, daha anlatayım mı? Size kıssalarla haber verdim. Öyleyse bize düşen vazîfelerimiz. Allah'a ibâdetde noksanlık yapmayacağız. Efendiler! Son pişmanlık para

etmez, fayda vermez. Hemen Rabbini bil, bul. Gençliğine güvenme. Rûtbene dayanma. Servetine güvenme. Güzelliğin bir ânda mahvolur. Bir çıban çıkar yüzünde, sabaha kadar her tarafın berbat olur. Malına mülküne güvenirsen, bir kıvılcım gelir, ateş alır götürür. Aklına güvenirsen aklına hiffet gelebilir, ertesi gün seni tımarhâneye götürebilirler. Allah muhâfaza buyursun seni ve beni. Hakk'a güven. Mâdem ki Allah'a muhtaçız, Allah'a muhtaç olduğumuz kadar Rabbü'l-âlemîn'e ibâdet edelim. Ben bugün tövbe ederim, yarın ibâdete başlarım diyenler zarar etdiler. Bunlar, zarar etdiler.

Anana babana ne yaparsan evlâdında sana onu yapacaktır. Hiç bunu unutma sakın hâ! Onun için hayatlarında onların kadr u kıymetlerini bilmeyenler şimdi onların ruhlarını şâd etmelidir.

Bir kıssa daha anlatayım sizlere, nihâyet verelim dersimize. Âilesi demiş ki adama, "Babanı istemiyorum" demiş, "al bunu götür ne yaparsan yap" demiş. Adam, "Başka param yok ki ona bakdırayım, ben ne yapacağım onu?" demiş. Karısı, "Götür ormana, ihtiyar adam bu, bırak ormana orada helâk olur gider. Sen de kurtarırsın, ben de kurtarıyorum" demiş. "Bu ne evin içerisinde, öksürüyor filan". Adamcağız nâçâr, babasını arabaya almış, "Baba, odun kesmeye gideceğim, seni de götürerim dağa, orada biraz istirahat et, hava alırsın" demiş. Çocuğunu da yanına almış, ufak çocuğunu, beraber gitmişler dağa. Odun kesmiş. Dede, yolda giderken torununu seviyor, okşuyor.

Malûm ya, defterin kenarına yaz. Yaşlı müslümana torun bakdırırlar, yaşlı gavura domuz bakdırırlar. Mümin olduğuna duâ et, sana iş bile verseler, çocuk bakdırırlar sana, torun bakdırırlar, "Çocuğa bakıver baba" filan derler. Yaşlı kâfire domuz bakdırırlar, domuz güdürürler. İnşallah sözümün tesirini ve altındaki bulunan şeyi sezmişindir, sezmişizdir. Îmân bir nûr, bir tâc o, taraf-ı ilâhîden. Yat kalk Allah'a şükret, mümin olduğun için, Muhammedî olduğun için. Hiçbir zaman bunun şükrünü ifâ edemezsin. Cennet sana vaad olunmuş, cemâl sana vaad olunmuşdur yâhu. Bunu nasıl bırakıp da geriye atıyorsun da nefsi-i emmârene tâbi oluyorsun. Allah'a kulluk yapmayan nefsi-i emmâresine kulluk yapmış olur. Gel sen Allah'a kulluk yap, daha hayırlı senin için. Nefslerine uyanlar, helâk oldular. Züleyhâ gibi sultânken, berbat oldu. Yûsuf Peygamber, köle iken, nefsiine hâkim oldu, Mısır'a sultân oldu.

Gitmiş odunu kesmişler. Adam ihtiyara, "Baba sen burada istirahat et, uyursun burada yatarsın" demiş, çocuğunu aldığı gibi arabayı doldurmuş yürümüş. Şimdi çocuk bakıyor, babasının yüzüne doğru. "Baba dedemi niye bıraktık orada?". "Hiç, hava alsın filan diye". "Ama niye bıraktık orada, gece orada kalacak, kurtlar iner, vahşî hayvanlar iner". "Yok evlâdım, ihtiyar o, onun için bıraktık" deyince, çocuk demiş ki babasına...

Heeey! Men dakika dukka! Men lâ yerham lâ yurham! Merhamet etmeyene merhamet olunmaz!

"Aaa babacım, dedemi niye bıraktık orada?", "Bıraktık, çünkü o ihtiyar" deyince, "Sen de ihtiyarlayınca ben de seni öyle dağda bırakırım, dedem gibi" demiş. Öyle deyince, adam ağlamış, dönmüş gerisi geriye, gelmiş babasının elini öpmüş, almış arabasına, köyüne dönmüş ve bunu anlatmış babasına. "Seni ben bırakmışdım, torunun sebep oldu bu işe, seni geri aldirmaya sebep olan torunun oldu" demiş. Demiş ki, "Evlâdım, ben babamı dağda

bırakmadım ki, sen beni bırakasın. Allah torun meydana getirir, Allah bir bahane verir, gene beni bırakdırmazdı orada" demiş.

Fefham! İftah ayneyk! Gözünü aç! Sözümü anla! Ne yaparsan onu göreceksin önünde, hayır ve şer. Babana anana ne muamele yaptınsa, çocuklarından onu göreceksin. Dedene ne muamele yaptınsa torunlarından onu göreceksin.

Rabbine ibâdet et. İbâdeti terk etme. İbâdeti bir tâc bil, tâc, nûrlu bir tâc. Çünkü Allah'a kul olan iki cihana sultân olur.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

Çocukların Ana Baba Üzerindeki Hakları 27 Ocak 1984 (23 Rebîulâhir 1404)

Kâllallahu Teâlâ fî Kitâbihi'l-Azîz.

Eûzübillahimineşşeytânirracîm.

Bismillahirrahmânirrahîm.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا قُوا أَنْفُسَكُمْ وَأَهْلِيكُمْ نَارًا⁸³³

Sadakallahü'l-Azîm.

Kalbleri muhabbet-i Muhammediyye ile memlû, yüzleri eser-i secde ile tezyîn, gönülleri Hakk'la beraber olan âşıklar!

Geçen hafta, ⁸³⁴ "وَاغْتُذُوا اللَّهَ وَلَا تُشْرِكُوا بِهِ شَيْئًا وَيَالِ الَّذِينَ إِحْسَانًا" âyet-i kerîmesini, dilimizin döndüğü kadar bir şeyler anlatmaya çalıştık. Bize verilen ilim kadar biz söyledik, sizin de nasîbiniz kadar siz de aldınız. Nasîbi olanların nasîbi kadar. Geçen seferki âyet-i kerîme, Rabbü'l-âlemîn'e abdiyyet, anaya babaya ihsân ve itâat, bu okuduğum âyet-i kerîmede, anaya babaya hitâb, evlâd u ayâli ateşden koruma, cehennem ateşinden. "Hem nefislerinizi, hem evlâd u ayâlinizi cehennem ateşinden koruyun" diyor Cenâb-ı Allah. Zâten evlâdın ateşde yanar da sen nasıl rahat edersin? Çocuğun hapisâneye düşmüş, halka rezîl olmuş, sen burada nasıl rahat edersin? İşte cehennem azâbının dünyâ âleminde bir misâlini görüyoruz.

İşin başı, Allah'ı bilmek. Allah'sız bir gönül hiçbir şeye yaramaz. Zâten ona gönül demezler, şeytan ahırî derler. Kalb de demezler ona. O kalb hayvanda da vardır. Belki hayvanda, ona tekâlif olmadığından dolayı, o et parçası hilkatî iktizâsı Allah'ı tesbîh eder onun kalbi, hayvanın kalbi. Mutlakâ Allah'ı bilmek, Allah'ı bulmak, Allah'a ibâdet ve tâat ederek azîz olmak, tâ makâmâtın en yücesi olan, ⁸³⁵ "فِي مَقْعَدٍ صِدْقٍ عِنْدَ مَلِكٍ مُّقْتَدِرٍ" sırrına insanın vâsıl olması lâzımdır. Çünkü mâdem ki bu şekle girdik, bu şeklin hakkını vermemiz lâzımdır. Cenâb-ı Hakk, herhangi bir hayvanın postunu da bize, sırtımıza giydirdi. Yani insanlığa biz tâlib olmadık, Hakk tâlib oldu bizim insan olmamıza. Şimdi bize lâzım olan burada insanlığa tâlib olmak. Mâdem bu elbiseyi giydik sırtımıza. Yani bu elbiseden bahsetmedim, cesed elbisesinden bahsediyorum. Hayvanât ile farkımız, Allah bize insan elbisesi giydirmiş, insan

⁸³³ Sure-i Tahrîm 6

⁸³⁴ Sure-i Nisâ 36

⁸³⁵ Sure-i Kamer 55

vücûdu yani insan bineği vermiş, onlara da hayvan bineği vermiştir. E insansak şimdi, vazîfelerimizi bileceğiz.

İnsan buraya gelir, islâm gelir, islâm yaşar, islâm ölür. İslâmdan murâdımız Allah'a teslîmiyyet manâsına. Her husûsâtta. Her husûsâtta Allah'dan râzı olmak, her husûsda. Bazı insan, mümin gelir, kâfir yaşar, mümin ölür. Bazı kimse, mümin gelir, mümin yaşar, kâfir ölür. Bazı kimse, mümin gelir, kâfir yaşar, mümin ölür. Bazı kimse, mümin doğar, mümin yaşar, mümin ölür.

Buradan bir kere gitdin mi öteki âleme artık buraya gelmenin ihtimâli yokdur. Ağlamak da para etmez, menfaat vermez, çırpınmak da, saç sakal yolmak da fayda etmez. Ne yapacaksan, ne bulacaksan burada bulacaksın, burada yapacaksın. Allah'ı da burada bileceksin, Allah'ı da burada bulacaksın, Allah'ı da burada göreceksin. Sonra da öyle gideceksin yani. Çünkü burada görmeyen orada göremez, burada bilmeyen orada bilemez. Bu'diyyetdedir çünkü.

Allah Resûlü, sevgilimiz ve Allah'ın sevgilisi Hazret-i Muhammed Mustafâ sallallahu aleyhi vesellem...

İsm-i Nebî'yi işitdiğiniz vakitte, mutlakâ O'na salât ü selâm okuyunuz. Âline, Ehl-i Beyt'ine, ashâbına, ensârına, akrabâsına, muhiblerine. Menfaatınız iktizâsıdır.

Yeri gelmişken söyleyivereyim de. Kadınlardan, kadınların fukarâ kısmından, Hakk'a karîb olan veliyyelerin en yücesi, tabîî Resûl-i Ekrem'in Ehl-i Beyt'i müstesnâdır, Îsâ aleyhisselâmın annesi Meryem de müstesnâdır, Âsiye de, çünkü Kurân'da Allah onları zikretmiş, Ümmet-i Muhammed'den, onları Allah misâl göstermiş, bunları o makâma çıkarmıştır, Râbia-i Adeviyye Hazretleri, fukarâların velîsidir, fukarâ kadınların velîsi. Ama zâhir kısmında böyle. Bâtın kısmında öyle değil. Bazı insanın fakrı fahri olur. Resûl-i Ekrem'in, sallallahu aleyhi vesellemin olduğu gibi. Hakk'dan gayrı soyunursan her şeyi, o vakit senin fahrin olur. Anlayana söyledik. Zenginlerden de meşhûr Hârûn Reşîd, halîfe, yani Abbâsî halîfelerinden Hârûn Reşîd'in âilesi olan Zübeyde Hâtun. Birkaç şeyini verelim. Onunla kadını ölçeceksin yani nasıl bir insan olduğunu. Yani insanın akl-ı maâşî bunların bulunduğu mevkiyi tartamayacak durumda.

Kendisine bir Kurân vermişler, üzeri ziynetlerle müzeyyen. O devirde islâmların hâli, bu devirdeki islâmların hâli gibi değil. Dünyânın en büyük devleti Abbâsîler, Devlet-i Abbâsî. Sonra adâletde durmamışlar, Kurân'dan udûl etmişler, dönmüşler Kurân'dan. Yani Kurân'ı geriye atmışlar. Sonra sefil olmuşlar. Müslümanların başına gelen belâ buradandır. Kurân'ı geriye atdılar onlar, sefil oldular. Hıristiyanlar da İncil'i geriye atdılar, azîz oldular. Onlar hıristiyan olduğu için ilerlemedi. Biz de müslüman olduğumuz için geri kalmadık. Biz müslümanlık nâmına müslümanlıktan çıktık dışarıya.

Getirmişler, üzeri pırlantalarla, zümrüdlerle, yâkutlarla müzeyyen bir mushaf. El yazısı tabîî o devirde matbaa yok. Şöyle açmış, köle takdîm etmiş kendisine, câriyesi, açmış, ⁸³⁶لَنْ تَتَّالُوا الْبِرَّ" حَتَّى تُنْفِقُوا مِمَّا تُحِبُّونَ âyetini okuyunca...

Manâsı şu. "Siz sevdiğiniz vâsıl olamazsınız, sevdiğiniz vermedikçe. Birre nâil olamazsınız, sevdiğiniz vermedikçe". Yaaa! Kapan da kaçan mı! Sevdiğini vermedikçe, sevdiğine nâil olamazsın. Mâdemki Hakk'ı seviyorsun, Hakk'ın yoluna her şeyini fedâyâ hâzır olacaksın. Her şeyini ama. Hakk'ı, Allah'ı ve Resûlünü her şeyinden ziyâde seveceksin. Sevmek o. Yoksa severim kelimesiyle konuşmak değil.

Bu âyet çıkınca hemen demiş ki, "Ben bu mushafı çok sevdim, birre nâil olmak istiyorum, yani sevdiğime nâil olmak istiyorum" demiş ve câriyesine mushafı hemen o ânda vermişdir. Böyle bir kadın yani.

İşte bu zât, Kabe'ye su getirmiş. Uzun hikâyesi. Kabe'ye su getirmiş. Bugün Kabe'deki su, Ayn-ı Zübeyde'dir. Manâsı, ayn kelimesi, pınar manâsına Arapça'da, göz manâsına da gelir ama pınar manâsıdır Zübeyde'nin Pınarı demek. Kabe'ye su getirmiş o kadıncağız. Sonra rüyâda görmüşler, kendisi cennetde, demişler ki, "Ne haber?". Demiş, "Allah bana cenneti bahşetti". "Elbette cennete girersin, sen Kabe gibi bir Allah'ın beytine su getirdin" demişler. "Ondan değil" demiş. "Ya neden?". Demiş ki, "Cenâb-ı Hakk bana dedi ki, 'Sen Kabe'ye su getirdin ammâ, onun içerisinde milletin hakkı vardı, millet hakkı vardı. Oraya sarf etdin, hayra sarf etdin ama milletin hakkı vardı, kendin kazanıp vermedin. Bir akşam çalgı çalınıyordu sarayda, yatsı ezânı okundu, eşhedü enne Muhammedü'r-Resûlullah esmâsını müezzin okuyunca, sen kalkdın çalgıyı susdurdun, Resûl-i Ekrem'in ismi anılıyor, susun, dedin. Seni onun için cennetime koydum' dedi Hazret-i Allah".

Allah bahâ Allah'ı değil, bahâne Allah'ıdır. Bir karınca seni helâkden kurtarabilir. Bir karıncayı kurtarırsın, bir karıncayı, bir yeşil otu, bir yeşil ağacı kurtarırsın, kesilmekten, koparılmaktan, Allah bu tarafda sana evlâdını bağışlar. Allah bahâ Allah'ı değil, bahâne Allah'ıdır. Bir kelime ile cennetin sekiz kapısını sana açarlar. Bir kelimeyle de yedi cehennem kapısı açılır. Onun için bulunduğu mevkiye, nerede evet diyeceksin, nerede hayır diyeceksin, buraya dikkat etmen lâzım gelmekde. Resûl-i Ekrem Allahu Teâlâ'nın sevgilisidir yani Hazret-i Allah'ın nâmusudur. Daha Türkçe böyle konuşayım ben seninle. O'na hürmet edildiği vakitte, Allah o memleketlere, o beldelere rahmet yağdırır. Çünkü neden? Hakk Teâlâ'nın rahmân ve rahîm sıfatlarının O'nda zâhir olduğunu Allah Kurân'da haber veriyor. ⁸³⁷وَمَا أَرْسَلْنَاكَ , seni biz göndermedik, إِلَّا رَحْمَةً لِّلْعَالَمِينَ , ancak âlemlere rahmet olarak gönderdik" diyor. Allah'ın Rahmân ve Rahîm sıfatları Peygamber'le beraber kâinâtda zâhir olmuştur.

İbâdet ve tâat, sonra ana-babaya ihsân demişdik. Şimdi geliyoruz diğer âyet-i kerîme ki, "ey ehl-i îmân!". Orada bak, görüyorsun ya, dikkat edersen, "va'büdüllâhe", îmânsız adam Allah'a ibâdet etmez. Demek ki Rabb'e ibâdetin en büyüğü de nedir? Hakk'ı bilmek, Hakk'ı bulmak, Hakk'da olmaktır ve aynı zamanda ebeveyne ihsân ve inâyetde ve itâatda bulunmaktır.

⁸³⁶ Sure-i Âl-i İmrân 92

⁸³⁷ Sure-i Enbiyâ 107

Diğer âyet-i kerîmede ise, ⁸³⁸ "يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا قُوا أَنْفُسَكُمْ وَأَهْلِيكُمْ نَارًا". "Ey mümin! İsmi ismimle isimlendirdiğim mümin!".

Allah'ın bir ismi mümindir. Seni o isimle isimlendirmiş. ⁸³⁹ "هُوَ اللَّهُ الَّذِي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ عَالِمُ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ هُوَ الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ". Bak, mümin. Allah'ın isimlerinden bir esmâsı da, onun mübârek esmâsı, o güzel ismi, mümindir. Öyle olunca Cenâb-ı Hakk sana o ismini hediye etmiş, vermiş, lââyık ol isme. "Olamam". Alırlar elinden. O taç senin başından çıkar. Kime lââyıkse onun başına koyarlar. Hakk Teâlâ Celle Celâluhû Hazretleri ne müminin ibâdetinden faydalanır, ne kâfirin Allah'a şirk koşmasından rahatsız olur. Hiç! Onların hepsinden berîdir. Ne yaparsan kendine yaparsın. Kendini bilersen Allah'ı bilirsin. Anlayana sivrisinek saz, anlamayana davul zurna az.

"Ey îmân edenler, kû enfüseküm, nefislerinizi, ve ehlîküm, ve ehillerinizi, nârdan koruyunuz". Neden? Çünkü evlâdın nâra girerse...

Yarın kabirlerden kalkacağız. "Efendim nasıl kalkarız?" Nasıl kalkmayız? Seni modelsiz halk eden Allah seni tekrar yaratmakda zahmet mi çekecek zannediyorsun yani. Bir "kûn" emrine bağlıdır. "Kûn", tamam. "Ol", oldu, tamam. Bu kadar. Hattâ bu bile vakit geçirdi, bu konuşmam benim. Kelimeye sokduk işi. Yaaa! Modelimiz yokdu, biçimimiz yokdu, Hakk Teâlâ, modelsiz, biçimsiz bizi en güzel mahlûk olarak yarattı, değil mi? Sonra öldürdü. Sonra yaratamayacak mı yani ikinci seferde. İkincisi daha kolaydır onun, birinciye yaptıktan sonra. Kâfirin beyni kaldırmaz. Kaldırır da küfr-i inkârîdir çünkü, kalbi tasdîk eder fakat kafası, lisânı tekzîb eder. Huzûr-i Risâlet'e gelmiş. Evvelâ bir ufalamış kemikleri, Übeyy ibn Halef denilen herif. "Füfff". O arş-ı a'lâdan yüce Allah'ın yemîn ettiği yüze karşı üfürmüş kemikleri. "Füfff".

Allah, Resûl-i Ekrem'in, Efendimiz'in, sevgilimizin, Allah'ın sevgilisinin, ömrüne ve yüzünün güzelliğine ve saçının siyahlığına yemîn etmiştir. ⁸⁴⁰ "وَالضُّحَىٰ * وَاللَّيْلِ إِذَا سَجَىٰ" tefsîrinin bir manâsı da odur. Sûre-i İbrahim'de zannediyorum, orada diyor ki, "Senin hayâtına yemîn ederim yâ Muhammed, bu böyledir". Sallallahu aleyhi vesellem. (Efendi Hazretlerinin işâret buyurdıkları âyet-i kerîme Sûre-i Hicr'deki ⁸⁴¹ "لَعَمْرُكَ إِنَّهُمْ لَفِي سَكْرَتِهِمْ يَعْمَهُونَ" âyetidir). Hiçbir peygambere bu iltifat olmamıştır efendim. Bu iltifat sana yani. Çünkü sen Muhammed'densin, sallallahu aleyhi vesellem. Bu iltifatlar sana. Cennetler senin için, hûriler, gılmanlar. Ama sakın hâ sen bunlar için Rabbine ibâdet etme! Allah'a Allah'ın olduğu için ibâdetde bulun.

Kaldırılacak herkes, huzûr-i İzzet'e, huzûr-i mahşere varacak. Resûl-i Ekrem diyor ki, "Beni hak peygamber olarak gönderen Allah'a kasem ederim ki, bu âlemden sonraki âlemde iki makâm var". İki makâm.

Efendiler! Yapmayalım. Efendiler! Bak, iyi dinleyelim ve bunları hazmedelim. Bu âlemden sonra iki makâm var. "Nefsim yed-i kudretinde olan Allah'a yemîn ederim ki bu ya dârü'l-celâl olan nâr, nâr-ı ilâhiyye, ya dârü'l-cemâl olan cennât-ı âliyât". Cennet de Hakk'dan başka bir

⁸³⁸ Sure-i Tahrîm 6

⁸³⁹ Sure-i Haşr 22-23

⁸⁴⁰ Sure-i Duhâ 1-2

⁸⁴¹ Sure-i Hicr 72

şey değildir. Nâr da Hakk'dan gayrı bir şey değildir. "Lâ mevcûde illâ Hû"dur çünkü. Evvel, Âhir, Zâhir, Bâtın O'dur. Giderken yolda emir çıkacak, toplanacaklar böyle, küffâr-ı hâkisâr yüzümüze bakacak bizim. "Hani siz îmân etmişdiniz, ne farkımız kaldı, hep beraberiz burada baksana" diyecekler. "Îmânınızın semeresi nerede hani sizin? Îmân etdiniz, namazlar kıldınız, tesbîhler etmişdiniz, Kurân'lar okumuşdunuz, gazâlar etmişdiniz, Allah yoluna kanlarınızdan kefen biçmişdiniz. Hani aramızda ne fark var?". Ve nihâyet irâde-i ilâhiyye gelir, ⁸⁴² "وَأَمَّا زُورَ الْيَوْمِ أَيُّهَا الْمُجْرِمُونَ" . ey mücrimler, ayrılın has kullarımdan".

Neye benziyor bu? Bir toplulukla bir yere gidiyoruz, mahlût topluluk, mahlût. Karışık yani her milletten var. Bir emir çıktı yukarıdan dediler ki, "Müslümanlar ayrılın bu kalabalıktan". Müslüman ayrılırlar. Bunun gibi ayrılacak. Peki ya evlâdımız ne olacak? Çocuğunu Muhammedî yetiştirmedinse, onun kalbine Allah aşkı, Peygamber aşkı, dîn aşkı, insâniyyete hizmet aşkını vermedinse ne olacak hâlî? O nâra ayrılacak. Mücrim çünkü. Mücrimin manâsı kâfir manâsıdır, nerede Kurân-ı Kerîm'de mücrim geçdiyse. Türkçe edebiyatda mücrim kelimesi, günahkâr manâsına filan gelir ama Kurân-ı Kerîm'de nerede mücrim kelimesi geçerse kâfir manâsıdır. Ebû'l-Bekâ öyle söylüyor. Böyle olacak bu iş. Kasa, kese, masa para etmez. Kurtaramazsın, bitdi iş, bitdi. Yâhud evlâdın cennât-ı âliyâtta. Ama işin başı sende. İşin başı sende. Neden?

Âdem aleyhisselâm...

İyi dinle! Belki mevzuu bitiremeyeceğiz, haftaya kalacak ama birkaç söz daha söyleyeceğim. Hava da soğuk zaten, üzülmeğin.

Âdem aleyhisselâm, şecere-i memnûadan yani Allah'ın memnû ettiği şecereden, "Bundan yeme!" demişdi ya, senin anlayacağın, o şecereden yedi Âdem aleyhisselâm. Bunda büyük esrâr-ı ilâhî vardır. Onları size nasıl anlatacağım. Ama şimdi birinci zâhir manâsını verelim de ötekileri inşallah başka zaman sırası geldiği vakitte konuşuruz. Yedi. Yiyince, Cenâb-ı Hakk dedi, ⁸⁴³ "اهْبُطُوا بَعْضُكُمْ لِبَعْضٍ عَدُوٌّ", "cennetden çıkın dışarıya haydi". "Ben sana demedim mi, yemeyeceksin o ağaçdan diye! Niye yedin?". "Rabbenâ zalemnâ" dedi. Anladı Âdem aleyhisselâm unutturuldu yedi. Yâhud da Âdem biliyordu ki, sulb-i pâkinden Muhammed Mustafâ gelecek, cenneti bir buğday tânesine satdı.

Gene bir manâ vermişler. Sırası geldi söyleyeceğim haydi. Gene bir manâ vermişler. Aşka tâlib olmuşlar, aşka.

Şeytan'da aşk yokdur. Meleklerde de aşk yokdur. Çünkü aşk âdeme mahsûs bir şeydir, âdem olan kişiye. Mezmûm kısımları vardır. Mezmûmun altındaki da mubahdır ama yerine harcamazsan o vakit her şey berbat olur. Helâl bir şeyi de çok yersen harâm olur o. Çok su içen adam, haddinden fazla, harâm olur o. Yemeği de fazla yersen, içkiden daha berbat olur iş. Az yiyeceksin, az içeceksin, az uyuyacaksın, az konuşacaksın. Benim gibi çok konuşma.

⁸⁴² Sure-i Yâsîn 59

⁸⁴³ Sure-i Bakara 36

Aşka tâlib oldu Âdem aleyhisselâm. Cenâb-ı Hakk buyurdu ki Âdem Peygamber'e, "Yâ Âdem! Aşk, gözyaşıdır, kalb sızısıdır. Cennetde ise mahzûn olmak, mükedder olmak yokdur". Bunu haber alınca Âdem aleyhisselâm, kendisine unutturuldu ve şecereden yedi. Yiyince, "Fahruc" dediler, "Çık bakalım dışarıya". ⁸⁴⁴ "اَهْبِطُوا بَعْضُكُمْ لِبَعْضٍ عَدُوٌّ". "İhbitû", "hubût et" yani düş demek manâsına. "İn", inmek manâsına. Hemen Hakk tarafından unutturulduğunu bildiği hâlde, Hakk'dan olduğunu anladığı hâlde, Âdem âdem olduğu için, o suçu kendi nefesine verdi. ⁸⁴⁵ "رَبَّنَا ظَلَمْنَا أَنْفُسَنَا وَإِنْ لَمْ تَغْفِرْ لَنَا وَتَرْحَمْنَا لَنَكُونَنَّ مِنَ الْخَاسِرِينَ" dedi. "Yâ Rabbi, ben sana karşı nefsimi zulmetdim, afv u mağfiret etmezsen ben hüsrânda kalmışlardan olurum" dedi. İblis öyle demedi, İblis. İblis, ⁸⁴⁶ "أَعُوذُ بِكَ" dedi Hazret-i Allah'a, "Sen beni aldatdın" dedi. Sırrı fâş etdi yani. Terbiyesiz, edepsiz. Devlet-i ilâhînin sırrını fâş etdi İblis. Âdem suçu üzerine aldı, âdem olduğu için.

Ve istifrâğ etdi. Bana mühim olan yeri orasıydı, o taraflar değildi. O tarafları başka bahisde anlatacağız inşaallah. İstifrâğ etdi, istifrâğ edince, o kayydan bir ot çıktı, o otu yılan yedi, yılan zehir geçdi. Yılanın zehri Âdem aleyhisselâmın menhiyyâtla yediği nesneden hâsıl olandır. Sonra o menînin bakiyyesi kaldı Âdem'in belinde. Ondan Kâbil oldu, Hâbil'i katl eyledi.

İyi dinle! Mühim şeyler söylüyorum sana, sırlar söylüyorum.

Kâbil, Hâbil'i katl etdi. Neden? Çünkü menhiyyâtıdan hâsıl olan menî ile halk olunmuşdu. Ne anlaşılıyor şimdi? Resûl-i Ekrem buyuruyor ki, "el-veledü simânu ebîh, el-veledü sırrı ebîh". İki hadîsi de rivâyet etmişler. "Evlâd babanın bir dalıdır yâhud sırrıdır" diyor. Babadan bir şey öğrenemezsen çocuğundan öğrenirsin babanın ne olduğunu. Sırrı orada çıkar çünkü. Çocukda çıkar sırrı.

Gelelim yukarıdan aşağı şimdi. Ya Nûh aleyhisselâma ne oldu, oğlu kâfir oldu? Konuştuğum şeyler safsata değil, sana sırdan haber veriyorum, esrâr-ı ilâhîden haber veriyorum. Nûh Peygamber de duâ etdi, dünyâda hiçbir kâfir kalmasın diye. O vakit Cenâb-ı Hakk'ın "Mudill" esmâsının ibtâl olması lâzım gelirdi. Her şey yerinde olmak şartıyla güzeldir. İş merkezini öyle bulmuşdur yani. İş merkezini öyle bulmuşdur.

Şimdi toparlayalım, dersi burada bırakacağım. Çünkü vakit geç, uzun iş olacak o iş. Uzadı iş. Dersi bırakacağım. Evlâdın ana baba üzerinde altı hakkı varsa, altı hakkı varsa, dikkat buyurunuz efendiler, size söylüyorum, baba namzedleri, babalar, dedeler size söylüyorum, ananın babanın evlâd üzerinde altı hakkı varsa, evlâdın ana-baba üzerinde on altı hakkı vardır. Ana-baba bunlardan birisini yapmazsa, çocuk mesûliyyetden kurtulur gibi olur. Kurtulmaz ama cezânın çoğunu ana görür, baba görür.

Ne yaparsan onu da göreceksin mutlakâ. Men lâ yerham lâ yurham. Söylemişdik geçen hafta. Îsâ Peygamber geçiyormuş, bakmış bir adam, beyaz sakallı bir adamın sakalından turmuş, yerde sürüklüyor, vuruyor, tokatlıyor ve sürüklüyor. Koşmuş Îsâ Peygamber, koşuyor peşinden, "Ne yapıyorsun! Allah semâdan yağmur yerine ateş mi yağdıracak başımıza.

⁸⁴⁴ Sure-i Bakara 36

⁸⁴⁵ Sure-i A'râf 23

⁸⁴⁶ Sure-i A'râf 16

Böyle beyaz sakallı, nûr içerisinde olan bir zâtı, sakallarına ak düşmüş, sakallarına ak düşmüş...

Ey sakalına ak düşen! Haber vereyim mi sana? Diyor ki Cenâb-ı Hakk, Cenâb-ı Hakk diyor, Allahu Teâlâ diyor, "Sakalına ak düşdü, sinirlerin gevşedi, elin ayağın tutmuyor, gözünün feri kayboldu, utanmadan bana karşı isyân ediyorsun, günah yapıyorsun. Ben sana azâb etmeğe hayâ ederim" diyor Hazret-i Allah.

Îsâ Peygamber koşdu, "Aman ne yapıyorsun?" dedi. O beyaz sakallı zât dedi ki, "Yâ Nebiyallah, bırak kendi hâline. Vaktiyle ben de babamı böyle dövdüm burada" dedi. "Babam da böyle beyaz sakallıydı, sakalından tuttum sürükledim. Şimdi de oğlum aynı yerde bana bu işi görüyor" dedi.

İnşâallah, haftaya inşâallah, gene bu bahis üzerinde duracağız ve evlâdların, çocukların ana-baba üzerindeki haklarını anlatacağım inşâallah. Dilimin döndüğü kadar, bizim nasîbimiz olduğu kadar.

Haydi aklımdayken onu da söyleyeyim, öyle bitireyim. "Nûh aleyhisselâmın oğlu niye kâfir oldu?" diye sorarsan eğer, dedi, "Yâ Rabbi, dünyâda hiçbir kâfir bırakma" dedi. Halbuki, o vakit Cenâb-ı Hakk'ın "Mudill" esmâsının ibtâli lâzım gelirdi. O vakit ne yaptı Cenâb-ı Hakk, onun sulbünden kâfir verdi. Duâsı nedeniyle oldu.

Peki Peygamber'in en büyük düşmanı olan Ebû Cehil'in oğlu İkrime müslüman oldu, bu nasıl oldu dersin, bir gün Resûl-i Ekrem ufakmış gidiyormuş, Ebû Cehil devesini durdurdu, dedi, "Yâ Muhammed gel seni deveme alayım" dedi. Efendimiz Ebû Tâlib'in yetîmi diye, yetîm diye, Efendimiz'i devesine aldı, arkasına. Deve gitmedi. Efendimiz dedi ki "Beni arkana aldığın için deve gitmiyor, beni devenin ön tarafına al" dedi. Öne aldı, deve yürüdü. Bundan dolayı, Peygamberimiz'e bu kadar hürmet gösterdiğinden dolayı, oğlu İkrime islâm ile müşerref olmuştur.

Fefham! İftah ayneyk! Gözlerini aç!

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

Çocukların Ana Baba Üzerindeki Hakları 3 Şubat 1984 (30 Rebûlâhir 1404)

Kâlallahu Teâla fî Kitâbihi'l-Azîz.
Eûzübillahimineşşeytânirracîm.
Bismillahirrahmânirrahîm.
يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا قُوا أَنْفُسَكُمْ وَأَهْلِيكُمْ نَارًا⁸⁴⁷
Sadakallahü'l-Azîm.

Yerin göğün sâhibi, bilinen ve bilinmeyen âlemlerin mâliki, güzellerin güzeli, ibâdete lâayık, her şeye fâik, zü'l-kemâl, zü'l-celâl, zü'l-cemâl olan Hazret-i Allah, kalblerinde nûr-i îmân, fuâdlarında muhabbet-i Muhammediyye olanlara hitâb ederek diyor ki, "Ey müminler, ey ismimle isimlendirdiğim kullarım". Allahu Teâlâ'nın bir ismi de mûmindir, söylemişdik. "Ey ismimle isimlendirdiğim kullarım, nefislerinizi ve evlâd u ayâlinizi, âlinizi nâr-ı cahîmden koruyunuz".

Bundan evvelki hutbelerimizde, ananın ve babanın evlâd üzerindeki haklarından bahsetmiş idik. Dinlemeyenlerin, onlara âk olan, âsî olanların, onlara ikrâm etmeyen, ihsân etmeyenlerin başlarına gelen felâketlerden birkaç da numûne verdik. Anlayan için tabii. Şimdi bugün de, analara ve babalara hitâb ederek, bir de baba namzedlerine hitâb ediyoruz. Ehlimizi ve evlâdımızı nasıl nâr-ı cahîmden vikâye ederek kurtarırsınız, koruruz.

Bunun bir maddî kısmı var, bir manevî kısmı vardır. Evlâd u ayâlini nâr-ı cahîmden kurtarmak isteyen, evvelâ evlenmeden evvel, belinde topladığı cevheri helâldan toplaması şart. Helâldan toplamazsa cevheri, yani çocuğun, olacak olan evlâdın aslı olan menîyi helâldan toplamazsa eğer, âlini ve evlâdını nârdan korumamış olur. Bir. Çocuğun ebeveyn üzerinde hakkı, baba üstündeki hakkı, ana üzerindeki hakkı. İki. Alacağı kadını, ehl-i iffet, ehl-i ırz, ehl-i hayâ olanından alacak, kadını. Bir tarlayı aldığı vakitte, tarlanın sulak olmasını, verimli olmasını arzu ediyorsun. Elbet ki böyle olması lâzımdır. O tarla ki senin elinden çıkacak.

⁸⁴⁷ Sure-i Tahrîm 6

Gidecek elinden, başkalarının eline geçecek filan. Öyle bir tarla alıyorsun ki kıyâmet gününe kadar kürre-i ardda zürriyetin bâkî kalacak, o tarladan yetişen zürriyetin.

Ufak bir şey çocuğun ahlâkını fesada uğratabilir, yapacağın ufak bir hareket. "Ne olur" deme! "Şimdiye kadar yaptım da ne oldu ki?", onu da deme sakın hâ! Dâimâ Cenâb-ı Hakk'a tevekkül et ve vakt-i câhiliyyetinde Hakk'ı bulmadan, Hakk'ı bilmeden, Hakk yola yürümeden evvelki hâllerine tövbe istiğfâr edip, Cenâb-ı Hakk'dan rahmet ve mağfiretini ve lutfunu talep et Allahu Teâlâ Hazretlerinden. Biraz sözlerimiz ağır gibi gelir ama tiryaktır.

Alınacak kız, yani alınacak tarla, nasıl ki maddî tarla alınırken, verimli olsun, havadar olsun, şusu olsun, busu olsun diye tarlanın menfaatlisini arıyoruz, kadını da aldığımız vakitte, kadını ve kızı, kimle evleneceksek, onun iffet, ırz ve hayâsı üzerinde duracağız. Hayâlî mı, hayâ îmândandır. Hayâsız mı, îmânın nûrunda noksanlık vardır. Bir adamda utanma yok mu, o adamın îmânı sarsılmışdır, nûru azdır, îmânın nûru. İnsan her şeyden hayâ etmelidir. Allah'dan, Peygamber'den, meleğinden, şeytanından. İnsan, insan! İnsan, insan, binâ-yı ilâhî. Hakk'a lâîk olan sıfatlarla muttasıf olması lâzım gelir, o sıfatlarla sıfatlanması lâzım gelir. Onun için anneleri de öyle, sütü sümüşü belli, sütü sümüşü belli, hayâ sâhibi, iffetli, ırzlı, böyle kimselerle evleneceğiz, çocuklarımızı evlendireceğiz.

Babalar! Baba namzedi isen işte sana da söylüyorum, öğretiyorum böyle. Rastgeleni alıp koynuna sokmayacaksın. Sonra felâket olur. Bak ben sana bir misâlini vereceğim bunun şimdi, sonra geçeceğiz gene yukarı doğru yürüyeceğiz. Belki burada anlatmışımdır size ama gene söyleyelim işitmeyenler vardır.

İstanbul'da bir cihet vardır, Vefâ ciheti, Vefâ. Hani bozası meşhûr. Bozadan kinâyeye değil o. Orada Şeyh Vefâ diye bir Hazret yatıyor. Fâtih Sultân Mehmed'in namazını kıldırın zât. Şeyh Vefâ Hazretleri yatıyor orada. Onun ismiyle o mahalle isimlendiği için, boza da o isimle isimlenmiş. Biz Hazret'in kabrini türbesini bilmeyiz de bozayı biliriz. Çünkü her şeyimizi unutmşuz biz. Her şeyimizi unutmşuz. Ne mâzîmizden haberimiz var, ne târihimizden. Öyle işte yaşıyoruz, böyle bir ot gibi. Târihini okuyacaksın, babanda bulunan güzel sıfatlarla sıfatlanacaksın. Onlar Allah ve Resûlullah'a bağlandılar, Allah dünyâyı ve âhireti yaydı böyle önlerine. Dört kıtada hükümler oldular. Dünyâyı hükümlerini geçirdiler. Ne vakit ki işi bozdular Allah ile, sonra bakdılar ki bir papaz bile bize karşı geldi. Vaktiyle yedi kıral biraraya gelir bizle harb ederdi. Yedi kıral biraraya gelmezse bizle harb edemezdi, yedi kıral. Meselâ Yıldırım Hân'ın Niğbolu seferinden yedi kıral vardı karşımızda. Sonra bir papaz bile bizle mücâdeleye kalktı filan. Onun için dâimî sûrette Allah müttakîleri, verâ sâhiblerini yüceltmış, yükseltmiştir. Çünkü en kerîm olan Allah'dan korkandır. Her husûsâtda, her husûsâtda, "Bu işde Allah'ın rızası var mıdır yok mudur?" diye düşünerek işi icrâ eden Allah yanında makbûldür. Birçok velîler ağızlarında taş taşımışlar, bakla taşımışlar, "Söyleyeceğimiz söz, Allah'ın gücüne gider mi, insanlara bir fenâlık dokundurur mu?" diye. Çünkü malûm ya, bir adam, ağzından zehir alırsa vücûdu ifnâ olur, kulağından zehir alırsa rûhu ifnâ olur. Yani rûhu ölür. Binâenalâzâlik böyle hareket etmişler. Adâletlerinden dolayı, kılıçlarından dolayı değil. Sakın hâ aklına öyle gelmesin, zorla zorbalıkla filan. Zorbalıkla hiçbir şey olmaz. Yıkılır zorbalar. Zorbalar yıkılır. Nihâyetleri felâket olur. âdiller, kâmiller, onları Cenâb-ı Hakk arda vâris kılmışdır, sâlihlere vâris kılmışdır ardi.

İşte o zât-ı muhterem Şeyh Vefâ Hazretlerinin haremi, hâmileymiş, komşuya gitmiş, komşusu ona bir şey ikrâm etmek üzere dışarı çıkdığı vakitte, aşerer kadınlar, hâmile oldukları vakitte, evliler bunu bilirler, evli babalar, konsolun üzerinde limon varmış bir tâne, limonu almış, utanmış söylemeye hâne sâhibine, şu limondan bana ver demeye utanmış, almış limonu, iğneyi sokmuş, suyundan emmiş limonun ve limonu yerine koymuş. Kim bu? Şeyh Vefâ'nın haremi. Komşusunun evinde oluyor hâdise. Sonra oradan çıkmışlar. Çocuk dünyâyâ gelmiş, oynayacak çağa gelmiş.

Çocukları oynatın, başlarına heyhûlât gibi durmayın. Çocukların hakkını verin. Oynayacak zamanda oynatın. Oynayacak zamanda oynatmazsanız , oynamayacak zamanda oynarlar sonra. Haklarını verin çocukların, oyuna bırakın. Fakat arkadaşlarına dikkat ediniz, kimlerle konuşuyor, ona çok dikkat edeceksiniz. İnsanları cemiyet yükseltir, cemiyet bozar. Cemiyetimiz bizim hastadır, li hikmetillâhi teâlâ, hastadır. Her husûsda hastayız. Onun için çocuklara bakacağız, kiminle oynuyor çocuk, ona bakacağız, ona dikkat edeceğiz. "Top da oynasın mı?". Top da oynasın, hepsini oynasın. Ama gene ibâdetini göster, Allah'ını öğret, bildir. Oyun zamanında onu oyuna gönder. Resûl-i Ekrem hutbe okurken, çocuklar oynarlardı, Peygamber'in hutbesi etrâfında. Siyerde yazılı. Gene Resûl-i Ekrem namaz kılarken, Hazret-i Hüseyin ve Hazret-i Hasan torunu olmak münâsebetiyle Efendimiz'in omuzuna çıkarlardı. Secdedeyken böyle binerlerdi dedelerinin omuzlarına. Resûl-i Ekrem onları kaldırır kıyâma, sonra secdeye yatdığı vakitte indirirdi yere. Vurmazdı yani , "Vay namazı bozdun filan filan" diye yumruklamazdı, tokatlamazdı, Peygamberimiz sallallahu aleyhi vesellem. Onun için çocukların hakkını verin, oynatın.

Kadınlarınıza da böyle bakacaksınız, kiminle konuşuyor, hangi komşuyla, dikkat edeceksiniz. Başdan çıkarırlar, yoldan çıkarırlar kadınları. Bazı insanlar Şeytan gibidir. Şeytan insanoğlunun yanında tekâüd olmuştur bugün yani emekliye ayrılmıştır. Her kadınla konuşulmaz, her komşuyla konuşulmaz. Selamlaşsın, kendini yüksek görme, selamlaşsın, geçersin. Samîmiyet kurulmaz. Her kadınla karını konuşturmayacaksın, kadını, âileni. Senin mukaddesâtın o. Çocuğun da öyle. Bakacaksın. Allah iyi yazılar yazsın.

Çocuk oynamaya çıkdı sokağa, çocuğun elinde böyle bir temel çivisi. Dikkat buyur!

O devirde su yok İstanbul'da böyle, Terkos yok. Şimdi nimet hepsi başdan aşağı. Allah çok şey verdi ama kıymetini bilmiyoruz. Gene ekmekler sokaklarda sürünüyor. Teneke dolusu ekmek! Yapmayın yâhu! İrzini satanları gördük biz, ekmek için. Yapmayın yâhu! Siz yapmazsınız tabîî, berî kılarım. Ama bunu burada söylüyorum ki etrâfa yayınız ve yapmasınlar yani. Annelerimiz bizim, kuru ekmekleri papara yaparlardı bize, ondan yedirirlerdi filan yani, zâyî etmezlerdi. Böyle yüzlerce okka ekmek sokak kenarlarında, lokantalarda herif çatalını siliyor, dudağını siliyor, koyuyor ekmeği bu tarafa. Günah yâhu! Yapmayın yâhu! Yapmayın yâhu! ⁸⁴⁸"لَآ يَذْنُكَ". Allah'ın nimetine şükredersen Allah ziyâde kılar. Şükürün manâsı da "Şükür Yâ Rabbi" demek değildir. Elbiseyi de temiz kullanmak şükürdür. Ekmekse şükür harâm etmemekdir, isrâf etmemekdir. Güzelliğin şükürü, iffet ve ırzını muhâfaza etmektir. Vücûdun şükürü Allah'a secde etmektir. Allah'ın nimetine şükredersen Allah ziyâde kılar. Şükürün manâsı da "Şükür Yâ Rabbi" demek değildir. Elbiseyi

⁸⁴⁸ Sure-i İbrahim 7

de temiz kullanmak şükürdür. Ekmekse şükür harâm etmemekdir, isrâf etmemekdir. Güzelliğin şükürü, iffet ve ırzını muhâfaza etmektir. Vücûdun şükürü Allah'a secde etmektir.

O devirde su yok, çeşmelere gelen suları, sakalar kırbalarla evlere dağıtıyorlar suları, kırbalarla. Hayvan derilerini tabaklıyorlar, kırba yapıyorlar. Bu çocuk, Şeyh'in oğlu, elinde çivi, sakanın kırbasını deliyor, patlayınca, ağzını tutuyor oraya. Bir defa, beş defa, on defa filan, fakat utanıyorlar söylemeye. Çünkü çocuğun terbiyesizliği, babanın terbiyesizliğidir, ananın terbiyesizliğidir. Çünkü çocuk babanın sırrıdır, yâhud sınıvânıdır. En sonunda sakanın birisi demiş ki "Ben bunu gidip haber vereceğim babasına, şeyh oğluysa şeyh oğlu, terbiye etsin evlâdını" demiş. Huzûra gitmiş, Şeyh'in elini öpdükten sonra demiş ki, "Efendim" demiş, "sizin şehzâdeden biz şikâyetçiyiz" demiş. "Ne oldu, hayrola?" demiş. "Sokağa çıktığından bu tarafa elinde bir temel çivisi, bizim kırbaları deliyor ve patlayan suya, fışkıran suya ağzını tutuyor" demiş. "Yaaa öyle mi, niye bana haber vermediniz?" demiş Hazret-i Şeyh. "Utandık" demiş, "söylemeye hayâ etdik ama bıçak kemiğe dayandı". "Peki, kimin hakkı varsa gelsin hakkını vereyim" demiş, "benim oğlum kimin kırbasını deldiyse" demiş. Efendi, ağlamış, üzölmüş. Ondan sonra kadını çağırılmış yanına. Çocuğa hiçbir şey söylememiş. "Niye kırba deliyorsun! Niye böyle yapıyorsun!" dememiş hiç. İyi dinle! Sana büyük ibret var bunda. Demiş ki, "Senin ne gibi kusurun var?" demiş, "bir düşün bakayım" demiş. "Allah seni hesâba çekmeden sen kendini bir hesâba çek bakalım hanım, ne kusûr etdin sen" demiş. "Aman efendim, estağfirullah". "Bu çocuk üzerine ne kusûr etdin, bu çocuk üzerine". Demiş ki kadın, "Vallâhi benim hiçbir kusûrum yokdur, bilerek, kasden ben bir şey yapmadım. Ama bu çocuğa ben hâmileydım, komşuya gitmişdim, konsolun üstünde bir limon görmüşdüm, utandım istemeye hâne sâhibinden, iğnemi çıkardım, limonu deldim, ağzımla limonun suyunu içdim, yerine koydum". Dikkat ediyor musun? Aynını yapıyor çocuk. Annesi iğneyle limon deldi, emdi. Çocuk, kırbayı delip, ağzını suya tutuyor. Aynısını yapıyor. Hazret-i Şeyh buyurdu ki, "Hastalık teşhis olundu" dedi. "Git o kadına, söyle, senin limonunu ben böyle böyle yapmışdım, bana helâl et de yâhud ona bir limon götürüver". Gitdi kadın komşuya söyledi. Komşu dedi ki, "Amân efendim, ne kıymeti var".

Ne kıymeti olacak limonun, Allah zerre zerre diye arıyor. Koskoca âyet var. ⁸⁴⁹ فَمَنْ يَعْمَلْ "مِثْقَالَ ذَرَّةٍ خَيْرًا يَرَهُ * وَمَنْ يَعْمَلْ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ شَرًّا يَرَهُ". Zerrekadar hayır yapan hayır görecektir, zerrekadar şer yapan, kötölük yapan da kötölüğü görecektir. Yaaa, zerreden büyük o elbette. Yani bir kimsenin arkasından şöyle hâinâne baksan, ya istihzâ etsen, ya şöyle yapsan, onun dahi hesâbı sorulacaktır yevm-i kıyâmetde. ⁸⁵⁰ مُكَاءٌ وَتَصْنِيعٌ "âyet-i kerîmesinin tefsîrinde. Bazısı dünyâda sorulur. Şimdi azâblar tacîl oluyor. Eskiden Cenâb-ı Hakk geriye bırakır, tövbe için tehir ederdi. Şimdi bakıyorsun Allah böyle yapanların dünyâda belâsını veriyor. Kaç tânesini gördük. Bu yaşa geldim, çok şeyler gördüm ben. Gördüklerimi yazsam, insanlara büyük bir ibret kitâbı olur, meviza olur yani.

Dürüst ol, özün sözün doğru olsun. Sana üsvetü'l-hasene olan Hazret-i Muhammed gelmiş, sallallahu aleyhi vesellem, Allah'ın sevgilisi, O'nun ahlâkıyla ahlâklan, elinden, dilinden ve

⁸⁴⁹ Sure-i Zilzâl 7-8

⁸⁵⁰ Sure-i Enfâl 35

sâir a'zâ ve cevârihinden kimseye bir fenâlık gelmesin. İyilik gelsin. İyilik yapamazsan, kötülük yapma hiç olmazsa. İyilik yapamıyorsan, kötülük yapma hiç olmazsa.

Gitdi Valide Sultân komşuya, dedi "Böyle böyle, bir limon almışdım, ben çocuğa hâmileydım, aşeriyordum, senin haberin yokken, limonu deldim iğneyle emdim". "Helâl olsun" dedi. Ertesi gün çocuk sokağa çıktı, sakalar geçiyordu fakat çocuk artık kırbaları delmiyordu, yeri çizip oyun oynuyordu. Hiç babası onu çağırıp da, "Sen niye kırbağı deliyorsun!" demedi. Acaba anlatabildik mi müslümanlar? Ârif olanlara kâfi geldi zannediyorum.

Daha bir verâ kısmını anlatayım, onu da söyleyeyim size. O zât-ı muhteremin ismi hepinizin kulaklarında vardır. O da tulû' etdi şimdi. Onu anlatmayacaktım ama zuhûr etdi, söyleyeyim onu da. Meşhûr Muhammediyye sâhibi, Yazıcıoğlu Mehmed Efendi, Hacı Bayram'ın halîfelerinden. Gelibolu'da yatıyor. Türbesi orada, Gelibolu'da. Boğazı bekliyorlar, rûhâniyyetleri.

Sen gece hiç Çanakkale'ye gitdin vardın mı? Köylülere sorsana. Nisfû'l-leylde bağırlıyorlar şehîdler. Sesleri geliyormuş gene hâlâ. "Ahmed!", "Muhammed!". "Düşman geliyor, silâhını al! Çat, hücûma geç!" filan diye, bu şekilde. Babaların, cedlerin orada yatıyorlar rûhâniyyetleri. Senin deden, senin baban, senin amcan.

Domuzdan post olmaz. Koyundan post olur ve dost olur. Birbirinize sıkı tutununuz, birbirinize sıkı sarılınız. Vahdeti bozmayınız. Birbirinizi seviniz. Aradaki kırgınlıkları affediniz. Mümine lâayık olan budur. "Benim köpeğime hoşt demişdi", "Çocuğuma kışt demişdi" filan, bunları bırak, böyle şeyleri. O da Hazret-i Muhammed'e bağlı, sen de Resûl-i Ekrem'e bağlısın. O'na bağlı olması münâsebetiyle onu affet, Resûlullah hürmetine. Çıkar kalbinden kîni filan. Kîni olanın dîni olmaz. Dîni olmayanın donu olmaz.

O Yazıcıoğlu Mehmed Efendi Hazretleri bir gün câmiye gelmiş, kardeşi Ahmed-i Bîcân Efendi kürsüde vaaz ediyormuş. Oturmuş kardeşinin dersine. Fakat bir aralık tebessüm etmiş, gülmüş ve kalkmış dersden. kardeşi de kürsüde bunu görmüş, bir şey anlayamamış bundan, "Acaba ben yanlış bir hareketde mi bulundum, ağabeyim bana güldü" demiş, içinden. Dersden sonra eve gitmişler, "Canım anneciğim" demiş, "bugün ağabeyim dersime geldi oturdu, fakat ders esnâsında, tebessüm etdi ve kalktı ve yürüdü gitdi, dersden çıktı. Bunun sırr-ı hikmeti nedir? Ben yanlış bir hareketde mi bulundum kürsüde" demiş, "yanlışım varsa söylesin, ben çıkar kürsüye halka tekrardan ne yaparım, yanlışımı söyler tashîh etdiririm yanlışımı" demiş. "Peki sorayım evlâdım" demiş, "Ahmedim" demiş o da.

Annene öyle "Ana" demeyeceksin. Geçen gün bir ihtiyar kadın gelmiş de, "Oğlum hatırlımı dahi sormuyor benim" diyor. Yâhu merhamet be! Dokuz ay on gün karnında taşımış seni, bir tekme vursan, vurduğun tekmenin hakkını, yetmiş sene hizmet etsen ödeyemezsin. Neyse. Hutbede yapılan duâlar müstecâbdır, Allah analarına babalarına âsî olanları ıslâh etsin ve muftî eylesin.

Sormuş annesi, "Oğlum Mehmed" demiş, "bugün Ahmed'in dersine gitmişsin, orada tebessüm ederek gülmüş ve dışarı çıkmışsın. Bunun sırr-ı hikmeti ne? Kardeşin soruyor, azıcık kırılmış sana" demiş. "Estağfirullah, bana kırılmasın" demiş, "cemiyetinde o kadar

melâike vardı ki, birbirlerini çiğniyorlardı" demiş. "Aklıma şu âyet geldi" demiş, Allahu Sübhânehû ve Teâlâ Hazretleri, 'Ben bir halîfe yaratacağım' dünyâyâ dediği vakitte, 'Yâ Rabbi, kan dökecek, fesada uğratacak mahlûk mu yaratacaksın?' diye melekler söylemişlerdi. Şimdi kan dökecek, fesada uğratacak denen zât vaaz ediyor, melekler birbirlerini çiğniyorlar, onu dinlemek için" demiş. Âdemoğlunu yani. "Ona tebessüm etdim" demiş. "Peki". Kardeşini görmüş, küçük oğlunu, "Oğlum Ahmed" demiş, sana gülmemiş, mesele böyle böyle". Daha çok üzölmüş, "Niçin ağabeyim melekleri görüyor da ben görmüyorum. Âlimse, o da âlim ben de âlimim, ben de ilim var. Ama niye ben melekleri görmüyorum, o görüyor, bunu sor anne" demiş. Dikkat buyurunuz. Neden o görmüyor, o görüyor? Sorunca Mehmed Efendi'ye, Mehmed Efendi'ye sorunca bunu, demiş ki, "Anne, o kusûru ya kendinde arasın, ya sen kendinde ara" demiş. Kadın şöyle bir düşünmüş, "Mehmed'e ben hiç abdestsiz süt vermedim" demiş. "Mehmedim, sana hiç abdestsiz süt vermedim".

Halbuki şerîatda câizdir vermek. Ama insanlar dâimâ takvâ cihetine gitmelidir, ruhsata gitmemeli. Pek sıkıldığı vakitte ruhsata gitmelidir. Azîmet tarafını tutmalıdır. Çünkü şerîatın iki tarafı vardır, bir ruhsat tarafı vardır, bir azîmet tarafı vardır. Pek sıkışırsan, ruhsat tarafını tut. Fakat sıkışmazsan, azîmet tarafından git.

"Mehmed oğlum, sana hiç abdestsiz süt vermedim. Ahmed bir gün beşikde uyuyordu, ben namaza durdum, komşu hanım da bizdeydi. Ben İkinci namazına durdum, çocuk ağladı. Ağlayınca, komşu kadın da sütlü, koşarak gitdi Ahmed'e süt verdi" demiş. "Hemen ben selâm verdim, koşdum, Ahmed'i kusturdum ama o kadının abdestsiz sütü onun kursağına gitdi". "Hah, işte bu perde oldu" demiş, "melekleri görmüyor" demiş.

Size daha nice böyle şeyler burada verebiliriz.

Şimdi, alacağın kadının iffetli, ırzlı ve sâhib-i hayâ olması lâzım. İffetsizlik, kadın için islâmda en büyük kabahattir. Üç. Besmele'yle ana rahmine tohumu ekmelidir, tarlaya tohumu Besmele'yle. Abdestiz değil. Kafa dolgunken değil. Tımarhâneler hep kafası dolgun adamların çocuklarıyla dolu başdan aşağı. Gidin sorun bak, bana sormayın. Benim mesleğim, benim saham değil. Doktorlara sorun. Alkoliklerin çocuklarıyla dolu başdan aşağı. Benim Avrupa'yla temâsım var, biliyorsunuz. Amerika'yla da. Yüzde doksanı deli gitdiğimiz yerlerin. Çünkü ekseri babaları içkiyle meydana getirmişler. Yüzde doksanı deli. Zararsız deli yalnız.

Vallâhi ben şaşıyorum, bizim milletin cevveliyetini, aklını, fikrini görüyorum, onların o kafayla nasıl ilerlediklerine hayret edip şaşıyorum yani, bizimkilerin de geri kalmasına. Ama onlarda sabr u sebat var, öğreneceğim diyor herif. Kafasına bunu sokmuş. Sabr u sebatla öğreniyor. Bizimkinin akli fikri, terlemeden kazanmak, okumadan âlim olmak. Bu tarafa gidiyor, zekî olduğu için. Tavşanla kaplumbağanın hikâyesi gibi.

Çocuğu Besmele'yle ana rahmine vaz' etmek, yerine koymak Çünkü malûm ya, takarrüb, Besmele'siz olmaz, Besmele çekmek lâzım. "Besmele olmazsa Şeytan araya girer" diyor Peygamberimiz, sallallahu aleyhi vesellem. Çocukda şeytânî sıfatlar zâhir olur.

Sonra? Sonra çocuk ana karnında büyüyor. Helâlla besleyeceksin, eve helâl getireceksin. Helâl, helâl! Allah ne diyor Kurân'da, ⁸⁵¹ كُلُوا مِنَ الطَّيِّبَاتِ وَاعْمَلُوا صَالِحًا, ey nebiyy-i zîşânım, tayyibâtı ye, helâlî ye". Maddî manevî helâlî. O vakit sâlihât meydana gelir, güzellik meydana gelir. Sen iyi tohum ekmezsen eğer, tarla da sana iyi mevrûât vermeyecektir. Geçiyoruz.

Çocuk doğdu. Ona güzel bir isim koymak. Gâzîlerin, fâtiplerin, insaniyyete hâdim olan zevâtın ismini vermek. Allah resûllerinin isimlerini vermek, onların isimlerini. Yâhud insanlığa büyük faydası olmuş insanların. İnsanları kahretmiş, mahvetmiş kimselerin isimlerini koymamalıdır çocuklar üzerine. Bazı isimlerim tesîri olur çocuklar üzerine.

Sonra sağ kulağına ezân, sol kulağın kâmet edilecek, kıbleye karşı dönüp. Üç defa ismi çağırılacak, sonra duâ edilecek. Baba yapabilir bu işi.

Ezânı, kâmeti bilmiyorsa ayıp yâhu! Ezânı, kâmeti insan bilmez mi, müslümansın sen. Yani müezzin olmazsa ezân okumayacak mıyız? Öyle bir hâl oldu ki müezzinleri kaldırdılar, müezzinlere maaş vermiyorlarmış, kaldı müezzinlik yâhud imâmlik. Namaz kıldırılmayacak mıyız, ezân okumayacak mıyız? Ezberle ezânı. Kâmeti ki sünnet-i seniyyedir.

Sağ kulağına ezân, sol kulağına kâmet, sonra ismini üç defa çağırdıktan sonra, güzel bir isim, insâniyyete hâdim olmuş, peygamberlerin isimleri, gâzîler, fâtipler, böyle isimlerden, âlî, şânî, "Yâ Rabbi, bu ismin müsemâmını kıl" diye neyse çocuğa koyduğun isim, onun müsemâmının evlâdının üzerinde olmasını Allah'dan temennî edeceksin, hulûs-i kalb ile bir duâ edeceksin. Arapça et, Türkçe et, Fransızca et, İngilizce et, Allah her lisândan anlar. Dilinin döndüğü gibi. "Yâ Rabbi, evlâdımı dindar, vatana hayırlı, millete hayırlı, insâniyyete hâdim bir evlâd yetiştir" diye duâ edeceksin, "fenâlıklardan koru" diyeceksin. Dilinin döndüğü kadar.

Sonra çocuğu helâlla besleyeceksin. Dört yaşında dört aylık on dört günlük olduğu vakitte, Kurân-ı Kerîm'e başlatacaksın. Evvelâ "Lâ ilâhe illallah"ı öğreteceksin. İlk söz, "Lâ ilâhe illallah". Konuşmaya başladı mı, bizde küfür öğretiyorlar. "Annene bir küfür et". "Dedene bir küfür et". "Babana bir küfür et". Öyle değil! Çocuk konuşmaya başladığı vakitte, "Lâ ilâhe illallah Muhammedü'r-Resûlullah" kelime-i tayyibesini çocuğun kalbine yerleştireceksin. Sonra dört yaşında dört aylık on dört günlükken Kurân-ı Kerîm'i okutmaya başlatacaksın, Kurân'dan sûreler ezberleteceksin. Namaz kılabilir kadar.

Sonra mektebe, tahsîle. Güzel sanatlar öğreteceksin, hâdim olacak insanlara. Okutsan dahi çocuğunu, büyük mektebde yetiştiren dahi, bir sanat sâhibi yapacaksınız, sanat. Bir gün gelir, mektebde okuduğu para etmez, sanatıyla karnını doyuracak. Kimseye el açmasın. Mutlakâ bir sanat öğreteceksin çocuğuna. Meselâ ne gibi? İşte kunduracılık, saraçlık yâhud saatçilik, mücellidlik her hangi bir sanat kolunda bulunacak. İsterse üç tâne fakülte bitirsin, bir sanat sâhibi olacak. İki olursa daha hayırlı. Üç olursa daha hayırlı.

⁸⁵¹ Sure-i Müminûn 51

Sonra yaşlı, dürüst, nâmuslu, insanlara önder olacak bir zâta göndereceksin onu dâimâ. Gidip onunla beraber oturacak, o amcayla beraber, onun elini öpecek, onun yanında bulunacak bir müddet.

Velhâsıl, ulemâ-i benâm hazerâtı, Allah hepsine rahmet etsin, ananın babanın üstünde çocuğun on altı hakkı olup, evlâd üzerinde ananın babanın hakkı altıdır diyor. Fakat çocuğun ana baba üzerindeki hakkını on altıya çıkarıyorlar. Hepsini sayabiliriz ama vakit daraldı, belki memurlarınız var, geç kalacaksınız işlerinize. Yalnız ufak bir kıssa anlatacağım şimdi.

Çocuğun eve bir şey getirdiği vakitte "Nereden buldun?" diye soracaksın, tahkîkât yapacaksın.

Bir soğuk gündü. Hoşuma gitdi, söylüyorum. Bir soğuk gündü, ayağında büyük kırk iki numara takunya beş yaşında bir kız çocuğu kasaba geldi. Ben de kasapda et alıyorum. Soğuk bir hava. Yüz gram et istedi. Yüz gram kıyma. Gece çok yiyip de hazmedemeyenler duysunlar diye söylüyorum. Karbonat yutuyor gece, hazmedeyim diye. Böyle insanlar var dünyâ yüzünde. Kim bilir kaç kişi yiyecek o yüz gram kıymayı? "Yüz gram kıyma" deyince ben kasaba işâret etdim arkadan. Affedersiniz, cömertliğimi söylemek için değil. "Fazla ver" dedim, "parasını ben vereceğim" dedim. Kasap da tuttu çocuğa biraz fazla kıyma verdi. İki yüz elli gram yaptı meselâ kıymayı. Çocuk gitdi, ben de et alıyorum orada, bir de bakdım, kadın çocuğun kolundan turmuş, kasaba geldi, "Ben" dedi, "az bir kıyma istemişdim, bu kıyma çok. Bunu nereden aldı bu çocuk, çaldı mı bunu?" filan. Kasap, bir durdu, benim yüzüme bakdı, ben böyle yaptım, dedim, "Hanımefendi" dedim, "bir bey vardı burada, o bey evlâdınıza aldı bunu" dedim. "Yüz gram isteyince" dedim, "o işâret etdi kasaba". Kasaba dönüp, "Öyle değil mi?" dedim, "Evet" dedi o da. "Allah râzı olsun öyleyse" dedi, "ödüm patladı evlâdım çaldı diye" dedi, "korkdum" dedi kadın, çıkdı gitdi. Böyle insanlar var.

Şimdi, çocuğun üzerinde, cebinde, elinde bir şey bulduğun vakitte, arayıp soracaksın, nereden buldu bunu. "O parayı nereden aldın?" Tahkîkâtına girişeceksin. Bir misâlini verip, derse son vereceğim. Kusura bakmayın.

Vaktiyle bir çocuk annesine bir yumurta çalmış bir yerden getirmiş. Dedik ya işte, terbiyeli, hayâlî, îmânlı olursa, soracak. "Anne sana yumurta getirdim". "İyi etdin evlâdım" demiş. Ertesi gün yumurta iki olmuş. Kadın sormuyor nereden buldun bunu diye. Sonra tavuk getirmiş çocuk. "Oh oh evlâdım sen hayırlı evlâdsın, bana bakıyorsun". Sonra kaz gelmiş, sonra hindi gelmiş, sonra efendim koyun gelmiş, keçi gelmiş, derken inek gelmiş, en nihâyetinde bu adam azılı bir eşkiyâ olmuş, büyüdüğü vakitte. Sormadı çünkü, terbiye etmedi.

Evlâd, bir tohum gibidir. Tohumu ekeceğin vakitte o tohum sana yalvarır. "Benim suyum vaktiyle ver, beni iyice yetiştir" diye. "Sana meyva vereceğim" der. Ama sen onun yalvarmasını anlamazsın. Kulağında gaflet pamuğu olmazsa anlarsın. En sonunda îdâma mahkûm etmişler, mahkemeye götürmüşler. Ve o devirde kâdı bunun îdâmına hüküm verince, annesi de orada. Çıkmış gelmişler, oğlu hapis hâneye, annesi eve gitmiş. Ertesi günü sabahleyin asacaklar, meydana çıkarmışlar, o devirde.

Yakın zamana kadar meydanda asarlardı, halka ibret olsun diye. Bir defa da ben gitdim. Sakın hâ, gidip bakmayın öyle şeylere. Âfetü'l-ayndır o, âfetü'n-nazardır, iyi değildir. Bilmedim bir kere de ben gitdim bakdım. Bir burada gördüm îdâm edileni, bir de Suudî Arabistan'da altı kişinin kafasını vurdular, gitdim onu seyrettim cuma günü. Göreyim diye. Çünkü vazîfe benim için, anlatmak için gitdim. İstemezdim gitmek.

Koymuşlar sehpeyi, çocuğu getirmişler oraya, annesi de oraya gelmiş tabî. "Son sözün nedir?" demişler, "isteğin var mı?" demişler kendisine. Son sözü sorarlar ve çok ikrâm ederler asılacak adama akşamdan. Kurban olacak koyuna da ikrâm ederler. Ne demek istiyorum, anlıyor musun? İkrâmlar çoğaldığı vakitte yağlanırsın, arkadan bıçak gelir. Anlayana söyledik, ne demek istediğimi. "Son sözün ne?" demişler, demiş ki, "Anneme söyleyeceğim" demiş, "anneme bir sözüm var" benim. "Peki söyle bakalım" demişler, kadını çağırmışlar oraya. Kadına demiş, "Anneciğim, çıkar şu dilini de öpeyim ben" demiş. "Peki" demiş kadın da. Hart diye annesini dilini koparmış. Kâdı birdenbire feryâd etmiş, "Utanmaz herif! İdâma giderken dahi, insanlara kötülük yapıyorsun, bâhusûs annene yaptın" deyince. "Yok" demiş, "Kâdı Efendi, onun kopan dili kopmaya lâıkdı" demiş. "O bana eğer yumurtayı çaldığım vakitte sorsaydı, nereden aldın diye, belki bugün senin yerine ben kâdı olacaktım" demiş. "Ama ne oldu, o beni teşvîk etti" demiş, "o dil" demiş, "onun için onu koparmak lâzımdı" demiş. Onu da îdâm etmişler ve bize de büyük bir ibret olmuş.

Kıssalardan ibret almayanlar, önümüzden geçenlerin kıssalarından ibret almayanlar, bizden sonra geleceklere kissa olurlar, ibret olurlar.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

VAZÎFE VE MES'ÛLİYET

*Ehl ü 'ıyâlden
Mes'ûlsün şer'an
Kurtul vebâlden
Ta'lîm et Kur'ân*

*Dînini öğret
Ahkâmı bellet
Âyet ezberlet
Tam olsun îmân*

*Kıldır namâzı
Bildir niyâzı
Hakk olsun râzı
Kulundan her ân*

*Göster âdâbı
Hayrı sevâbı*

*Gönül erbâbı
Olsunlar hemân*

*Helâlden yedir
Tertemiz giydir
Harâmı bildir
Bulsunlar irfân*

*Oruç tutsunlar
Hacca gitsinler
Hakk'a yetsinler
İrfâna burhân*

*Aşkî uyarır
Huzûra varır
Hakk'a yalvarır
Rahmeder Sübhân*

Çocukların Ana Baba Üzerindeki Hakları 10 Şubat 1984 (8 Cemâziyülevvel 1404)

Kâlallahu Te'âla fî Kitâbihi'l-Azîz.

Eûzübillahimineşşeytânirracîm.

Bismillahirrahmânirrahîm.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا قُوا أَنْفُسَكُمْ وَأَهْلِيكُمْ نَارًا⁸⁵²

Sadakallahü'l-Azîm.

Ve kâle'n-nebiyyü sallallahu aleyhi vesellem, "Küllüküm râ'in ve küllüküm mes'ûlün 'an ra'iyetihî" ilâ âhiri'l-hadîs.

Sadaka Resûlullah ve Nataka Habîbullah.

Yüzleri nûr-ı îmân ile münevver, gönülleri peygamberler seyyidi olan Muhammed Mustafâ'yı sevmekle îmânları kemâl eren ve kalbleri, aşkullah, muhabbetullah ile tezyîn olan, kıyâmet gününe inanan, Hakk'ın cennetine tâlib, rızâsına râğıb, cemâline âşık olanlar!

Birkaç haftadan beri, ananın babanın evlâd üzerindeki hakkını ve ona misâl olarak bazı kıssalar size anlatdık. Ondan sonra birkaç hafta da, evlâdların ana baba üzerindeki hakkını anlatdık. Gene bu hafta, bunlardan bahsedeceğim, bir mikdar daha. Dilimizin döndüğü kadar, ilmimizin yetdiği kadar. Siz nasîbiniz kadar alacaksınız, biz nasîbimiz kadar söyleyeceğiz. Fakat söylenen sözler, buradan girip buradan çıkmasın. Bunları hıfz etmek lâzımdır ve yaymak lâzımdır. Yani bir cemiyete gitdiğimiz vakitte orada ömürlerimizi bedâvaya vermeyelim, böyle adam çekiştirmekle, hevâî sözler konuşmayalım, insanları irşâd edecek, Hakk'a götürecek, Allah'ı sevdirecek, Allah'ın cemâlini ve celâlini ve kemâlini bildirecek kelimeler konuşalım. İbâdullahı irşâd etmekle mükellefiz. İşte söylediğim hadîs-i şerîfin de manâsı, yani deryâdan bir katre şemsden bir zerre olarak, "Hepiniz bir çobansınız, her çoban kendi sürüsünden mes'ûl" diyor Peygamberimiz, sallallahu aleyhi vesellem. Âyet-i kerîmede de, yerin göğün sâhibi, bilinen ve bilinmeyen âlemlerin mâliki Allah diyor ki, "Ey mü'mînler! İsmimle isimlendirdiğim mü'minler! Nefsinizi ve evlâd u iyâlinizi, nâr-ı cahîmden koruyunuz" diyor.

Şimdi, baba namzedlerine söylüyoruz. Bugüne kadar ders dinlemiş, dinlememiş, bilmemiş filan filan filan. Şimdi bundan sonra ne yapacağız? Zararın neresinden dönersek orası kâr

bizim için. Şimdiki ekseri hitâb edeceğim bu söz, baba namzedlerine veyâhud çocuklarına gelin alacak olan dedelere, babalara.

Birinci. Evlâdın ana baba üzerindeki hakkında bir tânesi, helâl lokma yemek, helâl lokma ile belindeki insan nüvesini hazırlamak ve o nüveyi yabancı yerlere zâyî etmemek. Anlıyorsunuz değil mi? Emâneti yerine vermek lâzımdır. Böyle Allah'ın sevmediği fuhşîyyâta, menhiyyâta giderek, o topladığın insan nüvesini dökmen, zâyî etmen, ömr-i azîzini havaya vermen gibidir. Evvelâ helâl lokma yenecek, helâl lokma ile beldeki nüve, insan nüvesi birikdirilecek.

Sonra, helâl süt emmiş, senin anlayacağın, benim anlatacağım, sütü sümüşü temiz, iffet ırz sâhibi, dînine diyânetine sâhib, ırzına sâhib, vefâkâr bir hanım alacağız. Kız oğlan kız alınırsa daha efdaldır. Dul alırsan sevâbı çokdur ama eski kocasıyla seni mukâyese eder, eski kocasındaki bazı fazîletler senden yüceyse, onda gözü kalmış olur. Bu kadar söylüyorum, uzun uzun konuşmak isteyenler, gelir benimle konuşurlar. Burada bu kadar. Çünkü vaktimiz dar. Pâkize olması şart, iffet ırz sâhibi olması şart. Çünkü senin zürriyyetin kıyâmete kadar o tarladan gelecek. Nasıl ki iki günlük dünyâ için sulak, verimli tarla arıyoruz, ki hakkımızdır aramamız, doğrudur, anne de bir tarladır, o tarladan gelecek olan zürriyyet ebediyyen seni temsil edecek. Senin yaptığın hatt-ı harekât ve kötü ahlâkın, evlâdın üzerine tesîri olur. Geçen hafta misâllerini verdik, kıssalarını anlatdık.

"E bunu bana daha kısa olarak, bana daha büyük bir delîl olarak verebilir misin?". Veririm ya. Bak hepiniz bilirsiniz. Ve bilmeyenler de duysunlar. Hâmile iken kadın bir şey çalsa yâhud bir yere dikkatli nazar etse, çocukda o bakdığı şey zâhir olur. Demek ki ebeveynin yapacağı suç, çocuk üzerinde zâhir olur. Çocuğun kusûru yokdur, ondan dolayı âhiret âleminde çocuk muâheze olmaz ama ana baba muâheze olur. Meselâ üzüm çalsa anne, bakarsın çocuğun alnında yâhud vücûdunun her hangi bir tarafında üzüm salkımı çıkıyor meydana. Yâhud tavşana baksa, dudağı yarık çıkıyor. Bir zamânı geliyor onun. Maymuna baksa, çocuk maymun gibi oluyor.

Onun için islâm şerîatı, kadınları kötü şeye bakmakdan men etmiştir. Erkekleri de öyle, kötü şeye bakmakdan men etmiştir. "Efendim, kapanmıyor". Allah senin gözüne kapak vermiştir, o kapanmıyorsa, sen gözünü kaparsın. Gözümüz kapaksız halk olunsaydı, o vakit derdik ki, "Gözümüz kapaksız" derdik. İlk bakışta günah olmaz, bir daha bakarsan o vakit günah olur, kötü nazarla yani. Bir fenâlık olduğu vakitte, ona âfâtü'n-nazar derler, yani göz âfâtü derler, bakmayacaksın.

Hattâ Resûl-i Ekrem, sallallahu aleyhi ve sellem, "El-'aynânu yeznân" buyuruyorlar, "Gözler zinâ eder" diyor Peygamberimiz sallallahu aleyhi vesellem. Ve etek zinâsından daha eşeddir. Çünkü etek zinâsında, bir kere iki kere yaptı mı insan, soğur. Fakat göz bakmaya doymaz. Toprak suya doymaz. Kadın erkeğe doymaz. Gözüne sâhib olacaksın.

Onun için evvelâ, alacağımız tarla, yani zürriyyetimizin bekâsı olacak o tarla yok mu, o anne, anne yani. Ki Allahu Teâlâ ve O'nun Resûlü ona, şöyle buyurmuş, anneye en yüksek rütbeyi vermiştir, "El-cennetü tahte akdâmü'l-ümmehât, cennât-ı âliyât annenin ayağı altında" demiştir. En yüksek rütbe! Cennet işte Cenâb-ı Hakk'ın cemâl sıfatının tecelliyâtıdır. Cennet, annenin ayağı altındadır. O anneyi, iyi anne alacaksın, evlâdına iyi anne alacaksın. İffet, ırz, nâmusu yerinde. Merd olacak.

Sen İstiklâl Muhârebesi nereden başladı biliyor musun? Onun ben sana târihçesini burada anlatıvereyim.

Anadolu'da erkeği gördü mü kadınlar, sırtlarını dönerler. Öyle bir âdâb, eskiden beri gelmiş. 'An'ane. Korkduğundan değil, bir kavmin 'an'anesi bu. Meselâ Çinliler iki tâne saman çöpüyle pilav yiyorlar, kimse ayıplamıyor. Bizimkini ayıplıyorlar nedense! Biz o iki saman çöpüyle pilav yeseydik şimdi alay ederlerdi bizimle. Şimdi o moda olmuş Avrupa'da, Amerika'da, onunla yiyorlar. Saman çöpüyle pilav yiyor herif. Arasına kaç tâne pirinç alır, saman çöpü? Niçin bunu söylüyorum, onda oldu mu ayıplanmıyor, bizde oldu mu ayıplanıyor.

Efe gitmiş çeşmeye, bir Türkmen kızı gitmiş, İzmir tarafında, Ege'de, testiye koymuş çeşmeye, Efe de gelmiş, dedi, "Kız, sen erkekten sakınmıyor musun?" dedi., "Çek şu testiye, dön arkana" dedi. Kız dedi ki, "Hangi erkekten sakınacağım ben?" dedi. "Ben erkek değil miyim?". "Sen erkek misin! Yunan ne arıyor İzmir'de" dedi, "sen erkeksen eğer" dedi.

İyi dinle! Çok misâlleri var ama vaktimiz dar, sizi de fazla oyalamayayım burada.

"Demek erkeksin sen hâl!" dedi, "Yunan'ın ne işi var İzmir'de?" dedi. Efe, aldı kızanlarını, başladılar Yunan'la harbe. Oradan başladı işin başı, İstiklâl Muhârebesi. Sonra Cenâb-ı Allah, bize feth u futûhât verdi.

Zâten esârete tahammül edemez bizim kavmimiz. Ölmek bizim için daha hayırlıdır, istiklâlimizi kaybetmekden. Hürriyetimizi kaybetmekden, ölmemiz daha hayırlıdır. Biz diz üstüne çökerek yaşayamayız. Kaç devlet kurmuş babalarımız, âbâ u ecdâdımız. Kaç tâne devlet kurmuşlar. İnşâallah ilâ yevmi'l-haşrı ve'l-karâr, milletimizin istiklâli bâkî kalacaktır. Dîn-i Ahmed uğruna dökülen kanlar hürmetine, şehîdler gâzîler hürmetine. Çünkü bu devletimiz bizim, gâzîler ocağıdır, şehîdler bucağıdır. Hangimizin hânesinden şehîd yokdur, soruyorum. Bir sor bak evine. Hepinize hitâb ediyorum. Sende üç, ötekinde yedi, ötekinde on dokuz, Allah için verilmiş kurbanlarımız var böyle. Onların kanı bizi bırakmayacaktır.

Bu milletin gene kadını böyleydi. Affedersiniz yeri değil ama söylemeden geçemeyeceğim, beni edebsizlikle töhmetlendirmeyiniz. Şimdi bir misâl vereceğim. İzmir'e Yunan çıktığı vakitte, umumhâneye gitmek istemişler, umumhâneye. Türk umumhânesinde, islâm umumhânesinde bulunan kadın, kapıyı çevirmiş, silahı eline almış demiş ki, "Burası müslüman umumhânesidir, buraya kâfir gelemes. Biz orospu olduysak, kâfir olmadık" demiş, "gavura teslîm olmayız" demiş. Bu milletin orospusu bile böyle nâmusluydu. Bu kadar. İzânına ve irfânınâ terk ediyorum senin.

Allahu Teâlâ'nın sevmediği sıfatlardır bunlar. Onun için sen bir anne alacaksın ki, o Kur`ân'a mutâbık olacak. O, Fâtîmetü'-Zehrâ'ya lâyıık olacak. O, gözünü yumduğu vakitte, Hatîce'nin kucağına düşecek. Öyle bir anne hazırlayacaksın kendine, âile hazırlayacaksın. Sonra onu helâlla besleyeceksin. İşin felâketi haramdan gelir. İki hafta evvel söylemişdim. Hazret-i Âdem, şecere-i memnûadan yedi, sonra kayy etdi. Kayyından ot çıktı, o otdan yılan yedi, zehir aldı. Karnındaki bakiye kalan nüvesinden Kâbil dünyâyâ geldi, Hâbil'i katleyledi. Onun için Cenâb-ı Hakk Kur`ân'da, ⁸⁵³ يَوْمَ يَفِرُّ الْمَرْءُ مِنْ أَخِيهِ وَأُمِّهِ وَأَبِيهِ وَصَاحِبَتِهِ وَبَنِيهِ diyor. Açın bakın

Kur`ân-ı Kerîm'i. Kıyâmet gününde kardeş kardeşden, evlad babadan, baba evladdan kaçacak. Neden? Haramdan beslediysen çocuğunu, onu okutmadıysan.

Hazret-i Ömer diyor ki radiyallahu anh, "İslâmımdan evvel iki şey aklıma geldiği vakitte, birine gülerim, birine ağlarım" diyor. "Güldüğüm şu. Elimizle hamurdan put yapardık, ona tapardık, karnımız acıdığı vakitte, tapdığımız ilâhı yerdik. Bu hatırıma geldi mi gülerim" diyor. "Ağladığım da şudur" diyor, "Birkaç tâne evlâdımı koca ellerimle toprağa basarken", kız çocuklarını öldürürlerdi Araplar, ⁸⁵⁴ بِأَيِّ ذَنْبٍ قُتِلَتْ " âyet-i kerîmesi ona işâretidir, "koca ellerimle onu toprağa basarken, o küçük elleriyle benim sakalımdaki toprakları temizliyordu, babacığım sakalına toprak düştü diye, onları boğardım diyor islâmdan evvel. Kız çocuklarımızı boğardık, ona ağlarım" diyor. İslâm gelince, vakt-i câhiliyyetde olan bazı şeylere güldürdü, bazı şeylere insanları ağlatdı.

Sen şimdi Ömer'e kafa tutma sakın hâ! "Çocuğunu boğduydu moğduydu, şöyle olduydu böyle olduydu" filan diye. İslâmdan evvel o. Kim ki evlâdına, Allah'ı, Peygamber'i bildirmez, vatan sevgisini, insâniyyete hizmeti tatdırmaz, öğretmez, çocuğunun rûhunu öldürür. Ömer çocuğunun cesedini öldürdü, rûhu bâkî kaldı. Her kim ki Allah'ı, Muhammed'i evlâdına öğretmedi, İslâm'ı bildirmedi, onun rûhunu öldürdü, ebediyyen nâra götürdü. Yarın yevm-i kıyâmetde ilk davâcı, kendi evlâdıdır.

İyi bir anne seçeceksin, helâl lokma yemiş. İyi bir kimsenin evlâdı olacak. Besmele'yle ana rahmine düşmüş olacak, Besmele'yle. Sonra gene o yavru ana karnında olduğu vakitte, hanıma gene helâl yedireceksin. Geçen hafta abdestsiz süt vermenin cezâsını anlatmışdım size, mükâfâtını ve cezâsını söylemişdim.

Sonra çocuk dünyâya geldi, çocuğun sağ kulağına ezan okuyacaksın, sol kulağına kâmet edeceksin. Bir güzel isim vereceksin ona. Peygamber isimlerinden, gâzî isimlerinden, kahramanlıkla meşhûr olmuş, insâniyyete önder olmuş insanların isimlerini vereceksin.

Gene söylemeden geçemeyeceğim, ekseri bizim milletimizin lakabı Mehmetçik, yani Mehmed'in ism-i tasgîri. Biz Türkler, Muhammed ismini çağırırız, Mehmed diye çağırırız. Sebebine gelince, Muhammed isminde bir zâta hakâret edersen, Peygamber'in ismi olmak münâsebetiyle büyük bir cürüm işlemiş oluruz. Onu düşünerek. Veyâhud Muhammed ismini koyduğumuz zât, Peygamber'e yakışmayacak bir sanatla meşgûl olursa, çirkin olur. Meselâ meyhâneci. Meyhâneci Muhammed denirse ne olur, neûzübillah, Allah muhâfaza buyursun. Onun için Türkler bunu düşünmüşler, kibarlıkla Mehmed demişler. Onun da ism-i tasgîri olan Mehmetçik'i bizim askerimizin, şanlı askerimizin lakabı olarak takmışlar, şanlı askerimizin, elhamdülillah.

Şimdi burada bir müjde daha vereceğim sizlere. Ahmed, Muhammed, Resûl-i Ekrem'in sevgili isimlerindendir. Muhammed ismi Kur`ân'da ve kürre-i ardda, Ahmed ismi İncil'de ve semâda. Kıyâmet gününde Peygamberimizin ismi Mahmûd'dur. Sâhib-i Makâm-ı Mahmûd'dur Peygamberimiz. Her kim ki bu isimleri evlâdına takarsa, bu isimlerden dolayı çocuk taltif görecektir âhiretde. İnsan sevdiği kimsenin ismine hürmet eder. Allah Muhammed'ine tazîm ettiği için, ismi Ahmed, Muhammed olanlara ayrı bir iltifat verecektir.

⁸⁵⁴ Sure-i Tekvîr 9

Gene zamânımızda, dünyâ hayâtında bir meclise ismi Ahmed yâhud Muhammed isminde bir kimse gelirse, orada bulunan halkın ayağa kalkarak ona yüksek bir yerde yer vermesi şerâitdendir, î mân alâmetlerindendir. Bir kahveye geldi meselâ, bir toplu yere, ismi Ahmed yâhud Muhammed, ismine hürmeten ayağa kalkılarak, ona yüksek bir yerde, başköşede yer vermek, isminden ötürü, bu î mân alâmetlerindendir.

Çocuklarımıza böyle hayırlı isimlerden koymak lâzımdır. İsim bir alâmetdir, manâ aranmaz. Ama târihde şân vermiş, nâm vermiş isimleri koymak, hele bâhusûs Resûl-i Ekrem'in isimlerini ki, iki yüz küsur ismi var Peygamberimizin, sallallahu aleyhi vesellemin. Allah ne isimler vermiş Kur`ân'da peygamberine, beşîr, nezîr...

Hiçbir peygamberin hayâtına Allah kasem etmemişdir, Hazret-i Muhammed sallallahu aleyhi vesellemin hayâtına Allah yemîn etmiştir. Resûl-i Ekrem'in cemâl-i bâ-kemâline Allah yemîn etmiştir, saçlarının siyahlığına yemîn etmiştir, doğduğu vakte yemîn etmiştir Hazret-i Allah, semâvâtın ve ardın sâhibi Allah, Celle Celâluhû Hazretleri. Güzel bir isim evlâdına koy, lâıyk olan. Ceddinin isimlerinden bir tânesi, babanın, dedelerinin isimlerinden.

İlk konuşmaya başladığı vakitte, tevhîdi talîm edeceksin, "Lâ ilâhe ilallah Muhammedü'r-Resûlullah". Evvelâ! Baba, anne filan demeye başladı mı, "Lâ ilâhe ilallah". Kulağın yanında söyle dâimâ böyle. Çünkü insan kulakdan alır ne alırsa. Kulakdan alır insan. Dilsizler dilsiz değildir, sağırdır. Onun için konuşamazlar. Meyyit de öyle, ölürken bir kimse, "Lâ ilâhe illallah de" deme sakın hâ! Can acısıyla, "Demeyeceğim" der. Onun yanında, "Lâ ilâhe ilallah Muhammedü'r-Resûlullah", "Allah", "Lâ ilâhe illallah" böyle, onun nasîbi varsa, seninle beraber söyler onu. Zorlama kimseyi sakın hâ! Ama çocuğun da yanında böyle küçükken konuşmaya başladığı vakitte, tevhîd getir. Hânende tevhîdi çok getirirsen, çocuğun kulağından onun kalbine bu nûru indirirsin. Kalbde bir çocuk olur, î mân çocuğu olur. Veled-i kalb derler buna, kalbin çocuğu derler, kalbin semeresi. Veled-i kalb, kalb çocuğu. Erkek olur, dişi olur. Dişi olursa, kız olursa eğer, dürüst insan olur fakat kimseyi irşâd edemez, hak yola götüremez. Kendi hak yolu bulmuş, oradan gider. Erkek olursa, kalbdeki çocuk eğer, o tevhîd nuru halkı ne yapar, halkın çobanı olur. Hakk'a, Allah'a götürür halkı. İyiliğe götürür, necâta, felâha götürür. İyi insan olur, özü doğru sözü doğru, nefesine, vatanına, cemiyete herkese hayırlı olur. Tam müslüman olur. Çünkü Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi vesellem, "Müslüman kimdir?" dedi ve cevâbını verdi kendisi, "Elinden, dilinden zarar görülmeyen kimse müslümandır". Allah'a teslîm olan adam budur. Dilinde yalan, elinde hıyânet, böyle müslümanlık olmaz. Olur ama î mânını götürebilirsen âhirete bu şekilde eğer.

Dört yaşında dört aylık on dört günlükken Kurân'ı talîme başlayacaksın, ilme vereceksin çocuğunu, tahsîl-i ulûm etdireceksin. Hem dünyevî ilimleri, hem âhiret ilmini. Boş durmak yok. Çok geri kaldık. Hem dünyâ ilmini, hem âhiret ilmini. Çünkü bizim dînimiz, dünyâ ile âhireti cem' etmiştir. İnsanın vücûdu da öyledir, rûh âhireti temsîl eder, cesed dünyâyı. Onun için duâmıza, "Rabbenâ âtinâ fi'd-dünyâ hasene, Yâ Rabbi bize dünyâda haseneyi ver, ve fi'l-âhireti hasene, âhiretde de haseneyi ver" deriz, ikisini cem ederiz biz. Ayrı ayrı şeyler değildir. Rûhsuz cesed yaşamadığı gibi, yâhud cesedsiz rûh belli olmadığı gibi, bir adamın islâmı varsa eğer, î mânı varsa, cesedinden zâhir olacaktır onun nûru. Geçiyoruz.

Hem okutacaksın hem de çocuğunu en ekall bir sanat sâhibi yapacaksın. Çocuğun ana baba üstünde hakkıdır bu. Okutacaksın, yetiştireceksin, memlekete ikrâm edeceksin, ipek böceği

gibi böyle, kiminle konuşuyor, ne yapıyor. Alıp sokağa atmayacaksın. Hebâ etmeyeceksin. Hırsızla mı, içkiciyle mi, sarhoşla mı, ayyaşla mı, nâmusuzla mı, kiminle düşüp kalkıyor. Sokağa atamazsın. Arkasından takîb edeceksin. Sıkmayacaksın. Korkutmayacaksın. Oynamaya müsaade edeceksin. Hep nerede evet, nerede hayır demesini bileceksin yani.

Tahsîl-i ulûm etdirdiğin gibi en ekall bir sanat. Çünkü bir gün gelir, tahsîl para etmez, o sanat ile geçinecek, kimseye el açmasın. İslâm'da en ayıp şey, halka el açmaktır. Bundan ayıp bir şey yokdur hiç. Hattâ bir fukarâ kifâf-ı nefis kadar aldı mı yiyecek kadar, ölmeyecek kadar aldı mı, dilenemez sonra, harâm olur. Ama şimdi biz bilmiyoruz, hangisi fukarâ, hangisi değil, karmakarışık oldu iş, isteyenlere veriyoruz, boş çevirmiyoruz kapımızdan. Çünkü Allah da öyle demiş, demiş ki, "Sâili boş çevirme kapından" demiş. Az, çok bir şey ver, vermesen de tatlı sözle def' et başından. Tatlı sözle, acı söz söyleme! Akrep olma! Yılan olma! Sokma kimseyi!

Sonra kâmil bir adama onu refk edeceksin, göndereceksin yanına. Bakacaksın böyle, büyüklerden kim var, kâmil adam, yetişmiş. Yarım adam değil. Onun yanına göndereceksin, onun ahlâkıyla ahlâklansın diye.

Sonra îcâb ettiği vakitte onu, genç yaşında evlendireceksin. Pek fazla ileri gitmesin, câhilken evlendir. Biraz kafası işlemeye başladı mı evlenmez sonra. Evlendireceksin, vazîfen. Babalara söylüyoruz bunu. Torunlarını alacaksın. İki çocukla değil, on çocuk yapacaksın. Anadolu iki yüz milyonu besler. Yirmi çocuk yapacaksın. Ama böyle bakacaksın, şartı bu. Sokağa atmakla değil. Öyle iki çocukla olsaydı, şimdiye kadar eşimiz kalmadı dünyâ yüzünde hiç, kalmazdı, neslimiz kalmadı. Allah rezzâk-ı âlem, hiç kimse açlıktan ölmedi. Açlıktan kimse ölmez. Yalnız, yetişdireceksin çocuğunu, bakacaksın. Sefahate gitmeyeceksin, sefâhet yok islâm'da. Bilmiş ol ki dünyâ âhiretin tarlasıdır, burada hazırlığını yap. Hani bu câmiye geldin, bir saat oturdun, çıkıp gideceğin gibi, dünyâya geldin elli sene altmış sene sonra çıkıp gideceksin. Bitdi o kadar.

Size çocukların ebeveyn üzerindeki haklarından bahsettim, bir mikdar, hepsini söylemedim, söyleyemedim.

Sonra katiyyen bedduâ etmeyeceksin çocuğuna. Bedduâ yok. Hattâ birisi Abdullah el-Mübârek'e gelmiş, dedi ki, "Yâ Abdullah el-Mübârek, evlâdım çok âsî" dedi. Hazret-i Abdullah el-Mübârek dedi ki ona, "Sen çocuğuna bedduâ etdin mi?" dedi. "Etdim" deyince "Çocuğunu sen âsî yapmışsın" dedi. "Gözün kör olsun" diyeceğine "kör olmasın" de. "Allah cezânı versin" diyeceğine "cezânı vermesin" de, "Allah seni iyi yapsın evlâdım" de. Kötü söz yok. Dövmek de yok öyle yüzüne, başına filan vurmak, filan filan. Nasîhat. "Dinlemiyor". "Sen Allah'ı dinlemiyorsun ki oğlun seni dinlesin. Oradan bileceksin. Allah'ı dinleyenin çocuğu kendini dinler. Kim Allah'a itâat eder, bütün mahlûkât ona itâat eder. Kim Allah'a âsî olur, bütün mahlûkât ona âsî olur. Kim Allah'a itâat eder, Allah da ona itâat eder. "Men etâ'anî fekad ata'tehû". Kim Allah'ı zikreder, Allah onu zikreder.

Mü'minler! Hayırlı evlâd olduğumuzu şimdi gösterelim. Babalarımız kusur yapıdıysa, onlar hakkında Cenâb-ı Hakk'a istiğfâr edelim. Gene evlâdlarımız hakkında kusurlarımız varsa, onları hemen tamir edelim, hak yola dönelim. Zararın neresinden dönersek, kâr oradadır. Yani "Bitdim, mahvoldum" deme, Allah'dan ümîdini kesme hiç.

Dâimâ kalbin Allah'da olsun, O'nun esmâsı dilinde, sevgisi gönlünde olsun. Her yerde Allah'ı an. O vakit mahrûm olmayacaksın. Allah diyen mahrûm olmadı. Allah diyen mahrûm olmadı. Allah'ı tövbe ile zikredersen, O seni afv ile zikreder.

Resûl-i Ekrem'in ismini işitdiğin vakitte, O'na kalble bağlan, O'na salât ü selâm oku. Müncîin, şefâatçin O'dur. Şefâatçimiz O'dur. Kurtuluş oradandır. O'nun kapısından kim girerse Allah'a mülâkat eder. Bâb-ı Muhammed'den girmeyen Allah'ı bulamaz, Hakk rızâsına eremez. İbâdet ve tâatına dikkat et. Diline, lisânına, eline, diline, beline sâhib ol. İbâdet ve tâatını yap. Sakın hâ, yarına bırakma işi. "Gencim daha" deme. Evlâdım, "Gencim" deme sakın hâ! Görmüyor musun, meyvalar daha kemâle ermeden düşer. Kart hayvanı kesmezler, kalmaz ki kart hayvan, gençliğinde keserler ekserisini. Pek enderdir çok yaşayan kimse. Hemen aklını başına al. Memursan, işine dikkat et, ashâb-ı mesâlih'in işini gör, devletine seve seve hizmet eyle. İnsanlığa seve seve hizmet eyle. İnsanlığa hizmet, Allah'a hizmetdir. İnsana teşekkür, Allah'a teşekkürdür. İnsana ihânet Allah'a ihânetdir. Allah öyle bağlamış birbirine. El ele, el Hakk'a.

Yâ Rabbi, sen kerîmsin, rahîmsin, halîmsin, raûfsun, bizler bu mübârek günde senin hânene geldik, toplandık, bizi buradan boş çevirme Yâ Rabbi.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

Resûlullah'ın Allah Katındaki Değeri ve O'na Hürmet ile Muhabbetin Gereği

17 Şubat 1984 (15 Cemâziyülevvel 1404)

Kâllallahu Teâlâ fî Kitâbihi'l-Azîz.

Eûzûbillahimineşşeytânirracîm.

Bismillahirrahmânirrahîm.

إِنَّ اللَّهَ وَمَلَائِكَتَهُ يُصَلُّونَ عَلَى النَّبِيِّ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا صَلُّوا عَلَيْهِ وَسَلِّمُوا تَسْلِيمًا⁸⁵⁵

Sadakallahü'l-Azîm.

Dilleriyle Allah'ı tevhîd eden, kalbleriyle Allah'ın vahdâniyyetine inanan, ve kalblerini Allah muhabbetiyle, Resûlullah meveddetiyle süsleyen, kıyâmet gününe inanan, Hakk'ın cennetine tâlib, rızâsına râgıb cemâline âşık olanlar.

Bugün sebab-i hilkat-i âlem olan, bu âlemlerin yaratılmasına sebep olan, Resûl-i Ekrem, Resûl-i Efham Efendimiz hakkında bazı konuşmalar yapacağız. İnşaallah konuştuğlarımız Allah indinde ve Resûlullah indinde mergûb ve mahbûb olur. Olur da, Cenâb-ı Resûlullah, sallallahu aleyhi vesellem, nigâh-ı iltifât ile bizlere nazar eder, Cenâb-ı Hakk da bizleri âlî kılar. Resûl-i Ekrem bir kimseye nigâh-ı iltifât ile nazar etdi mi Allah onu yüceltir ve yükseltir. Müslümanların başına gelen felâketlerden bir tânesi de, Resûl-i Ekrem sallallahu teâlâ aleyhi vesellem Efendimiz Hazretleri hakkında müslümanların malûmatları azdır yani bilgileri. Meselâ bilgisi şudur. Mekke'de doğdu, Medîne'ye hicret etdi, türbesi oradadır, babasının ismi Abdullah, annesinin ismi Âmine'dir, dedesinin ismi Abdülmuttalib'dir, şeceresi Hazret-i İbrâhîm'e dayanır. Bu kadar bilirler. Bunu Ebû Cehil senden daha iyi bilir çünkü kendisi de aynı kavimdendir. Hemen hemen Resûl-i Ekrem'e çok karîb. Ammisi de öyle yani Ebî Leheb, değil mi?

Şimdi bugün bizim burada konuşacağımız, Resûl-i Ekrem kimdir ve nedir ve Allah'ın nesidir?

Birincisi, Resûl-i Ekrem Cenâb-ı Hakk'ın nûrundan halkolunmuşdur. İkincisi, Allah'ın sevgilisidir. Allah sevmiş, O'na âşık olmuş, O'nu muhabbetden halk etmiştir.

*Muhabbetden Muhammed oldu hâsıl
Muhammedsiz muhabbetden ne hâsıl*

Biz Hazret-i Peygamber'in ismini andığımız vakitte, O'nu bir kabîle reisi yâhud bir mahalle muhtarı, bir kaymakam, nahiye müdürü, vâli, haydi bilemedin bir emîr gibi biliyoruz. Halbuki hâdisât öyle değil. Hâdiseler böyle değil. Bir kimse Resûl-i Ekrem'i hakkıyla bilmezse, o kimse vazîfe-i insâniyyesini yapmamış demektir. O kimse, vazîfe-i dîniyyesini ve vazîfe-i islâmiyyesini yapmamıştır.

Hakîkat-i Muhammediyye'yi ancak Allahu Teâlâ bilir ve Allah'ın bildirdikleri bilir. Buna binâen, Cenâb-ı Hakk Kurân-ı Kerîm'de, bak şimdi birkaç âyet okuyacağım, buradan sen kıyâs eyle.⁸⁵⁶ "مَنْ يُطِيعِ الرَّسُولَ فَقَدْ أَطَاعَ اللَّهَ" yani "Her kim ki resûlüm Muhammed'e itâat etdi, muhakkak bana itâat etdi" diyor Hazret-i Allah. Bir âyet daha okuyalım. Bunlar da deryâdan bir katre, şemsden bir hüzmeye, kûrre-i arddan bir zerre misâlidir.⁸⁵⁷ "قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ"⁸⁵⁷ "وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ". Yani, "Habîbim Ahmed, Resûlüm yâ Muhammed" sallallahu aleyhi vesellem...

Şimdi burada bir husus daha var. Kur'an-ı Kerîm'e bakın, içinde hâfız olanlarınız var, belki de âlimleriniz var. Cenâb-ı Hakk Kurân-ı Kerîm'de hiç, "Yâ Muhammed" hitâbıyla Peygamber'e hitâb etmemiştir. Dört yerde esmâ-i Nebî geçiyor. Beş yerde geçer. Birisi İsmâ Peygamber'in rivâyetiyle geçer. İncil'de ve semâda Peygamberimiz'in ismi Ahmed'dir. Ondan gayrı dört yerde ismi geçiyor, arkasından sıfatını söylemek şartıyla. Allahu Teâlâ Peygamber'e hitâb ettiği vakit, "Yâ eyyühe'n-nebiyyü" "Yâ eyyühel müddessiru", "Yâ eyyühel müzemmilü" diye hitâb etmiştir. "Yâ Muhammed" hitâbı yoktur. Tefsîrlerde var, halk anlasın diye koymuşlar. Hattâ yine Sûre-i Hucurât'da, Allah diyor ki, "Peygamber'i birbirinizi çağırır gibi çağırmayınız, amelleriniz yani a'mâl-i hayriyyeniz habt olur, bâtıl olur" diyor. Yani bir adam Cenâb-ı Peygamber'e "Yâ Muhammed!" diye seslense, estağfirullah, bir arkadaşına seslenir gibi, bütün yaptığı a'mâl-i hayriyye habt olur yani bâtıl olur. Cenâb-ı Hakk Sûre-i Hucurât'da öyle diyor.

⁸⁵⁸ "قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ". Bir âyet-i kerîme de budur. Yine deryâdan bir katre olarak. "Söyle habîbim, mahbûbum, mergûbum, ekmele'r-rusûl, resûllerin en kâmilî, en ekmeli, sebep-i hilkat-i âlem, söyle. Eğer siz Allah'ı seviyorsanız, bana tâbi olunuz ki Allah sizi sevsin". Yani bir kul Resûl-i Ekrem'e tâbi olmayınca Allah'ın muhabbetine lâıyk olamaz. Bir kapı vardır, o kapı Muhammed kapısıdır, sallallahu aleyhi vesellem, oradan içeri kim girse, Hakk'ın rızâsına erişir.

Yine bir âyet daha okuyalım. Yine deryâdan bir katre olarak. Nice böyle âyât u beyyînât var.⁸⁵⁹ "وَمَا رَمَيْتْ إِذْ رَمَيْتَ وَلَكِنَّ اللَّهَ رَمَى". Bedir Harbinde, Resûl-i Ekrem yerden bir avuç taş aldı ve düşmanlarının üzerine attı. Hepsi kör oldular. Yine bir rivâyetde de hicret gecesi, Mekke-i Mükerrreme'den Medîne-i Münevvere'ye hicret edeceği vakitte, Resûl-i Ekrem, sallallahu aleyhi vesellem, Allah'ın emriyle yerden taş alarak düşmanın üzerine atdı. Peygamber oradan çıktı gitdi, Peygamber'i görmediler. Bakdılar, göremediler. Zâten bakıyorlardı göremiyorlardı yine bakdılar görmediler. Eskiden bakıyorlardı, manâsını göremiyorlardı, bu sefer maddesini de görmediler. Çünkü iş bakmakda değil görmektedir. Allah gösterirse

⁸⁵⁶ Sure-i Nisâ 80

⁸⁵⁷ Sure-i Âl-i İmrân 31

⁸⁵⁸ Sure-i Âl-i İmrân 31

⁸⁵⁹ Sure-i Enfâl 17

görürsün. İş bakmakla değil, görmekle. Bak dikkat buyur şimdi! Cenâb-ı Hakk diyor ki, ⁸⁶⁰ وَمَا رَمَيْتُ إِذْ رَمَيْتُ وَلَكِنَّ اللَّهَ رَمَى Sen o taşları atdığın vakitte, sen atmadın Habîbim Muhammed". Ya kim atdı? "Senin elinle ben atdım" diyor Hazret-i Allah. "وَمَا رَمَيْتُ إِذْ رَمَيْتُ وَلَكِنَّ اللَّهَ رَمَى".

Yine bir âyet okuyalım. Her bir âyet üzerinde ayrı ayrı durmak lâzım. Ama gül bahçesinden bir demet yapıyoruz, birer birer çiçeklerden koparıyoruz.

⁸⁶¹ "لَقَدْ جَاءَكُمْ رَسُولٌ مِنْ أَنْفُسِكُمْ عَزِيزٌ عَلَيْهِ مَا عَنِتُّمْ حَرِيصٌ عَلَيْكُمْ بِالْمُؤْمِنِينَ رَؤُوفٌ رَحِيمٌ". Yani "Size, sizin cinsinizden bir resûl geldi" buyuruluyor. Bu, bir manâsıdır. Kurân'ın yedi manâsı vardır. Bir manâ zâhirde, yedi manâ bâtındadır. Bâtında yetmiş manâ var diyenler de var. Yani Kurân'ın yetmiş bâtın manâsı var diyenler de vardır ki hakdır. Yedi milyon da var ama bizim kafa kâfî değil, bizim terâzi tartmıyor. Kurân'ın yetmiş manâsı da var ama bizim terâzî tartamayacak.

"لَقَدْ جَاءَكُمْ رَسُولٌ مِنْ أَنْفُسِكُمْ". Sizin cinsinizden bir resûl geldi yani insan cinsinden. İnsanın kıymeti ondan. Allah ne diyor? "Ey âdemoğlu! Semâyı, ardı, arşı, kürsüyü, cenneti, cehennemi, melâikeyi, güneşi, ayı, yıldızları, denizleri, deryâları, ummânları senin için halketdim, seni de kendim için halketdim" diyor. Kıymetin çok, neden? Çünkü Allah sevgilisini cinsimizden seçti yani insanoğullarından seçti. ⁸⁶² "إِنَّ اللَّهَ اصْطَفَى آدَمَ وَنُوحًا وَآلَ إِبْرَاهِيمَ وَآلَ عِمْرَانَ عَلَى الْعَالَمِينَ" âyet-i kerîmesi de bunu beyân etmektedir. Allah, Âdem'i ve Nûh'u ve Âl-i İmrân'ı içimizden seçti.

"لَقَدْ جَاءَكُمْ رَسُولٌ مِنْ أَنْفُسِكُمْ". Sizin cinsinizden bir resûl geldi. Yâhud "min enfeseküm". Böyle de okunur. Bu, şâz kıraatıymış, şâz olsun. Bu kıraata göre, "Sizin en güzeliniz, sizden geldi" yani en güzeliniz, en enfesiniz manâsına geliyor. Sonra, Raûf, Rahîm, Azîz. Yani Allah O'na kendi isimlerini veriyor. Raûf, Rahîm, Aziz Allah'ın isimleridir. Allah bu isimlerini Resûl-i Ekrem'e vermiş. Sallallahu aleyhi vesellem.

Yine başka bir âyet-i kerîmeden bir manâ verelim. ⁸⁶³ "إِنَّ الَّذِينَ يُتَابِعُونَكَ إِنَّمَا يُتَابِعُونَ اللَّهَ". "Habîbim Muhammed, sana her kim bîat etdiyse, bana bîat etdi" diyor Hazret-i Allah Celle Celâluhû. Yani "Sana bîat bana bîat, sana muhabbet bana muhabbet, sana ihânet bana ihânet" diyor.

Yine bir âyet okuyalım. ⁸⁶⁴ "ثُمَّ دَنَا فَتَدَلَّى * فَكَانَ قَابَ قَوْسَيْنِ أَوْ أَدْنَى". Gözün akıyla karası kadar hattâ ondan daha yakın Hakk'a yaklaştı. Zarf ile mazrûf oldular.

Yine Allah hiçbir nebiy-yi zîşânın hayâtına kasem etmiyor ama Resûl-i Ekrem'in hayâtına kasem ediyor. "Hayâtına kasem ederim ki yâ Muhammed bu böyledir" diyor. Sallallahu aleyhi vesellem. Yine Allah hiçbir nebînin cemâline kasem etmiyor, habîbi Muhammed'inin cemâline kasem ediyor. Allah hiçbir nebînin saçının siyahlığını yemîn etmiyor, habîbi Muhammed'inin saçının siyahlığına yemîn ediyor.

Yerin göğün sâhibi, bilinen ve bilinmeyen âlemlerin mâliki olan Allah, en başda okuduğum âyet-i kerîmede, "Meleklerimle beraber, muttasılen, habîbim Muhammed'e salât ediyorum"

⁸⁶⁰ Sure-i Enfâl 17

⁸⁶¹ Sure-i Tevbe 128

⁸⁶² Sure-i Âl-i İmrân 33

⁸⁶³ Sure-i Feth 10

⁸⁶⁴ Sure-i Necm 8-9

diyor ve her cuma günü de müezzin efendiler bu âyet-i kerîmeyi okuyarak şân-ı Muhammedî'yi ilân ediyorlar ve Kurân da, dâimâ bunu ilân etmekde. ⁸⁶⁵ إِنَّ اللَّهَ وَمَلَائِكَتَهُ يُصَلُّونَ "يا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا صَلُّوا عَلَيْهِ وَسَلِّمُوا تَسْلِيمًا". "Allah, melekleriyle beraber habîbi Muhammed'e salât etmektedir". ⁸⁶⁶ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا صَلُّوا عَلَيْهِ وَسَلِّمُوا تَسْلِيمًا. "Ey îmân eden müminler! Siz de O'na salât ediniz, öyle bir salât ki tam hakkıyla". İsm-i şerîfini yani Muhammed ismini işittiğin vakitte, salât verirken eğer, yarın yevm-i kıyametde Resûl-i Ekrem'e yakın olursun.

Bir adam kıyâmet gününde getirilir, a'mâl-i sâlihâtı yerden semâya kadardır ama içerisinde muhabbet-i Muhammediyye yok. Reddolunur, kafasına vurulur.

Her iş Muhammed Mustafâ ile, sallallahu aleyhi vesellem. Müşküller O'nunla hallolur. Ümmet-i Muhammed'in başına gelen bu felâket, Peygamber'den muhabbeti kesmeleri yüzündendir. Halbuki muhabbeti onlar kesmedi, Resûlullah onlardan muhabbeti kesdi. Sallallahu aleyhi vesellem.

Yarın sen de ben de gideceğiz. Hani bir çukur var ya, amel çukuru, ona kabir diyorlar. Dünyânın son menzili, âhiretin ilk menzili. Amel sandığı. Hepimiz gideceğiz oraya. Gençler! Size de söylüyoruz. İhtiyarlar! Size de söylüyoruz. Orta yaşlılar! Size de söylüyoruz. Kimse kurtulmayacak. Bizi oraya kapayacaklar. Bizi oraya teşyi' edenlerin yani götürenlerin ayaklarının sesleri, ayaklarının tıptırtıları kabirden işitilirken, iki melek gelecek, Resûl-i Ekrem hakkında soru soracaktır. "Bu zâtı nasıl biliyorsun?" diyecekler.

Kulaklarını benden yana ver! Kulağından gaflet pamuğunu çıkar! Gözünden de gaflet perdesini yırt! Melekler kabirdeki kişiye, "Bu zât hakkındaki malûmatın nedir?" derler. Bu âlemde Resûl-i Ekrem'e muhabbet etdinse, kalbin O'nun muhabbetiyle çarpdıysa, gözyaşı dökdünse, bunu yapamadıysa, hiç olmazsa ismini işittiğin vakitte, O'na, âline, evlâdına, ezvâcına salât u selâm getirdinse, diyeceksin ki, "O Allah'ın sevgilisi Muhammed Mustafâ'dır". Eğer bundan haberdar değilsen, diyeceksin ki "Müslümanlar O'na peygamber derdi ama biz uzakda kaldık" diyeceksin ve azâba müstehak olacaksın. Sorulacak olan, "Hüviyyet-i Muhammediyye"dir.

"İnnallahe halaka âdem 'alâ sûretihî" hadîsinde de beyân edildiği üzere, Cenâb-ı Hakk beşeri, Hazret-i Muhammed'in sıfatında koydu yani öyle halk etdi. Sallallahu aleyhi vesellem.

Şimdi, ismini işittiğin vakitte, felâha ermek istiyorsan, hemen salât ü selâm oku. Kim ki Resûl-i Ekrem'e salavâtı unutdu, yani ismini işitti, salâtı vermeyi unutdu, o kimse cennetin yolunu unutdu. O kimse helâk oldu.

Yâ Rabbi! Kableri çeviren sensin. Aşk, muhabbet, insan irâdesinde değildir. Kalbimizi habîbin Muhammed'in muhabbetine çevir ve gönlümüzde muhabbet-i Muhammediyye ve meveddet-i Ahmediyye zuhûra getir. Bize iltifat nazarıyla nazar edip, bizi nârından âzâd et, dâhil-i cennet, mazhar-ı zât eyle yâ Rabbi.

⁸⁶⁵ Sure-i Ahzâb 56

⁸⁶⁶ Sure-i Ahzâb 56

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sıratin müstakîm.

Resûlullah'ın Muhabbetini Nasıl Kazanabiliriz? 24 Şubat 1984 (22 Cemâziyyülevvel 1404)

Kâlallahu Teâlâ fî Kitâbihi'l-Azîz.

Eûzübillâhimineşşeytânirracîm.

Bismillâhirrahmânirrahîm.

إِنَّ اللَّهَ وَمَلَائِكَتَهُ يُصَلُّونَ عَلَى النَّبِيِّ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا صَلُّوا عَلَيْهِ وَسَلِّمُوا تَسْلِيمًا⁸⁶⁷

Sadakallahü'l-Azîm.

Allahümme salli 'alâ seyyidinâ Muhammedin ve 'alâ âli Muhammedin ve sahibihî vesellim.

Yüzleri nûr-ı îmân ile münevver, gönülleri Allah'ı tevhîd ederek ve O'nun muhabbetine lâîk olarak, O'nun habîbine gönül vererek ziynetlenen, kıyâmet gününe inanan, Hakk'ın cennetine tâlib, rızâsına râgıb, cemâline âşık olanlar!

Yerin göğün sâhibi, bilinen ve bilinmeyen âlemlerin mâlikî, rezzâkî, fettâhî olan Hazret-i Allah Celle Celâluhû Hazretleri Sûre-i Ahzab'da Resûl-i Ekrem'in şân-ı vâlâsı hakkında bizleri irşâd buyuruyor. Ve diyor ki, denizlerden bir katre, güneşden bir huzme, kürre-i arddan bir zerre, vereceğimiz manâ, "Ben, Allahlıgımla meleklerimle beraber muhakkak, innallahe ve melâiketehû yusallûne 'ale'n-nebiyy, nebîm olan Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâma salât ediyorum". "Ben Allahlıgımla, ben Allah", Celle Celâluhû, "meleklerimle beraber, muhakkak Habîbim Ahmed Resûlüm Muhammed sallallahu aleyhi veselleme, mahbûbuma salât ediyorum, ey îmân ile müşerref olan, benim varlığını birliğimi tasdîk eden, beni tevhîd eden, Habîbim Muhammed'e gönül veren ve îmân eden müminler, ne yapınız, siz de, sallû 'aleyhi, O'na salât ediniz, ve sellimû teslîmâ, öyle bir salât ki, selâm ki, hakkıyla". Şimdi buna mukâbil biz Cenâb-ı Hakk'a diyoruz ki, "Allahümme, Yâ Rabbi, salli 'alâ Muhammed, sen Muhammed sallallahu 'aleyhi vesellemin üzerine salât et" diyoruz Cenâb-ı Hakk'a. Allah diyor ki bize, "Ben meleklerimle beraber Habîbim Muhammed'e salât ediyorum, ey müminler, siz de Habîbim üzerine salât ediniz" diyor bize, emr ü fermân buyuruyor. Biz diyoruz ki, "Yâ Rabbi, sen ver Habîbin Muhammed'e salât".

Bunun manâsı ne demektir? Yani manâsı şu ki müslümanlar, Habîb-i Hudâ Şefî-i Rûz-i Cezâ Melce-i Fukarâ Şemsü'd-duhâ, Bedrüd-dücâ, Nûrül-verâ, fe kâne kâbe kavseyni ev ednâ, rahmeten-lil-âlemîn olan Peygamberimiz, sallallahu aleyhi veselleme, O'na lâîk olan salâtı biz kullara verdiği ilimle bilemeyiz Yâ Rabbi. Ancak O'na lâîk olan salavâtı sen Allah'lığınla bilirsin".

Zîrâ hakâyık-ı Muhammediyyeye bi-zâtihî Cenâb-ı Hakk vâkıf oldu. Kullar Peygamber'e bakdılar, göremediler. Görenler îmân etdi ama, Allah'ın kısmeti kadar, nasîbi kadar görenler

îmân etdiler. Hakîkat-i Muhammediyyeyi bilen ancak Hakk Teâlâ'nın bildirimiyle, Habîbi Muhammedinin muhabbetini onun kalbine atarak, o muhabbeti ona verdi. Ondan gayrı hiçbir ferd, hiçbir melek, hiçbir insan, hiçbir nebî, Resûl-i Ekrem'in sırrına esrârına vâkıf olamadı.

Resûl-i Ekrem, Peygamberimiz sallallahu aleyhi vesellem, sebeb-i hilkat-i âlemdir. Bu kâinât O'nun için halk olunmuştur. Resûl-i Ekrem, âdemoğullarının mefharıdır, fahridir, iftîhâridir yani. Niçin Kabetullah'ı tavâf ediyoruz? Niçin Beytullah oraya yapılmış? Mekke'ye. Neden? Hiç bunun sırrını düşündün mü? Kitaplarda gördün mü? Görmüşsündür herhâlde. Resûl-i Ekrem'in vücûdunun toprağı, Kabetullah'ın yerinden alındığı için, Allah orayı Beytullah yaptı. Onun için âşıklar gidiyorlar ne yapıyorlar, Kabetullah'ı tavâf ediyorlar. Resûl-i Ekrem'in vücûdunun toprağı, Kabetullah'ın yerindendir.

Nûh Peygamber'in necâtı Resûlullah'ın nûruna hâmil olmasındandır. Büyük felâket geldi, Nûh ve Nûh'a îmân edenler kurtuldular. İbrâhim Peygamber'i ateş yakmadı. Neden? Çünkü Resûlullah'ın nûruna hâmil idi Halîlullah. Oğlu İsmâil'i bıçak kesmedi. Neden? Resûlullah'ın cedd-i a'lâsı. Cümle enbiyâda nûr-ı Muhammed'den eser vardır. Cümle evliyâda da nûr-ı Muhammed'den eser vardır. Ona binâen Cenâb-ı Hakk Kurân'da gene, ⁸⁶⁸ هُوَ الَّذِي يُصَلِّيْ عَلَيْنَا "868" buyuruyor. Resûl-i Ekrem'e müntesib olduğumuz için, O'nun ümmeti olduğumuz için, Allah bize de salât ediyor, melekleriyle beraber. O'nun ümmetiyiz diye. Bu lutfu binâen. Cennet bize vaad olundu. Allah'ın cemâli bize vaad olundu. Kurân bize nâzil oldu. Leyletü'l-Kadr bize verildi. Mi'râc bize ikrâm olundu. Matlab-ı a'lâ maksad-ı rânâ olan cemâli-i bâ-kemâl-i ilâhî bize vaad olundu. ⁸⁶⁹ "وَجُودٌ يَوْمَئِذٍ نَاصِرَةٌ * إِلَىٰ رَبِّهَا نَاظِرَةٌ". Hakk Teâlâ kendini gösterecek, bu nimete ereceğiz inşâallah. Çünkü Muhammed Mustafâ'nın ümmetiyiz, sallallahu aleyhi vesellem. Sevgilisi olmak münâsebetiyle, O'nun da "Benim ümmetim" dediği bizlere Cenâb-ı Hakk'ın büyük nimetleri vardır. Zâten Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi veselleme Hakk'ın muhabbet ve meveddeti olmasaydı, yapıldığımız suçlardan dolayı Cenâb-ı Hakk bizi kûrre-i arda bırakmazdı. Benî İsrâil'in kavmi gibi kaldırırdı dünyâ yüzünden. Kâfir bir lokma ekmek, münâfık bir yudum su bulamazdı içmeye. Ama Cenâb-ı Allah ne diyor, ⁸⁷⁰ "وَمَا كَانَ اللَّهُ لِيُعَذِّبَهُمْ وَأَنْتَ فِيهِمْ". Habîbim Muhammed sen onların arasındasın, onun için onlara azâb etmeyeceğim. Onlar arasında sen rahmetsin, benim rahmet-i ilâhiyyemin tecessümüsün kâinâta". ⁸⁷¹ "وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا رَحْمَةً لِّلْعَالَمِينَ".

Şimdi, müminler! Resûlullah'ı her şeyimizden ziyâde sevmedikçe, îmân kemâle ermeyecektir ve ermez. Muhabbet de insanların irâde-i cüz'iyyesinde değildir. Muhabbet irâde-i külliyyededir. Ne yapacağız? Bu muhabbet-i Muhammediyyeyi celb etmek için ne yapacağız, nasıl çalışacağız? Resûlullah'ın en küçük sünnetine varasıya kadar riâyet edeceğiz, evlâdına, âline, Ehl-i Beyt'ine, ashâbına, evliyâsına hürmetkâr olacağız ve muhabbet edeceğiz ki, bu muhabbet tohumunu kalb tarlasına ekmiş oluruz. Eğer bunu gözyaşıyla sulayabilirsek, yakın zamanda bu meyva verecektir. Çünkü Resûlullah sallallahu aleyhi vesellem buyuruyor ki, "Birbirinizi sevmedikçe îmân etmiş olmazsınız. Beni her şeyinizden ziyâde sevmedikçe, îmânınız kemâle ermez". Yarın kıyâmet gününde, nedâmet ânında, Resûlullah'ın kurbiyyetinde, yakınında bulunmak istiyor musun? Resûlullah'a salât ü selâm

⁸⁶⁸ Sure-i Ahzâb 43

⁸⁶⁹ Sure-i Kiyâme 22-23

⁸⁷⁰ Sure-i Enfâl 33

⁸⁷¹ Sure-i Enbiyâ 107

okuyacaksın. O'na muhabbet evvelâ oradan başlar. Çünkü Allah da sana bunu emrediyor. Ve salât ü selâmı sen Allahu Teâlâ Hazretlerine havâle ediyorsun.

Fazîletinden bir tânesinden bir kıssa anlatalım, inşâallah o vakit komprime gibi kalbimize yerleşecek salât ü selâm meselesi.

Diyor ki bir veliyyullah, büyüklerden birisi, "Bir delikanlı gördüm, Kabetullah'ı tavâf ediyordu, Kabe'yi. Fakat her rûknün bir duâsı olduğu hâlde, bu delikanlı dâimâ salât ü selâm okuyordu Kabe'yi tavâf ederken. Dikkat etdim buna ben, nazar-ı dikkatimi celb etdi. Sonra onun tavâfı bitdikden sonra", yedi şavt bir tavâfdır, hep yediyle başlar iş, "çağırdım yanıma, 'Evlâdım, Kabe'nin rûkünlerinin duâları vardır, sen bu duâları bilmiyor musun, sana öğreteyim' dedim, 'biliyorum efendim' dedi. 'Peki, ben gördüm ki sen hiç duâ etmiyordun, hep salât ü selâm okuyordun'. 'Ben ahd u peymân etdim, bundan böyle ben duâ etmeyeceğim, ancak Allah'a salât ü selâm okuyayım, bana bu kâfi gelecektir'. 'Gördüğün bir şey mi var?'. 'Evet, gördüğüm ve şâhid olduğum bir şey var ki bunu herkes görmedi, ben gördüm' dedi. 'Anlat bakalım' dedim. 'Biz Horasan hacısıyız. Hacca geliyorduk. Buraya uzak bir yerde konakladık. Pederim o gece orada vefât etdi'.

Efendiler! Akşam yatarken gündüz yaptıklarınızı bir nazar-ı i'tibâra alınız, Allah sizi hesâba çekmeden siz kendi nefslerinizi hesâba çekiniz. Ne yaptın hayırdan ve şerden? Kimi kırdın, kimi incitdin? Allah için ne yapabildin o gün için? Mutlakâ kendine bir soru sor ve tefekkür et. Sonra istiğfâr et. Yatarken, "Yâ Rabbi, inşâallah kalkarım ama kalksam da kalkmasam da "eşhedü en lâ ilâhe illallah ve eşhedü enne Muhammeden abduhû ve resûluh" diyerek yat. Tövbe istiğfâr et. Çünkü bir nefesde Allah'a iki şükür vermek lâzım, birinde şükür ediyoruz, birinde veremiyoruz şükrü. Ecel bize gözümüzü açıp kapayınca kadardan yani lemhi'l-basardan daha yakın ecelimiz. Onun için dâimâ her gün her gün böyle, Hakk Teâlâ'ya hemen yaklaştırmaya çalış. İhmâl etme tövbeyi, ibâdet ve tâatı. "Sonra ibâdet ederim, tekâüd olayım inşallah öyle başlarım" deme! Hemen kulluğa başla. Şu sözü unutma. Allah'a muhtaç olduğun kadar Allah'a ibâdet eyle. Yapamazsın ya. Her ân Allah'a muhtaçsın. Şu alnını, cebînini toprağa vur. Ve dağlardan yüce gördüğün burnun da toprağa vurulsun Allah önünde. Hiç olduğunu, bir menîden halk olduğunu hatırla. Ama hâmil olduğun esrârı da unutma sakın hâ! Hâmil olduğun esrâr-ı ilâhiyye var, bir defîne var yani, onu unutma! O defînenin başı da, Hazret-i Muhammed'e ümmet olmandır.

'Babam öldü fakat babamın şekli değişti. Hacı namzedi. Şekli değişti babamın. Ben o hâlde o şekilde halka bunu haber veremezdim. Çünkü bir rezâlet olacak ve uzun seneler babam darb-ı mesel olacaktı halkın ağzına, lisânına. Söyleyemezdim. Düşünüyordum, ağlıyordum, Yâ Rabbi, bizi bu musîbetden kurtar ve halâs et. Sen settâre'l-uyûbsun Yâ Rabbi, biz Muhammed ümmetiyiz'.

Efendiler! Vaktiyle Benî İsrâîl'de, söylemeden geçmeyeceğiz, Benî İsrâîl'de adam ne günah yaparsa, Cenâb-ı Hakk o günahın şekline onu koyuverirdi. Meselâ birçok insanlar akşamdan insan sabahleyin domuz olmuşdur Benî İsrâîl'de. Ümmet-i Muhammed'de de bu oluyor ama manevî olarak oluyor. Bir de elli senede, yüz senede, iki yüz senede bir defa maddî olarak olur ki ibret olsun diye kâinâta. Yaaa domuz oluverirdi adam. Domuz ameli işlemiştir, domuz

olurdu Benî İsrâîl'de. Allah Kurân'da söylüyor, istersen bak. ⁸⁷² "كُونُوا قِرَدَةً خَاسِئِينَ", "biz maymun yaptık" diyor. "Maymun olun" dedi İsrâîl'in bir kavmine, onlar maymun oldular. Bize de oluyor ama Ümmet-i Muhammed'e, Habîb-i Hudâ'ya olan muhabbetinden Cenâb-ı Hakk'ın, manevî olarak bizde oluyor. Yani amelimiz dönüyor bizim. Ama yüz senede bir defa zâhir oluyor ki halk bundan ibret alalar diye. Meselâ Nûh Tûfânı bizde de olur ama bütün dünyâyı kaplamaz. Bir tarafı yıkar, bir taraf ibret alsın diye. Resûl-i Ekrem'e hürmeten Cenâb-ı Hakk bir tarafı yıkar, bir taraf ibret alsın diye. İbret almazsan, sonra ibret olursun başkalarına. İbret almazsan, sonra ibret olursun başkalarına. Bir daha söylüyorum, sözüme dikkat et. İbret almazsan, ibret olursun sonra başkalarına.

'Ağlıyordum. Derken çadırın kapısı açıldı. İçeriye nûrânî bir zât girdi. Arkasında gene nûrlu insanlar vardı ama o zât hızla yürüdü ve pederimin yüzünü açdı. Ve mübârek elleriyle pederimin yüzünü tuttu topuğuna kadar, ayağının topuğuna kadar sıvazladı. Babam eskisinden güzle oldu. Bir nûr zâhir oldu ki, dille tarif edilmez. Hemen bu zâtın ayaklarına sarıldım. "Kimsiniz bizi bu felâketden kurtardınız?" dedim. O zât-ı muhterem bana dedi ki, "Ben Muhammed Mustafâ'yım", sallallahu aleyhi vesellem, "Baban günahkar bir adamdı, fakat her gece bana yüz salât ü selâm okurdu. Akşam okumayınca melekler gelip haber verdiler".

Çünkü bir melek var, o melek sen salât verdiğin vakitte, isminle, cismine haber veriyor Peygamber'e. Öyle diyor Peygamberimiz. "Senin ümmetinden İstanbul'da filan oğlu filan kimse Yâ Resûlallah sana yüz salât ü selâm verdi, okudu". "Bu nasıl olur?" filan. Senin akıl terâzin, benim akıl terâzim bunu çekemez. Bu, aklın mâverâsındadır. Akl-ı maâşla değil bu iş.

"Geldi vefâtını haber verdi ve bu musîbete dûçâr olduğunu haber verdi. Geldim onu felâketden kurtardım".

"Efendi" diyor "Ben bunu görünce başka duâ mı okurum" diyor. Mâdem ki Resûlullah ile mukarrebîyyet var salât ü selâmda, bağlılık var birbirimize, bu bana kâfi geldi" diyor.

Haydi bir tâne daha söyleyelim bakalım. Resûl-i Ekrem'i seveceksin, sevmeden olmaz, îmân kemâle ermez. Hattâ şunu da söyleyeyim sana ben, hatırıma gelmişken.

Resûlullah bir gün, günlerde bir gün, Ömer ibn Hattâb'a sordu, radiyallahu anh, Hazret-i Ömer'e yani. Hazret-i Ömer'i biliyorsun değil mi, Peygamber tarafından tayîn olduğu mevkilerini? "Benden sonra peygamber gönderilseydi" diyor Peygamberimiz, "Ömer gelirdi" diyor. Ömer'in mevkii bu. Sordu bir gün, "Yâ Ömer, beni ne kadar seversin" dedi. Dedi, "Yâ Resûlallah, her şeyimden ziyâde seni severim ama nefsimi senden ziyâde severim" dedi. Doğru söyledi. Efendimiz buyurdu ki, "Yâ Ömer, beni hak peygamber olarak gönderen Allah'a kasem ederim ki îmânın kemâle ermedi".

Çünkü müminlere evlâ olan nefslerinden ziyâde Peygamber'i sevmek, müminlere evlâ olan kendi annelerinden ziyâde Hazret-i Peygamber'in âilelerini sevmektir. Nâmûs-ı Muhammedî. Hele Cenâb-ı Fâtîmetü'z-Zehrâ. Hele Cenâb-ı Fâtîmetü'z-Zehrâ. Buyurmuşlar ki, "Bid'atün

minnî" buyurmuş Peygamber, "Fâtîme benim parçam" diyor. Kaç defa huzûra gelirse, Resûlullah ayağa kalkardı Fâtîmetü'z-Zehrâ'ya. Alır bağına basar, ellerini öperdi. O kadar severdi. Biz bunu aramızda müslümanlar maalesef, "Canım Ayşe Fatma gibi, böyle olsun" filan diyoruz. Estağfirullah, estağfirullah. Küfre kadar iş gider. Bu isimler mukaddes isimlerdir, kudsî isimler, Allah'ın salât ettiği isimler bunlar. Hem cisimler, hem isimler.

"Hak nebî olarak beni gönderen Allah'a kasem ederim ki, Yâ Ömer, îmânın kemâle ermedi". Ağladı Hazret-i Ömer, radiyallahu anh Hazretleri.

Ömer'in kerâmâtını da biliyorsunuz. Üç aylık yoldan ordularına emir verirdi Hazret-i Ömer. Meselâ İran Harbinde Sâriye'ye emir vermişdir, üç aylık yoldan. "Yâ Sâriye, el-cebel!" diye, hutbe okurken birden bire. Sonra sormuşlar kumandana, diyor ki, "Düşman bizi sarıyordu, emîrül'l-müminîn'in sesini işitdik" diyor, "Dağa çık! Dağa çık! diye seslendi, çıkdık kendimizi kurtardık" diyor. Gene aynı zamanda Nil Nehrine mektup yazmış, onun mektubundan sonra bir daha Nil Nehri insan boğmamışdır. Vakt-i câhiliyetde insanları süslerler, biz kız çocuğunu suya atmayınca nehir taşmazdı vaktiyle, Hazret-i Ömer'den evvel, Hazret-i Ömer mektup yazdı, mektup oraya atılınca, bir daha sefere böyle bir halt karıştırmadı Nil Nehri. Haddine mi düşmüş.

Hazret-i Ömer ağladı ve dedi ki, "Yâ Resûlallah, şimdi seni her şeyimden ziyâde seviyorum" deyince, sallallahu aleyhi vesellem buyurdular ki, "Şimdi Yâ Ömer îmânın kemâle erdi".

Çok mühim müminler! Resûl-i Ekrem mirât-ı Hakk'dır, mahbûb-ı mutlakdır. Bazı esrârı ağızımızdan kaçacak olursa, belki halkın birçokları hazmetmeyebilir, bu sözleri buradan söyleyemeyiz. Onları inşaallah ârif-i billah olmak isteyenler gelip sorarlar filan konuşuruz, anlarız filan. Yani burada söylenecek söz değil. Yani bazı kimseler bunu kaldıramaz. Yani ilk mekteb talebesine fakülte dersi verilmez. Bazı talebeler var, daha ilk mekteb talebesi. Henüz daha bu işe ayak atmışlar, bu yola dönmüşler.

İkinci. Gene salât ü selâmın fazîletinden bahsedeceğim. Bir kıssa daha. Sana ibret olsun. Komprime yani.

Bir kadın geldi Hasenü'l-Basrî'ye. Bu Hasenü'l-Basrî, tarîkat-i aliyyenin, bütün tarîkat-ı aliyyenin başıdır. Hazret-i Ali'den ahzetmişdir, Hazret-i Ali'nin tilmîzidir. Tâbiînin evvelidir. Efdalü't-tâbiîn Üveyse'l-Karanî'dir. Tabîînin evvelidir Hasenü'l-Basrî Hazretleri.

Bir kadın geldi, dedi ki, "Genç bir kızımı kaybetdim Yâ Hasen, Yâ İmâm, kızımı görmek istiyorum. Âhiretde o, anneyim özledim çok, kızımı görsem. Kâbil değil mi? Mâdem ki Kurân var elimizde, ⁸⁷³ "وَلَا رَطْبٌ وَلَا يَاسٌ إِلَّا فِي كِتَابٍ مُبِينٍ", yaş ve kuru onun içindedir. Hiç kâbil değil mi evlâdımı görmek, âhiretdekilerle konuşmak, onları görmek?". Hasen-i Basrî buyurdular ki, "Sen Kurân oku ona, hayır yap, senin için kâfi hanım. Görme, isteme görmek".

Birçok şey vardır ki bilmemek, bilmekten hayırlıdır. Ecelimizin ne gün olduğunu bilsek, kimse bir taşın üzerine bir taş koymaz. Sen paraları sayıyorsun, halbuki Azrâil gelmiş senin ensende dolaşıyor, haberin yok. Kasaya koymadan canını alıverir Azrâil. Uğraşır mısın öyle

⁸⁷³ Sure-i En'âm 59

şeylerle o vakit. Hiç belli değil yani. Hiç belli değil zamânı, zemîni, mekânı.

Kadın çok ricâ edince, dedi, "Şöyle yaparsın" dedi, "Cumartesiye pazara bağlayan gece şu sûreleri okursun, şöyle yaparsın, yatarsın" dedi kadına. Kadın yaptı öylece ve Allahu Teâlâ da onun ricâsını, niyâzını kabûl etti ve evlâdını ona gösterdi. Gösterdi ama kız azâb içerisinde. Kabir azâbı hak ve gerçektir.

Burada mim koyun şimdi. İyi dinleyin beni.

Hazret-i Osman ibn Affân, zinnûreyn olan Osman ibn Affân Hazretleri, Peygamber'in iki kızını almış. Kurân'ı cem eden zât. Mahşer denildiği vakitte müteessir olurmuş ama, kabir denildiği vakitte çok müteessir olurmuş. Sormuşlar kendisine, demişler ki, "Yâ emîre'l-müminîn, mahşerden bahsedildiği vakitte müteessir oluyorsunuz ama kabirden bahsedildiği vakitte çok müteessir oluyorsunuz. Bunun sırrı nedir?" demişler. Demiş ki, "Mahşer umûmîdir, kabir ferdîdir" demiş. "Tek başınasın kabirde, tevahhuş eder insan" demiş. Haşyet. Ama mahşerde kalabalık. Milyonlarca insan var".

Peki Osman kimdir, onu da söyleyelim. Sahabeden birisi yolda gelirken kadının birine bakmış, kötü nazarla bakmış.

"Efendi, zamanımızda kadın çıplak geziyor". Allah senin gözüne kapak yapmış, gözünü kapatırsın, bakmazsın. Adam ol. Adam ol! Nefsini dizginle. Bakdığın kadın ya birinin kız kardeşi, ya annesi, ya ablası ya evlâdıdır. Senin kız kardeşine, karına, kızına baksalar râzı olur musun? Olmazsan, sen de râzı olma başkasına bakmaya.

Bakmış. Olur ya. Allah râzı olsun ondan, bakmış, bize haber veriyor. Huzûr-ı Osman'a gelmiş adam, Hazret-i Osman yüzüne bakdı, "Kalk, yıkan da gel" dedi. Osman bu. Dedi, "Yâ emîre'l-müminîn, ben cenâbet değilim". "Gözünle zinâ etmişsin sen. Gözlerin zinâ etmiş senin. Haydi git yıkan da gel huzûruma!" dedi. Osman da bu, radiyallahu anh, Osman-ı Zinnûreyn.

Kabirden çok tevahhuş edermiş Hazret-i Osman-ı Zinnûreyn, kabirden.

Kadın azâbda görmüş kızını. Allah muhâfaza buyursun. Gelmiş Hazret-i İmâm'a, dedi "Yâ İmâm, kızımı azâbda gördüm" dedi, "ne yapacağım şimdi?". Dedi, "Ben sana söylemedim mi, görmemek hayırlıdır. Kurân oku, affı için Allah'a ricâ et, yalvar".

Ümmet-i Muhammed'e bahş edilen Allah'ın bir lutfudur bu. Nedir o? Dirilerin duâsıyla ölülerin azâbı ref olur, kaldırılır yani. Ama ölünün mümin olması şarttır. Ölülerin mümin olması şart.

"Ne yapayım?". "Kurân oku, şöyle yap, şöyle yap, hayır hasenât". Sonra, birkaç gün sonra, Hasenü'l-Basrî Hazretleri gördü. Güzel bir hanım, başında murassâ bir taç, sırtındaki giymiş olduğu elbise, dünyâ elbiselerinden değil, kıymet biçilmez. Sordu, "Ey hâtûn, sen bir peygamber kızı mısın, kimsin sen?" dedi. "Yâ İmâm, sana gelen bir kadın vardı ya, kızımı görmek istiyorum dedi, işte o kızım ben" dedi. Hazret, "Ama o azâbdaymış". "Bizim kabristanda beş yüz kişi böyle azâbdaydık, bir zât geçdi bizim makberenin önünden, Resûlullah'a on salavât verdi, o on salavât hürmetine beş yüz kişinin azâbı ref oldu" dedi.

Şimdi elâleme böyle olursa, sana nasıl olacak, senin vücûd iklîmine, senin vücûd iklîmine nasıl olacak, nûr-ı Muhammediyye, meveddet-i Ahmediyye, salât ü selâm.

Hattâ içinizde vakitleri müsâid olanlar, eski yazı bilenler, Delâil-i Hayrât almalı ve onu okumalıdır, Süleyman Cezûlî Hazretlerinin. Gündelik hizibleri vardır, okumalıdır, devâm etmelidir yani. Zararlı bir şey değil hâ! Kapalı kapılar açılır. Resûlullah'la arayı iyi edersin. Mahşer gününde livâsı altında cem olursun. Cennet yolunu bulursun. Cemâl-i Resûlullah'ı görürsün. Bu âlemde görürsün Peygamber'in cemâlini. "Efendim, görürsek ne olur?". Kim ki Resûlullah'ı bu âlemde gördü, şefâatine nâil oldu demektir. Onu âşıklara sormak lâzım.

Bir tâne daha kıssa geldi, söylemeden geçmeyeceğim.

Bir zât-ı muhterem, malını mülkünü kaybetmiş, iflâs etmiş yani. Yüz altın borçlu kalmış, o devirde. Yüz altın borçlu. Ağlıyor, namuslu adam, ağlıyor, sızlıyor, "Aman Yâ Rabbi, bana bu parayı ver, borçlu kaldım, ben ölürsem çocuğum çocuğum bu şey altında kalacak". Hep Peygamber Efendimiz'e ilticâ ediyor, Peygamber sallallahu aleyhi veselleme. Bir gece Resûlullah'ı görmüş rüyâsında. İyi dinle, kulağını benden yana ver! "Aman Yâ Resûlallah" demiş, "borçlu kaldım bana imdâd et" demiş. "Dünyâda şefâatin hakdır, âhiretde şefâatin hakdır". Demiş ki, "Yüz altını almak için git Hekimoğlu Ali Paşa'ya". Câmisi Koca Mustafa Paşa'ya giderken. O vakit sadrazammış Hekimoğlu Ali Paşa. Osmanlı sadrazamıymış. "Git Ali Paşa'ya, benden selâm götür, sana yüz altın versin" demiş Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem. İyi dinle! O zât da demiş ki, "Yâ Resûlallah, ben bunu söylerim ama, Ali Paşa beni yalanlar" demiş. "Nasıl yani ben bunun doğru olduğunu ona ifâde edeyim" demiş. Efendimiz demiş ki, "O bana her Cuma akşamı yüz salavât okur" demiş, "geçen cuma gecesi okumadı" demiş, "unutdu" demiş. "Sana şâhid olsun bu, şâhidin bu olsun" demiş. Gitmiş Hazret, sadrazamı görmüş, demiş ki, "Efendim, Resûl-i Ekrem'in...". "Efendim! Ne söylüyorsun!" demiş. "Resûl-i Ekrem'in selâmı var size". "Aleykümselâm ve rahmetullahi ve berekâtuh", ayağa kalkmış. "Evet?". "Bana yüz altın vereceksiniz". "Nerede gördün Peygamber'i sen?" demiş. "Rüyâmda". "A kardeşim" demiş, "keşke ben görseydim de sana bin altın verseydim" demiş, "bana görünmedi sana niye görünüyor yani". Demiş ki, "Ben bunu söyledim Efendimiz'e, Yâ Resûlallah beni yalanlar paşa, dedim, dedi ki Cenâb-ı Peygamber, sallallahu aleyhi vesellem buyurdular ki, ben ona bir burhan ve şâhid vereceğim, seni yalanlayamaz. Paşa Cuma akşamları yüz salavât okur bana. Geçen cuma gecesi okumamışsın, şâhidim bu" deyince, paşanın yüzü bembeyaz oldu. "Bir daha söyle bakayım" dedi. "Resûlullah'ın selâmı var, Peygamberimiz'in, bana yüz altın vereceksiniz". "Bir daha söyle". "Resûlullah'ın selâmı var, bana yüz altın vereceksiniz". "Bir daha söyle". Ve yedi sefer böyle dedikten sonra adam demiş ki, "Paşa Hazretleri benimle alay etmeyin, vereceksiniz verin" deyince, "Âh evlâdım, kaç defa selâm söyleseydin o kadar sana yüz altını artıracakdım" demiş, "niye yedide kesdin sen bu işi" demiş, yedi yüz altın vermiş kendisine. "Mâdem ki Resûlullah bana selâm gönderdi bana" demiş, "mesele kalmadı".

Vakit dar olmasa size daha neler söyledim bugün. Bu kadar kâfî.

Yâ Rabbi, aşk, muhabbet kisb ile değildir Yâ Rabbi, biliyoruz, mevhibe-i rahmânîdir, sen bizim kalblerimizi aşk-ı Habîbinle, meveddet-i Ahmediyye ile pür-nûr et, lisânımızı Habîbine salât ü selâm vermekle süsle, gönlümüzü muhabbet-i Muhammediyye ile tezyîn et Yâ Rabbi. Yâ Rab, sana ibâdet eden ve sâlih amel işleyen, dâimâ senin rızâ-i şerîfinde bulunan

zümreye bizi dâhil eyle Yâ Rabbi. Bizim a'zâ-yı cevârihimizi sana küfür, şirk, zelle icrâ etmekden koru. Her ne kadar bizim irâde-i cüz'iyemiz varsa da, verdinse de, senin irâde-i külliyyen yanında ne olur Yâ Rabbi. Gâlib sensin. Sana teslîm olduk. Bizi iki cihânda selâmete erdir ve Habîbin Muhammed'le cennete girdir ve cemâlinle müşerref eyle Yâ Rabbi.

Vallâhu yed'û dâri's-selâm, ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtın müstakîm.

Resûlullah'a Salât ü Selâm Okumanın Faydaları 2 Mart 1984 (29 Cemâziyyülevvel 1404)

Kâllallahu Teâlâ fî Kitâbihi'l-Azîz.

Eûzübillahimineşşeytânirracîm.

Bismillâhirrahmânirrahîm.

إِنَّ اللَّهَ وَمَلَائِكَتَهُ يُصَلُّونَ عَلَى النَّبِيِّ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا صَلُّوا عَلَيْهِ وَسَلِّمُوا تَسْلِيمًا⁸⁷⁴

Sadakallahu'l-Azîm.

Okuduğum âyet-i kerîme, Sûre-i Ahzâb'dan.

Kurân-ı Kerîm 114 sûredir, 6666 âyetdir. Kurân-ı Kerîm'i muhakkak sûretde okumaya gayret et. İlmin vakti, zamânı yokdur. "Yaşım geçdi, vaktim geçdi" demeyeceksin. Sultân-ı rusûl yani resûllerin sultânı olan Muhammed aleyhissalâtü vesselâm, yani Efendimiz, Allah'ın mahbûbu, Allah'ın sevgilisi, "Utlübü'l-ilme mine'l-mehdi ile'l-lahti" buyuruyorlar ki yani "İlmi siz beşikden mezara kadar talîm ediniz".

İlimde birçok safhalar olduğu gibi, asıl ilim, Allah'ı bilmektir. Allah'ın kelâmını bilmeyince Allah'ı nasıl bilirsin? Allah'ın mahlûkâtını tanımayınca Allah'ı nasıl tanırırsın? Öyleyse, muhakkak sûretde, "Vaktimiz geçdi, yaşımız kemâle erdi" demeyeceğiz, Kurân-ı Kerîm'i tilâvet edeceğiz.

Şunu da söyleyeyim size, Kâşifü'l-Kubûr diye bir kitap var İmâm-ı Suyûtî'nin, onda diyor ki, "Kurân-ı Kerîm'i öğrenmeden ölenlere, melekler kabirde Kurân'ı talîm etdirecekler" diyor. Belki zahmetli olur yani. Buradan hazırlan git.

"Efendim, Arabî harf uzun, iş ağır, çetin" filan. Hayır efendim, öyle değil. Allah zenginliği istediğine, ilmi isteyene verir. Bir akşamda okuyanlar vardır be, bir akşamda! Niye Allah'dan ümîdini kesiyorsun? Gönlün Allah'lı olsun bir defa evveliemirde. Allah'a itimâd et, Allah'a hüsn-i zan et, Allah'ı sev.

Hani meşhûr bir menâkıb var da, yeri gelmişken söyleyelim. Salahaddîn-i Zerkûbî'nin ceddi, bir kış gününde medreseye gelmiş, tahsîle. İşitmiş böyle hocadan. Biraz yaşı geçmiş bir adammış. Talebeler, genç talebeler, şaka yapmışlar kendisiyle. Zemherî böyle, medresenin

⁸⁷⁴ Sure-i Ahzâb 56

önünde de su akarmış., bir dere varmış, çay varmış. Demişler, "Niye geldin buraya babalık" demişler. "Okumaya" demiş. Demişler, "Sen dağlısın, senin kürdlüğün çıkması lâzım". "E ne olacak?" demiş. "Suya gireceksin sabaha kadar" demişler. "Orada kalacaksın, sonra medreseye girersin, tahsîle başlarsın" demişler. Kalb temiz, hiç gıll u gış yok, öyle zannetmiş o ve girmiş suya. Zemherîde sabaha kadar durmuş suda. Meşhûr menâkıbda var yani söylediğim şey. Sabahleyin medreseye gelmiş, doğru kürsüye çıkmış, diyor ki, "Emseytû kürdiyyen esbahtü arabiyyâ, dün ben Kürddüm, bugün Arap oldum, gelin size lisân-ı Arab'ı öğreteyim" diyor. Bir akşamda Allah ihsân etmiştir.

Hakk Teâlâ'ya ne güçlük var ki? Yalnız sen Allah'a iyi itimâd et, iyi sarıl O'na sen. "Olur mu olmaz mı" deme. Biz insanken kapımıza gelen fakîri fukarâyı boş çevirmeyiz, hakkıyla Allah'ın kapısına geleni Allah boş çevirir mi zannediyorsun yani? O, sultânların sultânıdır. O, Rahmân'dır, Rahîm'dir Allah. Vaktim geçdi filan yok, tahsîl-i ulûm. Her husûsda.

Bu kafayla gitmeyeceğiz âhiret âlemine. Dünyâyı da evlâdlarımıza tertemiz teslîm edeceğiz ki, bizden sonra bizim kabirlerimizi pis ayaklarıyla kâfirler çiğnemesinler, evliyâlarımızın kabirlerine şarap dökmesinler. Çalışmazsan, okumazsan, tahsîl etmezsen, gidersen böyle bildiğinle, sonra kâfir gelir senin mukaddesâtını kirletir, karına kızına el atar. Karın kızın senin mukaddesâtınsa eğer! Sende iffet ırz varsa! Câmine, mukaddesâtına, Kitâb'ına...

Şuraya gelmişken söylemeden geçmeyeyim haydi. Ben kitapçılık yapıyorum biliyorsunuz burada Çarşı'da, şurada Sahafhâne'de. Bundan birkaç sene mukaddem, epeyi oldu, on beş yirmi sene var, bir kadın geldi, bir Kurân-ı Kerîm getirdi bana. Yani sırası geldi de söylüyorum, zuhûr etdi. Kulağınıza küpe olsun bu. Bunları bellemezseniz, bunları unutursanız, her şey unutulur. Her şey gider elinizden. Kimseden intikam almaya kalkma ama bil düşmanını, sakın. Îcâb etdiği vakitte, her şeyini müdâfaaya hâzır ol. Evvelâ birinci, birbirini seveceksin. Birincisi, tevhit. Birleşme, anlaşma. Kadın getirdi bir Kurân-ı Kerîm. İbretle dinleyiniz, kürsî-i Muhammed'den söylüyorum, hilâfım yok, Allah şâhiddir. Kurân-ı Kerîm'in başı ve sonu yok. Dedi ki bana, "Bunu böyle cildletir misiniz?" dedi. Dedim ki, "Kurân-ı Kerîm böyle cildlenmez. Kurân-ı Kerîm yüz on dört sûredir. Âyetleri tamâm olması lâzım. Başka kitâba benzemez bu, Kurân-ı Kerîm'dir. "Yok" dedi, "ben bunu okumak için cildletmiyorum" dedi. "Niye cildletiyorsun hanım?" dedim, sordum ben de tabii. Şu cevabı verdi bana, "Ben Fethiye'liyim" dedi, "Fethiye'liyim, bizim oraya düşman geldi, biz kaçdık" dedi. Düşman Kurân-ı Kerîm'i almış, yüz numaraya koymuş, kadının anlattığına göre, tahâret etmişler Kurân-ı Kerîm'le. Sonra Cenâb-ı Allah bize feth u fütûhât verdi, Rûhâniyyet-i Muhammediyye, ervâh-ı Bedir ve dîn-i Ahmed uğruna dökülen şehîd kanlarının sâhibleri, yani kanlarından kendilerine kefen biçen babalarımızın rûhları bize yardım etdiler ve muzaffer olduk elhamdülillah. Düşman çıkdı gitdi. "Gitdiğim vakitte bu Kurân'ı yüz numarada buldum" dedi, "böyle bu şekilde. Kullanılmış bir kısmı, kirletilmiş. Bunu aldım şimdi cildleteceğim, kabirde göğsüme koyduracağım. Yevm-i kıyâmetde bana şâhid olsun, kâfi" dedi. Vallâhi ve billâhi, aynen böyle.

Niçin bunu söylüyorum? Daha bu ufak, basit bir misâl, benim şâhid olduğum. Nice böyle düşman çizmesini görenler, düşman yumruğunu yiyenler, nice böyle mukaddesâtımıza ilişildiğini gördüler. Onun için evvelâ tevhit-i islâmı bozmayacağız ve ilme çalışacağız. Bu vatani tertemiz, iffetli, ırzlı, mukaddesâtına hürmetkâr, küçüğüne şefkatli, büyüğüne hürmetli, insan haklarına riâyet eden, bilgili, kafalı evlâdlarımıza teslîm edeceğiz, öyle bırakacağız

bunu. Yoksa kabirlerimizi kâfirler çiğneyiverir. Dünyâdan sizi siliverirler. Onun için Resûl-i Ekrem ne buyurmuş, böyle anla sen onu, ters anlama sakın hâ, "Hiç ölmeyecek gibi dünyâya çalış". Yani sen öleceksin ama senin kavmin, senin kabîlen, senin milletin ölmeyecek, onlar için çalış böyle, onlar için. "Yarın ölecek gibi âhirete hazırlan" diyor. Tövbekâr ol.

Vasiyetin başının altında olsun. Ecel ne vakit gelecek bilmiyoruz. Bir kere, "Dön!" dedi mi, tamam. Vasiyetin başının altında olacak. Gençliğine, makâmına, hiçbir şeyine güvenme. O bir pehlivandır ki, nice pehlivanın sırtını tuşa getirmişdir, nice pâdişahların, nice ilâhım diyenlerin. Yani Nemrudların, Firavunların, onların emsâllerinin sırtlarını yere getirmişdir. O meşhûr bir kahraman vardır, bir kahraman! Yalnız âşıklara müjdecidir, âşık ile maşûku kavuşduran. Çünkü müminlere, Muhammedîlere, ehl-i muhabbete ölüm bâbında vuslat-ı cemâl vardır. Kâfire zevâl vardır. Mümine vuslat var. Âşık ile maşûku birleştiren. Elhamdülillah. Fakat küffâr-ı hâkisâr öyle değil. Elbet ki öyle olmayacak.

Gelelim, şimdi biz toplayalım. Bazen çalışırsın da yani kendinden sonra gelenler için çalışırsın da, Allah onun nimetini bile bazen sana tattırabilir. O zevki de görebilirsin yani olur böyle şeyler. Olmayacak şeyler değil. Haydi onu da söyleyeyim de öyle geçelim.

Hârûn Reşîd, Cafer-i Bermekî ile gidiyorlarmış.

Hârûn Reşîd dediğim vakitte bakkal Reşîd Ağa değil hâ! O devrin en büyük islâm hükümdârı. Dünyânın en büyük hükümdârı. O devirde, Hârûn Reşîd devrinde müslümanlar saat yapmışlar, Fransa'ya vermişler, Fransa kıralı saati kırmışdır. Neden biliyor musun? "Müslümanlar bunun içine Şeytan'ı kapadılar, bize gönderdiler" diye. O kadar geriydiler o gün. Sonra bak sen ne hâle geldin, müslümanlar ne hâle geldiler, onlar ne hâle geldiler. Ama manen biz sultânız, elhamdülillah. İmânımız var. Allah'lı bir gönüle mâlikiz. Muhammed gibi bir peygamberimiz var, sallallahu aleyhi vesellem. O bir nigâh-ı iltifât etsin, bize kâfi gelecekdir, Hazret-i Peygamber sallallahu aleyhi vesellem.

Gidiyorlarmış bakmış yaşlı bir ihtiyar, beli bükülmüş, yüzü kırışmış, yaşlı bir ihtiyar, gözünün feri sönmüş, bu hadîse hürmeten, ağaç dikmeğe çalışmış. Görmüş Hârûn Reşîd, gülmüş. Halbuki o ihtiyar Resûl-i Ekrem'in bu sözünden hisse almış. Ölmeyecek gibi dünyâya çalışacaksın. Ne demek o? Senden sonra gelenler var, evlâdların var senin. Anlatdık ya, temiz bir tarlaya, temiz bir tohum ekin, o tohum kıyâmet gününe kadar meyvasını vermesi lâzım. Gülmüş Hârûn Reşîd ihtiyara, düşünememiş bu tarafları. Resûl-i Ekrem'e uyarsak, iki cihânda saâdet ereriz, Hazret-i Muhammed'e. Onun çizdiği yol, insanları rızâya, rıdvâna, cennete cemâle götürür. Oradan kim sapıtırsa kendisi helâk olur. Allah dînine bir şey olmaz. Allah'a da bir zarar gelmez. Muhammed Mustafâ'ya da bir zarar gelmez. Her yapan kendine yapar. Sen zannedersin ben sapıtdım. Hayır! Lâyık olmadın mı senin ismini defter-i islâmdan silerler, seni islâmın kapısından sürerler. Haberin bile olmaz. Görene, köre ne!

Güldü Hârûn Reşîd. Şaşırdı ihtiyârın hırsına. Öyle gördü o, hadîsi hatırlayamadı. Dedi, "Baba ne yapıyorsun orada?". Dedi, "Hurma dikiyorum". "Yaşın kaç?" dedi. "Doksan küsur evlâdım". "Peki hurma kaç senede meyva verir?". "On senede, otuz senede, yüz senede verir" dedi. "E peki sen diktiğin hurmalardan yiyebilecek misin?". Güldü, "Babalarımız dikdiler, biz yedik". Resûl-i Ekrem öyle demiyor mu? Ölmeyecek gibi dünyâya çalışacaksın, o

demekdir o. "Babalarımız dikdi biz yedik, biz diyoruz, çocuklarımız yesin, torunlarımız yesin" dedi.

Şimdi ağaç zamanıdır ağaç dikiyorsunuz. Dikdiğiniz ağacın her bir yaprağı, her bir filizi sizin için Allah'a istiğfâr eder. Ağaç kesme, ağaç dik, yeşert. Yaşat onu, sadaka-i câriyedir. Ölsen, defter-i a'mâlin kapansa, bu sadaka-i câriye kapanmaz, dâimâ sevap yazılır.

"Evlâdım, babalarımız dikdi biz yedik, şimdi biz diyoruz, çocuklarımız, torunlarımız yesin" dedi. Sultân, mahcûb oldu söylediğine ve çıkardı bir torba altın verdi, atdı. İhtiyar aldı eline altınları, şöyle başını kaldırdı, dedi ki, "Evlâdım, on senede, otuz senede, yüz senede meyva veren ağaç hemen bana meyvasını verdi, bak Allah bana gönderdi". Bir daha atdı halîfe, bir torba daha. İkinci torbayı alınca dedi ki, "Ağaçlar senede bir defa meyva verirler, bizim ağaçlar iki defa meyva vermeğe başladı". Üçüncü torbayı atınca dedi ki Cafer'e, "Kaçalım buradan, bu ihtiyar bizi soyacak" dedi pâdişah, oradan yürüdüler.

Cemaat içinde yüksek sesle gülenler olunca Efendi Hazretleri buyurdular ki :

Estağfirullahe'l-azîm ve etûbu ileyh. Tebessüm buyurunuz. Câmide gülmek doğru değildir, tebessüm ediniz. Kahkahayla gülünmez. Efendimiz hiç kahkaha atmamış, sallallahu aleyhi vesellem. Çok hoşuna giden bir şey olduğu vakitte, gülerlerdi, mübârek dördüncü dişi görünürdü. Çok ağlıyoruz, bazen de gülelim, ziyânı yok ama câmiden dışarıda.

Şimdi, Kurân-ı Kerîm'i öğreneceğiz. Bak okuduğum âyet-i kerîme, yüz on dört sûreden Sûre-i Ahzâb'dan. Şimdi birkaç misâl daha vereceğim size, keseceğiz. Çünkü vakit dar, sizler de uzak yerlerden geliyorsunuz, memûrlarımız var, işçilerimiz var, filan filan.

Sakın hâ, çalışdığınız yere ihânet etme. Hele bâhusûs ibâdet ve tâatını hıyânetine de âlet etme. Malûm ya bizim ekseri müslümanlar öyle. Meselâ götürü bir iş versen herif çabucak namazı kılıyor da, yevmiyeli olursa, ağır ağır kılıyor. O vakit ne oluyor, o ibâdet değil şimdi o, o ibâdetini hırsızlığına âlet ediyor. O vakit ibâdet olmaz o. O ibâdet insanı Allah'a götürmez, Allah'dan uzaklaştırır. Bazı ibâdet var, ibâdet, insanı Allah'a yaklaştırır. Bazı ibâdet var, sakatlı ibâdet, Allah'dan uzaklaştırır.

Evet. Allah diyor ki, "Ben noksan sıfatdan münezzeh, kemâl sıfatlarıyla muttasıf, bilinen bilinmeyen âlemlerin mâliki olan ben Allah meleklerimle beraber muhakkak Habîbim Muhammed'e salât ediyorum, ey îmân edenler, siz de salât ediniz". Kıyâmet gününde Resûl-i Ekrem'in en yakınında olanlar, Resûl-i Ekrem'e çok çok salavât-ı şerîfe verenlerdir. Biz de ne diyoruz Cenâb-ı Hakk'a, "Allahümme salli 'alâ Muhammed, Yâ Rabbi sen Habîbin Muhammed'e salât et". Allah diyor ki bize, "Ey kullarım, Habîbim Muhammed'e salât edin", biz diyoruz ki, "Yâ Rabbi, sen salât et". Manâsı, geçen hafta söylemişdim, "Yâ Rabbi, biz kullar, bize verilen ilimle Resûl-i Ekrem'e yapılacak salavâtın mikdarını bilmeyiz. Sen ilmullah ile onu bilirsin, ona lâıyk olan salavâtı, sen ver Yâ Rabbi" diyoruz. Cenâb-ı Hakk'a havâle ediyoruz yani.

Şimdi misâllerini vereceğim. Salavâtın bazı kerâmâtından. Geçen hafta bir şey söyledim. Birisi geldi bana dedi, "Efendi, ne kadar cömert adammış" dedi, "her selâm-ı Muhammedîye

yüz altın verdi Hekimoğlu Ali Paşa". O altın. Bazıları selâm-ı Muhammedîye cân verir, cânân verir. Bir nigâh-ı iltifât-ı Muhammediyyeye mal değil, altın değil, cânını verir, her şeyini verir.

Bir mürîd gelmiş de terbiyecisine, demiş ki, "Bu akşam ben Resûl-i Ekrem'i gördüm" deyince, ağlamış mürşidi. "Âh evlâdım, sen nasıl gördün onu" demiş, "öpeyim gözlerini senin. Biz onun ravzasını dahi göremiyoruz, istiyoruz ki ravzasını görelim". Bakanlar görmediler, görenler gördüler. Bakmak başka, görmek başka.

Aklıma geldi şimdi, söylemeden geçemiyorum. Ravza-i Mutahhara'dan çıkıyoruz, bizim Türk hacılarından birisinin nasırına basmışlar. Medîne-i Münevvere'de oluyor hâdis, Peygamber'in kapısı önünde. Adam nasıl küfür ediyor biliyor musunuz! Ağzına gelen küfrü koyvermiş. Sonra dedim ki, "Evlâdım sen neredesin, ne yapıyorsun!" dedim. "Nasırıma basdılar" diyor. Bilmiyor ki Resûl-i Ekrem'in onun her efâl ü harekâtına şâhid olduğunu. Resûl-i Ekrem beşîrdir, nezîrdir, şâhiddir. Hepimize şâhid olacak yevm-i kıyâmetde.

Şimdi salât ü selâmın bazı kerâmâtından bahsedeceğim. Sıkıntıya dūçâr olursan Resûl-i Ekrem'e salât ü selâm oku. Ama ağzın başka yerde kalbin başka yerde olmasın. Çünkü malûm-i ihsânınız, kalbinde olmayanı insan ağzıyla söylerse münâfık olur o. İster aşk-ı mecâzîde, ister aşk-ı hakîkîde. İster tevhîdde, ister şükürde. Kalbine lisânın tercümân olmalıdır, kalbindeki olana. Olmayanı söyleme. Sıkıntıya marûz oldun, ahd ü peymân ile Resûlullah sallallahu aleyhi veselleme sarılırsan eğer, muhakkak o müşkülün hallolacaktır. "Efendi, bu âlemde mi?". Vallâhi bu âlemde.

Bir sabah namazında namaz kılındıktan sonra arkadan bir zât kalkmış, cemaate hitâb etmiş, bir iki şey vereceğim, keseceğim, fazla uzatmayacağım, sizi sıkımayacağım, dedi ki, "İbâdallah, ben Evlâd-ı Resûl'denim yani Peygamber sülâlesindenim. Biz seyyidler sadaka alamayız, zekât da alamayız".

Evlâd-ı Muhammed'e zekât ve sadaka verilmez. Hediye alabilirler. Onlara harâmdır yani. Çünkü zillet vardır. Resûl-i Ekrem'in zürriyetinde zillet olmaz. Onun için sadaka alamazlar, zekât da alamazlar.

"Ben evlâd-ı Muhammed'denim, kızımı evlendireceğim, hiçbir şeyim yok. Bana hediye olarak bir şey verirsiniz, inşâallah ceddimin şefâatine nâil olursunuz" dedi. Ağlıyor, gözünden yaş döküyor, Peygamber evlâdı.

Olur ya. Neler var kenarda, köşede. İsteyemeyen, söyleyemeyen, inleyen. Evlâd-ı Muhammed'den de var. Allah kâinâtı derecât üzere halk etmiş. Kimi fakîr, kimi zengin.

Orada aşk-ı Muhammed'le kalbi çarpan bir zât varmış, hemen kalkmış bütün sermâyesini ona vermiş, ne varsa. Onun da sermâyesi çok değil, orta halli bir esnafmış zavallı, vermiş ve çıkmış gelmiş. O gün evde ne varsa onu yemişler. O gece Resûl-i Ekrem'i görmüş rüyâsında. "Evlâdımı hoşnûd etdin, beni de hoşnûd etdin" demiş. "Git Belh sultânına, Sultân Tâhir'e, benden selâm götür kendisine, seni taltîf etsin" demiş. Adamcağız, "Yâ Resûlallah, sultân kim, ben kim?". "Git" demiş, "Belh sultânına git, seni karşılayacak" demiş.

Sabahleyin kalkmış adam, bakkala gitmiş, "Selâmün aleyküm", "Aleyküm selâm". Dedi ki bakkala, "Ben bir yere gideceğim, işim var, ben gelinceye kadar benim âilemin ihtiyâcını görür müsün?" dedi. "Fazla verme, kut lâ yemût, yani ölmeyecek kadar biraz erzak verir misin borca, ben gidip gelinceye kadar?". Güldü bakkal, "Seni oraya gönderen, bana onun evlâdlarına bak dedi, akşam emir verdi" demiş. "Seni Belh'e gönderen bana emir verdi" demiş, "Belh'e gidip gelinceye kadar onun evlâdlarına bak diye".

"Gitdim" diyor, "üç günlük yoldan Sultân Tâhir askeriyle beni karşıladı, aldı, iltifât etdi, ikrâm etdi".

Bu evlâd-ı Muhammed'e yapılan, ya Resûl-i Ekrem'in zâtına, Zât-ı Muhammediyyet'e?

Dinle bakalım bir tâne daha söyleyelim, îmânımız artsın, îmânımızın nûru. Bilirsiniz ama tekrarlamak hayırlıdır, güzeldir.

Şeyh Süleymân Cezûlî Hazretleri gelmiş bir kuyu, kuyuda ip yok, kova yok, etrâfını dolaşıyor filan. Yan tarafda bir duvar, orada ufak bir kız çocuğu, 12-13 yaşında duvardan bakıyor filan. "Evlâdım" demiş, "kızım" demiş, "bir kova yok mu?". "Ne yapacaksınız Şeyh Efendi?". Şeyh ihtiyar demek, mürşid demek, önder demek. "Abdest alacağım" demiş. "Fesûbhânallah!" demiş 12 yaşında kız, "sen bu kadar ilminle, fazlınla, kemâlinle, kuyudan bir su çıkarmaya hiç kâdir değil misin?" demiş. Kuyudan bir su çıkarmaya. "E ipsiz, kovasız çıkar mı?". "Tabii çıkar" demiş. "Haydi çıkar bakayım göreyim". Kız gelmiş, kuyuya bir şey söylemiş, su yukarı çıkmış, taşmış. "Buyur abdestini al" demiş.

Efendi hakîkaten âlim adam, büyük adam yani, abdest almış oradan, dönmüş evine gelmiş. Senelerce kitap karışdırmış adam, okumuş. İbâdeti var, tâatı var, zühdü var, takvâsı var, verâsı var. Gece uyuyamıyor, aşağı yukarı, aşağı yukarı, dönüyor yatağın içerisinde. "12 yaşında kız bu nimete nâil olsun, ben niye olmayayım" kabîlinden. Bakmış âilesi yanından kalkmış dışarı çıkmış. O da peşinden çıkmış. Kadın deryâya doğru gitmiş. Deniz varmış ileride, oraya inmiş. Kadın inerken iki aslan peydâ olmuş, birisi erkek biri dişi, biri önüne geçmiş kadının, biri arkasına, muhâfazaya almışlar, kadını su kenarına götürmüşler. Kadın postekinin üzerine binmiş ve ortada hâlî bir ada varmış oraya geçmiş, orada biraz ibâdet yapmış, tekrar binmiş postekisine ve karaya gelmiş. Aslanlar gene kadını getirmişler. Şeyh Efendi ondan daha evvel gelmiş yatmış. Ve üç akşam böylece Şeyh Efendi bunu takip etmiş.

Dördüncü günü kadını tutmuş, "Sen bu kerâmete nereden erdin?" demiş. "Efendi, Allah aşkına haberin yok mu" demiş, "benim bu hâlimden sen haberdâr değil miydin?". "Değilim". "Yirmi senedir Allah bana bunu ikrâm etdi". "Neyle?" demiş. "Salavât-ı şerîfeyle" demiş. "Hangi, salavâtla?" demiş. "Sorayım bakayım" demiş. Ertesi gün haber getirmiş, "O kendisi âlimdir, bildiği salavâtları toplansın, bir kitap yapsın, meydana getirsin, kitâbı sana okusun, içinde o salavâtlar varsa, söyle kendisine". "Peki" demiş Efendi, toplamış. Âlim adam. "İşte Delâilü'l-Hayrât ve Şevârikul-Envâr nâmındaki kitâbı telif etdim" diyor Hazret-i Şeyh. "Delâilü'l-Hayrât ve Şevârikul-Envâr nâmındaki kitâbı telif etdim, okudum kadına" diyor, "Dedi ki" diyor, "iki yerinde var". "Göster". "Sorayım". "Sordum, dediler ki söylemeyiz, kitâbın hepsini okusun, salavât-ı şerîfeyi".

Şimdi o kitap elimizde vardır bizim. Ama bizim müslümanlar dedikodudan, kağıtdan, bilmem neden, lüzûmsuz şeylerden, mâlâyaniden baş alamıyorlar ki Delâil-i Hayrât okuyalar. Bu, Resûlullah ile rûhların birleşmesidir. Yani Cenâb-ı Hakk'ın rûhumuzu Rûh-ı Muhammedî ile âşinâ kılması için okunan şeydir salavât-ı şerîfeler. Onun için selâm-ı Muhammedîye öyle yüz altın değil, cânını verecek insanlar vardır.

Suda yürümek de mühim bir meseledir bizim için ama ehlullah onu da makbûl saymazlar. Çünkü onu da yapan var, balık yapar, odun yapar, suyun üstünde durur filan yani. Havada da öyle, kuş durur, sinek durur filan. Gene, şarkdan garba bir anda İblis de gidebilir. Asıl kerâmet nedir, asıl kerâmet? Hudûd-i ilâhîden çıkan bir kimsenin kolundan tutarak onu Allah'a vuslat etdirmeye ve kâmil ve mükemmel insan olma, Resûlullah'ın yolunda Resûlullah boyasıyla boyanma, sıbgatullah ile nûrlanmakda. İş orada. Bunları yaparsan, bunlar sana ihsân u inâyet olunur. Mühim hâdisâtıdır ama o kadar ehemmiyetli bir şey değil. Kerâmet-i ilmiyye var, kerâmet-i kevnîyye var, kerâmet-i vücûdiyye vardır. Sen kerâmet-i vücûdiyyeye bak.

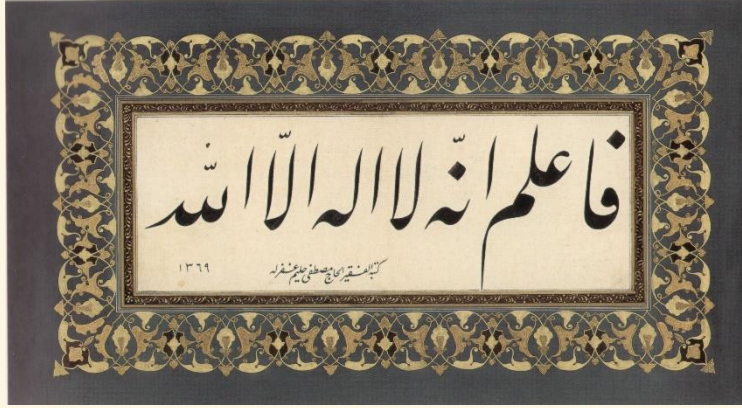
Şimdi bak bir tânesini daha söyleyeyim, Muhammed Bahâeddîn Nakşibendî Hazretleri diyor ki, "Ben bir ân Resûlullah'ı görmezsem eğer, kendimi tedennîde farzedirim" diyor. "Her ân Huzûr-i Nebî'deyim" diyor, sallallahu aleyhi vesellem.

Bunlar salavâtla elde edilir, muhabbetle elde edilir. Salavât, muhabbetin tohumudur. Manâ tarlasına muhabbet tohumunu ekersin, aşk ateşiyle o tohumu orada pişirirsin, gözyaşıyla sularsan meyvasını görürsün. Hem dünyâda hem âhiretde. Yarın kıyâmet gününde, "Yâ Rabbi, bu benim ümmetim" diye Resûlullah sallallahu aleyhi vesellem, Hakk'a müracaat ederek senin kolundan tutarak seni cennetine koyar.

Yâ Rabbi, Habîbin Muhammed'den bizi ayırma. O'nun nigâh-ı iltifâtiyle bizleri şâd eyle. O'nun evlâdını, ehl-i beytini, ashâbını, ensârını, velîsini, âlimini, muhibbini, âşıkını sevmek bizlere nasîb eyle. Çünkü Yâ Rabbi el ele, el Hakk'adır. Onları sevmek Habîbini sevmek gibidir. Habîbini sevmek, seni sevmek gibidir Yâ Rabbi. Kalbimizde muhabbet-i Muhammediyyeyi tulû etdir. Ve zâhirimizi ve bâtınımızı nûr-ı Muhammed'le nûr eyle Yâ Rabbi.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtın müstakîm.

Kelime-i Tevhîd ve Zikrullah 9 Mart 1984 (6 Cemâziyülâhir 1404)

Kâlallahu Azze ve Celle fî Kitâbihi'l-Kerîm.

فَاعْلَمْ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ 875

Sadakallahü'l-Azîm.

Efendiler! Bu kelime-i tayyibe, yani "lâ ilâhe illallah" kelime-i tayyibesi, ism-i a'zamdır ve bir nimet-i muazzamdır. Ve dört kitâbın manâsı, bu kelimenin içerisinde mündemidir. Yani Tevrat, İncil, Zebur ve yüz suhuf, sahifeler ve Kurân-ı Mübîn. Dört kitâbın manâsı, bu kelime-i tayyibenin içerisindeki ki, bu kelime-i tayyibe, müminlerin îmân alâmeti, müminlerin kalbinin nûru, gönlünün sürûru, âşıkların kalblerinin ziyneti ve cennetin miftâhıdır. Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi vesellem, "Miftâhü'l-cenne lâ ilâhe illallah" buyurmuşlar. Cennetin kapısının anahtarı, miftâhı, "Lâ ilâhe illallah"dır. Bu kelimeyi demeyen kişi, cennete vâsıl olamaz. Ne cennet-i efâle, ne cennet-i sıfata, ne cennet-i zâta vâsıl olur. İlle bu kelime-i tayyibe. İşte yüz suhufun, dört kitâbın manâsı.

Cenâb-ı Hakk, bunun da manâsını, işte dört kitâbın, yüz suhufun manâsını Sûre-i Fâtiha'ya cem' etmiş. Yani "Elhamdülillahi Rabbi'l-Âlemîn", "Sebu'l-Mesânî", "Ümmü'l-Kitâb", birçok isimleri var. Hergün namaz kılan müminler, sünneti, farzı, vâcibi olarak her gün kırk defa "elhamdülillahi rabbi'l-âlemîn" diyerek, Allahu Sübhânehû ve Teâlâ Hazretlerine, Allah'ın kendi lisânı ile kendine hamedederler. Bu sûre-i celîleyi yani Sûre-i Fâtiha'yı okuyan, dört kitâbı, yüz suhufu okumuş gibidir, "Lâ ilâhe illallah" diyen de cümle kitapları tilâvet etmiş gibidir.

Yalnız cennetin kapısının miftâhı değildir. Cennet sekizdir, cehennem yedidir. Çünkü Cenâb-ı Hakk buyurmuşlar ki, "Sebakat rahmeti 'alâ gadabî, benim rahmetim gadabımı geçdi". Cemâli celâlinin fevkindedir, affı sever, keremi sever, Rahmân'dır, Rahîm'dir, Latîf'dir, Samed'dir ve Allah'a ilticâ eden kişiyi Allah kapısından boş çevirmez. Cömerttir, cûd sâhibidir. Görmüyor musun kâinâtı? Ortaya bir sofraya sermiş, kâinât sofrasını, bu sofradan herkes istifâde ediyor. Allah'a inanan da, inanmayan da, kâfiri de, münkiri de, münâfiğı da bu sofradan istifâde etmekde. Ama âhiret âleminde böyle olmayacak, bu sofraya dâvâ olacak. Ancak Allah'ı tevhîd edenler, cennete, felâha, saâdete, rızâya, rıdvâna erişeceklerdir. Ötekiler de

baîd olacaklar yani Allah'dan uzak kalacaklardır. Zâten en büyük azâb da Allah'dan uzak kalmaktır. Anlayan için bu, ateşden daha şiddetlidir.

Cennetin sekiz kapısını açan tevhîddir. "Lâ ilâhe illallah Muhammedü'r-Resûlullah". Yine cehennemim yedi derekesini kilitleyen gene tevhîddir. "Lâ ilâhe illallah".

Gene Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi vesellem buyuruyor ki, "Men kâne âhiru kelâmuhû lâ ilâhe illallah dehale'l-cenne". Bir adamın son sözü "Lâ ilâhe illallah" oldu mu, o adam cennete dâhil olur.

Gene Hazret-i Allah Celle Celâluhû Dâvûd Peygamber'e, "Yâ Dâvûd! Sana mîzânımı göstereyim mi?" dedi. Dâvûd da bu teklîfi, nimet-i ilâhî olarak kabûl ederek, "Göster yâ Rabbi" dedi. Fakat Hazret-i Dâvûd, görünce bunu...

Tabîî beşer, insan, peygamberler, insan cinsinden, insanların en enfesi, en güzelleri. Hele bâhusûs Resûl-i Ekrem Efendimiz, sallallahu aleyhi vesellem, cümle peygamberlerin seyyidi ve efendisi, mirât-ı Hakk, Habîb-i Hudâ Efendimiz Hazretleri.

Dedi, "Yâ Rabbi, bu mîzân ne ile dolar, hangi a'mâl-i sâlihayla?". Bir kimsenin ömrü on bin sene olsa, yaptığı hayır hasenât bu mîzânın sağ kefesini doldurmaz. On bin sene ömrü olsa. Çünkü bir kefesine yedi kat semâyı ve yedi kat ardı koysalar, alacak durumda. Taaccüb etdi Peygamber, sordu. Allah O'na selâm etsin, Allah'ın selâmı üzerinde olsun. Hakk Teâlâ şu cevabı verdi, "Yâ Dâvûd! Bir kere, aşk ile, ihlâs ile tevhîd edildi mi, yani "Lâ ilâhe illallah" dendi mi, o mîzânın gözünü o doldurur" dedi, Cenâb-ı Hakk Celle ve Tekaddes Hazretleri. Ve bir kere, hayâtı boyunca bir kere söyleyen ve lisân ile ikrâr, kalb ile tasdîk eyleyen cehennemde müebbed kalmaz, cennete dâhil olur.

Ama burada düşünecek olursak büyük incelikler vardır. Bir adam, seksen sene namaz kılar, son nefesde bir kere "Lâ ilâhe illallah" demek içindir o. Seksen sene tesbîh eder, son nefesde bir kere "Allah" demek içindir. Lisânını alıştırmazsan, Allah'la ünsiyyet peydâ etmezsen, Allah'ı bilmezsen...

Allah'a îmandan murâd, Hakk'ı tanımaktır yani marifetullahdır. Hakk'ı tanımaktan murâd, Allah'ı sevmektir. Bu da her kula müyesser olmaz. Hakk kulu sevmeyince, yani bâkî fânîyi sevmeyince, fânî bâkîyi nasıl sevebilir? İbâdet ve zikrullah ve Hakk Teâlâ'nın emirlerine riâyet, nehiylerinden ictinâb, yasaklarından kaçınarak, Resûlullah'ın yoluna uyduğun vakitte, habîbi Muhammed'in yoluna, Hakk'ın muhabbet ve sevdâsını ve muhabbetini ve aşkını üzerine çekersin. Ve Hakk Teâlâ seni sevecektir. Hazret-i Muhammed'in yolundan gitmeyince de muhabbetullahdan eser bekleme. Çünkü gene Kurân-ı Kerîminde, bundan evvelki hutbelerimizde söylemişdik, şöyle ilân etdi, ⁸⁷⁶ "قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ", söyle kullarıma habîbim, mahbûbüm, ey ekreme'r-rusûl, nebîlerin en kerîmi olan Muhammedim, sallallahu aleyhi vesellem, söyle kullarıma, eğer beni seviyorlarsa, sana tâbi olsunlar ki onları ben seveyim. Sana tâbi olmayanı sevmem.

⁸⁷⁶ Sure-i Âl-i İmran 31

Hattâ hattâ, arddan tâ semâya kadar, yani seriyyeden süreyyâya kadar, ibâdet ve tâati olsa, içinde muhabbet-i Muhammed bulunmasa, Allah o ibâdeti yevm-i kıyâmetde yapanın başına vurur. Belki îmânına sebep olabilir.

Lisânımızı tevhîd ile süsleyeceğiz. Zîrâ tevhîd eden kişiyi, Allah da zikreder. Gene Kurân-ı Kerîm'den haber veriyoruz. ⁸⁷⁷ "فَاذْكُرُونِي أَذْكُرْكُمْ", Allah diyor ki, Celle Celâluhû Hazretleri, yani yerin göğün sâhibi, bilinen ve bilinmeyen âlemlerin mâliki, "Beni zikredin ki ben sizi zikredeyim". Yani zikir sofrasında zâkir ile mezkûr bir olurlar. Hakk'la enîs olmak isteyenler, zikrullah sofrasına gelsinler.

İstiğfâr ile zikredersen, mağfiret ile zikrolunursun. Hakk'ın cemâline tâlib olarak zikredersen, cemâl sana ihsân olunur. Hakk'a sen yürüyerek gidersen, Hakk sana koşarak gelecektir. Hiç bunu unutma.

Fakat Hakk'ı tanımaktan gâye, Hakk'ı bilmektir. Hakk'ın celâlini ve cemâlini ve esmâsını ve efâlini ve sıfâtlarını bilmek lâzımdır. Ve bu âlemde bunu görmelidir. Burada görmeyenler âhîret âleminde göremeyeceklerdir. Çünkü onlar a'mâ sayılırlar. Baş gözü a'mâ değil, kalb gözü a'mâdır. Ancak Hakk'ı gören hak gözdür. Hakk kelâmı da hak kulak işittir. Hakk'ı seven de hak özdür.

Zikrullahı böyle yap, yapabilirsen eğer. Mürâcaat etdi meşîhata, o devirde, Osmanlı devrinde. Kendisinin bir mürşid olduğunu söyledi, ihtiyar bir adam, fakîr kendisi. Vakıfndan berî kalmış, metrûk bir tekkeye, somaya tayîn etdiler. "Orasını düzeltir, bahçesini mahçesini yapar, yamar" dediler. Onun bir talebesi vardı, tilmîzi vardı, ikisi gitdiler oraya ve günden güne oradaki buluna o harâb olan zikrullah mahalli günden güne mamûr oldu.

Hangi hânede zikrullah olursa o hâne mamûr olur. Hangi hânede zikrullah yokdur, o hâne harâb olur. Hangi vücûdda zikrullah vardır o vücûd mamûr olur. Hangi vücûdda zikrullah yokdur, o vücûd harâb olur. Yazık o kimseye ki, Allah'ını tanımadı, Allah'ını bilmedi, Allah'ını sevmedi, niçin geldi, niçin gidiyor, nereden geldi, nereye gidiyor bunu düşünmedi, dünyâ hayâtını yalnız yemek, içmek ve tûl-i emel beslemek zannetdi. Onlar helâk oldular.

Hazret-i Muhammed'e iyi sarıl ki, sana hilkatının sebebini O öğretecektir, o zevki sana O verecektir. Allah'ı sevmekten daha zevkli bir şey yokdur. Allah'ı gönül, ebedî bir saraydır, binâ-yı ilâhîdir. Allah'sız gönül binâ-yı Şeytan'dır. O'nun Kabe mesâbesinde olan kalbine Şeytan oturmuşdur. Ama insan olmak münâsebetiyle hemen tövbe ederse, Allah tövbeleri müstecâb eder.

Malûm-i ihsânınız, bundan evvel de söylemişdim sizlere, diyor ki Cenâb-ı Hakk Mûsâ Peygamber'e, "Yâ Mûsâ" diyor bir gün Tûr'da, Firavun'un helâkinden sonra, Allah öyle Rahîm'dir ve Rahmân'dır Allah, diyor ki, "Yâ Mûsâ, Firavun seksen küsur sene 'ene rabbükümü'l-a'lâ' dedi" diyor yani 'Ben sizin rabb-i a'lânızım' dedi halka, kendisini ilâh olarak takdîm etdi, seksen küsur sene, 'ene rabbükümü'l-a'lâ' dedi. "Bir kere sübhâne rabbiye'l-a'lâ deseydi, affederdim" diyor Cenâb-ı Allah. Hiç ümîdini kesme. Denizlerin katresi kadar, güneşin hüzmesi kadar, kâinâtın zerresi kadar günahın olsa, Allah'dan ümîdini kesme. Sakın

⁸⁷⁷ Sure-i Bakara 152

hâ! Cenâb-ı Hakk'a hüsn-i zan et. O, affedicidir. O, latîfdir. O, cemîldir. O, sâhibü'l-cemâldir. O'nun yolundan yürü. O'nu sev, O'nu severek yürü. "Kulum beni nasıl zannederse öyle bulacaktır" diyor. Öyleyse Allah'a hüsn-i zan et. Hâneni zikrullah ile mamûr et.

Biliyorsunuz ki, islâm dîni, Allah dînidir. Birçok dinler gelmiş geçmiş, onlar nesh olunmuşlardır, Allah indinde dîn olarak islâm dîni vardır. Este'zûbillah, ⁸⁷⁸ إِنَّ الدِّينَ عِنْدَ اللَّهِ "الْإِسْلَامُ". Ben dîn olarak onu tanıyorum diyor, ondan râzı oldum diyor Cenâb-ı Hakk. Bu dînden râzı oldum diyor. Sen ne kadar kutlu ve mutlu bir kişisin ki, Allah'ın dîninde bulunuyorsun ve O'nun sevgilisine ittibâ etmişsin, sevgili Muhammed'ine, sallallahu aleyhi vesellem.

Zikrullah ile hâneni mamûr et, bedenini mamûr et. İslâm dîni beş şey üzerine binâ kılındı, biliyorsun bunu. Böyle akılla, mantıkla, felsefeyle filan, "Allah'ın namaz ne ihtiyâcı varmış" diyenler var. Allah'ın hiçbir şeye ihtiyâcı yok. Bütün kâinât kâfir olsa, melekler dahi, ne varsa, görünen görünmeyen, Allah'a bir zarar eriştiremezler. Bütün kâinât mümin olsa, hepsi âbid, zâhid kişiler olsalar, Allah'a zerre kadar faydaları yokdur, her yapan kendine yapar. O kadar.

Namaz, müminin, Hazret-i Muhammed sallallahu aleyhi vesellemin sevgili ümmetlerinin mi'râcıdır. Bunu sakın terketme! "Efendim, sofuların namazı var, bizim niyâzımız var" gibi sözler, bunlar, Şeytan'ın verdiği vesveselerdir. Senin önderin Resûl-i Ekrem'dir. Bak gör, işte hulefâ-yı erbaa, o devirde yaşayan ashâb-ı kirâm ve onlara tâbi olan tâbiîn, hayru't-tâbiîn, tebeü't-tâbiîn, cümle eviyâullah, bütün kutublar, mutublar, hiçbirisi namazı terketmemişler. Ki bunlar, kimi gavs-ı a'zam olmuş, kimisi ebû'l-alemeyn olmuş, bu makâmlara yükselmişler filan, bir gün namazlarını terketmemişler. Niçin namazını terk ediyorsun? Neden? Niçin?

Bu demler geçecek, bir daha eline gelmeyecektir. Güneş gurûb edecek. Hep böyle genç kalmayacaksın, dinç kalmayacaksın, hayatta kalmayacaksın. Bir gün gelecek, namaz kılmak istesen de kâdir olamayacaksın. Cemaate gitmek istesen de gidemeyeceksin çünkü yürüyemeyeceksin. O günler geliyor. Sakın hâ ibâdetden dönme gerisi geriye! Memur ol, âmir ol, yalnız ibâdetini ihlâs ile yap, devletine ihânet etme, ashâb-ı mesâlihi bekletme. Namazı kendi hırsızlığına âlet etme. Orucunu tut ve öyle oruç tut ki, Hakk sana gizlediği nimetini ihsân etsin. Zekâtını ver. "Malım yok". Vücûdun var, vücûdunun zekâtını ver. Gözünün zekâtını ver, kâinâta ibret ile bak. Lisânının zekâtını ver, insanları hakka, hayra, güzelliğe çağır. Ayağının zekâtını ver, iyi meclislere git, kötülerin yanına sokulma. "Efendi, hangisi iyi, hangisi kötü bilmiyoruz biz" dersin, kimin ne olduğu belli olmaz, doğrudur ama kim ki Kurân'a uyuyordur o adam iyi adamdır, Hazret-i Muhammed'e uyuyordur o adam iyi adamdır, Hazret-i Muhammed'e uyuyor, o adam iyi adamdır, sıbgatullah ile boyanmıştır, o adam iyi adamdır. Yani Allah boyasıyla boyanmış. Bitdi, âpâşikâr gün gibi ortada, harâm da belli helâl de belli. Haa, irşâda kâdirsensin, yoldan çıkmışların kolundan tutup yola getirmek için aralarına gidebilirsin, müsâade ederiz. Ama eğer zayıf bir nefse mâliksen, seni kötü yola götürebilecek olanların yanına sakın uğrama, sakın hâ gitme o taraflara doğru!

Biz gelelim hikâyemize, vakit geçmesin. Hâne mamûr olur zikrullah ile. Orası da zikrullah ile mamûr olmuş.

⁸⁷⁸ Sure-i Âl-i İmran 19

Dört kitâbın manâsı, "Lâ ilâhe illallah". İsm-i a'zam, "Lâ ilâhe illallah". Nimet-i muazzam, "Lâ ilâhe illallah". Müminin necâtı, "Lâ ilâhe illallah". Allah'ın sevgili ismi, "Lâ ilâhe illallah". Zikirlerin efdali, "Lâ ilâhe illallah". Cennetin miftâhı, "Lâ ilâhe illallah". Kimin âhir kelâmı "Lâ ilâhe illallah", dehale'l-cenne, cennete dâhil oldu. Hattâ bir tâne daha var, aklıma geldi şimdi. Bismillahirrahmânirrahîm. Bu da hadîs-i kudsî. Resûl-i Ekrem Allah'dan naklediyor. Allah buyuruyor ki, iyi dinle!, "Lâ ilâhe illallah hısnî, ve men dehale hısnî, emine min azâbî" Sadakallahü'l-azîm. "Lâ ilâhe illallah benim kalemdir", diyor, "dünyâ ve âhiretde, kim benim kaleme ilticâ ederse, azâbımdan kurtulur" diyor Cenâb-ı Hakk. Kimse ona bir şey yapamaz. İsmâil'i bıçak kesmedi, "Lâ ilâhe illallah"dan dolayı. Nûh'u azâb boğmadı, dalgalar, "Lâ ilâhe illallah"dan dolayı. İbrâhim'i ateş yakmadı, "Lâ ilâhe illallah"dan dolayı. Lisânını "Lâ ilâhe illallah" ile süsle, gönlünü onunla tezyîn eyle.

Günden güne büyüdü, vakıflar, birçok insanlar oraya gidip geliyorlardı filan. Büyüklerin hasedini çekdi, hasedini çekdi.

Amân hased çok kötü bir şeydir efendiler! Hasedden Allah'a sığınınız. Allah da öyle diyor, "Hâsîdin hasedinden bana sığının, Rabbü'l-felak'a sığının" diyor Cenâb-ı Hakk. Hâsîd hasedlendi mi, her türlü fenâlığı, her türlü denâeti irtikâb eder.

Nûh aleyhisselâmla Şeytan gemide konuşmuşlar. Uzayacak ama söylemeden geçemeyeceğiz. "Bu felâket niye insanların başına geldi?" diye sormuş İblis, Hazret-i Nûh aleyhisselâma, gemisinde. O da oraya ilticâ etdi. "Efendi, bütün kâfirlerin ölmesi lâzımdı, niçin Şeytan orada boğulmadı" dersene eğer, Hazret-i Nûh aleyhisselâmın kendinden bir zelle sâdır oldu ki bize ibret ola. Gemiye giren merkeb bir türlü içeri giremiyordu, Hazret-i Nûh, "Gir yâ melûn" deyince İblis içeri girdi. Lisânına sâhib ol. Lisân tohumdur, onu gösteriyor. "Sen burada ne arıyorsun?" dedi Nûh aleyhisselâm. Dedi ki, "Yâ Nûh, sen bana emrettin, ben içeri girdim" dedi. "Yâ Melûn dedin, melûn benim ismimdir" dedi, "sen emrettin, ben de içeri girdim, emrinden hâriç bir şey yapmadım" dedi.

Lisânına sâhib ol. Dokuz boğum var, dudakla diş de var, irâden de var. İki et var, insanı a'lâ-yı illiyyîne götürür, iki et var, insanı esfel-i sâfilîne götürür. Birisi lisân, birisi bacak arasındaki et. Sâhib olmazsan cehenneme götürür adamı. Sâhib olursan a'lâ-yı illiyyîne, yüceltir seni, yükseltir. Milyonlarca insanı harbe sürükleyen, lisandır, beyândır. Silahdan daha şiddetlidir. Silahın yarası geçer, lisan yarası geçmez. Neyse geçelim biz, üzerinde fazla durmayalım, vakit daraldı.

Hasedlerini çekdi. Diyor ki, Hazret-i Nûh aleyhisselâm, "Allah'a inanmadılar ve âsî oldular, ben bedduâ etdim, Allah da onları helâk etdi". "Yok, bunun baş tarafı var. Ben Âdem'e hased etmeseydim, milletin başına bu belâ gelmezdi" dedi. "Evvelâ ben Âdem'e hased etdim, bu belâ, bu musîbet milletin başına geldi" dedi.

Hased etmişler, demişler ki, "Bu adam buraya geldiğinde kimse yokdu, şimdi burasının vâridâtı çoğaldı filan, biz bunu çağıralım, atsak olmaz, zor bir imtihana tâbi tutalım kendisini. Bu imtihanı veremeyecek, imtihanı veremeyince de bunu buradan def ederiz, başka birini, içimizden biri tayin ederiz" demişler. İyi dinle! Tevhîd meselesi. Çağırılmışlar, gelmiş Hazret. Demişler ki, "Efendi, vaktiyle seni gönderdiğimiz yer, tenhâ bir yerdi. Oraya seni gönderdik fakat şimdi çoğaldı halk. Sen makâm-ı irşadda oturuyorsun, sana birkaç soru soracağız,

bakalım senin ilmin nedir ki, halkı dalâlete götürme" demişler. "Peki sorun, nedir soracağınız?" demiş. Demişler ki, "Müminlerin ilk kelâmı nedir?". "Lâ ilâhe illallah".

Efendiler! Tekrâr ediyorum. Çocuklarınıza evvelâ "Lâ ilâhe illallah"ı talîm ediniz. Çocuk konuşmaya başladı mı, "Lâ ilâhe illallah"ı talîm edeceksiniz ve "Muhammedü'r-Resûlullah"ı.

"Tevhîddir". "Bu tevhîdin manâsı, ne demektir Lâ ilâhe illallah, bunu bize söyle" demişler. Demiş ki, "Bunu ben bildiğim gibi mi söyleyeyim, sizin bildiğiniz gibi mi söyleyeyim" demiş Hazret. "Canım, senin bildiğin gibi benim bildiğim gibi olur mu? Sen kendi bildiğin gibi söyle" demişler. "Benim bildiğim gibi söyleyeceksem, yalnız olmaz" demiş, "benim bir ihvânım var dışarda, onu çağırayım buraya, beraber okuyup söyleyelim. Yok, sizin bildiğiniz gibi söyleyeceksem eğer, şimdi burada hemen söyleyebilirim" demiş. "Yok" demişler, "sen bildiğin gibi söyle" demişler. Çağırılmış tilmîzini yani talebesini. Gelmiş. "Bak bizden tevhîd istiyorlar, nefiy isbât yapacağız" demiş. "Lâ ilâhe", yok olmuşlar ikisi birden, "illallah"da vâir oluyorlar.

Kim ki Hakk'da yok olursa, Hakk'ın cemâlinde bâkî olur. "Lâ ilâhe illallah" seni Hakk'la beraber bâkî kılacaktır.

Her gün sabahları kalkdığınız vakitte...Zikrullahın zamânı yokdur. Şunu da söyleyeyim size. Meselâ namazın vakti vardır. Namazlar vakit üzeredir. ⁸⁷⁹ "إِنَّ الصَّلَاةَ كَانَتْ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ كِتَابًا مَوْفُوتًا". Abdest lâzımdır, filan. Zikrullahda abdest lâzım değildir. Ama abdest almak müminin şânındandır. Hakk'ın ismini zikredeceksin, temiz olman lâzım. İçin, dışın temiz olması lâzım.

Her gün sabahleyin işine çıkarken, kimseye göstermeden, Allah ile kendi aranda, elin kârda, gönlün Yâr'da olacak, sırrını belli etme, yolda giderken tevhîdini yap. Evinde vaktin varsa tevhîdini yap, Cenâb-ı Hakk'ı zikreyle. Fazîletini yakında göreceksin. Yakında fazîletini göreceksin. Sakın ihmâl etme! Şeytan seni kandırmasın. O gün abdestsiz sokağa çıkmışsın filan, gene yolda yap tevhîdi. Bırakma yani. Zikrullah için abdeste lüzûm yokdur, namaz abdesti. Ama namaz için abdest almak lâzım. Mümin olan abdestsiz gezmez. Mümin silahlı olması lâzım dâimâ. İbâdete dâimâ hazır olacak mümin.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

ZİKRULLAH

*Hakk'ın metin kal'ası
Nûr burcunun bâlâsı
Zikrullahın a'lâsı
Lâ ilahe illallah*

*Dervîşlerin maksûdu
Âşıkların matlûbu
Zikirlerin mahbûbu
Lâ ilahe illallah*

*Halka-i zikre otur
Aşk bâdesini doldur
Zikrin efdali budur
Lâ ilahe illallah*

*Nefsi aşka sevk eyle
Zikri dile zevk eyle
Gel diyelim şevk ile
Lâ ilahe illallah*

*Tevhîd kalbin cilâsı
Siler kalblerden pası
Râzı olur Mevlâ'sı
Lâ ilahe illallah*

*Âşıkların dermânı
Mü'minlerin fermânı
Hakk'ın bize ihsânı
Lâ ilahe illallah*

*Zikreden sultân olur
Nâil-i gufrân olur
Ne güzel devrân olur
Lâ ilahe illallah*

*Âşıkın cânânıdır
Derdlinin dermânıdır
Mü'minin îmânıdır
Lâ ilahe illallah*

*Zikreylediğin zamân
Cevap verir Hakk hemân
Gönülde komaz gümân
Lâ ilahe illallah*

*Müşkiller âsân olur
Nice bir ihsân olur
Zikreden insân olur
Lâ ilahe illallah*

*Kalbden gamı def'eder
Zikredeni ref'eder
Hakk'a iletir gider
Lâ ilahe illallah*

*Tevhîde gel tevhîde
Tevhîd nârı nûr ede
Gönlünü mesrûr ede
Lâ ilahe illallah*

*Tevhîd nârı nûr eder
Harâbı ma'mûr eder
Rızâ-yı Hakk'a gider
Lâ ilahe illallah*

*Tevhîdde kemâl vardır
Âşıka cemâl vardır
Fânîye zevâl vardır
Lâ ilahe illallah*

*Tevhîd eder dilleri
Nûr olur gönülleri
Şakıdır bülbülleri
Lâ ilahe illallah*

*Gafletten bîdâr olur
Vâsıl-ı dîdâr olur
Zikreden Hakk'ı bulur
Lâ ilahe illallah*

*Kenar durma öyle gel
Hakk kelâmın söyle gel
Zikrullahı şöyle gel
Lâ ilahe illallah*

*Gece gündüz tesbîh et
Gönlünü Hakk'a ilet
Ger dilerse mağfîret
Lâ ilahe illallah*

*Zikret dağla taş ile
Bu günahkâr baş ile
Dolsun gözün yaş ile
Lâ ilahe illallah*

*Ayakda dur zikreyle
Otur Hakk'ı fikreyle
Her nefesde şükreyle
Lâ ilahe illallah*

*Melekût tevhîd eder
Mahlûkât tahmîd eder
İns ü cin temcîd eder
Lâ ilahe illallah*

*Tevhîd eden dilleri
Nûr olur gönülleri
Şol cennetin gülleri
Lâ ilahe illallah*

*Dervîşlerin ilk virdi
Gönlü Hakk'a çevirdi
Zâkiri sevindirdi
Lâ ilahe illallah*

*Gâfil olma erenler
Hakk'a gönül verenler
Hakîkatî görenler
Lâ ilahe illallah*

*Ölmeden önce ölür
Hakk ile bile yürür
Cemâl-i Hakk'ı görür
Lâ ilahe illallah*

*Ateşi gülzâr eder
Şeytanı bîzâr eder
Vâsıl-ı dîdâr eder
Lâ ilahe illallah*

*Ak olur hep karalar
Merhem bulur yaralar
Sır perdesin aralar
Lâ ilahe illallah*

*Evliyânın yüzleri
Nûr-i Hakk'dır özleri
Dâim budur sözleri
Lâ ilahe illallah*

*Meleklerdir tanıklar
Vuslat bulur yanıklar
Zikreder uyanıklar
Lâ ilahe illallah*

*Sivâdan uryân olur
Sînesi büryân olur
Dîdesi giryân olur
Lâ ilahe illallah*

*Vahdet meyinden içer
Ölmeden evvel göçer
Cennet hulllesin biçer
Lâ ilahe illallah*

*Cebrâîl'le Mikâîl
Tevhîd eder iyi bil
Gece gündüz söylegil
Lâ ilahe illallah*

*Üçler yediler kırklar
Baş eğdi bütün ırklar
Kalkdı aradan farklar
Lâ ilahe illallah*

*Müfettihü'l-ebvâbdır
Her harfi bin sevâbdır
Bu en güzel cevâbdır
Lâ ilahe illallah*

*Zâkirîn u zâkirât
Budur dervîşe hayât
Tevhîdle bula necât
Lâ ilahe illallah*

*Afvolur dört bin günâh
Hakk olur kula penâh
Med ile oku gümrâh
Lâ ilahe illallah*

*Yetmiş bin tevhîd eden
Îmânın tecdîd eden
Azâbı teb'îd eden
Lâ ilahe illallah*

*Cerrâhî'dir adımız
Vuslatdır murâdımız
Zikrimiz inşâdımız
Lâ ilahe illallah*

*Nûreddîn'dir ulumuz
Zikr-i Hakk'dır dolumuz
Arşdan öte yolumuz
Lâ ilahe illallah*

*Başıma devlet budur
Dervîşe haslet budur
Aşkî'ye vuslat budur
Lâ ilahe illallah*

Kelime-i Tevhîd'in Fazîleti 16 Mart 1984 (14 Cemâziyülâhir 1404)

Kâllallahu Teâlâ fî Kitâbihi'l-Azîz.

Bismillahirrahmânirrahîm.

فَاعْلَمْ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ⁸⁸⁰

Sadakallahü'l-Azîm.

Yerin ve göğün direği, arşın ve kürsünün isnâdı, bu tevhîd-i şerîfdir yani "Lâ ilâhe illallah"dır. Bu tevhîd, Nûh'un gemisi gibidir; kim buna ilticâ ederse, garkdan, boğulmaktan, helâkdan kurtulur. Kim bunu geriye atarsa, mutlakâ helâk olur. Bu "Lâ ilâhe illallah"ı günde bir kere söyleyen, yirmi dört saati ibâdetle geçirmiş gibidir. Çünkü kelime-i tevhîd yirmi dört harfdir, gece ve gündüz yirmi dört saatdır. Bu "Lâ ilâhe illallah"ı ömründe bir kere söyleyen, nârda müebbed kalmaz, yani cehennemde ebedî kalmaz. Ömründe bir kere söylese bile. Allah bunu bize ikrâm etmiş, müminlerin ve sevgili habîbinin ümmetlerinin başına tâc olarak koymuşdur. Allah bizim başımızdan bu tevhîd tâcını almasın, gönlümüzden de muhabbet-i Muhammediyyeyi ihrâc etmesin.

Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi vesellem buyurdu ki, "Benim gördüğümü siz görseniz, benim bildiğimi siz bilseniz, gülemezsiniz ve dünyâ hayâtı sizin için zehir olur" buyururlardı, sallallahu aleyhi vesellem. Onun için Cenâb-ı Hakk bazı hâdisâtı bizim gözümüzden gizledi. Bazen gaflet de insanlara nimet olur. En büyük gaflet Allah'dan gâfil olmaktır. Bu, kötü, bu gaflet. Ondandır bazı gafletler vardır ki, nimettir bizim için. Meselâ bir ölümümüz olduğu vakitte, sevgilimiz, sevdiğimiz bir zât öldüğü vakitte, onun acısı insana ne kadar dokanır. Yani kalbine bir ok batır. O, öyle devam etse insan yaşayamaz hayatta. Birkaç zaman sonra o yara küllenir. Yani gaflet perdesi ortaya girer ve kul kurtulur. Gene bazı husûsâtta yarını bilmemekle, büyük bir nimete ermişizdir. Başımıza ne gelecek, bunu bilmiyoruz. Allah bunu gizlemiştir. Eğer insanlar ecellerinin ne gün olduğunu bilselerdi, umûmî olarak söylüyorum, burada bizim için müjde var, Muhammedîler için, sallallahu aleyhi vesellem, ölümlerinin gününü ve ânını bilselerdi ve bildikleri anda da insanlar ölseydi, iki taşı birbirinin üzerine koymazlardı. Fakat Allah bir hırs vermiş insanoğluna, yapacağım diye uğraşır. Ve yapamadan gider yâhud yapar gider. Ve herkesin bir vazîfesi vardır kâinâtta, o vazîfeyi bitirir ve âhirete yollanır.

⁸⁸⁰ Sure-i Muhammed 19

Bir ahbâbım vardır. Bir misâl olarak bunu söylüyorum. Bazı canlı hâdisât bize büyük ibretler verir, görenler için, anlayanlar için. Derdi ki, o vakitler daha hac yolu kapalıydı, bana derdi ki, "Hâfız Efendi, hac yolu açılsın inşaallah seninle beraber haccedeceğiz" filan derdi. "İnşâallah" derdim. Ve zamanlar geldi, hac yolu açıldı. Dedim ki, Allah rahmet eylesin, ismi Hüsâmeddin Bey'di, "Hüsâmeddin Bey, hac yolu açıldı, haydi bakalım hazırlan şimdi, bavullarımızı hazırlayalım". Dedi ki, "Apartmana başlatdım, şunu bitireyim, inşaallah bir daha seneye" dedi. "Peki" dedim, ben gitdim geldim, bir daha seneye o apartmanı bitirdi ama içine giremedi. Yani âhirete yollandı.

Onun için Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi vesellem, "accilû bi's-salâti kable'l-fevt, accilû bi't-tevbeti kable'l-mevt" buyurmuşdur. Sûratle zamanlar geçer. Namazın vakti geçmesin hemen namazını kıl, kazâyâ kalmasın. Tövbeye de hemen acele et, ölüm yetişmesin. Ha bugün tövbe, ha yarın tövbe derken ansızın ölüm gelir. Ölümümüzü bilirsek eğer iki taşı üstüste koymayız. Halbuki müminler için ölüm bâbında vuslat-ı cemâl vardır, Allah'a kavuşma vardır, Resûlullah ile buluşma vardır, sâlihlerle cem olma vardır, "fî mak'adi sıdk"a erişmek vardır, müminler için. Onun için sen hiç korkmayacaksın, çünkü senin bir kanadın "Lâ ilâhe illallah", bir kanadın "Muhammedü'r-Resûlullah".

Şimdi gel. Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi vesellem o gün çok düşünceli ve mahzûn idi, üzüntülüydü. Ümmetinin istikbâlini görür ve ümmetine çok üzüldü Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem. Ve diyor ki Ümmü'l-müminîn Cenâb-ı Âişe radiyallahu anhâ vâlidemiz, "Gece ben O'nu görürdüm ki, kıyâmında ve rûkûunda ve sücûdunda 'ümme'tî, ümmetî, ümmetî' diye Cenâb-ı Hakk'a bizim hakkımızda, bizim mağfiretimiz için, bizim affımız için Allah'a yalvarırdı".

Sen de O'nun sünnetine riâyet eyle. Necât, Hazret-i Muhammed'e tutunmaktır. O sana bir kere nigâh-ı iltifât ile nazar ederse, "Bu benim ümmetim" derse sana kâfi ve bana kâfi gelecektir, sallallahu aleyhi vesellem. Çünkü îmânın kemâli, Hazret-i Peygamber'i her şeyinden ziyâde sevmektedir. Evlâdından, kasandan, kesenden, malından, her şeyinden ziyâde sevmektedir. İmânın kemâli burada. Gene kendi mübârek sözleriyle söyleyelim, "Birbirinizi sevmedikçe", müminlere hitâb, müminlere hitâb, "Lâ ilâhe illallah Muhammedü'r-Resûlullah Kurân Kitâbullah" diyenlere hitâb, "Birbirinizi sevmedikçe îmân etmiş olmazsınız. Beni her şeyinizden ziyâde sevmedikçe îmânınız kemâle ermez" diyor. Resûl-i Ekrem, Nebiy-yi Muazzam, Nebiy-yi Muhterem, Allah indinde sözü geçen zât-ı muhterem. Başka kimse yok. Şefâat-i kübrâya da O sâhib.

O gün çok mahzûn. Allahu Teâlâ habîbinin hüznüne tahammül eder mi! Hemen Cibrîl-i Emîn Nâmûs-i Ekber'i gönderdi kendisine. İyi dinle, müjde var bizim için, onun için bu hâdiseyi söylemeden geçemeyeceğim. Cebrâil geldi ve kendisine edeble gitmesi emrolundu. "Habîbim Muhammed'in yanına edeble var". Evet efendim. Sallallahu aleyhi vesellem.

İmâm-ı Azam, yani bizim mezhebimiz sâhibi. Amelde mezhebimiz, İmâm-ı Azam'dır, biz Hanefî'yiz. Kırk gün, iyi dinle, kulağını benden yana ver, kırk gün Ravza-i Mutahhara'ya yani Resûl-i Ekrem'in yatdığı mescid...

Üç mescid var kâinâtda. Birisi Mescid-i Harâm, Kabetullah. Biri Mescid-i Nebî, Medîne-i Münevvere'de. Bir de Mescid-i Aksâ, yani Kudûs. Bugün bizim elimizde değil maalesef. Müslümanlar için bir yüz karası. İş öyle olmayacak ama neyse onları söylemeyelim sizlere, geçelim.

İmâm-ı Azam Hazretleri, Medîne-i Münevvere'ye vardı, kırk gün Ravza-i Şerîfe'nin kapısından yani Peygamber'in yatdığı mescidin...

Cenâb-ı Peygamber Ravza-i Mutahhara'nın içerisinde yatar, Mescid-i Nebî'nin içinde yatıyor, türbesi orada, makberesi. Ve buyuruyorlar ki, "Minberimle makberim arası olan yer cennet bahçelerinden bir bahçedir" diyor. İnşâallah sana da nasîb olur, orada iki rekat namaz kılmak, cennât-ı âliyâtda namaz kılmak gibidir. Ve Resûlullah sallallahu aleyhi vesellem, hayy-ı manevî ile hayydır. Selâm verdiğin vakitte selâmını alır.

Kırk gün kapıya vardı Hazret-i İmâm-ı Azam, Mescid'in kapısına, içeri girmediler. Kırkinci günü içeri girdi, Huzûr'a gitdi. Sonra kendine sordular, dediler ki, "Kırk gün kaldınız yâ İmâm, içeri Huzûr-i Saâdet'e girmediniz, kapıdan döndünüz". Dedi ki, buyurdular ki, "İşâret bekledim Peygamber'den, sallallahu aleyhi vesellemden. Peygamber'den işâret bekledim. Kırkinci gün bana işâret çıktı. Yani Huzûr'a kabûl edildim" dedi.

Edeb lâzımdır! Onun için, "*Sakın terk-i edebden kûy-i Mahbûb-i Hudâ'dır bu*". Şâir Nâbî'nin gâyetle güzel bir kasîdesi vardır, o devrin paşasına. Beraber gitmişler de Medîne-i Münevvere'ye, yolda paşa ayaklarını uzatmış, Medîne'ye doğru. Hazret-i Nâbî de bu kasîdeyi okumuş kendisine. "Sakın terk-i edebden kûy-i Mahbûb-i Hudâ'dır bu". Hemen paşa ayaklarını toplamış. Medîne'ye vardıkları vakitte, Araplar Türkçe bilmediği hâlde, minârelerden bu kasîdeyi okumuşlar, Türkçe olarak. Sonra sormuşlar, "Resûlullah sallallahu aleyhi vesellem bu akşam bize bu kasîdeyi talîm etdi" demişler, Medîne'nin müezzinleri yani.

Onun için edeb lâzımdır. Cibrîl dahi, Cebrâil aleyhisselâm dahi, Mikâil de, İsrâfil de, Azrâil de, aleyhimüsselâm, Resûl-i Ekrem'in yanına edeble gelirler. Edebsiz kimse hiçbir yere giremez. Ne huzûrullahı, ne huzûr-i Resûl'e, ne huzûr-i evliyâyâ kabûl edilir. İnsan lâzım olan edebdir. Edebin manâsına da eline, diline, beline sâhib olmakdır. Eline, beline, diline sâhib olmak. Üç kelimededen edeb zâhir olur. Hakk tarafından, Hudâ tarafından bir tâcdır, her kula verilmez. Müminlerin edebli olması şartdır ki, huzûra kabûl edileler.

Cebrâil de Huzûr-ı Peygamberî'ye edeble geldi. Hattâ kabz-ı ervâh günü bile Hazret-i Peygamber'e gelen Melekü'l-mevt'e ve diğer meleklerle Cenâb-ı Hakk, "Habîbimin huzûruna edeble varın" buyurdu. Her seferinde meleklerle tenbîh olunuyordu. Ki hâşâ onlar günah işlemezler. Melekler, onların erkekliği, dişiliği yokdur, yemez içmezler, günah işlemezler. Şehvet yok onlarda. Sırf nûr onlar. Böyle olduğu hâlde, tekîd vardır, Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi vesellem huzûruna edebli girmeleri için.

"Yâ Cebrâil, edeble git, mahzûniyyetini gider habîbim Muhammed'in, şu müjdeyle". Tevhîd müjdesini vereceğim de onun için söylüyorum size bunu. Cebrâil aleyhisselâm geldi, dedi, "Yâ Resûlallah, niçin üzölüyorsunuz?". Edeble geldi yanına Peygamber'in.

"Mahzûniyyetinizin sebebi nedir?". "Biliyorsun yâ Cebrâil, hüznümün ne olduğunu söyledim size dâimâ".

Diyor ki Hazret-i Âmine, biz oradan alalım işi, Hazret-i Âmine diyor ki, radiyallahu anhâ vâlidemiz, yani Resûl-i Ekrem'in annesi, yani bizim annemiz, babası da Hazret-i Abdullah aleyhisselâm.

Sersem herif! "Peygamber'in anası babası îmânlı mı göçdü?" diyeceğine sen kendi îmânına bak evvelâ. Âl-i İbrâhim kimdir, Âl-i İbrâhim? Âl-i İbrâhim kim? Salavât okuyorsun her gün. İbrâhim Peygamber'den Cenâb-ı Peygamber'e gelinceye kadar Peygamberimiz'in dedeleridir Âl-i İbrâhim. İsmâil Nebî dâhil olmak şartıyla. Sakın hâ öyle şeyle uğraşmayın, "Peygamber'in amcası îmânlı mı gitti îmânsız mı gitti" diye. Sonra adamın fikirleri ve kelâmı insanın sû-i hâtimesine sebep olur. Yani îmânsız çene kapamasına sebep olur. Kendini düşün!

Kendine mezar hazırlamaya kalkma! Seni bir delik bulurlar sokarlar. Kendini mezara hazırla sen! Akıllı ol, kafayı işlet, saksıyı, kendini mezara hazırla! Kendine mezar hazırlama! Bir delik bulurlar, bir çukur, kimse meydanda kalmaz, bir yere koyarlar adamı. Hazırlan kabre! Azık isterler kabre, karanlıktır orası, nûr isterler. Nûr tevhîddir, "Lâ ilâhe illallah"dır. Bunu isterler. Muhabbet-i Muhammediye isterler. Kim Resûl-i Ekrem'e salât ü selâm okudu, arayı iyi yaptı, o kurtuldu, necâta erdi. Söylüyoruz, hep anlatıyoruz, dilimizde tûy bitdi ve ölünceye kadar da söyleyeceğim.

"Üzülme Yâ Resûlallah, Allah senin ümmetine beş şey verdi ki, diğer ümmetlere verilmedi". İyi dinle bakalım şimdi. "Senin ümmetine Allah beş şey hediye etti. Diğer ümmetlere bu beş şey verilmedi. Birisi, dünyâda onların", dikkat buyur!, "dünyâda onların günahını meydana koymadığım, gizlediğim gibi, âhiretde de onların günahlarını setredeceğim ve affedeceğim. "Üzülmesin Habîbim Muhammed. Ümmetinin günahlarına mı üzülüyor?"

"Efendi, ne demek bu?". Yaaa, Benî İsrâil'de böyleydi, bir adam günah işledi mi, günahı onun alınına yazılır, bu adam zinâ etti diye, kapısının üzerine yazılırdı. Yâhud hırsızlık yaptı diye. Bizde, birçok günahlar işleriz, Allah settâre'l-uyûbdur, Allah örter bizim günahlarımızı.

Şimdi, diyor ki Cenâb-ı Peygamber'e, Hakk Teâlâ selâm ediyor, "Söyle habîbim üzülmesin, dünyâda onun ümmetinin günahlarını gizlediğim gibi yevm-i kıyâmetde de gizleyeceğim, enbiyâ yanında, evliyâ yanında, diğer ümmetler yanında onların günahını ortaya koymayacağım. Üzülecek mi hâlâ habîbim ümmeti hakkında?. Tövbelerini de gargaraya kadar kabûl edeceğim". Yani gırtlak başladı gargaraya, aklına geldi yaptıkları, nâdim oldu, "Estağfirullah yâ Rabbi" dedi, Allah'a döndü, "Kabûl edeceğim" diyor, "Üzülecek mi daha?"

İşte anlatdım ya, diyor ki, Resûl-i Ekrem'in annesi, vâlidesi, Hazret-i Âmine, radiyallahu anhâ vâlidemiz, anlatmışdım size Mevlûd bahsinde ama bugün gene söyleyeceğim, diyor ki, "Muhammed'imi doğurduğum vakitte hemen secdeye kapandı ve küçücük o nûr dudakları, göbeği kesilmişdi, sünnetliydi, gözleri sürmeliydi, başka kadınlar gibi doğum ağrısı sancısı görmedim, başka ahvâl görmedim ben, mübârek dudakları oynuyordu, bir şeyler söylemeye çalışıyordu. Aldım ne diyor diye kulak verdim, 'ümmetim, ümmetim' diyordu. Bütün ömrü boyunca da, yaşadığı müddetçe de, gece namazlarında, teheccüdde, ki ona farz idi, Resûl-i

Ekrem sallallahu aleyhi veselleme. Âşıklara da sünnetdir ama vâcib hükmündedir hâ! Teheccüd namazı. Bir adam ben âşıkım diyor da teheccüde kalkmıyorsa o adamda iş yokdur. İki rekatdan on iki rekata kadar. Kazâ namazın varsa, kalkar kazâ kılar, teheccüd yerine kâim olur. Sakın kazâ namazı bırakma. Kalbim temiz diye ortaya çıkma. Kalbini Allah temizlesin. Hakk senin kalbinin temiz olduğunu söylesin, sen rivâyet etme kendinden. Temizlemeye çalış kalbini.

*Sûr çıkar ağyârı dilden tâ tecellî ide Hakk
Pâdişah konmaz sarâya hâne mağmûr olmadan*

Kalb tathîr olmayınca, oraya tecelliyât-ı ilâhî olmaz. Nasıl ki sultânı kötü eve sokmazlar, kirli yere koymazlar, reisicumhuru, sultânı, pâdişahı, kiralı. Ki o bizim cinsimizdendir. Tathîr et kalbini. Allah'ın sevmediği sıfatları da söyleyelim, geçelim. Ezberleyemezsin belki ama ziyânı yok. Ucub, kibir, riyâ, gadab, hased, mal sevme, makâma tapma. Bunlar büyük günahlardandır. Kalbin hastalıkları bunlar. Allah indinde en büyük günah da Allah'a şirk koşturmak, ondan büyük günah yokdur. Allah dilerse şirkden gayri günahları affeder. Öyle söylüyor, Kitâb-ı Kerîm'inin birçok yerlerinde.

Yine Cenâb-ı Peygamber'in vefâtı esnâsında, Hayder-i Kerrâr Sâkî-i Kevser Fâtih-i Hayber Zevc-i Fâtîmetü'z-Zehrî Vâris-i Ulûm-i Nebî olan Ali kerremallahu vecheh, "Ben oradaydım" diyor, "Resûl-i Ekrem'in mübârek vücûdundan rûh çıktı, çıkdıktan sonra son kelâmı şu oldu. 'Sümme Refîku'l-A'lâ Sümme Refîku'l-A'lâ Sümme Refîku'l-A'lâ' dedi ve rûh çıktı" diyor. "Sonra gene dudakları oynadı, hemen koşdum ne söylüyor diye kulak verdim, 'ümmetim, ümmetim' diyordu".

Bu âlemde böyle olduğu gibi, yarın "yevme tüble's-serâir"de yani kıyâmet gününde, herkesin ne olduğu meydana çıkdığı günde de, arşın önüne gidecek ve bizleri kurtarmak için elinden geleni yapacaktır. Allah da zâten Kurân-ı Kerîminde ona vaad etmiştir, ⁸⁸¹ وَأَسْتَوْفَىٰ يُعْطِيكَ رَبُّكَ "فَرَضَىٰ", "Habîbim Muhammed, seni râzı kılınca kadar, istediğin kadar sana vereceğim" demiştir. Bitdi o kadar. Allah sözünden dönmez.

"Yâ Resûlallah, senin ümmetinden bir kimse ömründe bir kere 'Lâ ilâhe illallah Muhammedü'r-Resûlullah' derse, ebedî nârda kalmayacak. Niye üzölüyorsun? Daha üzüntün ne? Sana gene bir müjde vereyim yâ Habîballah. Hakk Teâlâ buyurdu ki, 'Bunu hiçbir Peygamber'e vermedim, hiçbir Peygamber'in ümmetine'. Hayatda olanların duâsı ile ölümlerin azâbı kaldırılacak". Bize verilmiş bu, başkalarına yok.

Meselâ, bunu söylemeden geçmeyeceğiz, yetmiş bin tevhîd okuyan kimse, iyi dinle bakayım beni şimdi, yetmiş bin kelime-i tevhîd okuyan kimse, yetmiş bin defa "Lâ ilâhe illallah" diyen kimse, her "Lâ ilâhe illallah"da, "Muhammedü'r-Resûlullah" düşünülecek, yüzde bir defa, "Lâ ilâhe illallah Muhammedü'r-Resûlullah" diyerek izhâr edilecek. Bir seferde olmaz. Günde beş yüz, bin, bin beş yüz, üç yüz, böyle çekerek, yetmiş bin tevhîdi bir adam çekerse eğer, kendisini azâbdan kurtarır. Herhangi bir kimseye de bunu bağışlarsa o da azâbdan kurtulur.

⁸⁸¹ Sure-i Duhâ 5

Allah rahmet eylesin, geçen sene Ramazanda, Kadir'den bir gün sonra vefât etdi, Pehlivan İsmail Hakkı Bey vardı, elektrik şirketinde, belki içinde tanıyanınız da vardır, ben bunu ders esnâsında söylemişdim, bu hazret yapmış bunu. Yetmiş bin defa tevhîd etmiş ve babasının rûhuna bağışlamış. Geldi dedi ki, "Babam öleli otuz beş sene oldu Hocaefendi" dedi. "Birçok şeyhlerden, mürşidlerden, hocalardan dinledim bunu, yapmak nasîb olmadı, fakat senin sözünle yaptım bu işi ben" dedi. "Otuz beş senedir babamı görmüyorum, tevhîd bitdi, o akşam babam geldi, 'İsmail, gönderdiğin hediyeleri aldım, Allah senden râzı olsun' dedi".

Onun için, yapılmayacak bir şey değil. Evvelâ kendini kurtarmak için. Yetmiş bin tevhîd eden mutlakâ kurtulur. Hattâ Molla Hüsrev Hazretleri ve Müftü's-Sekaleyn Hazretleri, bunlar, vasiyetnâmelerine koymuşlar, ki vefâtından sonra kendilerine yetmiş bin tevhîd çekile. Gene bir kıssa anlatacağım, sonra geçeceğim.

İbn Arabî Hazretleri, Muhyiddîn İbn Arabî Hazretleri, büyük velîlerden, islâmın önderlerinden, önde gelenlerinden. Aleyhinde olan çok adam vardır. "Efendi böyle bir adamın aleyhinde olan olur mu?". Olur. Peygamberin de aleyhinde olanlar var ya. Hattâ Mûsâ Peygamber Hazret-i Allah'a demiş ki, "Yâ Rabbi, kullar benim aleyhimde konuşuyorlar, kulların dilini benden kes, benim aleyhimde konuşmasınlar" deyince Hakk Teâlâ buyurmuş ki, "Yâ Mûsâ! Peygambersin ama sen de onların cinsindensin, ben onların hâlıkıyım, benim de aleyhimde konuşuyorlar" demiş. Malûm ya, vermedi mi hemen aleyhe geçiyoruz, rızâ göstermiyoruz. Hasta olduk mu, hemen aleyhine geçiyoruz, Allah'ı kullara şikâyetle başlıyoruz.

Hazret'in de birçok düşmanları vardır fakat büyük kerâmâta mâlik bir zât-ı muhteremdir. Vakitler dar ama söylemeden geçmeyeceğim, bir tânesini söyleyeceğim. Hazret'in bir komşusu varmış, onun aleyhinde.

İnsan bilmediğinin düşmanıdır birâder. Bir daha söylüyorum. Umûmî olarak, insan bilmediği şeyin düşmanıdır. Öğren, bil, sonra düşman ol, fuzûlî düşmanlığa lüzûm yok.

Efendi'nin aleyhinde imiş o adam. Efendi'nin derecesine ermemiş, bilmiyor. Bir gün hasta olmuş kendisi, Hazret-i Şeyh gelmiş kapısını çalmış. Kapıyı hanımı açmış, "Ne istiyorsunuz?" demiş. "De ki, Muhyiddin geldi, kendisini ziyâret edeceğim, müsâadesi var mı?" demiş. Kadın biliyor şeyhi sevmediğini. Fakat gene de gitdi söyledi, dedi "Şeyh Muhyiddin Efendi geldi, seni ziyâret etmek istiyor". "Onun burada işi yok" demiş, "onun işi kilisede, kiliseye gitsin o" demiş. Kadın da kocasının söylediğini aynen Hazret-i Şeyh'e nakletmiş. "Peki, komşum beni kötü yere göndermez. Mâdem ki öyle söyledi gideyim kiliseye" demiş ve gitmiş, kiliseye oturmuş. Hristiyanlar ibâdetdeler. O da başında tâcı, sarığı, kisve-i islâm ile oturmuş orada. Papaz anlatıyor.

Hristiyanlıkda, çok dikkat etmeniz lâzım buraya, konuştuğum sözlere, hristiyanlıkda itiraz yokdur, neden diye sorulmaz. İslâmda neden diye sorulur, illeti sorulur. Abdestin farzı dört denmiş, neden? İleti nedir, soracaksın. Bunu söyleyen zât da sana bunu îzâh edecek. Çünkü âlimin vazîfesidir, boynunun borcudur. İslâmda gizli kapaklı bir şey yok. Onun için hristiyanlar bir üç, üç birdir derler. Yani Allahu Teâlâ Hazretlerini teslîs ederler. "Papaz Efendi, bu ne demek?" deyince, "O sorulmaz" denir. Bitdi o kadar. Ya kabûl edersin ya kabûl etmezsin. Bitdi o kadar. Hattâ çok âlim bir adam vardı, profesörlerden, hristiyanı, kendisine

dedim ki, "Yâhu sen bu ilimle, bu kafayla kiliseye nasıl gidiyorsun?" dedim. Bana dedi ki, "Hocaefendi, biz kiliseye girerken şapkamızı çıkarırız, şapka ile beraber aklımızı da dışarda bırakırız, içeri öyle gireriz" dedi. Bizim dînimiz âlî dîn, Allah dîni. Soracaksın, öğreneceksin, yapacaksın. Bizde "Mukallidin îmânı sahîh değildir" diyenler bile vardır. Bizde tahkîkli îmân vardır. Ama biz dînimizi aramıyoruz. Biz dînimizi öğrenemedik. Güzeli bilemedik, güzeli bulamadık. Yâhud yanlış bir yere sorduk. Doktor zannettiğimiz beyaz gömlekli bir adama sorduk hastalığımızı. Halbuki o doktor değilmiş, o kıyâfete girmiş. Ne demek istediğimi anlatabildim mi acaba?

Papaz anlatırken, Hazret-i Şeyh demiş ki papaza, "Hayır, Îsâ Efendimiz öyle demedi" demiş. Der demez, papaz şaşırmış, "öyle dedi" demiş. "Hayır öyle demedi. Îsâ Efendimiz benden sonra Ahmed Peygamber gelecek diye müjdeledi" demiş. Papaz, "Hayır, Îsâ'dan sonra peygamber gelmez" demiş. Bunun üzerine Hazret-i Şeyh, "Peki öyleyse Îsâ Peygamber'e sor bakalım" demiş. Kiliselerde resim var ya. Papaz, "Resim konuşmaz ki" deyince. Hazret-i Şeyh "Sen sor, konuşur o" demiş. Papaz Hazret-i Îsâ'nın resmine doğru seslenmiş, "Yâ Îsâ, senden sonra peygamber gelecek mi?" demiş. Resimden cevap gelmiş, "Hazret-i Muhammed gelecek. Hazret-i Muhammed'in gelişini müjdelemek üzere yüz yirmi dört bin peygamber gönderildi, ben de onlardan birisiyim. Benden sonra Ahmed Peygamber gelecek diye, ibâdullahı tebşîr etdim". Resim konuşmuş, papaz şaşırmış. Onun üzerine hepsi "Eşhedü en lâ ilâhe illallah ve eşhedü enne Muhammeden abduhû ve resûluh" diyerek îmânlarını izhâr etmişler. Hazret-i Şeyh önde bunlar arkada kiliseden çıkmışlar, câmiye doğru gidiyorlar, komşunun kapısının önünden geçerlerken, Hazret-i Şeyh demiş ki, "Komşum beni kötü bir yere göndermedi, bunların hidâyetine vesîle olacakmışım, onun için gönderdi beni oraya".

Olgunlar, pişkinler böyledir. Çiğler kavga çıkarır. Ham-ervah kavga çıkarır. Pişkinler hemen kızmazlar. Hattâ sahabeden birisi, "Yâ Resûlallah bana vasiyet et" demiş, Efendimiz ona "Lâ tağdab" buyurmuşlar, yani "gadablanma" demiş. Sözü suhûletle al, gadablandığın vakitte anlayamazsın, hayrı şerri ayıramazsın. Gadabla kalkan zararlar oturur. Aynı sahabe aynı soruyu üç defa sormuş, Peygamberimiz üçünde de "Lâ tağdab" yani "gadablanma" buyurmuşlar. Geçiyoruz.

Diyor ki İbn Arabî Hazretleri, "Ben bir kabristana gitdim, bakdım, kabristanın içerisinde bir kabre katran akıyor, katran"...

Efendiler! Kabir azâbı hakdır ve gerçektir. Kabir denilen şey, amel çukurudur, amel sandığıdır. Yakında bizi buraya koyacaklar. Gençliğine, pâdişahlığına, emîrliğine, hiçbir şeyine güvenme! Bu böyle olacak. Bunun münkiri de yokdur kâinâtta. Biri kalkıp da diyemez ki, "Hayır, bizi kabre koymazlar" diyemez.

Katran akıyor. Resûl-i Ekrem'in söylediğini söyleyeyim ben size. "Kabir ya cehennem çukurlarından bir çukurdur, ya cennet bahçelerinden bir bahçedir". Üçüncüsü olmaz bunun. Katran akıyor. Kabirdeki insan azâbda. Hazret-i Şeyh bunu görmüş gözûyle.

Şimdi gene bir sır haber vereyim size. Allahu Teâlâ bir kimseye kerâmet verdi mi, kerâmâtın ibtidâsı kabre vâkıf olmaktır. Kerâmât doğrulukla verilir, doğrulukla, dürüstlükla verilir, istikâmetle verilir. Müstakîm olan bir zâta Allah kerâmet verirse, ilk verdiği, ilk keşif, kabirleri

keşfeder. Hangi kabirde azâb var, hangisinde nimet vardır, görür onları o. Kerâmâtın son derecesi de keşf-i kulûbdur, kalbleri okur. Yani kalb bir orman gibidir, evliyâullah bir aslan gibi o kalbde dolaşabilir. Hazret-i Şeyh'e bunu çok görme.

Kabir, azâb içerisinde, görüyor. Bir de delikanlı, kabrin baş tarafında, genç bir çocuk.

Düşmanına bile merhametli davranacaksın, âdil davranacaksın. Sakın zulme sapma! Allah zâlimleri sevmez. Allah zâlimlere zahîr değildir. Merhametli ol. Çünkü Allah'ın Rahmân ve Rahîm esmâsının tecelliyâtı Hazret-i Muhammed'de zâhir olmuş, sallallahu aleyhi vesellemde. Ne diyor? ⁸⁸² "وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا رَحْمَةً لِّلْعَالَمِينَ" diyor. "Habîbim Muhammed, seni âlemlere rahmet olarak gönderdim" diyor Hazret-i Allah Celle Celâluhû Hazretleri. Merhametli ol, şefkatli ol. Küçüklere şefkatli, büyüklere merhametli. Ağaç dik. Çiçek dik. Dikdiğin ağacın her bir yaprağı senin için Allah'a istiğfâr edecektir, yaşadığı müddetçe. Sadaka-i câriyedir.

O delikanlı orada ağlıyor, on sekiz yaşında bir delikanlı. "Ben bunu görünce merhamete geldim" diyor. "Yetmiş bin tevhîd okumuş idim". Hazret-i Muhyiddîn İbn Arabî söylüyor. "Yetmiş bin Kelime-i Tevhîd okumuşdum ama henüz bağışlamamışdım" diyor. "Oğlum, kimin bu?" demiş. "Annem" demiş çocuk. "Öyle deyince, annesi azâbda, oğlu ağlıyor, ben yetmiş bin tevhîd okumuşdum, bağışlamamışdım, hemen bağışladım, derhal kabir azâbdan nimete döndü. Yani cehennem çukuruydu, cennet bahçesinden bir bahçe oldu. Olunca çocuk gülmeye başladı" diyor. Meğerse çocuk da erbâb-ı mükâşefedenmiş. Yani o da kabri görüyor. İşte anlaşılıyor ki, insan kabirde azâbda da olsa, yetmiş bin tevhîd okunduğu vakitte, mutlakâ azâb rahmete tahvîl ü tebdîl olacaktır.

Haydi bir kıssa daha anlatayım, derse nihâyet verelim.

İbrâhim Vâsîfî Hazretleri diyor ki, "Ben Arafat'daydım, yedi tâne taş aldım". Burada bir şey tenbîh edeceğim, yapın dediklerimi. "Yedi tâne taş aldım. Eşhedü en lâilâhe illallah ve eşhedü enne Muhammeden abduhû ve resûluh dedim, taşlara dedim ki şâhid olun, Allahu Teâlâ'nın vahdâniyyetine ben şehâdet etdim, Resûl-i Ekrem'in nübüvvetini ben tasdîk etdim ve şehâdet etdim dedim ve Arafat'a o taşları bıraktım" diyor.

Câmiden giderken geldiğin yolun aksi yoldan git gideceğin yere. Allah'a kasem ederim ki, abdestli basdığınız taşlar, size yevm-i kıyâmetde şâhid olacaktır. "Yâ Rabbi üzerimden abdestli olarak, seni tevhîd ederek câmiye gitdi" diye şâhid olacaktır. "Efendi, taş konuşur mu?". Konuşur erenler. Bırak bu kafayı! Her şey konuşuyor şimdi. Görmüyor musun, el izleriyle, el izleri konuşuyor, kâtileri buluyorlar yâhu. Bunu insanlar yapıyor. O insanları halk eden, semâvâtı direksiz, kâfiri yüreksiz kılan Allah neye kâdir değil! Ayrı yollardan gidiniz ve câmiden sonra Allah'ı zikrediniz. Çünkü Cenâb-ı Hakk Sûre-i Cuma'da diyor ki, "Namazdan sonra Hakk'ı zikredin" diyor. Zikrullah ile meşgûl olun, kötü yerlere gitmeyin.

"Atdım taşları, o gece bir rüyâ gördüm" diyor. "Rüyâmda kıyâmet kopmuş, beni nâra götürdüler. Fakat o yedi taş, okuduğum yedi taş, yedi cehennemin kapısını kapak oldu" diyor. Dediler ki, 'Yâ Rabbi, seni bu tevhîd etdi, habîbin Muhammed'i tasdîk etdi'. Hakk Teâlâ buyurdu ki, taşlar benim vahdâniyyetime şehâdet edene şehâdet edince, ben Allah'ım, ben

⁸⁸² Sure-i Enbiyâ 107

unutur muyum, götürün bunu cennete' dedi" diyor. Cennete gitdiğim vakitte cennetin kapısı kapalıydı. Emredildi ki, 'Lâ ilahe illallah Muhammedü'r-Resûlullah de, cennetin miftâhı odur'. O vakit ben, Lâ ilahe illallah Muhammedü'r-Resûlullah dedim, cennetin kapıları açıldı" diyor. "Uyandım ki Arafat'dayım" diyor. Rüyâ sâdık. Bir veliyyullah bu, İbrâhim Vâsîfî, kaddese sırrah.

Sizin için çok ibret alacak kıssalar anlattım. Çok konuşmakda değil. Bunlardan ibret almak ve bunlardan bazılarını ihlâs ile yaparsan, birkaç tânesi bize kâfî gelecektir. Hele tevhîd! O nûr o! Arşın, kürsünün direği, Allah'ın sevgili ismi o. İmânımızın alâmeti, Resûl-i Ekrem'in taraf-ı ilâhîden şehâdeti.

Yâ Rabbi, bizi tevhîdden ayırma. Rûhlarımızı Rûh-i Muhammed'inle âşinâ eyle, nigâh-ı iltifâtlarıyla bizi nârından âzâd, dâhil-i cennet eyle.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sıratın müstakîm.

LÂ İLÂHE İLLALLAH

*Tevhîd eyle her yerde
Dermân olur her derde
Zikret Hakk'ı seherde
Lâ ilâhe illallah*

*Zikr-i Hakk'la seyr olur
Vechullah'a meyl olur
Gâfillere veyl olur
Lâ ilâhe illallah*

*Hakk'a vuslat özlersen
Hakk cemâlin gözlersen
Hakk rızâsın izlersen
Lâ ilâhe illallah*

*Zikr-i Hakk'dır tâcımız
Tevhîddir ilâcımız
Vuslatdır minhâcımız
Lâ ilâhe illallah*

*Muhammed destgîrimiz
Şeyh Nûreddîn pîrimiz
Tevhîd ü tekbîrimiz
Lâ ilâhe illallah*

*Tevhîd eder vâr olan
Zikretsin darda kalan
Hakk'ı hakkıyla bulan
Lâ ilâhe illallah*

*Her yerde tevhîd eyle
Her nefes tahmîd eyle
Dâimâ temcîd eyle
Lâ ilâhe illallah*

*Zikreden mağfûr olur
Hıfzeden mebrûr olur
Söyleyen mesrûr olur
Lâ ilâhe illallah*

*Aşkî der Kadîr Mevlam
Resûl'e salât selâm
Nasîb et âhir kelâm
Lâ ilâhe illallah*

Îmân-İslâm-İhsân 23 Mart 1984 (21 Cemâziyyülâhir 1404)

Kâlallahu Teâlâ fî Kitâbihi'l-Azîz.

Eûzûbillahimineşşeytânirracîm.

Bismillahirrahmânirrahîm.

وَالْعَصْرِ ﴿١﴾ إِنَّ الْإِنْسَانَ لَفِي خُسْرٍ ﴿٢﴾ إِلَّا الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ ﴿٣﴾ وَتَوَاصَوْا بِالْحَقِّ وَتَوَاصَوْا بِالصَّبْرِ ﴿٤﴾⁸⁸³
Sadakallahü'l-Azîm.

Dilleriyle Allah'ı tevhîd eden, gönülleriyle Hakk'a' inanan ve Allah'ı seven ve sebeb-i hilkat-i âlem ve mefhar-i benî âdem olan Hazret-i Muhammed Mustafâ'yı her şeyinden ziyâde severek, O'na îmân ederek, îmânını kemâle erdiren, kıyâmet gününe inanan, Hakk'ın cennetine tâlib, rızâsına râgıb, cemâline âşık olanlar.

Okumuş olduğum sûre-i celîle, Sûre-i Asr'dır. Kurân-ı Celîl'in kısa sûrelerinden bir sûredir. Fakat manâ bakımından Kurân-ı Mübîn'e muâdildir. İmâmlar böyle söylüyorlar. İçerisinde îmân....

Îmân ama hangi îmân? Herkesin bir îmânı vardır. Şeytan'a tapan abede-i şeyâtînin bile bir îmânı vardır. Biz îmân dediğimiz vakitte, Hazret-i Muhammed'in, sallallahu aleyhi vesellemin, ve Cenâb-ı Peygamber'e kadar gelen, cümle enbiyânın, bütün peygamberlerin, Hazret-i Âdem dâhil, taraf-ı ilâhîden inanmaya dâir getirdikleri maddelere inanan kişiye mümin diyoruz. Bizim îmân maddeleri bunlar. Ki bunu altı maddeye toplamışlar, hepsi bunun içerisinde mündemiç.

"Âmentü billahi ve melâiketihî ve kütübihî ve rusulihî ve'l-yevmi'l-âhiri ve bi'l-kaderi hayrihî ve şerrihî minallahi teâlâ ve'l-ba'sü ba'de'l-mevt, eşhedü en lâ ilâhe illallah ve eşhedü enne Muhammeden abduhü ve resûluh". İmânın şartı bunlar. Altı rüknü var. Âdem Peygamber bu altı rüknü getirmiş, Hazret-i Muhammed de bu altı rüknü getirmiş, Mûsâ da bu altı rüknü getirmiş, İsmâil de, Nûh da, İsmâil de, Yakûb da, Yûsuf da, ne kadar enbiyâ varsa. Ahkâm değişmiştir zamana göre. Son olarak ahkâm-ı Kurâniyye gelmiş, kıyâmet gününe kadar o bâkî. Elimizdeki bulunan Kitâbullah. Fakat itikadda, îmânda hiçbir

⁸⁸³ Sure-i Asr 1-3

madde değişmez. Cebrâil'in îmânı neyse, Cebrail neye îmân edecekse, sen de ona îmân edeceksin, senin de îmânın o. İmân denildiği vakitte, buna îmân. Bu da kısım, kısım. Haydi onu da söyleyiverelim.

Diyor ki Ömer ibn Hattâb, "Günlerde bir gün, o güzeller güzelinin huzûrundaydık". Yani Allah'ın sevgilisi, mahbûbu, habîbi, mefhar-i âlem, Hakk'ın nûru, mirât-ı Hakk olan Muhammed Mustafâ'nın huzûrundaydık. Sallallahu aleyhi vesellem.

Gene aynı huzûrdasın! Eğer gözünden perdeyi kaldırabilirsen aynı huzûrdasın. Hepiniz bilirsiniz, içinde Arapça bilenler var, "es-selâmü 'aleyke" kelimesi, muhâtab müfreddir. Gayba değildir, muhâtabadır. Tahiyatda "es-selâmü 'aleyke eyyühe'n-nebiyy" diyorsun! Rûh-ı Muhammedî var karşında! "Ben göremiyorum". Sen göremezsen, senin görememenle o şeyin olmaması lâzım gelmez. Hakk'ın da huzûrundasın. Hiçbir yerde, Hakk'dan, Hakk'ın huzûrundan bir yere kaçamazsın. Câmide bir husûsiyyet vardır yalnız, dışarıda mubah olan şeyleri burada işleyemezsin. Onun için huzûrullah diye kabûl ediyoruz câmilere, mescidleri. Yoksa her yer, nerede olursan ol. Allah o Allah ki, gecenin karanlığında yedi kat yer altında, kara taşın üzerinde kara karıncanın rengini görüyor, ayağının tıptırtısını işidiyor. Senin kalbine gelen efkârı dahi Allah görüyor ve işidiyor, biliyor. ⁸⁸⁴ "وَأَسِرُّوا قَوْلَكُمْ أَوِ اجْهَرُوا بِهِ إِنَّهُ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ". İmân bu olacak.

"Bir zât geldi" diyor, "saçları siyah idi, kıvrır kıvrır saçları. Nûrlu bir yüze mâlik idi. Ashâbı yardı ve Huzûr-i Saâdet'e geçdi oturdu. O hâle geldi ki, Resûlullah'ın mübârek dizlerine dizlerini dayadı. Sonra dedi ki Resûlullah sallallahu aleyhi veselleme, 'Ahbirnî ani'l-islâmi, bana islâmdan haber versene' dedi. Fakat biz bu zâtı hiç görmedik ve tanıımıyorduk. Üzerinde de yol izi yokdu, toz toprak yokdu, tertemizdi. Beyaz elbiselere bürünmüş, beyazlar giyinmişti".

Efendimiz de beyaz giyinmeyi çok seviyorlar. Tabîî kış gününde değil, yaz gününde. Zâten beyazda büyük bir hâssa vardır. Cenâzeye de kefeni beyaz sararlar dikkat edersen. Diğer renklerle de sarmak câiz olur. Beyaz niye sarıyorlar acaba, beyaz? Ulemânın da başındaki sarık beyazdır. Onun da bir manâsı vardır.

Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi vesellem, yeşil de sarmış, sarı da sarmış, siyah da sarmış, beyaz da sarmış. Hepimize yol göstermiş renkleriyle. Renklerin manâları vardır. Mâvi, kırmızı, yeşil, beyaz, sarı sonra siyah ve sonra renksiz. Hepsinin ayrı ayrı manâları vardır. Meselâ Tevhîd'in rengi mâvidir. İsm-i Celâl'in rengi kırmızıdır. İsm-i zâtın rengi yeşildir. Hep işâretleri vardır böyle bu şekilde. İnşâallah zamanı gelince söyleriz. Bu kadar kâfî. Kulağınızda bulunsun böyle bu kadar.

Hâssa vardır beyzalarda, beyazda. Mutmainnenin rengi beyazdır. Mutmainneye kişi erdi mi, o adam necâta ermiştir ki Kurân'da Allahu Teâlâ hitâb ediyor, ⁸⁸⁵ "يَا أَيُّهَا النَّفْسُ الْمُطْمَئِنَّةُ ارْجِعِي إِلَىٰ رَبِّكِ رَاضِيَةً مَّرْضِيَّةً". Bunun iki manâsı var. Biri ölmeden evvel Allah'a mülâkat var, bir öldükten sonra var. Sen ölmeden evvel öl, Allah'a mülâkat et. Bu hitâbı ölmeden işit ve Hakk'a rücû et, dön Allah'a.

⁸⁸⁴ Sure-i Mülk 13

⁸⁸⁵ Sure-i Fecr 27

Bunun evveli de tövbeyle başlar. Fenâlığı terk et! Fenâlığın nihâyeti âh u zârdır, evveli tatlı da olsa nihâyeti acıdır. Ya frengi olursun, ya kanser, yâhud bir belâya mübtelâ olursun ki etibbâ elini senden çeker. Yâhud kendi düşmanını kendi belinde dolaştırırsın, haberin bile olmaz. Yılanını sen beslersin. Bırak bunları! Gayret kuşağını beline dola! Allah'a kulluk et! Zarar etmeyeceksin. Allah'a kul olan iki cihâna sultân olur.

Mutmainneye er! Hakk'ın "irci'î" emrini bu âlemde işit, bu ânda işit, burada işit. Burada görmeyen orada göremez. Burada işitemeyen orada işitemez. Burada bulacaksın. Burası âhiretin tarlası, burada ekmeyen orada biçemez, burada ekeceksin. Hiç arpa eken ısırgan biçer mi? Ya ısırgan eken buğday biçer mi? Soruyorum. Ne ekersen onu biçersin. Yalnız hiçbir zaman ibâdet ve tâatına güvenme, Allah'a güven, O'nun rahmetine dayan. Ne kadar ibâdet etsek, O'nun hakkını ödeyemeyiz. Hangi hakkını? Bir kere semâya bakıp güneşi görmenin hakkını ödeyemezsin, bir kere, bir kere! İki defa değil! Yüz sene oruç tutsan, yüz sene namaz kılsan, alnın secdede çürüse, böyle semâya bakıp, gökdeki yıldızları yâhud güneşi bir kere görmenin hakkını ödemiş olmazsın Allahu Teâlâ Hazretlerine.

O Ganî'dir. O Rahîm'dir. Allah diyen mahrûm olmaz. Kapısına git. "Günahım şu kadar çok". Vallâhi ne kadar olursa olsun, O affedicidir O. Bak ne diyor. ⁸⁸⁶ قُلْ يُعْبَادِيَ الَّذِينَ أَسْرَفُوا عَلَىٰ أَنفُسِهِمْ ⁸⁸⁶ لَا تَقْنَطُوا مِن رَّحْمَةِ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ يَغْفِرُ الذُّنُوبَ جَمِيعًا. Cemîan, yani en ufağına kadar hepsini temizlerim diyor Allah, dilersem diyor. Bitdi o kadar. Şirki affetmez. Şirke gitme. Sakın hâ, şirk yapma! Şirk etme Allahu Teâlâ'ya. "Lâ ilâhe illallahu vahdehû lâ şerîke leh". Dâimâ Cenâb-ı Hakk'ı şirkden berî kıl, tevhîd et Allah'ı. Lisânınla tevhîd et ve kalbinle tasdîk eyle. Geçelim.

Haydi meyyite de niye beyaz sardıklarını söyleyelim, belki aklınıza takıldı. Hepimizin başına gelecek, onun için söyleyiverelim, sonra geçelim kıssaya. Vakitlerimiz dar.

Efendim kabre meyyit konulduğu vakitte, suâl meleklerinden evvel iki melek gelir. O meyyite bu âlemde yaptıklarını yazdırırlar.

"Efendi, ne söylüyorsun sen? Seksen senelik hayatı on dakîkada yazdırırlar mı?". Allah zaman içinde zaman halk eder, mekân içinde mekân halk eder, yazdırır Allah. Dilerse. Bilmiyor musun, Resûl-i Ekrem yedi kat semâları dolaşdı, arşa ayak basdı, kürsüde cevelân eyledi, "fe kâne kâbe kavseyn" sırrına erişdi, ne varsa hepsi gösterildi, gördü, geldi daha henüz yatağı soğumamışdı. Allah dilerse zaman içinde zaman, mekân içinde mekân halkeder. "Efendi, bu nasıl olur?" diye sorma bana. Sana misâlini veririm basit olarak. Ev sâhibi misin, kirâcı mısın? Ev sâhibiysen ay uzar, kirâcıysan hemen ay gelir. Memûrsan ay uzuyor, bir türlü gelmiyor ayın sonu. Aynı zaman halbuki. Hani misâllerini sana böyle ufacak vereyim de onunla kıyas yap.

Yazdırır, "yaz" der. Yazar, namaz kıldım, oruç tuttum, tevhîd etdim, zikrettim. Melekler hepsi şâhiddir, bilirler fakat iç âlemini bilmezler, zâhirini bilirler. İç âlemi Allah bilir. İhlâs ile yapılan ameli ve ihlâssız ameli Allah bilir yalnız. Onun için yevm-i kıyâmetde Cenâb-ı Hakk ihlâssız yapılan amellerin hepsini reddedecek. Melekler yazmışlar ama Allah reddedecek. Diyecek ki, "Bu ihlâslı yapılmamış, riyâen, gösteriş için yapılmış" diyecek ve atacak.

⁸⁸⁶ Sure-i Zümer 53

Onun için dâimâ her yaptığın işi, meşrû işleri yani, Allah rızâsı için yap! Karşılığında bir şey bekleme! Yevmiye bekleme! Ücretli amele değilsin sen, işçi değilsin Allah'a karşı, kulsun Allah'a. Bir katre menîden halk olunmuşsun, ana rahminde, kudret fırçası ile, hayız kanı ile tersîm olunmuşsun. Ödeyemezsin. Yevmiyeci değilsin sen. Sen kul olduğun için Allah'a kulluk et. O, sana cennetini de verir, rıdvânını da verir, hûrisini, gılmânını da verir, cemâlini de gösterir, isterse. Allah diyen mahrûm olmadı.

Bu iki melek gelir, "yaz" derler, yazar. İşte namaz kıldım, oruç tuttum, şunu yaptım, bunu yaptım filan. Neyle yazacak biliyor musun meyyit? Parmağınla yazar. "Efendi, safsata gâliba". Değil. Safsata değil evlâdım. Görmüyor musun, katilleri, şunları, bunları parmak uçlarıyla buluyorlar. Bu parmak uçları, seninki başka, benimki başka. Hazret-i Âdem'den kıyâmet gününe kadar gelecek insanların hepsinin parmağının ucu ayrı ayrı, sesleri ayrı ayrı, vücûdları ayrı ayrı, gözleri ayrı ayrı, lisânları ayrı ayrıdır. Kudretullahdır bu! Allah'ın vâsi' esmâsı vardır. Hiçbiri diğerinin aynı değildir. Bir batında iki kardeş zâhir olur, gene ayrılıkları vardır çizgilerde. Sen ayıramazsın fakat çizgiler ayırır. Eğer böyle tabiî, doğal olarak halk olsaydı, hepsi bir olması lâzım gelirdi.

"Parmağınla yaz!". "Mürekkebim yok". "Ağzının tükürüğüyle yaz" derler. "Efendim, acaba biz o kabrin kenarından bir delik açsak da içeriye baksak, görebilir miyiz?". Göremezsın. Bu âlemi sen bir görsen, bir daha sen ne görebilirsin, ne bir taş üzerine bir taş koyabilirsin. "Görenler yapıyor". Yaparlar ama onlara tahammül ederler, Allah onlara tahammül vermişdir. Her ölü böyle mi? Hayır. Bazıları ölüdür, bazıları uludur. Bazıları ölüdür, bazıları uludur. Ululara türbe yaparlar. Allah'ın sevdiklerine, kulların saydıklarına türbe yaparlar. Onlara kandil yakarlar. Câiz mi, değil mi? Câiz olmasa, vaktiyle şeyhülislam fetvâ vermezdi yakmaları için. O vakit şeyhülislamı çok âlimdi bizde.

Sonra aynı zamanda bunda büyük bir incelik de vardır, o türbe yapılmakta. Bir memleket alındı mı, o memleketin sokağı, caddesi, evi, barkı Türkleştirilir, İslâmlaştırılır. Eğer burayı Arap alırsa, Araplaştırılır. Fransız gelirse, Fransızlaştırılır. Bizans'ı aldığı vakitte Fâtih, öyle bıraksaydı, Bizans olurdu burası. Türbeler kudsî yerlerdir, halk onlara bağlıdır, düşman geldiği vakitte, kanının son damlasına kadar, "Ben evliyâmın üstüne şarap döktürmeyeceğim, mezarını çiğnetmeyeceğim" diye müdâfaa eder. İstiklâl Muhârebesinde Hacı Bayram'ın sancağı çıkarıldı. Bakın Meclis sicillerine. Hacı Bayram Velî'nin sancağı çıkarıldı. Bakın Sakarya Muhârebesine, bakın İnönü Muhârebesine.

Onlar uludur, ölmemişler. "Efendi sen bunu işkembe-i kübrâdan söylüyorsun". Hayır! Kurân'dan söylüyorum! Allah diyor ki, ⁸⁸⁷ "وَلَا تَقُولُوا لِمَنْ يُقْتَلُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَمْوَاتٌ بَلْ أَحْيَاءٌ وَلَكِنْ لَا تَشْعُرُونَ". Manâsı, denizden bir katre, şemsden bir hüzmeye, "Hakk yoluna katlolunanlara, öldürülenlere ölü demeyiniz, onlar diridir" diyor Allah. Yâhud, ⁸⁸⁸ "وَلَا تَحْسَبَنَّ الَّذِينَ قُتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَمْوَاتًا", Allah yoluna katlolunanları ölü zannetmeyiniz, onlar diridir". Kim bu? Günahkâr bir adam gitmiş vatan, millet, mukaddesât için şehîd olmuş, ona ölü demeyin diyor Allah. Diri çünkü o.

⁸⁸⁷ Sure-i Bakara 154

⁸⁸⁸ Sure-i Âl-i İmrân 169

Git, sor Çanakkalelilere. Bazı geceler rûhlar bağıyor, şehîdlerin rûhları, "Vur Hasan! Ahmed vur! Düşman geliyor!" diye. Sor düşmana. Düşman diyor ki, "Ben senden niye korkayım birader" diyor, "sen de benim gibi insansın" diyor, "fakat sizin taraftan bir adamlar geliyor, sakalları böyle çalı süpürgesi gibi, korkunç!" diyor. Kâfirler öyle insanlar geliyor üzerimize sizin tarafınızdan" diyor. Bunlar kim acaba? İşte o ulular, ulular! Ölüler değil, ulular!

İşte öyle ululara türbe yaparlar, kandil yakarlar. Üzerine işemesinler diye, köpek girmesin türbelere diye türbedar koyarlar, hakâret görmesin diye öyle yaparlar.

"Yaz!" diyor, "Yaz!". Yazdı. Namaz kıldım, oruç tuttum, şunu yaptım, bunu yaptım, zekât verdim filan. "Yaz günahlarını!" diyor melekler. Öyle deyince duruyor bu. "Yazsana!" Komşunun karısına bakdı. Öyle ya, gözüne sâhib olmadı çünkü. Komşu onu insan zannetdi evine aldı, o karısına bakdı. "Yaz! Yazsana!" "Utandırım" diyor. Yaaa! "Bizden utanıyorsun hâ! Bunu yaparken Allah'dan utanmadın mı! Allah görmüyor muydu! Yaz!". Onun için beyaz kefen sarıyorlar. Neyse burada kalsın bu kadar bu iş. Şimdi biz gelelim dersimize.

"Söyle Yâ Resûlallah islâm nedir?". Resûl saydı o zâta, dedi ki, "savm u salât, hacc u zekât, kelime-i şehâdet". Ne demek bu? Dedik ya hani Hazret-i Ömer söylüyor, yâhud İbn Ömer söylüyor, bir zât geldi Huzûr-i Resûlullah'a, oturdu, dizlerini Peygamber'in dizlerine dayadı, "Ahbirnî ani'l-islâm, Yâ Resûlallah islâmdan haber ver bana" dedi. Biz bakıyoruz, o zâtı tanımıyoruz hiç diyor. Hiç görmedik. Resûl-i Ekrem cevap veriyor şimdi, "savm u salât, hacc u zekât, kelime-i şehâdet islâmdır".

Ne demek savm u salât? Namaz! "Bana üç şey sevdirdi" diyor Peygamber, "taraf-ı ilâhîden üç şey sevdirdi. Bir tânesi namaz" diyor. "Namaz benim gözümün nûru" diyor.

Hangimiz câmiye koşuyoruz? Sultân Ahmed Câmisinde sabah namazında dört kişi, Bayezid'de imâmla müezzin, Süleymâniye'de on beş kişi, belki Fâtih'de iki yüz kişi, üç yüz kişi vardır Fatih'de, li hikmetillâhi teâlâ etrâfında müminler vardır orada, zâhid kişiler vardır. Resûl diyor ki sallallahu aleyhi vesellem, "Benim gözümün nûru namaz" diyor, "kurrati aynî". Peki sonra? İslâmın da alâmet-i fârikası. Her şeyin bir alâmeti var ya. Her şeyin bir alâmeti vardır, ondan bilinir, alâmetinden. Müminin alâmeti de namazdır diyor Peygamber, ben söylemiyorum. "Es-salâh alâmetü'l-îmân". Yâhud "es-salâh imâdü'd-dîn, dînin direğidir" diyor Resûlullah sallallahu aleyhi vesellem.

Hangimiz namaz kılıyor? En inançlımıza soruyoruz, bazı zevâta, "İnşallah şu binâyı yapırayım da, çocuğu da evlendireyim, ondan sonra sen bende ki müslümanlığı gör bak" yâhud "Tekâüd olayım ben, sonra başlayacağım işe, emekliye ayrılalım".

Kırk yaşında emekliye ayrılıyor. Tam iş yapacak memlekete. Öğrenmiş yolları, işin kolayını öğrenmiş, ayrılıyor. Nedir bu? Kızmayın emekli varsa. Memlekete çalışın diyorlar, memleket için çalışsanıza! Çalışalım haydi! Niye ayrılıyorsun işden! Kızmayın bana. Bir müftüyü görüyorum, genç bir adam, ben kitap satıyordum, benden kitap aldı, o vakit ufacak çocukdu, okudu müftü oldu. Sonra şimdi gördüm sordum, "Tekâüd oldum" diyor. Allah Allah! Peygamber diyor ki, "Utlubü'l-ilme mine'l-mehdi ile'l-lahdi, siz beşikden ölünceye dek ilim tahsîl edeceksiniz, öğreneceksiniz". Gene "utlubu'l-ilme velev kâne bi's-sîni, farîzatün alâ külli

müslimin ve müslimetin". Sadaka Resûlullahi Rabbi'l-âlemîn. "İlim farzdır, Çin'de dahi olsa, kadına erkeğe" diyor Peygamber. Çalışacaksınız diyor. "Kıyâmet kopsa, elinde bir dal varsa, onu dikeceksin" diyor Peygamber. Yolda çöp var, kaldıracaksın diyor. Sokağa atmayacaksın, kaldıracaksın o pisliği diyor. Kimin? Kimin olursa olsun. Bunları Avrupalı yapıyor ama. Ben gitdim gördüm. Köpek pisledi, herif çıkardı mendilini yerden pisliği aldı, köpeğinin pisliğini eliyle. Bizimki evdeki çocuğunun pisliğini sokağa döküyor. "Oğlum, çöp tenekesini câminin bahçesine bırakıver, döküver oraya". Fesühbânallah!

Geliyorum, şurada dükkanım var işte biliyorsunuz bilenleriniz, Bayezid Câmisinin duvarına herif işedi. Koca adam bacağını kaldırdı, işedi. Hiç ses çıkarmadım, işini bitirsin diye. Bitirdi. Görünüşte de kıyâfeti var, böyle boyun bağlı filan bir adamcağız. Boyun bağısı da var boynunda, maşallah! Mavi boncuğu da var nazar deymesin diye. Sonra dedim, "Kardeşim nereye işedin sen biliyor musun?". "Sıkışdım" dedi, "helâ yok" dedi. "Niye yok, aşağıda kokusundan belli, buraya geliyor kokusu" dedim. Çünkü su yok. Helânın kokusu yukarı başa vuruyor. Geçilmiyor helâ kokusundan. Daha söyleyeyim mi? Ufak çocuklar üstünü kirletmesin diye ufak helâlar yapmışlar. Şişman adamlar için geniş helâlar yapmışlar. Orta boylular için orta boylu helâ yapmışlar. Temiz. Müslümanlık onlarda mı yoksa tahâret bizde mi? Bizde yalnız levhada var, "en-nezâfetü mine'l-îmân" diye, oraya asmış oraya. "Temizlik îmândandır" diye, duvarda duruyor bizimki. Pislik, tükürük, sümük! Câmının duvarına işedi koskoca adam. "Oğlum burası câmi değil mi, baksana şuraya". "Câmi mi bu?". "Evet câmi. İşte aşağıda da helâ var, kokusu geliyor buraya" dedim, "aşağı tarafda". "Bir dahaki sefere işeme e mi evlâdım" dedim. Çünkü Peygamberimiz bağırıp çağırmamış, bir a'râbî yapmış bilmeyerek. O da belki bilmiyordu. Fakat ayıp bilmemek. Senin ceddin yirmi iki yaşında İstanbul'u feth etti be! Sen otuz yaşına vardın, gusûl abdesti almasını bilmiyorsun, tahâret etmesini bilmiyorsun, yolda yürümesini bilmiyorsun. Daha başka şeyler söyleyeceğim ama buraya yakışmıyor.

Ne oldu sana böyle! Sen zulmet olan yere nûr götürdün. Cehil olan yere ilim götürdün. Zulüm olan yere adâlet götürdün. Onun çocuklarısınız siz.

"Savm u salât, hacc u zekât" dedi Peygamber, "bir de kelime-i şehâdet". İslâmın rûkûnleri bunlar. İnsan bunu yapmakla mümin olmaz, îmânı varsa îmânını takviye etmiş olur. Terk etmekle de kâfir olmaz ama günahkâr olur, âsî olur Allah'a. Hiç mümine yakışmaz ki namazını terk eyleye, ya orucunu yiye.

Düşman kıralı demiş ki bizim paşamıza, şanlı paşaya, "Bir avuç askerle" demiş, "benim bu kadar kuvvetli askerime, bu kadar kalabalık, kesret ile gelen, eslihası kuvvetli, nüfûsu çok olan askeri nasıl durdurdunuz?" demiş. "Sabahleyin beni kaldır" demiş paşa. "Kalkar mısın?" demiş krala, "kalkarım" demiş. "Sabahleyin kalkalım sana göstereyim" demiş. Sabahleyin kalkmışlar güneş doğmadan evvel, göstermiş. On sekiz karış Tuna'yı kırmış müslüman askeri, cünûb olmuşlar, yıkanmak için suya girip çıkıyorlar. "Bu ne!" demiş, şaşırmış kiral. Demiş ki "Bizim itikâdımıza göre, insanın rüyâsı azarsa, yıkanmak îcâb eder, yıkanmadan silah eline almazlar" demiş. "İşte bu îmânla bir avuç asker sizi durdurdu".

Ve öyle oldu. Yedi milletle çarpışdın sen. Senin kalbinde bir Muhammed Mustafâ var. Bir Aliyye'l-Mürtezâ var. Bir Sıddîk var. Bir Fâruk var. Bir Zinnûreyn var. Bir Kurân var. Onun önünde kim durabilir. Sen demir kaleleri eritirsin. Seni bıraksınlar elli sene sonra en büyük

devletle boy ölçüşürsün. Biliyorlar senin mayanı. Onun için seni kökünden kazımaya çalışıyorlar. Ahlâkını bozdular. İffetini elinden aldılar. Komşunun karısına da bakarsın, kızına da bakarsın. Çünkü onu kâr zannediyorsun sen, bilmiyorsun. Baksana herif gazetede öyle yazmış, "Çocuğum olsun isterim ama kocam olmasın" diyor. Bunu böyle neşrederse, bu milletin kızları ne olur sonra! 14 Şubat'da yazan gazetede okudum. Geçen gün elime geçti, geçen gün. "Çocuğum olsun isterim ama kocam olmasın". Bu gazeteyi nasıl evine götüreceksin de karına, kızına okutacaksın! Gözü kördür o kızın. Akli başında olan pek azdır. Her türlü fuhşıyyâtı gösteriyor, hırsızlığı, uğursuzluğu, çalmayı bir marifet, açığözlük olarak kabûl ediyorsun. Doğruluğu ahmaklık olarak kabûl ediyorsun. Nasıl yürür bu iş, bu araba! Tekerleği bozuk bunun. Kendini düzelt, memleket düzelecek. Herkes kendini düzletsin. Herkes kapısının önünü süpürsün, memleket temizlenir.

Elinden gelse zenginin, derini yüzecek. Fukarânın elinden gelse, zengini yakacak. Olur mu böyle millet! Vahdet! Lâ ilâhe illallah Muhammedü'r-Resûlullah. Allah'a îmân, Allah'dan râzı olmak, birbirine sarılmak, birbirinin ihtiyâcını görmek, birbirinin yarasını sarmak, birbirini bağrına basmak. Bunlar nerede, bu şefkatler, bu mürüvvetler? Bunlar hep müslümanların sıfatlarıydı bunlar. Ne oldu bize böyle! Hep ben alıyım, ben yiyim sene yeme, ben iyiyim sen fenâ. Ayıp! Ayıp!

Konuştuğum sözler belki işlerine gelmeyenlerin gücüne gidecek ama gitmesin. Yara ağrıyor, doktor bıçağı vurur. Eğer okşarsa kangren olur. Bıçağı vurur, canını yakar ama kolun kurtulur sonra. Yalnız lafda kalmasın. Lafda kalmasın yalnız.

O zât diyor ki Peygamber'e...

Keseceğim şimdi merâk etme uzatmayacağım, ben de yoruldum yani, çok bağırdım, yoruldum, daha yavaş yavaş söylesem daha iyi olurdu ama yapamadım, tahammül edemedim yani.

Savm u salât, hacc u zekât, kelime-i şehâdet. Bu islâm mı? Evet, islâmın rûkûnleri bunlar. İslâm nedir? Bunlar temel-i islâm. İslâmın binâsı kaç, temeli? Soruyorum hepinize. Beş. Savm u salât, hacc u zekât, kelime-i şehâdet. Yani namaz, oruç, zekât, hac, bir de kelime-i şehâdet. Bu islâmın temelleri bunlar. İslâm nedir, islâm nedir? O islâmı onun üzerine oturtacağız, temelleri kurduk. İslâm nedir? İslâm, Allah'a teslîmiyyetdir. Allah'ı bilmedir. Allah'ı sevmedir. Allah için her şeyini fedâyâ hâzır olmağıdır. Nasıl İbrâhim oğlu İsmâil'i bıçağın altına yatırdı Allah için. Evlâd kesilir mi be! İnsan kedisini kesemez. Evlâdını, hiç gözünü kırpmadı bile, aldı yatırdı altına. Bitdi. Allah öyle emretmiş. Dedi, "Yâ İbrâhim kes bakalım haydi, ûfu nezrek, yallah". Kurban Bayramında hikâye diye dinleme bunu sen. Aslı bu. Bir baba Allah'ın emrinde evlâdına karşı İbrâhim gibi olacak. Bir evlâd, Allah emrinde İsmâil gibi babaya teslîm olacak. Boynunu verdi. "Aman babacığım ellerimi bağlama" dedi. Niye? "Derler ki İsmâil râzı olmadı, âsî oldu diyecekler" dedi, "ben sana mutîyim" dedi. Babana öyle teslîm olacaksın.

Yalnız sulb babana değil, yol baban da var senin. Sulb babası adamı a'lâ-yı illiyyînden alır, esfel-i sâfilîne getirir. Yol babası, adamı esfel-i sâfilînden alır, a'lâ-yı illiyyîne götürür.

İşte o zât dedi ki, "Doğru söyledin Ya Resûlallah" deyince diyor, biz şaşırдық, taaccüb etdik. Çünkü bu adam hem soruyor hem tasdik ediyor, doğru söyledin diyor Peygamber'e. Sonra dedi ki, "Ahbirnî Yâ Resûlallah ani'l-îmân, bana îmandan haber ver" dedi o zât. Efendimiz işte saydı, "Âmentü billahi ve melâiketihî ve kütübihî ve rusulihî ve'l-yevmi'l-âhir....". Yani Allah'a inandım, meleklerine inandım, kitaplarına inandım, resûllerine inandım, hayrın ve şerrin takdîr-i ilâhî ile olduğuna inandım, kıyâmet gününe inandım, öldükden sonra dirilmeye inandım. Îmân bu. Hiç değişmiyor, Âdem'e de bu, Nûh'a da bu, Hûd'a da bu, Yûsuf'a da bu, Yakûb'a da bu, İsmâ'ya da bu, Mûsâ'ya da bu. Îmân bu. Peygamber böyle söyledi.

En mühimi bu altı rükün içinde, iyi dinle, altı rükün mühim, iki rüknü mühim. Biri Allah'a inanmak, biri öldükden sonra dirilip bu hayâtın hesâbını Allah'a vermeyi kabûl etmek. En mühimi bu, ehem-i mühim. "Öldükden sonra hesâba çekileceğim, benim bu yaptıklarımı Allah bana soracak ve bundan beni mesûl edecek" diye düşünen bir adam nasıl olur da Allah'a karşı âsî olur? Yani sobanın içinde ateş var, ateşin yakdığını bilen adam nasıl elini sobanın içine sokar. Ancak çocuk sokar. Bilmeyen, ateşi bilmeyen sokar elini ateşe.

Tövbe et! Kimden ne aldınsa ver. Kime vurdunsa git elini öp, yanağını uzat, "Ben sana vurmuşdum, gel vur kardeşim" de. Sonra pişman olacaksın. Allah seni hesâba çekmeden sen nefsini hesâba çek. Kurtulacaksın o vakit.

O zât dedi ki, Peygamber sallallahu aleyhi veselleme, "Doğru söyledin Yâ Resûlallah" dedi. Biz gene taaccüb etdik diyor. Biz gene taaccüb etdik, hem soruyor, hem tasdik ediyor diyor o zât, bilmediğimiz zât. Sonra dedi ki diyor o zât, "Ahbirnî ani'l-İhsân, Yâ Resûlallah bana İhsândan haber ver" dedi. Resûl-i Ekrem buyurdu ki, "Her yerde, her ibâdetde, her şeyde, her ne kadar sen Hakk'ı görmüyorsan da, Allah'ı görüyormuş gibi hareket etmendir". Her yerde. O her şeyi işidir, her şeyi görür, her şeyi bilir, her şeyin hâkim-i mutlakı, gâlibi O'dur. O gene dedi ki, "Doğru söylüyorsun" dedi.

Burada keseceğim, hadîsin geri kalanını inşaallah haftaya anlatacağım. Kıyâmetden sordu, Peygamberimiz onu haber vermedi, cevap vermedi. Çünkü halkın öğrenmesi lâzım gelmiyordu kıyâmeti. İyi değil o. Birçok şeyler var bizim öğrenmememiz daha iyidir öğrenmekden. Öğrenmemizden öğrenmememiz iyidir, gaflet iyidir orada. Sonra emâresini sordu, kıyâmet işaretlerini sordu. Resûl-i Ekrem onları haber verdi. Sonra kalkdı gitdi. Haftaya inşaallah söyleyeceğim. Sonra Efendimiz ashâba döndü. Dedi ki bize diyor Peygamber, "Bu kimdir, tanıdınız mı bunu?". "Vallâhi Yâ Resûlallah hiç tanımadık. Ne Medîne'nin civârında böyle insan var, ne kabîlelerde". Buyurdu ki, "Bu Cebrâil aleyhisselâmdır, geldi size dîninizi öğretti" dedi diyor Peygamberimiz. Bu, Hadîs-i Cebrâil'dir. Bu kadar kâfi.

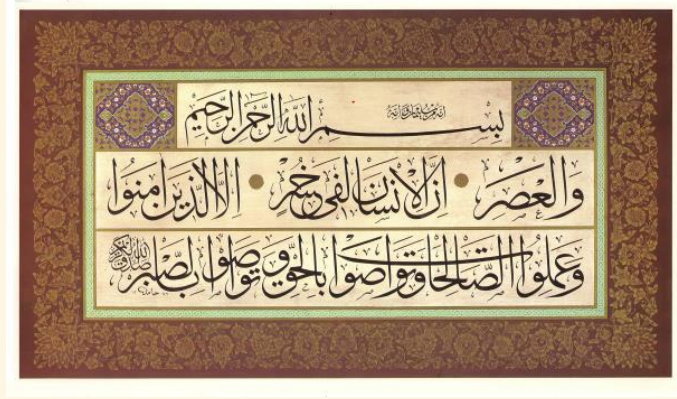
Ey âşıkân! Sözlerimin iki üçünden ibret al ve tahattur et Cenâb-ı Hakk'ın kuvvet ve kudretini. Ve İhsânına ve lutfuna ve keremine ve affına sığın. İbâdet ve tâatına bak, başla. Fenâlıklardan kaçın. Diğer mümin kardeşlerini de fenâlıktan koru. Hakîr görme. Duâ et onlar hakkında, "Yâ Rabbi, onlar bilmiyorlar, onları da hidâyete erdir" de. O da bir şehîdin torunu. Bir gâzînin yavrusu belki de. Hangi hâneyle bana gösterebilirsin, şehîd vermedik. Hangi hânemizde gâzî yok. Soruyorum size efendiler. Kim varsa bizim hânemizde yok şehîd desin bakalım. Bir tâne değil, beş tâne değil, elli tâne değil! Hep i'lâ-yı kelimetullah için, hem

Muhammed Mustafâ için, hem Allah için verdik. Allah bizi boş çevirmeyecek. Cedlerimizin kanı var. İnşâallah iyi olacağız. İyi olacak inşâallah.

Evlâd u ayâline sâhib ol, Allah'ı öğret. Kendin de öğren. Ben öğrendim zannetme sakın hâ! İbâdet ve tâatına bak. Tövbe istiğfâr et. Kötülük yapma. Katiyyen yapma. İyilik yapamıyorsan hiç olmazsa kötülük yapma! İyilik yap, yapamıyorsan kötülük yapma hiç olmazsa. Kötülere de mâni ol, kötülerle ahablık yapma! Kötülerin kötülüğüne râzı olma! Lisânen söylemiyorsan kalb ile buğz et. Ed'af-ı îmândır ama gene bir mertebedir.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

Receb-i Şerîf ve Tövbe 6 Nisan 1984 (5 Receb 1404)

Kâllallahu Teâla fî Kitâbihi'l-Azîz.

Eûzübillahimineşşeytânirracîm.

Bismillahirrahmânirrahîm.

وَالْعَصْرِ ﴿١﴾ إِنَّ الْإِنْسَانَ لَفِي خُسْرٍ ﴿٢﴾ إِلَّا الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَتَوَّصُوا بِالحَقِّ وَتَوَّصُوا بِالصَّبْرِ ﴿٣﴾ 889

Sadakallahü'l-Azîm.

Bundan evvelki haftalarda gene bu sûre-i celîleden birer mikdar zübde olarak, yani gül bahçesinden, nihâyetsiz bir gül bahçesinden bir gonca koparıp sizlere takdîm etdik. Gülistanda güller bitecek gibi değil yani manâ-yı Kurâniyye tükenecek gibi değil. Hâfızın sesi güzel de olsa güzel de olmasa Kurân'ın kendisi güzeldir. Kurân'ın fesâhat ve belâgatına, Kurân'a inanmayan şâirler ve kâfirler bile secde etmişlerdir, Kurân'ın fesahat ve belâgatına. Kurân sesle süsleniyormuş da onun için güzelmiş filan böyle mantıksız, beyinsiz ve ibâdullahın itikad ve îmânına tecâvüz eden, kasdî mi cehlî mi onu bilmiyoruz, kendine havâle. Kurân güzeldir, Allah'ın kelâmıdır, Allah da güzeldir, Kurân' da güzeldir, Allah'ın kulları da güzeldir. Allah'a kul olanlar.

İnsanlar iki kısımdır. Bir kısım kullar var, nefsinin kulu. Bir kısım var, Allah'ın kulu. Nefsinin kulu olanlar iki cihânda sefîl ve rezîl olacak, Allah'a kulu olanlar iki cihânda sultân olacaklardır. Bitdi o kadar! Kestirme yoldan. Allah diyen mahrûm kalmayacak.

İbâdallah! Gecede ve gündüzde, âşikâr ve gizli her zamanda Allah ismini dilinden bırakma. Esmâsı dilinde olsun, sevgisi gönlünde olsun. Allah'lı olanlar kaybetmeyeceklerdir. Âkıbet müttakîleridir. Hakk'dan korkanlarındır âkıbet. Kâinâta vâris olacak olanlar müttakîlerdir, Allah kullarıdır. Kefere-i fecere, onlar büyük dalgalar gibi gelirler, taş vururlar kafalarını, dağılır ve giderler. Hakk geldi mi bâtil gider, dağılır. Küfür dağılacaktır. Fakat islâmın nûrunu üfledikçe söndürmek için parlayacaktır, kıyâmet gününe kadar. Kâfir çatlasa, münâfık patlasa böyle olacaktır bu iş. Bitdi o kadar! Sâhibi Allah'dır çünkü.

Nihâyet yok kelimetullaha.

Bir defa Allah'a hamd ü senâ et, Allah sana "kulum" demiş, Muhammed Mustafâ da "ümmetim" demiştir. Bundan daha büyük bir nimet bulamazsın. Bütün cihân senin olsa, hepsi gelip geçicidir. Bir rüyâdan farkı yoktur. Bütün cihân senin olsa, yüz tâne fakülte bitirsen, yüz seksen memleketin reisi olsan, kıralı olsan, fânîdir, geçicidir. Ebediyet istiyorsan eğer, Allah'lı ol, Allah'lı gönüle mâlik ol. O vakit kaybetmeyeceksin. O, geçmeyecek o. O, kocamaz, Allah, üzerinden vakit geçmez, ahkâmı eskimez, dâimâ güzeldir.

Evet, bu sûre-i celîleden bizim lisânımızın döndüğü kadar, yani benim îzâh etmemle, müfessirînin îzâh etmesiyle bu sûre-i celîlenin manâsı bitmiş değildir. Çünkü Kurân-ı Kerîm'e bin cild tefsîr yazmışlar. Nerede biliyor musun?

Târih okudun mu? Okudun, uykun gelmek için okudun, ibret almak için değil. Uykun gelsin diye okudun gâlibâ târihini. Târihi okuyup ibret almayanlar, istikbâlde târihte ibret olurlar sonra.

Bu söylediğim bin cildlik tefsîri yazan kimler biliyor musun? Bizim âbâ u ecdâdımız yani İspanya müslümanları yazdılar. İspanya müslümanları sekiz yüz sene İberik Yarımadasında pâyidâr oldular, sekiz yüz sene! Sekiz yüz sene sonra oradan onları söküp atdılar. Evvelâ aralarına nifak girdi. Birbirlerini yediler evvelâ. Hattâ hasım saydıkları müslüman kardeşlerini imhâ etmek için kâfirlerle birleştiler. Sonra onları imhâ etdiler. Sonra kâfirler geldi onları da imhâ etdiler ve sekiz yüz senelik bir devlet-i islâmiyye dünyâ yüzünden kaldırıldı. Hattâ içlerinden hıristiyan olduk diyenlere dediler ki, "Çok güzel hıristiyan oldunuz ama", din kavgasıydı çünkü, "rûhunuzun temizlenmesi lâzım, yanmanız lâzım, cennete gideceksiniz" dediler ve yakdılar.

Yahudi de olsan hıristiyan da olsan senden râzı olmazlar. Allah öyle diyor Kurân'da. ⁸⁹⁰ وَلَنْ تَرْضَىٰ عَنْكَ الْيَهُودُ وَلَا النَّصَارَىٰ حَتَّىٰ تَتَّبِعَ مِلَّتَهُمْ. Kurân-ı Kerîm'de. Ben söylemiyorum, Kurân söylüyor. Yâhudi ve nasârâ, müfessirlerin verdiği manâyı vereceğim, yahudi ve nasârâ, onlara tâbi oluncaya dek, onların dînine girinceye dek, sizden râzı olmazlar. Bu müfessirlerin tefsîri. Fakîr'in tefsîri, anladığım tefsîr, hıristiyan da olsan yahudi de olsan senden gene râzı olmazlar. Bu Fakîr'in anladığı tefsîr. Sen ister inan ister inanma şimdi benim anladığım tefsîre, benim yaptığım tefsîre. Nitekim de işte gördük, ne kadar yağladysak olmuyor. Bir de bakıyorsun bizim aleyhimize geçiveriyorlar hemen. Bir ânda. Bizi parçalamak için. Sakın parçalanma! "Lâ ilâhe illallah". Tevhîdde cem ol, toplan, ayrılma tevhîdden! Kalbinden kîni çıkar. Horoz öttüydü, tavuk uçduydu, bunları bırak, böyle şeyleri. Bu karaydı bu ak diye uğraşma. Evvelâ karayı temizler sonra akı temizlerler, kaldırırklar ortadan. Yâr olmaz katiyyen.

Senin âbâ u ecdâdın bir söz söylemiş. Bir söz söylemiş senin âbâ u ecdâdın. Ne demiş biliyor musun? Aman ne kadar güzel. Kaba bir tefsîr. Herhalde bizim âbâ u ecdâdımız kaba değildi ama bize anlatmak için söylemiş gâlibâ. Gavurdan dost domuzdan post olmaz demişler. Çünkü "kellimü'n-nâsi alâ kaderi ukûlihîm"dir, biz böyle anlayabiliriz sözü. Gizli sözü anlayamıyoruz, böyle âşikâre konuşmak lâzım.

⁸⁹⁰ Sure-i Bakara 120

Tevhîdi bozma! Kerem sâhibi ol, mürüvvet sâhibi ol, affediver. Bitdi o kadar. Neyi affetme biliyor musun? Dînine dokanani, donuna dokanani, yani nâmûsuna, dînine, mukaddesâtına, vatanına dokanani affetme. Orada af yok. O senin elinde değil Allah'ın yed-i kudretinde. Resûl-i Ekrem'e buğz edeni affetme. Allah da affetmiyor zâten. Tövbe de etse affolmaz, Peygamber'e buğz eden kişi. Tövbe etse affolmaz. Allah'a sebbeden affolur, Resûlullah'a sebbeden affolmaz. Bitdi, o kadar. Çünkü Allah berîdir. Resûl-i Ekrem Allah'ın nâmûsudur. Sana yapılan bir hakâreti affedebilirsin, etmeni de söylerim sana. Ama bayrağına birisi hakâret ederse, mukaddesâtına senin, affetmemelisin. İnsan sayılmazsın o vakit. İnsan sayılmayız. Bitdi, o kadar. Geçiyoruz.

Güzel sesle Kurân-ı Kerîm hakîkaten daha süslenir, kulaklarında gaflet pamuğu olanlar için. Yoksa her şeyin başı Elif'dir. Yirmi sekiz harf Elif'den olmuştur. Elif'i bükmüşler be olmuş, Elif'i kırmışlar nokta olmuş, Elif'i bükmüşler cim olmuş, Elif'i bükmüşler ha olmuş. Hep Elif'dir o, anlayana söyledim bunu da. Hep elifdir.

Elif'e bak, doğru olmaya çalış, Elif doğruluğu gösterir sana. Âbâ ü ecdâdın gibi doğru ol, sâdık ol, sıdk sâhibi ol. Sözünde dur, dönme. Dönenler münâfıktır, kim olursa olsun. Söz verip yapmayan, münâfıktır. Peygamber söylüyor, ben söylemiyorum. Münâfıkın alâmeti üçdür diyor. "Söz verir, yapmaz. Vaadinden döner. Emânete hıyânetlik yapar. Yalan söyler" diyor. Yalancı. Münâfık alâmetleridir. Böyle bir şey varsa, tövbe istiğfâr et. Bu ay tövbe ayıdır. Bu ayda kötü huylarımıza tövbe edersek, tövbeler hemen müstecâb olur. Hangi ay bu? Receb ayı. Şehrullahdır çünkü. Haber veriyoruz.

Bak Receb'in dördü oldu bugün ve bugün kandil mübârek. Yani kandil mübârek bugündür. Akşam gecesi idi, bugün günü. Bundan böyle sakın hâ, günah işlemeye kalkma. Ayıp. Üç aylar geldi. Receb ayını Allah kendi zâtına muzâf kılmış, şehrullah demiş, benim ayım demiş. Resûl-i Ekrem de "Şaban şehri" demiş, "Benim şehrim de Şaban ayıdır" demiş Peygamberimiz. Ümmet-i Muhammed'e de Ramazan verilmiştir. Aklını başına al. İbâdet tohumunu bu ayda ek, Şaban ayında gözyaşınla sula, Ramazan'da biçersin sonra.

Günah yapmakdan bir şey çıkmaz. Günahın sonu nedâmetdir. Güzel bir hanım görürsün, nefsine mahkûm olursun, ona yan bakarsan senin de kızına bakarlar sonra. Adâlet yerini bulur. İffetine dokunursan bir hastalık alırsın, zürriyetinden çıkar sonra, torundan çıkar firengi. Sakın hâ! Doğru yoldan ayrılma. Kısa yol bu yoldur. Hazret-i Muhammed'in çizdiği yol bu. O bir kapı açmış, Bâb-ı Muhammediyyet, oradan giren, rızâya, rıdvâna, cennete erişir, cemâlullah ile buluşur. Her tarafı Hakk gör. Nereye baksan Hakk'dan gayrı yokdur. Hakkâ ihânet etme öyleyse.

Allah diyor ki, yerin göğün sâhibi...

Kurân Allah kelâmıdır. Allah güzeldir. "İnnallahe cemîlün yuhibbül-cemâl". Allah güzeldir, güzeli sever. Acaba güzel nedir? Sana güzel gelen bana çirkin gelir, bana güzel gelen sana çirkin gelir.

Demişler ki Mecnûn'a, Kays'a, "Leylâ çirkin bir kız, kapkara kuru bir şey" demişler, "sana biz pâlûze tenli, âhû gözlü, servi boylusunu alalım" demişler. "Gel benim gözümle gör" demiş.

Sen güzeli Allah gözüyle göreceksin, Resûlullah'ın gözüyle göreceksin, güzel o. O nereye çağırdıysa güzel o. Senin nefsinin güzel gördüğü şey güzel değildir, senin başına belâdır o. Akılla değildir.

Bu akl u fikr ile Mevlâ bulunmaz. Bu akıl bir ata benzer, insanı denizin kenarına kadar götürür, sonra ileri götürmez, orada bırakır. Ona akl-ı maâş derler. Bir de akl-ı maâd vardır ki, tevfiklı akıl yani, o, eşyâyı altı vechesinden görür. Eşyânın altı vechesi vardır. Bir vecheden görenler kaybederler, altı vecheden görmek lâzım gelir.

Yarını görmeyen kördür! Yarın için hazırlanmayan ahmadır! Hazırlanacaksın. "Bugün yiyeyim içeyim, bayram yapayım, yarın ne olursa olsun" demeyeceksin! Beş yüz sene ileriye göreceksin! Vatanın milletin için, bin sene ileriye göreceksin. "Bugün yiyeyim içeyim, yarın ne olursa olsun" demeyeceksin! Olmaz öyle şey!

Çocuğunun kalbine Allah, Muhammed muhabbeti koydun mu? Hânende kaç kişi var namaz kılan? Ya Allah'ın emirlerini sertâc eden, başına sertâc eden kaç kişi var hânende? Soruyorum size. Düşün kendi kendine. Allah sana soracak bunu yani benim sorduğum bu soruyu. Kaç kişi var Allah'dan korkan, Allah'ı seven, Allah yoluna fedâ-yı cân edecek, malını, canını verecek kaç kişi var? Soruyorum. Senin âbâ u ecdâdın malını, canını vermeseydi, sen bugün burada oturmayacaktın. Senin yerin Orta Asya'ydı yâhud esâretti. İstanbul'un fâtihî aslında Muhammed Mustafâ'dır. Buyurdu ki, "le tüftehanne'l-kostantiniyye, Kostantiniyye şehri feth olunacaktır". Kostantin'in kızını sevmişmiş de, Fâtih Mehmed Han, onun için buraya Kostantiniyye demişmişmiş. Beyinsiz! Resûl-i Ekrem Kostantiniyye dediği için, o mucizâtın izhârı için Kostantiniyye demişlerdir, babalarımız bizim. "Kostantiniyye feth olunacak" demiş Cenâb-ı Fahr-ı Risâlet, sallallahu aleyhi vesellem. Bitdi, o kadar.

Ve bunu yapmış babalarımız. Yirmi dokuz defa burası muhâsara olmuş. Ve bize nasîb olmuş, bu kavme nasîb etmiş, bu necîb kavme, temiz kavme, Allah'ın cünûdu olan bu kavme nasîb etmiş. Türk kavmi, Dîvânü Lugâtü't-Türk'ün üzerinde var, hadîs-i şerîfde, cünûdullahdır. Allah ordularından bir ordudur. Allah Resûlü böyle ilân etmiştir, senin âbâ u ecdâdını. Sözüne sâdık, cesur, Hakk için kelleyi vermeye hazır, Allah için baş bir taraf, leş bir tarafa, göğsünü siper etmiş, semenderler gibi ateşlere girmiş, denizlerde boğuşmuş. Hakk için. Zannetme ki kılıçla açdı Avrupa'yı. Avrupa'da yapılan zulümden dolayı halk bize kaçıyordu. O târihler hep yanlış yazar başdan aşağı. Çünkü adâlet vardı bizde. Adâlet vardı bizde. Biz gitdiğimiz yere cehil yerine ilim götürmüştüzdür, zulüm yerine adl götürmüştüzdür, zulmet yerine nûr götürmüştüzdür. Senin âbâ u ecdâdın öyle. Neyse geçiyoruz.

Ey müminler! "وَٱلْعَصْرُ إِنَّ ٱلْإِنسَانَ لَفِي خُسْرٍ" Allah diyor ki, semâvâtın ve ardın ve bilinen ve bilinmeyen âlemlerin hâlıkı, semâyâ sığmayan, sana senden yakın olan Allah diyor. Konuştuğum söze dikkat et. Semâvâta sığmadı, arza sığmadı. Sana senden yakın olan Allah sana hitâb ediyor. Kurân'ıyla. "وَٱلْعَصْرُ" asra kasem olsun, yemîn olsun asra. Geçen hafta asırdan biraz manâ vermişdik. Gene verelim ki belki unuttuk. Asr-ı Nebî'ye, Resûl-i Ekrem'in yaşadığı asra. Asr-ı Saâdet o.

Resûl-i Ekrem'in bakdığı göz, kime bakdıysa onun şekâvetini saîd kılmıştır. Resûl-i Ekrem hâke nazar etse kimyâ ederdi, toprağa nazar etse kimyâ olurdu toprak. Kim ki Resûlullah'ı

Ebû Tâlib'in yetîmi gördü, o yaya kaldı o. Perdeli onun gözü. Kulağı mühürlü. Kulağı sağır, kalbi mühürlü. Allah da öyle diyor, ⁸⁹¹ "حَتَّمُ اللَّهُ عَلَى قُلُوبِهِمْ وَعَلَى سَمْعِهِمْ وَعَلَى أَبْصَارِهِمْ غِشَاوَةً". Resûl-i Ekrem'in asrı, Asr-ı Saâdet o. O kime nazar etdiyse, kim rüyâsında gördüyse, iltifâtına mazhar olduysa, ona müjde veriyorum, sakallı sakalsız, sarıklı sarıksız, cübbeli cübbesiz, Resûl-i Ekrem'i gördün mü rüyâda, iltifat etdi mi sana, yâhud sana bağırıp çağırmadıysa eğer, bilmiş ol ki, şefâatine nâil olacaksın. Sana hemen elini uzatacak. Hemen daha bu âlemden giderken. Annen saçını, baban sakalını yolarken, evlâd u ayâlin "Âh babamız gitdi" derken, düşmanlarımız sevinirken, malı bana kaldı diye, hemen âgûş-ı Muhammedî'ye düşeceksin, şefâat-i Nebî'ye. Kurtaracak seni Resûl-i Ekrem, sallallahu aleyhi vesellem. Allah söz vermiş O'na, ⁸⁹² "وَلَسَوْفَ يُعْطِيكَ رَبُّكَ فَتَرَضَى" âyetiyle. "Habîbim Muhammed, seni râzı kılincaya kadar sana vereceğim". Yeter diyesiye kadar. Aman Yâ Rabbi. "Kâfî, tamam, elhamdülillah". Kim hakkında? Dünyâ değil, ukbâ değil. O harîs. Kime? Bize harîs, Ümmet-i Muhammed'e. Ne diyor biliyor musun Buhârî'de? Haydi bu gün mübârek gün söyleyelim. "Yâ Rabbi parçam Fâtımem". Resûl-i Ekrem'in parçasıdır Cenâb-ı Fâtıme. "Yâ Fâtıme ente bid'atin minnî, sen benim parçamsın" diyor. "Parçam Fâtımem, Zeynebim, Rukiyyem, Ümmü Gülsümüm, Kâsımım, Abdullahım, İbrâhimim hepsi fedâ, ille ümmetim" diye bizi isteyecektir Cenâb-ı Peygamber Allahu Teâlâ Hazretlerinden. "Çocuklarım fedâ olsun, ümmetimi nârdan koru". Eğer Muhammedî olarak çenenin kapadınsa kurtulacaksın. Ve illâ felâ. Arkandan dünyâ dolusu altın dağıtsalar, faydası olmaz, îmânsız göçersen. Ne mevlûd ne hatim, ille îmân, ille îmân, ille îmân. Lisânında "Lâ ilâhe illallah Muhammedü'r-Resûlullah", kalbinde Allah sevgisi, Muhammed sevgisi, sallallahu aleyhi vesellem.

"Asra kasem ederim" diyor Allah...

Cenâb-ı Peygamber'in bir nazarı insanı hemen âlî kılar. Kime merhamet nazarıyla, şefkat nazarıyla bakdıysa, onu âlî kıldı. İsimleri hep tarziye ile anılıyor, radiyallahu anh diye anıyoruz ashâbını. Şimdi bir kıssa anlatalım, bununla bir mukâyese yapalım.

Bağdad vilâyetinde bir mücrim, âsî bir adamı asmışlar. Oradan Cüneyd-i Bağdâdî Hazretleri geçiyormuş. Bir veliyyullahdır Cüneyd, Seyyidü't-Tâife. Evliyâ ile meşgûl olanlar Cüneyd'in kim olduğunu bilirler. Evliyâ ile meşgûl oluyor musun?

Evliyâ demek, dost demek. Evliyâullah demek, Allah'a dost demek. Bir de evliyâ-i şeyâtîn vardır, Şeytan'ın dostları vardır, Şeytan evliyâları. Bunlar kimlerdir? Ben bilmiyorum orasını, sen ayıracaksın. Allah tarafından sana bir göz geldi, taraf-ı ilâhîden. ⁸⁹³ "فَدُجَاءَكُمْ بَصَائِرُ مِنْ رَبِّكُمْ". Rabbinden bir basâir geldi, göz geldi. Nedir o? Kurân'dır. Koy gözüne, ayır iyiyi kötüyü. Kim ki Kurân gözlüğünü gözüne koymadı o şaşındır, kördür, göremez, hayrı şerri ayıramaz.

Boşuna çiğneme dünyâyı. Kazandıkların burada kalacak. Sevmediklerin taksîm edecek. Amelinle başbaşa kalacaksın. Yakın bir zamanda! Sana şaka gelmesin konuştuğum sözler. Sonra iş işden geçecek. "Yâ Rabbi bir defa beni dünyâyâ tekrar getir, tövbe edeyim, bir kere a'mâl-i sâliha işleyeyim Yâ Rabbi". Müsâade yok. Bitdi. Bitdi artık iş. Halas.

⁸⁹¹ Sure-i Bakara 7

⁸⁹² Sure-i Duhâ 5

⁸⁹³ Sure-i En'âm 104

Bu Cüneyd-i Bağdâdî, Seyyidü't-Tâife'dir. Asmışlar o kötü kişiyi...

Efendiler! Tövbe ayıdır, tövbe ediniz, kötü huylarınıza. Kötü alışkanlıklarımız vardır, sigaraydı, bilmem işte insanların vücûdunu tahrîb eden, kesesini tahrîb eden, hânesini tahrîb eden şeyler. Meselâ akıllı bir adama, "Gel bakayım buraya, sana yüz milyon vereceğim, kâfir ol" de, olmaz. İki kadeh içki içdi mi, bedâva gavur olur, haberi bile olmaz. "Gel buraya, şu mihrâb duvarını yık bakayım", desek yâhud "Şuraya işe" desek, "Estağfirullah! Hoca sen ne yapıyorsun, ne diyorsun bana!" der. Üç kadeh içdi mi, pisler, bir de üzerine tüy diker. Haberi bile olmaz.

Tövbe istiğfâr edeceksin. Şişeyi kır! Gel ben seni Allah aşkına davet ediyorum. O sarhoşluk geçer o. Arkasında nedâmet vardır, sabahleyin susarsın, hasta olursun, sıhhatin bozulur. Sana öyle bir içki, tarîf edeyim ki Allah kudret eliyle sana versin, iç, bir daha ayılma! O zevkle git, Allah zevkiyle. "Yeşilaycı mısın?" diyeceksin bana değil mi? Karışmam kimseye ama istemiyorum, soyun bunları artık, kalbden çıkarın. Günler yaklaştı, bak, saçın sakalın ağırdı. Bunlar ölüm habercileridir kardeşim.

Hazret-i Ömer bir adama maaş veriyormuş, adam tutmuş. Ne katı bir kalbe mâlik olan bir adamdı Ömer, islâmdan evvel. İslâm onu yoğurdu, yumuşatdı, adâlet numûnesi oldu kâinâtta. Cebinden maaş bağlamış kendisine, geliyor adam bağılıyor...

Ben söyledim mi kızıyor, "Hoca hep ölümden bahsediyor" diye. Evin önünden cenâze geçiyor diye ucuz veriyorlar evi. Cenâze geçiyormuş cadde üzerinde. Nereye kaçsan bulacak seni, nereye gitsen bulacak. Sen ölüme hazırlan. Sen beni dinle. Kaçmakla kurtulamazsın. Hazırlan, iyi olacak senin için sonra.

O adam geliyor Ömer'in emriyle, anlatmışdım, bağılıyor Hazret-i Ömer'e, "Yâ Ömer! Ölüm var!" diyor gidiyor. Günde üç defa Hazret-i Ömer'e gelip bunu haber veriyor. Üç defa. Yaaa!

İnsanlar bütün kötülüğü iki şeyi unutmaktan icrâ eder, işler. Biri Allah'ı unutmaktan, biri ölümü unutmaktan. O ölümü unutmamak biz fenâlık yapamayız.

Geliyor gene, üç defa. Bir gün çağırdı Hazret-i Ömer. Böyle aylarca devâm etdikden sonra, "Gel bakayım buraya, şu maaşını al, git. Teşekkür ederim, bugüne kadar beni irşâd buyurdun" dedi. Dedi ki, "Yâ ermîre'l-müminîn, bu güzel âdetinden vaz mı geçdin?". "Hayır evlâdım" dedi, "sana hâcet kalmadı. Sakalıma ak düştü" dedi. "Artık sana lüzum yok, görüyorum önümde". Haberciler. Haberciler geldi.

Yine, söylemeden geçemeyeceğim, meyyit ile Azrâil aleyhisselâm arasında bir konuşma olur ölüm ânında. Sen göremezsın onu. Der ki meyyit, "Niçin bana haber vermedin ölüm günümü? Ben hazırlansaydım ibâdet ve tâatla, tövbe etseydim".

Yâhu insâfa gel. Resûl-i Ekrem diyor ki, "Benim ümmetimden bir kimse gargaraya düşesiye kadar diyor, gargaraya düştüğü vakitte tövbe etse, gene Allah kabûl edecek" diyor. Onu da kabûl edecek Cenâb-ı Hakk Celle ve Tekaddes Hazretleri. Yapma yâhu! Etme yâhu! Nereye gidiyorsun! Eyne tezhebûne! İftah ayneyk! Gözlerini aç. Nereye gidiyorsun? Gitdiğin yer

neresi? Basdığın yeri biliyor musun? Ayağını nereye basıyorsun? Bırak bu işi, bu kafayı! Olmaz! Tövbe istiğfâr! Allah'a dön! Allah'a dön! Allah'a dön!

Melekü'l-mevt diyor ki, "Ben sana çok geldim haber verdim ama sen duymadın ki, görmedin sen. Sende göz vardı, bakıyordun görmüyordun". Bakar gibi bakıyorsun. Görmek lâzım. "Nasıl yâhu? Hiç öyle bir şey gelmedi". "Nasıl gelmedim, babanı aldım, dedeni aldım, komşunu aldım, ahibânını aldım, ammini aldım, sıra sana geliyordu, haberciydim ben sana. Sakalın ağardı. Miden hazmetmez oldu. Ayağının kuvveti kesildi. Bunlar benim habercilerimdi. Niye hazırlanmadın?".

Uslan ey dil uslan artık ihtiyâr olmakdasın

Saçın sakalın ağardı, hâlâ sen dominoyla, tavlayla, kağıtla vakit geçiriyorsun. Memlekete çalışın diyorlar, çalışın. Hiç olmazsa oku, anlamazsan bile çocuğun bakar ki babam okuyor o da okur hiç olmazsa da anlar belki oğlun.

Evet, o kötü adamı asmışlar Bağdad'da, Cüneyd-i Bağdâdî Hazretleri giderken. İbret olsun diye cadde ortasına asmışlar. Yakın zamana kadar bizim burada da öyleydi. Sonra kibarlaşdık, şimdi hapishânede asıyorlar, görmüyoruz. Bayezid Meydanında adam asarlardı, ben gördüm. Gitdim seyrettim. Sakın siz seyretmeyin böyle bir şey olursa eğer. Bir de Suudî Arabistan'da kelle kopardılar bir de ona gitdim, göreyim diye, gördüm. Cidde'de Hollanda Bankasının önünde. 1953'de. Sakın hâ! İyi değil. Bu, âfât-ı ayndır, çirkin şeye bakmak. Doğru değil.

Hazret-i Şeyh oradan geçerken, görüvermiş böyle karşısından.

İbret olsun diye asıyorlar halka. Epeyi bir sükûn oluyor öyle olunca. Birkaç zaman sonra gene unutuyorlar gene başlıyorlar fenâliğe. Zelzele oluyor öyle. Bir zelzele oldu mu, "Lâ ilâhe illallah", "Allah", "Tövbe Yâ Rabbi", "Estağfirullah", iki gün sonra unutuluyor, haydi gene fenâlık. Fesühânallah! Diyor ki büyükler duâsında, "Yâ Rabbi, dar zamanda Allah diyenlerden etme bizi Yâ Rabbi" diyorlar. Münâfık alâmetidir, küfür alâmetidir, dar zamanda Allah deyip, refah zamanında Allah'ı unutmak. Darda varda Allah diyeceksin! Gecede gündüzde Allah diyeceksin!

Hazret-i Şeyh bir görmüş, hemen başını çevirmiş. Rahmet nazarıyla görmüş ve yürümüş. O gece Bağdâd'ın ileri gelenleri, yani maneviyyâtda ileri gelenleri, Hakk'a yakîn olanları, o adamı cennetde görmüşler. Demişler ki, "Sen kötü bir insandın, adâlet seni idâma götürdü, ne işin var cennetde?". Demiş ki, "Ben çok kötüydüm. Ama Allah'ın bir velîsi geçti, şöyle bir nazar etdi, rahmet nazarıyla, Allahu Sübhânehû ve Teâlâ bana dedi ki, 'Senin cezân çok idi ama benim sevgilim sana rahmet nazarıyla bakdı, onun için seni affetdim' dedi, o evliyâullahın nazarından dolayı affoldum" demiş. Bir velî böyle nazar edip de affetdirirse, Hazret-i Muhammed'in nazarı, çok insanları affetdirebilir. Öyle değil mi?

Vakt-i Saâdet o. Allah diyor ki, "ve'l-asri, asra kasem ederim". Asr-ı Saâdet.

"Ve'l-asri, ikindi namazı vaktine kasem ederim". Çok mühim ikindi namazı vakti. Sen o vakti gafletle geçiriyorsun, ikindi namazı vaktini. Sonra kılarım diyorsun, sonra tövbe ederim diyorsun. Çok büyük musîbete uğruyorsun.

Allah seni davet ediyor, çağırıyor, sen gitmiyorsun Allah'ın davetine icâbet etmiyorsun. Neden? Kalbin temiz de ondan mı? Kalbin temiz olsa, Allah'ın davetine icâbet etmen lâzım. Duyarsın, kalbin temiz olsa. Kulağında gaflet pamuğu olmasa Allah'ın davetini duyacaksın. Niye gitmiyorsun namaza? Vakit var daha, eğer cemaate gitmiyorsan, işin bitdikden sonra namazını kılabilirsin, olduğun yerde de kılabilirsin. Nerede olursa olsun namaz kılınır. Kürre-i ardın her tarafı müminlere mesciddir. Pis olmasın yer yalnız. Hattâ kilisede, hattâ sinagogda namaz kılınır. İşte Ayasofya be! Vaktiyle kiliseymiş sonra câmi olmuş. Senelerce, yüzlerce sene içinde namaz kılmışlar. Sonra cemaat kalmamış, sonra müze yapmışlar. Bereket versin Sultân Ahmed'i müze yapmıyorlar. Çünkü kimse yok câmide. Hiçbir ferd yok. Sabahleyin git, dört kişi namaz kılıyor, imâmla müezzin. Müslüman memleketinde! Bereket versin müze yapmıyorlar Sultân Ahmed Câmisini. Dört kişi! Bayezid Câmisinde dört kişi! On milyon nüfus var İstanbul'da, ne sekiz milyonu. Fâtih Câmisinde var bir yüz yüz elli kişi. Vâlide Câmisinde var otuz kırk kişi. Muratpaşa'da var dört kişi. Sofular'da var altı kişi. Sekiz milyonluk, haydi öyle kabûl edelim, sekiz milyonluk İstanbul şehrinde. Ne oldu sana?

Bir adam buradan kalkıp, laf aramızda, hocalar duymasın, beni taşlarlar sonra, bir adam buradan kalkıp Eyüp Câmîine sabah namazına gitse, orada sabah namazı kılsa, verilen sevap nedir biliyor musun? Erbâb-ı mükâşafenin verdiği karar üzere, kalb gözleri görenlerin söylediği söz üzere, umre sevabıdır. Bir adam kalksa, sabah namazını yâhud öğle namazını, "Allah rızâsı için gideyim Eyüp'de namaz kılayım" dese umre sevabı alır. Laf aramızda. Duymasınlar.

Receb'in birinci günü bir adam oruç tutsa, biraz sevaplardan bahsedelim, üç seneye muâdildir, içinde Ramazan ayı olmamak şartıyla ve Kadir olmamak şartıyla üç seneye muâdildir, Receb'in birinci günü. İkinci günü iki seneye, üçüncü günü bir seneye muâdil. Dördüncü günü bir aya, beşinci günü bir ayadır.

Gece münâdîler nidâ ediyor, duyuyor musun? Kulağımız sağır olmuş harâm yemekden. Perde olmuş Allah ile kul arasına yediğimiz harâmlar, söylediğimiz yalanlar. Elimize geleni yedik, dilimize geleni dedik. Yaaa!

Her gece, bundan sonra, bire yetmiş veriliyor, sadakât ve yardımlarda, Receb'den itibaren. Diyor ki Cenâb-ı Hakk, "Tövbe eden yok mu tövbesini kabûl edelim. Cennet ve cemâl isteyen yok mu cennet ve cemâl verelim. Bizden isteyen yok mu istediğini kazâ edelim" diyor Allah. Her gece! Sen uyuyorsun. Bundan sonra da ilkbahar, kafayı çeker şişenin dibine vurursun, yatasın sonra. Kalbin temizdir filan. "Sen bakma ona, ben içerim ama kalbim tertemizdir". "O namaz kılıyor ama onun kalbi çifit çarşısıdır keratanın". Yâhu kardeşim güzel işte, hem içme hem temiz kalbli ol. Ben de kalbimdeki o çifit çarşısını temizlemeye uğraşıyorum zâten. Temizleyebilirsek ne a'lâ.

Mısırî Niyâzî kaddese sırrah, fazla konuşmayacağım artık bunu da anlatıp bitireceğim, Mısırî Niyâzî'yi buradan Limni'ye sürmüşler. Limnos, Limnos.

Şimdi devletimiz uğraşüyor Yunanlılarla, o Limnos'u silahlandırmışlar Rumlar. O vakit bizimdi adalar. Yunanistan da bizimdi. Akdeniz gölümüz gibiydi. Karadeniz gölümüz gibiydi. Buradan çıkardı kervan, Anadolu'dan, Suriye'den, Filistin'den iner, Mısır'dan, Cezâyir, Tunûs, Fas, tâ Magrib-i Aksâ'ya gider, satar eşyâsını döner gelirdi. Elini kolunu sallaya sallaya. Âbâ u ecdâdın. O kavuklular. Beğenmediğimiz kavuklular zamanında.

İşte ağızından evliyâullahın bazen böyle, kendisi kelâma mâlik olmadığı hâlde, ağızından bazı sözler çıktığından dolayı o devrin pâdişahı Sultân Ahmed-i Sâî sürmüş onu Limni'ye. Vâî Efendi dolayısıyla. O devirde bir Vâî Efendi var, onun dolayısıyla sürmüşler.

Anlayamamışlar Hazret-i Şeyh'in sözlerini yâhud da hasedlerinden yaptılar. Öyle olur ekseriyâ. Çünkü Allah hasedi dünyaya on cüz indirmiş, dokuzunu ulemâyâ vermiş, birini diğer nâsa dağıtmış, ulemâ mürâaat etmişler, "O onuncuda da bizim hissemiz var" diye. Li hikmetillahi teâlâ. Şeytânî sıfatdır hased sıfatı.

Neyse sürmüşler Limni'ye ve orada vefât etmiş Hazret. Vasiyet etmiş, "Beni zincirle gömün mezara" demiş, elinde zincirle. Yıkarken gassal, tabîî şeyhin elleri zincirde olduğu için, kendini tathîr edememiş, temizleyememiş. Yani anlıyorsun değil mi? Hani bazı yerlerimiz var ki, gizli yerlerimiz var, onları, temizlenmesi lâzım olan şeylerdir onlar islâmda, temizleyememiş Hazret-i Şeyh. Gassal birdenbire köpürmüş, "Bir de evliyâlıktan bahsederdin" demiş "şu hâline bak, şu pislige bak" demiş. "Şu hâle bak" deyince, "Kendini temizlememiş" deyince, hemen Hazret başını böyle kaldırmış, "Hocaefendi" demiş, "İçimizi temizlemekten dışarıya fırsat kalmadı" demiş, yatmış.

Tekrar ediyorum. Bu ay, şehrullahdır, Allah'ın ayıdır, şehrû'l-esammdır, sağır aydır yani. Hep manâları var. Hemen tövbe istiğfâr ve ibâdet ve tâata. Ve kimden ne aldysak götürün onları verin yerli yerine. Hukûk-ı ibâddan kaçınınız. âh almakdan kaçınınız. Gavur hakkı, hayvan hakkı, insan haklarından kaçınınız, korkunç şekilde kaçınınız. En süratli bir atın üzerine binip dört nala kaçın öyle şeylerden. Vurdunsa, git elini öp, yanağını uzat, "Vur" de. Aldınsa, ver. Yâhud "Param yok verecek durumda değilim, istersen senin için çalışayım" yâhud da "Senin merhametine sığındım, bana helâl et hakkını" de.

Hemen ibâdete başla, ibâdet kemerini tak. Ramazan'a kadar değil, Bayram'a kadar değil. Bu sene cehâletinin son senesi olsun. Hemen ibâdete başla. Bitdi, o kadar. Yani ibâdet edeceksin de bana her namaz başına yâhud rekat başına beş kuruş verecek değilsin hâ. Allah için yapıyorsun. Düşün! İzânın, irfânın var, aklın var, zekî insansın. Bana para verecek değilsin. Benim câmiye de gel demiyorum sana, istediğin câmiye git. Yâhud gitmiyorsun câmiye, beğenmiyorsun, kendi kendine kıl. İbâdete başla. Kötü huyları terket, yalancılığı, dolandırıcılığı. Ahdine vefâkâr ol. Sözün özün bir olsun. Dışını temizle, içini de temizle. İç temizliği güçdür biraz. Ona çok dikkat et. Çünkü Allah insanların zâhirine bakmaz, bâtınına bakar. Allah insanların sözüne bakmaz, efâline bakar, nazar eder. Seni buraya Allahu Teâlâ çağırdı, davetine icâbet etdin, bu icâbetin kıymetini bil.

Yâ Rabbi, Receb ayıdır, senin rahmetini ümîd ederek, senin hânene geldik. Biz kulken hânemize gelen misâfirlerimize ikrâm eder, onlara ihsân ederiz, ikrâm ederiz Yâ Rabbi. Sen pâdişahlar pâdişahısın, hâşâ ki sen senin kapına geleni boş çeviresin, buna imkân mı var. Hem Receb ayı bugün Yâ Rabbi, Receb ayının Leyle-i Regâib'in günü bugün Yâ Rabbi, hem

de Cuma Yâ Rabbi. Bizi buradan kapından boş çevirme. Kötü huylarımızı ahlâk-ı Muhammediyyeye tahvîl ve tebdîl et. Vatanımıza, milletimize, insâniyyete hâdim kıl. Hak hukûk tanıyan, adl ile yaşayan, muhabbetle ömür geçiren, çoluk çocuğuna sâhib, ana babasına hürmetkâr olan ve sevdiğin kullar meyânına idhâl eyle.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

Receb Ayının Fazîleti 20 Nisan 1984 (19 Receb 1404) ABD⁸⁹⁴

Kâllallahu Te'âla fî Kitâbihi'l-Kerîm.

Eûzübillahimineşşeytânirracîm.

Bismillahirrahmânirrahîm.

⁸⁹⁵ وَسَارُّوا إِلَىٰ مَغْفِرَةٍ مِّن رَّبِّكُمْ وَجَنَّةٍ عَرْضُهَا السَّمَاوَاتُ وَالْأَرْضُ أُعِدَّتْ لِلْمُتَّقِينَ
Sadakallahü'l-Azîm.

Hakk Sübhânehû ve Teâlâ Hazretlerini dilleriyle tevhîd eden ve O'nun varlığına ve birliğine gönlüyle inanan ve Allah'ı seven, Hakk rızâsına koşan, Hakk'ın cennetine tâlib, rızâsına râgıb, cemâline âşık olanlar!

Allah, kâinâtda her şeyi hesaplı halk etmiş, hiçbir şey başıboş yaratılmamış ve abes halk olunmamıştır. Bu söyleyeceğim sözle mübâlağa etmiş olmayacağım. Bugün senin gelip buraya oturman, benim bu mübârek günde, şu makâm-ı Muhammediyyeye çıkmam dahi hesaplıdır. Taraf-ı Hakk'dan bilinir ve böyle zâhir olmuştur.

İnsanlar, beldeler, kıtalar, birbirleri üzerine fazîletli yaratıldığı gibi aylar ve günler ve vakitler de böyle Hakk tarafından tayîn olunmuş, sene on iki aya bölünerek halk olunmuş ve birbirleri üzerine efdal olarak yaratılmışdır.

Birkaç misâl verelim. Meselâ seyyidü'l-eyyam, günlerin seyyidi, cumadır. Bu, Resûlullah'ın hadîsiyle sâbitdir. Ve Kurân-ı Azîm'de de cuma günü hakkında koskaca bir sûre, Sûre-i Cuma vardır. Aylar aylar üzerine, günler günler üzerine, zamanlar zamanlar üzerine efdaldır, öyle halk olunmuştur. Bazı cahillerin, "Efendim, günlerde ne varmış, aylarda ne varmış, hepsi Allah'ın günü" diye söylemelerinin hiçbir kıymeti yoktur. Öyle bir ân vardır ki cuma gününde, o saat gizlidir, Allah gizlemiştir bunu, o saate duân tesâdüf ederse, muhakkak duâ müstecâb olur. Bu âlemde o duânın bereketini görürsün.

Kürre-i ardın mukaddes yerleri, gene Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi vesellem tarafından tayin olunmuştur. "Mescidi'l-Harâm, mescidî, Mescidi'l-Aksâ" diye. Mukaddes olan belde yalnız üç beldedir. Birisi Mescidi'l-Harâm dediği, Kabetullah'dır. Birisi mescidî dediği Medîne-i Münevvere'dir, şerrefallahu ilâ yevmi'l-kıyâme. Biri de Kudüs-i Şerîf'dir. Arzın mukaddes olan

⁸⁹⁴ Efendi Hazretleri, bu hutbeyi, imârına vesîle oldukları New York'daki bir mescidde çoğu kendi eliyle islâma girmiş olan Amerikalı müslümanlara hitâben îrâd buyurmuşlardır

⁸⁹⁵ Sure-i Âl-i İmrân 133

yerleri bunlar. Belki burada hurma ağacı bitmez, karpuz olmaz ama, Allah tarafından tayîn olunmuş şerefli yerdir. Bitdi o kadar. Diyemeyiz ki öyle, "Kürre-i ardın hepsi Allah'ındır, her taraf mukaddesdir". Diyemezsin çünkü üç yer var mukaddes olan.

Gene peygamberler içerisinde efdal olan, en yüce peygamber, Hazret-i Muhammed'dir, sallallahu aleyhi vesellem. Allah indinde de O'nun ümmeti en efdaldır. Ümmetler içerisinde en hayırlısı Muhammed ümmetidir, sallallahu aleyhi vesellem. Cehâletiyle, eksiğiyle, noksanıyla o efdaldır. Muhammed'e bende oldu diye, sallallahu aleyhi vesellem.

Evet, günlerin içerisinde de mübârek günler var. Bunlar da cuma günü, Bayram günleri, Ramazan günleri, Kadir günleri. Geceler de böyle. Böyle efdal olan günler ve geceler mevcûddur. Bunu niye anlatıyorum? Bazı cehele, "Allah'ın günleri arasında ne fark varmış, hepsi birdir" diyorlar. Bu cehâlet sözüdür. Allah bu kâinâtı böyle sınıf sınıf halk ettiği gibi, yarın kıyâmet gününde de insanlar sınıf sınıf olacak, gene müsâvî olmayacak. Herkes burada ne amel işlediyse, o amelin mükâfâtını görecek, ona göre yükselecektir.

Şimdi biz gelelim, aylar içinde Allah indinde mahbûb ve mergûb olan aylara. Bunlar tayîn edilmiş. Bu ayların birincisi Receb ayıdır. İçinde bulunduğumuz ay. Bu ay, Allah'a isnâd edilmiş. Cenâb-ı Hakk kendisine bu ayı muzâf kılmış. "Bu ay benim ayım" demiştir. Şehrullah demiştir Receb'e, "Er-receb şehrullah", şerefi bu. Şaban'a gelince, Resûl-i Ekrem buyurmuş ki, "Şaban şehri" yani "Benim şehrim, benim ayım" demiş Şaban için. Sonra Ramazan için de "Ümmetimin ayıdır" demiştir. "Şehri ümmetî Ramadân".

Receb, aynı zamanda tövbe ayıdır. İnsanın bazı kötü alışkanlıkları olabilir. O alışkanlıkları terk edemeyebilir. Bu ayda kim tövbe ederse, Allah onun tövbesini müstecâb eder, o kötü alışkanlıklarını terk edebilir.

Gene Receb ayı, manevî tarlaya ekim ayıdır. Kim Receb ayında a'mâl-i sâlihâtını manevî tarlaya ekerse, ibâdetlere başlarsa, Şaban ayında, gözyaşıyla sularsa, Ramazan'da mahsûlünü alır.

Ve aynı zamanda bu ay içinde, bizim için müjdeci geceler vardır, müjdeci geceler. Bunlar nedir? Bize Ramazan'ı tebşîr etmekde, müjdeyi vermekdedir. Nedir o? Receb'in ilk cuma gecesi kandil yanar, o akşam kudsî gecedir, Regaib'dir. Regâib, rağbetin cem'idir. Melekler o geceye rağbet ederler. Allah'ın ne gibi bir tecelliyâtı oluyorsa, melekler o geceye rağbet ediyorlar. Onun için o geceye Regâib diyoruz. İki, yirmi altıyı yirmi yediye bağlayan gece, Leyle-i Mi'râc'dır. Resûl-i Ekrem'in ⁸⁹⁶ "فَكَانَ قَابَ قَوْسَيْنِ أَوْ أَدْنَىٰ" sırrına mazhariyyetidir. Ümmet-i Muhammed'e namazın farziyyetidir ki Ümmet-i Muhammed'in mi'râcı namazdır. Gene Leyle-i Berat var ki, o gece bütün defter-i a'mâl kaldırılır, yeni sene için yeni defterler verilir. Devlet-i ilâhiyyenin sene sonudur. Defterler kaldırılır, yeni defterler verilir melâikeye. Leyle-i Berat'da insanların ecelleri, yapacakları işler, hepsi meleklerle bildirilir. Bu da Ramazan'ın müjdecisidir. Yani bizim ayımızın müjdecisi. Şimdi Receb'in fazîleti hakkında birkaç kıssa anlatacağım, sonra dersimize nihâyet vereceğiz, sizi fazla tutmayacağım.

⁸⁹⁶ Sure-i Necm 9

Resûl-i Ekrem'le beraber Selmân radiyallahu anh Hazretleri gidiyorlardı. Bir makbere önünde Peygamberimiz durdu. Uzun uzun ağladılar. Mübârek gözlerinden inci tâneleri gibi yaşlar sakallarına döküldü, oradan göğsüne döküldü. Diyor ki Selmân radiyallahu anh, "Peygamber'e sordum, dedim ki, "Yâ Resûlallah, size bir vahiy mi nâzil oldu, bu şekilde ağlıyorsunuz?". "Hayır, bu kabristanda yatan bütün mevtâlar kabir azâbına mübtelâ olmuşlar. Beni hak peygamber olarak gönderen Allah'a kasem ederim ki, Receb ayında bir gün oruç tutsalardı, bu azâbı görmezlerdi".

Yine Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi vesellem, "Ben Mi'râc Gecesi bir nehir gördüm ve Cebrâil aleyhisselâma sordum, ona Receb diyorlardı. Bu nehrin suyu, kardan daha soğuk, sütten daha beyaz ve yumuşak, lezzeti baldan daha tatlıydı. 'Bu nehirden kim içecek?' diye sordum? Cebrâil'e, "Receb'de bir gün oruç tutan bu nehirden içer" dedi. Diğer bir rivâyetde, "Yâ Resûlallah, Receb ayında kim sana salavât getirirse, bu nehirden içmek hakkını kazanır" buyurdu Cebrâil aleyhisselâm.

Burada konuştuğum vakitte sen bu nehirden içmenin kıymetini anlayamazsın. Ne zaman o nehir sana takdîm olunacak, onu sana anlatayım, o vakit zevkine varacaksın işin. Ciğerler harâretten yanmış, kafatası içinde beyinler kaynamış, mahşer gününde bir ayak binbir ayak üzerine. O aralık bu nehirden içirilecek. Düşün bir defa vaziyeti. Her şeyini vermeğe hazırsın bir bardak su için.

Bir kıssa daha anlatalım sizlere. Beytül-Mukaddes'i temizleyen bir hanım varmış. Yani mescidi süpürüyor, tathîrâtına, temizliğine, intizâmına bakıyor, bir hanım. Senelerce Kudüs-i Şerîf'deki Beytül-Mukaddes'i temizlerdi o hanım. Sonra ecel yaklaşmış. Her fânî ecel nehrinden tadacağı gibi, ona da ecel yaklaştı ve oğlunu çağırdı ve dedi ki, "Evlâdım, ben zannediyorum ki bugünlerde benim için yolculuk var ebedî âleme. Sana vasiyetim var. Beni Beytül-Mukaddes'i temizlediğim ve süpürdüğüm elbiselerle kefenle. Başka, temiz kefen istemiyorum ben, yeni kefen istemiyorum. Çünkü onunla ben Rabbimin hânesini temizledim, o benim için bir şeref olacaktır, onu bana giydir" dedi. Bu kadın Beytül-Mukaddes'i temizler ve Receb ayı geldiği vakitte, Receb ayına hürmeten, günde otuz üç ihlâs-ı şerîf okurdu yani Kulhüvallah sûresini okurdu. Âdet edinmişti böyle, her Receb geldi mi, otuz üç aded İhlâs okurdu. Yani Receb'in diğer aylardan bir farkı olsun diye, ibâdetini çoğaltırdı. Sonra bu kadın öldü. Çocuk utandı, annesini eski elbiseyle gömmeye, temiz bir kefen aldı annesine, ona sardı. Kabre koydular, o gece annesi rüyâda göründü kendisine. "Hakkım sana helâl olmasın. Niçin Rabbime ibâdet etdiğim, Rabbime hizmet etdiğim elbiseyi bana kefen yapmadın da beni yeni kefene sardın" dedi oğluna. Çocuk yaptığına pişman oldu, ertesi gün o annesinin vazîfe gördüğü elbiseleri aldı, gitdi kabristana, kabri açdı fakat kabrin içi bomboş. Şaşdı kaldı. Nereye gitmişti? O bu hâlde iken, taraf-ı ilâhîden, hâtifden bir nidâ peydâ oldu dedi ki, "Receb'de bize hürmet edenleri biz kabirde yalnız bırakmayız" dedi.

Şimdi, Receb ayının ne demek olduğunu senin izân ve irfânına bırakıyorum. Akıl terâzîne vur ama maâş terâzîsine değil, maâd terâzîsine vur ve Hazret-i Muhammed'e teslîm ol, ona göre ibâdet ve tâatını çoğalt, Receb'in kadr u kıymetini bil, belki ömrünün son Receb'ini geçirmekdesin.

Her dâim kullara açık olan rahmet kapısı genişletildi. O kadar büyütüldü ki yerden tâ semâya kadar fetholundu rahmet kapıları. Ve her gece münâdîler nidâ ediyor, "Tövbe eden yok mu, tövbesini kabûl edelim? Bizden isteyen yok mu, isteğini verelim. İsteyenler yok mu, cemâl isteyen, cennet isteyen, cennet ve cemâl ihsân edelim" diyor. Kulağından gaflet pamuğunu çıkar ve bu davet-i ilâhiyyeye ve mağfiret-i sübhâniyyeye koş.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

Ramazan-ı Şerîf ve Oruç 8 Haziran 1984 (9 Ramazan 1404)

Kâllallahu Te'âla fî Kitâbihi'l-Azîz.

Eûzübillahimineşşeytânirracîm.

Bismillâhirrahmânirrahîm.

شَهْرُ رَمَضَانَ الَّذِي أُنْزِلَ فِيهِ الْقُرْآنُ هُدًى لِّلنَّاسِ وَبَيِّنَاتٍ مِّنَ الْهُدَىٰ وَالْفُرْقَانِ فَمَن شَهِدَ مِنْكُمُ الشَّهْرَ فَلْيَصُمْهُ⁸⁹⁷

Sadakallahü'l-Azîm.

Diz üstü oturmak kudretine mâlik olmayanlar, rahat rahat otursunlar. Ayağın ağrıdığı vakitte benim hutbemi sen dinleyemezsin. Rahat edersen o vakit kulağını benden yana verirsin. Hem gönlünü benden tarafa ver, hem kulağını. Hem baş kulağını, hem gönül kulağını benden tarafa ver. Rahat et, rahat otur ve hutbeyi dinle.

Ramazan ayı, mine'l-kadîm, Allah ile kul arasındaki birleşmeyi temin eden bir aydır. Yani kütüb-i semâviyye, gökden inen kitaplar, Tevrat, Zebur, İncil ve yüz suhuf ve bu yüz suhufun, bu üç büyük kitabın cümlesinin zübdesi, özü olan Kurân-ı Azîm, Ramazan ayında Kadir Gecesinde kitapların sultânı, peygamberlerin sultânı olan Muhammed aleyhisselâma, Cibrîl-i Emîn, Nâmûs-i Ekber vâsıtasıyla inmeye başlamıştır. Ne Allah'ın Cebrâil'e, ne Resûl-i Ekrem'in Cebrâil'e ihtiyâcı vardır. Bu, saltanat-ı ilâhîdir, Resûl-i Ekrem'in yüceliğini gösterir, Allah indindeki mertebesini ilân eder. Öyle bir peygamber ki Cebrâil gibi bir melek, Peygamber'e emirberlik yapmaktadır. Kurân-ı getiriyor.

İşte sen o peygamberin ümmetisin. Sana Ramazan bahş olunmuş, oruçlu sıfatına girdiğin vakitte, uykun tesbîh, günahın mağfûr, duân kabûl oluyor. Üç büyük ikram var oruçluya bu âlemde. Bir tânesi duâ. Ne duâ edersen Allah kabûl ediyor duânı. Maddî, manevî.

⁸⁹⁷ Sure-i Bakara 185

"Efendim, ben çok duâ etdim, etdiğim duâ elime gelmedi" dersin, istemiş olduğun nesnenin sen, senin hakkında hayır veyâhud şer, kötü veyâ iyi olduğunu bilemezsin. Allah bilir onu. Birçok şeyi istersin, istemiş olduğun şey senin eline geçerse, senin başına belâ olabilir. Onun için Cenâb-ı Hakk kapısını çalan hiçbir kulunu, velev ki kendine şirk dahi koşa, Allah'ı inkâr etse, onu dahi mahrûm etmez. Öyle Rahmân ve Rahîm'dir. Bir sofraya ilâhiyye açmış kâinâta, münkiri, mümini, sâlihi, fâsıkı, âbidi, zâhidi, fâsıkı hepsi o sofradan yemekde. Allah kimsenin rızkını kesiyor mu? Suyunu kesiyor mu, ekmeğini? Herkes o sofradan yiyor. Onun için Allah diyen mahrûm olmaz. Hele mümin olup da, Hazret-i Muhammed'e bende olursa, sallallahu aleyhi vesellem, Hazret-i Muhammed'e bende olursa eğer, onun hâli bambaşkadır. Kıymetimiz gâyetle büyük.

Ben dâimâ söylerim fakat Ramazan misâfirlerimize de söyleyelim. Allah'ın bir ismi de mümindir. Bizim de bir ismimiz mümindir. Allah, ⁸⁹⁸ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا كُتِبَ عَلَيْكُمُ الصِّيَامُ, ev müminler size orucu farz kıldım" diyor, bize hitâb ediyor Allah. Mümin diyor bize. Bak bizim ismimiz mümin. Allah'ın da ismi mümindir. Kendi ismini bize vermiş. Neden? Çünkü Muhammed'ine bende olduk, ondan. Sallallahu aleyhi vesellem. Dünyâda en büyük nimet, nimet-i kübrâ, nimet-i uzmâ, ondan daha büyük bir nimet tasavvur edilemez, bilen için, anlayan için, görene, köre ne, Hazret-i Muhammed'e bende olmaktadır. Sallallahu aleyhi vesellem. Yarın bunu göreceksin sen. Ben de göreceğim, sen de göreceksin. Bugüne kadar gördüklerini, bakdın da göremedin. Şurada oturman dahi Hazret-i Muhammed hürmetinedir. Kâfirin bulduğu bir yudum su, içdiği bir yudum su Muhammed hürmetinedir. Sallallahu aleyhi vesellem. Münâfıkın bulduğu bir lokma etmek, Resûlullah'ın hürmetinedir. Allah diyor ki, ⁸⁹⁹ وَمَا كَانَ اللَّهُ لِيُعَذِّبَهُمْ وَأَنْتَ فِيهِمْ. Manâsı, Kurân-ı Mübîn'den okudum âyet-i kerîmeyi, "Habîbim, sen onların içinde olduğun müddetçe, onlara azâb etmeyeceğim" diyor, "çünkü aralarında sen varsın" diyor. Bu nimeti unutma. En büyük nimet, nimet-i uzmâ, Resûl-i Ekrem'dir. Yarın kıyâmet gününde sen de göreceksin bunu ben de göreceğim bunu. Cümle enbiyâ, bütün peygamberler yani, cümle enbiyâ dediğimiz vakitde, nebînin cemi enbiyâ gelir, velînin cemi evliyâ gelir, cümle enbiyâ, nefsî nefsî deyip nefsi derdine düşdüğü vakitde, Resûl aleyhi's-salâtü ve's-selâm arşın önüne secde edip, "Yâ Rabbi, ümmetim!" diye inleyecek, Allah diyecek ki, "Habîbim Muhammed, başını secdeden kaldır, şefâatin müstecâbdır, kabûldür, istediğini benden iste, seni râzı kılincaya kadar sana vereceğim. Dünyâda Kurân'da sana vaad etdim, ben vaadimden dönmem". ⁹⁰⁰ وَلَسَوْفَ يُعْطِيكَ رَبُّكَ فَتَرْضَى, Sûre-i Duhâ'da. "ve le sevfe", pek yakın bir zamanda, "rabbûke", rabbın, "yu'tîke", sana itâ edecek, verecektir, "fe terdâ", seni râzı kılincaya kadar. Yeter diyesiye kadar. Ümmetini sana verecek, yeter Yâ Rabbi diyesiye kadar. Her şeyi Hazret-i Muhammed'e. Çünkü bu kâinât, bildiğin bilmediğin, gördüğün görmediğin, bu âlem, Muhammed hürmetine halk olunmuştur. "Eğer seni halk etmeseydim, kâinâtı halk etmezdim" diyor Hazret-i Allah. Hadîsin zâhiri mevzûmuş, manâ bakımından mevzû değil, Kurân'ın kâffesi Muhammed Mustafâ'ya âid, sallallahu aleyhi vesellem. Âl-i Muhammed'e âid.

⁸⁹⁸ Sure-i Bakara 183

⁸⁹⁹ Sure-i Enfâl 33

⁹⁰⁰ Sure-i Duhâ 5

Kulağını benden yana ver. Gözünden perdeyi kaldır, iyi bak. İftah ayneyk. Gözlerini aç, iyi bak, görebilecek misin? Baş gözünle göremezsın, kalb gözünün perdesini kaldır da bak. Elhamdülillah Muhammed'e bende olduk, sallallahu aleyhi vesellem.

Oruçlunun duâsı müstecâb, duâsı kabûl. İşte! Kullardan istersen kullar, senden bıkar ve senden kaçarlardı. Kuldand bir defa istersin, verir. En cömerdi, bir daha istersin, gene verir. Bir daha istersin, gene verir. Bir daha istersin, gene verir. Bir daha istersin, seni gördü mü yol değiştirir. Allah, "Kulum benden niye istemiyor" diyor. Ama halîlullah rütbesini alırsan, kisve-i halîliyyeti giyersen eğer sırtına, o giysiye, o elbiseyi, halîliyyet, o ayrı.

Kapısı çalınmış Halîlullah'ın, fukaraya ikrâm etdi, bu tarafa gelmiş fukarâ, tekrar kapı arıyor. Hazret-i Halîlullah, tekrardan bu tarafda da bir kapı açdırdı, fukarâya ikrâm etsin diye. Öyle nidâ etdirirdi, Ramazan değil o vakit, Allah için oruç tutanlar, nevâfil, "Oruçlu olan iftara gelsin, oruçlu olmayan öğle yemeğine gelsin" diye nidâ etdirirdi. Hem Yakûb aleyhisselâm, hem İbrâhim aleyhisselâm. Halka öyle cömertlik yaptılar. Allah'ın halîlleri, Allah'ın dostları. Allah'ın dostları yedirirler. Allah'ın dostları yerler, yedirirler. Allah'ın dostları yemezler, yedirirler. Allah'ın dostları giydirebilirler, giymezerler giydirebilirler, giyerler giydirebilirler.

Ey zâhid, eğer nekes isen, tamahkâr isen, veremiyorsan, alnın secdede çürüse, îmândan ötürü belki son, en son cennete gidersin. "Cömerdin fıskı dahi olsa söylemeyin onu" diyor Peygamber. "Cömerdin fıskını söylemeyin" diyor, "cömert insanın" diyor, "onun cömertliği onun fıskını örtmüşdür" diyor. Kesenin ağızını Allah için ne vakit açacaksın? Bana ver demedim. Evvelâ hısıam akrabâna, konuna komşuna, yoksullara. Günde kaç ağlayanın gözyaşını siliyorsun. Allah'ın dostuyum diyorsun, müminim diyorsun, müminler Allah'ın dostudur, hepsi velîdirler. Kaç müminin gözyaşını siliyorsun? Kaç aç doyuruyorsun? Kaç çıplağı giydirebiliyorsun? Kaç kişiye tatlı söz söylüyorsun? Yok vermeğe ama tatlı söz, tatlı söz. Aman ne kadar güzel. Emr-i marûf. Tatlı söz, güler yüz, gönül alma.

Oruçlunun duâsı müstecâb, günahı ma'fuvv. Diyor ki Resûlullah sallallahu aleyhi vesellem, "men sâme ramadâne vahtisâben gufire lehû mâ tekaddeme min zenbih". Bir kimse Ramazan orucunu tutdu mu, sevabını Allah'dan ümîd ederek, Ramazan'ın son günü anasından doğduğu gibi tertemiz olur.

Yalnız müslümanlar, dikkat buyurunuz, çok ricâ ediyorum, sakın câmiye boşuna gelip gitme, boşuna yatıp kalkma. Kul hakkından kaçınınız. Hayvan hakkından kaçınınız. Kâfir hakkından kaçınınız. Kul hakkından kaçınınız. Çok kaçınınız, zerre kadar olanından da kaçınınız. Bazı ahmaklar, çalıyor, çırpıyor, geliyor câmide ağlayıp sızlıyor filan, "Yâ Rabbi affet beni". Olmaz! Hak yerine kazâ olmayınca, hak yerine verilmeyince, af çıkmaz. Meğer ki çok arayıp sâhibini bulamayasın, Allah'a da pek kurbiyyetin olsun, aranız iyi olsun Allah ile, Cenâb-ı Hakk hazîne-i ilâhiyyeden onu ödesin senin yerine, o müstesnâdır. Hele kâfir hakkı ve hayvan hakkı hiç katıyyen ve kâtibeten ödenmez.

Vallâhi ben bir kitapda gördüm, söylemeden geçemeyeceğim. İmâm-ı Şâfiî Hazretleri Kureyşîdir ve kutubdur. Kâdılık yapmış kendisi Mısır'da. Bulunduğu yerde kitapların üzerine serçe kuşu kirletmiş, serçenin yuvasını bozduymuş, oradan atdirmiş, kitapları kirletiyor diye.

Vefâtından sonra rüyâda görmüş Seyyide Hâtun, Ricâ etmiş Seyyide Hâtun'a, "Git o kuşlara biraz yem at" demiş, "yuvalarını bozdurdum ben, ondan dolayı muâheze oluyorum" demiş.

Vallâhi kardeşim sen yeşil ağacı kesiyorsun, gönlü kırıyorsun, bırak gönül kırmayı kafa da kırıyorsun, gönül de kırıyorsun, çene kırıyorsun, diş kırıyorsun. Yürümez! İkisi bir arada yürümez bu işin. Olmaz! O kabadayılık, kahramanlık harb zamanında düşmana karşı. Kılıcını milletine kullanma. Yumruğunu milletine kullanma. Tokadını milletine kullanma. Düşmana karşı hazırlayacaksın onu. Milletine şefkat, hürmet, merhamet, mürüvvet, lutuf, kerem, bunları ayır milletine. Hep senden şefkat ve merhamet bekliyorlar.

Oruçlunun duâsı makbûl. Şunu da söyleyeyim size. Allah'dan ne isterseniz, hayırlısını isteyiniz. Evlâd istersin, hayırlı kaydını koymazsın, çocuk âsî olur, yumruğunu yersin sonra, evlâdınla terbiye olursun. Mal istersin başına belâ olur mal. "Efendi, mâl başa belâ olur mu?" Mal, başa belâ olur, öyle bir belâ olur ki, ateşden daha şiddetli yakar adamı. Allah'dan ne isterseniz, hayırlısını isteyiniz ve hayır isteyiniz Allah'dan. Duâlarınızda da tövbe istiğfâr ve îmân ile çene kapamayı Allah'dan isteyiniz. Îmânla çene kapamayı. Ne kadar günahın olursa olsun îmânlı göçersen kurtuluş çâresi var. Hazret-i Muhammed sana elini uzatacaktır. Şefâati vardır Peygamber'in. "Şefâatim ehl-i kebâiredir" diyor Peygamber. Bitdi. Ama îmânsız çene kapanırsa, dünyâ dolusu arkandan altın dağıtsalar, yüz bin mevlûd, otuz bin hatim okusalar, sana bir faydası yoktur. Amelinle başbaşa kalırsın yakın bir zamanda. Bu günler, söylemiş olduğum günler, yakında senin ve benim başımıza gelecektir. Hiç ihtiyarlara var bize yok, hastalara var bize yok zannetme sakın hâ! O gelici öyle bir gelir ki, o gelici öyle bir gelir ki, o öyle bir pehlivandır ki, elini kime atarsa sırtını tuşa getirir o. Ona Melekü'l-mevt derler.

Üç peygamber geliyormuş. Size bir komprime verelim. Bir kemik yığını görmüşler, gâyetle cesîm, târih öncesi bir kemik yığını, bir hayvanın kemiği. Tek bir hayvanın. Korkunç hayvanlar varmış dünyâda. Demişler, "Nasıl bir hayvan acaba, duâ edelim de Cenâb-ı Hakk bunu ihyâ etsin". Peygamber bunlar. Peygamberin duâsını Allah reddetmez. Biri demiş ki, "Yâ Rabbi, bunun kemiklerini ve sinirlerini biraraya getir, yapışdır" demiş, duâ etmiş. Hakk Teâlâ duâsını kabûl etmiş, sinirler ve kemikler yapışmış, iskelet biraraya gelmiş. Cesîm bir hayvan. Diğer de demiş ki, "Yâ Rabbi, bunun etini, derisini, tüyünü ihsân et" demiş. Tekrardan hayvan şekline girmiş. Yalnız rûhu yok. Üçüncü nebî elini açmış, "Yâ Rabbi, hakkımızda hayırlıysa bunu dirilt" demiş, "hayırlı değilse diriltme yâ Rabbi" demiş. Hemen dağılmış kemikler. Hakk Teâlâ buyurmuş ki, "Eğer hayır kaydını koymasaydınız, dirilt deseydiniz, diriltecektim, üçünüzü de yiyecekdi sizi" demiş bu mahlûk.

Onun için dâimâ, kulağınızda kalsın, hep hayırlısını Allah'dan isteyiniz. "Yâ Rabbi dünyâ metâi ver, keseme çok ver yâ Rabbi, kalbimde yok et, kesemde çok et, kalbimde yok et" de Allah'a. Çok verirse bazen azarsın sonra, Allah'ı, Peygamber'i unutursun. Ben çok adam biliyorum, kışında yarım pantolon vardı, ayakkabıları da yamalıydı, câmiye gelirdi, sonra zengin oldu, Allah zengin etdi onu, sonra câmiye gelmez oldu o. Serveti ve sâ mânı onu câmiden men etdi. Oluyor böyle şeyler. Sahabede de olmuş böyle bir şey. Onun için erkek ona derler, mala mülke sâhib olduğu hâlde, nefs-i emmâresine dizgin vurup o dağlardan büyük olan burnunu huzûrullahda yere sürmektir.

Ramazan'da oruç tutanın duâsı kabûl, günahı mağfûr, uyusan dahi uykun tesbîhdir. Fakat uykuyla orucu geçirmeyiniz. Tesbîh ediniz. Belki ömrümüzün son Ramazan'ı. Geçen Ramazan birçok ihvân u yârânımız vardı, onlarla konuşuyor, koklaşıyorduk değil mi? Onları kaybetdik, gittiler. Bir daha gelmemek üzere gittiler. Seneye de belki biz aradan eksilebiliriz, beni yâhud seni kaybedebiliriz yani.

Tabutlar boş gitmiyor. Yâ seyyiât, ya yılan, çıyan, akrep götürüyorsun tabutunda. Yâhud cennet gülleri, reyhanları götürüyorsun. Hangisini istiyorsun götürmek? Bu tarladan alacaksın onu, dünyâ tarlasından. Dünyâ, âhiretin tarlasıdır. Buradan götüreceksin onu. Buradan olmazsa olmaz o iş. Bu tarladan alacaksın o işleri. Akrebi de burada satıyorlar, yılanı da, çıyanı da. Bildiğin akrep, yılan, çıyan manâsına konuşmadım hâ, onu sen kendin götürürsün. Cehennemde de ateş yokdur, onu da buradan alıp götürürsün sen. Cennetin derecâtı da buradan gider.

Hani biliyor musun, haydi söyleyelim, Ramazan'dır bugün biraz sohbetimiz uzun olsun azıcık, hem de uzun bir zaman sizden ayrıldım ben, ben sizi özledim. Ne verirsen elinle onu bulacaksın âhiretde. Bir adam arpa eker de buğday biçer mi? Ya ısırgan eker, ısırganın yerine arpa biçer mi? Ne ekersen onu biçersin. Öyle değil mi?

Bir hocaefendi varmış Eyüp Sultân'da, gâyetle nekesmiş. Hocaların ekserîsi nekes olur ne hikmetse. Böyle çok sıkı olurlar. Bitecek diye korkuyor. Kimi altdan yalar, kimi altdan yalamaz, üstüne koyar, kıyamaz vermeğe. Öyle bir zât-ı muhteremmiş. Bir zât onu irşâda memûr olmuş, gitmiş. İnsanlar birbirlerini irşâd etmelidir.

Tamahkâr insanların ekmeğini yemeyiniz, çayını içmeyiniz, kahvesini içmeyiniz. Derd olur adama. Bunu sen kitaplarda bulamazsın. Sen ısmarla ona çayı kahveyi. Sakın hâ, ekmeğini ağzına almayacaksın. Hemen hasta olursun.

Hocaefendi kahvede oturuyormuş, bir meczûb, Meczûb Arap Ali diye bir zât ki, senelerden sonra ben Eyüp Câmisinden çıktım mezarlıktan gidiyordum, yoruldum durdum böyle. Kitâpda okumuşdum, Eyüp Târihinde, bir de bakdım, bu Arap Ali'nin mezartaşı benim karşıma çıktı. O koca mezarlığın içerisinde, Eyüp Mezarlığının içerisinde. Yoruldum durdum, yoruldum durunca, orada bakdım okudum aaa Meczûb Arap Ali diyor. Bu işte bu Arap Ali. Gelmiş hocaya demiş ki, "Hocaefendi bana biraz yoğurt al" demiş. Ama irşâd için ona göndermişler onu maneviyyâtda. Hocaefendi almak istemez yoğurdu, "Git canım başkası alsın" filan dediyse de at sineği gibi, meczûb bu, üzerine düşmüş bunun, "ille alacaksın" diye. Hoca "illallah" demiş, yani az sadaka çok belâyı def eder kabîlinden, belâdan kurtulayım diye, oraya kuruşu basmış ve kalkmış oradan, yürümüş. "Biraz da ekmek alsana". "Ekmeği de başkası alsın" demiş, gitmiş hoca fenâ hâlde, hasbünallah çekerek.

O gece rüyâ görmüş. Manâsında bir yerde ama diller tarîfden âciz, şâirler hayallerine getiremezler. Ne göz görmüş, ne kulak işitmiş, ne kalb tahattur etmiş, ne kaleme gelir. Böyle bir makâm. Fakat hocaefendi açlıktan ölüyor. Kimse yok bulunduğu yerde, açlıktan ölüyor. Midesi kazınıyor böyle. "Yâhu burası çok güzel bir yer" diyor, "burası olsa olsa cennet olsa gerekdir ama burada yiyecek içecek yok mu acaba?" diyor hoca rüyâsında, rüyada, gece. Derken bir zât zuhûr etmiş oradan karşısına. "Yâhu burası neresi?" demiş. "Cennet" demiş.

"Olamaz" demiş, "belki cennetliğine cennet ama" demiş, "Kurân'da biz okuduk" demiş, "ve lahami tayrin mimma yeştehûn, ve hûrun îyn, ke emsâli'l-lü'lü'l-l-meknûn, cezâen bimâ kânû ya'melûn. İşte orada kuş çevirmeleri var, nefsin ne isterse onu bulacaksın diyor Kurân-ı Kerîm" demiş, "Ben açlıktan öldüm burada" demiş, "hiçbir şey yok". "Hocaefendi" demiş, "doğrudur ama dünyâdan gönderirsen burada bulursun. İnsan dünyâdan gönderirse burada bulur onu" demiş, "göndermezsen nerede bulacaksın. Hah, bak burada bir yoğurt var" demiş, "şu yoğurdu al ye" demiş. Hoca hemen yoğurda sarılmış, yoğurdu yerken, "Biraz da ekmek yok mu?" deyince, "Yalnız yoğurt göndermişsin hocaefendi, biraz da ekmek gönderseydin onu da bulurdun" demiş.

Sonra hocaefendi sabahleyin kalkmış tövbe istiğfâr etmiş. Cenâb-ı Hakk'a, "Yâ Rabbi" demiş, "benden bu sıfatı al". Kapısını açmış, hânedân olmuş, fakîr fukarâyı yedirmiş, içirmiş. Kapısına gelen fukarâyı boş çevirmemiş.

Şimdi, bunun ters tarafı var. Cehennem kısmı da var bunun aynen böyle. Behlûl-i Dâna'yı görmüş Hârûn Reşîd, demiş, "Yâ Behlûl, nereden geliyorsun?" demiş. "Cehennemden" demiş. "Niye gitdin?". "Ateş almağa. Fakat maalesef bulamadım" demiş. Demiş ki emîrû'l-müminîn, "Yâhu cehennem ateşle dolu diyorlar, Kurân'da da öyle söylüyor Cenâb-ı Hakk", "Ben de öyle biliyordum" demiş, "girdim, sordum cehennemin Mâlik'ine, dediler ki, "Burada ateş bulunmaz. Herkes ateşini dünyadan buraya getirir".

Yaaa! Şimdi, bir yumurta çalanla, bir milyon çalan, ikisi aynı sığağa girse Allah'ın adâleti nerede kalır sonra? Olmaz öyle şey. Herkes ateşini buradan götürüyor. Bir yumurta çalan o kadar ateş götürür buradan, bir milyon çalan, o kadar ateş götürür.

Günahın küçüğü büyüğü olmaz. Allah'a isyândır. Hemen tövbe istiğfâr etmeli, bu Ramazan cehâletimizin son Ramazan'ı olmalı. Bundan sonra dürüst yollara girmeliyiz. İbâdet tâatı bırakmamalıyız. Namazımızı, orucumuzu. Hem de ihlasla kılmalı, riyaen değil. Mürâîliği bırak. Netîcesi iyi olmaz onun. İyi şey değil o. Onu tavuk yapar. Mürâî. Kırk paralık, kırk paralık demeyelim canım, yirmi liralık bir yumurta yapar, yedi mahalleye ilân eder tavuk. Gıt gıt gıdaaak, yumurta yaptım diye. Sakın mürâîlik yapma ibâdet ve tâatda. Sakla hattâ nâfile ibâdetlerini, gizle. Allah ile senin aranda olsun bu muhabbet, bu aşk, bu sevdâ, bu safâ.

Onun için ister cennet, ister cehennem, bu şekilde, herkes buradan götürür. Ne diyor Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi vesellem, "ed-dünyâ mezzûatü'l-âhire, dünyâ âhiretin tarlasıdır" dedi. Buradan götüreceksin. Buradan ekersen orada biçersin. Ne ekersen, ne yaparsan.

Evet, gelelim biz şimdi dersimize. ⁹⁰¹ "شَهْرُ رَمَضَانَ الَّذِي أُنْزِلَ فِيهِ الْقُرْآنُ". Kurân-ı Mübîn, Ramazan-ı Şerîf'de nâzil olmuş, Peygamber'e inmiştir. Elinde bulunan Kitâbullah. Eksiği yoktur. Fazlası da yoktur. Resûl-i Ekrem'e nasıl nâzil olduysa, öylece Allah hıfz etmiştir onu. Ve kıyâmet gününe kadar böyle hıfz edecektir.

Gece Kurân oku. Bildiğin kadar oku. Esteîzübillah, ⁹⁰² "فَاقْرَؤُوا مَا تَيَسَّرَ مِنَ الْقُرْآنِ". Nereden kolay geliyor Kurân'ı okumak, gece mutlakâ Kurân oku. Yarın yevm-i kıyâmetde Kurân der ki

⁹⁰¹ Sure-i Bakara 185

⁹⁰² Sure-i Müzzemmil 20

Cenâb-ı Hakk'a, "Yâ Rabbe'l-âlemîn, gece ben bunu uykusundan men etdim, beni okudu yâ Rabbi" der, Kurân sana şeffî olur. Oruç der ki, "Yâ Rabbi, yemeden içmeden onu ben men etdim, bırak şeffî olayım" der, oruç tutana oruç şeffî olur. Onun için gece mutlakâ Kurân okuyacaksın.

Hele böyle âşikâre oruç sakın yeme! Bu dînî filan bir mesele değil, âdâb-ı muâşerete mugâyirdir. Bırak sen müslümanın karşısında oruç yemeyi, hristiyan komşun olsa onun da perhizi olsa, karşısında et kızartıp yeme, ayıpdır, ayıp. Komşun ölmüş, ölü var komşunda, cenâze var, o komşuyu sen hiç sevmiyorsun, senin düşmanın, sakın radyonu açıp radyo çalma, ayıpdır. Üç gün çalmaman lâzım gelir. İnsanlık iktizâsıdır. Edebdir bu. Hele âşikâre oruç yiyenlerin cezâsı, yedikleri oruçdan daha büyükdür, daha ağırdır. Oruç tutmayan müminlerin cezâsı nedir diye bana sorarsan, onu da sana haber vereyim, manevî olarak. Ölürlen susuz öleceklerdir, oruç tutmayan müslümanlar. Bütün denizler tatlı su olsa, nehirleri ağzına verseler, kanmayacak suya. Mutlakâ susuz ölecektir. Onun için insan hasta olur, seferde olur, oruç yemesi iktizâ eder, Allah müsâade etmiştir, İslâm'da zorluk bir şey yoktur, edeb bakımından, gizli, göstermeden yemelidir, göstermemelidir. Bazı ukalâ var, bazı ukalâlar, "Allah'ın bildiğini kuldan ben niye saklayayım". Ey böyle konuşan kişi! Allah'ın senin hakkında bildiğini kullar bir bilse, senin yüzüne bakmazlar, senin yüzünü tükürük içinde koyarlar. Allah'ın bildiğini kuldan saklamayacak mısın, çıkar donunu, pantolonunu, öyle dolaş. Allah biliyor içindekilerin ne olduğunu. Kuldan saklıyorsun değil mi bazı şeylerini. Kirli yerlerini saklıyorsun, bazı şeyleri. Allah biliyor. Bırak böyle ukalâlığı filan.

Allahu Teâlâ Hazretleri, settâre'l-uyûbdur, Allah günahları örter. Allahu Teâlâ gaffâre'z-zünûbdur, Allah günahları affeder. Hele Ramazan'da! Rahmeti cûş u hurûşa geldi.

Gene bir kıssa anlatayım size, keseyim sonra dersi.

Bir mecûsî, bir Ramazan günü...Çok söylemişimdir size, her Ramazan söylerim ben, gene söyleyeyim de. Bir mecûsî, bir Ramazan günü çocuğu elinde ekmekle sokağa çıkmış. Mecûsî diye ateşe tapana derler, ateşgede, ateşe tapana derler mecûsî. Ateşe Allah diyor, aleve, ateşe. Ekmek almış eline çocuk, Bağdad'da, sokağa çıkmış. Hemen görmüş çocuğun kulağından tutmuş, içeri sokmuş. "Ayıp" demiş, "müslümanlar oruçlu, ayıp değil mi elinde ekmekle dışarı çıkıyorsun, içeride ye ekmeğini" demiş. Mecûsî, son nefesi gelmiş, herkesin sayılı nefesi geldiği gibi onun da son nefesi gelmiş, kafasını ecel yastığına koymuş. Melekül-mevt gelmiş.

Kim o Melekül-mevt? Azrâil aleyhisselâm. Aran iyi olsun. Hani çirkin bir adam geldi mi, "Azrâil gibi adam" diyor. Sakın öyle deme, sakın hâ! En sonunda onunla buluşacaksın, Azrâil'le. İltifatlı davran.

Gelmiş, Cenâb-ı Hakk buyurmuş ki, "Yâ Melekül-mevt, benim Ramazan'ıma ve müminlere hürmet ettiği için onun rûhunu mecûsî olarak kabz etme, mümin olarak kabz et" demiş. Onun üzerine o zât, "Lâ ilâhe illallah Muhammedü'r-Resûlullah" demiş, rûhunu kabz etmiş. Bağdad'ın ileri gelenleri bunu cennetde görüyorlar, diyorlar ki, "Yâhu mecûsî cennete gitmez, senin ne işin var burada?". Diyor ki, "Ben Ramazan'a hürmet ettiğim için Allah bana son

nefesde îmân nasîb etdi" diyor, "îmânlı olarak öldüm ben" diyor. Bir kişi görmemiş rüyâyı. Bağdad'ın maneviyyâtda ileri gelenleri görmüşler.

Bir de bunun ters tarafını alınız şimdi. Böyle hürmet etmeyenlerin sonu nasıl olur acaba? Korkunç olur değil mi? Onun için, islâm demek, edeb demektir, eline, beline, diline sâhib olacaksın. Uçkuruna sâhib olacaksın, diline sâhib olacaksın, gözüne, kulağına, eline sâhib olacaksın. Edebli olacaksın. Senin terbiyenden, edebinden, insâniyyetinden, "İşte bu adam Muhammedî" diyecekler, "Hazret-i Muhammed'in ümmetinden" diyecekler. Biz pisliğimizden, kötülüğümüzden gösteriyoruz bu işi.

Ey müminler! Fırsatı ganîmet biliniz, oruçlusunuz. Hakk Teâlâ'ya kalben nidâ edin, gizli nidâ ile, Allah'dan isteğinizi isteyin, Allah sizi mahrûm etmeyecektir. Hele iftar vakti.

Hazret-i Mûsâ, Cenâb-ı Hakk'ı görmek istedi, Hakk Teâlâ Hazret-i Mûsâ'ya dedi ki, "Len terânî Yâ Mûsâ, sen beni göremezsın". Ve "Aramızda yetmiş bin perde var yâ Mûsâ" dedi, "şu anda seninle benim aramda. Bir zaman gelir, Ümmet-i Muhammed'e Ramazan orucunu farz ederim, iftar vaktinde onlar sofraya otururlar, benim emr-i ilâhîmi beklerler", ezânı. "Okundu mu ezân? Kaç dakîka var?". Kimi duâ ediyor, kimi senâ ediyor.

Sakın çorbanın tuzu az diye kadının başına tencereyi geçirmeye kalkma. Orucun hayrı kalmaz, öyle orucun kıymeti yok. Hattâ birinden zulüm dahi görsen karşılık vermeyeceksin. "Ben oruçluyum kardeşim" diyeceksin. "Ben oruçluyum" deyip, kaçacaksın oradan. Dev kadar kuvvetli olsan mukâbele etmeyeceksin.

İftar vakti olduğu vakitte, sofranın başında, boyunlar bükülüyor, izn-i ilâhîyi bekliyorlar böyle. Cenâb-ı Hakk meleklere mübâhat ediyor, meleklerine, "Ey meleklerim, hani ben Âdem'i halk edeceğim vakitte, 'Kan döker bunlar, fesada uğratır kâinâtı' demişdiniz, bak bak bak, görün, emrimi nasıl dinliyorlar. Önlerinde yiyecekleri, içecekleri var, uzatmıyorlar ellerini. Keseleri var, irâdeleri var, istekleri var, fakat benim emrimi dinliyorlar. Görün işte".

"Yâ Mûsâ işte o ân geldiği vakitte, seninle şu ânda aramızda yetmiş bin perde var, Tûr'da, Tûr-ı Sînâ'da, orada perdeyi kaldıracığım, Ümmet-i Muhammed'le aramda perde yokdur" diyor Hazret-i Allah. Bu fırsatı ganîmet bil.

Yâ Rabbi, oruçlarımızı kabûl et, sıhhat ü âfiyet ver bize, oruçdan zevk ve lezzet ver, ibâdet ve tâatından zevk ver yâ Rabbi, lezzet ver, ibâdetine bizi mahkûm eyle, bizi ibâdetden dûr etme, kapından boş çevirme yâ Rabbi, nefsi emmâresine uyan, nefesine ibâdet eden, nefsinin uşağı, şehvetinin eşeği olanlardan eyleme yâ Rabbi.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

Ramazan-ı Şerîf ve Oruç 15 Haziran 1984 (16 Ramazan 1404)

Kâllallahu Te'âla fî Kitâbihi'l-Azîz.

Eûzübillahimineşşeytânirracîm.

Bismillâhirrahmânirrahîm.

شَهْرُ رَمَضَانَ الَّذِي أُنْزِلَ فِيهِ الْقُرْآنُ هُدًى لِّلنَّاسِ وَبَيِّنَاتٍ مِّنَ الْهُدَى وَالْفُرْقَانِ فَمَنْ شَهِدَ مِنْكُمُ الشَّهْرَ فَلْيَصُمْهُ وَمَنْ كَانَ مَرِيضًا أَوْ عَلَى سَفَرٍ فَعِدَّةٌ مِّنْ أَيَّامٍ أُخَرَ يُرِيدُ اللَّهُ بِكُمُ الْيُسْرَ وَلَا يُرِيدُ بِكُمُ الْعُسْرَ وَلِتُكْمِلُوا الْعِدَّةَ وَلِتُكَبِّرُوا اللَّهَ عَلَى مَا هَدَاكُمْ وَلَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ⁹⁰³

Sadakallahu'l-Azîm.

Azîz ve nezîh ve Hakk'a âşık, Hakk rızâsına tâlib, Mahbûb-i Kibriyâ olan Muhammed Mustafâ'ya kalble bağlı ve Resûl-i Ekrem'i her şeyinden ziyâde severek îmânını kemâle erdirmiş, Hakk'ın cennetine tâlib, rızâsına râgıb olarak buraya gelmiş ve Hakk'ın Kitâbı'na kulak vermiş olan müminler!

Ramazan ayı, çok muhterem ve mübârek bir ay. Geçen hafta da hutbemizde söylemiş idik. Kullar ile Allahu Teâlâ arasındaki münâsebetlerin yani kütüb-i semâviyyenin yani semâdan inen kitapların cümlesi Ramazan-ı Şerîf'de nâzil olmuştur. Bir kitap müstesnâ olmak üzere. Hele bâhusûs ahkâmı eskimeyecek olan, dâimâ genç ve dinç, müminlere şifâ, kâfirlere hüsrân olan kitabımız ki Kurân-ı Mübîn Ramazan'da Kadir Gecesi, Leyle-i Kadir'de inzâle başlamışdır, nüzûl etmeye başlamışdır. Ve yimi üç senede Resûl-i Ekrem'e âyet âyet nâzil olarak, lüzûm oldukça, lüzûm oldukça, böylece tamamlanmışdır. Yirmi üç senede. Ve ondan sonra bir daha ne kitab gelir, ne peygamber gelir. Son nebî ve son resûl, cümle resûllerin seyyidi, sultânı olan Allah'ın sevgilisi, bizim sevgilimiz, bizim peygamberimiz, Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâmdır ki cümle peygamberlerin seyyidi ve efendisidir. Mahşer gününün sâhibidir. Makâm-ı Mahmûd'un sâhibidir. Şefâat-i kübrâ ona verilecektir, onun sâhibidir. Livâ-i Hamd'in sâhibidir. Cümle enbiyâ onun sancağı altına cem olacaklardır.

Elhamdülillah ki biz O'nun bendesiyiz, inşâallah mahşerin şiddetini ve dehşetini görmeyeceğiz, arşın gölgesinde, O'nun sancağı altında cem olacağız ve mübârek ellerinden ve Hayder-i Kerrâr Efendimiz'in mübârek ellerinden ve Cenâb-ı Hasan'ın ve Hüseyin'in

⁹⁰³ Sure-i Bakara 185

mübârek ellerinden, aleyhimüsselâm, Âb-ı Kevser'den içeceğiz inşaallah. Şöyle davet olunacağız, "Dünyâda emrime imtisâlen yemeği içmeği terk etmişdiniz, gelin şimdi Habîbim Muhammed'in elinden, Hayder-i Kerrâr'ın yedinden, Haseneyni'l-Ahseneyn'in yedinden Âb-ı Kevser'den için" denecek ve arşın tahtında Allah'ın sofrasına oturacağız inşaallah. Oruç tutan müminlere, lutf ü kerem ü ihsân-ı ilâhiyye.

Ve bir zümre halk ki bunlar bilâ hesâb velâ azâb mahşere yerine uğramadan, mîzân görmeden, kitapları okunmadan, doğru cennete gönderilecek. Bunlar Allah'a gizli ibâdet edenler. Gizli ibâdetin başında da oruç gelir. Çünkü ben şimdi karnımı doyurup buraya gelip çıksam bu kürsüye, sen ben tok muyum aç mıyım bilmezsin. Bu ibâdet Allah ile benim aramdadır. Senin de öyle değil mi? Onun için gizli ibâdetlerin başı oruçdur. Allahu Teâlâ her ibâdetin karşılığındaki mükâfâtı bildirmiş, cenneti, oradaki bulunan nehirleri, ırmakları, köşkleri, sarayları, hûrileri, gılmanları, vildanları bildirmiş, oruç hakkında demiş ki Cenâb-ı Hakk, "Ene üczî bih". "Ene üczî bih". Manâsı "Ben onu mükâfâtlandıracağım demiş Cenâb-ı Hakk. Gizlemiş Allahu Teâlâ Hazretleri. Onun için yarın mahşer gününde, "Ey Ramazan-ı Şerîfe hürmet eden, gündüzleri nefislerini yemekden içmekden alıkoyan, geceleri uykularını Kurân okuyarak, Allah ile konuşarak terk edenler! Gelin arşın gölgesinde sofa-i ilâhîye" diye Allahu Teâlâ kendi sofrasında bize iftar verecek. Takdîm olunacak olan nimet, ilk nimet, havyardır. Resûl-i Ekrem öyle söylüyor, sallallahu aleyhi vesellem. Bu mükâfâta inşaallah ereceğiz.

Bilâ hesâb velâ azâb cennete bir takım zümre giderler. Melekler bunlara sorarlar, "Hesap gördünüz mü? Defterleriniz okundu mu? Mahşere uğradınız mı?". "Allah bizi buraya gizli olarak aldı. Siz kim oluyorsunuz bize hesap soruyorsunuz" diye, meleklerle o giden zümre böyle der. Bunlar kim acaba, biliyor musun? Başda oruç tutan müminler. Allah oruçlarımızı kabûl etsin.

Şimdi, müminler! Böyle biraz, azıcık karıştıralım bu oruç meselesini. Oruç üç türlü tutulur. Bir. İnsan, yemez, içmez, bir de cinsî münâsebetden kendisini berî tutar. Fecr-i sâdıktan tâ gurûb-ı şemse kadar. Yani fecir zamânından güneş batasıya kadar. Diğer a'zâlarını korumaz. Bu adam yalnız farzı yerine getirmiş olur. Kulağınla gıybet dinlemiş, gözüyle harâma bakmış filan, gözüne sâhib olamamış. Lüzûmlu olan nedir bilir misin? İnsan gözünü terbiye etmeli, özünü terbiye etmelidir. "Efendi, kadın çıplak geziyor, bakmayalım mı?". Evlâdım, kadın çıplak geziyorsa, Allah senin gözüne perde indirmiştir, kapak vermiştir, bakmayacaksın. O kapamıyorsa, sen kapayacaksın. Ve bu nefsin bir an önce ıslah etmen lâzım geliyor. Sonra bakdığın kadın bir kimsenin annesidir, ya kız kardeşidir, ya evlâdır. Senin kız kardeşine, annene, evlâdına laf atsalar, baksalar râzı olur musun? Kendine râzı olmadığın şeye başkasına nasıl râzı olacaksın, yapacaksın o işi. Evvelâ kendine iğneyi sok sonra başkasına çuvaldızı. Yapma öyle şeyler. Mümine ve Muhammedîlere, âşık-ı sâdıklara, Allah'ın kullarına yakışmaz. Bu sıfatları at. Özün sözün erkek olsun, merd ol. Merd ol ve nefs-i emmârene dizgini vur. Gözünü harâmdan sakın ve gözünü tathîr et, temizle gözünü. Gözünü temizlemezsen, gözünü patlatırlar sonra. Gözünü temizle. Gözünü temizle kötülükten, hâin bakmakdan, kötülükten gözünü temizle, gözüne ibret nimetini koy, ibretle bak. Buna çalış. Yani zâhirimiz adam olduğu gibi batımızı da adam etmeğe çalışmamız lâzım geliyor. Buna da biraz gayret lâzım bizim için. Uğraşmak lâzım yani.

Evet. Allahu Teâlâ, gizli ibâdet edenleri cennete gizli olarak alacak. Gizli ibâdetin başında da ilk oruç gelir. İşte dediğim gibi, sen yâhud ben yesek gelsek buraya, kimse bizim ahvâlimizi bilmez, Allah ile kendi aramızda. Gizli ibâdetdir oruç. Ve avâmın orucu da bu. Yemek içmekden kendini men etmek, bir de cinsî münâsbetden kendini berî tutmaktır.

İkinci nevi oruç, daha yüksek zevâtın orucu, yemeği içmeği terk, cinsî münâsebeti terk ve aynı zamanda yedi a'zaya oruç tutdurmak. Gözüyle harâma bakmamak, kulağıyla kötü kelâm, gıybet dinlememek, lisân ile küfü, sebb yapmamak, şetm etmemek, kimsenin kalbini kırmamak. Hattâ birisinden zulüm dahi görsen karşılık vermeyeceksin. Müslümansın sen. "Ben oruçluyum kardeşim" diyeceksin. "Ben oruçluyum, ne söylersen söyle, oruçluyum". Oradan yürüyeceksin. Evet, ikinci derecenin orucu. Yüksek derece bunlar. Gözüyle harâma bakmamak, kulağıyla harâm dinlememek, lisânıyla şetm etmemek, adam çekiştirmemek, gıybet etmemek. Hiç yakışmaz zâten insanlara ama. Bu illetler kadınlarda vardı şimdi zamânımızda erkeklerde de zâhir olmaya başladı. Hele câmi cemaatında. Maalesef bunları görüyoruz ve şâhid oluyoruz. Hiç yakışmıyor câmi cemaatine. Çünkü İblis, oradan müslümanların ibâdet ve tâatını yıkmak istiyor. İşte şalvarı vardı yokdu, sakalı vardı yokdu, kesdiydi, kesmediydi diye böyle yüzüne karşı söylemeyeceği sözü, söyleyemeyeceği sözü arkasından.

Zâten yüzüne karşı söyleyerek kalb kıranla, arkadan söyleyip de kalb kırana veyl vardır, azâb vardır. ⁹⁰⁴ "وَيْلٌ لِّكُلِّ هُمَزَةٍ لُّمَزَةٍ" âyet-i kerîmesinin tefsîrinde böyledir. Yüzüne karşı konuşarak kalb kırmak. hele iyilik yaptığın adamın kafasına yaptığın iyiliği söylemek, başına vurmak. Yaptığın iyiliği ibtâl etmiş olursun. "Açdın, ben seni doyurmadım mı?". "Sana pantolon giydirmedim mi?" filan böyle, bütün yaptığın hayır hasenât ibtâl olunur. Yaptığın iyiliği, şöyle babalarımızın söylediği gibi, yap bir iyilik at denize, balık bilmezse, Hâlık bilir. Karşındaki adamdan mukâbilinde iyilik beklemeyeceksin, teşekkür de beklemeyeceksin, bir mükâfât da beklemeyeceksin. Ancak yaptığın iyiliğin karşılığını yerin göğün sâhibi, bilinen ve bilinmeyen âlemlerin mâliki olan, Rahmân ve Rahîm olan Allah'dan bekleyeceksin. Bunu gözönüne al, öyle iyilik yap. Onun için Cenâb-ı Hakk Ehl-i Beyt-i Mustafâ'yı Sûre-i İnsân'da medh ederken, ⁹⁰⁵ "وَيُطْعَمُونَ الطَّعَامَ عَلَىٰ حُبِّهِ مِسْكِينًا وَيَتِيمًا وَأَسِيرًا", onlar sevdikleri taâmı seve seve yetîmlere, yoksullara ve esîrlere verirlerdi" diyor.

Kim onlar? İmâm-ı Ali kerremallahu vecheh, bir hâdisе olmuş, böyle bir hâdisе, Cenâb-ı Fâtîmetü'z-Zehrâ. Haseneyn hasta olmuşlar, hasta olunca Cenâb-ı Hakk'a nezretmişler, oruç nezretmişler. "Yâ Rabbi evlâdlarımıza sıhhat verirsen, oruç tutacağız Yâ Rabbi" demişler. Onlar da sıhhat bulunca nezirlerini yerine getirmişler. Akşam üstü iftar sofrasını hazırlamışlar, yapabilecek misin bakayım, iftarlığı hazırlamışlar, kapı çalınmış. Bir miskîn gelmiş. Miskîn, sümüşü akıyor manâsına değil, akşama yiyeceği olmayan kimse. Arapda miskîn yoksul kimseye derler. Bizim Türkçede sümüşü mümüşü akıyor filan sersem adama miskîn derler. Öyle değil. Fakîr geldi yani. "Şey'enlillah Yâ İmâm" dedi. Olduğu gibi iftar tepsisini fukarâya vermişler, miskîne. Suyla bozmuşlar oruçlarını, ikinci gün oruç tutmuşlar.

⁹⁰⁴ Sure-i Hümeze 1

⁹⁰⁵ Sure-i İnsan 8

Yapabilir misin? Bunlar Ehl-i Beyt-i Mustafâ. Hazret-i Ali kerremallahu vecheye sormuşlar demişler ki, "Yâ Ali, zekât kaçda kaç?" demişler. "Size göre kırkda birini vermek, bize göre hepsini vermek. Hattâ üzerine kelleyi vermek" demiş. Hâlâ sen paraya kıyamıyorsun, zekâtı vermeye. O zekâtını vermeye kıyamadığın paranın, yılan olacağını, yarın yevm-i kıyâmetde senin boynuna dolanacağını, hem Allah Kurân'da hem de hadîs-i peygamberîde Peygamberimiz haber veriyor. ⁹⁰⁶ "سَيُطَوَّقُونَ مَا بَخَلُوا", onların bahl edip veremedikleri mallarını onların boynuna dolayacağız" diyor Allah Kurân-ı Kerîm'de. Gene Ebâ Hureyre Resûl-i Ekrem'den rivâyet ediyor, "Zekâtı verilmeyen mallar, iki başlı yılan olur ve sâhibinin koynunda bulunur ve mahşer yerinde boynuna dolanır. O kendini kurtarmaya çalışır, yılan der ki, 'niye benden kurtulmak istiyorsun, dünyada pek sevdiğin ben senin parandım, herkesden gizler ve saklardın beni, şimdi benden kurtulmak mı istiyorsun' diyecek".

Gene alalım Sûre-i Tövbe'den bir yer var, zenginlerin kulağı çınlasın. Zekâtını vermeyenlerin tabîf. Bazısı da, "Devlete vergi veriyoruz ya". Vergi başka zekât başkadır. İstersen devletin vergisini verme bak ne yapıyor. Öteki geriye kalıyor ama daha şiddetli. Esteîzübillah, ⁹⁰⁷ "وَالَّذِينَ يَكْنِزُونَ الذَّهَبَ وَالْفِضَّةَ وَلَا يُنفِقُونَهَا فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَبَشِّرْهُمْ بِعَذَابٍ أَلِيمٍ", şu kimseler ki altınlarını ve gümüşlerini kilitlediler, sakladılar, Allah yoluna infâk etmediler, Habîbim Muhammedim, azâb-ı elîm ile onlara tebşîr et". Alay var hem de, istihzâ var.

Mal kendinin mi zannetdin sen? Ne zannediyorsun malı? Neyine güveniyorsun? "Efendim, zenginim ben". Öyle nice zenginler öldüler de çocukları sokaklarda süründü, haberin var mı? Merhamet edersen merhamet olunursun. Sen babasız büyüdünse, yetîm büyüdünse, yetîmlere merhamet edeceksin. Bilmiyorsun sen yetîmliğin ne olduğunu. Bayram geliyor. Bayram, zengin çocuklarına güzel bir gündür. Zenginler için mühim bir gündür. Dostlarıyla, ahabâblarıyla kavuşurlar, güzel güzel nimetler, taâmlar yerler. Güzel elbiseler giyerler, giysiler giyerler sırtlarına. Ama fukarâ için gâyetle korkunç bir gündür. Çocuklar ağlar, "Baba alsana elbise". Görür. Çocuk anlamaz ki yokdan. Onun için bu gözyaşını sileceksin. Akşam olduğu vakitte, yatağına girdiğin vakitte, vicdânın müsterih olacak, "Ben bugün kaç kişinin gözyaşını sildim" diye düşüneceksin.

Ey zengin! Mal benim diyen! Senin değil, Allah'ın. Bugün kaç kişinin gözyaşını sildin? Kaç tâne garîbi giydirdin? Kaç tâne aç doyurdun? Kaç tâne susuza su verdin? Yarın için, kıyâmet günü için ne hazırladın? "Ne yaptım ben bugün", bunu düşünüyor musun hiç? Yatak senin için bir kabir remzidir. Yakın zamanda yalnız başına yatacaksın, kabre gireceksin. Her şeyini bırakıp. Altınlarını, gümüşlerini kilitleyenler! Allah diyor, ben demiyorum, semâvâtın ve ardın Rabbi ve bilinen ve bilinmeyen âlemlerin Allah'ı, bizi yokdan vâir eden, bizi öldürecek, tekrar diriltecek olan Allah. Ha bir kişiyi diriltmiş, ha milyonları diriltmiş. Neden halk olduğunu unuttun da şimdi bir daha bundan sonra dirilmeyeceğini mi zannediyorsun yani. Menîden halk olundun. İğrenç bir su parçasından halk olundun. Seni menîden halk eden Allah tekrar öldürüp diriltemeyecek öyle mi! Öyle mi zannediyorsun? Diriltecek ve bu verdiği nimetlerin hesâbını soracak. Hattâ yaz gününde içtiğin soğuk suyun dahi hesâbı sorulacak. Burada karnını etliyle sütlüyle doyururken komşun açsa îmânın kemâlde değildir bir defa. Hazret-i

⁹⁰⁶ Sure-i Âl-i İmrân 180

⁹⁰⁷ Sure-i Tövbe 34

Muhammed'i sevenler yapamaz bunu. Bunu yapamazlar Hazret-i Muhammed'i sevenler. Kitâbım Kurân diyen bunu yapamaz.

Kaç kişiyi doyurdun Ramazan'da, gönül aldın? Adam doyurmayı enâyilik mi zannediyorsun? O vakit kendin enâyî olursun. İftara adam çağırınız, fukarâyı çağırın, fakîrleri. Komşularını da çağır, gönül de al. Ziyânı yok. Sarhoşlara git de Şeytan yoluna nasıl para sarf olunduğunu gör, sen de Allah yoluna parayı öyle sarf et. Her akşam yirmi kişiye içki ısmarlıyor, binlerce lira veriyor. Sen de Allah için ver be! Hiç ibretin yok mu senin gözünde! Onlar Şeytan için veriyorlar, sen Allah için ver. Bugüne kadar Şeytan için verdinse, bundan sonra orayı kes, Allah için ver, biraz yatırım yap istikbâl için.

"Şu kimseler ki altınlarını ve gümüşlerini kilitlediler, Hakk yoluna sarf etmediler, vermediler, Allah yoluna vermediler, Allah yoluna dağıtmadılar, düğüm üzerine düğüm vurdular". Kim o? Kim olursa olsun. Hacı, hoca, şeyh, pâdişah, kral, ne olursa olsun. "fe beşşirhüm bi azâbin elîm, Habîbim Muhammed tebşîr et, müjdele müjdele!". Alay var. "Azâb-ı elîm ile tebşîr et". Allah gösteriyor şimdi, ne yapacağını da söylüyor. ⁹⁰⁸ "O birikdirdikleri, bir gün gelecek, o birikdirdikleri, altınları ve gümüşleri, ateşde kızdıracağım" diyor Allahu Teâlâ, "cehennemde kızdıracağım, onların yanlarına ve önlerine ve sırtlarına basdıracağım. Diyeceğim ki, biriktirdiğiniz paranın tadını tadınız bakalım". Diğer bir âyet-i kerîmede, ⁹⁰⁹ "ذُوقْ إِنَّكَ أَنْتَ الْعَزِيزُ الْكَرِيمُ". Sen büyük adamdın be, çok büyük adamdın sen, senin birkaç apartmanın, sayfiyede yerlerin vardı. Fukarâyı selâm vermezdin, kendini bir şey zannediyordun. Unutmuşdun menîden geldiğini, sonra cîfe olacağını da unutmuşdun. Fukarâyı selâm vermezdin, fukarânın selâmını almazdın. "ذُوقْ إِنَّكَ أَنْتَ الْعَزِيزُ الْكَرِيمُ". Sen büyük adamsın, tat bakalım cehennemin ateşini.

Gene bir yerde, âvânı ve yârânı ile, dalkavuklarıyla giden için söylüyor Cenâb-ı Hakk, kabire girdiği vakitte soracaklar, "Yalnız mı geldin! Hani adamların, hani arkadaşların, hani âvânın, hani dalkavukların, neredeler! Yalnız mı geldin!".

Efendi! Hikâye diye dinleme bunları benden! Olacak bunlar! Muhbir-i Sâdık Muhammed haber verdi, sallallahu aleyhi vesellem. Olacak, bitdi.

İslâm beş şey üzerine binâ kılınmış. Bu binâyı yap. Tevhîd etdin, "Lâ ilâhe illallah Muhammedü'r-Resûlullah", cehennemin kilidini kilitledin, ateşini söndürdün, cennetin miftâhıyla açdın. Cennet miftâhı o. Sekiz cennet kapısını açdın. Neyle? "Lâ ilâhe illallah" anahtarıyla. "Lâ ilâhe illallah Muhammedü'r-Resûlullah" anahtarıyla açdın cennetin sekiz kapısını. Yedi cehennemi de kilitledin bununla. Yedi tamuyu söndürdün. Cennetin yüz derecâtına sâhib oldun. Sonra bu îmânını muhâfaza et. Nedir o? Mücerred bu îmân, rüzgarlı havada yanan muma benzer. A sultânım efendim! Bunun etrâfına fener çevir. Beş vakit namaz. İslâmın temellerinden birisi. Yani îmân mumunu muhâfaza edecek olan fener. İki. Oruç. Senede bir ay, Ramazan'da. Hele eyyâm-ı sâirede tutabiliyorsan tut, tutamıyorsan dilini tut, kimsenin kalbini kırma. İyilik yaparsan yap, yapmazsan fenâlık yapma hiç olmazsa.

⁹⁰⁸ Sure-i Tevbe 35

⁹⁰⁹ Sure-i Duhân 49

Görmüyor musun musallâya getirilenleri? Senin benim gibi insandı onlar da. İmâm soruyor, imâmın haberi yok kendinden, "Nasıl biliyorsunuz bunu?" diye soruyor. Kimisi, "İyi biliyoruz" diyorlar, ağlıyorlar, kimisi "İyi biliyoruuuzz" diyorlar ne olduğunu. Halka yalan söyletme. Halka yalancı şâhidlik yaptırtma.

Yolculuk var. Şarkıyı dinlediğin vakitte, yolculuk şarkısını, hatırla. Yolculuğu hatırla. Sana başka şeyi hatırlatmasın o yolculuk var yolculuk. Sana âhireti hatırlatsın o yolculuk var yolculuk. Saçına sakalına ak düştü, hâlâ uslanmadın, oyundan kendini geriye alamıyorsun. Çocuk musun sen! Memlekete yararlı ne iş yapabildin? Haydi soruyorum. Sor bakalım kendine. Allah seni hesâba çekmeden, kendini sen bir hesâba çek bakayım haydi. Saçın sakalın ağarmış hâlâ oyundasın sen, kafan oyunda işliyor. Bırak bunları. "Efendi, hiç keyfimiz yok". Var keyfin. Sana ben içki sunayım ki bir daha ayılma hiç. Allah Muhammed aşkı. Onları sev, zarar etmeyeceksin. Öyle bir sarhoş olacaksın ki, nâr-ı cehennem nûr olacak. Sana Hazret-i Muhammed âgûşunu açacak. Âlemlerin Rabbi cemâlinden gıtâyı yani perdeyi kaldıracak, sana cemâlini gösterecek bu âlemde. Nereye baksan O'nu göreceksin sonra.

İkinci. Oruç. İkinci kısmın orucunu söylüyorduk. Birinci kısmın orucu, avam orucu, yemek içmekten kendini men etmek, bir de uçkurunu tutmak. Uçkurunu böyle tutmak değil yani cinsî münâsebetden kendini muhâfaza etmek. Her dâim böyle yap. Sözümü iyi dinle şimdi. Ramazan'da yemek içmeyi terk ettiğin ve cinsî münâsebetden geri durduğun gibi, Ramazan hâricinde de harâmı yeme, harâmdan oruçlu ol. Allah'ın men ettiği şeyi içme, ona da oruçlu ol Ramazan hâricinde. Cinsî münâsebetden geri dur, gayr-ı meşrû işe yanaşma, yapışma. Yakışmaz sana. İnsansın sen. Acaba anlatabildim mi?

İkinci sınıf oruç. Yemek içmeyi terk, cinsî münâsebeti terk. Gözünle harâma bakmayacaksın, ibretle bakacaksın. Kulağınla kötü söz işitmeyeceksin. Söylüyorlar. Oradan yürü, hemen terk et o meclisi.

Bak Efendiler! Ramazan münâsebetiyle câmiye geldiniz memnûn oldum. Bu bir îmân alâmeti ve inşâallah istikbâlde de sizlerin beş vakit namaz kılacağınıza kâil oluyorum, Allah da bize bunu böyle ilhâm ediyor, böyle bildiriyor. Bir îmân alâmetidir bu. İnşâallah Ramazan'dan sonra da böyle beklerim sizi câmiye, Cuma'ları filan. Gelmelisiniz câmiye, Cuma'ya gelmelisiniz. Beş vakit namazı kılmalısınız kardeşim. Bak görüyorsun ya, Ramazan bir derken on beş oldu. Ömür de böyle. Dün çocukduk, mahallede oynuyorduk. Sonra genç olduk. Sonra dinç olduk. Şimdi ihtiyar olduk, yürüyemiyoruz.

Genç! Sana söylemiyorum. Sana da söylüyorum ama sen bilmiyorsun daha ihtiyarlığın ne olduğunu. Yarın suyu içeceksin, miden hazmetmeyecek, içtiğin suyu çıkaramayacaksın. O hâle geleceksin. O gün gelmeden namaz kıl be! Bir gün gelecek açlığa tahammül edemeyeceksin, o gün gelmeden oruç tut, alışdır kendini.

Ayaklarıyla kötü yere gitmeyecek, ikinci sınıf oruç tutanlar, elleriyle kötü tutmayacaklar, kötü yazmayacaklar, kötü söylemeyecekler. Zâten mümin tatlıdır, tatlıyı sever. Tatlı manâsına, helva manâsına, baklava manâsına değil, müminlerden kötü söz zâhir olmaz. Müminlerin özü kötü değildir. Müminlerin elinden kötü şey zâhir olmaz. Müminler kötü yere gitmezler. Allah'ın sevgilileri, hayır hasenât varken ne işi var Şeytan yollarında.

Bak söylüyorum size, hepimizin başına gelebilir, hepimizin başına gelmiştir belki, geçmiştir. Olabilir. İnsanız. Dünyâda günahsız bir kişi var, masûm olarak. İrâdesi Hakk'da olduğu için. Hazret-i Muhammed Mustafâ'dır. Diğer peygamberlerden zelle sâdır olmuştur, diğer nebîlerden. Şimdi birkaç şey söyleyeceğim sana, bu tavsiyelerimi tutarsan bu işlerden vazgeçeceksin. Meselâ, "Efendi, ben içkiyi bırakmak istiyorum ama bırakamıyorum bir türlü" dersen bana, öğreteceğim sana şimdi bunun usûlünü. Evvelâ Allahu Teâlâ'ya kalbini verdikten sonra, "Yâ Rabbi, ben bundan istikrah etmek istiyorum, beni bundan vazgeçir. Her şeye kâdiru kayyûm sensin" diyerek gözyaşı dökdükden sonra içki arkadaşlarını terk edeceksin evvelâ. içki arkadaşlarını terk etmeden içkiyi terk edemezsin. Onlar seni yoldan çıkarırlar. Ben sana ilaçlarını söylüyorum. Kumar oynuyorsun, kumarı terk etmek istiyorsun değil mi? Evvelâ kumar arkadaşlarını terk edeceksin, kumar arkadaşlarını. Kiminle oynuyorsun, onların yanına gitmeyeceksin. Sonra Allahu Teâlâ'ya, "Yâ Rabbi, ben bu kötü huydan vazgeçir yâ Rabbi" diye Allah'a yalvaracaksın. O vakit kurtulursun. Her şey böyle. Kötüyle düşüp kalkdığın müddetçe kendini sen kurtaramazsın. Çamurun içine düşmüşsün, manevî çamurun içerisine. Kurtulmak için elini atdıkça tuttuğun yer kopar ve gene tekrardan çamurun içine yuvarlanırsın.

Birincisi avam orucu. İkincisi havass orucudur, yüksek derece. Yedi a'zâsıyla. Ayağıyla kötü yere gitmemek, eliyle kötüyü tutmamak, burnuyla kötü şeyi koklamamak, gözüyle kötü yere bakmamak, lisânıyla kötü söylememek, kulağıyla kötü dinlememek. Yemek içmeği de men etmek nefsinden, bir de cinsî münâsebeti. Bu ikinci derece. Üçüncü. Havâssü'l-havâss orucu var. Aynen böyle yemeyi, içmeyi ve cinsî münâsebeti kesip, yedi a'zâya oruç tutturduktan sonra, kalbine Allah ve Resûlullah muhabbetinden başka hiçbir şey sokmayacak. İşte bu havâssü'l-havâss orucu ki en makbûl oruçlardan bir tânesi budur. Zannediyorum ki işte bu orucu tutanlar mahkeme-i kübrâda hesap vermeden, defteri okunmadan gizli olarak cennât-ı âliyâta alınacaklar.

Ramazan'ın evveli rahmet. Allah iftar vaktinde sana rahmet ile nazar ediyor. "Efendi, ben çok günahkârım". Bana söyleme bunu. Havanın her bir zerresi kadar günahın olsa, Allah'ın rahmeti bundan geniştir, Allah affeder. Sen hele Allah'a dön, Allah'a dön, Allah'a dön sen. Allah'a dön, Allah'a rücû et, Allah de. Lisânınla Allah de, kalbini Allah'a bağla. Lisânın söyleyip kalbinde yoksa, münâfık olursun, olmaz öyle şey. Hakk'ın ismi dilinde olsun, sevgisi muhabbeti gönlünde olsun. Allah kapısına gelen hiçbir kulu boş çevirmemiştir, çevirmez Allah. Rahmân'dır, Rahîm'dir, Settâr'dır, Gaffâr'dır.

Mûsâ Peygamber'e öyle söylemiş, hoşuma gitdiği için ben dâimâ söylerim, gene söyleyeceğim sizlere. Demiş, "Yâ Mûsâ, Firavun seksen küsur sene ene rabbükümü'l-a'lâ dedi, ben sizin rabb-i a'lânızım diye ilân etdi kâinâta". Herif ilâhım diyor, Firavun, seksen küsur sene. "Yâ Mûsâ, zât-ı eccl-i a'lâma kasem ederim ki bir kerre sübhâne rabbiye'l-a'lâ deseydi onu affederdim" diyor Hazret-i Allah. O bende-i Mûsâ idi, biz bende-i Muhammed'iz, sallallahu aleyhi vesellem.

Hani bir zât, İmâm-ı Cafer-i Sâdık'a geldi de, aleyhisselâm, dedi, "Yâ İmâm, bana Allah'ı göster" demiş. Hazret-i İmâm demiş ki, ⁹¹⁰ "وَلَمَّا جَاءَ مُوسَى لِمِيقَاتِنَا وَكَلَّمَهُ رَبُّهُ قَالَ رَبِّ أَرِنِي إِلَهَكَ", Yâ

⁹¹⁰ Sure-i A'râf 143

Rabbi bana kendini göster, ben sana bakayım demiş Mûsâ Peygamber, âyet-i kerîmenin beyânı. Denizden bir katre olarak söyledik. Hazret-i Cafer-i Sâdık öyle söylüyor, Mûsâ Peygamber kelîmullah iken, Allah'dan bunu istedi, Allah dedi ki, "Sen beni göremezsın, لَنْ تَرَانِي len terânî, sen beni göremezsın" dedi. Demiş ki o zât, Hazret-i İmâm'a, "O vakt-i Mûsâ idi, şimdi vakt-i Muhammediyyetdir" demiş, "ceddin Hayder-i Kerrâr İmâm-ı Ali buyurdu ki, lâ a'budu rabben lem ereh, ben görmediğim rabbe ibâdet etmem diyor" demiş, "ceddin Ali" demiş. İmâm bakmış ki o adam da dolu, boş değil, dedi, "Götürün bunu Dicle nehrine atın, fakat boğmayın" dedi ihvânına. Götürdüler, beynel-hayâtu ve'l-memât bıraktılar onu. O çıktı, yemîn etdi, "Vallâhi gördüm, billâhi gördüm yâ İmâm" diye. Tabii Cafer-i Sâdık Hazretleri Âl-i Muhammed'den. Allah şefâatlerine nâil etsin cümlemizi. Amân şikâyetlerinden korkarız. Yaaa! Yerden semâya kadr, tâ arşa kadar sevabımız olsa, onların birini kırarsak iş felâket olur. Allah muhâfaza buyursun. Amân büyüklere dil uzatmayın! Amân büyükleri kırmayın! Yüzümüzün her tarafı simsiyah günahla kara, gönlümüz günahla yara olmuş, bizim şefâatçılarımız onlardır, onları kırmaya gelmez. Baksana ne kadar mühim bir zât-ı ekrem.

Bir şey daha söyleyeceğim, zuhûr etdi şimdi, Ramazan'dır bu, affedin beni. Patronlar da bizi affetsinler yani işçilerini burada tutuyoruz filan diye. Cafer-i Sâdık Hazretleri namaz kılıyormuş câmide, mescidde, bir zât da oraya gelmiş namaz kılmaya. Parası var, altını biraz. Yüz altını varmış. Bin dirhem o devire göre. Namaz kılarken arkadaşları gelmişler, yavaşcacık o adamın altınını oradan çekmişler, duymamış adam. Sonra kaçmış gitmişler. Şaka yapmışlar yani latîfe yapmışlar. Namazı bitirmiş, bakmış para yok. Câmide Hazret-i İmâm'dan başka kimse yok. Gitmiş İmâm'ın yakasına sarılmış, tanımıyor ama İmâm-ı Cafer-i Sâdık'ı. Demiş ki, "Efendi, benim paramı ver" demiş. Demiş, "Evlâdım, ben senin paranı görmedim, bilmiyorum, ben burada namaz kılıyordum". "Hayır! Senden başka burada kimse yok. Cinler almadı ya bunu. Sen aldın" demiş. Aldın almadın derken bakmış ki ses yükselmeye başlamış, adamın sesi. Çünkü bazı adamın ameli kelbdır, köpekdir. Kemiği elinden gitdi mi başlar havlamaya, hırlamaya. İnsanlar insan gibi konuşurlar. Demiş ki Hazret-i İmâm, "Gel benimle beraber" demiş, almış evine götürmüş. "Ne kadardı paran?" demiş. "Bin dirhem, yüz altın" demiş. Çıkarmış Hazret, "Buyrun" demiş, "Al haydi git yavrum". Adam gitmiş gideceği yere, arkadaşları orada gülüşüyorlar. "Ne oldu, paran mı kayboldu?" filan. "Param kayboldu ama gitdim aldım" demiş, "yakaladım yakasından, bırakır mıyım" demiş. Demişler, "Senin paran burada ayol". "Ne parası?". "Biz aldık, şaka yaptık" demişler. "Biz şaka yaptık sana, senin paranı biz aldık, şaka yaptık". Almış parayı adam utanarak, gitmiş Hazret-i İmâm'ın kapısını çalmış. Hazret-i İmâm açmış kapıyı, "Buyurun" demiş. "Efendim, affedersiniz, yanlışlık oldu bu iş, bizim arkadaşlar şaka yapmışlar, benim haberim yokken arkadaşlarım almışlar parayı. Şu paranızı lütfen alın". "Yooook, burası maden-i mürüvvet Ehl-i Beyt-i Mustafâ'dır, verilen şey geri alınmaz" demiş. "Sana hediye etdim onu ben, haydi fukarâya dağıt onu istersen. İster kendin ye, ister fukarâya dağıt".

Onun için onları kırmaya gelmez. Onlar birer hidâyet güneşi. Allah cümlemizi onların şefâatlarından mahrum bırakmasın. Sonra hâl harâb olur. Onları hoşnûd edersek, korkulacak bir şey yok gibidir. Çünkü hepimize biri sâhib çıkar mahşer gününde, bırakmazlar. Bir çoban sürüsünü bırakır mı hiç? Başda Resûl-i Ekrem var, sallallahu aleyhi vesellem. Onlar O'nun evlâdı yani bırakmazlar. Amân! İlle Resûl-i Ekrem'i çok sevin. O'nun âlini, evlâdını, Ehl-i Beyt'ini, ashâbını, ensârını, evliyâsını sevin. Sevin, çok sevin. Ve O'nun yolundan ayrılmayın

efendiler! Rızâ, rıdvân, doğru yol, istikbâl, hep oradan. Allah'a gitmek isteyen Muhammed'in kapısından girsin, oraya vâsıl olacak, gidecek oraya. Ali'yi de orada bulacak, Ömer'i de orada bulacak, Ebûbekir'i de, Osman'ı da, Saad'ı ve Saîd'i de, Ubeyd ibn Cerrâh'ı da, Abdurrahmân'ı da, hepsini orada bulacaklardır. Melâike-i mukarrabîn de orada. Onlar فِي مَقْعَدٍ صَدَقَ عَنْدَ مَلِكٍ مُقْتَدِرٍ " dedirler. Makâmları onların odur.

Şimdi, efendiler! Ramazan'da Kurân ve sâir semâvî kitaplar nâzil olmak münâsebetiyle, geceleri biraz Kurân okuyun. Hepinize söylüyorum. Kurân okumasını bilen bilmeyen. Öğren! Ne demek öğrenmemek. Başımızı belâya sokan, felâket getiren cehâlet değil mi? Okumadık, okumadık, bu hâle geldik. Oyuncak olduk. Kurân'ı oku. Mektûb-ı Rabbânî. "Efendi, bilmiyorum". Bilesiye kadar bildiğin sûreleri oku. Gece mutlakâ bir şey oku biraz. Gündüz mutlakâ biraz tevhîd et. Ama duyarak tevhîd et. Ağzında tevhîd, gönlünde Şeytan olmaya. Ağzında Allah'ın ismi, gönlünde muhabbeti ve sevgisi ola. Ağzında Muhammed'in ismi olsun, muhabbeti gönlünde olsun. Ehl-i Beyt'in ismi ağzında, muhabbeti gönlünde olsun. Sakın çıkarma gönlünden. Onlar kalbden çıkdı mı, o kalb, Şeytan evidir. Şeytan sarayı olur o, Şeytan evi olur o. Mutlakâ Kurân-ı Kerîm okuyunuz.

Bak, görüyorsunuz ya müslümanlar, gayret edin biraz daha, Şeytan sizin ensenize biner, Ramazan'ın ortasına doğru biraz hafifledi cemaat filan. Yapmayın öyle şeyler. Tahammül edin. Allah'dan yardım isteyin. Bak, namazda ne diyoruz, biliyor musun? "إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ". Manâsı şu. "Yâ Rabbi, sana ibâdet ederiz ve ibadeti yapmak için ancak senden yardım isteriz". Allah'ın yardımı olmayınca kullar ibâdet edemezler. Onun için Allah'dan yardım iste ibâdet yapmaya.

Dün câmide oturuyorum da Bayezid Camisinde, ikindiden sonra. Orada ağacın altına gençler oturuyorlar, Ramazan'da yiyorlar filan filan. Birisi beddûa etdi. Beddûa etmeyin çocuklar, efendiler. Size de öyle söylüyorum. Yapmayın, günahdır. Onların da cedleri hacı, hoca, şeyh, şehîd, gâzî, hepsi öyle. Bu milletin evlâdları böyledir. Hepsî böyle. Onlara da duâ edin, "Yâ Rabbi, bunları şen etdiğin gibi, oruçdan bunlara da zevk ver yâ Rabbi, bunlara da namazdan zevk ver yâ Rabbi". Allah kalbleri çevirirse bir anda her şey olur. En katı kalb hemen yumuşar. Duâ edin dâimâ. Sakın hâ kötü söz söylemeyin, lisânlarınızı kötülüğe alışdırmayın. Genç onlar, kusurlarına bakmayın. Allahu Teâlâ onları affetsin. Cenâb-ı Allah hepsinin kalbini nûr-ı îmân ile münevver kılsın. Kalblerini aşkullah, muhabbetullah ile münevver eylesin evlâdlarımızın. Görmediler ki, bilmiyorlar ki, görsünler ki yapalar. Görmeyince ne yapacaklar. Bilmiyorlar. Birçoklarının âilesi, âileleri bilmiyor. Öyle çocuklar geldi ki bana namaz nedir, ibâdet nedir, Allah nedir bilmiyor. Hattâ bir çocuğu, şimdi tekâüd bile olmuş, hâlâ ben kendimi çocuk zannediyorum, aldım yetiştirdim filan, annesi geldi bana davâcı oldu. "Oğlumu aldın" dedi, "bu dans etmesini bilmez, sen bunu dansdan men edersin, bilmem ne yaparsın filan, benim oğluma kız vermezler" dedi. Vallâhi böyle, bak makâm-ı Muhammediyyedeyim yani. Öyle anneler var yani, öyle babalar var. Çocukların ne kabahati var, evlâdlarımızın. Duâ ediniz. Duâ edin. Allah duâ ile, birçok şeyleri feth etdirir. Göğün direği duâdır. Dînin direği duâdır. En büyük ibâdet duâdır. Allah'dan istemek. İsteyiniz. Bak Resûl-i Ekrem de duâ etmiştir. demiştir ki, "Yâ Rabbi, bu dîn-i islâmı ya Ebû Cehil'le yâhud Ömer'le teyîd et" demiştir. İkisi de âsî kâfir idi. Korkunç! Hiç merhametleri yok. Hele Ömer ibn Hattâb islâmından evvelki durumunda müslüman olan kölelerini döve döve öldürürdü, "müslüman mı oldunuz" diye. Efendimiz duâ buyurdular, "Yâ Rabbi, bu dîn-i islâmı ya Ömer'le ya Ebû

Cehil'le teyîd eyle" dedi. Ertesi günü Ömer ibn Hattâb geldi, îmân ile müşerref oldu. Bir anda. E tabii Peygamber duâsı ama Peygamber'in duâsı Ömer'e, senin de duân bizim gibi insanlara. Duâ edin, kötü söylemeyin.

Zekâtlarınızı verin, yoksullara yardım ediniz ve iftara adam çağırın, götürün, iftara adam götürün. Ve yemek yediniz mutlakâ. Yediniz yediniz! Verin verin verin! Veren el alandan efdaldır. Verin! Veren el alan elin üstündedir. Verin, yediniz. Bir adam bir adama iftar etdirirse, oruç tutan adamın sevabı kadar iftar etdiren de aynı sevabı alır. Sevabın yarısı ona yarısı ona kalır manâsına değil. Oruç tutan adam yüz sevap alacak Allah'dan, yüz sevap alacak, öyle farzedelim. Yüz sevap alacak. Cenâb-ı Hakk, o oruç tutan adama yüz sevap verdiği gibi, iftar etdiren adama da yüz sevap verir ayrıyeten. Bedava sevaba nâil olursun. Selâm verin birbirinize, sevişin. Yediniz, içirin, selâm verin ve Kurân'ı okuyunuz ki iki cihânda felâha nâil olasınız.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

Kadir Gecesi 22 Haziran 1984 (23 Ramazan 1404)

Kâlallahu Te'âla fî Kitâbihi'l-Azîz.

Eûzübillahimineşşeytânirracîm.

Bismillâhirrahmânirrahîm.

إِنَّا أَنْزَلْنَاهُ فِي لَيْلَةِ الْقَدْرِ * وَمَا أَدْرَاكَ مَا لَيْلَةُ الْقَدْرِ * لَيْلَةُ الْقَدْرِ خَيْرٌ مِنْ أَلْفِ شَهْرٍ * تَنْزِيلُ الْمَلَكَةِ وَالرُّوحُ فِيهَا بِإِذْنِ رَبِّهِمْ مِنْ كُلِّ

أَمْرٍ * سَلَامٌ هِيَ حَتَّىٰ مَطْلَعِ الْفَجْرِ * 911

Sadakallahu'l-Azîm.

Ağızları Kurân'lı, göğüsleri îmânlı olan müminler!

Rahat oturunuz. Eğer diz çökmek kudretine mâlik değilsen, oturamıyorsan, bağdaş kur. Rahat otur ve rahat hutbeyi dinle. Ayakların ağırırken hutbeyi dinleyemezsin. Uyuma! Uykuyu da terk et. Uzun bir uykuya yatacaksın, yakın bir zamanda. O uyku gelmeden evvel uyuma.

Allahu Teâlâ ile münâsebetlerimiz, bu Ramazan ayındaymış, bu sır, bu esrâr-ı ilâhiyye. anı semâvî kitaplar, gökden inen kitaplar, peygamberlere inen kitaplar var, gökden, onlar, dâimâ Ramazan ayında peygamberlere nâzil olmuş. Yüz suhuf, dört büyük kitap, bir tânesi müstesnâ. Bütün yüz suhufun, o üç kitabın zübdesi, Kurân-ı Kerîm, elimizde bulunan Kitâbullah. Kurân ki, ne bir harfi fazla, ne bir harfi noksan. Resûl-i Ekrem'e nasıl nâzil olduysa, öylece mahfûz. Hâfızı yani muhâfıza edeni, Hazret-i Allah Celle Celâluhû. Zâten üzerine almış. Diyor ki, "Diğer kitapları ben, insanlara terk etdim, bıraktım, onlar kitapları muhâfaza edemediler, benim kitaplarımı". Ne yaptılar? Reform yaptılar, karıştırdılar, elleriyle yazdılar, Allah tarafından geldi dediler, hahamlar, papazlar, ruhbanlar. "Kurân'ı kendi üzerime aldım. Kıyâmet gününe kadar Kurân'ı ben hıfz edeceğim".

Bir gün gelir, o gün hatîblerin dili tutulur, cuma günü hutbede, hâfızların kalbinden Kurân silinir. İşte o gün sondur artık. Ondan sonra yüz sene kurtulurlar, dînden, Allah'dan, Peygamber'den, câmiden filan. Allah'ı, Peygamber'i sevmeyenler kurtulurlar, hayvanlar gibi

⁹¹¹ Sure-i Kadr 1-5

yaşarlar. Emellerine nâil olurlar, yerler, içler. Sonra, yüz sene sonra, ansızın bir gün, o orada zinâ ederken, o orada içki içerken, o orada demir döverken, gökyüzü çatlar ortasından semâvât yarılır, yıldızlar dökülür. Güneş dürülür. Bu nasıl olur deme! Bunu ilk yaratan Allah bunu yapmaya, yıkdıktan sonra yapmaya gene kâdirdir. Yıkmaya, yapmaya kâdirdir. Bidâyetde hiç modeli yokdu bunun. Allahu Teâlâ, bunu halk etdi, bu işi. Seni ve beni, güneşleri ve yıldızları ve ayları. Onun için Allahu Teâlâ'ya hiç güçlük yoktur. ⁹¹² إِذَا أَرَادَ شَيْئًا أَنْ يَقُولَ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ, bi bir şeyi murâd etdik mi o şeye biz ol deriz, o şey zâhir olur". Bitdi o kadar. İtiraz yok.

Yalnız insanlarda ve İblis'de itiraz vardır. Onları serbest bırakmışdır Hazret-i Allah dünyâ yüzünde. ⁹¹³ "İsteyen qavur olsun, kâfir olsun, isteyen mümin, فَمَنْ شَاءَ فَلْيُؤْمِنْ وَمَنْ شَاءَ فَلْيُكْفُرْ". Ondan sonra hesâbını sorarız diyor Hazret-i Allah. "Bırakacağım böyle serbest". Çünkü, ⁹¹⁴ "أَنْتُمْ أَحْسَنُ عَمَلًا". "Böyle bırakacağım". Sonra bu perde kapandı mı, ikinci perde açılacak. O vakit herkes ne yaptığını, neye mâlik olduğunu, oraya ne götürdüğünü, dünyâyâ ne için geldiğini anlar, fakat iş işden geçmiş olur. Müminler a'lâ-yı illiyyîne, yüksek derecâta, a'lâ-yı illiyyîne, cennât-ı âliyâta, rızâyâ, rıdvâna, cemâle giderler. Kâfirler de Allah'dan uzak olarak nâra sevk olunurlar. Bu iş böyle olacaktır. Bitdi o kadar. Hiç senin inkârın bunu kaldırmaz. Sen ister inan, ister inanma Allah'ın dilediği ve Allah'ın dediği olacaktır. Bitdi o kadar.

Allah ile kul arasındaki merbûtiyyet, işte Kitâb. İşte en mühim olan kitâbımız, Kurân-ı Azîmü's-şân. Bu da Ramazan'da Kadir Gecesinde, Leyle-i Kadir'de Peygamber-i Zîşân Efendimiz Hazretlerine, sultân-ı enbiyâyâ, nebîler sultânına, kâinâtın efendisine, Allah'ın sevgilisine, sebeb-i hilkat-i âleme, Kadir Gecesi nâzil olmuştur Kurân-ı Kerîm.

Kurân'a çok hürmetkâr ol. Evinde bir tâne bulundur mutlakâ. "Ben okumasını bilmiyorum" deme. Duvarına as bir tâne. Ve ehyânen bir yâhud her gün yapabilirsen her gün çıkar, okumasını bilmiyorsan eğer, iyi dinle beni, abdestli olarak kibleye karşı dön, sayfalarını karıştır. Kurân'a bakan gözler, Kurân'ı gören gözler, Kurân'a bakan gözler, Kurân'ı okuyan diller, Kurân'a bakan yüzler, cehennemde yanmaz. Okumasını bilmesen dahi sayfalarını böyle çevirsen Allah ziyâret sevabı verir. Ziyâret sevabı.

Hazret-i Osmân ibn Affân, kendisine hilâfet teveccüh edince, Kurân-ı Kerîm'i okuyamazmış. Çünkü devlet işleri var. Kurân'ı açar, sayfalarına bakar, öyle gidermiş vazîfesine. O da ziyâret sevabı çünkü ziyâret sevabı. Âbâ ü ecdâdımız hürmet etmişler, yükselmişler, yücelmişlerdir.

Hele diğer âyât u beyyinâtı görüp de onları okuyabilirsen ne mutlu senin için. Kurân-ı Kerîm'e ne kadar hürmet edersek, Allah bizi o kadar yükseltir ve yüceltir. Bir yerde Kurân-ı Kerîm var, ona hürmet eden kişiyi Allah fakîr etmez. O hâneye fakr u fâka ermez. Fakîr olmaz o hâne yani. Bilmesen dahi okumasını.

Bir kıssa. Bir cemaat toplanmışlar, oturuyorlarmış. Bir zât oraya gelmiş, elini oraya açmış, "Ben hâfız-ı Kurân'ım bana yardım edin" demiş. O toplulukta oturan bir zât demiş ki, mecûsiymiş kendisi islâm değil, ateşperest, ateşgede, demiş ki, "Bu adam ya hâfız değil,

⁹¹² Sure-i Yâsîn 82

⁹¹³ Sure-i Kehf 29

⁹¹⁴ Sure-i Mülk 2

yâhud fâsık bir adam" demiş, "hâfız olsa dahi fâsık". Yani günahkâr, günahını âşikâre icrâ eyleyen. Allah'ın emirlerini dinlemeyen. Allah'ın nehiylerinden kaçınmayan. Allah'ın men ettiklerini yapan, emirlerini dinlemeyen, böyle bir adam demiş o mecûsî. Demişler ki, "Nereden biliyorsun?". "Ben bir sayfa Kurân buldum, evime götürdüm asdım, o günden itibaren beni Cenâb-ı Allah dünyâ sıkıntısına koymadı. Bu hâfız-ı Kurân olsa, Allah bunu böyle dilendirmez" demiş o mecûsî. Hakikaten bakmışlar o adam hâfız değilmiş.

İki. Oturduğun bu toprakların ilk sâhibinin Kurân'a hürmetinden dolayı Hakk Teâlâ'nın bu devletin kurulmasını ve temelini verildiğini sana anlatacağım şimdi. Söylemişimdir ama gene söyleyeyim sizlere. Duymayanlar, gençlerimiz duysunlar.

Kayı Aşîreti geldi Anadolu'ya, bakdı iki ordu harb ediyor. Türklerin âdetleri islâmî bir âdetdir. Yani islâmdan evvel de bazı ahlâkları islâmî emirlere uyar. Yaşlıya hürmet, zayıfa rahmet ve yardım. Ananeleri böyle. Kurân'a uyuyor. Kadına hürmet. Fukarâya ikrâm. Misâfire ikrâm. Bakdılar ki iki taraf harb ediyor, dediler ki nereye yardım edelim, mağlûb olan yardım edelim dediler, Kayı Aşîreti. Sûvâriler girdi harbe, öteki tarafı tenkîl etdiler yani gâlib gelen tarafı tenkîl etdiler, mağlûb etdiler, kaçırdılar onları. Meğerse mağlûb olanlar Selçûkîlermiş. Selçuk hükümdârı, Ertuğrul Bey'e Bilecik tarafında Domaniç Yaylasını verdi. Bizans hudûduna getirdi koydu onu, yer verdi, dedi ki, "Bizans'la harb et, toprağını al Bizans'ın, yani kâfirin".

Ertuğrul Bey öldü, oğlu Osman Bey onun yerine kabîle reisi oldu. Oldu fakat bir türlü bir birlik toplanamıyor, ihtilaf var aralarında, anlaşıyorlar bir türlü. Osman Bey babasından aldığı nasihat ile ulemâ ile, meşâyih ile görüşüyor, şeyhlerle, ulemâ ile. Yükselmiş, Allah'a kurbiyeti olan zevât ile görüşürmüş ekseriyâ, onların duâsını almaya çalışmış.

Sen de öyle yap. Yaşlı insanların duâsını al. Mazlûm kişilerin duâsını al, bedduâsını değil. Kâfirin duâsı kabûl olmaz, eğer zulüm gördüyse, Allah'la arasında perde yokdur, duâsı kabûl olur. Kimseye zulmetme sakın hâ! Hattâ bir sineğe, bir fareye, bir yılan, bir akrebe zulmetme. Öldür fakat zulmetme. Zulüm iyi bir şey değildir, Allah'ın sevmediğidir. Allah zâlimlere yardımcı değildir. Harbde zulmedersen eğer düşmanına, yaptığın zulmü Allah senin karşına koyar, seni mağlûb eder sonra.

Osman Bey, Şeyh Edebalı Hazretlerine gidiyor, kendisiyle görüşüyor filan, oradan Hacı Hünkâr-ı Vefî'ye geliyor, görüşüyorlar, ekseri zamanlarda. Bir akşam gene Şeyh Edebalı Hazretlerine gelmiş ziyârete. Konuşmuşlar, gece yarısına kadar. Nısfu'l-leylde demiş ki Şeyh Edebalı Hazretleri, "Osman Bey, gece geç oldu" demiş, "burada yat" demiş. Emretmiş oradaki dervişlerden birisine, "Benim yatağımı Osman Bey'e açın" demiş, Şeyh kendi yatağını açdırmış. Osman Bey odaya girmiş, girdikten sonra bakmış, duvarda bir Kurân-ı Kerîm asılı. Cüz kesesinin içerisinde Kurân asılı duvarda.

İyi dinle! Hikâye anlatmıyoruz, olan hâdisâtı söylüyoruz.

Hemen onu karşısında görünce öyle, yatmamış Osman Bey, karşısında sabaha kadar ayakda, kıyâmen böyle hürmeten böyle durmuş. Kaç saat durduysa. Sabahleyin kapı çalınmış, "Namaza!" demişler.

Tabii müminler seher vakti yatmazlar. Âşıklar seher vakti yatmaz. Öyle insanlar ben gördüm ki hiç daha üzerine güneş doğdurmamış. Senin de deden öyleydi, deden, herhâlde. Bak düşün bakayım, kitapları karışdır, dedenden haminnenden işitdiğini. Deden hiç üzerine güneş doğdurmazdı. Namazında, abdestinde, özü doğru, sözü doğru, her şeyi güzel, saf, temiz, kalbinde kötülük yok. Sen de öyle ol. Tertemiz. Göğsı sığmayan Allah kalbe tecellî etdi. Kalbin temiz olmazsa, Allah tecellî etmez o kalbe. Kalbini tathîr et, Allah'ın sevmediği sıfatlardan temizle kalbini.

"Namaza" demişler. Namazdan sonra yatağı toplamak için içeriye bir dervîş girmiş, bakmış yatağa, hiç yatılmamış. Gelmiş söylemiş Şeyh Edebalı Hazretlerine, demiş, "Osman Bey hiç yatmamış yatağa" demiş. Sonra demiş ki, "Osman Bey, acaba yatakda çirkin bir şey mi gördünüz, yatmadınız?". "Estağfirullah" demiş. "Uyumamışsınız, neden acaba? Biraz yatın" demiş. Demiş ki, 'Efendi duvarda Kurân-ı Kerîm vardı, bizim cedlerimizden almış olduğumuz nasîhat odur ki, Kurân tarafına ayağımızı uzatmayız. Onun için yatmadım" demiş. Kurân'a hürmeten, edeben. Başka bir odaya yatak yapmışlar, Osman Bey yatmış. Osman Bey bir rüyâ görmüş.

Rüyâsında göğsünden bir ağaç çıkmış, semâya yükselmiş, dalları şarkı, garbı, şimâli, cenûbu, güneysi, kuzeyi, doğuyu, batıyı kaplamış. Altına şehirler, nehirler, rengârenk insanlar, denizler, kasabalar, kentler girmiş rüyâsında. Sonra uyanmış Hazret. Acâib rüyâ! Göğsünden çıkan ağaç, semâya yükseliyor, dalları her tarafı kaplıyor. Altına denizler giriyor, renk renk insanlar giriyor. Demiş, "Efendim bir rüyâ gördüm". "Hayırdır inşaallah söyle bakayım". Osman Bey anlatmış rüyasını. Demiş böyle böyle bir rüyâ gördüm. Demiş ki, "Bir şartım var, sakın beni ayıplama" demiş Hazret-i Şeyh. "Hayrola?". "Kızımı alırsan eğer taht-ı nikâhına rüyânı tabîr ederim" demiş. "Çünkü bu şerefe bize de âid" demiş, "bu hâmede görüldü bu rüyâ". "Aman efendim, siz verdikten sonra ben de alırım kerîme-i ismetpenâhîlerini" demiş, "size dâmâd olmak benim için büyük şereftir" demiş. "Osman Bey, Allah sana bir mülk verecek, şarkı, garbı, şimâli, cenûbu hepsini zabt edeceksin, iki deniz senin havuzun gibi olacak, rengârenk insanlar senin o ağacının altına girecekler" demiş. Neden? "Kurân'a yaptığın hürmetden dolayı" demiş, "Allah sana bu mülkü verdi".

Öyle olmadı mı? Bak hâlâ onların zabt ettiği yerde oturuyorsun, burada, İstanbul'da. Kurân'a hürmeten bu.

Bakıyorsun ezân-ı Muhammedî okunuyor, sen televizyonunu, radyonu kapamıyorsun. Yapma öyle, doğru bir şey değil bu. Cüneyd-i Bağdâdî diyor ki efendiler. Cüneyd-i Bağdâdî kim biliyor musun? Allah'a takarrüb etmiş büyük velîlerden, çok büyük velîlerden. Seyyidü't-Tâife derler, içinizde bunu bilenler vardır, istilâhât-ı sôfiyyeyi. Diyor ki, "Bağdad şehrinde ezânlar okunduğu vakitte süfehânın neyleri durmuyordu, ney çalıyorlardı ezâna karşı. Allah kavm-i Nûh'a sel gönderdi, kavm-i Muhammed'e ateş" diyor. Hulâgu geldi mahvetdi hepsini perîşân etdi.

Edeb lâzımdır, terbiye lâzımdır. Hele dîn-i islâm, edeb dînidir, terbiye dînidir, ahlâk dînidir. Hele Kurân-ı Mübîn'e, islâma. Hattâ hristiyanlara bile. Değil ki Ramazan gününde sigara içmek Ümmet-i Muhammed'e karşı, kardeşlerine karşı, müslüman kardeşine karşı, hristiyanların perhizinde dahi onların karşısında et yememelidir. İnsan olan kişi yemez.

Terbiye bunu iktizâ etdirir. Çünkü onlar mâdem ki canlı hayvan yemiyorlar. Edeb bakımındandır o. İnsanın en büyük düşmanı ölse, komşusu olsa, düşmanı da olsa, insansa çalgı çaldırmaz, sükût eder. "E düşmanım". Düşmanın ama öyle değil. Bugün onaysa yarın sana. Kurtulan yok hiç. Ahmaklar ölüme sevinirler. Bugün ona, yarın sana, öbür gün bana. Bu sırayla bu. Ben bu câmiye geleli, hemen hemen otuz küsur sene oldu, size vaaz ediyorum burada. Birkaç defa boşaldı burası. Birkaç sefer boşaldı bu câmi, cemaat değişti yani. Başka câmiye gitmediler. Edirnekapı'ya gittiler. Allah'a gittiler yani. Onun için müminler ibâdet ve tâatınıza bakınız.

Şimdi gelelim, Kadir'den biraz bahsedeceğim. Beni affedin, bugün Ramazan'dır. Zâten bak Ramazan da bitti işte. Bu son Cuma gibi bir şey. Bir Cuma'mız daha var ama bu son Cuma. Arefe günü pek halk bulunmaz câmide. Kaçarlar, giderler, nedense. Allah'a muhtaç değiller o gün! Yâhu ben ne söylüyorum biliyor musun? Allah'a muhtaç olduğun kadar Allah'a secde et, Allah'a ibâdet eyle, Allah'ı zikreyle. Ateşe tahammül edeceğin kadar günah işle. Sana iki tavsiyem var, mühim tavsiyelerim. Birisi, Allah'a muhtaç olduğun kadar Allah'a ibâdet kıl. Bir tavsiyem de, ateşe tahammül edeceğin kadar günah işle. O kadar.

Bu sözlerimizin hepsi sahîh olacak. Senin yok zannetdiğin vâir olacak, var zannetdiklerin yok olacak. Yakın bir zamanda. Şimdi hutbe görüyorsun, câmi görüyorsun, cemaat görüyorsun. Yakın bir zamanda seni tek başına bir kabre koyacaklar. Ey gençler size de söylüyorum! Gençliğine güvenme! Biz de çocukduk, gençdik. Ölenler de gençdi. On binlerce sene evvel ölenler de gençdi, yaşadılar dünyâda gittiler. Hep mülâkî olacağız. Onun için aklımızı başımıza alalım müminler. Günahdan, isyândan bir şey çıkmaz. Onun nihâyeti hep nedâmetdir. Günahın sonu, ya mahkemede soluğu alırsın, ya hapishânede, ya mezarlıkda. Nihâyeti budur. Yâhud cehennemde. Günahın nihâyeti budur.

Hak yola gel, Allah yoluna. Dilini, elini, belini Allah'ın men etdiklerinden koru. Allah'ın emirlerini seve seve yapmaya çalış. Yalnız ibâdeti mücerred Ramazan'da yapma. Bu bir î mân alâmetidir, Allah'ın da sevdiği işdir bu ama devâm ediniz buna, bırakmayın ibâdet ve tâatı. Siz şeytanlara aldanmayınız, "Kalbin temiz olsun, sen bakma o namaz kılıyor da bilmem ne filan". Onlar iblisdir hepsi, öyle söyleyenler, insan şeytanlarıdır. Hem kalbin temiz olsun, hem ibâdetini yap. Hakîkaten yakışmaz, bir adam namaz kılsın, yalan söylesin, sahtekâr olsun, namaz kılsın, yakışmaz o. Zâten öyle adam, Allah'a kurbiyyet edemez. Onu o namaz Allah'a götürmez, Allah'dan uzaklaştırır. Ayrı. Ama mümin, hem içi temiz, hem dışı temiz olmalıdır.

Şimdi, Kurân-ı Mübîn, Ramazan-ı Şerîf'in yirmi yedisi Leyle-i Kadir'de inzâl olmuş, Peygamberimiz'e inmiştir Kurân-ı Kerîm.

Şimdi, müslümanlar! Allah Kadir'i gizlemiştir, Kadir Gecesi. Bak benim sözlerime dikkat edin ve kulak verin bana, çok mühim şeyler söylüyorum size. Kadir gizlidir. "Peki yirmi yedisinde yapıyoruz efendi Kadir'i, ihyâ ediyoruz o geceyi". Leyletü'l-Kadr, üç kere dokuz harf, üç dokuz yirmi yedi yapar, onun için harfler sayısıyla yapmışlar bu işi. Ümmet-i Muhammed o akşam ittifak etmişler, aynı gece Leyle-i Kadir'i icrâ ediyorlar. Ama gizlidir Leyle-i Kadir. Ben size hakîkati söylüyorum. Diyor ki bir veliyyullah, "Ben yetmiş sene ömür

yaşadım, biliyorum yani, ömrümde iki defa Leyle-i Kadir'e isâbet etdim, Ramazan'ın yirmi yedisinde tesâdüf etdi bana" diyor.

Halbuki aklın başındaysa, senin bir Kadir Gecen vardır, senin. Herkesin Kadir'i ayırdır Allah indinde. Allah'ın ism-i a'zamı da öyledir. Hepsi ism-i a'zamdır, Allah'ın ism-i asgarı olmaz, küçük olmaz ama herkesin bir ism-i a'zamı vardır. Sen ne vakit ki tövbeye erdin, Allah ile mülâkât etdin, senin Kadir'indir o gece. Dinle bakayım beni.

Allah Kadir'i gizlemiştir. Niçin? Kullarım bütün Ramazan geceleri bana ibâdet etsinler için. Çünkü Leyle-i Kadir, Allah'ın bildirdiğine göre, ⁹¹⁵ "لَيْلَةُ الْقَدْرِ خَيْرٌ مِنْ أَلْفِ شَهْرٍ", Leyle-i Kadir, o gece, bin aydan Allah'a daha hayırlıdır, daha sevgilidir. O geceyi Allah bize vermiştir, Ümmet-i Muhammed'e.

Zâten bunun sebab-i nüzûlü şu. Benî İsrâil'de bir adam seksen küsur sene düşmana kılıç vurmuş, seksen küsur sene namaz kılmış, oruç tutmuş, düşmanla cenk etmiş. Bunun kıssasını Cebrâil aleyhisselâm Peygamberimiz'e anlatınca, Efendimiz ashâb-ı kirâma anlatınca, ashâb-ı kirâm ağladılar. Dediler ki, "Yâ Resûlallah, bizim ömrümüz bu kadar uzun değil ki. Eyvâh, biz bu adamların makâmına çıkamayız" dediler. Allah bu âyeti indirdi. "Size ben Kadir gecesini verdim, o geceyi ihyâ ederseniz, bin aydan daha sevgili, sizin için daha hayırlıdır" dedi. O Mûsâ'nın ümmetiydi, sen Muhammed'in ümmetisin. Farkın bu. Bize ihsân olunmuş bu gece. Ama gizlemiş Allah. Belki Ramazan'ın içinde belki dışında. Çünkü her sene Ramazan on gün evvele geldiğine göre, Ramazan'ın hâricinde de olabilir, kalabilir.

Şöyle alalım. Bir konak var, bu konağın üç yüz altmış beş odası var. Sana daha açık anlatacağım. Üç yüz altmış beş odası var. Bir odasında cevâhir dolu. Diyorlar ki, kim açarsa cevâhir onundur diyorlar. Bir adam gitti bir oda açdı. Ya tesâdüf etdi, yâhud etmedi. Piyango gibi. Kim bu? Kadir günü oruç tutan, Kadir Gecesi namaz kılan adam. Bir oda açdı çünkü o. Bir zât var, otuz odayı açdı. O da piyango gibi, ya tesâdüf etdi, yâhud etmedi. Ama bir adam üç yüz altmış beş odayı açarsa, yani bir sene üç yüz altmış beş gündür, Ramazan otuz gündür, ona misâl veriyorum odaları, güne misâl veriyorum, üç yüz altmış beş odayı açdı mı, mutlakâ o defîneye rast gelecektir. Yani bir adam bir sene Cenâb-ı Hakk'a gece ibâdetine devâm etse, yani gece ibâdeti sabaha kadar namaz kılmak manâsına değil, yatsıyı cemaatle kılrsa, yatsı namazını kılrsa, gündüzleri ibâdet ve tâatda bulunsa, mutlakâ Leyle-i Kadir'e yetişecektir. Senenin bir günüdür çünkü. Seksen küsur senelik ibâdetden Allah'a daha sevgilidir, onun için daha hayırlıdır. Acaba anlatabildim mi?

Ama Ümmet-i Muhammed yirmi yedinci gecesi yapıyor, ben de ona iştirâk ediyorum. Ola ki Cenâb-ı Hakk onların hürmetine, cümle Ümmet-i Muhammed'in hürmetine, bizi ne yapar, affedebilir. Âmennâ ve saddaknâ. Sözümüz yok. Ama ârif olunuz, yaşadığın her geceyi Kadir bil, yaşadığın her günü de Bayram bil ve Allah ile mülâkât yap.

Bir adam inanarak Kadir'i ihyâ ederse, Kadir Gecesini ve Kadir gününü ihyâ ederse, o kimse anasından doğduğu gibi pîr ü pâk olur. Hiç günahı kalmaz. Kul hakkı müstesnâdır. Hayvan hakkı, kâfir hakkı, kul hakkı müstesnâdır. Ondandır gayrı hepsi affolur.

⁹¹⁵ Sure-i Kadr 3

Kadir Gecesinin affından istifâde etmeyenler şunlardır. İçkiye tövbe etmeyenler. İçkiye dâim olanlar. İki türlü içki vardır. Bir içki vardır, parasıyla kendisini rezîl eder, çocuğunun çocuğunun rızkını oraya verir, karaciğerini hasta eder, belki doğacak olan evlâdı manyak olur, tımarhâneye gider. Çünkü tımarhânedede bulunan delilerin ekserisi sarhoş çocuklarıdır onlar. Allah'a en makbûl olan uzuv, insanın aklıdır. İnsanın da en kıymetli uzvu aklıdır. Ona da bir nokta koyalım şöyle.

Pâdişahın birisi tımarhâneye gitmiş. Kendisi içkiciymiş, içki içermiş, zevk ehliymiş pâdişah. Hemen hastahâne doktoru, baştabîb, ona içki sofrası kurunca, oradan bir delikanlı akıl hastası gelmiş, karşıda şöyle durmuş. Ona uzatmış pâdişah, "Alsana" demiş. Demiş ki, "Alayım ama sultânım" demiş, "sana bir soru soracağım, sorunun cevabını verirsen, alır içerim" demiş. "Peki söyle bakayım ne söyleyeceksin". "Sen onu içiyorsun, benim gibi olmak için. Ben içersen kimin gibi olacağım ben?" demiş. pâdişah tövbe etmiş. Aklı eriyormuş, saksısı işliyormuş, kafası. "Sen bana bunu veriyorsun" demiş, "içiyorsun sen benim gibi olmak için. Ama ben içeceğim kimin gibi olacağım?" demiş.

Gene bir sôfî geçiyormuş tımarhânenin önünden, irşâd için tabîbe, doktora söz atmış. "Tabîb" demiş, "sizde masiyet illetine çâre var mı?" demiş. Doktor durmuş, orada bir akıl hastası demiş ki o sôfîye, "Sôfî dur! Cevabı bende onun" demiş. "Tövbe kökünü, istiğfâr yaprağıyla karışdırır, kalb havanında tevhîd tokmağıyla döversin, insaf eleğinden elersin, gözyaşınla sularsın, aşk ateşinde pişirirsin, kanâat kaşığıyla yersini birebir gelir" demiş. Sôfî demiş ki, "Dîvâneneden bir söz çıkdı dîvâna sığmaz" demiş, yürümüş aşağı doğru.

İyi dinle! Allah aklını alırsa, bütün dünya senin olsa, dinlemezler, sana bir hastahâne bulup seni içeri atarlar. Ben çok gördüm, içeri gitdim geldim, sarıklı olduğum için. Cenâze aldık oradan biz. Milyonları varmış, içeri atmışlar, orada dolaşüyor, donsuz dolaşıyor hem de. Malı filan fayda vermemiş kendisine, menfaat vermemiş. Malı, kasası, kesesi, rütbesi. Git gör, ibret için. Neyine güveniyorsun! Semâdan başına taş mı yağsın bekliyorsun? Yoksa toprak mı seni yutsun, onu mu bekliyorsun? Git gör gözünle. Git. Paralarına güvenenler, rütbelerine dayananlar, gidin görün. Tımarhâneyi gidin görün, size en büyük ders. Beni dinleme, en büyük vâiz, aklın başındaysa eğer. Benim vaazım kaç para eder, filiyatı göreceksin, vaazı göreceksin. Git hastahâneleri dolaş. Milyonları var, bir katre su çıkaramıyor. İçmiş kalmış öyle, "Aman!" diyor. "Ne istersen vereceğim, şu suyu al" diyor. Suyu içemiyor, bir lokma ekmeği yiyemiyor, konuşamıyor. Hep bunlar bizim için. Allah'a isyân mı edeceksin gene?

Pâdişah gitmiş tımarhâneye, dolaşıyormuş koğuşları. Demiş ki, "Efendim burada aşağı katda..."

Orada bir aşağı kat var, aşağı kat. Ben bilmiyorum, oradan geçiyordum, bakdım ellerini çıkardılar yukarı doğru, sigara istiyorlar aşağıdan. Orası korkunç deliler içinmiş, saldıranlarmış onlar, aşağı katda. Cehennemin derekâtı gibi. Cehennemi de burada görebilirsin, cenneti de burada görebilirsin, gayb değil artık.

Demiş, "Şiddetli bir deliye, ağır bir hastaya götür beni" demiş pâdişah. Götürmüşler, odası kapalı. Kapıyı vurmuşlar, "Aç kapıyı" demiş doktor. "Açamam işim var" demiş içeriden. "Ne yapıyorsun?" demiş doktor. "Hesap yapıyorum" demiş. "Ne hesâbı?". "Ben ölürsem bana kaç

paralık kefen sararlar, pâdişah ölürse ona kaç paralık kefen sararlar. Ben ölürsem benim cenâzeme kaç kişi gelir, pâdişah ölürse onun cenâzesine kaç kişi gelir. Onu hesaplıyorum" demiş. "Buldun mu hesâbı?". "Buldum" demiş, "ben öldüğüm vakitte benim akrabâlarım sevinecekler, kurtulduk bundan diye, deliden. Pâdişahın kefeni benden altmış para fazla" demiş. "Yalnız onun yerine geçenler onun öldüğüne sevinecekler, makâmı bize kaldı diye" demiş.

Gene sormuş birisi geçerken, "İçeride kaç kişi varsınız?" demiş, "kaç deli var?" demiş. O cevap vermiş, "Dışarıda kaç akıllı var?" demiş. Aklını başına al!

Gençler size söylüyoruz! Eline, beline, diline sâhib ol, uçkuruna filan. Sakın hâ, içki miçki fışkı mışkı karışdırma öyle şeyleri. Burası nazargâh-ı ilâhîdir, burayı meyhâneye çevirme. Câmînin kapısına, buraya şarap getirebilir misin? İnsâfın, îmânın varsa senin. Getiremezsin. Bu duvarı Ahmed Ağa, Mehmed Ağa örmüşdür, bu câmiyi de Ahi Çelebi yaptırmıştır. Sakası Hazret-i Bayezid'in, orada yatıyor, kabri orada. Bunu yaratan Allah'dır. Nazargâh-ı ilâhîdir. Bunu da yaratan Allah'dır. Aklını başına al. Hemen günahına tövbe ve bir daha yapmamak üzere. Allah bütün günahları affeder. Affetmeyeceği günah yoktur Allah'ın. Hele Ramazan şimdi, anamızdan doğduğumuz gibi olacağız Bayram sabahı, tertemiz. Temiz bir elbise giydirecek Allah.

Peki ne oluyormuş Kadir Gecesi?

Arefe Gecisini de unutma sakın hâ! Arefe Gecesi değil ama galat-ı meşhûr da onun için söylüyorum. Dört gece var diyor İmâm-ı Hasen, pederi hasenden, pederi hasen, hasenül-hasenden, yani pederi Ali'den, Ali, Cenâb-ı Peygamber'den sallallahu aleyhi vesellem, "Dört gece var" diyor, "rahmet-i sübhâniyye yağar" diyor. Birisi Receb'in ilk akşamı. İkincisi Şaban'ın on beşinci gecesi. İkisi Bayram geceleri. Kurban Bayramı arefe gecesi, Ramazan Bayramı arefe gecesini, rahmet-i ilâhiyye yağar. O akşam duâ et Cenâb-ı Hakk'a. Öyle sakın hâ, bazı sersemeler gibi olma. Bu akşam Bayram gecesi diye içkiye miçkiye sarılma sakın hâ!

Leyle-i Kadir, bin aydan efdaldır. Ne oluyormuş o gece? Saf saf melekler semâdan, rûh da içlerinde olmak şartıyla. Rûhun manâları var. Demişler ki kimisi rûhdan murâd, Cebrâil aleyhisselâm. Rûhdan murâd, İsâ Peygamber'in rûhu demişler, bazı müfessirler. Rûhdan murâd, bir melâike. Hattâ bu melâikeye Hazret-i Cebrâil gitmiş, Cenâb-ı Hakk göndermiş Cebrâil aleyhisselâmı bu melâikeye, Cebrâil aleyhisselâmı kıyâfetiyle tutmuş, "Ne söylüyorsun, anlamadım" demiş. Gâyetle büyük bir melekmiş bu. Cebrâil aleyhisselâm sinek gibi kalmış yanında bu melâikenin. Bu meleklerle beraber aşağı iniyor, semâdan aşağı iniyor, müminlere selâm veriyor, selâm-ı ilâhî. Bu melek yâhud Cebrâil yâhud rûh-ı İsâ yâhud rûh-ı Muhammed, sallallahu aleyhi vesellem.

İmâm-ı Ali diyor ki, "Son nefesde Resûl-i Ekrem'in yanında bulundum" diyor. "Rûh dizlerine geldi, sonra göbeğine geldi, sonra göğsüne geldi, sonra hulkûmuna geldi. Ve Resûl-i Ekrem'in son sözü, refîku'l-a'lâ, refîku'l-a'lâ, refîku'l-a'lâ, refîku'l-a'lâ dedi ve vefât etdi. Rûhu urûc etdi. Dudakları tekrar oynadı" diyor Cenâb-ı İmâm-ı Ali. "Koşdum ne söylüyor diye kulağımı verdim, ümmetim, ümmetim diyordu". Vefâtından sonra da. Bu ölüm haberini Hazret-i Cebrâil getirince Cenâb-ı Peygamber'e, demiş ki, "Yâ Rabbi, bazen selâm

gönderiyordun benim ümmetime, benim vâsıtamla. Ben gitdikden sonra selânullahı, senin selâmını ümmetime kim teblîğ edecek?" demiş Cenâb-ı Peygamber. Allahu Teâlâ demiş ki, "Onlara ben Leyle-i Kadir'i verdim, o akşam, rûh, rûh-ı Muhammedî, yâhud rûh-ı Îsâ, yâhud rûh nâmındaki melek, yâhud Cebrâil aleyhisselâm, ne yapacaklar, benim selâm-ı ilâhiyyemi halka teblîğ edeceklerdir, Allah'ın selâmını". Tâ inficâr-ı fecre kadar, fecre kadar selâmetdir, selâmdır, Allah'ın selâmını alacağız.

O akşam uyumayınız ve ibâdet ve tâatınıza bakınız. Tabii biraz uyuyunuz. Oruçlunun uykusu da tesbîhdır. Günahı mafuvvdur, duâsı kabûldür.

Üç kimse bu geceden istifâde edemez, dediğim gibi. Birisi "müdmînü'l-hamr" diyor Peygamber sallallahu aleyhi vesellem, içkiye tövbe etmeyenler, Leyle-i Kadir'den istifâde edemezler, affa girmiyorlar. İkincisi, "âku'l-vâlideyni", anaya babaya âk olanlar, isyân edenler, âsî olanlar, onlar da afdan berî olurlar, affa girmezler. Üçüncüsü, dünyâ için üç günden ziyâde dîn kardeşini terkeden, konuşmayan kimse, üç günden ziyâde. Lüzumsuz yere. İffetle, ırzıyla, nâmusuyla, vataniyle değil de köpek havlamış, çocuğu çocuğa vurmuş, lüzumsuz dargınlıklar. Oluyor bazen böyle. Bunlar, üç günden ziyâde dargın duranlar, barışmayanlar, hısım akrabâlarıyla, komşularıyla, ahabbâlarıyla. İki, anaya babaya âsî olanlar, istifâde edemiyor. Üç, içkiye tövbe etmeyenler bundan istifâde edemiyorlar.

Gelin tövbe edelim. Anaya babaya âk olduysak, âsî olduysak, anamızın babamızın gidelim ellerini öpelim, onlardan rızâlarını isteyelim, öldülerse onların rûhları için Kurân okuyalım, hayır hasenât yapıralım. Böyle dargınlığımız varsa, dargınlarla barışalım, ahabbâ olalım, kardeş olalım yeniden, tevhitde toplanalım.

Vatanımız parçalanmasın. Birlik olalım. Düşman evvelâ parçalar, sonra yer adamı. Bir ekmek bütün yenmez, parçalanır sonra yenir. Muhtelif fikirlerle halkı parçalarlar, sonra yerler halkı birer birer. Sekiz yüz sene evvel de İspanya'yı öyle yaptılar, müslümanlara. Onları bölük bölük böldüler, ayırdılar, sonra hepsini birden kesdiler. Hiç ayırmadı, bu Şâfiîydi, bu Şiâydi, bu Sünnîydi diye, hepsini kesdiler başdan aşağı. Kabahatin senin, Türk ve müslüman olmandır. Bak haber vereyim sana ben. Sen ister müslüman ol, ister müslüman olma, sünnetli misin, ismin müslüman ismi mi, tamamdır işin senin. Bitdi o kadar! Meğer ki kâfire köpek ol, kelb ol. Kendi milleti nâmına, senin milletin aleyhine, seni çalıştırsın, o müstesnâ.

Dargınlar barışsın. Anaya babaya âk olan, âsî olanlar, anneye babaya, öldülerse, onlara Fâtîha'lar okusunlar, rûhları için hayır hasenat yapsınlar, açları doyursunlar, çıplakları giydirsınlar. Hele yetimlere, yoksullara! Bayram geliyor. Sen yetim mi büyüdün, babalı mı? Fakîr babalı mı zengin babalı mı? Bilemezsin zengin babalıysan. Yetimler bilir o günün acısını. Cebindeki para ebedî senin olmasını istiyorsan hemen aç cüzdanını yetimi giydir, ağlayanın gözyaşını sil. O para ebedî senin olacak. Kıyamadığın para başkasına kalacak, hesâbını sen vereceksin.

Yâ Rabbi, senin rızâ-yı şerîfin için buraya toplandık, hava biraz sıcak Yâ Rabbi, biliyorsun, ama mahşer günü daha sıcak, cehennemin ateşi daha sıcak, burada biz terledik, mahşerde bizi terletme. Bizi bu kubbe altına cem etdiğin gibi yarın habîbinin sancağı altına cem et, Hazret-i Peygamber'in mübârek ellerinden, Hazret-i Ali'nin mübârek ellerinden, Hazret-i

Hasen'in ve Hazret-i Hüseyin'in mübârek ellerinden Âb-ı Kevser'den bizleri sula Yâ Rabbi. Arşın gölgesinde Sofra-i Muhammed'de oruç tutanları oraya davet edeceksin biliyorum Yâ Rabbi, bizi de oraya topla. Oruçlarımızı kabûl et, o sofrada Âl-i Muhammed'le, Ehl-i Beyt-i Mustafâ ile, velîlerle, mahbûblarla buluşalım, esrâr-ı aşka vâkîf olanlarla birleşelim Yâ Rabbi. Senin sevdiklerinle sevişelim Yâ Rabbi. Âmîn diyen dilleri yedi cahîminden âzâd eyle.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

Ramazan Bayramı ve Bayram Âdâbı 29 Haziran 1984 (30 Ramazan 1404)

Kâllallahu Teâlâ fî Kitâbihi'l-Azîz.

Eûzûbillahimineşşeytânirracîm.

Bismillahirrahmânirrahîm.

قَدْ أَفْلَحَ مَنْ تَزَكَّى * وَذَكَرَ اسْمَ رَبِّهِ فَصَلَّى * بَلْ تُؤْثِرُونَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا * وَالْآخِرَةَ خَيْرٌ وَأَنْتَ بَلَى * إِنَّ هَذَا لَفِي الصُّحُفِ الْأُولَى * صُحُفِ

إِبْرَاهِيمَ وَمُوسَى⁹¹⁶

Sadakallahü'l-Azîm.

Bir mübârek günde, seyyidü'l-eyyâm, yani günlerin efendisi olan bir cuma günü başlayan Ramazan, yine günlerin efendisi ve seyyidi olan bir cuma günü, bugün, hitâma resîde oluyor yani hitâma erişti, sonuna geldik. Düşünecek olursak, bu ayrılık, hakîkaten müminler için ve âşık-ı sâdıklar için büyük acı. Hattâ orucun kıymetini bilenler için, bu ayrılık onların kalblerini yakıyor. Ramazan'ın ayrılması, firâkı onların kalblerini hasret ve firâk ateşi ile yakmakda, âşıkların da gözyaşını dökmekdedir. Anlayan için, anlamayana bir şey yok. Yarın o bol bol yesin, yatsın ve oynasın. Yiyenlerle yemeyenler bir oldular, müsâvî oldular.

Oruç tutanlar, rızâ ve rıdvân ve cenneti buldular. Tutmayanlar da Hakk'ın rahmetine kaldı. Allahu Teâlâ tutan müminlere tutmayanları bağışlasın. Duâ edin onların da hidâyete ermesi için. Onların da ibâdet ve tâatden zevk alması için Allah'a duâ ediniz. Allah duâları kabûl eder. Hele oruçlunun duâsını.

Resûl-i Ekrem buyuruyor ki, "Eğer ümmetim" diyor, "Ramazan'ın ne demek olduğunu bilselerdi, bütün ömürlerinin Ramazan ile geçmesini Allah'dan temennî ederlerdi". Bütün günahlar mağfûr, yazılmıyor defter-i a'mâle. Ve geçmiş günahlar da mağfûr, affedilmiş, silinmiş, defterler tertemiz olmuştur. Duâlar müstecâb. Hattâ uykun bile, uyusan Ramazan gününde, tesbîhdir uykun, nefes alıp vermen tesbîhdir Cenâb-ı Hakk'ı.

⁹¹⁶ Sure-i A'lâ 14-19

Şimdi, "beke's-semâvâtü ve'l-ard", ard ve semâ da ağlıyor yani yalnız âşıklar ağlamıyorlar. Semâ ve ard ağlıyor, melekler ağlıyorlar, Ümmet-i Muhammed'in uğradığı musîbete.

Geçen sene birçok ahab u yârânımız vardı, bu Ramazan'a yetişemediler. Gene bu sene belki biz de ömrümüzün son Ramazan'ını geçirmekdeyiz. Bir dahaki sene Ramazan'a ya yetişiriz ya yetişemeyiz. Hattâ yarına çıkmaya elimizde senedimiz yok ya, neyse, Ramazan münâsebetiyle böyle konuştum.

Onun için tutanlara müjde olsun! Onlar Hakk'ın rızâsını kazandılar ve yarın sabah, Resûl-i Ekrem muhbir-i sâdık, analarından doğduğu gibi oldular, tertemiz. Artık günaha dönme, isyâna dönme, Allah'a karşı isyân etme. İyi bir şey değil, Allah'a isyân etmek. Bayramı onun için yapıyoruz, Ramazan gitdi diye bayram yapmıyoruz, affolduk diye bayram yapıyoruz. Yarın sofrayı ilâhiyye. Cenâb-ı Hakk yarın davet edecek Ümmet-i Muhammed'i, "Gündüzleri emrime imtisâl edip yemeyip içmeyenler, gelin soframda iftar edin bugün" diyecek yarın. Hakk'ın sofrasında iftar edeceğiz yarın inşaallah. Yarından murâdım, mücerred Bayram değil, mahşer gününü de söylüyorum. Arşın altında, Resûl-i Ekrem'in sofrasında, Peygamber'le beraber iftar edeceğiz inşaallah. Efendimiz'in o güzel mübârek ellerinden, İmâm-ı Ali'nin o güzel mübârek ellerinden, Hazret-i Haseneyn'in mübârek yedlerinden Âb-ı Kevser'den de, Kevser Nehrinden de içeceğiz, içirileceğiz. Müjde olsun müminlere!

Dünyâ hayâtı serîu'z-zevâldır, dünyâ altından, âhiret tenekeden olsa, tenekeyi tecih et. Çünkü dünyâ fânîdir, altın da olsa elinden çıkacaktır. Ama teneke ebedîdir. Estağfirullah. Bir misâl söyledim sana, anlayabildinse eğer.

Şimdi gene İmâm-ı Hasen'den...

İmâm-ı Hasen kim? Cenâb-ı Peygamber'in pek sevgili torunu, Cenâb-ı Fâtîmetü'z-Zehrâ'nın yavrusu. İmâm-ı Ali babaları, Hazret-i Muhammed dedeleri. Anneleri Cenâb-ı Fâtîmetü'z-Zehrâ, Efendimiz'in pek sevgili kızı.

İmâm-ı Hasen diyor ki, "Babam Hasen'den", yani babası İmâm-ı Ali'den, "babam da dedemden" diyor, "haber verdi. Dört gece var" diyor, "dört gece. Bu gecelerde Cenâb-ı Hakk'ın rahmeti yağmur gibi müminler üzerine yağar. Hiçbir mümin bundan mahrûm olmaz. Meğer ki isyânda ola, Hakk'ı unuta". Hangisi bunlar? Receb'in ilk akşamı, Receb Ayının ilk akşamı. Bir de ilk cuma gecesi kandil yanar, Leyle-i Regâib'dir, o ayrı. Receb'in ilk akşamı. Şaban'ın on beşi. Bu akşam, Bayram Gecesi. Bir de Kurban Bayramı gecesi. Rahmet-i ilâhî tecellî ediyor. Onun için bu akşam ibâdet ve tâata. Sakın hâ kalkıp da bazı Hakk'ın istemediği yollara, yerlere gitmeyiniz. İbâdet ve tâatınıza bakınız. Sizi hiçbir şey kandırmasın Allah yolundan. Hiç sizi bir şey men etmesin Allah yolundan. Bu geceyi fevt etme.

Yarın sabah da sabahleyin kalk, güzel yıkan, güzel elbiselerini giy, Allah'ın sana verdiği vücûda, Allah'ın sana vermiş olduğu o nimeti, giysiyi, elbiseyi giy ve tekbîr ederek, abdestli olarak tekbîr ederek câmi-i şerîfe yürü. Tekbîr ederek yürüyeceksin. Zamânımızda burada âdet olmamıştır, bağışlamak lâzımdır fakat zamânımızda burada Türkiye'de âdet olmadığı için gizli olarak, kendin duyacak kadar, "Allâhuekber Allâhuekber, Lâilâheillallâhu vallâhu ekber, Allahuekber" diye tekbîr ederek câmiye geleceksiniz, yürüyeceksiniz. Ve câmiden çıktığınız

vakitde, ayrı yoldan hânenize döneceksiniz, aynı yoldan dönmeyiniz. Yollarda konuşarak filan gelmeyin öyle, tekbîr ederek gelin.

Ve câmiye çıkarken bir parça tatlı yiyin, sünnet-i Resûl'dür. Büyük bir şifâ vardır bunda. Zâten şeker bayramı demekden kinâye budur. Peygamber zamânında şeker yokdu, bal vardı. Eğer şeker bayramı demek, şekerden ötürü olsaydı bal bayramı yani 'ıydü'l-asal demek lâzım gelirdi, bal bayramı. Şeker bayramı, kamış bayramı, gül bayramı başka milletlerde vardır. Bizde Ramazan Bayramı, 'ıydü'l-fitrdir, yardım bayramıdır. Müminler birbirlerine yardım edecekler bu bayramda, maddî-ma'nevî. Neyse. Ondandır kinâye. Biraz tatlı alacaksın ağzına. Kurban Bayramında bir şey yemeyeceksin. Tâ kurban eti yiyinceye kadar. Kurban etiyile açacaksın orucunu bayram günü. Oruç değil de yani o vakit iftar edeceksin.

Bayram günü oruç tutulmaz. Senede beş gün vardır, harâmdır oruç tutmak. Dört gün Kurban Bayramından, bir gün Ramazan Bayramından. Beş gün oruç tutulmaz, harâmdır. Sene üç yüz altmış beş gündür, beş günü bayramdır. Dört gün Kurban Bayramı, bir gün Ramazan Bayramı. Anlatabildim mi?

"E üç gün", üç gün değildir Ramazan Bayramı, bir gündür fakat bir günde davetler tamam olmadığı için, bir de yağmur yağarsa namaz geriye kaldığı için, üç güne kadar çıkarılmıştır o. Meselâ yağmur yağdı, büyük âfet oldu, eskiden böyle câmilerde Bayram namazı kılmazlardı, matara toplanıyorlar, meydana toplanıyorlar, tayyâre meydanı gibi yerlere böyle, bütün şehir halkı, e yağmur yağdı ne olacak, ertesi gün kılınacak namaz. O günde yağmur yağdı, üçüncü gün namaz kılınır. Onun için üç güne çıkarmışlar. Bir gündür. "Bayram günü ben oruç tutacağım" derse bir adam, Ramazan günü oruç yemek neyse Bayram günü oruç tutmak odur. Günahkâr olur yani âsî olur Allah'a. Allah ne emrettiyse öyle yapacaksın. Ye ye, yeme yeme, otur otur, kalk kalk, kalkma kalkma. Aklınla değil. Aklını Allah ve Muhammed yoluna kurban edeceksin.

Biraz tatlı alacaksın. Sonra, namazdan sonra dargınlar barışacak, dargınlıklar gidecek. Büyüklerin eli öpülecek, hatırları sorulacak, onlara ikrâm edilecek. Hele annelerimiz babalarımız hayatdaysa, buradaysa mutlaka evvelâ onlara. Yok öldülerse, hemen kabirlerine gidilecek, makberelerine, rûhları oraya gelecek, sizi bekliyorlar orada rûhları. Âlem-i berzahdan Cenâb-ı Hakk müsâade eder, onlar kabirlerine gelirler, ziyâretçileri karşılamaya. Gitmezsen, boyunları bükük kalır. Ziyaret bekliyorlar sizden.

Kabirlerin üzerlerinden yaprakları, otları yolmayınız, koparmayın, câiz değildir. Yapraklar, otlar tesbîh eder, Allah'ı zikrederler, o tesbîhâtın kabirde yatana faydası vardır. Önce selâm verirsın, sonra kabrin başında bir mikdar oturursun, düşünürsün, hatırlarsın. Kendi öleceğini düşünürsün. Külâhını önüne koyarsın. Bir gün her şeyin elinden çıkacağını, bir bayram günü seni de böyle gelip ziyâret edeceklerini düşünürsün. O toprağın altında yatacağını hatırına getirirsin. Ölümü unutmazsan Allah'ı unutmazsın. Allah'ı unutanlarla ölümü unutanlar, helâke gitmişlerdir. Bir mikdar Kurân okursun, gözyaşı dökersin, selâm verirsın, Allah'dan rahmet dilersin, anana babana, kimse büyüğün orada, hak sâhibi ona, sonra oradan kabristandan çekilirsin.

Kabir ziyâretine giderken de kabirleri çiğnemeyiniz. Kabrin üstüne basmak, hâmile kadının karnına basmak gibidir. Bak ne söylüyorum. Kabirlere basmak, hâmile kadının karnına basmak gibidir, çok günahdır. Tabii bizim her şeyimiz alt üst olduğu için, her şeyimiz ama, kabirler de öyle, altüst. Şimdi ne yapacağız, onun bir çâresini söyleyeceğim ben. Onun bir çâresi vardır. Kabristana gitdiğin vakitte, kabristanın hâricindeyken, yani daha kabristana girmeden evvel, üç tâne Âyetelkürsî okursun. "Ben bilmiyorum". On bir "kul hüvallahu ehad" sûresi okursun. Bir Elham, bir Ayetelkürsî. "Âyetelkürsî bilmiyorum". On bir İhlâs, bir Elham. Eğer Âyetelkürsî biliyorsan, on bir ihlas, üç Âyetelkürsî, bir Fâtiha okursun, on salavât-ı şerîfe. Orada yatan, makberede yatan müminlere ve üzerine basacağın kimselerin rûhlarına başışlarsın, çıkarsın kabirlerin üzerine. Neye benzer bilir misin? Birine bir tokat atdın, arkadan beş bin lira verdin. Ona benzer yani. Kabrine basacaksın, üzerine, ona ikrâm ediyorsun, onun gibi.

Unutmayın konuştuğlarımızı! Ve sizde kalmasın bu, bildiklerinizi ahabb u yârânınıza söyleyiniz, irşâd edin onları. Güzellikle söyleyin, acı söylemeyin, benim gibi. Ben acı konuşuyorum biraz. Sen acı konuşma sakın hâ! Akrep, yılan gibi olma, sokma kimseyi. Tatlı konuş, vecîz konuş, hikmetli konuş, iknâ ederek konuş, arkadaşını, hısımlarını, akrabânı, hânendeki bulunan ekmek yedirdiklerini, evdeki sultânı.

Size bir şey haber vereyim mi? Haydi aklıma gelmişken söylemeden geçmeyelim.

Resûl-i Ekrem diyor ki, "Yarın yevm-i kıyâmetde iki kişinin hasmıyım" diyor, "yevm-i kıyâmetde iki gürûhun hasmıyım". Hasım! Düşmanıyım diyor yani. Birisi, bi gayrı hak karısına eziyet cefâ eden erkeğin hasmıyım".

Lüzûmsuz yere. "Çorbayı niye pişirmedin" diye dövemezsin. Vazîfesi değildir çorba pişirmek kadının. Yaparsa sevap alır. "Bana niye su vermiyorsun!" diye itip sünemezsin. Verirse sevap alır. Dünyâya çocuk getirir, emzirmez. Emzirirse Allah hac sevabı verir, gazâ sevabı verir. Onun için üzerine fazla varma. Yalnız şerîata davet et. İffet ırz meselesi en mühim. Senden izinsiz sokağa çıkarmaya müsaade etme, izinle çıksın. Senin haberin olmadan senin malını dağıtmasın, kesenden para almasın. Bunlar mühim şeyler. Ondan gayri öyle yokdan yere kadın dövmek, eziyet etmek, cefâ etmek, küfretmek, vurmak, katiyyen câiz değildir. Hele yüzüne! Yüz mukaddesdir, yüzde âyât u beyyinât vardır, okuyan için Görene, köre ne! Hattâ müminler nâra girdiği vakitte, günahkâr müminler, onların yüzleri domuz şekline girmeyecek, kâfirlerin suratı domuz şekline girecek. Zâlimleri bile müminlerin insan şeklinde girecek. Bir adam yüze küfretse, yüze, ki ekseri yapıyorlar, dînden dışarı çıkar. Göbekden yukarı küfreden adam dînden dışarı çıkar, islâmdan dışarı çıkar. İsmi silinir islâm defterinden. Mukaddesdir göbekden yukarısı. İnsanın her tarafı mukaddesdir ya, göbekden yukarısı mühim, ehemmiyetli. Bacı sultâna, evdeki bulunana hürmetkâr olunuz, onların hak ve hukûkunu koruyunuz, Allah sizi âlî kılsın.

İkincisi, "bi gayrı hak, gayr-i müslimlere eziyet cefâ edenlerin hasmıyım" diyor Peygamber. Bi gayrı hak. Adam, vergisini veriyor, çalışıyor, çalışkan, kimseye bir zararı yok, kâfir diye, hıristiyan diye üzerine bindiriyor onun, eziyet cefâ ediyor. Gözümlle gördüm de onun için söylüyorum bunu. Aklıma geldi şimdi. Resûl-i Ekrem bunların hasmıdır. "Efendim, kâfir". Kâfirse hakkına elini uzatamazsın. Bak, babalarımız reâyâ demiş. Reâyânın manâsı ne?

Hakkına riâyet edilen demek. Bir müslümanın hakkını gasb etsen, âhiretde çâresi var onun. Gasb ettiğin için senin kıldığın namazı alırlar, hak sâhibine verirler, tuttuğun orucu alırlar, hak sâhibine verirler. Yeterse ne a'lâ, yetmezse hak sâhibinin günahını alırlar sana yüklerler. Fakat kâfir senin îmânına saldıracak, onun îmânı yok çünkü. Çok müşkil. Aman hâ! "Efendi bir kürdan". Bir kürdan dahi böyle. Kürdan, dış karışdırmak için. Hakkını gasb etsen nâra girersin.

Îsâ Peygamber gidiyormuş, belki işleriniz filan var bugün ama, Ramazan konuşması yani son, Allah buyurdu ki Celle, "Yâ Îsâ duâ et, oradaki mevtâyı dirilteceğim, konuş onunla, ibret olsun insanlara". Hazret-i Îsâ duâ etti, kabir şakkoldu, oradan bir zât kalktı, başından toprakları silkerek. Allah Îsâ Peygamber'e dedi ki, "Sor ona, ne iş yapardın?". "Ne iş yapıyordun dünyâda?". "Yevmin cedîd rızkın cedîd kazanan bir insandım, hammallık yapardım". "Şimdi nasıl kabirde rahatın, istirahatın". "Azâbdayım, kabir azâbına dûçâr oldum, kabrim ateş dolu benim". "Niçin, sebebi ne?".

Dinle! Üç şeyden kabir azâbı zuhûr eder. Kulağında kalsın. Söylemedi deme sonra. Yarın yevm-i kıyâmetde Allah seni ve beni karşısına huzûruna alacak, senin beni rızıkda unutmadığı gibi, seni beni hesâba çekecek, unutmayacak, teblîğ ettiğimi şâhid olacak elin ayağın. Ona göre. Allah da şâhid olsun. İdrardan kaçınmayan, pislikden, idrardan, çişden yani, pislikden kaçınmayan. Anaya babaya âk olan. Bir cemiyetden bir cemiyete laf taşıyan, iki cemiyeti ayırmak isteyenler, azâb-ı kabre giriftâr olurlar. Daha başkaları vardır ama üç tânesi hadîsle sâbitdir.

Şimdi, bu zât öyle söylüyor, "Kabir azâbındayım". "Sebebi?". "Bir gün odun taşıyordum, yemek yemişdim, dişimin arasında, kovuğunda, çürük diş vardı ağzımda, içeride ekmek kaldı, taşıdığım odundan bir tâne kürdan çıkardım, kürdan yapdım, dişimi karıştırdım, o kürdanı atdım yere. Ondan azâb-ı ilâhîye dûçâr oldum".

"Efendi bu nasıl şey? Olur mu?". E Kurân söylüyor ya, ⁹¹⁷ فَمَنْ يَعْمَلْ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ خَيْرًا يَرَهُ, وَمَنْ يَعْمَلْ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ شَرًّا يَرَهُ "diyor. "Zerre kadar hayır yapan hayrın mükâfâtını göreceksin, zerre kadar şet yapan da belâsını bulacak" diyor Allah Kurân'da. Zerre nedir? Güneş bazen vurur, yerden zerrât kalkar böyle. Görürsün. İşte zerre onlar. İşte o kadar da îmânın olsa gene kurtulacaksın âhiretde. Zerre kadar îmânın olsa, Hazret-i Muhammed el uzatacak sana. O zerre kadar îmânın olsa kurtulacaksın. Şefâat edecek Peygamberimiz sallallahu aleyhi vesellem.

Allah da diyor ki, "Benim de hasmım ikidir. Bir tânesi, çalışdırır, hakkını vermez" diyor. Allah diyor bunu da, Mi'râc'da Peygamber'ine. "Kullardan benim de hasmım, düşmanım ikidir. Çalışdırır, hakkını vermez. Yâhud bir şey yer, bakana tatdırmaz. Bunlar benim hasmımdır" diyor Cenâb-ı Hakk. Kulağında kalsın. Yediğinden tatdır. Çalıştırdığın adamın daha teri soğumadan hakkını ver. Bazı müslümanlar var, onu da söylemeden geçmeyelim, olan oldu, çalışdırıyor, o gün vermiyor, "yarın gel" diyor. Ertesi güne kaldı mı adamın yorgunluğu gidiyor, teri kuruyor, dinleniyor, ne varsa râzı olur ertesi günü o, unuttu çünkü yükü, acıyı. O anda alırsa, o vakit râzı olmaz, hakkını arar. Çünkü ter içerisinde kalmış, yorgunluk

⁹¹⁷ Sure-i Zilzâl 7-8

içerisinde. Öyle yapmayın sakın hâ! Hattâ cebinde para varken borca mal alırsan zâlimsin. Resûl-i Ekrem öyle söylüyor. Parası var cebinde, borca alıyor malı. Zâlimsin. Vereceksin parayı, alacaksın malı. Hattâ esnafa bütün para vermeyeceksin, bozuk para vereceksin. Âdâb-ı islâmiyye bunlar. Sorarsın, gönül rızâsı varsa, "Bozuk paran var mı, bin lira verirsek yâhud beş bin lira bozar mısın" filan diye sorarsın. "Yok" derse bozuk para vereceksin. Râzî olması şart. Geçiyoruz.

Şimdi, sabahleyin sabah namazına geleceğiz, Bayram namazına. Ve yarın kesenin ağzını açacağız. Ve düşüneceğiz, bundan on sene, on beş sene evvel, beş sene evvel, altı ay evvel, üç ay evvel, bir düşün, kimler vardı Bayram sabahı, kimlerin elini öpüyorduk, kimlerle beraber sofraya oturuyorduk. Düşün bakalım. Hep gitmişler başdan aşağı, ellerini ayaklarını çekmişler memleket-i fânîden, varmışlar âlem-i bâkîde karâr eylemişler. Onu düşüneceksin!

Sonra kesenin ağzını açacaksın. Cebindeki paranın ebediyyen senin olmasını istiyorsan, Allah yoluna sarfedeceksin. Hepsini değil. ⁹¹⁸ "وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنفِقُونَ". Allah'ın taksîmâtı vardır.

İmâm-ı Ali'ye sormuşlar, "Zekât kaçda kaç Yâ İmâm?" demişler, "Size kırkda birini vermek, bize hepsini vermek, üste kelleyi vermek" demiş Hazret ve sözünde durmuş.

Yetîmleri, yoksulları sevindireceksin, dulları, kimsesizleri. Arkadaşın vardı, öldü, çocukları yetîm, kapısını gidip çalacaksın, "Ey baba dostları! Nasılsınız bakalım? Bir isteğiniz var mı, bir arzunuz var mı?". Memlekete mektup yazacaksın. Oradaki bulunan hısım akrabân var. Köylerin kapısını çekdik geldik buraya. İhtiyarlar var orada. Haminnelerimiz, teyzelerimiz, halalarımız, komşularımız, onlara mektup yazacaksınız. Hak bunlar. İslâm, bunları emrediyor, Allahu Teâlâ Hazretleri. Yetîmi giydir, giydirmezsen bakarsın bir daha seneye senin çocuğun yetîm olur sonra. O gelici bir geldi mi;

*Servi boyları büküp eyler kemân
Hâk ile yeksân eder vermez amân*

Bir de bakıyorsun, senin çocukların yetîm olur sonra. Senin âilen dul olur sonra. "E param vardı benim". Hiç faydası olmaz. Bütün cihân senin olsa gamın gitmez nedendir bu. Gidiyorsun o tarafa doğru, yürüyorlar, akın akın.

Bak Resûl Ekrem, en güzel önderin senin, bak ne yapmış bir bayram sabahı. Enes ibn Mâlik Hazretleri diyor ki, söylemeden geçmeyelim, mübârek gündür, "Bir Bayram sabahıydı biz musalladan çıktık, yani câmiden, namazdan çıktık, Cenâb-ı Peygamberle geliyorduk beraber, Efendimiz'le beraber".

Enes kim biliyor musun? Resûl-i Ekrem'e annesi tarafında hediye edilmiş bir çocuk. Efendimiz Medîne'ye vardığı vakitte, herkes Peygamber'e hediyeler götürdüler. Peygamber ve seyyidler ve şerîfler, sadaka alamaz, zekât alamazlar, harâmdır onlara, Âl-i Muhammed'e. Ama hediye alırlar. Cenâb-ı Peygamber'e hediye götürüyorlardı ehl-i Medîne, ensâr, kadın çocuğunu götürdü, dedi, "Yâ Resûlallah, zenginler size ikrâm ediyorlar, veriyorlar filan, vallâhi bende bir şey yok hiç ama ben sana en kıymetli şeyimi hediye edeceğim. Ciğerimin parçası

⁹¹⁸ Sure-i Bakara 3

Enes'i vereceğim Yâ Resûlallah sana, sana hizmet etsin" dedi. İşte o Enes ibn Mâlik Hazretleri, onu verdi.

Diyor ki, "Gidiyorduk, bakdık çocuklar giyinmişler, oynuyorlar" diyor.

Çünkü Bayram günü, malûm-i ihsânınız, bayram günü, zenginler için bayramdır, çocuklar için bayramdır ama bazı çocukları için azâb günüdür, mâtem günüdür, bazı âileler için. İyi dinle, hak vereceksin bana.

Çocuklar oynuyorlar, bir çocuk kenara oturmuş, boynu bükük, öyle bakıp ağlıyor. Efendimiz onu görünce, Resûl-i Ekrem rahmeten-lil-âlemîn, Allah'ın Rahmân ve Rahîm sıfatlarının tecelliyâtı Cenâb-ı Peygamber'dedir, O'ndan zâhir olmuştur, görünce onu Efendimiz, oraya vardı. "Esselâmü 'aleyke yâ veledî" dedi. Efendimiz çocuklara selâm verirdi. "Ve 'aleykûmselâm". "Evlâdım niye ağlıyorsun, bugün Bayram, oynasana arkadaşlarınla beraber". "Âh Efendim" dedi, "Bayram zengin çocuklarına, bizim için bayram yok, bizim için mâtem var bugün" dedi. "Neden?". "Benim kimsem yok, garîbim ben" dedi. "Babam gazâda şehîd oldu, annem başka bir erkeğe vardı, bana bakmadılar, beni dışarı atdılar. Ben şimdi burada sürünüyorum. Bayram mı yapayım bugün. Karnım aç, sırtım çıplak".

Sen yetîm mi büyüdün, babalı mı büyüdün, soruyorum sana. Sen benim bu sözümün tesirini anlayamazsın yetîm büyümediysen eğer. Aç ve açık büyümedinse, karnın aç olarak büyümedinse bilmezsin sen bunu, sözümün tesiri olmaz sana. Allah niye orucu farz etdi bilir misin? Bir sırrı da budur. Açların hâline vâkıf olalım diye. Pâdişahın karnı tok, halkın açlığından haberi olmaz onun. Ama oruç tutarsa, açlığın ne demek olduğunu bilir. Allah pâdişaha açlığı tatdırıyor ki milletin hâlini bilsin diye.

"Onlara bayram, bizim için mâtem günü" dedi. "Ben nasıl oynayayım, oynamak günü değil bizim için" dedi. Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem mübârek gözlerinden inci taneleri gibi yaş dökdü. Elinden tuttu, okşadı, "Gel bakayım, senin baban Muhammed, annen Âişe, ablan Fâtîme, kardeşlerin Hasan, Hüseyin, ammin Ali olsun mu?". "Sen Resûlullah'mısın?" dedi. Cenâb-ı Peygamber onu okşayarak aldı ve omuzuna bindirdi ve buyurdular ki, "Yetîme, kendi yetîmine ve gayrın yetîmine tekeffül eden kimse, cennetde benimle beraberdir, şu iki parmağım gibi" buyurdular, sallallahu aleyhi vesellem. Aldı hânesine götürdü çocuğu. Tâ Efendimiz âlem-i cemâle göçünceye kadar o yavru Efendimiz'in evinde kaldı, Cenâb-ı Peygamber'in vefâtından sonra, Hazret-i Ebâbekir Sıddîk onu tekeffül etti, aldı o yavruyu.

Şimdi, senin önderin, rahmeten-lil-âlemîn, o güzel Muhammed, Allah'ın Habîbi, sana bunları göstermiş. Ben sana gâyetle basit olarak bunları anlattım. Böyle deryâdan bir katre, şemsden bir hüzmeye, bir cüz olarak anlattım bunları. Elini vicdânına koy, cüzdanına değil. Banka defterlerin burada kalacak, paralar da bankada kalacak, sonra vârislerin tarafından taksîm olacak ama sevmediklerine kalacak. Muhakkak bu böyle, böyle mutlakâ. Makâmın sevmediğine kalır, dükkanın sevmediğin tarafından satın alınır, evin öyle, düşman olan komşun alır evini senin. Âdetullah böyledir. İstiyorsan eğer, o kazandığın mal ebediyyen senin olsun, Allah yoluna sarf eyle ki, Allah bire on Ramazan'dan evvel veriyordu, Ramazan'da bire yetmiş, bire yedi yüz veriyor.

Fitresi verilmeyen oruçlar, semâ ile arz arasında muhayyedir, muallakdadır yani, Allah'a arz olunmaz. Hemen fitreni ver ve bayram namazı kılınmadan evvel fitreni ver. Bak Ramazan'ın fazîletini şununla mukâyese edelim, sözümüze nihâyet verelim inşâallah.

Hazret-i Osman Cenâb-ı Peygamber'e demiş ki, "Yâ Resûlallah, ben fitreyi vermeyi unuttum, Bayram namazından sonra verdim, oldu mu acaba?" demiş. Resûl-i Ekrem, "Oldu ama Yâ Osman" demiş, "Bayramdan evvel verdiğin fitrenin sevabına ermek için Bayramdan sonra verdiğin fitrenin yanına bir de köle âzâd etseydin ancak o sevaba ererdin" demiş. Fitrelerinizi veriniz. Evvelâ hısım ve akrabâlarınıza, yakınlarınıza. Fakîr olanlara tabî, zenginlere değil. Zekâtlarınızı hesâb ediniz, yakınlarınıza, "ve âti ze'l-kurbâ ve'l-mesâkîni ve'bni's-sebîl", Allah Kurân'da tayîn etmiş bunları. Akrabâlarınıza, yetîmlere, yoksullara, bunları sevindiriniz. Yetîmler sevindiği vakitte Resûl-i Ekrem sevinir. Çünkü Resûl-i Ekrem Ebû Tâlib'in yetîmidir, sallallahu aleyhi vesellem. Yetîmi okşadın mı Resûl-i Ekrem'i okşamış gibisin. Yetîm büyüdü O da.

Ama Ebû Tâlib Hazretleri, radiyallahu anh O'na hiçbir zahmet vermedi hayâtında. O'nu çok sevdi. O'nu evlâdlarından hiç ayırmadı. O'na çok iyi bakdı, Cenâb-ı Peygamber'e. Hattâ Ebû Tâlib öldüğü vakitte o seneye Hüzün Senesi diye isim koydu Peygamberimiz, sallallahu aleyhi vesellem. Neyse. Yetîm olarak büyüdüğü için, anne baba şefkati ayrı. Ana şefkati olmuyor, ne kadar sevilse çocuk. Anada bir koku var, o kokuyu duyması lâzım. Babada bir koku var, o kokuyu duyması lâzım. Evlâdını akşamlar al, bağrına bas, onların saçlarını okşa. Kokla onları, bağrına bas evlâdlarını. Âileni öyle. Anneni öyle, ellerini öp, her akşam gitdiğin vakitte. Yola çıkarken de öyle, sabahleyin çıkarken, git elini öp. "Annecim bir emrin var mı, bir isteğin var mı, gönlün bir şey istiyor mu?" de. İnsanlık bunlar!

"Annem benim kâfir Efendi, annem benim kâfir, gayr-i müslim". Elini öpeceksin gene! Kiliseye götürmeyeceksin, kiliseden getireceksin evine. Annesi fâhişeymiş. Kerhâneye götürmez, kerhânedeki sırtına alır, evine getirir. Ne kadar kızmışsın annene böyle! Ne olmuş! Bak ne diyorum! Fâhişe annesi adamın. Kerhâneye götürmez, kerhânedeki sırtına yüklenir annesini evine getirir.

Çocuklarını bağrına bas. Onlara şefkat ve merhameti öğret. Öpersen, onlar da çocuklarını öpecekler. Onları bağrına basarsan, şefkat gösterirsen, onlar da evlâdlarına şefkat göstereceklerdir. Hıyar gibi büyütme, kazık gibi. Terbiye-i Muhammedî ver. Ona muhabbet kokusunu koklat, Kurân şifâsından ver.

Yâ Rabbi, şu mübârek günde ve şu mübârek saatde, şu kubbe altında toplandık, hep senin rızânı beklemekteyiz. Biz senden râzıyız Yâ Rabbi. Bizi bir katre sudan, bir katre menîden, bizi insan yaptın, nasıl râzı olmayız Yâ Rabbi. Göz verdin, gösterdin. Kulak verdin, duyurdun. Dil verdin, söyletdin. Ayak verdin, yürütdün. El verdin, tutdurdun. Akıl verdin, düşündürdün. Kalb verdin, şefkat ve merhamet verdin. Senden nasıl râzı olmayız. Hangi birinin hakkını ödeyebiliriz Yâ Rabbi. Bin sene acaba sana ibâdet etsek, bin sene oruç tutsak, bin sene namaz kılsak, alnımız taşda çürüse Yâ Rabbi, bir kere bakdığımız vakit semâyı görüyoruz, güneşi gözümüz alıyor, gece ayı ve yıldızları alıyor, şunun hakkını sana ödeyemeyiz Yâ Rabbi, şu görüşün hakkını.

Bin sene! On bin sene! Bu hakkı ödeyemezsin Allah'a. Bir bakışda bakıyorsun semâya güneşi gözünün içine alıyorsun, görüyorsun. On bin sene namaz kılsan, on bin sene oruç tutsan, bu hakkı Allah'a karşı ödeyemezsin.

Râzıyız Yâ Rabbi, sen de bizden râzı ol. El-vedâ el-firâk diyen Ramazan-ı mağfiret-nişânı cümlemiz hakkında müteyemmen ü mübârek eyleyip şefâatine bizleri nâil eyle, şikâyetinden emîn eyle. Ramazan-ı Şerîf'in ne olduğunu bilmeyenlerin kalblerine muhabbet-i Ramazan'ı ver. Oruç tutan müminlere oruç tutmayan müminleri bağışla. Namaz kılan müminlere namaz kılmayan müminleri bağışla. Onları da dîn-i islâm'da sâbit-kadem eyleyip gönüllerini nûr-ı Kurân, nûr-ı tevhîd-i Sübhân ile ve muhabbet-i Muhammediyye, meveddet-i Ahmeddiyye, muhabbet-i Ehl-i Beyt-i Resûlullah ile tezyîn ve tenvîr eyle. âhir kelâmımızı Kurân-ı Mecîd, Kelime-i Tevhîd eyle. Yarın hulûliyle müşerref olacağımız 'ıyd-ı saîdi cümlemiz hakkında müteyemmen ü mübârek eyle. Nice seneler bizi Ramazan'a yetiştir. Senin rızâ-yı şerîfini tahsîl eden ameller işlet. Rızâ-yı şerîfine muvâfık amellerle bizleri tezyîn eyle Yâ Rabbi. Sırât-ı müstakîmde sâbit-kadem eyle. Bizi îmândan sonra küfre, hidâyetden sonra dalâlete gidenlerden eyleme. Namazı kıldıktan sonra namazı terk edenlerden etme Yâ Rabbi bizi. Duâlarımız kabûl et, bizi buradan mahrûm gönderme.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

ELVEDÂ'

*Hakk emrini ettik edâ
Nefsimizi kıldık fedâ
Kavuştursun bizi Hudâ
Şehr-i Ramazân elvedâ'
Ey mâh-ı gufrân elvedâ'*

*Oruç mü'minin baş tâcı
Dertli gönüller ilâcı
Firkatinse gâyet acı
Şehr-i Ramazân elvedâ'
Ey mâh-ı gufrân elvedâ'*

*Gündüzleri sâim olduk
Geceleri kâim olduk
Hakk rahmetin dâim bulduk
Şehr-i Ramazân elvedâ'
Ey mâh-ı gufrân elvedâ'*

*Mü'mine tâ'at ülfettir
Münâfıka da külfettir
Oruç ne büyük devlettir
Şehr-i Ramazân elvedâ'
Ey mâh-ı gufrân elvedâ'*

Mescidlere hep nûr indi
Melekler bile sevindi
Şeytân hasedle yerindi
Şehr-i Ramazân elvedâ'
Ey mâh-ı gufrân elvedâ'

On bir ayın sultânısın
Mü'minlerin burhânısın
Mücrimlerin amânısın
Şehr-i Ramazân elvedâ'
Ey mâh-ı gufrân elvedâ'

İhsânısın bize Hakk'ın
Şikâyet eyleme sakın
Gönüller yaktı firâkın
Şehr-i Ramazân elvedâ'
Ey mâh-ı gufrân elvedâ'

Mü'min şefâ'atin özler
Hasretinle solar yüzler
Ehl-i îmân yolun gözler
Şehr-i Ramazân elvedâ'
Ey mâh-ı gufrân el-vedâ'

Gafletimiz ma'zûr olsun
Günâhımız mağfûr olsun
Îmânımız ma'mûr olsun
Şehr-i Ramazân elvedâ'
Ey mâh-ı gufrân elvedâ'

Aşkî'nin budur niyâzı
Ki olasın ondan râzı
Bağışla gel çâre-sâzı
Şehr-i Ramazân elvedâ'
Ey mâh-ı gufrân elvedâ'

Allah Bire On Veriyor
6 Temmuz 1984 (7 Şevval 1404)

Kâllallahu Azze ve Celle fî Kitâbihi'l-Azîz.

Eûzübillahimineşşeytânirracîm.

Bismillahirrahmânirrahîm.

مَنْ جَاءَ بِالْحَسَنَةِ فَلَهُ عَشْرُ أَثْمَالِهَا وَمَنْ جَاءَ بِالسَّيِّئَةِ فَلَا يُجْزَى إِلَّا مِثْلُهَا وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ⁹¹⁹

Sadakallahü'l-Azîm

Diz çökmek âdâb-ı islâmiyyedendir. Hakk'ın da sevdiği bir oturma biçimi olacak ki namazda diz çökmek bize kâide-i uhrâda farz olmuştur. Ama diz çökmeye kâdir olamayanlar bağdaş kurup böyle dinlemelidir. Diz çökmeyi öğrenmek isteyen ve ona alışmak isteyenlere de tavsiyem olacak şimdi, onun için söylüyorum bunu, hamamdan çıktığınız vakitte, çarşı hamamına gidip de çıktığınız vakitte diz üstüne on dakîka kadar oturun, hamamdan çıkar çıkmaz. Böyle yaparsanız diz üstü oturmaya alışsınız. İlacı budur. Hamamdan çıktın mı hemen diz üstüne otur, on dakîka kadar. Her sefer böyle. Alışsınız o vakit diz üstüne oturmaya. Ve illâ biraz güç olur.

Şimdi, müminler! Gecelerin ve gündüzlerin birbirini takip etmesi, ayların, yılların, mevsimlerin birbirini kovalaması, akıl sâhibleri için büyük bir ibret, büyük bir âyetdir. İşte Receb, Şaban, Ramazan derken Bayram'ı da geçirdik, Bayram haftasına vâsıl olduk. Bu neye benziyor biliyor musun? Çocukluk, gençlik, dinçlik derken ihtiyarlık ve ölüm. Nasıl süratle geçdiyse, aylar birbirini kovaladıysa, ömür de böyle geçmekdedir. Ona binâen Peygamberimiz, dikkat buyurun, dâimâ bunu işitdik ve işitiyoruz fakat üzerinde durmuyoruz, Peygamberimiz sallallahu aleyhi vesellem, "accilû bi's-salâti kable'l-fevt ve accilû bi't-tevbeti kable'l-mevt" buyurmuşlardır. Manâsı, "Ölüm gelmeden tövbe ediniz, vakit geçmeden namazı kılınız". Çünkü her ikisi de vakittir, serîu'l-zevâldir, çabuk gelip geçicidir. Tövbe edeceğim diye bugün, yarın, öbür gün dersin, bir de bakarsın kapıya cansız at gelir. İnsanları yârlarından, mallarından, rütbelerinden ayıran bir zât vardır, ona Azrâil derler, aleyhisselâm, Allah'ın selâmı onun üzerine olsun, ki en sonunda biz onunla karşılaşacağız, en nihâyetinde, o hemen insanın göğsünün üzerine oturur. Bir daha ne malını taksîm etmeye, ne tövbe etmeye, ne de ibâdet etmeye vaktin kalır. Öldüğün vakitte tekrardan dünyâyâ gelmeyi, güzel ameller işlemeyi, Allah'a ibâdet etmeyi, Allah'dan temennî edersin ama iş işden geçmişdir.

⁹¹⁹ Sure-i En'âm 160

Ölen bir daha dünyâya gelmez. Herkes yaptığıyla beraber başbaşa kalır, ameliyle. Kabir, amel sandığıdır. Orada amelinle başbaşa kalırsın.

Şimdi, "accilû bi's-salâti kable'l-fevt". Namaz vakti geldi mi hemen namazını kıl. Çünkü biraz oyalanırsan bakarsın geçiverir vakit, hemen kazâya kalır namaz. Ecel de bunun gibidir, hemen tövbe et. Tövbe etmezsen, bugün, yarın, öbür gün derken bir de bakarsın, işte dediğim gibi kapıya cansız at dayanıverir. Sana büyük bir ibretti bu. Receb, Şaban, Ramazan, Bayram derken bak Bayram haftası. Ömründen kaç tâne böyle Bayram haftası geçirdin, Bayram geçirdin, Ramazan geçirdin, hiç farkına bile varmadın. Aklı başında olanlar, her günlerini Bayram, her gecelerini Kadir bilirler, Rabbü'l-âlemîn'e muhtaç olduklarını anlarlar, Rablerine ibâdetde ve tâatda ve kullukda dâim ve kâim olurlar, o şerefli rütbeyi kazanırlar. Kulluk rütbesi.

Enbiyâlar serveri, evliyâlar rehberi olan Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâm olan Efendimiz, Allah'ın da sevgilisi, habîbi Muhammed sallallahu aleyhi vesellem, en yüksek rütbesi kulluğudur, abdiyyetidir. Onun için Kelime-i Şehâdet'de, "eşhedü en lâ ilâhe illallah ve eşhedü enne Muhammed abduhû ve resûluh", Allah'ın kulu ve Allah'ın resûlü. Evvelâ kulluğu gelir Peygamber'in. Öyle bir abdiyyettir ki o, bütün mahlûkât-ı ilâhiyyenin abdiyyetini terâzinin bir gözüne koysak, öyle tasavvur etsek, terâzinin diğer gözüne de Peygamberimiz'in abdiyyetini koysak, Peygamberimiz'in abdiyyeti hepsinden ağır gelir, sallallahu aleyhi vesellem.

Şimdi, Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi vesellem buyuruyor ki, rivâyet eden de Hazret-i Ebâ Eyyûbe'l-Ensârî Hazretleri, bir râvîsi o, bir râvîsi Ebû Hureyre.

Ebâ Eyyûbe'l-Ensârî kim? İstanbul'un manevî bekçisi ve İstanbulluların şefâatçisi. Gidiyoruz ya hani, Eyüp Sultân diyoruz. Oraya gitmek bir umre sevabıdır, fukarâ için. Fukarâ için umre sevabıdır. Fukarâ Cuma namazına geldi mi, Allah ona hac sevabı verir, fakîre. Cuma namazını kılan fakîr, hac sevabı alır. Hazret-i Hâlid ibn Zeyd'e giderse, Allah ona umre sevabı verir. Erbâb-ı keşif, görenler, böyle görmüşler, Allah'a mukarreb olan evliyâullah. Sakın ona karşı kalbini bozayım filan deme. Bazı dar görüşlü, câhil, yâhud echel, onun kim olduğunu bilmiyor. Resûl-i Ekrem'in dayısının çocuğudur. Ve aynı zamanda Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem, Medîne'ye emr-i ilâhî ile hicret buyurunca, Medînelilerin hepsi evlerinin önüne çıktılar ve Resûl-i Ekrem'i kendi hânelerine, evlerine davet etdiler. Resûl-i Ekrem buyurdu ki, Allah'dan aldığı emr üzere, "Devem kimin kapısının önünde durursa oraya misâfir olacağım" dedi. Çünkü deveyi yeden Hazret-i Cebrâil'di. Efendimiz görüyordu onu fakat diğerleri görmüyorlardı. Hâlid ibn Zeyd Hazretlerinin evinin önünde deve durdu ve oraya çökdü ve Resûl-i Ekrem Hazret-i Hâlid'in evinde misâfir kaldı, altı ay. O zât-ı muhterem bu.

Hattâ şöyle rivâyet ederler ki, İstanbul feth olunduğu vakitte Hazret-i Fâtih, mürşid-i azîzi olan Akşemseddîn Hazretlerine, "Burada Peygamberimiz'in pek yakîni, ensârdan bir zât-ı ekrem medfûn, bunu bulabilir misin şeyhim?" demiş. Hazret-i Akşemseddîn de keşf ile Hazret'in kabrini bulmuştur.

Burada bir incelik vardır. İçinizde erbâbını görüyorum onun için söyleyeceğim. Bütün müslümanlar Allah'ın dostudur, velîdirler. Sen de veliyyullahsın ben de veliyyulahım

elhamdülillah. Velîler iki kısımdır. Bir veliy-yi âimme vardır, bir veliy-yi hâssa vardır. Bütün müminler Allah'ın dostudur, Allah'ın velîsidir, evliyâdır senin anlayacağın. Bir de evliyâ-yi hâssa var. Hâs olan evliyâ var, kendilerinden kerâmet zâhir olur. Kim ki müstakîm olur, Allah kerâmet tâcını onun başına giydirir. Müstakîm olmayanda olmaz. ⁹²⁰ إِنَّ الَّذِينَ قَالُوا رَبُّنَا اللَّهُ ثُمَّ اسْتَفْأَمُوا. Bunun da, kerâmâtın da ilk, birinci merhalesi, kabirlere vâkıf olmaktır. Kerâmâta eren bir velî, kabire bakdığı vakitte, hangi kabirde azâb var, hangi kabirde nimet var, onu görür. Hangi kabirde kim yatıyor onu bilir.

Böyle bir zât gelmişti buraya, biz de gitdik bulunduk yanında, gördük. Hiç bilmediği hâlde, Anadolu'dan gelmiş, meselâ "Benim dedemin kabri nerede?" diye soruyorsun, götürüyor seni böyle dolaşıyor filan, "Burası dedenin kabri" diyor. Hakîkaten de senin dedenin kabri. Gördüm bunu, şahid oldum burada. Belki içinde de bilenler vardır. İsmi söylemeyeceğim. Yakın zamanda. Bundan yirmi, yirmi beş sene evvel.

Hazret-i Akşemseddîn, İstanbul'un fâtihidir. Manevî fâtihi. "Şeyhim, burada Cenâb-ı Peygamber'e yakîn bir zât-ı ekrem vardır".

Bazı zevât, şimdi söylemeden geçemeyeceğim, mecbûr oldum söylemeye, vakit de dar ama, sizi fazla oyalamak istemiyorum, Ramazan yorgunusunuz, "Efendim, Yezid'le beraber geldi". Yezid'le bir alakâsı yokdur Hazret-i Hâlid'in. Gazâ ilân olundu, ashâb-ı kirâmdan birçok kimse İstanbul üzerine geldiler. Hazret-i Hâlid geldiği gibi buraya, Hazret-i İmâm-ı Hüseyin de geldi. Ondan haberin var mı? Yokdur. Hiç kimsenin haberi yok. Ve nerede oturdu biliyor musun? Kağıthâne köyünde oturdu İmâm-ı Hüseyin. Bu hâdiseden altı ay sonra, Emevîlerin birinci halîfesi, oğlu Yezid'i buraya gönderdi ki şeref alsın diye. Altı ay sonra o geldi buraya, şeref alsın diye. Kabir ziyâretini bize haber veren Hâlid ibn Zeyd Ebâ Eyyûbe'l-Ensârî Hazretleridir. Büyük veliyyullahdır yani kendisi. Bu husûsda konuşmak isteyenler, burası yeri değildir, benimle konuşmak isteyen gelir benimle konuşur. Yani kürsüyü açık bırakıyorum. İsteyenler konuşabilir bu husûsda. Yalnız şunu söyleyeyim, bu kadarcık söylüyorum, Yezid'le filan gelmiş değildir. Bazı ahmaklar Yezid'le geldi diyorlar. Yezid'le filan gelmedi. Yezid çok sonra geldi. Buraya ilk gelen kumandan Mahleb'dir, Emîr Mahleb'dir. Beş sene burayı muhâsara etdi, İstanbul'u. Beş sene. Çünkü Peygamberimiz, "Mutlakâ İstanbul feth olunacak" dedi. Onun üzerine müslümanlar, ekseriya kuvvet buldular mı, gelip İstanbul'u muhâsara etdiler. Fakat Arap milletine nasîb olmadı, Allah Türk milletine bunu nasîb kıldı, Osmanlı'ya. Osmanlı üç defa burayı muhâsara etdi. Birincisi Yıldırım Han, ikincisi Fâtih'in peder-i âlîleri İkinci Murad, Sultân Murad, üçüncüsü Hazret-i Fâtih muhâsara etdi ve zabt etdi İstanbul'u. Bize nasîb oldu.

Buldu Hazret, akşamdan ağaç dikdiler gitdiler. Gece Sultân ata atladı geldi, ağaçları oradan aldı, iki metre ileriye koydu, ağaçları dikdi. Şeyh'i imtihan ediyor. Sabahleyin geldiler, "Allah Allah fesühânallah! Kabir burada" dedi, "kim götürdü bu ağaçları?" dedi, "bu direkleri kim dikti buraya?" dedi Şeyh, gene aldı oradan eski yerine getirdi. Kazdılar, kûfî yazıyla "Hâzâ kabri Eyyûb Hâlid ibn Zeyd Ebâ Eyyûbe'l-Ensârî" yazılı içerisinde, kûfî yazıyla, Arap yazısıyla. Açdılar, olduğu gibi duruyor. Hazret-i Akşemseddîn indi, Hazret'in ayaklarını öpdü, kabrin üzerine çıkıdı. Hazret-i Fâtih indi aşağı, Hazret-i Fâtih inince ayaklarını topladı Hazret.

⁹²⁰ Sure-i Ahkâf 13

Fâtih Hazretleri bu inceliği kavrayamadı herhalde, öyle olacak ki, çok üzüldü. Şeyhine döndü, "Niye bana öpdürmüyor?" dedi. "Yok pâdişahım, onlar geldiler İstanbul'u feth edemediler, siz feth etdiniz, ona edeben vermiyor ayaklarını öpdürmüyor size" dedi.

Bak, Allahu Teâlâ Ümmet-i Muhammed'e bir şey ihsân etmiş, okuduğum âyet-i kerîmeye göre. Bir haseneye Allah on sevap veriyor. Bir sevap yapdın mı on sevap alırsın. Bir kurban kesen on kurban kesmiş gibi. Misâl. Bir vakit namaz kılan on vakit namaz kılmış gibi. Hattâ beş vakit namaz kılan bir müslüman, elli vakit namaz kılmış sevabını alır. Allah böyle vaad etmiştir Ümmet-i Muhammed'e. Kurân da bunu nâtık, söylüyor, okuduğum âyet-i kerîmede. Beş vakit namaz kılıyor musun, elli vakit kılıyorsun günde namaz. Allah öyle kaydetdiriyor. Ve yaptığın hayrın hemen akibinde, melek hemen yazar, hiç fevt etmez, geriye bırakmaz. Günah işlersek, geriye bırakır. ⁹²¹ "كَرَامًا كَاتِبِينَ * يَعْلَمُونَ مَا تَفْعَلُونَ", iki melek vardır, birisi sağ omuzumuzda, biri sol omuzumuzda. Sen görmeden de onlar seni görürler. Seninle beraberdirler. Dört melek vardır. Birisi hafaza meleğidir, şurada bulunur, yeri, makâmı. Biri salavât meleğidir, ensemizde bulunur. İkisi de "Kirâmen Kâtibîn"dir. Ölünceye kadar bizimle beraberdir. Öldüğümüz vakitte, eğer iyi insanlarsak, hep bize duâ ederler, bizim için istiğfâr ederler, duâ ederler. "Allah senden râzı olsun ki senin gibi bir insana Allah bizi yoldaş etdi" derler. Kötülük yaparsak onlara hep şâhid olurlar ve üzülürler ve bedduâ ederler. Mümin öldüğü vakitte o melekler derler ki, "Yâ Rabbi, müekkil olduğumuz mümin öldü, biz ne yapacağız?" derler. Allahu Teâlâ emreder ki, "O müminin kabri üzerinde durunuz, kıyâmet gününe kadar onun için istiğfâr ediniz".

Şimdi, "Kirâmen Kâtibîn", birisi sağ omuzdadır. Bu, hayır hasenâtı yazar. Yaptığın güzel şeyleri yazar yani. Hayır hasenât, güzel şeyler, Allah'ın dediklerini yapmak. Soldaki de günahları yazar ama hayır hasenat hemen yazılır, bire on yazılır, soldaki melek, günahı bire bir yazar ama hemen yazmaz, yirmi dört saat tehir eder. Belki tövbe eder diye, rücû eder, tövbe eder. Tövbe ederse yazmaz hiç.

Hattâ Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi vesellem diyor ki, şunu da söylemeden geçmeyelim değil mi, bir mümin günah işlediği vakitte, kalbinin üzerine bir kara peydâ olur, bir damla kara düşer kalbinin üzerine, öyle söylüyor Peygamberimiz. O zât tövbe ederse o kara silinir, kalb tâhir olur. Tövbe etmezse o kara yayılır, kalbi karartır. Zamanla Allah ile o kul arasında perde olur o günah.

Şimdi, Efendimiz sallallahu aleyhi vesellemden Hâlid ibn Zeyd Hazretleri ve Ebâ Hureyre rivâyet ediyorlar, diyorlar ki, bir adam otuz gün oruç tutsa Ramazan'da, bir ay, otuz gün, onla çarp, ne yapar? Üç yüz. Ne kalır, sene kaç gündür? Üç yüz altmış beş gündür. Beş gün bayram. Ne kaldı? Üç yüz altmış. Üç yüzü Ramazan'la ikmâl olundu, altmış gün kalıyor. Altı gün de Ramazan'dan sonra, Şevval Ayı ki bu ay, Ramazan'dan sonraki aya Şevval derler, altı gün oruç tutarsa, altıyı onla çarp, altmış yapar. Üç yüz altmış. Beş de bayram. Üç yüz altmış beş. Kim ki bu altı gün orucunu Ramazan orucuna ekler, senenin üç yüz altmış günü oruçla geçirmiş gibi olur, "ke sıyâmu'd-dehr", bütün sene oruç tutmuş gibi olur. Allah bunu

⁹²¹ Sure-i İnfitâr 11-12

Ümmet-i Muhammed'e bağışlamıştır. Bir misâlini verelim ve dersimize nihâyet verelim. Söz çok. Bak bire nasıl Allah on veriyor.

Günlerde bir gün Cenâb-ı Fâtîmetü'z-Zehrâ...

Kim Fâtîmetü'z-Zehrâ? Radiyallahu anhâ vâlidemiz, Efendimiz'in sevgili kızı, Hazret-i Hüsey'nin annesi, mübârek anneleri İmâm-ı Hüsey'nin ve İmâm-ı Hasen'in. Hazret-i Ali'nin hanımı.

Sultân, Fâtîme Sultân, hasta olmuş. Cenâb-ı Ali kerremallahu vecheh yanına geldi, rengi soluk Cenâb-ı Fâtîme'nin. Sordu kendisine. "Hastayım Yâ Ali" dedi, "canım nar istiyor" dedi. Nar. İmâm-ı Ali'nin yanında para yok bir nar alacak. Züğürt değil hâ! Sakın hâ yanlış anlama. Sormuşlar kendisine, İmâm-ı Ali'ye, "Zekât kaçda kaç" demişler, "Size kırkda birini vermek, bize hepsini vermek" demiş. Onlar hepsini dağıtıyorlar, veriyorlar. Onun için yok yanında. Çünkü onlara Mekke'nin dağları taşları altın olacaktı, Resûl-i Ekrem kabûl etmedi, sallallahu aleyhi vesellem. "Yâ Rabbi bir gün doyayım sana şükredeyim, bir gün senin nimetini anayım, aç bırak beni" dedi. İnsan dâimâ tok kalırsa, nimetlerin kadr u kıymetini bilemez. Onun için bazen Ümmet-i Muhammed'in yolu biraz bozuk olur. Bazen Allah nimetini vermez, o nimeti aratır Ümmet-i Muhammed'e. Sevdiklerine yapar bu işi. Neyse, fazla konuşmayalım, ağzımız büyük olur.

Cenâb-ı Ali gitdi, uzatmayalım, bir nar aldı geliyordu, yolda bir hasta gördü. Oturmuş, yüzü sararmış onun da, "Yâ Ali elindeki narı bana ver" dedi, "hastayım canım nar istiyor" dedi. Cenâb-ı Hayder-i Kerrâr, dedi, "Fâtîme, peygamber kızıdır, o sabreder" dedi, "biz ümmete bakalım, ümmete verelim" dedi ve o garîbe narı uzatdı. O garîb narı yedi. Hazret-i Ali geldi Hazret-i Fâtîme'nin huzûruna, Hazret-i Fâtîme şifâ bulmuşdu.

Dikkat et konuşacağım söze, buradan girip buradan çıkmasın. Bazı hastalıklar vardır, etibbâ ona çâre bulamaz. Doktorlar yani etibbâ dediğim. O vakit sadakayla hastalığı tedâvi et. Onun için Cenâb-ı Peygamber buyurmuş ki, "Devvû merdâkûm bi's-sadaka, hastalarınızı sadakayla tedâvî ediniz" demiş Peygamberimiz. Bazı hastalıklar var, ilaçla tedâvi olmaz, sadakayla tedâvi olur. Sen burada fukarâyı doyurursun, Allah senin sıhhatini verir, bahşeder. Unutma bunu! Ben doktoru inkâr etmiyorum, ilacı da inkâr etmiyorum. Sözümü yanlış anlama hâ! Hem doktora bakdır, hem ilaç kullandır hem de sadaka ver fukarâya.

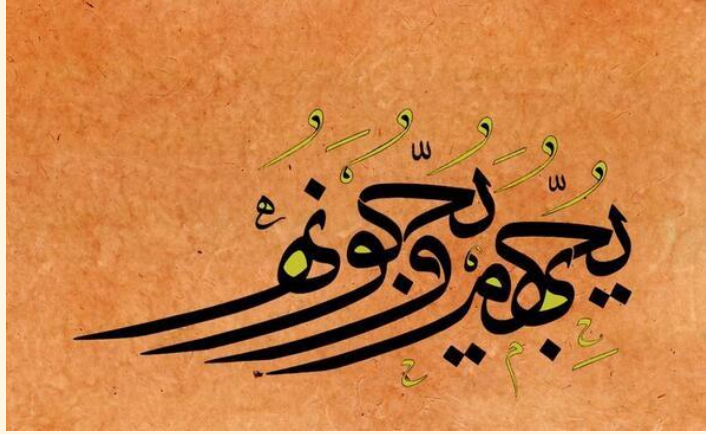
"Geçmiş olsun nasıl oldun?". "İyileşdim Yâ Ali" dedi, "sen fukarâya narı verdin, Allah şifâsını bana verdi" dedi Hazret-i Fâtîme. Görüyormuş demek ki. İmâm-ı Ali memnûn oldu hâdiseye, kapı çalındı. Selmân-ı Fârisî Hazretleri, elinde bir tepsi, üzeri örtülü. Dedi, "Yâ Ali, Allahu Teâlâ selâm söylemiş, Cibrîl-i Emîn vâsıtasıyla Hazret-i Resûl-i Ekrem'e cennetden bunları göndermiş, Resûl-i Ekrem de benim vâsıtamla bunları size gönderdi, buyurun" dedi. Bir de açdı Cenâb-ı Ali tepsiyi, içerisinde dokuz tâne nar var. Ama dünyâ narı değil, cennet narı. Hazret-i İmâm güldü, "Yâ Selmân, nar dokuz olmaz, on olması lâzım bunun, en aşağı. Nerede bunun bir tânesi" deyince, Hazret-i Selmân gülerek, yeninden narı çıkardı, dedi ki, "Yâ İmâm, talebenin hocayı, mürîdin şeyhi imtihanı doğru olmaz ama ilminizi, irfânınızı halka bildirmek için bunu yaptım" dedi. "Buyurun" dedi ve ortaya koydu narı. Bire on aldıklarını bu şekilde gösterdiler.

Onun için en aşağı bire on alacaksın. Otuz gün oruç tutdun, üç yüz etdi. Altı gün de bundan tutarsan, onla çarparsan altmış yapar, üç yüz altmış. Beş de bayram, dört gün Kurban, bir gün Ramazan, beş. Üç yüz altmış beş. "ke sıyâmu'd-dehr", bütün seneyi oruçla geçirmiş gibi olursun.

Bilmiyorum biraz fazla konuşayım mı size? Size de Allahu Teâlâ cennet bahçelerinden başka şeyler gönderebilir. Manevî narlar gönderir. Milyonlara mâlik olursun, ağzının tadı olmaz. Evin barkın olur, âilen olur, çocukların olur, ağzının tadı olmaz. Ağız tadı başka şeydir. Allah huzûr verir, huzûr gönderir sana. Hakk'ın emrine boyun koy, o vakit felâha ve necâta ereceksin.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

Allah'ı ve Resûlullah'ı Sevmek 13 Temmuz 1984 (14 Şevval 1404)

Kâlalallahu Teâla fî Kitâbihi'l-Azîz.

Eûzübillahimineşşeytânirracîm.

Bismillahirrahmânirrahîm.

⁹²²قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ

Sadakallahü'l-Azîm.

Gönülleri nûr-ı Kurân ile münevver, alınları Rabbü'l-âlemîn'e secde etmekle eser-i secdeyle nûrlanan, peygamberlerin seyyidi sebab-i hilkat-i âlem olan Allah'ın habîbi Muhammed'i sevmekle ve O'na îmân etmekle ve O'nu her şeyden ziyâde sevmekle îmânını kemâle erdiren, kıyâmet gününe inanan, Hakk'ın cennetine tâlib, rızâsına râgıb, cemâline âşık olanlar!

Okumuş olduğum âyât u beyyinât gâyet ehemmi mühim. Zâten Kurân-ı Kerîm'in her âyeti ehemmi mühimdir, herkese hitâb eder, herkes oradan nasîbini alır. Vereceğimiz manâ, denizlerden bir katre, şemsden, güneşden bir hüzme, kürelerden de bir zerredir. Yani manânın kâffesini vermiş olacak değiliz.

Şöylece, kısaca, "Habîbim Ahmed, Resûlüm Yâ Muhammed", sallallahu aleyhi vesellem.

Efendim, şurada gene duralım. Hiç Cenâb-ı Allah, yani yerin göğün sâhibi, bilinen ve bilinmeyen âlemlerin mâliki olan Allah, Habîbi Muhammed'ine, hiç "Yâ Muhammed" diye hitâb etmemiştir, sallallahu aleyhi vesellem. Hattâ Sûre-i Hucurât'da Cenâb-ı Hakk, "Birbirinize çağırır gibi Habîbim Muhammed'e seslenmeyiniz, amelleriniz bâtil olur" diyor. "Birbirinizi çağırır gibi Peygamber'e seslenmeyin, bu şekilde Peygamber'e çağırmayın, amelleriniz bâtil olur" diyor.

O'nu her şeyinden ziyâde seveceksin, gözünün nûru, kalbinin sürûru ve îmânının kemâli O'nda olduğunu, senin kurtarıcın, münciîn ve şâfi'in O olduğunu bileceksin. Kim ki Muhammed'siz Allah'ı arar, sallallahu aleyhi vesellem, Allah'ı bulamaz o kimse. "Et-turuku

⁹²² Sure- Âl-i İmrân 31

ilallahi bi enfâsi'l-halâik", mahlûkât-ı ilâhînin her nefesinin sayısınca Allah'a giden yol mevcûddur, vardır. İnsanı bir mikrop da Allah'a götürebilir. Ama bütün kapılar seddolmuş, yalnız Bâb-ı Muhammediyyet açıktır. Kim o kapıdan girerse, akreb yani karîb olarak, yakîn olarak Allah'a vuslat eder, Allah rızâsına kavuşur. Bu kadar söylüyoruz.

Onun için gece gündüz, âşikâr ve gizli, Allah'a hamd ü senâ et ki, seni ve beni kendine kul, Habîbi Muhammed'ine ümmet etmiş, sallallahu aleyhi vesellem, ve Kitâb-ı Kerîm'inde, Kurân-ı Azîminde, "yâ eyyühellezîne âmenû" hitâbı ile bizlere hitâb buyurmuş, kendi ismiyle bizi isimlendirmiş Allah. Niçin? Peygamberine îmân ettiğimiz için. Kim ki Resûl-i Ekrem'e îmân etmedi, ona mümin ismi verilmez, mümin değildir o kimse. Kim ki Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâma îmân etdi, Allah kendi ismini ona vermişdir, mümin ismini vermişdir. Allah'ın bir ismi de mümindir. Senin de benim de bir ismimiz mümindir. Neden? Resûl-i Ekrem'e îmân ettiğimiz için.

Şimdi kulağını benden yana ver.

"Söyle Habîbim, eğer beni seviyorlarsa, sana tâbi olsunlar, seni önder edinsinler, ki benim kapımdan bana gelebilsinler, ben de onları seveyim". Yoksa kuru, mücerred iddiâdır bu, "Ben Allah'ı seviyorum" kelimesi. "Kim ki beni seviyorsa sana tâbi olsun ki ben onu seveyim".

Hani hatırlıyorsun ya, anlatmışdım size burada, gene söylemeden geçmeyelim. Biraz hava sıcak ama burada terlersek, mahşer günü terlemeyiz. Burada ağlarsak, mahşer günü ağlamayız. Burada Allah'dan korkarsak, Allah iki korkuyu kuluna yüklemes, dünyâda Allah'dan korkanı, Allah âhiretde korkutmaz. Safâya erer, velî olur, arşın gölgesinde gölgelenir, civâr-ı Muhammed'de iskân olur, sallallahu aleyhi vesellem, Livâ-i Hamd altında cem olur, defter-i a'mâlî sağ cânibinden verilir, sırâtı korkusuz geçer, cehennemden âzâd olur, defter-i a'mâlî sağ cânibinden verilir, ehl-i cennet olur, matlab-ı a'lâ maksad-ı rânâ olan cemâl-i bâ-kemâl-i ilâhî ile müşerref olur. ⁹²³ "وَجُودٌ يَوْمَئِذٍ نَّاصِرَةٌ * إِلَىٰ رَبِّهَا نَاظِرَةٌ".

Rabîa-i Adeviyye ölmüş. Ölmemiş, olmuş!

İki türlüdür ölenler. Bir kısmı ölür, bir kısmı olur. Olanlar hakkında, ⁹²⁴ "وَلَا تَقُولُوا لِمَنْ يُقْتَلُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَمْواتٌ بَلْ أَحْيَاءٌ وَلَكِنْ لَا تَشْعُرُونَ" Ve fi âyetin âhar, ⁹²⁵ "وَلَا تَحْسَبَنَّ الَّذِينَ قُتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَمْواتًا بَلْ أَحْيَاءٌ عِنْدَ رَبِّهِمْ يُرْزَقُونَ". Bunlar olmuşlar. Ölenler de kâfirlerdir ve hayvanlardır. Hayvanlar ölür ve kâfirler ölür. Ölmekle kurtulmazlar. Enbiyâ, Allah'ı sevenler, Allah'ın sevdikleri yaşar. Gözden nihân olurlar. "Onlar için ölü demeyin" diyor Hazret-i Allah. Kim onlar? Şehîdler, gâzîler, âdiller, ilmiyle âmiller, Allah'ı sevenler, Allah'ın sevdikleri, enbiyâ-i mürselîn. Onlar hakkında ölü demeyin diyor Allah. Onlar ulu onlar çünkü. Ulu var, ölü var. Allah da zâten hayyları inzâr ediyor, korkutuyor, hayylara hitâb ediyor. Hayy, hayy, dirilere! Allah'ın hitâbı dirileredir.

Olmuş. Vuslat...

⁹²³ Sure-i Kiyâme 22-23

⁹²⁴ Sure-i Bakara 154

⁹²⁵ Sure-i Âl-i İmrân 169

Ey mümin! Lâ ilâhe illallah, Muhammedü'r-Resûlullah, Kurân Kitâbullah, müminim elhamdülillah, kıblem Kabe, müminler kardeşlerim dediysen, eğer bunu lisân ile ikrar kalbinle tasdîk etdiysen ölmeyeceksin, olacaksın. Bu âdetullah böyle cereyân edecek, kabirde melekler gelip sana soru soracaklardır. Hükûmet-i Rabbâniyyenin âdeti bu. İnsan bir memleketden diğer memlekete gittiği vakitte, ondan pasaport sorarlar. Pasaportuna bakarlar, o gittiği memleketin izni varsa o memlekete girmek için, onu o memlekete alırlar. Yoksa geri çevirirler, değil mi? Allah hükûmetinin de elçisi, sefâreti Hazret-i Muhammed Mustafâ'dır, kimin manevî pasaportunda Muhammedü'r-Resûlulullah kaydı vardır, o geçer. Semâ kapıları ona açılır. Semâya yücelir. Yok, kimde yoksa eğer o kayıt, onu geri çevirirler, hapsederler âlem-i berzahda. Neyse. İnşâallah başka dersimizde anlatırız.

Melekler gelmişler, sormuşlar Rabîa-i Adeviyye'ye...

Râbia-i Adeviyye'yi sen işitdin mi hiç, Râbia-i Adeviyye'yi? Bir kadın bu. Erkek kadınlardan. Ricâl kadınlardan bu. Biliyorsunuz ki ben Avrupalılarla temâs ediyorum, Amerikalılarla filan, onlar bile okumuşlar da merâk etmişler, heveslenmişler Râbia-i Adeviyye gibi olalım diye. Yani evliyâlîğe heveslenmişler Avrupalılar. Öyle bir kadın bu. İsterdim anlatayım ama vakit dar. Neyse.

Hânesine hırsız girmiş. Beklemiş Râbia'nın uyumasını. İbâdet etmiş etmiş, sonra biraz yatmış. Beşeriyet hâli, yatmış, uyumuş. Hemen hırsız girmiş, yükde hafif, pahada ağır olan şeyi almış çıkacak. Fakat kapı duvar olmuş. Kapı yok, duvar! Aldığını koyuyor, kapı açılıyor, kapı oluyor. Hırsız alıyor çalmak için gene kapı duvar alıyor. Gene koyuyor, gene kapı açılıyor. Gene alıyor, gene duvar oluyor. Sonra kendisine seslenmişler hırsızın : "Sevgili uyuyorsa, seven uyumuyor!" demişler.

Rabiâ böyle bir insan yani. Bu kadarını söyledik sana. Merâk edersen oku menâkıbını. Öyle olmaya çalış. Mâdem ki Muhammedü'r-Resûlullah dedin, Allah'a ahd ü peymân etdin, âlem-i ezelde, âlem-i ervahta "kâlû belâ" dedin, olabilirsin velî. Zâten velîsin, velâyet-i âmmedesin. İnşaaallah velâyet-i hâssaya da girersin. Müminlerin hepsi velîdir, Allah'ın dostlarıdır, düşmanı değildir. Allah'ın ve Resûlünün.

Melekler sormuşlar, "Rabbin kim, dînin nedir, peygamberin kim?". Cevap vermiş Rabîa. Tabîî verecek. Melekler demişler ki, "Biz senin cevap vereceğini biliyorduk, haber almışdık, haydi rahatına bak, Allahaismarladık" derken, "Yooo" demiş, "Sizi ben göndermem" demiş. "Neden?". "Ben cevap verdim, siz de bana cevap verin bakayım. Rabbim Allah dedim, Allah beni kulluğa kabûl etdi mi? Peygamberim Muhammed Mustafâ dedim, Resûl-i Ekrem beni ümmetliğe kabûl etdi mi?" Melekler cevap verememişler. Tabîî veremezler. ⁹²⁶ وَعَلَّمَ آدَمَ الْأَسْمَاءَ ya mâlik olan âdemoğludur, Âdem'dir, âdemzâdelerdir. Melekler Allah'dan aldıkları emri infâz ederler, o kadar. Melekler âciz kalınca, Cenâb-ı Hakk buyurmuş ki, "Siz çekilin, o benim sevgilimdir, ona ilişmeyin siz" demiş. Rabîa bu işte.

Şimdi geliyoruz. Sevgililerden bahsettik. Dostluk...

⁹²⁶ Sure-i Bakara 31

İyi dinle! Kulağından gaflet pamuğunu çıkar, kulağını bana ver! Uyuma! Çok uyuyacaksın, binlerce sene. Yani kıyâmet gününe kadar uyuyacaksın. İnşâallah rahat uyursun. Sen kabirlere bakdığın vakitte üstleri çiçeklik diye altı da öyle zannetme sakın hâ! Bazılarında ateş yanıyor. Bazıları katran dolmuş. Bazıları yılan çıyan içerisinde. Dünya yılanı çıyanı değil. Herkes yılanını çıyanını buradan götürmüş oraya. Onun için çok uyuyacaksın, pek uyumaya bakma. Uyanık ol biraz. Uyuma! Gaflet uykusunda uyuma, gaflet uykusunda.

Allah'a dost olacağız, Peygamber'e dost olacağız. Dostluk üç kısımdır. İyi dinle beni! Şimdi kendi mevkiini ortaya koy. Bir. Bir dostluk vardır ki, o dostunu insan göremeyince, su içmeden, yemek yemeden, hava almadan yaşamadığı gibi, o dostunu göremeyince, onunla olmayınca, o adam yaşayamaz. Allah'ı, Peygamber'i böyle sevenler var ümmetin içerisinde. Hattâ Muhammed Bahâeddîn Nakşibendî kaddese sırrahu'l-âlî diyor ki, "Her ân sohbet-i Muhammed'deyim, Huzûr-ı Muhammediyye'deyim" diyor. "Ben bir ân Resûlullah'ı görmesem" diyor, "bir ân görmesem, kendimi tedennîde farz ederim" diyor, Muhammed Bahâeddîn Nakşibendî Hazretleri.

Çok güzel şeyler geldi aklıma ama sizi fazla yormayalım bu sıcak havada. İnşâallah başka zaman anlatırız.

Bir dostluk var, tekrar ediyorum, o dostunu görmeyince, yaşayamazsın. Nedir o? Su içmek, yemek yemek, hava almak gibi. O kadar ihtiyâcın var ona senin. Bir dostluk bu, bir mertebesi. Bir dostluk var ihtiyâcın olduğu vakitte ona gidersin, müracaat edersin. Baş sıkıntıya kaldı, başı belâyâ girdi, Allah'a secde ediyor, Allah'dan istiyor. O vakit, başı belâyâ girdiği vakitte. Refaha daldı mı, refaha, unutuyor Allah'ı. Münâfıkların ve kâfirlerin sıfatıdır bu. İyi dinle! Allah öyle söylüyor Kurân-ı Kerîminde. ⁹²⁷ "Beni inkâr edenleri koyun denize" diyor, "deniz bir kalkdı mı, başlar bana seslenmeye, bağırmaya, ihlâs ile, 'Aman yâ Rabbi! Aman yâ Rabbi!' Karaya çıktı mı, rahatlığa erdi mi, unutur Allah'ı".

Sakın böyle olma! Bunlar kâfirlerin ve münâfıkların sıfatlarıdır. Darda varda, safâda kederde Allah diyeceksin. ⁹²⁸ Lisânın Allah diyecek, kalbin Allah muhabbetiyle çarpacak. Lisânın "Muhammed Resûlullah" diyecek, kalbin Muhammed muhabbetiyle çarpacak. ⁹²⁹ Allah'ı zikrettiğin vakitte, tüylerin diken diken olacak. Bunlar îmân alâmetleridir, söylüyorum, muhabbet alâmetleridir.

Bir gün o iki cihân serveri, ins ü cin peygamberi, Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâm...

Bütün peygamberlerin seyyidi ve efendisidir, bu âlemin sebebidir, yaratılmasına, Hazret-i Peygamber, sallallahu aleyhi vesellem. Rahmeten-lil-âlemîn'dir. Beşîr'dir. Nezîr'dir. Şâhid'dir. O'na bîat, Allah'a bîatdır. O'na îmân, Allah'a îmândır. O'na isyân, Allah'a isyândır. O'na ihânet, Allah'a ihânetdir. O'nu sevmek, Allah'ı sevmekdir. O'na tâbi olmak, Allah'ın muhabbetini celb etmektir, okuduğum âyet-i kerîmede. Hepsini âyetle söylüyorum. ⁹³⁰ مَنْ يُطِعِ

⁹²⁷ Sure-i Lokman 32

⁹²⁸ Sure-i Enfâl 2

⁹²⁹ Sure-i Zümer 23

⁹³⁰ Sure-i Nisâ 80

"إِنَّ الَّذِينَ يُبَايِعُونَكَ إِنَّمَا يُبَايِعُونَ اللَّهَ"⁹³¹, "الرَّسُولَ فَقَدْ أَطَاعَ اللَّهَ". Hepsi âyetle yani âyetlerin size manâlarını söylüyorum.

Bir gün o iki cihân serveri, ins ü cin peygamberi, Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâm, Mescid-i Şerîf'de...

O ne güzel mescid o! O ne güzel mescid! O ne güzel cemaat! Onlar ki Resûl-i Ekrem'in mübârek cemâlini gördüler. Resûlullah da onları gördü.

Bir kısımları Peygamber'e baktılar, göremediler. Bakmak başka, görmek başka. Onlar Ebû Cehiller ve onların emsâlleri. Onlar baktılar göremediler. İmân edenler gördüler. Herkes kendi çapında gördü, kendi istidâdı kadar gördü, Allah'ın taksîmi kadar gördü. Çünkü Allah Allah'la bilinir, Muhammed'i Allah bilir, kul bilemez, sallallahu aleyhi vesellem. Onun için Cenâb-ı Hakk'a,⁹³² "إِنَّ اللَّهَ وَمَلَائِكَتَهُ يُصَلُّونَ عَلَى النَّبِيِّ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا صَلُّوا عَلَيْهِ وَسَلِّمُوا تَسْلِيمًا" dediğimiz vakitte, "Allahümme salli 'alâ Muhammed" diyoruz. Diyor ki Allah, "Ben meleklerimle beraber salât ediyorum Habîbim Muhammed'e, ey müminler, siz de salât ediniz". Biz de diyoruz ki, "Yâ Rabbi sen salât et" diyoruz. Ne demek manâsı? O'na lâîk olan salavâtı ancak sen bilirsin yâ Rabbi, biz âciziz" diyoruz. İlmullah ile. Bitdi.

Bir zât kalktı ayağa ve Resûl-i Ekrem'e hitâben, "Yâ Resûlallah, mete's-sâ'a, kıyâmet ne vakit kopar?" dedi.

Size müjde vereceğim. Sevenlere müjde vereceğim. Vallâhi müjde vereceğim! Bu müjdenin ne demek olduğunu yakın zamanda anlayacaksın. Hemen o amel sandığı olan kabre girdiğin vakitte anlayacaksın. Evvelâ sana Resûlullah'dan soracaklar çünkü, "Bunu nasıl tanıyorsun?" diye. Müslim'in beyânına göre, gösterecekler, "Bunu nasıl tanıyorsun?" diye, bu zâtı, bu zât-ı şerîfi.

"Mete's-sâ'a Yâ Resûlallah". Ne demek manâsı biliyor musun? "Mete's-sâ'a", kıyâmet ne vakit kopar? Salâta durdu, namaza durdu Efendimiz, namaz kıldılar. Sonra namazdan fâriğ oldular, gene mübârek cemâlini ihvânına karşı döndü, ashâbına karşı döndü, "Eyne's-sâilü, soru soran nerede?" dedi. "Fe kâme'r-reculü", o zât ayağa kalkıp dedi, "Yâ Resulullah, ben sordum soruyu". "Ne yapacaksın kıyâmetin vaktini saatini öğrenmekle? O bir emr-i mühimmdir, olacaktır. Sen kıyâmet günü üçün ne hazırladın?" diye Peygamberimiz ona sordu.

Dikkat et, konuştuğum şey oyuncak değil! Mühim şey söyledim sana, Resûl-i Ekrem'den rivâyet etdim. Bazı adam ölümünü merâk ediyor. Ölümünü öğrenip ne yapacaksın. Ondan sonra ne yapacaksın, onun için ne hazırladın? Kıyâmeti öğrendin, ne olacak? Kıyâmet günü için ne hazırladın? Soruyorum. Onu düşün sen. Kendine kabir hazırlamış. Bırak bu ahmaklığı. Kendini kabre hazırla. Sana bir çukur bulurlar, seni oraya koyarlar. Merâk etme, meydanda koymazlar seni, bırakmazlar. Kokarsın çünkü, etrâfı rahatsız edersin. Kendine kabri hazırlama, kendini kabre hazırla. Kabir karanlıktır, nûr ister. Kurân oku, Allah'ı zikret.

⁹³¹ Sure-i Feth 10

⁹³² Sure-i Ahzâb 56

Kabirde yılan çıyan vardır, oraya tiryak götür. Sakın kul hakkıyla gitme. Borçlu gidersen elin zincirdedir. Hakkı gasb edip gît dinse sorusu ağırdır çok. Neyse, uzatmayalım işi.

O zât dedi ki, "Yâ Resûlallah, benim böyle büyük büyük ibâdetlerim yok. Yani beş vakit namaz kılarım".

Ki bir müslümanın şânıdır bu. Allah'ı seviyorsun ya, nasıl Allah'ı kırarsın, namazı terk edersin. Seviyorsun ya Allah'ı. Seni yokdan vâ etmedi mi! Bir katre meni değil miydin! Seni ana rahminde hayız kanıyla, kudret fırçasıyla insan şekline koymadı mı! Göz verip göstermedi mi! El verip tutdurmadı mı! Ayak verip yürütmedi mi! Burun verip koklatmadı mı! Dil verip söyletmedi mi! Kulak verip işittirmedi mi! Hani hissiyâtın, hani hâfızan, hani aklın, onları vermedi mi! Nasıl Allah'ı kıracaksın, seviyorsun ya Allah'ını. Allah'ı seven namazı terk edemez. Hele Resûlullah'ı seven hiç terk edemez. Neden biliyor musun? "Gözümün nûru" demiş, "es-salah kurreti aynî" buyurmuşlar. Peygamber'in gözünün nûrunu nasıl terk edebilirsin, seviyorsan Hazret-i Peygamberi. Söylüyorum sana.

"Efendim, daha çok gencim daha". Oğlum aklını başına al. Sana büyük ibret olsun, git sakatatçı dükkanına, hep genç hayvanları keserler, yaşlıları bırakmazlar pek. Hep kuzular, orta yaşlılar gider gürültüye. Aklını başına al. Haydi bakayım, ibâdet ve tâata. İbâdet kemerini beline dola. Allah'a secde et, rûkû eyle. Allah'ı tesbîh et, Resûlullah'a salât et. Senin müncîin O. Şurada oturmana bile sebep O'dur. O işâret etmiş İstanbul'u alacaksınız diye. Öyle gelip aldılar burasını. Ona borçlusun. Rütbeni O'na borçlusun. Kasanı O'na borçlusun. Keseni O'na borçlusun. Hürriyetini O'na borçlusun. Müslüman olmasan sana o rütbeyi vermezlerdi, müslüman çocuğusun diye verdiler, Muhammed'e bendesin diye verdiler. Kasayı ondan aldın, keseyi ondan, toprağı ondan aldın. O işâret etmiş, "le tûftahanne'l-kostantiniyye".

"Vallâhi Yâ Resûlallah, benim böyle uzun uzun namazların yok, beş vakit kılıyorum".

Evet, müslümanın şânı bu. Müminin mi'râcı. Dînin direği. "Accilû bi's-salâti kable'l-fevt, accilû bi't-tevbeti kable'l-mevt". Bak dikkat et, nasıl zamanlar çabuk geçiyorsa, ömür öyle geçecek. Hemen tövbe et, ölüm gelmeden. Vakıt geçmeden namazı kıl. Çabuk geçiyor çünkü. Biz de çocukduk. Sonra genç olduk. Sonra dinç olduk. Sonra yaşlandık. Ayaklarımız yürümüyor şimdi. Bir müddet sonra seni beni tanımayacağım, kendi evlâdımı tanımayacağım. Bir müddet sonra toprak olacağız. Doymayan gözümüze toprak dolacak. Kanmayan çenemiz kilitlenecek, kanmayan çenemiz. Topladıklarımızı düşmanlara bırakacağız, onlar taksîm edecekler. Hesâbı bizden sorulacak. Daha islâh olmayacak mısın! İrfânın yok mu! Düşüncen yok mu! Gözünde ibretin yok mu! Görmedin mi!

"Yâ Resûlallah, fazla namazlarım yok, beş vakit kılarım. Senede bir ay oruç tutarım. Ramazan'dan Ramazan'a. Zengin olursam zekâtımı veririm. İbâdetim bu. Ama Allah ve Resûlünü çok severim yâ Resûlallah". Müjde! Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi vesellem buyurdu, "ve kâle'n-nebiyyü sallallahu aleyhi vesellem, el mer'ü me'a men ehabbe, kişi sevdiği ile beraberdir, ey a'râbî, sen de benimle berabersin" dedi Peygamberimiz.

Şimdi, Resûlullah'ı sevenler, yakın bir zamanda Peygamber'in civârında toplanacaklar, onunla beraber olacaklardır. Müjde veriyorum sana. Peygamber'i nasıl seviyorsun? Nasıl

susuz duramıyorsun, ekmeksiz, havasız, Resûlullah'ı böyle sev. Bu sevgiyi sana vermezler. Bu Allah'ın elindedir. Çünkü temâyülât-ı kalbiyye, efâl-i ihtiyâriyyeden değildir. Ama sünnetlerine ittibâ eyle, sünnet-i ictimâiyyesine, sünnet-i ferdiyyesine, muhabbet-i Muhammediyye kalb tarlasına ekilecek, yakın zamanda meyvasını verecektir.

Haftaya Cenâb-ı Hakk ecelden amân verirse anlatacağım Çünkü vakit çok dar oldu. Hava da çok sıcak. Sizi fazla üzmeyeyim. Yeter bu kadar. Çok konuşmakla değil.

Câhiller helâk oldu, bilenler kurtuldular. Bilenler helâk oldu, âmiller kurtuldular, yapanlar kurtuldu. Yapanlar helâk oldular, muhlisler kurtuldular. İhlâs ile birkaç şey yapabilirsen, sana kâfi gelecektir. Hele muhabbet-i Muhammediyye! Hele muhabbetullah! Sana kâfi gelir.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sıratin müstakîm.

Allah Kimleri Sever? 27 Temmuz 1984 (28 Şevval 1404)

Kâllâhu Teâlâ fî Kitâbihi'l-Azîz.

Eûzübillahimineşşeytânirracîm.

Bismillahirrahmânirrahîm.

قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ * قُلْ أَطِيعُوا اللَّهَ وَالرَّسُولَ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ
الْكَافِرِينَ⁹³³

Sadakallahu'l-Azîm

Kutlu ve mutlu müslümanlar!

Bu âlemde yani bu fenâ âleminde, gelip geçici âlemde, en büyük nimete eren, en büyük devlete yetişen ve saâdet erişen bizleriz. Elhamdülillah. Bunun da sebebi Allahu Teâlâ Hazretlerine î mân ve cümle peygamberlerin seyyidi ve efendisi olan Muhammed Mustafâ'ya gönül verip ona î mân etmemiz, bizi bu mertebeye yüceltmiş ve yükseltmiştir. En büyük saâdet ve selâmet, Hazret-i Muhammed'e bende olmaktır ve ümmet olmaktır. Bundan daha yüksek bir nimet olamaz kâinâtda. Allah da bizi bu nimete nâil kıldı.

Yalnız şurasına dikkat etmek lâzım gelir. Cenâb-ı Hakk insanlara birçok nimetler verir. Maddî manevî. Bu nimeti bulan insan eğer nimete şükretmezse Allah onun elinden o nimeti alır. Gene maddî manevî olarak. Eğer şükrederse Cenâb-ı Hakk o nimetini ona çoğaltır. Madde olarak böyle, manâ da böyledir.

Hergün kalkdığın vakitte, "Yâ Rabbi, sana hamd ü senâ olsun, beni Ümmet-i Muhammed'den yaratdın, beni kulların arasına aldın, ey yüce Allah, ey semâvâtı direksiz, kâfirleri yüreksiz halk eden, ey bir katre sudan insanı halk eden Allah, beni kulların arasına aldın, bana Kurân-ı Kerîminle hitâb etdin, beni sevgili peygamberin Muhammed Mustafâ'ya ümmet etdin".

⁹³³ Sure-i Âl-i İmrân 31-32

Bu ne demek biliyor musunuz efendiler? Mûsâ Kelîmullah vesâir böyle ulu'l-azm peygamberler, "Yâ Rabbi, keşke biz de Ümmet-i Muhammed'den bir ferd olsaydık" diye Cenâb-ı Hakk'a temennîde bulunmuşlardır. Bu nimeti bil. Bunu bilmeyen kimsenin elinden bu îmân nimeti gider, uçar. Hattâ Said-i Hudrî Hazretleri, ashâbın ileri gelenlerinden ve sikasından ashâbın, ileri safında bulunanlardan, diyor ki, "Bir adam îmânsız ölmekden korkmazsa, o kimse mutlakâ îmânsız ölür" diyor. Bu endîşe kalbinde olması lâzımdır.

Eğer düşünecek olursak, eğer dînimizi yakînen bilsek, benim bu sözümün teyidi ve burhânı ve şâhidi ve tanığı, beş vakit namazdır. Beş vakit namaz kırk rekattır. Her rekatta "ihdine's-sırâta'l-müstakîm" diye Allahu Zü'l-Celâl ve Tekaddes Hazretlerine, hâdî-i mutlak olan Allah'a niyâz ediyoruz. Manâsı, "Yâ Rabbi, sırât-ı müstakîmde bizim ayaklarımızı sâbit-kadem et, ayaklarımızı kaydırma, bizi kulluğundan kovma" diyoruz Allah'a. Namaz kılanlar bu nimete ermişlerdir.

Bu Said-i Hudrî ki, ben size bunu söylemişdim ama gene tekrar edip söyleyeyim, bu zât-ı Akdes, Ashâb-ı Soffe'den. Bu Ashâb-ı Soffe ise islâmın ilk fakültesi ve bunlar Resûl-i Ekrem'in talebeleri. Bir lokma ekmeğe, bir hırkaya bunlar kâni olmuşlar, aç tok, var yok Resûlullah'ın kapısında oturmuşlar ve Allah'ın Resûlullah'a indirdiği bu kelâm-ı kadîmi, yüce kelâmullahı ve Resûlullah'ın sünnetini ve sözlerini, mübârek sözlerini ve efâl ü harekâtını bizlere haber vermişlerdir. Öyle bir zât-ı akdes. Onlardan bir tânesi.

Melekü'l-mevt yani Azrail aleyhisselâm, birgün Said-i Hudrî'ye gelmiş, demiş ki, "Yâ Said" demiş, "Bir evin var ki kış gününde soğukdan, yaz gününde güneşin hararetinden ayaklarını muhâfaza edemiyorsun". Kim bilir nerede nasıl yatıyorsa Hazret. Bugünkü bu tarzda yaşayanları görerek bunları mukâyese etmeyiniz. Kıyâs-ı bâtil olur. Bunlar Allah ve Resûlüne kendilerini satmış insanlar. Kendilerini yok etmişler Allah'da ve Peygamber'de. Bak dinle şimdi. Melekü'l-mevt demiş ki, "Yâ Said, bir evin var ki yazın ayaklarını güneşin harâretinden, kışın soğuğundan koruyamıyorsun. Biraz şunu büyütse de rahat etsen" demiş.

Melekü'l-mevt insan şeklinde görünmüş. Melekler bazen insan şekline girerler. Herkesi kırmaya kalkma, bilemezsin ve mülkün tersine döner. Bu kadar söyleyeyim sana. Onun için herkese hüsn-i muamele. Zâten Muhammedîler, Resûlullah'ın ümmeti, Allah'a kul olanlar, kitapları Kurân olanlar, ilâhları Sübhân olanlar, bunların yüzleri tatlı, dilleri tatlı, ahvâl ü harekâtları tatlı olur. Halka düşmanlık yapmazlar. Hattâ bir otu dahi, yeşil bir otu dahi koparmaz. Bilir ki o yeşil ot da Allah'ı zikrediyor. Ama bilmeyenler Allah'ın velîsiymiş, Allah'ın delisiymiş, melekmiş filan bilmez, önüne geleni ısıtır, arkaya geleni teper. Çünkü henüz sûretâ insan, hakîkatde hayvandır. Hayvanlaşmış, bir türlü insan olamıyor.

Şimdi, Said-i Hudrî'ye gelen zât Melekü'l-mevt. Bu Melekü'l-mevt, Azrâil aleyhisselâm. Yani en sonunda seninle ve benimle buluşacak olan zât. En sonunda, âhiret âlemine gideceğimiz vakitte bununla karşılaşacağız, bu Melekü'l-mevt'e. Herkesin ameline göre tecellî eder. Nasıl hazırlanırsan öyle bulursun Melekü'l-mevt'i. Kâfire şiddetli, mümine rahîmdir. Sâlihe rahîmdir, âsîye biraz sertçedir. Hattâ Kurân-ı Kerîminde Allahu Sübhânehû ve Teâlâ Hazretleri ilân ediyor bu husûsda. İstersen bak tefsirlere filan.

İnsan sûretinde görünmüş, böyle söyleyince, şöyle bakmış Said-i Hudrî Hazretleri o zâtın yüzüne, demiş ki, "Sen beni takip ettiğin müddetçe, bana bu ev bile çok" demiş. Melekü'l-mevt şaşırmış.

Onun için bazı gözler vardır ki Hakk nazarıyla bakarlar. Nevâfille Allah'a öyle kurbiyyet peydâ etmişlerdir ki gören gözleri Hakk'ın gözü, tutan elleri Hakk'ın eli, yürüyen ayakları, Hakk'ın ayağı, konuşan dilleri Hakk'ın dili olmuştur. Bu da nâfile ile, nevâfil ile. Tabîî beş vakit namazı terk ederek değil, ferâizi terk ederek değil. Ferâizden sonra nevâfil aşkın ifâdesidir Hakk'a. Allah'a sevginin ifâdesidir, nevâfil ibâdet ve tâatlar. Allah bize beş vakti kıldırırsın da ferâiz-i ilâhiyyeyi yerine getirelim beş vakit. Orucumuzu, zekâtımızı, haccımızı yapalım, bunlar da bizim için kâfi gelecektir. Ama nevâfille Hakk kula öyle yaklaşır ki, kul Hakk'a öyle yaklaşır ki, gören gözü Hakk, tutan eli Hakk, söyleyen dili Hakk olur.

Gelelim şimdi. Bismillahirrahmânirrahîm.

Dünyâda insanlar nasıl derece derece ise, iyi dinle beni, kulağını benden yana ver, dünyâda insanlar nasıl derece derece ise, âhiretde de insanlar derece derecedir. Müminlerden bahsettim, cennetin derecâtından. Kâfirler de derece derecedir, dereke derekedir cehennemde. Bir yumurta çalanla, bin lira çalan, bin lira çalanla, bir milyon çalan, bir milyon çalanla yüz milyon çalan bir değildir. Herkes ateşini buradan götürür. Acaba anlatabildim mi? Zannediyorsun ki sen cehennem hamam gibi bir yer, kolundan tutup içeri atıyorlar. Öyle değil. Öyle zannettiğin gibi değil. Dereke derekedir, herkes günahına göre yanar ateşde.

Oraya girmeye çalışma. Cebrâil aleyhisselâm demiş ki Cenâb-ı Peygamber sallallahu aleyhi veselleme Mi'râc Gecesi'nde, "Yâ Resûlallah, nârı gör, ümmetine haber ver, buraya gelmesinler, kendilerini ateşden vikâye etsinler. Buraya gelmesinler, buradaki bulunan melâikenin hiç merhameti, insafı yoktur. Allah'dan ne emir alırlarsa onu infâz ederler. Cennete tâlib olsunlar. Cemâl-i Rahmân'a tâlib olsunlar". Bunun da şartı var. Allah'ı seveceksin. İşte söylediğim âyet-i kerîme de o, okuduğum âyet. Manâsı, denizden bir katre, "Habîbim Ahmed, Resûlüm Yâ Muhammed, sallallahu aleyhi vesellem, söyle kullarıma, eğer beni seviyorlarsa, bana karşı muhabbetleri varsa, sana tâbi olsunlar ki onları seveyim ben".

Hakk'ı sevmek, Allah'ı zikretmek. İki. Hakk'a ibâdet ve tâatda bulunmak. Üç. Allah'a teslîm olmak. Başda bu gelir. Ama ben olan şeyleri birer birer sırayla saymıyorum da olanları söylüyorum sana. Böyle yaparsan eğer, o vakit mağfiret-i ilâhiyyeye nâil olur, cennete dâhil olur, cennetden matlab-ı a'lâ, maksad-ı rânâ olan cemâlullah ile müşerref olursun. Hattâ kendini iyi bilersen bu âlemde, bu âlemden dahi, cemâl-i bâ-kemâl-i ilâhî ile müşerref olursun. Çünkü nereye bakarsan Hakk'ın cemâline bakmış olursun, onun farkına varırsın. Her yerde kudretullahı görürsün, her yerde cemâl-i ilâhîyi seyredersin. ⁹³⁴ "فَإِنَّمَا تُولُوا فَتَمَّ وَجْهَ اللَّهِ" âyeti buna işâretidir. "Nereye dönerseniz bana dönmüş olursunuz, benim yüzüme" diyor Cenâb-ı Hakk Celle ve Tekaddes Hazretleri.

Resûl-i Ekrem'i eğer seviyorsan, onun da mertebesi şudur, şefâatine nâil olursun. Şefkatli bir anne, rahmetli bir baba nasıl evlâdını tanır ararsa, Resûlullah sallallahu aleyhi veselleme

⁹³⁴ Sure-i Bakara 115

muhabbet etdinse, O'nun muhabbetini celbetdinse, mahşer yerinde, şefkatli bir ananın evlâdını aradığı gibi seni arayacak ve bulacaktır. Bu nasıl olur deme. Akılla bu iş ölçülmez. Akılla ölçemezsin bu işi. Akl-ı maâş ile yani. O vakit Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi veselleme bolca salavât getir. Arayı iyi et. Kişi sevdiğini çok zikreder. Kendi etmese dahi başkasının tarafından edildiğini ister, hazzeder, duyar. Çünkü lisânın bir zevki olduğu gibi, kulağın da dinleme zevki vardır. Gözün de görme zevki vardır.

Cennât-ı âliyât derece derecedir. İbâdet ve tâat ile. Yüz derecedir. Dünyâda insanlar nasıl bir değildir, orada da bir değildir, cennetde. Makâmları ayrı ayrıdır. Yalnız bir yerde birleşirler. Muhabbetde, aşkda. Kim Muhammed sallallahu aleyhi vesellemi seviyorsa, onlar enbiyâ-i mürselîn ve Resûlullah ile beraberdir. Muhabbetle. İlle muhabbet! İbâdetle derecât vardır fakat muhabbetde derecât yoktur. Sallallahu aleyhi vesellem.

Karyelerden bir a'râbî gelmiş Medîne-i Münevvere'ye. Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi vesellem Efendimiz Hazretlerine, "Yâ Resûlallah, gör" demiş, "eşhedü en lâ ilâhe illallah ve eşhedü enne Muhammeden abduhû ve resûluh. Senin nübüvvetini tasdîk, Allah'ın vahdâniyyetini tasdîk etdim. Lisân ile ikrâr, kalb ile tasdîk etdim yâ Resûlallah. Allah'ı ve seni severim. Şâhid ol yâ Nebiyyallah. Beş vakit namaz kılarım. Senede bir ay oruç tutarım. Zengin olduğum vakitte malımın zekâtımı veririm. Benim yerim nedir âhirette?" demiş. Demiş ki Cenâb-ı Peygamber sallallahu aleyhi vesellem, "Sen enbiyâ-i mürselînle berabersin" buyurmuşlar. "Beni sevdiğin için benimle berabersin" demiş. "Şefâatime nâil olacaksın, cennetde sohbetime oturacaksın" demiş. Civâr-ı Mustafâ'da iskân olacak, sallallahu aleyhi vesellem.

Akşamları Resûl-i Ekrem'e on salavât-ı şerîfe, sabahları on salavât-ı şerîfe gönderen kimsenin mükâfâtı kıyâmet gününde kıyâmetin şiddet ve dehşetini görmez, Resûlullah'ın Livâ-i Hamd'i altında cem olur ve Peygamber'e yakın olur ve şefâat-i Resûlullah ile kendisi "fezeu'l-ekber" in yani kıyâmet gününün şiddetinden ve azâbından emîn olacaktır. Sallallahu aleyhi vesellem.

Bir zât-ı mübârek vaktiyle, o vakit kâdı tabir ediyorlar, şerîatla hükmeden zevâta, genç bir çocuk, Resûl-i Ekrem'e büyük muhabbeti varmış, çok aşkı varmış kendisinin. Hep duâ edermiş. Çünkü mektebi kim birincilikle bitirirse onu evvelâ Medîne-i Münevvere'ye kâdı tayîn ederler, Resûl-i Ekrem'in bulunduğu memleketde, o şehirde kâdılık yaparmış. Bu nimete nâil olayım dermiş. Gece gündüz Cenâb-ı Hakk'dan niyâz eder dersine devâm eder, çalışmış. Ve muvaffak olmuş.

Bazı insanlar var, onu da söylemeden geçmeyelim, ekseri görüşüyoruz böyle, hep arzu ediyorlar, "Medîne'de ölsek, Medîne'de ölsek". Arkadaşlar! Medîne'de, Mekke'de ölmeye bakmayın. Oraya lâıyk olmaya bakın, Peygamber'e. Nerede ölürsen öl, oraya lâıyksan seni oraya götürürler, sevdiğinin yanına. Orada dahi ölsem, Peygamber'i sevmiyorsan, seni başka tarafa atarlar, bir çukura. Oraya lâıyk olmaya çalış, Hazret-i Peygamber'e, Allah'a lâıyk olmaya çalış.

Ve nezri de şöyle yaparmış dermiş ki, "Yâ Rabbi, eğer bu nimeti bana ikrâm edersen, yolda giderken önüme çıkacak olan fukarâ ne isterse, cebimden ne çıkarsa hepsini veririm" dermiş. Öyle söylemiş. Nezri de böyle yapıyor, ahd ü peymân.

Nezrini yerine getir. Bazı insan nezrediyor, sonra nezrinden dönüyor. Sonra başına musîbet gelir. Nezirler yerine gelmelidir. Kurban mı adadın, kurbanını kesersin. Sadaka mı adadın, sadakayı verirsin. Sonra musîbet olur. Cenâb-ı Hakk verdiği geri almasını bilir gene, yapmazsan eğer. Acı olur biraz sonra.

Çocuk mektebi bitirmiş. Duâsı müstecâb olmuş. Çalışmış tabii. Elbet çalışmış. Ve giderken Şam'da bir câmiye namaza girmiş, bir zât zuhûr etmiş, "Şey'enlillah" demiş ona böyle, "Allah için bir şey ver" demiş. Hazret de elini atdığı gibi, eline beş tâne beşibirarada geçmiş. Çok para o. Gene şimdi de çok para ama o devirde çok para. "Vereyim mi vermeyeyim mi?". Fakat hemen âyet aklına gelmiş.

Burada bir sır size söyleyeyim. Bir fenâlık yapacağın vakitte, yâhud iyilik yapacağın vakitte, o iyiliğe, o fenâlığa âid bir âyet aklına gelirse meleklerin ilhâmıyla yapılmıştır o iş. Bir de Allahu Sübhânehû ve Teâlâ Hazretleri kula bazen ilhâm eder, bi zâtihî kendisi. O da "Yâ Selâm" esmâsıyla gelir, "Yâ Selâm" esmâsıyla gelir. Bu kadar kulağınızda kalsın. İhtiyacı olanlar alsınlar, herkes anlamaz, benim konuştuğum sözün ne olduğunu kavrayamaz.

Hemen aklına gelmiş, ⁹³⁵ "وَأَوْفُوا بِعَهْدِ اللَّهِ إِذَا عَاهَدْتُمْ", âyet-i kerîme aklına gelmiş. Demek ki melekler ilhâm etdiler. "Ahdına vefâkâr ol, ahdettiğin vakitte", Allah diyor Kurân'da. Hemen vermiş hepsini. On para yok. Ve kervana dâhil olmuş. Ve oraya gidinceye kadar yardımla gitmiş Medîne'ye. İyi dinle. Çok enteresan. Ve Medîne'ye vardığı vakitte, tabî gusûl abdesti almış, elbise değiştirmişler, doğru Huzûr-ı Saâdet'e. Durmak yok hiç.

Allah gidenlere tekrar, gitmeyenlere helâl malla gitmek nasîb etsin. Medîne'ye gidip Peygamber'e selâm verirsən şefâat vâcib olur sana. Öyle diyor Peygamber. "Kim beni ziyâret ederse şefâatim ona vâcibdir" diyor. "Hayâtımda bana selâm verdiğiniz gibi ben oradayım" diyor, "öyle bulacaksınız beni" diyor, sallallahu aleyhi vesellem. Bu kadar.

Gitmiş ziyârete, bakmış bir adam yatıyor orada, ayaklarını uzatmış Türbe-i Saâdet'e karşı uyuyor. Tabii kâdî âşık adam, onu görünce böyle, terbiyesiz bir adamı, âdâba mugâyir, tekmeyle vurmuş böyle, "Kalk buradan!" demiş, "Nedir bu yaptığın iş!" filan. Şöyle bakmış o adam kâdının yüzüne. Kâdî çekilmiş Huzûr-ı Saâdet'e varmış, selâm vermiş Peygamberimiz'e. "Es-salâtü ve's-selâmu aleyke yâ Resûlallah, es-salâtü ve's-selâmu aleyke yâ Habîballah, es-salâtü ve's-selâmu aleyke yâ seyyide'l-evvelîne ve'l-âhirîn". Duâ etdikden sonra dönmüş. Gece olmuş yatmış. Gece demişler ki, "Kalk, seni Resûlullah istiyor. Senin hakkında şikâyetçi var" demişler o kâdıya. Zâhirde Medîne'nin kâdısı sensin ama hakîkatde buranın hâkimi, emîri ayırdır" demişler, "haydi yürü bakalım". Bir de gitmiş bakmış Cenâb-ı Peygamber oturuyor sahabeliyle beraber. Rüyâda.

⁹³⁵ Sure-i Nahl 91

Peygamber'i rüyâda görürsen, Peygamber'i gördün demektir. Bıyıklı, bıyıksız, sakallı sakalsız, sarıklı, sarıksız. O noksanlıklar senin sünnetdeki noksanlığına âiddir. Peygamber mirât-ı mücellâdır. O'na bakan kendisini görür.

Bir zât ayağa kalkmış, "Yâ Resûlallah, ben yatıyordum, benim huzûrumu bozdu, ayağıyla bana vurdu, beni tepdi" diyor. "Vurdu bana uyandırdı" diyor. "Davâcıyım" diyor. Efendimiz demiş ki, "Kâdı Efendi, niye ayağınla vurdun, bunu rahatsız etdin?" demiş. Demiş, "Yâ Resûlallah, yaptığı âdâba mugâyir bir hareketdi, biraz terbiyesizce yatıyordu yani mescidin içerisinde. Ben tahammül edemedim onu görünce, dürttüm. O zât, "Yâ Resûlallah" demiş, "evet yaptığım iş belki terbiyesizce idi ama aramızda muhabbet var bizim, muhabbetde terbiye aranmaz" demiş. "Sen beni seviyorsun, ben seni seviyorum, burada âdâb aranır mı?" demiş. "Bak ne diyor" demiş Cenâb-ı Peygamber. Kâdı ağlamış. Dedi, "Yâ Resûlallah, ben aranızdaki muhabbeti bilmiyordum, ben zâhire göre hükmetdim ve onu hakka davet etdim" dedi, "beni affetsin. Bu size olan muhabbetimden ve hürmetimden". Efendimiz ona da teveccüh etti, dedi ki, "Bak bana hürmetinden ve muhabbetinden bunu yapmış, benim için affet bakayım". "Peki Yâ Resûlallah, senin için affedeyim". "Haydi sarılın öpün birbirinizi". Sarılmışlar, muânaka yapmışlar, öpüşmüşler, ayrılmışlar. Kâdı uyanmış, ezânlar okunuyor minârede. Medîne'nin mescidinde. Ter içerisinde. Hemen giyinmiş, abdestini almış, koşarak gitmiş. Gene o adam orada yatıyor. Hemen sarığını başından çıkarmış, eğilmiş, daha evvel vurduğu yeri öpmüş. O da başını kaldırmış, demiş, "Kâdı Efendi, dün beni tekmeledin, bugün öpüyorsun, neden?" demiş. "Bana hakkını helâl et" demiş. Demiş, "Kâdı Efendi, az evvel Huzûr-ı Saâdet'de barışmadık mı seninle biz? Senin Resûlullah'a olan aşkını biliyorum, onun için ben itiraz ediyordum ki Peygamber'i fazlaca seyredesin diye" demiş. "Senin yaptığın hakdı" demiş. "Ahdini yerine getirdiğin için sana bu mükâfâtı verdiler ve Resûl-i Ekrem'e olan muhabbetinin semeresini bugün gördün" demiş.

Konuştuğum söz inşâallah aklım var diyenlere kâfi gelecek zannediyorum. Fazla konuşmayalım, kâfi.

Yâ Rabbi, bizi habîbin Muhammed'den ayırma, bizi bu sıcak günde bu mescidde terletdin, yarın kıyâmet gününde insanların kafası üzerine yedi karış güneşi indireceksin, kafatasları içinde beyinler kaynayacak, bizi o günde habîbinin gölgesi altına ve sancağı altına böylece cem et. Bizi habîbinden, habîbini bizden hoşnûd u râzı kıl. Ve şefâatiyle bizi taltîf eyle Yâ Rabbi.

Vallâhu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

Hazret-i Ömer ve İmânın Kemâli 3 Ağustos 1984 (6 Zilkâde 1404)

Kâllallahu Teâlâ fî Kitâbihi'l-'Azîz

Eûzübillahimineşşeytânirracîm.

Bismillahirrahmânirrahîm.

وَالَّذِينَ مَعَهُ أَشِدَّاءُ عَلَى الْكُفَّارِ رُحَمَاءُ بَيْنَهُمْ تَرَاهُمْ رُكَّعًا سُجَّدًا يَبْتَغُونَ فَضْلًا مِنَ اللَّهِ وَرِضْوَانًا⁹³⁶

Sadakallahü'l-'Azîm.

Yüzleri nûr-i İslâm ile münevver olan, kalbleri Hazret-i Allah'a îmân, O'nun Resûlüne gönül vermekle nûrlanan, Allah'ı sevenler! Hazret-i Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâmın nübüvvetini kabûl edip, O'nu canından, malından, rütbesinden, her şeyinden ziyâde severek, îmânını kemâle erdiren, kıyâmet gününe inanan, Hakk'ın cennetine tâlib, rızâsına râgıb, cemâline âşık olanlar!

Okuduğum âyet-i kerîme, dâll bi işâretihî ile, dört halîfe hakkındadır, okuduğum âyet-i kerîme. "Vellezîne", şol kimse ki, "ma'ahû", "ma'a", Peygamber'le beraber, "hû", o, Ebûbekir Sıddîk. "Eşiddâi 'ale'l-küffâri", Ömer. "Ruhemâu beynehüm", aralarında en merhametli, Osman ibn Affân. "Terâhüm rûkke'an sücceden yebtegûne fadlan minallahi ve rıdvânâ, sîmâhüm fî vücûhihim min eseri's-sücûd", İmâm-ı Ali kerremallahu vecheh.

Okuduğum âyet-i celîle Sûre-i Fetih'de. Dört halîfe, yani Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi vesellem'in dört halîfesi hakkında Cenâb-ı Hakk'ın medh ü senâsı. Sudan halk olunmuşlar, insan olarak büyümüşler, sonra o kadar Allahu Teâlâ Hazretlerinin emirlerine itâat ve O'na muhabbet, Resûlullah'a öyle itâat etmişler ki, Allah, ahkâmı eskimeyen Kurân-ı Kerîminde bunları medh ü senâ etmiş, bu zevât-ı âlî-kadri. Bundan daha büyük bir lutuf olamaz.

Sen de böyle yaparsan, yani Allah'a teslîmiyyet ve Resûlullah'a itâat. Çünkü Resûlullah'a itâat, Allah'a itâatdır. Resûlullah'a ihânet, Allah'a ihânetdir. Resûlullah'a muhabbet, Allah'a muhabbetdir. Sen de Resûl-i Ekrem'e muhabbet edersen, itâat edersen ve O'nun yoluna baş koyarsan, sen de böyle Kurân'daki bu medh ü senâya lâıyk olursun. Çünkü bu rütbeler açık, bekliyor, sâhiblerini bekliyor. Kıyâmet gününe kadar bu rütbelerin sâhibleri gelecektir.

Hattâ Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi vesellem, "Ümmetimin evveli mi âhiri mi hayırlı bilinmez, yağmur gibidir" diyor. "Ümmetim yağmur gibi" buyuruyor. Gene ashâbına demiş ki, "Benim kardeşlerime selâm söyleyin" demiş. Ashâb-ı kirâm rıdvânullahi teâlâ aleyhim ecmaîn

⁹³⁶ Sure-i Feth 29

hazerâtı da demişler ki, "Yâ Resûlallah biz senin kardeşlerin değil miyiz?". "Hayır" demiş, "Siz benim ashâbımsınız, arkadaşlarımsınız. Benim kardeşlerim, sizden sonra gelecek, beni görmeden bana âşık olacaklar, bana îmân edecekler. Onlar benim kardeşlerimdir". Bize de iltifat buyurmuş. Kardeşlik makâmına lâayık görmüş.

Gene Allah Kurân-ı Kerîminde, gene bizim kardeş olduğumuzu, ne yapmış, âyetiyle isbât etmiş. ⁹³⁷ "إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ إِخْوَةٌ", bütün müminler yani "Lâ ilâhe illallah Muhammedü'r-Resûlullah" diyenler hepsi kardeşdir diyor Cenâb-ı Hakk, ilân etmiş, Sûre-i Hucurât'da. Öyleyse ashâbla, tâbiîn, tebe-i tâbiîn ve ilâ yevmi'l-kıyâm, "Lâ ilâhe illallah Muhammedü'r-Resûlullah" diyenler kardeşdirler.

Bugün size, deryâdan bir katre olarak, yani denizlerden bir damla senin anlayacağın, katre damla manâsına, deryâ da deniz manâsına, denizden bir damla olarak size bu zevât-ı âlf-kadrdan ikinci halîfe, halîfe-i hak, Ömer ibn Hattâb Hazretlerinin bazı menâkıbını, denizden bir damla olarak anlatacağım, o kadar. Bugünkü dersimiz o.

Resûl-i Ekrem ilân-ı nübüvvet etmeden evvel, Kureyş, Peygamberimiz'e büyük hürmet gösteriyorlardı. Hattâ Cenâb-ı Peygamber'e "Emîn" lakabını verdiler. "Emîn", doğru, dürüst, özü sözü dürüst manâsına, senin anlayacağın.

Hattâ bir gün yolda giderken Ebû Cehil denilen adam Resûl-i Ekrem'i devesine almış ve arkasına oturtmuş devenin, deve yürümemiş. Daha Cenâb-ı Peygamber izhâr-ı nübüvvet etmeden evvel...

Burada bir incelik var, lütfen bunu kaydedin ve îmân eviniz olan kalbinize bunu hakkedin. Peygamberimiz kırk yaşında nübüvvetini, kırk üç yaşında risâletini ilân etmiştir. Allah'dan emir gelmiştir, açıklamıştır. Peygamber doğduğu vakitte de peygamber idi. Bunu unutmayın! Çünkü sormuşlar, Resûl-i Ekrem'e, sahabeden birisi, Allah ona rahmet etsin, "Yâ Resûlallah, ne vakitden beri peygambersiniz?" diye sormuş. "Âdem daha henüz su ile toprak arasındaydı, Âdem'in toprağı ve suyu karışmamışdı, çamuru yoğrulmamışdı, ben nebî idim" diyor Peygamberimiz.

Peygamberinizi öyle bileceksiniz. "Abdullah'ın oğlu, Âmine'nin çocuğı, Mekke'de doğdu, Medîne'ye geldi, Medîne'de oturdu", bunu Ebû Cehil senden benden daha iyi bilir, kendi kavminden çünkü. Resûlullah'ı biraz bilmek lâzımdır. Allah'ın bilgisiyle bilmek lâzımdır, kul bilgisiyle değil. Kul görüşüyle değil, Allah görüşüyle bilmek lâzımdır Hazret-i Peygamber'i.

Peygamberimiz kırk yaşında nübüvvetini izhâr etmekle emrolundu, kırk üç yaşında risâletini izhâr etmekle emrolundu Peygamberimiz. İşte Âdem'in daha henüz çamuru karılmadan Peygamberimiz nebî idi. Daha Âdem'in suyu çamuru yokdu, Peygamberimiz gene nebî idi. Ne melek velvesi, ne felek gulgulesi vardı, gene Peygamberimiz nebî idi. Sallallahu aleyhi vesellem.

Çünkü ilk yaradılan mahlûk, en hayırlı mahlûk, nûr-i ilâhîden halk olunan mahlûk, Hazret-i Muhammed Mustafâ'dır. Unutmayın bunu! Evvelâ Resûlullah'ın nûru halk olunmuş, Allah

⁹³⁷ Sure-i Hucurât 10

kendi nûrundan halk etmiş, sonra O'nun nûrundan yedi kat semâyı, yedi kat ardı, arşı, kürsüyü, cenneti, hûrileri, gılmanları, vildanları, güneşleri, ayları, yıldızları yaratmıştır.

Yine bir hadîs-i kudsi'de, her ne kadar bu hadîs için elfâzen mevzû diyorlarsa da manâ bakımından mevzû değildir, manâ bakımından hadîs sahîhdir, "Levlâke levlâk lemâ halaktül eflâk" yani "Seni yaratmasaydım, mevcûdâtı yaratmayacaktım" diyor Cenâb-ı Hakk habîbi Muhammed'ine. Bu kâinâtın yaratılmasına sebep Hazret-i Muhammed'dir. Müminin bir katre su bulmasına sebep Hazret-i Muhammed'dir, kâfirin bir lokma ekmek bulmasına sebep Hazret-i Muhammed'dir, kâinâtın devâmına sebep Hazret-i Muhammed'dir. Sallallahu aleyhi vesellem.

Efendimiz'in ismini işitdiğin vakitte, hemen salât okuyacaksın, ey âşık-ı sâdık! Peygamber'e salavâtı unutursan cennetin yolunu unuttun demektir, cennetin yolunu kaybetdin demektir. En nekes adam, Peygamber'in ismini işitir, Resûlullah'a salavât okumaz.

Biz dönelim dersimize.

Peygamber'e ilk emîn lakabını veren Ebû Cehil'dir, "Muhammedü'l-Emîn" diye. O lakabı veren, Ebû Cehil'dir. Devesine almış, deve yürümemiştir. Ne kadar hay dediyse de deve yürümeyince, Resûl buyurmuş ki, sallallahu aleyhi vesellem. O vakit daha henüz nübüvvetini izhâr etmemişti, yani peygamber olduğunu daha söylememişti, söyle diye emir gelmemişti, Allahu Teâlâ, "Söyle" dememiştir. Gençler olduğu için böyle Türkçe yapıyorum ki anlasınlar diye.

Sonra Peygamberimiz dedi ki Ebû Cehl'e, "Deve neden yürümedi bilir misin yâ Ebe'l-Hakem?". "Niçin yürümedi?" dedi Ebû Cehil. "Beni devenin arkasına aldın, ondan" dedi. "Ön tarafına oturt beni" dedi, "devenin yürümesi için beni ön tarafına oturt" dedi. Oturtunca deve yürüdü. Ebû Cehil şaşırды, bu ne işdir diye.

Hayvanlar dahi Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi veselleme hürmet ederlerdi. Sahabeden birine bir mektup verdi Peygamber. Mucizât-ı Muhammedî'den, şimdi aklıma geldi, söylemeden geçmeyeceğim. Bir mektup verdi, Yemen'e gönderdi o sahabeyi. Yolda giderken aslan çıktı sahabenin karşısına. Görünce aslanı, ne yapabilir aslana karşı, hemen dedi ki aslana, Arapça "Ey esed!" dedi, "bu mektup iki cihân serverinin, rahmete'l-lil-âlemîn olan Hazret-i Muhammed'in mektubudur. Beni yersen eğer, beni parçalarsan bu mektup yerine vâsıl olmaz. Mahkeme-i Kübrâ'da, Meydân-ı Arasat'da mahcûb olursun, rezîl olursun" dedi. Aslan geldi, sahabeyi yemeyi şöyle bir tarafa koy, mektuba geldi yüzünü gözünü sürdü, evet yüzünü gözünü sürdü ve aslan çıktı gitdi". Öyle diyor sahabe, böyle oldu hâdise diyor.

Neyse. Hazret-i Muhammed'in kim olduğunu, ne büyük bir şerefe lâyık olduğunu yakın bir zamanda bilecekler ama iş işden geçecek. O vakit faydası yok. Pek yakın bir zamanda, çok yakın bir zamanda bilecekler ama iş işden geçecek. O kendi gibi görenler, kendiyle kıyâs edenler, onlar aldanacaklar, aldanmışlardır, aldanacaklar. Çoook, çok zahmet çecekler, çok hayıflanacaklar, çok ellerini ısırp, sakallarını saçlarını yolacaklar ama iş işden geçecek.

Ahmaklar var bazı, "Muhammed de benim gibi adamdı" diyen. Senin gibi adam olsa, peygamber olur mu o! Cinsiyetde insan. Bir şâir şöyle demiş :

*Muhammedün beşerün lâ ke'l-beşeri
Bel hüve yâkutun beyne'l-haceri*

Muhammed beşerdir ama taş ile cevherin arasındaki fark, yâkutun arasındaki fark neyse, insanlarla Peygamber'in arasındaki fark odur. Allah ne diyor Kurân'da, ⁹³⁸ قُلْ إِنَّمَا أَنَا بَشَرٌ مِّثْلُكُمْ diyor. Yani abdiyyet-i Muhammediyyeyi bir terâzinin bir gözüne koysalar, diğer insanların da abdiyyetini terâzinin bir gözüne koysalar, Peygamber'in abdiyyeti ağır gelecektir. Sallallahu aleyhi vesellem.

Geçiyoruz, bu kadar. Benim söylememle değil, meddâhı Allah.

Evet, vaktâ ki Peygamberimiz izhâr-ı nübüvvet eyledi, müslümanlara zulüm başladı. Ama nasıl? İdrâkin mâverâsında. Hiçbir hayvana dahi lâyık olmayan zulüm müminlere tatbîk edilmeye başladı. Gözlere diken mi sokulmadı. Bir ayağını bir deveye diğer ayağını bir deveye bağlayıp, iki deveyi iki tarafa hay deyip müslümanlar ortadan ikiye mi parçalanmadı. Hiçbirisi dîninden dönmedi yalnız. O hâle geldi mi, "vemâ Muhammedin illâ resûl, ancak Muhammed Resûlullah'dır" diyerek. Hele Bilâl-i Habeşî, radiyallahu anh Efendimiz Hazretleri, üzerine ağır ağır taşlar koyarlardı, büyük, kaldıramayacağı taşlar, göğsüne, kemikleri çıkırdar, ezilmek üzere iken, gene "Allahu Ehad Resûlu Ahmed" derdi. Sonra seyyidinâ Ebâbekir Sıddîk Hazretlerinin yardımıyla halâs oldu. Neyse, inşaallah başka zaman anlatırız bunları. Şimdi benim anlatacağım bugün Hazret-i Ömer ibn Hattab. Ve muhabbet meselesini anlatacağım.

Zulüm ayyûka vardı, müminler otuz dokuz kişi oldular, îmânda, otuz dokuz kişi. Efendimiz duâ ediyor, "Yâ Rabbi, iki Ebe'l-Hakem'den birisiyle, ikisinden birisiyle dînimi teyîd et. Pek sıkıldım Yâ Rabbi" dedi, "görüyorsun vaziyetimi". Kim o iki Ebû'l-Hakem? Biri Ebû Cehil, biri Ömer ibn Hattab, halîfe Ömer. Ama müslüman düşmanı! Üüüü korkunç!

Diyor ki kendisi islâmından sonra, radiyallahu anh...İşte ismi burada şimdi, bak Ömer, bak orada ismi. İslâm olunca ismi oraya çıktı. Ebû Cehil gibi yere gömülmedi. İmân insanları yüceltir, küfür alçaltır. Ona işâret var. Diyor ki islâmından sonra, radiyallahu anh, birkaç şey söyleyeceğim, zâten hepsini söyleyemeyiz, "İki şey aklıma geldiği vakitte" diyor, "yani islâmımdan evvel, müslüman olmadan evvel, iki şey aklıma gelir, birine gülerim, birine ağlarım" diyor kendisi. "Güldüğüm şu" diyor, "Hamurdan put yapardık, ilâh yapardık hamurdan sonra onu ne yapardık, karnımız acıkdı mı yerdik" diyor. "Buna gülerim" diyor. Tapdığı ilâhı yiyor.

Hâlâ böyle insanlar var kâinâtta. Kendi tanrısını yapıyor, sonra îcâb ettiği vakitte, yakıyor, kırıyor, döküyor filan. Meselâ Hindistan'da ineğe tapıyorlar. Bazı yerde kariya tapıyorlar. Bazı yerde erkeğe tapıyorlar. Bazı yerde paraya tapıyorlar. Ayrı ayrı, herkesin putu ayrı ayrı. Kâfirin bir putu var, müslümanın üç yüz altmış putu var. Aklını başına al! Kalbini böyle şeyden tathîr et. Bu kalb evine Allah'dan başka hiç kimsenin muhabbetini koyma. Allah'la Muhammed'in muhabbeti birdir, sallallahu aleyhi vesellem, celle celâluhû. Putları çıkar içinden, çıkar putları kalbinden. Ne olursan ol, kim olursan ol, neye sâhib olursan ol, her şeyi bırakacaksın. Ellerin sıkı olarak dünyâyâ geldin ama giderken ellerin boş gidecek âhirete.

⁹³⁸ Sure-i Kehf 110

Ancak îmânın yoldaşdır. Ancak Muhammed Mustafâ sana el uzatacak. Ancak Resûl-i Kibriyâ sana el uzatacak. Senin dostun Allah ve Resûlü. Tek başına bir akşam kalacaksın korkunç yerde. Seni sevenler, sevmeyenler seni götürecekler, bir çukura koyacaklar, seni orada yalnız bırakacaklar, amelinle başbaşa kalacaksın. İşte orada sana bir el uzanacak. O da Muhammed Mustafâ'nın eli, sallallahu aleyhi vesellem.

"Birine gülerim" diyor, "zîrâ hamurdan ilâh yapardık, karnımız acıkdı mı onu yedik. İkincisine ağlarım. Kaç tâne kız çocuğumu toprağa gömdüm, islâmdan evvel". Allah Allah! Sen de öyle yaptın, ben de öyle yaptım. Tövbeden evvel, câmi yolunu bilmeden evvel, Kurân'ı bilmeden evvel, nice evlâdlarını sokağa atdın, pislige atdın gitdi. Tohumlarını yani. Sâhib ol. Sana emânetullah verilmiş o. Zinâyâ, kötülüğe kullanamazsın. İnceliği anlatabildim mi acaba? Ömer'inki birkaç ay sonra meydana geldi. Üç sene sonra Ömer boğmuş. Sen üç sene evvel boğmuşsun, atmışsın. Zinâ edenler! Ömer çocuğunu boğmuş, öldürmüş, küfründe, kâfir olduğu vakitte, ama rûhunu öldürmemiş çocuğunun, cesedini öldürmüş, rûhunu öldürmemiş. Âhirette cennete gidecek, o yavruca. Sen evlâdına Allah'ı, Peygamber'i bildirmemekle, insâniyyete hizmeti, büyüklere hürmeti, küçüklere şefkati bildirmemekle, Allah yolunu göstermemekle rûhunu öldürüyorsun. Düşün şu konuştuğum sözü, terâziye vur, tefekkür et. Öyle bir evlâd yetiştireceksin ki numûne-i imtisâl olacak. Beytullah olacak onun vücûdu. Hakk'ın tecellî ettiği yer olacak. Onun kalbi Hazret-i Muhammed'in aşkıyla dolacak. Onun kalbi insâniyyete hizmetle dolacak, insanlığa koşacak. Öyle evlâd yetiştirebildin mi? Doktor yetiştirdin, para için yapıyorsan kıymeti yok hiç. O insanlık için olmadı, insâniyyet için, para için oldu o. Para kazanmasın demedik hâ! Sözü yanlış anlama! Evvelâ hizmet, sonra dünyâlık. Allah için hizmet yaparsan, dünyâ senin peşinden gelir. Unutma bunu! Allah için iş yaparsan, dünyâ senin peşinden gelecektir. Dünyâyâ koşarsan, yetişemezsin. O gider o hızlı. Bazılarını mahvetmiştir. Bazılarını helâk etmiştir. Âh ne yapayım ki vakit dar, sizi fazla oyalamak istemiyorum. Dünyâ insanı helâke götürür. Pek tamah etmeğe gelmez. Lâzım. Elzemdir, lâzımdır fakat yerinde kullanmak şartıyla. Gönlnü oraya verirsen hem dünyân perîşân hem âhiretin perîşân olur. Bu kalbi Allah vermiştir, aşkullahı ve aşk-ı Muhammedî'yi koymak içindir bu kalb.

Hakk korkusuyla kalbin çarpıyor mu? Hakk aşkıyla kalbin vuruyor mu? Allah aşkıyla, Muhammed aşkıyla gözünden yaş akıyor mu? Açlara, yoksullara, çıplaklara, hastalara merhamet ve şefkatin var mı? Soruyorum sana. İmânın varsa, vardır şefkatin. İmân alâmetidir. Yoksa halkın derisini yüzmeye mi kalkıyorsun? Halkı sevmiyorsan bil ki Hakk'ı sevmiyorsun. Halkı sevmiyorsan, Hakk'ı sevmiyorsun. Halkı sevenler, Hakk'ı sevdiler. Halka teşekkür, Hakk'a teşekkürdür. Unutma bunu sakın hâ! Hizmet böyle. Zâhirimiz insan oldu, bâtınımız da insan ola.

Öyle diyor Hazret-i Ömer. Diyor ki, "İki şey aklıma geldiği vakitte birisine gülerim, birisine ağlarım. Güldüğüm, kendi elimizle hamurdan yapmış olduğumuz ilâhı karnımız acıkdı mı yedik, tapdığımız ilâhı. İkincisi, çocuklarımı toprağa gömerdim. Ufak yavrularım, küçük elleriyle benim sakalıma düşen toprakları temizlerken, ben onu koca ellerimle boğardım" diyor. İslâmdan evvel çünkü.

Tövbe etdikden sonra böyle şeylere dönme. İslâmdan evvel yapılan günahları islâm temizlediği gibi, tövbeden evvel yapılan günahları da tövbe temizler. Yaptığın fenâlıklara

nedâmet et, Allah yoluna dön, hepsi temizlenecek sonra. Yalnız kul hakkı temizlenmez. Aldığını ver. Kime vurdunsa git uzat yüzünü, "Ben sana vurmuştum, vur bakalım bana" de. Yapmazsan pişmân olursun sonra. Çünkü Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi vesellem buyuruyor ki, bak, "et-tâibü mine'z-zenbi ke men lâ zenbe leh, günaha tövbe eden günahı yapmamış gibidir". Tövbe etdin mi günaha, bir daha yapmamak üzere, öyle "Tövbe Yâ Rabbi" deyip gene günah işle, "Tövbe Yâ Rabbi" deyip gene günah işle, o manâya değil, fenâlıkları terketdin, onları yapmayı bir daha düşündüğün vakitte utanıyorsun, kendinden utanmaya başladın, halkdan değil, evvelâ kendinden utanmaya başladın, "Eyvâh ben ne yapmışım! Ben ne yaptım!". Halkdan utanmayanlar, Hakk'dan utanmayanlar, kendinden utanmayanlar, Allah'dan utanmayanlardır. Nefsini unutanlar, Allah'ı unutanlardır. İkrâh gelmeye başladı mı, kerih görmeye başladın mı yaptığın fenâlıkları? Yoksa yaptığın fenâlıkları sayarak iftihâr mı ediyorsun? Bazı ahmaklar var öyle. Allah onun suçunu örtmüş, o şimdi kalkmış, saçı sakalı ağarmış, bu devirde yaptığı fenâlıklarla iftihâr ediyor, "Beş okka içerdik", "Adamı böyle döverdük, vururduk", "Şöyle zinâ ederdik" diye. Etrâfındakileri kendisine şâhid tutuyor. Allah onu setretmişti, örtmüştü onun yaptığı günahları, halka dinleterek yaptıklarını onları şâhid tutuyor yaptıklarına. Bilmiyor musun sen? Kıyâmet gününde ağızlar mühürlenecek, eller konuşacak, ayaklar şâhid olacaktır yaptıklarımıza. Bir de halkı mı şâhid tutacaksın kendine yevm-i kıyâmetde?

Tövbe edin! Tövbe edelim! O tövbe kapısı kapanmadan evvel, tövbe edelim, Allah'a rücû edelim. Hayır yok günahlarda, isyânda hayır yok. Allah yoluna, dâimâ Allah yoluna! Lisânında Allah'ın esmâsı, kalbinde Allah'ın muhabbeti olsun. Allah korkusu olsun kalbinde. İnsanların en kerîmi, en yücesi, en mukaddesi, Allah korkusuyla kalbi çarpandır.

Evet, ve Cenâb-ı Peygamber'in duâsı kabûl oldu, Hazret-i Ömer îmânla müşerref oldu. İnşâallah onu başka bir hafta anlatacağım çünkü sığmayacak, vakit daraldı. Ve onunla beraber müslümanlar kırka bâliğ oldular. Ve islâm izhâr olundu, âşikâr kılındı. O güne kadar gizli ibâdet yapıyorlardı, namazı gizli kılıyorlardı. Ömer'in îmânı ile islâmiyet ortaya çıktı, âşikâr oldu. Radiyallahu anhüm ecmaîn.

İki. Kız verdi Peygamber'e, kızını verdi, Hazret-i Hafsa'yı, Resûlullah'ın kayınpederi oldu, o şerefe nâil oldu. Resûlullah'ın birçok hadîsleriyle kendisi medh ü senâ edildi. "Ömer Hakk ile söyler" dedi Peygamberimiz, Hakk'la söyler, hak konuşur. Yirmi yedi âyet-i celîle Ömer'in isteği üzere nâzil oldu. İyi dinle! Resûl-i Ekrem gene buyurdu ki, "Ben son peygamber olmasaydım, benden sonra nebî gelseydi, Ömer ibn Hattab gelirdi" dedi. Ömer, radiyallahu anh, üç aylık yoldan askerlerini idâre ederdi, kerâmâtı da vardı. Kerâmâta nâil olmuştu.

İslâm olup da kerâmet bekleme, müstakîm ol, Allah kerâmeti senin başına tâc olarak koyar. Müstakîm olmayınca kerâmet olmaz. Konuştuğum söze dikkat et. Müstakîm olmayınca bir adam, istikâmet sâhibi olmayınca, kerâmet olmaz onda. Olsa dahi sihirdir, istidracdır o. O kerâmet sûretinde görünür. Neûzübillah. Şeytan'da da var aynı şeyler. Müstakîm olacaksın, Kurân boyasıyla boyanacaksın, Muhammed kokusunu alacaksın. Bitdi o kadar.

Üç aylık yoldan askerlerine emir verirdi Hazret-i Ömer. Üç aylık yoldan. Yemen'de bir ateş çıkıdı, bütün mevrûatı kavuruyordu, bir mektup gönderdi, ateş durdu ve geri gitdi. Nil nehri akmazdı, Mısırlılar Nil Nehrine güzel bir kızı kurban yaparlardı, onu atınca Nil Nehri taşardı

ve Mısır berekete nâil olurdu. O kurbanı kesmezlerse, Nil Nehri taşmazdı. Oraya da bir mektup yazdı. "İsteğinle, arzunla sen akıyorsan eğer akma, senin suyuna ihtiyâcımız yok. Allah'ın emriyle akıyorsan ak". "Böyle kurban murban istemem öyle şey" dedi Hazret-i Ömer, senin anlayacağın, Nil ondan sonra böyle kabahat yapmadı. Hazret-i Ömer ölünceye kadar kurtla kuzu beraber otladılar. Öldüğü gün, kurtlar kuzuya saldırınca, çobanlar, "Eyvâh! Ömer öldü" dediler. Neden? "Bugüne kadar kurtla kuzu beraber dolaşırlardı, kurtlar kuzulara saldırmaz idi. Bugün saldırdığına göre Ömer öldü" dediler. Hakîkaten de öyle oldu.

Şimdi dinle. Burada bir misâl koyacağım, sonra bitiriyorum dersi. Kısalttım, çünkü vakit dar.

Birgün Resûl-i Ekrem, Hazret-i Ömer'e, işte bu Ömer'e..

Daha hakkında çok hadîs-i şerîfler var, Hazret-i Ali de öyle söylüyor, "Ben Resûlullah'dan işitdim, Ömer cennetin kandilidir dedi Peygamber" diyor, İmâm-ı Ali kerremallahu vecheh. Ve aynı zamanda Hazret-i Ali'nin de dâmâdı olmuştur, Hazret-i Ali'nin kızını aldı. Peygamber'in kayınpederi oldu, Hazret-i Ali kızını verdi Hazret-i Ömer'e, Hazret-i Ali'nin de dâmâdı oldu.

Bir gün Peygamberimiz Ömer'e, iyi dinle, kulağını benden yana ver, en mühim yer burası şimdi, birgün Cenâb-ı Peygamber Hazret-i Ömer'e sordu, dedi ki, "Yâ Ömer, beni ne kadar seviyorsun?" dedi. Dersimiz muhabbetdi zâten. Dedi, "Vallâhi Yâ Resûlallah, seni her şeyden ziyâde severim ama nefsimi senden ziyâde severim" dedi. Doğru konuşuyor, yanlış yok, riyâ yapmadı. Eyvâh! Resûl-i Ekrem cevap verdi, "Beni hak nebî olarak gönderen Allah'a kasem ederim ki Yâ Ömer, imânın kemâle ermedi" dedi bu Ömer'e. Hazret-i Ömer başladı ağlamaya, "Vallâhi Yâ Resûlallah, şimdi seni nefsimden de ziyâde seviyorum" deyince, "Hah şimdi imânın kemâle erdi" dedi.

İmânın kemâli, Resûlullah'ı her şeyden ziyâde sevmekdir. Bu sevgiye de nâil olursan, kaybetmeyeceksin. İki cihânın sultânı oldun demektir.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

İslâm'ın En İnce Noktası Muhabbetdir 10 Ağustos 1984 (13 Zilkade 1404)

Kâllallahu Teâlâ fî Kitâbihi'l-Azîz.

Eûzübillahimineşşeytânirracîm.

Bismillahirrahmânirrahîm.

هُوَ الَّذِي أَرْسَلَ رَسُولَهُ بِالْهُدَىٰ وَدِينِ الْحَقِّ لِيُظْهِرَهُ عَلَى الدِّينِ كُلِّهِ وَكَفَىٰ بِاللَّهِ شَهِيدًا * مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ وَالَّذِينَ مَعَهُ أَشِدَّاءُ عَلَى الْكُفَّارِ رُحَمَاءُ بَيْنَهُمْ تَرَاهُمْ رُكَّعًا سُجَّدًا يَبْتَغُونَ فَضْلًا مِنَ اللَّهِ وَرِضْوَانًا سِيمَاهُمْ فِي وُجُوهِهِمْ مِنْ أَثَرِ السُّجُودِ⁹³⁹

Sadakallahü'l-Azîm.

Birkaç haftadan beri, dînin en ince noktasını ve esrârını fâş etmeğe çalışdık ve çalışıyoruz. Dînin en ince noktası muhabbetdir.

Muhabbetden Muhammed oldu hâsıl

Muhammed'siz muhabbetden ne hâsıl

Cümle mevcûdât, görünen ve görünmeyen âlemler, bilinen ve bilinmeyen âlemler, bunların hepsi Hazret-i Peygamber'e Allahu Teâlâ Hazretlerinin muhabbetinden meydana gelmiştir. Hazret-i Muhammed sallallahu aleyhi vesellem, Resûl-i Ekrem, bizim peygamberimiz, Allah'ın sevgilisi, mahbûb-i ilâhî, sebep-i hilkat-i âlemdir. Bu âlemin sebep-i hikmetidir. Onun için ibâdet ve tâatla Resûl-i Ekrem'le birlikte bulunabilirsiniz.

Hattâ bir hadîs-i şerîflerinde şöyle buyurmuşlar. Ben bu hadîsi dâimâ söylerim, çünkü en mühim şeyler bunlar. Hazîne çok geniş fakat miftâh olmayınca hazîneye vâsıl olunmaz. Anahtar olmayınca yani. Bunlar anahtardır. Bir alay kitap, bir kamyon dolusu kitap, fakat bir kelime, o kitapların anahtarıdır, esrârıdır. O bir kelimeyi anlatmak için o kadar kitap yazılmışdır. Onun için İmâm-ı Ali kerremallahu vecheh Hayder-i Kerrâr Efendimiz, "El-ilmi noktâtün kesserehe'l-câhilûn" buyurmuşlar. İlim bir noktadır. İlim nedir? İlim Allah'ı bilmektir. Allah da Allah ile bilinir. Câhillere bildirmek için çoğaltılmışdır. Çünkü "Kellimü'n-nâsi alâ kaderi ukûlihim"dir. Her hitâb etdiğimiz sözü, karşımızdakinin idrâkine göre hitâb etmemiz lâzım gelir.

Bazı şeyler anahtardır. Şimdi, bu anahtar işte. Diyor ki Peygamberimiz, "Birbirinizi sevmedikçe îmân etmiş olmazsınız". Yani sen de "Lâ ilâhe illallah" diyorsun, sen de "Lâ ilâhe illallah" diyorsun, bu kelime-i tayyibe-i mübârekeyi lisânınla söylüyorsun, kalbinle de inanmışsın. Buna mümin derler. Lisânen söyledi, kalbiyle tasdîk etdi, buna mümin derler. Lisânen söyledi, kalbiyle tasdîk etmedi, münâfık derler. Ne lisânen söyledi, ne kalbiyle tasdîk eyledi, buna da kâfir derler. Lisânen söylemedi, kalb ile tasdîk etdi, şerîat nazarında kâfirdir,

⁹³⁹ Sure-i Feth 28-29

ind-i ilâhîde mümindir. Tabîî islâmın hürriyeti olduğu yerde böyle şey saklanmaz, öyle bir yerde yaşarsın ki islâmlık bir kabahat olur, müslümanlık bir kabahat olur, Allah demek kabahat olur, Kurân-ı Kerîm okumak kabahat olur, öyle bir yerde o vakit islâmını saklayabilirsin. Zâhirde söylemezsin fakat kalbinden Allah'a bağlanırsın. Sana mühim şeyler söyledim.

Şimdi, Resûl-i Ekrem diyor ki. İki "Lâ ilâhe illallah" diyen yani iki kişi, her "Lâ ilâhe illallah Muhammedü'r-Resûlullah" diyen senin kardeşindir. Bunlara hitâb ediyor Peygamber, hepimize, tâ Resûl-i Ekrem zamanından kıyâmet kopuncaya dek, gök yarılincaya dek, yıldızlar dökülünceye dek, kabirler eşilinceye dek, denizler kaynayasıya kadar, vahşî kuşlar haşır oluncaya dek, "Lâ ilâhe illallah" diyenlere hitâb ediyor, "Birbirinizi sevmedikçe!" bir daha söylüyorum, "Birbirinizi sevmedikçe mümin-i kâmil olamazsınız, îmân etmiş olmazsınız Allah'a". Birbirinizin aleyhinde, birbirinizi hasedliğinde.

Müslümanların başına gelen bu belâlar, bu felâketler nedir biliyor musun? Lisânen tevhîde geldiler, manen tevhîdi bozdular. Ondan belâya uğradılar. Nasıl belâya uğradılar? Kavm-i Nûh'a Allah tûfan gönderdi, onları boğdu, Kavm-i Nûh'u. Kavm-i Şuayb'e de ateş yağdırdı, tepelerine yağmur yerine. Bak ne söylüyorum! Onlara var bize yok zannetme sakın hâ! Sana da tûfan gelebilir, bana da tûfan gelir, bana da yağmur yerine gökden ateş yağar, kar yerine taş yağabilir. Allah'dan kork! Terâzini doğru tart, ölçeğini doğru tut, adâletten ayrılma, âdil ol. Mazlûmu, yoksulu, garîbi, kimsesizi ezme! Kimsesizin sâhibi Allah'dır, sende onun intikâmını bırakmaz, bir gün önüne çıkarır senin.

"Birbirinizi sevmedikçe îmân etmiş olmazsınız". İşte müminler birbirlerini sevmediler. Tâ Hazret-i Ali kerremallahu vecheh zamanında, daha ondan bir halîfe evvel, Hazret-i Osman zamanında, müslümanlar arasına nifak girdi. Yahudiler nifak sokdular islâm arasına. Daha bidâyetden sokdular ya, neyse o pek kuvvetli olmadı. Ebûbekir Sıddîk Hazretlerinin hilâfeti ve O'nun sıdk u sadâkati ve Resûlullah'a kurbiyyeti, Peygamber'e olan muhabbeti, Resûl-i Ekrem'in ona olan muhabbetiyle fitne biraz uyudu. Onun üzerine Ömer geldi, radiyallahu anh Hazretleri ki bugün azıcık gene Ömer'den bahsedeceğim, geçen hafta ondan bahsetmişdim, Hazret-i Ömer'in de kamçısı, adâleti, kılıcı, Ömer'in iki kudreti vardı, kılıcı vardı kâfire karşı, kamçısı vardı, içerideki bulunan zâlîme karşı. Ters kullanmazdı. Yani kılıcı kendi milletine, kamçıyı kendi milletine kullanmazdı. Kâfire kılıç, zâlîme, vatan içindeki bulunan zâlimlere, hâinlere kamçı vururdu. Ahkâmı yerine getirirdi, kânûnu yerine getirirdi. Hattâ kendi evlâdına dahi aynı şeyi yapmışdır.

Resûl-i Ekrem söylüyor, şimdi iyi dikkat et!, kulağını benden yana ver! "Birbirinizi sevmedikçe"...

Böyle hased etdikçe, birbirinizin aleyhinde bulundukça, ki müslümanlar arasında o vakit başladı, Hazret-i Osman zamanında başladı bu iş, hâdise. Bunu yahudiler yaptılar. İslâm arasına nifak sokdular. Zavallı zaîfû'l-bünye, islâmı anlamayan, islâmı hakkıyla anlamayan, yâhud anladım zannedenleri sapıtarak, fitne sokdular islâm arasına, müslümanları biri birine kırdırmağa başladılar. Hasedlik, düşmanlık çıktı arada. Halbuki "Lâ ilâhe illallah" denen nûrda düşmanlık olur mu hiç! "Muhammedü'r-Resulullah" diyen bir dudağa, o dudağa sen nasıl elinle vurabilirsin! "Lâ ilâhe illallah Muhammedü'r-Resûlullah" diyen bir ağıza nasıl

yumruk vurabilirsin! Nasıl onun kafasını kesebilirsin! Müslümanlar birbirlerini kırmağa başladılar, maalesef ve devâm etdi bu.

Sonra bir zaman gene bir toplandı müslümanlar, biraraya geldiler, akılları başlarına geldi, gene dünyâyâ hâkim oldular. Sonra gene fitne girdi aralarına, dünyâ metâi. Çünkü dünyâ metâi, bakın efendiler, iyi dinleyiniz ve darılmayın bana, misâlim biraz çirkin olacak ama yerinde, dünyâ metâi bir kemiğe benzer. Ona tamah eden, kemiğe tamah eden kimdir, bilir misin? Köpeklerdir. Kimin ameli köpekse, kemiğe tamah eder, birbirlerini ısırırlar. Sen köpeklerin içerisine girme, kenara dur biraz. Hakını yedir manâsına değil. Hakkıyla mümin ol, o vakit hayrı şerri göreceksin, her şeyi sezeceksin. Çok insan göreceksin, zâhirde insan, hakikatde kimi maymun, kimi domuz, kimi yılan, kimi akrep. Zâhirde insan. Allah gösterecek, perdeyi kaldıracak sana göreceksin bunu. Ama söyleme sakın hâ! Kimsenin yüzüne vurma kabahatini. Allah nelerimizi görüyor, nelerimizi biliyor, hiçbir zaman suçumuzu ortaya koyup bizi rezîl etmiyor. Örtüyor Allah, settârdır. Sen de setreyle. O makâma erersen eğer. Eğer ermeyip de avâm makâmındansan gene setret. Sen başkasının günahını ört ki Allah senin günahını örtsün. Halkın günahını açarsan senin de günahını açarlar sonra, seni de rezîl ederler. "Men dakika dukka"dır, çalma kapıyı çalarlar kapıyı. Kapıyı çaldın mı çalarlar, nâmusu ırza ilişirsen, ilişirler. Kafana bunu koy. Çalarsan çalarlar. Hiçbir şey yerde kalmaz, hepsi zâhir olur. Hattâ sözlerimiz, işlerimiz hepsi yevm-i kıyâmetde bir şekle girerek huzûrullahı gelecektir. Bugün fen bunu isbâta başladı, çalışıyor, muvaffak olacaklar. Ne diyor Molla Cami Hazretleri :

*Heme akvâl ü ahvâl-i müddehar
Rüveydâ-gerde ender rûz-i mahşer*

Sözler ve işler hepsi bir şekle bürünerek yevm-i kıyâmetde önümüze gelirler. Allah defterine kaydediyor zâten, kudret fotoğraf makinası çekiyor olduğu gibi her şeyi. Her şeyi çekiyor. Hiç gizlemiyor bir şeyi. Yarın, yakın zamanda bunları bizim önümüze koyacaklar. Bunları düşün, göz önüne getir. Atmıyoruz, uydurmuyoruz, hak söylüyoruz, göreceksin, yakın zamanda.

Günahına istiğfâr et, Allah tövbeleri kabûl eder. İyi adam ol. Çalış! İyiliğe çalış. İyi olmağa çalış. Ahlâkını mücâdele et. Gazâ-yı ekber kıl, nefsinle harb et. Kötülüğe gitme! Zinâyâ, içkiye kumara, fenâliğe, insanların kabahatini aramaya dolaşma. İnsan ol. Ölüm var! Ölüm var! Ölüm var! Yakın zamanda elin ayağın tutmayacak. Seni bir cansız ata bindirecekler. Dostların omuzuna alacaklar. Düşmanların gülecek. Dostların ağlayacak. Seninle amelin başbaşa kalacak. Yakın bir zamanda! Yakında olacak bu. Yıldızların dökülür, tövbe kapın kapanır, nefes alır veremezsin, malından mülkünden seni dûr ederler, çırılçıplak soyarlar, hattâ ayağına bir çorap dahi vermezler giymek için, câiz değildir diye. Başına bir takke geçirmezler. Çırılçıplak, yalın ayak, başı kabak, kısmet olursa iki arşın kefenle seni götürüp bir harâbeye atarlar ve seni orada bırakır ve dönerler. Daha ayakların sesi kabristandan çıkmadan, melekler gelir sana bu hayâtın hesâbını sorar! Unutma bunları! Buradan girip buradan çıkmasın, olacaktır bunlar, böyle olacaktır.

Resûl-i Ekrem buyuruyor ki, "Birbirinizi sevmedikçe, îmân etmiş olmazsınız". Bunun manâsı, birbirimizin hak ve hukûkuna riâyet etmek lâzımdır. Bugünkü durumda çok azgınsınız. Şu, bu diye konuşmuyorum, ortaya söylüyorum, herkes külâhını alsın önüne düşünsün. Benim

sözüm onda varsa, o işi terk etsin, tövbe etsin. Yoksa Allah'a şükretsin, hamd etsin, "elhamdülillah bende bu yok" diye. Ben de öyle yapacağım. Bende de bir kusur görüyorsanız, gelin bana söyleyin, kusursa ben tövbe eder dönerim. Kusur değilse senin hakkında Allah'a istiğfâr ederim. Mal satanlar bile, parayı alıp malı vermeyecekler, o hâle getirdiler işi. Harâm helâl diye bir şey yok, doldurayım var yalınız.

Azîz Dostum! Bir adam çıktı pazar yerine, mal-mülk diye, para diye yılan-çıyan doldurdu, farkında bile değil. Bunun gibidir bu. Para şeklinde yılanları dolduruyorsun sen çuvalın içerisine, hayat çuvalına. Tabuta binip âhirete götüreceksin. İyi şeyler al. Aldığın şeylere iyi bak, yılan-çıyan doldurma çuvala. Onunla gideceksin çünkü âhirete.

Parayı alıyoruz, karşılığında bir şey vermek istemiyoruz, hîlekârlık yapıyoruz, çalışıyoruz, çırpıyoruz. Kime? Soruyorum, kime? Şu makâm-ı Muhammediyyetde yemîn ediyorum ki, eslâfımın sözlerine itimâd ederek, düşmanlarımız için topluyoruz bunu biz. Bu rızık değildir bu. Düşmanlara bırakacağız. Nedir bu kadar hırsımız? Hakkını hak et, doğru konuş, doğru yap işi. Doğru ol, doğru öl. Zâten doğru olan ölmez, olur. Ham kalmaz, olur, ölmez. Hayvan ölür, kâfir ölür, mümin olur. Mümin olan olur, olur. Olmuş adam olur yani erer. Olmuş, ergin, olmuş, ermiş olur yani bu âlemde Allah'a erer.

Böyle yapmıyoruz biz. Hîle-hurda, yalan-dolan. Ben kazanayım, o ağlasın.

Hele ev sâhibleri! Allah'dan korkmaz mısınız! Mal-mülk sâhibleri! Malın-mülkün sâhibi Allah'dır bir defa yâhû! Niye artırıyorsun bu kadar, nedir zorun!

Bir memur geldi, "Otuz bin lira aylığım var, elime otuz bin lira geçiyor, vallâhi billâhi hocaefendi, otuz bin lira aylık istiyorlar, şimdi kırk bin liraya çıkardı. Neyle ödeyeceğim. Yiyecek içecek için öteyi beriyi dolandırdık yani dileniyoruz" dedi. Yâhû bazen de bırakıver, başıslayıver bazen, ne olur, ne çıkar, nedir. Allah için verdiğini götüreceksin oraya, Allah için verdiğini oraya götüreceksin. Dünyâ için topladığın burada kalacak, düşmanların yiyecek, hesâbını sen vereceksin. Sözüm biraz acı ama doğru konuşuyorum.

Utanmadan diyor ki, "Suyunu kesdim kirâcının, çıksın pezevenk diye" diyor. Ulan suyu nasıl kesersin, Yezid misin sen! Suyu kesenden daha zâlim var mı? Allah mescidlerini harâb eden, Allah mescidlerine gelen yolları kesen, kutta'-ı tarîklerden daha zâlim kimse var mı Allah indinde? En zâlim adam câmiye gelen müminleri ibâdetden men eder, zikrullahdan men eder. ⁹⁴⁰ "وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ مَتَعَ مَسَاجِدَ اللَّهِ أَنْ يُذَكَّرَ فِيهَا اسْمُهُ وَسَعَىٰ فِي خَرَابِهَا", mescidlerin harâbiyetine çalışır, suyu keser, suyu vermez. Allah'dan korkmuyor musun? Düşmanın olsa su vereceksin be! İşitmedin mi ceddini? Kosova meydan muhârabesinde, Sultân Murad, pâdişah, dolaşıyor yaralıları. O, Miloş mudur nedir herifin ismi, "Biraz su ver bana" dedi. Pâdişah da eğildi su vermek için. Sultân, koca sultân!, düşmanına su veriyor! O vakit vurdu pâdişahı, şehîd etdi. Nasıl yaparsın bunu? Merhameti insâfı elden bırakma. Ne olursan ol, insâfı ve merhameti elden bırakma. Adâletden udûl etme, hurûc etme, adâletden dışarı çıkma. Zâtına yapılan fenâlıkları affedebilirsin ama milletine, memleketine, dînine, îmânına, iffetine, ırzına, nâmûsuna yapılan fenâlıkları affetme, Allah için affetme.

⁹⁴⁰ Sure-i Bakara 114

Resûl-i Ekrem buyurdu, sallallahu aleyhi vesellem, "Birbirinizi sevmedikçe îmân etmiş olmazsınız".

Efendiler! Îmân deyip böyle konuşuyoruz, geçiyoruz, kolay iş değil bu ha! Vallâhi kolay değil! Billâhi kolay değil! Eğer bu îmânı kaybedersek, bu âlemden sonraki âlemde ebediyen bir daha ölüm yok, ebediyen cehennemdeyiz, ateşdeyiz, Allah'dan uzak bir mevkideyiz, kötülerle beraberiz, İblis'le beraberiz. Îmânlı göçersek cennetde Muhammad Mustafâ ile beraberiz. Bu îmân meselesi çok mühim. Hani îmân deyince öyle senin bildiğin gibi değil iş, hâdisâtın hakîkatî. Âhiret ebedî, cennet de ebedî, cehennem de ebedî. Buradaki dünyâ gibi değil.

Sen okuyorsun bazen âbâ ü ecdâdına, istersen bak tercümeli Kurân'lar var, yalnız onunla manâ bitmez, ⁹⁴¹ "وَأَمَّا زُورَ الْيَوْمِ أَتْيَا الْمُجْرِمُونَ". Manâsı, dünyâda mücrimi kâfiri, Allah bir sofraya kurmuş, Allah bir sofraya açmış, kâinât sofrası, o sofraya herkes oturmuş, münkiri, muvahhidi, mücrimi, kâfiri, müslümanı, sâlihi, âbidi, zâlimi, hâini, kâtîli, zânîsi, her türlü sî o sofradan yiyiyor, beraber. Âhiretde öyle olmayacak, bir emir çıkacak, "وَأَمَّا زُورَ الْيَوْمِ أَتْيَا الْمُجْرِمُونَ", "Ey mücrimler, has kullarımdan ayrılın bakalım, ayrılın bakalım şimdi ey kâfirler! Nimetimi yiyip bana şirk koşanlar! Nimetimi yiyip bana karşı âsî olanlar! Nimetimi yiyip benim kullarıma isyân edip, âsî olanlar, kullarıma eziyet cefâ edenler! Ayrılın bakalım has kullarımdan". İşte o vakit bir bölük, ağlaya ağlaya ayrılacak. Bir bölük de gülerek bir taraf ayrılacak. Ağlayanların yüzleri kara, gözleri gök, defterleri simsiyah, ya arkadan verilir, ya soldan verilir. Gülenlerin yüzleri de nûr içerisinde, defterleri ya sağdan verilir, ya önden verilir, veyâhud hiç hesap görmezler, Hazret-i Muhammed'e bağışlanmışlardır Hangisini istiyorsun? Sâdıklarla mı ayrılmak istiyorsun, mücrimlerle mi?

Bak ne diyor şimdi okuduğum âyet-i kerîmede, hemen keseceğim dersi. Hava çok sıcak, kısa bir hutbe yapayım dedim size, sizi fazla üzmemeyim dedim ama, zuhûr etdi konuşduk.

"Vellezîne", ol Nebiy-yi Zîşân ki Muhammed Mustafâ. Yukarıda "ve kefâ billâhi şehîdâ". "Ey Habîbim Muhammed", sallallahu aleyhi vesellem, "Ey ekmele'r-rusûl, ey peygamberlerin en kâmilî, en ekmeli, en yücesi, Ey sevgilim Muhammed, kâfirler senin nübüvvetini inkâr ediyorlarsa etsinler, kâfirler çatlasın, münâfıklar patlasın, ve kefâ billâhi şehîdâ, benim şehâdetim, senin nübüvvetin hakkında benim şehâdetim sana kâfî değil mi? Ben şahidim Habîbim Muhammed, sen nebîsin, resûlsün sen, semâyı ardı senin için halk etdim, melekler senin için cevelân ediyorlar, cennet senin için tezyîn olundu, senin ümmetin için tezyîn olundu, arşımı senin için süsledim, senin ayağının tozuyla arşım iftihar ediyor Habîbim Muhammed".

"Vellezîne maahû", onunla beraber, o Peygamber'le beraber. Kimdir o "maahû"? Ebûbekir Sıddîk Hazretleri. "Eşiddâu ale'l-küffâri", kâfirlere şiddetli olan, müminlere merhametli, kâfire şiddetli. Bizim tersine şimdi, mümine şiddetli, kâfire merhametli. Sen görürsün kâfirin kazığını sonra. O kâfir muhabbetinin nihâyetini sonra göreceksin sen. Yakın bir zamanda.

⁹⁴¹ Sure-i Yâsîn 59

Sakin hâ, bu konuştuğumu ters anlayıp da iş karışdırma. Yani döv, söv, hakâret et manâsına değil hâ! Bizim memleketimiz bir cennet gibidir. Bizim müminler, misâfirperverdir. Misâfire izzet ve ikrâm Allah'a izzet ve ikrâmdır. Hattâ Resûl-i Ekrem, "men kâne yû'minü billahi ve'l-yevmi'l-âhiri fe'l-yükrîm dayfeh, Allah ve kıyâmet gününe inananlar misâfirlerine hürmet etsinler, ikrâm etsinler" diyor. Sakın hâ turistlere filan sataşma. O manâya konuşmuyorum ben.

Sen bak târihleri bir çevir, târihlerin hepsi iyi yazmıyor, târihlerin hepsi. Kabirlerimizi sökdüler, kemiklerimizi yakdılar, câmileri yerle bir etdiler, "Lâ ilâhe illallah Muhammedü'r-Resûlullah" diyenlerin ağızlarını kırdılar, yedi yüz senedir bizim emrimizde bulunan topraklarda sanki müslümanlar hiç yaşamamış gibi oldu, bütün âsârımızı kaldırdılar. Gidin görün bakın. Hâlâ da senden intikam almak için çocuklarını yetiştiriyorlar. Sen unuttun ama. Zavallı! Daha dün, dün, istiklâl muhârebesinde şanlı ordumuz harbi kazanmadan düşman buralara gelmişti, İstanbul'un burnuna sokulmuşdu. İçinizde belki var. Çınarcıklı yok mu içinde? Belki vardır. Çınarcık halkını câmiye doldurdular, câminin kapısını kapadılar, yakdılar. Hâlâ yakın zamâna kadar kazdıkları vakitte köylülerin penezleri çıkıyordu yerden. Yanmış olan penezler, çoluk çocuğun.

İstiyorsan sulh u salâh cenge hâzır ol. Uyuma! Kendini bil, kendini unutma. Nerede evet diyeceğini, nerede hayır diyeceğini bilmelisin. Bilmezsek adam sayılmayız sonra. Kıyâfeten adam sayılırız, terzinin yaptığı adam, berberin yaptığı adam sayılırız sonra. Nerede evet diyeceğiz, nerede hayır diyeceğiz. Nerede dur diyeceğiz, nerede yürü diyeceğiz. Acaba anlatabildim mi müminler?

"Birbirinizi sevmedikçe îmân etmiş olmazsınız".

Seveceğiz birbirimizi. Vahdet, birlik. Renk, mezheb filan aramayacaksın, "Lâ ilâhe illallah Muhammedü'r-Resûlullah" diyen senin kardeşindir. Bitdi. ben söylemiyorum, Allah söylüyor. Nerede söylüyor? Sûre-i Hucurât'da, Kurân'da söylüyor. Esteîzübillah, ⁹⁴² إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ إِخْوَةٌ "müminler kardeşdirler". Mümin kime derler? "Lâ ilâhe illallah Muhammedü'r-Resûlullah" diyen, lisân ile ikrâr, kalb ile tasdîk eden mûmindir. Müminler birbirinin kardeşidir. Birbirimizi sevmedikçe îmân etmiş olmayız. Peygamberlerin seyyidi olan Muhammed Mustafâ ki bizim peygamberimizdir, sallallahu aleyhi vesellem. Yani "seyyidü'l-arabi ve'l-acem"dir, Arab'ın ve Acem'in seyyididir. Acem, Arap'dan gayrı olan millete derler. Bildiğimiz İranlıya demezler yalnız. Arap'dan gayrı millete Acem tabir edilir. Peygamberimiz hem Arab'a, hem sâir kavimlere peygamber olarak ba's olundu. Cemî nâsa, "kâffeten li'n-nâs", bütün nâsa peygamber ba's olunmuşdur. Renk ırk aramayacağız öyle şeyleri. Mezhebdi filan karışmayacağız öyle şeylere. "Lâ ilâhe illallah Muhammedü'r-Resûlullah" dedi mi senin kardeşindir. Bitdi o kadar. Fazla konuşma. Armudun sapı var, üzümün çöpü var diye uğraşıp durma. Kardeşin senin. Bitdi.

Hak ve hukûku teslîm edeceksin. Sevmekden manâ, öpüşmek, sevişmek manâsına değil, ters anlama sözü. Hak hukûku teslîm, kimse kimsenin hakkına tecâvüz yok, adl ile muamele, dâimâ iyilik, dâimâ iyiliği tavsiye, dâimâ hakkı tavsiye, kötülükden insanları men' etmek. Tatlı

⁹⁴² Sure-i Hucurât 10

sözle, güzel sözlerle. Vazîfelerimiz bizim. Sevmek buna derler. Öteki sevgide birinciliği eşek alır, senin anladığın sevgide. Senin anladığın sevgide, aşkda birinciliği eşek alır. Eşek birinci olur o işde.

"İşte böyle yapanlar, Ebûbekir Sıddîk gibi, "أَشِدَّاءُ عَلَى الْكُفَّارِ", kâfir üzerine şiddetli olan Ömer gibi, "رُحَمَاءُ بَيْنَهُمْ", Osman gibi, "رُكَّعًا سُجَّدًا يَبْتَغُونَ فَضْلًا مِنَ اللَّهِ وَرِضْوَانًا", Ali gibi, bunlar Resûlullah ile beraber olduğu gibi, bu muhabbetde bulunanlar Hazret-i Muhammed'le beraberdir. Sohbet-i Muhammed'e hazır ol cennetde! Sohbet-i Muhammed'e hazır ol cennetde!

Resûl-i Ekrem'i seversen îmânın kemâledir, ne kabir korkusu, ne ölüm acısı, ne kabir vahşeti, ne mahşer dehşeti, ne cehennemin nârı vardır. Güzel bir hayâta kavuşacaksın. Hûriler, gılmanlar senin hizmetçin olacaktır. Senin köşklerin, senin sarayların süslenmiştir, seni beklemektedir. Hattâ sana bana verilen olan hûriler bize âşık olmuş, bekliyorlar bizi. Hazırlanmıştır. "Efendim, cennet sonra mı halk olunacak?" Değil, cennetde halk olundu, cehennem de hazır duruyor. Allah ehlini de hazırladı. Cennetin ehli de hazır, cehennem ehli de hazır.

Ne ölüm korkusu, ne ölüm acısı, ne kabir vahşeti, ne mahşer dehşeti, ne hesapda rezîl olmak, ne mîzânda âvâre kalmak. Cehennemin nârı da yok. Korku yok artık bir daha. Çünkü şu müjdeyi alıyorsun, böyle yaptığın vakitte, ⁹⁴³ "لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ", Allah'ın dostu oluyorsun. Ey Allah'ın dostları! "لَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ", sizin için korku yoktur, "وَلَا يَحْزَنُونَ", bıraktıklarınıza mahzûn olmayınız. Bütün dünyâ senin olsa, bıraksan dahi mahzûn olma. Allah öyle nimet verecek ki, dünyâ senin olduğu hâlde, gitdiğin vakitte, dünyâ onun yanında hiç mesâbesinde kalacaktır, cennetde verilen nimetlere göre. Sana şaka gelmesin. Şâirler bunu dile getiremezler, kaleme de getiremezler ve hayâllerinden bile geçmez yani verilecek olan nimet. Bir tek inciden Allah, bir tek inciden bir saray yapmıştır, mümin için hazırlamıştır.

"Efendi, bu olur mu bu?". Ahmak adam! Münkire söylüyorum, sana değil. Semâya bakdığın vakitte son gördüğün yıldız, makinayla son gördüğün yıldız, dünyânın karasularının işâretidir. Allah bu görülmeyen âlemleri dahi bir emirle halk etmiştir, "kûn" demiştir ve olmuştur bu iş, bu hâdise, hemen olmuştur. Allah'a bunu çok görme. Sana hazırladı Allah bunu. Kurân-ı Kerîm bunu nâtık ve söylemektedir.

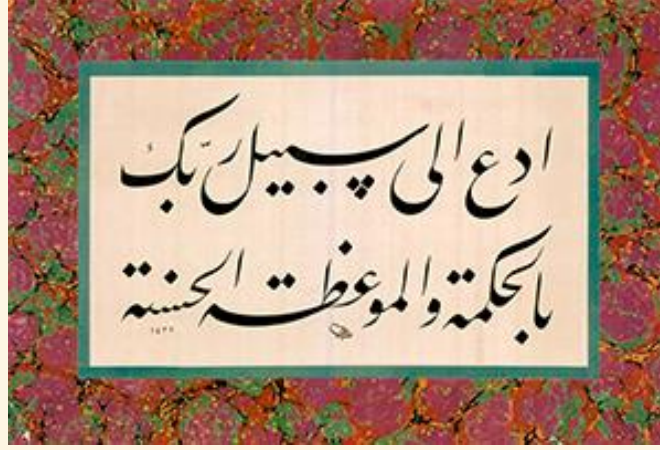
Müjde olsun ey Muhammedîler! Ey "Muhammedü'r-Resûllah" diyenler, "Rabbim Allah" diyenler müjde olsun size!

Allah îmânımızı bağışlasın. Allah kalbimizi aşk-ı Muhammed'le ziynetlendsin. Allah yüzümüzü nûr-i Muhammed'le münevver kılsın. Ahir kelâmımızı Kelime-i Tevhîd, Kurân-ı Mecîd etsin, mahşer gününün şiddet ve dehşetinde habîbi Muhammedin sancağı altında cem ü haşr eylesin.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

⁹⁴³ Sure-i Yûnus 62

İslâm'a Davet ve Duâ
17 Ağustos 1984 (20 Zilkade 1404)

Kâllallahu Azze ve Celle fî Kitâbihi'l-Azîz

Eûzübillahimineşşeytânirracîm.

Bismillahirrahmânirrahîm.

وَالَّذِينَ مَعَهُ أَشِدَّاءُ عَلَى الْكُفَّارِ رُحَمَاءُ بَيْنَهُمْ تَرَاهُمْ رُكَّعًا سُجَّدًا يَبْتَغُونَ فَضْلًا مِنَ اللَّهِ وَرِضْوَانًا⁹⁴⁴

Sadakallahü'l-Azîm.

Yüzleri nûr-i îmân ile münevver, gönülleri aşkullah ve muhabbetullah ve muhabbet-i Resûlullah ile tezyîn olup, îmânları kemâle eren, kıyâmet gününe inanan, Hakk'ın cennetine tâlib, rızâsına râgıb, cemâline âşık olanlar!

Bu âyet-i kerîmede, Allahu Teâlâ Hazretleri, dâll bi işâretihî ile, ibâresi malûm, dört halîfeyi işâret etmekde. "Vellezîne" şu kimseler ki, "maahû", Resûlullah ile beraberdiler, Ebûbekir Sıddîk radiyallahu anh, "eşiddâi alel küffâr", Ömer ibn Hattâb radiyallahu anh, "ruhemâu beynehüm", Osmân ibn Affân zinnûreyn radiyallahu anh, "rükkeân sücceden yebtegûne fadlen minallahi ve rıdvânâ", Hayder-i Kerrâr, Sâkî-i Kevser, Fâtih-i Hayber olan, Alî ibn Ebî Tâlib radiyallahu anh, rıdvânullahi teâlâ aleyhim ecmaîn, hazerâtına işâret vardır. Ebü'l-Leys Semerkandî Hazretlerinin tefsîri böyle göstermekde.

Öyle gösterdikden sonra, bu sıfatlara her kim mâlik olduysa, o kimseler, dünyâda ve âhiretde, Resûlullah ile beraber olurlar ve beraberdiler. Kim ki Resûlullah'a îmân etdi, yani o kelime-i tayyibe-i münciyye-i mübâreke ki cennetin miftahıdır, cehennemi kilitler, nedir o, "Lâ ilâhe illallah Muhammedü'r-Resûlullah". Bu miftâh-ı cenne, misbâh-ı îmân, alâmet-i îmân ve îmânın tam kendisi, cennetin sekiz kapısını açtığı gibi, cehennemin yedi derekesini de kilitler. Her kim ki bu sözü lisân ile ikrar, kalbiyle tasdik eder, o mümindir, îmânının kemâli de, Resûl-i Ekrem Nebiy-yi Muhterem, وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا رَحْمَةً لِّلْعَالَمِينَ, âlemîn olan, Beşîr, Nezîr, Şâhid olan Hazret-i Muhammed Mustafâ sallallahu aleyhi vesellemi her şeyinden ziyâde severek, îmânını kemâle erdirirse, onun sıfatları şunlar : Kâfire

⁹⁴⁴ Sure-i Feth 29

şiddetli, mümine rahmetli, dâimâ Cenâb-ı Hakk'a ibâdet ve tâatda, lisânında Allah, gönlünde muhabbetullah. Kalbinde muhabbetullah, lisânında ismullah, her meşrû işinde.

Meşrû olmayan işlerde Besmele'yi kullananlar dînden dışarı çıkarlar. Bazı kabadayılar var öyle, kahramanlar, Allah'ın menhiyyâtına kasden Besmele çekiyorlar. Meşrû olan nesnelerden gayrı şeylerde Besmele çekilirse insan dînden dışarı çıkar. Meşrû olan şeylerde Besmele çekilir. Bu kadar söyledik, anlayana.

Lisânında ismullah. Kimin ki lisânı ismullah ile tezyîn olunmuştur, süslenmiştir, o dil, artık hak söyler, hakkı tavsiye eder ki Cenâb-ı Allah Sûre-i Asır'da bunu beyân etmiştir : ⁹⁴⁵ إِلَّا "الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَتَوَاصَوْا بِالْحَقِّ وَتَوَاصَوْا بِالصَّبْرِ". Kimin lisânı, dikkat et, kimin lisânı, zikrullah ile süslendiyse, tathîr olduysa, o artık hakkı söyler, hakdadır, hakkı tavsiye eder, sabrı söyler, sabırdadır, sabrı tavsiye eder. Sıfat-ı îmândır çünkü, sıfat-ı îmândır, sıfat-ı islâmdır, sıfat-ı îmândır.

Ve yine vazifelerinden bir tânesi de, civârında olan, dîne bîgâne olmuş, dîninden bî-haber, dînden bî-haber, Allah Peygamber bilmez, Resûl'den, Nebî'den haberi yok, önündeki basdıği yoldan da haberi yok, gitdiği yoldan, gözü bakıyor fakat görmüyor, gözü bakıyor fakat görmüyor. Kâfirler böyledir, baş gözleri görür, onların başarıları görür, basîretleri görmez, ⁹⁴⁶ "وَمَنْ كَانَ فِي هَذِهِ أَعْمَى فَهُوَ فِي آخِرَةِ أَعْمَى وَأَضَلُّ سَبِيلًا", burada bu şekilde a'mâ olanlar, âhiretde a'mâ olurlar. Hakk'ı görmek, Hakk'ı bulmak, Hakk'da olmak, Hakk'la olmak, bir müminin hakkıdır, en yüce nimetullahdır.

İşte bu yanındaki zevâta, böyle olan kimselere, onlara, güzel sözlerle, yumuşak kelâmlarla, onlara inandıra inandıra, onlara sevdire sevdire, onları Allah'a çağırarak. Ve onları görmediği vakitde, gizli olarak, elini bârigâh-ı ehadiyyete açtığı vakit, Allahu Sübhânehû ve Teâlâ Hazretlerinden onların hakkında hidayet dilemek.

Yapıyor musun bunları? Evlâdın hakkında, komşun hakkında, kız kardeşin hakkında, enişten hakkında duâ edeceksin, Hakk'dan hidâyet dileyeceksin. ⁹⁴⁷ "يُضِلُّ مَنْ يَشَاءُ وَيَهْدِي مَنْ يَشَاءُ". Allah Celle Celâluhû, dilediğini dalâletde bırakır, dilediğini de hidayete götürür. ⁹⁴⁸ "يَغْفِرُ لِمَنْ يَشَاءُ وَيُعَذِّبُ مَنْ يَشَاءُ", dilediğini affeder, dilediğine azâb eder. Mülk O'nundur, sen de O'nunsun, ben de O'nunum, cennet de O'nun, cehennem de O'nun, her şey O'nun. O'ndan başka bir şey yok.

⁹⁴⁹ "إِذَا أَرَادَ شَيْئًا أَنْ يَقُولَ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ", O bir şeyi murâd etdi mi, ol der, o şey derhal olur. Hiç O'na karşı âsî olan bir şey yoktur. Yalnız insanoğullarına muvakkat bir zaman için irâdelerini kendi ellerine vermiş, bırakmışlardır. ⁹⁵⁰ "فَمَنْ شَاءَ فَلْيُكْفِرْ وَمَنْ شَاءَ فَلْيُكْفِرْ", isteyen gavur olsun, ister mümin olsun denilmiştir. Sonra hesâbı verilecektir. Hattâ içmiş olduğun bir bardak suyun dahi hesâbı senden ve benden sorulacaktır.

⁹⁴⁵ Sure-i Asr 3

⁹⁴⁶ Sure-i İsrâ 72

⁹⁴⁷ Sure-i Nahl 93

⁹⁴⁸ Sure-i Feth 14

⁹⁴⁹ Sure-i Yâsîn 82

⁹⁵⁰ Sure-i Kehf 29

Eğer çocuğunu Allah'a götürmedinse, çocuğuna Allah kokusu koklatmadınsa, çocuğunu Allah boyasıyla, sıbgatullah ile boyamadınsa, Resûl-i Ekrem'in muhabbetini onun kalbine vermedinse, Peygamber'i tanıtmadınsa, Kitâbullah'ı göstermedinse, mesûliyyeti senin boynundadır, hesâbını sen vereceksin. Hattâ yaz gününde içmiş olduğun bir bardak soğuk suyun, kış gününde içmiş olduğun bir bardak sıcak çayın hesâbını Allah senden ve benden soracaktır. Esteîzübillah. ⁹⁵¹"Elhâkümü't-tekâsür. Hattâ zürtümü'l-mekâbir. Kellâ sevfe ta'lemûn. Sümme kellâ sevfe ta'lemûn. Kellâ lev ta'lemûne 'ilme'l-yakîn. Le teravünne'l-cahîm. Sümme le teravünnehâ 'ayne'l-yakîn. Sümme le tûselünne yevme izin 'ani'n-na'îm". Allah o günde nimetlerden soracak. Nimetlerin başı, nimetlerin büyüğü, en büyük nimet, Hazret-i Muhammed'dir, islâmdır, Kurân'dır. Evvelâ onun hakkı sorulur senden ve benden.

Aklını başına al. Yüz bin sene Allah'a secde etsen, alnın secde de delinse, bir kere bakdığın vakitte semâyı görmenin, gözünle bir kere semâyı görmenin hesâbını Allah'a vermiş olmazsın. Nerede islâm nimetinin şükrünü edâ edeceksin. Onun için gecede ve gündüzde, "ihdine's-sırâta'l-müstakîm yâ Hâdî, ihdine's-sırâta'l-müstakîm yâ Hâdî, ihdine's-sırâta'l-müstakîm yâ Hâdî", "Bizi hidâyetinden ayırma Yâ Rabbi". Dâimâ isteyeceksin bunu. Çünkü buradan gitdikden sonra artık pişmanlık fayda vermez. Birçok adam elini ısıtır, birçok adam sakalını yolar ama iş işden geçmiştir, kuş yuvasından uçmuştur.

Civârındakilere duâ ile onları hidâyete davet et. Tatlı söz söyle. Allahu Sübhânehû ve Teâlâ Hazretleri Resûl-i Ekrem'e emr ü fermân buyurduğu vakitte, sallallahu aleyhi veselleme, ve âlîhi ve evlâdihî ve ezvâcihi ve eshâbih, Esteîzübillah. ⁹⁵²"أَدْعُ إِلَى سَبِيلِ رَبِّكَ بِالْحُكْمِ وَالْمَوْعِظَةِ الْحَسَنَةِ" ⁹⁵³"وَجَادِلْهُمْ بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ", güzel sözlerle onları dîne davet et Habîbim Muhammed. Emir, Resûl-i Ekrem'e ve bize şümullü olarak, biz de öyle. Dâimâ tatlı sözlerle. Seni taşlasalar dahi gene tatlı sözlerle Allah'a çağıracaksın. Taşa taş atmayacaksın. Seni taşlasalar dahi gene Allah'a çağıracaksın, tatlı sözle, tatlı yüzle. Acaba anlatabildik mi? Vâkıa İslâm'da yumruğa yumruk vardır ama yediğin yumruktan ziyâde yumruk vurursan zâlim olursun. ⁹⁵⁴"وَمَا لِلظَّالِمِينَ مِنْ أَنْصَارٍ", Allah zâlimlerin yardımcısı değildir.

"Ene rabbükümü'l-a'lâ" diyen Firavun, pelid, Allah ona bile, Hazret-i Mûsâ Kelîmullah'ı gönderdiği vakit, ⁹⁵⁵"إِذْهَبْنَا إِلَى فِرْعَوْنَ إِنَّهُ طَغَىٰ فَقَوْلَا لَهُ قَوْلًا لَّيِّنًا" diyor. Yâ Mûsâ! Yâ Hârûn! Gidin, Firavun tuğyân etdi, âsî oldu, onu ne yapınız, yumuşak sözlerle bana davet ediniz diyor.

Ve duâ ediniz dâimâ. Kötülere duâ ediniz. Duâ dînin direğidir, kâinâtın imâdıdır. İbâdetlerin özüdür duâ. Kapıyı çaldıra çaldıra birgün kapıyı açarlar. Allah Hayy'dır. Allah Hayy'dır. Allah Hayy'dır. Senin duâna icâbet edecektir mutlakâ. ⁹⁵⁶"ادْعُونِي أَسْتَجِبْ لَكُمْ" buyurmuştur. Çala çala bir gün kapıyı açtıracaksın.

İşte misâlini verelim. Seyyidinâ Ömer ibn Hattâb Hazretleri, islâmından evvel gâyetle şiddetli islâma karşı düşmandı. Müdhiş! Kölelerinden bazılarını o kadar çok döverdi ki, islâm oldu diye, ölüsünü elinden alırlardı. Yani o vaziyetde. Bildiğimiz Hazret-i Ömer. Sonra islâm

⁹⁵¹ Sure-i Tekâsür 1-8

⁹⁵² Sure-i Nahl 125

⁹⁵³ Sure-i Âl-i İmrân 192

⁹⁵⁴ Sure-i Tâ-Hâ 43

⁹⁵⁵ Sure-i Mümin 60

olunca, ismi Resûl-i Ekrem'le beraber bak oraya asıldı. İsmi öyle asıldığı gibi yükseklerle, cismi ve zâtı da Resûl-i Ekrem'le beraber oldu. Çünkü kişi sevdiği ile beraberdir. "El-mer'u me'â men ehabbe", Resûl-i Ekrem böyle buyurdu. Kâle'n-nebiyyü aleyhi's-salâtü ve's-selâm. "Kişi sevdiği ile beraberdir". Hem isimleri öyle yazıldı, hem de zâtı Resûl-i Ekrem'le birleşti.

Resûl-i Ekrem'i seveceksin. İmânın kemâli oradadır. Ashâbını, ensârını, ehl-i beytini, Resûl-i Ekrem'i sevenleri, Allah Resûlünü sevenleri de seveceksin. Seveni sevmek, sevdiğini sevmektir.

Resûl-i Ekrem gece gündüz duâ ederdi, derdi ki, "Yâ Rabbi, biliyorsun hâlimi, iki Ebe'l-Hakem'den birisiyle islâmı teyîd eyle, ikisinden birine islâm nasîb et" derdi, duâ ederdi.

Kısa keseceğim, hava sıcak, sizi yormayalım. Mâmâfih, müminler, burada terleyenler âhiretde terlemez. Dinliyor musun? Burada Hakk için terleyenler, âhiretde terlemez. Burada Allah'dan korkanlar, Âhiretde Allah onları korkutmaz. Burada Hakk'dan korkmayarak gülenleri, Allah orada çok ağlatır, kabirde filan. Burada Allah korkusuyla ağlayanlar, orada ağlamayacaklar, güleceklerdir. Çünkü Allah'ın vaadi vardır, Allah vaadinden hulf etmez.⁹⁵⁶ "أَلَا إِنَّ أَوْلِيَاءَ اللَّهِ لَا خَوْفَ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ", Ey Allah'ın velîleri, sizler bıraktıklarınıza mahzûn olmayınız, gitdiğiniz yerden korkmayınız diyor Allahu Teâlâ Hazretleri. Müjde var, elhamdülillah.

Yâ Rabbi, bizi Muhammedî getirdin, Muhammedî yaşat ve Muhammedî öldür, mümin olarak öldür, sâlihler ilhâk eyle. Teveffenâ müslimen ve elhıknâ bi's-sâlihîn yâ Rabb.

Sonra bir gün Mekke'de toplanmışlar, küffâr-ı hâkisâr, Resûl-i Ekrem'in vücûdunu kaldırmak istiyorlar.

Hâlâ devâm ediyor. Resûl-i Ekrem'in vücûdunu kaldırmak için uğraşıyorlar. Hâlâ devâm ediyor. Orada bitmedi iş yani. Tâ kıyâmet gününe kadar devâm edecek bu. Yani buradaki manâ şimdi, orada Peygamber'in vücûdunu kaldırarak islâmı kaldırmak istiyorlardı, şimdi burada islâmı kaldırmak istiyorlar, vücûd-i Muhammedî yok. Yayılmış islâmı Peygamber gitmiş. Şimdi islâmı kaldırmak istiyorlar. İş güçleşti. Onun için Cenâb-ı Hakk diyor ki,⁹⁵⁷ "لِنُطْفِئُوا نُورَ اللَّهِ بِأَفْوَاهِهِمْ . وَاللَّهُ مُتِمُّ نُورِهِ وَلَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ". Nûru üflüyorlar, püfff, söndürmek için, Allah parlatdı, yüceltdi. Hâlâ uğraşıyorlar. Uğraşın bakalım. Allah'la muhârebe eden, kendi mağlûb olacak. Allah gâlibdir. Kim Allah'la harb ederse, Nemrud gibi mağlûb olur sonra. Hem de sivrisineğe.

Toplanmışlar, "Kim yapar bu işi? Bu kahramanlığı kim gösterir?". Muhammed, sallallahu aleyhi vesellemin mübârek cesedini ortadan kaldıracak kim var böyle? Ömer demişler. Belâlı bir adam, kavmin içerisinde. Bütün gözler ona dikilmiş, Ömer demişler. Tabii kabadayı adam, kahraman adam, ben diyen adam, benim diyen adam, sözü geri alamamış, mecbûren kabûl etmiş.

⁹⁵⁶ Sure-i Yûnus 62

⁹⁵⁷ Sure-i Saff 8

Sakın benim deme! Kim benim derse onu berdâr ederler, dîninde. O benlik, Allah'a mahsûsdur. "İnnî enallahu lâ ilâhe illâ hû". O'na mahsûs o benlik, sana değil. Sana tevâzu düşer. Sen neden halk olundun? Bir katre menîden. Sonra ana rahminde hayız kanıyla yoğuruldu, sonra bu dünyâyâ geldin, bir sivrisineğin mağlûbu idin, zebûnu idin, karasineğin, sivrisineğin. Ondan kendini kurtaramıyordun. Daha küçükleri de var ama söylemiyorum onları. Bunu gözünle gördüğün için söylüyorum. Sonra büyüdün, öldün, kokacaksın sonra. Benliği ortadan kaldır sen. Sen beni dinle. İyiye götürmez adamı. Tevâzû iyidir. Her kim ki tevâzû etti, refe'aullah, Allah onu ref' etti, kaldırdı. Kim mütekebbir oldu, Allah onun burnunu yere sürtdü.

Ömer giydi zırhını, beline kılıcını takdı. Ne tarafda oturuyor Muhammed? Dediler şu mahallede, gösterdiler. O tarafa doğru yürüdü. Yürüdü, bir zâta rast geldi, olacak ya. Allah'ın böyle işleri vardır bazen.

Burada bir ince şey söyleyeceğim size, çok iyi dinlerseniz çok iyi olur. Anlatabilirim eğer memnûn olacağım. Bazı adam günah işlemek ister, günah işleyeceği vakitte önüne bir mâni çıkar onun. Yapamaz o günahı, bir mâni çıkar yani bir şey olur. Sevinsin o adam. O adam bayram etsin, göbek atsın. Allah'ın sevdiği kuldur o. Allah sevdiği kullara günah işletmez, önüne bir mâni çıkarır. Amcası çıkar, teyzesi çıkar, yengesi çıkar, bir şey çıkar yani. Sevmezse bırakır, ne yaparsa yapsın diye. Kimi severse, ona bir mâni çıkarır, yapdırmaz o günahı ona. Buna da tevîk-i rabbânî derler, itikadda, akâidde, yani akâid derslerinde.

Bir zât çıkdı önüne, dedi, "Yâ Ömer, böyle takmış takışdırmışsın, pür hiddet nereye gidiyorsun?" dedi. "Dînimizi yalanlayan, putlarımızı tekzîb eden Muhammed'i kesmeye gidiyorum" dedi. "Oooo, sen büyük bir iş üzerine almışsın, sen o dağa pek tırmanamazsın. Sen oraya gitmeden git de eniştenle ablanı kes" dedi. "Niçin?". "Zîrâ onlar Muhammedî oldular, müslüman oldular" dedi. "Yalan söylüyorsun" dedi. "Yalan söylüyorsam kellem burada, git bak yâ Ömer" dedi. "Peki nasıl bileceğim?". "Bir hayvan kes, önlerine koy, senin kesdiğini onlar yemez, çünkü sen murdarsın, müşriksin murdarsın, senin kesdiğin yenmez" dedi. Hazret-i Ömer, döndü, o tarafa gitdi.

Sûre-i Tâhâ nâzil olmuş. Resûl-i Ekrem nâzil olan âyetleri, bazı ashâbla gizli gizli evlere gönderir, onları talîm etdirirdi. Gizli olarak. Bize büyük büyük ibretler vardır, Efendimiz'in yaptığı şeylerde. Kim ki Resûlullah sallallahu aleyhi vesellemin sünnetini tutar, O'nun yolundan yürür, O'nun ayaklarını atdığı yerlere ayaklarını atar, o adam, felâha ve necâta, cennete, rızâyâ, rıdvâna nâil olur. Bitdi o kadar. Kim ki Muhammed aleyhisselâmı bıraktı, o helâke mahkûm olur, gark olur o. Peygamber, "ke sefîneti'n-nûh", Nûh'un gemisi gibidir. Kim Peygamber'e tutunursa necât, kim bırakırsa garak, gark olur.

Okutuyordu, Ömer'in geldiğini görünce kapatdılar, dolabın içerisine kilitlediler onu. Ömer içeri girdi, oradan bir hayvan kesdi, bir oğlak. "Şunu kızartın bana" dedi. Kızartdılar. "Yiyelim beraber" dedi. Dediler, "Âfiyet olsun, siz yiye bizim karnımız tok" dediler. "Yiyeceksiniz" dedi. "Biz yemeyiz" dediler. "Niye yemiyorsunuz?". "Karnımız tok da ondan". "Hayır" dedi, "yiyeceksiniz!". "Yemeyiz" dediler. "Gâliba siz müslüman oldunuz, ben müşrikim diye benim kesdiğimi yemiyorsunuz" dedi. "Evet, ne olacak, müslüman olduk" dediler. "Utanmıyor musun!" dediler, "Böyle bir peygamber-i zîşân zâhir olmuş".

Rahmet! Bütün beşere! Kâfire, münâfıka, mecûsîye, budiste, hıristiyana, yahudiye, hepsine rahmet! Kâfirin bulduğu bir yudum su, Allahsızın bulduğu bir lokma ekmek, Hazret-i Muhammed hürmetine yâhu! Sallallahu aleyhi vesellem. Yaşamam da öyle! ⁹⁵⁸ وَمَا كَانَ اللَّهُ ⁹⁵⁹ "لِيُعَذِّبَهُمْ وَأَنْتَ فِيهِمْ". "Sen onların arasında olduğun müddetçe, onlara azâb etmeyeceğim" diyor Hazret-i Allah. Rahmeten-lil-âlemîn çünkü.

Bir tokat vurdu eniştesine, yere yıkdı. Kız kardeşi üzerine düşdü. Kesecek eniştesini. Kocasını kurtarmaya çalışıyor. Bir de kardeşine vurdu, onu da yıkdı yere. Dedi, "Evvelâ ikinizi keseyim, sonra gideyim Muhammed'i kesmeye". Tam kılıcı vuracak, o anda, talîm ettiği sûre-i celîleyi kadın lisâna getirdi.

Müslüman ne yapabilir ölürken? Müslüman ölürken ne yapar, soruyorum? “Lâ ilâhe illallah” der, “Allah” der, Kurân okur. Kâfir de putunu çıkarır, neye tâbi olduysa onu yapar. Kimi Allah'a küfreder, kimi Azrâil'den kaçmaya çalışır. Halbuki ölüm ona yetişir.

Başladı okumaya, ⁹⁵⁹ "طه ﴿١﴾ مَا أَنْزَلْنَا عَلَيْكَ الْقُرْآنَ لِتَشْقَى ﴿٢﴾ إِلَّا تَذَكَّرَ لِمَنْ يُحْشَى ﴿٣﴾ تَنْزِيلًا مِمَّنْ خَلَقَ الْأَرْضَ" deyince, Hazret-i Ömer'in eli titremeye başladı ve kılıç düştü. "Bu okuduğun senin nedir?" dedi. "Hazret-i Peygamber'e, Resûl-i Ekrem'e taraf-ı ilâhîden nâzil olan Kurân bu" dedi. "Ben Muhammed'i çok dinledim, böyle değildi okuduğu" dedi. Anlamıyordu, hidâyet yokdu. Anlamıyordu Hazret-i Ömer. Duâ ile hidâyete erince başladı anlamaya âyetleri. Başladı ağlamaya. Dedi ki, "Peki gitsek, acaba Muhammed beni dînine kabûl eder mi?".

Elbette, o kapı açık. Tâ yerden semâya kadar açık. Herkese açık! "Allah diyen gelsin" diyor. Ne mecûsî olması, ne yahudi olması, ne hıristiyan olması, onun islâma girmesine mâni. Herkesi çağırıyor, dâimâ "gel" diyor. Kurân, dâimâ genç ve dinç. Hazret-i Muhammed çağırıyor, gel! ⁹⁶⁰ "وَسَارِعُوا إِلَى مَغْفِرَةٍ مِنْ رَبِّكُمْ", rabbinin mağfiretine koş" diyor Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi vesellem. Çağırıyor, Allah'a çağırıyor. ⁹⁶¹ "مُنَادِيًا يُنَادِي لِلْإِيمَانِ", îmânı nidâ ediyor, çağırıyor., îmâna çağırıyor.

Beraberce gittiler, gözcü gördü Ömer'in geldiğini, Peygamber'e haber verdi. "Yâ Resûlallah Ömer geliyor, üzerinde kılıcı filan var". Efendimiz tebessüm buyurdular, çünkü Cebrâil gelmiş Peygamber'e haber vermişti. "Bırakın, Ömer îmâna geliyor" dedi. "Amân Yâ Resûlallah, Ömer'e güven olmaz". Dedi, "Bırakın, Ömer îmâna geliyor". Geldi Huzûr-i Saâdet'e ve Efendimiz'in ayaklarına kapandı, "Yâ Resûlallah beni kabûl edecek misiniz?"

Elbette, Allah kimi kabûl etmez. Seksen sene "ene rabbükümü'l-a'lâ" diyen Firavun, bir kere "sübhâne rabbiye'l-a'lâ" deseydi, Allah onu da kabûl ederdi. Seksen sene, "sübhâne rabbiye'l-a'lâ" demedi, "ene rabbükümü'l-a'lâ" diyen Firavun, bir kere "sübhâne rabbiye'l-a'lâ" deseydi, Allah onu da kabûl ederdi.

958 Sure-i Enfâl 33

959 Sure-i Tâ-Hâ 1-4

960 Sure-i Âl-i İmrân 133

961 Sure-i Âl-i İmrân 193

"Kaç kişi olduk?" dedi, sordu Hazret-i Ömer." Lâ ilâhe illallah Muhammedü'r-Resûlullah", tasdîk, kırk. Kırklar tamâm oldu. Hemen ayağa kalkdı, "Yâ Resûlallah, biz böyle gizli ibâdet mi yapacağız, Kabetullah müşriklerin elinde mi kalacak? Yürüyün gidelim Kabe'ye orada ibâdet edelim biz de, âşikâre olarak".

Duâ kabûl olmuşdu. Allah Resûlullah'ın duâsını reddeder miydi? Elbette kabûl edecek. Onun için müjde sana mümin! Senin ve benim hakkımda da Resûlullah'ın duâsı var. Bize kardeşim demiş. Ashâbı demişler ki, "Yâ Resûlallah, biz senin kardeşin değil miyiz?", "Hayır, siz benim ashâbımsınız. Benden sonra gelip, beni görmeden bana îmân edenler benim kardeşimdir, onlara selâm olsun" demiş.

Ey müminler! İstiyorsanız Resûl-i Ekrem'le beraber olmak, kişi sevdiği ile beraberdir, Peygamber'i seviniz ve Resûlullah'ın sünnetlerine hürmet ediniz ve ittibâ-i Muhammed ediniz ki, iki cihânda azîz olasınız.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

Kurban 24 Ağustos 1984 (27 Zilkade 1404)

Kâlallahu Teâlâ fî Kitâbihi'l-Azîz.

Eûzübillahimineşşeytânirracîm.

Bismillahirrahmânirrahîm.

⁹⁶² قُلْ هُوَ الَّذِي أَنْشَأَكُمْ وَجَعَلَ لَكُمُ السَّمْعَ وَالْأَبْصَارَ وَالْأَفْئِدَةَ قَلِيلًا مَّا تَشْكُرُونَ * قُلْ هُوَ الَّذِي ذَرَأَكُمْ فِي الْأَرْضِ وَإِلَيْهِ تُحْشَرُونَ

Sadakallahü'l-Azîm.

İslâm nimetiyle nimetlenen, îmân nûruyla kalbleri tezyîn olan, sebeb-i hilkat-i âlem, sebeb-i hilkat-i Âdem olan, Hazret-i Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi vesellemi herşeyinden ziyâde severek îmânını kemâle erdiren, kıyâmet gününe inanan, Hakk'ın cennetine tâlib, rızâsına râgıb, cemâline âşık olanlar! Hakk rızâsını arayanlar! Nereden gelip nereye gittiğini soranlar! Bu dünyâ âleminin fânî olduğunu bilip, bâkîye ihtiyaç duyanlar!

Yerin göğün sâhibi, bilinen ve bilinmeyen âlemlerin mâliki olan, noksan sıfatdan münezzeh, kemâl sıfatlarıyla muttasıf, cemâl sıfatıyla muallâ olan Rabbü'l-âlemîn, ardı altımıza döşedi, semâyı direksiz üzerimize ref' etdi, kaldırdı. Yıldızları, ayları, güneşleri, onları da muallakda halk etdi, yarattı. Ve tâ yaratıldığından kıyâmet gününe kadar aynı minvâl üzere hepsi vazîfesini tamâmen yapacak ve Allah'ı tesbîh edecekler ve bizi bu şekilde ışıklandıracaklardır. Yıldızlar bize yollarımızı gösterecek, ay karanlık gecemizi nûrlandıracak, güneş de gündüzlerimizi ziyâlandıracaktır. Evet. Her şey yaratıldıktan sonra, insanoğlu yaratıldı.

Denizler tuzlu kılındı, kokmasın diye. Eğer tuzlu olmasaydı, koku yapacaktı, hastalıklar zuhûra gelirdi. Bazı suları da tatlı yapıp Allah Teâlâ Hazretleri. Tatlı olmasına nisbeten, kısım kısım suları ayırdı. Dereceyle böyle. En sonunda insanı halk etdi. Çünkü bu kâinâtın süsü, ziyneti insandı. Zâten semâvât ve ard, arş ve kürsî, cennet, cehennem, melek, hepsi, insan için halk olundu. İnsan da, Allah Teâlâ Hazretleri için halk olunmuşdu. Çünkü Allah Celle Celâluhû Hazretleri böyle ilan etmişti. "Ey Âdemoğlu, bu mevcûdâtı senin için halk etdim, seni de kendim için halk etdim". İnsanın vazîfesi de Allah'ı bilmekdi, Allah'ı bulmakdı ve Hakk'la beraber olmakdı ve Hakk'ı sevmekdi. Bu, Allah'ın hakkıydı kul üzerinde. Allah'ı

şirkden berî kılmak, Allah'ı tevhi'd etmek ve Allah'ı sevmek, muhabbet etmek ve emirlerine seve seve itâat etmek.

Birçok peygamberler gönderildi. Sayısı insanlarca meçhûl, Allahça malûm. İtikâd ulemâsı, itikâd âlimleri, iki yüz yirmi dört bin olduğunu söylemişler. Bazıları ihtilâfa düşmüş, yüz yirmi dört bindir demişler. Bunların yüz on üç tânesi ulu'l-azm peygamber. Allahu Sübhânehû ve Teâlâ Kurân-ı Kerîminde yirmi sekiz peygamberden bahsetmiş. Cümlesinden bahsetseydi, insanların kafasına giremezdi. insanların idrâki, bunu ihâta edemezdi. Yirmi sekiz tânesi bize kâfi geldi. Evet, bu peygamberlerin kimisi kelîm, kimisi rûhullah, kimisi safiyyullah, kimisi neciyyullah, kimisi habîbullah, kimisi de halîlullah. Allah hepsine ayrı ayrı birer rütbe vermiş. Bugün bizim anlatacağımız, dilimizin döndüğü kadar, ilmimizin yetdiği kadar, denizlerden bir katre, şemsden bir zerre, Allah'ın halîli olan İbrâhim aleyhisselâmdan bahsedeceğim. Çünkü önümüzde, bir hafta sonra, Kurban Bayramı var. Bu Kurban Bayramının ihdâsını, sizlere bir mikdar söyleyeceğiz. Çok mühim!

Bugüne kadar dinlediniz, işitdiniz, fakat bundaki bulunan sırrı ve esrârı herkes öğrenemedi, herkes anlayamadı. Bunu bir hikâyeye, bir kıssa gibi dinlediler. Halbuki insanların kıssalardan hisse alması lâzımdır. Herşeyin kışırında kalırsan, cevizin dış kabuğu gibi acı olur o biraz. İçine girmek lazım. Nüvesini öğrenmelidir. Çünkü bir şeyin evveli varsa onun âhiri vardır, zâhiri varsa bâtını vardır. Evvel, Âhir, Zâhir, Bâtın, Allah'dır. O, ayrı.

Halîlullahı bir mikdar anlatacağım. Halîl demek, dost demek. Hazret-i Allah, Âdem aleyhisselâmı halk edeceği vakitde, melekler Cenâb-ı Hakk'a demişlerdi ki, "Yâ Rabbi, sen halîfetullah yaratacağım diyorsun ama, bunlar kan dökerler, bunlar kâinâtı fesada verirler" demişler idi. Allah da dedi ki, "Hayır siz bilmiyorsunuz, bu işi ben bilirim". Melekler dediler ki, "Yâ Rabbi, sen takdîs olunmak, tesbîh olunmak istiyorsan, biz seni takdîs ediyoruz, tesbîh ediyoruz". Milyarlarca, sayısı Allah'ça malûm olan melekler var, Allah'ı tesbîh ederler. Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi vesellem ulûmun evvelini ve âhirini câmi' olmak münâsebetiyle, bunların hepsi Mi'râc'da peygambere gösterildi. "Efendim, nasıl gösterildi bu kadar şey, senelere vâbeste?". Öyle değil. Allah, zamân içinde zamân halk eder, mekân içinde mekân halk eder. Mekân içinde mekân halk olundu, zamân içinde zamân halk olundu, yatağı soğumadan, yedi kat semâ, yedi kat semânın mâverâsında olan arş ve kürsî cevân edildi, sekiz cennetin derecâtı dolaşıldı. Her bir mümine verilecek olan cennetin derecesi nedir bilir misiniz? Biz Kurân'dan söyleyelim.⁹⁶³ "وَسَارِعُوا إِلَىٰ مَغْفِرَةٍ مِّن رَّبِّكُمْ وَجَنَّةٍ عَرْضُهَا السَّمَاوَاتُ وَالْأَرْضُ". Bir müslümana verilecek olan cennetdeki arâzî, yerden semâyâya kadar, gördüğü yere kadar. Düşün sen!

Peygamber sekiz cenneti de dolaşdı, cennetin bütün derecâtını. Cennet yüz derecedir. Neden? Esmâ-i Husnâ yüz adeddir. Binbir aded de vardır ama yüz esastır. Ötekilerin manâsı onun içindedir. Allah, Ümmet-i Muhammed'e bir esmâ vermiştir, bu esmâ, binbir esmâyâ da hâmilidir. Hangisi biliyor musun? Allah lafzı. Esmâ-i efâl, esmâ-yı sıfat, esmâ-yı zât bunun içindedir. Bize ihsân olunmuş. Mümin, beş vakit namaz kılmak nimetine erdiyse ki, müslümanın şânıdır ve müslümanın baş vazîfesidir, islâmın bir rûknüdür, Resûlullah'ın gözü nûrudur, müminin mi'râcıdır, îmânın alâmetidir, dînin direğidir. Hep söylediklerim, hadîslerin

⁹⁶³ Sure-i Âl-i İmrân 133

meâllerini söylüyorum size. Namaz kılacak mümin, kaçmak yok, kaçamak yok. Kalbim temiz filan, sakın hâ! Bunlara, bu sözlere katıyyen kıymet vermeyin. Bunlar, iblislerin ve şeytanların sözüdür. "Biz bunu insandan işitdik", insanlar da şeytanlardan olabilir. Şeytan'ın, İblis'in insanlardan ordusu vardır.

Sana aldanmayacak bir yol gösteriyorum. Bu yola gidersen, bu yolun nihâyeti cennete, cemâle, rızâya ve rıdvâna varacak. Kim o biliyor musun? Hazret-i Resûl-i Ekrem'in çizdiği yol. Bitdi, bu kadar. Sağa sola kaçma. Bir elinde Kitâb, Kurân-ı Mübîn, bir elinde Sünnet-i Resûlullah. İki kanat bunlar, seni uçuracaktır. Kanadın biri eksik olursa uçamazsın, kalırsın. Seni yerler sonra yolda. Sakın hâ! İbâdet ve tâatdan geri kalmayınız.

Ey gençler! Size söylüyorum! "Ben gencim, daha önümde günler var" deme sakın hâ! Ecel, ölüm ne vakit gelecek, belli olmaz. Ancak hayy u bâkî Allah'dır. Hepimiz ölümü tadacağız. O gün gelemeden evvel hemen Cenâb-ı Hakk'a hazırlıklı ol. Senin vazîfen Allah'ı bilmektir, Allah'ı bulmaktır, Hakk'a ibâdet ve tâattır, Allah'ı sevmektir. Vazîfeni öğretiyorum sana. "Nereden söylüyorsun?". Kurân'dan. Ahkâmı her dâim genç ve dinç olan Kurân'dan söylüyorum. Esteîzübillah. ⁹⁶⁴ "وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ". Biz cinnileri ve insanları, görünen ve görünmeyen kuvvetleri, ancak beni bilip bana ibâdet etmeleri için halk etdim diyor Hazret-i Allah Celle Celâluhû. Vazîfen bu.

Riyâsız, ivazsız, ucubsuz, kibirsiz, hasedsiz bir ibâdet yap ki sana mi'râc olsun, seni Allah'a vuslata götürsün. Riyâ yaparsan şirk-i hafî olur. Herşeyi Allah için yapacaksın. Yapdığın ne iş varsa, Allah için yapacaksın, gösteriş için yok. Gösteriş için yaparsan, kullar sana cömert der, o kadar, iş bu kadarla kalır sonra. Allah için yap, İbrâhim gibi. Halîl çünkü. Halîlullah olmak istiyor musun? Âdem gibi safî, Nûh gibi necî, İbrâhim gibi halîl ol, Mûsâ gibi kelîm ol. Muhammed sallallahu aleyhi vesellemin ümmetisin, habîb ol Allah'a. Sevgili ol Allah'a.

Allah'ı sev. Görmüyor musun, her taraf O'nun nimetleri ile dolu. Gözünün nûru sönse, hangi doktor senin gözüne çâre bulacak? Soruyorum sana. Rûhunu kabzetseler, milyarlar versen, rûhunu geri çevirebilirler mi? Kolun, elin, dilin, zâhirin-bâtının, nimet içinde yüzmekdeyiz. Yemekler, içmekler, giymekler, onlar da hâriç. Bulsak, bulmasak.

Melekler, "Yâ Rabb, Âdem'i halk edeceksin ama fesada uğrattır kâinatı" dediler. "Biz seni takdîs ederiz" dediler. Allah, rivâyet ediyor Kurân'da bize, naklediyor. Sûre-i Bakara'da. ⁹⁶⁵ وَإِذْ قَالَ رَبُّكَ لِلْمَلٰٓئِكَةِ اِنِّىْ جَاعِلٌ فِى الْاَرْضِ خَلِیْفَةً قَالُوْۤا اَتَجْعَلُ فِیْهَا مَنْ یُّفْسِدُ فِیْهَا وَیَسْفِكُ الدِّمَآءَ وَنَحْنُ نُسَبِّحُ بِحَمْدِكَ وَنُقَدِّسُ لَكَ ⁹⁶⁵ قَالَ اِنِّىْ اَعْلَمُ مَا لَا تَعْلَمُوْنَ. Dediler ki "Biz seni tesbîh ederiz, takdîs ederiz", Allah dedi ki, "Benim bildiğimi siz bilmezsiniz". Âdem'i halk etdi ve ona esmâyı talîm etdi. Aslında Âdem'in yüce olması, meleklerin Âdem'e secde etmesi, Hazret-i Muhammed'in Nebiy-yi Zî-şân'ın, Nebî-yi Ekrem'in, Allah'ın mahbûbunun nûrunun Âdem'de olmasından ötürüdür. Âdem'e, esmâ-i ilâhî talîm edildi, Allah ona esmâyı öğretti, Hazret-i Peygamber'e efâl-i ilâhîyi, esmâyı ve aynı zamanda zâtını öğretti. Resûl-i Ekrem, esmâ-i zâta mâlikdir. Esmâ-i ilâhîye mâlik olduğu gibi.

⁹⁶⁴ Sure-i Zâriyât 56

⁹⁶⁵ Sure-i Bakara 30

Peygamberini iyi bil! Senin şeffî'in O'dur, kurtarıcın O'dur, müncîin O'dur. Cennetin sekiz kapısını sana açacak olan O'dur. Cehennemin yedi kapısını senin için kilitleyecek olan gene Hazret-i Muhammed'dir. Şefâati ile kurtulacaksın. Cümle enbiyâ O'nun şefâatine muhtâç. Ne Mûsâ'dan hayır gelir, aleyhisselâm, ne İsrâ'dan. Hiçbirisi Allah'dan senin için şefâat isteyemezler, nefislerinden gayrısını. Fakat Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi vesellem yevm-i kıyâmetde, o günün şiddet ve dehşetini görerek, arş önünde secde eder, "Yâ Rabbi, Hasanım, Hüseynim, Fâtımem, Zeynebim, Rukiyyem, Gülsümüm, İbrâhimim fedâ, ille ümmetim" der Peygamberimiz. Ve Cenâb-ı Hakk, Peygamberine söz vermiştir, Kurân-ı Kerîminde, Sûre-i Duhâ'da, ⁹⁶⁶ وَلَسَوْفَ يَغْطِيكَ رَبُّكَ فَتَرْضَىٰ. "Habîbim Muhammed, sallallahu aleyhi vesellem, başını secdeden kaldır, şefâatin makbûldür, sözün tutulur. Sana söz verdim, seni râzı kılincaya kadar, sana vereceğim" der Hazret-i Allah. Kurtarıcımız O'dur. Eğer arayı iyi yapmadınsa, seni tanımıyorsa felâketdir işin! Beni tanımıyorsa, benim işim felâketdir. Ondan sonra ağlayalım biz. Yâhud şimdiden bu işe ağlayalım. Ağlayamazsak niye ağlayamıyoruz diye ağlayalım.

Hazret-i Halîlullah, İbrâhim aleyhisselâm hakkında melekler dediler ki, Âdem'e böyle itiraz etdikleri gibi, yâhud hikmetinden sordular, öyle diyelim biz, edeb hârici olmasın, dediler, "Yâ Rabbi, nasıl olur, insanlardan kendine halîl seçiyorsun, dost seçiyorsun?" dediler. Cenâb-ı Hakk'a, melekler. Melâike-i mukarrabîn. Yani mukarreb melekler, yüksek melekler. Cebrâil, Mikâil, İsrâfil, Azrâil gibi, aleyhimüsselâm ve hameletü'l-arş gibi. Cenâb-ı Hakk, "Gidin imtihan edin İbrâhim'i" dedi. Ve bunun üzerine İbrâhim aleyhisselâm imtihana tâbi tutuldu. Geldiler İbrâhim Peygamber'e, dediler ki, "Rabbü'l-âlemîn'i seviyor musun?". Dedi, "Ne demek sevmek, o benim herşeyim. Bir kere Allah deyin, bu sürülerimin üçde birini size hediye ederim" dedi. İnsan şeklinde geldiler. Bir kere Allah dediler.

Efendiler! Dikkat buyurunuz! Allah'ın ismi dilinde, sevgisi, îmânı kalbinde olacak. Kalbinde olmayarak dilinle Allah dersin münâfık olursun sonra. İsmullahı andığın vakitte tüylerin diken diken olmalıdır. Hakk sana senden yakındır ve seninle beraberdir ve nerede olursan ol seninle beraberdir Allahu Teâlâ Hazretleri. Bunu unutma sakın hâ! Her yerde. Her yere hâzır ve nâzırdır.

Sonra dedi ki "Bir daha Allah deyiniz", bir daha Allah dediler, sürünün üçde ikisini infâk etdi. "Bir daha Allah deyiniz" dedi. Üçüncüde sürünün hepsini verdi. Şaşırdı melekler. Dediler ki "Biz melâikeyiz, seni imtihana geldik" dediler. "Ben Allah için verdiğimi geri almam" dedi. "Bunları vakıf yapınız, ibâdullah bu vakıfdan istifâde etsin" dedi. İlk vakıf kuran Hazret-i İbrâhim aleyhisselâmdır. Vakıfçılara haber verin, öğrensinler. İlk vakfı kuran İbrâhim Peygamber'dir. Sonra imtihan oldu İbrâhim aleyhisselâm.

İnsanlar neyle imtihan olurlar? Soruyorum size. Üç şeyle imtihan olurlar. En ehemmi mühim. Biri nefsi. Sen nefsinle imtihan oldun mu? Olmadık daha biz. Sonra evlâdıyla, malıyla. İbrâhim Peygamber hem malıyla, hem canıyla imtihan oldu, hem evlâdıyla imtihan oldu. Nemrud, İbrâhim'i ateşe atdı. Onu anlatmayacağım. Onlar başka zaman anlatılacak şeyler. Bize lüzümlü olan İsmâil aleyhisselâmın kıssasını anlatacağım.

⁹⁶⁶ Sure-i Duhâ 5

Evlâdıyla mübtelâ oldu, imtihan oldu. En güç, evlâd. Meleklerle demişdi ki, "Bunun ne kıymeti var, bu sürülerin". Çünkü bir seferinde de beş bin sığır, bin deve, sayısız hayvan kurban etmiş, fukarâya dağıtmışdı. Çok zengindi İbrâhim aleyhisselâm. Allah ona ikrâm etmişdi. Hiçbir zaman serveti onu Allah yolundan men etmemişdi. Servetin zerre kadar muhabbetini kalbine koymamış, Allah'dan başka kalbinde hiçbir sevgi ve muhabbet yokdu. Çünkü halîlullah. "Bunun ne kıymeti var" dedi. "Allah bana bir evlâd versin onu da Allah yoluna kurban ederim" dedi. Allah nurtopu gibi İsmâil'i ona ihsân etdi. Peygamber oğlu peygamber. Resûl-i Ekrem'in de ceddi, İsmâil aleyhisselâm. İbrâhim'den iki çocuk oldu, birisi İshak, Yakub'un babası, Benî İsrâil'e gider oradan şecere. İsmâil de Cenâb-ı Peygamber'in dedeleri.

Burada bir sır söyleyeceğim, kulağında kalsın. Salavâtlarda "Âl-i İbrâhim" okuyorsun, bu "Âl-i İbrâhim" kimdir biliyor musun? "Allahümme salli alâ seyyidinâ Muhammedin ve alâ âli Muhammedin kemâ salleyte alâ ibrahîme ve alâ âl-i ibrahîm". Bu "Âl-i İbrâhim" kimdir? İbrâhim'in âli. Hazret-i İbrâhim'den Cenâb-ı Peygamber'e gelinceye kadar Peygamber'in dedeleridir. Bazı ahmaklar, "Peygamber'in babası mı küfür üzerine gitdi, anası mı?" diye ileri geri konuşuyorlar. Sen kendi ananın babanın küfrüne bak, amcanın küfrüne bak. Resûlullah'ın anasıyla babasıyla uğraşma sen. Terbiyeye muhâlifdir böyle şeyler. İmâm-ı A'zam'ın Fıkıh-ı Ekber'inde vardır ama o, "Mâ mâte 'alel küfr"dür. Orada mâ-i nâfiye vardır, baş tarafında. Sonra silmişler onu. Ne olduysa. Esâsında mâ-i nâfiye vardır baş tarafında.

Ve İsmâil yedi yaşına vardı. Böyle tam babanın gözünü ve kalbini süslüyor. Muhabbeti üzerine akmak üzere. Fakat Zilhicce'nin yedinci günü akşamı rüyâsında Hazret-i İbrâhim'e "Üfû nezrek yâ İbrâhim, nezrini ifâ et" dediler. Allah'a söz verdin, çocuğu kes bakalım dediler. Uyandı İbrâhim Peygamber, durdu, düşündü, taşındı, durakladı ve dedi ki, "Bu emir üç defa olsa da öyle yapsak" dedi. Baba değil mi, akdı kalb biraz. Durakladı Peygamber. İkinci gece gene yatdı, gene geldiler, "Üfû nezrek yâ İbrâhim, nezrini ifâ et" dediler. Üçüncü gece, arefe gecesini, gene geldiler, "Üfû nezrek yâ İbrâhim, nezrini ifâ et". Anlaşıldı, nezrin ne olduğu meydana çıktı. Hani demişdi ya meleklerle, "Allah bana bir evlâd verirse, erkek evlâd, onu dahi keserim Allah yoluna" demişdi.

Ertesi gün çağırdı, Bayram günü, şimdi bizim bayram yaptığımız gün. Yani Zilhicce'nin onuncu günü. İsmâil'i karşısına oturtdu, dedi ki...

İyi dinle, kulağını benden yana ver!

Esteîzübillah. ⁹⁶⁷ يَا بُنَيَّ إِنِّي أَرَى فِي الْمَنَامِ أَنِّي أَذْبَحُكَ فَأَنْظِرْ مَاذَا تَرَى "Evlâdım! Yavrucuğum! Ben gece rüyâmda gördüm, Allah emretti, seni kesmekle emrolundum" deyince İsmâil başını kaldırdı, "Sen Allah'ın halîlisin baba, halîline karşı uyursan böyle rüyâlar görürsün tabii mübtelâ olursun. Halîle karşı halîl uyur mu?"

İbrâhim Peygamber'e Melekü'l-mevt gelmiş de rûhunu kabzedecek, İbrâhim aleyhisselâm meleğe demiş ki, "Hiç halîl halîlin rûhunu kabzeder mi?" demiş. Hakk Teâlâ buyurdu ki, "Yâ İbrâhim, halîl halîle gelmekden kaçınır mı?" dedi. "Dost dosta gelmekden kaçınır mı?" dedi.

Böyle latîfeler olur bazen. Allah kullarıyla latîfe eder bazen. İnşâallah o lezzetleri duyarsın. Bu âlemden duyarsın. Hakk Teâlâ bazı kulları öyle sever ki, onlarla latîfe yapar. Bazen canını acıtırır. Çocuğu severken, bazı sevdiğin çocuğun, kulağını çimdiklersin, yanağına filan vurursun, onun gibi olur bazen de. Sabret! Metânet göster! Gene Rabb'e sığın. Allah'a sığın gene.

Dedi, "Baba, insan dostuna karşı uyursa böyle rüyâlar görür tabî" dedi, "sen mâdem ki halîlsin, dostsun, dostuna karşı niye uyudun? Uyumasaydın böyle rüyâ görmezdin".⁹⁶⁸"Mâdem ki Allah'ı seviyordun, Allah'ın dostu idin, niye Hakk'a karşı uyudun?" Mâdem ki dostuna karşı uyudun, işte böyle belâlarla mübtelâ olursun, kesmekle emr olunursun beni" dedi. Ve buyurdu ki, ⁹⁶⁹ "قَالَ يَا أَبَتَ", ey benim babacığım, ey benim efendim, mevlâm, babam, babacığım, "أَفْعَلْ مَا تُؤْمَرُ", Allah sana ne emretseyse onu bana yap, ben râzıyım, "سَتَجِدُنِي إِنْ شَاءَ", "اللَّهُ مِنَ الصَّابِرِينَ", sen beni sâbirlerden bulursun, sana karşı isyân etmem. Mâdem ki Allah benim kesilmemi emrediyor, boynum sana kıldan incedir" dedi. Ve İbrâhim Peygamber'e dedi ki, "vasiyetim var babacığım, benim ellerimi bağla" dedi. "Çünkü canım acıdığı vakitte ola ki tepinirim, sana çarparım, seni incitirim" dedi, "seni incitmeyeyim" dedi, "can acısıyla bilmem" dedi, "kesildiğim vakitte can acısıyla çarpacağım, seni incitirim, elimi bağla" dedi. İbrâhim Peygamber elini bağlamağa kalkdı, "Yok yok baba, bağlama elimi. Sonra millet der ki, ümmet der ki, İsmâil babasına sabretmedi, kâtiler gibi, cânîler gibi elini bağlatdı Allah'ın emrine karşı derler. Ben sabrederim" dedi.

Ondan sonra ⁹⁷⁰Cenâb-ı İbrâhim aleyhisselâm, İsmâil'i yatırdı. "Bismillahi Allahuekber" dedi, bıçağı vurdu İsmâil'in gırtlığına, fakat bıçak kesmedi. Bir daha hamle etdi olanca kuvvetiyle İbrâhim Peygamber, gene kesmedi. Bir daha hamle etdi, gene bıçak kesmeyince, fenâ hâlde âsâbı bozuldu, taş vurdu bıçağı, "Yumuşak ete geçmez mi?" dedi, vurdu taşı kesdi. Yumuşak bir eti kesmeyen bıçağı taş vurdu, taş iki parça oldu. Dedi, "Yâ Rabbi, bu ne işdir?".

Dikkat buyur konuştuğum sözlerle! Saçmalamıyoruz.

"Yumuşak eti kesmiyor, taşı kesiyor" deyince, bıçak şöyle söyledi. "Yâ İbrahim! Sen kes diyorsun, Rabbü'l-âlemîn kesme diye emrediyor. Hanginizi dinleyeyim?" dedi.

Öyleyse müsebbib-i hakîkî Allah'dır, ne bıçak keser adamı, ne ateş yakar, ne su boğar. Müsebbib-i hakîkî Allah'dır, onlar sebebedir. Sebebsiz şey olmaz. Allah herşeyi bir sebebe bağlamışdır kâinâtta ama müsebbib-i hakîkî Allah'dır.

Sonra o ara tekbîr getirildi ve Hazret-i Cebrâil kendisine bir kurban, İsmâil'e bedel olarak. "Rüyân tasdîk olundu, sözünü yerine getirdin yâ İbrâhim, İsmâil'in yerine bu kurbanı kes" dedi. Ve bize, Ümmet-i Muhammed'e, bu vâcib oldu. Efendimiz de kesdi kurbanlarını. Hattâ Haccetü'l-Vedâ'da Efendimiz, yüz kurban kesdi, yüz kurban! Altmış üçüncü kurbanı kesdi bıraktı, gerisini İmâm-ı Ali tamamladı. Çünkü Cenâb-ı Peygamber altmış üç yaşında âlem-i

⁹⁶⁸ Burada hutbenin küçük bir kısmı kayda alınamamıştır. Biz kıssanın eksik kalan kısmını Efendi Hazretlerinin diğer bir vaazından alarak tamamladık

⁹⁶⁹ Sure-i Sâffât 102

⁹⁷⁰ Sure-i Sâffât 103

cemâle göçecekdi, ona işâret vardı orada. Altmış üçüncü kurbanı kesdi ve bıraktı. Gerisini, otuz yedi kurbanı, İmâm-ı Ali tamamladı, ikmâl etdi. Yüz kurban kesdi.

Bak görüyorsun ya Allah'ı sevenler, habîbler, halîller, Allah yolunda nasıl mallarını sarf ediyorlar.

Burada bir incelik söyleyeyim, geçeceğim. Bunu hep dinlediniz siz hocaefendilerden. Biz buna daha arîz amîk de anlatırdık ama vakit dar.

Allah'ı sevenler halîller, habîbler, mallarını, canlarını Allah yolundan sakınmıyorlar. Gözlerini budakdan sakınmıyorlar Allah için. Sen de böyle ol. Çünkü sen Muhammed aleyhisselâma bendesin, Allah seni kulluğa kabûl etmiş, Kitâb-ı Kerîm'inde, "yâ eyyühellezîne âmenû" hitâbıyla hitâb edip, sana îmânı lâyük görmüş, seni kendine muhâtab kılmış, karşısına almış Allah seni.

Şimdi buradaki incelik nedir? Efendiler! Emr-i ilâhîde, babalar, Hazret-i İbrâhim gibi olacak. İcâb ederse evlâdını bile kurbanaya yatıracak. Hiç gözünü kırpmadan. Evlâdlar da, babaya itâatda İsmâil gibi olacaklar. Bunu göstermekde. Bir sırrını söyledim size bunun. Bu işin bir sırrını söyledim. "Efendi, nasıl olur insan evlâdını kurban eder mi?". Sen nice kurban verdin de haberin yok senin evlâdlarından. Nerede? İbrâhim Peygamber Mine'de kesdi kurbanını, sen kurbanını i'lâ-yı kelimetullah için harb meydanlarında verdin. Hangi hâne var, Allah için kurban vermeyen? Soruyorum sana! Evlâdını, ammisini, dayısını, babasını, dedesini. Soruyorum, hepinize hitâb ediyorum. Hepimizin hânelerinde kurban var, değil mi? Yani Allah için şehîd verdik. Onu söylüyorum.

Şimdi paraya kıymak lâzım. Kurbanlar biraz pahalıymış. Pahalı deme. Kendi bineğini hazırla. Çünkü kurbanlar insanların binekleridir. A'mâl-i sâlihanın kâffesi böyledir. Tabutlar boş gitmiyor. Tabutlar boş gitmez. Sen zannediyorsun ki, içine yalnız ölüyü koyup götürüyorlar. Hayır! Tabutun içerisinde ölünün ameli de beraber gider. İster iyilik, ister kemlik.

Ne kutlu şu kimseye ki, tabutunu ve kabrini nûr-i tevhîd ile doldurdu. Ne kutlu, ne mutlu şu kimseye ki, a'mâl-i sâlihâtını kabrinde kendisine yoldaş etdi. Ne kutlu, ne mutlu şu kimseye ki, mahşer gününde âvâre kalmadı, Resûl-i Ekrem onun kolundan tuttu da, Livâ-i Hamd altına, bayrağı altına onu çekti aldı. Ne kutlu, ne mutlu şu kimseye ki, kıyâmet gününde aç ve susuz kalmadı. Hazret-i Peygamber'in elinden, Hazret-i Ali'nin yedinden, Âb-ı Kevser'den sîrâb oldu, defteri sağ cânibinden atâ oldu, mizânının sağ kefeşi sakîl oldu, nârdan âzâd oldu, şefâat-i Resûlullah ile kendisi handân oldu, cennete dâhil oldu.

Gençliğinize, câhınıza, malınıza, dayandıklarınıza sakın güvenmeyiniz. Hepsi gelip geçicidir, bir gölgeden farkı yoktur. Gençliğiniz de böyledir. Biz de genç idik. Ölümler de yaşıyorlardı, vaktiyle ölenler. Dünyâyı parsellemişlerdi. Pâdişahlar, krallar, "ene rabbükümü'l-a'lâ" diyen Firavunlar, "yer tanrısıyım" diyen Nemrudlar, ne oldular? Gelip geçdiler. Kim ki Allah dedi, o kazandı. Kim îmân etdi, o kazandı. Kim a'mâl-i sâliha erbâbı oldu, o kazandı.

Onun için gençler size hitâb ediyorum! Orta yaşlılar size hitâb ediyorum! Saçlarına ak düşenler, size hitâb ediyorum! Tövbe istiğfâr ediniz. Allah'a rücû ediniz. İbâdet ve tâata başlayınız. Sakın ihmâl etmeyin. Yarın yaparım, öbür gün yaparım, tekâüd olduktan sonra

yaparım demeyiniz. Tekâüd olursun fakat ömründen fırsat kalmaz. At olur, meydan olmaz. Hemen ibâdet ve tâat! Ve günahlardan yüz çevir, tövbe istiğfâr eyle. Lisânını tevhîd ile süsle, yüzüne nûr-i Muhammed gelecek. Allah'a secde et, alnın eser-i secde ile tezyîn olacaktır, süslenecektir. Gönlünden Allah'dan ve Resûlünden gayrısının muhabbetini çıkar. Gönlün bir beytullah olsun. Dünyâ ve âhiretin sana nûr olsun. İki cihânda azîz olasın.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

Kurban Bayramı ve Kurban Âdâbı 31 Ağustos 1984 (5 Zilhicce 1404)

Kâllallahu Teâlâ fî Kitâbihi'l-Kerîm.

Eûzübillahimineşşeytânirracîm.

Bismillahirrahmânirrahîm.

أَنَا أَعْطَيْتُكَ الْكُؤْتَرُ * فَصَلِّ لِرَبِّكَ وَأَنْحَرْ * إِنَّ شَأْنَيْكَ هُوَ الْأَيْتَرُ⁹⁷¹

Sadakallahü'l-Azîm.

Okuduğum sûre-i celîle Sûre-i Kevser'dir. Hepimiz biliriz. Kurân-ı Celîl'in kısa sûrelerinden en kısa bir sûre fakat manâ bakımından gâyetle geniş, büyük bir manâya hâmil. Zîrâ Resûlullah sallallahu aleyhi veselleme ikrâm olunan hayr-ı kesîrin burada zikredilmesidir.

Tabii biz hepimiz bunu ezbere biliyoruz, bu sûre-i celîleyi. Kurân'da Mim'siz sûre hangi sûre derlerse, bu sûredir, Mim harfi yoktur içerisinde. Gene havâssından bahsedelim, bazı hâssaları vardır sûrelerin. Sabah namazına kalkamayanlar, kulağını benden yana iyi ver, sabah namazına kalkamayanlar, bu sûre-i celîleyi yatarken okumalı. Zâten müslüman yatarken abdestli yatmalıdır. Sûre-i Bakara'nın sonunu okuyarak yatarsa bir müslüman, sabaha kadar Allahu Teâlâ Hazretlerine ibâdet etmiş sevabı alır. Bu da Âmenerresûlü'dür. Bilirsiniz tabîî. Elbet ki Allah'a îmân etdiniz, Peygamber'e ümmet oldunuz, Hazret-i Muhammed gibi bir nebiy-yi zîşâna, Kurân gibi bir kitâbımız var, tabii bu sûreyi ezberlemişsinizdir, Sûre-i Bakara'nın sonunu, Âmenerresûlü'yü, değil mi?

Sevgilin, aşk-ı mecâzî ile sevdiğin bir kimse, sana bir mektup gönderse, o mektubun da içindeki bulunan münderecâtı başka lisân ile yazılsa, bu mektup da gece gelse sana, o mektubu eline alır, kapı kapı dolaşırsın. Tercüme etdireyim, ne söylüyor diye. Allah'ı sevenler Kurân-ı Kerîm'in manâsına hep âşinâ olurlar böyle okurlar değil mi? Allah'ı, Peygamber'i sevenler. Allah'a inananlar yani.

Sûre-i Bakara'nın sonunu, Âmenerresûlü'yü okursa bir adam, sabaha kadar bu, o okuyan kimse sabaha kadar Cenâb-ı Hakk'a ibâdet etmiş sevabını alır. Unutma sakın hâl! İhmâl de etme! Abdest al mutlakâ. Su bulamazsan teyemmüm edersin. Abdestsiz yatma.

⁹⁷¹ Sure-i Kevser 1-3

Sûre-i Kevser'i de okuyan kimse, sabah namazına kalkamıyorsa, uyanamıyorsa eğer, okuduktan sonra desin ki, "Ey bu sûreye müvekkel olan melâike, beni sabah namazına kaldırmazsan yevm-i kıyâmetde senden davâcıyım" desin, o melek gelir onu kaldırır sabah namazına. Ama kalkmalı. Kalkmazsan sonra atarlar yere adamı. Yatağından filan yani. Uyandırdı mı kalkmalı ayağa.

Hemen gözünü açdın mı, "Eûzübillahimineşşeytânirracîm. Bismillahirrahmânirrahîm", ilk sözün bu olacak, "Lâ ilâhe illallah Muhammedü'r-Resûlulullah". Bundan büyük bir kelime yok. Hakk'ın mîzânının sağ kefesini dolduracak olan bu kelime-i tayyibedir. Sekiz cennetin miftâhıdır. Yedi cehennem kapısının kilididir. Bir daha okuyalım. "Lâ ilâhe illallah Muhammedü'r-Resûlulullah". İlk sözün bu olacak.

Yine evlâdın olduysa çocuğuna evvelâ bu sözü talîm edeceksin. "Lâ ilâhe illallah Muhammedü'r-Resûlulullah". Sakın çocuğa evvelâ küfür talîm etme, küfür, sebbetmeyi filan, sonra seni döver kendi evlâdın. Küçükken ettiği küfür senin hoşuna gider ama sonra büyüyünce biraz canını acıtır. Zâten müminler böyle bir şey yapmazlar. Müminler dâimâ evlâdlarını hakka götürürler, nûra götürürler, hidâyete götürürler, kötülüğe sevketmezler çocuklarını, evlâdlarını. Her efâlini, her a'zâsını Allah'a götürür evlâdının. Babanın bir vazîfesidir, yapmazsa âhirette mesûl olur. Evlâdından kaçır, benden hak taleb edecek diye. Evlâdı ondan davâcı olur. Bunu indî konuşmuyoruz. Sakın hâ, böyle konuştuğum, sakın, hiçbirisi indî değil benim konuştuğum. Esteîzübillah, ⁹⁷² "يَوْمَ يَرَى الْمَرْءُ مِنْ أَخِيهِ * وَأُمِّهِ وَأَبِيهِ * وَصَاحِبَتِهِ" ⁹⁷³ "وَنَبِيِّهِ" âyet-i kerîmedir. Herkes yevm-i kıyâmetde birbirinden kaçacak, evlâd babadan, baba evlâddan, anne evlâddan. Niye? Vazîfeler yerli yerince yapılmadıysa eğer, birbirinden davâcı olacaklar. Allah sonumuzu hayreyleye

Ve bu sûre-i celîlenin de esrârı bu. Bir tânesi. Bir tânesi. Daha neler var böyle hâssalarından. Bir tânesini öğrettik.

Abdestsiz bir adam Kurân-ı Kerîm'i okuyabilir. Abdestiz demek cünüb değil yani. Namaz abdestsiz bir adam Kurân-ı Kerîm'i okuyabilir fakat eliyle tutamaz Kurân'ı. Cünübken, ne okuyabilir, ne de eliyle tutabilir. Tabii bir müslümana cenâbet gezmek yakışmaz, hiç yakışmaz. Allah Kurân'da, esteîzübillah, ⁹⁷³ "وَإِنْ كُنْتُمْ جُنُبًا فَاطَّهَّرُوا" buyuruyor ki, "cenâbet olduğunuz vakitte hemen yıkanınız" diyor, o Fe-i takîbiyye. İçinizde Arapça bilenler vardır. Fe-i takîbiyye, "hemen yıkanınız" diyor Cenâb-ı Allah. Çünkü ölüm ne vakit gelecek belli değil, hiç zamanı vakti. Ansızın karşısına çıkar ölüm adamın.

Bir namaz kıldığın vakitte, "bu benim son namazım", öyle farzet. Bir daha namaza çıkmağa elinde senedin yok. "Bu Cuma son Cuma'm", "Bu Bayram son Bayram'ım", böyle diyeceksin yani böyle düşüneceksin. Hemen hâzır ol, eşyânı topla, yolcusun, yolcu. Eşyan hazır olsun, "Haydi" dediler mi, "Eyvallah" deyip yürüyeceksin. Bundan maksad bavulun filan değil, o dünyâ bavulları filan. Kimin hakkını aldınsa götür ver, helâllığını al, ibâdet ve tâatlı bulun. İbâdet ve tâatına güvenme, Allah'a güven yalnız. Bazı adam var, ibâdet ve tâatına güveniyor, neûzübillah, olmaz öyle şey. Allah'a güveneceksin, Allah'ın Rahmân, Rahîm, Kerîm

⁹⁷² Sure-i Abese 34

⁹⁷³ Sure-i Mâide 6

sıfatlarına güveneceğiz, Allahu Teâlâ Hazretlerinin. Bir adam yüz bin sene namaz kılsa, alnı secdede delinse, dizleri de devenin ayakları gibi nasır tutsa böyle, bir kere göğ'e bakıp da güneşi gördüğünün hakkını Allah'a ödemiş olmaz.

Şimdi, bu sûre-i celîle, Bayram olmak münâsebetiyle okudum bu sûre-i celîleyi. İslâm dîninde, elhamdülillah biz müslümanız, gene Allah'ın yanında da Allah'ın indinde de dîn, islâm dînidir yalnız, başka dîn yok. Öyle ilân etmiş Kurân-ı Kerîm, ⁹⁷⁴ إِنَّ الدِّينَ عِنْدَ اللَّهِ الْإِسْلَامُ, benim indimde dîn ancak islâm dînidir" diyor. Diğer bir âyet-i kerîmede, estefzûbillah, ⁹⁷⁵ وَمَنْ يُتَّبِعْ غَيْرَ الْإِسْلَامِ دِينًا فَلَنْ يُقْبَلَ مِنْهُ وَهُوَ فِي الْآخِرَةِ مِنَ الْخَاسِرِينَ. Her kim ki islâm dîninden gayrı kendine dîn aradı, yol aradı, o adam hüsrânda kaldı iki cihânda. Yol bu! Allah'a giden yol bu. Rızâ, rıdvân, cennet, cemâl yolu İslâm yolu. Allah'a teslîm ol, Hazret-i Muhammed'e tâbi ol, iki cihânda selâmet bul. Dünyâda belâlardan, âfetlerden, kazâlardan selâmet bul, âhiretde cehennem ateşinden kurtul.

İslâmın iki bayramı var. Birisi Ramazan Bayramı, bir gün. Üç gün yapıyoruz. O ilâveten. Yağmur yağarsa, namaz kılınamaz diye üç gün. Ve Bayram tebrikleri yetişmediğinden dolayı ictihâd etmiş ulemâ, üç güne çıkarmışlar. Bir gün Ramazan Bayramı, birinci gün. Onun için senede beş gün oruç tutmak haramdır. Dört gün Kurban Bayramında bir gün Ramazan Bayramında. Ondan gayrı oruç tutabilirsin. Yani Ramazan Bayramının ikinci günü, üçüncü günü oruç tutabilirsin. Çünkü Bayram değildir. İki Bayram var. Birisi Ramazan Bayramı, fitre ve yardım bayramı. Niye seviniyoruz, niye bayram yapıyoruz? Ramazan gitdi diye mi? Hayır. Günahlardan sıyrıldık, tertemiz olduk, Allah'a lâayık bir kul, Peygamber'e lâayık bir ümmet olduk. Onun için Cenâb-ı Hakk'a hamd ediyoruz, bayram yapıyoruz. Yoksa, "Ramazan gitdi, kurtulduk elhamdülillah" diye değil. İki. Hakk Teâlâ diyor ki, "Benim için yemediniz, bugün benim için yiyiniz, benim soframdan yiyiniz". Her gün O'nun sofrası açık zâten. Öyle bir sofrâ sermiş ki önümüze, kâfiri, mümini, münkiri, herkes o sofradan yiyor. Ama müminlere husûsî bir muamelesi var, müminlere, bize. Sebebi ne? Resûl-i Ekrem Hazret-i Muhammed'e bende olduğumuzdan dolayı. Bizim tövbelerimiz hemen kabûl olur.

Hemen dön, Allah'a rücû et. Zînâya yanaşma. Zîna eden kimsenin îmânı, gömlek sırtından çıkar gibi çıkar. Bütün ibâdetler habt olunur zinâda. Bu zina, göz zinâsı vardır, kulak zinası vardır, ağız zinâsı vardır, etek zinâsı vardır, el zinâsı vardır. Gözler de zinâ eder, bakarsın nazarla. Hem de göz zinâsı, etek zinâsından eşeddir daha şiddetlidir. Etek zinâsında hemen tatmin olursun ama göz zinâsında göz bakmaya doymaz çünkü. Onun için gözüne sâhib ol. Gözünün kapağı var. Sözlerim buradan girip buradan çıkmasın. Ya gözünü tathîr et, Hakk'ı gör. Hakk'ı görürsen o vakit başka şey göremezsın, Allah'dan gayrı. Gözünü temizlemeye çalış. Sakın hâ ibâdet ve tâatdan geri dönmeyiniz müslümanlar, çok pişman olacaksınız.

Sırası gelmişken söyleyeyim mi, söylemeyeyim mi? Neyse söyleyeceğim. Cemaatimizden birisi vardı, çok aksi bir adam, halk düşmanıydı yani insanları sevmez hiç. O kadar ona nasîhat etdim, senelerce benim peşimde dolaşdı, "Oğlum, halk düşmanı Hakk düşmanıdır. Halkın düşmanı, Hakk'ın düşmanıdır. Halka muhabbet, Allah'a muhabbetdir". Söyledik, dinletemedik. Gene o bildiğini yaptı. Hilkat iktizâsı. Çünkü akrep, sokmak için yaratılmış,

⁹⁷⁴ Sure-i Âl-i İmrân 19

⁹⁷⁵ Sure-i Âl-i İmrân 85

yılan zehirlemek için yaratılmışdır. Bal arısı bal yapmak için, eşek arısı sokmak için halk olunmuştur. Hepsinin birer vazîfesi vardır. Dünyâda vazîfesiz hiçbir şey yoktur. Yalnız Allah bizi eşek arısı yapmasın da bal arısı yapsın, petekleri dolduralım. Dün akşam rüyâda görmüşler, kezzap içirildiğini söylüyor, "Kezzap içiriyorlar bana" diyor. Efendiler! Buradan girip buradan çıkmasın! Rüya hak ve gerçek. "Kezzap içiriliyorum" demiş "kezzap içiriyorlar bana" demiş.

Bir tâne daha vardı, o da benim yakınımdaydı, onda da bazı çirkin sözler vardı, lisânını temizlememişti. Bunları ibret için söylüyorum. Bunu kitapdan söylemiyorum, gerçi bu da kitapdır, bu konuştuğum. Zâten okuyabilirsen, seriyyeden süreyyâya kadar kitapdır, risâledir. Yalnız kağıdın üzerine yazılan harfler değil kitap, seriyyeden süreyyâya kadar kitapdır, âyetdir yani. Onu da bendeniz gördüm manâda, dilini kesmişlerdi onun da.

Kardeşim yolcuyuz, bak buraya geldik, hemen Cuma'yı kılıp gideceğiz şimdi, dağılacağız buradan. Bir şey al git buradan. Yatdın kalkdın onunla kalmasın iş yalnız. Kötü bir ahlâkını terket. Hacca gitdin, yedi taş atdın, nedir bunun manâsı? "Ne bileyim ben, Şeytan'ı taşıladık". Şeytan sende. Rahmân da sende. Allah'ın sevmediği yedi sıfat vardır, o taşlarla remzedersin, İblis'in kafasına atarsın orada. O şeytânî sıfatları Şeytan'ın başına atmayınca adam olmazsın bir defa. İş savm u salât u hacc ile bitmez, insan kâmil olmalıdır.

İki bayramımız var. Dînî bayram. Bir de Cuma günleri bayramdır bizim için, Cuma günleri, yevm-i Cuma. Kurân'da koca bir sûre var, Sûre-i Cuma diye.

Kurân-ı Kerîm okumasını biliyor musun? Hemen okuyacaksın. "Benim saçıma sakalıma kır düşdü". Okuyacaksın! "Seksen yaşındayım". Okuyacaksın! Öğreneceksin! Çünkü sevgilimiz, Allah'ın sevgilisi, "utlûbü'l-ilme mine'l-mehti ile'l-lahdi" diyor, "beşikden mezara kadar ilmi tahsîl ediniz" diyor, "tâlib olunuz ilme" diyor. Sevgilimiz, Allah'ın sevgilisi, sebab-i hilkat-i âlem, rahmeten-lil-âlemîn, Muhammed Mustafâ, semâda ve İncil'de Ahmed, dünyâda muhabbet, kıyâmet gününde Mahmûd, Hâmid, Hamîd, Livâ-i Hamd'in sâhibi, Allah'ın sevgilisi öyle söylüyor. Öğreneceksin! Vaktini öldürme sakın hâ! Başladın okumaya da vefât etdin, şehîd olarak âhirete gidersin. İlim tahsîlinde ölenler şehîd olarak ölürler, o rütbeye ererler. Bak bak ne kadar güzel bir şey. Günde bir saatini versen Allah için on günde öğrenirsin. Bir şey değil.

Bir Sûre-i Cuma var. O gün içinde gizli bir sâat var, o sâate tesâdüf etdirebilirsen eğer, duâlar müsecâb olur hiç reddolunmaz. Hangi sâat? Bilmiyoruz, gizlemiş. Sevgilimiz gizlemiş.

Mahbûb gizlemiş. Mabûd gizlemiş. Sevmeye lâayık olan Allah gizlemiş. Hep bana ibâdet etsinler, beni zikretsinler diye. Görmüyor musun : يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا نُودِيَ لِلصَّلَاةِ مِنْ يَوْمِ الْجُمُعَةِ فَاسْعَوْا إِلَىٰ ذِكْرِ اللَّهِ وَذَرُوا الْبَيْعَ ذَلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ * فَإِذَا قُضِيَتِ الصَّلَاةُ فَانْتَشِرُوا فِي الْأَرْضِ وَابْتَغُوا مِنْ فَضْلِ اللَّهِ وَاذْكُرُوا اللَّهَ كَثِيرًا لَّعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ

976

Namazdan sonra Allah'ı zikredeceksin dâimâ. Dilinde Allah'ın esmâsı, gönlünde Allah'ın muhabbeti olacak. Ne işin var senin kötü yerlerde öyle, ayaklarını çirkin yerlere götürüyorsun. Neden! Niçin! Seni kim zorladı oraya? Niçin Rabbini kırıyorsun! Niye Resûlullah'ı üzüyorsun!

⁹⁷⁶ Sure-i Cum'a 9-10

Ne hakkın var. Niye melekleri mahzûn ediyorsun? Niye sâlihleri kırıyorsun, sâlih Ümmet-i Muhammed'i? Nice gönüller var ki o gönüllere Allah tecellî etmiş, bir Allah tecellî etmiş o gönüllere. Allah mekândan münezzeh, Allah mekânların mekânı, zamânın hâlıkı, mekânın hâlıkı, mekânların mekânı Allah.

Cuma. Bayramımız. O gün temiz elbiseni giyeceksin, temiz giyineceksin, câmiye öyle geleceksin. Bu Allah'a karşı gösteriş için değil, mümin kardeşlerine olan hürmetin, onlara karşı olan sevgin, onlara karşı olan saygın. Saymadan gelersen eğer, eski, kötü kokulu elbiselerle, o vakit saymıyorsun demek ki Ümmet-i Muhammed'i. Onları incitdin mi Allah incinir sonra. Böyle anlayabildin mi islâmı o vakit işin rengi değişecek.

Bir de kandil geceleri var. Allah bazı leyâle-i mübârekeyi, mübârek geceleri bize ihsân etmiş. Gene ayrıyeten mübârek günler var. Sonra millî bayramlarımız var, onlar ayrı. Onlar millî bayramlar, ben dînî bayramlardan bahsediyorum.

Şimdi, bu bir tânesi de bizim en mühim, ehemmiyetli, islâmın binâsından, temellerinden biri olan haccın ifâ edildiği bayram, Kurban Bayramı. Canını kurban edenler, Allah için canını kurban getirenler, Allah için dünyâdan soyunup ihrâma bürünenler, ölmeden evvel kefenle sarınanlar. Hacca gidiyorsun, o manâya yani. Tayyâre tabut, ihrâmın kefenin, hepsi mecaz, tamâmen âhirete hazırlık. Gittiğin gibi gelersen yazıklar olsun!

*Deve hacı olmaz gitmek ile Mekke'ye
Eşek dervîş olmaz taş çekmekle tekkeye*

Git, orada Şeytan'ın başına at, ucubu, kibiri, hasedi, riyâyı, gadabı, şehveti, hubb-ı mâlî, hubb-i câhî, hepsini at başına Şeytan'ın, temiz gel buraya, halîl gel buraya, İbrâhim Halîlullah gibi, öyle dön. Tertemiz gel, yüzün ak, gönlün pâk olsun. Lisânından bir daha artık yalan sudûr etmesin. Terâzinde, ölçüğünde eksik verme. Yani adâletten ayrılma. Yalnız bakkal terâzisini hatırına getirme, dâimâ âdil ol. Sana yapılanı affet. Fakat dînine, îmânına, mukaddesâtına yapılanı affetme.

Şimdi bu sûre-i celîlenin kısa bir manâsını vereceğiz, denizden bir katre yani.

Efendim rahat oturun, birçok arkadaşlar diz çökmeye alışmamışlardır, rahat edemezler, edemeyince hutbeyi dinleyemezler. Rahat rahat otur, ayaklarını kıbleye uzatma yalnız, arkadaşını da rahatsız etme, sonra namazda diz üstüne oturursun gene.

Her âyet-i kerîmenin bir sebep-i nüzûlü vardır, bunun sebep-i nüzûlü, Âs ibn Vâil, Amr ibn Âs'ın babasıyla Peygamberimiz Kabe'nin kapısında konuşmuşlar. O vakit islâmiyet daha yayılmamış Mekke'ye. Ama Resûl-i Ekrem Efendimiz ilân-ı nübüvvet etmiş. Efendimiz'in yedi tâne çocuğu oldu. Hepsini kendisinden evvel vefât etdiler ancak Fâtîmetü'z-Zehrâ Cenâb-ı Resûl-i Ekrem'den altı ay sonra vefât etdi.

Vefât kelimesini kullanıyorum ki anlayalım diye. Onlar ölmezler. Ölen hayvan imiş. Hattâ bir gün Cenâb-ı Fâtîme, Efendimiz'i çok sever Cenâb-ı Peygamber de, Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem, Cenâb-ı Fâtîme annemizi gâyetle çok severdi, kızını. Kaç defa huzûra gelirse, Efendimiz ona ayağa kalkarlardı, o kadar severdi Fâtîme'yi. Kendisini bağına basar,

mübârek ellerinden öperdi, o kadar severdi Fâtîme'yi. Kızı, evlâdı. Hattâ buyurmuşlar ki, "Yâ Fâtîme, enti bid'atün minnî, sen benim parçamsın" buyurmuş, şerefini böyle ilân etmiş Cenâb-ı Fâtîmetü'z-Zehrâ'nın. Bir gün Cenâb-ı Fâtîme'nin kulağına bir şey söylemiş, Fâtîme başlamış ağlamaya. Sonra diğer kulağına bir şey söylemiş, tebessüm buyurmuşlar, gülmüşler, ağlamaları durmuş. Sonra sormuşlar annemize, "Ne dedi ki Peygamber bir şey söyledi sana ağladın, sonra söyledi güldün". Dedi ki, "Yâ Fâtîme, ben Refîk-i A'lâ'ya gidiyorum, gideceğim" dedi, ona ağladım. Sonra kulağıma eğildi, dedi ki, "Ehl-i Beyt'imden en evvel bana gelecek olan sensin" dedi. Hakîkaten de öyle oldu. Cenâb-ı Peygamber'in vefâtından sonra, Cenâb-ı Fâtîmetü'z-Zehrâ yaşayamadı. Kendisine bir ev yaptı, ismini beytül-hazen, mahzûniyet evi, ağlama evi koydu, orada ağlaya ağlaya Resûlullah'a altı ay sonra mülâkat etdi. Hazret-i Ali kerremallahu vecheh diyor ki, "Ben kabre indirdiğim vakitte, Fâtîme'yi Resûlullah'ın kucağına verdim" diyor. Buraları anlatmak isterdim size ama vakit pek dar oldu, işiniz gücünüz var belki, geçeceğiz. İsterdim nasıl olduğunu bu hâdisâtın anlatayım size.

Evet, altı ay sonra vefât etdi. Ondan evvel Peygamberimiz'in bütün erkek çocukları İbrâhim, Kâsım, Tayyib, Zeyneb, Rukiyye, Ümmü Gülsüm, bunlar hepsi vefât etdiler. Hiç çocuğu yaşamadı Efendimiz'in. Ne erkek, ne kız, yalnız Fâtîmetü'z-Zehrâ. Kapıda konuşdular, Efendimiz dışarı çıktı, Âs ibn Vâil içeri girdi, mescide yani Kabe'ye. O vakit müşrikler, kâfirler Kabe'de oturuyorlar. İslâm daha neşrolmamış, Efendimiz ilân etmiş İslâm'ı. Dediler, "Kiminle konuştun" dediler Âs ibn Vâil'e. "Ebterle" dedi, "Ebterle konuştum". Ebterin manâsı erkek çocuğu olmayıp kökü kuruyana diyor Araplar. Ebter, erkek evlâdı olmayıp kökü kuruyana ebter diyorlar. "Ebterle konuştum" diye Cenâb-ı Peygamber'e ebter dedi. Eyvaaaah! Ne kadar çirkin bir söz söyledi. Ve bu sözü Cenâb-ı Peygamber işitti. Öyle mahzûn oldular ki, o kalb-i seniyyeleri titredi ve arş da Resûlullah'ın bu üzüntüsüne iştirâk etdi, Allah'ın arşı. Arşullah da titredi. Nasıl titremesin ki Resûlullah'ın ayakkabılarının tozuyla arş süslenmişti. Geldi, yatdı ve Cebrâil geldi bu sûreyi getirdi.

Şimdi benim vereceğim manâ, böyle gâyetle kısa olarak söylüyorum, eğer manâ verirsek, bunun hakkında koca bir kitap yazabiliriz yani, elhamdülillah. Cebrâil aleyhisselâm geldi, bu sûreyi getirdi, sebab-i nüzûlü bu. Manâsı şöyle : "İnnâ", bizler. Burada "innâ", bizler deyince kalabalık görünüyor, değil mi? Bu, Resûl-i Ekrem'e tazîm içindir. Allah habîbi Muhammed'ine tazîm eder, hürmet gösterir yani. Sen kim oldun? Sen kim oldun? Yerin göğün sâhibi, bilinen ve bilinmeyen âlemlerin mâliki olan Allahu Teâlâ habîbi Muhammed'e tazîm ediyor. ⁹⁷⁷ إِنَّ اللَّهَ "وَمَلَكْتَهُ يُصَلُّونَ عَلَى النَّبِيِّ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا صَلُّوا عَلَيْهِ وَسَلِّمُوا تَسْلِيمًا". Oku Sûre-i Ahzâb'ı.

"İnnâ", biz, "a'taynâ", gene biz var, sana verdik, biz biz, sana verdik, tekîdli. Neyi? Kevser'i verdik. Bu Kevser'in manâsı o kadar uzun ki. Hepsini söyledikten sonra, müfessirlerin söylediklerini söyleyeceğiz. Hepsini söyleyemeyiz ya, dilimizin döndüğü kadar. Hayr-ı kesîr. Ne kadar hayır varsa, ne kadar hayırlı işler, hepsi Resûlullah'ın emrine verilmiştir. İstanbul'un fethi Resûlullah'ın şerefidir. O göstermiş çünkü. Ulemâsı, askeri, kumandanları, kahramanlar, şehîdler, gâzîler, kanlarından kendilerine kefen biçen şehîdler, semenderler gibi ateşe giren gâzîler, Hazret-i Muhammed'in ümmetidir, askeridir. Allah'ın ismiyle beraber zikrolunmuştur,

⁹⁷⁷ Sure-i Ahzâb 56

her ezânda, her kâmetde. "Eşhedü en lâ ilâhe illallah" ve "Eşhedü enne Muhammede'r-Resûlullah" diye okuyorsun. Görmüyor musun, gene tevhîdde böyle, "Lâ ilâhe illallah Muhammedü'r-Resûlullah", Allah'ın ismiyle beraber.

Kevser, kıyâmet gününde bir nehirdir. Resûl-i Ekrem'e verilecek. Ve bunun sâkîsi, Hazret-i İmâm-ı Hasen ve İmâm-ı Hüseyin ve Hayder-i Kerrâr ve seyyidinâ Ebâbekir ve seyyidinâ Ömer ve seyyidinâ Osmân ibn Affân ve Ehl-i Beyt-i Mustafâ ve ezvâc-ı tâhirât ve diğer evliyâullah bu Kevser'den Ümmet-i Muhammed'e içirecekler, Kevser'in hâmil olduğu Hakk'ın nimetini vereceklerdir. O çok mühim o, senin bildiğin gibi değil, su içmek filan filan değil, öyle bildiğin gibi anladığın gibi. Yalnız "Kellimü'n-nâse alâ kaderi ukûlihîm" konuşuyorum ben, bu kadar kâfî.

Kevser'den murâd, Fâtîmetü'z-Zehrâ, Cenâb-ı Fâtîme'nin bir ismi de Kevser'dir. "Habîbim sana Kevser'i verdim, ondan zürriyet yürüyecek, senin zürriyetin Cenâb-ı Fâtîme'den, Kevser'den gelecek". Nedir o? Sâdât ve şürefâ, şerîfler ve seyyidler. O kadar çoğalacak ki, sana ebter diyenlerin kökü kuruyacak fakat senin kökün kurumayacak, seyyidler ve şerîfler kıyâmet gününe kadar kürr-e ardda bâkî olacaklar.

Öyleyse, "fe salli", bu nimete karşı Rabbine şükretmez misin, edeceksin, "fe salli", namaz kıl, şükret. Bu, bize emir bu. Resûlullah'a hitâb, bize emir. Öyleyse, "fe salli", namaz kıl. Yani teşekkür-i vücûdiyye ile Cenâb-ı Hakk'a teşekkür et. Malsa malı tasadduk ederek, güzellekse iffetini muhâfaza ederek Allah'a şükrünü çoğalt. "Li rabbike", Rabbine, "venhar", kurban kes. "İnne şânieke", sana şe'n eden, sana buğz eden, sana ebter diyen, "hüve'l-ebter", o ebterdir, onun kökü kuruyacak.

Kim ki Resûlullah sallallahu aleyhi veselleme buğz eder ve O'na kötü konuşur, burada yeri değil ama söylemek mecbûriyetindeyim, kulağınızda bulunsun, öldüğü vakitte ağzından necâset gelir. Kerrât merrât ile sâbitdir. Resûlullah'ın aleyhinde konuşan bir adam öldüğü vakitte mutlaka ağzından necâset gelir. Haber vereyim size. Biz dînî vazîfede bulunmak münâsebetiyle, birçok şeylerle karşılaştık, onun için söylüyorum. Burası makâm-ı Muhammediyye, inanın sözüme.

Şimdi, bu Kurban Bayramında yani Zilhicce'nin onuncu, on birinci, on ikinci günlerinde, kurban kesmeği bize vâcib kıldı Allahu Sübhânehû ve Teâlâ. Peygamberimiz'e emrolundu, bize de vâcib oldu. Resûl-i Ekrem, "Eğer benim ümmetimse bir kimse, benim ümmetim olduğunu söylüyorsa, hâli vakti yerindeyse, kurban kessin. Hâli vakti yerinde olup da kurban kesmeyen ister yahudi ister hristiyan olarak ölsün" diyor. Tehdid var yani. Hem de bu mesele çok mühim. Kesdiğin kurban senin bineğindir. Yarın yevm-i kıyâmetde senin bineğin olacaktır. Ve bizâtihi kurbanı almağa kendin git, pazarlığını yap, hep ibâdetdir. Konuşman, yürümen, parayı sayman dahi ibâdet ve tâatdır. Yalnız hayvana sakın hâ eziyet cefâ etme keserken, kör bıçakla. Yâhud Allah'ın esmâsını anmayan zâta kurbanı kesdirme. Olmaz kurbanın. Murdar olur. Müslüman olup da bir adam Besmele'yi çekmezse, onun kesdiği yenmez. Onun için Besmele'li, abdestli, tahâretli insanlar bulun, kurbanlarınızı tekbîrle, tehlîlle, duâ ile kesiniz Allah'ın bu bayram günlerinde en sevdiği ibâdet ve tâat Allah'a kurban kesmektir. Hattâ Cenâb-ı Peygamber Hazret-i Âişe'ye, "Yâ Âişe, kurbanın kesilirken orada bulun, ilk damlasıyla beraber bütün günahların afv u mağfiret olacak" buyurmuşdur. Onlar

ezvâc-ı tâhirâtıdır ama bu bize hitâbdır gene, Âişe'ye hitâb ederek bize hitâbdır. "Kurbanının başında bulun" diyor.

Bunların da barsağını, derisini hayır cemiyetlerine verebilirsiniz. Yâhud kendin yapabilirsen, kendin yaparsın kullanırsın, isrâf etme yani. Hani bazı zavallılar var, hayvanın içinden çıkan yenmeyen kısımları hayvanlara bile yedirmiyorlar, sakın öyle bir şey yapmayın. Verebilirsiniz, yedirebilirsiniz. Komşunuz hristiyan dahi olsa ona da etinden verebilirsiniz. Sadaka sayılır çünkü. Verebilirsiniz, tatdırabilirsiniz.

Üçe bölünecek, bunlar artık fakîh hocaefendilerin vereceği talîmât sizin için, üçe bölünecek. Bir kısmını çoluğun çocuğun için ayıracaksın, bir kısmını konuna komşuna, zengin dahi olsa, bir kısmı fukarânın hakkıdır. Fukarâya kemiğini, zengine gönlünü alayım diye etlisini verme. Yani kendine lâîk gördüğünü fukarâya ver, beni dinlersen. Bir daha söyleyeyim mi? Hangi eti lâîk görüyorsan kendine onu fukarâya ver. Çünkü insan sevdiğini vermedikçe sevdiğine nâîl olamaz.

Cümlemiz hakkında Allah hayırlı bayramlar yapsın. Ve cümle Ümmet-i Muhammed hakkında hayırlı olsun. Sakın bu günlerde günaha filan gitmeyin, sakın hâ, sakın hâ! Bu on gün çok mühim! Zilhicce'nin on günü ve Bayram, bu Kuran Bayramı çok mühim günlerdir. Bu günlerde sakın hâ günaha filan böyle şeylere, Allah'a isyân yollarına gitmeyiniz. Sakın hâ yapmayın öyle şeyler. Kaçının öyle şeylerden. Dâimâ ibâdet ve tâat ve sadakât. Hattâ kurban etiyle beraber, fukarâ ise, biraz da para verin. Eğer bütçeniz bozulmayacaksa.

Diyor ki bir zât, neyse haydi iki dakîka da onu anlatayım size, öyle geçelim. Böyle bir Bayram günüyümü, kurban arefesiymiş. Ötekileri unutursun da bu inşaallah hatırında kalır. Gâfil bir müslüman gelmiş, elbiseci dükkanına. Çocuk elbisesi alacak, "Şu elbiseyi çıkar" demiş. Çıkartırken, "Kaç yaşındaydı çocuğun?". Yedi yaşında, sekiz yaşında, olurdu, olmazdı derken, oradan bir çocuk geçmiş. "Hah, benim çocuğum şu çocuğun cesâmetinde" demiş. Çağırmişler, çocuğa giydirmişler. Meğerse o çocuk da yetîmmiş. Zannetmiş ki çocuk, bana aldı elbiseyi. Halbuki bizim gâfil müslüman, çocuğuna elbise olur mu olmaz mı diye o çocuğa giydiriyor, çocuğunun boyuna enine uyduğu için. Sevinmiş yavrucak. Sonra soydurmuşlar elbiseyi çocukdan, "Haydi evlâdım güle güle" demiş, çocuğu bırakmışlar. Birdenbire çocuğun gözünden yaş boşanmış.

Sen yetîm mi büyüdün, soruyorum sana, babalı mı büyüdün, yetîm mi? Hepiniz kendinize sorun bakayım. Fakîr mi büyüdün zengin mi büyüdün? Zengin büyüdüyse bilmezsin, konuştuğum şeyin zevkini almazsın sen. Fakîr büyüdüyse anlarsın benim konuştuğularımın ne demek olduğunu. Ev kirâsını veremeyen anlar, ev kirâsı verememenin ne olduğunu. Şefkat elinizi açacaksınız. Merhamet cüzdanını açacaksınız. Kalbinizi yani merhamet cüzdanını. Allah rızâsı bekliyor sizi.

Fakat mal sâhibi hristiyanmış. Görmüş bu hâdiseyi, dedi, "Efendi, sen bunu hiç yapmasaydın" dedi. Çocuğa, "Gel bakayım buraya" dedi, "Gel evlâdım gel, elbise senin yavrum. Nereye gidiyorsun, gel bakayım". Sardı, erdi. O adama başka bir takım verdi. Devrin şeyhülislâmı hacdaymış, Arafat'daymış, o akşam bir manâ görmüş, rüyâsında demişler ki, "Bu sene hac kabûl olmadı, huccâcın hacı. Ama Kapalıçarşı'da Kosti nâmında bir hristiyan

bir yetîmi giydirdiği için Allah onun hürmetine huccâcın, hacıların haclarını kabûl etdi". Şeyhülislam bu rüyâyı görmüş, İstanbul'a geldiği vakitte, gelmiş bulmuş Kosti'yi. Demişler ki, "Kosti, Bayram'ın birinci gününe kadar Kosti'ydi ama şimdi ismini Muhammed koydurdu, İslâm ile müşerref oldu" demişler. Ne gördüyse görmüş gece, ona da göstermişler demek ki.

İkincisi. "Benim bir komşum vardı, fukarâydı" diyor o veliyyullah. "Onunla biz âhiret kardeşi olmuşduk" diyor, âhiret kardeşi. Âhiret kardeşi ne demek biliyor musun? Kadeh kardeşi değil, âhiret kardeşi. Allah yolunda beraber olmak dâimâ. Bir kasda mebnî değil, maddeye bağlı değil, Allah için onunla ahbablık yapmak. Âhiret kardeşi bu. "Bu zât fakirdi ama gırtlğından keser her sene Kurban Bayramına bir kurban parası ayırırdı" diyor. "Ve kesdikden sonra o kurbanı dağıtırken dullara, yetîmlere biraz da para ayırır, parayla verirdi kurbanın etini o fukarâ" diyor. "Fukarâydı kendisi" diyor. "Vefât etdi bu zât. Cenâb-ı Hakk'a yalvardım, Yâ Rabbi, benim âhiret kardeşimi bana göster, makâmı nedir, nerededir?" diyor. "Bir de bakdım kendisini gördüm, gâyetle cesîm bir ata binmiş, üstü mücevherlerle süslü, sordum bu bindiğin at nedir diye, kesdiğim kurbanlar demiş. Ya üzerindeki süsler, bu tezyînât nedir?, verdiğim sadakât" demiş.

Artık, fefham! İnsâf et! İftah ayneyk, gözlerini aç, bak ne konuşuyorum. Allah için dağıt. Bana ver demedim. Allah için dağıt, ver, kes, yap. Karşılığını dünyâ âhiret bulacaksın. Allah'dan bekle, Allah seni ve beni mahrûm etmeyecek. Zâten Allah diyen mahrûm olur mu hiç!

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

Tövbeyi Hemen Yapın 14 Eylül 1984 (19 Zilhicce 1404)

Kâllallahu Teâlâ fî Kitâbihi'l-Azîz.

Eûzübillahimineşşeytânirracîm.

Bismillahirrahmânirrahîm.

إِنَّ فِي خَلْقِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَالاخْتِلَافِ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ لَآيَاتٍ لِأُولِي الْأَلْبَابِ * الَّذِينَ يَذْكُرُونَ اللَّهَ قِيَامًا وَقُعُودًا وَعَلَى جُنُوبِهِمْ وَيَتَفَكَّرُونَ
فِي خَلْقِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ رَبَّنَا مَا خَلَقْتَ هَذَا بَاطِلًا سُبْحَانَكَ فَقِنَا عَذَابَ النَّارِ⁹⁷⁸

Sadakallahü'l-Azîm.

Seneler seneleri, mevsimler mevsimler, aylar ayları, günler günleri, haftalar haftaları, saatler saatleri, kovalamakda ve insanoğlunun da arkasından koşan ve dâimâ onun ensesinden ayrılmayan bir kuvvet var ki, ona Melekü'l-mevt derler. O da insanoğlunu takip ediyor. İnsanoğlu seneleri, ayları, günleri, haftaları sûratle takip ederken, onu da arkasından takip eden bir azîm melek var. Ona Melekü'l-mevt diyorlar ki Azrâil aleyhisselâm. O öyle bir davetli ki, isteyene istemeyene, sevene sevmeyene, inanana inanmayana gelici bir davetli o. Tâ Hazret-i Âdem aleyhisselâmdan ve ondan evvelki geçen âlemlerden kıyâmet gününe kadar ne kadar zî-rûh varsa, insanoğullarından ve cinnilerden, en nihâyetde, bu zât-ı ekrem ile karışılacaklar. Bu zâtla karşılaşmayacak hiçbir kimse yok. Bu Melekü'l-mevt, âşıkları maşûkuna erışdirdiği gibi, zâlimleri ve kâfirleri de azâba götürecektir.

Düşünelim. Bu yaşa geldik, herkes kendi bulunduğu yaşı hesâba katsın ve tefekkür etsin. Bu gecelerin gündüzlerin birbirini kovalaması, yani geceyle gündüzü bir makas farz ediniz, kâinâtın ömür kumaşını ve bizlerin ömür kumaşını doğramakda. Terzi nasıl kumaşı doğruyorsa, gece gündüz de, mevsimler de, insanların ve mahlûkât-ı ilâhînin ömür kumaşını doğramaktadır.

Ömür çok çabuk gelip geçicidir. Bir mevsim gibidir. Doğdun ilkbahar, yaza doğru gençliğin, yaz dinçliğin, sonra ihtiyarlığın, sonra ölümün, yani kış ölümündür. Bunu bize kâinât talîm

⁹⁷⁸ Sure-i Âl-i İmran 190-191

eder. Görene! Köre ne! Her sene toprak ölür, sonra dirilir, bunda büyük ibretler vardır. Yani öldükden sonra dirileceğimizi gösterir bize ama görmeye göz gerektir.

Yaratılan mahlûkât niçin halk olunmuştur? Ne varsa kâinâtda karıncasından tut, sineğinden tut, filine kadar, bizim amellerimizi Cenâb-ı Hakk hayvan şeklinde tecessüm ettirmiş, bizim önümüze koymuştur. İnsanlık numûneleri olduğu gibi hayvanlık numûneleri de vardır. Kendini bunlara bakarak mîzâna koyabilirsiniz.

İnsanlık numûnesi Hazret-i Muhammed'dir, sallallahu aleyhi vesellem. O'na uyanlar ve O'na uyanlara uyanlar da insandır. Tâ ilâ yevmi'l-haşrı ve'l-karâr. Çünkü kâmil, mükemmel insan Hazret-i Muhammed'dir. Esmâ O'na talîm edilmiş, zât O'na talîm edilmiş, mirât-ı Hakk olmuştur. O'na bîat eden Allah'a bîat etmiş, O'nu seven Allah'ı sevmiş, O'na ihânet eden Allah'a ihânet etmiştir. Hattâ bir kimse, Allah muhâfaza buyursun, ağzından bir kötü söz çıksa Cenâb-ı Hakk'a karşı, tövbesi müstecâb olur da, Resûl-i Ekrem'e çıkarsa tövbesi kabûl olmaz. Çünkü iffet-i ilâhî, nâmûs-ı rabbânîdir. Yani nasıl ki senin şahsın vardır ve mukaddesâtını vardır, şahsına yapılan bir buğzu, bir adâveti affedebilirsin, affetmen lâzımdır, ama mukaddesâtına edilen fenâlığı affetmek, senin işin değildir o. Er kişi onu affetmez. Zâten edemez, mukaddesât bu! Allah'ın da mukaddesâtı Hazret-i Muhammed'dir.

Her Cuma her câmide, kelâmullahın her ânında ve her zamânında, Kurân'ın içinde, Allah, zât-ı ulûhiyyetiyle ve melekleriyle beraber muttasilen, hiç munkati olmadığı hâlde, Resûl-i Ekrem'e salât ü selâm verdiğini ilân eder. Cuma günleri de müezzinler bize bunu ne yaparlar, câmilerde ilân ederler : ⁹⁷⁹ "إِنَّ اللَّهَ وَمَلَائِكَتَهُ يُصَلُّونَ عَلَى النَّبِيِّ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا صَلُّوا عَلَيْهِ وَسَلِّمُوا تَسْلِيمًا".

Manâsı, "Allah melekleriyle beraber muhakkak habîbi Muhammedine salât eder, ediyor, ey müminler, siz de Allah'a uyarak, ne yapınız, O'nun habîbi Muhammedine salât ediniz". Allah Resûlü'nün bu salâta ihtiyâcı yokdur, senin benim salâtıma. O'na salât etmekle biz nûrlanırız, biz yüceliriz, biz yükseliriz, tâ ⁹⁸⁰ "فِي مَقْعَدِ صِدْقٍ", sâdıkların ve siddîkların makâmına yüceliriz ki o makâm Melik-i Cebbâr'ın indindedir. Yani Hakk'ın yanındadır, Hakk'ın katındadır. Yani Hakk'a vuslatdır.

Ömür çok çabuk geçicidir. Bak düşününüz, nasıldın? Dün çocukdun, sonra genç oldun. En güzel hayâtın senin çocukluk âleminde, vardan yokdan anlamazsın. Mekteb başladı mı hayât ağırlığı senin üzerine yüklenir. Onun arkasından askerlik, onun arkasından evlenme, onun arkasından ölümler, kalımlar, çocuk olmalar, doğumlar, çekişmeler, vuruşmalar. Velhâsıl aklın başındaysa, iyi dinle, yetmiş sene ömrün varsa otuz beş senesi uykuyla geçer. Yetmiş senelik bir ömrün otuz beş senesi uykuyla geçer. Otuz beş senenin on yedi senesi çocuklukla geçer, on yedi sene kalır. O on yedi sene içine, hastalıklar, ölümler, sıkıntılar, her türlü ağırlıklar onun içine yüklenir. Kırk sene yaşayan bir mümin, otuz dokuz sene burada keder görür, bir sene oh diyebilir ancak. Onun için Resûl-i Ekrem şöyle işâret buyuruyor, sallallahu aleyhi vesellem...

Eğer aklın başındaysa, bu akıl da akl-ı maâd ise, sana düşünme nimeti verildiyse, gözüne ibret nimeti konulduysa, bu kelâmdan ibret alırsın. Hemen kulluk kemerini beline kuşanırsın.

⁹⁷⁹ Sure-i Ahzâb 56

⁹⁸⁰ Sure-i Kamer 55

Günahlarına tövbe edersin. Hemen Allah yoluna başını koyarsın. Öyle bir hâle gelirsın ki, öyle bir hâl sana tavsiye ederim ki, yola giden kimse yükünü hazırlamış, trenin kalkmasını yâhud vapurun kalkmasını beklediği gibi tabutunun kalkmasını bekler. Ansızın bir gün "Gel!" diyecekler. "Dön!" dedi mi, hemen dönersin geriye. İster pâdişah, ister paşa, ister kiral, ister ordulara, ister dünyâya ve ukbâya mâlik ol. Bir kerre "irci'î" dedi mi, birisi "irci'î ilâ rabbiki" var, "Rabbine dön" var, bir de "irci'î ile'n-nâr" var. Birisi bu'diyyet, biri kurbiyyet. Onu da buradan elde edersin. Seni Allah sevmiş, sana Kurân'ı inzâl etmiş, habîbi Muhammed vâsıtasıyla ve sevgilisine seni ümmet etmiştir. Bu nimeti bil. Bunun şükürünü edâ et. Resûlullah'ın sünnetini ihyâ eyle. İbâdet ve tâatına bak.

Şu hadîse bak şimdi Peygamberimiz ne diyor, sallallahu aleyhi vesellem. Ve kâle'n-nebiyyü sallallahu aleyhi vesellem, Resûlullah buyurdu, "accilû bi's-salâti kable'l-fevt". Amân! Amân namaz kazâyâ kalmadan namazı kıl. Namaz kazâyâ kalmadan namazı kıl. "Accilû", acele et, tacîl et, tacîl et. Tövbeyi de tacîl et. Namazın vakti çok çabuk geçici olduğu gibi, ömür de çok çabuk geçicidir. "Accilû bi't-tevbeti kable'l-mevt", ölmeden tövbe et. Çünkü ömür çok acele gelip geçicidir. Ha bugün ha yarın derken birgün ansızın göğsüne otururlar.

Vaktiyle dört kıtaya hükmetmiş bir pâdişah-ı âlem, dâimâ aldanmış, bugün tövbe ederim, yarın tövbe ederim, öbür gün namaza başlarım diye.

Birçok zavallı insanlar bunun gibidir. Bu da bir hayra niyetdir ama yemeği yemeden gitme, yemeği ye de git. Yani kıl da git. Sonra çok pişman olacaksın, ellerini ısıracaksın. Kabirde yalnız başınasın. Amelinle başbaşa kalacaksın. Bak anlatacağım şimdi.

Osmân ibn Affân ki Resûl-i Ekrem'in iki kerîmesini almışdı, işte ismi orada yazılı, şurada, Osmân ibn Affân radiyallahu anh Efendimiz Hazretleri kabir denildiği vakitte çok ağlardı. Titrer ve tüyleri diken diken olurdu. Bu Osmân ki, Efendimiz'in iki kerîmesini almış, iki nûru, iki nûr-i Muhammedî'yi almış. Ve aynı zamanda Resûl-i Ekrem, Peygamberimiz, Hazret-i Muhammed Mustafâ, rahmeten-lil-âlemîn, Beşîr, Nezîr ve Şâhid olan Peygamberimiz, Allah'ın mahbûbu, sevgilisi buna "Ey sâlih Osmân, bana duâ ediyor musun?" diye sormuş kendisine. Bu Osmân ki câmiu'l-Kurân, Kurân'ı cem eden bu. Şehîd olduğu vakitte oruçluydu ve Kurân okuyordu. Öyle şehîd etdiler kendisini. Peygamberimiz sallallahu aleyhi vesellem bu zâta, "Ey Osmân-ı sâlih, bana duâ ediyor musun?" diye sormuşdur kendisine, iltifat buyurmuşlar Resûl-i Ekrem Efendimiz. Bu zât, kabir denildiği vakitte ağlardı, üzülürdü, tüyleri diken diken olurdu. Dediler ki, "Yâ Osmân ibn Affân, Resûl-i Ekrem'in sana bu kadar teveccühleri var, niçin kabirden korkuyorsun? Mahşerden bahsedildiği vakitte bu kadar müteessir olmuyorsun da kabirden müteessir oluyorsun". Dedi ki, "Mahşer umûmîdir ama kabirde tek başımızayız, yalnızız" Yalnız!

Sen hiçbir kış gününde, gökyüzü kapanmış, kapkara, yolunu kaybetmişsin, kırdan kalmışsın, kaldığın var mı öyle? Ne korkunç olduğunu biliyor musun? Daha bu böyle iken, ya kabirde olursa bu iş? Sakın hâ kabrin içindeki karanlıktan bahsettiğimi zannetme ha! Kabirde başka bir âlem var. Yani başka bir dünyâ var. Âlem-i berzah var. Orada karanlıkta kalmak meselesi mevzubahis.

"Accilû bi't-tevbeti kable'l-mevt". Resûl-i Ekrem diyor ki, "tövbeyi hemen yapın, acele ediniz tövbede, ihmâl etmeyin tövbeyi".

Tövbenin manâsı, bir günah yaptığın vakitte, "Tövbe Yâ Rabbi" demek manâsına değil. Kötülükleri terk edeceksin ve yaptığın kötülüklerden ikrâh geleceksin, hatırına geldiği vakitte ağlayacaksın, Allah'a rücû edeceksin, bir daha yapmamak üzere cezm ü kasd edeceksin. Tövbe bu. Lisânen "Tövbe" demek, zikirdir bu. Bir daha tövbeyi tarif edeyim, senin anlayacağın gibi, bir hayvanı sağdık, o sağdığımız sütü memeden sağdığımız memeden içeri verebilir miyiz? Tövbe böyle olacak, terk etdiğimiz günahlara bir daha dönmek yok. Bu niyetle olacak. Kaderde varsa, kazâda, zuhûra gelir, ona sözümüz yok.

Şimdi, hükümdar dört kıtaya hükmediyor ama bir kimseye hükmedemiyor. Nedir o? Melekü'l-mevt'e hüküm yok. Zâten Allah gâlib, her şey mağlûbdur. O ayrı. Bu hükümdar ha bugün tövbe ederim, ha yarın tövbe ederim, böyle böyle gününü geçirdi.

Sana hitâb ediyorum şimdi, hikâye diye dinleme! Kendi hayâtına tatbîk et. "Bugün tövbe edeceğim, bu bayram da geçti, Kurban Bayramı, inşaallah bir daha Ramazan'a" filan deme hemen tövbe! Aklın başındaysa. Sonra ağlamana, pişmanlık duymana, ellerini ısırmana, saçını sakalını yolmana fayda yok kabirde. Ne vakit gideceğimiz malûm değil. Sana mı bana mı? Gence mi ihtiyara mı? Doktora mı hastaya mı? Bilmiyoruz nereye çarpacak. Hastanın başında doktor ölüyor. Hastayı tedâvi eden doktor diyor ki, "Buna hiç çâre yok" diyor. "Bu ölümdür" diyor. Doktorada bir şey yok, hasta kalıyor, doktor ölüyor. Kaç tâne rast geldim. Aklın başındaysa bak ne söylüyorum.

Hükümdar da böyle yaptı ve fakat bir türlü nefis-i emmâresinin başını kötülüklerden alamadı. İçkiden vazgeçemedi, fışkıdan vazgeçemedi, fuşşiyâtıdan vazgeçemedi. Allah yoluna kafayı koyamadı. Velhâsıl hep zamânını böyle geçirdi.

Bunlar helâk oldular, böyle yapanlar. Hemen kasd edeceksin, "Yâ Rabbi sana döndüm, rücû etdim, ben nefsimin mahkûmu oldum, sana teslîm oldum yâ Rabbi, beni hak yola götür" diyeceksin, Allah'a teslîm olacaksın, hak yola gideceksin. Evvelâ gençlere söylüyorum, yaşlılara değil, gençlere. Evvelâ size lâzım gençler! Allah ve Resûlü sizi çok seviyor. Eğer sevmese senin burada ne işin var genç. Sen şimdi nefis-i emmârenin peşinde olman lâzım gelir. Seviyor Allah seni ki, getirdi seni buraya. Onun için evvelâ size. Gençlerin ibâdet ve tâatı Allah'a çok sevgilidir. Bir de kemâle ermiş insanlar, saçlarına sakallarına ak düşmüş, ölüm habercileri gelmiş, onlar da tövbe etmişler. Allah'ın sevdiği kullar bunlardır. Hele yaşlılar, günah dahi işleseler, Allah diyor ki, "Ey sinirleri gevşeyen, saç sakalı ağıran, beli bükülen ihtiyar! Benden korkmadan bana karşı günah işliyorsun, ben sana azâb etmeğe hayâ ederim" diyor Hazret-i Allah.

Ve hükümdar en sonunda son menzili olan yatağa yatdı. Yani ecel yastığına başını koydu. Vezir vüzerâsını topladı. Dedi ki, "Ey vezirlerim, ey paşalarım, ey kumandanlarım, görün beni, ibret alın. Ben dört kıtaya hükmederdim, değil mi, şimdi ben âhiretin kokularını alıyorum ve gideceğim makarrımı da görüyorum buradan. Vakti geçirdik biz tövbede. Siz bana bakın benden ibret alın. Kötülüklerden bir şey çıkmıyor. Gelin siz ibâdet ve tâata dönünüz. Hiç olmazsa beni görün benden ibret alın, Allah'a yönelin" dedi. "Size ben ibret olayım. Ben

kâinâtdan ibret almadım, şimdi ben size ibret olayım da benden ibret alın" dedi. "Ben korkarım kabir azâbından beni toprağa gömmeyin, beni bir tabutun içine koyun, sarayımın tavanına asın" dedi. "Kırk gün asker beklesin beni". Öyle yaptılar. Fakat nısfu'l-leylde korkunç bir gürültüyle tabut gürledi. Ne olduysa? Açdılar, bir yılan, hükümdarı yarı beline kadar yutmuşdu. Yılanı katl etdiler, tekrar yerine koydular. Bir müddet sonra gene bir gürültü. Açdılar, gene aynı yılan, yutmuşdu gene. Üç sefer böyle oldu. Dördüncüde büyük bir veliyyullah gitdiler, o devirde, sordular, dedi ki, "Onu siz katl etseniz de faydası olmaz. O sizin bildiğiniz dünya yılanı değil. Onun kendi ameli, nefs-i emmâresinin timsâlidir o" dedi. "O başbaşa kaldı kendi kabrinde. Ondan onu kurtaramazsınız" dedi

Böyle günler gelmeden, bu akabelere uğramadan, yakalarımız zebânî eline girmeden, Melekü'l-mevt bizi tutmadan, kabirde tek başımıza kalmadan gelin tövbe edelim. Ömürler çok çabuk geçici. Aklın başında değil mi, bak, seneler seneleri kovaladı, aylar ayları, haftalar haftaları, günler günleri, bayram bayramı. Dün Ramazan derken dün Ramazan Bayramı, bugün Kurban Bayramı derken Kurban Bayramı da geçti, içimizden birçok arkadaşlarımız da ayrıldılar, amelleriyle başbaşa, çıkıp gitdiler. O harâm demeyip topladıkları düşmanlarına kaldı, sevmediklerine kaldı, onlar taksîm etdi yediler, hesaplarını onlar verdiler.

Şimdi, akli başında olanlara benim sözlerimin kâfi geleceğine kâniyim ben. Hemen gencimiz ve ihtiyarımız, orta yaşlımız ve çocuğumuz, hepimiz tövbe istiğfâr ederek Allahu Teâlâ Hazretlerinin yoluna baş koyalım. "Kalbim temiz", "Beş vakit namazda ne varmış", "Sofuların namazı var, bizim de niyâzımız var" demeyelim. Bu yanlış bir yoldur. Kılamasan bile, "Eyvâh! Ben niye kılamıyorum" diye ağla! Ağlayamıyorsan niye ağlayamıyorum diye ağla! Hem kılmıyor, hem kılanı tahtie ediyor, hatâlandırıyor. Öyle yapma sakın hâ! Âkıbetin iyi olmaz! Kılamıyorsan, "Ben niye kılamıyorum? Allah beni niye huzûruna kabûl etmiyor?" diye düşün. Çünkü namaz kılmayan bir kimse huzûrullah kabûl edilmiyor demek ki. Bu bir huzûrdur ve davetçisi de Hazret-i Allah'dır. Ve minâresinden müezzin ağzıyla Allah davet eder kullarını huzûruna. Sen kulken sevmediğini huzûruna almıyorsun da Allah sevmediğini huzûruna alır mı? Her yerde huzûrdayız ama câmide bir husûsiyyet vardır. Câmide, mescidlerde, Allah'a secde edilen yerlerde bir husûsiyyet vardır. Buraya geliyorsun, bil ki Hakk Teâlâ'nın sana karşı olan bir muhabbeti olduğunu bilmen lâzım. Bunu fırsat bil ve Rabbinin önünde secde eyle, Allah'ını tesbîh et. Dilinde Allah'ın esmâsı, kalbinde Allah'ın sevgisi ve muhabbeti olsun.

İbâdet ve tâatda iki gününü bir eden zarar etdi. Dünyâ husûsâtında da böyledir. Dünyâ husûsâtında da böyledir. İki günü bir eden, zarardadır. Mutlakâ ilerlemek lâzımdır. Dünyâda da böyledir, maddede de böyledir. Bâhusûs dünyâ altından olsa, âhiret tenekeden, tenekeyi tercîh et. Çünkü dünyâ altından da olsa fânîdir, elinden çıkıcıdır. Âhiret teneke de olsa, senin olacak o ebediyyen. Estağfirullah, öyle değil ya, anlatmak için söylüyorum bunu. Ebediyyen oradasın, bir daha buraya gelmek yok, bitdi. Buraya gelen gidiyor. Seninle ben tâ mahşer gününde bir daha karşılaşırız, huzûrullahda. İnşâallah Resûlullah'ın sancağı altında, inşâallah şehîdlerle, gâzîlerle, nebîlerle, velîlerle, âşıklarla, sâlihlerle cem oluruz.

Allah Ganî'dir, Allah diyeni kapısından boş çevirmez. Kim olursa olsun. Ama ömrünün kıymetini bil yavrum. Namazın vakti çabuk geçtiği gibi ömür de çabuk geçicidir. Hemen tövbe et ve Allah'a rücû eyle. O vakit zarar etmezsin. Tövbe edenler zarar etmediler, tövbe etmeyenler zarar etdiler. Cevâhirlerden daha kıymetli ömürlerini denize savurdular, hebâ

etdiler, atdılar, sokaklara atdılar. Dünyâ yüzüne tekrardan dönüp bir kerre Allah demeyi Allah'dan isteyeceksin ama izin verilmeyecek, Kurân-ı Kerîm'in beyânına göre. "Yâ Rabbi, tekrar bizi dünyâyâ çıkar, a'mâl-i sâliha icrâ edelim". Geçdi, bitdi o iş.

Hani, malûm-i ihsânınız, ben size anlatmışdım ama yine söyleyelim de sözümüze nihâyet verelim. İlyas Nebî ölüyormuş. Dedik ya, her nefis ölümü tadıcı. Ağlıyormuş İlyas aleyhisselâm. Peygamber, peygamber, oyuncak değil, mahalle imâmı değil, peygamber! Melekü'l-mevt demiş ki, "Yâ Nebiyyallah, ölümden mi korkuyorsun, niye ağlıyorsun? Sen bir peygambersin, senin makâmın cennetin a'lâ kısmındandır" deyince, "Yok yâ Melekü'-mevt, ona ağlamıyorum. Rabbime ibâdet etmeye doyamadım" demiş. Yani "Ete kana bürülü iken, dünyâ vücûdunda iken Rabbime ibâdet etmeye doyamadım" demiş.

Fırsatı ganîmet bil. İbâdet ve tâatdan lezzet almıyorsan hastasın. Çünkü hastaya bal tatdırdıkları vakitte, bal hastaya acı gelir. Neden? Mizâcı bozuktur. Kim ki ibâdet ve tâatdan, kim ki zikrullahdan zevk duymuyorsa hasta o. Tövbe etsin, hastalığını tedâvî etdiresin. Son pişmanlık para etmez. Bir gün gök yarılacak, güneş dürülecek, yıldızlar dökülecektir, tövbe kapın kapanacaktır. O günler gelemeden Rabbine dön.

Allah Ganî'dir. Hazret-i Muhammed gibi bir peygamberimiz var. Ebûbekir Sıddîk gibi bir şefî'imiz var. Ömer gibi bir hâmîmiz var. Osmân gibi bir duâcımız var. Ali gibi bir müncîmiz var. Kurân gibi bir kitâbımız var. Bize kâfî gelmez mi? Gelir ama, Allah de, Allah'da dâim ol ve kâim ol. Çenen îmân üzere kapansın. Ona çalış. O da ibâdetle ve tâatla olur, muhabbetle olur.

Tövbe istiğfâr edelim, hangi günaha tövbe edersen, o günahı yapmamış gibisin. İki cihân serveri, ins ü cin peygamberi, sebab-i hilkat-i âlem olan Efendimiz, "et-tâibü mine'z-zenbi kemen lâ zenbe leh" buyurmuş. İyi dinle! "Günaha tövbe eden, o günahı yapmamış gibidir" buyurmuş. Allah derhal affediyor. Onun için "Allah benim bu günahımı affeder mi, etmez mi?" diye düşünme böyle bir şeyi. Allah'a hüsn-i zan et. Allah'ı sev. Allah'a hüsn-i zan et. Allah affedicidir. Allah de, mahrûm olmayacaksın.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm, ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtın müstakîm.

Îmân ve İbâdet 21 Eylül 1984 (26 Zilhicce 1404)

Kâllallahu Teâlâ fî Kitâbihi'l-Azîz.

Eûzübillahimineşşeytânirracîm.

Bismillâhirrahmânirrahîm.

إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ وَآتَوُا الزَّكَاةَ لَهُمْ أَجْرُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ⁹⁸¹

Sadakallahü'l-Azîm

Ve kâle'n-nebiyyü aleyhi's-salâtü ve's-selâm, "Es-salâtü 'imâdü'd-dîn ve men ekâmehâ ekâme'd-dîn ve men terekehâ fekad hedeme'd-dîn".

Sadaka Resûlullahi Rabbi'l-Âlemîn.

Kalbleri nûr-ı Kurân ve nûr-ı îmân ile ve resûller resûlü olan Muhammed Mustafâ'ya îmân ile tezyîn olan, yüzleri yerlerin ve göklerin, bilinen ve bilinmeyen âlemlerin rabbine secde etmekle süslenen, dilleri Allah'ın esmâsını anan, gönülleri Allah ve Resûlünü seven, kıyâmet gününe inanan, Hakk'ın cennetine tâlib, rızâsına râgıb, cemâline âşık olanlar! Rızâ-yı Rahmân'ı arayanlar! Resûlullah'ın sevgili ümmetleri! Allah'ın sevgili kulları! Allah'ın kendi ismiyle isimlendirdiği kişiler!

Allah kendi ismiyle sizleri ve bizleri isimlendirdi. Allah'ın bir ismi mümindir, bize de aynı esmâyı verdi, ismini verdi bize, bize mümin dedi Allah. Kendi ismini verdi. Elhamdülillah. Allah bizim başımızdan bu îmân tâcını, sırtımızdan libâs-ı şerâfâtı çıkartmasın. Bizi dînsizlikle, densizlikle terbiye etmesin. Bizi dâimâ kendi kulluğunda şereflendirsin. Bizi sevgili Muhammed'inden ayırmasın.

Gece gündüz, zâhiren ve bâtınan, akşam sabah, Allah'dan bunu isteyiniz. En büyük nimet-i uz mâ, Hazret-i Peygamber'e ümmet olmaktır. Yaaa! Resûlullah'a ümmet olmaktır. Bundan büyük bir fazîlet, bundan büyük bir nimet olamaz. Tabii biz bu nimetin kıymetini bilmiyoruz. Bilemiyoruz, bilmiyoruz, baş gözümüz görüyor, kalb gözümüz görmüyor bu nimeti. Nimet-i uz mâ, bu.

⁹⁸¹ Sure-i Bakara 277

Bütün cihân senin olsa...Şöyle kısa bir manâ verelim sonra geçelim okuduğumuz âyetin manâsına. Bütün cihân senin olsa, bir gün senin elinden bu çıkacak. Bunu hiç kimse inkâr edemez. Allah'ı inkâr edenler, bunu inkâr edemezler. On sekiz tâne diploman, yüz seksen tâne icâzetnâmen elinde olsa, bunun da sana hiçbir faydası olmayacaktır. Kısa bir yol için, iki kıta arasındaki köprüden geçinceye kadar bu sana lâzımdır. Birisi âhiret kıtası, birisi dünyâ kıtası. Dünyâ kıtası köprü gibidir. Diplomalar, icâzetnâmeler, kabrin hâricindedir, altına hiçbir faydası yoktur.

Sakın hâ, bunları olma, okuma demedik! Sözümlü ters anlama sakın. Bu fânî hayâtı da o kadar güzel bir süsle ki, îmân ile, Kurân ile, alın açıklığıyla, nâmûsun ile, şerefin ile, şânın ile öyle süsle ki, sen öldüğün vakitte halk sana ağlasın. Ölüm sana gülerek gelsin ama halk senin arkandan ağlasınlar. Halka yalancı şâhidlik yapıdırma musallâ taşında. İmâm, yevmiyeyi çıkaracağım diye süsler ölüyü, ölünün kıymetini artırır filan. Mangırı fazla alsın diye. Çünkü keçi can kaygusundadır, kasap et kaygusunda.

Halbuki tabutun içindeki meyyit, kıvrım kıvrım kıvrılır, inim inim iner. Kürsüye çıkan bir vâiz gibidir. Seslenir, bağırır, çağırır, ağlar. "Ey namazına gelenler!". Namaz gelip de ayakda duranlara değil. Onlara da seslenir ama onlar hiç duymazlar. Namazlılar da duymuyorlar. Eğer namazlılar duysaydı, hiçbir daha gülmezlerdi, hiç namazdan ayrılmazlardı. "Ey namazına gelenler! Beni âhiret yolculuğuna çıkarmak için teşyi edenler! Beni görün, benden ibret alın! Ben sizlere ibret oldum, benden ibret almazsanız, siz başkalarına ibret olursunuz" der. Meyyit kürsüde vaaz eder, musallâ üzerinde. Anlayana! Doktor seslenir, doktora eğer, "Derdlere devâ bulurken, kendi derdime devâ bulamadım". Hiç kimseye bâkî kalmaz velhâsıl. Ne Süleyman'a kalmış, kuşlarla konuşan, cinnilere, rüzgara emreden, ne Süleyman'a kalmış, Kânûnî Sultân Süleyman manâsına konuşmadım, Süleyman Nebî'den bahsettim, ne İskender-i Kebîr'e kalmış, ne Şeddâd'a kalmış, ne Hitler'e kalmış.

Mümin! Allah bizi ismiyle isimlendirdi.

Dikkat et konuştuğum sözlere! Hiç boş söz söylemiyoruz, elhamdülillah. Hevâ konuşmadık.

Allah bir kimseye, maddî manevî, iyi dinle!, maddî ve manevî bir nimet verdiği vakitte, o kimse o nimete karşı küfrân-ı nimet ederse, Allah o nimeti onun elinden alır. Yâhud daha çoğaltır, maddîyse eğer, azâbı çoğalsın diye. Bir âyet var, ⁹⁸²"Eğer mümin kullarımın, îmânı sarsılmayacak olsaydı, kâfirlerin evlerini dünyâdayken gümüşden yapırdıracakdım" diyor Cenâb-ı Allah. "Tavanlarını, merdivenlerini gümüşden yapırdıracakdım" diyor. "Ama mümin kullarımın îmânları sarsılacak diye yapmadım bunu" diyor. Niye? Kâfire verdiği nimetin cezâsını görecekdir kâfir. Verdikçe nimeti azâbı çoğalır. Mümine verdiği nimetin kadr u kıymetini mümin bilmezse, Allah elinden alır.

En büyük nimet nedir? Soruyorum. İmâna gireceğiz çünkü, dersimiz öyle. En büyük nimet îmandır, inanmadır. Hangi inanma? İmân, hangi îmân? Habîb-i Hudâ Şefî'-i Rûz-i Cezâ Şems-i Hakikat-i Muhammediyye bidâyet-i âlem, Allah'ın sevgilisi Muhammed Mustafâ, O'nun inanmaya dâir getirmiş olduğu maddeleri, lisân ile ikrâr kalb ile tasdîk. İmân bu. Hiç

⁹⁸² Sure-i Zuhuruf 33

şekk ve şübhe götürmez. Âdem Nebî'nin neyse îmândaki durumu, senin de îmândaki durumun bu olması lâzım gelir. Yalnız nûru çoğalır, azalır. Biz sünnî olmak münâsebetiyle, îmânımızın nûru çoğalır ve azalır.

Îmân, en büyük nimet îmân. İmânın başı Allah'a inanmak, dürüst bir îmân ile, dürüst bir inanç ile Hakk'ı bilmek, Hakk'ı bulmak, Hakk'ın kudretini bu âlemde seyretmek. Ayne'l-yakîn görmek, hakka'l-yakîn görmek, ilme'l-yakîn bilmek. Vazifelerimiz bunlar bizim.

İşte onun için Cenâb-ı Allah okuduğum âyetde, "innellezîne âmenû, şu kudsî kimseler ki, bunlar îmân etdiler" buyuruyor. Yalnız Resûl-i Ekrem'i işidip de Resûl-i Ekrem'e îmân etmeyen, yâhud Hazret-i Âdem'den Hazret-i Peygamber dâhil olmak üzere enbiyâdan birine inanmayan, ya onlar hakkında kötü düşünen, onlar îmân etmiş olmazlar. Çünkü dîn-i islâmda ⁹⁸³"اَلْفَرْقُ بَيْنَ أَحَدٍ مِنْ رُسُلِهِ", cümle enbiyâya îmân şartdır. Fakat peygamberler, birbirlerinden yüksektir. En yüce peygamber de Hazret-i Muhammed'dir. Nûru evvel, ba'sı sonradır. Allah nûrunu evvel yaratmış, son olarak göndermiş. Tesbîhin ikmâli gibidir, elindeki tesbîhin.

Biz kutlu kişileriz. Kasem ederim ki, kitaplarda gördüğüm gibi söylüyorum, Mûsâ Kelîmullah, İsâ Rûhullah, İbrâhim Halîlullah, o dahi, Resûl-i Ekrem'in Hakk tarafından medh ü senâsını ve tazîmini işidince, "Keşke ben de Muhammed Mustafâ'nın ümmetinden olsaydım" diyor İbrâhim Halîlullah. Onun için Cenâb-ı Hakk ne yapıyor, bize farz ettiği beş vakit namazda, salâtın içerisinde Hazret-i İbrâhim'in ismini ne yapıyoruz, anıyoruz. O'nun ism-i mübârekini. "Kemâ salleyte alâ İbrâhim ve alâ âli İbrâhim, inneke hamîdün mecîd". Bu kadar kutlu insanlarız. Bu nimetin kıymetini bilmediğimiz takdirde Allah bizim elimizden bu nimeti alır. Onun için Resûlullah bir üsvetü'l-hasenedir, bir önderdir, Allah'ın en büyük nimetidir, hüviyyet-i rabbânîdir, mirât-ı Hakk'dır Muhammed Mustafâ. O'nun makâmı bûsegâh-ı enbiyâdır, mutâf-ı melâikedir. Melekler Resûlullah'ın türbesini tavâf ederler. Enbiyâ O'nun makâmını öper, ayağının bulunduğu yeri. Resûl-i Ekrem'in, sallallahu aleyhi vesellem. Senin peygamberin, benim peygamberim. Allah'ın sevgilisi. Elhamdülillah, sümme elhamdülillah, sümme elhamdülillah.

⁹⁸⁴"إِنَّ الدِّينَ أَمْنٌ وَعَمَلٌ الصَّالِحَاتِ".

Mümin kardeşlerim! İmân, bu etmiş olduğumuz îmân, bir muma benzer. Açık havada yanan muma benzer îmân. Etrâfına a'mâl-i sâlihadan bir fener çevirmek lâzım gelir. İslâm beş şey üzerine binâ kılınmıştır. Hepiniz bilirsiniz bunu. Bilmeyenler öğrensinler. Savm u salât, hacc u zekât. Allah'ın emirleri bir fener gibidir îmâna. Namaz, îmân mumunun etrâfında bir çerçeve, oruç bir çerçeve, hac bir çerçeve, zekât bir çerçevedir. Etrâfını çevirdin mi, rüzgara karşı o çerçeve tutar, söndürmez. Ama ibâdetsiz îmân, etraftan esen rüzgarlarla sönmek ihtimâli, Allah muhâfaza buyursun, vardır. Allah'a kasem ederim ki, bir adam îmânsız ölürse, bu cihân kadar altın dağıtsalar, mümkün olsa, ona hiçbir fâidesi yokdur. Bitdi işi. Bir daha gelmek? Ne münâsebeti var.

Hattâ kıyâmet gününde amel edenlerle etmeyenler, her iki taraf da ağlayacaklar. Onu da haber vereyim sana. Edenler, "Keşke daha fazla yapsaydık", "Niye namazı kıldım da tesbîh

⁹⁸³ Sure-i Bakara 285

⁹⁸⁴ Sure-i Bakara 277

etmeden câmiden dışarı çıkdım", "Niye filanca gün İkinci namazını geçce bıraktım", ya "Yatsıyı kazâya bıraktım, yorgundum". Âh edecekler böyle. Kılmayanlar da, yapmayanlar da, "Keşke biz de bunlar kadar yapsaydık" diyecekler. İki taraf da pişmân olacak. Verilen ecir, verilen derecât, bunlar herkesin ameline göre cennetin derecâtıdır.

Bir de âşıklar vardır ki, Allah'ı sevenler, Allah'ın sevdikleri, onlar Hakk'ı isterler, Hakk da onları ister. Onlar zât cennetine gireceklerdir. Kimisi efâl cennetine, kimi cennet-i sıfata, kimi cennet-i zâta dâhil olacaklardır. Onlar âşıklardır. Aşk-ı ilâhî ile kalbleri yanan, dîdeleri giryân, ciğerleri büryân olan âşıkândır. Onlar tâ-be-seher uyumazlar, Allah Allah diye ağlarlar. Allah'a ilticâ ederler. Allah'sız yaşayamaz onlar. Allah demeden duramazlar. Allah'ı zikretmek, Allah'a ibâdet edenler için, aldıkları hava, içtikleri su, yedikleri ekmek gibidir. Nasıl ki bir adam su içmeden, hava almadan, ekmek yemeden yaşayamadığı gibi onlar da Allah'a ibâdetsiz yaşayamazlar. Allah demeden duramazlar.

"إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ". Demek ki a'mâl-i sâliha, îmânın çerçevesidir. Çerçeveyi de kırmak ihtimâli var. Nedir o? Ahlâkı kabîh olan kimsenin çerçevesi kırılır, yaptığı a'mâl-i sâliha gürültüye gider. Onun da etrâfına tel çevirmek lâzımdır ki bu da ahlâk-ı hamîdedir ki en ehem-i mühimmdir, ikisi birbirinden ayrılmaz.

Şimdi, gelelim bakalım. Evvelâ bunu gençlere söyleyeceğim.

Huzûr-ı Saâdet'e yani Peygamber'in huzûruna bir a'râbî geldi. Allah o a'râbîden râzı olsun. Ashâb-ı bâ-safâ oturmuşlar.

Hele Ashâb-ı Soffe vardı, bu Ashâb-ı Soffe, bir lokma ekmek, bir yudum su ile Resûl-i Ekrem'in kapısı önünde dururlar, otururlar, Allah'ın Resûl-i Ekrem'e bildirdiklerini ondan öğrenirlerdi. İlk üniversite, islâmın üniversitesi. Ashâb-ı Soffe. Aç bî-ilâç. Hattâ onlardan birine demişler ki, ismini vermeyeyim de, bilenler bilir, "Çok hadîs rivâyet etdin" demişler de, tecâvüz gibi görmüş kendisine, "Siz" demiş, "dünyâ metânı kazanırken, para kazanırken, biz Resûlullah'ın kapısında bir lokma ekmeğe kanâat eder, bir yudum suya kanâat eder otururduk. Resûlullah'dan dinlediklerimizi size bildirdik" demiş. "Onun için biz biliyoruz, siz fazla beklemediniz bizim gibi Peygamber'in kapısını". Ashâb-ı Soffe bunlar, Sofa Ashâbı. Rıdvânullahi teâlâ aleyhim ecmaîn. Hepsi birer aslan. Hepsi birer aslan. Hepsi birer Allah'a giden hidâyet yıldızı, hidâyet yolu. Allah'ın sevgilileri. Çünkü neden? Muhammed'in ashâbı, sallallahu aleyhi vesellem. Sevgilisinin arkadaşları.

Bir gün demiş ki, haydi bir müjde daha vereyim sizlere, bir gün demiş ki onlara, "Benim kardeşlerime selâm söyleyin" demiş Efendimiz. Demişler ki, "Yâ Resûlallah, biz senin kardeşlerin değil miyiz?" demişler. "Hayır" demiş, "siz benim arkadaşlarımsınız. Kardeşlerim, benden sonra gelecekler. Siz beni gördünüz îmân etdiniz, benim mucizelerimi gördünüz îmân etdiniz, onlar beni görmeden îmân edecekler, onlar beni görmeden beni sevecekler. Onlar benim kardeşlerimdir" demiş Cenâb-ı Peygamber. Bu müjdeyi vermiş, sallallahu aleyhi vesellem.

O a'râbîden Allah râzı olsun. Düşün, bir mescid, mescidin mihrâbında Allah'ın sevgilisi, mescidin içerisi Peygamber'in sevdiği ashâbıyla dolu. O mescidin etrâfında melâike tayarân

ediyor. Yani tavâf ediyorlar melekler. O a'râbî demiş ki, "Yâ Resûlallah, bana islâmı tarîf etsenize" demiş. İyi dinle! Yalnız bu tarîf, cemaatimizden gençlere. Daha henüz islâmı öğrenmek isteyenlere hitâb ediyorum. Yaşlılar bundan biraz daha ileri gitmeleri lâzımdır.

*Şerîat tarîkat yoldur varana
Hakîkat marifet andan içeru*

Bu, gençlerimize hitâb bu şimdi, buradaki hitâb. Resûl-i Ekrem herkese, A'dan Z'ye kadar herkese cevap verdi. Avâmına, havâssına, havâssü'l-havvâsına. Hattâ "Öyle bir ânım olur ki" diyor, "melâike-i mukarrabîn bile benim sırrıma vâkıf olamaz diyor Peygamberimiz. O ayrı davâ.

Resûl-i Ekrem buyurdu ki, "Allah'ı tevhd etmek". Allah'ı birlemek. En büyük günah nedir? Şirk. Allah'a ırk koşmak. Allah muhâfaza buyursun. Hiç affı yok. Birkaç yerinde Kurân-ı Mübîn'in Cenâb-ı Hakk, "Dilersem, dilersem! istersem!, şirkden gayrı günahları affederim" diyor. "Dilersem, istersem, şirkden gayrı günahları affederim". Ne günah olursa olsun. Hele tövbe edersen, günahın denizin dalgaları sayısınca, kumları adedince, havanın zerrâtı kadar olsa gene Allah affeder. Gaffârdır, gafûrdur, settârdır, rahmândır, rahîmdir, hannândır, mennândır, deyyândır Cenâb-ı Hakk. "Günaha tövbe eden günahı yapmamış gibidir" diyor Peygamberimiz. Ama bir daha dönmek üzere pişman olunacak, tövbe edilecek. Bir daha yapmamak üzere ama pişmanlıkla. Cenâb-ı Hakk da gene dilerse yevm-i kıyâmetde, mahkeme-i kübrâda, yevmü'l-hakda, hak gününde yani, "Dilersem şirkden gayrısını affederim diyor". "Dilersem!"

Vallâhi şefâat-i kübrâ Peygamber'den zâhir oluncaya dek biraz sıkıntı çekeriz. Size müjdeyi vereyim. Anladığımız böyle. Şefâat-i kübrâ Peygamber'den zâhir oldu mu, çok şefâatçimiz var. Şehîdler şefâat eder, gâzîler şefâat eder, âlimler şefâat eder, zâhidler şefâat ederler. Pek az kimse nâra girer Ümmet-i Muhammed'den. Şartı, Allah'ı tevhd etmek. Tevhd nedir? "Lâ ilâhe illallah Muhammedü'r-Resûlullah". Bu, tevhdin elfâzî kısmıdır. Lafzan söylemek bunu, mümin olduğunu izhâr etmek için.

Selâm da öyledir. Yolda gelirken müminler birbirine selâm verecekler. Şimdi kaçıyor herif selâmdan. Ne anlar selâmdan o! Selâmın ne olduğunu ne bilecek! O selâm, Allah'ın bir esmâsıdır ki, yarın cennetde verilecektir o selâm esmâsı size ve bize. ⁹⁸⁵ سَلَامٌ عَلَيْكُمْ طِبْتُمْ "فَادْخُلُوا خَالِدِينَ". Selâm! Manâsı şu dünyâda, selâm vermenin manâsı, "Ben senin dîn kardeşinim, bana her husûsda ilticâ edebilirsin, yardıma ihtiyâcın var mı?" demektir. Müslümanlar, elfazda tevhd etdikleri gibi, manâda da birbirlerini sevecekler, birbirlerinin hak ve hukûkuna riâyet ve yardıma hazır olacaklar. O manâya tevhd. Acaba anlatabildik mi? Yoksa herkes tevhd ediyor, birbirinin gırtlığını sıkıyor, o tevhd sayılmaz o. Elfâzen tevhdidir o. Bir daha söylüyorum. Cümle Ümmet-i Muhammed bir, "Lâ mevcûde illâ hû". Elfâzen söylüyor, kalbe indirmemiş, mümin kardeşinin gırtlığını sıkıyor, haklı haksız, hakkına tecâvüz ediyor. Biraz şübheli o iş. Azıcık. Neyse. "Lâ ilâhe illallah Muhammedü'r-Resûlullah" demek, lisân ile ikrâr, kalb ile tasdîk etmek. Bitdi. "Muhammedü'r-Resûlullah", Resûlullah'ın risâletini tasdîk etmek.

⁹⁸⁵ Sure-i Zümer 73

Gelelim biz a'râbîye. Köylü Arap yani. A'râbî demek, köylü, köylü Arab'a a'râbî derler. Peygamberimiz ona böyle talîm buyurdular. Dediler ki, "Ey a'râbî, Allah'ı tevhit, benim risâletimi tasdik, cümle enbiyânın risâletini tasdik". "Kabûl etdim". Sonra? "Beş vakit namaz".

Aman efendim! Bugün namaz üzerinde duracaktık ama bu kadarla geçiyoruz. Beş vakit namaz. Bu namazı ihmâl etmeyiniz. Şimdi yeri geldi söyleyelim. Kıyâmet gününde îmândan sonra, amelden evvelâ namazdan sorulur.

Efendiler! Kulağını benden yana ver! Buradan girip buradan çıkmasın. Mahşer gününde îmândan sonra ilk soru namazdandır. Namaz dürüst gitdiyse öteki hesaplar kolay gider. Namaz dürüst değilse eğer, biraz sıkıntı alır yürür. Kimi dizine kadar, kimi göbeğine kadar, kimi boğazına kadar terlere boğulur. Uzun bir bekleme vardır. Bak burada sen câmide, bu serin yerde beklemeye üşeniyorsun yâhud sıkılıyorsun değil mi? Seni urgansız, zincirsiz bağlayacaklar kabre evvelâ. Sonra mahşerde bekleyeceksin. Olacak bunlar. Oyuncak değil! Esâtir değil! Olacak! Muhbir-i sâdik böyle haber vermiş. Kim o? Sevgilimiz Muhammed Mustafâ. Habîbenâ, kurratü a'yüninâ, gözümüzün nûru, kalbimizin sürûru, Allah'ın sevgilisi, sözünde sâdik olan Peygamberimiz, böyle haber vermiş. Ne yapayım ben. O günler gelmeden buradan hazırlığını yap.

İki türlü ölüm var. Kaç defa söyledik. Birinde Resûl-i Ekrem'i görmek var, "Gel benden yana" diyor. Bir tânesinde ejderhâ bekliyor. Hangisini istiyorsun? Bu olacak, başına gelecek. Ejderhâ bekliyor, ejderhâ! Geçen hafta anlattım size hükümdarın başına geleni. Birisi, Resûl-i Ekrem'i göreceksin, aşkın varsa eğer, "Gel benden yana diyecek" seni bağrına basacak. Bâb-ı Muhammediyyet'den gireceksin içeriye. İkinci, ejderhâ bekliyor, ağzını açmış. Amelin senin yani. Oraya gitdiğin vakitte iki mekân var, üçüncü yok. Bir mekân var, a'lâ-yı illiyyîn, sarây-ı ilâhiyye, cennet. Bir mekân var, hükûmet-i rabbâniyyenin, Allah hükûmetinin hapishânesi. Zincirleri var, bukağıları var, zindanları var, kat kat. Her ikisinin de ehli var. Hazırlığı buradan yapacaksın. Cennetin miftâhı buradan alınıyor, cehennemın anahtarı da buradan alınıyor, derekâtı. Paranla alıyorsun. İçki içiyorsun, cehennemden yer alıyorsun kendine işte, bitdi. Bulayım sana bir tânesini söyleyivereyim. Haram yiyorsun. Kumar oynuyorsun. Zinâ ediyorsun. Nefsinin uşağı olmuşsun. İşte cehennemden yer satın alıyorsun. Ateşini buradan götürüyorsun kendin. Tövbe et, Allah'a rücû et! Allah'a rücû!

"Ey a'râbî, namaz kılacaksın". Resûl-i Ekrem buyurdu. Bu namaz, islâm dîninin direğidir, öyle teşbîh yapıyor. "Es-salâtü imâdû'd-dîn. Ve men ekâmehâ fekad ekâmehâ'd-dîn". Kim ki kıldı, direğini dik tuttu. Binâ yıkılmadı yani. Kim ki terk etti, "ve men terekehâ hedeme'd-dîn", dînini yıkdı diyor Peygamber. Dört mezhebe de böyle. Yüz seksen mezhebe de böyle. Yüz seksenden ziyâde mezhep var, dörde kalb olmuş. İsmâil-i Buhârî'nin de mezhebi var, Dâvûd-i Zâhirî'nin de mezhebi var. Zeydîler de var, şunlar da var, bunlar da var. O alını süreceksin yere Allah'ın önünde. O dağlardan yüce gördüğün burnunu yere süreceksin Allah önünde. "Bir hiçim ben Yâ Rabbi" diyeceksin. "Nereden çıktığımı biliyorum, aslım menî" diyeceksin. "Aslımı unuttum, nereden çıktığımı da kaybetdim, sana karşı âsî oldum" diyeceksin. Allah'a karşı hâ! "Verdiğin ekmeği yedim, sana isyân etdim. Verdiğin rızık yedim sana karşı küfredim". Haydi söyle. Sonra tek başına kabre koydukları vakitte, kimse senin ağlamana gelmez. Arkandan ağlayanların bir kısmı seni sevenler ağlarlar, bir kısmı mal kaldı diye sevinç ağlamasıdır o.

Gene namaz hakkında konuşacağım, bir tâne daha söyleyeceğim. "Es-salâtü imâdü'd-dîn, dînin direği", "Kılan dîni yaptı, terkeden dînini yıkdı diyor Peygamber, dînini. İki. "Es-salât kurratü aynî, namaz benim gözümün nûrudur" diyor Peygamberimiz, o sevgili Peygamberimiz. O kadar çok namaz kılıyordu ki sallallahu aleyhi vesellem, ezvâc-ı tâhirât, "Yâ Resûlallah, senin günahın yok, sen masûmsun", mübârek ayakları şişmişti, namaz kılmaktan. Okuyun Tâ-Hâ Sûresinin tefsîrini. Allah diyor ki, "Habîbim Muhammed sana meşakkat için indirmedim Kurân'ı" diyor. Resûl-i Ekrem ne diyor biliyor musun ezvâc-ı tâhirâta, "Yâ Resûlallah, sen masûmsun, bu nedir, bu kadar ibâdetin?". "Rabbime şükretmiş olmayayım mı?" diyor ve sevabını bize bağışlıyor. "Ümmetim ümmetim" diyor hep. "Ümmetî ümmetî ümmetî".

"Namaz kılacaksın yâ a'râbî". Sonra? "Ömründe bir defa hac. Zengin olursan malının kırkda birini fukarâya tasadduk, zekât". "Yâ Resûlallah, islâm bu kadar mı?".

Bak bu kısmı böyle anlattım, gençlere hitâb etdim. Dinde mübtedî olanlara söyledim bu kısmı.

"Yâ Resûlallah, islâm bu kadar mı?". "Evet" dedi sallallahu aleyhi vesellem, "bu kadar senin için yâ a'râbî". "Vallâhi ve billâhi seni hak peygamber olarak gönderen Allah'a kasem ederim ki, ne bir fazla yaparım ne bir eksik" dedi a'râbî. Özü sözü doğru ama a'râbînin. Oradan ayrıldı, giderken Efendimiz ashâba hitâb etti, "Şu giden adam, sözünde sâbit olursa, ana ve babasına da ihsânda bulunursa", bir daha söylüyorum, "anaya babaya ihsânda bulunursa", bir daha söylüyorum, "sözünde sâdik olursa, anaya babaya ihsânda bulunursa", bir daha söylüyorum, "anaya babaya ihsânda bulunursa", eziyet cefâ şöyle koy, ihsânda bulunursa, cennet ehlinden birini görünüz".

Annesini ismiyle çağırır, ibâdeti habt olur. Annesinin adı Fâtîme, "Fatmaaaaa!" dese böyle şakadan, ibâdeti habt olur. Anneciğim diyecek. Ana da demek yok, anneciğim. Karşısında böyle nasıl kuş yavruları anneleri onlara yem getirdiği vakitte titriyorlar böyle, cıvıl cıvıl cıvıl, böyle olacaksın annenin babanın karşısında. "Annem kâfir efendi". Kâfir dahi olsa, kiliseye götürmeyeceksin ama, puthâneye götürmeyeceksin ama, sırtına alıp eve getireceksin kâfir anneni. "Babam sarhoş, hiç bizim meşrebe uymuyor". Meyhâneye götürmeyeceksin ama sırtına yüklenip evine getireceksin. Elini öpeceksin. Acaba anlatabildik mi? Annenin de ayağının üstünden öpme, altını öp ki cennet orada. Çünkü gene muhbir-i sâdik, sevgilimiz, insanlığa bizi çağırın, insanları kâmil ve mükemmel eden Muhammed Mustafâ, "Cennet annelerin ayağı altında" buyurmuş. Kâle'n-nebiyyü sallallahu aleyhi vesellem, "El-cennetü tahte akdâmü'l-ümmehât". "Memleketde o, ben uzakdayım". Mektup yazacaksın. Hediye behiye göndereceksin. Hatırını soracaksın. "Yapmam". İbâdetin mi var, habt olunur. Gitdi.

Bir zâhid, neyse vakit geçti ama affedin beni, bir zâhid namaz kılıyordu, annesi seslendi, namazı bozmadı zâhid. Halbuki anne seslendiği vakitte, okuduğu sûreyi cehren okuyacaktı yâhud "sübhânallah" demesi lâzımdı. Yâhud Sûre-i Fâtîha'yı okuyorsa, "Mâliki yevmi'd-dîn, iyyâke na'büdü ve iyyâke nestaîn" diyecekdi annesine. Demedi, menâkıbda vardır, büyük menâkıblarda, başına büyük felâketler gelmiştir. İnsan Allah'a takarrub etdikçe, yaptığı suçların cezası ağır olur.

Anlayanlara söyledik, akıllı olanlara hitâb etdik. Düşünceli olan kardeşlerimiz! Müminler! Allah'ın sevgilileri! Size söyledik. Sizi Allah'a çağırdık, Allah'a çağırdık, Allah'a çağırdık sizi.

"Efendi, annemizin babamızın kıymetini bilemedik, onu da söyleyelim de bari bir ilaç olsun. İçinizde birçoklarının kalbini üzdük şimdi. "Annelerimizin babalarımızın sağlığında kıymetini bilemedik, öldüler, ne yapacağız şimdi?" dersiniz, onların rûhlarını şâd etmek için hayır hasenât yapın. Me'mûldür ki Cenâb-ı Allah, onlar âhiretde sizden râzı olalar. Bir de akşamla yatsı arasında, salâtü'l-ebeveyn diye ana baba namazı diye bir namaz vardır, dört rekattır, onu kılın, bildiğin sûrelerle kıl, sevabını annenin babanın rûhuna bahşeyle. Bu kadar söyleyelim de derde dermân. Bunu yapın, ihmâl etmeyiniz.

Ve bugünden itibaren hemen bugünden itibaren, bugün Cuma namazı, bu Cuma namazı cehâletimizin son Cuma'sı olsun, ikindi namazına hemen cemaate koşacağız. Bak ben mahrûm oldum, pişmânım şimdi. Vaktiyle ayağım yürürken cemaate gitmediğime. Gidemiyorum cemaate, yürümüyor ayaklarım. Buraya rızâ-yı Bârî için geliyorum, vallâhi hâlim yok. Bak vallâhi diyorum makâm-ı Muhammediyyetde. Yani zikrullah için filan gitdiğim yerlere de Allah rızâsı için gidiyorum yani zorla. Nefes nefese yani. Onun için elde fırsat varken hemen, hemen Allah yoluna başınızı koyunuz kardeşlerim. Elde fırsat varken. Elin ayağın tutarken câmiye git, namazını kıl, orucunu tut, zekâtını ver, haccını et. Hemen, hemen! Tacil eyle. Bak geçen hafta okuduk hadîs-i şerîfi, "accilû bi's-salâti kable'l-fevt ve accilû bi't-tevbeti kable'l-mevt". Nasıl ki namazın vakti çabuk geçiyorsa, ömür de öyle çabuk geçmektedir. Hemen Allahu Teâlâ Hazretlerinin yoluna baş koy. Günahlara tövbe, ibâdet ve tâata başla.

Yâ Rabbi, sen bize yardımcı ol. Bizi nefsimizin zebûnu ve mahkûmu etme. İbâdet ve tâatda bize yardım et ki sana ibâdet ve tâat edelim. Bizi huzûruna kabûl eyle Yâ Rabbi.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm, ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtın müstakîm.

Muharrem Ayının Fazîleti 28 Eylül 1984 (3 Muharrem 1405)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ
وَأَتَوْا الزَّكَاةَ لَهُمْ أَجْرُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ
وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ

Kâlalallahu Teâlâ fî Kitâbihi'l-Azîz.

Euzübillahimineşşeytânirracîm.

Bismillahirrahmânirrahîm.

إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ وَأَتَوْا الزَّكَاةَ لَهُمْ أَجْرُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ⁹⁸⁶

Sadakallahu'l-Azîm.

Dilleriyle Allah'ı tevhîd eden, Hakk'ın birliğini izhâr eyleyen, Allah'ı şerîkden berî kılan, kalbleriyle Allah'ın vahdâniyyetine ve O'nun sevgili habîbi sebep-i hilkat-i âlem olan Hazret-i Muhammed'e gönül veren, Resûl-i Ekrem'i, Resûl-i Efham'ı, rahmeten-lil-âlemîn Efendimiz'i her şeyinden, canından, malından, evlâdından, kasasından, kesesinden, rütbesinden, her şeyinden ziyâde severek îmânını kemâle erdiren, bu cihânın fânî olduğuna, âhiretin bâkî olduğuna ve kıyâmet gününe inanan ve bu kısa hayâtın hesâbını Allah'a vereceğini kabûl eden, Hakk'ın cennetine tâlib, rızâsına râgıb, cemâline âşık olanlar!

Yeni seneniz, kutlu ve mübârek olsun. Her dînin bir senebaşısı var, islâmın da senebaşısı içinde bulunduğumuz Muharrem Ayıdır. Mübârek, ihtirâma lâayık, yani hürmete lâayık bir aydır. Hele on gün, Muharrem'in bu on günü, birinden onuna kadar olan zaman. O günlerde yapılan ibâdet ve tâata verilen ecr ü sevabı bizim tarîfe kudretimiz yoktur. Sadakât olsun, ibâdet ve tâat olsun, oruç olsun, muhakkak sûretde ecirsiz kalmayacak, mükâfâtı kat be kat verilecektir. Çünkü cümle enbiyâya iltifât-ı Rabbânî Muharrem ayında olmuştur. İnşâallah haftaya söyleyeceğiz. Haftaya Aşr-ı Muharrem'dir çünkü, Muharrem'in onudur yani. Muharrem'in onudur haftaya cumaya.

Onun için bu günleri ve bu geceleri gafletle geçirmeyiniz. Her saat mübârekdir. Her gün mübârekdir. Ömrünün her gününü Bayram, her gecesini Kadir bil. Allah'a isyâna yeltenme. Aczini bil, kavî, azîz olan Allah'a secde et. Rezzâkını bil, O'nun bârigâh-ı ehadiyyetine ellerini aç, alnını zillet ile huzûrunda yere koy, iste O'ndan. Kullardan istediğin vakitte, kullar senden firâr eder. Allah'dan istemezsen Allah sana gücenir, darılır, "Kulum benden istemiyor" der, "Benden müstağnî" der.

⁹⁸⁶ Sure-i Bakara 277

Resûl-i Ekrem'i vâsita kıl, O'nunla iste. Her ne istersen iste, Resûl-i Ekrem'i vâsita kılarсан, Allah hiçbir zaman seni kapısından boş çevirmeyecektir, dirîğ etmeyecektir. Hattâ şöyle bir kıssa var da, zuhûr etdi, söyleyelim, dersimize bir revnâk versin.

Medîne halkı vaktiyle, şimdi değil, Medîne halkı, daha petrol filan çıkmadan, hacıların geleceklerini beklerler, onlardan alacakları hediyeler behiyelerle geçinirlermiş. Ve borç yaparlarmış. İçlerinden bir zât, Receb nâmında bir zât, demiş ki, "Bu sene ben borç yapmayacağım, hesâbımı sıkı tutacağım" demiş ve borç yapmamış, iktisadlı davranmış. Medîneli ama o, sen sakın borç yapma, borç iyi bir şey değil. Medînelilerin Makâm-ı Risâlet'deki derecâtını söylemek için söylüyorum bunu. Hac mevsimi yaklaşmış, bir manâ görmüş, rüyâ.

Malûm ya efendim rüyâda, göz yok, madde yok, gören nedir, görülen nedir? Görmek için göz yok, göz kapalı. Madde de yok görmek için. Gören ne görüyor, görülen nedir? Hakk gösterir rüyâyı. Rüyânın sıdk u sadâkatle bir takım manâlara hâmil olduğunu ve vahy-i ilâhînin Resûl-i Ekrem'e de evvelâ rüyâ-yı sâdika ile başladığını Buhârî-i Şerîf haber veriyor, diğer hadîs kitapları da öyle. Onun için müminlerin rüyâları sıhhatli çıkar, sahîh çıkar.

Bunu da sakın hâ kulak arkası etmeyin. "Kâfir rüyâ görmüş, kâfirin rüyâsından ne olacak, abdestsizin rüyâsından ne olacak" dememeli. Mâdem ki insandır, insan elbisesi giymiştir, insandır, rüyâsına kıymet vermek lâzımdır. "Abdestsizin rüyâsından ne olur" demeyeceksin! Allah dilerse abdestsize de rüyâ gösterir, kâfire de rüyâ gösterir. Bunu da ben böyle indî söylemedim, gene Kurân'dan aldığım nûr ile, ondan istinbât etdiğim nûr ile söyledim. Malûm-ı ihsânınız, Yûsuf Peygamber'in pâdişahı mümin değildi, rüyâ gördü, rüyâsı sadâkatle çıktı ya! Kâfirdi ya! Cenâb-ı Hakk rüyâyı gösterir gösterdiği kişiye.

Burası yeri değil ama artık açıldı, bunu da söylemeden geçmeyelim. Rüyâyı herkese söylemeyin. Sulehâdan olan zevâta söyleyin rüyâyı. Sulehâdan olan zâta söyleyin, şom ağızlılara söylemeyin rüyâyı. Bazı kişi vardır, rüyâyı tabir eder, Allahu Teâlâ, tabîrinde onu yalancı çıkarmamak için, onu yalancı çıkarmamak için, onun tabîr etdiği gibi rüyâyı zuhûra getirir. Neyse geçiyoruz, çok uzun bir mesele bu, şimdi geçeceğim.

Meselâ gene haber veriyoruz. Resûl-i Ekrem'i gören mutlaka Peygamber'i görmüştür. Sakallı, sakalsız. Pantolonlu, şalvarlı. Entârili, Arap kıyâfetli, Türk kıyâfetli. Neyse makâmın, Resûl-i Ekrem'e kurbiyyetin o şekilde görürsün. Resûlullah aynadır çünkü mirâtdır, O'na bakan kendini görür. Peygamber'i sakalsız görürsen, bil ki senin sakal sünnetinde eksikliğine işâretidir. Aynaya bakdın, sakalın yoksa, sakalsız görürsün kendini. Bunun gibidir. Mirâtdır çünkü.

Bunu nasıl isbât edeceğiz? Bir gün Resûl-i Ekrem oturuyormuş Mescid'de, sallallahu aleyhi vesellem, Sıddîk-ı Ekber, Seyyidinâ Ebâ Bekir Sıddîk gelmiş Huzûr-ı Saâdet'e, "Yâ Resûlallah, senden güzel yüzlü, senden tatlı sözlü hiçbir kimse dünyâyâ gelmemiştir, bu güneş onun üzerine doğmamıştır" demiş. "Sadakte" demiş Cenâb-ı Peygamber ona, "Doğru söyledin" demiş. Arkasından Ebâ Cehil gelmiş, cehâlet babası.

Câhil kime diyorlar? Âlim kime derler, câhil kime derler? Âlim Allah'ı bilene derler, Allah'ı tanıyana, Allah'a inanana. Allah'ı bilene âlim derler, Allah'ı bilmeyene câhil derler.

Ebû Cehil, cehil babası, gelmiş, "Yâ Muhammed" demiş, estağfirullah, "senden acı sözlü, senden çirkin yüzlü kişi görmedim ben" demiş. Buyurmuşlar ki, "Sadakte Yâ Ebâ Cehil, Yâ Ebe'l-Hakem", "Doğru söyledin" demiş Peygamberimiz. Bu iki zıd mütalaayı Peygamber tasdîk ediyor, sahabe bunun sırrını sormuşlar, "Yâ Resûlallah birisi seni medh etdi, doğru dediniz, ikincisi geldi zemmetdi, gene ona da doğru dediniz, bu nasıl şey" deyince, "Ben bir mirât-ı mücellâyım, bir aynayım, bana bakan kendisini gördü" diyor.

Umûmî olarak böyledir. Ger kişi gâh yahşî söyler gâh yalan söyler, kendin söyler. Güzel söyleyen, çirkin söyleyen, kendini söyler. Güzel gören, çirkin gören, kendini söyler gene. Kendi gördüğünü söyler. Gözüne yeşil gözlük takan, kâinâtı yeşil görür. Siyah takan da siyah görür. Gözlüğüne pislik düşerse bir adamın, dünyâyı berbat görür. Gözünü tathîr et, gözlüğünü, gözünü, temizle. Eğer kalbini de kirletirsen felâketdir.

O zât görmüş Cenâb-ı Peygamber'i.

Resûl-i Ekrem'i görürseniz eğer müjde size! Eğer paylarsa, ya çarparsa, ya döverse, ya vurursa, kork! Ama mutlakâ görürsen, şefâate nâil olacaksın. Bunu bil. Kime şefâat edecekse, mübârek cemâlini gösterir.

Şimdi, o zât, borç yapmayan zât, Medîneliler borç yapmışlar, o yapmamış, iktisâd etmiş.

Dinle! Çok mühim de onun için anlattım. Pek zevkli ama inşâallah Allah zevkinden seni ve beni hissedâr ede.

Resûl-i Ekrem oturmuş, bir zât da orada elinde büyük bir defter, rüyâda, manâda, işte sayıyorlar Medîne'nin halkını. "Ne kadar borcu var?" diyor Peygamberimiz. "İşte şu kadar altın Yâ Resûlallah" diyor. "Ödeyin" diyor Peygamber. "Ödeyin, ödeyin, ödeyin" böyle böyle gele gele Hacı Muhammed Receb'e gelmiş iş. "Hacı Muhammed Receb". "Ne kadar borcu var?" demiş Cenâb-ı Peygamber o zâta, defter sâhibine. Demiş, "Yâ Resûlallah, bu sene o hiç borç yapmamış, iktisâd etmiş, borç yapmamış" deyince, "Demek ki bize muhtaç değil bu sene" demiş. Adam kalkmış, "Hiii, bir daha seneye borç yaparım" demiş, "Mâdem ki Cenâb-ı Peygamber her sene yükleniyor bu borcu". Çok güzel inceliği var ama zevkine vardık inşâallah.

Bu aylar öyle. İsteyeceksin Allahu Teâlâ'dan. Kuldan istersen, orada bıraktım sözü, kuldan istersen, kul bir defa verir, iki defa verir, üçüncüde kaçır sendin. Allah'dan istemezsen gücenir. Resûlullah'dan istemezsen, "Demek ki bize ihtiyâcı yok" der. Acaba anlatabildik mi? Biz ki günah ile âlûdeyiz, bâb-ı rahmete el uzatmışız, Resûlullah'ı şefâatçi bilmişiz, Cenâb-ı Peygamber'i. O'nun hürmetine isteyiniz, reddolunmayacak hiç.

Mâh-ı Muharrem. Kapına geleni çevirme sakın hâ!

Bir Muharrem günü, bir müslümanın kapısı çalınmış, bir hacı efendinin kapısı. Hacı efendi kapıyı açmış, bir hacı efendi...

Bak kardeşlerim! Allah gidenlere tekrar nasîb etsin, helâl mâl ile, helâl parayla. Gene gitmeyenlere de helâl mal ile, helâl parayla, aşk ile Allah haccı nasîb etsin. Yalnız insan hacca gidip geldikten sonra, bazı kötü huyları var, kötü sıfatları var, bunları atmak lâzımdır, bırakmak lâzımdır. Mine'de Şeytan taşlanır. Yedi taş atılır Şeytan'ın başına. Üç tâne şeytan vardır orada, işâret böyle. Remzdir o, onun manâsı, Allah'ın sevmediği Şeytan'ın sıfatları vardır, Şeytan'ın sıfatlarını kendi başlarına o taşlarla remz eder atarsın. Yedi sıfat. Ucub, kibir, riyâ, hased, gadab, hubb-i câh, hubb-ı mâl. İki de ona bağlı var, âfâtü'l-batın, âfâtü'l-ferc. Bunlar bırakılacak. Çünkü hacca gitmekle iş bitmiyor yalnız.

Bir adam zengin olur, bak dinle, zengin olur fakat serveti tutmak meseledir. Hâfız olur, hıfzı muhâfaza etmek meseledir. Nâmuslu olur, nâmusunu muhâfaza etmek meseledir. Etiketini bir ânda mahvolur adamın. Hac da böyledir, yüz bin lira, üç yüz bin lira, beş yüz bin lira verirsin hacca gidersin ama adam olmak kolay değil. Onun için ne demiş şâir :

*Deve hacı olmaz gitmek ile Mekke'ye
Eşek dervîş olmaz taş çekmekle tekkeye*

Binâenalâzâlik, ahlâk-ı zemîmelerimizi, kötü ahlâklarımızı yani, bırakmak lâzım. Acı damarını bırakacaksın, acı damarını. Sözün tatlı, yüzün tatlı, gönlün tatlı olacak. İncitme! İncinme ve incitme! Âh alma!

Gelmiş hacının kapısına. Hacı daha olmamış. Çünkü gene tekrar ediyoruz, esteîzübillah, Kurân'dan, ⁹⁸⁷ "قَوْلٌ مَعْرُوفٌ وَمَغْفِرَةٌ خَيْرٌ مِنْ صَدَقَةٍ". Bir fakîr senden sadaka istese, kovsan kapından, her şey berbat olur. Bir adama iyilik etsen, sonra o adam sana kötülük yapsa, kemlik etse, sonra o adamı karşına alsan, "Utanmaz herif! Sana yedirmedim mi, giydirmedim mi" filan desen, yapıdığın iyiliği bâtil edersin. İslâm'da iyilik karşılıksız olur. Yap bir iyilik, at denize, balık bilmezse, Hâlık bilir.

Daha bizim hacı olmamış gâlibâ, kapıyı çalmış bir adam, Muharrem'miş, Muharrem Ayı içerisinde olmuş. "Şey'enlillah" demiş, "hacı efendi sana geldim, ilticâ etdim" demiş, garîbim, fakîrim, kimseden bir şey isteyemedim. Sen Beytullah'a yüz sürmüş insansın, sen Kabetullah'a yüz sürmüşsün, Ravza-i Mutahhara'ya yüz sürmüşsün, Resûl-i Ekrem'in sana şefâati vâcib olmuş. Bu nimetlere ermişsin. Ufak bir ihtiyâcım var benim, başka bir yere gitmeye benim yüzüm yok. Elli lira". O devirde o kadar bir para işte, Türk parasıyla, bugünkü parayla yani. Aç kalmış adam. "Bana yardım et" demiş. Hacı bıkmış. Pişmemiş daha, "Aman keşke hacı da olmasaydım! Hacca da gitmeseydim! Ulan kapımı aşındırdınız be! Nereden hacı oldum! Defol!" demiş, kapıyı vurmuş, fukarâyı kapıdan kovmuş. Allah muhâfaza buyursun.

Burada bir hikâye anlatmadan geçemeyeceğim. Hikâye hikâyeyi bağlayacak. Çünkü esas ahkâmı tutamazsınız da hikâyeyle tutarsınız ahkâmı, onun için anlatıyorum bunu. Bana hikâyeci deme. Ahkâmla da anlatabiliriz doğrudan doğruya. Ama ahkâm unutulur, hikâye kafada kalır.

⁹⁸⁷ Sure-i Bakara 263

Kapı çalınmış, Halîlullah kapıyı açmış. İbrâhim Peygamber. Saçı, sakalı, bıyığı birbirine karışmış pis bir adam. "Yâ İbrâhim, misâfirim" demiş. "Dînin ne?" demiş. "Ben ateşe taparım" demiş. "Allah'a şirk koşana benim evimde yer yok" demiş, lap kapıyı yüzüne kapamış. Oradan çıkmış gitmiş o adam, nereye gitdiyse, Cenâb-ı Hakk hitâb etmiş, "Yâ İbrâhim! Bir sofraya açdım dünyâyâ, münkiri, mümini, sâdıkı, kâzibi, yalancısı, doğrucusu, nâmuslusu, nâmusluğu, kâfiri, müslümanı, mümini, işte ne varsa o devride, o sofradan yiyor. Sen kim oldun! O bana şirk koşuyor, ben onun rızkını kesmedim, sen kim oluyorsun da onu kapıdan çeviriyorsun. Git bul onu, yoksa seni dostlukdan ıskât ederim Yâ İbrâhim, halîliyyetden". İbrâhim Peygamber gitmiş bulmuş, yalvarmış yollarda ve sırtına almış evine getirmişdir. Kulağında bulunsun.

Müslüman akrep değil, insan sokmaya, yılan değil. Onun için ⁹⁸⁸ قَوْلٌ مَعْرُوفٌ وَمَغْفِرَةٌ خَيْرٌ مِنْ صَدَقَةٍ ". Veremezsen şâyet, "Allah versin, Allah kerîmdir, inşâallah başka zaman veririm, kusura bakma" filan diye gönder fukarâyı kapıdan. İnsan geldiği gibi melek de gelir kapıya. Seni imtihana gelir. Seni imtihan eder. Bilmediğinden değil, sana kendini bildirmek için. Sonra mülkünü ters çevirir. Kaç tâne geliyor bana, "Aman Efendi, ne yapacağım? Bu kadar zengindim, milyonlara mâlikdim, on param yok, intihar edeceğim" diyor, "borçlu kaldım" diyor. Yaaa! Gelmişdir bir melek kapısına, vaktiyle çıplakdı o, bir melek gelmişdir kapısına onun, istemiştir, kovmuşdur meleği. Güvenmişdir kendine, "Ben kazandım, sana ne oluyor" diye. "Mülkün tersine dönsün" demiştir o melek ona. Ondan sonra onun tuttuğu altın toprak olur. Bir ânda erir.

*Mala mülke mağrûr olma dime var mı ben gibi
Bir muhâlif rûzgar eser savurur harman gibi*

Koskoca pâdişahlar, dört kıtaya hükmeden pâdişah, akşamdan hükmederken, sabahleyin cellad elinde boynuna ip geçirildi. Haberin var mı ondan senin? Târihleri okusana! Akşam azîz, sabah zelîl, sabahleyin zelîl olan, akşam azîz oldu. Bir varlık var, bir kudret var : ALLAH. Düşmeyen, kalkmayan, dâimâ kudret, kuvvet sâhibi O.

Kovdu. Adam ağlayarak dışarı çıktı. İyi dinle! Komşusu orada bir yahudi varmış, o müslümanın, görmüş bu hâdiseyi, çağırmış.

Sen yahudi deyip geçme. Nice ehl-i kitâb var ki yarın ölüm hâlindeyken bazı müslümanların îmânı onlara verilecek, onların küfrü bizim müslümanın boynuna yüklenecek. Yaaa! Boş gidilmeyecek âhirete. Yaaa, birçok adam var öyle. Müslümanım diyor, dilan filan ama son nefesinde îmânı alınır, bazı gayr-ı müslimlere verilir. Onun da küfrü ona yüklenir. Öyle olur bazen. Yaaa! İyi ahlâk sâhibi ol. Sonuna bak işin. Kork! Son nefesden kork, ne olacağım diye. Allah'dan kork evvelâ. Çok mühim Allah korkusu. Verâ sâhibi ol. Namazdan, niyazdan ne haber? Hakk'dan korkuyorsan, namaza dur. Ölüm var, unutma hâ! Gence, ihtiyara, paşaya, pâdişaha, krala, peygamberlere, velîlere ölüm var. En sonunda cansız at kapıya gelecek. Hani ibâdet ve tâatın neredede! Günahın çok, hiçbir gün âh etmedin günahına. Belki ibâdetini sayacaksın yani kaç bayram namazı kıldıysan sayabilirsin yaptığın ibâdeti.

⁹⁸⁸ Sure-i Bakara 263

Yahudi çıkmış kapıdan, "Gel bakayım buraya, ne ihtiyacın var" demiş, "hacı efendi kızıdırın" demiş. O müslüman dîn gayretiyle, "Sen karışma" demiş, "o benim dîn kardeşim, beni kovar da döver de" demiş. "Canım, fenâ bir şey söylemedik. Bir ihtiyâcını görmedi gâlibâ, ben sana vereyim, ister öde, ister ödeme" demiş. "Biz de insanız ya". Deyince ağlamaya başlamış adam. "Ödeyeyim" demiş. "Zorlamayacağım seni" demiş. "Ne vakit eline geçerse ödersin" demiş. O devirde istediği şey, bugünün parasıyla, elli lira. "Al" demiş. "Allah senin önüne çıkarsın bunu" demiş ve gitmiş adamcağız.

Allah senin verdiğin sadakayı senin önüne çıkardı mı hiç? Burada bir kuşa bir çitlek verirsin, orada Allah evlâdını bağışlar. Kuşa bir yem verirsin, kediye bu kadar ekmek verirsin, Allah evlâdını bağışlar orada senin. Onu haber vereyim.

Bizim hacı efendi o gece bir rüyâ görmüş. Rüyâsında, bir saray ama şâirler bunu dile getiremez, hayâlleri de kâfi değil. Cennet saraylarından bir saray. Duvarlarının tuğlalarının bir tânesi altın, bir tânesi gümüşden, incilerle süslenmiş.

Aynen böyle olacak. Bu daha cennet-i efâl. Bir de cennet-i zât var âşıklara. En zayıf müslümana Allah bu cenneti verecek. Duvarları incilerle, zümrüdlerle, yâkutlarla süslü, toprağı miskden. Hûriler, hizmetçiler verilecek emrine âmâde. Sen burada fakîr olduğuna bakma, aslında sen sultânsın. Bir rüyâ görüyorsun şimdi, bu rüyâ bu, dünyâ rüyâsı bu, öldüğün gün uyanacaksın. O vakit, "Aaaa ben ne kadar zenginmişim" diyeceksin. İmânlıysan, Kurân'lıysan, ibâdetliysen. Yok, hep günah filan, o vakit felâket o.

Dinle! Üzerinde yazıyor hacı efendinin ismi, Hacı Hüseyin Efendi, farazâ. Hemen içeri girmek istemiş, iki melek çıkmış, "Dur" demişler hacı efendiye. "Düne kadar bu saray senin idi, dün bir fakîr geldi, kapıdan kovdun, komşun yahudi, o fukarânın kalbini hoş ettiği için, Allah senden aldı bu köşkü, ona verdi. O yahudinin ismini oraya asmışlar. Hacı efendi bunu görmüş, uyanmış. Eyvaaah! Felâketin büyüğü!

Çünkü biz diyoruz ki îmânın biri, nedir îmânın evveli, gayba inanmaktır. Cenneti gördün mü? Görmedin. Ya cehennemi? Ondan da haberin yok. Hepsini burada görebilirsene eğer.

*Mûtû kable en temûtu sırrını fehm eyleyen
Haşrı neşri gördü bunda nefha-i sûr olmadan*

Burada da görebilirsin ama bakıyorsun, görmüyorsun. Bakmakla değil iş, görmekle. Her bakan görmedi, gören gördü. Görene, köre ne! Gözsüze pünhân, gözsüz göremez onu. Baş gözüyle değil, kalb gözüyle görülür.

Ey mümin! Sana şu müjdeyi vereyim. Eğer îmânlı göçecek olursak, vallâhi ve billâhi, bak makâm-ı Muhammediyyetde yemîn ediyorum, Peygamber'den aldığım haberle yapıyorum bu yemîni, cennetdeki gideceğin makâmını görmeden rûhunu vermeyeceksin Allah'a be! Allah gösterecek gideceğin makâmı sana. Cennetdeki makâmını, derecâtını. Öyle gideceksin. Hiç dünyâyâ bakmayacaksın o vakit, ölüm acısını duymayacaksın.

Uyanmış hacı efendi, sabahleyin hemen yahudinin kapısına, "Tak tak". Yahudi inmiş aşağı, "Merhaba, ne istiyorsun hacı efendi". "Merhâbâ, dün sen bir müslümana, fukarâ bir

müslümana yardım etdin değil mi?". "Etdim". "Ne verdin". "Elli lira verdim" demiş yahudi. "Al şu elli lirayı, o benim dîn kardeşimdir, onun borcunu ben sana vereyim". "Yooook, ben sana elli liraya onu vermem" demiş, "olmaz, ben verdim o elli lirayı". "Al sana yüz lira". Bizimki işi açığözlüğe dökmüş, saksıyı işletmiş yani. İki yüz, beş yüz, bin, on bin, elli bin, yüz bin, iki yüz bin, bir milyon, iki milyon, üç milyon. "Hacıefendi hiç uğraşma" demiş, "yüz milyon versen vermem, bütün servetini de versen gene vermem" demiş. "Niye vermiyorsun, neden yani?". "Senin gördüğün köşk, sarayı ben de gördüm, bana verdiler" demiş, "senin sarayı bana verdiler, ben gördüm onu, verir miyim hiç!" demesin mi.

Allah'a inananlar, Allah'ı sevenler, Allah'ın emirlerini seve seve yapar yani yerine getirir. Bâhusûs Muharrem'de olursa, Muharrem.

Oruç tutuver. Oruç tutmaya kudretin yoksa dilini tutuver. Gıybet etme, küfür etme, kötü konuşma, dilini zikrullah ile süsle. Tutmaya kudretin yok, oruç tutmaya, dilini zikrullah ile süsle. "ve amilu's-sâlihât". Sâlihât çok.

Efendiler! İyi dinle! Bir hayır işine, bir zerre dahi olsa, ona koşarak gidiniz, ona koşarak gidelim. Zerre kadar hayır. Zerre ne demek? Bak güneş vurduğu vakitte içerden bazı tozucuklar kalkıyor, onlara zerre derler. O kadar bir hayırlı iş olsa, ona koşarak git. O kadar bir kötülük var mı bir yerde, oradan firâr et, kaç. Allah'ın gadabı, Allah'ın rızâsı nerede olduğu belli değil. Hangi ibâdetde Allah'ın rızâsı vardır bilmiyoruz, hangi sâlihâtta bilmiyoruz. Ama en ehemmi mühim olan, dînin direği, Peygamberimiz'in gözü nûru, müminin mi'râcı olan namaz. "وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ", namazı ikâme ederler". "Akim" kelimesi, tadîl-i erkâna riâyet ederek, hudû' huşû' ile, Allah huzûrunda olduğunu bilerek namaz kılmak demektir. Müminler, namazlarını kırlarlar demektir. "وَأَتُوا الزَّكَاةَ", zekâtlarını verirler". Birisi, ibâdet-i bedeniyye, namaz, zekât da ibâdet-i mâliyye.

Zekâtı verilmeyen malların cezâsını anlatmışdık Ramazan'da sizlere, söylemişdik. Gene böyle hemen kestirme yoldan söyleyelim. Zekâtı verilmeyen mallar, onlar, o altınlar, o gümüşler, neyse onun bedeli, cehennemde kızdırılacak, sâhibinin alnına, yanına, yüzüne, göğsüne, arkasına bastırılacaktır. "Onları azâb-ı elîm ile tebşîr et, Habîbim Muhammed, müjdele azâb-ı elîmi! Birikdirdikleri zekâtı, vermedikleri zekâtı, ateşde kızdıracağım, önlerine, arklarına, sağlarına, sollarına bastıracağım, işte birikdirdiğiniz parayı tadın diyeceğim" diyor Cenâb-ı Allah. Gene ⁹⁸⁹"سَيُطَوَّقُونَ" âyet-i kerîmesinde de, hadîs-i şerîfle sâbit, Ebâ Hureyre râvîsi, zekâtı verilmeyen mallar, iki başlı yılan olarak sâhibinin boynuna dolanacaktır. Kendini kurtulmak istediği vakitte, "Niçin benden kurtulmak istiyorsun? Ben senin dünyâda pek sevgili malındım, kimseye vermeye kıyamazdın" diyecek. "Bahillik edip veremedikleri mallarını boyunlarına dolayacağım" diyor Hazret-i Allah Celle Celâluhû Kurân-ı Kerîminde, âyet-i kerîmede.

Zekâtını verenler, ibâdet ve tâatını edenler, a'mâl-i sâlihâtta bulunanlar için, onlar için diyor Cenâb-ı Hakk korku yok. Gittikleri yerde korku yok, bıraktıklarına üzülmeyecekler. Bütün dünyâ senin olsa, Allah sana öyle bir nimet verecek ki, bıraktığına üzülmeyeceksin. Hiç mesâbesinde, sana verilen nimete nisbeten. Bütün dünyâ senin, Allah öyle nimet verecek ki,

⁹⁸⁹ Sure-i Âl-i İmrân 180

o nimet yanında bıraktığın mal, hiç mesâbesinde. Onun için üzülmek yok. Korku da yok gittiğin yerden.

Gitdiğimiz yer korkulu bir yer. Bir çukur kazıyorlar, içine koyuyorlar bizi. Orası âhiretin kapısı. Tek başına. Yalnız sana mı? Bana da var. Sana da var, bana da var. Kim kurtuluyor? Balık yese, balık onun kabri olur. Balık yutsa, köpekbalığı, kabrin o olur senin. Hakk'a giden kapı, o balığın karnı olur. Denizde boğulsa öyle. Tayyârede ölse, gene öyle. Kurtuluş yok hiç.

Onun için gel şimdi biz şu işi yapalım. Bu Muharrem, müslümanların yılbaşısıdır, senebaşısıdır, ibâdete başlayalım. İbâdet yapıyorsunuz diye sizden ibâdet başına para da istemeyeceğiz. İmâmlar, müezzinler, câmi için. Yaptığınız size. Hemen başlayın bakalım ibâdet ve tâata. Allah size ibâdet ve tâatdan zevk versin, öyle bir zevk bulacaksınız ki, hiçbir şeyde öyle zevk yok. Ne zevk yaparsan yap akşamdan, sabahleyin berbat olursun. Vîcdânın böyle, vîcdânın varsa eğer. Kalben böyle. Vücûden böyle, bedenlen böyle. Fakat Allah'a yapılan ibâdetler ve tâatlar, aşk, muhabbet, zikrullah, bunlar seni dinç kılacak, zevke safâya erdirecek. Doyamayacağın bir zevk duyacaksın. Allah ile sevişeceksin, daha ötesi var mı bel! Resûlullah ile buluşacaksın, daha ötesi var mı! Güzellerle buluşacaksın. Burada gördüğün güzel değil senin. Güzel gördüğün, yakında gözünün nûru sönecek, buradan çapakları akacak, burnu akacak, berbat olacak, kokacak. Sana öyle güzelliği tarif ediyorum ki, seni öyle güzelliğe davet ediyorum ki, hiç güzelliği solmayacak o, Allah güzelliği o, Muhammed güzelliği o, manâ güzelliği o.

Bir kıssamız daha vardı ama artık bu hafta bırakalım, sizi yordum iyicene, bu kadar kâfi.

Yâ Rabbi, şuraya toplanan kulların ve ben fakîr, sırf senin rızâ-yı şerîfin ve senin habîbinin rızâsı için ve onun yolundan yürümek üzere, senin evine davetli olarak geldik ve senin davetine icâbet etdik. Yâ Rabbi, biz kulken evlerimize davet ettiğimiz misâfirlerimize ikrâm ederiz, sen pâdişahlar pâdişahısın, hâşâ ki sen bizi evinden, kapından mahrûm gönderesin. Şu mübârek Muharrem Ayında bizleri taltîf et, Hüseyin'in kanı hürmetine bizi buradan boş çevirme, şekâvetimizi saâdete kalb et, çevir, gönüllerimizden dünyâ muhabbetini çıkar. Kesemize çok para ver ama paranın muhabbetini kalbimize koyma. Bizi nâmerdlere muhtaç kılma Yâ Rabbi. Azîz et, biz müslümanız. İslâm dîni, azîzdir, müminler azîzdir, bizi azîz et Yâ Rabbi. Bizi nâmerdlere el açdırma. Şu mübârek günde senin rızâ-yı şerîfini tahsîl eden âşıklar zümresine dâhil kıl. Bizi şefâat-i Ehl-i Beyt-i Mustafâ ile taltîf et Yâ Rabbi.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtın müstakîm.

10 Muharrem ve Kerbelâ Fâciası 5 Ekim 1984 (10 Muharrem 1404)

Yüzleri î mân ile münevver, gönülleri Allah aşkıyla ve Habîbullah aşkıyla atan ve çarpan, kıyâmet gününe inanan, Hakk'ın cennetine tâlib, rızâsına râğıb, cemâline âşık olanlar!

Bir yevm-i azîm, büyük bir gün içinde bulunmakdayız. Bu da Aşr-ı Muharrem'dir, Muharrem'in onudur. Hakîkaten mühim bir gün. Arşın kürsün yaratıldığı, Hazret-i Âdem'in tövbesinin kabûl edildiği, Nûh aleyhisselâmın tûfânının durduğu ve Nûh Peygamber'e tâbi olanların karaya çıkıp necâta erdiği, Hazret-i İbrâhim'e nâr-ı Nemrûd'un nûr olduğu, Hazret-i Mûsâ aleyhisselâmın kavmini alıp Mısır'dan çıkarak Firavun'dan kurtulduğu ve Firavun'un gark olduğu bir gün.

Daha nice böyle hayırlı ve müjdeli bir gün olmasına rağmen, çok ehemm-i mühim, yerlerin ve göklerin yaratılmasının sebebi olan iki cihân seyyidi Hazret-i Muhammed'in, sallallahu aleyhi vesellem, yani rahmeten-lil-âlemîn Efendimiz'in ve O'nun parçası olan Cenâb-ı Fâtîme'nin çiğerpâresi olan Hazret-i Hüseyin'in de şehâdet günü bugün. Ehl-i Beyt-i Mustafâ, zâlimler tarafından sahrâ-yı Kerbelâ'da susuz bırakılarak, on gün bir katre su vermeyerek, bütün Evlâd-ı Muhammed'in katledildiği gün. Yalnız Hüseyin'in değil. Yani Muharrem'in birinden onuncu gününe kadar. Onuncu günü de Hazret-i Hüseyin'in şehâdeti, bugün. Tam Cuma vakti, bu vakit.

Kalem böyle çizilmiş, takdîr böyle edildiğinden, takdîre İmâm-ı Hüseyin rızâ göstermiş ve Âl-i Muhammed bir yudum suya hasret olarak, ufak yavrular, kadınlar, kızlar, kundakdaki çocuklar, "el-ateş el ateş" yani "su su" diye diye, bu şekilde düşman tîrine, düşman okuna hedef olmuşlar ve şehîd olmuşlardır. İnnâ lillah ve innâ ileyhi râciûn.

Şimdi, böyle deryâdan bir katre, şemsden bir zerre olarak bir hadîs-i şerîf okuyacağım. Çok

hadis var Hazret-i Haseneyn hakkında yani İmâm-ı Hasan ve İmâm-ı Hüseyin hakkında. Ben bir tânesini okuyacağım. El 'ârifü yekfîhi işâra. Âriflere işâret kâfî gelir. Cennetin gençleri İmâm-ı Hasan ve İmâm-ı Hüseyin'dir. Şübbânü ehlü'l-cenne. Bu rütbeyi almışlar. Ve kâlennebiyyü sallallahu aleyhi vesellem. "Ehabbü ehl-i beytîhî ileyye el-Hasenü ve'l-Hüseyin". Ehl-i Beyt'imden bana en sevgili olan Hasenim ve Hüseyinimdir diyor.

Resûl-i Ekrem sallallahu teâlâ aleyhi vesellem Efendimiz Hazretleri, ekseriyâ bunları omuzlarına alırlardı. Hattâ bir zât görmüş de demiş ki, "ni'me'l-râkib", "ne kadar güzel yüklenici" demiş de, Efendimiz ona cevâben, "ni'me'l-merkûb" buyurmuşlar, "binenler ne kadar güzel" demiş. Resûlullah'ın omuzunda dolaşan bu yavrular, Ümmet-i Muhammed tarafından yerlerde sürüklenerek öldürüldüler. Hattâ İmâm-ı Hüseyin, Cenâb-ı Peygamber boynundan öpdüğü için, orasından bıçak kesmedi, ensesinden şehîd ettiler. İmâm-ı Hasan'ı da dudaklarından öpdüğü için onu da zehirle şehîd ettiler. İnnâ lillah ve innâ ileyhi râciûn. Elâ la'netullahi 'ale'z-zâlimîn. Allah'ın Kitâbı'yla söyledik.

İmâm-ı Cafer-i Sâdık diyor ki, Hüseyin'in, ceddimin, yaralarını saydılar diyor. Şehâdetinden sonra. Eyvâh! Ümmet-i Muhammed'in hâline bakın. Peygamber'in sevgili yavrularını, torunlarını. Altmış üç ok, kirpiye dönmüş. Altmış üç ok saplanmış Hazret-i Hüseyin'in üzerine. Otuz dört kılıç darbesi. Sonra mübârek başlarını kestiler alıp Şam'a götürdüler. Cesedleri çıplak kaldı sahrâ-yı Kerbelâ'da. Üç gün. Semâvât karardı, gökden kan yağdı. Korkdular ki kıyâmet kopacak diye. Kâfirlerin, zâlimlerin başına koptu kıyâmet.

Bu daha evvelden haber verilmiş. Demek ki bu iş olacak. Resûl-i Ekrem söylüyor, sallallahu aleyhi vesellem, "Ahberenî Cibrîlû", Cebrâil bana haber verdi, "Enne'l-Huseyne yuktelu bi şâti'l-firât", Hüseyinim Fırat nehrinin hemen kenarında şehîd edilecektir. Bunu haber verdi Peygamber. Resûl-i Ekrem, her şey evvelden kendisine bildirildiği için haber vermişti.

Şimdi gelelim. "İzâ huşire'n-nâsü fî yevmi'l-arasât". Kıyâmet kopar, bu nizâm-ı âlem bozulur. Hiç kimsenin yaptığı yanına kâr kalmaz. Herkes ektiğini biçer. Yıldızlar dökülür, denizler kaynar, kabirler eşilir, ölenler dirilir, herkes bu âlemde yaptığığın cezâsını bulmak üzere huzûrullahı götürülür.

Olacak mı? Evet, böyle olacak. Nasıl dirileceğiz? Görmüyor musun, ilkbaharda ölü toprak nasıl diriliyor, her sene. Seni yoktan var eden, seni öldürdükten sonra tekrar diriltmeğe kâdirdir. Sen yoktun, hiç modelinde yokken seni halk etti. Kim kimin aynı oldu dünyâda? Milyarlarca insan var, hiç kimse kimsenin değil. Böyle yaratan Allah, istediğini yapar. Herkesin ağzı, dili, gözü de başkadır, sesi de başkadır, parmağının ucu da başkadır. Bir adam doktor olup da Allah'ı inkâr etse ona şaşılır, hayret edilir. Halk mahşere toplanır. Bir münâdî, arşın arkasından nidâ eder, "Yâ ehl-i mevkîf, Ey mahşer ehli!, Guddû ebsâraküm hattâ temurre binti Muhammedin" sallallahu aleyhi vesellem, "Herkes yüzünü yere eğsin, gözlerini kapasın, Muhammed aleyhissalâtü vesselâmin kızı Fâtîme Sultân geçecek". Cenâb-ı Fâtîmetü'z-Zehrâ, bir elinde Hüseyin'in kanlı gömleği, bir elinde Hazret-i Hasan'ın zehir taşı olduğu halde, serâdık-ı mahşere varır, arşın önüne, "Yâ Rabbi, bu oğlumun kanlı gömleği, bu da Hasanımın zehir taşı, oğluma hıyânetlik yapan, düşmanlık yapanlarla, onlar arasındaki bulunan hükmü kazâ et" der Allahu Teâlâ'ya. Allah, hükmünü kazâ eder. Sonra

der ki, "Benim evladlarıma ve ehl-i beytimin musîbetine ağlayanlara beni şefî' kıl". Allah, müsâade eder, şefâatçi olur. Onun için, biraz mahzûn olunuz ve üzüntü duyunuz bugün. Bu şefâat-ı Fâtîme'ye nâil olmak için.

Allah cümlemizi ve cümle Ümmet-i Muhammed'i, Ehl-i Beyt-i Mustafâ'nın hürmetine, nârından âzâd, dâhil-i cennet, civâr-ı Mustafâsında iskân eylesin.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

GEÇMEYİZ

*Geçeriz dünyâda cân ü cânândan
Kerbelâ'da akan kandan geçmeyiz
Geçeriz ukbâda bâğ-ı cinândan
Kerbelâ'da akan kandan geçmeyiz*

*Kanar hâlâ kalbimizde bu yara
Hayderîyiz meyletmeyiz ağyâra
Çekseler de bizi sonunda dâra
Kerbelâ'da akan kandan geçmeyiz*

*Hüseyn bizim cânımız cânânımız
Hasan dahî dînımız îmânımız
Kırılsak da pîrimiz civânımız
Kerbelâ'da akan kandan geçmeyiz*

*Genç ihtiyâr ateşe bıraksalar
Boynumuza bukağılar taksalar
Birer birer yakalayıp yaksalar
Kerbelâ'da akan kandan geçmeyiz*

*Hazret-i Hayder-i Kerrâr başımız
Hüseyn için dökülür gözyaşımız
Bu dünyada kalsa tek yoldaşımız
Kerbelâ'da akan kandan geçmeyiz*

*Ehl-i Beyt-i Mustafâ'ya fedâyız
Hamdülillah zâlimlerden cüdâyız
Rûz-i mahşer sâhib-i iddiâyız
Kerbelâ'da akan kandan geçmeyiz*

*Aşkî ağlar şehîd-i Kerbelâ'ya
Gözyaşıyla niyâz eyler Mevlâ'ya
Katlanırsız binbir türlü belâya
Kerbelâ'da akan kandan geçmeyiz*

Zikir ve Şükür
21 Aralık 1984 (27 Rebûlevvel 1405) ABD⁹⁹⁰

Kâllallahu Teâla fî Kitâbihi'l-Azîz.

Eûzübillahimineşşeytânirracîm.

Bismillahirrahmânirrahîm.

أَفَلَا يَنْظُرُونَ إِلَى الْإِبِلِ كَيْفَ خُلِقَتْ * وَإِلَى السَّمَاءِ كَيْفَ رُفِعَتْ * وَإِلَى الْجِبَالِ كَيْفَ نُصِبَتْ⁹⁹¹

Sadakallahü'l-Azîm.

Gönülleri î mân nûruyla pürnûr, yüzleri Allah'a secde etmekle sürurlanan ehl-i î mân!

Akşamda ve sabahda Cenâb-ı Hakk'ı zikretmeliyiz. Kişi sevdiğini çok zikreder. Allah'ı sevenlerin her a'zâsı dil olur, her a'zâsı Allah'ı zikreder.

Allah'ın verdiği nimetlere şükretmeliyiz. Allah'ın verdiği maddî ve manevî her nimetin şükrünü edâ etmezsek, verilen nimet elimizden alınabilir. Verilen nimetlerin şükrünü îfâ etmeliyiz ki Allahu Teâlâ o nimetlerini bize çoğaltsın.

Akşamda sabahda Hakk Teâlâ'yı zikretmeye gelince. Dikkat edilirse sabahleyin bu kâinât sahnesinden perde kaldırmakda, akşam olduğu vakitte de yine bir perde indirilmektedir. Bunlar bize basit şeyler gelsin. Gözlerinde ibret olan kişiler için bunlar ehemmiyetli mühim hâdiselerdir.

Deve nasıl yaratıldı? Semâ nasıl ref edildi? Güneşin semâda cereyânı, yıldızların semâyı tezyîni büyük ibretlerdir.

Sevgilimiz olan Allahu Teâlâ'yı zikredersek, O da bizi zikreder. Zikrede ede kalbimizde O'nun muhabbeti hâsıl olur. Kalbimizde O'nun aşkı zâhir olunca, Hakk Teâlâ da bizi sever. Bize bizden yakın olan Allah'a biz de yaklaşıyoruz. Sonra sevgilimiz bizi semâda ve ardda olan kullarına ve meleklerine, kürre-i ardda bulunan kendine karîb olan kullarına yani yakîn olan kullarına bizi sevdiğini ilân eder.

⁹⁹⁰ Efendi Hazretleri, bu hutbeyi, imârına vesîle oldukları New York'daki bir mescidde çoğu kendi eliyle islâma girmiş olan Amerikalı müslümanlara hitâben îrâd buyurmuşlardır.

⁹⁹¹ Sure-i Gâşiye 17-19

Dillerimiz kilitlenmeden Allah'ı zikretmeliyiz. Kalblerimiz çürümeden Allah'ı sevmeliyiz. Gözlerimize toprak dolmadan Hakk cemâlini görmeliyiz. İş işden geçdikden sonra pişmanlık fayda vermez. Mallarımız dağılmadan onun şükrünü ifâde etmeliyiz, îfâ etmeliyiz. Gönül almalıyız, gönül kabelelerini tavâf etmeliyiz. Göğs sığmayan Allah, kalbe tecellî eder. Allah'ın bulunduğ kalbler kırık kalblerdir, gözleri yaşlı olanların kalbleridir, derdlilerin kalbleridir, âşıkların ve sevgililerin kalbleridir.

Allah bizi sevdikleri meyânına idhâl etsin. Lisânımız esmâlarıyla süslesin. Kalbimizi de aşkıyla ziynetlendsin. Son kelâmımız Kelime-i Tevhîd, Kurân-ı Mecîd olsun. Bize en büyük nimeti olan Hazret-i Muhammed'i bizden, bizi Hazret-i Muhammed'den ayırmasın. Nimetlerin büyüğü olan îmân ile bizim son nefesimizi verdirsin. Bu âlemde bizi sâlihlerle ve güzel âşıklarla buluşturduğu ve biliştirdiği gibi, ebedî âlemde de âşıklarla sâlihlerle buluştursun ve ihyâ etsin. Kötülerin şerrinden korusun. Nefsin şerrinden korusun. İblis'in şerrinden korusun. İnsan şeytanlarının şerrinden korusun. Bizi kendine lâayık kul, habîbi Muhammed'e lâayık ümmet, tâbi-i sünnet eylesin. Âmin.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

Kıyâmet ve Mahşer
28 Aralık 1984 (4 Rebûlâhir 1405)

Kâllallahu Teâlâ fî Kitâbihi'l-Azîz.

Eûzübillahimineşşeytânirracîm.

Bismillahirrahmânirrahîm.

إِذَا السَّمَاءُ انْفَطَرَتْ * وَإِذَا الْكَوَاكِبُ انْتَثَرَتْ * وَإِذَا الْبُحَارُ أُفْجِرَتْ * وَإِذَا الْأَرْضُ مُغْتَرَّتْ * عَلِمَتْ نَفْسٌ مَّا قَدَّمَتْ وَأَخَّرَتْ⁹⁹²

Sadakallahü'l-Azîm.

Nûr-i îmân ile kalbleri pür-nûr, Allah'a secde etmekle yüzleri mesrûr, cümle enbiyâlar serdârı, serveri, sebep-i hilkat-i Âdem, sebep-i hilkat-i âlem olan Muhammed Mustafâ'ya îmân etmekle îmânlarını kemâle erdiren, kıyâmet gününe inanan, Hakk'ın cennetine tâlib, rızâsına râgıb, cemâline âşık olanlar!

Okumuş olduğum âyet-i kerîme gâyetle şiddetli ve dehşetli kıyâmetin evsâfını beyân eden bir âyetdir ki, bu, muhakkak böyle olacaktır.

Kıyâmet üç kısımdır. Bir kimse öldüğü vakit onun kıyâmeti kopmuş demektir. Zâten zâhirde kâinât büyük, insan küçük görünse de hakikatde âlem-i kübrâ insan, kâinât âlem-i sugrâdır. Bir kimse öldü mü o kimsenin kıyâmeti kopdu demektir. İkincisi, bir milletin istiklâli elinden gitdi mi, o millet düşman ve zâlim yumruğu altında inlemeğe başladı mı, o milletin kıyâmeti kopmuş demektir.

Bir binâ yapıldı mı yıkılır. Bir kimse doğdu mu ölür. Bir cemaat bir yere toplandı mı dağılır. Âdetullah böyledir. Sünnetullah böyle kurulmuştur. Doğmasa ölmez. Yapılmazsa yıkılmaz. Öyleyse her şeyin bir nihâyeti vardır, bir sonu vardır. Sonu olmayan ancak evvellerin evveli, âhirlerin âhiri Allahu Teâlâ ve Tekaddes Hazretleridir.

⁹⁹² Sure-i İnfitâr 1-5

İkinci kıyâmet, orta kıyâmetdir ki, bir milletin istiklâli elinden gider, kâfir ayağı altında kalır, serbestçe Allah diyemez, iffeti, ırzı, nâmûsu, mukaddesatı ayak altında ezilir. O da ikinci bir kıyâmetdir. Orta kıyâmetdir.

Bir kıyâmet daha vardır ki o kıyâmet de, bu gördüğümüz kâinâtın yıkılmasıdır ki bu olacaktır. İşte okuduğum âyet-i celîle bu kâinâtın yıkılmasına dâir olan âyet-i kerîmedir.

Dört büyük melek vardır. Bunların her birinin bir vazîfesi vardır. Kâinâtda hiçbir şey fuzûlî yaratılmamıştır.

Herkes bu âleme bir vazîfe ile gelmiştir. Herkes vazîfesini ikmâl eder ve buradan çıkar ve gider. Kimine külah düşmüştür, kimine şapka. Kimine haç düşmüştür, kimine ay-yıldız. Kimine Lâ ilâhe illallah, kimine küfür düşmüştür. Elhamdülillah ki biz külah düşenlerdeniz. Yani Allah'ın kulları, pek sevgili olan Muhammed'inin ümmetiyiz. Elhamdülillah. Bize bu düşmüş, kismetimize.

Gene ayrı ayrı vazîfelerimiz vardır. Meselâ dersin ki, "Arkadaş gel bu sene hacca gidelim" dersin, "Şu binâyı bitireyim de öyle geleyim" der. Sen hacca gider gelirsin o adam binâyı bitirmiştir fakat binânın içine girmek nasîb olmamıştır. Çünkü vazîfesi yalnız binâyı bitirmektir, içine girmek değil. Bitirir ve âhirete gider. Fefham! İftah ayneyk! Gözlerini aç! Düşün!

Düşün, taşın, tefekkür et. Bir saat tefekkür altmış sene, yetmiş sene nâfile ibâdetden daha efaldır. Ama câhilin düşüncesi onu tecennüne götürür. Biraz ilim sâhibi ol. İlim de Allah'ı bilmektir. Allah da Allah'la bilinir. İlimsiz Allah bilinmez. Hakk Teâlâ kendisini bildirmezse bilemezsin. Kamyon dolusu kitap okusan gene bilemezsin. Bulamazsın, olamazsın, ham gidersen buradan.

Çünkü buraya fitrat-ı islâm üzere doğarız, bazımız islâm üzere yaşarız, islâm üzere ölür gideriz. Allah cümlemize böyle nasîb etsin. Çenemiz Lâ ilâhe illallah ile kapansın. Gene bu dünyâyı insan islâm fitratı üzere doğar, anası babası kâfirdir, onlardan gördüğü terbiye üzere kâfir olarak yaşar ve öyle göçer gider âhirete.

Gene bu âleme bir insan fitrat-ı islâm üzere doğar, küfür üzerine yaşar, fakat doğduğu veya ekildiği gece Kadir Gecesi'dir, yani Kurân'ın nüzûl ettiği gecedir, Allah ona son nefesde îmân nasîb kılar, küfür üzere yaşadığı halde, cehenneme girmesine bir karış kaldığı halde, iş kitaba taalluk eder, îmân üzere çenesi kapanır, öyle gider âhirete. Çok mühim bu konuştuğum söz. Size bunun ehemmiyeti mühim olduğunu şöyle hatırlatayım. Hepiniz işitmişsinizdir ama bilmeyiz. Balık suda olduğunu bilmez. Onun gibiyiz biz. Allah'ın nimetleri etrâfımızı sarmıştır fakat bunun farkında bile değiliz biz. Olamıyoruz. İnşâallah oluruz.

Sünnetiyle, vâcibiyle, sünnet-i müekkedesi, sünnet-i gayr-i müekkedesi, farzı, vâcibi günde kırk vakit namaz vardır. Namaz kılıyor musun?. Kalbin temiz gâlibâ! Biz hem kılıyoruz hem de kalbimizi temizlemeye çalışıyoruz ama bir türlü temizlenmiyor. Güç, çok güç. Ama bazı namaz kılmayanları görüyoruz, mâşallah onların kalbleri tertemiz olduğu için namaz

kılmalarına lüzûm kalmıyor! Bu kafaları bırak! Sana bir önder var. ⁹⁹³ "أَسْوَدَ حَسَنَةً". Kim biliyor musun? Serdâr-ı Ekrem. İsmi dâimâ Allah'ın ismi ile anılan zât. Lâ ilâhe illallah Muhammedü'r-Resûlullah. Sana O, önder olmuş, hattâ o kadar çok ibâdet etmiş ki, ibâdetden mübârek ayakları şişmiş. Elhamdülillah. Sonra Allah O'na demiş ki, Kurân-ı Kerîm inzâl etmiş, "Tâhâ" demiş. "Sevgili Tâhâ! Sana biz Kurân'ı meşakkat için indirmedik. "İllâ tezkiraten li men yahşâ", "Allah'dan korkanlar için bir tezkiredir" demiş. Hatırlama, unutulmaları hatırlama. Âlem-i ervâhı. "Elestü bi rabbiküm" hitâbını, bezm-i elesti hatırlamaktır. Allah'a verdiği sözü hatırlamak. Daha çok hatırlanacak şeyler var.

Gene Resûl-i Ekrem'e demişler ki, "Yâ Resûlallah senin hiç günahın yok, masûmsun sen, günahsızsın, Allah seni masûm yarattı. Bu ne kadar namaz kılmak" demişler. "Rabbime şükretmeyeyim mi?" demiş. "Rabbime şükretmeyeyim mi?" demiş.

Yine Hazret-i İlyas ölüyormuş. Herkes ölecek ya. Ama hayvan ölür, insan ölmez, olur. Peygamberler ölmezler, olurlar. Büyükler olur, küçükler ölür. Hayvan ölür. Baksana görmüyor musun, ⁹⁹⁴ "وَلَا تَقُولُوا لِمَنْ يُقْتَلُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَمْوَاتٌ" âyetini. Oku bak, altında ne diyor Allah. "Siz Hakk yolunda bulunanlara ölü demeyiniz" yani Allah yolunda katlolunanlara. "Onlar ölü değildir, onlar uludur" diyor Allah. Diridir diyor, uludur diyor. Onun için söylüyorum yani. Ağlıyormuş. Melekü'l-mevt İlyas Peygamber'e demiş ki, "Yâ nebiyallah, ağlamanıza hiç hâcet yok, siz bir peygambersiniz, sizin makâmınız cennettir" demiş. "Yâ Melekü'l-mevt, ben ona ağlamıyorum" deyince, "Peki niye ağlıyorsunuz" diye sormuş. "Rabbime ibâdete doyamadım" demiş. Bak gör ki ne zevk almış ibâdetden.

Onun için bu kafayı bırak! Beş vakit namazı kıl, lâzım olacak sana! Senin burakın, bineğin namazındır. Seni Allah'a ileten odur. Ama namaz kıldığın vakit de güzel ahlâk sâhibi ol. Harâm yeme sakın hâ! Harâm yersen namazın sevabını başkasına verirler, sana yorgunluğu kalır. Yeterse ne a'lâ, yetişmezse, onun günahını alırlar sana yüklerler. Geçiyoruz.

Kırk rekatda, "İhdines-sırâta'l-müstakîm" diyoruz. Kurân'ın tercümelerine bak. Manâsı, "Yâ Rabbi, sana giden yolda ayağımızı sâbit-kadem eyle, ayağımızı kaydırma, çenemizi îmânsız kapama" diyoruz Allahu Teâlâ Hazretlerine. Günde kırk defa. Farkında mısın, "İhdine's-sırâta'l-müstakîm" in? O kadar mühim.

Evet. İsrâfil melek, onun eline Allah bir şey vermiş. Nefha. O dâimâ Cenâb-ı Hakk'ın emrine muntazır, bekliyor.

Dört melek var. Melekü'l mevt, o âşık ile maşûku birbirine kavuşturur. Âşıklar var ya, Allah'ı sevenler. Muhammed'i sevenler var, sallallahu aleyhi vesellem.

Peygamberimizi seversen, sallallahu aleyhi vesellem, îmânın kemâle erer. O'nu sevmeyince yol bulamazsın! En kestirme yol, Resûl-i Ekrem'in muhabbetiyle Allah'a vuslatdır. O'ndan başka yol yok! Çok yol var. "Et-turuku ilallahi bi enfâsi'l-halâik" yani Allah'a giden yollar mahlûkâtın nefesleri sayısındadır ama bütün yollar kesilmiş, bütün kapılar kapanmıştır,

⁹⁹³ Sure-i Ahzâb 21

⁹⁹⁴ Sure-i Bakara 154

ancak tek bir kapı var, o da Bâb-ı Muhammediyyet'dir. Bir tek oradan gidilebiliyor, en kestirme yol o.

Hazret-i Resûl-i Ekrem'i şeffî getirdin mi, Allah kabûl eder her şeyi. Hazret-i Âdem bile öyle yapmış. Babamız Âdem aleyhisselâm üç yüz sene ağlamış, ⁹⁹⁵رَبَّنَا ظَلَمْنَا أَنْفُسَنَا وَإِنْ لَمْ تَغْفِرْ لَنَا "وَتَرَحَّمْنَا لَنَكُونَنَّ مِنَ الْخَاسِرِينَ" diyerek üç yüz sene ağladıktan sonra kalbine şu ilhâm gelmiş : "Yâ Rabbi! Habîbin Ahmed Resûlün Muhammed hâmil olduğum nûr-i Muhammed hürmetine beni affet" demiş ve affolmuş. Hakk Teâlâ Hazret-i Âdem'e sormuş : "Yâ Âdem! Hâmil olduğun nûrun indimdeki fazîletini nereden bildin?" demiş. Hazret-i Âdem, "Yâ Rabbi, bana rûh verdiğin vakitte, nereye bakdımsa senin isminle O'nun ismini bir gördüm, hep beraber yazmışsın. Anladım ki bu kâinât O'nun hürmetine halk olundu" demiş.

"Levlâke levlâk lemâ halaktü'l-eflâk" hadîsi hakkında bazıları mevzûdur diyorlar ama, belki elfazı mevzûdur, manâsı mevzû değildir. Bunu da ehline söyledik.

O nefha ile hazır bekliyor İsrâfil. İkinci melek Azrâil aleyhisselâm, âşıkı maşûka erdiriyor. Yâhud âşıkı maşûkundan ayırıyor. İki türlü. Azrâil'in yaptığı vazîfe budur. Birisi mamûr hâneleri harâb eder, buradaki sevdiğinden seni ayırır, ağlaya ağlaya, malından mülkünden ayırır. İkincisi buradan o tarafa yüzlerini dönenleri, dünyâdan ve ehl-i dünyâdan yüz çevirenleri, onları Cenâb-ı Hakk'a iletir. Her eve gelir, davetsiz gelir. Her eve uğrayacak, hepimizin yanına yaklaşacak. Sakın hâ böyle makâm-ı hakâretde "Azrâil gibi herif" diye konuşma sakın hâ! En son onunla görüşeceksin. "Aleyhisselâm" diye konuş. Ağzını topla. Allah'ın büyük meleklerine, meleklerin resûllerine hürmetkâr ol. Ekseriyâ bizim halk tabakası bilmez, abûsü'l-vecih bir adam gördü mü, "Azrâil gibi adam" der. Sakın hâ öyle deme, sakın hâ! Birkaç yüzü vardır. Amelin ne şekilde ise öyle görünür sana. Amelini tathîr et. Aynayı kırmaya kalkma, yüzündeki karayı sil. Yüzünde kara olan aynaya baktığı vakitte aynada kara görür. Aynayı kırma, yüzündeki karayı silersen ayna seni temiz gösterecek. Geçiyoruz.

Üçüncü melek, Mikâil'dir. O taksîmât-ı erzâk eder yani rızıkları taksîm eder. Allah herkes için ne takdîr etdiyse. Hiç boşuna çalışma, topladığın senin değil. Boğazından geçen senin, o kadar. Topladığın senin değil, kim bilir kimin için topluyorsun. Allah sonumuzu, âkıbetimizi hayreyleye. Zekâtını veremezsin, sadakanı dağıtamazsın, toplarsın, toplarsın, kimin için acaba? Bilmiyorsun. Yanında götüremezsin.

Dördüncü de Cebrâil aleyhisselâmdır. O da, peygamberlere nâzil olan, vahiy getiren melektir.

Bu İsrâfil'in vazîfesi, elinde bir sûr vardır, düdüğü, boru, o bekler böyle. Hakk Teâlâ ne vakit ki ona işâret verecek. O, "füff" diye bir kere üfürdü mü, semâ çatlayacak. İşte okuduğum âyet-i kerîmenin manâsı bu. Sonra yıldızlar dökülecek. Denizler kaynayacak. Kabirler eşilecek. Karmakarışık olacak kâinât. Bir müddet öyle kalır.

*Mal sâhibi mülk sâhibi
Hani bunun ilk sâhibi*

⁹⁹⁵ Sure-i A'râf 23

*Mal da yalan mülk de yalan
Al biraz da sen oyalan*

Sonra Allahu Teâlâ kâinâta seslenir, ⁹⁹⁶ لَمَنِ الْمُلْكُ الْيَوْمَ, bugün mülk kimin?". Hani mal sâhibleri, ordu sâhibleri, hani "ene rabbükümü'l-a'lâ" diyen Firavunlar, hani yer tanrılığı yapan Nemrudlar, ne oldunuz! Hani ya ordularınız! Benim diyordunuz. Hani İskenderler, hani Sezarlar, hani Hitler, Musoliniler! Ses yok. Hiçbir canlı kalmamış. Sonra Cenâb-ı Hakk kendisine cevap verir, بِاللهِ الْوَاحِدِ الْقَهَّارِ, kahhâr olan Allah'ındır".

Mülk Allah'ındır. Hem bugün hem yarın. Bunu böyle bil. Zâten mülkü ve evlâdı kendine muzâf kıldın mı fitne olur. ⁹⁹⁷ إِنَّمَا أَمْوَالُكُمْ وَأَوْلَادُكُمْ فِتْنَةٌ". Kendine muzâf kıalarsan, yani "Benim malım, benim evlâdım" dersin, sonra fitne olur. Allah'ın olduğunu söylersen fitneden kendini halâs edersin.

İkinci sefer Cenâb-ı Hakk emr ü fermân buyurur, İsrâfil'i ihyâ eder, İsrâfil sûru üfürür. Bütün kabirler eşilir, ilkbaharda yerden otlar gibi, bütün insanlar yerden biterler ve mahşere yollanırlar. Evvelâ haşır olan kimdir bilir misiniz? Sevgili Peygamberimiz Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâm. Hazret-i Peygamber'in kabrinden bir nûr çıkar, kâinâtı kaplar. Dört melek nûrun olduğu yere gider. Resûl-i Ekrem dirilir, kabrinden kalkar. Mübârek başından, sakalından toprağı dökerek. Görür dört meleği. "Hani benim ümmetlerim yâ Cebrâil?" der. Evvelâ bizi sorar. Sen Peygamber'i sorduğun var mı? Günde kaç defa soruyorsun bakayım? Resûlullah'a günde kaç salavât veriyorsun? Evvelâ seni sorar, beni sorar. "Nerede ümmetlerim?" diye. "Yoksa cehennemden kenarında mı bıraktın yâ Cebrâil, mîzânda mı bıraktın, sıratda mı bıraktın onları?" der. "Vallâhi Yâ Resûlallah, evvelâ sen ihyâ oldun. Senden evvel dirilen yok, evvel-i haşır sensin. Dikkat etdiyseniz size es-selâmü aleyke yâ evvelü'l-haşır diye selâm verdim yâ Resûlallah". Buraka biner ve bütün Ümmet-i Muhammed'in müttakîleri...

İttikâ sâhibi ol. Ne demek biliyor musun, ittikâ sâhibi olmak? Sana şöyle anlatayım. Biri iş yapacağın vakitte düşün, "Bu Allah katında makbûle geçer mi geçmez mi". Makbûle geçmediğini anladın mı hemen onu terk et. Ona ittikâ sâhibi derler. Bunun daha yüksek bir mertebesi vardır. Verâ sâhibi vardır. Öyle olursan daha a'lâ olur senin için. Çünkü Allah'ın en kerîm kulu Allah'dan en çok korkandır. Allah, Kurân'da öyle ilân etmiştir. إِنَّ أَكْرَمَكُمْ عِنْدَ اللَّهِ أَتْقَاكُمْ."

Ne yaparsan yap, Allah seni görmekte, nerede olursan ol, Allah seni görmekte ve bilmekdedir. Her yaptığını işitmekdedir. Bitdi o kadar. Bunu hatırlından çıkarma! İki şeyi unutursan helâk oldun demektir. Biri Allah'ı, biri de ölümünü. Bunları unuttun mu helâk oldun demektir. Hatırlından hiçbir zaman çıkarma. İbâdet ve tâatına devam et, ölünceye kadar. Tâ Melekü'l mevt göğsüne oturuncaya kadar ibâdet ve tâata devam. Lisânın Allah desin, kalbin Allah aşkıyla çarpsın. Lisânın salavât-ı şerîfe versin, kalbin aşk-ı Muhammed'le vursun. Alnında Allah'a secde eseri bulunsun. Seni kurtaracak olan odur. Senin necâtın orada.

⁹⁹⁶ Sure-i Mü'min 16

⁹⁹⁷ Sure-i Tegâbun 15

Ve yollanılır mahşere, mîzân kurulur, a'mâl-i sâlihâtı ağır gelenler cennete, günahı çok gelenler bu tarafa ayrılır. Şefâat-i Resûlullah hakdır, günahkârlardan milyonlarca insana Resûlullah şefâat eder. Kısa kesiyoruz. Sulehâ cennete, kâfirler nâra ayrılır. ⁹⁹⁸ وَأَمَّا زُورَ الْيَوْمِ أَيُّهَا الْمُجْرِمُونَ " âyetinin izhârınca. Sâlihler, zâhidler cennete varır, âşıklar dîdâr gider.

Allah cümlemizin âkıbetini hayr eyleye. Allah cümlemizi zât cennetine dâhil kılıp, dünyâda da sevdiği kullarından ayırmaya.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

⁹⁹⁸ Sure-i Yâsîn 59

Şükür
4 Ocak 1985 (11 Rebîulâhir 1405)

Kâllallahu Te'âla fî Kitâbihi'l-Azîz.

Eûzübillahimineşşeytânirracîm.

Bismillahirrahmânirrahîm.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَلْتَنْتَظِرْ نَفْسٌ مَّا قَدَّمَتْ لِغَدٍ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ⁹⁹⁹

Sadakallahu'l-Azîm

Ve kâle'n-nebiyyü sallallahu te'âlâ 'aleyhi vesellem, "Re'sü'l-hikmeti mehâfetullah".

Sadaka Resûlullahi Rabbi'l-âlemîn.

Allahu Teâlâ ve Tekaddes Hazretlerinin tarafından nâzil olan ve Cibrîl-i Emîn Nâmûs-ı Ekber vâsıtasıyla Habîb-i Ekrem sallallahu aleyhi veselleme indirilen, elimizde bulunan habl-i ilâhî, Allah'ın ipi ve Kelâm-ı Kadîm'i, Kurân-ı Mübîn, bunun her bir harfi, binlerce manâya, yüzbinlerce manâya hâmilidir. Her bir harfi! Kelimesi değil. Anlamaya izân gerek, irfân gerektir. Allahu Teâlâ kalb perdesini çâk ederse, birçok manâya âşinâ olabilirsiniz. İşin başı Hakk'dan korkmaktır ve verâdır, Allah korkusudur. Allah'dan sen ne kadar çok korkarsan, o kadar sana Kurân söyler. Her bir harfi söyler, her bir kelimesi söyler, her bir noktası söyler, her bir harekesi sana birçok haberler verir. Senin şurada şöyle oturacağın dahi Kurân'da kayıtlıdır, mukayyedir. Çünkü Cenâb-ı Allah, ¹⁰⁰⁰ "يَا صَاحِبَ كِتَابٍ مُبِينٍ", yaş ve kuru ne varsa Kurân'la bildirdik" diyor Allah. Yaş ve kuru, "يَا صَاحِبَ كِتَابٍ مُبِينٍ", apâşikâr Kurân'da vardır" diyor. Anlamaya irfân gerek. Allah'la arayı iyi yapmak lâzım. Allah'la arayı iyi yapmak lâzım.

Allah'la arayı iyi yapmak da birinci Allah'ı zikretmektir. Gene Kitâb-ı Kerîm'inden haber verelim, ¹⁰⁰¹ "فَاذْكُرُونِي أَنُكَرُكُمْ", beni zikrediniz, ben sizi zikredeyim" diyor Allah. Zikir karşılıklı oluyor bu sefer. Kul Allah'ı zikretmeye başladı mı Allah da seni zikrediyor karşında senin, estağfirullah, mekândan münezzeh olarak. İstiğfâr ile zikrediyorsun, afv ile seni zikrediyor. İsteyerek zikrediyorsun, O vererek seni zikrediyor. Sen O'na yürüyerek gidiyorsun, O sana koşarak geliyor. Hiçbir kul Allah desin de O'ndan mahrûm dönsün, buna şaşılır, hayret edilir. Vele ki o kul, seksen sene, yüz sene dalâlet sahrâlarında dolaşsın, küfür deryâsında

⁹⁹⁹ Sure-i Haşr 18

¹⁰⁰⁰ Sure-i Enâm 59

¹⁰⁰¹ Sure-i Bakara 152

boğulsun. Sonra aklını başına alsın, Allah desin, Allah hemen ona cevap verir, Celle Celâluhû Hazretleri. O kadar mütekebbirdir, o kadar da kullarına mütevâzidir. Severecek halk etmiş. Ne arşı sevmiş, ne kürsüyü, ne cenneti, ne hûriyi, ne gilmânı. Sevgilisini kullardan seçmiş. Kim o sevgilisi? Habîb-i Hudâ Hazret-i Muhammed Mustafâ. Ona da biz îmân etmişiz, bizi de seviyor Allah. Eğer bizi sevmeseydi O'na ümmet etmezdi. Bir defa mevkiini öğren, bil.

Bize burada, okuduğum âyet-i kerîmede, "Yâ eyyühellezîne âmenû" hitâbıyla hitâb eden, Allah. Bu Kurân-ı Celîl, elimizde bulunan bu Kurân-ı Celîl, yüz suhuf, üç büyük kitâbın zübdesi ve son kitap. Ondandır sonra kitap filan nâzil olmaz. Semâvî kitap yoktur artık. Ancak o Kurân'dan alınan nûr ile yazılan kitaplar olabilir. İncil, Tevrat, Zebur, yüz suhuf, Kurân'da cem olmuş. Zübdesi, doğrusu, tahrîfden masûnu Kurân'da zikrolunmuş. Tahrîfden masûnu! Çünkü onlar tahrîf edilmişler. Kullar bozduğu için. Onlar ellerine verilen kitâbı bozdukları için, dînlerinde reform yaptıkları için. Allah'a din öğretmeye kalkmışlar. Oruç otuz günmüş, demişler ki, "Kırk gün yapalım ama canlı hayvan eti yemeyelim, perhiz tutalım" demişler. Allah'a akıl öğretmeye başlamışlar, bazıları. Bazıları da "Allah'ın oğlu var" demişler. Bazıları, "Allah'ın karısı var" demişler. Oğlu oldu mu, babası olur. Babası oldu mu, dedesi olur. Bir alay, estağfirullah, ilâh çıkar ortaya. Allah muhâfaza buyursun. Allah şerîkden berîdir. Birdir O. Birdir, şerîki, nazîri yoktur, benzeri yoktur. Bize bizden yakındır. Kimisi demişler ki, "Üzeyr ibnillah". Kimi demişler, "Melekler Allah'ın kızları". Hepsini sapıtmışlar, kitaplarını bozmuşlar, elleriyle yazmışlar, Allah tarafından nâzil oldu diye halka satmışlar. Az paralara Allah'ın âyetlerini tahrîf etmişler. Para için, dünyâ metâi için.

Çünkü bir adam amelini islâh etmedi mi, amelini insan etmedi mi, ne kadar zâhirde insan olsa, hakîkatde hayvandır o. Hayvanlıktan kurtulamaz. Hangi hayvanın sıfatıyla sıfatlandıysa, o hayvan sıfatıyla yarın yevm-i kıyâmetde o sıfatla haşr olur. Bu olacak mı? Böyle olacaktır. Herkesin içi dışına çıkacak. İçini dışına çıkaracak Allah. Yani zâhirlerimiz bâtına, bâtınlarımız zâhire dönecektir yevm-i kıyâmetde. ¹⁰⁰²"يَوْمَ تُبَدَّلُ الْأَرْضُ غَيْرَ الْأَرْضِ". Bu dünyâ başka bir âleme döndüğü gibi, bu kâinât, insanların da içleri dışlarına çıkacaktır. Hesapdan sonra, herkes kendi ameliyle. Meselâ kimseye yedirmek istemiyor, bacağının arasına kemiği almış, ısırmış kendisi, hiç kimseye bir şey vermiyor. Kelbdir o, köpektir. Köpek olarak haşr olunacak, nâra öyle gidecektir. Bu böyle olacaktır. Köpek bedâva halk olunmamıştır. Dünyâ âleminde gözünle gör, ona göre hazırlan. Akrep, yılan, eşek, şu bu, insandan gayrı ne kadar mahlûkât-ı ilâhî varsa, onlar her biri, insanda bulunan amellerin birer sıfatlarıdır. Canlı olarak Allah halk etmiştir, göresin, ibret alasın diye. Gözünde perden yoksa, görürsün, kendini insan edersin. İnsan etmek için de Hazret-i Muhammed eczâhânesinden Kurân reçetesiyle ahlâkını düzeltceksin.

Kıl düzeltmeye gelmedin, huy düzeltmeye geldin. Kıl düzeltmesi gâyetle kolay. Beş yüz lira verirsin, berber seni adama benzetir. Sakalını, bıyığını filan. Yirmi bin lira verirsin, bir elbise giyersin, insana benzersin elbiseyle. Terzinin, berberin yaptığı insan olma, Allah'ın istediği gibi insan ol. Seni Allah gece-gündüz, sabah-akşam mağfiretine, affına çağırıyor, insanlığa

¹⁰⁰² Sure-i İbrahim 48

çağırıyor, insanlığa davet ediyor. Yalnız namazla oruçla da iş bitmez, irfân istiyor Allah, kâmilîyet istiyor, mükemmel olmasını istiyor.

İslâm, îmân, ihsân var. İslâmîlâ îmân bir demişler ama değildir. Bazı ilmihâllerde öyle yazmışlar. Öyle değildir. İslâm başkadır, îmân başkadır. ¹⁰⁰³ قَالَتِ الْأَعْرَابُ آمَنَّا قُلْ لَمْ تُؤْمِنُوا وَلَكِنْ قُولُوا أَسْلَمْنَا. Allah söylüyor Kurân'da. A'râbî gelmiş, "İnandık" demiş, Allah diyor ki, "Söyle onlara, îmân etmediler, islâm oldular" diyor.

Alnın secdede çürüse, eğer amelini insan etmedinse, insan değilsin. Alnın, alnın secdede çürüse! Delinse alnın! Dizlerin devenin dizleri gibi nasır tutsa, olmaz. İlle irfân lâzımdır, insanlık lâzımdır. O da Hazret-i Muhammed'in çizdiği yol, O'nun ahlâkiyla ahlâklanmak, O'nun gösterdiği yola ayak atmakdır.

Evvelâ taklîd sonra tahkîk olur. Taklîdsiz tahkîka gidemezsin. Ama taklîdde kalma! Taklîd, insanların tefekkürünü kaldırır. Düşünceyi kaldırır taklîd. Maymun gibi olursun sonra. Sırtına ne yakışıyor, ayağına ne yakışıyor, boynuna ne yakışıyor, anlamalısın bunu. Çünkü çıkar elbiseyi koy, maymun da giyer ama nasıl giyeceğini bilemez o, taklîd yapar, tefekkürü yokdur onun. Sana Allah tefekkür vermiş. Tekrar ediyorum! Taklîd, tefekkürü kaldırır, düşünceyi kaldırır. Onun için tefekkür lâzımdır. İnsana verilen en büyük nimetlerden bir tânesi tefekkürdür.

Bak! Âyât-ı enfûsiyye var, âyât-ı âfâkiyye var, âyât-ı elfâziyye var. Bak hangisini istersen, hangisini anlayabiliyorsun. Kurân okumasını bilmiyorum dersin, seriyyeden süreyyâya kadar yani yerden göğe kadar her şey âyetdir. Güneş gökde olduğu gibi Kurân'da da vardır. "Ve'-ş-şemsi", işte güneş, gökde de var. Kurân'da ismi yazılmış, kendisi gökde duruyor, gözünle gör âyeti be! İnsanı yaratmış Allah, "Yâ eyyühe'l-insân" diyor, orada Elif-Nun-Sin-Nun filan var, işte insan sensin, benim, sen, o, o, insan.

Bak, semâyı Allah nasıl yüceltmiş, kaldırmış, nasıl ref' etmiş. Yıldızları nasıl dizmiş semâyâ. Bak, kaç tâne böyle dünyâ var, biliyor musun? Yedi kat semâsıyla, yedi kat ardıyla, cennetiyle, cehennemiyile. Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi vesellem haber veriyor, Mi'râc'da. Kaç tâne böyle dünyâ var, cennetiyle, cehennemiyile, yedi kat semâsıyla, yedi kat ardıyla, arşıyla, kürsüsüyile, kaç tâne biliyor musun? Yetmiş binden ziyâde diyor Peygamberimiz. Hepsinin cenneti, cehennemi var diyor. Sen bir tâne mi zannediyorsun? Bak, şimdi birkaç tâne daha güneş manzûmesi bulmuşlar ayrıyeten. Kaç tâne güneşler, kaç tâne aylar var. Allah'ı ne zannediyorsun yani? "Allahâismarladık" diye diye, öyle alırdırmışsın dilini. Dilinde Allah ismi var ama, kalbinde ne korkusu var, ne sevgisi var. İkisinden birisi bulunsun yâhu! Güneş manzûmeleri bulmuşlar şimdi, yeni yeni. Bak şimdi, âyât-ı âfâkiyye. Kurân okumasını bilmiyor musun? Bak semâvâta, Allah semâyı nasıl kaldırmış.

Câhil adam tefekkür ederse, tecennün eder, biraz okumak lâzım. Okudukça cehlin artar. Okudukça cehlini bilirsən, anlarsan, âlim olmaya başladın demektir. Eğer okurken "Ben âlim oldum" dersin, câhilsin. "Men kâle ene âlim, fe hüve câhil". Bilmediğini öğrenmeye başladın

¹⁰⁰³ Sure-i Hucurât 14

mı, bilmediğini bilmeye başladın mı, âlimsin. Biliyorum dersin, câhilsin. Çünkü her bilenden bir bilen fazla var.

Her şeyi bilen burada bulunmuyor. O her yere hâzır ve nâzır, her şeye muhîr. O, mekânların mekânı. O, âlimü'l-gaybi ve's-şehâde. O bize bildirmiş, O bize sevdirmiş. O bize îmân tâcını koymuş. O bizi Muhammed'ine bende kılmış. O bize Kurân'ında, "Yâ eyyühellezîne âmenû" diye hitâb etmiş.

Îmânını yakîne getir. İslâmını ve îmânını. İbâdetsiz adam olmaz. Hayvanlar bile, onlara tekâlif yokdur ama vücûdlarının her bir zerrâtı Hakk'ı tesbîh eder. Kendilerine mahsûs onların evrâdları, ezkârları vardır sabahleyin, kuşların, diğer hayvanların. Hiç görmedin mi? Güneş doğmadan, cıvı cıvı ötüşürler, güneş çıkar çıkmaz hepsi sükût ederler. Hep Allah'ı zikrederler, otlar, ağaçlar, çiçekler, hayvânât ayrı ayrı. Hepsini mi? Hepsini. Sabaha karşı yatan yalnız kelbdır. Köpek hayvanı yatar sabaha karşı. Sabaha kadar dolaşır, tam seher vakti gelir, ibâdet zamanı, köpek yatar uykuya. Onun vakti bitmiştir, bekçidir o, geceyi bekler, o vakit yatar o.

Sen ne yapıyorsun seher vaktinde? Uyuyor musun, uyanık mısın? Perde o vakit açılıyor. Allah, bir perde ile kâinâtı örtüyor. وَجَعَلْنَا اللَّيْلَ لِبَاسًا¹⁰⁰⁴. Bir libâs ile örtüyor, perdeyi indiriyor akşamdan, her taraf simsiyah. Sonra süslüyor onu kandilleriyle, yıldızlarla tezyîn ediyor. Sonra sabaha karşı seher vaktinde o perde kaldırılıyor yukarı doğru.

Onunla beraber, Hakk Teâlâ ile kul arasında yetmiş bin perde var ki bu perde meselesi çok mühim. Hakk'a perde olmaz çünkü. Hakk'ı hangi perde örter? Her neye baksan Hakk'a bakarsın ama göremezsin. Sen göremiyorsun! Gözsüzlere pünhân imiş! فَإِنَّمَا تُؤَلُّوا فَنَّمْ وَجْهَ اللَّهِ¹⁰⁰⁵. Nereye baksan Hakk'ı görüyorsun. Her yerde Hakk, her yerde Hakk'ın kuvveti ve kudreti ve san'atı yani sun'-i ilâhiyye. Bak, semâvâta, nasıl kaldırılmış, yıldızlar, denizler, ağaçlar. Bunlar âyât-ı âfâkiyye.

Bir de âyât-ı enfüsiyye var. Kendi vücûdundaki a'zâları düşün! Bak, bak, gözün, kulağın. Nereye koymuşlar gözünü? Burnunun altına ağzını koymuşlar, ağzın burnunun üstünde değil. Üzerinde böyle düşün. Ellerin, ayakların, miden, dişlerin, kesici dişler, çiğneyici dişler. Herhalde bunlar tesâdüf olamaz, böyle şeyler. İki göz, iki kulak. Bir gözle bakıyorsun, bir tâne görüyorsun, iki gözle bakıyorsun, gene bir tâne görüyorsun. Halbuki bir gözle bir tâne gören, iki gözle iki tâne görmesi lâzım gelir. Öyle değil mi? "Efendim, damar orada bir de". Canım, iyi, anladık ama kim yapmış öyle onu? Bak, bir gözle bir tâne, iki gözle gene bir tâne görüyoruz. Halbuki bir gözle bir gören, iki gözle iki görmesi lâzım gelir. Bırak şaşılığı! Hep bir. ALLAH. Lâ mevcûde illâ HÛ. Lâ ilâhe illallah. Onu gösteriyor sana, vahdeti gösteriyor, vahdeti gösteriyor. Allah'ın birliğini, varlığını gösteriyor.

İki. Âyât-ı elfâziyyeyi oku, Kurân'ı oku. "Ben bilmiyorum". Bildiğini oku. Bildiğini oku! Ne biliyorsan Kurân'dan. "Kul hüvallah biliyorum". Haber vereyim mi sana? Bir "Kul hüvallah"ı okuyan, elli senelik ibâdet sevabı verilir kendisine. Haber var mı ondan senin? Hadîsle sâbitdir. Beş sene değil, elli sene, "hamsîne seneten" diyor Peygamber. Elli senelik nâfile

¹⁰⁰⁴ Sure-i Nebe' 10

¹⁰⁰⁵ Sure-i Bakara 115

ibâdet sevabı verilir. Bir "kul hüvallahü ehad"e. Kaç tâne okuyorsun sabahleyin? O Allah'la arayı, irtibâtı bağlamak demektir. Sen mi okuyorsun zannediyorsun? Kadîm olan Kurân'ı sen hâdis kul mu okuyor zannediyorsun? Senin dilinden Allah okuyor. Ezânı müezzin okumadı. Müezzinin dilinden Hakk seni çağırırdı câmiye, davet etdi. Allah davet etdi yani. Neyse.

"Yâ eyyühellezîne âmenû", Allah bize hitâb ediyor şimdi. "Ey îmân edenler!". Okuduğum âyet-i kerîmede.

Uzatmayalım fazla. Çok konuşmakda değil.

Efendiler! Bu îmânı yakîne getiriniz. Getirmeye çalışalım. İslâm var, îmân var, bir de ihsân var. Lâyık olan îmânı ihsâna getirmektir. Yani şöyle anlatacağım sana ben, sen Hakk'ı görmüyorsan da Hakk'ın seni gördüğünü, her yerde seninle beraber olduğunu, her yaptığını işittiğini, her düşünceni, kalbinden geçen efkârını dahi bildiğini bil. Bu, ihsândır bu, îmânın kemâlidir bu, derecâtıdır. Îmânın kemâli ise, Habîb-i Hudâ Hazret-i Muhammed Mustafâ'yı, o sevgili peygamberimizi, her şeyinden ziyâde sevmektedir.

Malûm ya, burada O'nun hürmetine oturuyorsun. Niye? "İstanbul feth olunacak" demiş, senin ceddin de kalkmış gelmiş, Resûl-i Ekrem böyle emretti diye İstanbul'u almış, sen de burada oturuyorsun şimdi onun emriyle. "Le tütfehanne'l-Kostantiniyye" demiş, "herhâlde Kostantiniyye alınacak" demiş. "Ve le ni'me'l-emîr" demiş, "ne kadar güzel kumandanları vardır o askerin" demiş. "Ve le ni'me'l-ceyş" demiş, "Ne kadar güzel askerdir onlar" demiş. Senin ceddini medhetmiş Peygamber. Bizim kumandanlarımızı, şanlı kumandanlarımızı medhetmiş, askerlerimizi medhetmiş. Kim? Resûl-i Ekrem. "İstanbul herhâlde alınacak" demiş, "İstanbul alınacak" dememiş. Tekîd koymuş, "le tütfehanne, herhâlde İstanbul alınacak" demiş. Gelmişler yirmi altı sefer İstanbul'un etrâfını çevirmişler, alamamışlar. Sonra senin ceddine nasîb olmuş burası, o gelmiş almış. Allah ona ikrâm etmiş, senin ceddine. Bu şerefi sen almışsın. Hepimizin kanı var bunda, hepimizin canı var.

Tevhîdi bozarsan elinden gider nimet. Haber veriyorum. Efendiler! "فَاذْكُرُونِي أَنْذُرَكُمْ", beni zikrederseniz, ben sizi zikrederim.¹⁰⁰⁶ "لَئِنْ شَكَرْتُمْ لَأَزِيدَنَّكُمْ", şükrederseniz size ziyâde kılarım". Bir nimetin şükrünü yaparsan, Allah verir. Almaz elinden senin, ziyâdeleştirdir. Küfrân-ı nimet edersen, alır elinden.

Allah sana hayatta birçok şanslar vermiştir. Gençler! Size de verecek. Sakın hâ yeise kapılma, "Bana bir şey vermedi" diye. Daha yaşın küçük. Allah öyle kapılar açar ki hayret edersin. Hiç düşünmediğin, bilmediğin kapılar senin önüne açılabilir. Fakat bunların kadr u kıymetini bilmelisin. Bunların kadr u kıymetini bilmezsen elinden gelir geçer. Yağmur gibidir, yağar, akar, gider. Tutacaksın. Unutma bunları. Ve nimetlerin şükrünü yerine getireceksin. Meselâ birkaç tânesinden bahsedelim.

¹⁰⁰⁶ Sure-i İbrahim 7

"Şükür nedir? diye bana sorarsan, senin bileceğin şükürü sana tarîf edeyim. Bazılarınız tebrie ederim, berî kılarım yani. Bir nimetden sonra "Şükür Yâ Rabbi" demek zikirdir bu Allah'a. Güzel bir şeydir ama asıl şükürü fiilen göstereceğiz.

Güzelliğin şükürü nedir? Güzel bir delikanlının, güzel bir kızın güzelliğinin Allah'a şükürü nedir bakayım? İffet, ırz, nâmusunu muhâfaza etmektir. İffet, ırz, nâmusunu muhâfaza etmezse o, şükretmiş olmaz Allah'a, her ne kadar "Şükür Yâ Rabbi" dese de. Acaba anlatabildim mi?

Bir adam milyoner olsa, milyarder olsa, şimdi zamanımızda milyonun kıymeti yok, milyarder olsa, "Şükür Yâ Rabbi" demekle, sofradan sonra, yemeği yedikden sonra, "Yâ Rabbi, beni doyurdun, açları da doyur" dese, kimseye bir şey vermese, bu adam, Allah'a şükretmiş olmaz. Efendim, tesbîhi eline alıyor, yüz bin defa "Şükür Yâ Rabbi, Şükür Yâ Rabbi" diyor. Bu şükürün hiçbir kıymeti yoktur. Ancak ¹⁰⁰⁷ وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنفِقُونَ, onu Allah'ın merzûk kıldığı rızıklarından halka yedirirse, verirse, Allah'a şükretmiş olur.

Vücûdun, sıhhatin şükürü nedir? Oruç tutarsa Ramazan-ı Şerîf geldiği vakitte, vücûdunun şükürünü Allah'a ifâde etmiş olur. Yoksa orucu yerse, "Şükür" dese, şükretmiş olmaz. Acaba anlatabildim mi yavrularım, kardeşlerim? Gene ayrıyeten, namaz kılmıyor, vücûdu sağlam adamın, "Şükür Yâ Rabbi" diyor. Bu şükretmiş olmaz. Mutlakâ Cenâb-ı Hakk'a kıyâm etmeli, huzûrunda.

Amân ne zevkli şeydir o! Allah o kadar ibâhat ediyor ki, "Kulum bana kıyâm etdi", "Kulum bana rûkû etdi", "Kulum bana secde etdi" diye, ne kadar ibâhat ediyor Cenâb-ı Hakk. Ne büyük bir şeref! Ve o kibirli burnumuz yok mu, o kibirli burnumuzu yere sürmek lâzım. Ve nereden geldiğimizi ve nereye geldiğimiz ve niçin geldiğimizi bilmek lâzım. Nereden geldik? İki kısım. Neyse, söylemeden geçemeyeceğiz artık, kusura bakmayın. İki bölüm vücûdumuz. İnsanların vücûd kısmı tûrâbî, rûh kısmı arşîdir. Tûrâb olan kısım, binekdir, hayvandır. Arşdan gelen, arşî olan kısım, onun üzerine bindirilmişdir. Rûh yani. İbâdet ve tâatlar da Cenâb-ı Hakk'a vücûden, bedenlen şükür, secde ve rûkû etmektir ve Cenâb-ı Hakk ibâhat eder kulunun secdesiyle. Neyse geçiyoruz.

Evet efendiler! Şükürler böyle olacak. Gene Cenâb-ı Hakk vaad ediyor. Nerede biliyor musun? ¹⁰⁰⁸ إِنْ تَنْصُرُوا اللَّهَ يَنْصُرْكُمْ. Tercümesini yapacağız, acîb bir tercüme fakat bu yaptığımız tercüme gibi değil. Şart koşuyor. "Allah'a yardım ederseniz...". Allah muhtaç değil ki. O demek değil. Hakk Teâlâ'nın yolunda bulunursanız, Allah'ın dîninde bulunursanız, Allah'lı olursanız, o vakit size yardımcı olur ve ayaklarınız sâbit olur.

Vahdeti, birliği bozma! Elinden bu nimet gider. Oraya getirelim dersimizi. Elinden nimet gider sonra. Kâfir gelir, sana Allah dedirmez. Seni zikrullahdan men eder. Senin iffet ırzını ayak altı eder. Bak Rumeli gitdi elimizden. Beş yüz sene. Bir şey değil hiç. İstanbul beş yüz otuz sene, bizim elimize geçeli. Daha ileri var. İspanya sekiz yüz sene müslümanların elinde kaldı. Size bunları ibret için söylüyorum. İspanya sekiz yüz sene müslümanların elinde kaldı. İbretle söylüyorum size bunları. İspanya sekiz yüz sene müslümanların elinde kaldı. İspanya, İspanya! Sekiz yüz sene sonra geldiler, oradan ayırık kökü söker gibi sökdüler, hepsini

¹⁰⁰⁷ Sure-i Bakara 3

¹⁰⁰⁸ Sure-i Muhammed 7

kesdiler atdılar. Bir kısmı hristiyan olduğu halde gene kesdiler. Dediler ki, "Hristiyan oldunuz değil mi? Sizi yakacağız, rûhlarınız temizlenecek, doğru cennete gideceksiniz" dediler, yakdılar. Hattâ bir zamanlar yüz göz yıkamayı da yasak etdiler, abdest alır müslümanlar gene tekrardan gizli olarak diye. Sekiz yüz sene sonra!

Düşman uyumaz. Vahdeti, tevhîdi bozarsan, birbirine adûv, düşman olursan Allah'a şükretmiş olmazsın. İşte Hazret-i Muhammed seni buraya getirmiş, bu nimete erdin sen. Burada oturuyorsan, Resûl-i Ekrem'in hürmetine oturuyorsun, O göstermiş burayı. Ama bu nimetin şükrünü yerine getirmezsene, korkulur. Varlığımızla, birliğimizle hep beraber çalışacağız, birbirimiz seveceğiz. Öyle ufak tefek şeyler için intikamlar mintikamlar olmayacak, bunlar kaldırılıp atılacak. Müslümanlar, cins, renk bakmadan hepsi birbirinin kardeşidir. Allah ilân etmiş, ¹⁰⁰⁹ إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ إِخْوَةٌ, bütün müminler kardeşdir" diyor Allah. Sen bu vatanın evlâdisın, hem tîn kardeşisin, hem vatan kardeşisin, hem dîn kardeşisin. Dargınlıklar kaldırılacak. Böyle şükür yapacağız Allah'a.

Yoksa bak bir şey söyleyeyim mi sana, hiç dostumuz yok. Maalesef islâm diyarlarında da dostumuz yok. Maalesef diyorum onu. Gidecek yerimiz de yok bundan sonra. Rumeli bozulmuş buraya gelmişiz, Kırım bozulmuş buraya kaçmışız, Macar bozulmuş buraya kaçmışız, Yugoslavya bozulmuş buraya kaçmışız, Yunan bozulmuş buraya kaçmışız, Bulgar bozulmuş buraya kaçmışız, Arnavudluk bozulmuş buraya kaçmışız, buraya gelmişiz filan filan, bundan sonra gidecek yerimiz de yok. Anavatana dönmüşüz, Anadolu'ya. Onun da şimdi isimlerini değiştiriyorlar filan, Nâil Baba Noel Baba derken, efendime söyleyeyim, vatanımız bir ufak yer kalmış böyle. Erzurum'dan Edirne'ye. Ezân okunduğu vakitte, bir yerden bir yere duyuluyor yani. Vaktiyle duyulmazdı. Tâ Bahr-i Umman'dan tâ Bahr-i Atlas'a kadar. Ve aynı zamanda hem Akdeniz hem Karadeniz bizim gölümüz hâlinde idi. Bizim elimizdeydi. Neden? Çünkü vaktiyle nimetlere şükrediyorduk, şükretmesini biliyorduk. Şimdi secdegâhımızı bilmiyoruz. Namaz kılanlar dahi. Darılmasınlar bana, darılmayın. Secdegâhımızı bilmiyoruz. Namaz kılıyor ama, kılanlarımız yani, secdegâhını bilmiyor, nereye secde ettiğini bilmiyor. "Ama Efendi nasıl olur, Allah'a secde ediyoruz". Yok, yok, birçokları Kabe'nin duvarına secde ediyor, birçokları da câminin mihrâbına, birçokları da imâmın arkasına. Allah'a secde eden pek az. Acı biraz konuştuğum söz ama beni affedin. Sizi ben bundan berî kılarım, bu sözlerden. Berî kılıyorum sizi. Onun için uyanmamız lâzım. Adâvet, düşmanlık, onun sakalı var, bunun bıyığı yok, o şalvar giyiyor, öteki pantolon giyiyor dersek, bu tevhîd bozulur ve birbirimize adâvetimiz artar, ufak şeylerden Şeytan aramıza vesvese koyar, birbirimizi boğarız. Allah muhâfaza buyursun. Kâfirle bile beraber olanlar oldu. Gördünüz bunları değil mi? Gözümüzle gördük bunları, işitdik, gördük gözlerimizle. Allah muhâfaza buyursun. Onun için Cenâb-ı Hakk'ın verdiği nimetlere şükredeceğiz, Allah'ı zikredeceğiz, hiçbir yerde, hiçbir zamanda, hiçbir mekânda, Allah'ı unutmayacağız.

¹⁰¹⁰ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ. İki şey var. Birisi, Hakk korkusu, geçen hafta anlatmışdık, birisi ölüm. Bir adam iki şeyi kaldırdı mı kalbinden o adam bir vahşî canavar gibidir. Önüne geleni iter, arkaya geleni teper. Menfaat-i şahsiyyesine her şeyi verebilir. Onun menfaat-i şahsiyyesi vardır. Düşünmez o, yetim kalacakmış dul kalacakmış, sürünecekmiş, iffeti ırzı ayak altında

¹⁰⁰⁹ Sure-i Hucurât 10

¹⁰¹⁰ Sure-i Haşr 18

kalacakmış, onu düşünmez o. Ancak onun iki deliği vardır, biri helâsı, birisi yemek salonu. İkisinden başka bir yere hizmet etmez. Anlıyorsun ne demek istediğimi. İttekullah!

Hakk korkusu. Bu korku da iki türlüdür. Birisi Allah'ın azâbından korkmak. "Cehenneme atar beni, beni kelepçelere vurur, ateşden tabutlara kapar, cehennemde döndüre döndüre yakar" diye. Bir kısmı da Allah'ı sever, "Rabbim bana kulum demezse, benim hâlim nice olur" der. Bunlar da âşıklar. "Allah'ın muhabbetinden dûr olursam", "Allah bize kulum demezse bizim hâlimiz nice olur" der.

Ufak bir kıssa var, anlatayım bitiriyoruz. Uzatdık lafı sizlere. Dâimâ anlatırım ben bunu ama pek tatlı bir hikâye olduğu için aklıma geldi, söyleyivereceğim size. Dersimizin zâten komprimesi budur, aklınızda kalacak.

Hazret-i Mûsâ Tûr'a giderken, önüne bir adam çıkmış demiş ki, "Yâ Mûsâ, Allah'a sor, Allah beni seviyor mu?" demiş. Hazret-i Mûsâ da vardığı vakit Tûr'a Cenâb-ı Hakk demiş ki binbir kelâmdan sonra, "Yâ Mûsâ! Bir kulum sana bir emânet verdi, sen niye söylemedin?". Demiş, "Yâ Rabbi her şeyi bilen sensin, ben utandım bunu sana söylemeye Yâ Rabbi, sana gizli bir şey yok ki" demiş. "O kuluma söyle, ne kadar ibâdet etse de, ne yaparsa yapsın onu cehenneme koyacağım. Öyle söyle kendisine". Mûsâ Peygamber gelmiş, o zât önüne çıkmış, "Ne oldu Yâ Mûsâ?". "Hakk Teâlâ buyurdu ki, o kuluma söyle". "Aman altını söyleme" demiş, "Bana kulum dedi mi Allah?", "Dedi", "İster cehennemine koysun, ister cennetine koysun, ama bana kulum desin, kâfî benim için" demiş. Çok zarîf bir kıssa, anlayan için. Anlamayana bir şey yok.

Bir korku var ki Allah korkusu, "Hakk beni sevmezse, Allah bana darılırsa, cennetine de koysa beni, benim için nâr olur orası". O'nun cemâlini göremezsek, O'nun iltifâtına eremezsek. O bize çok iltifât edecek cennât-ı âliyâtta. Burada ettiği gibi. Buradakinin farkında değiliz, öyle iltifâtı var ki, denizde balık sudan haberi olmadığı gibi, Allah'ın iltifâtı içinde yüzüyoruz, farkında değiliz. Hürriyetimiz var, sıhhatimiz var, îmânımız var, paramız var, karnımız aç değil, kiracıyız ama en azından kafamızı sokacak yerimiz var. Bir de evi olmayanlar var hiç, sokakda kalmış. Evi var, parası da var, hastalığı var, kanser, yutamıyor bir yudum su. Öylesi de var değil mi? Ters tarafından alalım şimdi böyle. İltifât-ı rabbânî çok.

Ey müminler! İbâdet ve tâatınıza devâm ediniz ve ihlâs ile yapınız ve îmânınızı yakîne getiriniz. Yani her husûsda, her yerde, her zamanda, her mekânda, sen Hakk'ı görmesen de Hakk Teâlâ'nın kudretini gör, her şeyde Allah'ın kudreti vardır, ve Hakk'ın seni bildiğini ve gördüğünü hiç hatırlından çıkarma.

Âyete uzun bir manâ verecekdik ama vakit dolduğu için, epeyi sizi geç bıraktım, burada kesiyorum hutbeyi. Allah cümlemizi ve cümle Ümmet-i Muhammed'i, bütün insanlığı harb felâketinden, harb belâsından korusun, bizi nefsimizle başbaşa bırakmasın, bize hidâyet etsin.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtın müstakîm.

Îmân ve Merhamet 11 Ocak 1985 (18 Rebûlâhir 1405)

Kâlallahu Te'âla fî Kitâbihi'l-Azîz.

Eûzübillahimineşşeytânirracîm.

Bismillahirrahmânirrahîm.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَلْتَنْظُرْ نَفْسٌ مَّا قَدَّمَتْ لِغَدٍ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ¹⁰¹¹

Sadakallahü'l-Azîm

Okuduğum âyetde bizlere hitâb eden, yerin göğün sâhibi, bilinen ve bilinmeyen âlemlerin mâliki, bizi bir katre sudan rahm-i mâderde hayız kanıyla yoğuran, bizi istediği şekle koyan ve bu âleme getiren ve bu âlemde yaşatan ve sonra buradan götürüp tekrar öldürüp tekrar diriltip, tekrar öldürüp tekrar diriltip bizi mahşerde cem ederek bu hayâtımızın hesâbını bize soracak olan Allah Celle Celâluhû. Kelâm ne Hazret-i Peygamber'in sözü, ne müftünün kelâmı, ne imâmın, ne hocanın, doğrudan doğruya Allah'ın kelâmı. Her ne kadar Resûl-i Ekrem'in mübârek dudaklarından zâhir olduysa da, Hakk Teâlâ söylemiştir, Resûlullah'ın diliyle.

گرچه قرآن از لب پیغامبر است

هر که گوید حق نگفته کافر است

Ger çi Kurân ez lebi peygâmerest

Her ki gûyed Hakk ne gûfte kâfirest

Güzel bir söz söylemiş Molla Câmi. "Kurân'ı Peygamber okudu ama, kim ki Kurân Muhammed'in kelâmıdır dediyse o kâfir oldu" diyor.

Kurân, lâ şekk velâ şübhe, Allah'ın kelâmıdır. Son kelâmdır. Artık kullar ile Hakk arasında ne lâzımsa hepsi Kurân'da cem olmuş ve perde arkasından hiçbir nesne kalmamıştır. Kurân'da hepsi cem oldu. Yüz suhuf ve üç kitâbın özü Kurân'da cem oldu ve Allah bize bunu ikrâm eyledi. Bunu daha açıkça anlatayım. Bir adam Kurân-ı Kerîm'i okusa ve "Ben Allah'la konuştum" dese ve yemîn etse, yemîninde yalancı değildir. Çünkü Kurân Allah'ın Kitâbı'dır, Allah'ın sözüdür, Celle Celâluhû Hazretlerinin.

Okumasını bilmeyen bir adam, öğrenmelidir. Bizde ilim, müslümanlıkda, yaşla seneye değildir. İki cihân serveri, rahmeten-lil-âlemîn, şöyle fermân buyurmuş, "utlubu'l-ilme mine'l-

mehdi ile'l-lahdi" yani "beşikden mezara kadar ilim tahsîl edeceksiniz" diyor Peygamber, "tâlib olun ilme" diyor. Gene diğer bir hadîs-i şerîflerinde, "utlubu'l-ilme velev kâne fi's-sîn farîzatün 'alâ külli müslimin ve müslimetin, ilim Çin'de dahi olsa, kadına ve erkeğe farzdır" diyor. Kurân-ı Mübin'i öğrenmeye çalış. Öğrenemedinse bugüne kadar öğrenmeye çalış. Öğrenesiye kadar da Kurân-ı Kerîm'in sayfalarını açıp böyle baksan, okumasını bilmediğin hâlde, iyi dinle!, sayfalarını şöyle çevirip baksan, o sayfalara bakan yüz, nâr-ı cahîme harâm olacaktır. Allah ziyâret sevabı ihsân eder, ziyâret sevabı. Okuma sevabı değil, ziyâret sevabı. Öyle demişler büyüklerimiz. Onları rivâyet ediyoruz biz size. Ama öğren!

Çok sevdiğin bir kimsenin bir mektubu gelse, nısfü'l-leylde olsa, kapı çalınsa postacı getirse, bilmediğin bir lisân ile yazmış olsa, çok sevdiğin bir kimse, çok ihtiyâcın olan bir zâtın mektubu gelse, hem seviyorsun hem de ihtiyâcın var ona, o gece uyuyamazsın, o lisânı bilen kişiyi, geceyarısı kapı kapı dolaşır bulur, o mektubu okutur ve dinlersin, değil mi? Eğer hakkıyla aşkın, muhabbetin varsa, sevgin varsa. Ne demek istiyorum anlıyorsun. Eğer Allah'ı seviyorsan, Allah'la ilgin varsa, Allah'ı tanıyorsan, Allah'a îmânın varsa, Kurân'ı okursun. Hiç olmazsa okutur dinlersin, öğrenirsin.

Ama mücerred zâhir kısmında kalma, meyvasını ye. Meyvasını yemeye çalış, meyvasını ye. Bir zahrı vardır, yedi batnı vardır. Bir rivâyete göre, yetmiş batnı vardır yani bâtin manâsı vardır. Bir zâhir manâsı vardır, yedi ve yetmiş bâtin manâsı vardır. Öyle demişler hadîs-i şerîfde, sallallahu aleyhi vesellem. Öğren. Dînini öğren. Öğrenmen lâzım.

Hem dünyânı öğren hem dînini. Biz hem dünyâyı terk etmişiz hem dînimizi. Hem dünyâmız harâb, hem âhiretimiz harâb. Hani dînimizi bilmesek de dünyâmızı bilsek gene kâfi gelecek ama o da yok bizde. Yolda yürümesini dahi bilmiyoruz maalesef. Görüyoruz, benim söylememe hâcet yok, hepimiz şâhidiz. Adam gelip tank gibi adama çarpıyor. Kadın, çocuk filan dinlemiyor. Yani o hâle gelmişiz. Senin ceddin yirmi iki yaşında İstanbul'u feth etdi. Yirmi iki yaşında bir adama soruyoruz, gusul abdestini bilmiyor, yolda yürümesini bilmiyor. Halbuki senin ceddin bundan beş asır evvel, yirmi iki yaşında İstanbul gibi dünyânın gözbebeği olan bir şehri, geldi Resûl-i Ekrem'in emriyle, Hazret-i Muhammed sallallahu aleyhi vesellem'in emriyle geldi, feth etdi. Yirmi ki yaşında, bıyıkları henüz terliyordu. Sen bakma resimlerde koca sakallı göründüğüne.

Senin ceddin dört kıtaya hükmünü yürütdü, iki denizi havuz hâline sokdu. O vakit onlar Kurân'a iyi sarılmışlardı, Allah onları âlî kıldı. Gayr-i müslimler, müslüman olmadıklarından dolayı ilerlemediler onlar, ellerindeki kitaplarını geriye atdılar, ondan ilerlediler. Onların kitapları onlara bukağı gibidir ama onlar geri atdılar kitaplarını. Biz de kitâbımızı geriye atdık, biz geri kaldık.

Âbâ u ecdâdın dört kıtaya şân verdi. Zulüm yerine adâlet, cehil yerine ilim götürdü, saâdet görürdü, felâh götürdü. Kılıçla açmadık kapıları biz, kapılar kendi kendine açıldı. Feth ü fütûhât kendi kendine oldu. Halk bizi istiyordu. Adâlet götürüyorlardı. Bu müslümandı, bu gayr-i müslimdi demiyorlardı, adâlet vardı. Herkes memnûndü hayâtından, herkes gülüyordu, hiç kimse ağlamıyordu. Bir misâlini verivereyim haydi, nasıl olur diye. Nereden nereye geçdik ama.

Bir şehri müslümanlar aldılar. Üç şartı vardı şehri muhâsara etdikleri vakitte. Derlerdi ki, "Ya islâm olun, ya cizyeyi kabûl edin, bizim idâremizi yani, veyâhud harb". İslâm olurlarsa mesele kalmaz, hemen bizimle beraber kardeş olurlar, aynı haklara sâhib. Cizye verilerse gene aynı haklara sâhib olurlar, yalnız ölülerini islâm mezarlığına gömemezler. Bazı husûsâtlar var yani. Dînlerinde serbest, dillerinde de serbest. Yâhud harb ederler.

Bir şehri muhâsara etdiler, teklîf edildi böyle. Dediler ki, "Biz cizye vereceğiz ve dînimizde kalacağız". Kumandan kabûl etdi ve şehri aldılar. Ve halk başına senelik birer altındı, o devrin parasına göre. Aldılar, topladılar fakat altı ay sonra düşman kavî geldi ve müslümanlara o şehri terk etmek mecbûriyeti hâsıl oldu. Kumandan topladı şehir halkını, paraları geri verdi ve dedi ki, "Biz sizi bir sene muhâfaza edecektik, edemedik. Düşman kavî geldi, şehri bırakacağız. Gelin hakkınızı alın" dedi. Haklarını verdi ve şehri bırakıp öyle çıkdılar dışarıya. Allahu Teâlâ böyle âdil olan kişilere yardım etmez mi! Allah'ın nusreti ve selâmeti dâimâ şefkatli, merhametli, âdil olan kişileredir. Allah âdillerle, doğrularla beraberdir. Allah eğrilerle beraber değildir. Allah zâlimlere yardımcı değildir. Âbâ ü ecdâdımız böyleydi.

Şimdi yirmi iki yaşında adam bakıyorsun ki, Cenâb-ı Hakk'dan dahi haberi yok. Haydi bırak onları, bir adam câmiden bilmez de başka zevki bilir. O zevki de bilmiyor. Yemesini de unutmuş, giyinmesini de unutmuş, gezmesini de unutmuş, herşeyini bırakmış. Müslümanlık insâniyyetin kâmiliiyeti ve mükemmeliyyetidir yani. Her devrin dînidir. Hiçbir zahmet ve zorluk yoktur islâm dîninde. Zorluk ve zahmet çıkaranlar, kendileri çıkarırlar, kendi görüşlerini söylüyorlar islâm diye. Dîn-i islâm'da öyle şey yok. O kendi anladığını söylüyor, islâmı söylemiyor, zahmet ve zorluk çıkaranlar. Kolaydır. Çünkü Sultân-ı Enbiyâ sallallahu aleyhi vesellem, "Yessirû velâ tu'assirû beşşirû velâ tüneffirû" buyurmuşlardır. Hazret-i Muhammed Mustafâ, zübde-i âlem, mabûb-i rabbânî, rahmeten-lil-âlemîn. "Kolaylaştırınız, zorlaştırmayınız, müjde verin, nefret etdirmeyiniz".

Tayyârede namaz kılınır. Çünkü secdeye mahal yoksa îmâ ile kılınır. Vaktiyle süvâri harbe giderken, vakit bulamazlarsa eğer yere inip secde etmeğe, atların üzerinde secde ederlerdi. İslâm süvâri, bu kadar harblere girdiler, hiçbir zaman namaz bırakılmadı.

Hattâ son, son...Çok acı. Söylediğim vakitte burnumun direği sızlıyor. Senin de sızlayacak kalbin, göğsün, bu milletin kanını taşıyorsan eğer. Son ikinci ezânları okunuyor Viyana önünde. Bırakacağız Viyana'yı artık, muhasarayı çözüyoruz. Son ikinci ezânları, son Avrupa'da durumumuz. Ezânlar okunuyordu, namazlarını kıldılar, öyle döndüler gerisin geriye, muhasarayı kaldırdılar. Muhasarada bile, mağlûbiyyetde bile.

Güçlük yok, zorluk yok islâm'da. En mükemmel dîn. Çünkü Allah dîni, son dîn. Cenâb-ı Hakk, kendi üzerine almış hıfzını, emânını. Her şeyinde bir hikmet. Bir hikmet mi? Estağfirullah. Bin hikmet var. Bin hikmetinde bin hikmet var. Tarîfdan âciziz, kalemler kâfi gelmez yazmaya, kâtipler yorulur. Elhamdülillah ki Allah bizi bu dînde yaratmış, bu ne lutuf! Cenâb-ı Hakk'ın bize en büyük nimeti. Ve hitâb eden de bize Cenâb-ı Hakk, "Yâ eyyühellezîne âmenû" diye. "Yâ eyyühellezîne âmenû" diyen Allah.

Müminler! Ehl-i îmânın bir alâmeti de, fazla konuşmayalım, sizi yormayalım, îmânın bir alâmeti de, rahmet ve merhamettir, şefkattir, merhamettir. İyi dinle! Merhametsiz kalbde

îmân yokdur. Taş, Hakk korkusu ile çatlar, su çıkar, şefkatsiz ve merhametsiz bir kalbde hiçbir merhamet bulunmadığı gibi gözden bir katre yaş çıkmaz. Allah Resûlü Mahbûb-i Kibriyâ'ya Allahu Teâlâ Kitâb-ı Kerîm'inde yani Kurân'da ilân ettiği gibi Tevrat'da, Zebur'da ve İncil'de aynen böyle hitâb etmiştir : ¹⁰¹² وَلَقَدْ كَتَبْنَا فِي الزَّبُورِ مِنْ بَعْدِ الذِّكْرِ أَنَّ الْأَرْضَ يَرِثُهَا عِبَادِيَ ¹⁰¹³ الصَّالِحُونَ* إِنَّ فِي هَذَا لَبَلَاغًا لِقَوْمٍ عَابِدِينَ* وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا رَحْمَةً لِّلْعَالَمِينَ .

Resûl-i Ekrem, Hakk Teâlâ'nın Rahmân ve Rahîm sıfatlarının kâinâta tecelliyâtıdır. Dünyâya değil, kâinâta. Bu âlemden başka yüz bin dünyâ var. Sayısını Allah biliyor. Peygamberimiz hepsine rahmetdir. Resûl-i Ekrem, rahmet-i tâmmıdır. Rahmâniyyet ve rahîmiyyetin tecelliyâtıdır. Her hangi bir kimse "Lâ ilâhe illallah Muhammedü'r-Resûlullah" dedi, o kalbde îmân bulunur. Îmân bulunan kalbde, merhamet bulunur ve şefkat bulunur.

Allahu Teâlâ Hazretleri, ¹⁰¹³ "يُؤْمِنُونَ بِالْغَيْبِ وَيُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنْفِقُونَ" diyor. Bak şimdi, evvelâ îmânı gayba veriyor. Bidâyetde âhireti ilme'l-yakîn biliriz biz. Resûl-i Ekrem haber vermiştir, Kurân-ı Kerîm söyler, evvelâ ilme'l-yakîndir. Bir zaman gelir, bu âlemde âhireti görebilirsin. Çünkü öteki âlemde ne varsa, burada hepsi vardır, Allah bir numûnesini buraya halk etmiştir. Onun için demişler :

*Mûtû kable en temûtu sırrını fehm eyleyen
Haşrı neşri gördü bunda nefha-yı sûr olmadan*

Kıyâmet kopmadan, haşrı da burada görür, neşri de burada görür. Misâli vardır çünkü.

Şimdi, kalbinde îmânı olan, Hazret-i Muhammed'in ümmetidir. Îmânlı kalb. Îmânlı kalbi nasıl bileceğiz? Şefkatiyle merhametiyle bileceğiz. Merhametsiz kalb, îmânlı olamaz. Hattâ bir adamın îmânı olmasa ama şefkat ve merhameti varsa, bil ki o adamda îmân vardır ama gizli bir îmânıdır. Bir zaman gelir, o îmân meydana çıkabilir çünkü şefkat ve merhamet var.

Cüneyd-i Bağdâdî diyor ki...Çok mühim! Şimdi bak, nasıl olacak, ne güzel, sırası geldi. "Karlı bir havaydı" diyor, "bir mecûsî", yani ateşperest, ateşe tapan demek, "etraflı kar kaplamışdı, kuşlara yem atıyordu. Ben onu gördüm ve ona laf atdım" diyor, "irşâd edeyim diye". demiş ki, "Mecûsîlerin yaptığı hayrı Allah kabûl etmez" demiş, "çünkü Allah'a şirk koşuyor onlar" demiş. "Öyle söyledim" diyor. "O da gülerek bana döndü dedi ki, 'Ey Cüneyd, belki Allah benim yaptığım bu hayrı kabûl etmez ama Allah görmüyor mu yaptığım bu iyiliği' dedi" diyor. "'Görmüyor mu bunu yani ben bir iyilik yapıyorum, bunu Allah görmüyor mu? Kabûl etmedi, başka'. Elbet görüyor. 'O bana kâfi' dedi" diyor. "Bir zaman sonra, ben Kabe'ye gitmişdim, vazîfe-i haccı ifâ etmeğe, bir de bakdım, bu mecûsî Kabe'yi tavâf ediyor. Durdum orada bekledim. Bitdi tavâfı, yakaladım, 'Sen burada ne arıyorsun?'. 'Yâ Cüneyd' demiş, 'Hakk Teâlâ o iyiliği gördü bana îmân nasîb etdi' demiş. Çünkü merhametli kalbin içerisinde îmân mündemcidir, perdesi yırtılmamıştır. Bir kalbde ki merhamet yok, orada îmân olmaz.

Cenâb-ı Hakk Celle ve Tekaddes Hazretlerinin rızâsını almak isteyenler! Allah bahâ Allahı değildir, bahâne Allahıdır. Allah kullarını affetmek için bahâne arar, bahâ aramaz.

¹⁰¹² Sure-i Enbiyâ 105-107

¹⁰¹³ Sure-i Bakara 3

Adamın birisi, bir kazık çakmış bir yere. Zîrâ hayvanını bağlayacak bir şey bulamamış. Bir yer bulamamış, bir kazık çakmış yere. "Benden sonra gelen kimse, burada namaz kılmak ister, istirahat etmek isterse hayvanını bağlasın" demiş, hayrat yapmış, yere bir kazık çakmış. Sonra işini bitirdikten sonra binmiş atına gitmiş. Sonra bir yaya adam gelmiş oraya. Bakmış yerde bir kazık çakılı, "Ulan ne biçim adamlar var dünyâ yüzünde" demiş, "ulan buraya bu kazık çakılır mı! A'mâ gelir, çocuk gelir, ayağı takılır, yüz üstü düşer, kafası kırılır" demiş, o da çekmiş kazığı çıkarmış, kaldırmış atmış. Allah her ikisini de cennete koymuş. İkisinin de hayra niyeti. İkisinin de niyeti hayra. Bir kazıktan dolayı cennete girmişler ikisi de. Biri çıkarmış, biri çakmış.

Şimdi, niye konuşuyorum bunu, eğer îmânımız varsa kalblerimizde, mahallelerimizde fakîrler, garîbler, yetîmler, yoksullar, dullar, kimsesizler, zayıflar, az maaşlılar var. Bunlar hepsi, biz bir milletiz, "Lâ ilâhe illallah" demişiz, tevhîd etmişiz, bunu lisân ile söylemişiz. Bir de bütünleşmemiz var, bir tevhîdde toplanmamız var. Bugünlerde bu fırsatı ganîmet bilmeli insan ve îmânın alâmeti olan merhametini izhâr etmelidir. Müslüman, rahîm olur. Müslüman, şefkatli olur. Müslüman, afüvv sâhibi olur, afüvv sâhibi. Müslüman, kerem sâhibi olur. Müslüman, ihsân sâhibi olur. Müslümanın elinden dilinden hayır görülür. Şerli insanlar mümin olamazlar. Her ne kadar isimleri müminse de, sünnetli de olsalar, nüfus kağıtlarında islâm kaydı da olsa, son nefesde Hakk'ın dîvânında onların isimleri, dîvân-ı îmânda kayıtlı değildir.

Kömürsüzlere kömür ver. Bu havada su dağıtmaya kalkma, soğuk su vereyim millet içsin diye. Onu yazın yaparsın. Mahallenizde bakın odunsuz ve kömürsüzlere, çıplak ayakla gezen yetîmlere. İftihar etme malım var diye. Allah iftihar edenleri sevmez. Geçen sene babası vardı, yetîm değildi, bu sene yetîm olmuş. Bir daha seneye senin de evlâdın benim de evlâdım yetîm olabilir. Allah bizim rûhumuzu kabzeder, çocuğumuz yetîm kalabilir. Yavrumuz ayakkabısız kalabilir. Bunları düşüneneceksin böyle. Mücerred, yalnız, Allah'a olan vazîfenle bitmiyor, namazla, oruçla, irfân lâzım. Yalnız, namazla, oruçla, haccla iş bitmiyor. Bunlar vazîfe-i dîniyye, dînin direkleridir, islâmın temelleridir. Ama irfân lâzımdır, şefkat lâzımdır, merhamet lâzımdır. Cenâb-ı Hakk'ın merhametini celb edelim ki Allahu Teâlâ bize îmânın tadını tatsırsın, îmânın zevkini versin, îmânın lezzetini duyalım.

Sonra biliyorsunuz ki Allah bir sevaba on sevap yazar, bir günaha bir günah yazar. "Sebekat rahmeti 'alâ gadabî" buyurmuştur, "Rahmetim gadabımı geçdi" buyurmuştur. Sadakâtta ve yardımlarda, bire yetmişdir, en aşağı. Ey para sâhibiyim diyen kişi! O para ebediyyen senin olsun istiyorsan eğer, bugün git bir gönül al. Bir gönülü satın al. Bir gönülü tavâf et bugün, gönül kabetesini. Bir ağlayan gözü sil. Bir aç doyur. Bir çıplağı giydiriver. Bundan daha güzel bir vaaz olmaz.

Bir de çık şöyle, ben akşam bakdım, gece kabristandan geçdik, o üşüyenler, çıplak yatıyorlar, üşümüyorlar artık kabirlerde. Yatakları ince gelenler de toprağa yatmışlar hiç belleri ağrımıyor, üzerlerinde yorganları da yok, çıplak yatıyorlar. Herşeylerini bırakmışlar, evler, hanlar, hamamlar, gelirâtlar, banka defterleri, bankadaki bulunan paralar, altınlar, hepsini bırakmışlar, düşmanlarına ve dostlarına, orada amelleriyle başbaşa kalmışlar. Yakın zamanda oraya gideceksin, böyle olacak hâdisâtın nihâyeti. Ben söylesem de böyle olacak, söylemesem de böyle olacak. Hatırlatıyorum ben yalnız, böyle olacak. O günler gelmeden, mâlik olduğun mal ebediyyen senin olsun istiyor musun? Hakk yoluna sarf et. Bu günleri de

fırsat ve ganîmet bil. Hemen! Hemen bir garîbin başını okşa. Hemen bir fakîrin kapısını git çal bu akşam ve ona parayı gururlanarak verme, yardımı gururlanarak yapma, zilletle git karşısına. Düşün! Düşmeyen kalkmayan bir Allah'dır. Belki senin ceddin düşmüş, sonra kalkınmışsın. Yarın düşmeyeceğin ne malûm. Onu da düşünöver. Hastanın başına gitdiğin vakitte, kendi hastalığını düşün. Cenâze namazı kıldığın vakitte kendi cenâzeni düşün.

Müjde olsun o kimselere ki, îmânlarını yakîne getirdiler, ihsâna erdirdiler. Her ne kadar Hakk'ı görmeseler de Hakk'ın kendilerini gördüğünü bildiler. Her mekânda Hakk'la beraber bulunduklarını anladılar ve duydular. Her işimize Hakk'ın vâkıf olduğunu, her işimizi Hakk'ın gördüğünü, her konuştuğumuzu Allah'ın işittiğini ve kalbimizden geçen efkârımızın dahi hâlıkının Hakk olduğunu bildiler. Bunlara ihsân sâhibi derler, verâ sâhibi derler.

Ömrünü boşa, hebâya sarfetme. Güneş gurûba ermekde. Gençliğine de güvenme. Hiçbir şeye dayanma. Akın akın beşer gitmekde, yolculuk devam ediyor. Hiç durmadı, munkati olmadı. Bu câmi benim zamânımdan beri kaç defa doldu boşaldı. Bu camiye kaç imâm geldi kaç hatib çıktı burada, bu kürsü o hatîbi eskitdi. Mahkeme kadiya mülk olmadı. Bunu düşün. Hatırından bunu çıkarma. Hemen ibâdet kemerini beline dola.

Halkla uğraşma. Kendini görürsen başkasını görmezsin. Kendini bilirsen Allah'ı bilirsin. Hemen ibâdet ve tâat. Hemen ibâdet ve tâat. İbâdet tâatına dikkatli ol, fakat tâatınla kimseyi incitme. Kimsenin malını da çalma tâatınla. Sakın hâ öyle şey yapma. Yani hırsızlığına namazını âlet etme. Bazı ahmaklar var öyle, namaza geliyor, namazı uzatıyor, yevmiyeci, yevmiyesi dolsun diye. O vakit kıldığın namazın hiç faydasını görmezsin, yorgunluğu sana kâr kalır. Sevabını sâhibine verirler namazın.

Özün sözün doğru olsun. Dürüst insan ol. Ceddine lâıyk ol. Kâinâta fâik ol, ceddine lâıyk ol. Dilinden yalanı at, ya doğru konuş, ya tatlı konuş, ya hak konuş, ya sükût et. Allah kelâmı dinlemeyen kulağı taşıma, ona kurşun akıt, düşmanın senin. Hakk'ı görmeyen gözü de kör et. O da düşmanın senin. Başının üzerinde taşıma onu. Sadaka vermeyen el dost mu zannediyorsun kendine? Sadaka vermeyen, yardım etmeyen el, o da senin düşmanın, başın a belâ. Boşuna taşıyorsun üzerinde. Allah yoluna gitmeyen ayak senin dostun mu zannediyorsun? O da senin düşmanın. Dilin Allah'ı zikretsin, kalbin Allah'ı sevsin. İnsanlığa hâdim ol.

Bir domuz dahî susuz kalsa, domuz! domuz!, domuzun suyunu ver, etini yeme ama, Allah harâm kılmış, suyunu ver, hayvanı aç susuz bırakma. Yemini koyuver sevaptır. O da mahlûkât-ı ilâhiyye. Yaratana mı beğenmedin, yaratılanı mı beğenmedin? Yaratana Hakk'dır. Etini yemeyiz, "yeme" demiş, "harâm" demiş, peki yemeyiz. Yaratana Allah. Yaaa!

Kimseye fenâlık yapma! Âh alma! Zulmetme! Yarın yevm-i kıyâmetde işi en müşkil olanlar, zulmedenlerdir. Yevm-i kıyâmetde ellerini ısırınlar, zâlimlerdir. Saçını sakalını yolarlar, zâlimlerdir. Onların yardımcıları yokdur. Zâlimler, havz-ı Nebî'ye vardığı vakitte, Peygamber onlara su verecek fakat melekler "Yâ Resûlallah, verme onlar su, onlar zâlimdir" diyecek. Oradan mahrûm olacaklardır. Sakın hâ! Hâkim olsan, düşmanın dahî karşına gelse, adl ile hükmeyle, hissiyatına kapılma sakın hâ! İnsan ol! İnsan olalım.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

Allah Korkusu Allah Sevgisi
18 Ocak 1985 (25 Rebîülâhir 1405)

Kâllallahu Teâla fî Kitâbihi'l-Azîz.

Eûzübillahimineşşeytânirracîm.

Bismillahirrahmânirrahîm.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَلْتَنْظُرْ نَفْسٌ مَّا قَدَّمَتْ لِغَدٍ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ¹⁰¹⁴

Sadakallahu'l-Azîm.

Ve kâle'n-nebiyyü sallallahu te'âlâ 'aleyhi vesellem, "Re'sü'l-hikmeti mehâfetullah".

Sadaka Resûlullahi Rabbi'l-âlemîn.

Kalbleri nûr-ı îmân ile dolu, yüzleri nûr-ı Muhammed'le münevver, gönülleri Allah sevgisiyle muattar, kıyâmet gününe inanan, bu fânî hayâtın hesâbını Allah'a vermeği kabûl eden ve Kurân'a inanan, Kurân'ı kendisine imâm ittihâz eden, Hakk'ın cennetine tâlib, rızâsına râgıb, cemâline âşık olanlar!

En büyük nimet, îmân nimeti. Bunda hiç şekk ve şübhe yoktur. Bu îmân da, Mahbûb-ı Kibriyâ yani Allah'ın sevgilisi, Hazret-i Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâmın ve Peygamberimiz'den evvel gelen yüz yirmi dört bin peygamberin, bir rivâyet iki yüz yirmi dört bin peygamberin, inanmaya müteallik getirdikleri maddelere, lisân ile ikrâr kalb ile tasdîk, buna îmân etmektir ki, bütün peygamberler aynı maddeler üzerine gelmişlerdir, îmân faslında. Ahkâm değişmiştir yalnız. Âdem aleyhisselâma ne emrolunduyorsa îmân faslında, Hazret-i Peygamber'e o. Cebrâil'e ne emrolunduyorsa Hazret-i İsâ'ya o. Rûknü, dâimâ okuyoruz ve biliyoruz, Allah'a, meleklerine, kitaplara, kıyâmet gününe, hayrın ve şerrin takdîr-i ilâhî olduğuna, kıyâmet gününe, öldükden sonra dirilmeğe, bu şartlar, altı şarta inanmak. Tabii bunların daha şubâtı var, şubeleri var. Fakat en ehemmiyetli olan bunlar. Bunlar içerisinde en mühimmi, iki rûknü, birisi Allah'ın varlığını ve birliğini kabûl etmek, Allah'a îmân etmek. İkincisi, öldükden sonra dirilmek ve bu kısa hayâtın hesâbını Allah'a vermeği kabûl etmektir. Kâfirlerin akıllarının almadığı bu. Öldükden sonra bir adam nasıl dirilir.

Hani Huzûr-ı Resûlullah'a gelmiş Übeyy ibn Halef denilen adam, ölü kemiklerini getirmiş, kemikleri ufalamış. Bir taraftan da şaşılacak şey değil, yani akl-ı maâş sâhibi böyle

¹⁰¹⁴ Sure-i Haşr 18

düşünebilir. Ufalamış, Peygamber'in yüzüne doğru üflemiş, püfff, "Bunlar mı dirilecek?" demiş.

Bunu insan inkâr etdikden sonra, dünyâda her şeyi yapabilir. Çünkü her şey yanına kâr kalacaktır. Öldükden sonra dirilmeği bir adam inkâr etdi mi, her şeyi yapmalı burada. Zâten mümin cehennemin olmasını ister, kâfir olmamasını istiyor. Neden? Çünkü yaptığı fenâlıkların cezâsını çekecek diye korkuyor, cehennemi inkâr ediyor. Mümin de mazlûm olduğu için, cehennem olsun, yapan cezâsını görsün diyor. Biri ikrâr, biri inkâr ediyor. İnkâr eden, başına gelecek felâketi görüyor, onun için inkâr ediyor.

Üflemiş Peygamber'in yüzüne, püff, "Bunlar mı dirilecek?" diyor. Cenâb-ı Hakk diyor ki, ¹⁰¹⁵ "وَلَمْ يَرِ الْإِنْسَانُ أَنَّا خَلَقْنَاهُ مِنْ نُطْفَةٍ فَإِذَا هُوَ خَصِيمٌ مُبِينٌ". "وَضَرَبَ لَنَا مَثَلًا وَنَسِيَ خُلُقَهُ قَالَ مَنْ يُحْيِ الْعِظَامَ وَهِيَ رَمِيمٌ". "İnsanoğlu neden halk olunduğunu unuttu da yani şimdi bize darb-ı mesel mi îrâd ediyor, bunlar mı dirilecek diye". İnsan yaratıldığı vakitte hiç onun bir planı yoktu. Plansız, şekilsiz Hakk Teâlâ yaratıverdi, böyle yarattı. Ve bir yaratılan bir daha yaratılmadı. Bir yaratılanın aynısı olmadı.

Dikkat ederseniz müslümanlar, burada böyle münevver çocuklarımıza söyleyelim şimdi, yani tahsîl-i ulûm edenlere, maddî tahsîl. Durgun suya bir taş atığımız vakitte, taş suya vurdu mu, dâireler, su dâireleri açılır. Aynı seviyededir açılan dâireler. Eğer kudret-i ilâhiyye olmasaydı, insanların hepsi birbirine benzeyecekti. Halbuki herkesin dili ayrı, lisânı ayrı, sesi ayrı, parmaklarının uçları ayrı ayrı. Ve Kurân da bunu söylüyor. Yani yeni bulunmuş değil. Sûre-i Kiyâme'de, ¹⁰¹⁶ "بَلَىٰ قَادِرِينَ عَلَىٰ أَنْ تُسَوِّىَ بَنَانَهُ", biz parmakları dahi yerli yerine koyacağız" diyor "kiyâmet gününde, diriltiğimiz vakitte insanları". Bu parmak buraya gelmeyecek, yerli yerine gelecek hepsi. Bir yaratılan bir daha yaratılmamıştır. Çünkü Allah'ın bir vâsi' esmâsı var, bir yarattığını bir daha yaratmıyor. Herkesin ayrı bütün uzvu. Bir batında iki kardeş, birbirinden ayıramıyorsun, fakat eline bakıyorsun, elin çizgileri ayrı. Sesi ayrı. Mutlakâ bir ayrılık gösteriyor.

Eğer öyle olmasaydı herkesin müsâvî yaradılması lâzım gelirdi. Maddî manevî her şey dünyâda müsâvî olmadı. Sana verdi Allah o müsâvâtı, emretti. Beyne'n-nâs, bütün insanlar arasında adl ile kısıtı yani adâleti meydana sen getireceksin. Sakalı sana verdi, sen dücelteceksin sakalını. Allah düzeltmez sakalını senin. Dağı, taşı, dereyi sana verdi, sen kazacaksın, sen düzeltceksin. Öteki âlemde hepsini hazır bulacaksın, burada yaparsan eğer. Olacak mı? Olacak. Burada veren, orada verir. Burada alan, orada da alır. Hiçbir zorluğu yok Allah için. Bir sivrisineğin halk edilmesi, bir mikrobun halk edilmesiyle bu kâinâtın halk edilmesi arasında hiçbir fark yoktur. Allah bir şeyi murâd etdi mi, "Ol" der, o şey zâhir olur. Olur o iş. Olmam diyemez bir şey hiç. Meğer ki isteye.

O mürîddir, O muîndir, O rahmândır, O sübhândır, O hannândır, O mennândır, O deyyândır, O rahmândır, O rahîmdir, O fettâhdır, O rezzâkdır. Muhyî O'dur, mümît O'dur, O diriltir, O öldürür. Bu yaşa gelinceye kadar yüz bin defa öldün dirildin, farkında bile değilsin, farkında bile değiliz. Her ân ölüp diriliyorsun. Bütün esmâ-i ilâhiyye cereyân ediyor her ânda.

¹⁰¹⁵ Sure-i Yâsîn 77-78

¹⁰¹⁶ Sure-i Kiyâme 4

Unutdun mu hilkatini? Hani bir katre menî idin. Hangi tarlanın mahsûlûsün. İki yerden getirilmişler, vücûdun topraktan, rûhun arşî, semâvî rûhun. Vücûdun tarlada biten yâhud hayvânâtdan yediğin mezrûatın, mekûlâtın maddesiyle halk olunmuş, babanın beline gelmiş. Sonra Cenâb-ı Hakk'ın takdîr ettiği kızı baban almış, seni Besmele ile ana rahmine, ana tarlasına ekmiştir. İğrenç bir su parçasıydık hepimiz, değil mi? Biliyoruz bunu, inkârı yok. İnkâra mecâl yok. İğrenç bir su parçasıydık, elimize bulaşsa yıkıyoruz ellerimizi filan, sabunluyoruz yani. Aslımız bu değil mi? Sonra Allah onu ana rahminde, yani tarlada, kadın tarlasında hayız kanıyla yoğurmadı mı? İnsan şekline koymadı mı?

Bu gözler ne, kulaklar ne, işitmek ne? Dile söyletiyor. Bir sinire işitdiriyor. Bak bak bir düşün, kendi vücûdunun kitabını bir okuyuver böyle yukarıdan aşağıya bak. Nasıl olmuş acaba bu böyle? Meselâ, çok acîb değil mi, insanın saçları böyle uzadığı gibi kalınlaşsa ne olacak insanların saçları? Kalınlaşmıyor. Yumuşacık, ipek gibi. Sakallar öyle. Yani geyiğin boynuzu gibi yâhud keçinin boynuzu gibi her bir kıl kalınlaşsa ne olacak? Soruyorum. Hepsini yerli yerine yapılmış. Ağzın üstünde burun. Bu kitâbı okudun mu hiç sen? Niye acaba ağzın üstünde burun? Niçin gözlerin üzerinde kaşlar var? Niçin kirpik yaratılmış? Neden kulak yaratılmış? Tesâdüfî bir hâdise mi bu? Bazısı da, "Tabîat yapıvermiş böyle" diyor. Hangi evi tabîat yapmış, hangi apartmanı bakayım. Rüzgar esmiş, yağmur yağmış, güneş açmış, bir apartman meydana gelmiş mi, bir tayyâre, bir gemi? Ustası var değil mi? Her yapılanın bir ustası var. Niye bunun ustasını inkâra yelteniyorsun yani! "Görmüyorum" diyor. Sen kendini de görmüyorsun zâten. Aklını görüyor musun? "Eserini görüyorum". Allah'ın da eserlerini görmüyor musun? Görsene!

Bir katre menîydik, ana rahminde hayız kanıyla yoğrulduk, şekl-i insana konduk. İki göz verdi, bir gösterdi. Halbuki bir gözle bir gören, iki gözle iki görmesi lâzım gelir. İki kulak verdi bir ağız verdi. Bir söyle iki dinle diye. Pek fazla konuşma. Sözün nereye varacak hesâb et. İnsanların felâketi iki yerdedir. İki çene arasındaki dille, iki bacak arasındaki etdedir. İki et parçasında insanların felâketi. Saâdeti de oradadır. (Dile işâret ederek) Bu et parçası yok mu, bu adamı a'lâ-yı illiyyîne götürür. Bir kelime-i tayyibe var, söylüyoruz. Bizim alâmet-i fârikamız, îmânın nişânı, cennetin anahtarı, cehennemini kilitleyen, cehennemini ateşini söndüren. "Lâ ilâhe illallah". Bununla söylüyoruz onu. Cennetin sekiz kapısını açıyor. Aynı söz cehennemini yedi kapısını kilitliyor. "Lâ ilâhe illallah".

Günde kaç defa söylüyorsun? "Bin defa söylüyorum". Kalbden kaç defa söyledin? Lisânen söyler kalbinle söylemezsen münâfık olursun. Hakk'ı öyle zikreyle ki, bütün a'zâ ve cevârihin Allah'ı zikretsin. Her yerde her mekânda. Unutduğundan değil. Unutma bir defa, unutulur mu? Unutduğun için değil sen aşkdan hatırla. Aşkdan ötürü unutma. Bir de unutanlara hatırlat.

Evet, sonra? Sonra doğuyor bu yavru. Mikrop bunu mahvedebiliyor. Bir karasinek, bir sivrisinek, bu yavruyu mahvedebiliyor. Sonra büyüdüğü vakitte, Allah'a kafa tutmaya kalkışıyor, Allah'a hasım çıkıyor. "Allah mı yarattı bizi?". "Ölüyü Allah mı diriltecek tekrardan?". Yani öleceğiz, sonra dirileceğiz, toprak olduktan sonra. Ba ba ba, unuttu geldiği yeri. Hilkatini unuttu, şimdi darb-ı mesel îrâd ediyor. Kemikleri ufalıyor, ufalan kemikleri, "Bunlar mı dirilecek?" diyor. Düşünsene! Modelin biçimin yokken Allah seni halk etdi, ikinci sefer halk etmek daha kolay olur, modelli biçimli olduktan sonra.

Evet efendim, dirileceğiz. Rebîye bakınız, bahara. Ölen ard diriliyor, ona alâmetdir o, işâretidir. Zâten aklı başında olanlar, mahşer gelmeden burada haşrı neşri görürler.

*Mûtû kable en temûtu sırrını fehm eyleyen
Haşrı neşri gördü bunda nefha-i sûr olmadan*

Nefha-i sûr olmadan haşrı neşri burada görürsün. Her şey burada var. Allah, âhiretde ne varsa buraya bir misâlini getirmiştir. Görene! Köre ne! Görene!

Îmân evvelâ. En büyük nimet. Taraf-ı ilâhîden gelen bu maddelere îmân etmek, lisân ile ikrâr, kalb ile tasdik etmek. Ve Allah'ın vahdâniyyetini kabûl etmek ve Allah'ı şerîkden, nazîrden berî kılmak, noksan sıfatdan tenzîh etmek. Sübhânallah. Rabbimiz. Ve Allah'ı sevmek ve Hakk'dan korkmak. Korkmalı insan Allahu Teâlâ Hazretlerinden.

Şimdi efendiler, size bir hesap vereceğim ben, bunu hiç düşündün mü bilmiyorum, düşündünüz mü. İnsan günde bir günah işlese. Her gün kaç tâne günah işliyoruz. Hepimizin başında yani yalan söylemeye lüzûm yok. Bazısının farkındayız, bazısının farkında değiliz. Günah da küçük bir günahmış, bir günlük hapis cezâsı veriyorlarmış o günaha. Senede üç yüz altmış beş gün cehennemde kalmamız lâzım gelir, günde bir günah işlersek. Bir gün de cezâ verilerse bir günaha. Ya on günah işleyen, yüz günah işleyen, bin günah işleyen? Soruyorum. Bereket versin, Allah bir günaha bir günah yazıyor, bir sevaba en ekall on sevap yazıyor. Yetmiş, yedi yüz, yedi bin de yazabilir. Neden biliyor musun? Bende-i Muhammed olduğumuz için. Resûlullah'a ümmet olduğumuz için. Sevaplar kat kat, ed'âf u mudâaf. Tövbe müstecâb bizim için, başın yastığa gelmeden tövbe istiğfâr et, Allah'a rücû et. Yalnız bekleme,¹⁰¹⁷ "إِذْ جَعَلَىٰ رِبِّكَ رَاضِيَةً مَّرْضِيَّةً", bu âlemden Allah'a rücû et. İbâdet ve tâatına dikkatli ol ve Hakk'dan kork.

Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi vesellem Hazret-i Ömer hakkında şöyle buyurmuşlardır. İyi dinle! "Benden sonra peygamber ba's olunsaydı, Allah peygamber gönderseydi, ben son peygamber olmasaydım, benden sonra peygamber olarak Ömer gelirdi" diyor Peygamberimiz sallallahu aleyhi vesellem. Ömer ibn Hattâb bu âyet-i kerîmeyi dinlediği vakitte, çok kere haftalarca hasta olmuşdur. Bak düşün, bunlar Aşere-i Mübeşşere'dendir kendileri. On kişi bunlar, bunlar mafuvvdur, günahları kaldırılmışdır taraf-ı ilâhîden. Ne yaparsanız yapın demiştir Hazret-i Allah, serbestdir demiş onlar. Estağfirullah, onlar günahdan zevk almazlar, sevapdan zevk alırlar.

Sana da öyle tenbîh ediyorum. Allah indinde mergûb musun, mahbûb musun, matrûd musun şundan bil. Sevapdan zevk alıyorsan, makbûl insansın. Günahdan zevk alıyorsan, istiğfâr et Allah'a dön. Allah'ı zikretmekden zevk alıyor musun, namaz kılmakdan, oruç tutmakdan, Kurân okumakdan, Allah'ı konuşmakdan, Allah'ı dinlemekden, zevkleniyor musun böyle şeylerden? Bil ki işin iyi.

Yani son istasyonda soracaklar sana, pasaportunun numarasına bakacaklar, îmân pasaportuna. Kabirde yani. Dünyânın son istasyonu kabristandır. Âhiretin de ilk istasyonu kabristandır, orada soracaklar evvelâ. Resûl-i Ekrem'in, Hazret-i Muhammed'in, sallallahu

¹⁰¹⁷ Sure-i Fecr 27-28

aleyhi vesellem, imzâsı varsa bu benim ümmetim diye, iş kolaylaştı. Eğer tanımıyorum derse kork! O vakit yandın! O vakit mahvoldun!

İbâdet ve tâatdan, iyilikden, gözyaşı silmekden mi zevk alıyorsun, ağlatmaktan mı zevk alıyorsun? Soruyorum sana. İbâdetlerin ehemmiyetinden bir tane daha soruyorum sana. Halkı ağlatmaktan mı zevk alıyorsun, güldürmekten mi? Halkı ağlatıyorsan yandın! Felâket! Büyük felâket! Halkın gözyaşını siliyorsan, büyük saâdet senin için. Onunla zevkleniyorsan yani. Halkın gözyaşını silip onunla zevkleniyorsan, büyük saâdet! İyilik yapan kişi, iyilikten zevk alıyor, büyük adamsın! Allah indinde makbûl adamsın! Hazret-i Muhammed'in sancağı altındasın! Korkma. Ama halka eziyet ve cefâ ve zulmediyorsan eğer, o vakit kork, ondan zevk alıyorsan. İnsanlara öyle yapan zâtlarla berabersin, öyle kimselerle berabersin, Nemrudlarla, Firavunlarla berabersin. Helâk oldun! Üç beş günlük dünyâ için. Bu fânî mülk için. Hiçbir kıymeti yok!

Yakın bir zamanda zenginle fakîr, rütbeliyle rütbesiz bir oluyor. Çok yakın bir zamanda. Zâten yetmiş sene yaşasan, otuz beş senesi uykuyla geçer. On yedi senesi çocukluk, on yedi sene kalır. Onun da askerliği, hastalığı, ölümü kalımı, hiçbir şey kalmaz elde. Bir sene dahi gülemezsin. En büyük makâma çıksan orada dahi rahat edemezsin. Hakk'a bende oldun mu, Hakk'a kul oldun mu, iki cihâna sultân olacaksın. En büyük korkun şu olsun, Allah bana kulum demezse. Bundan kork. Resûl-i Ekrem sana ümmetim demezse. Bundan kork. Müttakîler, Allah indinde en kerîm olan kişilerdir.

Düşün bak, söylüyorum, günde bir günah işledik. senede üç yüz altmış beş gün var, üç yüz altmış beş günah eder. Bir günaha bir gün hapsederlerse âhiretde yâhud kabirde tutarlarsa, akabelerde yani. Akabeler var çünkü sırayla. Kaç gün eğleneceğiz yollarda. İstiyor musun hızlı gitmek? Hani biliyor musun şu hikâyeyi, söyleyeyim size Mesnevî-i Şerîf'den.

Günlerde bir gün Behlûl-i Dâna denilen zât...

Dâna ârif, okumuş, kâmil, irfân sâhibi demektir. Her okumuşa dâna demezler, ârif olursa dâna derler. Bir de dana var, dana değil. Bu dâna. Şimdi Türkçe de bozuldu ya, kimi dana diyor dâna diyeceği yerde.

Bu zât Hârûn Reşîd'in yakınlarından. Bazı kitaplarda kardeşi olduğunu, bazı kitaplarda akrabası olduğunu, bazı kitaplarda da musâhiblerinden olduğunu söylüyor kitaplarımız bizim. Bir gün Hârûn Reşîd'i irşâd için, gitmiş halîfenin tahtına oturmuş. Sen Hârûn Reşîd deyip geçme, o Abbâsîlerin en parlak devri, müslümanların en büyük devirlerinden yani şâşâlı devirlerinden. Tahtına oturunca, tabîî pâdişah tahtına oturmak kadar terbiyesizlik olmaz, küstahlık olmaz, tahtı bekleyen askerler, Behlûl-i Dâna'ya güzel bir dayak atmışlar. Gürültü kopmuş, bağırımlar, çağırımlar filan. Hârûn Reşîd, ne oluyor diye haremde dışarı çıkmış. "Ne var?" demiş. "Efendim" demişler, "Behlûl küstahlık etdi, sizin tahtınıza oturdu" demişler, "onun için biz de dövdük" filan. "Canım o akıldan noksan bir adam, eğer akli yerinde olsa, gelip benim tahtıma oturur mu, bilmiyor musunuz?" demiş. Halbuki kendini öyle gösteriyor. Çooooook, ârif-i billah vâsıl-ı ilallah, mükemmel bir insan. Hem kâmil hem mükemmel.

Bir gün kabristanın kenarında dolaşıyormuş da kendisi, demişler ki, "Behlûl, ne dolaşıyorsun burada?" demişler. Demiştir ki, "Birisini paramı aldı, paramı çalan adamı burada bekliyorum" demiştir. "Ne malûm buraya geleceği?" demişler. "En nihâyet buraya gelecek" demiştir. "Bir yere kaçamaz, en sonunda buraya gelecek o" demiştir, "kaç sene sonra olursa olsun, mutlakâ buraya gelecek". Böyle bir zât.

"Biliyorsunuz, meczûb gibi bir adam" demiştir "vurulur mu" filan. Gelmiş, Behlûl'ün omuzuna elini koymuş, "Behlûl ağlama" demiştir, "seni tanıyamamışlar, üzülme" demiştir, "yanlışlık oldu, vurmuşlar sana" filan demiştir. "Bir tarafın mı acıdı?" filan. "Yok yok! Ne vurduklarına ağlıyorum, ne acıdığından ağlıyorum". "Neye ağlıyorsun?". "Senin için ağlıyorum". "Niye benim için ağlıyorsun" demiştir halîfe. "Yâhu ben bir kere oturdum bu kadar dayak yedim, sen yirmi senedir oturuyorsun, senin yiyeceğin dayağı düşündüm ben" demiştir, "onun için ağlıyorum ben" demiştir. Eyvâh! Felâket! Duyurmuş yani halîfeye. "E ne yapayım dayak yememek için?". "Adâletle muamele et, ağlayanın gözyaşını sil, kılıcını düşmana, kamçısını zâlîme, hazîneni milletin, memleketinin selâmetine harca. O vakit sen önden, milletin arkada, cennete gidersiniz" demiştir. Hârûn Reşîd'in biraz bozuklukları varmış, onu irşâd etmiş, sonra tövbe etmiş halîfe, düz yola girmiş ve memleketini adâletle idâre etmeye çalışmış.

Sen de kendi çapında bir kişisin, sen de bir çobansın, sen de bir başbuğsun. Çünkü Resûl-i Ekrem hepimize böyle hitâb etmiş, "Küllüküm râ'in ve küllüküm mes'ûlün 'an ra'iyetihî, hepiniz birer çobansınız...". Bütün Ümmet-i Muhammed'e hitâb. Ve aynı zamanda ümmet-i davete de hitâb bu. "Hepiniz birer çobansınız, her çoban kendi sürüsünden mes'ûldür". Sen hânenden mes'ûlsün, çoğundan, çocuğundan. Hepimiz öyle.

Bak, Hazret-i Ömer bazen, akşam oldu mu düşünürmüş, gece. Bak sana makâmını da söyledim Ömer'in. Cenâb-ı İmâm-ı Ömer radiyallahu anh hakkında Peygamberimiz ne diyor, "Benden sonra peygamber gelseydi Ömer gelirdi" diyor. Bazı gece oturur düşünürmüş, "Ben bugün ne yaptım hayırdan ve şerden" diye.

Gene Seyyidinâ Ebâ Bekr Sıddîk radiyallahu anh Hazretleri, ağzına taş koyarlarmış, lisânına sâhib olsun diye. Bir şey söyleyeceği vakitte düşünür, sonra ağzından taşı çıkarır konuşurmuş. Çok mühim çünkü. Cirmi küçük, cürmü büyük dilin. Diline sâhib ol. Dilini adam çekiştirmekden, gammazlık yapmakdan, kötü söylemekden, sebbetmekden, küfretmekden, acı söylemekden temizle. Dilini hak konuşmakla, halkı irşâd etmekle, halkı Hakk'a götürmekle, insanlığı kurtarmakla.

Vaktimiz doldu, anlatacaktık ama burada bırakıyoruz. İnşâallah sağ olursak, ölmezsek haftaya gene aynı âyet üzerinde durup konuşacağız bir mikdar daha. Allah'ın bize verdiği kadar biz de size söyleyeceğiz, herkes nasîbi kadar alacak.

Ey müminler! Hepimiz görüyoruz, işitiyoruz ve gördük ve görüyoruz. Hani âbâ u ecdâdımız nereye gittiler? Şimdi biz dersden sonra şuraya gelelim, bu dersi alalım. Mühim olan bu. Âbâ u ecdâdımız nereye gittiler? Pâdişahlar, paşalar, krallar, emîrler, zâlimler, âdiller, peygamberler ne oldular? Hani beyaz sakallı dedelerimiz, babalarımız? Ölenlerimiz yani. Soruyorum. Hani komşularımız, ahhâb u yârânımız? Soruyorum. Demek ki içimizden akın akın bunlar öteki âleme doğru götürülüyorlar. Kendileri gitmiyor, götürüyorlar bunları. Bizim

de gideceğimiz yol bu yol olduğuna göre akli başında olan kimse herhâlde bu yola bir hazırlık yapmaya çalışır. Çünkü mâdem ki yola gideceğiz, gideceğimiz yol da bizim için meçhûl ama Resûl-i Ekrem haber vermiş, demiş ki, "Büyük akabelerden geçeceksiniz, seffinenizi, geminizi, kayığınızı tecdîd edin" demiş Peygamberimiz, Ebû Zer Gıfârî Hazretlerine. "Büyük denizlerden, deryâlardan geçeceksiniz, seffineyi tecdîd ediniz".

Düşününüz, hazırlanınız. Hepimiz o tarafa doğru gitmekdeyiz, akın akın. "Çocuğu evlendireyim inşâallah işe başlarız", "Kızı evlendirelim namaza başlarız", "Hele bir tekâüd olayım". Tekâüd oldun mu zâten iş bitiyor. Tekâüd oldun mu iş bitiyor. Allah seni tekâüd etmesin kulluğundan. Sen ibâdet ve tâatına bak. Dürüst ol, özün sözün doğru olsun. Dînine, diyânetine, vatanına, insâniyyete hâdim ol. Ve ölümünü düşün. Ve Hakk'ı zikreyle.

Allah'a muhtaç olduğun kadar Allah'a ibâdet kıl. Düşün. Allah'a muhtaç olduğun kadar Allah'a ibâdet eyle. Ateşe tahammül edeceğin kadar günah işle. Bak, eve gitdiğin vakitte sobaya elini basdır, soban varsa eğer, ateşin varsa. Ne kadar dayanacaksın bakayım. Bir daha söylüyorum. Hangi vakit var ki biz Allah'a muhtaç değiliz. Allah'a muhtaç olduğun kadar Allah'a ibâdet eyle. Bu sözü ben mübtedîlere söylüyorum. Ârif olana bu söz söylenir mi! Bu söylenmez ârif olan kişilere. Mâdem ki kulum, mâdem ki O benim ma'bûdum evvelâ ben râzı olup, O'nu râzı kılincaya kadar O'na kulluk edeceğim. İster cennetine koysun, ister cehennemine koysun beni. Yani muhtaç olmasak gene Rabbü'l-âlemîn'e ibâdet kılmayacak mıyız? Bizi halk etdi ya, hâlıkımız değil mi? Muhtaç olmasak dahi Allah'a ibâdet etmek lâzım. Allah cennet ve cehennemi halk etmese gene Allah'a ibâdet etmek lâzımdır. Ama muhtaç olduğun kadar hiç olmazsa, bak bak düşün! Muhtaç olduğun kadar Rabbü'l-âlemîn'e ibâdet et. Ateşe tahammül edeceğin kadar günah işle.

Bir kimseye bir şey yapacağın vakitte düşün, evvelâ kendine iğneyi, sonra başkasına çuvaldızı sok. Yetîme hor bakma. Bakarsın sen de sonra onun babası gibi ölürsün, senin çocuğun yetîm kalabilir. Mal mülk tâlân olur, sevmediklerine kalır. Gel sen Allah için Allah'ın dediği kadar ver de, verdiklerin âhirete senden evvel gitsin, seninle beraber onları orada hazır bulasın.

Tövbe istiğfâr et, dâimâ hazırlıklı ol. Yolcu adam, ne vakit gideceği malûm olmayan bir adam tayyâre meydanında, yâhud tren meydanında, bir misal veriyorum sana, aynen böyle, hiçbir farkı yok, tayyâre ne vakit kalkacak bilmiyoruz, yolcuyuz da oraya gitmişiz bekliyoruz böyle, bir tarafa ayrılmayız değil mi? Haydi dediler mi bineceğiz. Ecel aynı bunun gibidir. Hazır dur, haydi dediler mi "Eyvallah, Bismillahi Allâhuekber", yallah, tamam, tayyâreye bin, tamam.

Sakın ibâdetden geri kalma! Yarın yaparım deme! Yarın yaparım diyenler, ziyân etdiler. Tövbeyi yarına bırakanlar, zarar etdiler. İbâdeti yarına tehîr edenler, zarar etdiler, büyük zarar yaptılar. Hemen Rabbü'l-âlemîn'e kulluk et ki iki cihâna sultân ol.

Bak ne diyor Aşık Paşa târihinde, onu da söyleyeyim. "Bu Âl-i Osmân ki" diyor. Âşık Paşa, İkinci Bayezid zamânı. "Bu Âl-i Osmân ki" diyor, "bunların işleri takvâ idi, Allah bunlara şarkı ve garbı feth u futûhât etdirdi" diyor, "bundan böyle işi fetvâya dökdüler, korkarız ki mülk-i Osman yıkıla" diyor. İkinci Bayezid zamânında!

Dâimâ Allah'dan kork. Allah korkusunu ve Allah'ı hiç kalbinden çıkarma. Dilin Allah'ın ismini zikretsin, kalbin Hakk'ı sevsin ve Hakk'dan korksun. Allah indinde en yüce olan kimse, Allah'dan korkandır, verâ sâhibidir. Hem Allah'dan korkanlara, Cenâb-ı Hakk onlara, birçok bilmediklerini öğretir, görmediklerini gösterir, onları çokook yüceltir, yükseltir de, ¹⁰¹⁸ فِي مَقْعَدٍ صَدَقَ عِنْدَ مَلِكٍ مُقْتَدِرٍ e erdirir.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

Allah'a İtâat ve Resûlullah'a İttibâ 25 Ocak 1985 (3 Cemaziyülevvel 1405)

Kâllallahu Teâla fî Kitâbihi'l-Azîz.

Eûzûbillahimineşşeytânirracîm.

Bismillahirrahmânirrahîm.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَانْتِظِرُوا نَفْسَ مَا قَدَّمْتُمْ لَعْدٍ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ¹⁰¹⁹

Sadakallahü'l-Azîm.

Okumuş olduğum âyet-i celîle, Allah kelâmı olan ve son kitap, cümle kitapların ve suhufların zübdesi olan, Kurân-ı Azîmü's-Şân'da Sûre-i Haşr'dadır.

Bu Sûre-i Haşr'ın sonunu mutlakâ okuyun ve ezberleyin ve akşam sabah bunu tilâvet ediniz. Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi vesellem, sabah namazından sonra ve akşam namazından sonra bu sûre-i celîlenin sonunu okurlardı. "hüvallahüllezî lâ ilâhe illâ hû", ilâ âhirih. Akşamdan okuyan sabaha kadar kâfî gelir. Sabahdan okuyana da akşama kadar kâfî gelir. Bu kadar söylüyoruz. İçerisinde ism-i a'zam vardır. En ehemmi mühimmi de Resûl-i Ekrem'in yaptığı bir sünnet-i seniyyedir. Resûlullah'ın âdetidir, sünnetidir. Resûlullah'ın sünnetini icrâ edenler, malûm ya, yüz şehîd sevabı alırlar ve Allah'ın sevgilileri arasına dâhil olurlar, Resûl-i Ekrem'in sünnetini kim ihyâ ederse. Çünkü Resûl Ekrem, sevgili peygamberimiz, Allah'ın sevgilisidir, habîbullahdır.

Malûm-ı ihsânınız, hepimiz biliriz ki, Hazret-i Ömer'in makâmı dîn-i islâm'da ne kadar yücedir. Yalnız müslümanlar değil, gayr-ı müslimler de Hazret-i Ömer'in hakkını teslîm ediyorlar. Meselâ bir zamanlar Amerikan reisicumhuru "Burası Beyazsaray değil Ömer'in kulubesi" demişdi. Yani adâlet yeri manâsına getiriyor. Yine bazı gayr-ı müslimlerin devlet dâirelerinde, köle devenin üstünde, deveyi yeden Ömer, o resimleri yapmışlar. Kudüs'e girerken Hazret-i Ömer radiyallahu anh Hazretleri, bir fersah kölesini deveye bindirmiş, bir fersah deveyi çekmiş, bir fersah kendi binmiş, kölesi deveyi çekmiştir. Öyle âdil bir insan. Ve Kudüs'e gelirken, Kudüs'e girerken de nöbet, olacak ya, köleye düşmüş. Demişler ki "Yâ Emîre'l-müminîn, siz bu nöbeti alın kölenin elinden, sonra onun hakkını ödersiniz" demişler, "Yok" demiş, "ya ölüm yetişirse". Ölüm yetişirse! Çünkü bizi takip eden bir ölüm var peşimizde, ensemble dolaşıyor kılıç. Melekü'l-mevt'in kılıcı dolaşıyor. İşte bu Ömer.

¹⁰¹⁹ Sure-i Haşr 18

Gene Ömer'in kadr u kıymetini sen ben bilemeyiz pek fazla. Ancak târihin söylediği kadar biliriz. Biz Resûlullah'ın ağzından, Allah'ın kelâmından söyleyelim. Esteîzübillah, "vellezîne, şu kimseler ki, ma'ahû, Resûlullah ile beraberdir". Yukarıda, ¹⁰²⁰ "وَكَفَى بِاللَّهِ شَهِيدًا * مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ". "Vellezîne ma'ahû". Ma'ahû, işâret, Hazret-i Sıddîk-i Ekber, Ebâbekir Sıddîk. "eşiddâi 'ale'l-küffârî", Ömer'e işâretidir diyorlar. "Ruhamâu beynehüm", Osmân ibn Affân. "Terâhüm rukke'an sücceden yebtegüne fadlen minallahi ve rıdvânâ", İmâm-ı Ali'ye işâretidir diyorlar. Çünkü Kurân-ı Kerîm'in âyetlerinin dâll bi ibâretihî manâsı vardır, dâll bi işâretihî manâsı vardır.

İşte bu Ömer'e Peygamberimiz sormuş.

İyi dinle! Kulağını benden yana ver! Ve iyi anla, câmiye gelmeyen dîn kardeşlerini, onları Hakk'a davet et, onlara bu sözleri söyle, dağıt. Allah'ı seven Peygamber'e î mân eden, islâm dînini etrâfa neşreder, müminleri ışılatır, onları nûrlandırır, onları Hakk yoluna davet eder, hakka, doğruya, güzele çağırır, temize çağırır, doğruya çağırır, felâha, necâta çağırır. Allah'ı, Peygamber'i sevenler, insanları kötülüğe götürmez, iyiliğe götürür. İnsanların î mânının alâmeti odur. İnsanları iyiye götüren kişiler, iyi insanlardır. İnsanları iyiye davet etdi mi bir adam, o adam, iyi insandır. İnsanları kötülüğe götürdü mü bir kimse, o kimse, kötüdür. Sen de iyi işit ve iyi dinle ve arkadaşım dediğin zâtı, hakkıyla arkadaşlıysan eğer, onu Hakk'a davet et. Çünkü burada dost olanlar, Hakk için dost olmazlarsa eğer, öteki âlemde birbirlerine düşman olurlar. Huzûr-ı Rabbü'l-âlemîn'de, "Yâ Rabbi, o beni yolumdan çıkardı", diye birbirlerinin yakalarına sarılacaklardır. Allah Kurân'da aynen böyle haber vermektedir. Hattâ hattâ daha ileri gider de, der ki, "Yâ Rabbi, bana verdiğin azâbı ver, ben hak etdim ama, bu arkadaşım denilen bu herif, arkadaşım değilmiş, benim düşmanımış, buna benim azâbımın iki mislini ver" der. "Çünkü hep kötülüğe götürdü bu beni" der, "sebebi oldu bana" der.

Dâimâ iyilerin yanına gidiniz, kötülerden kaçınız. Eğer kötülerini irşâd edecekseniz onların yanına gidiniz. Eğer kötüler uyacaksanız, yani nefsiniz zayıfsa, kötülerin yanına gitmeyin, iyilerin yanına gidiniz.

Söylüyorum, kulağını benden yana ver! Sonra bunları bulamayacaksın. Yakın bir zamanda, ezânlar okunacak sen bulunmayacaksın. Belki ezânları duyacaksın, namaza kâdir olamayacaksın. Artık geçmişdir iş. Çok pişmân olacaksın, çok üzüleceksin, "Yâ Rabbi dünyâya beni tekrar getir, sana ibâdet edeyim" diyeceksin ama iş işden geçmişdir artık, bitmiştir iş. Onun için fırsat eldeyken, kemer beldeyken, tevhit dildeyken, Allah'a rükû ve sücûd eyle, zarar etmeyeceksin. Allah de, mahrûm olmayacaksın.

Biz gelelim dersimize. Allah'ın Kitâbı'ndan söylüyoruz. Dâll bi işâretihî ile. ¹⁰²¹ "فَأُولَٰئِكَ مَعَ الَّذِينَ أَنْعَمَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ مِنَ النَّبِيِّينَ وَالصِّدِّيقِينَ وَالشُّهَدَاءِ", Ömer, "وَالصَّالِحِينَ", Osmân, "وَحَسَنٌ أُولَٰئِكَ", İmâm-ı Ali'ye işâret vardır. Öyle demişler, ben söylemedim, müfessirler söylemiş. Görenler söylemiş. Ehl-i irfân söylemiş. Ehl-i izân söylemiş. Allah ile araları iyi olanlar söylemişler. Resûlullah'ı gözlerinden bir ân dür etmeyenler söylemişler. Sana göre Peygamber dür, bana göre dür ama bazıları var ki hiçbir ânda Peygamber'in huzûrundan dür

¹⁰²⁰ Sure-i Feth 28-29

¹⁰²¹ Sure-i Nisâ 69

olmuyorlar. Her ânda Allah huzûrunda olduklarını biliyorlar, unutmuyorlar. Çünkü onlar öyle bir gusûl abdesti almışlar ki, Allah'ı unuttukları ân gusûl lâzım geliyor onlara. Takarrüble değil, Allah'ı unutmakla gusûl yapmaları lâzım geliyor.

Gene şimdi Peygamberimiz'in hadîsiyle, diyor ki, "Benden sonra nebî ba's olunsaydı eğer, Ömer ibn Hattâb ba's olunurdu. ben son peygamberim, benden sonra peygamber gelmez". Onun için Ömer peygamber olmadı. Ömer bu kadar mühim bir adam. Sonra mühimliği nereden? Bir mühimliği daha var. Peygamber'in kayınpederi. Kızını almış Peygamber. Hiç Resûlullah Efendimiz lâlettayin bir adamın kızını alır mı? Sen, ben lâlettayin bir adamın kızını almıyoruz da, koskoca Peygamber, rahmeten-lil-âlemîn, nasıl olur da lâlettayin bir adamın kızını alır.

Ömer, üç aylık yoldan ordularına emir verirdi. Radarları vardı, manevî radarları. Aynı zamanda Ömer, Hazret-i Ali'nin dâmâdıdır. Hazret-i Ali'nin Ümmü Gülsüm nâmındaki kerîmesinin kocasıdır. Dâmâd-ı Ali'dir, Hayder-i Kerrâr'ın dâmâdıdır. Yani Ehl-i Beyt'e de intisâbı vardır. Daha çok fazîletleri. Sırtındaki elbisenin on altı yerde yaması vardı. Oğlu dedi ki, "Ben halîfe evlâdıyım". "Pâdişah çocuğuyum" dedi senin anlayacağın, "benim sırtımdaki elbise eski, etrafımızdaki insanların çocukları sırtlarına hep yeni elbiseler giyiyorlar baba" dedi. "Aldığımız maaş bu kadar" dedi, "fazla yok". Karısı dedi ki "Ben aldığın maaşdan biraz birikdirdim" dedi. "Yaaa, ne kadar birikdirdin?". "Şu kadar". Aldı parayı beytül-mâl-i müslimîne, devlet hazînesine iâde etdi, "Demek artıyor" dedi, kesdirdi maaşını.

Sonra oğlu dedi ki, "Bayram geldi ben yeni elbise giymeyeceğim mi baba?" dedi. "Para yok" dedi. "Borca al". "Peki yazayım sana beytül-mâl-i müslimînden yani devlet hazînesinden versinler, maaşımdan kessinler" dedi. Kağıt yazdı, gönderdi. Memur dedi ki, "Ömer ay başına kadar yaşayacağına dâir elime bir sened daha versin, buradan para verelim" dedi, "ya ölürse ne olacak" dedi. Geldi haber verdi, "Doğru söylüyor" dedi. Almadı elbiseyi. Aklını başına devşir. İşte bu Ömer. Daha çok fazîletleri ya, ben burada Hazret-i Ömer'in bütün menâkıbını anlatacak değilim de, mühim bir hâdise var onu söyleyeceğim, onun için söylüyorum.

İşte bu Ömer'e Peygamberimiz bir gün sordu. En mühim mesele. "Yâ Ömer, beni ne kadar seversin" dedi.

İyi dinle! Sana îmânını gösteriyorum. Sana îmânının kemâlini tarîf ediyorum. Sana îmânın tadını, lezzetini tatdırmaya çalışıyorum.

Dedi, "Yâ Resûlallah, her şeyimden ziyâde seni severim ama, nefsimi senden ziyâde severim" dedi. Doğru söyledi. Ne kadar güzel Riyâ etmedi. Cenâb-ı Peygamber buyurdu ki, "Beni hak nebî olarak gönderen Allah'a kasem ederim ki yâ Ömer, îmânın kemâle ermemiş" dedi. Ya ne olacak? "Beni her şeyinden fazla, nefsimden de fazla sevmedikçe îmânın kemâle ermez" dedi. Onun üzerine Hazret-i Ömer ağlayarak dedi, "Yâ Resûllah, şimdi seni her şeyimden ziyâde, nefsimden de ziyâde seviyorum" dedi.

Onun için bize en büyük devlet ve saâdet, Habîb-i Hudâ, Şefî-i Rûz-i Cezâ, Melce-i Fukarâ, rahmeten-lil-âlemîn, sebep-i hilkat-i âlem olan Muhammed Mustafâ'yı, Peygamberimiz'i,

Allah'ın sevgilisini, bizim de sevmemiz. Necâtımız O'nda. O'nun bir sünnetini ihyâ et, sana kâfî gelecek. Bir sünnetini ihyâ, yüz şehîd sevabına nâil olmaktır.

Onun için bakıyorum bazı mümin kardeşlerimize, yâhu yapma böyle şey, niye tembel oldun, niçin tembelsin, farzı kılıp çıkıp gidiyor cuma günü. Niye sünnet kılmıyorsun, neden kılmıyorsun? Seni men eden nedir sünnetden?

Sen niçin Allah'a ibâdet etmiyorsun? Allah'ın nimetini yiyorsun. Allah seni yaşıyor. Allah sana sıhhat vermiş, Allah sana göz vermiş, kulak vermiş, izân vermiş, irfân vermiş, şefkat vermiş, merhamet vermiş, her şeyi vermiş sana, ihsân u inâyet buyurmuş. Hepsi yerlerinde kullanılırlarsa iyi olur.

Şimdi burada, Peygamberimiz sallallahu aleyhi veselleme muhabbet, bizim için en büyük devlet ve sâadettir. Allah'ın en büyük nimeti, Hazret-i Muhammed Mustafâ'dır, sallallahu aleyhi vesellem. O nebiy-yi arabî yok mu, o nebiy-yi arabî-i kureşî. Allah'ın nebîsi, resûlü pek fazla. İki yüz yirmi dört bin diyor itikad ulemâsı. Bazıları yüz yirmi dört bin demiş, bazıları ikiyüz yirmi dört bin. Ama Resûl-i Ekrem'i başkadır. Resûl-i Ekrem, kâinâtın halk olunmasına sebebedir. Allah sevgilisini kullardan seçmiş ve sevgili olarak Muhammed'ini seçmiştir. İbrâhim halîldir, dostdur, Muhammed, habîbdir. Halîl ile habîb arasındaki fark da şudur. Halîl istediği vakitte alır Allah'dan, habîb istemeden alır. Onun için Cenâb-ı Hakk Kurân-ı Kerîminde, ¹⁰²² "أَلَمْ نَشْرَحْ لَكَ صَدْرَكَ", Habîbim Muhammed senin sadrını şerh etmedik mi?" diyor. Mûsâ Peygamber, ¹⁰²³ "رَبِّ اشْرَحْ لِي" diyor, "Benim sadrımı şerh et yâ Rabbi" diye duâ ediyor. Halbuki Peygamberimiz istemeden almış, sadrı şerh olunmuş.

Sen de Muhammedîsin senin de sadrın şerh olması lâzım. Neyle? İslâm ile, îmân ile muhabbet ile, ihsân ile, yakîn ile, verâ ile. Hiç gafletle vakit geçirmeye zaman yok, hiç vakit yok. Hemen beline ibâdet ve tâat kemerini bağla, nefsinle gazâyâ hazırlan, Allah'a kulluk et. Dünyâ zevklerinin hiçbir tânesinin sana bir fâidesi olmayacaktır. Onlar bir hayâlden başka bir şey değil fakat eseri seni üzecektir sonra, âsârı seni üzecektir. İbâdetde zevk var. İbâdetde lezzet var. Allah'a kullukda sultânlık var. Diğerde sefâlet var, nefsinin zebûnu olursun, kölesi olursun. Sen vücûd iklîminin sultânı ol. Mâdem ki Resûlullah'ın ümmetisin, mâdem ki Kurân senin kitâbın, en yücelere sen çıkacaksın. Allah öyle diyor Kurân'da, esteîzübillah, ¹⁰²⁴ "وَأَنْتُمْ" "الْأَعْلَوْنَ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ". "Hakkıyla îmân ederseniz, sizi en a'lâ kılacağım" diyor Cenâb-ı Hakk. Demek ki bu zilletimiz bizim îmânımızın zaafından, îmânın nûrunun zaafından.

Gelelim biz dersimize. "يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ". Burada îmân meselesi. Geçen hafta da îmandan bahsetmişdim.

Amân! Ey azîz kardeşlerim! Ey Allah yoldaşlarım! Ey Muhammed'in bendeleri! Resûl-i Ekrem'in sevgilileri! Kurân'ın "Yâ eyyülezzîne âmenû" diye hitâb ettiği, Allah'ın kendi ismiyle isimlendirdiği kullar! Sana bu ismi Allah vermiştir, kendi ismini. Benî İsrâil'e Su Çocukları, Çamur Çocukları, diye hitâb ediyor, sana Mümin diye hitâb ediyor. Mümin ismi, Allah'ın

¹⁰²² Sure-i İnşirah 1

¹⁰²³ Sure-i Tâ-Hâ 25

¹⁰²⁴ Sure-i Âl-i İmrân 139

ismidir. Kendi ismiyle hitâb ediyor sana. Kıymetini bil. Bilmediğin vakitte bir nimetin kıymetini, ister maddî ister manevî, elinden alınır.

Beş şey gelmeden beş şeyin kıymetini bil ve ganîmet bil. Ölüm gelmeden hayâtın. Yakın zamanda gelecek. Sana bir gün gibi gelmez erişecek ecelin. Hiç! Bir gölgeden başka bir şey değil. İstersen bin sene yaşa! On bin sene yaşa! Zâten düşünürsek eğer müslümanlar, düşünürsek, dünyâda kaç defa okşanırsak o kadar ezâ duymakla mükellefiz. Muhabbetle kaç defa okşanırsak, o kadar ezâ duymakla mükellefiz. Ne kadar zevk duyarsak, o kadar ezâ çekmemiz, dünyâ âleminde, mukarrerdir. Zevkli bir âlemi yaşadın, zevk duydun değil mi, bir müddet sonra o zevkten mahrûm kaldığın vakitte, düşündüğün vakitte o zevkli günleri, gene ne olursun, mahzûn olursun.

Seni ebedî saâdete davet ediyorum. Allah'a davet ediyorum. Cennete davet ediyorum.

Buradaki malın elinden alınacak. Kısmet olursa bir kefen saracaklar. Kısmet olursa! Olmazsa çıplak koyacaklar. "Milyonlarım var". Vallâhi milyonların olsa kefen bulunmaz çıplak koyarlar. Gözümle gördüm, elimle koydum kabre. Kefensiz koydum. Yemîn ediyorum, makâm-ı Muhammediyyetde. Buradaki mülkü Allah verir, alır. Gençlik, verilir, alınır. Sıhhat verir, alır Allah. Makâm verir, alır. Seni öyle bir yere davet ediyorum ki, bu îmân ile Hazret-i Muhammed'e bende olmakla, O bir yol açmış, o kapıdan kim girerse, rızâ ve rıdvâna, cennete ve cemâle erişiyor. O devlet bir daha senden alınmaz. Bir gençlik verilir, bir daha ihtiyarlığı yok. Bir sıhhat verilir, hastalığı yok. Bir hayât verilir, ölümü yok. Esteîzübillah, ¹⁰²⁵"أَلَا إِنَّ أَوْلِيَاءَ اللَّهِ لَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ".

Ey Allah dostları! Ey Muhammedü'r-Resûlullah diyenler! Ey Rabbimiz Allah diyenler! Âgâh olunuz! Uyanınız! Kulağınızı benden yana veriniz. Müminlere korku yok, bıraktıklarına mahzûniyyet yokdur. Ancak götüreceğin îmân, a'mâl-i sâliha, muhabbetullah, muhabbet-i Resûlullah'dır, başka bir şey götüremezsın.

Beş şey gelmeden beş şeyi ganîmet bil. Ölüm gelmeden hayâtın kıymetini bil. İbâdetle gününü geçir. Kabahatin nihâyeti yok. Bir şey çıkmaz ondan. Günahlarla âlûde olma. İyi değil! Tekrâr ediyorum. İyi değil günahla meşgûl olmak. Bak geçen hafta hesâbını verdim size. İnsan günde bir günah işlese, bir günaha mukâbil Allah insanı, bir gün cehennemde hapsetse, bir senede üç yüz altmış beş gün cehennemde yatması lâzım gelir. On senede ne olur? Elli senede ne olur? Yap hesâbını. Bir günah işlersen günde. Yalan, günahdır. Hâinâne bakmak, günahdır. İstihzâ etmek halkla, günahdır. Adâletsizlik, günahdır. Halkın malına, canına ilişmek, nâmûsuna ilişmek günahdır. Özün doğru, sözün doğru, elin kârda gönlün Yâr'da olacak. Allah'ı unutmayacaksın hiç.

Çalışma demedik! Çalışmak ibâdetdir. Hiç şübhe yok ona. Ama insanın üç vazîfesi vardır. Bir, Allah'a olan yönü. Bir, cemiyetine olan, insanlığa olan vazîfesi. Bir de şahsî vazîfeleri vardır. Bunların birini eksik eden yanlış yola gitmiş demektir. Kendisi yemez içmez, bir aç doyurursan, Hakk'ı doyurmuş gibi olursun. Bir hastayı yoklarsan, Allah'ı ziyâret etmiş gibi olursun. Bir susuza su verirsen, Allah'a sulamış gibi olursun. İnsanlığı bilmeyince, Allah'ı

¹⁰²⁵ Sure-i Yûnus 62

bilemezsin. İnsanlığa hizmet, Allah'a hizmetdir. Öyleyse hem ibâdetin olacak, hem cemiyete hizmetin olacak. Kötülük sâhibi olmayacaksın. Allah'ın en büyük düşmanı, insanlara kötülük yapan kişilerdir. Unutmayın bunu! Allah'ın en büyük azâbını görecektir olan kimseler, kullardan âh alanlardır, âh alan kimsedir. Bunu da unutmayın!

Sonra nefsine karşı olan vazîfelerin var, onları yapacaksın, evlâd u ayâline. Sen ot değilsin. Ağaç da değilsin. Hayvanlar bile çocuklarına karşı olan vazîfelerini gösteriyorlar. Dostunu, düşmanını, avını talîm ediyor. Sen niye göstermeyeceksin iyiyi kötüyü. Çıkar at sokağa, çıkar at sokağa. Hayvanlar, hayvanlar! Eğer dînî tedrîsât olsaydı, belki hayvanlar dînî tedrîsâtı çocuklarına yaparlardı. Bir kedi, dostunu düşmanını, fareyi nasıl yakalayacağını yavrusuna gösteriyor, talîm ediyor. Bir koyun, yavrusuna zehirli otu, zehirsiz otu tarîf ediyor. Bir fare, çocuğuna gösteriyor, nasıl yaşayacağını. Bütün mahlûkât-ı ilâhî böyle yani böyle üç tânesini söylediğime bakma. Sen niye öğretmiyorsun çocuğuna! Sana düşen vazîfe, insansın sen ya, bir de senin maneviyâtın var, ondan farkın o, hem maddî hem manevî, evlâdına öğreteceksin. Çocuğun aldı geldi. Nereden geldi diye sormazsan, nereden getirdiğini sormazsan, tatlılıkla, dayakla değil, güzellikle, insan gibi muamele ederek, "Ooo, hoş iyi getirdin evlâdım" dersin, sonra âkıbeti iyi olmaz onun. Soracaksın nereden getirdiğini. Kimlerle düşüp kalkıyor, onlara bakacaksın.

Sana da bir çâre söylüyorum. Kendini kötülükten kurtaramayan müslüman, sana da çâre söylüyorum. Dikkat et, böyle kurtulabilirsin, ilacı budur. Kumar mı oynuyorsun, evvelâ kumarı değil, kumar arkadaşlarını terket. O vakit kumarı terk edebilirsin. Kumarı terk edip, kumar oynadığın arkadaşlarını terk etmezsen, kumarı terk edemezsin. İçkiyi mi terk edeceksin, evvelâ içki arkadaşlarını terk edeceksin, sonra içki terkedilir. Unutma sakın hâ! İnsana ne fenâlık gelirse, etrâfından gelir, cemiyetden gelir, âileden gelir, cemiyetden gelir. Geçiyoruz.

İhtiyarlık gelmeden gençliğin kadr u kıymetini bil. Çocukların sanat öğret. Çalıştır, tufeylî yetiştirme. Halkın sırtından geçinmesin. Parazit olmasın. Ağırılık yapmasın. Müslümanlıkta yâr olmak var, hâr olmak yok. Hâr demek, diken demek. Ağırılık yapmak yok. Hafflık var, yardım etmek var. Gül olmak var, diken olmak yok müslümanlıkta. Özün güzel olsun, sözün güzel olsun, yüzün güzel olsun. Tatlı sözlü ol, îmân sâhibisin çünkü. Muhammed aleyhisselâm öyleydi, Efendimiz. Âlemlerin efendisi, Allah'ın sevgilisi öyleydi.

İhtiyarlık gelmeden gençliğin kıymetini bil. İbâdet ve tâat et. Parana sâhib ol, isrâf etme. Müsrifleri Allah sevmez. Müsrifler Şeytan'ın kardeşleridir. ¹⁰²⁶"إِنَّ الْمُبَذِّرِينَ كَانُوا إِخْوَانَ الشَّيَاطِينِ". İktisâda riâyetkâr bulun. Fakat Allah'ın dediğini yerine getir. ¹⁰²⁷"وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنفِقُونَ", rızıklarından ver fukarâya. Yani tamahkâr olma. Çünkü zekâtı verilmeyen malların cezâsını âhirette Cenâb-ı Hakk sâhiblerine verir. Vereceksin yerli yerine. Sadakâtını, yardımını yap insanlığını. Birçok muhtaçlar var. Sen belki muhtaç değilsin, senin evin sıcak, soğuk evler var, onları düşün akşam olduğu vakitte. Senin çocuklarının ayakkabıları sağlam, çocuklarının ayakkabıları delik olanlar var, onları düşün. Senin palton sağlam, paltosu sağlam olmayanlar, paltosuzlar var, onları da düşün. Akşama senin önüne sıcak çorba

¹⁰²⁶ Sure-i İsrâ 27

¹⁰²⁷ Sure-i Bakara 3

geliyor, çorbası olmayanlar var. Senin sıhhatin var, sıhhati olmayanlar var. Hastaysan senin ilacın var, ilacı olmayan hastalar var. Düşüneceksin bunları. İmân sâhibisin.

Ölmeden evvel hayâtın kıymetini bil. İhtiyarlık gelmeden gençliğin kıymetini bil. Hastalık gelmeden sıhhatin kıymetini bil. Fakîrlik gelmeden zenginliğin kıymetini bil. Meşgalen gelmeden boş zamanının kıymetini bil. Allah'a ibâdetden geri durma. Allah'a ibâdet eyle. Allah'a itâat edersen Allah da sana itâat edecek. Evet, çok acâib bir söz söyledim size. Kendi söylüyor, "من اطاعني فقد اطعته, men etâ'anî fe kad etatehû, her kim bana itâat ederse, ben de ona itâat ederim" diyor Cenâb-ı Allah Celle Celâluhû Hazretleri. Yani isteğini yerine getiririm diyor, veririm diyor. "من اطاعني فقد اطعته, men etâ'anî fe kad etatehû, her kim ki benden ister, bana itâat eder, ben de ona itâat ederim, isteklerini yerine getiririm" diyor.

Bu hutbenin son kısmı maalesef kayda alınamamıştır.

Îmân ve Birlik 1 Şubat 1985 (10 Cemâziyülevvel 1405)

Kâlallahu Te'âla fî Kitâbihi'l-Azîz.

Eûzübillahimineşşeytânirracîm.

Bismillahirrahmânirrahîm.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَلْتَنْظُرْ نَفْسٌ مَّا قَدَّمَتْ لِغَدٍ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ¹⁰²⁸

Sadakallahü'l-Azîm..

Azîz, nezîh müslümanlar!

Birkaç haftadan beri, aynı sûre-i celîlenin aynı âyet-i hakîmesi üzerinde durmakdayız, ondan bahsetmekdeyiz. Böyle birkaç haftayla değil, birkaç seneye de değil, yani kıyâmet gününe kadar anlatılsa, bir âyetin manâsının dahi ikmâlîne ihtimâl yoktur. Hattâ bütün diller müfessir olsa, bütün kollar da kâtip olsa, bütün ağaçlar da kalem olsa, denizler mürekkep, karalar ve havalar kağıt olsa, bunların hepsi tükenir, kâtipler yorulur, diller yorulur, kalemler kırılır, mürekkepler tükenir fakat Allah'ın kelîmâtına nihâyet olmaz. Çünkü bu Kurân'dır, Allah'ın Kitâbı'dır, Allah'ın sözüdür.

Bu mübârek kitâbı, Allahu Teâlâ Hazretleri, Cibrîl-i Emîn vâsıtasıyla, resûller resûlü Hazret-i Peygamber'e, Muhammed Mustafâ'ya, bizim peygamberimize, son peygambere, Allah kendi sevgilisine, bu âlemin hilkatine sebep olan Hazret-i Muhammed'e indirmiştir. Fakat insanların kaplarının aldığı kadar, insanların zihinlerinin yetdiği kadar söylenebilir. Yoksa zâhirde bir manâsı, bâtında yetmiş manâsı vardır, o da bilenler için, insanlar için verilmiştir bu. Belki yedi milyon manâsı var, yedi milyar manâsı vardır. Hattâ her harfinin, her kelimesinin, her harekesinin dahi manâları ayrı ayrıdır.

Meselâ Sûre-i Rahmân'da bulunan, ¹⁰²⁹ "فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَان" âyeti aynı sûrede kaç tâne tekerrür eder. Hepsinin manâsı ayrı ayrıdır. Kelîmât bir olduğu hâlde. Zâhir manâsında böyle, bâtın manâsı bambaşka bir şey. Allah bizi zâhirine erdirdi, inşaallah bâtınına da erdirir. Bâtınla ilgilenenler, hak bâtınla, Allah'la araları iyi olanlar, bu bâtın manâsından zevk duyarlar, Hakk Teâlâ onların kalblerine bunu ilhâm eder, bu zevki, bu lezzeti, bu kokuyu onlara koklatır, bu zevki onlara tatdırır. İlimde rusûh bulanlar, ilimde yükselenler.

İlim yalnız kitap okumakla değildir. Dâimâ söyleriz. İlim Allah'ı bilmektedir. İlim Allah'ı bilmekle olur. İlim Allah'ı tanımakla olur. İlim Allah'a îmân etmekle olur. Allah'ı bilmek de Allah ile olur.

¹⁰²⁸ Sure-i Haşr 18

¹⁰²⁹ Sure-i Rahman

Allah kendini bildirmeyince kul Allah'ı bilemez. İlmen işitir, varlığını kabûl eder fakat bilemez. Hakk Teâla kendisini bildirirse kullarına, o, her yerde, her şeyde, her mahlûkâda Hakk'ın kudret ve kuvvetini, evvelâ mahlûkdan evvel onda görür, sonra mahlûku görür. Kimisi mahlûku görür Allah'ın anlar, kimisi Hakk'ın kudretini görür mahlûku anlar.

Biz îmânımızı kemâle erdiririz inşâallah. "Lâ ilâhe illallah Muhammedü'r-Resûlullah" kelime-i tayyibesini lisân ile söyledik, kalb ile tasdîk eyledik, efâlimizle de bunu izhâr ediyoruz, Cenâb-ı Hakka ibâdet ve tâat etmekle, Resûlullah'ın yolunda yürümekle, Resûlullah'ın sünnetine riâyet etmekle.

Evet, îmân. En ehemmiyetli mühim davâ, îmandır. Vele ki bâtıla îmân dahi olsa, o îmân bile insanı yüceltir, yükseltir. Bâtıla îmân dahi olsa! Ama bizim gitdiğimiz yol hakdır ve gerçektir. Çünkü Allah'ın çizdiği bir yoldur ki sırât-ı müstakîmdir o. O, Kurân yoludur, sîret-i Kurân'dır, sîret-i Habîb-i Rahmân'dır. Yani Hazret-i Muhammed'in yoludur, sallallahu aleyhi vesellem.

Evet, îmân. Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi vesellem, "Îmân altmış küsûr cüzdür" diyor, bunu bize anlatmak için, îmân cüz'e ayrılmaz. En a'lâsı, en yüce mertebesi, "Lâ ilâhe illallah Muhammedü'r-Resûlullah", bunu lisân ile ikrâr, kalb ile tasdîk. Manâ-yı şerîfesi denizden bir katre, güneşden bir hüzme, "Allah'dan başka ibâdet edilecek bir ilâh yokdur, ancak Allah vardır".

"Lâ" ile başlaması da evvelâ تخلیه tahliye, sonra تحليه tahliyedir. Yani bir hâneyi temizlemeyince, oraya girilmez. Evvelâ kalbi Hakk'dan gayri nesnelerden temizlemek lâzımdır. "Lâ ilâhe", hiçbir ilâh yokdur. Kalbi temizledik. "İllallah", ancak Allah vardır. Kalbe Allah'ı sokduk. Evvelâ تخلیه tahliye, sonra تحليه tahliye. Onun için "lâ" ile gelmiş evvelâ. Evvelâ "yok" gelmiş, temizledik, sonra "illallah".

Muhammedü'r-Resûlullah, Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâm, Allah'ın resûlüdür, habîbidir, kuldur, anadan babadan olmadır. Babasının ismi Abdullah'dır. Annesinin ismi Âmine Hazretleridir, aleyhimü's-selâm. Her ikisinden de Allah râzı olsun. Peygamberimiz'in annesine, babasına ve cedlerine selâm olsun. Cedleri İbrâhim aleyhisselâm'dır, İsmâil aleyhisselâmdır. "Âl-i İbrâhîm" den murâd da Peygamberimiz'in dedeleridir. Böyle sırayla Hazret-i Peygamber'den Hazret-i İbrâhîm'e gelinceye kadar dedeleridir, "Âl-i İbrâhîm"den murâd. Kulağınızda bulunsun bu.

Bazı zavallı insanlar var, "Ebû Tâlib îmânlı mı göçdü îmânsız mı göçdü?", "Abdûlmuttalib îmânlı mı göçdü îmânsız mı göçdü?", "Hazret-i Peygamber'in babası Abdullah îmânlı mı îmânsız mı?" bunlarla uğraşıyor. Sen kendi ananı babanı, kendini düşün, îmânlı mı göçdü îmânsız mı göçdü? Resûlullah'ın ne ceddini, ne babasını bırakmazlar öyle îmânsız. Edeb lâzım bir defa. İki defa "kâle kîle" demekle Peygamber'in anasına babasına küfür isnâd etmek filan, böyle şeyler doğru değildir. Terbiyesizliktir bu. Öyle şeyleri karışdırma. Terbiyeye, âdâba mugâyirdir. Biz, Resûl-i Ekrem'in bütün ceddine, Hazret-i Abdûlmuttalib'den tâ Hazret-i İbrâhim aleyhisselâma kadar hepsine rahmet okuruz. Ebeveyn-i Resûlullah da öyledir. Cenâb-ı Hazret-i Abdullah ve Cenâb-ı Hazret-i Âmine. Hiç inciği alırlar da sedefi atarlar mı? Buna imkân var mı?

Sonra hadîs-i şerîfle sâbitdir ki, Resûlullah sallallahu aleyhi vesellem, "Ben temiz bir arkdan geldim" diyor. Sırası geldi de söylüyorum, mecbûrum söylemeye. Sonra ben sizi bulamam yâhud siz beni bulamayacaksınız. "Temiz bir arkdan geldim" diyor, "benim arkımda hiç puta secde eden yok" diyor Peygamberimiz. Temiz bir ark. "Hiç benim ceddinden puta secde eden yok".

Âzer de İbrâhim aleyhisselâmın babası değildir. İbrâhim Peygamber'in babası Târih'dır, Âzer amcasıdır. Araplarda âdet vardır, ammiye de baba derler. Arap'da bir âdet vardır, amcaya da baba diye çağırırlar. Kulağınızda bulunsun.

Onun için böyle Peygamber'in anasıyla, babasıyla filan uğraşanların âkıbetleri hayrolmaz. Peygamber'in evlâdıyla, ayâliyle uğraşanların âkıbetleri hayrolmaz. Peygamber'in ashâbıyla, evliyâsıyla uğraşanın âkıbeti hayrolmaz. İnsanın kelâmı sû-i hâtimesine sebep olur. Ağzından bir söz çıkar, bir tohum atarsın, sonra îmânsız çene kaparsın, haberin bile olmaz. Onun için diline sâhib ol.

"Lâ ilâhe illallah Muhammedü'r-Resûlullah", bunu lisân ile ikrâr. Bundan büyük bir devlet ve saâdet yokdur.

Ey Efendiler! Tekrâr ediyorum. Üzerinde dur, geçme hemen böyle. Bu kelimeye sen alışmışsın, hop diye geçiyorsun, hiç kıymet verdiğimiz yok bile. Öyle değil. İş bu kelime. Bu kelime, cennetin sekiz kapısını açar, yüz derecâtına insanı yükseltir. Cennetin yüz derecesi vardır, sekiz kapısı vardır. Sekiz cennet vardır, yüz derece vardır. Üç türlü cennet vardır. Cennet-i efâl vardır, cennet-i sıfat vardır, cennet-i zât vardır.

Bu kelime-i tayyibe, cehennemin yedi kapısını kilitler. Cehennemin yedi derekesi vardır, yedi çukurdur, en altında münâfıklar yatar. İçi başka dışı başka olanlar. Zâhirde kendisini müslüman gösteriyor, içi küfür ile dolu. Onlara münâfık derler. İçi inanmamış, zâhirde kendini mümin gösteriyor, münâfık, bunlar en alt tabakada. Esteîzübillah, ¹⁰³⁰ إِنَّ الْمُنَافِقِينَ فِي الدَّرَكِ الْأَسْفَلِ "1030". En üst tabakada da müminlerin günahkârları yatacak. Kat kat böyle cehennem.

Hakdır ve gerçektir, olacaktır. Olmuştur, hazır duruyor, cennet de hazır, cehennem de hazır. Peygamber, gitdi, gördü, geldi, haber verdi. Bazıları var ya, bazı kuş beyinliler, "Giden gören var mı?" diyorlar. Var! Muhbir-i sâdik Muhammedü's-sâdıkul'-va'dü'l-emîn olan Peygamber gitdi, gördü, geldi, haber verdi. Bitdi o kadar!

Halbuki sen de görüyorsun ama farkında değilsin, çünkü âhiretde ne varsa, dünyâda bunun bir misâli vardır. Burada görmeyen orada göremez. Onu bulamaz zâten, burada görecektir, burada inanacak. İşte hürriyetin elinde, misâl, farazâ, sıhhatin elinde, cennete işâretidir, ona remzdir. İşte hapishâne, kânûnu dinlemeyenler, ayak altı edenler, hapishâneye giderler. Allah'ın Kitâbı'nı dinlemeyenler de Allah'ın hapsihânesine gidecekler. Gör işte, tamam, dünyâda misâlleri var bunların. Dünyâda devletin âmirleri vardır, memurları vardır, Allah hükûmetinin de âmirleri vardır, memûrları vardır. Gizli memurlar vardır, bizim hakkımızda dosyalar hazırlarlar, ne yaparsak, devlete bildirirler, değil mi? Allah'ın da gizli memurları

¹⁰³⁰ Sure-i Nisâ 145

vardır, sen onları omuzunda taşırsın, haberin bile olmaz, ¹⁰³¹"كِرَامًا كَاتِبِينَ يَعْلَمُونَ مَا تَفْعَلُونَ"¹⁰³¹, ne yaparsan yazarlar, kıyâmet günü önüne çıkarırlar.

Nereye gidersen git, bir şey yapacağın vakitte, kimse görmüyor zannetme. İki melek şâhiddir, görür. Bir de hafaza meleği görür. Bir de sen görürsün. Bir de seninle fenâlık yapacak kimsenin melekleri görür. Onların üzerine bir de Allah görür. Ona göre, düşün, öyle yap. Hiçbir şey yutduramazsın, yutdurmak yok. Her şey önümüze çıkacak. İster iyilik ister kemlik.

Altmış kusur şubedir îmânın şubâtı, cüz'ü değil şubâtı. En a'lâsı, tevhîddir, yükseği, en yüksek mertebesi. "Lâ ilâhe illallah", Allah'dan başka ibâdet lâıyk hiçbir ilâh yoktur ancak Hakk vardır. Birdir. Vardır. Her yere kâimdir, hâzırdır. Üzerinden vakit geçmez. Merhametlidir. Settâdır, suçlarımızı örter, hemen ortaya koymaz. Eğer suçlarımızı örtmeseydi, kimse günah yapamazdı. Hep günah yapmamıza sebep ve illet, dâimâ bir şey olmuyor diye yaparız. Tekrar ediyorum. İlk sigara içen kanser, ilk idrarını tutan prostat, ilk zinâ eden frengi, ilk hırsızlık yapan yakalanıp hapsolsaydı, kimse ne hırsızlık yapar, ne zinâ ederdi, ne de sigara içerdi. İntihar etmek isteyenler yaparlardı bu işi. Hep bir şey olmuyor diye yapıyoruz, sonra çıkıyor o. Allah imhâl eder, yani geriye bırakır, ihmâl etmez, mutlakâ önüne çıkarır.

Onun için bir fenâlık yaptın mı, hemen tövbe istiğfâr et, bir daha yapmamak üzere, yapmamak üzere bir daha, tövbe istiğfâr et. O tohumu öldür, önüne çıkmasın. Hayırlı bir iş yaparsan onu gözyaşınla sula, muhabbetle besle, önüne çıksın o gül, senin önüne, o gül. O nimet önüne çıksın senin, imhâ etme onu.

Îmânın en ednâ şubesi de, yollardan, tarîkten halka ezâ verecek nesneleri izâle etmektir, kaldırmaktır. Yani bazı kimseler, kendini bilmeyen adamlar, yola tükürürler. Düşünseler, tükürdüğü yerde ya bir şehîd yatıyordur, ya bir gâzî. O gâzînin veyâhud o şehîdin yüzüne tükürmüş olur o. Bilmez o ne yaptığını. O kadar şehîdimiz vardır, o kadar insan vardır, o kadar ölmüştür. Onun için tükürdüğü yerde ya bir şehîd yatıyor, ya bir şehîdin yüzüne tüküreceksin, ya bir gâzînin. Hele bizim topraklarımız. Böyle sıkısan, şühedânın kanı damlayacak. Âbâ u ecdâdın i'lâ-yı kelimetullah için yâhud zulmen öldürölmüşler, ölmemişler, olmuşlar, kanlarından kendilerine kefen biçmişlerdir. Kefensiz yatarlar hepsi. Rûhları bizimle beraberdir. Şimdi burada belki içimizde câmide dolaşanlar da vardır. Çünkü şehîdlerin rûhu hapsolunmaz. Geçiyoruz.

Yolda halka ezâ verecek şeyleri yola atmamaktır, tükürmek yâhud idrar etmek filan, böyle şey yapmak doğru değildir. Vatanın her tarafını, hem zâhirini temiz tutacaksın, hem bâtınını. Hem zâhirin temiz olacak, şahsının, hem bâtının, için. Kalbin gıll u gışdan, zâhirin necâsetden tathîr olunacak, temiz olacak. Bak görüyorsun ya, üzerimizde bir mikdar idrar olursa, namaz kılmaya mânidir, yıkamak lâzım, temizlemek lâzım. Ya bu idrar içeride olursa, kalbimizde, ne yapacağız? Yıkılmaz da kolay kolay. Dış idrarı, dış pislîği su temizler. Kalb kirini, kalbde bulunan bazı çirkin düşünceleri gözyaşı temizler ve istiğfâr temizler.

¹⁰³¹ Sure-i İnfîtâr 11-12

Yapdığımız günahlara kaç defa istiğfâr etdik, ağladık? Hakk ile başbaşa kaldık, tövbe etdik? Gitdiğimiz yol yol değil bizim. Öyle görüyoruz. Ben sizi bundan tenzîh ederim, ben kendimi söylüyorum. Herkes menfaat-i şahsiyye için memleketi ayakaltı etmiş. "Ben kazanayım da o ne olursa olsun" diyor. Vahdet olmaz öyle, tevhîd olmaz. Komşun açken burada karnını doyurursan, onun açlığını aramazsan eğer, mümin-i kâmil değilsin, îmân etmiş olmazsın. Arayacaksın, soracaksın, bileceksin. Niye câmilere cemaati toplamışlar, yirmi yedi derece sevap vermişler câmilere? Gelseydik bilecekdik. Olmuyor işte, bozuluyor iş böyle bu şekilde. Bir apartmanda on dört dâire var, on dört dâirenin birbirlerinden haberi yok. Bir gürültü oluyor, "Ne var?", "Cenâze var" diyorlar. Allah Allah! Haberin bile yok. Cenâze çıkıyor aynı yerden. Birbirimizden haberimiz yok, kim oturuyor, kim ne yapıyor, nedir, neyiz. Câmilere niye koymuşlar, bu cemaati? Rahmetdir bu. Çünkü beş vakit devâm eden, birisi gelmese, "Yâhu filanca efendi niye gelmedi? Üç günden beri câmiye gelmiyor bu adam, hasta mıdır?" deyip soracaksın, arayacaksın. Aç mıdır, tok mudur filan diye.

Selâmı koymuş Allah. Selâm vermenin manâsı yalnız "selâmün aleyküm" kelimesiyle değil. Zâhirde, "Allah'ın selâmı üzerine olsun" demek, manen, "Ben senin dîn kardeşinim, islâm yoldaşınım senin, bir ihtiyâcın var mı? Yardıma ihtiyâcın var mı" demektir o. Zımnen. Onu zillete düşürmemek için Allah'ın selâmını verir. Fukarâ da zengine, zengin de fukarâya. İslâm azîzdir, zelîl değildir. İslâm isteyemez. Allah'dan başkasından islâm istemez, mümin. Ancak Allah'a açılır, bârigâh-ı ehadiyyete, eller. Ama bileceksin bunu, anlayacaksın. Müminsin, irfânın var. Müminsin, izânın var. Müminsin, ferâsetin var. Bak ne diyor Peygamber. "Müminin ferâsetinden kork, Allah'ın nazarıyla nazar eder" diyor. Bak ne kadar kıymet veriyor sana.

Ey ticâret yapanlar! Nâmuslu ticâret yapanlara hitâb ediyorum. Siz hepiniz öylesiniz. "El-kâsibu habîbullah" diyor, bak nasıl teşvîk ediyor, kisbi, ticâreti. Bak bak bak, islâma bakınız! Maddî, manevî. "Kisbeden Allah'ın dostu" diyor. Makâm-ı Muhammediyyet'e çıkartıyor yani. Allah'ın dostu Hazret-i Muhammed değil mi, habîbi? Kim dürüst kisbederse, dürüst bir tüccâr, Allah'ın habîbi oluyor, habîbullah oluyor.

En ednâsı da yollardan halka eziyet veren şeyleri kaldırmaktır. Ki eskiden biz görürdük yaşlı insanları, ben küçüklüğümde, yola taş atıldı mı, taşı alır götürür kenara koyardı filan. Ayağınla da koymayacaksın, elinle alacaksın. Bu şekilde. Öyle görürdük biz eskiden. Şimdi gene görüyor musunuz yollarda? Yaşlılar böyle yaparlardı.

Bir sarhoş oturmuş yolun kenarına, yatsı namazından sonra, ben de oradayım. İçdikden sonra şişeyi caddenin ortasına atıyor, şırıraak diye kırıyor. Kimse de sarhoşa dokunamıyor. Ben de o mahallenin imâmıyım. Şahsî bir hikâye ama güzel olduğu için anlatıyorum. Sonra birisi oradan dedi ki, gençlerden birisi, "Yapmasana! Ayıp değil mi filan". "Heeeyt!" filan, ona müdhiş bir cevap verdi. Sonra oradan kâmil bir adam kalkdı, gitdi oradan o şişeleri topladı yerden, getirdi kenara koydu. Sarhoş bir durakladı böyle. "Niye topladın benim atdığım şişeleri?" dedi. Dedi, "Evlâdım, yalınayak geçer buradan, otomobil geçer tekerleği patlar, şöyle olur sakatlık verir filan" dedi. "Yaaa öyle mi" dedi, sarhoş ağladı. O adamın yaptığı şeyle. Ben sabah namazında bakdım, sarhoş ağzını çalkalamış, sabah namazında câmiye geldi. Ondan sonra da câmiye devâm etdi o. İylilikle, güzelliikle, tatlılıkla. O ihtiyar zâtın

yapmış olduğu bu fiil, o sarhoşu îmâna getirdi, ıslâha getirdi. Sen de öyle yap. Kötülükle, çirkin sözlerle, kalb kırmakla iş olmaz, tatlılıkla dâimâ.

Bakmış İbrâhim Edhem, bir sarhoş kusmuş, affedersiniz, İbrâhim Edhem Hazretleri görmüş onu, hemen gitmiş ağzını burnunu yıkamış filan. Demişler ki, "Yâ veliyyallah! Sen büyük bir veliyyullahsın, bu sarhoşun ağzını niye yıkadın?". "O ağızla Allah diyor o" demiş, "öyle pis bırakamam" demiş. Sonra o sarhoş ayılmış, sormuş, "Benim ağzımı kim yıkadı?". Demişler ki, "Şu velî yıkadı". Sarhoş tövbe istiğfâr etdi. Allah sarhoşu oldu sonradan. Şeytan sarhoşu derken Allah sarhoşu oldu.

Gel sen Allah sarhoşu ol gel! Aşkullahda sarhoş ol sen gel! Aşk-ı Muhammed'de sarhoş ol! Bırak, iyi şey değil bunlar. Kötülük iyi şey değil. Bak, önünde cansız at bekliyor seni ve beni. Arkamızda da bir şey dolaşıyor. Hep dokanıyor benim enseme bugünlerde. Sonra bakdım nedir diye kitapları karıştırdım. Sordum, "Bir şey dolaşır mı?". "Yok efendi" dediler. Bakdım Azrâil'in kılıcı dolaşıyormuş enseme. Onlar, bakanlar, görmediler, ben kitaplarda gördüm sonra, ben de göremedim. Cansız at da kapıda bekliyor. Hepimiz için hazırlanmış bu, duruyor. Vakit saat belli değil. İyilik et. Kötülük yapıp da Allah'dan af bekleyen kimse, böyle kötülüğe devâm ederek, zehir içip zehirden şifâ beklemeye benzer, zehir içmeye devâm etmeye benziyor, işte onun gibi. Yapma! İyi değil. Gel, gel sen benim sözümü dinle, zarar etmeyeceksin. Hattâ benim yakama sarılacaksın yevm-i kıyâmetde. Kasem ederim ki, şu makâm-ı Muhammediyyetde, Allah seni ve beni karşı karşıya getirecek huzûrunda ve "Dînimi teblîğ etdin mi?" diye bana soracak. Ben, "etdim" diyeceğim. Sana diyecek, "Bu adam etdi mi teblîğ?". Sen diyeceksin ki, "Yâ Rabbi etdi". Sonra bana diyeceksin ki, "Niçin daha fazla söylemedin efendi? Niçin bizi yola sevketmedin? Bizi zorlasaydın keşke". Bu kadar söyleyebiliyoruz. Acı söylüyorsak bizi affedin.

Malûm-i ihsânınız, insanın kolunda bir yara olsa, doktora gitse, doktor onun acıyacağını bakmaz, bıçağı vurdu mu yarayı deşer. Ama senin istikbâlde sıhhatine alâmetdir o. Evvelâ canını acıtır ama sonra iyi olursun. Peygamberlerin sözlerinin, Allah'ın böyle cehennemle vâdi, peygamberlerin vâdleri filan, bunun altında rahmet vardır yani kardeşlerim. Hakk Teâlâ bu vâdlerini yapmadan, yani tehditlerini yapmadan da bizi nâra koyabilirdi. Öyle yapmıyor bak, vâd ediyor. Ne demek bu? Bir baba çocuğuna, "Senin gözünü patlatırım" der. Hiç baba evlâdının gözünü patlatır mı? Allah'ın kulu üstündeki muhabbeti ve rahmeti, babanın evlâdına olan rahmetinden yetmiş bin defa fazladır. Olur mu öyle şey. Rahmet-i ilâhî o.

Ezâna hürmet lâzımdır. Birçok zevât müslümanlık iddiâsındadır, müslümanım diyor kendisi. Hakîkaten müslüman belki de ancak gaflet içerisinde. Ezân okunurken radyosunu, televizyonunu kesmez ve hürmet etmez. Cüneyd-i Bağdâdî diyor ki, meşhûr Seyyidü't-Tâife, evliyâların seyyidi Cüneyd-i Bağdâdî, "Bağdad halkı neylerini ezânlar okunurken susdurmadılar, ötdürdüler neylerini, neylerini çaldılar. Kavm-i Nûh'a su tûfanı geldi, Kavm-i Muhammed'e ateş tûfanı geldi" diyor. Moğollar geldi Bağdad'ı yakdı yıkdı. Çünkü Allahu Teâlâ Ümmet-i Muhammed'e zâlimleri musallat kıldı. Bizden evvel geçen ümmetlerin kimisini Allah ateşle yakdı, kimisini suyla boğdu, kimini zelzeleyle helâk etdi, bize zâlimleri, kâfirleri musallat kıldı, zâlimleri musallat kıldı müslümanlara. O vakit de ne oldu? Moğol orduları geldi Irak'a, bütün müslümanların kanlarını dökdüler. Bunun bedelini öyle ödediler.

İki. Bir kıssa daha anlatacağım ezân hakkında, onu hazırladım ama olmadı. Bir tâne ufak söyleyeceğim ve keseceğim, sizi fazla tutmayayım burada. Maamâfih zarar etmezsiniz ama belki işi gücü olanlar vardır.

İslâm evliyâları içerisinde kadın olarak, Râbia-i Adeviyye'dir, fakîr. Zengin olarak kadınlardan, Hazret-i Zübeyde'dir, Hârûn Reşîd'in âilesi. Zübeyde Hâtûn'u cennetde görmüşler, demişler ki, "Zübeyde, Cenâb-ı Hakk sana ne muamele etti?" demişler. Zübeyde Hâtun demiş ki, sultân kendisi, çok mühim bir kadın, "Allah beni affetti" demiş. Demişler ki, "Elbet affeder seni Allah, sen Bağdad gibi yerden Mekke'ye su getirdin". Bugün Mekke'deki su, Ayn-ı Zübeyde'dir, onun suyudur yani onun getirdiği sularıdır. Sultân Süleyman'ın kızı da oraya su getirmiş fakat ismini koydurmamış. "O suyu o getirdi" demiş, "ben onun ismini çalamam" demiş. Kânûnî'nin kızı. İsmi saklamış, "Hak onun" demiş, "ben onun ismini çalamam" demiş. Mihrimah Sultân. "Sen Mekke-i Mükerrime'ye su getirdin" dediler, "milyonlarca hacı, her sene oradan istifâde ediyor, elbet Allah seni cennete koyar". "Ondan değil" dedi. "Ya neden?". İnsan olana bu söz kâfî gelecek. "Ondan değil" dedi, "Allah dedi ki o suyun içerisinde milletin hakkı vardı, ondan seni yarlıgamadım, affetmedim. Bir gece çalgı çalınıyordu sarayda, yatsı ezânı okundu, çalgılar devâm ediyordu, sen susdurdun, 'Susun! Ezân-ı Muhammedî okunuyor' dedin, çalgılar susdu, onun için seni affetdim dedi Hazret-i Allah bana".

Bu kâfî. Bu kâfî. Akı başında, irfânı olan kişiler için bu söz kâfî geldi. Allah bahâ Allah'ı değil, bahâne Allah'ıdır.

Yâ Rabbi, îmânı kemâle eren, bu âlemden senin cemâlini gören, habîbine gönül veren, senin dîninden ve ibâdet ve tâatından zevk alan kullar meyânına bizleri idhâl eyle yâ Rabbi.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

Allah Katında Makbûl Olan İmân

Kâllallahu Teâla fî Kitâbihi'l-Azîz.

Eûzübillahimineşşeytânirracîm.

Bismillahirrahmânirrahîm.

قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ¹⁰³²

Sadakallahü'l-Azîm.

Âlem-i ervahda, ruhlar âleminde Allahu Sübhânehû ve Teâlâ Hazretleri, bizim rûhlarımıza hitâb edip, ¹⁰³³اَلَسْتُ بِرَبِّكُمْ, ben sizin Rabbiniz değil miyim? diye sordu. Ki zâten bize de sorulduğu vakitde, “Ne vakitden beri müslûmansın?” diye, bir mümin bu söze karşı, “Kâlû belâdan beri müslûmanım” demesi lâzım. Yani rûhlar âleminde Allah hitâb etdi bizlere, “Ben sizin Rabbiniz değil miyim?” diye, “Belâ, evet Yâ Rabbi, Rabbimizsin” diye kabûl etdik. O vakitden beri müslûmanım. Böyle konuşulacak. Yani bir müslûmana sorulduğu vakitde, “Ne vakitden beri müslûmansın?”. “Kâlû belâdan beri”. Kâlû belâ ne demektir? Rûhlar âleminde Allahu Zü'l-Celâl ve Tekaddes Hazretleri bizim rûhlarımızı halk eyleyip, bize hitâb etdi, “Ben sizin Rabbiniz değil miyim?”, bütün rûhlar cevâben, “Belâ” dediler, “Evet Yâ Rabbi, Rabbimizsin, sen bizi yokdan vâd etdin” dediler, o vakitden beri müslûmanım. Müslûmanlığımız kadîm yani. Allah'ın bu suâline karşı “belâ” diyerek ahd u peymân edenlerden sözlerinde duranlar, dünyâ âleminde îmân ile müşerref oldular. Peygamberlere ittibâ etmeyenler, peygamberlere tâbi olmayanlar, peygamberlere îmân etmeyenler, Kitâbullah'ı kabûl etmeyenler, onlar da bu ahde ihânet etdiler. Bu ahde vefâkâr olan kişiler, onlar dünyâda mümin oldular.

Fakat bu îmânlarının Allah indinde kabûlü ne şekilde olacak? Peygamberler niçin ba's olunmuş? Peygamberler bizi irşâd etmişler ve Allah'a vermiş olduğumuz bu sözü bize hatırlatmışlardır. “Sizler âlem-i ervahda Allah'a vermiş olduğunuz sözü yerine getiriniz, îmân ediniz, Rabbinizin vahdâniyyetini, rubûbiyyetini kabûl ediniz” buyurdular.

Şimdi, “Allah'a îmân etdim” diyenler de, Hakk'ın varlığını kabûl ediyorlar, “Allah yok” diyenler de bu kelimeyle gene Hakk'ın varlığını kabûl ederler. Ama farkında değildirler. Olmayan bir şeye yok denilmez. Dikkat buyurun! Olan bir şey yok olur. Olmayan bir şeye yok denilmez. “Allah yok” diyen münkirler, bunlar, yok demekle Cenâb-ı Hakk'ın vahdâniyyetini, Vâcibü'l-Vücûd olan Rabbimizin varlığını ifâde ederler. Fakat kendileri inanmazlar. Bir takım

¹⁰³² Sure-i Âl-i İmrân 31

¹⁰³³ Sure-i A'râf 172

bilemedikleri çıkmazlara düşerler ve bunun kendi kuvvetlerinden bir kuvvet tarafından başlarına geldiğini gördükleri hâlde, tesâdüfî hâdise derler, küfürlerinde inâd ederler.

Şimdi, Hakk'a makbûl ve mergûb olan İmân hangi İmândır? Dînsizin dînsizliğe İmânı, mecûsînin de ateşe İmânı, yahudinin de bir İmânı, nasarânın da bir İmânı vardır. Müminin İmânı nedir ve nasıl olacaktır? Ve Allah hangi İmânı kabûl eder?

Efendiler! Hazret-i Âdem aleyhisselâma nâzil olan suhuf ile, Kurân-ı Mübîn arasında, inanmaya dâir gelen umdelerin bir tânesi bile farklı değildir. Ne eksiği vardır ne fazlası. Hazret-i Âdem'e ne nâzil olduysa, İmân bakımından, Hazret-i Mahbûb-ı Kibriyâ'ya da aynı şeyler bildirilmiş ve kullara tebliğ edilmiştir.

“Âmentü billah, ben Allah'a inandım” diyoruz. Ama bu inandım demek de kâfî değildir. Mutlakâ Cenâb-ı Hakk'ın âsârını görüp Hakk Teâlâ'ya oradan gitmek. Veyâhud evvelâ Allahu Sübhânehû ve Teâlâ Hazretlerini bilip sonra âsârını görmek. Birisi bir şeyi gördüğün vakitte, o şeyi yapan bir kuvvetin olduğuna muhakkak inanırsın. Çünkü dünyâda hiçbir şey kendi kendine olmaz. Bu câmi yapılmış, bu câmiyi yapanı görmedik diye, câmi kendi kendine olmuş denemez. Mâdem ki câmi yapıldı, câmiyi yapan bir kuvvet var. Bizim görmememizle o şeyin olmaması lâzım gelmez. Allah vardır, Allah kâinâtı halk eylemiştir.

İslâm dîni, bir müminin kâfir ile ilmen mücâdele edecek kadar ilim sâhibi olmasını istiyor müminlerin. Bir müminle bir münkir karşı karşıya geldi mi, o münkiri mümin iknâ etmelidir. Allah'ın varlığını, birliğini, kâfire isbât eddirecek kadar dîni bilmesi lâzım gelir. “Sen niçin müslümansın?” dediklerinde, “Efendim, babam müslümandı, ondan” demeyecek. “Annem müslümandı benim, ondan” demeyecek. Kıldığı namazın ne olduğunu bilecek. Tutduğu orucun ne olduğunu bilecek. Öğrenecek bunları. Ve bunları bilmek de böyle büyük ilimler değil. Bunlar basit, ilmihal derler buna ki, her müminin öğrenmesi lâzım gelen meselelerdir. Onun için bakıyorsun bir kâfir geliyor, çürük çürük delilleriyle müslümanım diyen bir mümini mağlûb ediyor. Buna imkân yok hiç. Mümin mağlûb olmaz. Katiyyen ve kâtibeten. Çünkü senin elinde Allah'ın ilminin anahtarı olan Kitâbullah vardır, Kurân vardır. İlmullahın, hazîne-i ilm-i ilâhînin, Allah'ın ilim hazînelerinin anahtarıdır o. Bunun başı da, “Lâ ilâhe illallah Muhammedü'r-Resûlullah"dır.

Kâfirle ilmen mücâdele esnâsında, sert muamele yapılmayacak. Şartın bir tânesi bu. Yâhud münkirle mücâdele ettiğimiz vakitte, sert muamele yapmayacağız. Yâhud dîn kardeşimizi hak yola getirmek için ona nasîhat ederken sert muamele yapmayacağız, acı söz söylemeyeceğiz. Zîrâ Hakk'a makbûl olan İmân sâhiblerinden böyle kötü sözler zuhûra gelmez. İftirâ, yalan, tezvir, münâfıkların sıfatlarıdır, kâfirlerin sıfatlarıdır. Acı söylemek, kalb kırmak, gönül yıkmak, münâfıkların, kâfirlerin, zâlimlerin sıfatlarıdır. Mümine lâıyk olan, mümin insandır, mümin insanca muamele etmesi lâzım geldiğinden dolayı, Allahu Sübhânehû ve Teâlâ, Habîb-i Edîb'i vâsıtasıyla bizlere indirdiği Kitâb-ı Kerîm'inde, ¹⁰³⁴ أَدْعُ إِلَى سَبِيلِ رَبِّكَ بِالْحُكْمِ وَالْمَوْعِظَةِ الْحَسَنَةِ وَجَادِلْهُمْ بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ buyuruyor. Yani diyor ki, “Benim dînime güzel sözlerle, ilimle, muhâtabınızı iknâ etmek sûretiyle, hikmetlerini ortaya yayarak onları hak yola

¹⁰³⁴ Sure-i Nahl 125

davet edin”.

Haaa, harb meydanında güzellik kalmamıştır, orada sert mücâdele vardır ki ona da Allah emir veriyor, yerinde kullanacaksın. ¹⁰³⁵“يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ جَاهِدِ الْكُفَّارَ وَالْمُنَافِقِينَ وَاغْلُظْ عَلَيْهِمْ وَمَأْوَاهُمْ جَهَنَّمُ” Ey müminler! Beni tasdik edenler, bana gönül verenler! Siz düşman üzerine satvetle saldırın, gayz ile saldırın, münâfıklara böyle yapın, onların me’vâsı, gidecekleri yer cehennemdir”. Yani ne demek oluyor bu? “Mutlakâ onları kahredin, onları ademe gönderin, sizinle beraberim” diyor. Allah müminlerle beraber.

Şimdi, Hakk’a makbûl olan imân, bu okumuş olduğum âyet-i kerîmeyle sâbit, Cenâb-ı Hakk Habîb-i Edîbine bildirmiş. Yani Cenâb-ı Peygamber’e, bizim Peygamberimiz’e, Muhammed Mustafâ’ya aleyhi’s-salâtü ve’s-selâma ki o yalnız bizim peygamberimiz değil, cinnilerin de peygamberi. “Efendim, cinler var mı?”. Var. Meleklerin de peygamberi, bütün mahlûkâtın peygamberi, Resûlullah sallallahu aleyhi vesellem. Ama nasârâ, yani hristiyanlar olsun, yahudiler olsun, bunlar menfaatperest insanlar vâsıtasıyla kendi kitaplarını tahrîf ederek, Habîb-i Hudâ Şefî’-i Rûz-i Cezâ Efendimiz’in sıfatını ketm etmişler. Sorunuz bir yahudiye, hâlâ gelecek diye bekliyorlar, peygamber bekliyorlar. Bir hristiyana sorunuz, o da öyle söylüyor, “Gelecek” diyor, “daha gelecek”. Halbuki gelmiş, geçmiş, haberleri yok. Zîrâ Resûlullah’ın zuhûrunda Fahr-ı Risâlet sallallahu aleyhi vesellem Efendimiz Hazretlerinin sıfatlarını hahamlar ve papazlar kitaplarından çıkardılar, ketm eylediler.

Hattâ bir mesele var, Fahr-ı Risâlet sallallahu aleyhi vesellem, Necran papazlarına haber saldı ve dedi ki, “Ben Allah resûlüyüm, eğer siz benim resûllüğümü inkâr ediyorsanız, çoluğunuzu ve çocuğunuzu getiriniz, ben de çoluğumu çocuğumu getireceğim, Allah yalancıyı kahredecek, Allah’ın laneti onun üzerine olacak” dedi. Cenâb-ı İmâm-ı Ali ve Cenâb-ı Fâtîmetü’z-Zehrâ ve Haseneyn’i aldı Efendimiz, onlara da “Haydi gelin” dedi Efendimiz, “mâdem beni tekzîb ediyorsunuz, benim peygamber olduğumu bildiğiniz hâlde, halkdan ketm ediyorsunuz. Eğer ben yalancıysam, Allah’ın laneti benim üzerime olsun. Hangimiz yalan söylüyorsa, Allah’ın laneti onun üzerine olsun”. Papazlar korkdular, kaçdılar. Bile bile güneşe perde tutmaya kalkdılar. Bile bile yüzlerini nûrdan karanlığa çevirdiler.

Sonra biz müslümanlar niye bu hâle geldik? İmânımız sarsıldı bizim. İmânımızın nûrunu kaybetdik, şimdi böyle sefîl ve rezîl hâle geldik. İş o hâle geldi ki, Allah bizi öyle terbiye etdi ki, zâlimlerle terbiye etdi biz ıslâh olmadık, bu sefere kendi zürriyetimizden gelen çocuklarımızla bizi terbiye ediyor. Çocuklarımız bizi terbiye etmekte, evlerde, hânelerde, karılarımız bizi terbiye ediyorlar.

Şimdi dinle bak, Allah indinde makbûl olan imân hangi imân? Allah diyor ki, “Habîbim Ahmed Resûlüm Yâ Muhammed, benim kullarıma söyle, haber ver, eğer onlar beni seviyorlarsa, benim varlığımı, birliğimi kabûl edip, bana gönül verdilerse, benden korkuyorlarsa, benim azamet ve celâlimi kabûl etdilerse...”

Malûm ya, Allah diyoruz biz, o Allah Celle Celâluhû’nun ismi lisânımızdan çıkıyor, Hakk’ın kuvvet ve kudretinden gâfiliz. Allah öyle kuvvet ve kudrete mâlik ki dilediği kulunu bir ânda

¹⁰³⁵ Sure-i Tahrîm 9

ifnâ eder, imhâ eder. Yüz bin türlü derd verir Allah, derd verdiği gibi dermânı da erîşdirir. Kürre-i ard bizi taşıdığı gibi, bizi yutup içine alabilir. Semâvât üzerimizde durduğu gibi, üstümüze çökebilir. Semâdan başımıza taş yağabilir. Yağmur yerine ateş dökülebilir. Allah bunların hepsini yapmağa kâdir ve kayyûmdur. Fakat biz öyle gafletdeyiz ki, Allah diyoruz, o ânda gene Allah'ın emirlerini, onun kânûnlarını ayak altı ediyoruz. Neden? Gafletimizden dolayı. Fakat Cenâb-ı Hakk Habîb-i Edîbî Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâmın ümmetinden olduğumuzdan dolayı, O'na olan muhabbet ve şefkatinden bizlere çocuk müsâmahası yapıyor. Meselâ ne gibi? Reisicumhurun kucağına bir çocuk verseler, o çocuk onun reisicumhur olduğunu bilmez, işeyiverir üzerine. Onun ne kadar kuvvete mâlik olduğunun farkında değildir. Biz süt içen çocuklar gibiyiz, Hakk'ın kudreti yanında yani Cenâb-ı Hakk'ın ne gibi celâle, ne gibi heybete, ne gibi kudrete ve kuvvete mâlik olduğunu bilemiyoruz. Lisânen söylüyoruz fakat efâlimiz bunu tekzib etmekte. İmânı kemâle getiren kişiler, Hakk'ın kudretini düşünüp dâimâ Hakk korkusu, Allah'dan korkarak Allah'ın nehiylerinden kaçınırlar, Hakk'ın emirlerini seve seve yaparlar.

Bazı kimseler var, bunu dâimâ söylerim ben, biraz tasavvuf okuyor meselâ, sôfiyye mesleğine sülûk ediyor, Yûnus Emre Hazretlerinin beyitlerini okuyor, kendisini Yûnus Emre zannediyor. Başlıyor Yûnus Emre'nin nutuklarını okumaya, bakıyorsun Yûnus Emre olmuş kendisi, "Bana cennet gerek değil, seni gerek seni. Hûri gilmân istemem, cenneti istemem, ille seni isterim" filan diyor. Sen kaldıramazsın bunu. Niye? Zîrâ, "Seni isterim seni, cennet, hûri, gılman istemem" diyene, "Bir gecekondu var, sana verelim" dense, herif dînini gecekondu için satacak. Bırak bu hâlleri sakın hâ! Sözü'nün eri ol. Haddini bil Hakk'a kurbiyyetini öyle yap.

Uyuma! Ben de uyumadım. İki saat uykum var bu gece. Namazdan sonra o da, elhamdülillah. Ne uyuyorsun? Uyuyacağız sonra, çok uyuyacağız. Hevesli, meraklı, uzak yerlerden gelip, beni dinleyip, benden istifâde etmek istediğinizi zannederek konuşuyorum böyle. Yoksa ben sizi fazla tutmam, kısa keserim hutbeyi. Üç defa elhamdülillah desem kâfi gelir. Mâdem câmiye geliyorsun, bir şey öğren. Bak kaç yaşına vardın. Bazılarımızın saçına ak karışmış, hâlâ daha ne yaptığımızı bilmiyoruz. Câmiye geldin, oturdun, gitdin. Bir şey almadan gitme câmiden. Ya dünyânı öğren ya âhiretini. Âhiretini öğrenemezsen hiç olmazsa dünyânı öğren. Ne dünyâya ne âhirete yarayan şeylerde olma. Uyuma, lüzum yok, biraz kendine sâhib ol. Yarın düşman karşımıza dikilebilir, mukâbele edeceksin düşmana karşı. Uyuduğun vakitte düşman gelir, senin mukaddesâtını perîşân eder.

"Efendim, sizin câmi çok kalabalık, terliyoruz". Tabîî terleyeceksin. Mahşer gününde terler kiminin diz kapağına kadar, kiminin göbeğine kadar, kiminin göğsüne kadar, kiminin başına kadar gelir. Mahşeri ne zannediyorsun sen? Cennete girmek için sırâtdan geçeceksin. Âileni alacaksın ama kaynanan başına belâ olacak. Gülü koparacaksın ama diken eline batacak. Meşakkatsiz bir şey olmaz. Zü'l-celâli ve'l-ikrâmdır, evvelâ celâl, sonra ikrâmdır. Tahsîl-i ulûm edersin, edersin, dirseklerin çürür, sonra nimete nâil olursun. Çıraklık yaparsın, hammallık yaparsın yaparsın, sonra nimete nâil olursun. Hemen insana lap diye nimet gelmez. Ama Allah dilerse kuluna çalışmadan da nimetini verir, ayrı davâ, ona sözümüz yok. Âdetullah böyledir, sabredeceksin biraz. Tamam gece uyumadın, yorgunluğun var, kabûl ediyorum ama gâlib olacaksın nefsine.

Oruç niye tutuyorsun? Nefsi mahkûm etmek için. Nefse gâlib olmak için oruç tutuyoruz. Oruç tutan adam fenâlık yapmaz. Çünkü nefsine hâkim oluyor bir defa evveliemirde. Dünyânın en güzel kadını verseler, “Bu benim kardeşimdir” der yan gözle bile bakmaz. “Efendim, oruçlu bakmış”. Oruç tutmuyor o daha, oruç tutmanın antrenmanını yapıyor. Oruç tutan adam, nefsine hâkim demektir. Nefsine hâkim olan kişi insandır. Yoksa sûreta insan çok, hakikatde hayvandır. Herkesin bir ameli vardır. Kimi yılan, kimi domuz, kimi maymun, kimi köpek ama hepsi sûretâ insan. İnsan olan nefsine hâkim olandır.

Parayı sayıp verdi değil mi devlet sana, düşünüyorsun bunun içerisinde, saç bitmedik yetimin hakkı, belleri bükülmüş, saçları ağarmış, garîb ve mazlûmların hakkı vardır. Bunu sen yiyebilirsin. Kul görmez, kânûn seni muâheze etmez ama, seni bir gören vardır. O Basîr, Semî’ olan Allah’dır. O, görür. O’nu bildiğin vakitte mesele kalmaz. Ama Allah deyip Allah’dan gâfil olanlar bunun farkına varmazlar. Çünkü onların îmânları kalbe girmemiştir daha henüz. Hakk’ın onlara daha yakın olduğunu bilmezler. Dilinde Allah var ama kalbinde yok. O da münâfık alâmetidir hâ! İnsanın içi dışı bir olmalı. Kalb ile tasdîk, lisân ile ikrârdır îmân. Kalbinle inanmıyor, lisânıyla söylüyor, münâfıktır bu. Münâfıkız. Alâmetleri de meydanda.

Münâfıkların alâmetlerini söyleyeyim size, aldanmayınız. Yalan söyleyen kimse münâfıktır, kendisine nifak alâmeti vardır. İnsanlar kapalı kutu ama Allah bildirmiş. İnsanlar kapalı kutudur ama yaptıklarıyla mümin mi, münâfık mı bilebilirsin. Münâfık yalan söyler. Vaad eder, vaadinden döner. Münâfığın sıfatı üçdür. Söz söylediği vakitte, yalan söyler. Vaadinden döner, vaad eder, vaadini yerine getirmez. Üç. Emânete ihânet eder. Hadîsde bunlardır. Diğer bir hadîs-i şerîfde gene, birine kızdığı vakitte sebbeder, küfreder, Sin-Kef ile böyle, ağza yüze. Allah muhâfaza buyursun.

Sakın hâ, lisânınızdan böyle küfürler çıkmaz. Bir kimse bir kimsenin ağzına yüzüne sebbetse, küfretse böyle, anlıyorsun ne demek istediğimi, îmândan çıkar, nikâhı düşer. Yüz, surat mukaddesdir. Müminin suratına vurulmaz. Hayvanın suratına vurulmaz. İnsanın suratına vurulmaz. Şimdi zamânımızda evvelâ insanın burnuna vuruyorlar. Bir fiske vurursan, yumruk yersin. Kabadayılık, kahramanlık, onlar harb meydanında. Dîn kardeşine karşı, kahramanlık olmaz, kabadayılık olmaz. Onlar korkak insanlardır. İnsanlıktan bî-haberdir onlar. Mazlûmlara zulmeden zâlimler. Onları götür harb meydanına, düşmandan yüz çevirir onlar. Onların makarrı, me’vâsı cehennemdir. Müminler birbirlerine karşı merhametli olurlar, birbirlerini severler.

Görüyorsun ya nifak bu. Mümin kuvvetlerini dağıtan kuvvetler münâfık kuvvetleridir. Onlar gelir senin yanına, “Biz sizdeniz derler”, sonra giderler düşmanların yanına, “Biz sizdeniz derler”, toplulukları dağıtırlar böyle.

Müminler dinleyiniz ve duyunuz, îmânın kemâlini size haber vereyim. Birbirimizi sevmedikçe mümin olamayız. Ben söylemiyorum hâ, benim sözüm değil. Yerin göğün sâhibi Hazret-i Allah’ın habîbi mahbûbu Hazret-i Muhammed söylüyor, sallallahu aleyhi vesellem. “Birbirinizi sevmedikçe îmân etmiş olmazsınız”. Müminler birbirlerini severler, sayarlar. Peki alâmeti nedir bu sevginin? Meselâ sen beni seviyorsan, “Yapacağım işle Efendi’yi kırar mıyım” diye

düşünürsün, ona göre hareket edersin. Allah'ı sevenler de böyledir. "Ben bugün namazı terk edeceğim, Allah'ın menhiyyatına el uzatacağım" diyorsak, demek ki Hakk'ı sevmiyoruz. Allah'ı sevsek, O'nun resûlüne gönül versek, sevdiğimiz kırılacak diye yapmayız.

Hattâ aşk-ı mecâzî ile bir erkek bir kızı sevse, eğer hakkıyla seviyorsa, sevdiği kızın sevmediği, istemediği işi yapmaz. Kadın da öyle, erkeğini seviyorsa, onun istemediğini yapmaz. Hakkıyla seviyorsa ama. İkinci bir şey daha. Eğer senin karın seni seviyorsa, senin hısım akrabâna muhabbet ve hürmet göstermesi şerâitdendir. "Ben seni seviyorum, akrabânı sevmiyorum" diyorsa bil ki senin dostun değildir, senin malının dostudur. Kadın da böyle, eğer karını seviyorsan, onun bütün hısım ve akrabâsına hürmet, riâyet ve muhabbet şarttır. Velez ki düşmanın dahi olsa mâdem ki onların akrabâsı senin taht-ı nikâhındadır, onlara riâyet etmen şarttır. Hiç olmazsa aleyhlerinde konuşmazsın.

Onun için Peygamber-i Zî-şân Efendimiz'in amcası olan Ebû Leheb Peygamber'e imân etmeyip, isyân ettiği ve küfür üzere öldüğü hâlde Cenâb-ı Hakk Habîb-i Edîbine bir sûre inzâl etmiş, Tebbet Sûresi, orada Ebî Leheb'i o kadar güzel kötülüyor ki Cenâb-ı Hakk, Resûlullah kırılmıyor ondan. Onu öğretiyor bize. ¹⁰³⁶ "تَبَّتْ يَدَا أَبِي لَهَبٍ وَتَبَّ", Ebî Leheb, Habîbim Muhammedime kolu kurusun dedi, kendi kolu kurudu. ¹⁰³⁷ "مَا أَغْنَىٰ عَنْهُ مَالُهُ وَمَا كَسَبَ", Ebî Leheb'in başına gelen bu belâyâ Ebî Leheb mâni olamadı, ne kasası, ne kesesi, ne rütbesi. ¹⁰³⁸ "سَيَصْلَىٰ نَارًا ذَاتَ لَهَبٍ", yakın bir zamanda nâra atılır, cehenneme atılacaktır, ¹⁰³⁹ "حَمَالَةَ الْحَطَبِ", omuzunda taşıdığı odunuyla beraber, kendi yanacağı odunuyla beraber, ameliyle beraber yani. Herkes cehenneme ateşini buradan götürür hâ! Cehennemde ateş arama. Burada ne kadar günah yaparsan o kadar odununu sırtına yüklenir öyle götürürsün. ¹⁰⁴⁰ "فِي جِيدِهَا حَبْلٌ مِّن مَّسَدٍ", boynuna bükülmüş burma ip, manâsı şu. Resûlullah Mescid'e giderken bu Ebû Leheb ve âilesi Resûlullah'ın yoluna diken dökerlerdi ki Fahr-ı Risâlet'in ayağına batsın da incinsin diye. Allah onu suç âletiyle beraber cehenneme koyacaktır.

Peygamberini iyi tanıman lâzım. Onun için müslümanlara lâyük olan şey, çok edebli olacaklar, terbiyeli, edebli olacaklar.

"Birbirinizi sevmedikçe imân etmiş olmazsınız" diyor Peygamber. Seveceksin birbirini. Bu vatanda yaşayan, her mümin diğer mümini sevecek, hakkına riâyet edecek, ona hürmet edecek. Yalnız müminlerin hakkına mı riâyet? Hayır, müminleri sevecek, gayr-ı müslimlerin de hakkına riâyet edecek, onları incitmeyecek. "Efendim, lâ-dîni". Yani dînsiz. Senin dînine tecâvüzü var mı? Yoksa mesele kalmadı, kendi küfrüyle gider. Eğer tecâvüz ederse, güzel sözlerle kendini müdâfaa edeceksin. Nefsini değil, dînini. Ortada nefis yok. Bilmiyor musun, İmâm-ı Alî kerremallahu vecheh Esedullahi'l-Gâlib Alî ibn Ebî Tâlib Efendimiz Hazretleri, Hendek muharebesinde düşmanı kesmek için yatırdı, tam kılıcı gerdanına koyduğu vakitte, kâfir Hazret-i Ali'nin yüzüne tükürdü. Tükürünce İmâm-ı Ali kalktı ayağa, "Haydi kalk ayağa" dedi "affetdim seni". Şaşırdı adam. Boynuna kılıç gelmiş, tam ölecek, İmâm-ı Ali'nin yüzüne tükürüyor, İmâm-ı Ali affediyor. Sebebini sordu bunun, dedi ki, "Beni kesecekdin,

¹⁰³⁶ Sure-i Tebbet 1

¹⁰³⁷ Sure-i Tebbet 2

¹⁰³⁸ Sure-i Tebbet 3

¹⁰³⁹ Sure-i Tebbet 4

¹⁰⁴⁰ Sure-i Tebbet 5

öldürecekdin niye bıraktın?” dedi. Buyurdular ki, “Senin kanın, malın, canın herşeyin bana haramdır. Ben seni ilâ-yı kelimetullah için, Allah için katlediyordum, yüzüme tükürünce nefsim kabardı. Seni katletsem, Allah için öldürmüş olmayacağım, nefsim için öldürmüş olacağım. Çünkü yüzüme tükürdün benim. Gadabım kabardığı için kılıcı sana vuracağım yerde seni affetdim, kendi gadabımı kesdim, nefsimi vurdum kılıcı” dedi. Ve islâm olmuştur o zât-ı muhterem.

Bu vatanda yaşayan herkes vatan arkadaşıdır, vatan kardeşidir, birbirinin hakkına riâyet etmesi lâzımdır. Hele bâhusûs kendi milletimiz birbirine karşı çok hürmetkâr olacak ve muhabbet edecekler birbirlerine. Efendiler! Dikkat buyurunuz, konuştuğum sözü iyi dinleyiniz ve iyi anlayınız. Bir lokma ekmek birden yenmez. Onu evvelâ parçalarlar, sonra yerler. Tekrar ediyorum, sana bir misâl veriyorum. Fırından ekmek alıyorsun değil mi, hepsini birden ağzına alamazsın. Önce parçalayacaksın, sonra yiyeceksin. Bir memleketi parçalamak için evvelâ oranın halkını böyle ekmek parçalar gibi parça parça yaparlar, sonra yerler. Aradaki bu buğzu, adâveti kaldıracaksın. Muhabbet edeceksin, hakka hukûka riâyet edeceksin ki vatan ayakda dursun.

“Efendim, siyâsî partiler şöyle diyor, böyle diyor”. Onların yaptıkları tenkidler, yapıcı olmalıdır, yıkıcı olmamalıdır. Yapıcı olmalı, yıkıcı olmamalı, hüsn-i niyetli olmalı. Artık hüsn-i niyetle mi, sû-i niyetle mi olduğunu sizin irfânınıza havâle ediyorum, ben karışmıyorum. Siyâsî değilim ben, dîn adamıyım. Müminlere düşen vazîfe, birbirlerinin hak ve hukûkuna riâyet, birbirlerine muhabbet etmektir. Hattâ burada yaşayan gayr-ı müslim dahi olsa yani yahudi olsa, ermeni olsa, rum olsa, gene onların haklarına riâyet edeceksin. Hattâ kendi kardeşinden ziyâde onun hakkına riâyet edeceksin ki islâmın âlîcenâblığını görsün, öğrensin, islâm olmasına sebep olsun.

Sana bir misâl vereceğim kesiyorum, haftaya gene anlatırım.

Senin hânene misâfir geldi, bir hıristiyan, bir de müslüman, aynı saâtde geldiler, bayram ziyâretine. Evvelâ ikrâmı kime yapacaksın, müslümana mı, hıristiyana mı? Evvelâ hıristiyana ikrâm yapacaksın. Neden? Müslüman senin kardeşin olduğu için ev sâhibi sayılır. Öteki ağyârdır, evvelâ ona ikrâm yapacağız. Dînimizin yüceliğini ona göstereceğiz ve onu fiilimizle, yaptığımız işle islâma davet edeceğiz. Yoksa böyle onların canlarına, mallarına, nâmuslarına kasdetmek, onların haklarına tecâvüz etmek, müslümanın şânından değildir. Müslümanlar böyle şeyler yapmaz.

Allah diyor ki, ¹⁰⁴¹ قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي, "Söyle habîbim onlara, eğer beni seviyorlarsa, sana tâbi olsunlar". Peygamber'e tâbi olan da ahlâk sâhibi olur. Resûlullah'ın ümmeti olan, "Ben Muhammed aleyhisselâmı seviyorum" diyen, "Ben Muhammed aleyhisselâma gönül verdim" diyen, hüsn-i ahlâk sâhibi, sîreti güzel, sûreti güzel, kelâmı nâzik, efâli güzel olan kişidir. Müminin elinden ve lisânından kimseye zarar gelmez. Resûlullah böyle buyuruyor. "Mümin kimdir?". "Lisânından ve elinden nâsın emîn olduğudur" diyor. Yani nâsa bir fenâlığı yoktur müminin.

¹⁰⁴¹ Sure-i Âl-i İmrân 31

Onun için, imânını kemâle erdir. Dünya çok seriyyü'l-zevâldir, geçicidir, hemen geçer. Ansızın ecel gelir ve yaptığımız fiillerin cezâsı yâhud mükâfâtı bize verilir. Fenâlık yaparsan cezâsını bulursun, iyilik yaparsan mükâfâtını görürsün. Pek yakın bir zamanda olacaktır bu. Burası âlem-i şuhûddur. Âlem-i ervâhdan buraya geldin, burası bir pazardır, buradan iyi şeyleri al. Bilmiş ol ki haramla, yalanla, dolanla, zulümle kazandığın mallar, cehennemin nârında kızdırılacak, senin yüzüne yapışdırılacak, onlar dünyâda kalacak, senin elin boş, iki arşın kefenle gideceksin. Dünyâyâ sığmazken, iki arşın yere sığacaksın. Düşün bunu. Onun için senden sonra geleceklere mîrâs bırakmak için tatlı canını cehenneme atmaya kalkma. Allah Resûlü'ne uy, peygamberini sev, amelini ıslâh eyle, sâlih kişi ol, dünyân mamûr, âhiretin mamûr olsun, ölüm sana gülerek gelsin. Ölümün şiddetinden, kabrin vahşetinden, cehennemin nârından âzâd ol. Allah'ın arşı altında gölgelen. Resûlullah senden râzı, Hakk'ın cennetinin sekiz kapısı sana açık olsun.

Yâ Rabbi, Habîbin Muhammedine bizi bahşeyle, nârından âzâd eyle.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sıratın müstakîm.

Kîni Olanın Dîni Olmaz

Kâlallahu Teâlâ fî Kitâbihi'l-Azîz.

Eûzübillahimineşşeytânirracîm.

Bismillahirrahmânirrahîm.

¹⁰⁴² إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ وَآتَوُا الزَّكَاةَ لَهُمْ أَجْرُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ

Ve kâle'n-nebiyyü aleyhi's-salâtü ve's-selâm, "Men lehû kînün leyse lehû dînün".

Sadaka Resûlullahi Rabbi'-âlemîn.

İnsanların kalbi Hakk'ın aynasıdır. Kalb, mirât-ı Hakk'dır. Allah en günahkâr kulunun dahi kalbine günde yetmiş bin defa nazar eder. Bu, kesretten kinâyedir. Fakat kalbin mirât olması için, kalbin şu yedi sıfatdan soyunması lâzım gelir. Bir, kînden. Kîn olmayacak müminin kalbinde. Artık Yezîd böyle yaptı, Muaviye şöyle yaptı diye kîn olmayacak müminin kalbinde. Kîn oldu mu, dîn olmaz. Bunu bize talîm eden İmâm-ı Ali'dir, kerremallahu vecheh. Bir adam bir adamı sever, sevmez, o ayrı.

İmâm-ı Ali'yi, kerremallahu vecheh, Peygamber'e sormuşlar, demişler ki Fahr-ı Risâlet'e, iyi dinleyin, "Yâ Resûlallah, Ali'yi niçin çok seviyorsun?" demişler. Resûlullah İmâm-ı Ali'yi çok severdi. Çünkü Esedullah, Allah'ın aslanı. O mecliste İmâm-ı Ali yokmuş. "Git" der Bilâl-i Habeşî'ye, "İmâm-ı Ali'yi çağır gel". Hazret-i Bilâl-i Habeşî gider İmâm-ı Ali'yi çağırmaya, o aralık, Resûlullah ashâbına sorar, "Size bir kimse bir fenâlık yapsa ne yaparsınız?". Hepsi birden "İyilik ederiz yâ Resulallah" demişler. Sonra tekrar sorar. "Gene aynı adam size tekrar kötülük yapsa, ne yaparsınız?". "İyilik yaparız yâ Resûlallah". "Sonra gene aynı adam size kötülük yapsa, ne yaparsınız?". "İyilik yaparız yâ Resûlallah". "Sonra aynı adam gene size kötülük yaparsa, ne yaparsınız?" deyince, hepsi başlarını aşağı eğdiler. Yani mukâbele ederiz diyorlar. O ara İmâm-ı Ali içeri girdi. Efendimiz, "Yâ Ali, sana bir kimse kötülük yaparsa sen ne yaparsın?" diye sordu. İmâm-ı Ali, "İyilik yaparım yâ Resûlallah" dedi. "Sonra aynı adam gene kötülük yaparsa?", "Gene iyilik yaparım yâ Resûlallah". "Sonra aynı adam gene kötülük yaparsa?", "Gene iyilik yaparım" dedi ve ilâve etdi, "Kıyâmet gününe kadar bana fenâlık yapana ben iyilik yaparım" dedi. Fahr-ı Risâlet, sallallahu aleyhi vesellem, ashâbına döndü, "İşte Ali'yi bunun için seviyorum" dedi.

¹⁰⁴² Sure-i Bakara 277

Hazret-i Ali'nin kalbinde zerre kadar kîn, adâvet yokdu. Nûr gibi parlak bir kalb. Allah Resûlu Muhammed'in nûruyla bir nûr idi. Resûl-i Ekrem, "Ene ve Aliyyün min nûrin vâhid", "Ene seyyidü'l-âlem ente seyyidü'l-Arab" buyurmuşdu.

Biz İmâm-ı Ali'yi sevenleri severiz, sevmeyenleri sevmeyiz. Ama dilimizi kirlletmeyiz onlarla. Lüzum yok böyle şeylere. Gelmiş geçmiş, târih olmuş. Bugün sen kendi Yezîd'ine bak. Sen bir Hüseyin'sin, senin Yezîd'in var karşında. Sen onunla uğraş. Hüseyin Yezîd'iyile uğraşmış gitmiş. Yezîd'in de Allah cezâsını vermiş, Hüseyin de makâm-ı âlîsini bulmuşdur. Bugün sen Hüseyin'sin, sen sahrâ-yı Kerbelâ'da bulunuyorsun, sana Yezîd'in su vermiyor. Suyu senden men ediyor. Sen Yezîd'ini görsene! Sonra senin en büyük Yezîd'in nefsendir, ondan büyük Yezîd olmaz! Nefsini ıslâh edeceksin evvelâ! Şu şöyle yapmış, bu böyle gitmiş, filan, bunların hiç lüzûmu yok, islâm arasında nifâka. Seven sever sevmeyen sevmez. Sevmek, sevmemek, vâcibât-ı dîniyyeden değildir. Âmentü'de rûknü yok bunun. Bir adam Hazret-i Ali'yi çok sever, Ebâbekir'i az sever, Ebâbekir'i çok sever, Ali'yi ondan az sever. Bunların Âmentü'de hiç yeri yokdur.

Evvelâ Allah'ı tevhit, "Lâ ilâhe illallah", sonra vahdet. Muhammed hürmetine Muhammed'i seveni seveceksin. Bitdi o kadar. Kim olursa olsun. Kim Muhammed'i seviyorsa, sana fenâlık da yapsa, Muhammed'e muhabbetin varsa, Muhammed'den ötürü onu seveceksin. Öyle söylüyor pîrân, Hazret-i Abdülkâdir. Öyle söylüyor Ahmed er-Rufâî. Bunlar, ilm-i ledünnün sultânı olan Resûlullah'ın vârisleri.

Yezîd'ini bileceksin evvelâ, kendi Yezîd'ini. Nefsin Yezîd evvelâ. Yedi sıfat var, bu sıfatlar tathîr olmayınca bir adam, adam olmaz. Bir, kîn. Kînci adamda dîn yokdur. Al, sana bir daha. Önderimiz O'dur, Ali'den haber vereyim, kerremallahu vecheh.

O sabah kalkdı İmâm-ı Ali, o gün abdest alıyordu, câriye su döküyordu, mübârek boynuna elini vurduğu vakitte, güldü. Cârîye sordu, "Yâ İmâm, niçin gülüyorsunuz?". Dedi ki, "Yakın zamanda benim sakalım kana boyanacak. Çok yakın zamanda". O gün çıkıldı mescide gidiyordu. Kazlar İmâm-ı Ali'nin önünü kesdiler. Gene tebessüm buyurdu. Hayvanlar bile, "Gitme" diyorlardı. Ama burada bir incelik var. Acaba şehâdetden mi berî kılıyorlardı İmâm-ı Ali'yi? Hayır. Kazların bile İmâm-ı Ali'nin şehâdetinden haberi vardı. Allah onlara ilhâm etmişdi. O manâya. Yoksa onu şehâdetden men etmek için değil. İmâm-ı Ali'nin fazîletini beyân zımnındaydı bu. Geldi mescide, bir zâlim el, ona beklediği makâmı tevdi etdi.

Nedir o makâm? İslâmda en yüce makâm, şehâdet makâmı. Herkes kaldıramaz. Hâlid ibn Velid öyle söylüyor. "Bunca harbe girdim, vücûdumun bir yerinde, zerre kadar sağlam yer kalmadı, maalesef Allah bana şehâdeti nasîb etmedi. Kadınlar gibi yatağimde ölüyorum" diyor.

İmâm-ı Ali, onu bekliyordu zâten. Ebedî saâdeti bekliyor, ebedî şehâdeti bekliyordu. Çünkü onun üstâdı da şehîd olmuşdu. Kim o? Hazret-i Muhammed Mustafâ. Ondandır yüksek makâm olamazdı. Elbet ki üstâdının makâmına özenmişdi. O libâsı o da giyecek, o mevkiyi o da ihrâz edecekdi. Ebâbekir-i Sıddîk da şehîd olmuşdu, radiyallahu anh. Zehirlemişlerdi,

mesmûmen. Ömer de şehîd olmuşdu, radiyallahu anh. Osman da şehîd olmuş, kanı ¹⁰⁴³ فَسَيَكُونُكَ اللَّهُ " âyetinin üzerine düşmüşdü. Kurân okuyordu kendisi. Öyle olmuşdu.

Târihler, kul görüşüdür, müslümanlar! Bu sözüme dikkat edin şimdi, gene yeniden mühim şey! Târihler kul görüşüdür. Kurân Allah görüşüdür. Zamânımızda olanların târihleri bile tahrîf oluyor. Gören için, görmeyen için bir şey yok. Târih, hicretin yüz kırk ikinci senesinde yazılmışdır, islâm târihi.

Osman da şehîd olmuşdu. Gelelim Esedullah'a. O da şehîd oldu. Gelelim Hüseyin'e. Bu âsî ümmet tarafından, sahrâ-yı Kerbelâ'da koyun boğazlanır gibi boğazlandı. Ve boğazlayan zâlîme demişti ki İmâm-ı Hüseyin, "Bu kadar ehl-i beytime zulmetdiniz, biz maden-i mürüvvetiz, biz Muhammed beytiyiz, bunca yaptığınız ezâ ve cefâyı size helâl edeceğim. Evlâdlarıma, çocuklarıma bir yudum su ver" demişti de, onu bile vermemişlerdi. Ve o hâin demişti ki, "Yâ Hüseyin, yer ve semâvât su ile dolsa sana bir katre vermeyeceğim". Hüseyin ne cevap verdi biliyor musun? "Sen beni burada sulamadın, yarın yevm-i kıyâmetde, Kevser'den ben sana su vereceğim" dedi.

Fenâlığa karşı fenâlık yapanın, ondan ne farkı kalır acaba? Eşek seni tepmiş, sen de eşeği tepmişsin, ne farkın var? Köpek seni ısırılmış, sen köpeği ısırılmışsın, ne farkın var? Soruyorum sana! İnsanlık, kötülüğe iyilik etmektir, taş atana ekmek atmakdır, kötü söyleyene tatlı söylemektir.

*Sövene dilsiz gerek
Vurana elsiz gerek
Dervîş gönülsüz gerek
Sen dervîş olamazsın

Eline geleni yersin
Diline geleni dersin
Böyle dervîşlik geri dursun
Sen dervîş olamazsın*

Ben söylemiyorum, Yûnus söylüyor. Taş atana ekmek. Bak, böyle olur işte. Ahmed ibn Hanbel'i dövdürüyorlardı, Kurân mahlûk mu, gayr-ı mahlûk mu diye. Ahmed ibn Hanbel, imâm, mahalle imâmı değil, mezheb imâmı. Her kamçıyı yiyişde, "Hakkım helâl olsun" diyordu. Halife emretmişdi, "ölesiye kadar döveceksiniz" demişti. İmâm-ı A'zam da sopa altında can vermişdi. Her vurdukça, "Hakkım helâl olsun" dediği için dediler ki, "Yâ İmâm, bu zâlim senin hayâtına kasdetdi, sen buna hak helâl ediyorsun". "Ne yapabilirim, Peygamber'in amcasının oğlu" dedi. "Öldürebilir de, dövebilir de, mahvedebilir de. Onlara karşı bizim boynumuz bükük" dedi. "Hakkım helâl olsun". Böyle olacak Muhammed'i sevenler, sallallahu aleyhi vesellem.

Evet, gelelim. Bak, dinle İmâm-ı Ali'yi. Namazda vurdular onu. İmâm-ı Hasan'ı da zehirlediler. İmâm-ı A'zam sopa altında can verdi. İmâm-ı Mâlik öyle. İmâm-ı Ahmed ibn Hanbel öyle. Birinin kafasına demir kazık çakdılar. On iki imâm da öyle. On dört masûm da öyle. Kolay iş

¹⁰⁴³ Sure-i Bakara 137

değil Hakk yolunda yürümek. Her kişinin işi değil, er kişinin işi o. Biz yapamayız. Bizde iş yok. Ayağına diken batsa, doksan dokuz doktora müracaat ediyorsun, "Ayağıma diken batdı" diye, "Ağrıdı" diye. Dikenin Hakk'dan olduğunu bilmiyor musun? Niye sabretmiyorsun? Onlar biliyorlar nereden geldiğini.

Namazda vurdu, Huzûr-i Rabbü'l-âlemîn'de. Zâten İmâm-ı Ali huzûrdaydı ya. Getirdiler, döndü çocuklarına karşı, yani, İmâm-ı Hasan'a ve İmâm-ı Hüseyin'e ve Muhammed Hanefî oradaydı. Dedi ki, "Evlâdlarım, bana kılıç vuran adamı, getirin benim huzûruma". Getirdiler. Dedi ki Cenâb-ı İmâm-ı Ali, "Ben senin canına mı, malına mı, iffetine mi ilişdim? Niye bana bu kılıcı vurdun?" dedi. Bunu söylemekden gâye, Ümmet-i Muhammed indinde Hazret-i Ali'nin, böyle bir şey yapmadığını beyân içindir. Belki düşmanlarının kafasına bir şey gelebilirdi, ona ilişdi, canına, malına diye. "Hâşâ Yâ İmâm, ne malıma, ne canıma, ne nâmûsuma ilişdin benim. Ben senden kerem gördüm" dedi. "Peki niye bunu bana revâ gördün?" diye sordu. "El-hükmü lillah, hüküm Allah'ındır" dedi. İmâm-ı Ali, "Sözün hak, niyetin bâtıl" dedi. "Götürün bunu hapishâneye" dedi. Götürdüler hapishâneye. Döndü çocuklarına karşı, dedi ki, "Evlâdlarım, bu zâtın vurduğu kılıçla Allah bana şehâdeti müyesser kılar, siz ahkâm-ı ilâhînin yerine gelmesi için, o bana bir kılıç vurdu, siz de ona bir kılıç vurun, iki kılıç vurmayın" dedi. İki kılıç vurduğın vakitte zâlim olursun çünkü. Sana fiske vurana sen tokat vurursan zâlimsin. Sana yumruğu arkana vurana, sen yüzüne vurursan zâlimsin. İslâm'da böyle. Binâenalâzâlik, "O bana bir kılıç vurdu, ben bunun kılıcıyla şehîd olursam, ahkâm-ı ilâhî yerine gelsin, Allah'ın emri, buna bir kılıç vurun, bir kılıçdan fazla vurmayınız. Ama ben iyi olursam, onun hakkındaki muamele benim şahsıma âiddir" dedi. Öteki umûma. Hukûk-ı âimme o. Hakk yerini bulacak. "Ama iyi olursam, onun hakkındaki muamele benimdir. Sakın hâ! Ben ceddiniz Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâmdan işitdim, 'Bir köpek dahi kudursa, onu ezâ ve cefâ ile öldürmeyiniz' buyurdu. Öldürün, çünkü muzır katlolunur ama ezâ cefâ edilmez".

İmâm-ı Ali'ye süt getirdiler. Zehirli kılıçdı çünkü. Süt getirildi. Hazret-i İmâm sütü içmedi. İyi dinle İmâm-ı Ali'yi! "Zindanda bir garîb var" dedi. "Zindanda bir garîb var, zindan garîbi var, kimsesiz". "Kim o Yâ İmâm?" diye sordular. "Benim kâtilim, beni katletmek isteyen zât. Şimdi ona herkes düşman, emîrû'l-müminîni vurdu diye. Var mı dostu? Hiç kimse kalmadı. Ama onun dostu benim, götürün bu sütü ona verin, o karnını doyursun" dedi. İmâm-ı Ali bu! Bekçi Ali Ağa değil, tokata karşı yumruk vursun, küfretsün, sebbe karşı sebbetsin. Kömürcü Ali Ağa değil, Esedullah bu! Binâenalâzâlik, götürdüler sütü, o zâlim içmedi. "Bunun içine siz zehir koymuşsunuz, beni zehirlemek istiyorsunuz" dedi. İçmeyince getirdiler İmâm-ı Ali'ye dediler ki, iyi dinle!, "Yâ İmâm, o zâlim sütü içmiyor". "Neden?". "İçine zehir koymuşsunuz" diyor. "Yaaa! Vâh vâh vâh!" dedi. Benim gibi "vâh vâh" değil, yüreğinden söyledi ve mübârek gözlerinden yaş dökdü. "Vâh vâh vâh! Bana niye sû-i zan etdi? Biz Ehl-i Beyt-i Muhammed değil miyiz? Bize sû-i zan olur mu hiç? O âdîlîği, o denâati biz hiç icrâ eder miyiz, yapar mıyız? Eğer hüsn-i niyet edip de, gönderdiğim o sütü içseydi, yarın yevm-i kıyâmetde, ayağımı cennetin kapısına koyar, evvelâ kâtilim İbn Mülcem'i cennete sokar, sonra kendim girerdim" dedi.

Ali bu! Ali bu! Esedullah bu! İlim şehrinin kapısı bu! Senin tahayyülünde değil. Aklının mâverâsında İmâm-ı Ali'nin büyüklüğü, aklın mâverâsında. Fatîn akıl sâhibleri bir araya

toplansalar, akıllarını bir araya cem etseler, İmâm-ı Ali'nin fazîletini ölçemezler. Kıymetini bilmeyenler helâk oldular, kıymetini bilenler de âlî ve sultân oldular.

Gene Resûlullah sallallahu aleyhi vesellemden haber vereyim mi? Buyurdular ki, "Bizim âdetimiz budur. Allah bana bu sıfatı giydirmişdir". Resûlullah'ın sözü, "Beni terk edeni ben terk etmem. Beni mahrûm edeni ben mahrûm etmem. Bana zulmedeni ben affederim" buyurdu Fahr-ı Risâlet sallallahu aleyhi vesellem. Mümin bu sıfatda olacak. Sıfat-ı Muhammediyye ile muttasıf olmadıkça insan, insan olmaz. İnsan gelir, âhirete hayvan gider. İlle sıfat-ı Muhammediyye ile muttasıf olacak. Ahlâk-ı Resûlullah ile mütehallik bulunmazsa, sûretâ insan gelir, hakîkatte hayvan gider.

Yâ Rabbi bizi buradan boş çevirme. Bizi, Resûl-i Hâşimî hürmetine, Habîbine ve Ehl-i Beyt-i Mustafâ'na bağışla. Lisânımızdan, düşünmeyerek söylediğimiz sözlerden dolayı bizi yevm-i kıyâmette muâheze etme. Hüsn-i niyetimize bağışla yâ Rabbi.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

Müminleri Seveceksin

Düşman, seni parçalamak istiyor, uyanık olacaksın. Mümin kardeşlerini seveceksin. Hazret-i Muhammed'e îmânın varsa müminleri seveceksin. Resûlullah buyurdu ki, "Birbirinizi sevmedikçe îmân etmiş olmazsınız". Îmân etmeyen cennete gitmez. "Beni her şeyinizden ziyâde sevmedikçe îmânının kemâle ermez".

Ama buraya gelmiş seyyaha ikrâm edeceksin, misâfirindir senin. Söyledik. Onların ırzına iffetine dokunanlara müsamaha etmeyeceksin, "Ayıpdır, utanmıyor musun! Hayvan herif!" diyeceksin ona. Bu şekilde. Herkes müminin elinden ve dilinden sâlim olur. Elinden geldiği kadar iyilik edeceksin. Onun için ikrâm edersin. Katiyyen böyle edepsizlere müsâade etmezsin. Çünkü fenâlığı görüp sükût eden kimse, fenâlığı yapanla beraberdir. Acaba anlatabildim mi?

Meselâ bir adam, bir fenâlık yaptı, sen ona râzı olursan, sen de onunla beraber mahkeme-i kübrâda mahkûm olursun. Onun için birçok adam bedava cehenneme girer âhiretde. Birçok kimse de bedava cennete gidecek. Meselâ ne gibi? Bir zâlimin yaptığı kötülüğe râzı olmuşsun, o zâlimin yaptığı kötülüğün cezâsının bir mikdarı senin üstüne yüklenecektir âhiretde. Bir müminin yaptığı hayra râzı olmuşsun, o hayırdan Allah seni nasîbdâr edecek, cennetine koyacaktır.

Bir fenâlık gördüğün vakitte, onu elinle yık. Elinle yıkamazsan dilinle yık. Dilinle de yıkamazsan kalb ile buğz et ki ed'af-ı îmân odur. Müslümanlar dürüst insanlardır, nâmûslu kişilerdir. Allah Resûlü'ne tâbi olanlar, Kurân-ı Hakîm'e benim kitâbımdır diyenler, hablullaha sıkı sarılanlar, onlar iffetli, ırzlı, nâmûslu kişilerdir. İnsan olmuş demektir ki insandan da fenâlık gelmez kimseye. Ama zamanı geldiği vakitte Hakk için buğz, Hakk için muhabbet olması şerâitdendir.

Malûm ya, Allah sordu Mûsâ Nebî'ye, "Benim için ne yaptın yâ Mûsâ?". Mûsâ Peygamber buyurdu ki, "Yâ Rabbi namaz kıldım". "O senin vazîfe-i abdiyyetin, kulluk vazîfen". "Oruç tuttum". "Kulluk vazîfen". "Zekât verdim". "Kimin malını kime verdin?". Sonra hepsini saydı, âciz kaldı Mûsâ aleyhisselâm. Allah dedi ki Mûsâ Peygamber'e, "Benim için ne yaptığını bilemedin yâ Mûsâ". "Yâ Rabbi öğret ki yapayım". "Benim için seveceksin, benim için sevmeyeceksin" dedi.

Dünyâ için sevmeyeceksin ahhâbını, parası var, zengin, kasası var, masası var diye değil, Allah için seveceksin, Allah için sevmeyeceksin. Allah için yapılacak en iyi iş de budur. Geçiyoruz.

Kîn. Kîn olan kalbde dîn olmaz. Kîni atacaksın bir defa evveliemirde. Affedeceksin, afüvv sâhibi olacaksın. Bak sana söyleyeyim, belki bunu yapamazsın ama buna yakın bir şey yapiver.

Bir gün İbrâhim Edhem Hazretleri geçiyormuş...

Bu İbrâhim Edhem kim biliyor musun? Belh sultânı. Pâdişahlıktan, sultânlıktan istifâ etdi de, gönül sultânı oldu. Oğlu da pâdişah gene ama kendisi dervîş, her şeyi terk eylemiş.

O geçerken, birileri konuşuyormuş. İçlerinden biri pâdişahın sarayını gösterip, sarayın türlü türlü güzelliklerinden bahsediyormuş. İbrâhim Edhem Hazretleri onları irşâd maksadıyla demiş ki, "İmâr edilmesi gerek asıl saray burası değildir, bu saray harâba mahkûmdur, yakın zamanda yıkılacaktır. Asıl imar edilmesi gereken saray şurasıdır" diyerek kabristanı göstermiş. Orada rütbeli bir asker varmış, "Ulan bu softalar da her şeye burunlarını sokarlar" diyerek İbrâhim Edhem Hazretlerine bir tokat atmış. Oradakiler, "Yâhu sen ne yaptın! Bu zât pâdişahın babasıdır. Kendisi eski pâdişahımızdır, pâdişahlıktan istifâ etdi, şimdi Allah'a ibâdet eder durur. Hem evliyâullahdan bir zât-ı muhterem, hem de âlimdir. Elin kurur" demişler. O asker, yaptığına pişmân olarak, hemen koşmuş ve İbrâhim Edhem Hazretlerinin ellerine yapışmış, "Aman beni affet, hakkını helâl et" diye yalvarmaya başlamış. Hazret, "Evlâdım, asıl sen beni affet, sen bana hakkını helâl et" demesin mi! Adam "Neden?" diye sormuş. Hazret, "Neden olacak, bana vurduğun vakitte elin acımışdır, benim yüzünden elin incinmişdir de ondan" demiş.

Belki sen bunu yapamazsın ama hiç olmazsa yapacağın işleri ayarlı yap. Mâdem ki müslûmansın, Hazret-i Muhammed aleyhisselâmın ümmetisin, O'nun muhabbetini kalbine koymuşsun, sen de buna benzer bir iş yap. Yani fiskeye karşı yumruk vurma. Hiç olmazsa fiskeye fiske vur. Zamânımızda fiske vurana yumruk, sille vurana silah atıyorlar. Halk birbirinin kanını içmeye susamış. Bunu kim yaptı ibadullaha? Biz tek milletiz, hepimiz "Lâ ilâhe illallah" diyoruz, "Muhammedü'r-Resûlullah" diyoruz. Hepimizin nâmusu, iffeti, canı, teni bir. Hep bir vücûduz biz. Millet birbirinin kanını dökmeğe susuyor. Halk birbirinin kanını dökmekte. Bu ne işdir bu? Anlamıyor musun, demek ki hâriçden fitne girdi aramıza bizim. Bizi parçalamak istiyorlar, bizi yemek istiyorlar. Bir ekmek birden yenmez, evvelâ parçalanır, dilim dilim ayrılır, sonra yenir. Hiç aklına gelmiyor mu? Koca bir ekmeği adam ağzına alsa yutamaz. Evvelâ parçalar, dilim dilim kesersin, sonra yersin. Bir millet de hemen yutulmaz. Evvelâ dilim dilim parçalarlar, bölerler, fırka fırka, birbirine düşman ederler, sonra birer birer hepsini yerler.

Sen İstanbul'da beş yüz on beş senedir oturuyorsun, İstanbul'da beş yüz on beş sene oldu oturman senin. İspanya'da sekiz yüz sene müslûmanlar oturdular, sekiz yüz sene sonra hıristiyanlar geldiler, böyle nifak girdi aralarına, birbirlerini yiyorlardı, geldiler hıristiyanlar, aldılar bütün müslûmanları ateşde yakdılar. Hıristiyan oluyor herif, "Amân" diyor "benim canımı bırak". Dünyâyı seviyor, dîninden sönüyor herif. "Aman bırak beni, hıristiyan olayım

ben". "Peki". Kiliseye gideyim". "Peki". Diyorlar ki "Mâdem hristiyan oldun ama senin çok günahların var, seni yakacağız ki Allah seni âhiretde affetsin" diye ateşe atıp yakdılar. Hem kâfir oldular, hem ateşe atıldılar.

Rumeli de öyle oldu, Balkan Muharebesinde. Halkı sürükleyip götürdüler, "Siz vaktiyle hristiyanınız" diye sakallarını kesip boyunlarına haç takdılar. Bilenleriniz var içinde, babalarınızdan işitmişsinizdir. Unutmayın sakın bunları hâ!

Hani iki koç çarpışıyordu, vuruşuyordu, kurt tepeden bakıyordu. Dedi ki, "Çarpışın, dövüşün, yakında gelir ben sizin ikinizi de yerim" dedi kurt yukarıdan. Kurtlar bakıyor, biz birbirimizle çarpışıyoruz. Sakın hâ! O siyâsî anlayışlar, ayrı davâlardır. Size düşen vazîfe, müminlere hürmet etmek, itâat etmektir. Küçüğüne şefkat etmeyen, büyüğüne hürmet etmeyen müslüman olamaz zâten bir defa evveliemirde.

Müslüman serâpâ merhamet demektir. Müslümanın elinden dilinden herkes sâlim olacak. "Ama Efendim fenâlık yapıyorlar". Biraz sabredeceksin, sabr u metânet göstereceksin. Kolay iş değil erkeklik. Fenâlığa karşı fenâlık her kişinin işi, fenâlığa karşı iyilik er kişinin işi. Ben sana kaç defa söyledim, eşek seni teperse, sen eşeği tepme, eşekden farkın kalmaz sonra. Köpek senin bacağını ısırır diye, köpeği yakalayıp da ısırır mısın sen? Kendini korursun ama ısırılmaz köpeği. Farkın kalmaz köpekden sonra. Mâdem ki sen müminsin, Allah'a kulsun, habîbi Muhammed aleyhisselâma ümmetsin, Kurân benim kitâbım diyorsun, âhiretde cennet bekliyorsun, cemâl bekliyorsun, rıdvân bekliyorsun, nârdan kurtulmayı arzu ediyorsun, öyleyse böyle olman lâzım. "Ben böyle yapmam". Yapmazsan, ne yapayım. Doktor tavsiyeyi verir, hasta tavsiyeyi tutmazsa zararı kendisinedir. Biz söyleriz, sözümüzü isteyen tutar, isteyen tutmaz. Tutan kurtulur, tutmayan kendisini helâke sevk eyler. İşte sana apâşikâr bir yol.

İkincisi kibir. Kibirden biraz geçen hafta bahsetmişdim. Malûm ya, bu kibir Şeytan'ın rahmetden tard olunmasına sebep oldu. Allah tard etdi İblis'i, geçen hafta anlatmışdım. Kalbde bulunan bu kötülükler çıkarılacak dışarıya. Kibri atacaksın. Düşüneceksin ki, bütün dünyâya pâdişah olsan, bil ki aslın menî, muhâtabının da aslı menî. Elli senelik hayatda sen yükselmişsin, o yükselememiş değil mi? Ama elli sene evvele gidersek ikiniz de aynı susunuz, hiçbir farkınız yok. Niye kibirleneceksin yani? Evvelimiz menî, âhirimiz cîfe oluyor. Kokuyoruz yani. Ne pâdişahlığımız, ne paşalığımız, ne hocalığımız, ne hacılığımız fayda veriyor bize. Kokmayanlar Allah diyenlerdir hâ! Hakkıyla Allah dersin kokmazsın.

Bir zât-ı muhteremi vaktiyle sürmüşler, Harput'a. Böyle sıcak, Temmuz sığaymış, toplamış ihvânını, demiş, "Ben öleceğim, âlem-i cemâle gidiyorum, çağırıldım" demiş, "beni Harput'dan Amasya'ya sırta götüreceksiniz, oraya defnedeceksiniz" demiş. O devirde araba filan yok, sırta götürüyorlar. Demişler ki, "Efendi, hava sıcak" demişler. "Kokarsın" dememişler de, edeben, "Hava sıcak" deyince, buyurmuş ki, "Yetmiş sene Allah dedim, eğer kokarsam gömmeyin toprağa, köpeklere yedirin" demiş. Ve kokmamışdır efendiler!

Hakkıyla Allah dersen, her şey senin önünde mahkûm olacaktır. "Efendim, ben diyorum olmuyor". Hakkıyla diyemiyorsun, onun için. Hakkıyla Allah dersen dağlar dahi erir. ¹⁰⁴⁴ لَوْ أَنزَلْنَا هَذَا الْقُرْآنَ عَلَى جَبَلٍ لَّرَأَيْنَاهُ خَاشِعًا مُّتَصَدِّعًا مِّنْ خَشْيَةِ اللَّهِ. "Eğer" diyor Allahu Teâlâ, "Kurân-ı Mübîn'i biz dağlara indirseydik, dağlar ne olacaktı, eriyecekti".

İnsanoğlu gaflet içerisinde. Hani müezzin ezân okurken, bir zât çıkmış da, demirciymiş kendisi, oradan da bir âlim geçiyor, âlim ama gaflet içerisinde, öteki demirci sûretinde ârif-i billah, müezzine bağırması, "Sözün hak ama niyetin bâtıl". O âlim demiş, "Bu nasıl söz! Allah'ın ezânına karşı". "Ben ezâna söylemedim" demiş "müezzinin niyetine söyledim" demiş. "Nasıl isbât edersin?". "Gayetle basit. Gel buraya hocam" demiş. Örsün üzerine çıkmış bir Allah demiş, örs erimiş. "Bu da olmadı" demiş "hakkıyla Allah diyemedik". "Neden?". "Hakkıyla Allah deseydim, ben de erimem lâzım gelirdi, demir eridi, ben erimedim" demiş. Çünkü Allah Kurân'da, لَوْ أَنزَلْنَا هَذَا الْقُرْآنَ عَلَى جَبَلٍ لَّرَأَيْنَاهُ خَاشِعًا مُّتَصَدِّعًا مِّنْ خَشْيَةِ اللَّهِ diyor.

*Biz âşıkız biz ölmeyiz çürüyüp toprak olmayız
Karanlıklarda kalmayız bize leyl ü nehâr olmaz*

Allah diyen mahrûm olmaz. Bakıyorsun, defn edileli üç yüz sene olmuş, açıyorsun daha kefeni solmamış, çürümemiş. Gözümle gördüm, istersen göstereyim sana, var. Öyle duruyor, iki yüz senelik, üç yüz senelik cenâzeler var, daha hâlâ öyle duruyor. "Efendim, hava almamışdır da ondandır". Hayır, hava filan alıyor, kabir açık. Kefeni de solmamış. Kefen yalnız rutûbetlenmiş, kendisinde bir şey yok duruyor. Nice böyle Allah'a kurbiyyeti olan zevât var ki, Allah bunları beşeriyete ibret olarak gösteriyor. Ashâb-ı Kehf de öyledir.

Hakkıyla Allah dersen ne ateş yakar, ne bıçak keser, ne su boğar. Hepsini Kurân-ı Kerîm'de Allah gösteriyor. İbrâhim hakkıyla Allah dediği için Allah nâr-ı Nemrud'u nûr eyledi. İsmâil hakkıyla Allah dedi, ete bıçak yürümedi, taşı kesdi, eti kesmedi. Öyle değil mi? Öyle olmadı mı? Su da boğmaz. Gark da olmaz. İşte Hazret-i Nûh'un kavmi de öyle oldu, Allah dedikleri için onlar boğulmadılar, kâfirler boğuldu, onlar boğulmadı kurtuldular. Ama hakkıyla Allah demeli ve Allah demeğe lisânı sâlih kılmalıdır. Yani Allah demeğe lâayık bir ağız taşımalsın.

Bugün kâfi bu kadar.

Yâ Rabbi, Habîbin Muhammed'e bizi bahşeyle. Bize Allah diyecek bir ağız nasîb ü müyesser eyle. Yâ Rabbi bizim gönlümüzü nûr-i Muhammed'le, nûr-i îmân, nûr-i Kurân'la tenvîr eyle, îmân ile yaşat, îmân ile öldür, sâlihler ilhâk eyle. Nârından azâd et, adlinle muamele eyleme bize, affınla muamele eyle, habîbine bahşet yâ Rabbi.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sıratin müstakîm.

Allah'dan Kork!

Kâllallahu Teâlâ fî Kitâbihi'l-Azîz.

Eûzübillahimineşşeytânirracîm.

Bismillahirrahmânirrahîm.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَلْتَنْظُرْ نَفْسٌ مَّا قَدَّمَتْ لِغَدٍ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ¹⁰⁴⁵

Sadakallahü'l-Azîm.

Gönülleri aşk-ı Habîb-i Kibriyâ ile pür-nûr, alınları semâvâtın ve ardın ve bilinen ve bilinmeyen âlemlerin Rabbisine secde etmekle tezyîn olunan, Hakk'a tâlib, rızâya râgıb, cemâl-i lâ-yezâl-i ilâhîye âşık olan müminler!

Okumuş olduğum âyet-i kerîme Sûre-i Haşr'dadır, Kurân-ı Kerîm'in Haşr Sûresinde. Kurân-ı Kerîm yüz on dört sûredir, altı bin altı yüz altmış altı âyetdir. Kurân-ı Kerîm'i oku, öğren, her gün ilmini biraz daha ziyâdeleştir, takvânı yücelt, ibâdetini çoğalt, muhabbetini ziyâde kıl. Kıl ki, bu fânî ve kısa hayâtın mükâfâtı olan ebedî saâdeti alasın, Hakk rızâsını bulasın, Hakk'ı âlem-i uhrâda göresin, Resûlullah'ın bahçesinden aşk güllerini deresin.

Kurân-ı Kerîm'i okumak, her müminin boynunun borcudur. Manâsını anlamasan dahi Kurân'ı okumak, en büyük zikirdir. Elbet ki manâsını anlarsan, iki türlü nûra kavuşmuş olursun. Okuduğun Kurân-ı Kerîm'in manâsını anlayıp, anladığın manâ ile âmil olursan, üç türlü nûra mülâkî olursun. Anladığın manâ ile âmil olup, o işlediğin işi ihlâs ile yaparsan, Allah rızâsı için yaparsan, dört türlü nûra nâil olursun. Yani mahşerin şiddetinden, cehennemin nârından âzâd olursun, cennete dâhil olursun ve cemâlullaha nâil olursun.

Şimdi anlatacağımız manâ-yı Kurâniyye, denizlerden bir katre, şemsden bir zerre. Kelâm, yani "Yâ eyyüllezîne" hitâbı, ne imâmın, ne hâfızın, ne müftünün ne de Peygamber'in kelâmı, yerin göğün sâhibi, bilinen ve bilinmeyen âlemlerin mâliki, semâya bakıp da böyle hüsrân içinde gözlerini çevirdiğin, akılların ölçemeyeceği şu haşmetli, heybetli kâinâtı, bir "kûn"

¹⁰⁴⁵ Sure-i Haşr 18

emriyle, yani "ol" emriyle yaratan Allah'ın kelâmıdır. Sana hitâb ediyor, seni yüceltdi ve yükseltdi, seni kendisine muhâtab tutdu.

"يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا Ey îmân eden kulum, ey bu mürüvvete nâil olan, başına îmân tâcını koyan, muhabbetimi kalbine ilkâ eden, şerîfatımı libâs gibi sırtına giyen, beni seven, beni bilen, beni bulan, bende olmak isteyen kulum! Kıyâmet gününe inanan, cennetime tâlib olan, celâlimden korkan, cemâlime koşarak varan, cennetime tâlib, rızâma râgıb, cemâlime âşık olan kulum! Beni zikreleyen kulum!

"يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا Benim varlığıma, birliğime, vahdâniyyetime tanık olan, şâhid olan. Beni şerîkden ve nazîrden münezzeh kılan, noksan sıfatlardan beni münezzeh kılan, kemâl sıfatlarla muttasıf kılan kulum! Beni seven kulum!

"يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ , Allah'dan korkun, benden korkun!".

Neden? Neden? Bir düşün ahvâl ü harekâtı. Bugüne kadar geçen kavimleri, ümmetleri, milletleri, devletleri, kuvvetli ve kudretli, bizlerden daha kuvvetli ve kudretli devletleri, milletleri, insanları düşününüz. Meselâ basdığın toprak. Orada yatan kişi, seni huzûruna almazdı. Öyle insanlar var yani. Bugün üzerine basılıyor, toprağının üzerine, ayak altında çiğneniyor. Bunlar da insanlardı. Meselâ bizim gibi insanlarla tenezzül etmezlerdi konuşmaya bu insanlar. Halbuki bugün âciz ve nâçiz olmuşlar, herşeyleri ellerinden gitmiş, doymayan gözleri bir avuç toprakla dolmuş, kanmayan ağızları bir yudum suyla kapanmış, herşeyleri ellerinden gitmiş, amelleri ile başbaşa kalmışlar toprağın altında. Neyi bekliyorlar biliyor musun? Sûr'un üflenmesini, "Kalk!" emrini bekliyorlar hepsi, başdan aşağı. Yakın bir zamanda sen de ben de oraya vâsıl olacağız. Çocuklarımız yetîm, âilelerimiz dul, hânelerimiz sâhibsiz, gözümüzle bakmaya kıyamadığımız sevgili zevcelerimiz, evlâdlarımız, eller elinde kalacak. Düşün bunu!

Ama Hakk'a mülâkat edeceksin. Eğer bu kısa hayâtta kazanırsan gitdiğin yerden korkma. Çünkü sana âgûş-i Muhammedî açılmış, rahmet-i Rahmân erişmiştir. Eğer îmânsızsan, bu kısa hayâtı küfürde, dalâletde, isyânda, nisyânda harcadıysan o vakit çok kork, çok kork!

Burada, "ittekullah"ın birkaç manâsı var. Birkaç değil, birkaç bin manâsı var. Birkaç bin değil, birkaç milyon manâsı var. Ama biz dilimizin döndüğü kadar anlatacağız, sen de nasîbin kadar dinleyip anlayacaksın. Kurân-ı Kerîm öyle bir kitaptır, bütün kavimler bir araya gelse, tâ Hazret-i Âdem'den önce geçen kavimler var dünyâ yüzünde, kavm-i cânlar, kavm-i tenler, kavm-i benler ve kıyâmet gününe kadar gelecek olan bütün mahlûkât-ı ilâhiyye, cinniler, insanlar, melekler birbirine zahîr olsalar, yardımcı olsalar, en kısa bir sûresinin mislini getiremezler, getiremediler, getiremeyecekler. Kelâmullah çünkü.

Binâenalâzâlik, "ittekullah"ın manâsı çok. Bizim kelâmımızın bitmesiyle onun manâsı bitmiş, tükenmiş manâsına değil. Yani hava alıyorsun, senin ciğerlerinin kapsadığı hava kadar hava var zannediyorsun. İşte "Kurân-ı Kerîm'i ben bu kadar anladım" demekle Kurân-ı Kerîm'i tamâmen anlamış değilsin. Nasîbin kadar hava aldığın gibi. Bu bir misâl. Belki havanın nihâyeti, suyun nihâyeti var, bu kâinâtın nihâyeti var, Kitâbullah'ın nihâyeti yok. Çünkü Allah kelâmı. Bize anlatmak için Allah böyle îzâh eylemiş, denizler mürekkep olsa, ağaçlar kalem,

semâvât ve ard da kağıt olsa, kırtas olsa, zîr-rûh olan yani rûh sâhibi mahlûkât da kâtip olsalar, yazsalar, Kurân'ın manâsını bitiremezler.

Yalnız şunu söyleyeyim, Allah'dan korkuyorsan, bunun birkaç nevini söyleyeceğim, dilimin döndüğü kadar, ittikân varsa, Allah'dan korkuyorsan.

Yani Allah'dan korkmak ne demektir? Bütün nâsa sorarız, Allah'dan korkarız derler, yaptıkları iş kelâmlarına uymaz. Hattâ büyük velîlerden bir velîye sormuşlar, "Allah korkusu nedir?" diye. demiş ki, "Size Allah'dan korkuyor musunuz diye sordukları vakitte, cevap vermeyin, sükût ediniz" demiş o zât-ı muhterem, büyük bir veliyyullah. Kabr-i münîrleri Kabe-i Muazzama'dadır yani Mekke'dedir. "Niçin?" demişler. "Korkuyorum dersiniz yalan söylemiş olursunuz, korkmuyorum dersiniz kâfir olursunuz" demiş, "onun için sükût edin" demiş. Allah'a inanan herkes, Allah'dan korkduğunu söylüyor fakat öyle bir isyân icrâ ediyorlar ki, Şeytan onu gördüğü vakitte, "Ben bu günahı yapmaya, Allah'a karşı bu isyânı yapmaya Allah'dan korkarım" diyor. Onu bu isyânı yapan kula sorduğu vakitte, "Ben Allah'dan korkuyorum" diyor.

Şimdi, korkulardan biraz anlatacağım. Sobanın içinde ateş var. Elini sobanın içine sokar mısın? Sokmam. Neden? Sende üç ilim var. Bu sobaya elini basmamak için, ateşe elini sürmemek için üç ilim var sende. Birisi, ilme'l-yakîn yani işitdin ki ateş yakar. Bir de gördün ki birinin elini ateş yakmıştı. O da ayne'l-yakîn yani gözle gördün. Bir de hakka'l-yakîn, elini sürdün, yandı elin. Üç ilim olursa, îmân kemâle erer. Bildiğin vakitte, elini ateşe sokmazsın. İşte bunun gibi, Allah'ı bilersen, Hakk'dan hakkıyla korkarsan, Hakk'a karşı isyâna ve nisyâna yeltenemezsin. Bu kabadayılığı gösteremezsin. İnsanın kendisinden kudretli kişiyle mücâdele etmesi akıl kârı değildir. Cesâret nasıl olur? Cenk edecek olan iki ordunun kuvvetlerinin müsâvî olmasıyla olur. Atom bombasına karşı taşla giden akıllı insan değildir. Silaha karşı sopayla giden o da akıllı insan değildir. Cesâret değildir o, cünûnun bir şubesidir. Aynı silâha, aynı kuvvete sâhib olup da düşmandan yüz çeviren korkaktır. Cenâb-ı Hakk bir mümine iki kâfir vermiştir.

İyi dinle! Kulağını benden yana ver! Bir gün gelecek lâzım olacak sana söylediğim söz, yakın bir zamanda! Sen ayağını nereye atıldığını bilmiyorsun, seni fırka fırka, parça parça ayırdılar. Birliği, vahdeti kaybetdin. Vatan içinde, memleket içinde aynı kanı, aynı dîni, aynı lisânı taşıdığın hâlde birbirine sırt çevirdin, düşman oldun. Tevhîdden dönenleri Hakk Teâlâ imhâ eder, yok eder, kaldırır. Tevhîdin kelâmı, "Lâ ilâhe illallah Muhammedü'r-Resûlullah"dır, hâli, birbiriyle birleşmek, sevişmek, birbirinin hakkına hukûkuna riâyet etmektir. Geçiyoruz.

İttikâ. Allah'dan korkan kişi, hiçbir şeyden korkmaz. Nasıl olur bu? Allah düşmanın gözüne korku verir. Bir mümin iki düşmanla çarpışabilir. Üç düşman gelirse, o mümin sırtını çevirse, cehenneme gitmez. İki kâfirden kaçan, sırt çeviren mümin cehenneme gider. Ölse şehîd olmaz, mürd olur. Her ölen şehîd olmaz. Düşmana sırt çeviren, iki kâfire sırt çeviren, cehenneme gider, mürd olur, şehîd olmaz. İki düşmanla çekişirken kendisi katl olunursa şehîd olur. Peygamberimiz sallallahu aleyhi vesellem Efendimiz zamânında bir mümin on kâfirle çekişiyordu. Yani bir mümin on kâfire sırt çevirse cehenneme giderdi, ashâbdan da olsa. Sonra îmânın nûru zayıflayınca Cenâb-ı Allah merhametinden bir mümine iki kâfiri

nasîb kıldı. Hakkıyla müttakî olursan, kâfir senden korkar. Çünkü gözleri ve kalbleri çeviren Allah'dır. Misâlini vereceğim ve geçeceğim, vakit çok dar çünkü.

Bir muhârebede müslümanlar çok az, kâfir çok kalabalık, kavî. Düşman öncülerini düşman serdârı gönderdi. "Git" dedi "müslümanların kuvvet ve kudretini ölç, askeri ne kadardır?". Gözcüler geldiler bakıyorlar, uzakdan tedkikât yapıyorlar, rapor verecekler serdâra. O gözcü, korkarak, oradan fırlayarak koşdu geldi serdâra, "Durmayalım, kaçalım!" dedi. "Neden?" diye sordu serdâr, "Ne oldu?". "Efendim, ben orada size rapor yazmak için müslümanların kuvvetini ölçerken, birisi çıktı yüksek bir yere bağırды, bütün müslümanlar oradaki akarsuyun başına koşdular, ellerinde törpüleri var, dişlerini biliyorlar, bizi yiyecekler" dedi. Meğerse ezân vakti gelmiş, birisi çıkmış ezân okumuş, müminler abdest almak üzere su kenarına inmişler, bellerinden misvaklarını çekmişler, dişlerini yıkıyorlar. Allah öyle gösterdi kâfire. Onun için korkmayacaksın. Allah'dan ittikâ et, hiçbir şeyden korkma, bütün kâinât senden korkacak. Bitdi, bu kadar.

Ve Allah'dan kork, o vakit hidâyet olunacaksın, Kurân'ın manâsını anlayacaksın. Belki söyleyemeyeceksin ama anlayacaksın, o zevke erişeceksin. Nice ümmî kişiler var, söyledikleri söz terâziye, mîzâna sığmaz, müftüler, şeyhülislamalar cevap veremezler. Ümmîdir ama müttakîdir. Müttakî olunca, Hakk onun kalbine hidâyet eder, manâsını anlar, lezzetini duyar, belki söyleyemez. Söylerse ağır söyler. Geçiyoruz.

İttikâ. Bir ittikâ var, korku, işte ateşden korkar gibi, elini ateşe sokunca yanmak filan. Bu, daha insâniyyet makâmına basmayanlar içindir böyle korku. Sopa korkusu, dayak korkusu, ateş korkusu, yılan, çıyan, akrep korkusu, daha insâniyyetden anlamayanlar içindir. Bir korku var ki, "Rabbim bana kulum demezse, Habîb-i Hudâ Cenâb-ı Muhammed Mustafâ bana ümmetim demezse, Rabbim bana iltifat etmezse".

Hani biliyorsunuz ya, kabre götürdüler Râbia-i Adeviyye'yi, radiyallahu anhâ. Melek geldi ona sordu...

Efendiler! Bunu hikâye diye dinlemeyin. Yakın zamanda kabre gireceğiz, melek gelip bize soru soracak. Lisânını zikrullahı alırdırmadın ise, gönlünde hubb-i Muhammed yok ise, hubb-i Ehl-i Beyt-i Resûlillah, evliyâullahı muhabbetin yoksa, dilin tutulacak, çenen kilitlenecektir, haber vereyim sana. Allâme ol istersen. Kamyonlar dolusu kitap oku. İlle kalbinde bir muhabbet tohumu olması şartdır. Allah'ı seveceksin, Hakk seni sevecek. Resûlullah'ı seveceksin, Resûlullah seni sevecek.

Râbia kabre girdi, melekler geldi soru sordular, vazîfeleri...

Allah bilmiyor mu? Biliyor. Hepsinin cevabını veririz. Saltanat-ı ilâhiyye böyle. Allah dileseydi, kulları kâinâtı halk eder gibi halkederdi, bir kün emriyle yaratırdı bizi. Öyle yapmıyor. Bir kadınla bir erkek izdivâc ediyor, aylar geçiyor, çocuk öyle meydana geliyor. Kırk senede büyüyor, bir kurşunla ölüyor. Yapması güç, yıkması kolay. Bu binâyı yüz binlerce lira vererek yapıdırırsın, iki adam tutarsın, üç günde yıkarlar aşağı. Kalb de böyledir. İmân da böyledir. Yapması güç, fakat yıkılması, kırılması çok kolay. Kırk sene, elli sene ibâdet yaparsın, bir gün dîne, imâna küfredersin, imân elinden çıkar gider.

Râbia'ya sordu melek, "Rabbim kimdir? Peygamberin kimdir? Dînin nedir? Kitâbın nedir?"...

Her imtihanın suâlleri gizlidir, kabir suâlleri âşikârdır, cevabını buradan hazırla. Her imtihan suâli gizli, mahşer günündeki suâller güneş gibi âşikârdır. "Gençliğini nerede yıpratdın? Bedenini nerede kocaltdın? Kazandığın malı nereden kazanıp nereye sarf eyledin? İştiğin ilimle ne amel etdin? Soracaklar bunları, cevaplarını hazırlayınız. Bir ayak bir taraftan bir tarafa gidemez, bu suâllere cevap vermeyince.

Melek sordu Râbia'ya. Râbia dedi ki, "Rabbim Allah'dır. Beni yokdan vâ eyledi. Nebîm de bütün peygamberler serveri, Mahbûb-i Hudâ Şefî-i Rûz-i Cezâ Muhammed Mustafâ'dır. Kitâbım da bütün kitapların zübdesi, Allah'ın kelâmı, ahkâmı dâimâ genç ve dinç duran, ona sarılan Hakk'a mülâkat eder, o kitaptır işte"...

¹⁰⁴⁶"وَاعْتَصِمُوا بِحَبْلِ اللَّهِ جَمِيعًا", Kurân'a tutunursan Allah'a mülâkat edersin, cennete çeker seni o. Kurân'dan gayrını tutarsan helâk oldun gitdin.

"Müminler kardeşlerimdir. Kiblem de Kabe'dir" dedi. Melekler dediler ki, "Müjde olsun sana! Rahat et artık" dediler. "Yooook, size de benim sorularım var" dedi. "Ben Rabbim Allah dedim, Rabbim beni kulluğa kabûl ediyor mu? Benim peygamberim Mahbûb-i Kibriyâ Muhammed Mustafâ dedim, Resûlullah sallallahu aleyhi vesellem beni ümmetliğe kabûl etdi mi? Bunun haberini bana verin" deyince melekler durdular. Cenâb-ı Hakk buyurdu ki, "Râbia kulumu bana bırakın, aramıza girmeyin" dedi.

İttekullah! Allah'dan kork! Hakk'dan kork! Eğer dereke-i hayvâniyyetde isen, hayvan bile ölümünden, sopadan korkuyor. Biz korkmuyoruz hiç. Allah'ın gökden taş yağdırmayacağından emîn misin? Toprağın seni yutmasından emîn misin? Yaptığımız suçlar, günahlar, yaptığımız felâketlerden yer titremekde, melekler Allah'dan hayâ etmekde. Öyle suçlar irtikâb ediyoruz ama şeffimiz Mahbûb-i Kibriyâ Muhammed Mustafâ, sallallahu aleyhi vesellem. Yoksa belâ üstümüzde hep hazırdır. Ama böyle devâm etmez. Bu böyle devâm etmez. Bir bardağın içine su damlar damlar, nihâyetinde damlalar taşırır. "Ben fenâlık yaptım, belâmı bulmadım" deme. Bak Firavunlar, Nemrudlar da "Biz yer allahıyız", "ene rabbükümü'l-a'lâ" dediler dediler, Allah imhâl etdi, etdi, ihmâl etmedi, zamânı geldi bardak taşdı. Hakk sillesinin sadâsı yokdur, bir vurdu mu devâsı yokdur, davâsı da yokdur. Bir şey olmadı deme, bir gün muhakkak sûretde yaptığın şeyi önünde görürsün.

İttekullah! Allah'dan kork ki Hakk sana öğretsin ve hidâyete eresin. Allah'dan şöyle kork, "Ya Rabbim bana kulum demezse, beni cennetine alsa, cennet bana nâr olur". Çünkü Allah mahbûbdur, Allah maksûddur, Allah matlûbdur. Allah kendisini zikredeni zikreder. Allah'a yürüyerek gidene Hakk koşarak gelir. Hakk'ı seveni Allah sever. Mahbûbdur O. Sevmek lâzım Cenâb-ı Hakk'ı ve Habîb-i Hudâ Şefî-i Rûz-i Cezâ sallallahu aleyhi vesellemini.

Îmânın kemâli, her hafta söylüyorum, niçin söylüyorum acaba her hafta, îmânın kemâli Resûlullah'ı ve evlâd-ı Muhammed'i cânından, mâlından, her şeyinden ziyâde sevmektedir. Sünnetinin en küçüğüne koşacaksın. Bugün de sana haber vereyim ben, bugün de sana

¹⁰⁴⁶ Sure-i Âl-i İmrân 103

haber vereyim. Bazı zaman olur ki bir sünnete ittîbâ etmekle, bir sünnet-i Resûlullah'ı ihyâ etmekle, yüz şehîd sevabına nâil olursun. Bugün evliyâlık kolay.

İttekullah! Hakk'dan kork! İster cehenneminden kork, ister azâbından kork, ister, "Rabbim bana kulum demezse, yüzüme bakmazsa" diye ondan kork, muhabbetden kork ama Allah'dan kork.

Allah'dan kork, sakın ibâdetlerini ihmâl etme! Hepimizin ensesine Hazret-i Azrâil'in kılıcının ucu değmekde. Genç ve ihtiyar gözetmemekde. Kimin sırası gelirse, emr-i ilâhî gelir, "Bak!" denilir, rûhu kabz olunur, malı mülkü taksîm olarak kendisini bir çukura atarlar. Yakın bir zamanda! Hiç gençliğine güvenme! Biz de genç idik, kuvvetli idik. Nice gençleri bugüne kadar kaybetdik. Malın hayırlısı Hakk yoluna sarf olunandır. Ve kâle'n-nebiyyü aleyi's-salâtü ve's-selâm, "Hayru'l-mâl mâ enfaka fî sebîlillah, malın en hayırlısı, Hakk yoluna sarf olunandır". Gözün en hayırlısı ibret ile bakandır. Dilin en hayırlısı, hak ve doğru konuşandır. Elin en hayırlısı, Hakk yoluna infâk edendir. Ayağın en hayırlısı, hayırlı yerlere gidendir. Kalbin en hayırlısı, içinde muhabbetullah ve muhabbet-i Resûlullah olan kalbdır. İbretin yoksa, o vakit felâket. Hayvanlar da bakıyor, ibretsiz kimseler gibi. Hattâ hayvanlar da ibret alırlar. Hani söylemişdim birkaç defa, gene söyleyiverelim de öyle geçelim.

Îsâ Nebî koyunun kulağına bir şey söyledi. Koyun o günden itibaren yemez içmez oldu. Birkaç gün sonra geldi, çobana sordu, "Bu koyuna ne oldu böyle?". "Vallâhi bilmiyorum. Bir zât geldi, bunun kulağına bir şey söyledi, o günden itibaren bu hayvan ne su içiyor, ne ot yiyor" dedi. Acaba ne söylemiş Hazret-i Îsâ aleyhisselâm o koyunun kulağına da koyun yemeden içmeden vazgeçmiş? Acaba ne söylemiş. Ne demiş biliyor musunuz efendiler? Her gün görüyoruz ve şâhid oluyoruz, hiç uslanmıyoruz. "Ölüm var!" demiş. Hayvan bile tesîr altında kalmıştır.

Ey ibâdallah! Ey Allah'ın kulları! Ey Resûlullah'ın sevgili ümmetleri! Güneş gurûb etmeden Hakk'a rücû et, kork, kork! Yakın bir zamanda gelici gelecek, mallar taksîm olacak, kapıya cansız at dayanacak. Çünkü ölüm bir şerbetdir ki ondan içmeyen kimse yoktur kâinâtta. Zî-rûh olan, o ölümün şerbetinden içecek. Tabut bir binekdir, ona herkes binecek. Kefen bir libasdır, onu herkes giyecek. Kabir bir kapıdır, oradan herkes girecek. Mal, mülk, makâm, rütbe burada kalacak, muhabbetullah, muhabbet-i Resûlullah, muhabbet-i Ehl-i Beyt-i Mustafâ, muhabbet-i evliyâullah, muhabbet-i îmân, muhabbet-i Kurân, muhabbet-i islâm seninle beraber gidecektir. İbâdetin, tâatın sana yoldaş olur.

Ömrünü hebâyâ sarfeyleme! Nefsini boşa harceyleme! Bir adam görüyorsun, paralarını denize atıyor, ne dersin? Bu adam mecnûn dersin, değil mi? O para ele geçebilir, çalışılırsa. Ya ömrünü hevâyâ verenler? Haydi onlar da bir tarafa, ya ömrünü Allah'a isyânda geçirenler akıllı mı zannediyorsun yani? Akıllı olan, zikrullahdan kaçmaz. Ârif olan, ömrünü bedâva yere saçmaz, doğru yoldan saçmaz, dürüst yaşar, kalbi safâyâ erer. Çünkü bir kalbde ki îmân nûru vardır, bir kalbde ki muhabbet-i Muhammediyye vardır, o kalbin sâhibi safâyâ ermiş demektir. Öyle olmazsa, dünya onun olsa, kalbi dar olur, safaya ermez gönlü, safaya gönlü ermez. Bu hayattan, bu âlemden azâba giriftâr olmuş olur. "Efendi, ben nice müslümanlar biliyorum, kalbleri safâyâ ermedi". Onların îmânları kalbe girmede de ondan. İmân kalbe girdi mi, kalb safâyâ erer.

Allah'dan Kork!

Hakk'a teslîm ol, selâmet bul. Allah Resûlü'nü sev, iki cihan saltanatı senin olsun, gönlün safâya ersin.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sıratin müstakîm.

Dört Şeyi Dört Şeyle Yıka

Kâllallahu Teâla fî Kitâbihi'l-Kerîm.

Eûzübillahimineşşeytânirracîm.

Bismillahirrahmânirrahîm.

¹⁰⁴⁷ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَلْتَنْظُرْ نَفْسٌ مَّا قَدَّمَتْ لِغَدٍ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ

Sadakallahü'l-Azîm.

Ve kâle'n-nebiyyü aleyhi's-salâtü ve's-selâm, "Re'sü'l-hikmetü mehâfetullah"

Sadaka Resûlullahi Rabbi'l-âlemîn.

Allahu Sübhânehû ve Teâlâ Hazretlerini tevhîd eden ve O'nun emirlerine itâat eyleyen, resûller resûlü Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâma îmân getirip O'nu her şeyinden ziyâde seven, îmânı kemâle ermiş, dünyâ âleminde iken cennete girmiş, Cenâb-ı Hakk'ın cennetine tâlib, rızâsına râgıb, cemâline âşık olanlar!

Bil, bul, ol! Zîrâ bilmeyenler helâk oldu. Bilip de yapmayanlar, âmil olmayanlar helâk oldular. Bildi, yaptı ama ihlâs ile yapmadı, onlar da helâk oldu. Bil, âmil ol, işitdiğinle ve duyduğunla ve bildiğinle âmil ol ve ihlâs ile icrâ et ki yakın bir zamanda huzûrullahda yaptığın ibâdât u tâatın, yaptığın efâlin, işin mükâfâtını göresin. Kulağından gaflet pamuğunu çıkar. Kulağını bana ver, iyi dinle!

Yakînen bil ki, dünyâda devlet ve saâdet Allah'ı birlemek, Hakk'ı tevhîd etmek, Hazret-i Fahr-ı Risâlet sallallahu aleyhi veselleme îmân etmek, kıyâmet gününe inanmaktır. Bu nimete kim erdiyse, bu zât, Hakk'ın kutlu, sevgili ve Hakk'ın makbûl olan kullarındandır. Bu nimete şükretmeyenler, bu nimetin kadr u kıymetini bilmeyenler, bu îmân tâcını başlarından düşürürler, Allah onların sırtlarından libâs-ı islâmı söker, alır. Sonra onların başına küfür alâmetini vurur. Sırtına zulmet gömleğini giydirir. Onun için en büyük nimet ve saâdet îmândır. Bâhusûs îmân denildiği vakitte, Fahr-ı Risâlet sallallahu aleyhi vesellemin yani Resûl-i Ekrem, enbiyâlar serveri, evliyâlar rehberi olan Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâmın Allah tarafından inanmaya dâir getirmiş olduğu şeyleri, lisân ile ikrâr kalb ile tasdîk ve aynı zamanda, Hakk'ı her ne kadar görmüyorsan da, Hakk'ın seni yakînen gördüğünü ve sana senden yakın olduğunu bilmendir ve Allah'ı kendinde bulmandır.

Şimdi, okuduğum âyet-i kerîmeyi, tekrar tekrar söylüyorum, "يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا" âyeti, bir îmânın ağzından, bir hâfızının sözünden, bir müftünün lisânından, Peygamber'in ağzından okunsa

da, hakikatde bu kelâm, yerin göğün sâhibi, bilinen ve bilinmeyen âlemlerin mâliki olan Allah'ın kelâmıdır. Ve sana "يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا" diye hitâb eden, Allah'dır Celle Celâluhû. Sözü, savtı halk eylemiş, senin anlamın için. Yani bu kelâm, Kurân-ı Mübîn Peygamber'in kelâmı değildir, Allah'ın kelâmıdır. Allah Resûlü'nün ağzıyla okumuştur. Bazıları diyorlar ki "Kurân-ı Kerîm'i yazan Muhammed Mustafâ'dır". Böyle diyenler, islâm değildir, islâmdan çıkar adam. Peygamber-i Zî-şân, Hakk'ın resûlüdür, Allah âyetlerini O'nun kalbine bazen Cibrîl'le, bazen Cibrîl'siz inzâl etmiş, Peygamber okumuş fakat kelâm, okunan kelâm, Allah'ın kelâmıdır. Öyleyse, "يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا" hitâbıyla sana ve bana Allah hitâb etmekde. Yani bizi yokdan vâd eden, bir çirkin, iğrenç su parçası iken, ana rahminde hayız kanıyla, kudret fırçasıyla, bizi şekli-i insana koyan, bize göz ihsân edip gösteren, kulak verip işitdiren, anlamak kâbiliyeti verip anlatdıran, konuşmak kâbiliyetini verip konuşduran, yürüten, söyleten, yatıran, kaldıran, yediren, içiren, altımıza kûrreyi seren, semâyı üstümüze ref eyleyen, bize yağmurlar yağdırıp kûrre-i arddan yüz bin çeşit rengârenk lezzeti ayrı, rengi ayrı, kokusu ayrı olarak meyvaları ve me'kulâtı ihsân eden Allah hitâb ediyor sana, "يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا" diye. Şimdi, şerefini bildin mi?

Kâfirlere vâsıtaydır Allah'ın hitâbı. Müminin kadr u kıymetini bildirmek için, kâfire de "Kul yâ eyyühe'l-kâfirûn, Habîbim Muhammed kâfirlere söyle" buyurmuştur. "Yâ eyyühe'l-kâfirûn" yok. Vâsıtayla. Fakat bize gelince, Cenâb-ı Allah, nebîsini de ref ediyor, nebîsi vâsıtasıyla bize hitâb ediyor. Yani şerefini haysiyetini anlayabildin mi acaba? Bu ne şeref, bu ne fazîlet, bu ne nimettir ki, bizi yokdan vâd eden, o ebedî kuvvet, o kudret, azîm olan Allah, sana hitâb ediyor, seni karşısına almış, seninle konuşuyor Allah şimdi. Yani bir adam Kurân-ı Kerîm'i dinlese ve gitse dese ki, "Ben Allah ile konuştum" dese ve yemîn etse...İyi dinle! Bak ne söylüyorum! Kurân-ı Kerîm'i dinlese, sonra gitse dese ki, "Allah'la konuştum" diye yemîn etse, yemîninde hânis, yalancı değildir. Bizâtihi Allah'la konuşmuştur.

Gene namazda da öyle. ¹⁰⁴⁸ يَا رَبِّ اِنَّا نَعْبُدُكَ, Yâ Rabbi ancak sana ibâdet ederiz. Mekândan münezzeh olarak Hakk Teâlâ'nın tecelliyâtı vardır musallîye. Mekândan münezzehdir, Allah mekâna sığmaz. Mekânı muhîtdir Allah. ¹⁰⁴⁹ يَا رَبِّ اِنَّا نَعْبُدُكَ وَ اِنَّا نَسْتَعِينُكَ. "Yâ Rabbi bu ibâdeti yapmak için de senden yardım bekliyoruz, yardım istiyoruz. Zîrâ senin yardımın olmasa, bizi kıyâma durdurmazsın". Öyleyse, Hakk'ın huzûrunda durman, kıyâmında durman, rûkûunda Allah'ı tesbîh eylemen, secdede Allah'ı birlemen, tevhîd etmen, Hakk'ın sana verdiği istiâne yani yardımlardır. Allah'ın yardımı olmasa seni Allah huzûruna almaz. Demek ki sana karşı bir ihsân-ı ilâhîsi var. Sakın bu ihsânı unutma. Yakın zamanda da bu ihsânın mükâfâtını göreceksin. "Efendim, nasıl olur?" filan. Allah'a karşı nasıl olur diye sorulmaz. Hattâ bırak orasını sen, onbaşıya karşı "nasıl söylüyorsun" diyemezsin. Kendini bilmeyenler yaparlar o işi. İnsan, kendi cinsinden olan bir onbaşı asker olsa, dese ki "Şöyle yapacaksın", "nasıl olur" diyemezsin. Öyle olunca, bütün kâinâtın mülk sâhibine "nasıl olur" diye soramazsın.

Sen ihsân-ı ilâhî içindesin, Allah'ın nimeti içinde yüzüyorsun ki bir islâm diyârında, bir islâm ananın rahmine, bir islâm babanın sulbünden düşmüşsün. Sen babanın belindeyken, Allah'ı baban zikreylemiş, Allah'a secde etmiş, babanla beraber daha menî iken, nüve iken Allah'a secde etdin. Bak düşün sen kadr u kıymetini! Sonra ana rahmine indin, ana rahminde

¹⁰⁴⁸ Sure-i Fâtiha 5

¹⁰⁴⁹ Sure-i Fâtiha 5

annenle beraber Allah'a secde etdin. Sonra dünyâyâ geldin, islâm diyârında geldin. Senin kulağına ezân okudular, kulağına kâmet etdiler. Ve Bismillah'lı insanlar senin yüzüne bakdılar, "Mâşâallah" dediler. Seni "Hû ismiyle uyutdular. Annen seni uyuturken "Hû Hû" diye uyutdu.

O Hû'nun manâsını biliyor musun sen? Lafza-i ilâhînin Elif'ini hazf edersen, "Lillah" kalır. Lâm'ı da hazf edersen, "Lehû" kalır. Gene Lâm'ı hazf edersen, "Hû" kalır.

Seni Hakk ismiyle uyutdular, "Hû" esmâsıyla. Sonra sen büyüdün, fâsık da olsan beş vakitte senin kulağına "Lâ ilâhe illallah" kelime-i tayyibesi vurdu. Ezânlar okunuyor çünkü. "Eşhedü enne Muhammedü'r-Resûlullah" dedi müezzin minârede. Zannetme müezzin okudu. Hakk davet etdi seni müezzin ağzıyla mescidine, câmisine, beytine. Duyanlar ve kabûl edilenler, geldiler. Duymayanlar ve kabûl edilmeyenler, gelmediler. "Efendim, irâde-i cüz'iyeye yok mu?". İrâde-i cüziyyeyi inkâr etmiyoruz. İrâde-i cüz'iyeye mutlakâ irâde-i külliyyeye gâlib gelse, kulun Hakk'dan yüksek olması lâzım gelir. Allah kula irâde vermiş ama irâde-i cüz'iyeye, irâde-i külliyyenin yanında ne olabilir! Kul kâsib, Allah hâlıkdır, âmennâ ve saddaknâ ama kulun her kışb ettiğini, her istediğini, Allah halk ederse, o vakit Cenâb-ı Hakk mahkûm olmuş olur. Kul kışb eder, Allah dilediğini halk eder.

Senin makâmını öğretmeye çalışıyorum, onu hatırlatmaya çalışıyorum sana. Pek yüce, pek yüksek makâmın senin! Bir defa bende-i Muhammed'sin, sallallahu aleyhi vesellem. Resûlullah'ın, Resûl-i Ekrem'in ümmetisin sen. İsâ rûhullah, Mûsâ kelîmullah, Nûh neciyyullah ve sâir enbiyâ-i kirâm hazerâtı bile Ümmet-i Muhammed'e verilen ihsân-ı ilâhîyi görmüşler, imrenmişler, gıpta etmişler, "Biz böyle yüce peygamber olacağımıza, Ümmet-i Muhammed'den bir ferd olsaydık" diyorlar. Ama biz bu nimetin kıymetini bilmiyoruz. Allah insana bir nimet verir, kıymetini bilmedi mi, elinden alır. Genç misin, kıymetini bilmezsen elinden alırlar. Mülkün mü var, kıymetini bilmezsen elinden gider. Boş vaktin mi var, kıymetini bilmezsen elinden alırlar. Sonra, îmân mı verilmiş, îmânın kıymetini bilmiyor musun, îmân elinden gider, alırlar îmânı.

Onun için îmânı hıfz etmek için, işte okuduğum âyet-i kerîmede bak ne diyor Cenâb-ı Allah : "يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا، ey îmân edenler, beni tevhi'd edenler, kıyâmet gününe inananlar, benim her kudrete mâlik olduğuma îmân getirenler, benim kitaplarıma, meleklerime, hayrın ve şerrin benden olduğuna îmân edenler, peygamberlere îmân getirenler, اتَّقُوا اللَّهَ, korkunuz Allah'dan, benden korkunuz". Yaaa!

Bazı zevât var, "Ben Allah'dan korkmam, Allah'ı ben severim". Bu sakat bir sözdür. Sakat bir söz bu. Dünyâda zî-rûh mahlûkât içerisinde, Allah'dan en ziyâde korkan kimdir bilir misiniz? Hakk'a kim karîbse, Allah'dan o korkar. Allah'a yakın olan korkar. Onun da başında kim gelir? Fahr-ı Risâlet gelir. Onun için Cenâb-ı Allah, ¹⁰⁵⁰ "إِنَّ أَكْرَمَكُمْ عِنْدَ اللَّهِ أَتْقَاكُمْ" âyet-i kerîmesinde "sizin içinde en kerîminiz benden korkandır" diyor Allah. En kerîm olan kimdir? Hazret-i Fahr-ı Risâlet'dir, Allah'dan korkar. Hakk'dan korkmak lâzımdır.

¹⁰⁵⁰ Sure-i Hucurât 13

Bu Hakk'dan korkmanın da çeşitleri var. Evvelki haftalarda söyledim size. Bir kısım var, nâr-ı cahîmden korkar. "Ben suç işlersem, kabahat irtikâb edersem, Hakk'ın kitabını çiğnersem, Allah beni nârına koyar, beni cehenneme iletir, orada bana azâb-ı elîm ile azâb eder" der. Değil mi? Bir kısmı böyle korkar Allahu Teâlâ Hazretlerinden.

Cehennem hakdır ve gerçektir. Doğrudur yani. Hani bazı ahmaklar var ya, "Giden gelen var mı", "Cehennemi kim görmüş", Cenneti kim görmüş" filan diyorlar. Böyle deme sakın hâ! Cenneti ve cehennemi görenler vardır. Bunların başı, ilk gören Fahr-ı Risâlet sallallahu aleyhi vesellemdir. Mi'râc'ında Allah O'na, Kitâbullah ile beyân ettiği ilme'l-yakîni, ayne'l-yakîn ve hakka'l-yakîn peygamberine göstermiştir. Anlayanlara söyledik burasını. Binâenalâzâlik, gidip gelen var.

Şimdi, bu bir korkudur ama, makbûl bir korku değildir. Neden? Zîrâ cehennem dolayısıyla Allah'dan korkan, Allah'dan korkmaz, cehennemden korkuyor. Bu dûn bir korkudur. Asıl mühim olan, "Allah bana kulum demezse, beni kulluğundan kovarsa, İblis gibi rahmetinden sürerse, ben Fahr-ı Risâlet sallallahu aleyhi veselleme lâıyk bir ümmet olamazsam, Hazret-i Peygamber, bu benim ümmetimdir demezse, benim hâlim nice olur. Bana Allah cennetini de bahşeylese, bana cennet cehennem olacaktır. Neden? Mülk sâhibi senden râzı değil fakat sen onun mülküne girmişsin. Yani insan olan bir kişi bir adamın evine gitse, o zât da onu sevmese, yüzüne bakmasa, onun ikrâmı azâb gibidir, anlayana. Anlamayan bir şey yok.

İşte müminler, asıl mühim korku Hakk'ı sevmek ve "Allah beni sevmezse, kulum demezse" deyip korkmaktır. Bu korku, yüksek korkudur. Zîrâ mücerred cehennem ateşinden korkanlar, Allah ateşi kaldırsa demek ki Hakk'dan korkmayacaklardır. Bunların ibâdetleri Hakk'a olmaz, dûn mevkidir, zîrâ nefslere ibâdetleri vardır, yanacağından, cehenneme gireceğinden. Cennet ve cehennemi Allah kaldırsa da insanların ömrü elli sene, altmış sene olsa da, Allah insanı insan olarak getirse, gene Allah'a hamd etmeyecek mi, Cenâb-ı Hakk'a ibâdet kılmayacak mı? Elli senelik ömürde. Mahşeri yok, kıyâmeti yok, cenneti yokmuş, cehennemi yokmuş meselâ. Öyle farzet. Halbuki hak ve gerçek ya. Altmış sene insan yaratmış seni. Fare yaratabilirdi, sümüklü böcek olabilirdin, yılan, çıyan olabilirdin. Onlar da bizim gibi mahlûkât-ı ilâhiyye, Allah onlara "ol" demiş, "olalım" dememişler ki, olmuşlar. Cenâb-ı Hakk'a senin şükrün olmayacak mı? Ki ebedî saâdet bize veriliyor, îmân dolayısıyla. Kâfirlere de ebedî felâket veriliyor. Ebedî saâdet yani dünyâda sana mülk verildi, elinden alınacak, gençlik verildi, elinden gidecek, ihtiyarlayacaksın, güzellik verildi, çirkin olacaksın, sıhhat verildi, hasta olabileceksin. Îmân dolayısıyla, sana bir mülk verilecek bir daha zevâlî yok. Ama sen Hakk'a tâlib ol.

Bak dinle sana bir hikâye ile anlatayım bunu. Hârûn Reşîd islâm halîfelerinin en yücelerinden. Cârîyeleri arasında bir siyâhî köle varmış. Siyah yani zencî, siyah yüzlü.

Onları ben pek severim. Bilâl-i Habeşî de siyâhî idi. Onlar sūs gibidirler. Hattâ Cenâb-ı Peygamber sallallahu aleyhi veselleme sormuşlar, demişler ki, "Yâ Resûlallah, Bilâl'in teni çok siyah, bunun sebab-i hikmeti nedir?" demişler. Fahr-ı Risâlet buyurmuş ki, yarın yevm-i kıyâmetde, müminler cennete gitdiği vakitde, müminlere hûriler verilecek, bu hûriler ki, bunların güzellikleri güneşi karartır, ayı mat eder, "Bilâl'in siyahlığı hûrilerin yüzüne ben olacak" buyurmuşlar.

Bu siyâhî köleyi, halîfe çok severmiş. Biraz çirkinceymiş ama diğer câriyeleri arasında güzelleri var ama onlara pek itibâr etmiyor. Buna karşı fevkalâde meyli varmış halîfenin. Bunu sormuşlar, demişler ki. İyi dinle ama! Sana anlattığım şeylerin, komprimesini veriyorum. Demişler ki, "Yâ emîre'l-müminîn, câriyeleriniz, diğer köleleriniz çok güzel insanlar, bu siyâhî köle hem yaşlıca hem çirkin ama bunu çok seviyorsunuz, bunun sebebi nedir?". "Göstereyim size" demiş. Birgün hazîne-i hâssasını yani kendine âid hazinesini açmış, toplamış câriyelerini ve kölelerini, demiş ki, "İstediğinizi buradan alınız" demiş. Onlar hücûm etmişler, kimisi elmas, kimisi altın, herkes sevdiği bir şeyi almış, götürmüş. O siyah câriye, o çirkin câriye, boynunu bükmüş durmuş. "Sen niye almıyorsun?" demiş halîfe. "Benim isteğim onlar değildir" demiş. "Ya sen ne istersin?". "Ben seni isterim" demiş. Acaba anlatabildim mi?

Şimdi, cennet için ibâdet edenler, bunun gibidir yani. Sen Allah'ı iste, Allah sana her şeyi teslîm edecek. Allah'ı sev sen yalnız, Cenâb-ı Hakk'ı. Sevmek de böyle kuru kuruya yalancı davâ ile değil. "Ben Allah'ı severim" diyorsun, ibâdet yok, tahâret yok, havfullah yok, muhabbetullah yok, muhabbet-i Resûlillah yok, "Ben Rabbü'l-âlemîn'i severim". Bu davâ biraz çürük oluyor. İnsan sevdiği vakitte, sevdiği için her şeyini fedâyâ hâzır olur. Görmüyor musun, aşk-ı mecâzîye mübtelâ olan kişiler, kadın için insan öldürebiliyorlar. Ebedî hayâtlarını yakabiliyorlar, îdâma da gidebiliyorlar, hapse de gidebiliyorlar. Halbuki âşık olduğu kadın solacak, sararacak, kararacak, saçı ağaracak, burnu akacak, kokacaktır. Seven, Allah yoluna her şeyini fedâ etmesi lâzım gelir. Hakk'ı sevenlerin başı kimdir? İşte Fahr-ı Risâlet, her şeyini islâm için fedâ etmiş.

"Peygamberimi seviyorum diyorsun", sünnetlerine riâyet etmezsen, kuru bir davâdır bu. Sünnet denildiği vakitte, Peygamber'in şahsî sünnetleri vardır, umûmî sünnetleri vardır. En ufak sünnetinden, en yücesine kadar her sünnetini icrâ etmek müminin boynunun borcudur. Çünkü âşıkın nişânesidir. Mâdem Fahr-ı Risâlet'e muhabbetin var. O'nun affı, O'nun keremi, O'nun ihsânı neyse, ahlâk-ı Muhammediyye neyse, onu öğreneceksin, o boyayla kendini boyayacaksın ki Peygamber sana "Bu benim ümmetim" desin. Yani bir alâmetin olacak üzerinde. Alâmetden murâdımız da yalnız şekl ü şemâil değil. Manevî alnına, eser-i secdeyi, manevî gönlüne, "Bu Muhammedîdir" damgasını vurdurabildin mi? Ârif olan kişi bakdığı vakitte, "Bu adam Muhammedîdir" dedi mi, ahlâkınla kendini gösterdin mi, işte o adam, Muhammed alâmetini kendine vurdurmuşdur ki yarın kıyâmet gününde, baba evlâdını tanıdığı gibi Fahr-ı Risâlet de kendi ümmetlerini birer birer tanıyacak, bu işâret ile. Aşk-ı Muhammed'den zerre var mı hiç? Kimde varsa aşk-ı Muhammed'den zerre, nârı onun nûr olur, cehennem onu yakmaz, muhabbet-i Muhammediyye ile. Onun için Fahr-ı Risâlet'i her şeyinden ziyâde seveceksin ki îmânın kemâle ere. Sünnetlerine riâyet et. Geçiyoruz müslûmanlar.

Onun için dört şeyle dört şeyi tathîr eyle. Hakk korkusu Hakk aşkıyla ağla, yüzünü tathîr et. Gecenin zulmeti sana ibret versin. Zîrâ, ¹⁰⁵¹ إِنَّ فِي خَلْقِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَاخْتِلَافِ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ لَآيَاتٍ لِأُولِي الْأَلْبَابِ. Akıl sâhiblerine, gecenin ve gündüzün ihtilâfâtı, büyük âyât u beyyinâtdır. Gecenin

¹⁰⁵¹ Sure-i Âl-i İmrân 190

zulmeti sana ibret versin. Yakın bir zamanda tek başına bir karanlık kabirde kalacaksın, zulmetde. Kabrin zulmetini hatırlayıver.

Çocuğun çalışıyor değil mi? Bugünlerde gece uykularını terk etdi. O sana ibret versin. Neden biliyor musun? Sor çocuğuna, "Oğlum, niye uykunu terk ediyorsun?". Çalışan çocuklardan bahsediyoruz. "Baba, imtihan var, sınıfı geçeceğim. Çalışmazsam öğretmenden azar işitirim, sınıfta kalırım" diyor, değil mi? Halbuki bu hayat gelip geçicidir. Sen öyle bir güne hazırlanıyorsun ki imtihana, seni imtihan edecek olan muallim, öğretmen filan değil, Allah! Onun huzûrunda hesap vereceksin! Düşünsene!

Dört şeyle dört şeyi yıka.

Bir. Aşkullah ile, muhabbetullah ile, havfullah ile kork, gözünden yaşı dök, yüzünü yıka. Yüz kirini, ancak Hakk korkusu, Hakk muhabbeti, Hakk aşkı ile dökülen gözyaşı temizler. Bildiğin kirden bahsetmiyorum. Hakk'dan gayrı kime yüz tutdunsa yüzün kirlenmiştir. Hakk'dan gayrı kime yüz tutdunsa, yüzün kirlenmiştir. Hakk'dan gayrı kime yüz tutdunsa, yüzün kirlenmiştir. Bu kiri, aşkullah, muhabbetullah ve havfullah ile gözünden dökeceğin yaş ile yıka.

İki. Kalbini, muhabbetullah ve muhabbet-i Resûlullah ile tathîr eyle. Zîrâ mal ve kasa ve kesenin menfaat vermediği günde, ancak kalb-i selîm sâhibleri müstesnâ olup, o gün ancak onlar Hakk'ın rızâsına ereceklerdir. Öyleyse kalbini tathîr eyle!

*Sûr çıkar ağyârı dilden tâ tecellî ide Hakk
Pâdişâh konmaz sarâya hâne mamur olmadan*

Kalbini tathîr eyle, Hakk'ın sevmediği sıfatları sûr ve kalbini aşkullah ile, muhabbetullah ile süsle. Zîrâ kalb-i selîm sâhibi olan kişi, Rabbini ve O'nun Resûlünü ve sâlihleri ve velîleri sever.

Üç. Lisânını gıybet etmekden ve adam kalbi kırmakdan, adam kalbi kırmakdan tathîr eyle ve zikrullah ile tathîr edip süsle. Yani zikrullah ile yıka. ¹⁰⁵² وَسَبَّوْهُ بُكْرَةً وَأَصِيلاً, yani gece-gündüz, akşam-sabah Hakk'ı zikreyle. Zikirden murâd, yalnız "Allah, Allah", "Lâ ilâhe illallah" demek değildir. Bunlar zikrullahdır ama elfâz ile. Zikirden murâd, Hakk'ı hiçbir zaman unutmamaktır. Sakın Allah'ı unutma! Allah dâimâ seninle beraberdir, seni görücü ve bilicidir. Zikir, unutilan bir şeyi hatırlamaktır. Elfâz ile söylemek elbet ki, islâmını izhârdır, muhabbetini âşikâr eylemektir ama mücerred lisân ile söyleyip kalbi gafletde olanlar helâk olmuşlardır. Ağzından çıkan "Allah" kelimesinin, "Tevhîd" kelimesinin sâhibinin Allah olduğunu bil! Hakk'ı hiçbir zaman unutma! Nerede olursan ol, kim olursan ol, neci olursan ol, bil ki Hakk seni bir gün hesâba çekecek. Ayaklar bir yerden bir yere kımıldayamayacak, dört suâle marûz kalmayınca muhâtab olmayınca. Bunu hatırla!

Dört. Suçlarını ve günahlarını da tövbe ile yıka. Tövbe de, "estağfirullahe'l-azîm ve etûbu ileyh" demekle değildir. Bu bir zikirdir. Fenâlıkları terk et, Allah için terk eyle. Yoksa fenâlığı yapdın estağfirullah dedin, fenâlığı yapdın estağfirullah dedin, bu Allah'dan mağfiret

¹⁰⁵² Sure-i Ahzâb 42

dilemekdir ama tövbe böyle olmaz. Tövbeden murâd, yapılan kötülüğü kökünden terk etmektir. Meselâ bir testiği kırmak gibi. Ya da memeden sağılan süt gibi. Memeden sütü sağdığımız vakitte tekrardan o sütün içeriye girmesi kâbil olmadığı gibi, sen de yaptığın suça öyle nâdim ol, tövbe eyle. Bir suç ki vaktiyle yapmışsın, tövbe etmişsin ama o suçu hatırladığın vakit sana zevk veriyor, bilesin ki o suça tövbe etmiş değilsin. Tekrâr ediyorum, tövbenin kabûlünün alâmetini sana haber veriyorum. Bir suç yaptın, tövbe etdin, o suçu artık yapmıyorsun ama o suçu hatırladığın vakitte lezzet duyuyorsun, arzuluyorsun, bil ki tövbe etmiş değilsin. Ne vakit, o suçun kötü olduğunu bilip, yaptığına nâdim olup, o suçdan öğrenirsen, bilesin ki tövben işte o vakit makbûl olmuştur.

Evet, yarın için ne hazırladın? Yarından murâd, ölüm günü, mahşer günü, kabir günü, şiddet günü, hesap günü. Bunlar için ne hazırladın? Hiç bunları düşündün mü? Düşün ve hazırlığını yap çünkü her gelen, buradan gidicidir.

*İşte bu sırr-ı Kurân'dır "küllü men 'aleyhâ fân"dır
İki kapılı bir handır konan göçer karâr olmaz*

Bizden evvelkilerin göçtükleri gibi bizler de yakın bir zamanda göçeceğiz ve yaptığımız amellerimiz önümüze çıkarılacak ve Allah huzûrunda hesâba çekileceğiz. Onun için îmânına sâhib ol ve îmândan dolayı Allah'a şâkir ol. Resûl sallallahu aleyhi vesellemi sev, evlâdını sev, ahfâdını sev, velîlerini sev, sâlihleri sev. Zâlimlerden olma! Zâlimlere yardımcı olma! Zâlimleri, kötülerini sevmel!

Allahu sübhânehû ve Teâlâ Hazretleri cümlemizi ve cümle ümmet-i Muhammed'i Habîb-i edîbine bahşeylesin, cümlemizin kötü huylarını ahlâk-ı Muhammediyyeye tahvîl ve tebdîl eylesin, gönüllerimizden hubb-i sivâyı ihrâc eylesin, gönüllerimizi aşkullah, şevkullah, muhabbetullah, muhabbet-i Resûlillah ile tenvîr ve tezyîn eylesin. Allah cümlemizi müttakîlerden eyleyip hidâyetine erışdiresin.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

Müminler! Hutbenin evvelinde söyleyecekdin, şimdi söyleyeyim. Ezân okunduğu vakitte, ezânı duyanlar, müezzin efendi ile beraber ezânı okurlar. Yalnız bizim mescide mahsûs değil, bütün câmilerde. Hattâ dışarıda yolda dahi yürüsen, müezzinin ezânıyla beraber ezân okuyacaksın içinden. "Hayye 'ale's-salâh, Hayye 'ale's-salâh" denildiği vakitte, sen "Hayye 'ale's-salâh" demezsin, "lâ havle velâ kuvvete illâ billah" dersin. "Hayye 'ale'l-felâh" denildiği vakitte, "Hayye 'ale'l-felâh" demezsin, sen gene "lâ havle velâ kuvvete illâ billah" dersin. Sonra müezzinle beraber "Allahuekber, Allahuekber, Lâ ilâhe illallah", ezâna bu şekilde iştirâk ediniz. Bunu nâsın çoğu bilmiyor. Bu ezân, nimetullahdır. Kıymetini bil ezânın. ¹⁰⁵³ إِذَا نُودِيَ لِلصَّلَاةِ مِنْ يَوْمِ الْجُمُعَةِ فَاسْعَوْا إِلَىٰ ذِكْرِ اللَّهِ ¹⁰⁵⁴ "مِنْ اللَّهِ وَرَسُولِهِ".

İki. Cuma günü, kâdir olursan, gusul abdestiyle câmiye gel, kâdir olursan. Bak dikkat et sözlerime! İşin müsâidse, mescide biraz erken gel. İş elbisesiyle câmiye gelme. Yok. O müstesnâ, yoka söz yok. Temiz elbiseni giy gel. Hakk huzûruna çıkacaksın değil, kul

¹⁰⁵³ Sure-i Tevbe 3

¹⁰⁵⁴ Sure-i Cum'a 9

huzûruna çıkacaksın. Cemaat-i islâmiyyeye, dîn kardeşlerine hürmetin varsa, temiz giyinir gelirsın. Nerede olursan ol Allah'ın huzûrundasın. Allah'a setir olmaz. Allah insanın donunun içindekini, kalbindekini bilir. Her şeyini görür Allah. Temiz elbiselerinizi giyin. Bazı insanlar câmiye gelirken, pantolonun ütüsü bozulmasın diye eski elbiseyle geliyorlar, bu câiz değildir, cemaat-i islâmiyyeyi tahkîr ve hakâretdir.

Üç. Yaz münâsebetiyle bazı zevâtın ayakları kokmakda. Bu ayakları kokanlar kokulu çorapla câmiye girmemelidir. Resûlullah sallallahu aleyhi vesellem buyurdu ki, "Küllü mûzî'in fi'n-nâr, her eziyet verici cehennemdedir" buyurdu. Müminlere eziyet etmek doğru olmaz. Hattâ bir hadîs-i şerîflerinde, "İçinizden herhangi birisi sarımsak, soğan yediği vakitte, kokulu şeyler yediği vakitte, mescidimize gelmesin" buyurmuşlardır. Neden? İbâdullahı incitir. İbâdullahı incitdi mi Allah incinir ve nâra müstehak olur.

Ayağa kokan müminler, o kokulu çoraplarını dışarıda bırakmalındırlar. Ayakkabısı kokuyorsa, getirip halkın önüne koymamalıdır. Ayağı çıplaksa, ön safa çıplak ayakla geçmemelidir. Bazı insan çıplak ayakdan iğrenir. Müminleri düşünmesi lâzım gelir.

Dört. Mescide gelirken üzerinize güzel kokular sürünüz. Sünnet-i Resûl'dür, sallallahu aleyhi vesellem. Mümkünse gusul abdesti almak lâzım.

Sonra, cuma günü Cuma'nın farzından sonra, müekked olan dört rekat sünneti mutlakâ kılmak lâzımdır. Bazıları iki rekat farz kılıp çıkıp giderler. Allah'ın namaza ihtiyâcı yok, bizim namaza ihtiyâcımız var. Sen namazın ne olduğunu bilsen! Yevm-i kıyâmetde keşke bütün ömrümü namaz kılmakla geçirseydim diyeceksin ama iş işden geçecek. Beş vakit namaz kılan müminler ihtiyâten ulemânın sözüyle âmil olup zuhr-i âhırları kılmalı. Ama beş vakit kılmayıp da yalnız Cuma'dan Cuma'ya gelen yani bu nimete nâil olmayan müminler, hiç olmazsa Cuma'yı on rekat kılmalıdır. Yalnız bu câmiye mahsûs değil. Başka câmide de öyle olmalıdır.

Dünyâyâ Aldanma Hazırlığını Yap¹⁰⁵⁵

Hakk'ın emrini geriye atanlar, onlar, erkek değil. İsteddiği kadar nüfus kağıdında erkek kaydı olsun. Hattâ bunun misâlini ben dâimâ söylerim, bugün gene yeri geldi, söylemeden geçmeyelim.

Vaktiyle Bağdad vilâyetinde bir meczûbe kadın varmış. Bu meczûbe kadın ikide birde, tesettüre riâyet etmeden sokağa çıkarmış. Tabii o devirde bütün kadınlar tesettüre riâyet ederler ve erkeklerden kaçarlarmış. Bu meczûbe ise erkeklerden hiç çekinmez ve tesettürsüz dolaşmış. Onu bu halde görenler, hemen bir örtü ile onu örterlermiş ama o yine örtüyü atıp gezermiş. Günlerden bir gün, yine böyle örtüsüz gezerken, etraftaki erkeklere telaşla seslenmiş, "Aman bana bir örtü verin, erkek geliyor" demiş. "Yâhu biz erkek değil miyiz? Sen bizden hiç çekinmiyorsun da hangi erkekten çekiniyorsun" demişler ve kim bu gelen diye bir de bakmışlar ki, karşıdan Hazret-i Abdülkâdir geliyor. Al sana Bağdad'da bir erkek!

Karın bile seni dinlemez. Neden? Çünkü sen erkek değilsin, ben erkek değilim. Görünüşde erkeğiz, bıyık sakal yerinde ama manâ bakımından erkek olsak, yani Hakk'ın istediği gibi erkek olsak, bütün kâinât sana râm olacak, sana itâat edecektir. Çünkü ricâlullah olursun yani Allah eri olursun. Acaba anlatabildim mi?

Sen âsî misin Allah'a? Allah karını senin başına belâ eder. "Ben Allah'a secde etmem". Allah'a secde mi etmezsin, Allah seni puta secde etdirir. "Ben puta da secde etmem ama Allah'a da secde etmem". Allah kullara secde etdirir seni. Mecbûrsun eğilmeye huzûrunda, kula etdirir. Zekâtı vermedin mi, bir zâlim gönderir, cebren elinden aldırır senin. Zekâtı vermedin mi, hastalık getirir, derdine devâ ararsın, ilaç alayım doktora gideyim diye kendi elinle para dağıtırsın. Ama görene! Köre bir şey yok. Görene! Köre ne!

"Nasıl namaz kıldın?". "Efendim, getirdiler, er kişi diye kıldık". Er olabildiysek. Hâtun, er meselesi çok mühim. "Peki ne düşündün?". "Hiçbir şey düşünmedim, kıldık namazı". Öyle

¹⁰⁵⁵ Bu hutbenin baş tarafı maalesef kaydedilememiştir. Eksik kalan kısım ile ilgili izâhat hutbenin sonundadır.

değil! Sen cenâze namazını imâm gibi kılmışsın, cenâze imâmı gibi. Çünkü cenâze imâmı zannediyor ki ölüm hiç kendisine yok, yalnız ölene var zannediyor. İmâm efendi, bu cübbe sana kimden kaldı, sarık kimden kaldı? Hiç durucu değilsin. Kanıksamış ölüme. Herkese ölüm var hocaefendiye ölüm yok, öyle zannediyor kendisi.

"Öyle değil! Cenâze namazı kıldığın vakitte, şu tabutun içinde yatan benim diyeceksin".

Size söylüyorum. Aklına bunu getireceksin. "Aaa nasıl ben olurum canım!". Sen değilsin ama olacaksın orada, işte aynen o vaziyet senin başına da gelecek. Otuz sene sonra, on sene sonra, on gün sonra, on saat sonra, on hafta sonra, altmış sene sonra, yetmiş sene sonra, bilemedin yüz sene sonra, oraya geleceksin sen. "Bu namazı kılınan zât benim. Mal mülk dosta düşmana kaldı. Sevgili âlemi ellere bıraktım. Pek sevgili yavrularım yetim kaldı, boyunları büküldü. Ben ömr-i azîzimi hebâya verdim, ne namaz vardı ne niyâz, ne abdest vardı ne tahâret, ne Allah'a muhabbet, ne Resûlüne aşk, ne Ehl-i Beyt'ine muhabbet, ne ashâbına, ne de veliyyulahi sevdim". Sermâye bunlar, âhîret âlemi için. Sonra? "Nefsimin uşağı idim, nefsim ne istediye onu yaptım. Allah için beş kuruş verirken yüreğim titredi, Allah'a karşı isyânda beş yüz lira verdim, iftihar etdim. Şimdi elimden her şey gitdi. Eyvaaah! Korkunç tabuta beni sardılar, koydular, benim namazımı kılıyorlar" diye namazı kılacaksın. Yapabiliyor musun bunu?

Yalan mı? Girmeyecek misin tabuta? Ey dünyâ benim diyen! Ey Allah'a kafa tutan âsî! Girmeyecek misin tabuta? Elinden varlığın, benliğın alınmayacak mı? Hattâ arkadan sevinenler olacak, senin yerine göz dikenler, biz geçelim diye. Onlar da gâfil, ahmak! Hepimizin başına gelecek bu. Öyleyse bu ölüme karşı çâre yokdur. Öyleyse burası misâfirhânedir, iki kapılı bir handır, konan göçer karâr olmaz. Öyleyse yolcuya yolculuk için yol azığı düzmek gerekir.

Allah'a rabt-ı kalb eyle, Allah'ı sev! Allah'ı sev! Seven, sevdiğini kırmaz. Seven, sevdiğinin emrini baş tâcı eder. Seven, sevdiği yoluna her şeyini fedâyâ hazırdır. Hattâ, bazen gazetelerde okuyoruz, bakıyorsun aşk-ı mecâzî ile bir kıza bağlanan birisi, onun yüzünden adam vuruyor, adam öldürüyor filan. Çünkü aşk, cünûn şubesidir. Halbuki o kadın, istikbâlde ihtiyarlayacak, gözünün nûru sönecek, burnunun sümüğü akacaktır. Seven, bunu böyle bildiği halde, aşk-ı mecâzî ile, sevdiğinin yoluna her şeyini fedâ edebiliyor, hattâ hayâtını bile fedâ edebiliyor. Eğer Allah'ı seviyorsan Hakk yoluna neyini esirgeyeceksin!

Bir akşam Allah rızâsı için uykuyu terketdin mi? Soruyorum sana! Nefsin için terketdin, yüzlerce gece terketdin uykuyu, Allah için bir gece uykuyu terk etsen, ertesi gün vaktinde kalkamıyorum, işe geç kalıyorum diye şikâyet ediyorsun! Yani bir defa ömründe Hakk için uykuyu terk eylesen.

"İkincisi, hastahânelere gitdiğin vakitte, o hastalara, onlar hasta oldu, ben hasta değilim diye bakma".

Sıhhat bir nimet-i uzmâdır ki, o sıhhat üzerine hiçbir devlet olamaz. En büyük devlet ü saâdet sıhhat u âfiyetdir. Bilmiş ol ki hastahânelerde bugün yatanlar, inim inim inleyenler, onlar da bizim gibi sıhhatli, âfiyetli insanlar idi. Şimdi gözleri görmez, kimi kanser, kimi ülser olmuş,

kimi bilmedik nice Allah'ın derdleri var, çünkü Allah'ın cünûdu vardır, orduları vardır ki istediklerini o şekle koyar Allahu Teâlâ Hazretleri, onlar böyle bakıp duruyorlar. Bilmiş ol ki, istikbâlde ne malûm senin böyle olmayacağını? İbret ile bakmazsan olmaz.

Sana ibretli bir hikâye anlatayım, dinle. Çünkü kafana onunla girecek inşallah.

Vaktiyle sultânın birisi tımarhâneye gitmiş, tımarhâneyi dolaşıyormuş. Tabîî hükümdara büyük bir teşrîfât gösteriliyor. Öne düşmüş sertabîb yani başdoktor, gösteriyor, "İşte şunlar manyaklar, bunlar sarhoş çocukları"...

Tımarhâneye düşenlerin ekserîsi sarhoş çocuğudur. Hapishâneye düşenlerin ekserîsi sarhoşlardır. Tımarhâneye düşen çocukların ekserîsinin babaları sarhoşdur, alkolikdir, onların çocukları mecnûn olurlar. Onun için içkiden elini hemen çek ve kaç. Delinin ne yapacağı malûmdur, tıb ile teşhîs edilir, sarhoşun ne yapacağı malûm değildir. Sarhoş, öyle bir deli olur ki, ne yapacağı belli olmaz. Delinin ne yapacağı bilinir. Zîrâ deliliğin sınıfları vardır, doktorlar bilirler. "Buna şöyle söylersen kızar", "Bu kızarsa şöyle yapar" yâhud "Bu deli zararsızdır" derler. Halbuki sarhoşun ne yapacağını kimse bilemez. Onun için katiyyen ağzına zerre kadar içki koyma. Sen bir takım müfsid hâinlerin sözlerine bakma. Bir kadehde bir şey yokmuş, iki kadehden zarar gelmezmiş. Bu, şuna benzer. Ateşin kıvılcımı da insanı yakar, çoğu da yakar. İçkiyi çok içmek, büyük ateşle yanmak, içkiyi az içmek ise, kıvılcımla tutuşmak gibidir. İçki içersen aklın zâil olur. Milyonlarca lira versen îmânını terk etmeyen bir müslüman, sarhoş kafasıyla bedâvâyâ dînden îmandan çıkar, Allah'ı gadaba getirir, Peygamber'i darıtır. Ne yaptığı malûm değil ki sarhoşun. Sakın hâ! Ağzına koymayacaksın!

Bir de şu var ki, bu sarhoşluk maddî sarhoşlukdur, üç saat beş saat, altı saat sonra insan ayılabilir. Bazısı ise sofuluğuna mağrûr olup sarhoş olur, namazına güvenir, ibâdetine güvenir, sarhoş olur da, onun ayılması çok güçdür, tâ teneşir tahtasına kafasını vurunca ayılır o. Onun için yaptığın ibâdet ü tâata mağrûr olma, Allah'a tamâmen teslîm ol.

Gitdi hükümdar tımarhâneye, dolaşıyor. Hükümdar da zâlim bir adamdı, fâsıkdı. Doktor, "Efendim, burada azgın deliler var" deyince, "Bir tânesini göster, göreyim" dedi pâdişâh. "Efendim, bunlar sûretde insana benzerler fakat hakîkatde yırtıcı hayvan gibidirler, size saldırıp zarar verebilirler" filan dediye de pâdişâh ısrâr etmiş, "Hiç değilse bir tânesini göreyim" dedi.

Kapalı bir yerde, zincire vurulmuş olarak tutulan bir deliyi görmeye gitmişler. Kapıyı vurmuşlar, içeriden bir cevap gelmemiş. Kapıyı açmasını söylemişler, deli içeriden şöyle seslenmiş, "Beni meşgûl etmeyin, şimdi kapıyı açamam, işim var" dedi. Başhekim "Kapıyı açsana" diye tekrar seslendi. Deli yine aynı cevabı verince, hükümdâr başhekime, "Sor bakalım ne işi varmış" dedi. Başhekim deliye "Ne işin var?" diye sorunca, deli "Hesap yapıyorum" dedi. Başhekim, "Ne hesâbı bu?" diye sordu. Deli yaptığı hesâbı şöyle anlatdı.

Şunları hesâb ediyorum. Birincisi, hükümdar ölürse ona kaç paralık kefen sararlar, ben deli bir adamım, ben ölürsem bana kaç paralık kefen sararlar? İkincisi, ben öldüğüm vakitte benim arkamdan kaç kişi ağlar, hükümdâr öldüğü zaman onun arkasından kaç kişi ağlar? Üçüncüsü, ben öldüğümde beni kaç paralık bir kabre koyarlar, hükümdâr öldüğü vakitte onu

kaç paralık bir kabre koyarlar? İşte bunların hesâbını yapıyordum. Yapdığım hesâba göre hükümdâra benden altmış paralık fazla kefen saracaklar. Koskoca devleti iki dudağı ile idâre eden adamın benim gibi zavallı bir deliden farkı ancak bu kadar. Beni patiskaya saracaklar, onu atlasa saracaklar, aradaki fark bu. Yani üç beş kuruş farkı vardır. Makbereye gelince, ikimiz de toprağa yatacağız, onun üstüne kubbe yapacaklar ama istikbâlde o kubbe muhakkak yıkılacak, benimki zâten çoktan yıkılmış. Arkamızdan ağlayanlara gelince, bana ağlayan olmayacak gibi, hattâ belki de benim adıma sevinecekler, "zavallı hasta, öldü de kurtuldu" diyecekler fakat hükümdârın düşmanları onun arkasından kahkahalar atacaklar, bayram yapacaklar. Çünkü benim deliliğime imrenen bir Allah'ın kulu yokdur ama onun makâmına imrenen pek çok insan vardır.

Hükümdar ağladı, tövbe-kâr oldu, Allah'a rücû etdi ve insân oldu, delinin sözüyle. Neden? Çünkü gözünde ibret, kulağında hak kelâmı kabûl etmek istidâdı vardı. Sen de öyle yap! Düşün bak, aradaki fark bundan başka bir şey değildir. Geçiyoruz

"Üçüncüsü, kabirleri dolaş dedim". "Dolaşdım". "Kabirleri nasıl dolaşdın?". "İşte bu filanca sadrazamın, filanca paşanın kabri" filan filan. "Olmadı!".

Meselâ Edirnekapı Kabristanı, değil mi? Fetih'den bu tarafa insan gömülmüş oraya, milyonlarca insan gömülmüş. Her basdığın toprak, ya bir meyyitin kemiği, ya bir mahbûbe kadının yanağı, ya da bir mahbûbun dudağıdır. Bir yere basdığın vakitte, bir kahramânın göğsüne basıyor da olabilirsin. Onlar da bizim gibi insanlardı. Bunu hatırına getir. Bir gün sen de çürüyeceksin, belki senin vücûdunun eczâsı ile çömlek yapacaklar. Bunun hikâyesini biliyor musun? Haydi söyleyelim.

Benî İsrâîl peygamberlerinden bir peygamber bir yerden geçerken iki çocuğun kavga ettiğini gördü. Niçin biliyor musun? Babalarından bir ahır kalmış da, onun için, ahır taksîm edemiyorlar. İnsanlar ekseriya mal için birbirlerini vuruyorlar, ne ona kalıyor, ne ona kalıyor. Kalsa da zâten hiç kimseye de bâkî değil. Peygamber çocuklara sordu, "Niçin kavga ediyorsunuz?" dedi, çocuklar "Ahır için" dediler. Peygamber, "Dünya malı için dövüşmeyiniz, hakkınızı koruyun ama birbirinize biraz insafî davranın, birbirinizin hak ve hukûkuna riâyet ediniz, adâletten ayrılmayınız" diye nasîhat ederken o aralık duvardan yere bir kerpiç tuğla düştü. Tuğla lisâna geldi. O peygamber bunu onlara ibret için gösterdi, bize de âyât u beyyînât oldu. "Bakın tuğla ne diyor" dedi. Tuğla konuşur mu? Eskiden bunu isbât etmek mümkün değildi, halka bunu anlatamazdık. Şimdi tuğla konuşuyor : "Ben vaktiyle zengin bir tüccâr idim. Maiyyetimde yüzlerce köle vardı, câriye vardı. Sonra öldüm, beni bir toprağa defnetdiler. Malım mülküm harmân oldu gitdi. Sonra benim kabrim de harmân oldu. Kabrim deşildi, taşları aşındı. Sonra benim vücûdum çamura kalboldu. O çamurdan bir çömlek yaptılar. Sonra o çömlek kırıldı, çöplüğe atdılar. O çöplükte uzun yıllar kaldım. Sonra beni lâzımlık yaptılar ve içeriye yestehlediler. O lâzımlık da kırıldı onu da atdılar. Yüzlerce sene ortada kaldım. Sonra tekrardan birisi geldi ve beni kerpiç yaptı, bu duvara tuğla oldum. Şimdi de buraya düşdüm. Bundan sonra ne olacağımı da bilmiyorum". Tuğla böyle söyleyince Peygamber ahır için kavga eden çocuklara dönüp, "Görüyorsunuz ya, bakın da ibret alın, sizin de âkıbetiniz böyle olacak, öyleyse dünyâ metâi için birbirinizi kırmayınız" dedi.

Sözümü anladınsa, birbirini kırma sakın dünyâ metâi için. Hazırlığını yap. Yaz gününden kış için odununu kömürünü almayanlar kışın perîşan olduğu gibi, dünyâdan âhirete îmânsız ve ibâdetsiz gidenler perîşandır. Yakında güneş gurûbâ erecek, tövbe kapın kapanacaktır.

Ey istediğini istediğine veren, istediği vakitte almak kudretine mâlik olan Allah, bizi kapından dûr etme, habîbinin ve ehl-i beytinin bendesi eyle, bizim gönlümüzü nûr-i îmân, nûr-i Kurân ile tenvîr eyle yâ Rabbi.

Vallahu yed'û dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sıratın müstakîm.

Efendi Hazretlerinin bu hutbesinde bahsettiği üç tavsiye, ashâb-ı kirâmdan Ebu'd-Derdâ Hazretlerinden rivâyet edilmiştir. Adamın biri Ebu'd-Derdâ Hazretlerine gelip, "Ben nefsimi ıslâh edemiyorum, bu hususda bana ne tavsiye edersiniz?" diye sorunca, Hazret ona, "Sana üç şey tavsiye edeceğim. Birincisi cenâzelere tâbi ol, cenâze namazı kıl. İkincisi hastahânelere git, hastaları yokla. Üçüncüsü kabristanları dolaş, oralara bak" buyurmuşlar. Adam da bir müddet bu tavsiyeleri yerine getirmiş. Getirmiş ama şeklen yapmış bunları. O yüzden de bir fayda görmemiş. Eski hamam eski tas, daha önce nasıl idiye, yine aynı vaziyetde kalmış. Bunun üzerine bir defa daha Ebu'd-Derdâ Hazretlerine giderek, nefsinden şikâyetde bulununca, Hazret onu yukarıda anlatıldığı gibi irşâd buyurmuşlar.

Resûlullah'ın Şefâat Etmeyeceği Üç Zümre

Kâllallahu Teâlâ fî Kitâbihi'l-Azîz.

Eûzübillahimineşşeytânirracîm.

Bismillahirrahmânirrahîm.

يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ إِنَّا أَرْسَلْنَاكَ شَاهِدًا وَمُبَشِّرًا وَنَذِيرًا * وَدَاعِيًا إِلَى اللَّهِ بِأَذْنِهِ وَسِرَاجًا مُنِيرًا¹⁰⁵⁶

Ve kâle'n-Nebiyyü aleyhi's-salâtü ves-selâm, "Selâsetün lâ yerâ vechî" ilâ âhiri'l-hadîs.

Sadaka Resûlullah ve Nataka Habîbullah.

Sadakallahü'l-Azîm.

Allahu Teâlâ ve Tekaddes Hazretlerinin vahdâniyyetine î mân getiren, bu î mânı lisân ile ikrâr kalbiyle tasdîk eden ve Habîb-i Hudâ, Şefî-i Rûz--i Cezâ, Melce-i Fukarâ, cemî enbiyânın serdârı olan Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâmı canından, malından, her şeyinden ziyâde seven, Hakk'ın cennetine tâlib, rızâsına râgıb, cemâline âşık olanlar!

Yerin, göğün sâhibi, bilinen ve bilinmeyen âlemlerin mâliki, bizi yokdan vâ eyleyen, bir katre su parçası iken ana rahminde kudret fırçasıyla şekl-i insana koyan Allah diyor ki, "Biz Azîmü's-Şân Habîbim Muhammed seni ancak şâhid olarak gönderdik, korkutucu olarak gönderdik ve müjdeci olarak gönderdik. Sende üç sıfat var. Hem şâhidsin, hem halkı korkutucusun, hem de müjdeleyicisin".

Tabîî korkutulan kimseler âsîler, kâfirler, fâsıklar, münâfıklardır. Müjdelenen kimseler de Allah'a î mân eden, Allah'a mutî olan, Allah'a itâatkâr, Allah'dan korkan kimselerdir. Ki Allahu Teâlâ, Allah'dan korkanlarla beraberdir. Allah, âsîlerle, zâlimlerle beraber değildir, müttakîlerle beraberdir.

Resûlullah şâhiddir. Yani yaptığımız her efâl ü harekâtımızı Cenâb-ı Hakk Habîb-i Hudâ'ya bildirir ve yevm-i kıyâmetde O'nu şâhid tutar. Bizden evvel geçen ümmetlerin kendi nebîlerine karşı yaptığı isyânlara Peygamber şâhid olur. Aynı zamanda bizim yaptığımız isyâna da Resûlullah şâhid olur. Haftada iki akşam, Ümmet-i Muhammed'in efâl ü harekâtı Resûlullah'a bildirilir. Ne yapınsa, Allahu Sübhânehû ve Teâlâ, "Senin ümmetinden filan kimse şöyle

¹⁰⁵⁶ Sure-i Ahzâb 45

yapdı Habîbim Muhammed" diye Allahu Teâlâ peygamberine bildirir. "İki akşam" diyor Peygamber Efendimiz, "bana ümmetin efâli bildirilir" diyor. Yapdığın isyân ve kötülük ise elbet ki Resûlullah senden rencîde olur. Senin yaptığın iş, Allah'ı, Peygamber'i sevindirecek bir işse, elbet ki Resûlullah senden memnûn olur.

Onun için yapacağın işe dikkat ve sırât-ı müstakîm olan Kurân-ı Mübîn'e ittibâ ile bu şerefe nâil ol. Çünkü dünyâ hayâtı seriyyü'z-zevâldır. Doğarlar. Küçükler büyürler. Büyükler ölürler. Mülk kimseye bâkî kalmaz. Hiç kimse için bekâsı yoktur kâinâtın. Hepimiz gelip geçiciyiz. Onun için götüreceğin şeye bak. Yola çıkan kimse, azık düzdüğü gibi, sen de seferdesin, seferî bir hayât yaşıyorsun. Önünde korkunç, ucu bucağı görünmeyen bir bahr-i amîk var. İnsanların imdâda yetişemeyeceği felâketler ve akabeler bizi beklemekte. Bir gün ansızın kapıya cansız at gelecek, malından, mülkünden, sevgili âilenden, ciğerpâre evlâdından seni soyacaklar, dûr edecekler, seni o cansız ata bindirecekler. Zerre kadar iyiliğe koş, zerre kadar kötülükten de kaçın. Ve Resûlullah sallallahu aleyhi vesellemi memnûn et.

Okumuş olduğum hadîs-i şerîfde, "Benim ümmetimden üç sınıf kimse, benim cemâlimi göremez". Yani "Benim şefâatime eremez". Böyle buyuruyor. Bu sıfatlar sende varsa bunları terke eyle ki Cemâl-i Muhammed Mustafâ'yla müşerref olasın. Çünkü bu şeref iki türlüdür. Birisi bu dünyâdadır. Resûlullah sallallahu aleyhi vesellem bazı ümmetinin o andaki felâketine yetişir, gelir yani o anda. Bir de mahşer gününde, Resûlullah'ın cemâlini görür ve şefâatine nâil olur.

Şimdi, Resûl-i Ekrem Efendimiz diyor ki, "Benim ümmetimden üç sınıf kimse benim şefâatime nâil olamaz, benim cemâlimi göremez".

Felâket! Bunların bir tânesi, geçen hafta söylemişdik, âku'l-vâlideyn, ebeveynine âsî olanlar yani anaya babaya isyân edenler, onların haklarını yerine getiremeyenler. Bunlar Resûlullah'ın şefâatinden mahrûm olurlar. Bakınız, anaya babaya itâatın ve onlara hizmetin ne demek olduğuna.

Peygamberimiz sallallahu aleyhi vesellem Yemen diyârına doğru bakar, "Dost kokusu geliyor" derdi. Sonra ashâb-ı kirâm efendilerimiz buyurdular ki, "Yâ Resûlallah, dostum diyorsunuz ama bu dostunuz kimdir?". Dedi ki, "Üveys el-Karanî'dir". "Ama sizi gelip görmüyor". Buyurdular ki, "Annesinin hizmetinde". "Anasının hizmetinde. Gelecek, benim hayâtımda bana yetişemeyecek fakat Allah anasına yapmış olduğu hizmetten nâşî, itâatdan nâşî, muhabbetten nâşî, ona öyle bir makâm vermiştir ki, şu hırcamı alınız, kendisine teslim ediniz ve deyin ki, benim ümmetime duâ etsin". Bu makâma erişti Üveys. Nice insanlar var ki, annesine, ebeveynine karşı, öf demekle, yani küfür etmek, ismiyle çağırmak, hakâret etmek değil, dövmek sövmek değil de, "öf" demiş, bundan dolayı nâra girmiştir, cehenneme düşmüştür yani. Allahu Teâlâ ve Tekaddes Hazretleri, ¹⁰⁵⁷ فَلَا تَقُلْ لَهُمَا أَفْ وَلَا تَنْهَرْهُمَا وَفَقُلْ لَهُمَا قَوْلًا ¹⁰⁵⁷ "buyuruyor. Manâsı, "Ebeveyninize, ana babanıza öf demeyeceksiniz" diyor. Hattâ "anacığım", "babacığım" diye seslenilecek. Yani "ana", "baba" demek de câiz olmaz, "anacığım" ve "babacığım". Karşısında zillet kanatlarını yayacaksın.

Söyledim ya geçen hafta, cenneti bulmak isteyen, anasının ayağının üstünü değil, altını öpsün. Vâh olsun o kimselere ki, karısının sözünü tutarak anasının hakkını ayak altı eder. Yani iki tarafı idâre edemez. Bazı anneler kıskanç olabilir, gelini kıskanabilir fakat erkeğin vazîfesidir ki her iki tarafı da idâre etmesi şerâitdendir. Ne o tarafı kıracak, ne o tarafı kıracak. Annesinin, babasının sözünü ayak altı ederse, o adam nâra gitmiş demektir.

Geçen hafta böyle kaba kaba konuştum, size söyledim, şimdi yine söyleyeceğim. Bir adamın anası fâhişe olsa, kerhâneye götürmez fakat kerhânenen sırtına yüklenir evine getirir. Bir adamın annesi kâfir olsa, kiliseye götürmez ama kiliseden sırtına yüklenir evine getirir. Bir adamın babası fâsik olsa, sarhoş olsa, ayyaş olsa, meyhâneye götürmez fakat sırtına yüklenir meyhânenen evine getirir. Ve diliyle onu incitmez. İmâm-ı Ali kerremallahu vecheh diyor ki, Esedullahi'l-Gâlib Ali ibn Ebî Tâlib, "Öf kelimesinden daha hafîf bir kelime olsaydı, Cenâb-ı Hakk Kurân'da onu zikrederdi, öfden daha hafîf bir kelime yok". Bir adam anasına yâhud babasına "öf" dese nâra müstehak olur. Öf dese öf! "Efendim, kötü". Ne kadar kötü olursa olsun. Yüz sene ona hizmet etsen, anan seni karnında taşıdığı vakitte, bir kere vurduğun tekmenin hakkını ödeyemezsin. Yüz sene hizmet etsen!

Hattâ Resûlullah sallallahu aleyhi veselleme sahabeden biri sormuş, demiş ki, "Yâ Resûlallah, ananın hakkı mı büyükdür babanın hakkı mı?". Sallallahu aleyhi vesellem buyurmuş ki, "Ananın hakkı büyükdür". Sonra o zât tekrar sordu, Peygamberimiz yine aynı cevabı verdi, "Ananın hakkı büyükdür". Sonra tekrar sordu, ""Ananın hakkı büyükdür" dedi Peygamberimiz. Sonra tekrar sordu, "Babanın hakkı büyükdür" dedi Peygamberimiz. Dedi, "Yâ Resûlallah üç anaya bir babaya verdiniz, niçin?" diye sorduğu vakitte, buyurdu ki, "Dokuz ay on gün seni karnında taşıdı, sonra sana bir buçuk sene süt verdi, altını temizledi senin, sonra seni omuzunda taşıdı, sonra sekiz sene senin yollarını gözetdi". Hattâ altmış yaşına gelsen, annen varsa eğer, yatıp uyumaz, pencereden bakar, seni gözetir, evlâdımın başına bir iş gelmesin diye. Altını temizledi. "Yâ Resûlallah ben bunların hepsini yaptım. Annem bana on sene yapıdıysa ben ona yirmi seneden beri yapıyorum. Acaba hakkını ödeyebildim mi?". Resûlullah buyurdu, "Hayır, ödeyemedin. Hattâ bir gece uykusunu bozup da sana süt vermesinin hakkını ödeyemedin". "Niçin yâ Resûlallah" deyince, "Annen sana bakdığı vakitte, evlâdım yaşasın diye bakıyordu, sen onun ölümünü bekliyorsun, aradaki fark bu" dedi. "Çabuk ölse de kurtulsak, altını pisliyor" diye. Hakkını ödeyemezsin.

Onun için Resûlullah buyuruyor ki, "Üç sınıf kimse var ümmetimden benim, bunlar benim cemâlimi göremez, şefâatime eremezler. Bir tânesi, anasına babasına âk olan âsîler. Onlara ihsân etmeyenler, onlara ikrâm etmeyenler, onlara güleryüz göstermeyenler".

Hattâ hattâ babanın ve ananın arkadaşlarına dahi, anan baban öldükden sonra, onları ihmâl etmeyeceksin, ikrâmda bulunacaksın. Bir gün Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem mübârek hafîdi olan Hazret-i İmâm-ı Hasen radiyallahu anh Efendimiz Hazretleri geliyormuş. Ya İmâm-ı Hasen, ya İmâm-ı Hüseyin. Tabîî ikisi de Nûr-ı Muhammed'dendir, farkı yok bizim için. Ya İmâm-ı Hasen, ya İmâm-ı Hüseyin, yanlış söylemiş olmayayım. Bakdı bir a'râbî geliyor. A'râbî demek çöllü, köylü demek. Köylü Araba a'râbî denir. Geliyordu, İmâm deveden aşağı indi, o a'râbîyi, o köylüyü devesine bindirdi, başından agelini çıkardı, o köylünün başına koydu. Dediler ki, "Yâ İmâm, sen şehzâde-i Resûl'sün yani Resûlullah'ın hafîdisin, senden yüksek kimse yok. Bu köylü bir adamdır, buna niçin ikrâm ediyorsun?". "Babam Ali'ye

muhabbet ederdi, ona hürmeten yaptım bu işi" dedi. Onun için anan, baban ölse dahi, ananın ve babanın sevdiklerini, ahab u yârânını unutmayacaksın, onlara ikrâm edeceksin, onlara ikrâm kendi ebeveynine ikrâm sayılır.

Bu bir. Daha uzun sözümüz var fakat vakit kısa.

İkincisi, "Benim ümmetimden benim cemâlimi görmeyecek, benim şefâatime eremeyecek bir sınıf kimse de, benim ismimi işitip de bana salavât-ı şerîfe vermeyendir". Yani Resûlullah sallallahu aleyhi vesellem ismini işittiğin vakitte hemen derhal, "Allahümme salli alâ seyyidinâ Muhammedin ve alâ âli Muhammed" de. Manâsı, "Ey benim Allahım, senin habîbin Muhammedine, onun evlâdına, ezvâcına, ashâbına, Ehl-i Beyt'ine salât ü selâm eyle yâ Rabbi". Duâ edeceksin Resûlullah'a. "Allahümme salli alâ seyyidinâ Muhammedin ve alâ âli Muhammed". Manâsı şu. "Ey benim rabbim, habîbin Muhammed'e, Ehl-i Beyt'ine, âline, ashâbına, ensârına salât et yâ Rabbi" diyeceksin, duâ edeceksin.

Gene Resûlullah buyurdu ki, "Kıyâmetin en şiddet ve dehşetinde, bana yakîn olan kimse kimdir bilir misiniz ey benim ashâbım?". Buyurdular ki, "Allah ve Resûl'ü bilir". Buyurdu ki, "Bana salavât-ı şerîfeyi kim çok getiriyorsa, yarın kıyâmet gününde benim yanımda oturacaktır. Yanıma alacağım onu ben, civârıma iskân edeceğim".

Üçüncüsü, "Benim ümmetimden benim şefâatime nâil olmayacak, benim cemâlimi görmeyecek kimse, benim sünnetimi terk eyleyendir".

Sünnet denildiği vakitte, pek çok sünnet vardır, Resûlullah'ın âdetleri. Bunları okumanızı tavsiye ederim. Her şey kürsüde söylenmez. Biraz sa'y ü gayret lâzımdır. Biliniz ki müminler, ölüm vardır. Kazanç için, beş kuruş için birbirimizle çarpışıyoruz, mücâdeleler, kavgalar, gürültüler, patırtılar. Halbuki bu gürültüyle patırtıyla kazandığımız paraların hepsi burada kalacaktır. Çalışdın mücâdele etdin, üç mekteb bitirmişsin, dokuz tâne diploman varmış, hepsi kabrin hâricinde kalır, kabrin altına hiçbirisinin faydası yoktur. Binâenâzâlik, Resûlullah'ın şemâilini gösteren kitaplar vardır, şemâil-i Muhammediyye yani ahlâk-ı Muhammediyye, Resûlullah'ın ahlâkıyla mütehalik olmak için o kitapları okuyunuz. Şimdi size bir misâl vereceğim.

Resûlullah diyor ki, "Benim üç âdetim vardır". İyi dinle! "Beni terk edeni ben terk etmem". İki. "Bana buğz edeni ben affederim. Bana zulmedeni ben affederim". Üç. "Beni mahrûm edeni ben mahrûm etmem. Benim âdetlerim bunlar".

Bak, insanlık bunlar. Bu üç tânesi ki, insanlığın evc-i bâlâsı. Efendimiz'in güzel ahlâkı çok ya, üçünü söylüyorum size. Meselâ dişleri yıkamak, elleri yıkamak, bunlar da sünnet-i Resûl'dür. Meselâ yemeklerden evvel el yıkamak, sonra yemekden sonra el yıkamak, bunlar da sünnet-i Resûl. Bunlara da ittibâ etmek lâzım gelir. Misvak kullanmak yâhud diş fırçasıyla dişini yıkamak yâhud diş fırçası yoksa, misvak yoksa, parmakla dişleri ovuşturmak, bunlar da sünnetdir. Tabakta yemek bırakmamak, bunlar da sünnet-i seniyyedir. Fakat mühim olan, ehem-i mühim olan üç tânesini Peygamberimiz söylüyor, "Benim üç hasletim vardır". İyi dinle! "Beni terk edeni ben terk etmem. Bana zulmedeni ben affederim. Beni mahrûm edeni ben mahrûm etmem" diyor.

Hemen bir misâlini veriverelim. Komşun seni mahrûm etmiş, meselâ düğününe çağırmamış, sen onu çağır. Komşun seni terk eylemiş, sen onu terk etme. Git ara onu. Senin dîn kardeşin, mümin kardeşindir. Zîrâ senin sevdiğin Muhammed Mustafâ'ya o da tâbidir. Mâdem ki Muhammed'i seviyorsun, sallallahu aleyhi vesellemi, O'nu sevenlerin hepsini seveceksin.

Sana bir misâl vereyim. Kulağını benden yana ver, iyi dinle, sana bir hayât dersi olacak. Buna müşâbih yani benzediği için söylüyorum. Bir ferd, "Karım beni seviyor mu sevmiyor mu?" diye düşünürsen eğer, sana bir miyâr vereyim. "Âilem beni seviyor mu sevmiyor mu?". Buna uyuyor, müşâbih de onun için söyleyeceğim. Eğer karın sana âid olanları seviyorsa, senin akrabâlarını seviyorsa, karın seni seviyordur. Senin akrabâlarını sevmiyorsa, o vakit seni seviyor zannetme, o vakit kendi nefsinin seviyor. Onun için Resûlullah'ı hakkıyla seviyorsan sen, O'na âid olan herkesi seveceksin yani bütün mümin kardeşlerini seveceksin. Zâten Resûlullah da öyle buyurmadı mı? Dedi ki, "Birbirinizi sevmedikçe îmân etmiş olmazsınız".

Îmân etmeyen de cennât u âliyâta giremez. Hem dünyâda cehennemde, hem âhiretde cehennemde. Îmânsız kimseler dünyâda cehenneme girerler. Dünyâ hayâtı onlar için cehennemdir. Hiçbir yerde eğlenemez, maîşeti dar olur, göğsü sıkı olur, sıkıntıdan kendini kurtaramaz. Onun için ne yapar? İç sıkıntısını def etmek için kendisine eğlence arar, içki arar filan. Halbuki o hiç fayda vermez, yarasını daha da büyütür. Onun için dînlenen, dinlenir. Her kim dîndâr olur, o adam dinlenir. Dînlenen, dinlenir. "Efendim, ben nice müslüman biliyorum ki dîndâr ama dinlenemiyor. Hakkıyla dîndâr değildir, îmân daha kalbe girmemiştir. Belki islâm olmuştur, namaz kılıyor, oruç tutuyor ama îmân kalbe girmeyince, insan dinlenemez. Kolay iş değil.

Şimdi, Resûlullah'ı mâdem ki seviyorsun, Resûlullah'ın ümmetini seveceksin. Resûlullah öyle buyurdu, "Birbirinizi sevmedikçe, îmân etmiş olmazsınız". Îmân etmeyenin dünyâsı da âhireti de cehennemdir. Hem dünyâsı cehennem, hem âhireti cehennem. Dünyâda da rahat edemez ki. Hep belâlar, felâketler îmânın zaafından gelir. Îmân eden kişi hem dünyâda sâlim, hem âhiretde sâlimdir.

"Beni her şeyinizden ziyâde sevmedikçe, îmânınız kemâle ermez diyor Peygamberimiz. Resûlullah'ın ismini işitdiğin vakitte, salât ü selâm okuyacaksın. "Efendim, helâdayım, ezân-ı Muhammedî okunuyor, ne yapacağım?" dersin, oraya rabt-ı kalb edersen, lisânen söylemezsin. Salavât-ı şerîfe vermenin fazîletlerinden bir tânesini anlatacağım, sonra dersimize nihâyet vereceğim.

Diyor ki Cüneyd-i Bağdâdî, büyük velîlerden, Allah'a kurbiyyeti olan zevâtdan, "Bir delikanlı gördüm, Kabe-yi Muazzama'yı tavâf ediyordu". Kabe'nin her rûknünde bir duâ vardır...

İnşâallah giderseniz, Allah nasîb etsin, gidin. Ama taşı, toprağı ziyâret için değil, Kabe'nin rûhâniyyetine gidin. Bazı adam gidiyor, ismini hacı yapıyor. O felâket olur o. Zâten bir adamın hacı olup olmadığı şuradan belli olur. Hacca gitdi, gitdiği gibi gelirse, hacı kabûl değildir onun. İsmi hacı olur. Kötü huylarını bırakıp, iyi huyla dönerse, o vakit o adamın hacı kabûl olmuş demektir. Yoksa gitdi adam, geldi gerisin geriye, yine aynı adam, hacı kabûl olmadı.

Onun için hacca gidersen yalnız taşı, toprağı ziyâret değil, kendini insan etmeye çalış. Bu insanlık da ancak Kurân-ı Mübîn'in boyasıyla boyanmakla olur.

Diyor ki Hasanü'l-Basrî Hazretleri, "Ben Kabe'ye vardım, bakdım Kabe'nin rûhâniyyeti yokdu. Sordum, "Nerededir Kabe?". Duvarlar duruyor ama. Dediler ki, "Rabîâtü'l-Adeviyye geliyor, Kabe Rabîa'yı karşılamaya gitti". Zevkine varamadınız gâliba, ne demek istediğimi anlatamadım size. Allah anlatır inşaallah.

"Bir delikanlı Kabe'yi tavâf ediyor, duâları okumuyor, yalnız Peygamber-i Zî-şân Efendimiz'e salavât-ı şerîfe veriyordu. Tavâf bitdi, çağırdım yanıma. 'Oğlum sen Kabe'nin rûkûnlerinde okunan duâları bilmiyor musun ki hep salavât veriyordun. Halbuki her rûknün bir duâsı vardır'. Dedi ki, 'Efendi, ben hepsini biliyorum. Biliyorum ama ben Allah'a ahd ü peymân eyledim, Resûlullah'a salavâtdan başka bir duâ okumayacağım diye'. 'Bunun sebebi ne?' diye sordum. Dedi ki, 'Biz Horasanlıyız, Horasan hacılarındanız, geliyorduk, Basra'ya vâsıl olduk, babama ecel erişdi'. Babam öldü diyor yani. Ölü ya. İnsanız, hepimiz öleceğiz. Ama yalan geliyor bize. Ölene var bize yok zannediyoruz. 'Babam öldü. Öldü, babamın yüzü tebdîl oldu. Babamın yüzü hınzıra döndü'.

"Efendim, islâmda nesih yok diyorlar". Doğrudur. Bir kavmin hepsi birden nesh olunmaz. Manâ bakımından olur. Ferdî olarak da Allahu Teâlâ böyle elli senede, yüz senede bir yapar bazen. Bir tâne de İstanbul'da olmuşdu. Ben gitdim gördüm. Herif fâizciymiş, tefeciymiş. Balat'daydı. Bundan 25-30 sene evvel. Tefecilik yapıyormuş yani fâizci. Ölmüş, domuz olmuş yüzü. O zaman belediye teşkilâtı yokdu, kimse cenâzeyi yıkayamadılar, korkdular, yanına sokulamıyorlar, acâib bir kafa olmuş böyle. Allah muhâfaza buyursun. Sonra Vâlide Hastahânesinin imâmı yüzüne bir çuval atmış da öyle yıkamış dediler. Başka imâmlar yıkayamadılar, korkdular yani yanına sokulamıyorlar, çirkin bir hâl almış. Neyse, geçiyoruz. Allah cümlemizin kalb gözünü küşâd etsin.

Babamı o hâlde görünce başladım ağlamaya. Musîbet bir tâne değil ki, gurbetdeyim, babam vefât etdi, iki musîbet, bir de babam bu şekle girdi. Ağlıyorum. Ağlarken birdenbire çadırın kapısı açıldı. Nûr içerisinde bir zât içeri girdi, arkasında da yine nûrânî zâtlar vardı. Hızla yürüdü, babamın üstünden örtüyü kaldırdı, mübârek elleriyle başından ayağına kadar sıvadı. Babam eskisinden daha güzel oldu. Hemen kalkdım ayaklarına kapandım, ayaklarını öpdüm o zât-ı muhteremin. Dedim, "Efendim, siz kimsiniz, beni bu felâketden kurtardınız?". O zât-ı muhterem buyurdu ki, "Ben âhir zaman nebîsi, senin peygamberin olan Muhammed Mustafâ'yım. Pederin bana her gün yüz salavât-ı şerîfe verirdi. Bugün melekler bana gelip haber verdiler ki, başına böyle bir felâket gelmiş. Her gün bana yüz salavât vereni ben unutmam, her hâlde ben ona yetişirim dedi. Ondan sonra ben ahd ü peymân eyledim ki bundan sonra ben duâ etmeyeceğim, Resûlullah'a salavât okurum ancak".

Dersi kesiyorum, bu kadar. Şimdi, bu sözlerimden anlaşıldığına göre, yapacağınız iş bu sizin. Resûlullah'ı çok seviniz ve O'na salavât-ı şerîfe veriniz. Ebeveyninize itâat ediniz, onlara ikrâm ediniz, dille, elle onların gönüllerini yıkmayınız. Hattâ yüzünü, kaşını asma. Yapılmayacak bir şey dahi sana emretse, peki de. Meselâ gayr-ı meşrû bir şey emrederse yapmak câiz olmaz. Allah'a isyânda kula itâat olmaz. Dese ki baban sana, "Ben senden râzı olmam, ille rakı iç", o vakit itâat etmeyeceksin. "Peki içerim babacığım" filan diyeceksin,

hemen oradan kaçacaksın, durmayacaksın. Yâhud anan seni kötülüğe teşvîk ederse, "karına vur" diyor, "öldür" diyor filan, Allah'a isyânda, kula itâat olmaz, o vakit onu idâre edeceksin, "yaparım" filan diyerek atlatacaksın. Ve ananıza babanıza ikrâm ediniz ve ihsân ediniz.

Resûlullah sallallahu aleyhi vesellemin ahlâkıyla ahlâklanıp sünnetlerine temessük ediniz, yapışınız. Üç tânesini size söyledik. Biri, seni mahrûm edeni sen mahrûm etme. Resûlullah öyle söylemiş. "Beni mahrûm edeni ben mahrûm etmem. Beni terk edeni ben terk etmem. Bana zulmeden ben affederim" demiş. Kim ki Resûlullah'ı seviyorsa sünnetine yapışarak, böyle yapması lâzım gelir.

Sünnetini icrâ edip rakıyla yapanlara ne diyelim! Sünnet düğünü yapıyor adam, rakı ikrâm ediyor. Hiç rakıyla sünnet cemiyeti olur mu! Hiç yakışmıyor yani yakışdıramıyoruz bunu. Bir mümin bunu yapamaz. Resûlullah'a hakâret sayılır bu. İslâm dîni içkiyi men etmiştir. Kalk sen Resûlullah'ın sünnetinde, sevgili Peygamber'in men ettiği şeyi, O'nun sünnetinde icrâ eyle, olacak iş değildir. Hani insan böyle bir şeye mübtelâ dahi olsa, cemiyetde böyle bir şey yapmamalı, dışarıda zıkkımlanmalı sonra gelmelidir oraya. Câiz değil ya, ehven-i şerri söylemek istedim. İslâm'da zerresi harâmdır, birasının da, rakısının da, şarabının da, viskisinin de. İnsan yapsa dahi böyle bir şeyi, günah diye yapmalıdır. "Üzümünü hocalar yiyor, suyunu bize harâm etmişler" diye Allah'ın ahkâmıyla alay etmemelidir. Sonra dînden çıkar adam. Günah diye yaparsa, "Allah beni affetsin" derse, günah olur. Ama böyle, "Hocalar üzüm yiyorlar, suyunu bize harâm etmişler" diyenler, dîn-i islâmın ahkâmını çiğnedikleri için ve inkâr ettikleri için islâm dîninden dışarı çıkarlar. Allah muhâfaza buyursun. Onun için sünnet düğünlerinde böyle şeyler yapmayınız. Çocuğu eğlendirin, Karagöz oynatdırın, hokkabaz getirin, onların hepsi câiz. Milli oyunlar oynayınız, şehveti tahrîk edecek şeyler yapmayınız. Kariyi çırılçıplak soyup da oynamak, bu, câiz olmaz ama millî oyunlar, zeybek oyunları filan bunların hepsi câizdir dînimizde bizim. Davul filan da vurulur düğünlerde, cemiyetlerde. Fakat böyle içki miçki olmaz.

İşte müminler, bakın bu tehdîdi bize söylüyor Resûlullah, "Benim ümmetimden üç sınıf insan benim cemâlimi göremez" diyor. Birincisi ebeveynine âk olanlar. İki. Resûlullah'ın sünnetini terk edenler. Üç. Resûlullah'ın ismini işitip Resûlullah'a salavât vermeyenler.

Anlatdığım sözler akli başında olanlar için kâfî gelir zannediyorum. Eğer bunları burada dinleyip dışarıda unutuyorsan sana hiç faydası yok. İşitdiğinle âmil ol ve ihlâs ile yap ki Allah seni dünyâdan ve âhiretde azîz etsin.

Yâ Rabbi Ümmet-i Muhammed'in âsîlerini ıslâh eyle.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

Kalbi Arıtmak Şart

Allah'a inanan, resûller resûlü Hazret-i Muhammed aleyhissalâtü vesselâma îmân eden, öldükden sonra tekrar dirilip huzûrullahâ vararak, Allah huzûrunda dünyâda yaptıklarının hesâbını vermeği kabûl eden, Allah'ın cennetine tâlib, rızâsına râgıb, cemâline âşık olanlar!

Bundan evvelki hutbelerimizde de söylediğimiz gibi, Allah'ın bize lutf u keremi, en yüce nimeti, îmândır. Bu îmân, her kula müyesser olmaz. Allah dilediği kulunu hidâyete, dilediği kulunu da dalâlete götürür. Allah bize îmânı nasîb etmiş, bizi kendisine kul, habîbi Muhammedine ümmet etmiş, bize Kurân-ı Kerîm ile hitâb eylemiştir. Dünyâ hayâtımızda bazı sıkıntılar da görsek, âkıbet bizimdir, istikbâl bizimdir, ebedî saâdet bizimdir. Bu âlemde sonraki âlemde, bu âlemde edilen îmânın faydası orada görülecektir.

Îmânın makarrı yani bulunduğu yer kalb demişdik. Bundan evvelki hutbemizde de bundan bir mikdar beyân etmişdik. Kalb Allah'ın mirâtıdır. Allahu Tealâ, her bir kalbe günde yetmiş bin defa nazar eder. Îmânın da makarrı burasıdır. Îmân, kalb ile tasdîk, lisân ile ikrârdır. Bir adam lisânen "Ben müslümanım" dese, kalble inanmasa, o adam münâfıktır. Kalble inansa, lisânla söylemese, onun müslüman olduğunu bilmeyiz, bilmediğimiz için de, ona islâm muamelesi yapmayız.

İşte bu mukaddes cevherin yani îmânın makarrı kalbdır. Kalbde yedi kötü sıfat vardır. Bu sıfatlar o kalbde olduğu müddetçe îmân oraya dâhil olmaz yani o kalbe îmân girmez. Onun için "Rabbim Allah, Peygamberim Muhammed Mustafâ aleyhissalâtü vesselâm" diyen kişi, bu yedi sıfatı kalbinden ihrâc edip atacak. Nasıl ki zâhirimizde, vücûdumuzun bir tarafında yâhud elbisemizde çiş, idrar olursa namaz câiz olmadığı gibi, kalbimizdeki bulunan necâset de çıkmayınca îmân oraya giremez. Zâhirimizi temiz tutduğumuz gibi, necâsetden, pislikden arıdığımız gibi, kalbimizi de bu yedi sıfatdan arıtmamız lâzım geliyor. Yedi tâne sıfat. Bunların bir kısmını geçen hafta saymışdım, bugün tekrar sayacağım ve biri üzerinde konuşacağım.

Bir kîn. Kalbden kîni atacaksın. Kîn olan kalbde dîn olmaz. Bu kîn, islâm kardeşine karşı olmayacak. Senin dînine, diyânetine, vatanına, mukaddesâtına, vatanına, tecâvüz eden kâfire karşı kîndar olursun ama mümin kardeşine karşı kîn olduğu vakitte, o kalbe dîn girmez. Kâfire karşı kîndar da olsan adâletden ayrılmayacaksın, hakdan dönmeyeceksin, hiçbir zaman hissiyâtına kapılmayacaksın. Mümin olduğun için, Allah'ın huzûruna gidip bu

hayâtın hesâbını vereceğin için, dâimâ hak ve adâletle muamele yapacaksın. Karşındaki kâfir olsun, lâ-dînî olsun, hristiyan, yahudi, budist olsun, hak ne ise onu teslim edeceksin. Müslümana lââyık olan sıfatlar bunlar.

Mümin kardeşine karşı kalbde kîn bulunmayacak. Bu kîn, mütemâdî sûrette kalbde işleyerek adâvet yani düşmanlık beslemektir. Bu adâveti kalbinden kaldırıp atacaksın, bu adâvet yerine kalbine mümin kardeşine muhabbet koyacaksın. "Bana şöyle yaptı, böyle yaptı" diyerek bunun üzerinde durmak ve bunun üzerinde işlemek, bir müslümanın kârı değildir.

Kalbler her gün dönmektedir. Akşam mümin olan sabahleyin kâfir, sabah kâfir olan akşam mümin olabilir. Kötü insanlar, vaktiyle kötü bildiğin kişiler, bakarsın ki tövbekâr olmuşlardır ve Allah'a yönelmişlerdir. Onun için böyle bir mümine kîn tutulacak olursa, mümine kîn, Resûlullah'a kîn, Resûlullah'a kîn Allah'a kîndir. Mümine yapacağın hiyânetlik, fenâlık, Allah Resûlü'ne hiyânetlik, Allah Resûlü'ne hiyânetlik Allah'a ihânetdir. Acaba anlatabildim mi? Allah anlatsın, tatdırsın.

Kîn. Kalbden kîn çıkacak. İki, kibir. Kibiri de atacaksın. Kibirli olmayacaksın, mütevâzı olacaksın. Tekebbür etmek, muhâtabından kendini yüce görmekdir ki İblis, Âdem'den kendisini yüce gördüğü için, Allah kendisini rahmetinden dûr etmiştir.

Dünyâ yüzünde ne kadar kâfir varsa, bunları ikiye ayırırız. Bir kısmı, aklı idrâki ermez, Kurân'ı ve Resûlullah'ı kabûl etmez. Bunlar pek az ve cüz'îdir. Bûnlar hayvan makûlesi gibidir. Bunlardan daha ednâ ve eşnâ olan kâfirler, hak ve hakîkati gördükleri hâlde, hakkı teblîğ eden zâtı kendilerinden küçük gördükleri için ona tâbi olmazlar.

Meselâ bir adam köylü olsa, karşısında profesör olsa, köylü hak konuşsa, profesör, "Bu adam köylü ama hak konuşuyor" demiyor, "Niye ben ona tâbi olayım canım, köylü adam" diyor. Canım köylü olduğuna bakma, ağzından çıkan söze baksana sen. İşte bu kafada gidenler, dâimâ dünyâ yüzünde helâk olmuşlardır.

Meselâ Nûh Peygamber'e îmân etmeyen kavmi, Nûh aleyhisselâmı kendilerinden küçük görmüşlerdir. Fahr-ı Risâlet'e gelince, Ebâ Cehil'in ve hempâlarının O'na îmân etmemeleri, "Muhammed nasıl resûl olur, mektebe gitmedi, hoca görmedi, tedrîsât görmedi, Ebû Tâlib'in yetîmi, yetîmdi o, babası da yokdu anası da yokdu. Biz kavmin eşrefiyiz, büyükleriyiz, ekâbiriyiz, nasıl olur da biz kalkalım yetîme tâbi olalım" demelerindendir. Yâhud Hazret-i İbrâhim'e îmân etmeyen Nemrud da öyle. İbrâhim aleyhisselâmı kendinden dûr gördü. Onun için küfrün başı kibirle başlar.

Kendimizden dûn da olsa bir kimse, o adamın kelâmı hak mı, "Ben âlimim ama, ilmim var, diplomam var ama bu adamın sözü hak" diyeceğiz ve hakkı kabûl edeceğiz. Onun için İslâm'da hak kelâm, çamura düşmüş bir cevher gibidir. Nerede bulsan alacaksın onu.

İşte kibir, İblis'in yaptığı işdir evvelâ. Allahu Teâlâ Âdem'i halk eyledi, meleklerle Hazret-i Âdem'e secde etmelerini emreyledi. Bütün melekler secde etdiler. Allah, Kurân'da böyle naklediyor. Bismillahirrahmânirrahîm. ¹⁰⁵⁸وَإِذْ قُلْنَا لِلْمَلَائِكَةِ اسْجُدُوا لِآدَمَ فَسَجَدُوا إِلَّا إِبْلِيسَ أَبَىٰ وَاسْتَكْبَرَ وَكَانَ

¹⁰⁵⁸ Sure-i Bakara 34

مِنَ الْكَافِرِينَ". Biz meleklerle emr ü fermân buyurduk ki Âdem'e secde edeler. Melekler hepsi secde etdiler. Şeytan başını kaldırdı, secde etmedi. Allah sordu, "Seni ne şey men etdi Âdem'e secde etmekden?". "Yâ Rabbi, senin zât-ı ulûhiyyetine ben secde ederim, sen Allah'sın, kabûl ediyorum senin vahdâniyyetini". Şeytan söylüyor bunu. "Fakat sen Âdem denilen şu mahlûku topraktan halk etdin. Beni de ateşden halk etdin. Ateş toprağa fâikdir. Ben ondan yüceyim. ben ona secde etmem".

İşte ne görünüyor burada şimdi? Dâimâ bu şeytânî hareket, kıyâmet gününe kadar böyle devâm edecek. "Yâhu ben nasıl gelirim de halkın içinde câmide namaz kılarım". Niye? "Köylü, kentli halkdan adamlar, biz onlar gibi miyiz?". Evvelin ne? Hangi tarlanın mahsûlüsün? Hakîr gördüğün zâtın da idrar mahallinden geldiği, senin de oradan geldiğin muhakkak. Aslın menî değil mi, bunu niye inkâr ediyorsun? Kendini yüce görmekteki manâ nedir? Parana mı güveniyorsun? Çıplak doğdun, paran yokdu, çıplak gideceksin, elinden her şeyini alacaklar. Neyine kibirleneceksin? "Benden büyük adam yok" dersen, senden yüce nice insanlar gelip kâinâtdan geçmişlerdir. Hattâ mütekebbir olan öyle kimseler geldi ki, o zevâtın huzûruna seni almazlardı bile. Neyine kibirleniyorsun?

Şimdi burada bir kıssa anlatacağım ki bunu nakşedelim kalblerimize.

Allah Hazret-i Âdem'i halk eyledi, Hazret-i Âdem'e emr ü fermân buyurdu. İyi dinle! Kimler tekebbür edermiş bakalım. "Sağ tarafına bak yâ Âdem". Hazret-i Âdem sağ tarafına nazar etdi, üç nûr gördü. Allahu Sübhânehû ve Teâlâ dedi ki, "Yâ Âdem, bu üç nûr nedir bilir misin?". "Yâ Rabbi, bilmiyorum öğret bana". "Sor kendilerine sana cevap verecekler" dedi. Nûrların birine sordu, "Sen nesen?" dedi, "Allah seni ne muazzez halk eyledi, senin ismin nedir?" dedi. Dedi ki, "Benim ismim akıldır". "Sen nerede oturursun, nerede bulunursun?". "İnsanın başında bulunurum. Ben bir başa hâkim olursam, o insan olur. Para kazanmasını bilir, harcamasını bilir. Yani nereden kazanıp nereye harcayacağını bilir. Bütün kâinât onun taht-ı mahkûmiyyetine girer". Ama her şeyi akıl idrâk edemez, o ayrı davâ. Sonra ikinci nûra sordu, "Senin me'vân nedir?" Yani "Bulunduğun yer neresidir? İsmi nedir? Allah seni ne kadar muazzez, güzel halk etmiş". O nûr cevap verdi, "Ben hayâyım. Ben insanoğlunun gözünde bulunurum. Ben bir gözde bulunursam, o göz sâhibi, kâinâta ibret ile bakar, birine bakar şükreder, birine bakar fikreder". Üçüncü nûra da Âdem aleyhisselâm sordu, "Senin ismin ne? Allah seni ne kadar mükerrem halk eylemiş". Üçüncü nûr da cevap verdi, "Ben merhametim, şefkatim. İnsanların kalbinde bulunurum. İmânla beraberim ben". Çünkü imânlı olanda şefkat, merhamet olur. İmânsızda şefkat ve merhamet olmaz. Bakarsın adamın burnunu keser, kulağını keser, eline düşman düşdüğü vakitte. Ama mümine, imânlıya, şefkatli ve merhametli kişiye düşerse, ona insânî muamele yapar. Çünkü dîn-i islâmı anlamayan bir kısım, onlar hayvanlar gibi, dîn-i islâmı anlayıp da tekebbür eden alçaklar ve denîler, ¹⁰⁵⁹ أُولَئِكَ كَالْأَنْعَامِ بَلْ هُمْ أَضَلُّ, onlar hayvanlardan daha ednâ ve eşnâ olurlar. "Benim me'vâm, makarrım kalbdır" dedi üçüncü nûr, "İmânlar beraber bulunurum. Ben bir kalbe hâkim olursam o kalbin sâhibi ayn-ı rahmet olur ve Allah'a makbûl bir kul olur" dedi.

Allahu Teâlâ emr ü fermân buyurdu Âdem aleyhisselâma, "Yâ Âdem, dön sol tarafına". Âdem Nebî soluna döndü, üç tâne zulmet gördü. Karanlık, korkunç şeyler. "Onlara da sor" dedi.

¹⁰⁵⁹ Sure-i A'râf 179

Hazret-i Âdem aleyhisselâm sordu o üç zulmetden birine, "İsmin nedir? Makâmın neresidir?". O zulmet dedi ki, "Benim ismim kibirdir, benim makâmım insanın başıdır". "Sus!" dedi, "insanın başında akıl bulunur". "Doğru yâ Âdem ammâ kimin başından akıl giderse, onun yerine ben kâim olurum" dedi.

Öyleyse akıllı adam kibredemez. Onun için Cenâb-ı İmâm-ı Ali'ye Ebü't-Türâb derler, Toprak Babası diyorlar, mütevâzi. Toprak da öyle. Toprağın menfaatini düşününüz ve toprağa yaptığımız hakâreti bir gözönüne getiriniz. Toprak bize neler vermekde. Mütevâzi çünkü.

İkinci zulmete sordu Âdem aleyhisselâm. "Benim ismim tama'dır" dedi. "Makarrım ve me'vâm insanın gözüdür". "Sus hâin! İnsanın gözünde hayâ bulunur" deyince, "Hayâ gitdi mi ben gelirim" dedi. Ben bir göze hâkim oldum mu, tama' geldi mi bir göze, o göz sâhibinin ne iffeti, ne ırzı, ne dîni, ne îmânı kalır. Her şeyini satar. Hayvanlardan daha ednâ ve eşnâ olur" dedi.

Sonra döndü üçüncü zulmete sordu Âdem aleyhisselâm, "Senin makarrın, me'vân neresidir ey zulmet?" dedi, "Allah seni ne kadar çirkin halk etmiş". "Benim adım haseddir, ben insanın kalbinde bulunurum". "Sus! İnsanın kalbinde îmân bulunur ve şefkat ve merhamet bulunur" deyince, "Doğru söylüyorsun yâ Âdem, hangi kalbden îmân, merhamet, şefkat giderse, o kalbe ben hâkim olurum". Demek ki îmân girdi mi kalbe, orada şefkat ve merhamet, orada Allah'ın sevdiği huylar ve sıfatlar bulunur. Ama girmede mi îmân kalbe, işte o kalbde kibir de bulunur, ucub da bulunur.

Birincisi kîndi. İkincisi kibirdi. Üçüncüsü riyâ, mürâîlik, riyâkârlık. Kendisini halka sofu göstermek, ibâdetli göstermek. Fakat aslında öyle değil. Hilekâr, sahtekâr. Tesbîhini, namazını, haccını, halkı soymak için âlet olarak kullanan kişidir. Mürâî. Allah'a inancı yokdur onun. Kullar ona cömert desinler diye, kullar ona sofu desinler diye, kullar ona hacı desinler diye. Riyâda şirk-i hafî vardır. En büyük suçlardan bir tânesi budur. Şirk-i hafî demek yani Allahu Teâlâ'yı tevhit ederiz, Allah'ı şirkden berî kılarız, mürâî olan kişiler, müşrikdir, şirk-i hafî vardır riyâda.

Dördüncüsü ucub. Bu ekseriyâ câmiye devam eden sofularda bulunur. İbâdetine güvenme. Namazına, orucuna, zekâtına güvenme. Herkesi kendinden dün görme. Kendisini ehl-i cennet sayar. Halbuki ibâdullahın hepsine merhamet nazarıyla bakacağız, hiç kimseyi ayıplamayacağız. Birine bakacağız şükredeceğiz, birine bakacağız fikredeceğiz. Meselâ gazetede okuyorsun, bir adam bir adamı katletmiş, parası için. "Vay denî herif!". Sakın deme böyle bir şey. Hemen Allah'a sığın. O adamın yerine Allah seni kullanabilir. "Efendim, bugüne kadar ben nâmuslu yaşadım". Bugüne kadar nâmuslu yaşadın ama yarın ne olacağın malûm değil. Kader geldiği vakitte, Allah insanın aklını alır, insana o fiili işletir, sonra aklını iade eder. Hep yapanlar, yaptıktan sonra, "Eyvâh! Ben ne yaptım!" diyorlar ama iş işden geçiyor. Onun için ayıplamak yok. Birine bakacaksın fikredeceksin, birine bakacaksın şükredeceksin Allahu Teâlâ'ya. "Amân Yâ Rabbi, beni bu işde kullanma, sana sığınırım Yâ Rabbi" diyeceksin Allah'a. Kimseyi ayıplamayacaksın. İffetsizi de, ırzsız da, hırsız da, dolandırıcıyı da ayıplamayacaksın. Aklını Allah alır, sana o işi irtikâb etdirebilir.

Söyledik ya, akşam evliyâ olan sabahleyin kâfir olabilir. Kalbler Allah'ın yed-i kudretindedir. Allah kalbleri istediği gibi çevirir. İbâdetine güvenmeyeceksin, Allah'a güveneceksin, Allah'ın

rahmetine. Cennât-ı âliyât ibâdetle değil. Cehennem de kabahatle değil. Herkes yaptığını görür. Allah'ın cennât-ı âliyâtı Allah'ın fazl u keremiyledir. Yaptığın ibâdetle Allah'a ne gibi bir iyilik edebilirsin? Allah'a ne gibi faydası vardır yaptığın ibâdetin? Hiçbir faydası olmaz. Küfr ü dalâletde dolaşsan, Allah'a ne gibi zararın var? Herkes kâfir olsa, Allah'a ne zararı var? Herkes âbid, mümin, muvahhid, Allah'a ne faydası var? Herkes yaptığını göreceklerdir. Ucub, ibâdetine güvenmekdir. İbâdetine güvenmeyeceksin, Allah'a güveneceksin.

Sana bir kıssa anlatacağım, derse nihâyet vereceğim. Çünkü hava sıcak. Belki defalarca anlatmışımdır, fakat gene tekrarında fayda vardır. Şeyh Mansûr Hazretleri vefat ediyormuş. Meşhûr bir veliyyullah bu. Seksen küsur yaşında, saç sakalı ağarmış ve beli bükülmüş. Ve ömrünü de böyle kötülükde, fenâ yerlerde, Allah'ın sevmediği yerlerde geçirmemiş. Gençliğini Allah yolunda yıpratmış.

Çünkü Cenâb-ı Hakk soracak sana, dört sorusu var Allah'ın. Bir sorusu, "Parayı nereden kazandın nereye sarfetdin?". Sana bunu ikrâr etdirecek. "Parayı nereden kazandın nereye sarfetdin?". İki, "Ömrünü nerede yıpratdın?". Tâatda mı, masiyetde mi? Üç, "İşitdiğin ilimle ne amel etdin? Sana Peygamber gönderdim, onlara vâris olan ulemâyı gönderdim, sana tebliğ etdiler. Bu işitdiğin ilimle ne amel etdin?". Bana da soracak, sana da soracak. Sana var, bana yok değil yani.

Uyuma! Ben hiç uyumadım gece. On dakîka dahî uyumadım. Öyle hemen havanın sıcaklığı ile yumuşarsan yarın harb zamânı olur günlerce uyumayacağız, aç kalacağız. Metîn ol! Allah'ın huzûrundasın ya! Hemen böyle yumuşamak da ne oluyormuş! Topla kendini! Bir zaman gelir, günlerce aç kalırsın, uyuyamazsın. Bu yaşadığın devrin, bu yaşadığın zamanın kadr u kıymetini bil! Bu nimet Allah'ın nimeti. Balık suda yüzdüğü halde, sudan haberi olmadığı gibi, biz de nimet içinde yüzüyoruz ama içinde bulunduğumuz nimetden haberimiz yok. Hep yok diye ağlanıyoruz. Allah sıhhatini alsa ne yapacaksın? Dışın ağrısı sabaha kadar uyuyamazsın. Suyu içerken rahat etdin, ya çıkaramazsan ne olacak? Ekmek bulamıyorum diye ağlanıyorsun değil mi? Peki ekmek buldun yedin, ya çıkaramazsan ne olacak? Varda darda Allah'a hamd u senâ et. Metîn ol biraz. Kendine çeki düzen ver. Öyle şey olur mu, uyumak ne demekmiş! On dakîka dahî uyumadım ben bu gece, hiç uyumadım. Kendimi medh için konuşmuyorum yani, sana önder olayım diye söylüyorum. Estağfirullahe'l-azîm.

"Gençliğini nerede yıpratdın?". Bu dört soru var. Her imtihanın soruları gizlidir. Hocanın karşısına çıkarsın, sana dört soru soracak yâhud on soru, yüz soru soracak, ne soracağını bilmezsin. Allah diyor ki, "Dört soru soracağım, ilân ediyorum sorularımı, cevabını buradan hazırla" diyor.

Parayı nereden kazandın nereye sarf etdin? İşitdiğin ilimle ne amel etdin? Gençliğini nerede yıpratdın? Ömrünü nerede harcadın? Dört soru. Cevabını hazırla. Hiçbir kimsenin ayağı bir yerden bir yere gitmeden, herkes bu dört sorunun cevabını Allah'a verecektir.

"Harâmdan kazandım, helâla sarf etdim". Cehenneme, nâra. Makbûl değil. "Helâldan kazandım, harâma sarf etdim". Gene cezâyâ çarpdırıldın, cezâdasın. "Harâmdan kazandım, harâma sarf etdim". Daha berbat. "Helâldan kazandım helâla sarf eyledim". O vakit makbûl.

Helâlından kazanacaksın, alnının teriyle böyle. Zâten alnının teriyle kazanırsan parayı, sefâhate veremezsin, isrâfa veremezsin. Ekseri bakınız, babadan kalan mallar, isrâfa gider. Kazandığını veremezsin kolay kolay. Ama babandan kalmış, terlemediğin için onu hemen sarfedersin. Onun için harâmdan kazananlar ekseriyâ mallarını isrâfa sarf ederler, sefâhate verirler. Harâmdan kazanıyor çünkü. Hiç umursadığı yokdur. Kırk para için çalış bir saat, belin bükülsün, alnın terlesin, o parayı elinle verirken düşünürsün bir defa.

Haydi anlatmadan geçmeyeceğim, anlatacağım.

Bir adamın çocuğu var, hayırsızmış. Babası para veriyor, çocuk harcıyor. Babası para veriyor, çocuk harcıyor filan. Meselâ günde üç lira beş lira bir tahsîsât yapmış evlâdına, böyle veriyor. Bir müddet sonra babasına söyleyemiyor, eski devirde bu hâdise, annesine söylüyor. "Anne, babam biraz parayı artırsın, yetişmiyor bana" diyor. Çünkü pahalı yerlere gitmeye başlamış. Babasına söylemiş annesi, "Hayır arttırmam" demiş. "Vermezse ben de onun evlâdı olmam" demiş. Mücâdele başlamış. "Anne, sen ondan ayrıl ben sana bakarım" demiş. Kadın demiş, "Nasıl bırakayım babanı evlâdım! Senin velînimetin, senin sebep-i hayâtın o. Sonra bugüne kadar bize bakdı o, iffetimizi ırzımızı o korudu bizim". "Ama bana para vermiyor" demiş çocuk. "Ben sana vereyim" demiş, annesinden para almış. Anne merhametli çünkü. Gene sefâhate gitmiş. Adam farketmiş, çağırmış karısını, "Bir daha iştirsem oğlana para verdiğini, sana da vermem parayı ve seni boşarım" demiş, "Vermeyeceksin!". Oğlan mırıldanıyor filan, en sonunda babası çağırmış, "Gel bakayım buraya, git bana bugün beş lira para", yâhud beş kuruş yâhud yüz para, o devirde neyse, bugün için söyleyeyim, "beş lira, on lira bana getir, sana istediğin yevmiyeyi vereceğim. Nereden ama? Çalışıp getireceksin o parayı bana. Komşudan ödünç istemeyeceksin. "Peki" demiş çocuk, dışarı çıkmış. Bakmış bir ihtiyar adamın elinde bir bavul, dinlene dinlene gidiyor. "Efendi amca" demiş "nereye gidiyorsun?". "Köprü'ye" demiş adam. "Müsâade eder misin taşıyayım senin bavulunu?". "Hay hay evlâdım" demiş, "ben de hammal arıyordum zâten" demiş, "Hay Allah senden râzı olsun" demiş. Çocuk omuzlamış bavulu, ihtiyar adamla beraber Köprü'ye götürmüşler, bavulu koymuşlar vapura. Adam da çıkarmış kendisine beş lira yâhud on lira bir para vermiş. Almış parayı götürmüş babasına, "İşte" demiş, "baba, alnının teriyle kazandım. Yemîn ederim ki kimseden istemedim, çalışdım, hammallık yaptım, bu parayı getirdim" demiş. "Âferin evlâdım" demiş babası, almış parayı, soba yanıyormuş, açmış sobanın kapağını, içeriye parayı atmış. "Ne yapıyorsun baba!" demiş, "benim kazandığım parayı". "Ulan kerata!" demiş, "hep benim verdiğim paraları sen böyle isrâf etdin, ne olmuş yani". "Ama ben terledim kazandım". "Yaaa! Gördün ya işte, ben verdiğim vakitte, terlemediğin için parayı istediğin gibi isrâf ediyordun". Bavulu taşıyınca, paraya kıyamamış. Acaba anlatabildim mi, ne demek istediğimi? Ekseri sefîh olan kişiler, harâmdan kazanan kişilerdir. Onun için helâlden kazanıp helâla sarf edenler, onlar ehl-i cennetdirler.

Şeyh Mansûr Hazretleri ömrünü ibâdetde geçirmiş, kötü yerlerde dolaşmamış. Ağlıyor.

Malûm ya efendim, az yaşa çok yaşa bir gün ölümün eşiğine varacağız. Hepimiz! Gelin girmedik ev var, Azrâil'in gelmediği ev yokdur. Hepimize gelecek. Allah îmândan, Kurân'dan ayırmasın. Cenâb-ı Hakk kötü yollara göndermesin. Îmânla göçelim, Allah'a öyle vâsıl olalım. Îmânsız göçersek felâketdir.

Demiş, "Evlâdım, ecel yaklaştı bize". Ağlıyor Şeyh Mansûr. Büyük veliyyullahdan birisi. Oğlu dedi, "Babacım, sen sefâhatde geçirmedin ki ömrünü. Ne parayı harâmdan kazandın, ne harâma sarf etdin, ne vücûdunu sefâhatde eskitdin. Ben seni küçüklükden beri biliyorum, seni hep ibâdetli gördüm, geceleri bile doğru dürüst yatağa yatmazsın, uyumazsın. Ağlaman niye? Ağlamak bize düşer" dedi. "Bu kadar ibâdet ve tâatınla Allahu Teâlâ sana merhamet etmezse, ya bizim hâlimiz nice olur?" dedi. "Yok evlâdım" dedi, "bildiğin gibi değil. Ölüm çok şiddetlidir, ne olacağımız malûm değildir" dedi ve Şeyh Mansûr vefât etti, göçdü. Hepimizin göçeceği gibi.

Gençliğine güvenme yavrum, çabuk geçiyor, ilkbahar gibi. Hop bir de bakarsın ki yıllar geçivermiş, belin bükülmüş, gözün görmüyor. Aklın başında iken, belinde kuvvet varken, hemen hizmet kemerini beline bağla, Allah'a ibâdet ve tâatda bulun. Gencin ibâdeti ile ihtiyârın ibâdeti bir değildir. Zayıf müslümanın ibâdeti ile kavî müslümanın ibâdeti bir değildir. Allah Resûlü buyuruyor ki, "Ümmetimden iki zümreye büyük muhabbetim vardır. Biri, "Genç yaşında Rabbine ibâdet eden müminleri, sâlih gençleri severim" diyor Resûlullah Efendimiz, Cenâb-ı Muhammed Mustafâ. İkincisi kemâle gelmiş, artık anlamış yaptığı işi, nedâmet ediyor, tövbe istiğfâr ediyor, artık yapmayayım bu fenâlığı, bu fenâlığın sonu yok diyor.

Hani bir kısmı da var, "Hocaefendi, elhamdülillah rakıyı bıraktım". "Peki nasıl oldu o iş?". "Hastalandım, bırakmasaydım ölecekdin". Ayol rakı seni bırakmış, sen rakıyı bırakmamışsın. İsteğin, arzun olduğu hâlde terk edeceksin, fenâlık yapmayacaksın. Fenâlığa kâdir olduğun hâlde yapmayacaksın. Yoksa doktor sana yasak etmiş, hastalık mâni olmuş, sen rakıyı öyle bırakmışsan, sen rakıyı bırakmadın, rakı seni bıraktı. Olmaz öyle şey. İçkiyi miçkiyi ağzına koyma, yakışmaz müslümana. Yaptınsa, nâdim ol. Allah günahları affedicidir. Hiç de üzülme, yani kalbinde şekk ve şübhe olmasın, "Acaba Allah beni affeder mi?" diye. Kumların sayısı kadar, denizlerin katresi kadar, şemsin zerresi kadar günahın olsa, hakkıyla Allah'a tövbe edersen, Allah'a dönersen, Allah günahları affedicidir. Hattâ affetmekle bırakmaz. Hakkıyla tövbe edersen, Allah der ki, "Günahlarını silin o kulumun". Melekler silerler defterden. Bu, saltanat-ı ilâhiyye. Melekler defterden silerler. Sonra Allah emreder ki, "Mâdem ki döndü, yaptığı suçlar kadar defterine sevap yazın".

Binâenalâzâlik, hemen tövbe etmeli. Genç yaşında insan ibâdete başlamalı. Kabahatden sâlim değiliz hiçbirimiz. Allah hatâ etmez, Resûlullah hatâ etmez. Ondan gayri hocası da, hacısı da, şeyhi de, herhangi bir kimse de suç işleyebilir, günah irtikâb edebilir. Ama insan yaptığını anlamalı ve Allah'a dönmeli. Acaba anlatabildim mi müslümanlar? Yani siz günahkârsınız, ben temizim manâsına değil. Vücûdumuz bir günahdır çünkü. Hakk'ın rahmetine muhtaçız. Ama insana lâayık olan nedir? Hemen yaptığından dönmelidir, bir daha yapmamalıdır o işi, öyle cezm ü kasd etmelidir, Allah yoluna yürümelidir.

Aman hukûk-ı ibâddan kaçınınız! Kul haklarından kaçınınız! Geçiyoruz.

Şeyh Mansûr göçdü, hepimizin göçeceği gibi. Bir iki gün sonra oğlu rüyâda gördü, babasına sordu. Sen de anneni babanı görürsün ama soramazsın. Sordururlarsa sorarsın rüyâda. Dedi, "Baba, Allah sana ne muamele eyledi?". Şeyh Mansûr buyurdu ki, "Ölümün acısı kitaplarda gördüğümüz gibi değilmiş" dedi, "daha şiddetliymiş, pek şiddetliymiş" dedi. "Sana

da mı?". "Evet, bana öyle oldu. Allah beni huzûruna aldı, dedi ki, 'Ey günahkâr, âsî ihtiyar! Bana ne ile geldin?' diye sordu. Ben cevap verdim kendisine, 'Yâ Rabbi, yetmiş haccım var'. 'O senin yetmiş haccını ben kabûl etmedim'.

Allah dilerse kabûl eder. Namaz kılıyoruz, kabûl ediyor mu bilmiyoruz ki. Oruç tutuyoruz, zekât veriyoruz, sadaka veriyoruz, kabûl eder mi bilmiyoruz ki. Ama ümîdimiz Allah kabûl eder diye. Ümîdimiz böyle. Yalnız namaz kılmakla iş bitmiyor ki, namaz kıldıktan sonra Allah'a duâ edeceksin, "Yâ Rabbi, şu kıldığım namazı kabûl et, yüzüme vurma" diyeceksin. Güvenme değil, bir de kabûlünü Allah'dan isteyeceksin.

'Senin haclarını kabûl etmedim'.

"Sonra döndüm dedim ki diyor, 'Yâ Rabbi, dokuz yaşından itibaren senin huzûruna durdum, boynumu büküdüm, namaz kıldım'. 'O namazlarını da ben senin kabûl etmedim. İşe yarayacak, benim hoşuma giden bir namaz kılmadın sen'. Sonra sadakâtımı söyledim, 'Sadaka verdim, yardım etdim' dedim. 'Kimin malını kime verdin? Ben sana vermesem sen verebilir miydin? Ben sana ver demesem sen verebilir miydin?' dedi".

Herif milyoner ama veremez, imkânı yok! Kendi de yiyemiyor. Görüyorsun ya, benim sözümle değil, gözünle görüyorsun. Milyonları var, ne yiyor, ne yediyor. Kendisi de yemiyor. Bekliyor böyle, üzerine titriyor. Belki kuru ekmekle vaktini geçiriyor, simitle ömrünü geçiriyor. Mutlakâ öleceğini de biliyor kendisi.

'Ben ver demesem sen nasıl verebilirdin?'

"Velhâsıl diyor, bütün yaptığım ibâdetleri saydım. Allah hepsini reddetdi, 'Kabûl etmedim' dedi. O vakit ben acze düşüdüm, boynumu büküdüm, 'Eyvâh! Ben mahvolmuşum' dedim. Allah dedi ki, 'Ey kötü ihtiyar! İbâdetlerini kabûl etmedim çünkü sen bana güvenmedin, ibâdetine güvendin. Bana güvenmedin, ibâdetlerine güvenmişdin, onun için kabûl etmedim'. İşte ucub bu. İbâdete güvenme. 'Senin bir hayrın var ki, sen ona hiç kıymet vermedin. O yaptığın hayırdan dolayı seni affedeceğim şimdi. Senin kıymet vermediğin, güvenmediğin bir hayrın var. 'Amân Yâ Rabbi, nedir o affolacağım hayır?'. 'Sokağa diken atmışlardı, dikenini aldın, kenara koydun, müminlerin ayağına batmasın diye. Buna da sen hiçbir kıymet vermedin, buna güvenmedin, onun için seni affetdim' diyor Hazret-i Allah".

Görüyorsunuz ya müminler, ibâdetine güvenmeyeceksin, Allah'a güveneceksin, Allah'a dayanacaksın. Allah'ın rahmetine güveniyoruz. Bütün ömrümüz ibâdetle geçse Allah kabûl etmezse ne yapabiliriz? Elimizde ne kuvvet kudret vardır? İbâdeti yapacaksın, ibâdetden Allah cümlemize zevk versin ama ibâdete güvenme, ibâdete gurur vermesin. Birçok kişileri İblis bununla aldatır. "Bak sen namaz kılıyorsun, sofusun, o cehennemlik o, görüyorsun ya" filan. Herif kendini cennete girmiş gibi görüyor. Halbuki on kişiden başka kimse ben cennetliğim diyemez. Onu da Allah Resûlü haber vermiş, "Siz on kişi, bu dünyâda ne yaparsanız yapın, cennete gireceksiniz" demiş on kişi için. Ebâbekir, Ömer, Osman ve Ali, Saad ve Saîd ve Abdurrahmân ibn Avf, Ubeyd ibn Cerrah, Talha ve Zübeyr, rıdvânullahi aleyhim ecmaîn. Bunlara Aşere-i Mübeşşere derler. "Onunuz ne yaparsanız yapın cennete

gireceksiniz" demiş Peygamber. Ondan gayrı kimse emîn olamaz. Ümîdimiz var Allah'dan. Çünkü müminlere Allah vaad ediyor. Allah vaadinden dönmez.

Şimdi, imânın makarrı kalb. Kalbden ucubu, kibiri, kîni, riyâyı çıkarırsan, kalbden dört tâne necâseti atmış olursun. Üç tâne daha kaldı, haftaya inşâallah anlatacağım.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

Îmân ve Kalb Temizliği

Nasıl ki kirli pis bir hâneye, bir eve, pâdişah yâhud reiscumhur yâhud yüksek mevkîde bulunan kimse gelmediği gibi, girmedeği gibi...Reiscumhurun gireceği evi temizlerler, süpürürler, büyük bir kimsenin geleceği evi süpürürler. Halbuki reiscumhur olsun, pâdişah olsun, paşa olsun, kiral olsun, ne olursa olsun, bizim cinsimizden olan mahlûkdur. Yani evveli vardır, âhiri vardır. Onun da evveli menî, âhiri ölecek toprak olacaktır. Îmân ise bir cevherdir ki, bu cevher ebedî saâdeti hazırlar. Elbet ki bunun bulunacağı mahal, bulunacağı evin tathîr olunması, temiz olması lâzım. Kalb temiz olmayınca îmân oraya girmez. Îmân girmeyince, o vücûd, îmânsız vücûd, hayvan gibi olur, yâhud hayvandan daha ednâ ve eşnâ olur, daha alçak olur, daha denî olur.

Kalbe îmân girmesi için îmânın bulunacağı yerde bulunmayacak olan sıfatların çıkması lâzım. Buna kalb marazı diyorlar, kalb hastalığı, manevî yani doktorların bakdığı kalb hastalığı değil. Manevî maraz, kalb hastalığı. Bunlar yedi tâne. Bunlardan birkaç tânesini bundan evvelki haftalarda size saymışdım. Bugün üzerinde duracağım bir tânesi de ucub, ibâdete güvenme. Kalb marazından bir tânesi de yaptığı ibâdete güvenme. Allah'a güvenmiyor, ibâdetine güveniyor. Geçen hafta buna bir misâl vermiş idik. Halbuki güvenilecek zât-ı akdes, Allahu Zü'l-Celâl Hazretleri. Çünkü hiçbir kimse ibâdet sebebiyle cennete gitmez. Cennât-u âliyât, ebedî saâdet, ebedî nimet, ancak Allahu Teâlâ ve Tekaddes Hazretlerinin yani yerin göğün sâhibinin, bizi halk eden Allah'ın fazl u keremiyledir. Cehennem denilen makarr ki, me'vâ ki, yer ki, bu da günah mukâbilinde değildir, Allah'ın adâletinin tecellîsidir.

Bu âlemden sonraki âlem ki hepimiz o âleme gideceğiz ve gidiciyiz. Bundan yüz sene evvel, bu dünyâ âleminde olmadığımız gibi, bundan yüz sene sonra, içimizde bulunan en küçüklerimiz dahi burada bulunmayacaklar. Ne sen ne ben, hepimiz bu âlemden başka bir âleme gideceğiz. Bu gideceğimiz âlemin iki makâmı var. Ya cennât-ı âliyât, ebedî saâdet yâhud ebedî felâketdir. Bundan başka bir mahal yok. ¹⁰⁶⁰ "فَرِيقٌ فِي الْجَنَّةِ وَفَرِيقٌ فِي السَّعِيرِ". İkiye ayrılacak. İki mahal var. Ya ehl-i cennet, ya ehl-i nâr. Âhîret âleminde ancak îmân, bir de kalb temizliği, kalb-i selîm sâhibi olmak, bunun menfaati var, başka bir şeyin menfaati yok. Îmânın

¹⁰⁶⁰ Sure-i Şûrâ 7

ve kalb-i selîm sâhibi olmanın menfaati var. İşte bu îmân ile ebedî saâdeti alacağız. Yâhud îmân etmeyerek, îmân kalbimize girmedığı hâlde, öyle giderek âhirete, îmânsız çene kapayacağız, ebedî hüsrâna uğrayacağız, ebedî azâb göreceğiz.

"Efendim, giden gelen var mı? Bunu kim haber verdi?" dersin, giden gelen var. Giden gelen bize haber verdi. Muhbir-i sâdık olan Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâm. Allah ona indirmiş olduğu Kurân-ı Azîminin ilmen bildirdiği âyetlerini, peygamberini Mi'râc'ına götürerek, peygamberine gözüyle gösterdi. Peygamberine gözüyle gösterdi.

Meselâ Resûlullah sallallahu aleyhi vesellem buyuruyor ki, "Bir kadını gördüm cehennemde...". Yani olmamış daha, olacak. Allah olacak şeyleri halk edip peygamberine gösterdi ki bize haber versin diye. Bir tânesi bu. "O kadın cehennemde yanıyordu, sordum onun suçunu, niçin bu azâba müstehak oldu. Cibrîl aleyhisselâm bana dedi ki, 'Yâ Resûlallah...

Peygamber bilmediğinden sormadı Cebrâil'e hâ! Cebrâil ile Nebî konuşacaklar ki biz duyalım diye, biz işitelim diye. Allah ile Peygamber konuşur, Allah ile melek konuşur, biz duyalım biz anlayalım diye.

"Yâ Resûlallah, bu kadın bir kediye eziyet cefâ ettiği için dolay bu azâba müstehak oldu. Senin ümmetindendir bu kadın".

Kim acaba? Bilmiyoruz tabî. Haaa ne oldu şimdi? Demek ki mahlûkât-ı ilâhiyyeye azâb etmek yok. Yani azâb eden kişi, onlara eziyet cefâ eden kimse, onun yeri cehennem. Ama kedi. Kedinin kıymeti yok zannetme sakın hâ! Kedinin kıymeti olmasa Allah halk etmezdi. Hakk Teâlâ onu halk eylemiş, bir kıymeti var demek ki. Allah kıymetsiz bir şey halk etmez. Domuzun bile kıymeti var. Domuzun kıymeti var. Kötü kişilerin kıymeti vardır. Kötülüğün de kıymeti vardır. Çünkü kötülük bilinmeyince, kötülüğü görmeyince, iyiliği anlayamayız. Allah her şeyi zıddıyla kâim etmiştir. Ama Allah bizi kötülerden yapmasın.

Şimdi gelelim. Âhîret âleminde, bu âlemden sonraki âlemde, gideceğimiz âlem ki yakın bir zaman sonra. Yani yüz sene evvel bu dünyâda var mıydık? Yokduk. Yüz sene sonra da bu cemaat içinde en küçüğümüzden en büyüğümüze varana kadar yâhud kürre-i ardda bulunan halkın ekserisi ve belki de hepsi, iki buçuk milyar halk mı var, bunların kâffesi, yüz sene sonra yok dünyâ yüzünde. Belki içinden üç beş kişi kalacak, yüz elli sene yaşamış filan böyle. Hepsi âhirete gidecekler. Bunu kimse inkâr edemiyor. İşte bu gideceğimiz âlemde, muhbir-i sâdık bunu haber vermiş, iki makâm var. Ya saâdet güllerini dereceksin, ebedî saâdete ereceksin, cennât-ı âliyâta, veyâhud ebedî hüsrâna uğrayacaksın, ehl-i nâr olacaksın. Ehl-i saâdet olmanın birinci sırrı, îmânı kalbe sokmak ve kalbde îmânı meskûn etmek yani orada sükûn buldurmaktır.

Îmânın kalbe girmesi için, kalbden bu sıfatların çıkması lâzım. Geçen hafta anlatmışdım size. Birincisi, kibir. Kibri atacaksın kalbinden, çıkaracaksın. Hepsinin sırlarını bir mikdar size söyledim, birer mikdar yani hepsini anlatmadım. Kalbde bulunan ucubu, ibâdete güvenmeyi, riyâyı gösterişi atacaksın. Ekserî nâs gösterişdedir. Görsünler, bilsinler diye. Birçok adam câmiye gelir, kendisini namazda gösterir ki halk ona itimâd etsin de halkı dolandırsın diye.

Hepsi bunların, kâffeten âmme, ehl-i nâdır. Çünkü bir ibâdet bir kimseyi Allah'a yaklaştırmıyorsa, meselâ namaz seni kötülüklerden korumuyorsa, Allah'a yaklaştırmaz, belki seni Allah'dan uzaklaştırır. Namazı kıldığın vakitte, hakkıyla Allah'ın emirlerine riâyet edeceksin. Namaza lâıyk bir kul olacaksın yani. Yoksa sôfi elbisesi giymişsin, sakal koyvermişsin, bıyığını düzeltmişsin, saçını uzatmışsin, pantolon giymişsin, şalvar giymişsin filan, kişi içi insan olmayınca, Kurân boyasıyla boyanmayınca, insan olmaz. Belki bu kıyâfetiyle halkı aldatır ki mürâîdir. Mürâîlikde yani gösterişçilikde şirk-i hafî vardır. Ekserî nâs da bu derde mübtelâ olmuştur. Bu manevî derde yani. Gösteriş, göstermek için. "Nereden böyle?". "Câmiden geliyorum". Tesbîhi elinde taşıyor. Misvağını meydana çıkarıyor. Ona sofı desinler diye. Kullar sana ne derlerse desinler. Bana herkes iyi demiş, ben kötü bir kişiymişim, Allah yanında iyi olmam. Kullar bana kötü demişler, Hakk katında ben iyiymişim, kulların kötü demesiyle ben kötü olmam. Onun için herkesin müftüsü kalbindedir.

Kalbini tathîr etmeyince, bu sıfatlardan soymayınca, îmân oraya girmez. Girmeyince de insan hayvan gibi olur, ahmaksa eğer. Akıllı ama tevîksizse o vakit hayvandan daha ednâ ve eşnâ olur. Onun için görüyorsun, bakıyorsun bir vahşî hayvan, bir kişiyi katlediyor, üç kişiyi katlediyor. Bir sefîh insan, Allah'a inanmayan, îmânsız, binlerce kişinin ırz, iffet, nâmusuyla, kaniyla, canıyla uğraşıyor. Hiçbir aslan, hiçbir kaplan, hiçbir pars, hiçbir yılan, onun yaptığı fenâlığı yapamıyor dünyâ yüzünde. Onun için îmânı kalbe sokacağız evvelâ. Îmânın girmesi için de bu sıfatların kalbden çıkması lâzım. Kalb temiz olmayınca îmân oraya girmez.

Bu sıfatlardan bir tânesi de ucub. Bu ucub, ibâdeti güvenme. İbâdetine güveniyor. Halbuki Resûlullah sallallahu aleyhi vesellem ki Peygamber'in abdiyyeti, ibâdetle mükellef olması ve resûllüğünden evveldir. "Eşhedü en lâ ilâhe illallah ve eşhedü enne Muhammeden abduhû ve resûluh".

Bu sözü böyle söylediğin gibi kalbinle de inanacaksın, kalbe indireceksin bunu. "Eşhedü"nın manâsı, gençler size söylüyorum, büyüklerimiz biliyorlar manâsını, "eşhedü", ben şehâdet ederim, "en lâ ilâhe illallah", Hakk'dan başka, Allah'dan başka ibâdeti lâıyk bir mabûd yoktur. "Lâ şerîke leh", şerîki, nazîri yoktur. Ortağı yoktur yani. "Ve eşhedü", ben şehâdet ederim "enne Muhammeden abduhû ve resûluh", Muhammed aleyhisselâm Allah'ın kuludur ve Allah'ın resûlüdür, nebîsidir. Resûlullah'ın abdiyyeti, ibâdetle mükellef olması, risâletinden evvel geliyor. Binâenalâzâlik hangi ibâdetine güveneceksin?

Ekserî nâs böyle. Kötülüğü yapmış kırk sene, elli sene, içki, fuhşıyyât her şeyi yapmış yapmış. Kırkinci senesinde sofı oldu, tövbe etdi, çekildi. Başlıyor halkı kötü görmeye. Başlıyor ibâdetine güvenmeye. Sanki cennetin anahtarını kendi eline aldı. Hiç kimse mekr-i ilâhîden kurtulamaz, Allah'ın mekrinden. Allah'ın mekrinden korkacaksın. Son nefesde ne olacağımız malûm değil. Her namazda, her duâda, her ânda kalbin titreyecek, "Yâ Rabbi îmânımı yoldaş etmezsen ebedî, hayâtım mahv u perîşân olur. Bana îmânımı, ibâdetimi yoldaş et" diyeceksin.

Görmüyor musun namazı? Namazın manâlarını oku. Günde beş vakit namaz var, kırk rekat var. Her rekatda bir defa Allahu Teâlâ Hazretlerine duruyoruz kıyâmına, ¹⁰⁶¹يَا رَبِّ , yâ Rabbi

¹⁰⁶¹ Sure-i Fâtîha 5

ancak sana ibâdet ediyor, وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ, senden yardım istiyoruz". Dikkat et, "Yâ Rabbi sana ibâdet ediyoruz, bu ibâdeti yapmak için senden yardım istiyoruz. Bize bu hidâyeti vermezsen, ibâdet lezzetini tattırmazsan, bizi ibâdetinde kullanmazsan, biz sana ibâdet yapamayız, huzûrundan kovuluruz" diyorsun. "İyyâke na'bûdü ve iyyâke nesta'înü"nün manâsı bu. اهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ, bizi dîn-i islâm'da sâbit-kadem et, beni îmân ile göçür" manâsına, yani "îmânla çene kapayayım ben". Peygamberler titremişler, korkmuşlar. Peygamberler, ulu'l-azm peygamberler! Koskoca Yûsuf Peygamber, تَوَقَّئِ مُسْلِمًا وَالْحَقْنِي بِالصَّالِحِينَ¹⁰⁶² "diyor. "Yâ Rabbi beni îmân ile öldür, sâlihler ile ilhâk et" diyor. Peygamber söylüyor bunu!

İşte Resûlullah, resûller resûlü diyor ki, hangi ibâdetine güveneceksin, resûller resûlü diyor ki, "Sübhâneke mâ 'abednâke hakka 'ibâdetike yâ ma'bûd, ey benim mabûdum, ibâdeti lâîk olan Allahım, sana hakkıyla ben ibâdet edemedim" diyor. Halbuki Peygamberimiz'in ayakları şişmişti ibâdet ve tâatdan. Bir gün oruç tutar, bir gün oruçlarını bozarlar, bazen uzun uzun tutarlardı. Arabî ayların ilk günlerinde, ortalarında, sonlarında oruç tutarlardı. Hazret-i Âişe diyor ki Ümmü'l-Müminîn, "Resûlullah kaç gece benim hânemde kaldıysa, ben gece sabaha kadar uyuduğunu görmedim onun. Hep kalkar, kıyâmında, rûkûunda, secdesinde, 'Yâ Rab Yâ Rab, ümmetî ümmetî' diye yalvarır, Allah'dan ümmetini ister, ümmetinin afv u mağfireti için uğraşırdı. Böyle olmasına rağmen gene, "Sana hakkıyla ibâdet yapamadım" diyor.

Onun için kırk sene elli sene dalâlet çukurlarında dolaşmış herif, sonra bir tövbe istiğfâr ediyor. Güzel, ne kadar güzel tövbe etmesi. Başlıyor kendisine ucub vermeye, ibâdetine güvenmeye. Sanki cennât-ı âliyâtın anahtarı ona verildi. Ne olacağımız malûm değil. Allah hacıya, hocaya, şeyhe filan bakmaz. Nice kerâmetli şeyhler son nefesde îmânsız göçmüşlerdir. Nice ulemâ, cildler dolusu kitap yazmışlar, yazdırmışlar, okutmuşlar, son nefesde îmânsız göçmüşlerdir. Ufak bir şeyden. Ufak bir şeyden. Meselâ hiç kıymet vermediğin bir günah insanın îmânsız ölmesine sebep olabilir. Ufak bir günah! Ufak ufak böyle hiç kıymet vermezsin.

Vakit müsâidse anlatacağım size bir şey, inşâallah gerisini haftaya söylerim. Hava sıcak çünkü.

İslâmlardan birisi esir düşmüş, Avusturya'ya yahud Bizans'a. Kendisi hocaymış. Sâlih bir adammış.

Bazı adam sarıklı olur, fâsık olur. Mesleğini marangoz gibi yapar yani parayı vermezsen imâmlık yapmaz, parayı vermezsen vâizlik yapmaz. Halbuki Resulullah Efendimiz ne para almış, ne pul almışdır. Ancak teblîğât-ı şeriyye mukâbilinde, bütün peygamberler, Efendimiz de dâhil, وَمَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ إِنْ أَجْرِيَ إِلَّا عَلَى رَبِّ الْعَالَمِينَ¹⁰⁶³, ey benim ümmetim ve kavmim, sizden hiçbir ecir beklemiyorum, bir şey beklemiyorum sizden, ancak ecri Allah'dan bekliyorum" demişlerdir.

Bu zât inanmış bir adammış. Esir düşer, esir düşünce kâfir ayırıyor, sanatın ne diye soruyorlar. Çünkü esirleri kullanacaklar, sanatın ne diye soruyorlar. O da demiş ki, "Ben

¹⁰⁶² Sure-i Yûsuf 101

¹⁰⁶³ Sure-i Şu'arâ 127

sarıklıyım, hocayım, dîn adamıyım, rûhânîyim" demiş. Rûhânî diye hıristiyan din adamlarına derler. Rabbânî diye bize derler. Onların anladığı gibi konuşmuş. Öyle deyince, "ne yapalım buna" demişler. "Bunlar domuz yemezler, müslümana eziyet olsun diye, domuz güdürelim hocaya" demişler. Sarayın domuzlarını buna vermişler. Yanında Kelâmullah varmış, bir taraftan domuzu güdüyor, ne yapsın, esîrdir, bir taraftan da ibâdetini yapıyor. İbâdetini yapıyor ve Kurân okuyor filan. Bir gün Kurân okurken, kralın kızı ava çıkmış, nasılsa oraya gelmiş, dinlemiş molların okuduğu Kurân'ı, tesîr etmiş Kurân-ı Kerîm kıza. Arapça bilmediği hâlde, Kurân'ın manâsını anlamadığı hâlde, tesîr etmiş.

Malûm ya, çoğumuz anlamayız ve bilmeyiz fakat böyle olmasına rağmen, Kurân okunduğu vakitte, herkes boynunu büker ve dinler. Îmânî olanlar, îmândan nasîbi olanlar, Hazret-i Muhammed'in kokusunu duyanlar, Kurân'a teslîm olurlar, manâsını bilmediği hâlde. O da dinlemiş, tesîr etmiş.

Meselâ Muhammed ismi tesîr eder insanlara. Başka isimlere benzemez. Süleyman'a, Dâvud'a, İsmâîl'e benzemez. Muhammed ismi konuşulduğu vakitte insanlara gayr-ı irâdî tesîri vardır. Îmânlıya îmânsıza tesîri vardır, Muhammed ismi.

Dinlemiş demiş ki, "Ne okuyor acaba?" demiş yanındaki bulunan lalasına yani mürebbiyesine yâhud hizmetçisine. "Ben sorar öğrenirim" demiş. Gitmişler oradan. O gece kralın kızı bir rüyâ görmüş. Rüyâsında kıyâmet kopmuş. Yani semâlar yıkılmış, insanlar kabirlerden kalkmışlar. Bir zât-ı muhterem, gâyetle nûrlu, nûr gibi parlayan bir makâma oturmuş, kim gidip şefâat dilerse ona şefâat ediyor ve o kurtuluyor. Şefâat etmediklerini nâra götürüyorlar. Kralın kızı da koşmuş o zâta, "Sen ne mukaddes, mübârek insansın, beni de kurtar buradan" deyince o zât demiş ki, "Sen benim dînimde değildin, bana sen îmân etmemişdin, sana şefâat edemem" deyince demiş ki, "Sen kimsin?". "Ben müslümanların peygamberi olan, bütün peygamberlerin seyyidi olan Muhammed Mustafâ'yım". Kız demiş ki Efendimiz'e rüyâda, rüyâ hak ve gerçek, "Ben senin dînini diyânetini bilmezdim, işitmemişdim ki îmân edeyim sana. Ben hıristiyandım. Hıristiyan diyârında büyüdüm, ne Kurân işitdim, ne senin ismini işitdim ben". Demiş ki, "Senin domuz çobanın var, Süleyman, ondan niye öğrenmedin?" demiş. Kız uyanmış ter içerisinde, korkudan titriyor böyle.

Çok insan var ki mahşerin şiddet ve dehşetini görmüşler, akşamdan siyah saçlı yatmışlar, sabahleyin bembeyaz kalkmışlardır. Rüyâda kıyâmetin kopduğunu görmüşler, akşamdan siyah saçlı yatmış sabahleyin kalkmış, saç sakalı ağarmışdır yani. Böyle olanlar var. Kitaplarda kayıtlıdır, kütüb-i islâmiyyede.

Hemen kaldırmış hizmetçisini, Tabîî sırdaşımı o, "Hemen gidelim Süleyman'a" demiş, "o domuz çobanı olan müslümana". Sabahleyin gitmişler. Kız demiş ki, "Bana Kurân'ı öğret, ben islâm olacağım" demiş. Lalasına tenbîh etmiş, "Bunu kimseye söylemeyeceksin" demiş. Sırdaşı onun. Ve kız hergün av diye gelir, Süleyman'dan Kurân'ı talîm eder. O da onların lisânını öğrenmiş. Ve kız güzel bir müslüman olmuş. Kızı başka bir kralın oğluna verecekler. Kız ağlamış, sızlamış, demiş, "Yâ Rabbi, beni kâfire nasîb etme. Ben bir mümine oldum, beni bir kâfire nasîb etme. Îmânımı da izhâr edemeyeceğim şimdi, beni gavur karısı yapma" demiş. Ağlamış sızlamış. O gece Fahr-ı Risâlet'i görmüş. Demiş, "Kızım, seni âhirete, benim âlemime alacağım. Üzülme, sen kâfire nasîb olmayacaksın. Sen kız olarak, pâkize olarak

âhirete böyle geleceksin". Kız sabahleyin kalkmış, Süleyman'a gelmiş sevinerek, demiş ki, "Ey Süleyman, kardeşim, hocam, mürşidim, ben bu gece Resûlullah'ı rüyâda gördüm, ben âhirete göçeceğim". Süleyman üzülmüş, demiş, "İnşâallah Allah ömür vermiştir". "Hayır" demiş, "arzum oldu, arzum böyleydi" demiş. "Ben öldüğüm vakitte, benim üzerime kırk gün İncil okurlar" demiş. "Ben vasiyetnâme yazacağım, benim rûhumun istirahatı için, müslüman esirlerinden on kişiyi âzâd et diye babama söyleyeceğim. Bir tânesi de sensin" demiş. "Buradan ayrıldıktan sonra, bekle beni, kırkinci günden sonra gel, kabrimi aç, benim üzerime elmaslarımı, altınlarımı gömerler, onların hepsini al, git memleketine, helâl hoş olsun ye, beni rahmetle yâd et" demiş. Vasiyetnâmesini yazmış ve vefât etmiş kız.

Kıral çok severmiş kızını. Vasiyetnâme okunmuş, vasiyetnâme mûcibince, on tâne müslüman esîrini âzâd etmiş. Onların arasında Süleyman'ı da âzâd etmişler. Süleyman beklemiş oralarda kırk gün. Kırk gün sonra gitmiş kabri açmış, altınları, elmasları alsın diye. Bir de bakar, İstanbul'da tahsîl-i ulûm ettiği hocası yatıyor kabrin içerisinde. Söylemişdim ya size geçenlerde. Geçenlerde anlatdım size burada. Şaşırmış. Kabri kapamış. Oradan İstanbul'a gelmiş. Doğru hocasının evine. Kapıyı çalmış. Âilesi çıkmış. "Hocam nerede?". "Sizlere ömür oldu" demiş. "Ne vakit öldü?". Vaktini söylüyor, o kızın ölümüyle beraber, aynı günlerde. "Nerede hocamın kabri?". "Ayvansaray'da". Gece gitmiş, kabri açmış, bakmış ki kralın kızı olduğu gibi orada yatıyor, elmaslarıyla beraber. Elmasları almış üzerinden, kızın üzerine türbe yapmış. Kıral Kızı Türbesi, hâlâ duruyor orada şimdi. Çocuğu olmayan kadınlar giderler oradan gül kopartırlar da, rûhuna Fâtîha okurlar, Allahu Teâlâ oradan çocuğu olmayanlara çocuk ihsân edermiş. Böyle bir 'an'ane vardır.

Sonra düşünüyor, "Bu âlim adam niçin bu hâlde olsun?".

Size anlatmışdım geçen hafta. Adamın biri Medîne'de ölmek istemiş de, sonra bir zât demiş ki, "Oğlum, Medîne'de ölme, Medîne'ye lââyık olarak yaşa" demiş. Kişi nerede ölürse ölsün, lââyık olduğu yere gider. Burada ölüyor, zannediyor musun kabrin içinde duruyor, senin baban, benim babam? Eğer sâlih kişilerse, Hazret-i Muhammed'e lââyık kişilerse Medîne'ye gidiyor. Medîne'de ölüp de oraya lââyık olmayanları başka taraflara atıyorlar. Taşırlar hepsini, yerli yerine gidiyor hepsi. Herkes yerli yerini bulur.

Sonra gitmiş soruyor hocasının karısına, "Hocamın ne gibi kusûru vardı dîn husûsâtında, itikâdında, biliyor musunuz?" demiş. "Namaz mı kılmazdı?" "Kılardı". "Oruç mu tutmazdı?". "Tutardı". "Niçin bunu soruyorsun" demiş kadın. "Bir sır vereceğim onun için bunu soruyorum" demiş. Demiş ki kadın, "Hocanın bir kusûru vardı, mâdem istiyorsun, söyleyeyim bâri. Hocan derdi ki, "Cimadan sonra yıkanmayı Allah farz kılmasaydı". Çünkü güç oluyor yıkanması diye. Bundan dolayı î mânîsiz göçmüş.

Bunu niçin söyledim size? Zerre kadar bir hayır bir adamı cennât-ı âliyâta, zerre kadar da kötülük insanı cehenneme ebedî götürebilir.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

Takvâ ve Dereceleri

Kâlallahu Te'âla fî Kitâbihi'l-Azîz.

Eûzübillahimineşşeytânirracîm.

Bismillahirrahmânirrahîm.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَلْتَنْظُرْ نَفْسٌ مَّا قَدَّمَتْ لِغَدٍ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ¹⁰⁶⁴

Sadakallahü'l-Azîm.

Gönülleri, nûr-ı îmân ile münevver olan, alınları ve yüzleri Rahmân olan Allah'a secde ederek sürûrlanan, kıyâmet gününe inanan, Cenâb-ı Hakk'ın cennetine tâlib, rızâsına râgıb, cemâline âşık olanlar!

Yerin göğün sâhibi, bilinen ve bilinmeyen âlemlerin mâlikî, Allahu Zü'l-Celâl Hazretleri, ahkâmı eskimeyecek olan mektûb-ı rabbânîsinde, Kitâb-ı Kerîm'inde, yüz suhufun, üç kitâbın cem olduğu Kelâmullah'da, ki Kurân-ı Kerîm'dir, Allah'ın kelâmıdır, Allah'ın Kitâbı'dır, bizim de kitâbımızdır, Allah'ın bir ismi mümindir, Allah kendi ismini bizlere vermiş, bizleri kendi ismiyle isimlendirmiş, "yâ eyyüllezîne âmenû" hitâbıyla bizlere hitâb etmiştir. İşte bu Kitâb-ı Kerîm'de ve Sûre-i Haşr'da, bizlere şöyle hitâb ediyor : يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَلْتَنْظُرْ نَفْسٌ مَّا قَدَّمَتْ لِغَدٍ وَاتَّقُوا اللَّهَ.

Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi vesellem, rahmeten-lil-alemîn Efendimiz Hazretleri de bir hadîs-i şerîflerinde bu âyet-i kerîmeyi tefsîrinde, "Re'sûl-i-hikmeti mehâfetullah, hikmetin başı Allah korkusudur" buyurmuşlardır.

Bir kimse iki şeyi unutursa, o adamdan ne dünyâda ne âhirette hayır gelir. Bunun birisi Allah'ı unutmak, ikincisi ölümü unutmaktır. Bir kimse ölümü ve Hakk'ı unuttu mu, o kimse, أُولَٰئِكَ كَانُوا لِنِعْمَةِ رَبِّ هُمْ أَصْلَىٰ¹⁰⁶⁵, yemede ve içmede ve yaşamada insanlar gibi olsa da hakîkatde hayvanlardan daha ednâ ve eşnâdır buyruluyor. Onun için insanların en kerîmi, en yücesini gene Allah tayîn ediyor. إِنَّ أَكْرَمَكُمْ عِنْدَ اللَّهِ أَتْقَاكُمْ¹⁰⁶⁶, Allah indinde en kerîminiz, en yüceniz, en yükseğiniz, en yüksek mevkîyi ihrâz eden, zât cennetine gidenler, Allah'dan korkanlardır buyuruyor Hazret-i Allah Celle Celâluhû Hazretleri.

¹⁰⁶⁴ Sure-i Haşr 18

¹⁰⁶⁵ Sure-i A'râf 179

¹⁰⁶⁶ Sure-i Hucurât 13

Her husûsâtında Allah seni hesâba çekmeden sen kendini hesâba çekerek kıyâmet gününe hazırlan. O hâlde dur ki, yola gideceği günü bilmeyen fakat her ân, yola gitmeye hâzır olan bir kimse, ne durumdaysa o durumda bulun. Çünkü bir kerre dön emri verildi mi, ne tehîr olunur ne tacîl. Yani ne evvele alınır ne âhire, ne sona bırakılır, hemen derhal yolcu olursun. Ve kimin ne olacağı, ne vakit olacağı, nerede olacağı, nerede öleceği, nerede olacağı meçhûl, Allah'ça malûmdur. Meğer ki Hakk Teâlâ kullarından sevdiklerine ölümünün vaktini bildire. Bilenler var. Tabii gaybı Allah'dan başka kimse bilmez. Allah bazı kullarına bazı esrârı fâş etmiş, açmışdır. Bilen söylemez, söyleyen bilmez.

Şimdi, korkular üç kısımdır. Birisi, bir suç işlediğimiz vakitte, Allah bize cezâyı hemen bu âlemde verir. Mümkün müdür? Mümkündür. Dilerse öyle yapar. Meselâ musîbetler üç kısımdır. Enbiyâyâ ve ehlullahâ isâbet eden musîbetlerde onların derecâtı âlî olur ve gâfillere Allah onları gösterir, "Bak, bana hâs olan kullar nasıl musîbetime tahammül ediyor" diye. Ve yine Allah'a mabûdum diyen, "Allah'ı sevdim" diyen, "Allah'dan korktum" diyen kimseye de kendi ittikâsının, kendi muhabbetinin mikdarını gösterir. İmtihân budur. Hani diğer bir âyet-i kerîmede de, Bismillahirrahmânirrahîm, ¹⁰⁶⁷وَلَنَبْلُوَنَّكُمْ بِشَيْءٍ مِّنَ الْخَوْفِ وَالْجُوعِ وَنَقْصٍ مِّنَ الْأَمْوَالِ وَالْأَنْفُسِ ¹⁰⁶⁷"وَالثَّمَرَاتِ وَيَشِيرُ الصَّابِرِينَ". Allah sizi herhâlde malınızla, evlâdınızla, sizi imtihan edecektir. "ve leneblüvenneküm bi şey'in mine'l-havfi", korkuyla. "ve naksin mine'l-emvâli", elinizden malınızı almakla, sıhhatinizi gidermekle. Allah imtihan ediyor, kulunun ne yapacağını bilmediğinden değil, kuluna öğretmek için. Kulunun kendi mikdarını kendine bildirmek yâhud gâfillere ârifleri göstermek içindir. Onun için enbiyâullahâ ve Hakk velîlerine isâbet eden musîbetler, onların derecâtını âlî kılar. Sulehâ-yı ümmet ve îmânlı olan müminlere teveccüh ettiği vakitte musîbetler, mesâib, onların günahlarına kefâret olur, seyyiâtına kefâret olur. Sabrettikleri takdirde. Üçüncü bir musîbet isâbet eder ki, bunlar kâfirlere, Firavun gibi, Ebû Cehil gibi, Şeddâd gibi ve onlara vâris olan kimselere isâbet eder. Bunların azâbları tacîl olunur.

Şimdi ittikâyı alacağız. Cenâb-ı hakk diyor ki, ¹⁰⁶⁸ءَأَمِنْتُمْ مِّنْ فِي السَّمَاءِ أَنْ يَخْسِفَ بِكُمْ الْأَرْضَ فَإِذَا هِيَ تَمُورُ ¹⁰⁶⁸"أَمْ أَمِنْتُمْ مِّنْ فِي السَّمَاءِ أَنْ يُرْسِلَ عَلَيْكُمْ حَاصِبًا فَسَتَعْلَمُونَ كَيْفَ نَذِيرٍ ¹⁰⁶⁹". Ey Allah'dan korkmayanlar! Ey hakkı dinlemeyenler! Kitâb-ı Kerîm'i geriye atanlar, nefislerine kul köle olanlar, şehvetlerinin zebûnu olanlar, dünyâyı, yaşayışı yalnız dünyâ hayâtı bilenler, kendilerini başıboş bıraktı zannedenler! ¹⁰⁷⁰أَيَحْسَبُ الْإِنْسَانُ أَنْ يُتْرَكَ سُدًى". Allah insanı ne dünyâda, ne ölümlükte, ne kabirde, ne mahşerde başıboş bırakır. Dâimâ murâkıbdır, görücü O'dur, bilici O'dur, işitici O'dur.

Bir kısım insanlar Allah'dan korkar, korkar ki dünyâ âleminde başlarına musîbet gelmeye, belâ gelmeye, bir kazâyâ, azâba uğramaya. Bizden evvel geçen ümmetler gibi. Yâhud bizim ümmetimiz gibi.

Dünyâda Resûlullah sallallahu aleyhi vesellemin zuhûrundan sonra gelen insanlar hepsi Hazret-i Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâmın, Resûl-i Ekrem'in, Resûl-i Efram'in, rahmeten-lil-âlemîn olan Peygamberimiz'in ümmetidir. Hristiyan, müslim, gayr-i müslim. Fakat ümmet iki kısımdır. Bir kısım ümmet vardır bu ümmet, ümmet-i davettir. Gayr-i müslim

¹⁰⁶⁷ Sure-i Bakara 155

¹⁰⁶⁸ Sure-i Mülk 16

¹⁰⁶⁹ Sure-i Mülk 17

¹⁰⁷⁰ Sure-i Kiyâme 36

olanlar. Bunlar dâimâ davete müheyyâ olan zümredir . Bunlar da ümmet-i Muhammed'dir fakat davet ediliyor. Biz ise, yani "Lâ ilâhe illallah Muhammedü'r-Resûlullah" diyen bizler, lisân ile ikrâr, kalb ile tasdîk ettiğimiz vakitte, ümmet-i icâbet oluruz Peygamber'e. Peygamber'in icâbetli ümmeti yani. Diğerleri, ümmet-i davet.

Şimdi, Cenâb-ı Allah ümmet-i davete hitâb ediyor, "Semâdaki sizi yere yutdurmasın". Yani buradaki manâ, Allahu Teâlâ'nın kahr u galebesine işâret. Ve o devirde âyet-i kerîme nâzil olduğu vakitte, küffâr-ı hâkisârın bazıları Allah'ı gökde biliyorlar. Bilmiyorlar ki Allahu Sübhânehû ve Teâlâ Hazretlerinin kahr u galebesi, insanların aklının mâverâsında, fakat Cenâb-ı Hakk'ın bilimi ve insanlara yakınlığı, ¹⁰⁷¹ "وَنَحْنُ أَقْرَبُ إِلَيْهِ مِنْ حَبْلِ الْوَرِيدِ", bize Allah can damarımızdan daha yakındır. Bu yakınlık seninle benim aramdaki yakınlık gibi değil. Bu, lisânla ifâde olunmaz, kelimât ile ifâde edilmez. Yirmi sekiz harf bunu söylemeye kâfi değildir. Yirmi sekiz milyon harf olsa, gene bunu katıyyen ve kâtıbeten ifâde edemeyiz, bu sözü, ¹⁰⁷² "وَنَحْنُ أَقْرَبُ إِلَيْهِ مِنْ حَبْلِ الْوَرِيدِ". Bize Allah bizden yakındır. Bazıları O'nu gökde zanneder. Bazıları Allah diye nefesine tapar. Bazısı kasaya, bazısı keseye, bazısı kariya, bazısı nefsi emmâresinin arzularına tapar. Geçiyoruz.

Şimdi, bu âyet-i kerîme küffâr-ı hâkisârın itikâdı üzerine nâzil olmuş. Veyâhud müminler için. Cenâb-ı Hakk'ın kahr u galebesinden nasıl kaçınabilirsin? Semâdan sana taş yağdırırsa ne yapacaksın? Çünkü su yerine Allah ateş yağdırabilir. Allah kumu un, unu kum yapabilir, kâdirdir. Görmüyor musun, ateş sudan çıkıyor, elektrik. İşte sana haber veriyoruz. Yağmur yerine Allah ateş yağdırabilir. Dolu yerine Allah taş yağdırabilir. Şimdi bu bir korkudur insanlar için. Bu makbûl bir korku değildir. Güzel bir korku fakat makbûl bir korku değildir. İkincisi, bu âlemden sonraki akabeler. Ölümün şiddeti...

Eeeeey aklım başımda diyen! Ölüm senin ensende dolaşmakda. Sen zannediyorsun ki ben bunu böyle yaptım, şöyle yapacağım, şöyle yaptım. Bilmiyorsun ki Azrâil'in kılıcı ensende dolaşmaktadır. Az evvel bir söz söyledim. Yola gidecek kimse, ama gideceği vakti bilmeyen, ne durumdaysa, sen o durumdasın. Eşyânı hazırla. Her akşam vasiyetini yaz, alacağını, vereceğini. Hele cebinde para olup da borcunu ödemeyenler zâlimdirler. Hemen ver. Hemen zekâtını öde. Hemen sadakâtını ver. Her kıldığın namazı son namazım diye kıl. Bilmiyoruz. Sözüm size hikâye gelsin müminler, hak ve hakikat söylüyoruz. Ona var bana yok zannetme.

Gidenleri görüyorsun ya, iki türlü bağıyor tabutun içindeki olanlar. Sen duymuyorsun, duyanlar duyuyor. "Bir kısmı beni nereye götürüyorsunuz!" diye bağıyor. Vasiyet etmeyenler, Rabb'e ibâdet etmeyenler, Allah Resûlü'nün sünnetini tutmayanlar. "Bizi nereye götürüyorsunuz, götürmeyin!" diyor. Bir kısmı, "Bizi hemen yerimize tevdi ediniz, takdîm ediniz Rabbimize. O günü bekliyorduk biz". Çünkü ölüm bâbında vuslat-ı cemâl var. Ölüm bâbında Hazret-i Muhammed'in kucağına düşmek var. Müminler için, sâlihler için, sâdıklar için, âbidler için, âşıklar için, muhibler için.

¹⁰⁷¹ Sure-i Kâf 16

¹⁰⁷² Sure-i Kâf 16

İkinci korku, ölümün şiddeti, kabrin vahşeti, mahşerin dehşeti. Hak, gerçek ama "Lâ ilâhe illallah" diyen, "Muhammedü'r-Resûlullah" diyen, Allah rızâsı için başını secdeye koyan için, korku yok! İlân etmiş, ¹⁰⁷³"أَلَا إِنَّ أَوْلِيَاءَ اللَّهِ لَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ". Ey Allah'ın dostları! Ey Allah'ı sevenler! Ey Allah'ın sevdikleri! Sizin için korku ve mahzûniyet yoktur. Ne bıraktığına üzüleceksin, ne gittiğinden yerden korkacaksın. Çünkü sana âgûş-ı Muhammedî açılacak, cennetin kapıları feth ü küşâd olup seni beklemekte zâten. Onun için görmüyor musun Cenâb-ı Mevlânâ'yı? Ölüm gecesi için, şeb-i arûs diyor. Güvey gecesi, güvey girme gecesi diyor. Şeb-i arûsun manâsı o.

İkinci zümre, mahşer gününün şiddetinden, kabrin vahşetinden, ölümün şiddetinden, cehennem nârından korkarlar. Bu da güzel bir şeydir ama bunun daha fevki vardır. Nedir o? "Rabbim bana kulum demezse, Resûl-i Ekrem benden yüzünü çevirirse". Hattâ cennete girsem ne olacak yani. Sâhib-i cennetin seninle arası iyi değil. Yüzünü senden döndürmüş. Bir var, "Ümmetim gel bana" diyor. "Çokdan beri ben seninle beraberdim. Çünkü her namazda, "Es-selâmü 'aleyke eyyühe'n-nebiyy" diyorsun. İçinizde Arapça bilenler var. "Es-selâmü 'aleyke" muhâtabdır. Yani karşındakine söylersin, "Es-selâmü 'aleyke" diye. Uzağa olursa "he" ile ifâde edilir. "Es-selâmü aleyke eyyühe'n-nebiyy". Resûlullah'ın nûrâniyeti ve rûhâniyeti senin karşında, "ve 'aleyküm selâm yâ ümmetî" diyor. Duyana! Görene! Köre ne!

İşte buna verâ diyorlar, verâ. Verâ kısmı takvânın en yüksek mevkii. "Rabbim bana kulum demezse". "Rabbim bana kulum demezse. Ben o ölüm ânında hitâb-ı İzzet'i almazsam". Hattâ bırak ölüm ânını, eğer düşüncen ve kalbin âşinâ ise bu âlemde dahi "ırcı'ı" emrini duymalısın, daha ölmeden evvel ölmelisin. Allah seni hesâba çekmeden sen nefsini hesâba çekmelisin. Ki iki cihân serveri, "Hâsibû kable en tuhâsebû" buyuruyor. "Allah sizi hesâba çekmeden siz kendinizi hesâba çekiniz".

Hani biliyorsun ya, güzel bir kıssa anlatalım öyle geçelim. Hazret-i Mûsâ aleyhisselâm, kelîmullah...

Hazret-i Îsâ rûhullah, Hazret-i İsmâil zebîhullah, Hazret-i Yûsuf cemâlullah, Hazret-i Nûh neciyyullah, İbrâhim halîlullah, Âdem safiyyullah, Muhammed Mustafâ habîbullah. Habîble halîlin manâsını biliyor musun? Habîble halîlin manâsını? Halîl isteyerek Allah'dan alan. İstedliğini Allah'a kabûl etdirip alana halîl derler. Habîb ise, istemeden Allah veriyor, ona habîb diyorlar.

Resûlullah sallallahu aleyhi vesellemi herşeyinden ziyâde sevmedikçe bu neş'e senin kalbine girmez. Çünkü îmân kemâle ermez. Resûl Ekrem buyuruyor ki, "Birbirinizi sevmedikçe îmân etmiş olmazsınız".

Ey müminler! Ey müslimler! Ey muvahhidler! Ey âşık-ı sâdıklar! Birbirinizi sevmedikçe mümin olamazsınız. İmân etmiş olamazsınız Allah'a. Resûl-i Ekrem'i herşeyinizden ziyâde sevmedikçe îmân kemâle ermez. Eğer îmân kemâle ererse neler göreceksin. Bu âlemde neler göreceksin. Bu âlemde ne safâlar süreceksin. Allah cümlemizi îmânı kemâle erenlerden eylesin, kâmil ve mükemmel insanlardan eylesin.

¹⁰⁷³ Sure-i Yûnus 62

Mûsâ kelîmullah giderken bir zât görmüş Hazret-i Mûsâ'yı, demiş ki...

Keseceğim fazla uzatmayacağım, yormayacağım. Ama burada terleyen kıyâmet gününde terlemez. Burada ağlayan kıyâmet gününde ağlamaz. Burada çok gülen orada çok ağlar. Suç yaparken gülenler, o suçun hesâbını verirken çok ağlarlar. Fazla gülme. Güldürürlerse gül. Hakk güldürürse seni gül.

Dedi, "Ey kelîm! Ey Allah'ın kelîmi! Tûr'a gidiyorsun, Rabbinle binbir kelâma. Cenâb-ı Hakk'a sor, ben cennetlik miyim cehennemlik miyim?".

Senin Tûr'un nedir biliyor musun? Hazret-i Mûsâ'nın Tûr'u, Tûr-i Sînâ'ya çıkar, orada Hakk'a hitâb eder, Hakk'la, Allah'la görüşürdü. Senin Tûr'un neresidir? Sana soruyorum. Senin Tûr'un, senin kalbinin merkezi olan fuâdındır, nısfu'l-leyldir. Gece namazındadır Tûr'un. Ey mümin! Uyuma! Konuştuğum söze dikkat et! Gece namazıdır, Tûr'un senin o. Mûsâ aleyhisselâm nasıl konuştuysa Cenâb-ı Hakk ile Tûr'da, senin Tûr'un gece namazıdır, gece. Gece insan sevdiğini aldığı vakitte tenhâlara gider. Allah'ı seviyorsan tenhâlarda Allah ile konuş. Allah'ı zikret, Hakk seni zikredecek. فَاذْكُرُونِي أَذْكُرْكُمْ¹⁰⁷⁴."

Sen gece kalktığın vakitte, herkes gaflet içinde uyuyor, sen Rabbü'l-âlemîn'e "Allahım" dediğin vakitte, "Lebbeyk kulum ne istiyorsun, isteğini vereceğim" diyor. "Tövbe mi ediyorsun, tövbeni kabûl edeceğim. Maddî manevî isteğin mi var, yerine getirilecek. Kapanan kapının açılmasını mı istiyorsun, açacağım senin üzerine. Rahmetimi saçacağım. Habîbim Muhammed'ime seni bahşedeceğim, O'nun sofrasında oturtacağım, civârında iskân edeceğim. Firdevs-i a'lâma alacağım. Cemâlimi göstereceğim" diyor. Allah'a âşık olanlar bu kelimeden zevk alırlar, benim konuştuğum bu sözden.

Geldi Tûr'a Hazret-i Mûsâ aleyhisselâm, binbir kelâmdan sonra Cenâb-ı Hakk hitâb etdi, dedi "Yâ Mûsâ, senin indinde benim bir emânetim var. Niçin emâneti söylemiyorsun?". "Yâ Rabbi, semâda ve ardda ne varsa hepsini bilici sensin. Herşeyi gören sensin. Sen semî'sin, sen basîrsin, sen habîrsin". "O kuluma git söyle, ne kadar ibâdet ederse etsin onu nâra koyacağım".

Bazen Allah kullarıyla şaka yapar. Laf aramızda. Unutma sakın hâ bunu! Nasıl bir kimse sevdiği çocuğun yanağını, kulağını çeker filan böyle onun canını acıtarak biraz onu sever, bazen Cenâb-ı Hakk sevdiği kullarına öyle yapar. Üzülme sakın hâ! Çok mühim!

"O kulumu nâra koyacağım" dedi. Eh, mâlike'l-mülk O, karışılmaz. İstedliğini nârına, istediğini nûruna. İstedliğini dalâlet gönderir, istediğini hidâyete erdirir. Karışılmaz. Hattâ bir adam a'mâl-i sâlihâtı icrâ eder eder eder de cennete girmeye bir şibr kalır, iş kitâba taalluk eder, nâra gider. Resûl söylüyor, sallallahu aleyhi vesellem. Gene bir adam, efâl-i kabîhayı, çirkin efâli icrâ eder eder de hattâ cehenneme bir karış kalır girmeye, iş kitâba taalluk eder, cennete gider. Karışılmaz. Mâlike'l-mülk O. Onun için dâimâ kafanı secdeye koy, "Yâ Rab, beni kulluğundan kovma de". Bunun için ağla. "İhdine's-sırâta'l-müstakîm"e devâm. İstiğfâra

¹⁰⁷⁴ Sure-i Bakara 152

devam. Tevhîde devam. İsm-i celâle devam. Her nefesinde Allah'ı zikreyle. Kaybetmeyeceksin, zarar etmeyeceksin.

Bu haberi aldı Hazret-i Mûsâ aleyhisselâm, müteessir oldu. Nasıl bu haberi verir. Resûl-i Ekrem de öyle söylüyor, "yessirû velâ tuassirû beşşirû velâ tüneffirû, sizler dîni kolaylaştırınız ibâdullahı, zorlaştırmayınız. Sevdiren, ikrâh getirmeyin". Dîni sevdireniz, ikrâh getirmeyiniz. Kötü haberci olma. Hazret-i Mûsâ, mübârek kalb-i seniyyesi, üzüldü bu söze. Peygamber döndü geldi o zâta. "Ne haber Yâ Mûsâ?". "Rabbim dedi ki, o kuluma söyle". "Altını söyleme" dedi, "Allah bana kulum dedi mi, ister cennetine, ister cehennemine koysun, bana bu şeref kâfî" dedi, "mâdem ki kendisine muzâf kıldı".

Fettekullah müminler! Her işinizde, her kelâmınızda, yapacağınız işde söyleyeceğiniz sözler, Hakk indinde makbûl müdür, matrûd mudur yani kabûl edilir mi, redd mi olunur, bunu düşünerek her efâlini, işini böyle yap.

Seyyidinâ Ebâbekir Sıddîk radiyallahu anh, söylemeden geçmeyelim, Seyyidinâ Ebâbekir Sıddîk radiyallahu anh Hazretleri, ağzına taş koyarlardı. Bu bir delilik değil. Aklına gelmesin böyle bir şeyler. Estağfirullah. O sıddîkiyyeti yerin göğün sâhibi ona giydirmiş, sıddîk demişdi. Allah demişdi ona sıddîk diye, o ismi Allah vermişdi ona. Mübârek ağzına taş koyarlar, bir söz söyleyeceği vakitte düşünür, bu söz ind-i ilâhîde mergûb mudur, matrûd mudur. Yani Allah bu sözden hoşnûd olur mu, olmaz mı, redd mi eder, düşünür, ona göre söylerlerdi. Dikkat edersen gene, gırtlak dokuz boğum. Diş var, dudak var, irâde var. Mühim demek ki lisân. Onun için Resûl-i Ekrem buyuruyor ki, "İki etden korkunuz, insanları helâke götürebilir". İki et insanı ya yüceltir, yükseltir, ya yerin dibine geçirir, esfel-i sâfilîne. Nedir o? Biri dil, biri bacak arasındaki bulunan et parçası. Kadın olsun, erkek olsun. Geçiyoruz.

Ey müminler! Dâimâ her işinizde Allah korkusunu arayınız. Allah'dan korkanlar Allah indinde azîz olanlardır. Allah korkusunda reîs olan, imâm olan, cümle peygamberlerin seyyidi olan Muhammed Mustafâ'dır. O kerîmdir O. En çok korkan O. Allah'ı kim ne kadar çok bilirse, Allah'dan o kadar korkar. Ama korkular bu derecelerdir, söylediğim gibi. Kimisi, "Rabbim bana kulum demezse" diye korkar. Kimisi ateşinden korkar. Kimi ölümün şiddetinden korkar. Kimi dünyâda başına gelecek musîbetten korkar. Sen öyle olma. Sen Allah'a Allah olduğu için ibâdet eyle. Çünkü Allah'ı bildinse Allah ile bildin.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtın müstakîm.

Uzun bir ayrılıktan sonra, tekrar Allah bizi sizlerle kavuşdurdu. Tabii bu ayrılışımızın sebebini biliyordunuz. Size onun da müjdesini vereyim. Bu gidişimde yirmi dokuz kişi islâm ile müşerref oldu. (Mâşallah sesleri). Otuz kişiydi, bir kişi döndü, yirmi dokuz kişi islâm ile müşerref oldu, Ümmet-i Muhammed'e katıldı. İzhâr-ı îmân eylediler. (Allah râzı olsun sesleri). Allah cümlemizden râzı olsun. Allah cümlemizi hidâyetden ayırmasın.

Fezkürullah! Fezkürullah! Fezkürullah! İbâdallah! Yevme lâ yenfe'u mâlun velâ benûn illâ men etallâhe bi kalbin selîm. İnnallahe ye'muru bi'l-adli ve'l-ihsâni ve îtâi zi'l-kurbâ ve yenhâ 'ani'l-fahşâi ve'l-münkeri ve'l-bağy, yaizuküm le'alleküm tezekkerûn.

Îmân ve İbâdet

Eûzübillahimineşşeytânirracîm.

Bismillahirrahmânirrahîm.

الْم ﴿١﴾ ذَلِكَ الْكِتَابُ لَا رَيْبَ فِيهِ هُدًى لِّلْمُتَّقِينَ ﴿٢﴾ الَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِالْغَيْبِ وَيُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنْفِقُونَ ﴿٣﴾ وَالَّذِينَ يُؤْمِنُونَ
بِمَا أُنزِلَ إِلَيْكَ وَمَا أُنزِلَ مِن قَبْلِكَ وَبِالْآخِرَةِ هُمْ يُوقِنُونَ ﴿٤﴾ أُولَٰئِكَ عَلَىٰ هُدًى مِّن رَّبِّهِمْ وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿٥﴾¹⁰⁷⁵

Sadakallahü'l-Azîm.

Allah'ı tevhîd eden ve O'nun habîbi, mahbûbu, mergûbu, rahmeten-lil-âlemîn olan, sebep-i hilkat-i Âdem, sebep-i hilkat-i âlem, nûru evvel ba'si sonra olan, Habîb-i Hudâ'yı her şeyinden ziyâde severek îmânını kemâle erdiren, kıyâmet gününe inanan, Hakk'ın cennetine tâlib, rızâsına râgıb, cemâline âşık olanlar!

Duyunuz ve dinleyiniz, kulağınızı benden yana veriniz, işitdiklerinizi hıfz ediniz ve ezberleyiniz, iyice belleğiniz ve âmil olunuz, ihlâs ile yapınız. Duymayanlar sağırdır. Hakk'ı işitmeyenler sağırdır. Her ne kadar baş kulağı işitse dahi Hakk'ı işitmeyen sağırdır. Hakk'ı görmeyen kördür. Burada kör olan âhiretde de kör olacaktır. Zîrâ Cenâb-ı Hakk Kitâb-ı Kerîm'inde ¹⁰⁷⁶ وَمَنْ كَانَ فِي هَذِهِ أَعْمَىٰ فَهُوَ فِي الْآخِرَةِ أَعْمَىٰ وَأَضَلُّ سَبِيلًا buyurmuştur.

Burada Hakk'ı görmeyen derken, baş gözü görmeyen manâsına konuşmadık. Burada Hakk'ı görmeyen, Hakk'ı bilmeyen, Hakk'ı bulmayan, kördür. Kör olduğu için Cenâb-ı Hakk âhiretde de onların gözünü halk etmeyecek, kör olarak haşr edecektir.

Zâten başında düşünmek nimeti bulunan, aklını hayırlı yerlere sarfeden kişiler için bu âlemde birçok âyât u beyyinât vardır. Birçok hayvanlar görürüz, elsiz ve ayaksızdır, yüz üstüne yürürler. Yılanlar, akrepler, çıyanlar, daha nice böyle müz'ic hayvanlar vardır. Acaba Allah bunları niçin halk etmiştir? Yine güzeller, çirkinler, hastalıklılar, sıhhatliler, âfiyetliler, zenginler, fakirler vardır. Acaba Allah bunları niye böyle halk etmiştir? Müsâvî olarak halk edebilirdi.

¹⁰⁷⁵ Sure-i Bakara 1-5

¹⁰⁷⁶ Sure-i İsrâ 72

İyi dinle beni, kulağını benden yana ver. Senin hak ve hakîkate götürececek sözler söyleyeceğim.

Âhirette ne var ise, ister nimet, ister nikbet, Allah bir numûnesini dünyâ yüzüne vermiştir. O yılanlar, çıyanlar, akrepler, yarın âhiret âleminde nâra girecek olanlara musallat olacaktır. Allah onları göstermekdedir. Güzel nimetler de dünyâ yüzünde cennetin bir numûnesidir. İnsan metaini pazara getirdiği vakitte, hepsini birden getirmez, birer numûne getirir, "Bende bundan var" der. Onun için, aklını başını al. Bu semâ, ard, arş, kürsü, cennet, cehennem, melek, kitap, hesap, mîzân, dünyâ ve âhiret, kabir âlemi, âlem-i ervâh yani rûhlar âlemi hep senin için halk olunmuştur. Semânın yıldızlarla süslenmesi, güneşin mahlûkâta hayat vermesi hep senin için olmuştur.

Cenâb-ı Hakk hadîs-i kudsîde buyurur ki, "Ey âdemoğulları! Bütün mevcûdâtı yani ne görüyorsan, ne biliyorsan, ilminin yetiştiği kadar, düşünebildiğin kadar, anlayabildiğin kadar, ne görüyorsan, hepsini senin için halk etdim, seni de kendim için halk etdim". Onun için, senin vazîfen, Hakk için halk olduğundan dolayı, Allah'a abdiyyettir, kulluktur. Allah'ın emirlerine imtisâl, nehiyelerinden ictinâb etmektir. Yani Allah'ın emirlerini tutmak, nehiyelerinden kaçmaktır. Allah'ın yap dediğini yapacaksın, yapma dediğini yapmayacaksın.

"Efendim, ben istediğimi yaparım". İsteddiğini yapabilirsin, bu âlemde sana bu müsâade edilmiştir. Tamâmen hepsini yapamazsın, her istediğini yapamazsın ya. Çünkü herkesin başında bir manevî yular vardır. Biraz kaba tabir ama anlatmak için böyle söylemek lâzım gelecek. Allahu Teâlâ diyor ki, ¹⁰⁷⁷"أَخَذُ بِنَاصِيَتِهَا", bütün mahlûkâtın nâsiyesinden biz tutduk diyor. Boynumuza birer yular geçirmişler, o yuların mikdarını sen bilmezsin. Ne vakit başına bir şey gelirse, oraya kadar sana müsâade ederler yani oradan ileri gidemezsin. Kiminin ipi uzun, kiminin ipi kısadır. Bu manevî bir ipdir. Yani Hakk her kulun âhizesinden yani perçeminden tutmuştur, kiminin ipini uzun bırakmış, kiminin kısa bırakmıştır. Yoksa burada yapılan her amelin, ister iyilik, ister kemlik, her amelin, muhakkak yevm-i cezâda hesâbı ve mükâfâtı yâhud cezâsı vardır. Kurtuluş yokdur. Bir ayak bir yerden bir yere gidemez, dört soruyla karşılaşmadıkça.

- İştidiğin ilimle ne amel etdin?
- Parayı nereden kazandın nereye sarf eyledin?
- Ömrünü nerede yıpratdın, geçirdin?
- Gençliğini nerede kocaltdın?

Dört soru soracaklar. "Efendim, peygamberlere de mi?". Peygamberlere de sorulacak, ümmetlere de sorulacaktır. Âdetullah böyledir. Hükûmet-i rabbâniyye böyle kurulmuştur. Hem enbiyâya sorulacak, hem sana sorulacak. Enbiyâya, "Benim şerîatımı, benim kitâbımı, benim ahkâmımı, benim emirlerimi, kullarıma tebliğ etdin mi?". "Etdim yâ Rabbi, şâhidsin, biliyorsun". Kullara sorulacak, "Enbiyâ-i Kirâm Hazerâtı size şerîatı tebliğ etdi mi, ahkâmı bildirdi mi? Ve peygamberlere vâris olan ulemâ ve evliyâullah da size bu yolları gösterdi mi?". Ya gösterdi dersin, ya göstermedi dersin. Göstermedi deyip inkâr edenlerin, dilleri tutulacak,

¹⁰⁷⁷ Sure-i Hûd 56

elleri konuşacak, ayakları şâhid olacak. Esteîzübillah. Bismillahirrahmânirrahîm. ¹⁰⁷⁸ الْيَوْمَ نَخْتِمُ "عَلَىٰ أَفْوَاهِهِمْ وَتُغْلِقُ أَيْدِيهِمْ وَتَشْهَدُ أَرْجُلُهُمْ بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ". "Biz kıyâmet gününde, ağızları mühürleriz, elleri konuşdururuz, ayakları şâhid tutarız, yaptıklarına". Hattâ fenâlık icrâ ettiğimiz yerler dahi, bizim aleyhimize şehâdet ederler. Vücûdumuzda bulunan a'zânın kâffesi bizim aleyhimize şehâdet edecektir, yâhud lehimize. Namaz kılmışsın, o ard diyecek ki, "Yâ Rabbi, üzerimde namaz kıldı, salât etdi" diyecek. Allah Celle bildiği halde, şâhidle. Ve kâfire hiçbir fırsat vermeyecektir. İnkâra mahal bırakmayacaktır. "Evet, peygamberler bize tebliğ etdi, ulemâ geldi haber verdi, biz bunları tekzîb etdik, öyle bir şey yokdur, siz uydurdunuz, bizi istismar ediyorsunuz, böyle söyledik" diyerek itiraf-ı zünûb etdikten sonra, nâra sevk olunacaklardır.

Ey Efendiler! Ey Gençler! Ey Kardeşler! Ey Yoldaşlar! Allah yolunda yoldaşlar! Resûlullah'ın cemiyetine, sofrasına müştâk olanlar! Hazret-i Muhammed'le oturmak isteyenler! Livâsı altında cem olmak isteyenler!

İslâmdan ayrılmayınız ve islâmın emirlerini yerine getiriniz. Ufak bir noktada dahi islâmdan rücû etmeyin, Allah'ın emrinden dışarı çıkmayınız. Bir ufak noktada, bir zerrede. Senin önderin Allah'ın Resûlü olan Muhammed Mustafâ'dır. Düstûrun da elindeki Kurân-ı Azîm'dir. Onun için, onun yolundan yürüyeceksin, zerre kadar yoldan çıkmayacaksın. Kazâ-yı Rahmânî zuhûr ederse tövbe istiğfâr edersin, Allah sevgili Muhammedinin ümmetlerini afv u mağfiret edebilir, eder. Geçiyoruz.

Vazîfemiz Allah'a kulluk ve abdiyyet. Hakk'ı bilmek, Hakk'ı bulmak, Hakk'la olmak. Zâhirimiz, islâmın emirleriyle, bâtınımız îmân, muhabbet, meveddet, aşk, Hakk korkusu ile süslenecek. Bir kimsenin kalbinde Allah korkusu yoksa, o kimse insan sûretinde hayvandır. Gene kalbinde Allah sevgisi yoksa, o kimse de nâkıs kişidir. Kalbi, aşkullah muhabetullah ile memlû olanların elleri ve a'zâları hepsi nûr neşreder. Mâdem ki kalbde îmân vardır. Yani bir küpün içerisine bal koysak, o küp çatlasa içerden bal sızdığı gibi, bir kalbde ki îmân vardır, muhabbet vardır, meveddet vardır, Hakk korkusu vardır, Allah aşkı vardır, Resûlullah'a aşk u muhabbet vardır, onun elinden, ayağından, dilinden, şerîata muhâlif hareket zuhûr etmez.

Gösteriyoruz. Biz söylüyoruz. Allah şâhiddir. Yarın yevm-i kıyâmette Allah seni ve beni karşı karşıya getirecektir, bana tebliğ ettiğimi soracak sana da tebliğ olundun mu diyecek, sen de cevap vereceksin. Yalnız, biz nâkısız, size Hakk'ın azâbını, Hakk'ın celâlini, Hakk'ın cemâlini, Hakk'ın lutuflarını, hakkıyla anlatamıyoruz. Anlatdıklarımız deryâdan bir katre bile değildir, şemsden bir zerre değildir. Eğer hakkıyla anlatabilseydik, eriyecediniz, eriyecediniz.

Hani bir veliyullah geçiyordu, vâiz efendi cemaata benim anlatdıklarımı anlatıyordu. "Allah dört şeyi sormadan bir kimseyi bir taraftan bir tarafa bırakmaz" diyordu. O veliyullah durdu ve vâize hitâb etdi. "Ey vâiz efendi! Allah'ın soracağı bu sorular muhakkaktır, böyledir. Böyle olmasa da, Allah kula şu soruyu sorsa, 'Ey kulum! Ben seninleydim sen kimleydin?' dese, kul ne cevap verecek?" deyince vâiz düşdü ve Allah'a rûhunu teslîm etdi. Yani bu söz ona o kadar tesîr etdi. Bir daha söylüyoruz. Cenâb-ı Hakk, "Parayı nereden kazandın nereye sarf etdin?", "Gençliğini nerede yıpratdın?", "Ömrünü nerede kocaltdın?", "İşitdiğin ilimle ne amel

¹⁰⁷⁸ Sure-i Yâsîn 65

etdin?" diye soracak. Kime? Herkese soracak. Enbiyâya teblîğ etdiğini, teblîğ olunan ümmete de teblîğ olunduğunu soracaktır. O velî diyor ki, Allah bu soruları sormasa da, şu soruyu sorsa, dese ki, "Ey kulum! Ben seninle beraberdim, sen kiminleydin?". ¹⁰⁷⁹ وَنَحْنُ أَقْرَبُ إِلَيْهِ مِنْ حَبْلِ الْوَرِيدِ. Bir daha. Esteîzübillah. وَنَحْنُ أَقْرَبُ إِلَيْهِ مِنْ حَبْلِ الْوَرِيدِ. "Ey kullarım! Ben size sizden yakınım" diyor Allah. Sen kiminlensin? Allah seninle beraber sen kiminlensin? Düşündün mü bunu?

Gene Hakk diyen kişi erirdi. Bir âlim geçiyordu, bir demirci demir dövüyormuş, örs üzerinde, müezzin de ezân okuyormuş. Ezân esnâsında demirci, örsün üzerine çekicini koymuş ve minâreye ve müezzine şöyle hitâb etmiş, o âlim oradan geçerken...

Bütün müminler velîdir. Velî demek, dost demek, Allah'ın dostu demek. Velîler iki kısımdır. Velâyet-i âmme vardır, velâyet-i hâssa vardır. Her mümin, "Lâ ilâhe illallah Muhammedür-Resûlullah" dedi mi, lisân ile ikrâr kalbiyle tasdik etdi mi, bu adam velîdir. İsmi velîler defterine kaydolunur. Bir de velâyet-i hâssa var. Allahu Teâlâ, velâyet-i hâssa sâhibi olan büyük velîlere, kerâmât-ı kevnîyye, kerâmât-ı ilmiyye, kerâmet-i vücûdiyye ihsân eder.

Şimdi, buradaki zât, yani o demirci, velâyet-i hâssadanmış herhalde. O âlim oradan geçerken, müezzine şöyle hitâb etmiş, "Ey müezzin efendi! Kelâmın hak ama niyetin bâtil" demiş. Bunun manâsı şu. Yani müezzin efendiye aylık vermeseler ezân okumayacak. O manâya söylüyor. Yani maaşla ezân okuyor, onu demek istiyormuş Hazret. Öyle deyince o âlim, anlayamamış bunun inceliğini.

Bazen öyle oluyor. İnsan ne kadar âlim olsa da kavrayamıyor. Allah bildirmeyince kul bilemez. Âlim de olsa bilemez, anlayamaz. Göz sâhibi olsa, baksa, göremez. Kulak sâhibi olsa, işitse, dinleyemez. Kalb sâhibi olsa, anlayamaz. Akılsa, düşüncemez. Hep Hakk'ın elindedir yani Allahu Zül-Celâl Hazretlerinin yed-i kudretindedir, kudret elindedir.

"Sözün hak ama niyetin bâtil" demiş. Yani manâsı şu. "Sana müezzinlikden maaş vermeseler, sen bu ezânı okumazsın". "Sözün hak ama niyetin bâtil". Maaş için yapıyorsun bu işi demek istiyor ama o âlim kavrayamadı, "Nasıl söz o?" dedi. "Ezân okuyan bir müslümana nasıl böyle hitâb ediyorsun?". Dedi, "Efendi, her sözün bir şâhidi vardır. Şâhidsiz söz, şâhidsiz davâ kabûl olunmaz. Tanıksız davâ kabûl olunmaz. İsbât edelim". Çıkdı örsün üzerine, "Allahuekber" dedi, örs eridi, örs eridi. Dedi, "Bu da olmadı" dedi. Neden? "Eğer hakkıyla Allahuekber deseydik, bizim de erimemiz lâzım gelirdi" dedi. Öyle deyince âlim şaşırdı ve şu âyeti okudu demircibaşı, esteîzübillah, ¹⁰⁸⁰ لَوْ أَنزَلْنَا هَذَا الْقُرْآنَ عَلَى جَبَلٍ لَّرَأَيْنَاهُ خَاشِعًا. "مُتَصَدِّعًا مِنْ خَشْيَةِ اللَّهِ وَتِلْكَ الْأَمْثَالُ نَضْرِبُهَا لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَتَفَكَّرُونَ".

Nereden okudum biliyor musun? Sûre-i Haşr'dan. Ezberle! Kafanı boşuna yorma, dünyâ metâi için. Hep dünyâyâ çalışma, öleceksin. Allah'ı ve ölümü hatırlardan çıkarma! İster genç, ister pâdişah, ister paşa, ister kiral, ister hacı, ister hoca, kim ölüm düşüncesini başından çıkarırsa o adam, dalâlete sevk olunur. İki şeyi unutma, Allah'ı ve ölümü. İki şeyi unut, gördüğün fenâlığı unut, yaptığın hayrı unut. Hatırlama onları. Birisinden zulüm gördün mü,

¹⁰⁷⁹ Sure-i Kâf 16

¹⁰⁸⁰ Sure-i Haşr 21

unut onu sen, affet onu ki Allah seni affeyleye. Seni mahrûm edeni sen mahrûm etme. Bir de yapmış olduğun hayrı unut. Kıldığın namazı hesâba koyma, kaleme vurma. "Bu kadar namaz kıldım, bu kadar oruç tuttum, bilmem ne". Allah kabûl etdi etdi, etmedi etmedi. Okuduğum âyetde Allah diyor ki, Celle Celâluhû Hazretleri, "Eğer biz Kurân'ı dağlara inzâl etseydik, indirseydik, sen onu görürdün ki, Allah korkusuyla dağlar paramparça olurdu". Nitekim de Hazret-i Mûsâ aleyhisselâma tecelliyâtda dağlar eriyiverdi. Vaktâ ki Mûsâ Tûr'a gitdi, ¹⁰⁸¹ وَلَمَّا "جَاءَ مُوسَىٰ لِمِيقَاتِنَا وَكَلَّمَهُ رَبُّهُ قَالَ رَبِّ أَرْنِي أُنظُرُ إِلَيْكَ ۖ قَالَ لَنْ تَرَانِي". Kurân'da Cenâb-ı Hakk'ın zâtından. Kelâm-ı Kadîm, mahlûk değil ki. Eridi. Onun için ekseriyâ câmiler çok çabuk eskir.

Rus kıralı demiş ki, Şeyh Şâmil Hazretleri, Rusya'ya esîr düştüğü vakit...

Yirmi üç sene harb etdi Ruslarla. Dağıstan kahramanı Şeyh Şâmil. Fakat müslümanlar, hıristiyanlardan yani Ruslardan dayak yemedi, müslümanların ihânetinden mağlûb oldu, müslümanlar ihânet etdiler. Bunu söylemeden geçemeyeceğim. Çünkü dâimâ bizim kalelerimiz içerden feth olunmuştur, dışardan değil. Bize düşman tesîr edemez. Mâdem ki bizim gönlümüzde "Lâ ilâhe illallah" vardır, düşman içeri giremez. Ancak münâfıklar yapar bu işi. Geçiyoruz, bu kadar.

Fakat kahramanlığı, dürüstlüğü, yaptığı muamelesinden dolayı Çar kendisine büyük iltifat göstermiş, birgün kendisine demiş ki, "Ekseriyâ yıldırımlar câmilere düşüyor, kiliselere düşmüyor" demiş. "Bunun sebebi nedir?" diye sormuş. O vakit demiş ki, "Korkmazsan şimdi gösterelim" demiş, başlamış Kurân-ı Kerîm okumaya. Başlamış kilise sallanmaya yâhud saray. Demiş ki, "Kurân'ın şiddeti vardır. Onun tesiriyle bu iş olur" demiş. Deyince Çar korkmuş, diz üstüne çökmüş. Ehli okursa Kurân'ı, Hakk katına iletirse o işi, işin rengi başka türlü olur. Sen okursun, ben okurum, herkesin okuduğu birdir ama elfazda birdir, manâda bir değildir o. Kıymetde bir değildir, manâda bir değildir. Acaba anlatabildik mi? Sen bir orduya dur desen ordu durmaz, fakat ordu kumandanı dur derse, ordu durur. Meselâ bir tabur. Neden? Rütbeli olmak lâzım. Allah'a sözünü geçirmek için rütbeli olmalı insan. Yani Hakk katında rütbeli olmalı. Geçiyoruz.

Okumuş olduğum âyet-i kerîmede, Allah, "يُؤْمِنُونَ بِالْغَيْبِ وَيُقِيمُونَ الصَّلَاةَ" diyor, şimdi onu söyleyeceğiz. Evvelâ îmân. Îmânsız yapılan ibâdetlerin kıymeti olmaz. İş îmâna bağlıdır. Ama îmânsız bir adam hayırda bulunursa, dâimâ hayırda bulunursa, Allah ona îmânı ihsân edebilir. Ona îmânı ihsân etmezse, oğluna ihsân eder, tohumundan islâm getirir. Acaba anlatabildim mi? Kötü bir müslüman da kötülüklerle, Allah'ın nehiyelerine el uzatmakla, en nihâyetinde îmânını kaybedebilir. Îmânlı dahi olsa, îmânını kaybedebilir. Îmânın hfız ve muhâfazası ibâdet ve tâatladır. Bunun da başında ilk ibâdet, namaz gelir. Namaza hiçbir mahzur yoktur. Hastayım, ihtiyarım, idrarımı tutamıyorum, yelimi tutamıyorum, filan, hiçbir mahzur yoktur. Yarın yevm-i kıyâmetde de Allahu Zül-Celâl ve Tekaddes Hazretleri, her mümini evvelâ hesâba namazdan çekecektir. Onun için müminlere lâıyk olan, evveliemirde zâhirinde ibâdet ve tâatla, bâtınında muhabbetle ve îmân ile olmaktır. Kalbe muhabbet ve îmân girdi mi, ittikâ girdi mi, Hakk korkusu, Allah korkusu, onun bütün a'zâsından mutlakâ Cenâb-ı Hakk'a teslîmiyyet lâzım gelir. Îmân tam oturduysa, îmânın nûru. Bizim mezhebimize göre îmân çoğalıp azalmaz, îmânın nûru çoğalır ve azalır. Bizim itikâd mezhebimize göre.

¹⁰⁸¹ Sure-i A'râf 143

Binâenalâzâlik, mümine lâıyk olan, evvelâ iç âlemini, kalbini temizlemektir, bâtının tathîr etmektir ve îmân nûrunu oraya koymaktır. Îmân nûru oraya girince, elinden hayırdan başka bir şey gelmez. Hattâ îmânı yakîne gelenler, Allah'ın öyle bir mahbûbu yani sevgilisi olurlar ki, o kul, kötülüğe gitmek istese, Allah ona mâni olur, müsâade etmez. Buna tevîk-i rabbânî derler. Allah hangi kulunu severse, ona kötülük yapdırmaz Allah, kötülüğüne mâni olur. O niyet edebilir, kötülük yapmak için, o kötülüğü yapmaya giderken, önüne mâni çıkar. Hattâ mâni çıkmaz, mevâni çıkar yani mâniler çıkar. Allah'a kendini sevdirse. Sevdirmezse, bırakmıştır. "if'alû mâ şî'tüm", "istediğini yap" der. Serbestdir ama hesâbı var.

Mümine lâıyk olan, evveliemirde salâtına dâim olmasıdır. Bak Allah, "يُؤْمِنُونَ بِالْغَيْبِ" diyor, "gayba îmân ederler" diyor. Gayb nedir? Cehennem görmedin ama misâli burada var. Hükûmetin kânunlarını dinlemeyenleri ne yapıyorlar, götürüp hapsediyorlar. Âhiret âleminde Allah hükûmetinin hapishânesi cehennemdir. Âhiretde Allah hükûmetinin hapishânesi cehennemdir. Âhiret âleminde Allah hükûmetinin serbestiyeti, rahatlığı, saâdeti cennettir. Burada da öyle. Hükûmetin kânunlarını dinlemeyenleri götürürler, bir yere hapsederler. Dinleyenleri, itâat edenleri, onlar, serbest, rahat, ticâretleriyle meşgûl olurlar, çalışırlar, ederler, kendi alın teriyle kazanırlar, gülerек eğlenerek kazandıklarını helâliyle yerler.

Ben helâldan bahsediyorum. Öyle içkiyle fışkıyla meşgûl olan adam, "Muhammedîyim" nasıl diyebilir? Allah'ın nazargâhı olan kalbinin yanını meyhâneye çeviren, içkiyle dolduran, Allah'ın sevmediği sıfatlara giren, aklını zâyî edip de konuştuğu söz ile Hakk'ı kıran, Peygamber'e buğz eden, anasına babasına âsî olan, evlâd u ayâlini kıran, ahbâb u yârânını gücendiren kimse, nasıl "Muhammedîyim" diyebilir, "Ben Resûlullah'ın ümmetiğim" diyebilir. Biraz ağır konuşuyorum. Ama dikkat ve insâf et yani bana hak ver. Bak, mir'ât-ı Hakk olan kalb, îmânın makarrı, îmânın karar kıldığı yer, merkezi, bunun yanı midedir. Burayı içkiyle nasıl doldurabilirsin? İçki düştüğü vakitte, akıl zâyî olur. Akıl zâyî olduğu vakitte, ne söylediğini bilmezsin. Akıl nerede, îmân oradadır. Hayâ nerede, îmân oradadır. Sarhoş adam, hayâsız olur. Hayâsını kaldırır atar. Çünkü akı yok, ne yaptığını bilmiyor. Allah'ı kırar. Hattâ bir sarhoşa de ki, içmeden evvel, "Gel buraya, sana şu kadar para vereceğim, gel kâfir ol" de, "Ne yapıyorsun" der, belki seni dövmeye, vurmaya kalkar. İçki içtiği vakitte, bedâva kâfir olur, haberi bile olmaz. Ağzından bir söz çıkar, Allah'ı gücendirir, Peygamber'i darıltır. Şimdi, buna sen nasıl elini sürebilirsin? Soruyorum sana.

Ey ibâdallah! Darılmayın, gücenmeyin. Belki böyle kötü işlere mübtelâ olan arkadaşlarımız vardır. Allah'ın affetmeyeceği günah yokdur. Hemen Allah'a dön ama! Allah'a rücû eyle. Allah'a rücû etmeyince olmaz. Koymayacaksın ağzına. "Efendim, işte bırakmak istiyorum ama yapamıyorum" dersin, ben sana öğretiyim usûllerini. Nasıl terkedeceksin? Evvelâ Allah'dan isteyeceksin terk etdirilmeyi. Allah senin kalbine onu istikrah etdirdi. Evvelâ Allah'a. Sonra içki arkadaşlarını terkedeceksin. O vakit içkiyi terk edersin. Kumarı terkedeceksen, evvelâ kumar arkadaşlarını terk edeceksin. Sâlihler içine gel. Allah'dan korkanların içinde bulun. ¹⁰⁸² "يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَكُونُوا مَعَ الصَّادِقِينَ". Ey müminler! Allah'dan korkunuz, sâdiklarla, dürüstlerle olunuz diyor Allahu Subhânehû ve Teâlâ. Ne işin var senin

ötekilerin içerisinde? Bu tarafa geç. Çünkü sen ne kadar mücâdele yapsan dahi, arkadaşını kıramazsın, belki seni gene kötülüğe götürebilir. Evvelâ onları terkedeceksin.

Evvelâ namaz! Salât. Şimdi salâtın birkaç hadîsini söyleyeceğim. Vakit dar olduğu için kesiyorum. Resûlullah sallallahu aleyhi vesellem haber verdi, "Es-salâtü imâdü'd-dîn. Ve men ekâmehâ fekad ekâme'd-dîn ve men terekehâ fekad hedeme'd-dîn". Sadaka Resûlullah. Namaz, bu dînin direğidir. Kim namazını kıldı, dînini yaptı, dîn binâsını yaptı. Bir daha söylüyorum. Namaz kılmak demek, yalnız başını secdeye koymak mânâsına değildir. Namaz, efâl-i malûme, erkân-ı mahsûsadır, namaz kıldığın vakitte, Hakk'ın menhiyyâtından kaçınacaksın. O vakit namaz seni Allah'a götürür. Namaz kılip, yüz bin tâne fenâlık düşün, halkın rızıkına elini uzat, iffet ırzına bak, olmaz. O vakit Allah'dan uzaklaşırsın. O bir binekdir ki, iyi kullanılırsa seni Allah'a götürür. O bir binekdir ki, seni Hakk'dan ayırıp uzağa da götürebilir. Namaz! Namazı namaz diye kıl. Çünkü ¹⁰⁸³ "إِنَّ الصَّلَاةَ تَنْهَى عَنِ الْفَحْشَاءِ وَالْمُنْكَرِ", "Sizi münkerâtdan, fuhşîyyatdan men eden namazdır" diyor Cenâb-ı Allah Kurân-ı Kerîminde.

"Es-salâtü imâdü'd-dîn". Namaz dînin direğidir. Dîn binâsının direğidir yani temelidir. "Ve men ekâmehâ, her kim ki namazı kıldı, fekad ekâme'd-dîn, dînini ikâme etdi yani dînini yaptı. Ve men terekehâ, kim ki terk etdi, fekad hedeme'd-dîn, dînini yıkdı".

Dinle! Darılmak, gücenmek yok. Kardeşlerim, evlâdlarım! Allah için, Allah nâmına, Resûlullah için, Resûlullah nâmına, islâm nâmına, sizi ibâdet ve tâata çağırıyorum, hakka çağırıyorum, Allah'a çağırıyorum, cennete çağırıyorum, cemâlullah'a çağırıyorum, rızâyâ rıdvâna çağırıyorum. Bak dinle! Eğer Resûlullah'a muhabbetin varsa, "Es-salât kurratü aynî, namaz benim gözümün nûrudur" diyor Resûlullah sallallahu aleyhi vesellem. Peygamber'e âşık olan, Resûlullah'ı seven, O'nun Ehl-i Beytine bağlanan, O'nun ashâbına hürmeti olan, O'nun evliyâsına, ulemâsına hürmeti olan, dîn-i islâma hürmeti olan, Allah dînine hürmeti olan, namazı, Peygamber'in gözünün nûrunu terk etmez. "Efendim, bazen kılamıyorum" dersin, kazâ edersin.

Ey Gençler! Ey ufaklar! Efendiler! Erkekler on iki yaşında farz, kızlara dokuz yaşında farzdır. Ve elinin altında bulunan evlâd u ayâlini döverek, söverek değil, iltifâten, tatlı sözlerle Allah yoluna davet edeceksin ve namaza alıştırıcaksın. Yapmazsan mesûlsün. Yarın yevm-i kıyâmetde en sevgili evlâdın senin yakana sarılacak, "Yâ Rabbi, babam beni âlem-i ulvîden, ulvî bir âlemden aldı, süflî âleme getirmeye sebeb oldu. Fakat süflî âlemde beni terk eyledi, bana ne namazı, ne Allah'ı bildirdi, ne namazı talîm etdi, ne Peygamber'i sevdirdi. Şimdi bana azâbı ver, ben onu hak etdim, biliyorum, kulluğumu düşünmedim, abdiyyetimi tefekkür edemedim. Fakat bu azâbın iki mislini de babama ver. Çünkü bana Allah yolunu göstermedi".

Babalar! Böyle olmasını istemiyorsanız, evlâdlarınıza Allah yolunu gösteriniz. Bu yolda felah var. Allah yolunda felah var. Allah yolunda saâdet var. Allah yolunda selâmet var. Allah yolunda necât var. Ondandır yollar sarpdır, korkunçdur, helâka götürür, ebedî helâka götürür, Allah muhâfaza buyursun.

Yâ Rabbi, bizi Muhammedî getirdiğin gibi, Resûlullah'ın ümmeti olarak ve îmân tâcını

¹⁰⁸³ Sure-i Ankebût 45

başımızdan almayarak, sırtımızdan şerîat libâsını yırtmayarak bizi dîn-i islâmda yaşat, mümin olarak öldür, sâihlere ilhâk et yâ Rabbi.

Aynı âyet üzerinde duracağım biraz daha ama vakit geç olduğu için size kâfi bu kadar. Ve tekrar ediyorum, arkadaşını seviyorsan eğer, kolundan tut câmiye getir. Buraya gelmek mevzûbahis değil. Yalnız bizim câmi mevzûbahis değil. Arkadaşlarınızı mescide alışdırınız. Seviyorsan eğer. Sevmiyorsan, beraber fuhşiyâyta git! Yarın mahşer gününde yaka yakaya sarılırsın, birbirinizden davâcı olursunuz! Allah'ı sevenler, arkadaşlarını sevenler! Onları câmilere getiriniz, Allah yoluna davet ediniz. Tatlı sözlerle. "Haydi bu sefer bize gidelim canım, haydi bizim câmiye gidelim, Cuma'yı beraber kılalım, Cuma'dan sonra sana bir yemek ısmarlarım, beraber yemek yeriz". Bak, ne lezzet duyacaksın, ne safâyâ ereceksin. Arkadaşlarınızı câmiye davet ediniz, hayra davet ediniz. Bunun da müjdesini vereyim size. Böyle bir zât getirirseniz eğer, onun almış olduğu sevap ne kadarsa, Allah size de ayrıyeten aynı dereceyi verecektir. Ama kötüye götürürseniz, onun aldığı belânın ne kadar günahı varsa, aynısını Allah senin üzerine de yükleyecektir. Akli başında olanlara hitâb etdim. İnsâfı olanlara söyledim. Îmânı olanlara hitâb eyledim.

Kardeşlerim! Gün gurûba erişdi. Bir gün gelir Allah diyemezsin, müsâade etmezler, çenen kilitlenir, dilin tutulur. Bir gün secde etmeye kalksan, belin bükülmez, secde edemezsin. O günler gelmeden evvel Allah'a secde et.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin müstakîm.

Nimetlere Şükür

Kâllallahu Teâla fî Kitâbihi'l-Azîz.

Eûzübillahimineşşeytânirracîm.

Bismillahirrahmânirrahîm.

قُلْ هُوَ الَّذِي ذَرَأَكُمْ فِي الْأَرْضِ وَإِلَيْهِ تُحْشَرُونَ * وَيَقُولُونَ مَتَى هَذَا الْوَعْدُ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ * قُلْ إِنَّمَا الْعِلْمُ عِنْدَ اللَّهِ وَإِنَّمَا أَنَا نَذِيرٌ

¹⁰⁸⁴ مُبِينٌ

Sadakallahü'l-Azîm.

Allah'a inanmak nimetine ve lutfuna erenler, Hazret-i Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâma îmân etmek ve O'nun risâletini tasdik etmekle, bu âlemden cennete dâhil olan ve cemâl-i Hakk'ı görmeye lâîk olan müminler!

Allahu Sübhânehû ve Teâlâ Hazretleri bu kâinâtı bir sofraya gibi yaymış ve açmıştır. Ve yarattığı mahlûkâtın kâfiri, mümini, muvahhidi, âşık, sâdık, fâsık, hepsi Allah'ın kullarıdır ve hepsi bu sofraya ilâhiyyeden nimetdâr olurlar. Yani yiyecek rızık bulurlar. İçecek su bulurlar. Yaşarlar. Fakat bu böyle devâm etmez. Çünkü Allah âlemlerin rabbidir fakat ¹⁰⁸⁵ وَالْعَاقِبَةُ لِلْمُتَّقِينَ ", âkıbet, nihâyet, son, ebediyet, saâdet, necât, felâh, müminlerindir, müttakîlerindir.

Yani müttakî demek, bir iş yapacağı vakitte, bu iş Allah'ın indinde hoş mudur, güzel midir, yoksa çirkin midir, aramasını bilen ve Hakk'dan korkarak çirkinliklerden uzaklaşmak, Allah'ın yasaklarına yaklaşmamaktır. Ve Allah'ın emirlerini seve seve başına sertâc etmek ve Hakk yoluna boyun koymaktır ki buna ittikâ derler. Bunun bir fevki daha vardır, ona verâ derler.

Allah müttakîler hakkında Kurân-ı Azîmü's-şânında, Sûre-i Hucurât'da, esteîzübillah, ¹⁰⁸⁶ يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنَّا خَلَقْنَاكُمْ مِنْ ذَكَرٍ وَأُنْثَىٰ وَجَعَلْنَاكُمْ شُعُوبًا وَقَبَائِلَ لِتَعَارَفُوا إِنَّ أَكْرَمَكُمْ عِنْدَ اللَّهِ أَتْقَاكُمْ.

Manâsı, "Ey insanoğulları, sizi bir kadınla bir erkeğin çiftleşmesinden türettim, çoğalttım, kabîle kabîle, millet millet sizi ayırdım. Fakat içinde hiç kimsenin, hiçbir kabîlenin, hiçbir milletin benim yanımda bir mertebesi yoktur, ancak benim yanımdaki mertebesi takvâ ileddir". Allah'dan korkmak ile, Allah'ı sevmek ile.

¹⁰⁸⁴ Sure-i Mülk 24-26

¹⁰⁸⁵ Sure-i Kasas 83

¹⁰⁸⁶ Sure-i Hucurât 13

İşte hutbenin başında okuduğum, "el-hamdü lillahi rabbi'l-âlemîn", Allah kâinâtın rabbidir. Kâfirinin, mümininin, fâsıkının, zâliminin, âdilinin, mutîsinin, âsîsinin, hepsinin Allah rabbidir. Rabbidir ama, ¹⁰⁸⁷ "وَالْعَاقِبَةُ لِلْمُتَّقِينَ", âkıbet, nihâyet, müttakîlerindir, müminlerindir, âşık-ı sâdıklarıdır.

Onun için bir iş yapacağın vakitte, "Acaba benim yapacağım bu iş, Allah indinde makbûl müdür yoksa merdûd mudur" diye düşünmen lâzım gelir. İttikâya dâhil olursan, âkıbetin hayırlı olur. Yani Allah'dan korkmaya. Allah'ın yasaklarına riâyet eder, emirlerine mutî olursan, istikbâlin için çok iyi olacaktır. Yoksa kâfirler ölüm ânına kadar bu sofrayı ilâhiyyeden istifâde ederler. Ölüm ânı geldiği vakitte, sofraya dâhil olur. Ondan sonra nimetler, nikmet olur. Ve hattâ dünyâda yediği nimetlerin her birinin hesabını Allah'a vermekle mükellefdir. Kazandığın para helâl ise, hesabı vardır. Harâm ise azâbı vardır. Yediğin nimetin helâl ise, hesabı, harâm ise, azâbı vardır. Hiç unutma! Hiçbir ferd unutulmaz. Modelsiz ve plansız Allah bizi halk ettiği gibi, bundan sonra halk etmesi daha kolaydır. Allah için müsâvîdir ya, senin anlamaman için söylüyorum bunu. Onun için hepimizin rızkını verdiği gibi, hepimizi Huzûr-ı İzzet'de, Huzûr-ı Rabbü'l-âlemîn'de hesâba çekecek, vermiş olduğu nimetlerin hesabını soracak-dır!

İlk nimet, Hazret-i Muhammed'dir, O'ndan sorarlar, sallallahu aleyhi vesellem. Çünkü Fahr-ı Risâlet Efendimiz yani bizim peygamberimiz, bütün peygamberlerin peygamberi, meleklerin de peygamberi, iki cihânın da peygamberi olan Muhammed Mustafâ, sallallahu aleyhi vesellemden sorulur. Çünkü Hazret-i Muhammed Mustafâ sallallahu aleyhi vesellem, nimetullahdır. Allah'ın en yüce nimeti O'dur. O'na tâbi olan, O'nu seven, O'nun Ehl-i Beyt'ine, ashâbına mutî olan kişiler, doğru cennete dâhil olurlar. O'nu dinlemeyenler, O'na âsî olanlar, O'ndan yüz çevirenler, onların da yolları cehenneme düşecektir.

Cehennem denildiği vakitte, öyle kolay iş değildir yani. İstersen bir dene. Günah işleyeceğin vakitte hatırına getir, ateşe ne kadar tahammül edeceksin, onu düşünerek günah işle. Elini ateşe bas, ne kadar tahammül ediyorsun bakayım. Hattâ bunlar, daha mübtedîler içindir. Âşık-ı sâdikân için Hazret-i Muhammed'in cemâline bir adam hasret olursa, onun için en büyük azâbdır. Yani Fahr-ı Risâlet sallallahu aleyhi vesellem ona cemâlini göstermezse, onu civârında iskân etmezse, Livâ-i Hamd sancağı altında onu cem etmezse onun için daha büyük azâbdır. Anlayan için.

Şimdi okuduğum âyet-i kerîmeden, denizden bir katre, şemsden bir zerre olmak üzere bahsedeceğim. "قُلْ هُوَ الَّذِي" kul hüvellezî", "Habîbim Ahmed Resûlüm Yâ Muhammed, habîbim, mahbûbüm, mergûbüm, resûlüm, mebd-i âlem, sebep-i hilkat-i âlem olan Muhammedim, söyle onlara, kullarıma söyle".

O Allah ki, hiç eskimez, ihtiyarlamaz, kudretinden düşmez. Rabbimiz Celle Celâluhû Hazretleri. O'nun varlığıyla biz varız. Bir "kün" emriyle halk eylemiş, bir "kün" emriyle yok edecektir. Birer birer geldik birer birer gideceğiz. Okuduğum âyet öyle gösteriyor zâten. Her şeye kâdiru kayyûm. Ölülerini diriltir, dirileri öldüren, sıhhatlileri hasta eden, hastalara şifâlar veren, azîzi zelîl, zelîli azîz eden, semâları üzerimize direksiz, kâfirleri yüreksiz halk eden,

kürre-i ardı altımıza döşeyen, bir buğdayın içerisine yüz bin buğday koyan, bahçe bir, bahçıvan bir olduğu hâlde, toprak bir, su bir, güneş bir olduğu hâlde, rengârenk çiçekler veren, ayrı ayrı tatlarla bize taamlar yetiştiren ve ikrâm eden Hazret-i Allah Celle Celâluhû Hazretleri.

Görmüyor musun, hepsi bir tencerede pişiyor. Bahçeyi bir tencere farzet, içerisinde tatlısı var, acısı var, ekşisi var, mayhoşu var, güzeli var, çirkini var. Toprak bir, su bir, güneş bir, harâret bir. Neden acaba rengârenk oluyor, tatları ayrı ayrı oluyor? Halbuki kuvvetler bir olunca hepsinin bir olması lâzım gelirdi. Geçiyoruz.

Bize bunları ikrâm etmiş, ihsân etmiş. Annelerimizin kalblerine bize karşı şefkat ve rahmet vermiş. Babalarımızın kalblerine bizim için merhamet vermiş. İzân vermiş, irfân vermiş, göz vermiş, kulak vermiş, dil vermiş, burun vermiş, el vermiş, ayak vermiş, hâfıza vermiş, akıl vermiş, nutuk vermiş. Vermiş oğlu vermiş. Elbet ki O'na karşı ibâdet ve tâat etmemiz lâzım gelecek. Elbet ki O'na karşı mutî olmamız lâzım gelecek. Elbet ki O'nu dinlemeyenler mutlakâ hesâba çekilecekler ve azâba uğrayacaklardır.

"Habîbim Muhammed, söyle". Sallallahu aleyhi vesellem. "Hüvellezî", O Allah ki, "zeraeküm fi'l-ardi", sizi kürre-i arddan zer edecek. Yani nasıl ki ilkbahar geldi mevrûât meyvasını verdi, sarardı yazın, sonra ne yaptı çiftçiler, mevrûâtı zer etdiler, topladılar yani. Onun gibi bizleri toplayacak. "Hüvellezî zeraeküm fi'l-ardi", bizi kürre-i arddan böyle biçecek.

O'nun bir memûru vardır, ismine Melekü'l-mevt derler. Yani Azrâil aleyhisselâm. Onunla arayı iyi yapmaya çalış. Onların hediyeleri vardır, o hediyeleri hazırla. Sabah namazını kılan müminlerin ölümü kolay olur. Öğle namazını kılan müminler, Hazret-i Melekü'l-mevt'in hediyesini vermiş olurlar.

Namazdan ne haber? Kalbin temiz değil mi? Namaza gelmiyorsun, kalbim temiz diye. Allah emrediyor sana, namaza gel diye, çağırıyor seni. Davetiyesi elinde, görmüyor musun? İşte okudu şimdi müezzin efendi. "Allahuekber Allahuekber, eşhedü en lâ ilâhe illallah, eşhedü enne Muhammede'r-Resûlullah, işte ben Allahım, benden başka tapılacak ilâh yok, Muhammed benim resûlüm ve sevgilim, mahbûbüm, mergûbüm. Ey bana ve habîbim Muhammed'e inananlar! Hayye ale's-salâh, namaza geliniz". Allah çağırıyor, müezzin ağzıyla. Sen hâlâ kalbim temiz diyorsun. Sonra arkasından, "Hayye ale'l-felâh" diyor, "Felâha koşun" diyor. Felâh, felâh! Namazda felâh var çünkü, saâdet var, selâmet var. Sonra, acaba bu daveti kim yaptı? Şübhe ediyorsan, altında imzâsı var, "Allahuekber Allahuekber Lâ ilâhe illallah" diye. Ezân, davet-i ilâhiyye. Müezzinin ağzıyla Allahu Teâlâ okur ezânı. Allah seni çağırır câmiye yani. Hâfızın ağzıyla Kurân'ı okuyan Allah'dır, Celle Celâluhû Hazretleri, sana hitâb eder. Anlarsan eğer. Anlamak lutfuna erdinse.

Öğle namazını kılanlar Melekü'l-mevt'in hediyesini vermiş olurlar. Yani öğle namazı kılan müminlere Melekü'l-mevt güler yüzle gelir. Elinde bir çiçekle gelir, bir gülle gelir. Konuşursun, "Nedir elindeki?". "Bu gülü kokla" der. Koklarsın, tereyağından kıl çeker gibi canın, rûhun bedeninden ayrılır. Öyle olmazsa felâket! Kâfirlerin ölümleri. Allah'ın beyân etdiğine göre

Kurân'da, kâfirlerin, münâfıkların, zâlimlerin ölümleri felâketin büyüğü! ¹⁰⁸⁸ وَلَوْ تَرَىٰ إِذِ الظَّالِمُونَ "Habîbim Ahmed Resûlüm Yâ Muhammed", sallallahu aleyhi vesellem. Allah peygamberine hitâb ediyor, bize söylüyor. "Sen zâlimlerin, kâfirlerin ölümünü bir görsen!".

Sen bakma, rütbesi ne kadar yüce olursa olsun, dünyâ rütbesi, hepsi kabrin hâricinde kalır. Pâdişahı, kiralı, emîri, âmiri, memûru. Kaç fakülte okudunsa hepsinin diploması kabrin hâricinde. Ne kadar para kazandınsa, dünyânın biri ucundan bir ucuna sâhib oldunsa, onların hepsi kabrin hâricinde kalır. Ellerin boş gider âhirete. Ancak Allah diyenler kurtulurlar. Allah'a inananlar kurtulurlar. Resûlullah'a gönül verenler, Resûlullah'a salât ü selâm edenler, Allah'a ibâdet edenler, onlar nimete ererler. Ondandır gayrisi hepsi gitdi, hepsi yalan başdan aşağı, bir hayalden başka bir şey değil, bir rüyâdan başka bir şey değil.

Kabirden kalkdığın vakitte Allah'ın arşının gölgesinde gölgelenmek istiyorsan, İkinci namazını kıl. Câmîye koş.

Ey patron!

*Mal sâhibi mülk sâhibi hani bunun ilk sâhibi
O yalan bu yalan biraz da sen oyalan*

Ey patrona hizmet eden, hizmet gören kişi! İşçi! Senin baban işçi değildi, zengindi. Sonra o fakîr oldu, sen işçi oldun. Ey patron! Senin de baban patron değildi. "Patrondu". Deden patron değildi. Allah zenginleri fakîr, fakîrleri zengin eder, azîzleri zellîl, zellîleri azîz eder. Bir minvâl üzere duran Hazret-i Allah'dır Celle Celâluhû Hazretleri. Onun için ibâdeteye koş. Ebedî sultânlık istiyorsan, ebedî saâdet, ebedî sultânlık, Allah'ın ibâdetine koş. Hiç vaktini boş geçirme. Her nefesde Allah de. Her nefesde. Hiçbir zaman Allah'ı unutma. Ne otururken, ne yataırken, ne kalkarken, ne gizli, ne âşikâr, ne halk arasında, ne münferid kaldığın vakitte. Unutma, O seni görmekde. Sana senden yakın Allah. Eğer zikredersen o da seni zikreder sonra. Diyor ki Allah Kurân'da, ¹⁰⁹⁰ فَادْكُرُونِي أَنذُرَكُمْ , beni zikrediniz ki ben sizi zikredeyim".

Meşrû işlerde "Bismillâhirrahmânirrahîm" demek zikirdir, meşrû işlerde. Gayr-ı meşrû işlerde Besmele çekilmez. Bazı beyinsizler var öyle. Allah'ın menhiyyâtına bir adam Besmele çekse, korkulur ki îmânı elinden gide. Meselâ içki içen bir adam içkiyi Besmele ile içse, îmânı elinden gider. Neûzübillah. İstihzâ çıkar çünkü. Allah'ın harâmına helâl muamelesi yaptığı için dînden dışarı çıkar. Onun için meşrû işlerinde dâimâ, otururken, kalkarken, hattâ yüznumaraya girerken bile dışarıda "Bismillah" deyip içeri girmelidir. Dışarı çıkınca, "Elhamdülillah" demelidir. "Efendim, yüznumaraya da Besmele ile mi gireceğiz?" Evet, Besmele ile tabii. Dışarı çıkınca, "Elhamdülillah" demek lâzım. Tıkanırse eğer iki taraf, yâhud iki taraftan bir tarafı, felâket olur sonra iş. Bütün cihânı versen kurtaramazsın yakayı. Senin haberin yok Allah'ın nimetlerinden. Böyle rahat rahat idrar etmen, su dökmen bir nimettir. Rahat rahat yüznumaraya çıkıp rahatlanan, bir nimettir. Yemek yemen, bir nimettir. O yemeği çiğnemen bir nimettir. Bir yudum suyu yutman bir nimettir. Bir bakıp kâinâtı görmek,

¹⁰⁸⁸ Sure-i En'âm 93

¹⁰⁸⁹ Sure-i Nâzi'ât 1-2

¹⁰⁹⁰ Sure-i Bakara 152

bir nimettir evlâdım. Ağzın var, yemeye kudretin yok, bütün emlâk senin olmuş, neye yaradı. Yedin, dışarı çıkaramadın, o neye yaradı. Soruyorum sana. Allah'a hamd etmeyecek misin hâlâ, Allah'a şükür yok mu?

¹⁰⁹¹ "قُلْ هُوَ الَّذِي ذَرَأَكُمْ فِي الْأَرْضِ", bizi kürre-i arddan Allah zer edecek, toplayacak. Geldiğimiz gibi gideceğiz. Toplandık, dağılacağız. Dâimâ söylüyorum. Toplanan dağılır. Yapılan yıkılır. Doğan ölür. Genç olan ihtiyar olur. Baba olanın babası olur. Merhametli olana merhametli olurlar, "irhamû men fi'l-ard yerhamüküm men fi's-semâ", "Men lâ yerham lâ yurham", merhamet etmeyene merhamet edilmez. Merhamet edene merhamet edilir. Yardım edene yardım edilir. Anaya babaya itâat edene evlâdları itâat eder. Anaya babaya âsî olanlara evlâdları âsî olurlar. İyi dinliyor musun! Hiçbir şey boşda kalmaz. Ne yaptığın ibâdet, ne yaptığın kabahat, ne yaptığın isyân, ne yaptığın merhamet, hiçbir zaman boşda kalmaz, bir gün bir şekle bürünerek senin önüne gelir konur.

Haramdan mı kazandın? O kazandığınla menî mi yaptın beline? Sonra ya zinâda harcarsın onu sen yâhud bir evlâd verirse Allah sana hayırsız olur. Seni döver o, sana itâatkâr olmaz. Seni sevmez. Çünkü harâmdandır onun vücûdu. Harâmdan yemeyeceksin, helâldan yiyeceksin, helâldan kazanacaksın. Helâldan kazandığından seve seve vereceksin. Yiyeceksin, yedireceksin. Bak Allah sana, ¹⁰⁹² "يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا كُلُوا مِن طَيِّبَاتِ" diyor. Yani müslümanlar her şeyin en kötüsünü yiyecekler manâsına değil. En iyi şey senin. Tayyibât senin. Tâhir değil, tayyibât senin. Ama bu demek değil ki Allah'ın men etdiklerine el uzatasın. Yok içki içmek, bilmen ne filan, böyle şeyler yok. Sofranda israf etmemek şartıyla kazancına göre çoluğuna çocuğuna, sevdiklerine, ahab u yârânına, yetimlere, yoksullara, esirlere itâm edersin. Hem de karşılığında teşekkür istemezsin. Çünkü Ehl-i Beyt-i Mustafâ böyle yaptılar. ¹⁰⁹³ "وَيُطْعَمُونَ عَلَىٰ حُبِّهِ مِسْكِينًا وَيَتِيمًا وَأَسِيرًا * إِنَّمَا نُطْعِمُكُمْ لِوَجْهِ اللَّهِ لَا نُرِيدُ مِنكُمْ جَزَاءً وَلَا شُكْرًا". Yetimlere, yoksullara, esirlere yedirdiler. Esirlere, esirlere! Gayr-i müslimlere yedirdiler. Allah için yedirdiler. Müslümansın sen, müminsin, hayvan değilsin. Onlar sana her türlü cezâyı lâıyk görebilirler. Çünkü herkes, bakdığı vakitte, herkesin bakdığı kişi kendi aynasıdır. Bakan kendini görür. O hayvan olduğu için kendisi, mümin onun aynasıdır, hayvanı hayvan görür o. İnsanı hayvan görür. Kendini görüyor çünkü.

"وَيُطْعَمُونَ عَلَىٰ حُبِّهِ مِسْكِينًا وَيَتِيمًا وَأَسِيرًا". Miskîn demek, burnunun sümüğü akan manâsına değil. Akşama yiyeceği olmayan. Kazançsız. Garîb. Çalışmak istiyor. Bir de var ki kendisine dilencililiği, istemeyi âdet edinmiştir. Onların yüzlerinin etleri olmayacak yevm-i kıyâmetde.

Geçen gün ben Eskişehir'e gitmişdim, orada bir meczûba para verecek oldum, parayı kabûl etmedi benden. "Niçin" dedim, "harâm mı benim param?". "Ondan değil" dedi. "Ben annemden işitdim ki" dedi, meczûb söylüyor bunu, "bir kişinin evinde üç günlük yiyeceği varken, yardım kabûl etmek, yevm-i kıyâmetde rezîl olmaya işâretidir, onun için alamam Efendi Hazretleri" dedi. "Al başkasına ver" dedim, "Yok" dedi, "aldım sana verdim" dedi, gerisin geri bana verdi. Acaba anlatabildim mi?

Harâm helâl demeden toplayanlar, karınca gibi birikdirenler, sonra yemeden gidenler!

¹⁰⁹¹ Sure-i Mülk 24

¹⁰⁹² Sure-i Bakara 172

¹⁰⁹³ Sure-i İnsân 8-9

Hesâbını vereceksiniz! Hesâbını vereceğiz. E ne yapalım? Hep zorluk mu? Hayır, islâm dîni kolaylık. Allah'a teslîm oldun mu, Fahr-i Âlem Muhammed Mustafâ'ya sarıldın mı her şey kolaylaşır. Namaz sana zorluk vermez, gusûl abdesti almak zorluk vermez. Gusûl abdesti, namaz abdesti, senin için nimet olur. Allah seni severse eğer. Namazdan istikrâh etmezsin, üşenmezsin namaz kılmaya, koşarsın namaz kılmaya. "Eyvâh!" dersin, "Allah bize namazı farzetmeseydi bizim hâlimiz nice olurdu" dersin. "Nereden etmiş" demezsin. Oruç için de öyle, "Nereden oruç farz oldu" demezsin, "Nereden harb, kîlâl bize farz oldu" demezsin, kerih görmezsin, koş a koş a gidersin. Çünkü Allah kabûl etmiştir.

"**وَالَّذِي تَخْشَرُونَ**". Evet, zer edilir ve ambarlara yerleştirilir. Nasıl çiftçi tarlayı biçdi ve buğdayı ambarlara yerleştirdiği gibi, Allah da bizi birer birer böyle Melekü'l-mevt vâsıtasıyla, söyledim az evvel, zer eder, biçer, bizi ambarlara yerleştirir. İnsanların ambarları neresidir bakayım? Kabirdir. Ekin ambarları, ekin ambarlarıdır. İnsanların ambarları kabirlerdir. Sonra orada kalırlar mı? Kalmazlar. "**وَالَّذِي تَخْشَرُونَ**", bir gün gelir nefha üfürülür, herkes kabrinden kalkar ve huzûrullahâ varır, Allah'a haşr olunur. Bu kısa hayâtın hesâbını Allah'a verirler.

Müttakîler, müminler, âbidler, zâhidler yani Allah'a ibâdet edenler, Allah'ın harâmından kaçınanlar, helâlîna koşanlar, refaha, saâdete, saltanata erişirler. Ellerinden bir daha bu saltanat gitmez. Dünyâda kazanırsın, bir müddet sonra elinden çıkabilir, fakîr olabilirsin. Allah sana öyle bir nimet verir ki, Ey mümin-i sâdık!, Ey âşık-ı kâmil!, Ey Muhammed'e sâdık olan!, öyle bir nimet verir ki bir daha o nimet geri alınmaz. Bir gençlik verir, ihtiyarlığı yokdur. Bir hayat verir, ölümü yokdur. Bir mülk verir, fenâsı yokdur, elinden bir daha alınmaz. Bir güzellik verir, çirkinliği yokdur. Herkesin makâmına göre. Cennât-ı âliyât ve civâr-ı Muhammed Mustafâ, sallallahu aleyhi vesellem. İstiyor musun Cenâb-ı Peygamber'in civârında, Resûlullah'ın civârında iskân olmak? Hazret-i Muhammed Mustafâ ile haşrolmak istiyor musun cennet-i a'lâda?

Cennetin toprakları miskden. Binâlarının taşları, tuğlaları, bir tuğlası gümüş, bir tuğlası altından. Orada güneşin harâreti, kışın soğukluğu yok. Her gün nimetler değişiyor, her arzun ayağına gelecektir. ¹⁰⁹⁴"**وَأَلَمْ فِيهَا مَا تَشْتَهُى أَنْفُسُكُمْ**". Nefsin ne arzu ediyor, onu bulacaksın. Bunu istiyor musun, Allah'dan kork, Allah yoluna başını koy. Burası fânî görüyorsun. Hani deden, hani baban? Gıtdiler. Sen de gideceksin, ben de gideceğim. Toplandık dağılacağız.

Veyâhud ikinci bir yer var. Hükûmet-i rabbâniyyenin, hukûmet-i ilâhiyyenin bir hapishânesi var, ona cehennem derler. Onun derekâtı vardır. Orada katırlar gibi akrepler, hurma ağaçlarının kalınlıkları gibi yılanlar vardır. Namaz kılmayanları namaz vaktinde sokarlar orada. Öyle diyor, bilmem. Allah affetmezse tabî.

Bak ne söylüyorum, bir daha söylüyorum, iyi dinle! Hikâye anlatmıyorum, başına gelecek yakında. Kaç yaşındasın? Yirmi beş, otuz. Otuz sene sonra yoksun, oradasın, benim dediğim yerdesin. Yâhud kırk sene sonra, en fazla yüz sene sonra. Kazık çakamazsın ya dünyâya. ¹⁰⁹⁵"**إِنَّا أَعْتَدْنَا لِلْكَافِرِينَ سَلَاسِلًا وَأَغْلَالًا وَسَعِيرًا**", "Biz kâfirlere, âsîlere, zincirler ve bukağılar ve kelepçeler hazırladık". Okuduğum âyet Sûre-i İnsan'dan. Esteîzübillah. "innâ a'tednâ",

¹⁰⁹⁴ Sure-i Fussilet 31

¹⁰⁹⁵ Sure-i İnsan 4

hazırladık, "İl kâfirîne", kâfirlere. Diğer bir âyetde, "Niçin cehenneme geldiniz?" diye sordukları vakitte melekler, cehenneme giden halka, "Biz aç doyurmadık, Rabbimize ibâdet etmedik, ölüm geldi bize ânsızın, bugün tövbe edeceğiz, yarın tövbe edeceğiz derken, biz buraya geldik, cehennem ehlinden olduk", Kurân-ı Kerîm'deki diğer bir âyet-i kerîmede.

Bak iki yol gösteriyoruz. Hepimizin başında aklı var, beş kuruş zararı, beş kuruş menfaati kollayabiliyoruz, hesâb edebiliyoruz, değil mi? Ebedî saâdet, ebedî felâket. Anlatıyorum size. Biz geldik gidiyoruz, güneş gurûba yaklaştı, ikindiye çoktan geçti bizimki. Senin belki güneşin doğdu henüz saat 11'e varmadı ama bizimki öyle değil.

¹⁰⁹⁶ "قُلْ هُوَ الَّذِي ذَرَأَكُمْ فِي الْأَرْضِ وَإِلَيْهِ تُحْشَرُونَ". Allah sizi ve bizi zer edecek sonra haşredecek, huzûruna çıkaracaktır. Ehl-i saâdet, ehl-i îmân, ehl-i insâf, ehl-i aşk, ehl-i sıdk, onlar Cenâb-ı Peygamber'in sancağı altında. Peygamber'in bir sancağı vardır, ismine Livâ-i Hamd derler. O sancağın altına enbiyâullah, Allah'ın nebîleri de isterler girmek. Enbiyâ yani Âdem, Nûh, İsmâil, İbrâhim, Yakûb, Yûsuf, İshak gibi. İsâ, Mûsâ gibi peygamberler de o sancağın altına girmek isterler, istiyorlar. Hattâ Hazret-i Mûsâ demiş ki, "Yâ Rabbi, beni ulu'l-azm peygamber yapacağına, keşke Ümmet-i Muhammed'den yapsaydın" demiş. İbrâhim Peygamber halîlullah olduğu hâlde, senin makâmına özenmiş. Halîlullah olduğu hâlde! Ve demiş ki, "Yâ Rabbi, benim ismimi onların ağzında, lisânında andır, onlar ansınlar beni" demiş. Salavâtta ismini zikrediyoruz, Âl-i İbrâhim diye.

Sen bu nimete ermişsin, farkında değilsin zenginliğinin. Saltanatının, sultânlığının farkında değilsin. Hâlâ sen orada burada, havâî şeylerin peşinde koşuyorsun. Yavrum! İlbahar geçiverdi, yeşillikler sararıverdi, şimdi ekinler biçiliverdi. Onun gibi ömür, yani çok kısa. "Küllü âtin karîb". Belleri bükülenler, dişleri sökülenler, saç sakalı ağaranlar, onlar da genç ve çocuklar idiler, gençler idi, dinçler idi onlar da. Daha ileri gidelim. O toprak diye üzerine basdığımız toprağın altındakiler, onlar da bizim gibi insandı. Dünyâ malı, metâi için mücâdele yaparlardı, "O senin, bu benim" diye. Hani "Ben rabb-i a'lâyım" diyen Firavun, ne oldu! Orduları vardı, erkân-ı harbleri vardı, o gün için en mükemmel ordulara sâhibdi, Allah onu bir çoban değneği ile, çoban asâsı ile helâk etdi, ordusuyla beraber. Hani "Yer tanrısıyım" diyen Nemrudlar! "Yer Allahıyım" diyorlardı. Onları da mahlûkat-ı ilâhiyyenin gözünde en zayıf, en nahif olan bir hayvan vardır, sivrisinek, Allah onunla helâk etdi. Bu Firavunları, bu Nemrudları geçenler de var, onları da Allah göz görmedik, mikroskop ile teşhis edilmedik, mikroplarla helâk etdi.

Allah dâimâ saltanatında. Müttakîler dâimâ necâtda Müminler dâimâ salâhdâ. Münkirler münâfıklar, helâkdâ. Hangisini istiyorsun? Aklın başında. İki yol gösterdik sana. Birisi a'lâ-yı illiyyîn, biri esfel-i sâfilîn. Biri cehennem, biri cennet. Cennetde Muhammed Mustafâ var. Cennetde Aliyye'l-Mürtezâ var. Cennetde Mûsâ kelîmullah, İsâ rûhullah, Nûh neciyyullah var, Âdem safiyyullah var. Cehennemde Ebû Cehil var, Firavun var, Nemrud var. Hangi tarafa gitmek istiyorsun? Birinde saâdet. Maddî manevî. Birinde felâket. Derekâtı var. Yılanlarıyla, akrepleriyle, bukağılarıyla, zincirleriyle, zebânîleriyle. Diğerinde hûriler, vildanlar, gilmanlar. Hangisini istiyorsun? Bunların her ikisi de hak, olacaktır, olacaktır, olacak!

¹⁰⁹⁶ Sure-i Mülk 24

Cennete koşmak istiyorsan, Hazret-i Muhammed'in çizdiği yola yürü. Dînine sâhib ol. Özünü bil, sözünü bil, ibâdullahı merhametli ol ki Allah sana merhamet ede. Helâlından kazan, helâlına sarf et. Kötülüklere gitme! Allah'ın menhiyyâtını elini sürme! Nihâyeti yok onların. Onların nihâyeti âh u vâhdır. Güzel bir kadına yaklaşırsın, pek hoşuna gider zâhirde ama bir mikrop alırsın, çocuğunun çocuğunda zuhûra gelir. Bak ne söylüyorum, sözümü iyi dinle! Kumara gitme! Birer birer sayalım. Bir ânda yok olur. Kumardan menfaat beklemek, annesinden kadınlık beklemek gibidir yani senin anlayacağın. Öyle şeylerle oynama, evine dahi sokma! "Şaka tarzıyla yapıyoruz". Şaka tarzıyla da yapma! Yangın kıvılcımdan olur, ejderhâ küçük yılandan olur. Fuhşıyyât evvelâ öpmekden olur. Sana saâdet yolu, Hazret-i Muhammed'in açdığı yoldur. O da dîn-i islâmdır, Tarîkat-i Muhammediyye'dir. Herkesin oraya sarılması lâzımdır, onu bırakanlar helâke giderler.

Yâ Rabbi, senin kelâmından ve habîbinin efâlinde cûret edip birçok sözler söyledim, beni dinlemek lutfunda bulunan bu cemaatimin kalblerine şu yapmış olduğumuz dersin tesîrini halk et, ihlâs ile kendilerinin yapmalarını nasîb ü müyesser eyle, bizlere de sözlerimizle âmil olmak nasîb ü müyesser kıl. Ve î mân ile yaşat, î mân ile öldür, sâlihlerle ilhâk et Yâ Rabbi.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtın müstakîm.

Namazı Hakkıyla Kılmak

Kâllallahu Azze ve Cell fî Kitâbihi'l-Azîz.

Eûzübillâhimineşşeytânirracîm.

Bismillâhirrahmânirrahîm.

اللَّهُ (۱) ذَٰلِكَ الْكِتَابُ لَا رَيْبَ ۚ فِيهِ ۚ هُدًى لِّلْمُتَّقِينَ (۲) الَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِالْغَيْبِ وَيُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنْفِقُونَ¹⁰⁹⁷

Sadakallahü'l-Azîm

Dilleriyle Allah'ı tevhîd eden, gönülleriyle Hakk'ın birliğine, vahdâniyyetine inanan ve tasdîk eyleyen ve Allahu Zü'l-Celâl Hazretlerini seven ve Habîb-i Edîb'i Mahbûb-i Kibriyâ mefhar-ı âlem, mefhar-ı benî âdem, sebep-i hilkat-i âlem olan Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâmı her şeyinden ziyâde severek, î mânını kemâle erdiren, Hakk'ın cennetine tâlib, rızâsına râgıb, cemâline âşık olan müminler, âşık-ı sâdıklar!

Olacak olur, Allah her emrinde, her işinde gâlibdir. İsteddiğini istediğine verir, istediğini istediğinden alır. Azîzi zelîl, zelîli azîz eder. Dilediğini dalâlete, dilediğini hidâyete sevk eyler. Sevdiklerine, muhabbet etdiklerine, başlarına î mân tâcını koyar, sırtına libâs-ı şerîatı ilbâs eder, gönlünü aşkıyla süsler, mahbûbuna, habîbine, Muhammed'ine o kulun kalbinde aşkı ziyâde kılar. Dilediğine de Kurân'ı dinlese, anlamaz. Anlasa, âmil olmaz. Noksan sıfatdan münezzehtir. Kemâl sıfatlarıyla muttasıftır. Vardır, birdir, şerîki nazîri yoktur.

Habîb-i Edîb'i de Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâm, cümle peygamberlerin seyyidi, efendisi ve serdârıdır. Taraf-ı ilâhîden getirmiş olduğu kitap da cümle kitapların efdalidir. Yani Kurân'dır, Kitâbullah'dır, kıyâmet gününe kadar bâkidir. Kıyâmete yakın bir zamanda, insanların sadrından, hâfızların zihninden silinir. Kıyâmete yakın bir zamanda. Ondan sonra halk, ne Allah bilirler, ne dîn bilirler, hayvanlar gibi yaşarlar. Sonra Cenâb-ı Hakk kıyâmeti onların üzerine koparır. Müminlerin kıyâmeti, ölümleriyledir. Kıyâmetin şiddet ve dehşetini,

¹⁰⁹⁷ Sure-i Bakara 1-3

kıyâmetin kopmasını müminler görmez. Kıyâmet müminlerin üzerine kopmaz, kâfirlerin üzerine kopacaktır. Müminin kıyâmeti, ölümüdür. Bu da iltifât-ı ilâhiyye ile.

Sevdiğine, î mân tâcını başına koyar dedim. Bu câmiye gelmen senin elinde değildir. Hakk seni taleb etmiş, seni buraya çağırmış, seni buraya getirmiştir. "E benim irâdem ne oluyor?". Senin irâden ikinci derecede kalır. Anlayana söyledik. İrâde-i cüz'iyeyi inkâr etmiyoruz ama Hakk'ın irâdesinin yanında senin irâden ne olabilir yani? Bir karıncanın dünyânın dönmesini geriye çevirmesine benzer senin irâden Hakk'ın irâdesi yanında. Misâl kabûl etmez ama söyledik bu şekilde.

Aynı âyet üzerine sizinle birkaç haftadan beri sohbet ediyoruz, konuşuyoruz. Kurân-ı Kerîm, Allah'dan korkanlara söyler, onlarla konuşur, onlara hidâyet eder. Kim ki Allah'a karşı müttakîdir, her işinde Hakk'ın rızâsını arar, ittikâ sâhibidir. İttikâ demek, Hakk'dan korkmak demektir. Kurân-ı Kerîm onlara söyler. İttikâsız bir adama Kurân söylemez. Anlayamaz. Misâlini vermişdim size. Allah kime hidâyet ederse, kimin kalbini hidâyet nûruyla nûrlandırır, o kimse Kurân'dan anlayabilir, Kurân'ı dinlemekden lezzet duyar. Manâsını anlar, manâdan zevk çıkarır. Sonra? Sonra aşkı ziyâde olur. Allah'a tam, hakkıyla kul olur. Her Arapça bilen Kurân'ı anlamadı. Anlasaydı eğer Arap kâfirlerinin islâm olması lâzım gelirdi. Bu kadar Arap kâfiri var, gayr-i müslim Araplar var. Eğer bir adam lugâtçe Kurân'ı anlamakla anlasaydı, bunlar islâm olması lâzım gelirdi.

Çünkü Kurân-ı Kerîm'in âyetlerine iki zümre muhâlifdir. Birisi cehl-i inâdî sâhibi, bile bile inâd eder, inanmaz. Bir tânesi de mecnûndur, onun akıl terâzisi Kurân'ın âyetlerinin ölçüsünü tartamaz. O, mazûrdur o. Tedâvîye ihtiyâcı vardır. Diğer ise cehl-i inâdîdir, bildiği hâlde inâden reddetmektir ki Allah böyle inâdçı cebbarları hükûmet-i rabbâniyyenin hapishânesi olan nâra koyacaktır. Allah inâdçı kâfirleri, inâdçı hâinleri, onlar için cehennem hazırlamıştır. Allah kullarına azâb etmeği sevmez, affı sever. İlân etmiştir, "sebakat rahmetî 'alâ gadabî, benim rahmetim gadabımı geçti" demiştir. Allah'ın rahîmiyyeti ve rahmâniyyeti daha çoktur. Affı sever. Ehl-i cennet mi çoktur, ehl-i nâr mı? Ehl-i cennet çoktur. Mâdem ki rahmeti gadabını geçmiştir. Hattâ kalbinde zerre mikdarı î mânı olanı, zerre mikdarı, onu dahi Cenâb-ı Hakk Habîb-i Ekrem Muhammed Mustafâ'ya bağışlayacaktır. Kalbinde zerre kadar î mânı olanı. Tekrar ediyorum bir daha. Zerre, güneş vurduğu vakitte bir takım tozucuklar kalkar yerden, onların ufaklarına zerre tabir ederler. Bu î mânı kurtarıp bir adam âhirete giderse, onu dahi Peygamberimiz sallallahu aleyhi vesellem şefî' olacak ve ona şefî' olup onu nârdan kurtaracaktır. Zerre kadar!

Onun için hemen böyle bir elinde küfür damgası, herkesi kâfir etmeğe lüzûm yok. Müminler kulların günahlarını görmezler, kendi günahlarını görürler. Bir adam kendi günahını görürse, gayrın günahını göremez. Bir daha söylüyorum. Hakkıyla mümin olanlar, kulların günahını görmez, kendi günahını görür. Gayrın günahına bakmaz. Kendi günahını gören, gayrın günahını görmez. Gayrın günahını gören, kendisini üstün saymış olur ki ucub sâhibidir, maneviyyâda yıkılır. Büyük velîlerden birine sordular, "En günahkâr kimdir?", "Benim" dedi. Kim bu? Hasenü'l-Basrî Hazretleri. Görmüyor musun Sıddîk-ı Ekber'i, seyyidînâ Ebâbekir Sıddîk'ı? Duâsı şöyle, "Yâ Rabbi vücûdumu o kadar çok büyüt ki, benim vücûdumla cehennem dolsun, orada müminlere yanacak yer kalmasın" diyor, duâsı böyle. Bizim bazı müslümanlar, bizim gibi olanlar, benim gibi câhil olanlar, "Benim vücûdumu o kadar büyüt ki

cenneti ben doldurayım, kimse içeri girmesin" diye uğraşıyoruz. Tersine! Onun için müminler şefik olurlar, rahîm olurlar. Kim ki Resûlullah'dan hidâyete mazhar olmuş, Resûlullah'dan nûr almıştır, o kimse şefikdir, şefik olur, rahîm olur, mürüvvet sâhibi olur, bağışlayıcı olur, affı sever. Mürüvveti olmayan adam, insan olmaz. Olur ama zâhiren insan olur, bâtinen insan olmaz. Kîn sâhibi olmaz. Dîn sâhibi olan kîn sâhibi olmaz. Resûlullah sallallahu aleyhi vesellem buyurmuşlar ki, "Bizde üç âdet vardır, enbiyâda. Bizi terk edeni biz terk etmeyiz. Bize zulmeden biz affederiz. Bizi mahrûm edeni biz mahrûm etmeyiz" diyor. Müslümanların sıfatı böyle olacak. Bilmem anlatabildim mi? Zerre mikdarı îmânı olana Peygamberimiz şeffî olacaktır.

Hattâ hattâ haydi söyleyiverelim, öyle zuhûr etdi. Belki sizinle son konuşmam yani bugün. Sen de öyle bil, belki son Cuma namazını kılıyorsun, haberin var mı ne olacağından yarım saat sonra bir saat sonra? Onun için Allah'dan kork ve Allah'a ibâdetde bulun. Allah'a muhtaç olduğun kadar. Allah'ı sev. Allah'a muhabbet et. Bak verdiği nimetleri görmüyor musun? Her tarafını çevirmiş. Göz nimeti, kulak nimeti, izân nimeti, irfân nimeti, el nimeti, dil nimeti, kulak nimeti. Bak et parçasını konuşturuyor, bir sinir parçasını işittiriyor Allahu Teâlâ. Şükretmeyecek misin hâlâ? Bunun şükrü ona secde etmektir. Hiçliğini bileceksin, yok olacaksın Allah'da. Secde edeceksin Cenâb-ı Hakk'a. Sevmeyecek misin, bu kadar inâm ve ihsânda bulunmuş, bu kadar nimetini bize vermiş, sevmeyecek misin? Ve istikbâlde de ebedî saâdeti sana hazırlamış. Ebedî saâdeti!

Kıyâmet günü olacak olur. Cümle zî-rûh olan mahlûkât mahşer yerine toplanır. Bütün enbiyâ-i izâm hazerâtı dahi. Yani enbiyâ peygamberler demek. Peygamberler yani peygamber dediğimiz zevât ki bunlar Allah ile kul arasındaki vâsıtalar. Allah'dan aldığını kullara vermişler. Cümle enbiyâ, o günün şiddet ve dehşetiyle diz bağları çözülür ve çökerler. Diz çökerler yani. Mazlûm zâlimin yakasına sarılır. Herkesin günahı ortaya dökülür. Herkesin ne olduğu bilinir. Vâveylâ ayyûka çıkar. Etraf melâike ile çevrilir. Cehennem çevirir mahşer etrafını. Kurân'ın beyânına göre söylüyoruz. Sonra durulur orada, mâşâallah. Kimi dizine kadar, kimi göbeğine kadar, kimi boynuna kadar, kimi boynundan ileri geçer terleri. Ter içinde kalırlar. Yani senin anlayacağın Türkçesi kafatasının içinde beyinler kaynar. "Efendi bunlar olacak mı?". Vallâhi olacak. O gün için hazırlan. O gün korku çekmek istemiyorsan, Hazret-i Peygamber'e dost ol, Allah'a muhabbet et, Allah'ın sevgilisi ol. Allah'ın sevgilileri, arşın gölgesindedirler, Resûlullah'ın civârındadırlar, Kevser'in civârında, Livâ-i Hamd altında cem olurlar. Kimler? Muhammedîler, sulehâ.

Sâlih kişi ol. Geldin gidiyorsun bak. Bu câmide bir saat duracaksın gideceksin. Dünyâda böyle, elli sene duracaksın, altmış sene, yetmiş sene, yüz sene, yüz yirmi sene, sonra gene ölüm var. Allah'ı inkâr eden bulunabilir ama ölümü inkâr eden bulunmaz hiç. Çünkü anası babası ölmüştür. Ne kadar inkâr etse faydası olmaz. Allah'ı inkâr eden ise inkârıyla Hakk'ı isbât eder, haberi olmaz. İki yokdan bir var çıkar. İki nefiy bir isbâtdır. Hâşâ ve kellâ! Biz Cenâb-ı Hakk'ın vahdâniyyetini kabûl ederiz, O'nu severiz, O'nun varlığını birliğini tasdîk etdik, O'nu tevhîd ederiz. Bizi kulluğundan kovmasın.

Kafatası içinde beyinler kaynar. Gözler yuvalarından uğrar. ¹⁰⁹⁸"vevme teşhasu fîhi'l-ebsâr". Ehl-i mahşer giderler, henüz hesap kurulmaz. Ehl-i mahşer Hazret-i Âdem aleyhisselâma müracaat ederler. Resûlullah Efendimiz'in verdiği beyân üzere anlatıyoruz. "Ey Âdem babamız, sen ilk babamızsın, bize şeffî ol, Allah ne yapacaksa yapsın, ehl-i nâr nâra, ehl-i saâdetde cennete vâsıl olsun. Ne olacaksa olsun, nedir bu beklediğimiz". Hazret-i Âdem aleyhisselâm der ki, "Evlâdlarım, benim bugün Cenâb-ı Hakk'dan bu şefâati istemeğe yüzüm yok, size şeffî olmaya yüzüm yok. Neden? Çünkü ben Cenâb-ı Hakk'ın yeme dediği meyveya el uzatdım. Tövbe istiğfâr etdim, Allahu Sübhânehû ve Teâlâ tövbemi kabûl etdi ama bugün yüzüm yok benim. Nefsim, nefsim" der, "siz gidin Nûh Peygamber'e". Nûh aleyhisselâma giderler, Nûh aleyhisselâm da bir mazeret beyân eder. Uzatmayalım sözü, o da Hazret-i İbrâhim'e gönderir. İbrâhim aleyhisselâm Halîlullah da der ki, o da "nefsim nefsim" der, İbrâhim Halîlullah der ki, "Benden zelle sâdır oldu, benim de rabbime yüzüm yok, ben Allah'ın dostuyum ama yüzüm yok. Siz gidin Hazret-i Mûsâ'ya". Hazret-i Mûsâ'ya giderler, Hazret-i Mûsâ der ki, "Benden de zelle sâdır oldu, benim de yüzüm yok" der, "nefsî nefsi". Ve Hazret-i İsâ'ya varırlar. Hazret-i İsâ, "Amân yanıma sokulmayın" der, "çünkü hıristiyanlar beni rab olarak Allah'a şerîk koştular, şimdi ne olacağımı ben de bilmiyorum" der, "siz gidiniz âhir zaman nebîsi, nûru evvel ba'si sonra olan Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâma ki O rahmeten-lil-âlemîndir, O'nun şefâati makbûldür, O'nun sözü geçer. Gelirler Resûlullah Efendimiz'e, Cenâb-ı Peygamber, sallallahu aleyhi vesellem, "Evet" der, "bugün şefâat-i kübrâ benimdir, Makâm-ı Mahmûd bana verilmiştir. Allah Sûre-i Duhâ'da, ¹⁰⁹⁹وَلَسَوْفَ يُعْطِيكَ رَبُّكَ فَتَرْضَىٰ, Habîbim Muhammed, seni râzı kılincaya kadar vereceğim" dedi, vaad etmişti". Gider arşın önüne secde eder. Taraf-ı ilâhîden Habîb-i Ekrem Efendimiz'e şu hitâb vârid olur : "İrfa' re'sek, mübârek başını secdeden kaldır yâ Habîbim Muhammed", sallallahu aleyhi vesellem.

Cenâb-ı Hakk hiç Peygamberimiz'e "Yâ Muhammed" diye hitâb etmemiştir. "Sen niye ediyorsun? diye söylersen, halk anlasın diye konuştum. Kurân'da dahi Cenâb-ı Peygamber'e "Yâ Muhammed" diye hitâb yoktur, sallallahu aleyhi veselleme. Hep sıfatıyla Allah söylemiştir. "vemâ Muhammedün illâ resûl kad halet min kablihi'r-rusûl". "mâ kâne Muhammedün ebâ ehadin min ricâliküm velâkin resûlallahi ve hâteme'n-nebiyyîn". Gene sıfatıyla. "ve kefâ billâhi şehîden Muhammedün Resûlullah". Sıfatıyla. Hiç "Yâ Muhammed" diye hitâbı yoktur. Nasıl hitâb etmiş? Allah tazîm ediyor, sevgilisi çünkü. "Yâ eyyühe'r-resûl". "Yâ eyyühe'n-nebiyy". "Yâ eyyühe'l-müddessiru". "Yâ eyyühe'l-müzemmilü". "Yâ-Sîn". "Tâ-Hâ". Bu şekilde hitâb etmekdedir, Cenâb-ı Peygamber'e.

Şimdi orada "İrfa' re'sek yâ habîbî, ey sevgilim, başını secdeden kaldır, sözün tutulur, duân kabûl olur, şefâatin makbûldür, ne istiyorsun?". "Yâ Rabbi, mîzân kurulsun ve ümmetimi bana bağışla". Derhal infâz olunur. Ve Ümmet-i Muhammed'den şefâate lâyık olanlar, şefâat-i Resûlullah'a nâil olup giderler cennât-ı âliyâta, sevk olunurlar. Mîzânları hafif geçer, hesapları kolay geçer, mîzânda hacîl olmazlar. Çünkü bazı kimselerin defterleri okunacak, zinâ etdiyse zinâ, hırsızlık yapıysa hırsızlık, rüşvet yediyse rüşvet, okunacak. Ümmet-i Muhammed'den şefâat-i Resûlullah'a nâil olanların suçları, ortaya açılmaz, dökülmez yani. Sonra gene, Cenâb-ı Peygamber, "Yâ Rabbi, şefâat edeyim günahkâr ümmetime". Mûsâade edilir. Ve en nihâyet, zerre mikdarı îmânı olan kalbinde, zerre, işte o tozcuk var ya tozcuklar, "o kadar

¹⁰⁹⁸ Sure-i İbrahim 42

¹⁰⁹⁹ Sure-i Duhâ 5

îmânı olana ben şefî' olayım". Allah ona da müsâade eder Habîbi Muhammed'ine. Onlara da Peygamber şefâat eder, sallallahu aleyhi vesellem. Sonra tekrar secde eder. Der ki, "Yâ Rabbi, müsâade et, 'Lâ ilâhe illallah' diyenlere ben şefâat edeyim".

Resûlullah Efendimiz'i işitmemişler yâhud duymuşlar ama tevhîd etmişler ama Peygamber'i tasdik etmemişler. "Lâ ilâhe illallah" diyerek Hakk'ı tasdik etmişler, Peygamber'i duymadılar belki. Bunlara. Çünkü Peygamber Efendimiz'i duyarsa bir adam, Resûlullah'ın nübüvvetini tasdik etmezse, bir daha söyleyeyim onu, onun îmânı makbûl olmaz, reddolunur. Resûlullah'ı işitmedi, yalnız "Lâ ilâhe illallah" dediyse eğer, onun îmânı makbûl olur.

Allah der ki, "O bana âiddir, onları ben affedeceğim" der. Zerre mikdarı îmânı olana dahi Cenâb-ı Peygamber, şefâat edecek. Çünkü rahmeten-lil-âlemîndir Peygamberimiz. Öyle bir peygambere sâhibiz. Onun için kıymetini bilmek lâzım. Bir adam eline geçen nimetin kıymetini bilmezse eğer, o nimet onun elinden alınır. İster maddî, ister manevî. Şükürler nimeti çoğaltır. Esteîzübillah, ¹¹⁰⁰ "أَلَيْسَ شُكْرُكُمْ لَازِمٌ بِدَنِّكُمْ", yani, "siz şükrederseniz benim nimetlerime, ben size nimetlerimi çoğaltırım" diyor.

Şükür de kısım kısımdır. Şükrü çok insan bilmez, anlayamaz. "Nasıl anlamaz efendim, şükür yâ Rabbi diyoruz ya". O demek değil. İyi dinle, kulağını benden yana verirsen, sana bir hediyem olsun. Güzelliğin şükrü, iffet ve ırzını muhâfazadadır, muhâfaza etmekledir. Güzel yaratılmışsın, "Şükür Yâ Rabbi" diyorsun ama fenâliğe, fuhşîyyâta gidiyorsun, o şükür değildir, küfürdür o. Onun için güzelliğin şükrü, iffet, ırz, nâmusunu muhâfaza ile. Allah mal vermiş sana, "Şükür Yâ Rabbi" diyorsun, fakat hayıra bu parayı sarfetmiyorsun, şehvetine sarfediyorsun, o da şükür değildir, o da küfürdür. Verilen malı Allah yoluna sarfetmen, işte okuduğum âyet-i kerîmede ki, "Onlar gayba inanırlar, beş vakit namazı kılarlar, hem de hudû' huşû' ile, vaktiyle, vaktinde, seve seve kılarlar. Sonra onlara verdiğimiz rızıklardan ne yaparlar, halkı rızıklandırırlar" diyor Cenâb-ı Hakk.

Yani sen lokmanı yediğin vakitte, karşıdan bakan bir mümine yâhud herhangi bir zî-rûha, rûh sâhibine tatdırman lâzımdır. Kedi dahi baksa karşıdan, bir kelb baksa, yediğinden bir parça vereceksin ona, tatdıracaksın. Hattâ bir hadîs-i şerîfde ben gördüm, Câmiu's-Sagîr hadîslerindendi zannediyorum, bir adam bir şey yese, iyi dinle!, kulağını benden yana ver!, bir adam bir nimet yese, karşıdan birisi de baksa, ona tatdırmasa, Resûlullah diyor ki, sallallahu aleyhi vesellem, "Onun bakışından bir hastalık peydâ olur, etibbâ onun şifâsında âciz kalır" diyor. Bir daha söylüyorum, kulağını benden yana ver! Bir nimet yiyorsun, karşıdan bir zî-rûh bakdı. Zî-rûhdan bahsediyorum bak, rûh sâhibi demek yani. İnsan, hayvan, kâfir, mümin. "Yediğinden yedirmezse eğer, bir hastalık peydâ olur, o hastalığa çâre olmaz, etibbâ âciz kalır" diyor. Fefham! Senin irfânına terk eyledim. Güzel bir kıssası vardır, fakat geçiyoruz. Zamanımız dar oldu.

Rızıkından vereceksin, yedireceksin, hayır cemiyetlerine, hayra. Fakat eski hayır sâhibi âbâ u ecdâdın gibi ol. Âbâ u ecdâdımız sulehâdan hayır sâhibi, ağniyâ-i şâkirînden kişilerdi. Böyle mahallende bakdın bir fukarâ çocuk var, akli başındadır, onu al okut, giydir, yedir, içir, memlekete hediye et. Eskiden böyle yaparlardı. Mahallede bir yetîm kız olsa, mahalleli

¹¹⁰⁰ Sure-i İbrahim 7

toplanır, o yetim kızın eşyâsını düzerler, hazırlarlar, öyle evlendirirler idi. Biz yetişdik gördük. Gençler, siz görmediniz. Ekmekleri sokağa atıyorsunuz. Bir tayın için ırzını, iffetini verenler oldu. Ve ona da tenezzül eden alçaklar oldu. Ekmekler şimdi sokağa atılıyor. Çatal siliniyor, ağız siliniyor, sokağa atılıyor, bayat diye yenmiyor. Bak dünyâ yüzünde milyonlarca aç insan var, Afrika'da, Hindistan'da, şurada burada. Gazetelerde okuyoruz, mecmualarda filan. Bu nimeti bil. Sakın isrâf etme Allah'ın nimetini. Hattâ Resûlullah sallallahu aleyhi vesellem, "azzîmû hubzeküm" buyurmuşdur, "ekmeğinize tazîm edin" demiştir. Onun çok manâsı var. Çalışdığın yerde hakkıyla iş gör. İşçin varsa işçinin hakkını vermemezlik yapma. Ama işçiysen sen de patronun hakkıyla işini gör, çalış. İnsan ol. Çünkü Allah'ı bilenler, Allah'ı bulanlar, kalbleri nûr-ı îmân ile dolanlar, lokmalarını helâllarlar. Âmentü'nün altı rûknünden iki rûknüne inanmak kâff gelir. İmânın altı rûknünden iki rûknüne îmân etse bir adam, kâff gelir ona. Allah'a inanmak, yevm-i kıyâmetde kalkıp Allah huzûrunda dünyâ hesâbını vermek. Bunu bir adam kabûl ederse, mesele kalmadı.

Evet, haydi hatırıma gelmişken söyleyeceğim size.

Koca Ragıp Paşa geliyormuş, bakmış bir ufak çocuk ağlıyor ve yerlere böyle bakıyor. demiş, "Evlâdım ne ağlıyorsun?". Ufak bir çocuk, yedi sekiz yaşında filan böyle. "Ne ağlıyorsun?". "Amca, annem on para verdi, tuz alayım diye bakkala gönderdi beni, parayı kaybetdim" demiş. "Ağlama, gel ben sana beş kuruş vereyim" demiş, çıkarmış beş kuruş vermiş.

İyi dinle, büyük ibret var senin için. Zuhûr etdi, söyleyeceğim.

Çocuk demiş ki, "Ben bu beş kuruşu alamam". "Niye?". "Annem sorar bana nereden buldun bunu" diye. "Çaldın mı, nereden buldun" diye soracak bana. "Sorarsa de ki, ben on parayı kaybetmişdim, ağlıyordum, parayı arıyordum, bir amcaya rast geldim, o da Sadrazam Râgıp Paşa'yımış, bana çıkardı beş kuruş verdi dersin inanır" demiş. "Hiç inanmaz" demiş. "Neden?". "Koskoca Devlet-i Osmâniyyenin sadrazamı adama beş kuruş mu verir der, hiç inanmaz" demiş. Paşa durmuş ve çocuğun kolundan tutmuş, eve gelmiş, kapıyı çalmış. Annesi çıkmış dışarı. Dedi, "Bu çocuğu bana ver, okutacağım bunu ben" dedi. Ve aldı okutdu. Kim bu biliyor musun, bu çocuk? Şâir Haşmet meşhûr.

İşte eskiden bizim hayır sâhibi âbâ u ecdâdımız böyle istidâdlı çocukları okuturlar, sanatkâr yetiştirirlerdi. Sen de öyle, evlâdını okutacaksın, okutmakla da bırakmayacaksın, mutlakâ bileğine bir altın sanat koyacaksın, altın bilezik. Çünkü bir gün gelir bir yere girer orada okumak lâzım olmaz, sanat lâzım orada. O sanatı icrâ etsin, kimseye el açmasın. İslâm'da en kötü şey, el açmaktır, istemektir, Allah'dan gayrından istemektir. Hattâ bir zaman gelir insan bir makâma çıkar, o makâmda Allah'dan da isteyemez. Niye istesin yani Allah görüyor ya. Görenden istemek acâib olur. Acaba anlatabildim mi inceliği?

İbrâhim aleyhisselâmı ateşe atdıkları vakitte, Cebrâil aleyhisselâm geldi, "Yardım edeyim" dedi. Dedi ki, "Sana ihtiyâcım yok" dedi. "Peki Allah'dan yardım dile Yâ İbrâhim" dedi, "bak ateşe gidiyorsun" dedi. "Allah beni görüyor, istemem ayıp olur Cenâb-ı Hakk'dan" dedi, "ne lâıksa onu verecek bana". O senin benim makâmım değil, sen iste. Hazret-i Mûsâ'ya şöyle emretmiş, "Hayvanların yulafını bile benden iste Yâ Mûsâ" diyor. Kullar isteyene kızarlar, Allah istemeyene kızar. O bir makâmdır o. Senin benim bildiğim makâm değil.

Almış, okutmuş.

Şimdi, müminler! Mümin denildiği vakitte, müslim, mümin, bunların her bir uzvundan hayır gelir. Bu da Kurân'ın nûrudur, lutfudur, hidâyetin eseridir. Çünkü Allah hidâyet ederse Kurân'ı anlarsın, anlayınca da böyle insan olursun. Hem zâhirin insan, hem bâtının insan olur. Kalbin aşk u muhabbetle, şefkatle, merhametle dolar. "Bakalım şu herif açlıktan nasıl geberecek" diye karşıdan bakmazsın. Yâhud vurup da "Kıvrım kıvranıyor bak nasıl ölecek" diye duramazsın. Senin âbâ u ecdâdın düşmanını muhârebede vurmuş, sonra yarasına merhem sarmışdır. Matarasını çıkarmış, suyunu vermişdir. Neden? Çünkü Kurân'ın hidâyet ettiği kişiler insan olur. Kurân hidâyet etmiş. Allah'a tam bir sadakatle bağlanmış ve îmân etmişlerdir. Çünkü Kurân ona hidâyet etdi, müttakî, ittikâ sâhibi. Bir âyet-i kerîmede, وَاتَّقُوا اللَّهَ ۖ إِنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ¹¹⁰¹, benden korkunuz ben size öğreteyim". Diğer bir âyetde, إِنَّ اللَّهَ أَكْرَمُكُمْ عِنْدَ اللَّهِ أَتَّقِيكُمْ¹¹⁰², içinizde en kerîminiz benden en ziyâde korkandır".

وَاتَّقُوا اللَّهَ ۖ إِنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ¹¹⁰³ " nasıl oluyor. Geçen hafta size bir kıssa anlatacaktım, onu bitireceğim bu hafta, söyleyeceğim. Yarıda bıraktım.

Salahaddîn-i Zerkûbî Hazretlerinin babası gelmiş medreseye girecek. Medrese mollaları bakmışlar ki dağlı bir adam, demişler ki, zemherîmiş, hava soğuk, yerde buz var yani karlı bir hava, dediler, "Sen bu hâlde medreseye giremezsin". "Neden?". "Senin Kürtlüğün çıkması lâzım". Kürt kavmindenmiş Salahaddîn-i Zerkûbî'nin babası. "Peki" demiş, aşk u şevk ile, "mâdem ki böyledir gireyim" demiş, "nerede gitsin Kürtlüğüm benim?". Medresinin önünde su akıyor büyük, çay akıyor, "Oraya gir" demişler, "orada dur sabaha kadar, Kürtlüğün aksın gitsin, sonra medreseye gir". Tam bir îmân-ı kâmile bağlı Hazret, girmiş onun içerisine ve sabaha kadar onun içinde durmuş.

"Ama efendi donmadı mı?". Yâhu İbrâhim Peygamber'i ateş yakdı mı? Allah'dır donduran, yakan, öldüren. Ateş sebebdır ısıtmaya, su dondurmaya sebebdır, müsebbib-i hakîkî Allah'dır. Bıçak kesmeye sebebdır, müsebbib-i hakîkî Allah'dır. İbrâhim Peygamber İsmâil Peygamber'i kesmek için bıçağı vurdu da kesdi mi? Kesmez, Allah dilerse olur o iş. Îmânını tam tut, kemâle erdir.

Sabaha kadar durmuş, donmamış. İlim tahsîline gelmiş, hüsn-i niyetle girmiş suyun içerisine. Oradan çıkmış, medreseden içeri girmiş, doğru kürsüye çıkmış. Ve şöyle hitâb etmiş mollalara, "Emseytü kürdiyyen esbahtü arabıyyen, dün Kürtdüm bugün Arap oldum, lisân-ı Arabı öğrenmek isteyen bana gelsin" demiş. İşte onun sülâlesinden Salahaddîn Zerkûbî Hazretleri ki, Cenâb-ı Mevlânâ'nın hulefâsındandır. Menâkıbda böyle gördük, böyle yazıyor.

Allah'dan kork, Allah'ı sev. Resûlullah Efendimiz'in yolundan yürü. Merhametli, şefkatli ol. Belâlar, musîbetler geldiği vakitte sâbir ol, sabırlı ol. Allah'ı kullara şikâyet etme. Hakk'ı Hakk'a şikâyet eyle. Kendini kendine şikâyet eyle. Sakın, zinhâr, Allah'ı kullara şikâyet etme. Sâbir ol, metîn ol. Îmândan dönme. Îmânında kâim ve dâim ol. Bugün hürriyetin var elinde îmân ediyorsun, bir zaman gelir, Allah muhâfaza etsin, düşman eline düşersin, düşman sana

¹¹⁰¹ Sure-i Bakara 282

¹¹⁰² Sure-i Hucurât 13

¹¹⁰³ Sure-i Bakara 282

Allah dedirmez, kalbinden îmânını söküp atmaya kalkar ama îmânına sâhib ve dâim ol. Hürriyetini koru. Nifakçılığa, fitneciliğe lüzûm yok. Büyüklerine hürmetkâr, küçüklerine şefkatli ol.

Tâatden geri dönme. Kurân'ı dâimâ oku. Ve beş vakit namazını Allah'ı seve seve, Allah'ın huzûrunu bir ziyâfet-i ilâhî kabûl ederek Allah huzûruna dur. "Beni Allah huzûruna kabûl etdi" de. O gün namazı kılamazsan, şöyle düşün. "Niye Allah beni huzûruna kabûl etmedi? Bir suçum mu vardı acaba?" de. Böyle düşün, namazın kazâyâ kaldığı vakitte. Ve kıldığın namazı son namazın olarak bil. Belki bir dahaki namaza yetişemeyeceksin.

Dâimâ dilini istiğfâra alışdır. Müşküllerini istiğfâr ile, estağfirullah demekle hallet. "Estağfirullah"ın manâsı, "Yâ Rabbi beni mağfiret et, affet" manâsı, "beni affet" manâsı. İstiğfâr et. Ve lisânına sâhib ol. Bu dilin yarası, dilin cürmü geçmez. Süngü yarası geçer, dilin yarası geçmez. Diline sâhib ol. Dilini zikrullah ile süsle. Küfürle, şetm ile, fenâ söylemekle, gıybet söylemekle, lisânını, dilini kirletme. Kimsenin kusûrunu görme, kendi kusûrunu gör.

Bunlar salâtın içine dâhildir. Beş vakit namazın içine dâhildir. Hakkıyla namaz kılanlara namaz burak olur, Allah'a vuslat etdirir. Ahlâkını düzeltmeden namaz kılar, riyâ etmiş olur. Onun için namazı kıliyorsan, tam bir namaz kıl. Görmüyor musun Kurân'da, ¹¹⁰⁴قَوْلٍ لِّلْمُصَلِّينَ " buyuruyor. Hattâ biz onu da kılmıyoruz ya, birçoklarımız tembellikden dolayı. Yani ne demek, "قَوْلٍ لِّلْمُصَلِّينَ"? "Vay olsun namaz kılanlara!" Neden? Zîrâ menfaati men ediyor. Yardım etmez. Ne lisânıyla yardım eder, ne güler yüz gösterir, ne tatlı söz söyler, ne güzel güzel sözlerle Allah'a davet eder. Acı bir yüz, ekşi bir yüz, acı bir söz, dil, zehir gibi insanı zehirler. Ve müminlere menfaati men eder. Olan şeyi vermez. Yardım etmez. Secdegâhını bilmez, nereye secde ettiğini. Kabe'ye mi secde ediyorsun, mihrâba mı, duvara mı, Allah'a mı, farkında bile değildir.

Ey gâfil mümin! Kibleye karşı duruyorsun, ne duvara secde ediyorsun, ne Kabe'ye secde ediyorsun. Kabe'ye yöneliyorsun, Allah'a secde ediyorsun. Secdegâhını bil. Aşkın ziyâde olsun. Tâatınızı, Allah'ın Kitâbı'nı ve sünnet-i Resûlullah'ı bırakmayınız. Alâ kaderi'l-imkân, elinizden geldiği kadar, dâimâ ibâdet ve tâatda bulununuz ve bütün zî-rûh mahlûkâta hizmet ediniz, merhamet ediniz. Hattâ bahçende çiçek varsa, dibini sula. Ağacın dibini sula. Bahçendeki toprağı boş bırakma, maydanoz ek. Ekdiğin maydanozun tesbîh ettiğini Peygamber haber veriyor, sallallahu aleyhi vesellem. Kurân da söylüyor ya, tesbîh ettiğini.

"Şu kutlu kimseler ki, ellezîne yû'minûne bi'l-gayb, gayba îmân ederler, ve yukîmûne's-salâte, namazı ikâme ederler". Nasıl? Tadîl-i erkânıyla, hudû' huşû' ile. Huzûrullahda olduklarını bilirler. Allah ile pazarlığı yaparlar. Kıyâmda konuşurlar, rûkûda söyleşirler, secdede sevişirler Allah ile. Kıyâmında, kırâatında, rûkûunda, tesbîhâtında, namaza dikkat ederler, ehemmiyet verirler. Abdesti noksan olanın, namazı noksan olur. Îmânı noksan olanın ne namazı olur, ne abdesti olur. "yû'minûne bi'l-gayb, gayba îmân ederler, ve yukîmûne's-salâte, namazı kılarlar". Tembellik yapma. Namazı kıl. "ve mimmâ razaknâhüm yünfikûn, bizim verdiğimiz

¹¹⁰⁴ Sure-i Mâ'ûn 4

rızıkdan, ne yaparlar, lâıyk olanlara ikrâm u ihsân ederler". Onlar da felâha nâil olurlar, cennete dâhil olurlar.

Birkaç hafta sizlere hutbe okuyamayacağım, ayrılacağım, bugün son size hutbe okudum. Birkaç hafta gelemeyeceğim yani. Ölürsek hakkınızı helâl edin. Ben de sizi, hepinizi ayrı ayrı severim ve Cenâb-ı Hakk'a dâimâ duâ etmişimdir sizin hakkınızda, "Yâ Rabbi, benim cemaatimi bana muhabbet etdir, beni de onlara muhabbet etdir ve birbirimizden bizi râzı kıl Yâ Rabbi" demişimdir. Hep duâmda, her dâimâ. Ve Allah'a kasem ederim, burası makâm-ı Muhammediyyetdir, hergün sizin için istiğfâr ederim Cenâb-ı Hakk'a. Cemaatime, ihvân u yârânıma. Bütün Ümmet-i Muhammed kardeşimdir ya. Yani "Lâ ilâhe illallah" diyen benim kardeşimdir. Şimdi, birkaç hafta gelemeyeceğim, eğer ölürsek bizi rahmetle yâd edersiniz. Benim de hakkım size helâl olsun. Size ben hakkı bildiğim kadar, Allah'ın bana bildirdiği kadar talîm etmeğe çalışdım, uğraşdım, terledim. Rahatsız oldum, gene geldim. Hasta oldum, gene geldim. Bırakmadım sizleri hiç. Siz de beni rahmetden dûr etmezsiniz, bize Fâtîha okursunuz.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm, ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtın müstakîm.

NAMAZ VE İMÂN

*Mü'minim diyen insan
Hiç namazdan kaçır mı?
Görmüşken bunca ihsân
Küfre kapı açır mı?*

*Terk-i tâ'at eyleyen
Yalan gıybet söyleyen
Şeytânı dost belleyen
İmân ile geçer mi?*

*Kıyâm rûkû' etmeyen
Doğru yola gitmeyen
Emr ü nehyi tutmayan
Sırâtdan pek geçer mi?*

*İkrârında durmayan
Nefse dizgin vurmayan
Hak Resûl'e uymayan
Hiç Kevser'den içir mi?*

*Namazını kılmadan
Hakk rızâsın bulmadan
Kâmil mü'min olmadan
Mevlâ rahmet saçır mı?*

*İmânı tâc edenler
Zikri minhâc edenler
Her gün mi'râc edenler
Ağyâr ile uçır mı?*

*AŞKÎ ârif ol anla
Kıl namazı iz'ânla
Mahrûm kalan irfânla
Hayrı şerri seçer mi?*

Kurân'ı Nasıl Okumalıyız?

Eûzübillahimineşşeytânirracîm.

Bismillâhirrahmânirrahîm.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اذْكُرُوا اللَّهَ ذِكْرًا كَثِيرًا * وَسَبِّحُوهُ بُكْرَةً وَأَصِيلًا * هُوَ الَّذِي يُصَلِّيْ عَلَيْكُمْ وَمَلَائِكَتُهُ لِيُخْرِجَكُمْ مِنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ وَكَانَ بِالْمُؤْمِنِينَ رَحِيمًا¹¹⁰⁵

Sadakallahü'l-Azîm.

Zikrullahın a'lâlarından, en yücesi, ahkâmı eskimeyecek olan, dâimâ genç ve dinç bulunan ve kıyâmete kadar cümle mahlûkâtın hükmüne mahkûm olduğu Kurân-ı Kerîm'i tilâvetdir. Kurânı Kerîm, tahrifden masûndur ve mahfûzdur. Habîb-i Hudâ, Şefî-i Rûz-i Cezâ sallallahu aleyhi vesellem Efendimiz Hazretlerine, Cibrîl-i Emîn Nâmûs-ı Ekber vâsıtasıyla, yirmi üç senede Cenâb-ı Hakk'ın murâdı üzere ve lüzûm oldukça indirilmiş ve Resûlullah sallallahu aleyhi vesellem de bize Kitâb-ı Kerîm'i talîm buyurmuş ve Allah'dan aldığını bize tamâmen teblîğ etmiştir. Ve Kurân tamamlanınca da, esteîzübillah, ¹¹⁰⁶"الْيَوْمَ أَكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ وَأَتِمَمْتُ عَلَيْكُمْ نِعْمَتِي" âyet-i kerîmesi nâzil olmuş ve Cenâb-ı Fahr-ı Risâlet, o sene aramızdan ayrılmıştır.

Hattâ bu âyet nâzil olunca, yani "Sizin dîninizi bugün tamâm oldu ve nimetinizi tamâm etdim" dediği vakitte Allahu Teâlâ, sahabe-i kirâm hazretlerinin birçokları işin inceliğini kavrayamamışlar, sevinmişler, dîn tamâm oldu diye. Fakat bir kenarda Hazret-i Ebâbekir'in ağladığını görmüşler. Kendisine sorulduğu vakitte, buyurmuş ki, "Bir şeyin kemâli zevâline işâretidir. Resûlullah bize kelâmullahı teblîğ eden memûrdur. Allah'ın Kitâbı tamâm olmuştur, dîni ikmâl olmuştur. Öyleyse aramızdan ayrılacaktır. Buna işâret vardır bu âyetde".

Evet, her şeyin kemâli zevâline işâretidir. Her şeyi tamâm etdiğin vakitte, artık rahatlık bekleme. Çocuğu evlendirdin, kızı kocaya verdin, evini yaptırdın, dükkanını tezgahını yaptırdın mı kapıya teneşir dayanır. Her şeyin kemâli zevâline işâretidir. Onun için bize lâzım olan, hemen Allah'a kulluk ve Hakk'dan korkmak ve Allah'ı sevmektir. Allah'ı sevmek, Allah'dan korkmaktan daha evvel gelir. Önce muhabbetullah, sonra ittikâ gelir arkasından.

Allah Dâvûd Peygamber'e demiş ki, "Yâ Dâvûd, beni sev, beni sevenlerle ol, beni kullarıma sevdire". Dâvûd Nebî demiş ki, "Yâ Rabbi, biliyorsun kalbimi, seni severim, senin sevdiklerinle de beraber olurum ama seni sevdiremem, o kudret benim elimde değil" deyince Cenâb-ı Hakk buyurmuş ki, "Benim kullarıma verdiğim nimetleri kullarıma hatırlat, o vakit onlar beni sevecekler" dedi.

¹¹⁰⁵ Sure-i Ahzâb 41

¹¹⁰⁶ Sure-i Mâide 3

Görüyorsun ya, göz verdi gösterdi, el verdi tutdurdu, ayak verdi yürütdü, beyin verdi düşündürdü. Düşün meselâ, bir adam fil kadar kuvvetli, her şeyi yerinde olsa, akli olmazsa, onu tımarhâneye götürürler, değil mi? Hakk'ı sevmeyecek misin?

Dâimâ söylüyoruz, külâhı verene teşekkür ediyorsun da külâhı giymek için sana kafayı veren Allah'a teşekkürün yok mu? Pantolonu verene teşekkür ediyorsun ama pantolonu giyecek bedeni veren Allah'a teşekkür ve secde etmeyecek misin? Velhâsıl, Allah'ı sev. Allah'ı sevenler kaybetmediler. Hakk aşkıyla yananlar, onlar, ebedî saâdete, selâmete erdiler. Kim kimi severse onunla beraber olduğundan dolayı, hadîs-i şerîfin meâli, Allah'ı sevenler, Allah ve Resûlü ile beraber oldular, ¹¹⁰⁷ "فِي مَقْعَدٍ صِدْقٍ عِنْدَ مَلِكٍ مُّقْتَدِرٍ" sırrına erdiler.

Şimdi, Kurân-ı Kerîm'in tilâveti de yani okunması Kurân-ı Azîmüşşân'ın zikrullahın a'lâlarından. Namaz, zikrullahın fiilen en yüce ifâdesidir. ¹¹⁰⁸ "وَلَذِكْرُ اللَّهِ أَكْبَرُ" demiş Allahu Teâlâ Hazretleri. Zikrullah her şeyin fevkinde. Namaz ki islâmın rûknü ve temellerinden biri ve dînin direği ve Resûlullah'ın gözü nûrudur ve Allah'a mi'râcdır, müminin mi'râcı olan namaz, zikrullahın vücûden gösterilmesidir.

Kurân-ı Mübîn'i tilâvet etmek, zikrullahın a'lâlarından. Fakat yalnız, mücerred okumakla değil. "Arapça olduğu hâlde okuyoruz, bunda bir ecir var mı bize?". Evet, zikrullahdır, sevaba nâil olursun. Ama okumanın güzeli, okuduğun âyet-i kerîmeyi anlayacaksın ve kendini okuduğun âyât u beyyînâta tâbi kılacaksın, onun nûruyla nûrlanacaksın. Kurân'ı okuyorsun, Kurân sana, "Gıybet etme" diyor, sen gıybete devâm ediyorsun, sen Kurân'ı okumuş olmazsın. Onun için Cenâb-ı Peygamber buyurmuşlar ki, "Rubbe tâlin yel'anühül-Kurân, kıyâmet gününde birçok Kurân-ı Kerîm okuyana Kurân lanet eder". Ne demek? Ahkâmını tutmuyor, emirlerine imtisâl etmiyor, nehiyelerinden kaçınmıyor ama Kurân'ı okuyor mütemâdî sûrette. O istihzâ gibi olur. Öyle yapmayacağız. Kurân-ı Kerîm'i okuyacağız, anlamadığımız hâlde, Arapça olarak okuduğun vakitte zikrullah etmiş oluyorsun, fakat Allah'ın emirlerine itâat, nehiyelerinden ictinâb etmen lâzım, böyle olmazsa olmuyor. Yani perhizsiz ilaç alırsan faydası olmaz. Hem perhize devâm edeceksin yani Allah'ın nehiyelerinden kaçınacaksın, hem ilaca devâm edeceksin yani Allah'ın emirlerini tutacaksın ki şifâyâb olasın. Kurân şifâdır.

Şerîfatın emirlerini söyleyelim biraz. Kurân-ı Kerîm'i bir adam abdestsiz olarak yani namaz abdestsiz olarak ezberden okuyabilir, eliyle tutamaz. Cünüb iken Kurân-ı Kerîm okunmaz, ezbere de okuyamazsın. Yalnız cünübken bir adam, "Bismillahirrahmânirrahîm", "Lâ ilâhe illallah Muhammedü'r-Resûlullah", "Allahümme salli alâ Muhammedin ve alâ âli Muhammed", "Elhamdü lillahi rabbi'l-âlemîn", "Eşhedü en lâ ilâhe illallah" diyebilir. Ama Kurân'dan bir sûre okuyamaz. Sûre-i Fâtiha'yı duâ niyetiyle okuyabilir. Abdestsiz Kurân okunur, elle tutulmaz. Cünübken Kurân hiç okunmaz. Zâten bir mümine cünüb gezmek yakışmaz.

Cünüblük kısım kısımdır. Şerîatde cünüb, cenâbet olmak, insanın zevk ile erkeklik suyunu dışarı çıkarmasıdır. Hakîkatde cünüb olmak, Allah'ı unutmaktır.

¹¹⁰⁷ Sure-i Kamer 55

¹¹⁰⁸ Sure-i Ankebût 45

Hattâ İmâm-ı Şâfiî ile rahimehullah, İmâm-ı Ahmed ibn Hanbel geliyorlarmış, Şeybân-ı Râî Hazretleri oturuyorlarmış. Demiş ki Ahmed ibn Hanbel Hazretleri İmâm-ı Şâfiî Hazretlerine...

Bu dört imâm, bu dînin dört direğidir. Yani İmâm-ı A'zam denildiği vakitte, mahalle imâmı değil o. İmâm-ı Şâfiî de mahalle imâmı değil. Onları küçük gören, kendi küçüklüğünü söyler, cehlini söyler. Meselâ İmâm-ı A'zam. İmâm-ı A'zam ve İmâm-ı Muhammed, İmâm-ı Züfer ve İmâm-ı Yûsuf'un üstâdı olduğu gibi, Marûf-ı Kerhî nâmındaki evliyâullahın da hocasıdır. Marûf-ı Kerhî, Süreyr-i Sakatî, Cünyed-i Bağdâdî ve nice evliyâullah Hazret-i İmâm-ı A'zam'dan ders okumuştur.

Hattâ kerâmâtından bir tânesini söylemeden geçemeyeceğim, şimdi zuhûr etdi. Bir gün talebeleri huzûrda oturlarken, İbrâhim Edhem Hazretleri, meşhûr İbrâhim Edhem evliyâullahdan, İmâm-ı A'zam'ı ziyârete gelmiş. İçeri girince Hazret-i İmâm-ı A'zam ayağa kalkmış kendisine. Talebeleri şaşırmışlar, böyle bir ilim deryâsının, İbrâhim Edhem gibi bir sôfiye, bir dervîşe ayağa kalkması taaccüblerine gitmiş.

Bu İmâm-ı A'zam ki, a'zam onun lakabı yani halk tarafından verilen isim, büyük imâm demek a'zam, ismi değil yani. Pederi İmâm-ı Ali'ye hizmet etmiş, Esedullah'a. Hazret-i Esedullah, "Senden bir evlâd gelecek bu dîni ihyâ edecek" demiş ve duâ buyurmuş İmâm-ı A'zam'a, Şâh-ı Velâyet Efendimiz Hazretleri. Onun üzerine dört kıtada, bin iki yüz seneden beri onun hükmüyle hükmolunmuştur. Gazâlar, muhârebeler, taksîmât, bütün ahkâm-ı şerîyye onun. Dört kıtada! Ve ekseri fâtihler onun mezhebinde bulunanlardır. Ekseri büyük kumandanlar. Meselâ Fâtih İstanbul'u fethetmiş, Hanefî Mezhebindendir kendisi. Hazret-i Mevlânâ, Hanefî Mezhebindendir. Hazret-i Abdülkâdir, dört imâmdan birine müntesib. Evvelâ Şâfiî imiş, Kabetullah'a gitmiş bakmış ki, Hanbelî mezhebi azalmış, onun cemaati azdır, iki bin müridiyle ona ittibâ etmiş ki o mezhebi ihyâ eyleye.

Hazret-i İbrâhim Edhem'e hürmet edip, "Buyurun" demiş, oturmuşlar. Talebeleri buna bir manâ veremiyorlar ve kalblerinden şunu geçiriyorlar : "Evet, bu Belh sultânı idi, sultânlığını bıraktı, bir dervîş oldu, Allah'a teslim oldu filan fakat İmâm-ı A'zam'ın yeri, makâmı ayrı. O bir ilim deryâsı, nasıl ayağa kalkıyor?". Kafalarında bir istifham talebelerin. İyi dikkat buyurunuz! Kerâmâtından bir tânesi. O aralık, bir zât içeri girer ve İmâm-ı A'zam'a mürâcaat eder. "Benim bir zâtı alacağım var Yâ İmâm" der, "bu alacağımı bu zâtdan nasıl alabilirim?". Hazret-i İmâm-ı A'zam buyurmuşlar ki...

Gençler rahat oturunuz. Bağdaş kurun. Yorulursan dinleyemezsin beni sonra. Anlamazsın, zevk alamazsın. Ayağını kibleye uzatma, rahat rahat otur. Sonra namazda toparlanırsın.

"Nasıl alırım alacağımı?" diye sorunca İmâm-ı A'zam ona demiş ki, "Senedin varsa senedini ibrâz eyle kadıya, o zâtı çekerler, senin hakkını alır, sana verirler. Senedin yoksa, parayı verdiğin vakitte şâhidlerin varsa, o şâhidleri davet et mahkemeye, kadı senin parayı o adamdan alır, sana verir" demiş. Dedikten sonra, "Bir de şu Hazret'e sor" demiş, İbrâhim Edhem'i göstermiş İmâm-ı A'zam, "Bir de Hazret'e sor" demiş. İşin güzeli orada. O zât İbrâhim Edhem'e sormuş. İbrâhim Edhem buyurmuşlar ki, "Vermiş olduğun parayı sen bu adamdan almasan, bütçen bozulur mu?". "Bozulmaz". "Fakr u zarûrete düşer misin?". "Hayır". "Aç mı kalırsın?". "Hayır". "Öyleyse bağışla" demiş. Deyince İmâm-ı A'zam

talebelerine dönmüş, "Az evvel benim bu Hazret'e ayağa kalkmama taaccüb etmişdiniz, işte bu fazîletinden dolayı ayağa kalkdım kendisine".

Efendim, "Bu ulemâ-i zâhir, bu ulemâ-i bâtın" diye ayıranlar, bilmezler ki, ¹¹⁰⁹هُوَ الْأَوَّلُ وَالْآخِرُ "Zâhir âlim dediğin Resûlullah'ın risâletini tebliğ eyleyen, bâtın âlimi dediğin Resûlullah'ın hâlini tebliğ eyleyendir. Birisi Resûlullah'ın velâyet sıfatının vârisi, birisi Peygamber'in risâlet sıfatının vârisidir. Bunları ayırıp birbirine düşürmek katiyyen doğru değildir. Meselâ İmâm-ı Şâfiî rahimehullah Hazretleri, kutubdur kendisi ve Kureyşî'dir ve Resûlullah'a intisâbı vardır, âile bakımından. Bunların velâyetleri bâtında, ilimleri zâhirdedir. Hazret-i Abdülkâdir gibi, Ahmed er-Rıfâî gibi, ve sâir evliyâullahın, pîrânın da kerâmâtı zâhir, ilimleri bâtındadır. Onun için bu gibi ulemâ-yı benâm hazerâtına dil uzatmak katiyyen doğru değildir. Ulemâ deyince, kendimi söylemiyorum, büyük âlimleri kastediyorum. Bunların nihâyeti iyi olmaz. Onun için dillerinizi böyle şeyden beri tutunuz ve istiğfâr ediniz. Onların hepsi birer hidâyet yıldızıdır ve Mevlûd-i Muhammedî'den zuhûra gelen insanlardır. Peygamberimiz'in doğumu ile Mevlûd-i Peygamberî başladı, onunla bitmedi iş. Resûlullah doğdu, o Mevlûd-i Peygamberî kıyâmet gününe kadar devam edecek. Bütün âlimler, kâmiller, fâdîllar, hepsi Mevlûd-i Muhammedî'dendir. Hazret-i Muhammed'den alınan nûr ile onlar ihyâ olunmuşlar ve kâinâtı ihyâ etmişlerdir.

Şimdi geliyoruz.

Demiş ki İmâm-ı Ahmed, "Soralım Şeybân-ı Râî'ye". Demiş ki İmâm-ı Şâfiî, "Hazret'in canını sıkmayalım". "Yok" dedi, "istifâde ederiz" dedi ve sordular, "Gusûl ne vakit lâzım gelir?" dediler. Hazret, "Size göre mi bize göre mi?" dedi. "Efendim, niye ikiye ayırıyorsun?" dediler. "Ben demek istedim ki şerâfât üzere ve hakîkat üzere". Buyurdular ki, "Şehvetle suyun çıkması yani menînin çıkmasıdır, ondan size gusûl lâzım gelir. Bize göre Allah'ı unuttuk mu gusûl lâzım gelir" dedi. İki. "Sehiv secdesi ne vakit lâzım olur?" diye sordular. Gene Hazret, "Size göre mi bize göre mi?" buyurdular. "Efendi, size göre bize göre olur mu?" dediler. Merâtibi anlatıyoruz, ayrı bir şey değil birbirinden. Mertebe bunlar. "Size göre farzın tehîri ve vâcibin terk ve tehîrinden secde-i sehiv lâzım gelir. Bize göre, biz namazı yeninden kılarız. Öyle yanlışlıkla, terkle, tehîrle kıldığımız namazı iâde ederiz" dedi. Gene sordular kendisine, "Zekât kaçda kaçdır?" dediler. "Size göre mi bize göre mi?". "Size göre kırkda birini vermek, bize göre hepsini vermek ve üzerine de kelleyi vermek". Zekât, Allah'a teslîm olmak. Çünkü Allah ile alışverişidir. Allah müminlerle iştirâ etdi, nefisleriyle, mallarıyla.

Üzukurullah!

Geçen hafta size anlatmış idi. Bir adam abdestsiz Kurân okursa, câizdir. Ecri, bir harfine on sevaptır. İnşâallah haftaya gene aynı şeyden bahsedeceğim. Vakıt dar olduğu için sizi fazla oyalamayayım. Abdestsiz Kurân okuyan kimseye, her harfine on sevap verilir. Yani "Bismillahirrahmânirrahîm" dediğin vakıtde, "Be" harfine on, "Sin" harfine on, "Mim" harfine on, "Elif" harfine on, "Lâm" harfine on, "He" harfine on, diğer harflerde kezâ böyle, her harfine

¹¹⁰⁹ Sure-i Hadîd 3

onar sevap verilir. Abdestsiz Kurân okuduğu vakitte, her harfine on sevap verilir. Cünübken Kurân okunmaz. "Bismillah" okunur.

Şerîatin bazı hükümleri bunlar, söylemek mecbûriyetindeyiz. Birçok adam şerîatı bilmeden hakîkate, marifete gitmeye çalışıyor, Yûnus olmadan Yûnus oluyor. Abdülkâdir'in dervîşlerinin ayağının türâbı olmadan, Abdülkâdir'le boy ölçüşmeye kalkıyor. Sakın hâ! Bunlar İblis'in yaptığı iğvâlardır. Sen Abdülkâdir'i gökyüzünde güneşi baklava tepsisi kadar gördüğün gibi zannediyorsun gâliba. Öyle senin gördüğün gibi değil. İmâm-ı A'zam da öyle, İmâm-ı Şâfiî, İmâm-ı Mâlik de öyle. Sen kendi görüşüne göre görüyorsun, bu kadar görünüyor güneş değil mi? Halbuki dünyâdan kaç bin kat büyükdür o. Yaklaşdıkça öğrenirsin, bilirsin. İnsan okudukça cehlîni anlar. Cehlîni bilen adam, âlimdir. Cehlîni bilmeyen, kendisini âlim zanneden, câhildir. Ona cehl-i mürekkeb derler.

Abdestsiz okunan Kurân-ı Kerîm'in her harfine Allah, on sevap verir. Abdestsiz Kurân tutulmaz. Cünübken Kurân okunmaz. Tekrar ediyoruz. Abdestli Kurân okursan, bir harfine elli sevap verilir.

Abdest yalnız abdest uzuvlarını yıkamaktan ibâret değildir. Bunlar şerîatin zâhirî emirleridir. يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا قُمْتُمْ إِلَى الصَّلَاةِ فَاغْسِلُوا وُجُوهَكُمْ وَأَيْدِيَكُمْ إِلَى الْمَرَافِقِ وَامْسَحُوا بِرُءُوسِكُمْ وَأَرْجُلَكُمْ¹¹¹⁰ "إِلَى الْكَعْبَيْنِ". Âmennâ ve saddaknâ. Bir de bâtin abdesti var. Ağzına su verdiğin vakitte, zâhirde ağzını yıkayacaksın, hakîkatde şöyle niyet edeceksin, "Yâ Rabbi sana karşı yalan, gıybet, insanları kırıcı dökücü, evliyâullahı incitici sözler söylemeyeceğim" diyeceksin. Burnuna su verdiğin vakitte, zâhirde burnundaki pislîği temizleyeceksin, hakîkatde "Yâ Rabbi, bana iyi kokuları koklat, şemme-i Muhammedîyi duyur, Kurân'dan zevk alayım ben, Kurân kokusu alayım, cennetin kokusunu buradan duyayım" diyeceksin. Yüzünü yıkadığın vakitte, "Beni kâfirlere yüz suyu dökdürme Yâ Rabbi, yüzümü nûr-ı islâm ile süsle, kıyâmet gününde kâfirlerin yüzleri kararırken benim yüzüm nûr içinde olsun, eser-i Muhammed bulunsun benim yüzümde" diyeceksin.

Yalnız yüzümüzün zâhirini yıkamak değil. Öyle olsa, ecnebiler günde üç defa beş defa banyo yapıyorlar. Sen, ben korkuyoruz, topraktan halk olunduk, dağılacağız diye ama onlar yıkanıyorlar. Hem de dinlerinde yok yıkanmak. Bu yıkanmak, nimetullah. Allah bize zorluk için vermedi abdesti, nimet olarak verdi. Kıymetini bilmiyoruz islâmın. Geçiyoruz.

Kollarını yıkarken, "Yâ Rabbi, senin rızân olmayan yere elimi uzatmayacağım" diye Allah'a söz vereceksin. Başına mesh ettiğin vakitte, "Yâ Rabbi, senin dînini, îmânını başıma sertâc etdim, bu tâc-ı îmânı benim başıma koydun, benim başımdan bu tâc-ı îmânı kaldırma, beni kapından İblis gibi sürme, îmânsız etme" diye Allah'a yalvaracaksın. Ayağını yıkadığın vakitte, zâhire ayağını yıkayacaksın, hakîkatde, "Kötü yerlere gitmeyeceğim" diyeceksin, Allah'a söz vereceksin. Abdest, bu. Böyle abdest al. O vakit, abdestli okuduğun Kur'an'ın her bir harfine elli sevap verilir. Ve Kurân'a bakan yüzler, Kurân'ı okuyan gözler, Kurân'ı tilâvet eyleyen diller, nâr-ı cahîmde yanmaz, ateş söner Kurân'ın nûruyla. Hattâ Ümmet-i Muhammed sırâtdan geçerken, cehennem nidâ eder, "Ey Muhammedî, üstümden sûratle

¹¹¹⁰ Sure-i Mâide 6

geç, zîrâ nûr-ı îmân, nûr-ı Kurân beni söndürüyor" der. Kurân ile süsle, yüzünü, gözünü, özünü.

Üç. Namazda Kurân okursan, her bir harfine yüz sevap verilir. Belki de Allah ad'âf u mudâ'af kılar. Ama imâmeferî biraz namazı uzatsa hemen biz imâmı tahtie ederiz, "Amma da namazı uzatıyor hâ" diye filan. Sen daha hayrın şerrin nerede olduğunu bilmezsin. Zulmetin, nûrun ne olduğunu farketmezsin. Sana güzel gelen şey, Hakk katında çirkin, çirkin gördüğün şey, Hakk katında pek güzeldir. Onu sezersen eğer, yani Kurân gözlüğünü gözüne koyarsan, o vakit Âdem'e lâîk evlâd olacaksın. Yoksa Darwin Nazariyesine göre maymun evlâdı olursun sonra. Âdemzâde olduğunu anlamak istiyorsan Kurân'ı gözüne gözlük et ki hayrı şerri, zulmeti nûru, dalâleti hidâyeti öğrenesin. Çünkü Kurân fârikdîr, küfr ile îmânı ayıran odur. Furkândır çünkü. O vakit Âdem'e lâîk evlâd olursun.

Bu âlem gelip geçicidir. Masan, kasan ref' olacak, rütben mülgâdîr, rütben kaldırılacak. Yakın bir zamanda hiç olursun. Mallar, mülkler, câhlar, şöhretler, hepsi burada kalır. Hiçbirinin faydası olmaz. Belki yaptığın iyilikler, a'mâl-i sâlihâtın yoldaşın olacak. Eğer sâhib olduğun masa, kasa, rütbeyi kötüye kullandıysan başına belâ olacaktır. Yakın bir zamanda! Kıyâmet günü gelmeden Allah'a tövbe et, rücû eyle. Nedâmet, feryâd günü var, elleri ısıрма günü var, saçları sakalları yolma günü vardır. O güne kıyâmet günü derler. Hattâ daha evveli var, ölüm günü. Ölüm günü, gözünün nûru söner, var zannetdiğin şeyler elinden çıkarılır, yok zannetdiğin şeyler meydana gelir. Dostların, ahibbâ u yârânın senin cenâzene tâbi olurlar. Seni sevenler, iki katre gözyaşı dökerler, hüzünle. Seni zâhirde sevip de senden menfaatlenenler, senin yerine göz koyanlar da, sevinç gözyaşı dökerler. Sanki kendileri ölmeyecekmiş gibi. Halbuki ne ona kalır, ne ona. Ne güle kalır, ne bülbüle. Her gelen buradan gider. Buraya gelip de Allah Resûlü'ne tâbi olanlar, o âlemde sultân olurlar. Allah'ın dînine sâhib olanlar, o âlemde ebedî saâdete erişirler. Yoksa bunların hepsi gelip geçicidir, el kirinden başka bir şey değildir. Nedâmet günü gelmeden, feryâd figân günü gelmeden, yevm-i cezâ gelmeden, mazlûm zâlimin yakasına sarılmadan, enbiyâullah size ve bize düşman olmadan, küffâr-ı hâkisâra enbiyâullah düşmandır kıyâmet gününde, aralarında münâzaa olur, o günler gelmeden evvel, tövbe istiğfâr eyle.

Seni Allah öyle bir tâlihli halk etmiş ki, sana Kitâb-ı Kerîm'inde, "yâ eyyühellezîne âmenû" diyerek sana bir rütbe vermiş ve seni sevgili Muhammed'ine bağışlamış, O'na ümmet etmiş ve kendine kul etmiştir. Bundan daha büyük nimet olamaz, en büyük nimet budur. Kurân'ı oku ve emirlerine riâyet et, nehiyelerinden kaçın. İnşâallah haftaya gene anlatacağız, aynı şeylerden konuşacağız biraz daha. Sakın seni İblis kandırmasın, "Namazda ne varmış, kalbin temiz olsun, vücûdun semiz olsun" diye kendi kendini kandırma.

İslâm dîninin temeli beşdir. Birisi Kelime-i Şehâdet'dir ki, "Eşhedü en lâ ilâhe illallah ve eşhedü enne Muhammeden abduhû ve resûluh", bu kelime-i tayyibe, cennetin sekiz kapısını açar, matlab-ı a'lâya erişirsin, iltifât-ı ilâhiyyeye ulaşırsın, Hakk'ın kudret elinden şarâb-ı aşkı nûş edersin. Gene bu mübârek kelime bir kiliddir ki cehennemini yedi tabakasını kilitler, sana cehennemi harâm eder. Bunun kıymetini bil.

Sonra beş vakit namazını kıl. Kimseyle uğraşma. Kînini dîne çevir. Gadabını hilmîyyete tahvîl et. Allah için sev, Allah için sevmek. Allah için buğz et, Allah için buğz etme. Nefsin için sakın

bir şey yapma. Nefs insanı nâra götürür. ¹¹¹¹ "وَمَا أَيْرَىٰ نَفْسِي إِلَّا النَّفْسَ لَأَمَّارَةً بِالسُّوءِ". Nefsin için sakın düşmanlık yapma. Allah'a, dînine, vatanına, mukaddesâtına ihânet etdiyse, Allah için ona düşmanlık yap. Sana yapılan şahsî hakâretleri affet. Kînci olma sakın hâ! Kîni olanın dîni olmaz. "Men lehû kînün leyse lehû dînün". İslâm ol. Elinden, dilinden bütün mahlûkât sâlim olsun senin. Resûlullah öyle söylüyor. "Yâ Resûlallah, mümini tarîf et" demişler, "Halk onun elinde ve dilinden sâlimdir" buyurmuş. Kimseyi ne eliyle incitir ne diliyle. Helâl yer. Helâlden kazandığını infâk eyler. Alnının terinden zevk duyar. Gözyaşı silmekten zevk alır. Yetîm başı okşamaktan haz duyar. Sana îmân alâmetleri veriyorum. Îmânım var mı yok mu diyorsan, bu lezzetleri duyuyorsan, îmândan halâvet almışsın, tat almışsın. Yok böyle olmayıp önüne geleni ısırır, arkana geleni tepersen, kendini en yüce adam görürsen, benden daha sofusu yok, cennete ben gireceğim, bunlar cehennemlik" dersin, o vakit ucuba kandin, ¹¹¹² "أَنَا خَيْرٌ مِنْهُ" diyen evvelâ Şeytan'dır. Şeytan, "Ben Âdem'den hayırlıyım" dedi. Sakın kendini başkasından hayırlı görme.

Ancak Allahu Teâlâ ve Tekaddes Hazretleri seni bir makâma erişdirir ki o vakit sen her şeyi farkedersin. Tohumları seçersin yani. İnsanlar tohumu benzer. Hangimizin içerisinde ne olduğu bilinmez, ancak tohumdan anlayan bahçıvan olursa o anlar. Öyle bir bahçıvan olursan insan bahçıvanı o vakit seçersin. Binâenalâzâlik toprağı biçecekler, içindeki bulunan nüve meydana çıkacak. Elimizi öpenler kıyâmet gününde yüzümüze tükürecek. "Yâhu seni biz adam zannetdik, arkanda namaz kıldık, elini öpdük, tüü sen ne rezil kepâze herifmişsin!" diyecek. Ondan korkuyoruz. Bilmiyoruz içimizde ne var. Biliyor musun içini? Tohum gibisin, ekileceksin, meyva vereceksin yani. Hangisi ısırgan, hangisi diken, hangisi karanfil, hangisi gül meydana çıkacak. Yakın bir zamanda olacak bu. Yani senin manân meydana çıkacak. Seni kabre ekecekler de karanfil çıkacak değil, ısırgan çıkacak değil. Aklına öyle gelmesin. O vakit kendini bilirsin. Allah'a kurbiyyeti o vakit anlarsın. Allah'a kulluk ne demektir, Peygamber'e muhabbet, yakınlık ne demektir o vakit anlayacaksın. Allah'ın imtihanı da bunun içindir. Seni sana bildirmek içindir. Seni gâfillere bildirmek içindir.

Onun için Cenâb-ı Hakk'dan kork. İstiğfâr eyle. Günde yüz defa istiğfâr eyle. İstiğfârın manâsı Allah'dan mağfiret, yardım, af taleb etmektir. İstiğfâr et. İş bulamıyorum, para kazanamıyorum dersin, istiğfâr eyle. Kazancımın bereketini bulamıyorum dersin istiğfâr eyle. Çocuklarım âsî, karım bana karşı geliyor dersin, istiğfâr eyle. İstiğfâra devâm et, Allah her şeyi düzeltecektir ama istiğfârında sâbit ol, istiğfârın kıymetini bil.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sıratin müstakîm.

¹¹¹¹ Sure-i Yûsuf 53

¹¹¹² Sure-i Sâd 76

Bil Bul Ol - Hutbe

Eûzübillahimineşşeytânirracîm.

Bismillahirrahmânirrahîm.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَلْتَنْظُرْ نَفْسٌ مَا قَدَّمَتْ لِغَدٍّ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ¹¹¹³

Sadakallahü'l-Azîm.

Allah'ın vahdâniyyetine î mân eyleyen, O'nun habîbi, mahbûbu olan Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâmı her şeyinden ziyâde seven, kıyâmet gününe inanan, Hakk'ın cennetine tâlib, cemâline âşık, rızâsına râgıb olanlar!

Bundan evvelki derslerimizde de böyle söylemişdik. Bil, bul ve ol. Bilmeye geldin, bulmaya geldin, olmaya geldin. Dünyâda en yüksek rütbe, Hakk'ın sana en yüksek ihsânı ve ikrâmı seni î mân müzeyyen kılmasıdır. ¹¹¹⁴ "وَمَا تَشَاؤُنَ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ". Sen î mâna tâlib olmadın, Hakk sana tâlib oldu. Allah dilediği kullarını î mân ile süsledi. Dilediği kullarını ibâdetle tezyîn eyledi. Dilediği kullarını kendine dost ilân eyledi. Allah, dilediği kulu küfre, dilediğini fısk ile rezîl eyledi. İrâdemiz ne oluyor diye sorarsan, irâde-i külliyye yanında irâde-i cüz'iyenin hiçbir kıymeti yokdur. Kul kâsib, Allah hâlıkıdır ammâ, kulun her kisb ettiğini Allahu Teâlâ'nın halk etmesi Allah'a vâcib değildir. En yüksek rütbe, en yüce makâm î mândır. Bu î mânın kıymeti yakın bir zamanda bilinecektir. Tabîî bu sözü ben gâfiller için söyledim. Ârif olan kişi î mânın kıymetini burada da bilir. İnanmak, ne kadar güzel şey! Bâhusûs hakka, gerçeğe, doğruya inanmak. Bir de putuna inanan, küfre inanan, fısk u fücûra inananlar vardır. Biz onlardan değiliz. Biz doğruya inanmışız, Hakk'ın vahdâniyyetine, birliğine. O'na teslîm olmuşuz. O'nun kitâbına boyun eğmişiz, O'nun habîbine gönül vermişiz. Bu nimetin en yükseğidir, bilenler için. Bilmeyenlere bir şey yok. Bilmeyenler, î mân nedir, küfür nedir bilmezler. Onlar, zulmetle nûru ayırd edemezler. Halbuki yakın bir zamanda başlarına büyük büyük musîbetler gelir. Çünkü bizi buraya getiren ve bizi burada yaşatan ve bizi buradan götürecektir olan bir kuvvet vardır. Bunu kimse inkâr edemez. İster pâdişâh ol, ister dünyâyâ hâkim ol, bir müddet-i

¹¹¹³ Sure-i Haşr 18

¹¹¹⁴ Sure-i Tekvîr 29

muvaakkatedir yani geçici bir zaman içindir. Bu câmiye gelip toplanıp dağıldığımız gibi bu âleme gelip burada toplanacağız, sonra buradan dağılıp gideceğiz.

Îmânın kıymeti âhiret âleminde şöyle belli olacak. Cenâb-ı Allah, "Yâ ibâdî!" emrini verdiği gün...

İlkbaharı gördün değil mi? Toprak ölüydü, sonra yeşerdi, çiçekler verdi. Dirildi yani. Bu, kıyâmetin varlığına bir remzdir, işâretidir, insanların tekrar dirileceğine bir alâmetdir. Büyük bir âyetdir. Onun için Cenâb-ı Allah Sûre-i Yâsîn'de, ¹¹¹⁵ أَيُّهَا الْأَرْضُ الْمَيِّتَةُ أَحْيَيْنَاهَا وَأَخْرَجْنَا مِنْهَا حَبًّا فَمِنْهُ يَأْكُلُونَ " diyor. Yani haşrı inkâr edenlere, "Öldük, çürüdük, gittik, bitdik artık bir daha âlem yok" diyenlere baharın zuhûrunu kıyâmetin numûnesi olarak gösteriyor. Hepimizi birer tohum farz ediniz, bizi ekecekler, sonra bizim baharımız mahşer günüdür. O gün yerden biteceğiz, dirileceğiz yani kalkacağız. herkesin nüvesi, içindeki bulunan, mündemiç, gizli olan sırrı meydana çıkacak. Kim dikendir, kim ısırgandır, kim güldür, kim karanfildir, kim domuzdur, kim maymundur. Hep biriz, tohumlar birbirine benziyorlar. İki gözü var, bir burnu var, iki eli var, iki ayağı var, konuşuyor filan. Hep bunlar bir. Ammâ hepimizin içerisinde ayrı bir amel vardır. İşte burada o amelini insan etmeyenler, orada amelleriyle zuhûr edecekler, bir hayvan şekline gireceklerdir. Muhammedîler müstesnâdır yalnız. Hazret-i Muhammed'e bende olanlar, müminler, müstesnâdır. Onlara ayrı bir husûsî muamele gösterilecektir.

"Yâ ibâdî, ey benim kullarım!" denildiği vakitte, işte Muhammed'e gönül verenler, onlar kıyâmet gününde Huzûr-ı İzzet'e varacaklar, iltifât-ı ilâhî görecektir. O vakit îmân etmeyenler, Hakk'ı bilmeyenler, bulmayanlar, olmayanlar, bilip de bulmayanlar, bulup da olmayanlar, çok nâdim olacaklar fakat iş işden geçecektir. O vakit Muhammedîlik ne demektir, Hazret-i Muhammed Mustafâ kimdir, O'na îmân etmenin şerefine ne olduğunu, bütün beşer öğrenecek ama, ne faydası var, iş işden geçmiştir. Çünkü artık kâfirler ebedî nâra, müminler ebedî saâdete ereceklerdir.

Ebedî saâdet bizindir. Kim ki "Lâ ilâhe illallah" dedi, cehennemin kapısını kapadı, "Muhammedür-Resûlullah" dedi, cennetin kapısını açtı. Ebedî saâdet ve selâmet müminlerindir, âkıbet müttakîlerindir. Onun için Cenâb-ı Allah Celle Celâluhû Hazretleri, bizi ittikâya davet ediyor. Yani takvâya. İşin başı takvâ. Yani bir iş yapacağın vakitte, bu işde Allah rızâsı var mıdır yok mudur meselesi. Bunu düşündüğün gün işte insan oldun, amelini insan etdin. "Şu yapacağım işde Hakk rızâsı var mıdır yok mudur?".

Hani Huzûr-ı Resûlullah'a geldi bir genç, dedi ki, "Yâ Resûlallah, ben sabredemiyorum, zinâ edeceğim" dedi. "Evlen". "Fakîrim" dedi. "Zinâ edeceğim" dedi. Efendimiz ona şöyle cevap verdi, "Bu zinâ edeceğin kadın kimdir? Elbet birinin kızıdır, değil mi?". "Evet Yâ Resûlallah, bir babası vardır, bir anası vardır". "E peki sen de baba olacaksın bir gün, senin kızına bu işi lâıyk görseler sen râzı olur musun?". "Olmam Yâ Resûlallah". Tefekküre davet ediyoruz yani. "Zinâ edeceğin kadın birinin kızkardeşi midir?". "Evet". "Peki senin kızkardeşine birisi bu işi lâıyk görse râzı olur musun?". "Olmam Yâ Resûlallah". Tefekkür et, git, yürü, yapacağın işi

¹¹¹⁵ Sure-i Yâsîn 33

bir düşün bak şimdi. Ne yapacaksan kâinâtda, tefekküre girdiğin vakitte işin rengi değişiverir. Bunun da başında Hakk korkusu gelecek, Allah korkusu.

Allah korkusu, kısım kısımdır, rütbe rütbedir. Bir kısım halk korkarlar, Cenâb-ı Hakk beni ateşe koyacak diye. Hakdır nâr, gerçektir, doğrudur. Ama bu, dûn mevkidir. Zîrâ Allah cehennemi halk etmese, o adam fenâlık yapabilir. Halbuki sen ne cennete tamah ederek, ne de cehennemden korkarak iş yap, Hakk'ın rızâsına tâlib ol. Allah cennet ile cehennemi halk etmese Allah'a kulluk etmeyecek miyiz yani? Nâr da hak, nûr da hak, cennet de hak, cehennem de hak, âmennâ ve saddaknâ. Nârdan korkan Hakk'dan değil, nefsinin göreceği azâbdan korkarak günahdan kaçır. Sen öyle olma sakın hâ! Bu, dûn mevkidir. Allah'ı sevdiğin için Allah'dan kork. De ki, "Allah beni cennetine de koysa bana kulum demese benim hâlim nice olur".

Meselâ ne gibi? Misâlini vereyim. Gâyetle müzeyyen bir hâneye gitdin, seni kabûl etdiler ama hâne sâhibi sana yüz vermiyor, yüzünü asdı. Bu, zâhirde bir cennettir ama hakikatde bir cehennemdir. Acaba anlatabiliyor muyum? Hakk Teâlâ seni cennete de koysa, kulum demese, Resûlullah seni nârdan kurtarsa da sana bakmasa, seninle konuşmasa, sana iltifât etmese, anlayan için büyük azâbdır. Onun için ittikânın derecâtı vardır. Bazı kişi, yapacağı suçdan dolayı "Allah beni nâra sokar" der. O adam o işi yapmaz ama mevkii dündür yani, düşük mevkidir. Sen öyle tâlib ol ki Allahu Teâlâ Hazretlerine emrinde ve nehyinde aklını, idrâkini, kurban et, Hakk'ın yolunda yürü ve "Allah bana kulum demezse, Resûlullah bana ümmetim demezse benim hâlim nice olur!" de. Beni cennetine koysa, benim için nâr olur" de. Çünkü islâmda en büyük ibâdet, kıyâmet günü için en büyük hazırlık, aşk ve muhabbet ve muhabbetullah ve muhabbet-i Resûlullah'dır. Bundan büyük ibâdet olamaz. Çünkü kişi sevdiğiyle beraber olduğundan dolayı. Resûlullah buyuruyor ki, "Seven sevdiği ile, beni seven de benimle beraber" diyor. Öyleyse Allah'ı seversen Hakk katına varacaksın, ¹¹¹⁶ فِي مَقْعَدِ صَدَقٍ عِنْدَ مَلِكٍ مُّقْتَدِرٍ "e ereceksin. Hazret-i Muhammed'e gönül verdinse, Fahr-ı Risâlet'le berabersin.

"Yâ eyyühellezîne âmenû". Bunun kıymetini biliniz, bu sözün kıymetini! Bunu söyleyen, bu kelimenin sâhibi, bu hitâbın sâhibi ben değilim, imâm değil, müftü değil, diyânet reisi değil, peygamber değil, Allah söylüyor bunu. Yerin göğün sâhibi, bilinen ve bilinmeyen âlemlerin mâliki sana hitâb ediyor, sana kulum demiş. "Yâ eyyühellezîne âmenû" hitâbı Allah'ın kelâmıdır. "Yâ eyyühellezîne âmenû" denildiği vakitte biz zannediyoruz ki imâm efendi söyledi onu, vâiz efendi söyledi. Değil! Onun sözü değil o. O kim oluyor! Gerçi Kurân-ı Kerîm'i Peygamber okudu ama kim ki Kurân Muhammed'in kelâmı dedi, o kâfir oldu. Muhammed'in ağzıyla, sallallahu aleyhi vesellemin ağzıyla Kurân'ı söyleyen Allah'dır Celle Celâluhû Hazretleri. Harfî, savtı halk eylemiş sonra, ayrı. "Yâ eyyühellezîne âmenû" hitâbı, bizim için en büyük şeref. Yarın kıyâmet gününde, "Ey beni seven kullarım! Benim emirlerime imtisâl eden, bana aşk ile bağlanan, dünyânın fânîliğini, âhiretin bekâsını bilenler, benim cennetime, cemâlîme âşık olup, benim rızâma râgıb olanlar, gelin işte size cennât-ı âliyatımı açdım, buyurun" dediği vakitte, müminliğin, îmânın, islâmın, Muhammed'e bende olmanın kıymeti o vakit anlaşılacaktır. Şimdi bilemez kimse. Senin ölçün ufak, gözün şaşır, sen iyiyi kötü, kötüyü iyi görüyorsun. İki günlük dünyâ metâi için her şeyini fedâ etmeye hazırlanmış

¹¹¹⁶ Sure-i Kamer 55

insanlar var. Bir kimsenin ind-i ilâhîdeki mevkiini bilmezsin, onun parasına, makâmına hürmet edersin. Halbuki dünyâda birçok insanlar görüyoruz ki bunlar çok zengindirler, yâhud makâmları çok büyükdür ama eğer bunlar bu makâmın şükrünü edâ etmedilerse, yarın kıyâmet gününde bunlar rezîl olacaklar, ayak altında sürünecekler. Dünyâda hiç kıymet vermediğimiz insanlar var ki, bunlar Allah katında sultândır.

Hattâ hattâ hadîs-i kudsîde geliyor ya, sözümüzün isbâtı olarak, Allah diyecek ki, "Ey kulum, hastaydım beni ziyâret etmedin" diyecek. "Yâ Rabbi sen noksan sıfatdan münezzehsin, nasıl olur?". "Senin bir adamın vardı, o hasta olmuşdu". "Yâ Rabbi o benim hammalımdı". "Evet senin hammalındı ama benim dostumdu, onu ziyâret etseydin, beni ziyâret etmiş olurdun". Gene bir zâta sorar, "Ben acıkdım beni niye doyurmadın?". "Aman Yâ Rabbi, sen açlıktan münezzehsin, sen yemez içmezsin, senin üzerinden zaman geçmez". "Filanca kulum açdı, bende yok olmuşdu o, onu doyursaydın beni doyurmuş olurdun". Bilmiyorsun ki kimin ne olduğunu. Yanındaki mümini itersin kakarsın, belki Allah katında veliyullahdır o. Allah dostları başlarına bayrak asmadı, işâret de koymadı. Onun için birleşin. Birbirimizle sevişeceğiz, sevişeceğiz. Birbirimize hüsn-i niyyet göstereceğiz ve birbirimize muhabbet edeceğiz.

"İttekullah". İşin başı takvâdır. Allahu Sübhânehu ve Teâlâ gene Kitâb-ı Kerîm'inde, ¹¹¹⁷يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنَّا خَلَقْنَاكُمْ مِنْ ذَكَرٍ وَأُنْثَىٰ وَجَعَلْنَاكُمْ شُعُوبًا وَقَبَائِلَ لِتَعَارَفُوا إِنَّ أَكْرَمَكُمْ عِنْدَ اللَّهِ أَتْقَاكُمْ buyuruyor. İttikâ! Müttakî olmak! Allah'dan korkmak! her işinde bunda Hakk'ın rızâsı var mıdır yok mudur, bu fikir senin kalbinde olup da, bu tohum atılıp da meyva vermeye başladığı vakitte, işte senin amelin insan oldu, nefsin mutmainneye döndü demektir, derecâta yürümeye başladın. Ağzından çıkan söze çok dikkat et! Ne olur sözden deme! Yaptığımız işler ve söylediğimiz sözler hepsi bir şekle girerek yevm-i kıyâmetde önümüze gelecektir. Bak bak bak, teypler bunu isbât etmekde. Teypleri görmüyor musun? Söyledin söz, kalbinden geçen efkâr, fikirlerin, zihninden düşündüğün şeylerin kâffesini Allah ortaya koyacak. Dilerse muhâsebe bile edecektir. ¹¹¹⁸لِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَإِنْ تُبْذَرُوا مَا فِي أَنْفُسِكُمْ أَوْ تُخْفَوُا يُحَاسِبُكُمْ بِهِ اللَّهُ. Dilerse muhâsebe eder, böyle düşündüğün için. Ama yapdın yapmadın, ayrı. Allah hepsini bilicidir. "İttekullah". Allah'dan korkacaksın. Çünkü müttakî olduğun müddetçe Allah seni hidâyete eriştirecek, yükseltecek. Zîrâ Kurân-ı Azîm, ¹¹¹⁹هُدًى لِّلْمُتَّقِينَ "dir, müttakîlere hidâyet eder. Ne demek yani? Hakk rızâsını arayanlar. Ne kadar Hakk rızâsını ararsan, o vakit Allah seni yüceltecek, yükseltecektir. Sonra gene, ¹¹²⁰وَاتَّقُوا اللَّهَ وَيُعَلِّمُكُمُ اللَّهُ, benden korkunuz ki size öğreteyim, bilmediğinizi bildireyim, görmediğinizi göstereyim, işitmediğinizi duyurayım" diyor. "Bilmediğinizi size öğreteyim" diyor Hazret-i Allah Celle Celâluhû Hazretleri. Geçelim.

"Yâ eyyühellezîne âmenû". Kıymetini bildin mi îmânın şimdi? Bütün kalbin bununla titresin, müslüman, mümin, âşık-ı sâdık! Bu kelime söylendiği vakit titresin. Neden biliyor musun? "Âkıbetimde îmânımı kurtaramazsam ne olurum?" diye düşün. Bu düşünceyi senin kalbine koysunlar. Diyor ki Said-i Hudrî Hazretleri, "Bir kimse îmânsız olarak ölmekten korkmazsa, kalbinde böyle bir haşyet yoksa, o adam îmânsız çene kapar" diyor. Onun için bak dikkat

¹¹¹⁷ Sure-i Hucurât 13

¹¹¹⁸ Sure-i Bakara 284

¹¹¹⁹ Sure-i Bakara 2

¹¹²⁰ Sure-i Bakara 282

buyurunuz, bir günde sünneti, farzı, vâcibiyle beraber kırk rekat namaz vardır, her rekatda ¹¹²¹ إِهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ" diyoruz. Manâsı, "Yâ Rabbi, senin rızâna varan, sana varan yolda bizi sâbit-kadem eyle, ayaklarımızı kaydırma, îmanla bizi yaşat, îmânla öldür, sâlihlere ilhâk eyle" diyoruz. Kalbin titreyecek îmân meselesinde. Gecede ve gündüzde, akşamda ve sabahda muhakkak sûretde, "Yâ Rabbi, îmânımı bana yoldaş et, benim rûhumu îmânsız kabzeyleme" diye Allahâ ilticâ et. Çünkü en mühim davâ odur. Îmânsız göçenler için, bütün dünyâ arkasından hayır hasenât yapsınlar, hiçbir faydası yoktur. Îmânlı göçerse, günahkâr da olsa, suçlu da olsa, şefâat-i Kurân, şefâat-i Resûlullah, şefâat-i evliyâullah, şefâat-i şühedâ, şefâat-i sulehâ ile nârdan kurtulabilir. Ama îmânsız göçerse, Allah muhâfaza, ebedî bu'diyyete gider ki ebedî felâketdir.

"يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ". Hakk'dan korkunuz. "وَلْتَنْتَظِرْ نَفْسٌ مَّا قَدَّمَتْ لِغَدٍ". Her nefis yarınki gün için ne hazırladı. Her nefis, herkes yani. Yarınki günün manâsı, ister dünyâ ister ukbâ, yarın için ne hazırladı? Bugün suç yapınsa devlete karşı yarın belki yakalanabilirsin. Düşün! Âhîret âlemi için de böyle. Yarın için ne hazırladın! Bir güne geleceksin ki, yakın bir zamanda, yakın bir zamanda!

Delikanlı! Gençliğine güvenme, biz de gençdik. Biz de mahallede oynuyorduk vaktiyle, bizim de anamız babamız vardı, biz de muhabbetle okşanıyorduk. Şimdi onlardan dûr olduk. Yakın bir zamanda sen de öyle olacaksın. Buraya gelenler, yollarını kaybedecekler. Bilen, bildiğini unutacak. Parasını saymayı beceremeyecek, o hâle gelecek, çok yaşarsa. Çok yaşamak da iyi değil, sevdiklerini kaybedeceksin. Çocuğunu kaybedersin, kızını kaybedersin, anneni babanı kaybedersin, evlâdlarını kaybedersin.

Düşün bir defa bak, yarın için ne hazırladın, yarınki gün için? Yarınki gün için ne hazırladın? Yarından murâd, ölümdür. "Küllü âtin karîb, her gelici yakındır". Hayat çok çabuk geçer. Veleve ki bin sene olsun, veleve on bin sene olsun, çok çabuk geçicidir. Cenâb-ı Hakk Celle ve Tekaddes Hazretlerinin yarından murâdı, kıyâmet günü, ölüm günü için söylüyor. Evvelâ ölüm sonra kıyâmet günü için. Ne hazırladın yarın için? Soruyorum. Düşün, tefekkür eyle. Kıyâmet günü için ne hazırladın? Ne yaptın? İyiliğine ve kötülüğüne bak. Pazara çıktın, eline bir heybe verdiler, hiç düşünmüyorsun, doldurduğun şeyleri, sana yarar mı yaramaz mı. Akrep buluyorsun, koyuyorsun, yılan buluyorsun koyuyorsun. Alacağın şeylere iyi bak, torbanda akrep filan götürme. Amelini beraber götüreceksin buradan âhîret âlemine. Ne yaparsan oraya götüreceksin. Bir misâl verelim.

Huzûr-ı Saâdet'e bir kadın geldi. Bir kız. Meşârık-ı Şerîf'in şerhinde vardır. Kolu kurumuşdu. İyi dinle! Dedi, "Yâ Resulallah, bu akşam ben bir rüyâ gördüm, rüyâdan sonra kolum kurudu benim". "Ne gördün kızım rüyâda" dedi Peygamberimiz sallallahu aleyhi vesellem. Dedi ki, "Yâ Resûlallah, benim babam çok sahî bir insandı", sahî demek cömert demek, "annem de çok tamahkâr idi. İkisi de dünyâda bekâ bulmadılar, gittiler âhirete. Bu akşam rüyâda annemi gördüm, kendisini nâra atmışlar, cehenneme. Bir elinde ufak bir yağ parçası ile, diğer elinde bir paçavra, kendisini ateşden korumaya çalışıyordu. Cehennem ateşi hücûm ediyor, o bir yağ parçasıyla bir de paçavra, onunla kendisini korumaya çalışıyordu. Sonra ben sordum, 'Babam nerede anne?' dedim, 'O cömert insandı, onun makâmı cennât-ı âliyâtıdır' dedi. 'Bu

¹¹²¹ Sure-i Fâtiha 6

elindeki nedir?' diye sordum, 'Hayâtımda fukarâya ihsân etdiğim, verdiğim, bütün cömertliğim bu işte, bir yama parçasıyla, bir parça yağ verdim fukarâya, Allah bana bugün onu verdi, onunla kendimi korumaya çalışıyorum burada'.

Anlayabildik mi acaba, anlatabildik mi?

'Peki babam?', 'Baban cennetde'. Gitdim bakdım, babam Kevser şarabının yanında durmuş.

Şarap deyince, sen meyhaneci Agop'un şarabı zannetme hâ! Çünkü gençler öyle anlıyorlar şimdi. Şarap, Arapça hamr. Şarap demek, içecek, içecek.

Orada durmuş, halka o Kevser şarâbından ihsân ediyor. Dedim ki, 'Baba, annemin hâlini biliyor musun?', 'Biliyorum evlâdım ama ne yapalım burası dünyâyâ benzemiyor, yerlerimiz ayrıldı şimdi'.

Yaaa! Yakın bir zamanda ayrılacağız orada, kıyâmet gününde. "وَأَمَّا زُورَ الْيَوْمِ أَتُهَا الْمُجْرِمُونَ" ¹¹²².

Bu âyeti işitdiğin vakitte titre ve ağla âşık-ı sâdık! Manâsı şu : "Ey mücrimler, has kullarımdan ayrılınız!" diyecek Allah. Bir de bakacaksın, evlâd babadan, baba evlâddan, ana evlâddan ayrılacaklar, ağlaya ağlaya. Bitdi, ayrıldı. Ebediyyen ayrılmak yani.

'Annem ne olacak?', 'Ne yapayım evlâdım, dünyâyâ benzemiyor burası, nasıl yardım edelim, herkes ameliyle başbaşa kaldı'. 'Ama pek susuz, yalvarıyor orada ateşin içerisinde'.

'Veremem evlâdım. Dünyâda olsa vereyim, hepsini vereyim içsin ama burada izin yok. Allah'ın emrindeyiz burada, irâde-i cüz'iyye diye bir şey yok. Burası böyle'. Ben doldururum dedim, doldurdum oradan bir tas, o Kevser şarâbından, koşdum cehenneme anneme su götürüyim diye. Çünkü inliyordu su diye yalvarıyordu. Arkamdan bağırdılar, 'Kolun kurusun' diye bağırdılar. Uyandım ki kolum kurumuş Yâ Resûlallah" diyor. Sallallahu aleyhi vesellem, buyurdular ki, "Yâ Rabbi, eğer bu kızın anlattığı rüyâ doğru ise, bunun koluna şifâ ihsân inâyet buyur" dedi Cenâb-ı Peygamber ve kolu iyi oldu kızcağızın.

Bak gördün mü? Yarın için ne hazırladın, soruyorum!

Başda muhabbet hâ! Kadında muhabbet olsaydı belki paçayı kurtaracaktı. Çünkü Muhammed Mustafâ ile beraber olacaktı, Allah ayırmaz çünkü. Kim kimi seviyor onunla beraber.

Haydi düşün bakalım, yarın için ne hazırladın?

Halbuki bizimki tersine. Bizimki tersine. Sırtımızda suç almış yürümüş. Beş kuruş için, hiç kıymeti olmayan nesne için komşumuzu kırıyoruz, anamızı, babamızı, evlâdımızı, komşularımızı, sevdiklerimizi incitiyoruz. Şunu düşün müslüman, bak geçen hafta gene söylemişdim, sizi tefekküre davet etmişdim. Hepiniz bilirsiniz ama tekrar tekrar söylüyoruz bunu. İnsan günde bir günah işlerse, bak düşününüz, senede 365 günah yapar. On senede

¹¹²² Sure-i Yâsîn 59

3650 günah yapar. Bir tâne işlerse eğer. İster büyük ister küçük. Ya on tâne işlerse? Ki biz on tâne, yüz tâne, bin tâne de yapıyoruz gâlibâ. Bir düşün hâlini!

Sevap da böyle. Beş vakit namaz kılıyorsan, namazı namaz diye kılıyorsan ne mutlu sana! Malûm ya, birçok insan namazı kendi kötülüğüne âlet eder. O adam namaz kılmaz o. Namaz onu Allah'a yaklaştırmaz, uzaklaştırır Allah'dan. ¹¹²³ إِنَّ الصَّلَاةَ تَنْهَى عَنِ الْفَحْشَاءِ وَالْمُنْكَرِ. Eğer namaz seni Allah'a yaklaştırmıyorsa, namaz kıldığın müddetçe helâlî harâmı ayırmıyorsan, namaz kıldığın müddetçe Hakk rızâsına tâlib olmazsan, sahtekârlığa devâm edersen, o namaz seni Hakk'a götürmez, belki Allah'dan uzaklaştırır. Hadîs-i şerîfin meâlini söylüyorum yani. Onun için namazı namaz diye kıl ki o namaz ki sana fâide verdi, seni kötülükten kurtardı, seni yükseltti, yüceltti, o namaz namazdır işte. O burakdır o. Ona bindin mi, buraka, cennete çabuk vâsıl olursun. Müminlerin burakı namazdır. Burak berken gelir. Berk yıldırım manâsındır. Hakkıyla namaz kılan kişi, çok çabuk Hakk'a vâsıl olur. Çünkü abdiyyet ile mabûdiyyetin birleştiği bir ândır namaz. Allah ile kul birleşiyor yani namazda. Mekândan münezze olarak. Onu ben sana burada anlatamayacağım şimdi.

Ne hazırladın yarın için?

Birçok zevât, yaptıkları efâl ü harekâtı yazarlar idi. Bildiğini ama. Sen bir suçu işlersin de senin için suç sayılmaz, Hakk gene kaydeder onu. Sonra kıyâmet gününde önüne koyarlar. ¹¹²⁴ وَكُلُّ إِنْسَانٍ أَلَزَمْنَا طَائِرَهُ فِي عُنُقِهِ وَنُخْرِجُ لَهُ يَوْمَ الْقِيَمَةِ كِتَابًا يَلْقَاهُ مِنْشُورًا * إِقْرَأْ كِتَابَكَ. Yaptığın işler, söylediğin sözler, hepsi bir şekle girecek yevm-i kıyâmetde. Söyledik ya az evvel.

Düşün, ne hazırladın? Hayır hasenâtdan ne hazırladın?

Beş vakit namaz kıalarsan, dînin direğidir senin. Dînin direği namazdır. Resûlullah'ın gözü nûru gene namazdır. Namaz, Hakk'ın en sevdiği ibâdetlerden bir tânesidir. Namaz, bütün semâvâtda bulunan melâikenin ibâdetinin cemidir. Namaz, müminin mi'râcıdır. Namaz, Resûlullah'ın gözü nûrudur. Ama namazı namaz diye kıl. Eğer kendi kötülüğüne namazı âlet ediyorsan, felâket! O vakit sevap sûretinde günah irtikâb etmiş olursun. Müşteri geldi dükkânına, namaz kıldığını göstereceksen, o vakit namaz gitdi, olmadı.

Hani diyor ya Bayezid Bistâmî Hazretleri, bir zâtın evine ben vâsıl oldum. İyi dinle mürâî! Sofra kurulacak oldu, hâne sâhibi çocuğa dedi, "Sofrayı getir". Çocuk dedi, "Hangi sofrayı getireyim?". O dedi ki, "Mekke'den getirdiğim sofrayı". Eyvâh! Hac gitdi. Niye? Çünkü hacı olduğunu göstermek için söyledi sözü.

Lüzûm yok. Gizle, gizle. İbâdetini gizle, gösterme. İnsan sevgilisiyle tenhâlarda buluşur, ortaya çıkmaz, ayıpdır. Ferâiz-i ilâhiyyede gizlilik yokdur. Meselâ beş vakit namaz. Ezân okunuyor, câmiye çıkarsın, namazı cemaatle kıalarsın filan. Ama nevâfil ibâdetlerini gizle, gösterme. Sakla, sakla! Cevherini sakladığın gibi sakla. Hakk bilsin onu. Sana ister kötü desinler, ister iyi desinler. Sen kötüysen sana iyi demekle sen iyi olmazsın. Sen iyiysen herkes sana kötü dese, sen gene kötü olmazsın. Hakk katında iyi olmaya çalış, Allah indinde

¹¹²³ Sure-i Ankebût 45

¹¹²⁴ Sure-i İsrâ 13-14

iyi olmaya çalış. Kulların dediğine bakma. Kullar derler senin için benim için, aldırma, desinler.

Hazret-i Mûsâ şikâyet etmiş Cenâb-ı Allah'a, "Yâ Rabbi, kullar benim aleyhimde bulunuyorlar" demiş. Demiş, "Yâ Mûsâ, etden kandan halk olundun, sen onların cinsindensin, senin aleyhinde konuşuyorlar. Senin hakkında nasıl onların dillerini keseyim, onları ben yokdan vâ etdim, benim de aleyhimde konuşuyorlar" demiş. Çünkü Allah'ı şikâyet ediyor öteye beriye. Geçiyoruz.

"وَأَنْتَظِرُ نَفْسَ مَا قَدَّمْتُ لِغَدٍ". Yarın için ne hazırladın? Yarınki gün için? Ölüm, ölüm, ölüm! Çabuk gelici. Hemen geldi kapıya. Hemen geldi. Geldi mi gitmez gerisi geriye. Meğer ki Hakk'ın âşığı olasın, Allah seni seve. Eğer Allah seni seviyorsa, sen Allah'ı, Resûlullah'ı seviyorsan, Azrâil gibi bir melek dahi, senin yanına edeble gelecektir, emr-i ilâhî ile. "Git o kulumun yanına, edeble git Yâ Azrâil". Hattâ hattâ gelir Melekü'l-mevt de, vücûd müsaade etmez rûhu kabz eylemeye. Hangi kuldand bahsediyorum? Benden değil hâ! Hakk ile Hakk olmuş, kendi özün bilmiş, Hakk'da fenâ bulmuş kul. Aşkullah ile kalbi dolmuş, muhabbet-i Resûlullah'da yok olmuş kişi. Geliyor, rûhunu kabz etmeye. Ayak diyor ki, "Müsaade etmeyiz sana". "Neden?". "Bu ayak mescide gitdi, mescide. Câmiye gitdi, hayra gitdi, hayra koşdu gitdi, gazâda bulundu, düşmana karşı sâbit-kadem oldu. Buradan sana yol yok. Bu binâyı sana yıkdırmayız". Ele gelir, el de müsaade etmez, der ki, "Buradan sana yol yok. Bu yetîm okşadı". Yetîm okşamış, yetîm okşamış. Kabetullah'a el sürmüş. Hacerü'l-Esved'den bahsetmiyorum hâ! O taşdır, bir mübârek taşdır. Bazı Hacerü'l-Esved gibi insanlar vardır, dokunursan eğer, Hakk'ın rızasını bulursun. Hayr ile ama. Bir de vurursan, nâra gidersin. "Sana yol yok buradan". Göze gelir, göz der ki, "Müsaade etmeyiz". İbretle bakmış kâinâta.

*Bir göz ki olmaya ibret anın nazarında
Ol düşmenidir sâhibinin baş üzerinde*

"İbretle bakdı Kurân'a, kâinâta ibretle bakdı, Hakk'ı gördü bu göz. Sana müsaade yok".

Kulak der ki, "Hakkı dinledi, hakdan zevk aldı bu kulak, sana müsaade yok".

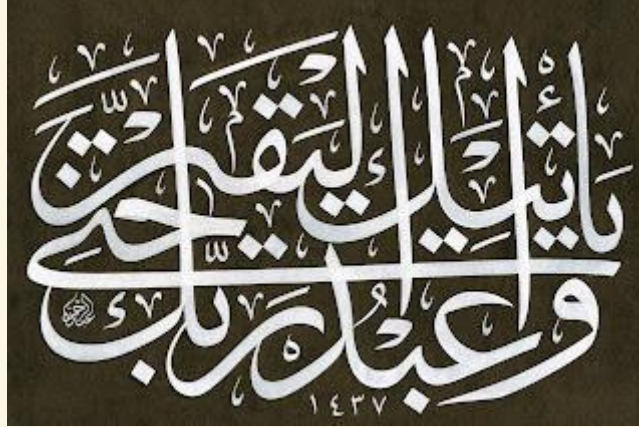
Ve Melekü'l-mevt, o koca melek, âciz kalır, huzûrullah'a varır, makâm-ı malûmuna, Allah için mekân yok. Der ki, "Yâ Rabbi, emretdin rûhunu kabz eylemeyi, fakat müsaade etmiyorlar". "Evet, müsâade yok. O bana âşık, ben ona âşığım. İsmimi yaz benim, Allah de kâfî. Allah de rûhunu teslîm eder".

İşte, "yâ eyyetühe'n-nefsü'l-mutmainne irci'î ilâ rabbiki râdiyeten merdıyye" buna işâretidir. Geçiyoruz. Bugün yeter bu kadar, tamam.

Yâ Rabbi, bizi buradan boş çevirme. Son nefesde îmân ile, Kurân ile göçür, sâlihlere ilhâk eyle. Cehennemnin nârından, mahşerin şiddetinden, kabrin vahşetinden emîn eyle. Bizi Muhammed'inden ayırma Yâ Rabbi.

Vallahu yed'û ilâ dâri's-selâm ve yehdî men yeşâû ilâ tarîkin müstakîm.

Kadir Gecesi ve Bayram

Âşıklar! Müminler! Hakk yolunda kardeşlerim! Allah'ın kulu olmakla şereflenenler! Hazret-i Muhammed'e bende olmakla yücelenler!

Ramazan-ı Şerîfin son Cuma'sına gelmiş bulunuyoruz. Receb, Şaban derken Ramazan-ı mağfîret-nişân'ı da bitirmek üzereyiz ve Leyle-i Kadir'in de arefesinde bulunuyoruz. Elbet ki bu ayrılık, düşünenler için, bilenler için, bulanlar için büyük bir acı. Onun için âşıkların göz yaşı dökülmekte. Allah'ı sevenlerin, Allah'ı sevip de Allah için oruç tutanların kalbleri, Şehr-i Ramazan'ın ayrılmasıyla yanmakta ve tutuşmakta. Zîrâ iyi düşününüz ve iyi tefekkür ediniz ki belki ömrümüzün son Ramazan'ını geçirdik, bir daha bu âleme dönmek üzere uzun bir yolculuğa çıkacağız. Oruç tutmak bir daha ya nasîb olacak ya olmayacak. Rabbimize ibâdet ve tâat etmek, ya nasîb olacak ya olmayacaktır.

Onun için eğer düşünecek olursak, mühim bir yol kat etdik. Bayram'a erişenler, analarından doğduğu gibi tertemiz oldular. Çünkü Rabbilerinden tuttukları orucun sevabını beklediler ve Rabbilerine inandılar, Allah'a hüsn-i zan etdiler, Allah'dan sevabını ümîd ederek oruç tutdular, yemeyi içmeyi terk etdiler, mâsivâdan kat'ı alâka etdiler, nefsleriyle cihâd-ı ekbere girişdiler. Düşmanla harb etmek, küçük muhârebe. Nefs ile harb etmek, büyük muhârebe. Oruç tutan, nefsiyle muhârebe etdi. Gâzî oldu yani. Elbet ki Bayram sabâhına erdiği vakitte anasından doğduğu gibi tertemiz olacak, hiç günahı kalmayacaktır. Çünkü Rabbü'l-âlemîn'e îmân ve Ramazan-ı Şerîf'de, Hakk'dan sevabını ümîd ederek tutulan oruç, insanları tathîr eder, temizler. Bayram sabahına eriştiği vakitte, anasından doğduğu gibi olur. Onun için bayram yapıyoruz, temizlendik, tathîr olunduk, günahdan yunduk, sevaba erdik, likâ-i Rahmân'a erişdik.

Biliyorsunuz ki, Ramazan-ı Şerîfin şerefi, kütüb-i semâviyyenin yani semâvî kitapların, semâdan nâzil olan kitapların, Ramazan ayında peygamberlere nâzil olması, yalnız bir tânesi müstesnâ, Kurân-ı Mübîn de Cenâb-ı Peygamber'e Ramazan'da, Leyle-i Kadir'de nâzil olmuş, şerefi bundan ileri gelir.

Leyle-i Kadir'i Cenâb-ı Hakk bize ihsân u inâyet buyurmuşdur, Ümmet-i Muhammed'e. Bir kimse Leyle-i Kadir'e erişirse, birkaç söz söyleyeceğim Leyle-i Kadir hakkında, geçeceğim, Leyle-i Kadir'e erişirse bir kimse, o adam seksen küsur sene Cenâb-ı Hakk'a ibâdet etmiş

sevabını alır, seksen küsur sene! Bir müslümanın vasatî ömrü altmış üç senedir. Her gecede Leyle-i Kadir'den bir cüz vardır. Senenin üç yüz altmış beş gecesinde Leyle-i Kadir'den bir hisse, bir cüz vardır. Hayâtın boyunca her geceyi Leyle-i Kadir bil, Rabbine ibâdet kıl. Bir günah işleyeceğin gece, bilmiş ol ki o akşam Kadir olabilir, Kadir Gecesi Allah'a âsî olabilirsin. Zîrâ Allahu Zü'l-Celâl ve Tekaddes Hazretleri Kadir'i gizlemiştir. Peki Ramazan'ın yirmi yedisinde yapılan Kadir nedir? Bazı velîler, ehl-i keşf olan kimseler, ez cümle Bayezid-i Bistâmî Hazretleri, "Ben yetmiş sene zarfında iki defa Leyle-i Kadir'i Ramazan'ın yirmi yedisinde buldum" diyor, yetmiş senede iki defa! Her sene on gün geri gelmek münâsebetiyle her gecede Kadir olmak ihtimâli vardır. Fahr-ı Âlem sallallahu aleyhi vesellem, "Ramazan'ın sülûs-i âhirinde yani Ramazan'ın yirmisinden sonra tek gecelerde Leyle-i Kadir'i arayınız" diyor. Belki o seneye mahsûs idi, Cenâb-ı Peygamber'in o tarîf ettiği seneye mahsûsdu.

Allah velîlerini insanlar içerisinde sakladı. Allah dostlarını yani sevdiklerini insanlar içinde sakladı. Kimdir Allah'ın velîsi, kimdir Allah'ın mahbûbu bilemeyiz. Allah'ın bildirdikleri vardır, bildirmedikleri vardır. İki. Kitâb-ı Kerîm'inde, Kurân-ı Azîm'inde, ism-i a'zamını gizlemiştir Allahu Zü'l-Celâl ve Tekaddes Hazretleri. Hepsinin hikmetinden birer cüz söyleyeceğiz. Kur'an-ı Mubîn'de ism-i a'zamını gizlemiştir. Sene içerisinde Leyle-i Kadir'ini gizlemiştir. Gizlidir Leyle-i Kadir. Hangi günahda gadabı vardır onu da gizlemiştir. Hangi sevapda rızâsı vardır, onu da gizlemiştir.

Şimdi gelelim manâlarına. Kulları arasında velîlerini gizledi, herkes birbirine hüsn-i teveccüh etsin diye. İnsan kadri kıymeti bilinsin için. Her ne var insanda var, âdemde vardır. Âdem halîfetullahdır, nâib-i ilâhîdir. Allah'ın mahbûbu âdemoğullarından seçilmiştir. Evliyâullah başına bayrak asmaz, "Ben velîyim" diye. Gizlidir, Allah'ın kubâbı altındadır, Allah'ın ilmi altındadır, Allah'dan gayrı kimse bilmez evliyâullahı. Bilineni vardır, bilinmeyeniyi vardır. Bazısını Cenâb-ı Hakk meydana koyar, izhâr eder, setrini kaldırır, gösterir, bazısını gizler. Misâlini verelim.

Hızır aleyhisselam hamama gitmiş, bakmış orada ihtiyar bir zât yıkanmaya çalışıyor. Genç delikanlılar de karşı kurnada şakalaşıyorlar. Hızır demiş ki, o ihtiyâr zâta, Allah'ın selâmı Hızır'ın üzerine olsun, "Baba" demiş, "sen gençliğinde yaşlılara hizmet etmedin mi ki bu gençler sana hizmet etmiyorlar".

Bak söze dikkat et hâ! Hikâye diye dinleme! Hizmet edersen, hizmet olunursun. Merhamet edersen, merhamet olunursun. Anana babana hizmet etdin mi, evlâdın sana hizmet eder. Anana babana ihânet edersen, evlâdın sana ihânet eder. Sen halka hizmet edersen, halk sana hizmet eder.

İşte Hızır onu soruyor o ihtiyara, "Baba, sen hiç gençliğinde ihtiyarlara hizmet etmedin mi ki bu gençler sana hizmet etmiyorlar". İhtiyar cevap verdi, "Ben gençliğimde ihtiyarlara çok hizmet etdim evlâdım ama zamâne gençleri onlar delikanlı oynuyorlar" dedi. "Yaaa, öyle mi! Öyleyse ben senin sırtını sabunlayayım" dedi, ihtiyarın sırtını sabunladı. İhtiyar, sırtı sabunlandıktan sonra döndü Hızır'a dedi ki, "Bak çocuklar benim sırtımı sabunlamadı ama vaktiyle ben ihtiyarlara hizmet ettiğim için, Allah bana Hızır'ı gönderdi, sırtımı sabunlatdı" dedi. Şaşırdı Hızır aleyhisselâm. Çünkü Allah'ın velîlerinin isimleri vardı elinde, bir defter vardı. Bakdı o ihtiyarın ismi orada yok. Hakk'a sordu, dedi, "Yâ Rabbe'l-âlemîn, sevdiklerinin

arasında yok bu zâtın ismi" dedi. Cenâb-ı Hakk buyurdu ki, "Yâ Hızır, iki defter vardır. Birisi benim indimdedir, Ümmü'l-Kitâb'dadır, birisini sana verdim. Yani sevdiklerimi sana bildirdim, beni sevenleri sana bildirmedi. Benim sevdiklerim vardır, beni sevenler vardır, bu ihtiyar beni sevenlerdendir. Onların defterini sana vermedim" dedi.

Onun için birisinin hatırını kırarsın, Allah'ın velîsi olur, kahr-ı ricâle uğrarsın. Onun için müminler, dâimâ birbirlerine hüsn-i teveccüh edecekler, birbirlerine hakkı ve sabrı tavsiye edecekler. Çünkü bütün beşer hüsrândadır, ancak îmân eden, a'mâl-i sâliha icrâ eden, hakkı tavsiye eden, sabrı tavsiye eden müstesnâdır.

İki. Kurân-ı Azîminde ism-i a'zamını Allah gizledi. Niçin? Halk bütün Kurân'ı okusunlar için. Zâten Allah'ın ism-i asgarı yokdur, hepsi ism-i a'zamdır. Allah'ın esmâsı doksan dokuz değildir, binbirdir, belki beş milyondur. Allah'ın bildirdiği esmâlar vardır, bildirmediği esmâlar vardır. Cenâb-ı Hakk hepsini Kurân'da cem etmiştir, Kurân-ı Mübîn'de. Bir adam Kurân'ı okursa eğer, ki Ramazan'da nâzil olmuşdur, Leyle-i Kadir'de, Kurân'ı okursa, ism-i a'zamı muhakkak okur. Onun için Cenâb-ı Hakk, ism-i a'zamı beyân etmedi, Kurân'a gizledi. Acaba anlatabildim mi?

Leyle-i Kadir'i de bildirmedi Cenâb-ı Hakk. Çünkü seksen küsur sene, ibâdete muâdildir. Bir adam Leyle-i Kadir'deki sevaba ermek için seksen küsur sene düşmanla gazâ etmesi, seksen küsur sene oruç tutması, seksen küsur sene ibâdet etmesi, namaz kılması lâzımdır. Leyle-i Kadir'e erişirse, bu saymış olduğumuz üç sevap da kendisine ihsân olunur. Yani bir adam Leyle-i Kadir'e isâbet ederse, seksen sene oruç tutmuşçasına, seksen sene gazâ etmişçesine, seksen sene Allah'a ibâdet etmişçesine sevap alır. Bu ecre erer, bu makâma erer. Ama gizlidir. Üç yüz altmış beş günde bir gündür. Bazen Ramazan'ın içine düşer, bazen Ramazan'ın hâricine.

Niye bunları söyledim? Aklım başımda diyen, Ramazan'dan sonra da Allah'a karşı isyân etmez de, her gecesini Kadir bilir, Allah'a ibâdet kılar. Teşvîk için söylüyorum bunları sana. Anlatabildim mi?

Bak sana bir misâl vereyim istersen. Bir konak farzet, üç yüz altmış beş odası var, o konağın bir odası mücevherle dolu. Ama hangi odası belli değil. Dikkat buyur konuştuğum söze! Ramazan'da yalnız yirmi yedinci gece câmiye gidenler, o konaktan bir oda açarlar. Ramazan'da yalnız Leyle-i Kadir'de ibâdet eden, bir oda açmış olur üç yüz altmış beş odadan. Ya isâbet eder o defîneye, ya etmez. Piyango gibi yani. Yalnız otuz gün Ramazan'da ibâdet eden müslüman, otuz oda açar. Acaba anlatabiliyor muyum? Misâlini veriyorum. Otuz oda açan, üç yüz altmış beş odadan otuz oda açar, ya o defîneye tesâdüf eder ya etmez. Ammâ üç yüz altmış beş gece, yani bütün sene Cenâb-ı Hakk'a ibâdet eden kimse, sabaha kadar ibâdet değil, yatsı namazını kılsın yatsın, geceyi ihyâ etmiş demektir, bir sene zarfında beş vakit namaz kılan bir müslüman, mutlakâ o üç yüz altmış beş odadan birinde bulunan defîneye mutlakâ mâlik olacaktır. Yani mutlakâ Kadir'e isâbet edecektir. Acaba anlatabildim mi?

Sizi teşvîk ve tergîb için söylüyorum. Rabbinize muhtaç olduğunuz kadar Allah'a ibâdet ediniz. Ramazan'a mahsûs ibâdet yapmayın. Allah râzı ola, Ramazan'da gelen mümin

kardeşlerimiz var, bu da bir î mân alâmetidir, Cenâb-ı Hakk'ın Ramazan'ına hürmet, Kurân'ına hürmet, peygamberine hürmetdir ama asıl mühim davâmız bizim, biz dünyâyâ böyle oyun yapmaya, ticâret yapmaya gelmedik. Oyun oynamaya hiç gelmedik. Allah ilân etmiştir, ¹¹²⁵"وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ", ben cinleri ve insanları halk etdim, beni bilip bana ibâdet etmeleri için" diyor Cenâb-ı Hakk. Öyleyse bizim vazîfemiz, kulluk vazîfesidir. Fakat kulluğumuzu münhasır Ramazan'da yapmayalım. Ramazan'dan sonra da hemen günaha başlamayalım.

Bir adam bayram sabahı anasından doğduğu gibi oldu. O gün kalkdı, İblis bağıyor, Şeytan ağlıyor. Nâra müstehak olan binlerce insan, milyonlarca insan, nâra müstehak olmuş, hepsi ateşden âzâd olundu. Çünkü Ramazan'ın evveli rahmet, ortası mağfiret, âhiri cehennemden âzâd. Affoldun, İblis ağlıyor ve diyor ki adamlarına, "Haydi gidin, Allah'ın rahmetine uğrayan bu müslümanları, yoldan çıkarın". Bir de bakıyorsun ki Ramazan'da elinde tesbih, boynu bükük, yüzü sararmış, iftar vakti Kurân dinleyen mümin, Bayram günü ikindiye doğru içki içmiş, birinin kafasını patlatmış yâhud birini öldürmüş, hapishâneye düşmüştür.

Aklı olanlara söylüyoruz, düşüncem var diyenlere, göz sâhiblerine, insaf sâhiblerine söylüyoruz. Kardeşim, bütün dünyâ senin olsa, sonunda kapıya cansız at gelecektir, tabut gelecektir yani. Bunu düşün. Nihâyeti ölümdür. Bir adam âhireti inkâr eder, mîzânı inkâr eder, cehennemi inkâr eder, cenneti inkâr eder ama ölümü inkâr edemez. Ölüm gelici kapıya. Bunu gördüğün hâlde, bildiğin hâlde, Rabbine ibâdet etmemek olur mu!

Fitresi verilmeyen oruçlar, muallakdandır. Namazın noksanlarını secde-i sehiv ikmâl ettiği gibi, orucun da noksanlarını fitre ikmâl eder, sadaka-i fitr. Dikkat buyur benim konuştuğum sözlerle! Sadaka-i fitr, kâfire verilir, ehl-i kitapdan her hangi bir kişiye verilir, kitapsız olsa ona da verilir sadaka-i fitr. Fakat zekât, bir müminin diğer bir müminin cebinden hakkıdır. Müslümandan gayrına zekât veremezsin, fitre sadakadır, verilir. Sadaka-i fitrı verilmeyen oruçlar muallakdandır. Sadaka-i fitr verildiği takdirde oruç Cenâb-ı Hakk'ın huzûruna kendisini arz eder. Ve oruç tutan müminin vücûdu cehennemden âzâd olur ve günahdan tathîr eder ve onu dâhil-i dârü'l-cinân eyler. İhmâl etmeyiniz. Bizim mezhebimiz Hanefî Mezhebidir, zekât vermek kudretine mâlik olan, sadaka-i fitrı verir. Zekât vermeye kâdir olmayan, sadaka-i fitrı vermez, alır sadaka-i fitrı. Ama bizim milletimizin cömerttir, sahîdir, fukarâsı dahi sadaka-i fitrını vermektedir. Ne kadar güzel bir şey yapmaktadırlar.

Gene size bir şey anlatayım. Ramazan'da verilen sadaka-i fitr ile, Bayram namazından sonra verilen sadaka-i fitr arasındaki farkı söyleyeceğim. Bir adam Ramazan'da bir sadaka-i fitr verse, yani Bayram namazından evvel, birisi de unutsa Bayram namazından sonra verse, unutup da Bayram namazından sonra fitre veren zât, sadaka-i fitr ile beraber bir de köle âzâd ederse, Ramazan'da verilen fitrenin sevabına nâil olabilir ancak. Onun için Cenâb-ı Peygamber diyor ki, "Ümmetim bilseydi Ramazan'ın kıymetini, ömürlerinin Ramazan'la geçmesini Allah'dan temennî ederlerdi" diyor. Duâlar müstecâb, ecirler kat kat, ibadetlere kat kat ecirler veriliyor.

¹¹²⁵ Sure-i Zâriyât 56

Ey babalar! Dayılar! Ammiler! Kardeşler! Ağabeyler! Hâlleri vakitleri yerinde olanlar! Manevî babalar! Malınıza, mülkünüze, câhınıza güvenmeyiniz! Bilmiş olunuz ki, bu sene mal mülk sâhibi bir babası olan sürûrlü bir yavru, bir daha seneye yetim kalabilir. Çünkü yetimlerin de anneleri babaları var idi. Bayram günleri, zengin çocuklarına bir bayram günü olduğu gibi, fukarâ çocuklarına büyük azâb günleridir. O gün fakîr fukarânın gözyaşını siliniz ki, Allah da kıyâmet gününde sizin gözyaşınızı silsin. O gün çıplakları giydiniz ki, kıyâmet gününde herkes çıplak olduğu vakitte, Allah sizi cennet libaslarıyla ilbâs eylesin. Siz o gün açları doyurunuz ki, Cenâb-ı Hakk sizi arşın gölgesinde, sofa-i ilâhîsine davet eylesin.

Bayram çocuklaradır, sana bana değil. Bizim bayramımız beşdir. Zâhirde iki bayramımız var, birisi Ramazan birisi Kurban bayramı. Şeker bayramı değil, Ramazan bayramı, Kurban bayramı. Ondan gayrı da cuma günü bizim bayramımızdır, müminlerin bayramıdır, 'ıydü'l-müminîndir. Sonra kandil geceleri vardır. Şimdi, asıl olan manevî olarak beş büyük bayramımız vardır, onu söyleyeceğim. Büyükler için.

Bir. Bir günde defterine günah yazdırmazsan senin bayramındır. İki. Ölürken îmânlı göçersen senin bayramındır. Üç. Hazret-i Münkereyn sana soru sorduğu vakitte, cevaba kâdir olursan, senin bayramındır. Kıyâmet gününde, kâfirler bir tarafa ayrılır, müminler bir tarafa ayrılır, sen müminler tarafına ayrılırsan, Hazret-i Muhammed, "Bu benim ümmetim" derse, senin bayramındır. Cehennemden kurtulduğun gün senin bayramındır. Cennete dâhil olup cemâlullah ile müşerref olduğun gün senin bayramındır. Diğer bayramlar çocuklara âiddir.

Küçükler büyüklerin ellerinden öper, büyükler kabristanlara giderler, kendi âbâ u ecdâdının rûhlarına Kurân okurlar, hayır hasenât yaparlar ve kendi ölümlerini düşünürler. Bayram sabahı kabre var, düşün ki bir müddet sonra sen de aynı hâle geleceksin. Düşün, bundan otuz sene evvel, yâhud yirmi beş sene, on beş sene evvel, sofrada kimler oturuyordu. Ak sakallı deden, beyaz saçlı nenen oturuyordu değil mi? Şimdi onlar gitdiler, kabristandalar. Sen de yakında onlara mülâkat edeceksin. Onu düşün bayram sabahı kabre gittiğin vakitte.

Üzerindeki otları yolma kabirlerin. Çiçek ekdirin. Çiçekler tesbîh ederler, otlar tesbîh eder kabir içindeki meyyite. Faydası vardır yani. Otları yolarsanız, tesbîhâtını kesiyorsunuz meyyitlerin. Ağaç dikdirin üzerlerine, çelenk götürmeyin, ağaç dikdirin kabirlere. Meselâ bir cenâze oldu mu yüzlerce çelenk geliyor, israf o. Bir kadirşinaslık ama çürür, dökülür, atılır. Ağaç dikersen yüzlerce sene dayanır, her bir yaprağı istiğfâr eder. Babalarımız serviler dikmişler, serviler. Onlar da çelenk getirselerd, şimdi kabristanlarda ağaç olmazdı. Geçiyoruz.

Yetim yavruların saçlarını okşayınız ki, sizler gözlerinizi kapadığınız vakitte, sizin yetimlerinizin saçları okşansın. Ve aynı zamanda Allah Resûlü Muhammed Mustafâ yetimdir, yetimlerin başıdır O, sen yetimi okşadığın vakitte, Resûlullah senden râzı olacaktır. Onun gözyaşını silersen, Hakk senin gözyaşını silecek.

Bayram günü kıyâmet gününün numûnesidir, aynısıdır gören için. Görene! Köre ne! Kimisi eski elbiseyle, kimisi yayan, kimi atlı, kimisi otomobille gider. Mahşer günü de böyledir. Müminler bineklere binmişler, cennet libasları giymişler, cennet nimetleri ile cennete vâsıl olurlar. Kâfirler yüzüstüne sürünerek giderler. Bayram, kıyâmetin numûnesidir, gören için.

Bayram günü mutlakâ şefkatli, merhametli olunuz. Darginlar barışsınlar. Hattâ sen müminsin, gitsen de sana kapısını açmasa, senin üzerinden günah sâkıt olur, günah ona âid olur. Mutlakâ git ve barış. İffetin, ırzın, nâmusun, dînin, îmânın için darıldınsa yani buğz-ı fillahsa, konuşma, bir şey lâzım gelmez. Ama dünyâ metâi için sakın hâ dargınlık yapma. Allahu Sübhânehû ve Teâlâ, böyle dünyâ metâi için dargın olanları sevmez. Peygamberimiz de sevmez, sallallahu aleyhi vesellem. Resûlullah'ın ahlâkından bir parça ahlâk al, sana bu kâfî gelecektir.

Enes ibn Mâlik Hazretleri diyor ki, "Bir bayram sabahı Cenâb-ı Fahr-ı Risâlet, sallallahu aleyhi vesellem, bayram namazını kıldırır, eve dönüyorduk".

Bayram sabahı câmilere gelirken tekbîrle geliniz. Ve Bayram namazına gelirken mutlakâ ağzınıza biraz tatlı alınız, tatlı yiyiniz. Kurban bayramında bir şey yemeyin, namazdan sonra kurban etine kadar. Fakat Ramazan Bayramında câmiye çıkarken tatlı yemek sünnet-i seniyyedir, baldı, şekerdi, hurmaydı, üzümdü filan, böyle bir şey. Câmiye gittiğin yoldan gelme dönüşde, ayrı yoldan gel ki, basdığın taşlar sana şâhid olacaktır yevm-i kıyâmetde, "Yâ Rabbi, üzerimde tekbîr aldı, seni zikreyleyerek üstümden geçdi, abdestliydi Yâ Rabbi".

"Döndük geliyorduk, bakdık çocuklar oynuyorlar".

E tabii çocukların bayramı oynamak. Çocuğun da oynuyorsa çocuğuna kızma. Sözümlü iyi dinle! Çocuğun, oynayacak zamanında bırak oynasın. Oynayacak zamanında çocuğunu oynatmazsan, oynanmayacak zamanda oynar sonra. Çocuğa oyun hakkı ver. Yalnız arkadaşlarına dikkat et. Kötü arkadaş edinmesin. Çocuk kötülüğü, fenâlığı, her türlü ahlâksızlığı arkadaşından alır. Buna çok dikkat edeceksin. Ey baba! Eğer baba isen buna çok dikkat etmelisin!

"Çocuklar oynuyorlardı. Bakdık ki bir yavru bir kenara oturmuş, boynu bükük, sırtında eski bir elbise, mahzûn, mükedder duruyor orada, oynamıyor. Fahr-ı Risâlet ona doğru yürüdü, Allah'ın sevgilisi, Mahbûb-ı Rabbânî, sebep-i hilkat-i âlem, sebep-i hilkat-i Âdem, Muhammed Mustafâ, Müctebâ, Murtazâ, Efendimiz, rahmeten-lil-âlemîn. Ona doğru yürüdü. 'Evlâdım niye oynamıyorsun, hasta mısın?' dedi. 'Yok' dedi, 'amca hasta değilim' dedi, 'zenginler için bugün bayram günü olabilir ama biz fakîr ve garîbiz, ve yetîmim ben' dedi, 'benim için azâb günü bugün. Benim sırtımda yeni elbise yok, ayağımda ayakkabı da yok, karnım da benim aç. Onlar karınlarını doyurmuşlar, baba şefkati, ana rahmeti görmüşler ama benim kimsem yok, garîbim ben' dedi. Efendimiz, bitdi, eridi, sallallahu aleyhi vesellem. Mübârek gözlerinden yaş inci tâneleri gibi döküldü sakallarının üzerine". Öyle diyor Enes ibn Mâlik Hazretleri.

Onun için bayram günleri, zenginler için belki neş'e günü olabilir, siz bu garîbleri düşününüz ki, dünyâda düşmeyen kalkmayan bir Allah'dır. Fakîr gördüğün kişiler, vaktiyle onların babaları, dedeleri zengindi, onlar milyonlarla oynarlardı, sonra Allah onların mülkünü ellerinden aldı, fakîr etdi. Zengin gördüklerin de, zelîl insanlardı, Allah onlara teveccüh etdi, dünyâ metâinı verdi. Ama gadabından mı verdi, rahmetinden mi? Allah bir kuluna, ya gadabından verir, ya rahmetinden verir. Onun için hiçbir karar üzerinde kalamazsın. Merhametli ol ki, merhamet olunasin. Bilmiş ol ki, merhamet edene merhamet ederler. Elin

yetîmine, duluna iffetsizlik edersen, yarın öbür gün senin de çocuğunun iffetine dokunurlar sonra. Yapma bulma dünyâsıdır bu, mutlakâ karşına çıkar. Onun için mümin ol, Muhammedî ol, kalbin şefkatle dolsun, merhametle elini uzat, düşmüşü kaldır, aç doyur, merhametli, şefkatli ol. İffetine ve ırzına sâhib ol, uçkuruna sâhib ol yani, eline diline beline sâhib ol. Herkes yaptığından sorulacak ve yaptığıнын cezâsını görecekdir. Mükâfâtını da görecekdir. Hiçbir şey zâyî olmaz, Allah unutmaz. Sen yaptığını unutursun ama Allah unutmaz.

Efendimiz, bitdi, eridi. Hemen o yavrunun ellerinden tuttu, dedi, "İstiyor musun senin baban Muhammed Mustafâ, amcan Aliyye'l-Mürtezâ, kardeşlerin Hasan ve Hüseyin, ablan Fâtîmetü'z-Zehrâ, annen Âişe olsun mu?". Öyle deyince, ağlayan yavrunun gözleri birdenbire neş'e ile açıldı, "Yâ Resûlallah" dedi, Efendimiz'i o vakit tanıdı. Cenâb-ı Peygamber yetîmi almış, omuzuna bindirmiş ve mübârek ellerini kaldırmış ve şöyle göstermiştir, "Kendi yetîmine yâhud gayrın yetîmine tekeffül eden, cennetde benime şu iki parmağım arası kadardır". İster kendi yetîmin, amminin oğlu, teyzenin oğlu, halanın oğlu filan senin yetîmin, bir de elin yetîmi var. "Onlara tekeffül eden yani yediren, içiren, giydiren cennetde benimle beraber şu iki parmak gibidir, iki parmak arası kadar bana yakındır" buyurdular. Çünkü Resûl sallallahu aleyhi vesellem yetîmdir, yetîme merhamet ve şefkat, Resûlullah'ın merhametini ve şefkatini celb eder ve şefâatine müstehak oluruz.

Allah, Leyle-i Kadir'de tecelliyâtı ile bizleri şâd eylesin. Ve Bayram günü Hakk'a lâıyk kullar olarak, isimlerimiz dîvân-ı suadâda mukayyed olarak bayram yapalım. Ve îmân ile yaşayalım, îmân ile göçelim, Hakk'ın lutuf ve kerem ve rahmetine nâil olalım ve cennetine girerek bayram edelim. Ve likâ-i Rahmân ile bayram edelim müminler.

Nefsinize ve İblis'e uyarak Cenâb-ı Hakk'ın ibâdetinden geri durmayınız. Ramazan'dan sonra da câmilere koşunuz ve geliniz. Ve evinizde bulunan çoluğunuzu ve çocuğunuzu, evlâd ve ayâlinizi Allah'a çağırınız. Hısım akrabânızı dîne davet ediniz. Kötü olanlarla mücâdele yapınız, onları kötü huylarından vazgeçirmeye çalışınız. Ve onları tatlı sözlerle Hakk'a davet ediniz, Allah'a çağırınız. Vazîfeleriniz bitmiş demek değildir. Ve böyle yaşayınız. Yakın zamanda saltanatınız elinize geçecek, Allah indinde, Allah kurbünde sultân olacaksınız. Böyle yapmazsanız, mahcûbiyyet var, hüsrân vardır.

Yâ Rabbi, ben cemaatimden râzıyım, sen de benim cemaatimden râzı ol ve benim cemaatimi de benden râzı kıl Yâ Rabbi. Onları benden, beni onlardan hoşnûd eyle. Ve sözlerimin tesîrini halk et. Cümlesinin gönüllerini nûr-ı Kurân, nûr-ı tevhîd-i Sübhân ile mamûr, muhabbet-i Muhammediyye ve meveddet-i Ahmediyye ile teyzîn eyle Yâ Rabbi.

Vallahu yed'û dârî's-selâm ve yehdî men yeşâû ilâ sırâtın müstakîm.

BAYRAM EDELİM

*Şarâb-ı aşkını nûş ettir yâ Rab
İçelim im'ânla bayrâm edelim
İrci'î hitâbın gûş ettir yâ Rab
Göçelim îmânla bayrâm edelim*

*Îmândan Kur'ân'dan ayırma bizi
Îlâhî haramla doyurma bizi
Yolundan şaşarsak afv eyle bizi
Seçelim irfânla bayrâm edelim*

*Rızâ-yı ilâhin olsun bendimiz
Kelâm-ı ilâhin olsun pendimiz
Sırât-ı müstakîm üzre kendimiz
Geçelim iz'ânla bayrâm edelim*

*Mahşerde ak eyle yüzlerimizi
Nûrunla nûrlandır gözlerimizi
Günâhdan arındır özlerimizi
Ölçelim mîzânla bayrâm edelim*

*Kendine kul eyle Resûl'e ümmet
"Livâ-yı Hamd"inin altında cem' et
Açılsın bizlere ebvâb-ı cennet
Uçalım Rıdvân'la bayrâm edelim*

Cennet ü cemâlin lutf et görelim

*O büyük ni'mete biz de erelim
Muhammed bağından güller derelim
Saçalım elvânla bayrâm edelim*

*AŞKÎ'ye bezl eyle sen dîdârını
Lutfunla sevindir ben dildârını
Firdevs-i âşiyân eyle dârını
Açalım ihvânla bayrâm edelim*

BAYRAM VAAZLARI

Ramazan Bayramı Vaazı 1 Ağustos 1981

Eûzübillahimineşşeytânirracîm.

Bismillahirrahmânirrahîm.

قَدْ أَفْلَحَ مَنْ تَزَكَّى * وَذَكَرَ اسْمَ رَبِّهِ فَصَلَّى * بَلْ تُؤْثِرُونَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا * وَالْآخِرَةُ خَيْرٌ وَأَبْقَى * إِنَّ هَذَا لَفِي الصُّحُفِ الْأُولَى * صُحُفِ

إِنِّرَاهِيمَ وَمُوسَى¹¹²⁶

Sadakallahü'l-Azîm.

Bugün biliyorsunuz, Ramazan'ı bitirdik, Bayram ilân edildi. Bayramın manâsı, Ramazan gitdi diye bayram yapmıyoruz. Ramazan-ı Şerîf'de Allah'ın emrini dinleyenleri, Allah'a itâat edenleri, Cenâb-ı Hakk bugün affetdi. Yani orucunu tutanlar, namazını kılanlar, zekâtını verenler, nefs-i emmâresine hâkim olanlar, nefsini kendine mahlûm edenler, vücûd ikliminde hürriyetini ilân edenler, bugün afv u mağfiret olunarak taltîf olundular. Allah cümlemizi affetdi ve Cenâb-ı Hakk şu ânda diyor ki meleklerine, "Kullarım benim emrimi tutdular, men' etdiklerimden kaçındılar ve bugün mescidlere doldular, yaptıkları ibâdet ve tâatın ücretini benden istiyorlar. Zât-ı ulûhiyyetime kasem ederim ki cümlesini affetdim". Namazdan sonra da, "Haydi dönünüz evlerinize, hepiniz affoldunuz ve cennete dâhil oldunuz" buyurur.

Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi vesellem buyurmuşdu ki, "Bir kimse Allah'dan sevabını ümîd ederek, oruç tutsa, gufire lehû mâ tekaddeme min zenbih, yani geçmiş günahları afv u mağfiret olunur". Onun için Cenâb-ı Hakk şimdi okuyacağım âyet-i kerîmede, ¹¹²⁷قَدْ أَفْلَحَ مَنْ تَزَكَّى", kim ki nefsini temizledi, tathîr etdi ve rabbini zikrederek mescidlere koşdu geldi, bunlar felâha erdiler. Felâhdan manâ, yani cehennemden kurtuldular.

Müminler biliniz ki, bizi bu dünyâyâ getiren ve götüren var. Hiçbirimiz isteyerek buraya gelmedik. Buradan giderken de isteyerek buradan gitmiyoruz. Bizi buraya getiren ve götüren Allahu Zül-Celâl Hazretleri, burada yapacağımız ibâdet ve tâatın yarın âhiretde mükâfâtını,

¹¹²⁶ Sure-i A'lâ 14-19

¹¹²⁷ Sure-i A'lâ 14

veyâ burada yapacağımız fenâlıkların âhiretde cezâsını göstereceğini haber vermekde. Dünyâ âhiretin tarlası. Burada insan ne ekerse âhiretde onu biçecektir. Bir adam fenâlık yapsın sonra onun yerine iyilik biçsin, olmaz. Yani arpa eken arpa biçer, ısırgan eken arpa biçmez. Bazı insanlar ömür sermâyelerini yediler. Yani Allah'a karşı âsî oldular. Oruçlarını tutmadılar. Hattâ bazısı terbiyesizlik yaptı âşikâre, oruç yedi. Bir oruç tutmak var, bir tutmamak var, bir de gizli olarak tutmamak var da, âşikâre halkın içerisinde böyle hakâretle yani Allah'a karşı, "Ben seni saymıyorum, senin bana emrin vız gelir" kabîlinden böyle sigarayı çekip müminlerin yüzüne üfürenler, onlar tabîi çok büyük terbiyesizlik yaptılar. Allahu Zül-Celâl Hazretleri cümlemizi affetsin. Onları da affetsin.

Biliyorsunuz ki ecel ve ölüm, insanları takip etmektedir. Gence ihtiyara bakmaz. Hastanın başında doktor, gene hastanın başında sıhhatli ölebilir. Yatalak dururken sıhhatli ölüyor. Hepimiz için ölüm mevûddur. Buradan âhirete gitdiğimiz vakitde, buradaki yapılan efâl u harekât bize haber verilecek. İyiliklere mukâbil, Allah'ın emirlerine imtisâl edenlere, cennât u âliyât, cennetler verilecektir. Bu, muhakkaktır. Tutmayanlar da Hakk'ın rahmetine kalmıştır. Allah isterse onlara azâb eder, isterse affeder, habîbi Muhammed'ine bahşeder, cennetine alır, biz karışmayız. Kânûn-i Rabbânî, Allah'ın kânûnu böyledir.

Şimdi bazı şeyler söyleyeceğim, bir on dakîka daha sizinle konuşacağız. Namaz vakti geldi ama, tehîr ederiz, zarar etmez.

Affolan bu halkı idlâl etmek için İblis, sayha vurdu bugün, şimdi. Orduları var Şeytan'ın Şeytan'ın orduları. Sen Şeytan'ı kuyruklu, boynuzlu öyle arama. İnsan şeklinde şeytanlar vardır. Allah yolundan halkı men eden, Allah demeği men eden, Allah yoluna insanları men eden, her ne kadar zâhirde âdemoğlu da olsa esasda şeytandır. İblis, ordularını toplar bugün nidâ eder. Der ki, "Allah Ümmet-i Muhammed'i affetti. Oruç tutanları affetti, namaz kılanları affetti, Ramazan'da emrini tutanları affetti, bunları cehenneme sokun". Nasıl? İçkiyle, fuhşiyâtla, kötülükle böyle, bir ayda kazandığını bir anda mahvetmek şartıyla.

Onun için bugün müslümanlara düşen vezâif, düşünmelidir. Geçen Bayram, kimlerle temâs ediyorduk, kimler vardı evimizde, soframızda, konu komşuda. İçimizde dedesini, babasını, annesini kaybedenler var değil mi bu sene? Geçen sene sağ idiler bizimle beraber bayram yapmışlardı, bu sene onları göremiyoruz aramızda. Hattâ meselâ kardeşim Sâlih Bey, Allah rahmet eylesin, bir hafta evvel hayatda idi, bir akşam üzeri eşyâsını topladı, malını mülkünü amel sandığına koydu ve amel sandığını da tabuta yükledi ve kabristan yolunu tutuverdi. Onun için düşünmeli insanlar ki, belki ömrümüzün son Ramazan'ı olabilir.

Gençler! Siz sakın gençliğinize güvenmeyiniz. Görmüyor musun meyva ağaçlarında, meyva kemâle gelmeden dökülüyor. İnsanlar da böyledir. Hattâ sakatatçı dükkanlarında, sakatat dediğimiz yani baş satan, ciğer satan dükkanlarda kart hayvan başı bulunmaz, hep genç hayvan başı bulunur. Onun için Cenâb-ı Hakk'a kulluk etmek lâzım geliyor.

Bayram, çoluğa çocuğa, ufaklara. Bizim için bayram şu. Ölürken îmânlı göçersen bayram. Kabirde Hazret-i Münkereyn'in suâllerine cevabı verirken bayram. Mahşer gününde halk ikiye ayrılır, bir kısmı saîdler, bir kısmı şakîler, sen saîdler, iyiler tarafına, Peygamber tarafına ayrılırsan orada senin için bayram. Arşın gölgesinde gölgelenen, bayram. Cehennemden

kurtulan, bayram. Mîzânda terâzisinin sağ kefesini ağır gelen, yani sevap kısmı ağır gelen, bayram. Kitaplar okunduğu vakitte, suçları ifşâ olunmayan, gizlenen, bayram. Sırâtı berk-i hâtîf yani yıldırım gibi geçmek, bayram. Cennete dâhil olmak bayramdır. Büyükler için. Küçükler için, çocuklar onlar, oynarlar sevinirler.

Bizim hakkımızda da Cenâb-ı Allah, "Benim için yemediniz, içmediniz, şimdi yiyin ve için". Ziyâfet-i ilâhiyye biz müminler için. Bak, tutanlarla tutmayanlar müsâvî oldular. Hattâ tutanlar sıhhat kazandılar. "Sûmü tesihhû" diyor Peygamber sallallahu aleyhi vesellem, "Oruç tutunuz sıhhat bulunuz" diyor. Şimdi içimizde tutmayan varsa pişmân olmalı, yaptığına nâdim olmalı ve bir daha seneye tutacağına Allah'a söz vermelidir. Ne olacak, biraz nefsinle mücâdele yapmış olursun. Ama mükâfâtın ebedî olacaktır. Mâdem ki nihâyetde ölüm vardır, buradan gidiş vardır, bu hayâtın hesâbı bizden sorulması muhakkaktır.

Bugün Bayram günüdür. Hakk rızâsını kazanmak isteyenler böyle içkiye, fuhşîyyâta filan değil, gene ibâdet ve tâatında, gene cedlerinin kabrine gidip ziyâret ederek oradan ibret almakla, hayır hasenât yapmakla, ağlayanların gözyaşını silmekle, derdlilere devâ olmakla, gününü böyle geçirmelidir. Yoksa Allah'a isyândan bir şey çıkmaz. Her isyânın altında bir nedâmet, bir felâket vardır. Her ibâdetin tahtında bir lezzet, bir şevk ve zevk vardır. Bu ibâdet ve tâatın zevkine ve şevkine insan varmalıdır. Kötülüklerin nihâyeti olmaz. Ve kötülük yaptığı vakitte, manevî tarlaya bir tohum ekmişsin demektir ki, yakın bir zamanda o ekmiş olduğun tohum, bir ağaç olacak oradan bir meyva verecektir. Kötülük ağacıysa eğer. Eğer hayır ağacıysa, hayır tohumun ekdin, onu imhâ etme, gözyaşıyla sula, Hakk rızâsı için, bayramı öyle yap. Kötülükten bir şey çıkmaz.

Bayram günleri, zenginler, hâli vakti yerinde olanlar için zevk ve şevk günleridir. Bâhusûs ufak yavrular, çocuklar. Yetîme merhamet ve şefkat elini uzat. Onun saçını okşa. Düşün ki bir daha seneye kadar belki Allah senin rûhunu kabzeder, senin çocukların yetîm kalır sonra. El eline muhtaç olur. Onun için yetîmin gözyaşını silmelisin. İslâm dîni demek, merhamet, şefkat dîni demektir, insanlık dîni demektir. Bak, düşün böyle. Hepimiz yetîm kaldık, anadan babadan değil mi, o acıyı tattık. Ben size bir şey haber vereyim mi? Senin başını ne kadar şefkatli el böyle okşadıysa dünyada o kadar acı duymakla mükellefsin. Onun için yetîme merhamet et ki, senin yavrularına da merhamet oluna. Merhamet etmeye merhamet olunmaz. "Men lâ yerham lâ yurham". Merhametli ol. Senin önderin, sevgili Peygamberimiz, Allah'ın sevgilisi Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâm ne yaptıysa onu yap. Bak ben O'nun ne yaptığını bir kıssayla haber vereyim, sonra sözüme nihâyet verelim. İnşâallah bir daha Ramazan Bayramında görüşürüz gene yeniden.

Bayram sabahı Bayram namazını kılmış Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem. Hazret-i Enes ibn Mâlik Hazretleri haber veriyor bu hâdiseyi.

Enes kim? Haydi onu da söylemeden geçmeyelim. Cenâb-ı Peygamber, küffârın, müşriklerin zulmüyle, şehrini, vilâyetini, doğduğu vilâyet olan Mekke'yi terk eylemek mecbûriyyeti hâsıl oldu. Allah emretti, Peygamber hicret etti. Peygamber korkarak kaçmadı. Peygamber korkmaz. Bak, âyet-i kerîme ilân ediyor, ¹¹²⁸ الَّذِينَ يُبَلِّغُونَ رِسَالَاتِ اللَّهِ وَيَخْشَوْنَهُ وَلَا يَخْشَوْنَ أَحَدًا إِلَّا اللَّهَ

¹¹²⁸ Sure-i Ahzâb 39

"_ diyor, bak. Hazret-i Muhammed sallallahu aleyhi vesellem Allah'dan başka bir şeyden korkmaz. Emr-i ilâhî ile, Mekke'yi terk eyledi. Uzun, size kıssasını anlatmak isterdim, ne şekilde çıktığını filan, ama vaktimiz dar. Sizi fazla oyalamayalım burada. Medîne-i Münnevver'e vardılar. Yanında Ebûbekir Sıddîk Hazretleri vardı. Allah öyle emretti, "Ebûbekir'i yanına al, arkadaş edin kendine, ikiniz beraber Medîne'ye gidiniz". Cenâb-ı Peygamber seyyidinâ Ebûbekir Sıddîk'ı aldı yanına ve Medîne-i Münnevver'e gitdiler.

Benim konuştuğlarımı anlıyorsunuz değil mi? Türkçe konuşuyorum. Olanaklı, molanaklı konuşmuyoruz biz, bildiğim Türkçeyi konuşuyorum, belki anlamazsınız. Gençlere söylüyorum.

Medîne'ye varınca, herkes Cenâb-ı Peygamber'e hediye getirdi. Sâdât, yani Peygamber çocukları zekât alamaz, sadaka alamazlar, harâmıdır onlar için. Hediye alırlar. Hediye getirdiler. Herkes getiriyor, elinden geldiği kadar bir şeyler Peygamber'e, hediye olarak. Muhâceret etmiş, hicret etmiş.

Kim ki hicret etdiyse dîni, îmânı için, memleketinden dûr olduysa...Malûm ya vaktiyle Rumeli bizim topraklarımız idi. Tâ Vîyana'ya kadar. Hep oralardan sürüldük. Birbirimize düşdük, birbirimizi yedik, tevhîdi, vahdeti bozduk. Aramızda ihtilaf çıkarsa, birbirimizi saymazsak, sevmezsek, birbirimize hürmet etmezsek, birbirimizin hak ve hukûkuna riâyet etmezsek, Allah bu mülkü elimizden alır, düşman buraya da gelir. Vaktiyle senin ceddin, "Belgrad'a kâfir giremez" derdi. Belgrad ki bugün Yugoslavya'nın başşehridir. "Buraya gavur gelemez" derdi. Geldi. Neden? Birbirimize düşdük çünkü. Birbirimizi kırdık, tevhîdi bozduk, adâleti bozduk, birbirimizle uğraşdık, Allah elimizden mülkümüzü aldı. Haa şimdi, Allah için hicret edenler, Peygamberimiz'in bu hicret sevabına nâil olur. Peygamberimiz de hicret etdi, Mekke'den Medîne'ye muhâcir oldu. Sen de öyle, küffâr iline geldi senin âbâ ü ecdâdının kemiklerini çiğnediler, kabirlerini eşdiler. Hâlâ senin hakkında orada intikam mektepleri var. Sen unuttun ama onlar unutmadılar seni. Su uyu düşman uyumaz. Onun için dâimâ tevhîd, vahdet. Düşmanın en çok sevdiği şey, milleti birbirinden ayırmaktır, birliği bozmaktır.

Bir millet bütün olunca, onu kimse yıkamaz. Hani ne gibi? Bir köylü çocuklarının eline birer sopa verdi. Yirmi çocuğu vardı köylünün, çağırdı onları huzûruna. İyi dinle, köylü amcağı bak ne yapıyor. Çocuklara birer sopa verdi, dedi ki, "Bunları kırın" dedi. Kırdılar. Sonra yirmi sopayı biraraya getirdi, sardı köylü, "Bunu kırın" dedi, hepsine verdi. Onu kıramadılar. "Ne anladınız çocuklar bundan?" dedi. Dediler, "Baba, anlayamadık bir şey". "Peki anlatayım size" dedi. "Benden sonra böyle ayrılırsanız, sizi birer birer kırarlar, parçalarlar, sizin sopaları kırıdığınız gibi. Ama yirminiz biraraya gelerseniz, sizi kimse kıramaz" dedi.

Vatan, millet de böyledir. Düşman evvelâ parçalar, sonra yer. Büyük okkalı ekmek birden yenmez, parçalanır sonra yenir. Bir millet de öyle, efkâr-ı muhtelif atılır aralarına, dîninden, diyânetinden, vatanından, milletinden, ordusundan, askerinden adamı soğuturlar, parçalarlar, ondan sonra yerler adamı. Onun için dâimâ tevhîde, vahdete, birliğe doğru gideceğiz. Düşmana kulak vermeyeceğiz. Düşmanın en sevdiği şey budur, ihtilafdır memleketin içerisinde. Bak düne kadar birbirimizi kırıyorduk. İki islâm evlâdı, ikisi de muhâcir olmuşlar, gavur elinden gavur zulmünden kaçmışlar buraya gelmişler, birisi milliyetçi birisi komünist

olmuş, birbirlerini kırdılar. İki de kaçmışlar gavurdan. Babaları kaçmış gelmiş buraya. Misâl. Onun için vahdeti bozmayacağız.

Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem, Medîne'ye vâsıl olduğu vakitte, herkes Peygamber'e hediye getiriyor, bu Enes Hazretleri de ufak çocuk böyle yavru. Bir kadıncağız, fakîr bir kadın, çocuğu elinden tutdu, Huzûr-i Saâdet'e geldi, "Yâ Resûlallah, hâli vakti olanlar size hediyeler verdiler, behiyeler verdiler, fakat ben garîbim ve fakîrim, benim bir hediyem var ki ciğerimin parçası Enes, onu sana veriyorum, sana hizmet etsin" dedi. İşte bu Enes diyor, haber veriyor.

"Mescid'den çıkmışdık" diyor, "Bayram namazından sonra geliyorduk, bakdık, çocuklar oynuyorlar, gülüşüyorlar, kuşlar gibi cıvıldıyorlar. Fakat köşede bir yavru, boynu bükük, gözü yaşlı, üstü başı eski, ağlayıp duruyor".

Efendimiz Hazret-i Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâm gâyetle merhametli, Allah'ın merhametinin tecelliyâtı kâinâta, rahmeten-lil-âlemîn. Efendimiz dayanamazdı öyle şeylere, hemen o yavrunun yanın vardı. "Evlâdım niye ağlıyorsun, bugün bayram günü" dedi. O çocuk dedi ki, "Niye ağlamayayım" dedi, "Bayram günü zengin çocuklarına" dedi. "Onların karınları tok, sırtları pek, yeni elbiseler giymişler, karınlarını doyurmuşlar, hakîkaten onlar için bayram. Ama bizim gibi yoksullar, garîbler, yetimler, bizim için felâket günleridir" dedi.

Efendiler! Babasız büyüyen, yetim olarak büyüyen, yetişenler bunun acısını bilir. Ben bunu size tarîf edemem. Damdan düşmeyen hâlden bilmez. Ne kadar söylemeye çalışsak, damdan düşen gibi olmaz. Onun için yoksullukla büyüyen, bayram gününde her istediğini alamayan, sırtına elbise giyemeyen, ayağına ayakkabı giyemeyen bir yetim, bir yoksul kimse, bunun acısını bilir, ne demek olduğunu. Dedi, "Onların karınları tok, sırtlarındaki elbiseleri temiz, onlara bayram ama biz garîbiz, yetimiz, kimsemiz yok , bizim için felâket günü bu" dedi. Öyle deyince Cenâb-ı Peygamber dayanamadı. "Peki baban ne oldu?". "Babam gazvede, bir muhârebede şehîd oldu, ben şehîd evlâdıyım. Anasız babasız kaldım, sokaklarda kaldım böyle, bu şekilde. Bana hiç şefkat eli uzatılmadı şimdiye kadar" dedi.

Allah muhâfaza buyursun, evlâdlarınızı Allah böyle şeyden korusun. Bak, evlâdlarım, yavrularım! İnsanlar, melâikeden daha yüksek, gene aynı insanlar hayvanlardan daha aşağıdır. Bunu unutma. Onun için dâimâ çalışacaksın, okuyacaksın, vatanına, milletine, hemcinsine faydalı olacaksın. Bütün mahlûkât senden menfaat görmelidir hayır görmelidir. Bütün mahlûkât! Yalnız insan değil. Çiçekler, ağaçlar, otlar, hayvanlar, insanlar, müslimi, gayr-i müslimi senden fayda görmelidir. Tabii dîn kardeşlerin senin Hakk yoldaşlarıdır, onlar müstesnâdır ama bütün beşeriyyete böyle. Okuyacaksın, yetişeceksin, vatanın teâlîsi okumakda, çalışmakda ve adam yetiştirmekde. Eğer cehâletle geri kalırsan, bütün dünyâ seni yerler, mahvederler seni. Bakın işte görün dünyâdaki ahvâl ve harekâtı, millet birbirini kesmekde. Bizde de aynı felâket olmuşdu, Allah korudu, şehîdler hürmetine. Çünkü bizim topraklarımız böyle sıkdığı vakitte şehîd kanı damlar. Balkanlarda bir adam karın altına elini sokarsa, karın altında tuttuğu ot değildir, ya haminnenin beyaz saçı, ya dedenin sakalıdır, şehîd dedenin sakalı ya saçıdır. O kadar insan verdik oraya. Sonra da bizi sürdü kâfirler çıkardı. Neden? Cehâletten, felâketten, birbirimiz arasına giren nifakdan. Nifak, nifak! Nifakdan.

Efendimiz tahammül edemedi, mübârek gözlerinden yaş dökdüler ve dedi ki o yavruya, "Ağlama evlâdım. İster misin ben senin baban olayım, Âişe annen olsun, Hasan ve Hüseyin senin kardeşlerin, Fâtıme halan olsun, İmâm-ı Ali senin amcan olsun" deyince çocuk tanıdı Efendimiz'i, "Sen Resûlullah mısın?" dedi. Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem o yetîmi kolundan tuttu, omuzuna bindirdi, omuzuna aldı. Hattâ bir hadîs-i şerîfde şöyle buyurdu, "Kendi yetîmine tekeffül eden, veyâhud gayrın yetîmine tekeffül eden, cennetde benimle böyle beraberdir" dedi, parmaklarını gösterdi böyle. Bu iki parmak birbirine nasıl böyle yakınsa, yetîme tekeffül eden kişi yani yetîme bakan, yetîmi yediren, yetîmi içiren, yetîmi giydiren, onu okşayan kimse cennetde Hazret-i Muhammed'le beraber, sallallahu aleyhi vesellem.

Bayramı böyle yapmalı ve gurebâya yardım ederek onlara bayram yaptırmalıdır ki Allah senin âkibetini bayram ede.

Ramazan Bayramı Vaazı 22 Temmuz 1982

Eûzübillahimineşşeytânirracîm.

Bismillahirrahmânirrahîm.

قَدْ أَفْلَحَ مَنْ تَزَكَّى * وَذَكَرَ اسْمَ رَبِّهِ فَصَلَّى * بَلْ تُؤْثِرُونَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا * وَالْآخِرَةَ خَيْرٌ وَأَبْقَى * إِنَّ هَذَا لَفِي الصُّحُفِ الْأُولَى * صُحُفِ
إِنِّزَاهِيمَ وَمُوسَى¹¹²⁹

Sadakallahü'l-Azîm.

Yerin göğün sâhibi, bilinen ve bilinmeyen âlemlerin mâliki olan, bizi yokdan vâir eden, bir katre su parçası iken, ana rahminde kudret fırçasıyla tersîm edip şekli-i insana koyan, bizi bu âleme getiren, yediren, içiren, doyuran, büyüten, yaşatan, göz verip gösteren, kula verip işitdiren, ayak verip yürüten, el verip tutduran Allahu Sübhânehû ve Teâlâ diyor ki Kitâb-ı Kerîm'inde yani Kurân-ı Azîm'de, Kurân-ı Kerîm Allah'ın kelâmıdır, Allah'ın sözleridir yani, "قَدْ أَفْلَحَ مَنْ تَزَكَّى", muhakkak tezkiye eden felâh buldu". Bu tezkiyeye çok büyük manâ vermişler. Onlardan birkaç tânesini böyle denizden bir katre, şemsden bir zerre olarak size malûmât verelim.

Demişler ki, "Oruç tutan müminler felâh buldu". İmâm-ı Ali kerremallahu vecheh demiş ki, "Namaz kılan müminler felâh buldular". Bazı zevât demiş ki, "Zulümden kaçınanlar, halka zulüm etmeyen kişiler felâh buldu".

Dünyâda en kötü şey, Allah'ın hiç sevmediği iş, bi gayrı hak kendi hemcinsine yani insanoğullarına veyâhud her hangi bir hayvana eziyet cefâ etmektir. Meselâ hayvanı aç bırakmak, insanın suyunu kesmek, rahatsız etmek, ona bir takım böyle lâıyık olmayan hareketlerle eziyet ve cefâ etmek, Allah'ın hiç sevmediği, Allah'ın nefret ettiği en büyük sıfatlardan bir tânesidir. Onun için demişler ki, dünyâda âh alma demişler. Âh alma, kimsenin âhını alma. Hattâ er olan kişi, kendine fenâlık yapan zâtı bile, ne yapar, affeder, îcâb ettiği vakitde. İyiliğe iyilik yapmak, herkesin işidir o. Ama kötülüğe iyilik yapmak, er kişinin işidir. İyiliğe iyilik yapmak her kişinin işi, kötülüğe iyilik etmek er kişinin işidir. Zamânımızda iyilik de

¹¹²⁹ Sure-i A'lâ 14-19

yapsan karşılığında fenâlık bulacağını düşünmen lâzımdır. İyilik yaptığın vakitte, böyle bir fenâlıklar karşılaşacağını düşünürsen eğer tesellî bulursun. Çünkü ekseri insanlar iyilik yaptığı kişilerden kötülük görebilirler. Yani yapacağın iş Allah için olmalıdır. Daha senin anlayacağın, bir lokmayı al, at denize, denize at o lokmayı, balık bilmezse Hâlık bilir. Ben bu iyiliği Allah için yapmışdım, kul bilmedi ama Allah biliyor.

Hani bir kış gününde bir mecûsî, mecûsî demek ateşperest demek, ateşe tapan demek, ateşgede, Allah'a değil de ateşe tapıyor, kuşlara yem atıyormuş karlı havada. Kar etrâfı sarmış, kaplamış. Kuşlara yem atarmış filan, oradan bir veliyullah, bizim büyüklerimizden birisi geçmiş oradan, "Ne yaparsan yap, senin amelin bâtıldır" demiş, "çünkü sen Allah'ı bilmiyorsun, Allah'a şirk koşuyorsun, müşriksin, senin amelin bâtıldır" demiş. Söyleyen de meşhûr velîlerden islâm azîzlerinden Bayezid-i Bistâmî Hazretleri. O zât da demiş ki o mecûsî, Hazret-i Bayezid'e kaddese sırrah, "Efendi, belki ben mecûsîyim, Allah'a şirk koşuyorum, yaptığım işin sevabını belki Allah bana vermeyecek ama Allah benim yaptığım bu iyiliği görüyor mu?" demiş. "Evet görüyor" demiş. "O bana kâfî" demiş. "Bir müddet sonra" diyor Bayezid-i Bistâmî Hazretleri, "ben Kabetullah'a gitdim" diyor, "hac zamanıydı. bakdım Kabe'yi o mecûsî tavâf ediyor. Gördüm ben. Namaz kılıyordum, namaz esnâsında gözüme ilişti, Kabe'yi tavâf ediyordu. Selâm verdim, durdum bekledim ve gitdim yanına sokuldum, 'Senin burada ne işin var' diye sordum. Dedi ki, 'İşte Allah gördü benim yaptığım hayırlı işi, Allah gördü beni îmâna lâayık kıldı' dedi" diyor. "Lâ ilâhe illallah Muhammedü'r-Resûlullah. Şirkden soyundum tevhitte geldim. Nefretten soyundum, muhabbete geldim dedi" diyor. Yaptığı iyilikten dolayı ne yaptı Allahu Teâlâ, ona îmân nasîb kıldı.

Bir adam iyilik yaparsa, ona Allah îmânı, dîni sevdirebilir, kendini sevdirebilir, Allah'ı sevdirebilir, Peygamber'i sevdirebilir. Kötülük yapanlar da ibâdetden kaçınırlar. O zanneder ki kendim kaçıyorum zanneder. Hayır kendi kaçmaz, onu kovalarlar ibâdetden. Zâhirde "Ben câmiye gitmiyorum, ben namaz kılmıyorum" diye kendi kendini kandırır böyle, "kalbim temizdi, vücûdum semizdi" diye. Halbuki bilmez ki onu câmiye sokmazlar. Melekler onun yüzüne vururlar, câmiye girecek olsa. Allah sevdiği kullarını huzûruna alır. Sen kulken, ben kulken sevmediğimiz insanlar konuşmuyoruz, îcâb ettiği vakitte, konuşmuyoruz. Allah sevmediğini huzûruna alır mı? Câmi demek Allah'ın evi demektir. Allah evden berîdir. Her şey Allah'ındır. Semâvât ve ard, bilinen bilinmeyen her şeyin sâhibi mâlikî Allah'dır. Ama bunlar bizâtihî Cenâb-ı Hakk'ın şeref verdiği mekânlardır, makâmlardır yani. Her yer Cenâb-ı Allah'ın. Ama buraya şeref vermiş mescid olarak, "Benim beytim" demiş Allah. İnsanın vücûdunda Allah'ın beyti neresidir bakayım? Kalbidir değil mi ya. Dünyânın kalbi Kabetullah'dır. İnsanın kabesi de kendi kalbidir. İşte semâya ve arda sığmayan, Mekke'de Kudüs'de bulamayacağın Allah'ı, sen kendi kalbinde bulursun. Allah sana senden yakındır. Her yaptığın işleri O görmektedir. Ne yaparsan yap, ister iyilik, ister kemlik, O haberdârdır, O işitir, O bilir, O seninle beraberdir, hiç ayrılmaz. Hiçbir şeyi O'ndan gizleyemezsin, saklayamazsın, hepsini görür.

Hattâ görür de senin vücûdunun a'zâlarını yarın yevm-i kıyâmetde senin aleyhine şehâdet etdirir. Allah diyor ki Sûre-i Yâsîn'de, okuyorsunuz değil mi Sûre-i Yâsîn'i, okuyun, esteîzübillah, ¹¹³⁰ الْيَوْمَ نَخْتِمُ عَلَىٰ أَفْوَاهِهِمْ وَتُكَلِّمُنَا أَيْدِيَهُمْ وَتَشْهَدُ أَرْجُلُهُمْ بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ, biz kıyâmet gününde ağızları mühürleriz, elleri konuştururuz, ayakları şahid tutarız, yaptıklarınızdan" diyor

¹¹³⁰ Sure-i Yâsîn 65

Cenâb-ı Hakk. Bir daha söyleyelim. Ağız konuşurken kıyâmet gününde ağız konuşmayacak, el konuşacak. "Canım, el konuşur mu?". Ağız konuşurken Allah eli konuşuracak. Bilmiyor musun, bir et parçasına konuşma kudreti verdi, bir kemik parçasına duyma kudreti verdi Allah Celle Celâluhû Hazretleri. Bir kemikdir duyan içeride, bir sinir. "el yevme", kıyâmet gününde, "nahtimü", biz mühürleriz, "alâ efvahihi", onların ağızlarını, "ve tükellimünâ", konuşdururuz, "eydihim", ellerini, "ve teşhedü ercülühüm", ayaklarını şâhid tutarız yaptıklarından. Cenâb-ı Hakk gördüğü gibi böyle, senin vücûdunun a'zâlarını dahi senin aleyhinde konuşduracak, benim aleyhimde konuşduracak. Buna kâdir Allahu Sübhânehû ve Teâlâ.

Evet, zekâtını veren felâh buldu.

İslâm yani islâm dîni, beş şey üzerine, beş esas üzerine binâ olundu. Birisi namaz. Erkek çocukları on iki yaşından itibaren, kız çocukları dokuz yaşından itibaren. Kızlara daha evvel. Allah kızları, anne namzedlerini huzûruna daha evvel alıyor. Dokuz yaşında. Kızlar dokuz yaşında, erkekler on iki yaşına vâsıl olduğu vakitte, namaz kılacaklar. Bu namazın hükmü nedir islâmda? Bunu ekseriyâ işitiyoruz, söylüyoruz fakat bir türlü bu fiili, bu işi kavrayamıyoruz ve Cenâb-ı Hakk bu nimeti her kuluna vermiyor. Bir defa namaz hakkında konuşalım. Tembelliği bırakacaksın, namazını kılacaksın. Bak birkaç şey söyleyeyim, sonra konuşalım âyet-i kerîme üzerine.

Sana birisi bir sigara verse, hiç senin o adamdan alacağın yok, sana ikrâm olmak üzere bir sigara verse, senin ona karşı ne yapman lâzım gelir? Yâhud sigaranı yakmak için kibritini yakdı senin için, ne yapman lâzım gelir? (Cemaat teşekkür etmemiz diye cevap verince) Peki bir sigara verene teşekkür edeceksin de, o sigarayı içmek için sana ağız veren Allah'a teşekkür etmeyecek misin? İşte namaz bu nimetlerin teşekkürüdür. "Efendim, sigara içmek câiz mi?". O ayrı bir davâ. Sana birisi ayakkabı verdi, onun üzerinde senin hiçbir hakkın yok, bir çift tertemiz ayakkabı aldı sana verdi, ona sen teşekkür etmezsen hayvandan farkın kalmaz. Hayvan bile ekmek veren gördüğü vakitte kuyruğunu sallıyor. Kedi geliyor, köpek gördü mü kuyruğunu sallıyor. Sana o zâtın hiçbir borcu yok. Sana bir çift kundura almış vermiş, ayakkabı almış. Ne yapman lâzım. Teşekkür etmen lâzım değil mi? Etmezsek kaba insanız, hayvandan hiçbir farkımız kalmaz. Pekâlâ o ayakkabıyı verene teşekkür var da, ayakkabıyı giymek için ayağı veren Allah'a teşekkür etmeyecek misin? Senin başına takke veren kimseye teşekkür var, etmen lâzım, elbet, o takkeyi giymek için kafayı verene teşekkür yok mu? İşte bu namaz, Allah'ın verdiği vücûdun teşekkürleridir. Acaba anlatabildim mi? Bir manâsı böyle. Bir manâsı da, Resûl aleyhi's-salâtü ve's-selâm haber veriyor, "Namaz benim gözümün nûrudur" diyor Hazret-i Muhammed Mustafâ.

Bu âlem böyle devâm etmeyecek. Bak yaşlılar öldüler, gençler onların yerini doldurdu. Şimdi bizler de yaşılanıyoruz, bizler de öleceğiz. Ve yerlerinde dâimâ böyle halk gelmekte. Hani birer birer geliyoruz, birer birer gidiyoruz ama hiç farkına varmadan bakıyorsun ki etrafımızdakiler gidivermiş, gidiyor. Nereye gidiyoruz böyle acaba? Bizi buraya kim getiriyor, bizi buradan kim götürüyor? Ve niye geliyoruz buraya ve niye gidiyoruz? Bunu sordun mu hiç kendine. İşte bu geliş gidişin nihâyeti, toprağa dökülen tohum gibi. Sonra yarın kıyâmet gününde bizi Allah tekrar diriltecek. "Efendim, kim varmış dirilmiş?". Görmüyor musun, ilkbahara baksana. Ölü toprak nasıl diriliyor. Cenâb-ı Hakk nasıl kâinâtı yeşertiyor. Ağaçlar

filan. Sonra ölüyorlar. Sonra tekrar diriltiyor Allah. İşte sana büyük bir ibret bu ama görene, köre ne! İşte o mahkeme-i kübrâ, o kıyâmet gününün şiddet ve dehşeti mutlakâ olacak. Mutlakâ doğan ölecek. Toplanan dağılacak. Toplanmasak buraya dağılmayız. Doğmasak ölmeyiz. Bir binâ yapılmazsa yıkılmaz, yapılırsa yıkılır. İşte o gün öyle bir gündür ki o gün, o günün bir günü bu dünyâ senelerinden bin senedir. Bir daha söylüyorum. Kıyâmet gününün bir günü, bu dünyâ senelerinden bin senedir. Bir günü kıyâmetin. O gün Allah bizi toplayacak. Tâ Hazret-i Âdem'den evvel halk olunan mahlûkât da toplanılacak. Kavm-i cândı, kavm-i tendi, kavm-i bendi, ne varsa. Zî-rûh yani rûh sâhibi canlılar toplanacaklar, Allah huzûruna gelecekler. Herkes bu âlemde yaptığını hesâbını Allah'a verecek. Anaya babaya âsî olanlar, Allah'a ibâdet etmeyenler, Allah'a âsî olanlar, Peygamber'i dinlemeyenler, dîne sırt çevirenler, Allah'ı inkâr edenler, Allah'a şirk koşanlar, böyle hepsi hesâba çekilecekler. İşte o günün sâhibi ve mâliki Allah olduğu gibi, Hazret-i Muhammed o gün için şefâatçidir.

Peygamberimiz sallallahu aleyhi vesellem namaz hakkında diyor ki, "Namaz denilen ibâdeti, benim gözümün nûrudur" diyor Peygamber. "Her şeyin bir alâmeti vardır, müminin alâmeti, îmânın alâmet-i fârikası, namazdır" diyor. Müşriklerle müminler bir yerde otursalar, münkirlerle müminler, ezân okunsa, müşrikden mümini ayıran nedir? Yâhud mümini kâfirden ayıran nedir, hangisidir? Ağız bir, burun bir, göz bir, kaşlar bir, aynı insanız işte onlar da bizim gibi insanlar, biz de onlar gibi insanlarız. Namaz ayırır. "Allahüekber Allahüekber", "Bismillâhirrahmânirrahîm", mümin kalkar ibâdete. Alâmet-i îmândır namaz. Herşeyin bir alâmeti var, îmânın alâmeti namazdır.

"Efendim, kalbim temiz", "İnşallah ben biraz büyüyeyim de namaza öyle başlayayım" dersin aldanıyorsun. Çok adam büyümeden gitdi âhirete. Yani meyva hamken kopar dalından, düşer, ölür. Görmüyor musun, sen hiç sakatat dükkânına gitdin mi, sakatatçı dükkânına? Ne demek sakatatçı dükkânı? Yani hayvanları keserler, iç organlarını, ciğerini, kafasını, ayaklarını satarlar orada, ciğerlerini, yüreğini müreğini filan. Ona sakatatçı dükkânı derler. Görmedin mi, orada hiç kart hayvan göremezsin, hep gençdir onlar. Bunun manâsı ne biliyor musun? Hazret-i Melekü'l-mevt, bize sürü içinden koyun bakar gibi bakar, hangimizi yakalarsa yakamızdan, Allah'ın emriyle ama, hemen kılıcını vurur.

Hani annen? "Hayatda". Ya annenin annesi ne oldu? "Öldü". Ya annenin annesinin annesi. "O da öldü". Ya baban? "Hayatda". Ya babanın babası? "Öldü". Demek ki bak, hep gelip gidiyoruz, burası doldu ve boşaldı birkaç defa yani bu mescid. Hele benim Cuma kıldırduğım mescid kaç defa doldu boşaldı. Bu dünyâ kaç defa doldu ve boşaldı. Hepimize ölüm vârid. Hiç gence ihtiyâra bakmaz. Hocaya, hacıya, şeyhe, pâdişaha, paşaya, reisicumhura, kralla bakmaz hiç, bir kere geldi mi Melekü'l-mevt denilen melek. Ona Azrâil aleyhisselâm derler. Sakın hâ nefret etme ondan. Onun ismini hakâretle anma. Suratı çirkin birisi için, "Azrâil gibi" diyorsun, sakın söyleme öyle şey. En nihâyetinde ona hesap vereceksin, karşılaşacaksın onunla. Onun için taltîf et, sana hoş davransın. Mutlakâ onunla karşı karşıya geleceksin. O zâhirden korkunç bir ölüm bizi götürür, öyle zannederiz biz. Halbuki Allah'ı sevenler, Allah'ın Nebîsini Resûlünü sevenler, Allah dînine bağlı olanları, aşık olan kişileri maşûkuna erişdirir.

Burası dârü'l-imtihan'dır, burada rahatlık yoktur. Hiç kimseye! Zenginin bin türlü, fukarânın on bin türlü derdi vardır burada. Akşam yemek yersin gece mutlakâ miden gaz yapacak,

rahatsız olacaksın. Herkesin bir derdi var burada, bin derdi var. Eğer sen niye buraya yaratıldığını bilersen, Allah'a ibâdet tâatda bulunursan, harâmdan kaçınırsan, kötülük yapmazsan, ana babana isyân etmezsen, hemcinsine ihânet etmezsen, namazını kılırsan, orucunu tutarsan, o zât geldiği vakitte sana güler yüzle gelir, seni bu âlemden alır, rahatlık âlemine götürür. Âhirette rahat edeceksin. Saâdet orada. Ama sen burada ömür tohumunu bedâvaya harcarsan, ekmezsen tarlaya yani, o vakit aç kalırsın orada, susuz kalırsın sonra mahşerde. Bu sözlerim size hikâye gelmesin, yalan da gelmesin, mutlakâ bunlar bizim başımıza gelecektir. Göreceksiniz, yakın zamanda göreceksiniz. Onun için namazı mutlakâ kılmak lâzımdır, Ramazan'a mahsûs değil. Hele Ramazan'da kılmayanlar, onlarınki büsbütün berbad!

Diyor ki Cenâb-ı Peygamber, işte bak bir hadîs-i şerîfde, Muaz ibn Cebel Hazretlerinden Enes ibn Mâlik Hazretleri rivâyet ediyor, diyor ki...

Bu Enes ibn Mâlik Hazretleri...

Efendimiz Medîne'ye geldiği vakitte, kimin evinde kaldı bakayım, Medîne'ye gitdiği vakitte Peygamberimiz, kimin evinde? (Cemaat Ebâ Eyyûb el-Ensârî diye cevap verince), "Câmisi var ya burada. O zâtın evinde kaldı. Ama kendi gitmedi oraya, Cebrâil Peygamber'in devesini çekti ve onun evine götürdü Peygamber'i. Çok büyük bir zât-ı muhterem. Sık sık git ona, Peygamber'in sevgilisidir, O'nu ziyâret Peygamber'i ziyâret sayılır. Ve edeble git oraya. Vaktiyle pâdişahlar, büyük kumandanlar, Bostan İskelesinden çıktı mı, ayakkabılarını giymezlerdi, yayan yürürlerdi ona. Yalınayak yani. Yaaa! Öyleydi. Bostan İskelesine çıktı mı pâdişah, vezîrleriyle beraber, büyük paşalar, kumandanlar, gâzîler, ayakkabı giymezlerdi, edebe mugâyirdir diye, çıplak ayakla yürürlerdi, onun huzûruna girmek için. Şimdi zamanımızda bakıyorsun, orada meyhâne var, kerhâne var, ne halt karıştırdıklarını bildikleri yokdur, bir azgınlık aldı üzerimize gitdi. Vuran vurana, kıran kırana filan böyle. Sonra Allah büyük musîbetler verir, öyle bir musîbetler verir ki, sonra elinden kaçırdığın nimeti bir daha bulamazsın. Geçiyoruz.

Efendimiz Medîne'ye gitdiği vakitte, herkes Peygamber'e hediye götürdüler...

Hediye câiz, birbirine vermek. Hattâ Peygamberimiz, der ki, "tehâdev tehâbbû, birbirinize hediye veriniz ki muhabbetiniz artsın birbirinize karşı". Ama o hediyeden murâd, "Gel seni götürüyüm meyhâneye, kafayı çek", o manâya değil. Kötülük değil, dâimâ iyilikle.

Herkes Peygamber'e hediye getiriyordu, kimi hurma getiriyor Efendimiz sallallahu aleyhi veselleme, kim süt getiriyor filan. Onun için Medîneliler, ensâr rütbesini aldılar. O vakit bir hâatun tutmuş elinden bir ufak çocuğu böyle getirdi Huzûr-ı Saâdet'e, "Yâ Resûlallah, herkes size hediye getirdi, ben fakîrim, benim hediye verecek bir şeyim yok, işte benim ciğerimin parçası Enes" dedi, "bu benim oğlum, sana ben bunu vereyim, sana hizmet etsin bu, hediye olarak". İşte o Enes diyor ki, "Peygamber'le on üç sene beraber bulunduk, sallallahu aleyhi veselleme, yâhud on bir sene, işi yaptım yapamadım, bir kere bana bağırdığını ya bana kötü söz, ağır söz konuştuğunu işitmedim" diyor Enes ibn Mâlik.

İşte o zât diyor ki, "Bir Bayram sabahı, Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem, mescidde minbere çıktı" diyor.

Minber orası bak. Buraya kürsü derler. Çoğumuz bilmeyiz. Hutbe de derler, minber şurası işte, az sonra benim çıkacağım yer. Kürsü de burası, öğrenin. Mihrâb da şu karşısı, imâmın namaz kıldırıldığı yer. Mihrâb, minber, kürsü. Öğrenmen lâzım.

"Çıkdı ve âmîn dedi" diyor Peygamberimiz. "Kendi kendine âmîn dedi. Sonra bir basamak daha çıktı, yine âmin dedi. Sonra bir basamak daha çıktı, yine âmin dedi. Sonra oturdu" diyor. Demek ki üç basamak çıkmış Cenâb-ı Peygamber. Oturdu. Sonra diyor, "fe kâme, kalkdı". Kim bakalım kalkmış? Muaz ibn Cebel denilen sahabe, Peygamber'in arkadaşlarından yani. "Yâ Resûlallah, üç defa âmin dediniz, her basamağa çıktığınızda. Bunun illeti ve sebebi nedir?" dedi.

İyi dinleyin! Biz geldik gidiyoruz. Güneş gurûb edecek yakın zamanda. Bak geçen Bayram birçok arkadaşlarımız vardı burada, ahibbâ u yârânımız, bu sene yoklar. Hepsinin çocuklarının boynu bükük, yetim kaldı, karıları dul kaldılar, âhirete gitdiler. Ne malını götürebildi ne başka bir şeyini götürebildi. Seneye de bakarsın içimizden birçok kişiler burada bulunamayabilir. Ömrümüzün belki son Bayramıdır, Bayram vaazıdır. Allah'a muhtaç olduğun kadar Allah'a ibâdet et. Bir daha söylüyorum. Allah'a muhtaç olduğun kadar Allah'a ibâdet et. Ateşe tahammül edeceğin kadar, cehenneme tahammül edeceğin kadar günah işle. Bakalım ne kadar dayanıyorsun ateşe.

Muaz ibn Cebel kalkdı, dedi, "Yâ Resûlallah, üç basamak çıktınız, her birinde âmin dediniz, bunun sırr-ı hikmeti nedir?" dedi.

Peygamberimiz'in sahabesi, Peygamberimiz'in arkadaşı. Resûlullah'ı görüp de îmân edenlere sahabe derler. Yâhud Resûlullah Efendimiz onu görmüş, onun gözleri a'mâ imiş, Peygamber'i görememiş, onlara da sahabe tabîr edilir, îmân etdiyse. Etmediyse, hiçbir şey yok, kütük, cehenneme kütükdür. Bitdi o kadar.

Dedi ki Peygamberimiz, "Ben birinci basamağa ayağımı basdığım vakitte, Cebrâil bana geldi", yâhud, "daha evvel geldi Cebrâil bana. Haber verdi, dedi ki, 'Yâ Resûlallah, senin ümmetinden bir kimse, Ramazan ayına yetişir de, Ramazan'da Allah'ın rızâsını kazanmazsa', yani Ramazan'ın kadr u kıymetini bilmezse, oruç tutmadı, namaz kılmadı, yâhud oruç tuttu, adam çekişdirdi, adam dövdü, diliyle adamı kırdı, incitdi yani filan böyle, o da var, bir de hiç tutmadı, 'bu adam nâra dâhil oldu, cehenneme gitdi. Allah onu oradan kurtarsın' dedi, ben de âmin dedim" diyor Peygamberimiz sallallahu aleyhi vesellem.

Bak şimdi Ramazan'da oruç tutan müminlerden birçokları Bayram günü, Şeytan'a tâbi olacaklar. Çünkü Şeytan bağırarak şimdi, ilân edecek kendi ordularına, "Haydi hazır olun bakalım", ne oluyor, "müminlerin Ramazan'ı bitdi, müslümanların, onlar şimdi anadan doğduğu gibi oldular". Çünkü Ramazan'dan çıkan bir müslüman şimdi şu ânda, oruç tutmuş, o adam anasından doğduğu gibi tertemiz. "Onları ne yapın, içkiyle filan böyle kötülüklerle onları meşgûl ediniz, Allah'ın gadabına uğrasınlar". Haydi bakalım şimdi, dün oruç tutan

mümin, bayramın birinci günü ya ikinci günü kafayı çekdi mi karakolda soluğu alıyor. Adam vurmuş ya dövmüş ya bilmem ne olmuş filan. Gitdi hepsi bitdi.

Ramazan'ın kabûl oldu mu olmadı nereden bileceksin? Ramazan tutdun, benim Ramazan'ım kabûl oldu mu olmadı mı, nereden bileceksin? Kazandığın para helâl midir, harâm midir nereden bileceksin? Kıldığın Cuma namazı kabûl müdür değil midir, nereden bileceksin? Kıldığım namaz kabûl müdür değil midir, nereden bileceksin? Bunların sana bir parça misâllerini verelim. Böyle bir sabahda yoğurt alır gibi gelip buradan bir şey alamazsın. Biraz böyle konuşalım bakalım, Allah senin kalbini ve benim kalbimi keşf ü küşâd etsin, nûr-ı Kurân'la münevver kılsın. Ramazan'dan evvelki kötü ahlâklarından sıyrılırsan eğer, Ramazan'dan sonra onları yapmazsan, bil ki Ramazan'ın kabûl oldu. Yooo, eski hamam eski tas, geldi geçdi Ramazan, kendini oruçlu zannetdin o kadar. Hacca gitmeden evvelki kötü ahlâkların hacdan sonra gene bâkî. Deven hacı oldu, sana bir şey yok.

*Deve hacı olmaz gitmek ile Mekke'ye
Eşek dervîş olmaz taş çekmekle tekkeye*

Hacdan evvelki ahlâkı ne, hacdan sonra aynı. Hiç fark yok. Yazık, paralar bedâvaya gitdi, gürültüye gitdi, dökdün paraları. Gitdin, kötü ahlâklarını orada Şeytan'ın başına atdın. Mine'de Şeytan taşılayacaksın, Şeytan'ı taş tutuyor hacılar. Yedi taş atılır her bir Şeytan'ın işâreti olan yere. Şeytan orada değil, belki Allah onu bağlıyor oraya, ayrı davâ, gören için. Yedi tâne Allah'ın sevmediği ahlâkı onun başına atmak demek yani. Riyâ, gadab, hased, şehvet, hubb-ı câh, hubb-ı mâl, bunların her birisi bir remz, taş olarak atılıyor Şeytan'a. Hacdan sonra gelmiş, aynı kap aynı tas. Yazık. Bedâvaya paraları dökdün. Cuma namazını kıldın sıkıntın def' olmadı içinde, Cuma'n kabûl değil. Cuma namazına gitdin, namazı kıldın, içinde bir ferahlık hâsıl oldu böyle, bir refah, "oh, oh elhamdülillah", bil ki Cuma'n kabûl oldu. Namaz kıldın, namazdan evvel sıkılıyordun, namaz kıldıktan sonra bir feraha erdin, "oh elhamdülillah", bil ki namazın kabûl oldu. Acaba anlatabildim mi?

"Cebrâil bana dedi ki, 'Yâ Resûlallah, bir kimse senin ümmetinden, Ramazan'a dâhil olur da, Ramazan'dan kendisini Allah'a affetdirmezse...

Resûlullah Efendimiz diyor ki, "Bir adam Ramazan'ı idrâk eder, Ramazan'da Hakk'ın emrini tutarsa, bayram sabahı olduğu vakitte, bayram sabahı, anasından doğan çocukda günah var mı, aynı tertemiz olur". Sana temiz bir elbise giydirebilirler maneviyyâtda. Beyaz bir elbise, kar gibi. Günah işlersen, yine üstüne karaları sürmeye başlarsın. Günahsız kul olmaz. Ama böyle musırr olarak işlemek manâsına. Peygamberler müstesnâdır. Allah onları hıfz eder, evliyâullahı ve peygamberleri. Enbiyâlar masûmdur, enbiyâlar değil, enbiyâ masûmdur, senin anlayacağın gibi konuşuyorum ben, enbiyâlar masûmdur, enbiyâ masûmdur, evliyâ mahfûzdur. Velîler mahfûzdurlar, Allah hıfz eder onları. Allah'ın sevdiği kul fenâlık yapmaya kalksa kendi kendine, önüne Allah mâni çıkarır onun, yapdırmaz ona onu. Ondan bil yani. Kötülük yapmaya gidiyordun, önüne mâni çıktı değil mi, bil ki Allah seni seviyor. Mani olur. Eğer istediğin işi yaparsan, ıh, seninle ilgilenmemişler, bıraktılar seni kendi başına. Geçiyoruz.

İkincisi. Resûl aleyhi's-salâtü ve's-selâm diyor, "Cebrâil bana geldi dedi ki, 'Yâ Resûlallah, senin ismini bir kişi işitir de, sana salât ü selâm okumazsa, sana hürmet etmezse, sana

muhabbet göstermezse, o adam nâra girdi. Allah onu oradan kurtarsın' dedi, ben de âmin dedim" diyor.

Onun için ezân-ı Muhammedî okunduğu vakitte, radyonu, televizyonunu kapatacaksın, yâhud sesini kısacaksın. Hattâ, haydi anlatacağım ne olursa olsun. Bir daha Bayrama gelmezsiniz, uzatıyor lafı diye.

Bir hanım var ki Hârûn Reşîd, tarih okuyanlar bilirler içinizde, Abbasilerin en büyük halîfesi Hârûn Reşîd, karısı Zübeyde Hatun. Kabetullah'a su götürmüş. Kabe'deki su, Ayn-ı Zübeyde, Zübeyde Pınarı demek yani. Giderseniz Kabe'ye inşallah, gidenler abdest aldılar, su içdiler filan, Zübeyde Pınarı. O hanım götürmüş suyu oraya. Rüyâda görmüşler, iyi dinle!, demişler ki, "Allah sana ne muamele etdi?". "Allah beni affetdi". "Elbet affeder Yâ Zübeyde", neden "sen Kabe gibi bir yere su götürdün". Çöl. Bir bardak su milyonlara bâliğ orada. Mübâlağa etmiyorum yani. Dedi ki, "Ondan affolmadım" dedi, "Allah dedi ki bana, o suyu götürdün ama harcadığın parada milletin hakkı var. Fakat ezân okunuyordu , o akşam sarayda çalgıcılar vardı, ezân okunmaya başlayınca, onlar aldırmadılar, sen çalgıcılara dedin ki, kesin çalgıyı!" Neden? Ezân okunuyor. "İşte bunun için affoldun" dedi Hazret-i Allah Celle Celâluhû Hazretleri. Niye? Çünkü ezânın içerisinde ism-i Muhammed var sallallahu aleyhi vesellem.

Üçüncüsü. "Bir kimse anasının babasının hayâtına yetişdi fakat onların hakkını hak edemedi. O cehenneme gitdi dedi Cebrâil aleyhisselâm, Allah onu oradan kurtarsın dedi, ben de âmin dedim".

Anaya babaya sağlığında hürmet etmeyen, itâat etmeyen, ihsânda bulunmayanlar, cehenneme girmiş demektir. Hattâ kabir azâbı iki şeyden zuhûr eder. Kabir azâbı, kabir azâbı! Ne demek o? Hani yeri kazıyorlar ya kabristanda, sonra adamı oraya koyuyorlar değil mi? Orada azâb vardır bazen. İki şeyden insana azâb olur. Birisi ana babaya isyândan. İtaât etmiyor, isyân etmiş, Yâhud hâli vakti yerinde, ihsân etmemiş, bakmamış yani. Kabir azâbına dûçar olur. İkincisi, pislikten kendini korumuyor, idrardan. Üstü başı pis, kendi tahâret etmez doğru dürüst. Bu iki zümre kabir azâbına muhakkak sûretde dûçar olurlar.

Hattâ, haydi anlatmadan geçmeyeceğiz gene, gençler burada çok fazlaca. Sahabe geldiler dediler ki, "Yâ Resûlallah, Alkame radiyallahu anh, sahabeden, ensardan, Yâ Resûlallah ölemiyor ve tevhîd edemiyor". Yani lâ ilâhe illallah diyemiyor. Peygamberimiz geldi yanına dedi, "Yâ Alkame, kul lâ ilâhe illallah". "Yâ Resûlallah, her şeyi söylüyorum, fakat o sözü söylemeye kalkdım mı ateşden bir dağ benim üzerime iniyor. Efendimiz hemen içeri geçti, âilesine sordu, "Namaz kılmaz mıydı?". "Kılardı Yâ Resûlallah". "Oruç tutmaz mıydı?". "Tutardı Yâ Resûlallah". Çünkü sen bilmezsin ki, âilesi bilir. Peki nedir bunun hatâsı? "Çağırın annesini. Alkame'ye kırık mısın?" dedi. "Dargınım Yâ Resûlallah". "Neden?". "Karısının sözünü benim sözümün üstünde tutardı". "Hakkını helâl et". "Yok" dedi, "ben onu küçükken büyüttüm, karnımda ufacak cenindi o, karnımda dokuz ay on gün taşıdım. Sonra iki sene meme verdim, sırtımda taşıdım filan. Sonra kalkıyor âilesini benden üstün tutuyor. Ben demiyorum âilesine bakmasın, sevmesin demiyorum ama benim sözümü hiç tutmaz, hep âilesiyle. Hakkımı helâl edemem içim müsâade etmiyor Yâ Resûlallah" dedi. O vakit Cenâb-ı Peygamber buyurdular ki, "Yaa öyle mi, getirin oradan odun" dedi. "Ne olacak?". "Yakacağım Alkame'yi ben". "Aman Yâ Resûlallah, ben ona dayanmam" dedi. "E benim

dünya ateşiyle yakdığımı dayanamıyorsun, Allah onu nâra götürecektir, sen râzı olmazsan, ne olacak hâli?". Öyle deyince, anne kalbi bu, hemen başladı ağlamaya, "Hakkım helâl olsun" deyince, Alkame'nin dili açıldı, "Eşhedü en lâ ilâhe illallah" demeye başladı. Acaba anlatabildim mi ne demek istediğimi?

Hattâ bir adam annesini ismiyle çağırır cehenneme düşmüş olur, cehenneme müstehak olur, ismiyle çağırır. Anneciğim diyecek, ana da diyemez, anneciğim, babacığim diyecek. Annenin hakkı babanın hakkından üç misli fazladır. Neyse geçiyoruz.

Şimdi bugün yetimlere yoksullara yardım ediniz. Gene aynı zamanda Allah'ın sevdiği, Allah'ın beğendiği işleri yapınız. Öyle kötüye,, içkiye, fışkıya filan filan, sakın öyle şeylere uzanmayınız, gitmeyin öyle şeylere. Sadakât verin, yetimlere, yoksullara yardım edin. Tesbîhâtta bulununuz. Fitre ve zekât ve sadakât verin, yardım ediniz. Bugün çok mühim günlerden bir gün. Ve bu giymiş olduğumuz temiz elbiseyi, idâme etdirelim, kirletmeyelim yani ve Ramazan'ımızın kabûl olduğuna alâmet olsun. Yetimi giydireni, kıyâmet gününde herkes çıplak olduğu vakitte, Allah ona cennet libaslarını giydirir, cennet elbiselerini yani, cennet giysilerini. Burada bir aç doyuranı Cenâb-ı Allah, yevm-i kıyametde, arşın gölgesinde yâhud firdevs-i a'lâda Hazret-i Peygamber'in sofrasında doyuracaktır. Burada bir susuza su veren, orada herkes susuz olduğu vakitte, ağızlar diller kuruduğu vakitte, güneş insanların başına yedi mızrak boyu indirildiğinde, kafatasının içinde beyinler kaynadığı vakitte, Hazret-i Peygamber'in elinden, Âb-ı Kevser'den yani Kevser Suyu'ndan Cenâb-ı Peygamber onu sulayacaktır. Onun için kardeşlerim, dargınlar barışsın. Öyle kusur küsur aramayınız. Dargınlar barışsın. Hâli vakti yerinde olanlar gene fukarâya mürüvvet ellerini açsınlar. Dillerimiz kötü sözler söylemesin, Allah'ı zikretsin. Gözümüz kötü görmesin, Hakk'ı görsün. Kulağımız kötü işitmesin, Hakk'ı işitsin. Ayağımız kötüye gitmesin, Hakk'a yürüsün, Cenâb-ı Hakk'a secdeye yürüsün.

Yâ Rabbi, buraya uzakdan ve yakından gelen ibadullahı bugün hoş-hâl et Yâ Rabi. Ve bizleri mağfîret ettiğin zümreye dâhil et Yâ Rabbi. Âhir u âkıbetimizi hayr eyle Yâ Rabbi. Ölmüşlerimize rahmet eyle. Devletimizi ilâ yevmi'l-haşrı ve'l-karâr adl ile adl ile kâim eyle. Dîn ü devlet, vatan u millet uğrunda çalışanları iki cihânda azîz et. Kendilerinin gönüllerini nûr-ı Kurân ile münevver eyle. Evlâdlarımızın gönüllerini nûr-ı Kurân ile münevver kıl, Resûlullah'a lâıyk bir ümmet eyle. Cümlemizin âhir u âkıbetini hayr eyle. Bizi nâmerdlere muhtaç etme, zâlimlerin ayağı altında bırakma, bizi kötülöklere gönderme Yâ Rabbi. Duâlarımızı kabûl eyle. Cümlemiz hakkında Bayram-ı Şerîfi müteyemmin eyle Yâ Rabbi.

Lillâhi'l-Fâtıha!

Ramazan Bayramı Vaazı
12 Temmuz 1983

Eûzübillahimineşşeytânirracîm.

Bismillahirrahmânirrahîm.

قَدْ أَفْلَحَ مَنْ تَزَكَّى * وَذَكَرَ اسْمَ رَبِّهِ فَصَلَّى * بَلْ تُؤْثِرُونَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا * وَالْآخِرَةَ خَيْرٌ وَأَبْقَى * إِنَّ هَذَا لَفِي الصُّحُفِ الْأُولَى * صُحُفِ

إِبْرَاهِيمَ وَمُوسَى¹¹³¹

Sadakallahü'l-Azîm.

Hakk Sübhânehû ve Teâlâ Hazretleri tevffikiyle bizleri buraya cem eylediği gibi, yarın "yevme tüble's-serâir"de, kıyâmet gününde, Habîbinin sancağı altına böylece lutf u keremiyle cem eyleyip Yed-i Envereyn-i Muhammediyye'den ve yed-i Hayder-i Kerrâr'dan ve yed-i Haseneynül-Ahseneyn'den, Âb-ı Kevser'den bizleri sîrâb eyleye. Bayram gününe yetişip ferahlandığımız gibi yarın âşıklar bayramı olan, matlab-ı a'lâ maksad-ı ra'nâ bulunan cemâl-i bâ-kemâl-i ilâhîsiyle bizleri taltîf eyleye.

قَدْ أَفْلَحَ مَنْ تَزَكَّى¹¹³². Tezkiye eden, ahlâkını temizleyen, kalbinden Hakk'dan gayrı olan şeyleri çıkaran kimse muhakkak felâha erdi. Yani Ramazan-ı Şerîf'de orucunu tutdu, namazını kıldı. Tabii yalnız Ramazan'a mahsûs değil. Eyyâm-ı sâirede de namazını kılmış idi, Ramazan geldi, Ramazan'da, Hakk Teâlâ ve Tekaddes Hazretlerine ibâdetini çoğalttı. Oruç da tutdu, zekâtını da verdi, sadakasını verdi. Oruçla nefsin terbiye etdi, nefsin dizgin vurdu. İşte bu kimse, muhakkak sûretde felâha nâil oldu. Yani felâha demek âhiret âlemindeki korkulardan, akabelerden emîn oldu, cennete dâhil oldu. Firdevs-i a'lâda civâr-ı Mustafâ'da iskân oldu.

İnsanların zâhirleri insan olduğu gibi bâtınlarının da yani iç âleminin de insan olması lâzımdır. Birçok insan vardır ki zâhirde insan görünür fakat hakikatde yani onun ameli, kimisinin kobra yılanı, kimisinin akrep, kimisinin domuz, kimisinin fare, ne varsa böyle haşerât, Cenâb-ı Hakk'ın yarattığı, halk ettiği, batını o sıfatladır. Onun için Cenâb-ı Allah Kitâb-ı Kerîm'inde

¹¹³¹ Sure-i A'lâ 14-19

¹¹³² Sure-i A'lâ 14

buyuruyor ki, kafirler hakkında, ¹¹³³ "أُولَٰئِكَ كَالْأَنْعَامِ بَلَّ هُمْ أَصْلًا". Onlar yaratılışda, yaşayışda, hayvanlar gibidir, dalâletde, felâketde hayvanlardan daha ednâ ve eşnâdır" diyor Cenâb-ı Hakk, kâfirler için.

Malûm ya îmânın birinci alâmeti, en yüce mertebesi, buyurun hep beraber, "Eşhedü en lâ ilâhe illallah ve eşhedü enne Muhammeden abduhû ve resûluh". A'lâ mertebesi işte "Lâ ilâhe illallah Muhammedü'r-Resûlullah". "Eşhedü en lâ ilâhe illallah ve eşhedü enne seyyidînâ resûlullah". Bu, a'lâ mertebesi. Bir de ednâ mertebesi var. Altmış küsur şubedir îmân. Ednâ mertebesi de yollardan insanlara eziyet veren şeyleri kaldırmak. Yola taş atmışlar, çöp atmışlar, bunları izâle etmek, temizlemek, kaldırmak îmândandır. Bu da îmânın şuabâtındandır yani. Yolları kirletmek değil, yolları temizlemek. İnsanlara ezâ ve cefâ verecek şeyleri yollardan kaldırmak, izâle etmek. Halbuki biz hep ne yaparız, ekseri zamanlarda çöplerimizi filan böyle hiç düşünmeden sokağa atarız. Çünkü neden? İşte zâhiri insan olup hakîkatî hayvan olursa bir adamın, o düşünce ona verilmez. Kendi menfaatinden başka bir şeyi görmez o. Egoistdir ancak kendi menfaatini görür. Kendi menfaati için her şeyi fedâ edebilir. Yola çöp atar, taş atar, yolu kirletir, idrarını yapar yola, pisliği atar filan. Halbuki Cenâb-ı Resûl sallallahu aleyhi vesellem buyurdular ki, "Küllü mûziin fi'n-nâr, her eziyet veren kimse cehennemdedir". Mümin kardeşine eziyet cefâ verdi mi, o kimse cehennemdedir. Her mûzî, eziyet verici. Müminin elinden ve dilinden kimse zarar görmez. Ancak menfaat görür. Müslüman konuştuğu vakitte hakkı tavsiye eder, hak konuşur, hakkı tavsiye eder, sabrı tavsiye eder, sabreder musîbetlere. Ve insanlar onun elinden ve dilinden dâimâ hayır görürler. İşte Allah'ın da sâlih kulları bunlardır yani.

Yarın yevm-i kıyâmetde, bu âlemden sonraki âlemde...Malûm ya, bu âlem gelip geçicidir. Bayram günleri bize Cenâb-ı Hakk bunları gösterir ama görene, görene! Köre ne! Bak geçen bayram günü burada birçok ahab u yârânımızdan birçok kimseler hayatdaydılar, bu bayram yoklar. Onları buraya getirirken kendilerine sormamışlar, "Sizi dünyaya getirelim mi?" diye. Hangimize sordular? Buradan giderken de sormadılar, "Sizi götürelim mi buradan?" diye. Getiren ve götüren Allah'dır, Celle Celâluhû Hazretleri. Akın akın halk o tarafa doğru akmakta. Dün biz burada hatim duâsı yapacaktık, bildik ahablarımızın yani bu mescide gelen zevâtdan ölenlerin isimlerini saymaya başladık, korkduk. Eyvaaah! Hayatda olanlardan daha çok ölenler. Bildiklerimiz yani. O eskiden ölmüşler, onlar ayrı davâ. Bak, geçen bayram annen yâhud haminnen yâhud deden sağdı, geçen Ramazan iftarı beraber yapmışdınız. Şimdi onlar çekildiler ve gittiler, amel sandığı olan kabristana, yalnızlık evine vardılar. Bizim de gideceğimiz yer orası. Öyleyse bizi buraya getiren ve götüren kuvvet ki Cenâb-ı Hakk'dır Celle Celâluhû Hazretleri, bizi niye bu âleme getirmiş, bunun illetini arayacağız, sebebini arayacağız.

Gene Cenâb-ı Hakk kendisi haber vermiş Kitâb-ı Kerîm'inde, esteîzübillah, ¹¹³⁴ "وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ", "illâ li ya'rifûn". "Ben cinnileri ve insanlar ancak beni bilip bana ibâdet etmeleri için halk etdim". Öyleyse biz kulların vazîfesi, Rabbü'l-âlemîn'i tanımak, bilmek ve Allah'a ibâdet etmektir. Zâten ederse iki cihânda azîz olur. Çünkü Allah'a kul olanlar, iki cihâna sultân olurlar. Babalarımız, âbâ u ecdâdımız, Allah'a kulluk ederlerdi, Allah onlara Rumeli'ni,

¹¹³³ Sure-i A'râf 179

¹¹³⁴ Sure-i Zâriyât 56

Asya'yı, Afrika'yı açdı, feth etdirdi. Sonra biz bozduk, azdık, bozduk, ibâdet ve tâatı terk eyledik, bir takım şeytanlara tâbi olduk. "Efendim, namazda ne var, kalbin temiz olsun" filan, "Sofuların namazı varsa bizim niyâzımız vardır" filan diye böyle. Halbuki üsvetün hasene Hazret-i Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâm, O nasıl gitdiyse O'nun yolundan yürüyeceğiz. O'nun çizdiği yoldan yürüyeceğiz, O'nun yaptığı gibi yapacağız. Bize kurtuluş çâresi o. Allah'a giden yollar o kadar çok ki, her mahlûkâtın nefesi sayısınca. Fakat bütün yollar kesilmiş, ancak bir kapı açık kalmıştır. O da Hazret-i Peygamber'in kapısı. Yani Bâb-ı Muhammediyyet açık kalmıştır. Oradan giren yakın bir zamanda vuslata erişir. Yakın bir zamanda vuslata erişir. Oradan girmezse iş uzun olur, dolaşır durursun, çöllerde helâk da olabilirsin.

Onun için İslâm, Allah tarafından bir nâsure. Allah da seni kendi dînine lâîk görmüş, sana mümin diye hitâb etmiş, kendi ismini sana vermiş. Allah'ın da bir ismi mümindir. Az evvel okudu hocaefendi mihrâbda. ¹¹³⁵ هُوَ اللَّهُ الَّذِي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ عَالِمُ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ هُوَ الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ * هُوَ اللَّهُ الَّذِي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْمَلِكُ الْقُدُّوسُ السَّلَامُ الْمُؤْمِنُ الْمُهَيَّمِنُ الْعَزِيزُ الْجَبَّارُ الْمُتَكَبِّرُ". Bak, Allah kendisi mümindir. sana kendi ismini vermiş ve cenneti sana hazırlamış. Cennetin bütün nimetlerini, saraylarını, hûrilerini, orada bulunan bütün nimet-i uzmâyı hepsini niçin hazırlamış? Kimler için? "Lâ ilâhe illallah Muhammedür-r-Resûlullah" deyip, lisân ile ikrâr eden, kalb ile tasdîk edenler için bu hazırlanmıştır. Ve a'mâl-i sâliha ile de bu îmân nûrunu muhâfaza ederse. Zîrâ ibâdetsiz mücerred îmân, rüzgarlı havada yanan muma benzer. Nasıl ki rüzgarlı havada mum sönerse, ibâdetsiz îmânın netîcesi, îmân selb olunur. İmân nûrunun feneri ibâdetdir, a'mâl-i sâlihâtıdır. A'mâl-i sâlihâtın feneri, güzel ahlâktır. Çünkü bir adam yevm-i kıyâmetde namazıyla, abdestiyle gelir, fakat ötekinin malını çalmış, berikini incitmiş. Hiç mümin, namaz kılan müslüman böyle şey yapar mı? Yapmış işte böyle. Sonra hak sâhiblerine bunun kılmış olduğu namaz taksîm olunur. Verdiği zekât taksîm olunur. Yani sevabı hak sâhiblerine verilir. Yeterse ne a'lâ, yetişmezse, hak sâhiblerinin günahını alırlar, buna yüklerler, "sümme turîha fi'n-nâri", cehenneme atarlar. Müflis olur adam, iflâs etmiş olur. Bu kıyâmet, hakdır ve gerçektir.

Bu bayramlar, fukarâ için musîbet günleridir, zenginler için nimet günleridir. Müminlerin iki ferahı vardır, birisi iftar ettiği vakitte ferah, ikincisi Cenâb-ı Hakk'la vuslat ettiği vakitte ferahı vardır. Zâhidler cennete dâhil olurlar, âşıklar cemâle ve vuslata dâhil olurlar. Cenâb-ı Hakk'ı sev ve Allah'ın sevgisine lâıyk ol. Ve Resûl-i Ekrem'in yolundan yürü. Resûl-i Ekrem'in âline, evlâdına, ashâbına, ensârına salât ü selâm oku ve peygamberine salât ü selâm oku. Arayı iyi yap. Çünkü yarın kabre girdiğin vakitte evvelâ sana bundan soracaklardır, Resûl-i Ekrem'den soracaklardır. "Bu zâtı nasıl biliyorsun?" diyecekler.

Bayram çocuklar içindir ama fakîr çocuklar için bir belâ, musîbet günüdür. Fukarâ için böyledir. Ve bayram bir remzdir aynı zamanda, kıyâmet gününün bir remzidir. Bayram sabahı bakarız ki halkın bir kısmı otomobillere binmiş, bir kısmı yaya gidiyor, bir kısmı bineklere binmiş. Aynı bunun gibi yarın kabirlerimizden kalkıp arsa-i mahşere vardığımızda, bir kısım halkın kabrine Allah binekler gönderecek. "يَوْمَ نَحْشُرُ الْمُتَّقِينَ إِلَى الرَّحْمَنِ وَفْدًا"¹¹³⁶. Müttakîlere buraklar gönderilecektir. Mahşeri remz eder, gören için. Kimisi fakîrdir. Kıyâmet gününde

1135 Sure-i Haşr 22-23

1136 Sure-i Meryem 85

kimisi fakîr böyle, bu şekilde. Kimisi bineklere binmiş, kimisi yayan yürüyor, kimisi aç, kimisi giyimli, kimi eski giyimli, kimi yeni giyimli. Mahşer gününün numûnesidir, remzidir yani.

Bunlar olacak mı? Olacaktır. Yani seni beni yokdan vâ' eden Allah, tekrar bizi öldürecek, sonra bizi tekrar yaratacak, sonra tekrar öldürecek, ondan sonra tekrar yaratacak, bizi iki fırkaya ayıracaktır. ¹¹³⁷ "فَرِيقٌ فِي الْجَنَّةِ وَفَرِيقٌ فِي السَّعِيرِ". Bir kısmı ehl-i nâr, bir kısmı ehl-i cennet. Ehl-i cennet olanlar, "Lâ ilâhe illallah Muhammedü'r-Resûlullah" diyenler. Bunu lisân ile ikrâr, kalb ile tasdîk edenler. Niye okumuyorsun benimle beraber? Zarar etmeyeceksin. Oku! "Lâ ilâhe illallah Muhammedü'r-Resûlullah". Beş vakit namazlarını kılanlar. Pislikden sakınanlar. Ucubdan, kibirden, riyâdan, hasedden, gadabdan kendini koruyanlar. Hubb-i mâldan, hubb-i câhdan kendisini berî kılanlar. Dünyâdan ve dünyâ ehlinde yüz çevirenler. Bunlar ehl-i cennettir. Bunlar rahata kavuşacaklardır, sultân olacaklardır. Böyle olmayıp, nefsinin peşine düşmüş, şeytan yolundan yürümüş, yalan-dolan, ibâdeti yok, tahâreti yok, temizlik yok. Ne bâtın temizliği, ne zâhir temizliği, ne iç temizliği. Gelmiş, geçmiş, dünyâyı yalnız yemek, içmek, yani iki yere hizmet etmiş, birisi yüznumara, biri mutfak, böyle zannedenler. ¹¹³⁸ "وَالَّذِينَ هُمْ يُؤْتُونَ", emel besleyenler, emel. Şunu şöyle yapsam, bunu böyle yapacağım diye, âhireti düşünmeyerek, onlar, ¹¹³⁹ "فَسَوْفَ يَعْلَمُونَ", yakın zamanda bileceklerdir. Yakın zamanda nereye gittiklerini öğreneceklerdir. Fakat iş işten geçmiştir.

Şimdi bugün câmiye gelen müminleri Cenâb-ı Hakk meleklerine gösterir, der ki, "Ey meleklerim! Siz âdemoğulları için 'Yâ Rabbi bunlar kan döker, kâinâtı fesada uğrattır' diye söylemişdiniz bana. Halbuki bak onlar ne yaptılar, beni dinlediler, ibâdet ve tâatda bulundular, şimdi ibâdet ve tâatlarının ecirlerini câmilere toplanarak benden istiyorlar". Hep uzakdan yakından geldik buraya. "Şâhid olunuz ki, zât-ı ecell-i a'lâma kasem ederim ki, onların cümlesini afv u mağfiret etdim".

Onun için bayram, yani Ramazan geçti diye bayram yapmıyoruz, Ramazan'da affolduk diye bayram yapıyoruz. Tertemiz olduk. Oruç tutanlar, namaz kılanlar, Allah'ı zikredenler, tesbîh edenler, sadaka, zekât verenler, hayırlı işler yapanlar, analarından doğduğu gibi oldular. Böyle yapmayanlar da, Cenâb-ı Hakk'ın merhametine kaldı işi bunların. Allahu Teâlâ onları da affetsin. Yaa, Cenâb-ı Hakk'ı dinlemediler, o kadar ona nimet verdiği hâlde. Dedi ki, "Gündüzleri yeme" dedi, "bir ay" dedi, "geceleri ye" dedi. Allah'ı dinlemedi ve ne yaptı, orucunu yedi, namazını kılmadı, fık u fesadda dolaşdı filan, onların işi Cenâb-ı Hakk'a kaldı, Allahu Teâlâ inşaallah onları da affetsin, ne diyelim başka, şekâvetlerini saâdete kalb etsin. Bir daha seneye inşaallah böyle Ramazan-ı Şerîf geldiği vakitte, onlar da oruca hazırlanmalıdır, oruçlarını tutmalıdır ve yaptıklarına pişman olmalıdırlar. Oruçlarını yiyenler yani. "Eyvah! Biz ne yaptık!" diye. Ve tekrardan oruçlarını tutmalı ve Cenâb-ı Hakk'a kulluk etmelidirler ki iki cihânda azîz olalar.

Fakat halkın böyle affolduğunu gören İblis müdhiş bir sayha vurur. İblis dediğim Şeytan yani. Büyük bir sayha vurur. Bütün avânı, avanesi, orduları başına toplanır. "Nedir efendimiz seni kızdıran?". "Allah Ümmet-i Muhammed'i affetti bugün, affa uğradılar, cehennemde kimse kalmadı. Haydi bakayım gösterin kendinizi, onları içkiyle fışkıyla azdırın, Allah'a âsî kılın,

¹¹³⁷ Sure-i Şûrâ 7

¹¹³⁸ Sure-i Hicr 3

¹¹³⁹ Sure-i Hicr 3

tekrar cehenneme sokunuz, haydi bakalım". Onun için bakacaksın şimdi sabah namazında tesbîh eden bazı müslüman, öğleden sonra içki içecek, birisinin kafasını kıracaktır, yar arabasını bir yere çarpacaktır veyâhud anasının babasının gönlünü kıracaktır, ya evlâdlarının gözyaşını dökdürecek, cehenneme gidecektir. Onun için Şeytan'ı sevindirme. Tertemiz oldun, Allah senin sırtına bir beyaz elbise giydirdi, tozdan, topraktan berî, tâhir, temiz, onu kirletmeye kalkma.

Ve bayram günlerinde sadakât ile, fukarâya yardım ile, ağlayanların gözyaşını silmekle Hakk'ın rızasını kazan.

Kabristanlara gidiniz, ölmüşlerinizden ibret alınız, ölenlerden. Onlar da bizim gibi insanlardı, bayram görmüşlerdi, seyrân görmüşlerdi, şimdi hepsi çekildiler. Arka üstü yatıp ehl-i kubûr etdi huzûr. Onları gidin görün, üzerindeki otları yolmayınız, otlar tesbîh eder meyyitlere. Otları yolmayın üstünden. Bazıları ahmak otları yoluyor. Yolma sakın hâl! Her ot tesbîh eder, zikreder yani Cenâb-ı Hakk'ı. Altdaki bulunan meyyite faydası vardır. Koparmayınız. Üzerine çiçekler ekiniz. Servi dikeniz. Çok büyük ecir ve sevabı vardır. O servi devâm ettiği müddetçe defter-i a'mâlin kapanmaz. Ölsen dahi hep defterine sevap yazılır.

Câmiye gelenler, hangi yoldan geldilerse, hâriç yoldan dönmelidirler. Zîrâ yerler, taşlar yarın yevm-i kıyâmetde sana ve câmiye gelen mümine şehâdet edecek, "Yâ Rabbi abdestli olarak üstümden geçdi benim" diye. Allah her şeye kâdirdir. Dili konuşduran, taşı konuşdurur. Taşı konuşduran, eli konuşdurur. Allah suyu ateş, ateşi su yapar. Allah unu kum, kumu un yapar. Allah senin düşmanını senin belinde taşıtır, başına belâ eder. Allah her şeye kâdir kayyûmdur. Semîdir, basîrdir. ¹¹⁴⁰"إِذَا أَرَادَ شَيْءًا أَنْ يَقُولَ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ". Bir şey murâd etti mi, ol diye emreder, hemen zâhir olur o. Her şey. Hiç O'na karşı kimse gelemmez.

İşte o Rabbin biz kullarıyız, bizden ibâdet ve tâat istiyor, bizden muhabbet bekliyor, muhabbet istiyor. Sakın zinhar isyâna doğru gitmeyiniz. İyi bir şey değil isyân etmek Cenâb-ı Hakk'a, akıllı işi değil. Ben dâimâ söylerim. Allah'a muhtaç olduğun kadar Cenâb-ı Hakk'a ibâdet kıl. Ateşe tahammül edeceğin kadar da günah işle. Bak, ateşe elini bas, ne kadar tahammül edebiliyorsun. Bu binlerce sene sürebilir, yüzlerce sene sürebilir âhiret âleminde. Dünyâda nasıl devletin hapishânesi varsa, bir kânûnu varsa, kânûnu dinlemeyenleri hapse atarsa devlet, Allah hükûmetinin de bir hapishânesi vardır, ismine cehennem derler. Paçayı kurtaramazsın. Dünyâ âleminde kurtarabilirsin paçayı. Çünkü karşıdaki adam senin cinsindendir, yalan söylersin, dolan söylersin filan, belki onu iknâ edersin, kendini kurtarırsın. Fakat yevm-i kıyâmetde ağızlar mühürlenir, eller konuşur, ayaklar şahid olur yaptıklarına. Kurtulamazsın yani. Onun için aklını başına al, ibâdet ve tâatına devâm et. Zikrullah ile meşgûl ol. Dilini zikrullah ile süsle. Gözünü ibret ile süsle. Kulağından gaflet pamuğunu çıkar, Allah'ın Kitâbı'na, Allah'ın emirlerine kulak ver ve işit ve anla ve iyi anla, yap, ihlâs ile yap, cennete dâhil ol.

Bak ne diyor Hazret-i Enes. Hazret-i Enes diyor ki, "Bayram beşdir" diyor. Bayram beşdir. Halbuki islâmda bayram ikidir. Birisi Ramazan Bayramı biri Kurban Bayramı. Şeker Bayramı değildir, Ramazan Bayramıdır. O şeker bayramı, hamursuz bayramı, gül bayramı, kamış

¹¹⁴⁰ Sure-i Yâsîn 82

bayramı yahudilerde olur. Müslümanların Ramazan Bayramı vardır. Bir de hac bayramı, Kurban Bayramı vardır. Hac bayramıdır o. Ramazan Bayramı bir gün, hac bayramı dört gündür. Senede beş gün oruç tutulmaz, harâmdır. Ramazan'da oruç yemek neyse, bayram günü oruç tutmak aynı günahdır yani. Ne demek istiyor Hazret-i Enes? "Müminin beş bayramı vardır" diyor. Bakalım neymiş.

Birincisi, bir kimse günah işlemeden bir günü geçirirse, gününü günahsız geçirirse, onun için bir bayramdır. Allah'a karşı âsî olmadan, isyân etmeden gününü günahsız geçirdi, ibâdetle tâatla geçirdi, müminin birinci bayramı budur. İkincisi, bu âlemden îmân ile göçerse. Çok güç, çok korkunç bir hâdise bu. Ölürken îmânlı mı göçeceğiz, îmânsız mı göçeceğiz, bilemiyoruz bunu. Yalnız diyor ki Said-i Hudrî Hazretleri, "Bir adam îmânsız ölmekten korkmazsa, bir kimsenin kalbinde bu endîşe bulunmazsa, o adam îmânsız ölür" diyor. O kadar korkacağız bu işten. Gece gündüz, "Yâ Rabbi îmânımızı yoldaş et" diye yalvar Allah'a. Görmüyor musun, bir günde kırk rekat namaz var, her rekatda bir ¹¹⁴¹ إِهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ " diyoruz. "Yâ Rabbi sana varan doğru yolda ayaklarımızı sâbit-kadem eyle, bizim ayaklarımızı kaydırma, dalâlete sevk etme" diyoruz. Bir adam eğer ölürken îmânlı göçerse, o müminin o da bayramıdır. Şeytan tâ kabre kadar seninle gelir, seninle uğraşır yani. Îmânlı göçdüğü takdirde bayramın senin. İkinci bayram da bu. Allah cümlemize îmân ile çene kapamak nasîb etsin. Efendiler! Bir adam îmânsız ölürse, yani mümin olarak ölmezse, îmânsız ölürse bir kimse, o adamın arkasından dünyâ dolusu altın dağıtsalar, rûhu için mevlûdlar okutsalar, hatimler okutsalar, ona hiçbir faydası yoktur. İlle îmânlı giderse, o vakit Cenâb-ı Hakk onu afv u mağfiretle yarlıgar, affeder yani. Îmânsız göçdü mü arkasından, ¹¹⁴² مَلَأَ الْأَرْضَ دَهْبًا وَلَوْ " اِقْتَدَى بِهِ ", Kurân-ı Kerîm'in beyânına göre, ard dolusu altın dağıtsalar ona bir faydası yoktur.

Hep bunlar üzerinde size çok şeyler anlatmak isterim ama vaktimiz yok.

Üçüncü bayramımız, kabre girdiğimiz vakitte, iki melek gelir. Münker ve Nekir melekleri. Münkir Nekir değil, Münker değil. Münker ve Nekir melekleri gelir. Bunlar soru sorarlar adama. Rabbin kimdir? Dînin nedir? Peygamberin kimdir? Kurân nedir? Her imtîhânın soruları gizlidir, dîn soruları gizli değildir. Hazırlan. Bazı adam kabirde bunu görünce, meleklerin şiddet ve dehşetini, dili tutulacak, çenesi kilitlenecektir. Cevap veremeyecek yani. Onun için üçüncü bayram da eğer kabirde sorulan sorulara bir mümin cevap verirse eğer, üçüncü bayramıdır o müminin.

Dördüncü bayramı, ¹¹⁴³ فَرِيقٌ فِي الْجَنَّةِ وَفَرِيقٌ فِي السَّعِيرِ " mahşer günü ikiye ayrılır. Saîdler tarafına, iyi insanlar tarafına, sâlihler tarafına ayrılırsan, dördüncü bayramın senin.

Beşinci bayramın, cehennemden kurtulmak ve cennete dâhil olmakdır. Cehennemden lutf u kerem-i ilâhî ile kurtulur, cennete dâhil olur, Peygamber Efendimiz'in arkasında, önde Resûl-i Ekrem, arkasında bizler olduğumuz hâlde, cennetin kapısına varırsak eğer, cennât-ı âliyâta, senin beşinci bayramındır.

¹¹⁴¹ Sure-i Fâtiha 6

¹¹⁴² Sure-i Âl-i İmrân 91

¹¹⁴³ Sure-i Şûrâ 7

Bir bayram daha vardır ki, buna ekli olarak, matlab-ı a'lâ maksad-ı ra'nâ yani oruç tutan müminlere Cenâb-ı Hakk cemâlini gösterecek. demiş ki Cenâb-ı Hakk, her ibâdetin sevabını Allah beyân etmiş, oruca gelince, "ene üçzî bih" yahud "ene eczî bih", "orucun sevabı bana âiddir, ben vereceğim" demiş Cenâb-ı Allah. Söylememiş ne olduğunu, cennet dememiş, rıdvân dememiş. Buyurmuş ki "ene eczî bih, oruç tutanların mükâfâtı bana âiddir". Ne olduğunu bilmiyoruz. Allah gizlemiş bunu.

Oruç tutmayanlar da yani özürsüz, hasta oruç tutmayabilir, Allah müsaade etmiştir, seferde olan oruç tutmayabilir, Allah müsaade etmiştir, emzikli kadın, yaşlı kimse, tahammül edemiyor, Cenâb-ı Hakk onlara müsaade etmiştir, hep böyle usûlleri vardır şeriatda, ama oruç tutmak kudretine mâlik olduğu hâlde, orucu tutmamış. Cezâsı nedir bilir misin? Ölürken, bütün denizlerin suyu tatlı olsa, nehirlerin suyu tatlı olsa, kuyuların suyu tatlı olsa, buna verseler, mutlakâ susuz ölecektir, oruç tutmayanlar. Şeytan getirecek diyecek ki, "îmânını verirsen sana su vereceğim" diyecek ve îmânını alacaktır. Bitdi o kadar. Hattâ merhûme annem, Allah rahmet eylesin, yanına gitdiğim vakitte bana öyle söyledi. Dedi ki, "Şeytan geldi bana dedi ki" dedi, "îmânını bana versene diye söyledi. Ben de dedim ki, ben îmânımı sana niye vereyim dedim. Seni koca kafalı diye bana başını salladı, çıkıdı gitdi" dedi annem. Öldüğü gün. Vallâhi böyle, aynen işte. Susuz kaldığı için suyu gösterecek, diyecek ki, "îmânını verirsen, suyu vereceğim" diyecek. Birçok adam o suyu içmek için îmânını verecek. Oruç tutmayanlar bu belâya çatacaklar.

Oruç tutanlar ise, mükâfâtı Allah'ın indindedir. Allah bunu gizlemiş. demişler ki meşâyih-i kirâm hazerâtı, büyük âlimlerimiz, büyük bilginlerimiz, büyük âriflerimiz, demişler ki, "Gizlediğine göre, muhakkak cemâl-i bâ-kemâl-i ilâhîyi gösterecek". Sen ne anlarsın cemâl-i bâ-kemâl-i ilâhîden! Onu bilenler bilir, âşıklar bilir.

Bugün merhametli olunuz yetîmlere, yoksullara, kimsesizlere. Yetîm diye hor görme, Allah senin rûhunu kabz eder, senin çocuğun yetîm kalır, bir daha bayrama sonra. Yetîmleri okşa, Cenâb-ı Peygamber de yetîmdir, bir kimse yetîmin başını okşarsa, Resûl-i Ekrem'i okşamış gibidir, sallallahu aleyhi veselleme. Ve buyurmuşlar ki, "Ke'fü'l-yetîmi ev li gayrihî ve hüve ke hâteyni fi'l-cenne". Sadaka Resûlullah. "Kendi yetîmine tekeffül eden ve gayrın yetîmine tekeffül eden, yani onlara bakan, yetîmlere, onlar cennetde benimle şu iki parmağım arası kadar yakındır" demiştir, "cennetde beraberiz" demiştir. Zîrâ Cenâb-ı Peygamber yetîm olarak büyümüşdür, yetîmi okşarsan, seversen onu, Resûl-i Ekrem'i sevmiş gibi olursun, Peygamber senden hoşnûd olur.

Bir bayram sabahı Cenâb-ı Peygamber, mescidden çıkmış gidiyormuş, bakmış çocuklar oynuyorlar. Bayram günü oynuyor çocuklar. Bir çocukcağız kenarda, üstü başı toz toprak içerisinde, oturup ağlıyor orada. Efendimiz gelmiş o ağlayan çocuğun yanına, selâm vermiş, "Evlâdım, niye ağlıyorsun?" demiş, "bugün bayram sevinsene". demiş ki, "Amca, bugün bayram ama zengin çocuklarına, onlar sırtlarına pek güzel yeni elbiseler giydiler, karınları tok, ceblerinde harçlıkları var, biz öyle değiliz. Ben yetîmim, kimim kimsem yok benim. Babam gazâda şehîd oldu. Annem de bir adama vardı o adam beni sokağa atdı. Üvey babam bakmıyor. Bugün benim için bayram günü değil, musîbet günüdür" demiş, "onun için ağlıyorum" demiş. Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem çocukdan bu sözü işitince, gözlerinden yaş inci tanesi gibi mübârek sakallarından göğsüne döküldü ve dedi ki ona,

"Evlâdım, istiyor musun senin baban Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâm, ammin Hazret-i Ali kerremallahu vecheh, ablan Fâtımatü'z-Zehrâ, kardeşlerin Hasan ve Hüseyin annen Âişe olsun ister misin?" deyince, "Yoksa sen Resûlullah mısın?" dedi.

Onun için eğer aklın başında ise, bugün gözyaşı sil, ağlayanları sevindir ki Allah seni sevindirsin.

Lillâhi'l-Fâtiha.

Ramazan Bayramı Vaazı 30 Haziran 1984

Sallû 'alâ resûlinâ Muhammed
Sallû 'alâ şeffî'i zünûbinâ Muhammed
Sallû 'alâ tabîbi kulubînâ Muhammed
El-Evvelü Allah, el-Âhirü Allah, ez-Zâhirü Allah, el-Bâtınü Allah
Hayrihî ve şerrihî minallah
Men kâne fî kalbihî Allah fe mu'înuhû ve nâsıruhû fi'd-dâreyni Allah
Men kâne fî kalbihî gayrullah fe hasmuhû ve 'adüvvuhû fi'd-dâreyni Allah

Hakk Sübhânehû ve Teâlâ Hazretleri bizi böyle güzel günlere, ziyâfet-i ilâhiyyesine, bayram günlerine yetiştirdiği gibi, yarın kıyâmet gününde de sevgili Peygamberimiz aleyhi's-salâtü ve's-selâm Efendimiz Hazretlerinin sancağı altında bizi böyle cem ü haşr eyleyip, Efendimiz'le beraber cennât-ı âliyâta vâsıl olmak ve Cenâb-ı Hakk'ın cemâliyle müşerref olmak bayramına eriştirsin, bizleri mesrûr u bahtiyâr eylesin.

Eûzübillâhimineşşeytânirracîm.

Bismillahirrahmânirrahîm.

قَدْ أَفْلَحَ مَنْ تَزَكَّى¹¹⁴⁴

Tezekki eden, nefsinin kötülüklerden tathîr eden ve temizleyen, felâh buldu, felâha erdi. Zâhirini necâsetden, bâtının manevî necâsetden tathîr eden, felâh buldu, necâta erdi. Oruç tutan, namaz kılan, cümlesi felâha erdi. Dilini gıybetden, kötü söylemeden temizleyen felâha erdi. Yani felâha erdinin manâsı, cennete dâhil oldu demek.

Görmüyor musun, "Elif-Lâm-Mîm. Zâlike'l-kitâbü lâ raybe fîh, hüden lil müttakîn. Ellezîne yû'minûne bi'l-gaybi ve yukîmûne's-salâte ve mimmâ razaknâhüm yünfikûn. Vellezîne yû'minûne bimâ ünzile ileyke vemâ ünzile min kablik, ve bi'l-âhireti hüm yukînûn. Üläike 'alâ

¹¹⁴⁴ Sure-i A'lâ 14

hüden min rabbihim, ve üläike hüümü'l-müflihûn". Yani, "Habîbim Muhammed", sallallahu aleyhi vesellem, "müminler sana nâzil olan Kurân'ı ve senden evvel geçen peygamberlere nâzil olan kitaplara inanırlar, onlara vermiş olduğumuz rızıklardan fukarâyâ tasadduk ederler, namazı âdâbiyla kılarlar, tadîl-i erkânına riâyet ederek, hudû' huşû' ile".

Yani hudû' huşû'nun manâsı, namaza durduğu vakitte, huzûrullahâ vardığının farkına varır, Allah huzûrunda nasıl durulacağına farkındadır kendisi, o şekilde namazı kılar. Bazı adam Allah'ın huzûrunda durduğunu bilmediği için ne yaptığını bilmez namazda. Kafası secdededir, gönlü başka yerde secdededir. Namazın, Allah ile kul arasındaki münâsebetin birleştiği bir ân olduğunu hatırlayan kimse, namazın ne demek olduğunu bilir. Evet, "Namazı kılar ve ona vermiş olduğumuz nimetlerden de bir kısmını infâk eder, sana inzâl ettiğimiz Habîbim Muhammed", sallallahu aleyhi vesellem, "ve senden evvel geçen nebîlere nâzil olan kitaplara îmân eder, yakînen ve gayba inanır". Bu gayb da bir müddet içindir, sonra bir zaman gelir, gayb kalkar, gayb perdesi. Artık her şeyi yakînen görürsün.

*Mûtû kable en temûtu sırrını fehm eyleyen
Haşrı neşri gördü bunda nefha-i sûr olmadan*

Ölmeden evvel ölürsün, nefha-i sûr üfürülmeden, bu kâinâtta haşrı neşri görürsün. Ne varsa âhiret âleminde, bu âlemde onun bir numûnesi vardır. Onu gördüğün vakitte, iş yakîne varır. İşte "ülâike 'alâ hüden min rabbihim, Habîbim işte bunlar, bu zevât, hidâyet üzeredirler". Doğru yoldadırlar yani Türkçesi. "Bana varan yoldadırlar, üläike, işte bunlar, hüümü'l-müflihûn, felâha eren bunlardır".

Şimdi bak, Ramazan'da oruç tuttuk, orucun manâsı neydi? Açlığa vâkıf olmak. Bir tânesi o. Çoooook sırr-ı hikmeti var, maddî, manevî. Meselâ, benim şekerim 480'di, o kadar uğraşdık uğraşdık düşürelim indirelim filan diye, inmedi. Ramazan'ın beşinci günüydü, kendimde bir rahatlık hissettim, bakdurdım 160'a inmiş, kendi kendine.

Yine aynı zamanda, nefis-i emmâreyi oruç ve açlık zillate erdiriyor. Aczini bildiriyor Allahu Teâlâ açlıkla. Çünkü Cenâb-ı Hakk nefsi yarattığı vakitte, "Sen kimsin, ben kimim?" diye. Nefs, ilâhlık davâsına kalkdı, "Sen neysen ben oyum" dedi. Evet, aynen böyledir. Hiçbir zaman peygamber görmeyen, mürşid görmeyen, hoca görmeyen, ilim bilmeyen kişi, ilâhlık davâsına çıkar. Firavun gibi. "Sen kimsin?" diye sordu nefse, nefis-i emmâreye, "Sen neysen ben oyum" dedi. Cenâb-ı Hakk onu bin sene ateşde yakdı, cehenneme atdırdı, yakdırdı nefsi. Çıkardı sordu, "Sen neysen ben oyum" dedi gene. Bin sene de soğuk cehennemine atdırdı Cenâb-ı Hakk. Cehennem iki kısım, bir soğuk cehennemi var, buz cehennemi var, bir ateş cehennemi var. Buz da insanı ateş gibi yakar. Bin sene de buz cehenneminde yakdı, dondurdu. Çıkardı sordu, "Sen kimsin, ben kimim?". Aynı davâda bulundu gene, "Sen neysen ben oyum" dedi. Cenâb-ı Hakk sonra bin sene de nefsi aç bıraktı. Allah bilmiyor da böyle yaptı, tecrübe etti manâsına değil, sana ve bana bildirmek için yaptı bu işi, bize öğretmek için. Bin sene de aç bırakınca, sonra çağırdı nefsi, "Sen kimsin ben kimim?". "Sen Rabbü'l-âlemînsin ben âcizim" dedi. Açlık dize getirdi. Onun için Cenâb-ı Hakk orucu farz kıldı. Bak bu sırrından bir tânesi.

Maddi, manevî faydalarından birkaç tânesini saydık işte. Sıhate faydası var. "Sûmû tesihhû, oruç tut sıhhat bul". Hattâ Cenâb-ı Hakk Kitâb-ı Kerîm'inde hastalara oruç yemeye müsâade

etdiği hâlde, "oruç tutarsanız kendi hakkınızda daha hayırlıdır" diyor. Ama bunda daha büyük bir sır var. Tok adam aç adamın hâinden haberdâr olmaz. Cenâb-ı Hakk orucu farz etmiş, tok kişiler, zenginler de açlığı tatsınlar ve açların hâinden bilsinler diye. Damdan düşmeyen hâlden bilmez. Şimdi hepimiz açlığın ne olduğunu, zenginler fakîrlere öğrendiler. Onun için merhamet ve şefkate geldiler, bayram günü geldiği vakitte, zenginler fakîrlere ne yaptılar, zekâtlarını ve yardımlarını esirgemediler. Çünkü açlığın ne olduğunu öğrendik, tattırdı Allahu Sübhânehû ve Teâlâ Hazretleri.

Bunlar basit kısımları. Daha mühim davâlar var. Cenâb-ı Hakk diyor ki meselâ, her ibâdetin mükâfâtını Allah beyân etmiş, bildirmiş, ilân etmiş bizlere, orucunkini ilân etmemiş, gizlemiş onu, demiş ki, "Ene üçî bih, oruçlunun cezâsı, mükâfâtı bana âiddir" diyor Allah. "Oruç tutmayanın cezâsı bana âid, tutanın mükâfâtı gene bana âid" diyor. Meselâ oruç tutmayan kimse, ona hitâb edeceğim şimdi, pişman olsun ve nâdim olsun bugün, üzûlsün niye tutmadım diye. Ömründen bir Ramazan geçirdi ve uçurdu ömrünü bedâvaya. Şimdi cezâsını söyleyeceğiz, darılmak gücenmek yok. Oruç tutmayanın cezâsı nedir? Bu binâ yapıldı değil mi efendiler? Bu binâ yapıldıktan sonra yıkılır o. Doğan, ne olur? Ölür. Doğmasa ölmezdi. Binâ yapılmasa, yıkılmaz. Şuraya toplanmasak böyle gelip, dağılmayız. Dağılmamız için toplanmamız lâzım gelir. Oruç tutan mümin, ârif-i billah ise yani orucun manâsını bilirse, sıfat-ı ilâhî, sıfat-ı melâike ile muttasıf kılınır. Mükâfâtı ne? Ölüm ânında, bu âlemden öteki âleme gitmeden evvel, cennetdeki makâmını ve yerini görmektir. Ve Cenâb-ı Hakk'ın cemâlini görmektir. "Ene üçî bih" hadîsinde diyorlar ki ulemâ-i benâm ve evliyâullah, "Gizledi Allahu Teâlâ mükâfâtını müminin, oruçluya cemâlini gösterecek" diyorlar. Tutmayanın cezâsı nedir? Onu da söyleyeceğiz şimdi.

Tutmayan kimse en nihâyetinde ölümle karşılaşacak. Hepimiz. Genci, ihtiyarı, pâdişahı, paşası, kiralı, emîri, peygamberi, melâikesi, şeytanı, cinnisi. Allah'dan gayri hiçbir ferd, kâinâtta bekâ bulmayacaktır, herkes ölecektir. كُلُّ نَفْسٍ دَائِقَةُ الْمَوْتِ¹¹⁴⁵, her nefis ölümü tadıcıdır". Bak dikkat et konuştuğum söze, ölümü tatmak manâsı, yok olmak manâsı değil, gözden nihân olursun,. Tatmak demek, al suyu ağzına koy, iç, işte tatmak bu manâya geliyor. Yoksa yok olup gitmek manâsına değil.

Oruç tutmayan mümin kardeşlerimizin çekeceği derd, onu anlatacağım, azâbı. Ölüm ânında, mutlakâ susuz öleceklerdir. Bütün denizlerin suyu tatlı su olsun, nehirlerin suyu tatlı su olsun, hepsini bunun ağzına verseler, gene bu susuz ölecektir.

Tutanlar da, tutan müminler de, Cenâb-ı Hakk ölmeden evvel cennetdeki makâmını gösterecek yâhud cemâl-i bâ-kemâl-i ilâhî ile, Allah'ın cemâlini görerek tekâmül-i enfâs edecektir. Veyâhud cemâl-i Muhammed Mustafâ'yı görerek. Yâhud cennât-ı âliyâtı görerek, cennetleri görerek rûhunu verecek Allahu Teâlâ'ya. En dünü, en dünü, orucun manâsını bilmediği hâlde tutan bir müslümana dahi, إِنَّ الَّذِينَ قَالُوا رَبُّنَا اللَّهُ ثُمَّ اسْتَقَامُوا تَتَنَزَّلُ عَلَيْهِمُ الْمَلَائِكَةُ أَلَّا تَخَافُوا¹¹⁴⁶, "ولا تخزنوا", ölüm ânında melekler gönderilecek, Allah'ın beyân etdiğine göre, "Ey mümin, korkma, gitdiğin yerden korkma, bıraktığın şeylere de hiç mahzûn olma". Yâhud, "azâbla

¹¹⁴⁵ Sure-i Ankebût 57

¹¹⁴⁶ Sure-i Fussilet 30

dahi karşılaştın ebedî kalmayacaksın sen müminsin, Allah seni affedecek" müjdesini verecekler.

Bak bak ne diyorum! Efendiler! Bu sözle sen ve ben karşılaşacağız yakın bir zamanda. Biz daha evvel sıraya bakarsan. Vâkıâ ihtiyara gence bakmaz ölüm ama ihtiyarlar teneşirin yanına daha çok yaklaşmışlardır. Dikkat edilirse, meyva kemâle gelmeden çok dökülür. Onun için sen bekleme yaşlılığı. Kemâle ermeden dökülür meyva. İki. Sakatat dükkanına gitdin mi sakatatçı dükkanına? Hep genç hayvan başı bulunur orada, yaşlısı bulunmaz pek. Pek de yağlanma. Kurban bayramında görmüyor musun, hangisi yağlıysa hayvanın onu alıp kesiyorlar. Karışdırıyor sırtını koyunun böyle, dış tarafından şöyle bir karışdırıyor, bakıyor böyle, hangisi yağlı diye onu kesiyorlar, bıçak altına alıyorlar. Pek yağlanmaya bakma. Yağlanmamak için de namaz kılmak lâzım. Yağı eritmek için oruç tutmak lâzımdır. Oruç tutdun inşaallah namazını da kıl. Ve bayramdan sonra da namazı terketme sakın hâ! Katiiyen! Öyle şeytanlara, ibislere uyararak "Kalbim temiz, kışım semiz" diye ortaya çıkma. Namazını kıl. Doğru ol. Diline sâhib ol, gözüne sâhib ol, kulağına sâhib ol, burnuna sâhib ol, eline ayağına sâhib ol, kabine sâhib ol. Hiç son ândaki pişmanlık fayda vermez.

Bak gene söyleyelim. Biz söylüyoruz, o vakit gözünle göreceksin. Söylemekle pek anlayamazsın, gözünle gördüğün vakit anlayacaksın. Hâfız varsa içinde okusun, yanlış okursam âyet-i kerîmeyi, ¹¹⁴⁷ وَيَوْمَ يَعْصِي الظَّالِمُ عَلَى يَدَيْهِ يَقُولُ يَا لَيْتَنِي اتَّخَذْتُ مَعَ الرَّسُولِ سَبِيلًا * يَا وَيْلَتَى لَيْتَنِي لَمْ أَتَّخِذْ فُلَانًا خَلِيلًا. Ellerini ısıracak diyor Cenâb-ı Hakk o ölüm ânında ellerini ısıracak zâlim, sakallarını yolacaktır, sakalı varsa eğer, "Niçin ben filanca'yı kendime arkadaş itti haz etdim, o adam beni Hakk yolundan geri tutdu". Kötü adamlarla arkadaşlık yapanlar söylüyor bunu. Bugün sen kötü arkadaşınla yola çıkdınsa, seni bugün Şeytan'a götürecektir o. İyi dostunla yola çıkdınsa seni Hakk'a götürecektir. Sakın hâ bugün bayram diye Allah'ın menhiyyâtına el uzatma. Tertemiz bir elbise giydin bugün ey mümin, şuraya Bayram namazına geldin, tertemiz bir elbise var sırtında. Bugün bayramı, Ramazan gitdi diye yapmıyoruz. "Elhamdülillah Ramazan'dan kurtulduk, bayram yapalım". Sakın hâ, öyle değil. Peki nedir yaptığımız bayram? Bugün anamızdan doğduğumuz gibi tertemiz olduk, Allah cümle günahlarımızı affetti bizim. Bundan sonra elbiseni kirletme. Cehâletle Allah'ın menhiyyâtı olan yerlere gitme.

Ayağın câmi yolunu bilmiyorsa, ayağını kes, senin düşmanıdır, taşıma üzerinde ayağını. Mescid yoluna hayır yoluna, hayır yerlerine gitmesini bilmiyorsa ayakların, kes onları, taşıma. Başına belâ olmasın. Gözün ibretsizse eğer, ibretle bakmıyorsa, öküz gibi, o da senin düşmanın, düşmanını başının üzerinde taşıma.

*Bir göz ki olmaya ibret anın nazarında
Ol düşmenidir sâhibinin baş üzerinde*

İbretsiz göz, sâhibinin düşmanıdır.

*Bir kulak ki öğüt almaya her dinlediğinden
Akıt ana kurşunu hemen deliğinden*

¹¹⁴⁷ Sure-i Furkân 27-28

İşitdiği sözden öğüt almıyor mu, nasihat almıyor mu bir kulak, kulak değil o, kurşunu erit, oraya dök kurşunu. Başına belâ senin.

"Efendi hep böyle korkacak mıyız?". Korkmayacağız. Her şey senin için yapılmış. Allah ardı senin için döşemiş, yeri, toprağı. Semâyı senin için kaldırmış, direksiz olarak. Kâfiri senin için halk etmiş, yüreksiz olarak. Semâyı yıldızlarla süslemiş, ayla bezemiş, güneşle ziyâdâr kılmış. Öyle değil mi bak. Senin için bunların hepsi. Senin kursağına bir tek üzüm tânesi girmesi için, bir tek üzüm tânesi yâhud bir kiraz, bir vişne, bir soğan, bir sarımsak, bir buğday, tek buğday girmesi için 365 gün gökyüzüne güneş çıkıp iniyor, doğuyor, batıyor, doğuyor, batıyor. 365 günde meydana geliyor. Allah bunun hesâbını sana soracak, bana soracak, eğer kulluk yapmazsak Cenâb-ı Hakk'a. O'nun hakkı o. Lâ şerîke leh. Allah'a şerîk ve nazîr koşma. Allah'ı tevhiid et. Haydi beraber :

Lâ ilâhe illallah vahdehû lâ şerîke leh, lehü'l-mülkü ve lehü'l-hamd, yuhyî ve yümît, ve hüve hayyun lâ yemût, bi yedihi'l-hayr, ve hüve alâ külli şey'in kadîr, ve ileyhi'l-masîr.

Bir daha :

Lâ ilâhe illallah vahdehû lâ şerîke leh, lehü'l-mülkü ve lehü'l-hamd, yuhyî ve yümît, ve hüve hayyun lâ yemût, bi yedihi'l-hayr, ve hüve alâ külli şey'in kadîr, ve ileyhi'l-masîr.

Size şimdi bir ilaç daha öğreteceğim, ilaca dikkat buyurunuz. Birçok insan bazı kötü sıfatlardan, kötü işlerden kurtulmak ister, kurtulamaz. Sonra bunu kadere bağlar. "Kaderim böyleymiş" der. Doğrudur ama bazen kelâm hakdır, niyet bâtıldır. Anlayana söyledik bunu da. Ben bazı ilaçlar söyleyeceğim. Gençler, size hitâb ediyorum bâhusûs. Kötü ahlakları bırakacak mısınız, kötü alışkanlıkları, hangi arkadaşla o iş yapıyorsan, evvelâ o arkadaşını bırakacaksın, o işi bırakmak için. Meselâ kumar. Kumarı bırakacaksın değil mi, kumar arkadaşını bırakmayınca sen kumarı bırakamazsın. Evvelâ kumar arkadaşlarını terkedeceksin. Nerede kumar oynuyorsun, o mahalleyi terkedeceksin. Kumar arkadaşlarını terkedeceksin. "İçkiyi de içmiyorum efendi ama işte yoldan çıkarıyorlar". Evvelâ içki arkadaşlarını terkedeceksin. İçki iyi bir şey değil, sakın hâ, ağzına bir katresini dahi koyma. "Efendim, bir katresinin namaza bir zararı var mı?". Bana onları söyleme sen. Ateşin kıvılcımı da birdir, büyüğü de birdir, yakar kıvılcımı da. Onun gibidir. Sana bir misâl vereceğim, aklın başındaysa, bana hak vereceksin. Yok akl-ı selîm sâhibi değilsen, kendi kendine fetvâ vereceksin, İblis yolundan gideceksin.

Bir müslümanı çağır, de ki, "Gel bakayım buraya, al sana on milyon lira, gavur ol, islâmdan dışarı çık, gavur ol, on milyon". "Katiyyen, yüz milyon versen ben islamdan dışarı çıkmam" der. Böyledir. Ama gavur mu, müslüman mı malûm değil, ona bir sözümüz yok. Ben müslümanım diyen bir müslümandan bahsediyorum. Öyle değil mi? Şimdi bu adam iki kadeh rakı içdi mi bedâva gavur olur, haberi bile olmaz. Çünkü dîne, îmâna küfreder, anneyi babayı kırar. Evvelâ Allah'ı Peygamber'i kırar, Resûl-i Ekrem'i. "Ben ondan berîyim" diyor. Hattâ içki içilen sofraya dahi oturmuyor sevgili Muhammed sallallahu aleyhi vesellem. "Her hangi biriniz Allah'a ve kıyâmet gününe inandıysa içkili sofrada oturup yemek yemeyiniz" diyor, "ayrılın oradan" diyor. Fî zamâninâ hiçbir lokanta yok ki içki içilmesin ama alâ kaderi'l-imkân böyle

yere gitmemek lâzım. İçki içen varsa sakın gitmeye oraya, seni başdan çıkarırlar. Yâhud pek kavî isen kendine güvenebiliyorsan, erkekliğin varsa, o vakit mesele kalmaz.

Gene tekrar ediyorum size, ilaç tarif ediyorum. Buradan girip buradan çıkmasın hâ, kulağından. Dediğimi yaparsan, kurtarısın. Hangi yanlış alışkanlığın varsa, kötü alışkanlık, onu terk etmek istiyorsan, evvelâ o kötü alışkanlığın arkadaşı kimse, onu terk edeceksin. Onu terk etmeyince, kötülüğü terk edemezsin. Bir misâl vereyim mi? Haydi vereyim. Vâkıa bunlar Bayram sabahı bizim dersimiz değil ama Bayram günü olmak münâsebetiyle sizinle görüşüyoruz böyle.

Cebrâil aleyhisselâm gelmiş, Peygamber'e şu kıssayı anlatmış, Resûl-i Ekrem'e. Benî İsrâil zamanında bir adam yüz kişiyi öldürmüştü...

Dünyâda en büyük suç insan öldürmektir, kâtillikdir yani. Hattâ bir hadîs-i şerîfde, ve kâle'n-nebiyyü sallallahu aleyhi vesellem, "sibâbü'l-müslimi fusûkun ve kıtâluhu küfrün". Yine bir âyet-i kerîmede, ¹¹⁴⁸ "وَمَنْ يَقْتُلْ مُؤْمِنًا مُتَعَمِّدًا فَجَزَاؤُهُ جَهَنَّمُ خَالِدًا فِيهَا". O kadar ağır cezası insan katletmenin. Bir zaman geldi bak, dîn, îmân sıyrıldı kalblerden Ümmet-i Muhammed birbirini öldürdüler burada. Olmadı mı? Hattâ bizim tekkenin kapısına bile yazdılar, beni de tehdit etdiler. Birbirini öldürdü millet. Dîn, îmân silindi. Talebe hocaya silah çekdi, vurdu, hocasını vurdu. Vurur tabii. Sen Hazret-i Ali'yi sevdirseydın talebeye, hocasının elini öperdi o. Çünkü Hazret-i Ali demiş ki, "men allemenî harfen fekad seyyaranî abdâ, bana bir harf öğretenin ben kulu kölesiyim" demiş. Seni Ali'yi bildirmedin ki, tabii döver hocayı, vurur. Ali demiş ki, kerremallahu vecheh, "Bana bir kimse hakîkatden bir harf öğretirse, ben onun kulu kölesiyim" demiş. Bir harf! Sen bunu öğretdin mi çocuğa, öğretmedin. Öğretmeyince tabii çocuğu dövdü. Yolunu kesdi. Not istedi vermedi diye vurdu. Birbirini vurdu Ümmet-i Muhammed. Sen saltanatı kurdun.

Yüz kişiyi vurmuş herif. Sonra gitmiş bir zâhid adama, Allah'ı bilmeyen bir adama, bilirim deyip de bilmeyen bir adama gitmiş. Bazı adam Allah'ı bilirim der, bilmez. İsmi biliyor Allahu Teâlâ'nın. "Ben yüz kişiyi öldürdüm" demiş, "yâhud doksan dokuz kişiyi öldürdüm, Allah beni affeder mi?". "Etmey" demiş. "Dalya" demiş, bir de ona, onu da öldürmüş, dalyayı tamamlamış, yüz tâneyi. Eğer Allah'ı bilseydi, ne diyecekti? Biliyorum zannediyor, bilmiyor. Yâhud az biliyor, yarım biliyor. Affeder diyecekti. Allah'ın affetmeyeceği günah yokdur. Hattâ her günahı irtikâb etsen, ölsen, Allahu Teâlâ şirkden gayrısını dilerse affeder. Ama dilerse. Yakışmaz müslümana. Günahın büyüğü küçüğü olmaz, günah günahdır, Allah'a isyân isyândır. Ama günahkâr da olsa gitse âhiret âlemine, dilerse affeder kullarını. Kuluyla uğraşmaz. Ancak aramızdaki olan münâsebetlerin dürüst devâmı için Cenâb-ı Hakk bize emirler nehiyeler vermiştir. Yoksa herkes kâfir olsa Allah'a bir zararı yokdur. Herkes mümin olsa Allah'a bir faydası yokdur. Herkesin yaptığı kendine, kendi nefsine âiddir. Neyse.

Diğer bir zâta, bir ârif-i billaha gitmiş, demiş, "Efendim, ben yüz kişiyi öldürdüm, Allah beni affeder mi?" demiş. "Elbet affeder" demiş. "Oğlum, sen dürüst bir adama benziyorsun,

¹¹⁴⁸ Sure-i Nisâ 93

asabîsin biraz. Bulunduğun yerden çık" demiş. "Sen kötü değilsin, senin bulunduğun yerdeki insanlar kötü" demiş, "herhâlde onlar seni tahrîk ediyorlar".

Çünkü insanlar insanları kötü yaparlar. Meselâ bir dolandırıcıyla karşılaşırsın, sana zorla yalan söyler o adam. Nasıl olur bu? Gelir para ister senden, yok dersin sen. Neden? Çünkü versen gidecek para. Mecbûren sana yalan söyler. Sen yalan söylemeyeceksin ama zorla sana yalan söyler. Onun için hep cemiyet insanı bozar. Çok mühim cemiyet meselesi.

"Onun için sen bulunduğun yerden çık oğlum" demiş, "sen iyi bir adama benziyorsun fakat seni tahrîk ediyorlar, senin bundan başın belâyâ giriyor. Çık oradan sen, bulunduğun yerden, iyilerin yanına git. Çık oradan iyi insanların içine git. Oradan çık iyilerin içine git". "Peki" demiş adam. Uzatmayayım işi. Eşyâsını almış, omuzlamış, sırtına yükünü, tam çıkarken yolda Melekü'l-mevt yetişmiş, öldü, rûhunu kabz etmiş. Öldü. Biraz ayrıldı oradan, henüz çıkmıştı çünkü. Rahmet melekleri geldiler, azâb melekleri geldiler. Karşılıklı. Rahmet melekleri dediler ki, "Bize âid". Bak dinle! "Niye?". "Tövbe etdi, iyi adam olmaya niyet etdi ve iyi insanların içine gidiyordu. Niyeti öyleydi ama eceli yetişti. Bize âiddir" dediler rahmet melekleri. Azâb melekleri diyorlar ki, "Yüz kişiyi öldürdü, bize âid, biz götüreceğiz, cehenneme götüreceğiz onu". Allah Cebrâil'i gönderdi, Cebrâil aleyhisselâmı. "Nedir münâkaşanız?" diye sordu. Dediler ki, "Bu yüz kişiyi öldürmüştü Yâ Cebrâil, biz bunu cehenneme götüreceğiz". Rahmet melekleri dediler ki, "Yooook, Yâ Nebiyyallah" dediler Cebrâil'e. Çünkü Cebrâil, Mikâil, İsrâfil, Azrâil meleklerin peygamberidir. Onların da nebîsi Hazret-i Muhammed'dir, sallallahu aleyhi vesellem. Rahmet melekleri dediler ki, "Öyleydi ama tövbe etdi bu adam ve iyi olmaya niyet etdi, iyi insanların içinde oturmaya gidiyordu ama ecel erişti. Onun için bize âiddir bu". "inneme'l-a'mâlû bi'n-niyât, her amel niyetledir". Allahu Teâlâ buyurdu ki, "Ölçünler yeri", iyi dinle!, "yeri ölçünler, iyilere yakınsa adam cennete götürsünler, kötülere yakınsa cehenneme götürsünler". Ölçdüler. Daha yeni çıkmış kötülerin içerisinde, kötülere çok yakın. Ama Allah yeri tayy etdi, Allah yeri çekti, iyilere yaklaştırdı, cennete aldı.

Onun için dâimâ, ¹¹⁴⁹ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَكُونُوا مَعَ الصَّادِقِينَ, ey müminler Allah'dan korkunuz ve sâdıklarla, dürüstlerle, âşıklarla, kâmil insanlarla beraber olunuz". Öyle nâkıs kişilerin yanına gitmeyin. Hırsızdı, uğursuzdu, içkiciydi filan böyle kimselerin yanına sokulmayın. İyi değil, nihâyeti iyi olmaz. Hiçbir şey olmasa en nihâyetinde çocuğun habennaka olur, tımarhâneye gider. Hapishâneler sarhoş çocuklarıyla doludur başdan aşağı. Mahkemede bakıyorsun, "Hâkim Bey" diyor, "Sayın Yargıcım, sarhoşdum, bilemedim vurdum" diyor, haydi bakalım içeriye. Çocuğu da habennaka olur, yâhud torunu. Yedi göbeğine kadar zararı olur içkinin. Müslümana, müminlere böyle şeyler yakışmaz. Bitdi. Şimdi, düne kadar tertemiz olan müminler bugün kafayı çeker, dün câmide tesbîh çeken mümin, bugün kafayı çeker, İkindiden sonra kavga çıkarır, karakola düşer.

Allah yolunda olanlar, Ramazanları kabûl olanlar, Ramazanları makbûl olanlar, gitmezler öyle yerlere. Bugün sadakât ile, tesbîhât ile, ibâdet ile, gönül almak ile, büyüklerinin hânelerini dolaşmak ile, onların gönlünü almakla, mevtâlarına gidip ölülerine Fâtiha okumakla, onlardan ibret almakla, bugün günlerini geçirirler ve Allah'a takarrüb ederler, yükselirler.

¹¹⁴⁹ Sure-i Tevbe 119

Bugün merhamet ve şefkat günüdür. Bayram günü zenginlere bir bayram günü ise, fukarâ için musîbet günüdür. Onu da söyleyelim. Onun için cebindeki para, yılan olmadan, mahşer günü senin boynuna dolanmadan...

Cebindeki paralar yılan olacak kıyâmet gününde, zekâtı verilmeyen paralar, iki başlı yılan olacak. Râvîsi Ebâ Hureyre, radiyallahu anh, sâhibinin boynuna dolanacak. Kurtarmak isteyecek kendisini ondan, diyecek ki "Benden niye kendini kurtarıyorsun, dünyâda malım diye beni koynuna sokardın, kimseye bir şey vermezdin, işte o zekâtı verilmeyen para işte benim o, şimdi sana ben azâb edeceğim" diyecek. Kurân'da var mı? Tabii var. ¹¹⁵⁰ سَيُطَوَّقُونَ مَا بَحَلُّوا, bahil edip yani kıyamayıp veremedikleri paraları, boyunlarına dolayacağız diyor Hazret-i Allah Kurân'da da, âyet-i kerîmede. Hadîs-i Peygamberî'de de Ebâ Hureyre rivâyet ediyor, "İki başlı yılan olur" diyor.

Şimdi bu Bayram günü birçok fakîrler için bir azâb günüdür, yoksullar, yetîmler için. "Yâhu ben mi bakacağım yetîme" deme. Bakarsın Allahu senin ve benim rûhumuzu alır, bir daha Bayrama, bizim çocuklar yetîm olurlar. Kurban Bayramına yetîm kalır bizim çocuklar. Ramazan Bayramında babası dedesi varken, Kurban Bayramında babası olmayıverir., annesi olmayıverir. Çünkü Melekü'l-mevt aramızda kurban kesen kasap gibi dolaşiyor. Görmüyoruz biz onu. Yalnız bıçağını ensemizde hissediyoruz. Gence ihtiyara bakmıyor.

Hiç, ne malına, ne rûtbene, ne evlâdına, ne babana güvenme! Hiçbir duvara dayanma! Ancak güveneceğin yer Allah, dayanacağın yer Allah, Celle Celâluhû Hazretleri. O'na dayan, O'nu unutma sakın hâ, Allahu Teâlâ Hazretlerini. Her nerede olursan ol, kiminle olursan ol, mutlakâ O seni görmektedir. Görüyor seni, nerede olursan ol. Görüyor ve biliyor efâl u harekâtını. Kalbinden geçen efkârın, fikirlerini dahi O bilmektedir. Bunu hiç sakın unutma! O gecenin karanlığında yedi kat yer altında siyah taşın üzerinde siyah karıncanın ayağının sesini işitir ve rengini görür. Ondan daha mühimini görür ama ben sana anlatmak için konuştum bu sözü. ¹¹⁵¹ إِنَّهُ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ, Allah sadırlarda olan niyetleri de bilicidir". Allah habîrdir. Allah basîrdir. Allah işitir. Allah görür. Allah affeder. Allah sever. Allah azâb eder. Allah zû'l-intikâmdır, intikam da alır Allahu Sübhânehû ve Teâlâ Hazretleri.

Yaparsın fenâlığı, yaparsın fenâlığı, sen bir şey olmuyor dersin, hep başımıza ondan gelir. Meselâ ilk sigara içen adam kanser olsa, kimse ağzına sigarayı koymaz. İlk zinâ adam frengi olsa, kimse zina etmez. İlk hırsızlık yapan adam yakalansa, hiç kimse hırsız olmaz. Hep bir şey olmuyor diye olur o iş. Cenâb-ı Hakk sabreder, kulunun tövbesini Allah'a rücû etmesini ister. Bırakır Cenâb-ı Hakk. Hatta ¹¹⁵² كَرَامًا كَاتِبِينَ * يَعْلَمُونَ مَا تَفْعَلُونَ, iki melek vardır omuzlarımızda, bunlar hep bizimle beraber dolaşırlar, öldüğümüz gün biz kabre gireriz, bunlar bizim kabrimizin üzerinde kalır. Hattâ derler ki, "Yâ Rabbi, biz ne yapacağız, bu zât vefât etti, müekkel olduğumuz kişi". "Siz onun kabri üzerine oturunuz, onun için istiğfâr edin, iyi insansa istiğfâr ediniz, kötü insansa bırakın onu kendi hâline". Bir mümin, bir Muhammedî, bak bir mümin, bir günah işlediği vakitte, sağ meleğe sol melek sorar, "Yazayım mı?", "Sakın hâ!" der, "Hakk Teâlâ'nın rızası yok". "Niye?". "Bırak biraz. Mümindir, Muhammedîdir, belki tövbe eder" der melek, yazdırmaz. Sevap yaptığı vakitte hemen yazarlar, hiç fevt etmezler.

¹¹⁵⁰ Sure-i Âl-i İmrân 180

¹¹⁵¹ Sure-i Fâtır 38

¹¹⁵² Sure-i İnfitâr 11-12

O kadar bize şefkati, merhameti boldur Allah'ın ama biz bilmeyiz. Biz bilmiyoruz Cenâb-ı Hakk'ın bu ümmete olan nimetlerini. En büyük nimeti O'nu tanımamız, O'na kul olmamız. En büyük nimetinin bir tânesi de, O'nun habîbi olan Muhammed'e ümmet olmamız. Yarın kıyâmet gününde en evvelâ biz sancağı altında toplanacağız, evvelâ cennet bize açılacak. Hâzin diyor ki Resûl-i Ekrem'e "Yâ Resûlallah, senden evvel, senin ümmetinden evvel kimseye cenneti açmakla emrolunmadım, ancak size açdım cennetin kapısını" diyor.

Bak düşün bir defa. Seksen küsur sene Benî İsrâil'den bir adam harb etmiş, seksen küsur sene harbetmiş, oruç tutmuş, namaz kılmış. E bizim ömrümüz o kadar uzun değil. Olsa da ibâdetimiz, üçe ayırsak günü, sekiz saatdir ibâdetlerimiz. Halbuki biz bir saat bile yapmıyoruz. Efendimiz üzülmüş, sallallahu aleyhi vesellem, ashâb da üzülmüşler, ashâb-ı kirâm hazerâtı. Demişler, "Biz onlar kadar yaşayamıyoruz, onlar kadar ibâdet yapamayacağız, onlar bizi geçiyorlar filan". Allah, ¹¹⁵³ لَيْلَةُ الْقَدْرِ خَيْرٌ مِنْ أَلْفِ شَهْرٍ, âyetini inzâl etdi, "Ey Ümmet-i Muhammed, onlar seksen küsur sene bana ibâdet etdiler, namaz kıldılar, gazâ etdiler, yani düşmanla harb etdiler, size ben Leyle-i Kadir'i verdim, Leyle-i Kadir'i ihyâ etmeniz, onların seksen sene harbinden darbından Allah'a daha sevgilidir". Bir gece, bak, bir gece! Bir gecede biz onların seksen sene yaptıkları harbden, kıldıkları namazdan daha mübârek bir sevaba nâil oluyoruz. Ümmet-i Muhammed bu.

Ama kıymetini bilmezsen Allah elinden alır. Gençliğin kıymetini bilmezsen elinden gider. Güzelliğin kıymetini bilmiyorsan elinden gidecek. Elindeki servetin kıymetini bilmiyorsan Allah elinden alır. Sâhib olduğun dînin kıymetini bilmezsen Allah elinden alır. Sâhib olduğun îmânın kıymetini bilmezsen Allah îmânı elinden alır. Nimete şükür, o nimetin ziyâde olmasına sebebedir ve illetdir. Küfrân-ı nimet, o nimetin elinden selb olunup gitmesine sebebedir. Kim ki islâmına şükretmiyor Cenâb-ı Hakk'a, islâm olduğundan dolayı, en nihâyetinde îmansız çene kapatır. Kim ki islâmına şükreder Allah onun îmânını gür eder, sadrını şerh eder, kalbini tathîr eder, kalbini muhabbetle tezyîn eder, lisânından gıybeti götürür, şetmi götürür, kötü kelimeyi götürür, lisânını zikrullah ile, güzel konuşmakla, doğru söylemekle tezyîn eder, herkese sevdirebilir. Kendisi sevdikden sonra Cebrâil'e emreder, "Yâ Cebrâil, ilân et gök ehline, ilân et yer ehline ki ben filanı seviyorum, onlar da onu sevsinler". Görüyor musun mertebeyi? Bu halîliyyet mertebesi.

Şimdi, bugün yapacağımız işler. Fitrenizi vermedinizse namazdan evvel fitreyi verin. Fitresi verilmedik oruç, semâ ile ard arasında muallakda kalır. Fitre verildiği vakitte, oruç yerini bulur, huzûrullahı arz olunur. "Namazdan sonra olmaz mı Efendi?". Olur ama sevabı az olur. Bayram namazından evvel vermek lâzım. Vermişsinizdir elbette. Bizim milletimiz cömerttir, verirler. Fakîri, zengini hepsi verirler. Hattâ bir köyde yâhud dağ başında bir fukarâ evinin, bu milletin evlâdının, kapısını çalsan, desen ki "Tanrı misâfiri, açız" desen, kendi ekmeğini sana çıkarır, kendi aç yatar, senin karnını doyurur. Karışmayanlar, kanı bozulmayanlar. Kanı bozulursa, senin elindekini, cebindekini aldığı gibi, bir de gırtlığını sıkır, kanı bozulduysa eğer. Ama öz be öz bu milletin evlâdıysa kendi yiyeceğini verir. Senin için canını fedâ eder.

Yetîmlere yoksullara yardım edin. Kabristanlara gidin, namazdan sonra. Dargınlıkları kaldırın. Kabristanlara gidin, meyyitleri ziyâret ediniz. Kabirlerin üzerindeki otları yolmayın. O otlar

¹¹⁵³ Sure-i Kadr 3

tesbîh ederler mevtâ için. Hepsi Allahu Teâlâ'yı zikreder, tesbîh eder. Otları yolmayın. Eğer yolacaksan, gene çiçekler ek, öyle yol, yolacaksan. Sakın otlara ilişmeyin. Yaş ağaçları kesmeyin. Kimsenin kalbini kırmayın. Kimsenin aleyhinde bulunmayın. Kimsenin kusurunu görmeyin. Allah gözüne kapak yapmış, kusur olursa, gözünü kapayıver, görmeyiver. Kapayamıyorum dersin, kendi kusurunu düşünürsen başkasının kusurunu görmezsin. Senin kaç tâne kusurun var bir bak. Sen onun bir kusuruna vâkıf olursun, kendi kusurundan yüz tânesini düşünürsen, onun kusurunu görmezsin. Yalan söyleme! Allah'ın sevmediği şey yalandır. Hattâ çok uzun iş ya, ¹¹⁵⁴لَعْنَتُ اللَّهِ عَلَى الْكَاذِبِينَ, Allah'ın laneti yalancılar üzerinedir". Sakın yalan söyleme! Doğrucu ol, dürüst ol, özün sözün doğru olsun.

Fukarâya yardım edin bugün. Darginlar barışsınlar. Büyüklerinize gidin, analarınıza, babalarınıza. Uzak yerde oturuyorlarsa, onlara ikram edin, götürün. Fakîrsen, bir yeşil yaprak götür elinde giderken. Bir şey götür böyle, onun gönlünü alayım diye. Yetimlere, yoksullara yardım ediniz. Sakın ihmâl etmeyin. Bak birkaç söz söyleyeceğim, böyle mücmel olarak söyleyeceğim. "Men dakika dukka". Kapıyı çalarsan, kapını çalarlar. "Men lâ yerham lâ yurham". Merhamet etmezsen merhamet olunmazsın. Merhamet edersen, merhamet olunursun. Merhamet etmezsen merhamet olunmazsın. Anne babana hürmet edersen, senin evlâdların da sana hürmet eder. Anana babana hürmet etmezsen, evlâdların sana hürmet etmezler. Bunu kafana koy.

Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi vesellem, Efendimiz Bayram namazından geliyormuş, sahabe-i kirâmla beraber. Ben her Bayram söylerim bunu çünkü unutuyoruz. Çocuklar oynayıyorlar. Malûm ya, Bayram günü zenginler için bir bayram günüdür.

Hele bizler için asıl bayram ne biliyor musun? Söylemeden geçmeyelim. Bayram. Îmân ile göçersen, bayram. Çeneyi îmân ile kaparsan, bayram, birinci bayram. İkinci bayram, kabirde melâikenin sorduğu soruya cevap verirsen, dürüst cevap, bayram. Üçüncüsü, ¹¹⁵⁵فَرِيقٌ فِي الْجَنَّةِ, "فَرِيقٌ فِي السَّعِيرِ", ehl-i cennete ayrılırsan, cennet ehlinin içerisine, üçüncü bayram. Dördüncü bayram, cehennemden kurtulursan, cehennem ateşinden, dördüncü bayram. Beşinci bayram, cennete dâhil olursan, bayram senin için. Ondan gayrisi çocuklar için bayram. Sonra, cemâl-i bâ-kemâl-i ilâhîyi görürsen, bayram. Altı bayram varmış. Daha sayarım bayramları ben. Dostlarımızla buluşursak, bayram. Kim kimi severse onunla âhirette buluşur. Kötüler kötülerle, iyiler iyilerle. Bizi seviyor musunuz, mahşerde beraber olacağız. Peygamber'i seviyor musun, Resûl-i Ekrem'le berabersin.

Bayram zenginler için, daha doğrusu zengin çocukları için. Fukarâ çocuğu gelir annesine babasına, çocuk yordam da bilmez, "Baba alsana!". Eyvaaah! Felâketin büyüğü! O babanın kalbi ne olur. Ciğeri paramparça olur. Yok almaya kudreti.

İşte böyle bir günde, Cenâb-ı Peygamber sallallahu aleyhi vesellem, mescidden çıkmışlar, Bayram namazından, gidiyorlarmış, sahabeyle beraber, bakmışlar çocuklar oynayıyorlar.

Çocuklar karınları doydu mu oynayırlar, çocukların vazîfesi oynamaktır. Bazı ahmak herifler çocukları oynatmak istemiyorlar. Sakın hâ, mâni olma çocuğun oyununa. Çocuğu oynayacak

¹¹⁵⁴ Sure-i Âl-i İmrân 61

¹¹⁵⁵ Sure-i Şûrâ 7

zamanda oynamazsan, oynamayacak zamanda oynar sonra. Altmış yaşında oynar sonra. Onun için bırak zamanında oynasın, hevesini alsın. Görmüyor musun, elli altmış yaşında adam oynuyor hâlâ, oynuyor yetmiş yaşında adam. O çocukluğunda oynamamış.

Çocuklar oynuyorlar, şakalaşıyorlar filan. Karşıda bir çocuk oturmuş, böyle onlara karşıdan boynu bükük gözü yaşlı bakıyormuş...

Hazret-i İsmâ aleyhisselâm...Beş dakîka daha. Herhâlde sizi ben sıkıyorum gâlibâ. İsmâ Peygamber gidiyormuş, Şeytan'ı görmüş. Çok mühim. Elinde iki tâne tabak. Tâ elli sene evvel okuduğum bir şey. Kıssa aklıma geldi şimdi. Sordu İsmâ Peygamber Şeytan'a, "Nedir o elindeki?" dedi. "Bunda bal var, gıybet balı, bunda kül var" dedi. "Ne olacak o?". "Bu gıybet balını ben cemiyete götürürüm herkesin ağzına veririm bir parça, bir adama takarlar kancayı, başlarlar onu çekişdirmeye. Çekişdirdikçe tatlanır iş".

Bal gibi tatlanır, et yemekle. Çünkü diyor ki Cenâb-ı Hakk Kur'an'da, "Bir kimseyi çekişdirmek, gıybet etmek, ölü eti yemek gibidir, ölü kardeşinizin etini yemek gibidir" diyor. ¹¹⁵⁶ "أَجِبُّ أَحَدَكُمْ أَنْ يَأْكُلَ لَحْمَ أَخِيهِ مَيْتًا فَكَرَهُنْمُوهُ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ تَوَّابٌ رَحِيمٌ". Tövbe edin diyor Cenâb-ı Hakk.

"İkinci nedir o elindeki?". "Kül". "Onu ne yapıyorsun?". "Yetimlerin başına dökerim külü, herkesin gözüne çirkin görünür, ona hakâret ederler, Allah'ın gadabına uğratırım".

Çünkü yetîme hakâret eden bir adam Peygamber'e hakâret ediyor. Yetim, Peygamberimiz'dir, sallallahu aleyhi vesellem. Yetîmi kim okşarsa, Resûl-i Ekrem'i hoşnûd eder. Yetim büyümüş Peygamberimiz. Tâ anneciğinin karnındayken, daha dünyaya gelmeden babasını kaybetdi, Hazret-i Abdullah'ı. Altı yaşına vardı, Hazret-i Âmine gitdi. Anadan babadan kül yetim kaldı Peygamber.

Melekler sormuşlar Cenâb-ı Hakk'a, demişler, "Yâ Rabbi, habîbim diye medh ü senâ etdin, hem annesini aldın hem babasını" demişler, Hakk Teâlâ buyurmuş ki, "Anasını babasını almasaydım, bir zulüm gördüğün vakitte, habîbim annesine seslenecek, babasına çağıracaktı. Anasını babasını aldım, bana seslensin diye". Neyse geçiyoruz.

Yok. Yokluğu bilenler bilirler, yoklukla büyüyenler, açlıkla büyüyenler bilirler böyle şeyleri.

Onun için o küçük çocuk ağlıyor orada. Efendimiz yanına gitdi sokuldu. Peygamberimiz çocuklara selâm verirdi. Peygamberimiz çocukları çok severdi. Sen de sev çocukları. "Selâmün aleyküm yâ veledî", veledî evlâdım demek Arapça, "Ve aleykümselâm amca" dedi. "Evlâdım bak arkadaşların oynuyor sen niye oynamıyorsun, ağlıyorsun burada, bir şeyini mi kaybetdin?". "Yok amca, bir şeyimi kaybetmedim, çok şeyimi kaybetdim. Onlar zengin çocukları, onlar sırtlarına yeni elbise giydiler, karınları tok, oynuyorlar. Benim kimsem yok, ben yetîmim. Babam öldü gazâda, muhârebede. Annem bir hayırsız kocaya vardı. Annem de öldü, o adam da beni sokağa atdı. Ben şimdi sürünüyorum" dedi, "bana bugün bayram değil, azâb günüdür" dedi, "onların hakkıdır oynamak bugün, bize ağlamak düşdü" deyince, Cenâb-

¹¹⁵⁶ Sure-i Hucurât 12

ı Peygamber, mübârek gözlerinden yaş dökdü. Kim tahammül eder, î mânı olan, aç, yoksula, yetîme. Kalbinde î mânı varsa eğer.

Allah diyor ki, "İki düşmanım var" diyor Cenâb-ı Hakk, "iki düşmanım vardır benim, kullarımdan iki düşmanım var. Birisi çalışdırıp hakkını vermeyen, ikincisi yediğinden tatdırmayan". Bir şey yerken birisi gelirse tatdıracaksın ona. Hattâ kedi baksa, kediye de vereceksin.

Resûl-i Ekrem başladı ağlamaya, çocuğun başını okşadı Efendimiz ve dedi ki, "Evlâdım, senin baban Muhammed Mustafâ, ammin Aliyye'l-Mürtezâ, annen Âişe-i Sıddîka, ablan Fâtîmetü'z-Zehrâ, kardeşlerin Hasan Hüseyin olsun mu?". Der demez, çocuk o vakit tanıdı Efendimiz'i. "Sen Resûl-i Ekrem misin?" dedi. Efendimiz, "Evet" dedi, "Allah'ın resûlüyüm ben". Ve aldı yetîmi bağırına basdı, omuzuna aldı ve buyurdular ki, "ke'fü'l-yetîme ev li gayrihî ke hâteyni f'il-cenne, kendi yetîmine ve gayrin yetîmine bakan kimse, ona sâhib olan kimse, cennetde benimle beraber bu iki parmak gibidir" buyurdu Efendimiz.

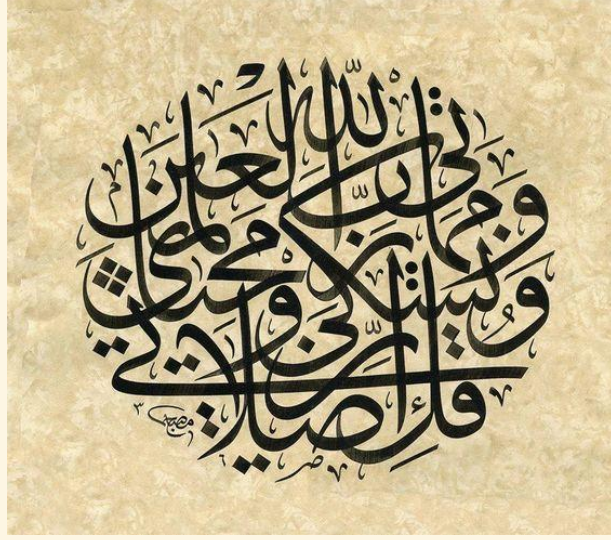
Dersi burada kesiyoruz, vakit daraldı. Sizi fazla oyalamayalım, Bayramdır. Sizi hep böyle bekliyoruz, câmilere, vaazlara, derslere, evlâdlar, kardeşler. Bak geldik gidiyoruz, belki bir daha Bayrama beni burada bulamayacaksınız. Akın akın halk, bütün sevgililerimiz gitdiler, Edirnekapi'ya doğru gidiyorlar, ebedî âleme gidiyorlar. Hepimiz oraya gideceğiz, hepimiz orada toplanacağız. İyi amelliler, Resûl-i Ekrem'in yolundan yürüyenler, onlar, rahatlığa kavuşacaklar, cennât-ı âliyâta. Kötü yoldan yürüyenler, cehennemde doğru gidiyorlar, işleri Allah'a kalmışdır, Allah dilerse azâb edecektir, dilerse affedecektir. Çünkü bu âlemde sonraki âlemde iki yer var, ya cehennem, ya cennet. Üçüncü bir makâm yok. Gidenler ya cennete girerler, ya nâra girerler.

Bayramınız mübârek olsun. Allah sizi uzun seneler muammer etsin. Geçen sene, biliyorsunuz ki, geçen Bayramda birçok ahab u yârânımız hayatdaydılar, onlarla bayramlaşdık, koklaşdık, bu sene yoklar. Bir daha Ramazan'a sağ olursak, bir daha Bayramı gene yaşarsak böyle, göreceğiz ki birçok ahabımız gene yok aramızda, ayrılıp gitdiler, ayrılıp gidecekler. Onun için aklını başına al, bırak cehâleti artık. Bu sene, bu Ramazan, son cehâletin olsun senin, ibâdet ve tâatına bak. Hakk Teâlâ'yı zikreyle. Allah'ın ismi dilinde bulunsun, sevgisi gönlünde bulunsun. Allah'dan ayrılma, mahrûm olmayacaksın. Çünkü Allah diyen mahrûm olmayacaktır.

Vallahu yed'û ilâ darîs-selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sıratin müstakîm.

Fâtîha!

Kurban Bayramı Vaazı

Cenâb-ı Hakk ve Feyyâz-ı Mutlak ve Rabbü'l-Felak Hazretleri cümlemizi Kabetullah'da, Beytullah'ı tavâf eyleyen, Safâ'da safâ bulan, Merve'de mürüvvete eren, zümre-i âşıkâna cümlemizi dâhil eylesin. Cümlemize halîliyyet libâsını ilbâs eyleye. Ve cümlemizi Cenâb-ı Hazret-i İsmâil aleyhisselâm gibi emr-i ilâhîye teslîm olan, Hakk yolunda malını, canını, kanını fedâ etmeğe hâzır olan mümin, kâmil, sâhib-i ihsân olan zümreye dâhil eyleye.

Eûzübillahimineşşeytânirracîm.

Bismillahirrahmânirrahîm.

رَبِّ هَبْ لِي مِنَ الصَّالِحِينَ * فَبَشِّرْنَاهُ بِعَلَامٍ خَلِيمٍ * فَلَمَّا بَلَغَ مَعَهُ السَّعْيَ قَالَ يَا بُنَيَّ إِنِّي أَرَى فِي الْمَنَامِ أَنِّي أَذْبَحُكَ فَانظُرْ مَاذَا تَرَى قَالَ يَا أَبَتِ افْعَلْ مَا تُؤْمَرُ سَتَجِدُنِي إِن شَاءَ اللَّهُ مِنَ الصَّابِرِينَ¹¹⁵⁷.

Sadakallahü'l-Azîm.

Cenâb-ı Allah, bütün mahlûkât-ı ilâhiyyeyi, hayvanları, insanları ve nebâtâtı, meyvaları, birbirinin üzerine fazîletli yaratmıştır. Seksen türlü armut var, hepsinin lezzeti ayrı, tadı ayrıdır. Hayvanlar da kezâ böyle. Koyun hayvanı, işte kıvırcığı var, dağlıcı var, karamanı var, filan filan. İnsanlar da böyledir. Allah müsâvî olarak halk etmemiştir. Akıllı, akılsız, mecnûn, fakîr, hasta, sıhhatli. Bu âlemde böyle olduğu gibi, âlem-i uhrâda yani âhiret âleminde, ebedî âlemde gene insanlar ve bütün mahlûkât-ı ilâhiyye böyledir, derecât üzerine halk olunmuştur. Peygamberler bile, Allah'ın nebîleri bile, onlar da derecât üzerine. Allah'ın yüz yirmi dört bin peygamberi var, bunun içerisinde yüz on üç tânesi ulu'l-azm peygamber, yüz on üç peygamber içerisinde, gene birbirine fazîletli olan peygamberler var. Bunların içinde en fazîletli olan peygamber, Cenâb-ı Fahr-ı Risâlet müstesnâ, yani bizim peygamberimiz Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâm, ondan gayrı Âdem, Nûh, İbrâhim, Mûsâ ve İse'bni Meryem, bunlar yüksek peygamberlerdir ki Cenâb-ı Hakk Kurân-ı Kerîminde, لَا تَفَرَّقْ بَيْنَ¹¹⁵⁸ "أَخَذَ مِنْ رُسُلِهِ" buyuruyor, cümle peygamberlere îmân etmek farzdır bize, îmânda tefrîk edilmez, cümlesine îmân ederiz. Fakat تِلْكَ الرُّسُلُ فَضَّلْنَا بَعْضَهُمْ عَلَى بَعْضٍ¹¹⁵⁹, peygamberler birbirleri

¹¹⁵⁷ Sure-i Sâffât 100-102

¹¹⁵⁸ Sure-i Bakara 285

¹¹⁵⁹ Sure-i Bakara 253

üzerine fazîletli kılınmıştır. Şimdi, cümle enbiyâ içerisinde, Peygamberimiz müstesnâ, en büyük peygamber, Hazret-i İbrâhim aleyhisselâmdır. Ve Resûlullah Efendimiz'in, Peygamberimiz'in ceddidir, dedesidir. Büyük dedesi yani.

Hazret-i İbrâhim aleyhisselâma kadar, tabii bunları herkes anlayamaz, ehli anlayacak konuştuğum sözleri, sıfata davet etmişlerdir peygamberler, Cenâb-ı Hakk'ın sıfatlarına. Hazret-i İbrâhim aleyhisselâm zâta davet etmiştir, tevhide davet etmiştir. Bu inceliği şimdi burada anlatmaya kalkarsak bayram vakti dolar. Onun için bir iki şey söyleyip geçeceğim ben. Sormak isteyenler, bana sorar, öğrenirler. Bütün peygamberler sıfata davet etmiş, Hazret-i İbrâhim aleyhisselâm vahdete ve zâta davet etmiştir. Fahr-ı Risâlet de sallallahu aleyhi vesellem millet-i İbrâhim üzere gelmiş ve Peygamberimiz cümle enbiyânın âhiri olmuş ve nübüvvet kapısını mühürlemiştir. Yani Hazret-i Muhammed aleyhisselâmdan sonra peygamber gelmeyecektir kıyâmet gününe kadar. Peygamberlik iddiâ edenler, onlar hep yalancıdır başdan aşağı. Peygamberim demek, peygamberlik davâ etmek filan, bunlar hep yalancıdır. Resûlullah Efendimiz'e kadar gelen, Kitâbullah'da Allah'ın tasdik ettiği peygamberler, yirmi sekizdir. Fakat asıl peygamberlerin cemî yüz yirmi dört bindir. Bir rivâyet, iki yüz yirmi dört bindir. İçlerinde yüz on üç tânesi ulu'l-azm, büyük peygamberdir. Bunların içerisinde en büyük nebîler de Hazret-i Âdem, Nûh, İbrâhim, İsâ ve Mûsâ'dır. Bunlar içerisinde en mühim, ehemmiyetli olan, Peygamberimiz'in cedit olan, dedesi olan İbrahim aleyhisselâmdır.

Cümle peygamberlerin efdali de Hazret-i Muhammed Mustafâ'dır. Bizim peygamberimizdir. Ondandır daha büyük peygamber yoktur ki Cenâb-ı Peygamber'in nûru evvel ba'si sonradır. Yani evvelâ Allahu Teâlâ lâmekân âleminde zât-ı ulûhiyyetinin nûrundan Peygamberimiz'in nûrunu halk etmiş, sonra O'nun nûrundan levhi, kalemi, arşı, kürsîyi, cenneti, cehennemi ve Hazret-i Âdem'i ve cümle peygamberlerin nûrunu halk etmiştir. Peygamberimiz'in nûru Allah'ın nûrundan halk olunmuş, Peygamberimiz'in nûrundan da cennet, cehennem, arş, kürsî, ay, güneş, yıldızlar, semâvât, cümlesi Cenâb-ı Peygamber'in nûrundan halk olunmuştur. Ve peygamberler de Cenâb-ı Peygamber'in nûrundan halk olunmuştur. Ve Âdem Peygamber'i Allah halk etmiş, alına Cenâb-ı Peygamber'in nûrunu koymuştur. Ve silsileyle böyle gelerek gelerek tâ en son Cenâb-ı Peygamber'e gelmiş ve cemî enbiyânın tamâmı ikmâl olunmuştur. Meselâ bir dâire farz edersek, buradan başlamış, dönmüş dolaşmış gelmiş gelmiş gelmiş nihâyetde gene Hazret-i Peygamber'le bitirmiş ve mühürlemiştir Allahu Teâlâ Hazretleri.

Şimdi bizim bugün anlatacağımız kıssa, denizden bir katre, şemsden bir zerre olarak, Kurban Bayramının neden bize vâcib olduğunu, niçin kurban kesdiğimizi ve bunun sırr-ı hikmeti nedir, bundan bazı şeyler size takdîm edeceğiz. Hem vaktimiz geçecek hem de biraz dînimizin, kesdiğimiz kurbanın mâhiyetini öğreneceğiz. Bir mikdarını. Hepsini değil! Hepsini anlatmaya kalkarsak bir ay sürer. Bir gül bahçesinden bir gül koparıp takdîm edeceğim Bayram sabahı.

İbrâhim Peygamber, Allah'ın halîlidir. Halîl demek, dost demek. Hazret-i Peygamber, Allah'ın habîbi, Hazret-i İbrâhim halîlidir. İbrâhim, halîlullahdır. Resûlullah, habîbullahdır. Birisi halîl, biri habîb. "Peki bunu bize nasıl îzâh edersen?" dersin, kulağını beden yana verip, iyi zabt etmek için azmedersen sana söylerim bu sırrı. Halîl demek, Allah'dan istediğini alan.

Allah'dan ne isterse Cenâb-ı Hakk onu kırmıyor, veriyor. Halîl bu. Habîb, istemeden alan. Meselâ Cenâb-ı Hazret-i Mûsâ aleyhisselâm, misâl vereceğim, ¹¹⁶⁰ رَبِّ اشْرَحْ لِي صَدْرِي, yâ Rabbi benim sadrımı şerh et" diyor, "sadrımı yar" diyor, "sadrımı nûrlandır" diyor, "bana esrâr-ı ilâhiyyeyi ver" diyor, "kalbimi aşkullah muhabbetullah ile münevver kıl" diyor Hazret-i Mûsâ. Hazret-i Peygamber'e gelince, Allah diyor ki, ¹¹⁶¹ أَلَمْ تَشْرَحْ لَكَ صَدْرَكَ, Yâ Muhammed, biz senin sadrını yarmadık mı, şerh etmedik mi, senin kalbini aşkullah ile doldurmadık mı!". Görüyorsun ya şimdi halîl ne isterse Allah'dan alıyor, habîb istemeden alıyor. Gene Allah Kurân-ı Kerîminde, ¹¹⁶² وَلَسَوْفَ يُوَفِّيكَ رَبُّكَ فَتَرْضَاهُ, Habîbim Muhammed, sallallahu aleyhi vesellem, kıyâmet gününde, nedâmet ânında, sana öyle bir nimet vereceğim ki yeter yâ Rabbi, doydum, istemiyorum artık diyeceksin, yeter deyinceye kadar sana ümmetini bahşedeceğim" Maddî, manevî, ne istersen yani. Ötekilere öyle değil. Onlar isterlerse alacaklar. Acaba anlatabildik mi? Demek ki halîl, isteyince mahrûm olmayan, habîb, istemeden alan manâsına.

Diyor ki Peygamberimiz, "ene ibnû'z-zebheteyn, ben iki kurban çocuğuyum" diyor Hazret-i Peygamber. Çünkü İbrâhim aleyhisselâmın oğlu olan İsmâil aleyhisselâm Peygamber'in cediti oluyor. Allah onu kesmekle İbrâhim'e emr ü ferman buyurdu. Aynı zamanda Peygamberimiz'in babası olan Abdullah'ı dedesi Abdülmuttalib Hazretleri Allah'a ahd eyledi, keseceğim diye. Allah yoluna. Şimdi kurban bak nereden çıkıyor.

Vaktiyle kurbanlar şimdi bizim kesdiğimiz gibi kesilmez idi. Kurbanını dağın başına götürür koyar. Allah kabûl edecekse o kurbanı gökden bir ateş indirir, yakardı. Bilirlerdi ki bu kurban yandı ve kabûl oldu. Eğer Allah kurbanı kabûl etmezse, gökden ateş inmez ve yakmazdı kurbanı. Acaba anlatabildim mi?

Halîliyyet, Allah'da dost olmak kolay değil. Kim Allah'a dost olursa musîbete hazır olmalı. Acâib bir şey. Bu inceliği kavramak için, aşk bahçesinde, aşk yollarında dolaşmak lâzımdır. Aşk yolunda dolaşmayan, muhabbetden anlamayan bunları anlamaz, bu incelikleri. Kim ki Allah'ı sevdi, musîbete hâzır olmalıdır. "Allah'a ben dostum" demek kolay iş değildir. Allah adamı sonra imtihan eder. Ve sana Allah'a olan muhabbetinin mikdarını bildirmek için seni imtihan eder, Allah'ın bilmesi için değil. Sana seni bildirmek için Allah imtihan eder. Ve aynı zamanda Cenâb-ı Hakk'ın seni imtihan etmesi, gâfillere seni göstermek için imtihan eder. Acaba anlatabildim mi? Meselâ bir hoca talebesini imtihan eder, talebenin ilim mikdarını bilsin diye. Allah'ın imtihanı böyle değildir. Allah'ın imtihanı sana senin Allah'a olan kulluğunun mikdarını sana bildirmek içindir.

İbrâhim Peygamber üç şeyle imtihan oldu. Halîl oldu ama üç şeyle imtihan oldu. Bir. Maliyla. İki. Canıyla. Üç. Evlâdıyla. İnsanlara dünyâda Cenâb-ı Hakk'ın verdiği üç büyük nimet vardır. Bunların elden çıkması insanları büyük musîbetlere uğratır. Bir tânesi maldır. Birisi candır. Birisi evlâddır. Baba olmayan evlâd kıymetini bilmez. Şimdi gençler var içinizde, baba olmadığınız için bilmezsiniz siz ne demek olduğunu bunun. Cenâb-ı Allah Hazret-i İbrâhim Halîlullah'ı üç şeyle imtihan etdi. Birincisi canıyla imtihan etdi. Çünkü o devrin pâdişahı olan Nemrud, Allahlık davâsındaydı, "Ben yer Allahıyım" diyordu. Ve onlar putlara tapıyorlardı.

¹¹⁶⁰ Sure-i Tâ-Hâ 25

¹¹⁶¹ Sure-i İnşirâh 1

¹¹⁶² Sure-i Duhâ 5

İbrâhim aleyhisselâm peygamber olarak onlara ba's olundu. Geldi onların puthânesine, oradaki putların hepsini kırdı, en büyük putun boynuna kazmasını yâhud balyozunu asdı. Gelip bakdılar, putların hepsi kırılmış, büyük putun boynunda balyoz var, boynuna asılmış. Bakdılar İbrâhim Peygamber'e dediler ki, "Bizim dînimize yan çizen budur, buna soralım bakalım. "Kim kırdı bunları yâ İbrâhim?". "Bana sormayın, ona sorun" dedi, "büyük puta" dedi, "o belki kızmışdır, bütün putları kırmışdır" dedi. Dediler ki İbrâhim Peygamber'e, "Canım bu taş konuşur mu?". "E konuşmuyorsa, onun canı yoksa ona niye tapıyorsunuz" dedi. Onların bâtil olan dînlerini onlara kendi ilimleriyle çürütdü. Dediler ki, "Biz putlarımıza yardım edelim, İbrâhim'i ateşe atalım" dediler, İbrâhim Peygamber'i ateşe atdılar. O kadar büyük bir ateş yakdılar ki, şimdi burada vakit kâfi gelmeyecek, büyük ateş yakdılar yani o kadar büyük ki, yanına sokulamadılar ateşin. Mancınıkla, o devirde mancınıklar vardı, ki bugün içinizde Urfalı varsa, orada mancınıkların taşları durmakda Urfa'da yani hâlâ, o mancınığa bağladılar ve salladılar, İbrâhim Peygamber'i ateşe atdılar. Cenâb-ı Hakk Celle ve Tekaddes Hazretleri, Allah için ateşe atılan İbrâhim'e nâr-ı Nemrûd'u yani Nemrûd'un ateşini nûr eyledi. Ve buyurdu ki, ¹¹⁶³ يَا نَارُ كُونِي بَرْدًا وَسَلَامًا عَلَىٰ إِبْرَاهِيمَ. Allah emretti ateşe, "Ey ateş! Selâmet ol, soğu, bağ, bahçe ol". Ateşlerin közleri gül, dumanları yaprak oldu. Çiçeklik oldu başdan aşağı.

Allah için kim kendini ateşe atarsa, nasıl ki nâr-ı Nemrûd İbrâhim'e nûr olduğu gibi, Allah için kendini ateşe atanlara Cenâb-ı Allah ateşi nûr eyler. Sana bunda büyük ibret var. Dost olmak lâzım Allahu Teâlâ Hazretleriyle. Sana bir incelik var burada, konuştuğum söze dikkat edersen eğer. Allah bunu sana gösteriyor.

*Hakk ile Hakk olanlara kendi özün bilenlere
Hakk yolunda ölenlere kan bahâsı dinar olmaz
Eğer âşık isen Yâr'e sakın aldanma ağyâre
Düş İbrâhim gibi nâre bu gülşende yanar olmaz*

İbrâhim aleyhisselâm canıyla imtihan verdi. Ve Allah gösterdi. "İşte bana halîl olan benim için ateşe girer" dedi, gösterdi. İbrâhim'e de bildirdi dostluğunun mikdarını.

İkincisi, İbrâhim aleyhisselâm malıyla imtihan oldu. Bir gün İbrâhim aleyhisselâm Allah yoluna bin tâne koç kesdi. Bin tâne! Ve üç yüz sığır kesdi. Ve yüz tâne deve kesdi. Bin koç! Bir seferde!

Bugün parası olup da kıyamayanlara söylüyoruz bunu. Dostluk kolay değil. Kıyamıyorsun ama o parayı burada bırakacaksın. Ve dostuna kalmayacak para, mutlakâ düşmanına bırakırsın. Toplayıp Allah yoluna sarfetmediğin parayı. Hiç zannetme ki dostuna kalacak. Muhakkak düşmanına kalacak.

Bin tâne koç kesdi dostu yoluna. Kim Halîl'in dostu? Allah.

Düşünecek olursan Allah'dan başka da dost yokdur hâ! Onu sana söyleyeyim. Herkesin dostluğu bir mikdardır. En samîmî dostun seni kabre kadar götürür, seninle beraber kabre girmez. Yakın bir zamanda bu olacak. Kimisi, hasta olduğun vakitte seni terk eder. Kimisi,

¹¹⁶³ Sure-i Enbiyâ 69

tekâüd olduğun vakitte terk eder. Kimisi elinden paran çıktı mı terk eder. Kimisi, güzelliğin çıktı mı terk eder. Kimisi, gençliğin çıktı mı terk eder. En samîmî dostun seni kabre kadar götürür, kabre seni koyar, üzerine senin namaz kılar, senin hakkında Allah'a istiğfâr eder, duâ eder, çıkar gelir. Ondan sonra dost yokdur, oraya kadardır, en samîmî dost. Bunu da bulmak güçdür yani bu dostu. Seni kabre kadar götürecek dostu bulman güçdür. Senin şimdi etrâfında dolaşanlar hiçbiri senin dostun değildir. Ya malına dostdur, ya canına dostdur, ya parana dostdur, ya makâmına dostdur yani. En samîmî dostun işte dediğim gibi böyle seni kabre kadar götürür, üzerine namaz kılar. Bazı dostlar adamı alır musallâyâ götürür, kendisi kenarda durur, namazını kılmaz senin. Bazı dostlar! Dost olan, senin namazını kılar, seni Cenâb-ı Hakk'ın affetmesi için yalvarır Allahu Teâlâ Hazretlerine.

Şimdi, kimin dostu İbrâhim aleyhisselâm? Allah'ın. Allah da kimin dostu? Halîl'in. Allah'a dost olursan Allah senin dostun olur. Allah'ı seversen Allah seni sever. Sen Allah'a yürüyerek gidersen Allah sana koşarak gelir. Sen Allah dersin, Allah, "Lebbeyk kulum, ne istiyorsun?" der, sana cevap verir. Duymaya kulak gerektir. Görmeye göz gerektir.

Binâenalâzâlik İbrâhim aleyhisselâm dostu uğruna bin tâne koç kesdi. Üç yüz sığır kesdi. Yüz deve kesdi. Taaccüb etdiler bazı gâfiller, "İbrâhim Peygamber bu kadar kurban kesdi, bu kadar malını Allah yoluna sarf etdi" diye konuşunca böyle, "Nedir ki bu yaptığım işler" dedi Hazret-i İbrâhim Halîlullah, "Bu hiçbir şey değil" dedi. "Allah bana bir evlâd verse", ciğerparçam, çünkü evlâd insanın ciğeridir, bırak böyle malı, yüz deve, üç yüz sığır, bin koç, ciğerparçam olan çocuğumu da Allah yoluna ne yaparım, kurban ederim" dedi. Bunu söyledi, "Dostum uğruna çocuğumu kurban ederim".

"Efendim olur mu böyle şey?" diye bana sorma. Senin ceddin, senin deden de çok kurban verdi evlâdlarını Allah'a. Harbe gönderdi ya! Her evde bizim kurbanlarımız var Allah için. Zamanımız gibi değildi dedelerimiz, çocukları şehîd olduğu vakitte babalarımız sevinirlerdi, şehîd babası olduk diye. Anneler çocuklarını büyütürken, oğlum harbe gitsin, ilâ-yı kelimetullah için Allah yoluna ölsün ve olsun. Çünkü Allah yoluna ölenler ölmezler, olurlar. Şehîdler ölmez. Şehîd annesi olayım, yarın yevm-i kıyâmetde, onunla iftihar edeyim ben.

Hattâ diyor ki Abdullah ibn Cahş'e, Sa'd ibn ebî Vakkas Uhud Muhârebesinde, söylemeden geçemeyeceğim, dedi ki diyor, Abdullah ibn Cahş radiyallahu anh, "Beni çağırdı Sa'd ibn ebî Vakkas, harbde edilen duâlar kabûlmüş, gel duâ edelim seninle" dedi diyor, duâ etdik. Ben şöyle duâ etdim diyor, Sa'd ibn Ebî Vakkas Hazretleri, "Yâ Rabbi benim karşıma gâyetle kavî bir düşman çıkar, onunla ben gazâ edeyim, onu geberteyim, malı bana ganâim kalsın" diye duâ etdim. Abdullah ibn Cahş da şöyle duâ etdi, "Yâ Rabbi benim karşıma çok kavî bir kâfir çıkar, o beni şehîd etsin ve benim burnumu kulağımı kessin. Yarın yevm-i kıyâmetde ben burunsuz kulaksız halk olunduğumda Allah bana soracak, 'Ey Abdullah ibn Cahş, kulağına burnuna ne oldu?' dediği vakitte, senin yoluna Yâ Rabbi fedâ etdim diyeyim". Ve öyle oldu diyor Sa'd ibn ebî Vakkas. "Ben bir kâfir tepeledim, malı bana kaldı, mâl-ı ganâim olarak. Abdullah ibn Cahş'ı buldum, şehîd etmişler, burnunu ve kulağını kesmişlerdi. Duâ kabûl olmuşdu" diyor. Acaba anlatabildik mi inceliği?

Şimdi, Allah sizi mansûr u muzaffer bizi mahfûz eyleye, sen harbdan kaçarsın, askerden sırt çevirirsin. Öyle değil! Âbâ u ecdâdın Allah yoluna çok kurban vermiştir, evlâdlarını

göndermişlerdir. "Haydi evlâdım git, şehîd ol" diyor. "Şehîd annesi olayım, şehîd babası olayım" diyor. Onun için yalnız İbrâhim Peygamber oğlunu kesmedi, Ümmet-i Muhammed çocuklarını Allah yoluna verdiler, kurban etdiler. Her evde kurban var. Senin ceddin, amcan, deden, dayın, baban. Hepimiz ya şehîd çocuğuyuz, ya şehîd torunuyuz, muhakkak sûretde. Allah yoluna kurbanları verdik. Geçiyoruz.

"Bu nedir bu verdiğim şeyler benim"...

Vakit de geldi ama neyse beş dakîka kadar bana müsâade edin, böyle konuşamayız her dâim. Senede bir defa konuşuyoruz, belki bir dahaki sene geldiğinde beni burada görmeyeceksin, yâhud sen gelemeyeceksin ben buradayım.

"Cenâb-ı Hakk bana müsaade etsin, Allah bana bir evlâd versin, evlâdımı kendi elimle Allah'a kurban edeyim, bu malın ne kıymeti var" dedi. Ve Cenâb-ı Hakk işte Kurân-ı Kerîm'de söylüyor burada şimdi. ¹¹⁶⁴ رَبِّ هَبْ لِي مِنَ الصَّالِحِينَ. Yâ Rabbi bana sâlih bir evlâd ver" dedi İbrâhim Peygamber, "o sâlih evlâdı senin yoluna kurban edeyim" dedi. "Ve biz melâikeyi gönderdik onu tebşîr eyledik, bi gulâmin halîm, hilmiyyet sâhibi, iffet, ırz, nâmûs sâhibi bir çocukla, bir evlâdla onu tebşîr etdik" diyor Cenâb-ı Hakk. ¹¹⁶⁵ فَبَشِّرْ نَاهُ, biz onu tebşîr etdik, müjdeledik, "يُغْلَامٌ حَلِيمٌ", hilmiyyet sâhibi, iffet, ırz sâhibi, vatanını seven, Allah yoluna fedâ-yı câna hâzır olan, Allah için gözünü budakdan sakınmayan bir evlâd verdik. Kim bu verilen evlâd? İsmâil aleyhisselâm.

Bir mikdar bahsedip keseceğim zâten, uzatmayacağım yani sizi burada fazla üzmeyeceğim.

Ve çocuk büyüdü. Kaç yaşına vardı? Tam böyle babanın gözünde babanın gönlünü sürûra gark ettiği zaman. Yedi sekiz yaşında.

Çünkü biraz büyüdü mü, ortak olur. Sonra yaşlandı mı düşman olur. Çocukların üç hâleti var. Küçükken sevilir, süsdür, ziynetdir. Yaşı on sekiz yirmiyi geçti mi ortak olur o mala, başlar babasının malına karışmaya, "Niye veriyorsun, niye yapıyorsun" demeye. Biraz yaşlandı mı bu sefer babanın düşmanı. Bekler ki babası öle, yerine sâhib ola. Hakk dost. Darılmak gücenmek yok. Nice pâdişahların çocukları babalarını katlettiler. İştmedin mi, okumadın mı? Daha dün okuduk değil mi? Babasının serveti ona kalsın diye babasını katletirdi, öldürdü filan, gazeteler yazdılar. Dost Allah! Onun için Cenâb-ı Hakk her şeyin hayırlısını versin. Evlâdlar! Kardeşler! Dâimâ duânız böyle olsun, ne isterseniz, "Yâ Rabbi evlâd da versen hayırlısını ver". Kız olsun erkek olsun, hayırlısı olsun diyeceksin. Hattâ bak sana şöyle bir misâl verivereyim, o vakit bana hak vereceksin. Konuştuğum söz biraz acâib oldu ama, hak vereceksin.

Şimdi, bir baba hasta olsa, çocuğuna sorsan, "Baban nasıl oldu?" diye, baba yatalak olsa evde yatsa yani, "E ihtiyar ne olacak işte, doktora gösteriyoruz ama" filan. Çocuk hasta olsa, babaya sorsak, "Sabaha kadar uyumadık, doktora gittik, ilaç aldık, bilmem ne yaptık" filan. Bak aradaki farka bak! Acaba anlatabildik mi? Gene bir misâl vereyim size. Cenâb-ı Peygamber sallallahu aleyhi veselleme sordular, "Ana hakkı mı çok, baba hakkı mı?", "Anne

¹¹⁶⁴ Sure-i Sâffât 100

¹¹⁶⁵ Sure-i Sâffât 101

hakkı çok" dedi. Üç sefer anneye hak verdi. Bir sefer babaya hak verdi. Ve dediler ki Peygamber sallallahu aleyhi veselleme, "Yâ Resûlallah, niçin annenin hakkı çokdur?". "Dokuz ay seni karnında sakladı, iki sene emzirdi, altı yedi sene seni omuzunda taşıdı". Altmış yaşına varsan, yola bakar, çocuk kaybolmasın diye. Çocuk varmış altmış yaşına, anne merak ediyor çocuğu kaybolmasın diye. Onun için altmış sene hizmet etsen annene, karnındayken vurduğun bir tekmenin hakkını ödeyemezsin anneye karşı. Bir gece uykusuz kalıp sana meme verdiğinin hakkını ödeyemezsin. Sahabe dedi ki Peygamber'e, "Yâ Resûlallah kaç sene bize bakdı annem, yirmi sene yirmi beş sene, ben otuz seneden beri annemin altından alıyorum pisliğini yani, hakkını ödeyemedim mi?". Efendimiz buyurdu ki, "Gece bir kere uyanıp sana süt verdiğinin hakkını ödeyemedin". "Ama Yâ Resûlallah, o bana on sene bakdı, beş sene bakdı, ben otuz senedir bakıyorum ona". "Otuz sene değil altmış sene de baksan gene hakkını ödeyemezsin". "Neden?". "Sana haber vereyim. O sana yaşasın, büyüsün diye bakdı, sen onun ölümünü bekliyorsun" dedi Cenâb-ı Peygamber. Acaba anlatabildim mi inceliği? Geçiyoruz.

Beş dakika müsaade edin, vakit geldi ama.

İsmâil aleyhisselâm, sekiz dokuz yaşına vardı. Oynuyor böyle, tam neş'eli. Babanın sıkıntısını def ettiği vakit, babayı sürûra gark ettiği vakit. Dediler ki İbrâhim aleyhisselâma, "Ûfu nezrek Yâ İbrâhim, nezrini yerine getir, sözünü tut, sözünde dur. Söz vermişdin, oğlunu keseceğim diye benim yoluma. Nezrini yerine getir". İbrâhim Peygamber sabahleyin kalkdı, durakladı. Gördüğü rüyâyı hatırladı. Fakat üç defa olsun dedi. Ertesi gece gene yatdı, bir daha gördü. "Ûfu nezrek Yâ İbrâhim". İlki Zilhicce'nin yedinci günü akşamı idi. İkinci rüyâ sekizinci günü akşamı oldu. Yine Hakk oyunu üçdür dedi. Üçüncü gece de gördü. Gene dedi ki Cenâb-ı Hakk Celle ve Tekaddes Hazretleri İbrâhim Peygamber'e rüyâsında, "Ûfu nezrek Yâ İbrâhim, nezrini yerine getir, sözünde dur. Oğlunu kes haydi bakalım. Söz vermişdin". Onun üzerine ona arefe dediler. Anladı ki iş hak ve gerçek.

İsmâil Peygamber için annesi Hâcer'e dedi ki, "Yâ Hâcer, İsmâil'i süsle, saçlarını tıraş et, tırnaklarını kes, yeni elbiselerini giydir, dost ziyâretine gideceğiz, dostumun ziyâretine gideceğiz, İsmâil'i götürüreceğim" dedi. Hazret-i Hâcer İsmâil'i süsledi, saçını taradı, tıraş etdi onu, tırnaklarını kesdi, hamam yaptırdı, verdi İbrâhim Peygamber'in yanına, Bayram sabahı, bu sabah, Hazret-i İbrâhim aleyhisselâm bir de bıçak aldı yanına, sardı ve yürüdüler. Nereye? Mine'ye. Mine, Kabetullah'da bir makâm, orada kurbanlar kesilir.

Giderken yolda Şeytan, İblis kalkdı geldi. Kime? Evvelâ İbrâhim Peygamber'e geldi. İsmâil Peygamber oynuyor önde böyle oynayarak gidiyor filan. Çocuk değil mi, şarkı söylüyor, hopluyor, zıplıyor filan. İblis dedi "Yâ İbrâhim, bu çocuk kesilir mi yâhu! Rüyâ ile hareket edilir mi! Şuna bak, şunun güzelliğine bak! Bırak sen bu kafayı, değişdir bu kafayı. Fedâ etme evlâdını, olur mu böyle şey!" filan dedi. İbrâhim Peygamber dedi ki, "Ben kiminim, evlâd kimin, mal kimin? Hakk'ın değil mi? Söz verdim keseceğim" dedi. İblis hâib u hâsir oldu, gitdi Hâcer'e. Anneye gitdi, "Haberin var mı?". "Neden?". "Bir rüyâ gördü kocan, İsmâil'i kesmeğe götürüyor, git mâni ol". Burada çok incelikler vardır, bunları biraz ifşâ edeceğim ama çok çabuk geçeceğim, çünkü vakit dar. Hâcer dedi ki, Hâcer annemiz, "Hiç baba evlâdı keser mi! Böyle şey olur mu! Git oradan" dedi. "Eûzübillahimineşşeytânirracîm. Hem de eğer kesecekse, bir peygamberdir, vahiyden hâriç değildir, Allah'ın emrine ben mu tâiyim" dedi

Hâcer. Oradan da kâfir hâib u hâsir oldu, geldi İsmâil Peygamber'e. "Sen böyle oynuyorsun, zıplıyorsun ama başına ne geleceğini biliyor musun?". "Nedir?". "Banan seni kesecek" dedi. "Keserse keser benim babam değil mi?" dedi, yerden taşı aldığı gibi atdı Şeytan'ın gözünü çıkardı. Gözü kör oldu Şeytan'ın.

Şimdi buradaki inceliği anlatacağım size, onun için durdum üzerinde. Şeytan evvelâ sana gelir, "Şunu yapma" der, sana muvaffak olamazsa, âile tarafına gider, âilenle senin başını belâya sokar yani. Olmadı, evlâdınla sokar. Buna işâret vardır. Onun için sabırla karşılayacaksınız. Acaba anlatabildim mi inceliği? Hemen geçiyorum, su üstüne yazı gibi. Evvelâ gelir sana, "Şunu yapma, bunu yapma" filan, sen dinlemezsın İblis'i reddedersin. Bu sefer âile tarafına gider, kadın tarafından senin günaha sokmaya çalışır.

İbrâhim aleyhisselâm, İsmâil'i getirdi Mine'ye, "Gel bakalım Yâ İsmâil, otur bakayım şuraya" dedi. İyi dinle! Beş dakîka daha müsaade. ¹¹⁶⁶ فَلَمَّا بَلَغَ مَعَهُ السَّعْيَ. Evet, İsmâil oynuyordu, hopluyordu filan, "Gel bakayım buraya İsmâil" dedi. Mine'ye vardılar. Oturtdu oraya. "Yâ büneyye", ey benim ömrümün semeresi, ciğerimin parçası evlâdım, evlâdçığım. İsm-i tasgîr. İçinizde Arapça bilenler var. "Yâ büneyye", ey benim gözümün nûru, gönlümün sürûru evlâdçığım, İsmâilim. "İnnî", ben, "erâ", gördüm, "fi'l-menâmi", rüyâmda, "ennî ezbahuke", ben seni keseceğim, kurban edeceğim, "fenzur mâ zâ terâ", sen ne dersin bu işe bakayım. Ne diyorsun, yani teslîm mi olacaksın, isyân mı edeceksin. Çünkü, ¹¹⁶⁷ فَبَشِّرْهُ بِعَلَامٍ " حَلِيمٍ " demişdi Allah. Bakalım eğer duâ müstecâb ise halîm olacak çocuk, teslîm olacak. Onu imtihan ediyor. Yoksa İsmâil, "Ben istemem" dese gene kesecek İbrâhim Peygamber. O hilmiyeti var mı diye soruyor. Ne dese beğenirsin İsmâil Peygamber İbrâhim aleyhisselâma? "Baba, bir daha söyle bakayım" dedi. "Ben rüyâmda emrolundum seni keseceğim, ne dersin?". "Bir adam dostuna karşı uyursa, böyle belâlarla mübtelâ olur" dedi, "mâdem ki Allah'ın dostuydun, niye Allah'a karşı uyudun?" dedi. Malûm ya insan uyuyunca rüya görür. İnsan dostuna karşı uyur mu? Sevgilini senin yanına verseler gece uyur musun? Ayıplarlar adamı. İnsan sevgilisinin yanında uyumaz. İstiskal sayılır o. Dostun gelmiş eve sen uyuyorsun, adam gider. Kalk git demektir o. "Mâdem ki Allah'ı seviyordun, Allah'ın dostu idin, niye Hakk'a karşı uyudun?" Mâdem ki dostuna karşı uyudun, işte böyle belâlarla mübtelâ olursun, kesmekle emrolunursun beni" dedi. Ve buyurdu ki, ¹¹⁶⁸ قَالَ يَا أَبَتِ, ey benim babacığım, ey benim efendim, mevlam, babam, babacığım, أَفْعَلْ مَا تُؤْمَرُ, Allah sana ne emrettiyse onu bana yap, ben râzıyım, سَتَجِدُنِي إِنْ شَاءَ اللَّهُ مِنَ الصَّابِرِينَ, sen beni sâbirlerden bulursun, sana karşı isyân etmem. Mâdem ki Allah benim kesilmemi emrediyor, boynum sana kıldan incedir" dedi. Ve İbrâhim Peygamber'e dedi ki, "vasiyetim var babacığım, benim ellerimi bağla" dedi. "Çünkü canım acıdığı vakitte ola ki tepinirim, sana çarparım, seni incitirim" dedi, "seni incitmeyeyim" dedi, "can acısıyla bilmem" dedi, "kesildiğim vakitte can acısıyla çarpacağım, seni incitirim, elimi bağla" dedi. İbrâhim Peygamber elini bağlamağa kalkdı, "Yok yok baba, bağlama elimi. Sonra millet der ki, ümmet der ki, İsmâil babasına

¹¹⁶⁶ Sure-i Sâffât 102

¹¹⁶⁷ Sure-i Sâffât 101

¹¹⁶⁸ Sure-i Sâffât 102

sabretmedi, kâtiler gibi, cânîler gibi elini bağlatdı Allah'ın emrine karşı derler. Ben sabrederim" dedi.

Ondan sonra ¹¹⁶⁹Cenâb-ı İbrâhim aleyhisselâm, İsmâil'i yatırdı. Kısa kesiyorum dersi. "Bismillahi Allahuekber" dedi, bıçağı vurdu İsmâil'in gırtlığına. Fakat bıçak kesmedi. Bir daha hamle etdi olanca kuvvetiyle İbrâhim Peygamber, gene kesmedi. Bir daha hamle etdi, gene bıçak kesmeyince, fenâ hâlde âsâbı bozuldu, taş vurdu bıçağı, "Yumuşak ete geçmez mi?" dedi, vurdu, taşı kesdi. O taş yakın zamana kadar varmış orada, Mine'de, sonra kaldırmışlar bid'at diye bid'atçılar. Bid'atçılar kaldırmışlar bid'at diye. Taşı kesince Cenâb-ı İbrâhim dedi ki, "Yâhu süt gibi körpe olan boğazı kesmeyen bu bıçak taşı kesdi" deyince bıçak dile geldi, "Yâ İbrâhim, sen kes diyorsun, Rabbü'l-âlemîn kesme diyor". Demek ki îcâb ettiği vakitte, bıçak da, taş da, ağaçlar da konuşabilir. Kulağında bulunsun. Hakk emrettiği vakitte. Ve İsmâil Peygamber vasiyet etmişdi babasına, "birkaç vasiyetim var" dedi, "kanlı gömleğimi anneme götürme, benim yaşımdaki çocukları bizim eve getirme, beni hatırlar annem ağlar sonra babacığım" dedi. Ondan sonra uğraşırken bu şekilde, ¹¹⁷⁰"وَنَادَيْنَاهُ أَنْ يَا إِبْرَاهِيمُ", bir de bakdı Cebrâil aleyhisselâm bir koç almış, zuhûr eyledi. Biz diyor Cenâb-ı Hakk nidâ etdik İbrâhim'e, ey İbrâhim, ¹¹⁷¹"قَدْ صَدَّقْتَ الرُّءْيَا", rüyânı tasdik etdin, rüyâna sadâkat gösterdin, biz de sana ne yaptık, İsmâil'i kesme artık, bu kurbanı kes, ¹¹⁷²"إِنَّا كَذَلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ", senin gibi muhsinlere biz mükâfâtlar verimiz. Canını yakmayız yani. Onun üzerine İbrâhim Peygamber, koçun geldiğini görünce, "Allahuekber Allahuekber" dedi. İsmâil Peygamber "Lâ ilâhe illallahu vallahu ekber" dedi. Hazret-i Cebrâil, koçu tutmuş, "Allahuekber ve lillahi'l-hamd" dedi.

Ve sallallahu alâ seyyidina Muhammedin ve alâ âli Muhammedin ve sahbihî vesellim.

Ei-Fâtiha!

¹¹⁶⁹ Sure-i Sâffât 103

¹¹⁷⁰ Sure-i Sâffât 104

¹¹⁷¹ Sure-i Sâffât 105

¹¹⁷² Sure-i Sâffât 105

Kurban Bayramı Vaazı

8 Ekim 1981

Eûzübillahimineşşeytânirracîm.

Bismillahirrahmânirrahîm.

إِنَّا أَعْطَيْنَاكَ الْكَوْنِ * فَصَلِّ لِرَبِّكَ وَانْحَرْ * إِنَّ شَانِئَكَ هُوَ الْأَبْتَرُ¹¹⁷³

Sadakallahü'l-Azîm.

Hepimiz bu sûreyi biliriz. Bilmeyenler de öğrenmeleri lâzım. Kurân-ı Kerîm'in 114 sûresinden en kısa sûre. Üç âyet. Fakat manâ bakımından gâyetle dolgun ve olgundur. Yani Resûlullah sallallahu aleyhi veselleme ihsân olunan nimet-i ilâhiyye. Manâ bakımından Resûlullah sallallahu aleyhi veselleme Hakk Sübhânehû ve Teâlâ Hazretlerinin ihsânı, inâyeti ve Peygamberimizi taltîf ve mahzûn olan kalblerini tatyîb-i hâtır etmesidir. Çünkü Cenâb-ı Allah, yani yerin göğün sâhibi, bilinen ve bilinmeyen âlemlerin mâliki olan Allah, habîbi Muhammedine yani bizim Peygamberimiz, sevgili Peygamberimiz Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâma tazîm eder. Ve bu kâinâtı semâvâtı, ardı, bilinen ve bilinmeyen âlemleri, görünen ve görünmeyen mahlûkâtı Resûlullah için halk etmiştir. Onun için, Bismillâhirrahmânirrahîm, "Levlâke levlâk lemâ halaktü'l-eflâk, habîbim Muhammed, sallallahu aleyhi vesellem, eğer seni ben yaratmasaydım, bu mevcûdâtı, gördüğün bu mükevvenâtı, ne semâyı, ne ardı, ne yıldızları, ne ayları, ne güneşleri, ne deryaları, ne denizleri, ne cenneti, ne cehennemi, bunların hiçbirini halk etmeyecekdim".

Bir gördüğümüz nimetler var, bir de görmediğimiz nimetler var bizim. Dünyâda gördüklerimiz, işte gök, yer, güneş, ay, yıldız, insanlar, deryalar, denizler, ağaçlar filan. Bir de görmediklerimiz var, bunun alt tarafı var. Yani insanın vücûdunun bir zâhiri var, görüyoruz, bir de görmediğimiz kısımlar var, içimizi, kalbimizi, ciğerimizi, midemizi, barsağımızı görüyor muyuz, görmüyoruz. Dünyânın da böyle zâhiri olduğu gibi bâtını var. Bâtını, âhîret âlemi. Bir vücûdun dışı dünyâ, öyle farzet, iç tarafı âhîret âlemi. Onun için cennet, cehennem, mîzân, terâzî, sırât, azâb, rahmet, şu bu filan, bunları göremiyoruz. Gördüğümüz zâhir kısmı. Hani vücûdun zâhirini gördüğümüz gibi. Zâhirini görüyoruz, bâtınını göremiyoruz. Ama mâdem ki bu kâinâtın zâhiri var, bâtını var. İnsanın nasıl zâhiri var, dış tarafı var, iç tarafı da var. Bu kâinâtın dış tarafı var, iç tarafı var. Acaba anlatabildik mi?

İşte bu kâinât, gördüğümüz bu kâinât ve görmediklerimiz, yani görmediğimiz âlem, yani âhîret âlemi, bunların hepsinin sebab-i hilkatî Hazret-i Muhammed aleyhi's-salâtü ve's-selâm hürmetine, O'nun izzetine, O'nun şerefine, halk olunmuştur. Cennet O'nun için bezenmiş,

¹¹⁷³ Sure-i Kevser 1-3

cehennem O'nun için kurulmuş. Niye? Peygamber'i sevenler cennât-ı âliyâta, bu âlemde sonraki âlemde. Ki muhakkak bu olacak.

"Efendim, giden gelen var mı?" diye bazıları söylüyorlar. Giden gelen vardır. Sen bile gidip geldin ama farkında değilsin. Sarhoşsun çünkü uykudasın. Gidip geliyorsun ama farkında değilsin. Nasıl? Uyuyorsun sonra kalkıyorsun. Bak işte gidiyorsun ve geliyorsun. Uyuduğun esnâda neler oluyor haberin bile olmuyor, değil mi? Bu sana aynı ölümün ve dirimin misâlidir yani. Bir de gene öldükten sonra dirilmeye misâl, ilkbaharda görmüyor musun, ölen toprak diriliyor, sana meyvalar veriyor, mevrûat veriyor. İşte aynı onun gibi sen de böyle. "Giden gelen var mı?". Giden gelen var. Muhbir-i sâdik olan yani sözünde sâdik doğru konuşan Hazret-i Muhammed gitdi geldi. Mi'râc'a gitdi ya! Mi'râc'da o vakit Cenâb-ı Allah O'na hem cennetin derecâtını hem cehennem derekâtını gösterdi. Bize gelip haber verdi. Hiç şimdiye kadar Peygamber'in yalanı işitilmedi. Peygamberler yalan söylemezler. Hele Resûlullah Efendimiz'in hiç yalanı işitilmemiş, öyle bir şey olmaz, imkânı yok. Onun için böyle dar görüşle, az bilgiyle Allah'ın kuvvet ve kudretini ölçmeye kalkanların terazisi kırılır. Anlayamazlar yani.

Şimdi, Bismillahirrahmânirrahîm. Bu sûre-i celîle Peygamber'e tazîm, Allah tazîm ediyor peygamberine ve taltîf ediyor Peygamber'i ve tatyib-i hâtır yani gönlünü hoş ediyor. Sebebi ne biliyor musun? Peygamberimiz'in yedi tâne çocuğu oldu, yedi tâne evlâdı. Dört tânesi kız, üç tânesi erkek. Bunların altı tânesi aleyhimüsselâm, Cenâb-ı Hatîcete'l-Kübrâ, Hatîce Annemizden oldu. Bir tânesi, İbrâhim, Mâriyeden. Yani Mısır pâdişahının Peygamberimiz'e gönderdiği bir câriyeden dünyâya geldi. Fakat li hikmetillahi teâlâ Peygamberimiz'in çocukları yaşamadı. Yani kendisinden evvel, Peygamberimiz âhirete intikâl etmeden, irtihâl etmeden, altı tânesi Peygamber'in hayâtındayken öldüler. Bir tânesi Cenâb-ı Peygamber'den altı ay sonra. Bu altı tâne çocuk şunlar. Ümmü Gülsüm, Rukiyye, Zeyneb, Kâsım, Tâhir, Abdullah. Bir de Fâtîmetü'z-Zehrâ. Üç erkek, dört kız. O altı tâne çocuk, hepsi ne yaptılar, Cenâb-ı Peygamber âhirete intikâl etmeden, onlar öldüler. Bir Fâtîmetü'z-Zehrâ, Efendimiz'den altı ay sonra.

Fâtîme, Hazret-i Haseneyn'in annesi, Hayder-i Kerrâr, Hazret-i Ali'nin âilesi ve Resûlullah Efendimiz'in parçası Fâtîmetü'z-Zehrâ. Peygamberimiz Fâtîmetü'z-Zehrâ'ya o kadar muhabbet ederdi ki, kaç defa Huzûr-ı Nebî'ye girse yani Peygamber'in huzûruna girse Fâtîmetü'z-Zehrâ, Resûlullah Efendimiz ona ayağa kalkarlardı. O kadar severdi. Ve bağrına basar, mübârek ellerini öperdi. O da Resûlullah'ın âşığıydı. Ve nitekim de Cenâb-ı Peygamber'in âhirete intikalinden sonra, Peygamber âhirete gidince, Hazret-i Fâtîme dayanamadı. Kendisine bir ev yaptı, ismini Beytül-Hazen yani Mahzûniyyet Evi, Ağlama Evi ismi Türkçede, Ağlama Evi koydu ismini. Ve orada ne yaptı, orada ağlaya ağlaya "Vâh ebetâ vâh ebetâ, vâh babam, vâh babam" diye ağlaya ağlaya altı ay sonra o da Resûlullah'ın yanına gitdi.

Şimdi, Cenâb-ı Peygamber'in evlâdları böyle ölünce, bunda iki manâ var. Birisi, Cenâb-ı Peygamber'in sulb-i pâkinden gelen çocuklar fâsık olsalar, Resûlullah'ın şerefine yakışmayacak. İki. Peygamber'in çocukları peygamber olması lâzım gelir. Halbuki Resûlullah hâteme'n-nebîdir, peygamberlerin sonudur. Onun için bunun esrârını ulemâ, evliyâullah, bu şekilde beyân etmişlerdir.

"Ene ve Aliyyün min nûrin vâhid", "Ali'yle ben", yani Ali, Hayder-i Kerrâr, Esedullahi'l-Gâlib, Allah'ın Aslanı Ali, "Onunla biz nûr-ı vâhidiz" diyor Peygamber, "Ene ve Aliyyün min nûrin vâhid, Ali'yle ben bir nûr-ı vâhidiz". Binâenalâzâlik, bu nûr birleşti. Merace'l-bahreyn oldu yani. Resûlullah ile, Resûlullah'ın kerîmesi Hazret-i Fâtîme ile Hazret-i Ali tarafından birleşti ve zürriyet-i Muhammediyye Hazret-i Fâtîme'nin sülâlesinden geldi, Hazret-i Fâtîme'nin tarlasından geldi. Acaba anlatabildik mi? Velâyetle nübüvvet birleşti. Resûlullah'ın nübüvveti zâhir, velâyeti Hazret-i Ali'yle görünmüştür, insanların gözündeki, Esedullahi'l-Gâlib'in varlığıyla görünmüştür Peygamber'in velâyeti, velâyet-i peygamberiyye. Nübüvveti, risâleti, zâhir. Velâyeti Hazret-i Ali'yle tezâhür etmiştir. Allah'ın rahmet sıfatı Peygamber'in vücûduyla zâhir olmuştur. Nasıl anlatayım size bilmiyorum, çünkü gençler var içinizde. İnşâallah kavriyorsunuz konuştuğum sözleri.

Şimdi, Peygamber'in sülâlesi Hazret-i Fâtîme'den geldi. Tarla, Resûlullah'ın parçasından, tohum, Hazret-i Ali'den. İki nûr birleştiler ve oradan Hazret-i Hasen ve İmâm-ı Hüseyin ve Muhammed Hanefî, üç tâne, anne baba bir olarak Fâtîmetü'z-Zehrâ'dan geldi. İmâm-ı Ali'nin on yedi çocuğu oldu. Hazret-i Fâtîme'nin sağlığında İmâm-ı Ali evlenmedi, yalnız Fâtîmetü'z-Zehrâ ile. Fâtîmetü'z-Zehrâ âhirete gidince, âlem-i bâkîye, evlendi İmâm-ı Ali. On yedi evlâdı oldu. On dört daha evlâdı var. Birinin ismi Ebûbekir, birinin ismi Ömer, birinin ismi Osman, bir tânesinin ismi Ümmü Gülsüm'dür. Çocuklarının isimleri böyle. Şimdi hepsini saysam, hatırlınızda kalmayacak sizin. Kâfî.

Bu çocuklar böyle ölünce, kâfirler başladılar Peygamber'e ebter demeye. Araplar arasında erkek evlâdı olmayana ebter derlerdi. Ebterin manâsı, kökü kurudu manâsına. Kökü kurudu, erkek evlâdı yok, tohumu yok. O manâyâ konuşurlardı Araplar. Ebter.

Şimdi bu sûre-i celîlenin sebeb-i nüzûlünü vereceğim size, neden nâzil oldu. Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem Mescid-i Harâm'dan yani Kabe'den dışarı çıkıyordu, daha o vakit Kabe putlardan tathîr olmamıştı, Kabe'nin içinde, sanâdid-i Kureyş, Kureyş kâfiri oturuyordu, ileri gelenleri yani. Sanâdid-i Kureyş demek, Kureyş'in ileri gelen kâfirleri, sözü geçen adamları. Bir ayak takımı var, bir ekâbiri var. Bu ekâbir kısmı. Oturmuşlar, konuşuyorlardı. Resûlullah sallallahu aleyhi vesellem, Mescid'den dışarı çıkıyor, Mescid-i Harâm'dan, içeriye de Âs ibn Vâil yani Amr ibn Âs'ın babası içeri giriyordu. Kapıda konuşdular, Efendimiz'le karşılaştılar, konuşdular. Sonra o içeri girdi, Resûlullah Efendimiz Harem'den dışarı çıktı. Küffâr-ı Kureyş, Âs ibn Vâil'e sordular, "Kiminle konuştun, biriyle konuşuyordun kapıda kimdi o?". Dedi "Ebter'le konuşuyordum". Yani kökü kurumuşla. Resûlullah sallallahu aleyhi vesellem hakkında konuşuyor. "Kökü kurumuşla konuşuyordum" dedi. Efendimiz bunu duyunca müdhiş sûretde müteessir oldu ve kalbi yaralandı.

Evlâdsız baba ne demek. Evlâdsız anne ne demek. Meyvasız ağaç gibi yani. Çok mahzûndur. Evlâd acı tatlıdır yani. İnsan evlâdsız kalırsa felâketdir. Yani meyvasız ağaç gibi olur.

Resûlullah Efendimiz, çok müteessir oldu bundan. Erkek evlâdı olmayana ebter diyorlar. Var, Fâtîmetü'z-Zehrâ hayatda ama erkek evlâdı meselesi var o zaman. Geldi Hazret-i Ali'nin evine, yani Hazret-i Ali'nin babasının evine, Ebû Tâlib Hazretlerinin evine geldi. Ümmühânî

de oradaydı. O üzüntüyle yatdılar. M'irâc da oradan vukû bulmuşdur, Mi'râc-ı Peygamberî. Gene Ebû Tâlib'in evinde, radiyallahu anh.

Ebû Tâlib, Hazret-i Ali'nin peder-i âlîleri, îmânlıdır. Öyle bazı beyinsizlerin, ahmakların konuştuğu gibi değil. Resûlullah'ın pek sevdiği ve Resûlullah'ın müdâfii. Ve İmâm-ı Ali kerremallahu veche'yi Peygamber'in yanına vermiş ve Peygamber'i kendi yanında büyüttmüş, evlâdı gibi, Peygamber'i evlâdından üstün tutmuşdur. Ebû Tâlib Hazretleri, Peygamber sallallahu aleyhi vesellemi, kendi evlâdlarından üstün tutmuş, İmâm-ı Ali'yi de onun yanına vermiş, büyüttüştür. Hattâ diyor ki Cafer-i Tayyâr Hazretleri, "Biz gidiyorduk, Peygamber sallallahu aleyhi vesellem nübüvvetini ilân etmişti, Hazret-i Ali'yi arkasına almış namaz kılıyordu. Babam bana dedi ki, Ebû Tâlib, 'Cafer haydi git Hazret-i Muhammed'in peşine dur da, namaz kıl' dedi babam bana" diyor. Hiç îmân etmese Peygamber'in peşine gönderir mi? Küffâr-ı Kureyş ile temâs ettiği için siyâseten îmânını ketm ederdî. Ama Peygamber'i malıyla, canıyla, her şeyiyle, müdafaa ederdî. Hattâ ölümü esnâsında, evlâdlarını topladı, "Sakın hâ! Hazret-i Muhammed'den ayrılmayınız, O sizi nûra götürecektir" dedi. "Ebû Tâlib îmân etmemiş de filan". Sakın hâ, öyle şeyler konuşmayın. Peygamber'in anası, babası, amcası hakkında böyle konuşulmaz.

Hattâ Cenâb-ı Allah Celle ve Tekaddes Hazretleri, Sûre-i Tebbet'de Ebî Leheb'i kötülüyor. Ebî Leheb Peygamber'in ammisidir. İnsan fazla konuşmamalı, Allah onu nasıl hicvetdiyse sûresinde, nasıl kötilediye o kadar, fazla ileri gitmek doğru değildir. Acaba anlatabildim mi? İmânını kurtarmak isteyen, Peygamber'i kırmamalıdır. Kim Resûlullah'ı böyle diliyle incitirse, eliyle incitirse, onun âkıbeti hayırlı olmaz. Şimdi söyleyeceğim zâten âyet-i kerîme ile. Bir adam, Allah muhâfaza buyursun, ağzından bir kötü söz çıksa Cenâb-ı Hakk'a karşı, yani sebbetse Allah'a, küfür etmek yani senin anlayacağın, tövbesi müstecâbdır, tövbesi kabûl olur. Resûlullah'a bir adam sebbederse, Allah muhâfaza buyursun, tövbesi kabûl değildir. Cenâb-ı hakk böyle şeyden berîdir. Allah cisim değildir, araz değildir. Ama Resûlullah sallallahu aleyhi vesellem, Allah'ın nâmusu gibidir. Sana bir adam hakâret etse, affedebilirsin. Ama karına ya mukaddesâtına tecâvüz ederse, affeder misin! Allah'ın da mukaddesâtı Hazret-i Muhammed'dir. Allah'a karşı yapmış olduğumuz isyânlar misyânlar, bir takım hareketleri Cenâb-ı Hakk affeder, rahmân ve rahîmdir. Fakat nâmus-ı ilâhî, Allah'ın nâmusu olan, Allah'ın mukaddesâtı olan Hazret-i Muhammed'e buğz edenler, ya O'nun hakkında konuşanlar, ya O'nun evlâdları hakkında konuşanlar, onlar, iflâh olmaz. Kim olursa olsun. Anlayana çok şeyler söyledik.

Geldi Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem, yatdılar. Bu sûre-i celîle nâzil oldu. O mahzûniyyetle yatdı Peygamberimiz orada, bu sûreyi Allah indirdi Cebrâil vâsıtasıyla ve Peygamber'e okudu. Şimdi manâ vereceğim ben. Kurân-ı Kerîm'den bu sûre-i celîleye manâ vereceğiz, benim vermiş olduğum manâ ile bunun manâsı bitmiş demek değil.

¹¹⁷⁴ إِنَّا أَعْطَيْنَاكَ الْكِتَابَ. Şimdi, Cenâb-ı Peygamber uyandı tebessüm ederek. Çünkü Cebrâil geldi, bu sûreyi getirdi. Peygamber mahzûn yatdı orada. Çünkü neden? Ebter demişlerdi kendisine. Şimdi vereceğim manâ da böyle denizden bir katre, güneşden bir zerre olarak

¹¹⁷⁴ Sure-i Kevser 1

manâ vereceğim bu "innâ a'taynâ" sûresine. Hem kısa sûre, hem Mim'siz sûredir. İçinde hiç Mim yokdur onun. Mim'siz sûre derler buna.

Vereceğimiz manâ böyle denizden bir katre, yerden bir zerre. Yoksa bunun manâsını bütün kürr-i ard ve semâvât defter olsa, zî-rûh yani rûh sâhibi bütün mahlûkât da kâtip olsa, ağaçlar kalem olsa, yazsalar yazsalar bunun manâsını, mürekkepler tükenir, kalemler kırılır, yazanlar yorulur, sûrenin manâsı bitmez. En kısa sûre bu. Kurân'ın her sûresi böyledir, anlayan için. Anlamayana bir şey yok. "Ben okudum tercüme, sana biz kevseri verdik filan". O senin bildiğin gibi değil. Gökde güneşi bu kadar görüyorsun değil mi? Aslında yedi milyon dünyadan büyük, ama bu kadar görüyorsun. Kurân da bunun gibidir. Uzakdan görüyorsun sen Kurân'ı, içine girdiğin vakitte, işin rengi değişiverir. Bitdi.

Bir de bunun havâssını söyleyeyim size. Hâssasını yani. Unutma. Bir adam sabahleyin namaza kalkamıyorsa, yâhud bir işi var, erken kalkmak istiyor, bu sûre-i celîleyi üç defa okusun ve desin ki, "Ey bu sûreye müvekkel olan melâike! Beni kaldırmazsan namaza, yarın âhirette senden davâcıyım" desin, gelip kaldırırlar. Uyanırsın yani dediğin saatde. Hâssalarından bir tânesi. Acaba anlatabildim mi? Namaza kalkmak istiyorsun, yanında saatin filan yok, bu manevî bir saatdir, bu şekilde kalkarsın. "Ey bu sûreye müvekkel olan melâike! Eğer beni sabah namaza kaldırmazsan şu saatde, âhirette senden davâcıyım" desin, gelip kaldırırlar. Bitdi o kadar. Fazla da konuşmaya gelmez. Ben bunu birisine söyledim, onu karyoladan atmışlar. İsmâil, Allah rahmet eylesin, bizim ihvândan. Tenbîh etmişdim. İsmâil kalkmamış, kalkmayınca, tutup atmışlar karyolasından aşağı. Bu da olabilir yani. Onun için hemen kalkmalı.

Haydi bir Kelime-i Şehâdet getirelim. Eşhedü en lâ ilâhe illallah ve eşhedü enne Muhammeden abduhû ve resûluh. Bir dahi. Eşhedü en lâ ilâhe illallah ve eşhedü enne Muhammeden abduhû ve resûluh. Bir dahi. Eşhedü en lâ ilâhe illallah ve eşhedü enne Muhammeden abduhû ve resûluh. Allah cümlemize bu kelime-i tayyibe ile çene kapamak nasîb ü müyesser eylesin. Bir de salavât getirelim. Allahümme salli alâ seyyidînâ Muhammedin mahtelefe'l-melevân ve teâkabe'l-aserân ve kerrere'l-cedîdân ve'stakbele'l-ferkadân ve bellîğ rûhâhû ve ervâha ehli beytîhî minne't-tahiyyete ve's-selâm ve bârik ve sellim aleyhi kesîrân kesîrân kesîrâ. Ve sallallahu alâ seyyidînâ Muhammedin ve alâ cemî'l-enbiyâi ve'l-mürselîn ve'l-evliyâi ve's-sâlihîn ve alâ melâiketike ve'l-mukarrabîn ve alâ ehli tâatike ecmaîne min ehli's-semâvâti ve ehli'l-aradîn ve rıdvânullâhi teâlâ alâ âli resûlillahi ve ashâbihî ecmaîn. Bi rahmetike yâ erhame'r-râhimîn. Âmîn. Ve'l-hamdülillahi rabbi'l-âlemîn.

Cebrâil geldi bu sûreyi Peygamber'e getirdi. Kısa sûre. İşte vereceğimiz manâ deryâdan bir katre yani denizlerden bir katre farzedin. Yedi bahırdan. Beş büyük deniz var ya, yedi büyük deniz vardır. Beş tâne değil, yedi tânedir o. Senin bildiğin beş tâne denizdir, bizim bildiğimiz yedi tânedir. Seb'ate ebhur, yedi tâne deniz. Ondan bir katredir yani vereceğimiz manâ.

"İnnâ", biz azîmü's-şân, "a'taynâke", sana verdik, "el-kevser", Kevser'i. Kevser'i verdik sana Kevser'i. Bu Kevser'in manâsı nelerdir? Onlardan birkaç manâ vereceğim. Vakit de zâten dar.

Bu Kevser'den murâd, "ismimle ismini beraber andırdım". Nerede "Lâ ilâhe illallah" denirse, orada "Muhammedü'r-Resûlullah" denir. Hattâ bir adam Peygamber'in ismini işitse, "Lâ ilâhe illallah" dese de Peygamber'i tasdîk etmese, yani "Muhammedü'r-Resûlullah" demese, tevhîdi reddolunur. Bir daha söylüyorum. Peygamber'i işitti, peygamber olduğunu bildiği hâlde, inkâr etdi ama "Lâ ilâhe illallah" diyor. Yapdığı tevhîd reddolunur. ¹¹⁷⁵ "إِنَّا أَعْطَيْنَاكَ الْكَوْثَرَ". Kevser'den murâdımız, bir adam Resûlullah sallallahu aleyhi vesellemin ismini işitse, o adam "Lâ ilâhe illallah" dese ama "Muhammedü'r-Resûlullah" demese, "Ben Allah'a inanırım, şerîki nazîri yokdur, birdir" dese, bu adamın tevhîdi reddolunur. Her "Lâ ilâhe illallah" deyişde, her seferinde izhâr etmesen dahi, "Muhammedü'r-Resûlullah"ı düşünmekle mükellefsin kalbinde. Kalbinden öyle söyleyeceksin. "Lâ ilâhe illallah" dedin mi, "Muhammedü'r-Resûlullah"ı düşüneceksin. Onun için ezânda Peygamber'in ismi Allah'ın ismiyle zikrolunur. Her yerde. "Lâ ilâhe illallah Muhammedü'r-Resûlullah". "Eşhedü en lâ ilâhe illallah ve eşhedü enne Muhammeden abduhû ve resûluh". "Lâ ilâhe illallah Muhammedü'r-Resûlullah".

Oku benimle beraber, zarar etmezsin. Tevhîd bu be!

Nerede "Lâ ilâhe illallah" var, orada "Muhammedü'r-Resûlullah" var. Haa Peygamber'i işitmemiş, "Lâ ilâhe illallah" demiş, îmânı makbûldür, müstecâbdır. Çünkü Cenâb-ı Peygamber'e itâat, Allah'a itâatdır. Allah'a îmân, Peygamber'e îmandır. Ama işitip de kasden terketse olmaz. Acaba anlatabildim mi? Çok mühim. Çünkü Allah'a Muhammed kapısından gidilir. Resûlullah'ın kapısı olmazsa, Allah'a gidilmez. Kim ki Bâb-ı Muhammed'den girse, Allah ile buluşur. Bâb-ı Muhammed'den girmeyenler, Allah ile buluşmazlar. Onların ne îmânında zevk vardır, ne amelinde zevk vardır. Amelinde ihlâs yokdur onların, hep ri'yâdır. Hazret-i Peygamber'e inanmayıp, Allah'a inananlar, hepsi, yaptıkları amelleri ri'yâdır başdan aşağı, ihlâsları yokdur. Hüviyyet-i ilâhî Muhammed Mustafâ'dır, sallallahu aleyhi vesellem.

¹¹⁷⁶ "إِنَّا أَعْطَيْنَاكَ الْكَوْثَرَ". "Habîbim Muhammed, senin isminle benim ismini beraber andırdım. Kurân'ı sana verdim". Kurân-ı Kerîm'i. Dünyâ yüzündeki bütün kitapların zübdesi Kurân-ı Kerîm. Yani Tevrat'ın, İncil'in, Zebur'un, yüz suhufun zübdesi, süzülmüşü, esâsı, Kurân'da hepsi. Bir adam Kurân-ı Kerîm'i okudu mu, dört kitâbı, yüz suhufu okumuş gibi ecir alır. Bir harfine en ekall, abdestsiz olarak okursa, on sevap. Bir harfine! Elif-Lâm-Mîm. Elif dedi değil mi, on sevap, abdestsiz olarak. Abdestli olarak namazda okursa, yüz sevaptır. Elif'e yüz sevap, Lâm'a yüz sevap, Mîm'e yüz sevaptır. Abdestli okursa, namazdan hâriç olarak, elli sevaptır. Namazda okursa, yüz sevaptır. Abdestsiz olarak okursa, cünüb değil, namaz abdestsiz okursa. Cünübken Kurân-ı Kerîm okunmaz, elle tutulmaz, ne okunur, ne tutulur. Namaz abdestsiz okursa, bir harfine Cenâb-ı Hakk en ekall on sevap verir, abdestsiz olarak okursa. Abdestli olarak okursa, elli sevap. Namazda okursa, yüz sevap. Onun için namazı îmâm uzatdığı vakitte, sakın kızma imâma, namazı uzatıyor diye. Her harfine, dinleyene,

¹¹⁷⁵ Sure-i Kevser 1

¹¹⁷⁶ Sure-i Kevser 1

okuyana, her harfine, yüz sevap vardır. En ekall. Allah dilerse bir sevabına yedi yüz, yedi bin de verebilir. Ölçüler bu şekildedir.¹¹⁷⁷

Bir bardak suyun ne olduğunu sen biliyor musun? Bilmezsin değil mi bilemezsin. Bilmezsin. Ne vakit mahrûm olursan, o suyun kıymetini o vakit bilirsin. Dışının kıymetini dışın çıkıldığı gün, çürüdüğü gün bilirsin. Gençliğinin kıymetini gençliğinin bitdiği gün bilirsin. Hayâtın kıymetini ölüm gününde bilirsin. Zenginliğin kıymetini fukarâ olduğun zaman bilirsin. Sıhhatin kıymetini hasta olduğun vakitte bilirsin. O Kevser, yarın yevm-i kıyâmetde nâsı Allah ihyâ edecek, kaldıracak, nasıl ilkbaharda yerden mevrûatı bitirdiği gibi. Semâdan güneş insanların beynine yedi mızrak boyu indirilecek. Yalnız enbiyâ ve evliyâullah müstesnâ. Onların âileleri, onlar giyimlidir. Yetim giydirenler, giyimlidir. Yetim doyuranlar, aç doyuranlar, fukarâya yardım edenler, o gün arşın gölgesinde gölgelenecek, onlar susuz değildir. Ondan gayrısı herkes susuz başdan aşağı. Ancak Âb-ı Kevser var. Bütün halk oraya hücum edecekler. Yalnız Âl-i Muhammed'e ihânet edenler hakkında Cenâb-ı Hakk'dan hitâb gelecek, min kıbeli'l-Rahmân, "Onları tard edin Havz-ı Muhammed'den, gelmesinler! Hazret-i Muhammed'in çocuklarına eziyet cefâ edenler, Ehl-i Beyt-i Mustafâ'ya eziyet edenler, onlar gelmesinler havzın kenarına!". Onları reddedecekler. Ondan gayrısı, bütün ibâdullah, bu Havz-ı Kevser'den nasîbdâr olacaktır. Ehl-i îmânın kâffesi. Âl-i Muhammed'e ihânet eden zâlimler, onlar müstesnâdır. Bir de ibâdullahı zulmeden zâlimler. İnsanlara fenâlık yapan kişiler yani.

Müslümanlardan bahsediyorum ben, îmânlı göçdüyse. Çünkü müslümana ihânet, hâinlik yapmak, Resûlullah'a ihânetdir. Resûlullah'a hâinlik yapmak, Allah'a ihânetdir. Hep birbirine bağlı başdan aşağı. Bir mümini tatyîb-i hâtır edersen, bir müslümanın gönlünü hoş edersen, Peygamber senden hoşnûd olur. Peygamber hoşnûd olunca, Allah hoşnûd olur. Bir müminin hakkına tecâvüz eder, onu kırarsan, ona eziyet cefâ edersen, Allah Resûlü sana darılır. Peygamber'e yapmış olursun aynı şeyi. Peygamber'e yapılan da Allah'a yapılmış demektir. Acaba anlatabildim mi?

¹¹⁷⁸ "إِنَّا أَعْطَيْنَاكَ الْكَوْثَرَ". "Sana Kevser'i verdik". "Şefâat-i Kübrâ'yı verdik". Hepsini birer birer, her bir konuştuğum sözü anlatmak için en aşağı iki saat konuşmam lâzım size. "Şefâat-i Kübrâ'yı verdik". "Kurân'ı verdik". "Ashâb-ı Kirâm'ı verdim sana". Ashâb da öyle. Her peygamberin ashâbı vardır, fakat Resûlullah'ın ashâbı gibi hiçbir peygamberin ashâbı yoktur. Evet. "Kumandanlar verdim, kahraman kumandanlar". Denizleri geçdiler, havalarda uçdular, ardı geçdiler, kıtalar aşdılar, ilâ-yı kelimetullahı götürdüler.

Âbâ u ecdâdından öyle gâzîler, öyle kahramanlar gelmiştir ki, biliyor musun sen, Hazret-i Muhammed uğruna kanını dökmüştür. Sen hâlâ bir kurbanı kesmekten kaçınıyorsun, senin âbâ u ecdâdın Allah Muhammed uğruna kendini kurban etmiştir. Evlâdlarını göndermişlerdir, "Haydi oğlum, git şehîd ol" diyor. "Bana şehîd babası desinler". Kadın diyor ki, "Ben gazâyâ gidemiyorum evlâdım", saçını kesiyor, "Atının özengisine benim saçımı tak, muhârebede

¹¹⁷⁷ Efendi Hazretleri Kevser'in diğer manâsına temâs ederek, Havz-ı Kevser'den, Kevser Suyundan bahsederken vaazın bir kısmı maalesef kayda alınamamış.

¹¹⁷⁸ Sure-i Kevser 1

benim de bir cüz'üm bulunsun" diyor annesi. Bizim annelerimiz böyleydi. Sonra korkak, sünepe olduk. Dînden bizi çekdiler. Dîn bizi ihrâc etdi yani biz dînden çekilmedik. Cîfe olduk ortada. Her türlü fenâlık bizde, her türlü kötülük, ihânet, her şey. Birbirimize düşmanız evveliemirde. Böyle şey olur mu hiç! Müslümanlar bir vücûd gibidir. Bir adamın iğneyi soksan parmağına, bütün vücûdu sızlar. Neden? Çünkü bu vücûdun parçasıdır o. Öyle hâle geldik ki birbirimize düşmanız. Sağ kol, sol kola, sol kol, sağ kola düşman. Sağ göz, sol göze, sol göz, sağ göze. Bir vücûdun içerisinde birbirlerini kırmaya başladılar. Müslümanlar bunlar. Koca imparatorluk parçalandı gitdi, şimdi bir avuç toprağımız kaldı, Edirne'den Erzurum'a kadar, onu da düşmana vereceğiz, bu kafayla gidersek eğer. Vallâhi billâhi o medenî olan küffâr-ı hâkisârın sen medeniyetine bakma, senin yüzüne güldüğüne bakma. Gelsin seni öldürür, kemiklerini yakar toprağın içinde. İşte gidin Yunanistan'a. İşte Rumeli'ye gidin bakın, görün. Kabirleri canavarlar gibi, sırtlanlar gibi kazmışlar, âbâ u ecdâdının kemiklerini yok etmişlerdir, yakmışlardır. Ne câmi kalmış, ne medrese, ne tekke, ne türbe. Evvelâ sana hoş görünür, sonra gelir evvelâ senin kafanı koparır. Sana kendine yardım etdirir, sonra der ki, "Kendi milletine, kendi dînine hayrı olmayanın bana hayrı olmaz" der, senin de kafanı kopartır sonra. Acaba anlatabildim mi?

"Öyle kahraman kumandanlar verdim sana habîbim Muhammed".

Yaaa! Âbâ u ecdâdımızı buraya gelip burayı zabt etmeseydi sen şimdi burada oturup vaaz dinlemezdin, ben de sana vaaz edemezdim. Hazret-i Peygamber buyurdu burası hakkında, "İstanbul mutlakâ feth olunacaktır" dedi, emir verdi. Bütün kumandanlar, Resûlullah'ın bu sözüne ittibâen, bu şerefi biz alalım diye, gelip burayı yirmi altı defa muhasara etdiler İstanbul'u. Gazâ yapıldı İstanbul üzerine yirmi altı sefer. En sonunda Hazret-i Fâtih'e nasîb oldu. "Ve le ni'me'l-emîr", Türk kumandanına nasîb oldu. Bizim milletimize nasîb oldu, elhamdülillah. Araplar kaç defa geldiler buraya, kaç defa sardılar İstanbul'u. Nasîb olmadı. Bizim kavmimize Allah burayı nasîb etdi. Böyle kahraman kumandanlar geldiler.

Anlatsam neler var ama hangi birini anlatayım. Paşa kahramanlık yapmış, harb meydanında bir avuç askerle, yedi düşmanı durdurmuş, yedi kralın askerini mağlûb etmiş, sultân tarafından kendisine vezîrlük pâyesi veriliyor, vezîr oluyor yani. Aldığı vakitte berati, pâdişahın irâdesini, "Seni vezîr etdim" diye, ağlıyor paşa. Ne diye biliyor musun? "Ben rütbe-i vezâret beklemiyordum, rütbe-i şehâdet bekliyordum" diyor. "Şehîd olmayı bekliyorduk, vezîr olduk" diyor. "Benim için en büyük şeref oydu" diyor. Çünkü dünyanın vezâreti, musallâya kadardır. Pâdişahlığı, paşalığı, hepsi, oraya kadar. Ondan sonra iş bitdi demektir. Yirmi tâne fakülteden diploma alsan, kabrin içine faydası yokdur. Oraya kadar o iş, bitdi. Geçiyoruz.

"Sana Kevser'i verdik". "Sana Fâtîmetü'z-Zehrâ'yı verdim Yâ Muhammed". Sallallahu aleyhi vesellem. Cenâb-ı Fâtîme'nin bir ismi de Kevser'dir. "Sana Fâtîmetü'z-Zehrâ'yı verdim. Senin zürriyyetin ondan olacak. Öyleyse, ¹¹⁷⁹فَصِّلْ". Sen bana ne yap, namaz kıl, salât et.

Düşün bak, görmüyor musun, bir adam bir adama bir sigara verse, teşekkür etmesi lâzım. Etmezse kaba herifdir o. Yâhud sana yardım etdi adam, sen ona mukâbilinde teşekkür etmezsen kaba bir insansın sen. Mutlaka insan gördüğü bir iyiliğe karşı teşekkür etmesi

¹¹⁷⁹ Sure-i Kevser 2

lâzımdır. Onun için şimdi konuşalım biraz. Meselâ sigarayı sana verene teşekkür var. İnce adamsın sen, çok incese, sana birisi bir sigara verdi, teşekkür ederim diyorsun. Pekala, o sigarayı içmek için sana ağzı veren Allah'a, çekmek için nefesi veren Allah'a teşekkürün yok mu? Hani secde? Sana birisi bir pantolon veriyor, ona secde bile ediyorsun, gördüğün vakitte her sefer ayağa kalkıyorsun. İnsansın çünkü. Peki o pantolonu giymek için Allah sana kış verdi, o kış verene teşekkür yok mu hiç? Soruyoruz. Gözüne gözlük verene teşekkür var, ya gözü verene teşekkür yok mu hiç? Onun için, "فَصَلِّ", Allah'a teşekkür edeceksin, namaz kılacaksın. Namaz kıl. Vücûdan Allah'a teşekkür etmektir namaz kılmak. Mâlen teşekkür Allah'a, zekât, sadakât, yardımdır, hayır hasenât yapmaktır.

"فَصَلِّ", namaz kıl. ¹¹⁸⁰وَإِذْ نَحْنُ, nahr eyle, kurban kes yani. Sana şe'n eden, ¹¹⁸¹إِنَّ شَانِئَكَ هُوَ الْأَبْتَرُ, habîbim Muhammed, ebter odur, onun kökü kuruyacak.

Kim Resûlullah'a buğz ederse onun kökü kurur. Resûlullah'ın zürriyeti yani süadâ yani saîdler, seyyidler ve şürefâ, dünyâ yüzünde her nüfusdan ziyâdedir. Her tarafda seyyid vardır, Âl-i Muhammed'den yani. Onun için Peygamber'e ebter diyenlerin nesli kurumuş, fakat Resûlullah'ın sülâlesi kurumayacaktır. Ümmeti de kurumayacaktır. İlâ yevmi'l-haşrı ve'l-karâr.

Şimdi, kurban buradan Cenâb-ı Peygamber'e emr olunuyor, farz oluyor Peygamber'e, bize vâcib oluyor. Hazret-i Peygamber'i sevenler, Allah'a kulum diyenler, bugün kurban kesmeleri lâzım gelir. Ama tabîî zengin olması şerâitden. Allah'ın hiçbir zorluğu yoktur. Dîn-i islâm'da zorluk yok, zorluğu çıkaran bizleriz. Bak bir daha söylüyorum. Dîn-i islâm'da zorluk yoktur. Zorluğu çıkaran, ulemâ şeklindeki adamlar, ulemâ değil. Benim gibi başına sarık sarmış, ulemâ gibi görünmüş, onlar zorluk çıkarırlar. Peygamberimiz, "yessirû velâ tuassirû beşşirû velâ tüneffirû, siz tebşîr ediniz, halkı müjdeleyiniz, onlara nefret getirmeyiniz, nefret vermeyin. İşleri kolaylaştırınız dîn husûsâtında, zorlaştırmayınız" diyor Cenâb-ı Peygamber. Emr-i Peygamberî bu. Ama biz inâdına zorluk çıkarıyoruz, yani yokuşa sürüyoruz işi. Geçiyoruz.

Zengin olan kimse, kurban kesecek. Hattâ Resûlullah Efendimiz bir de tehdid ediyor, çok ağır bir söz Efendimiz'den. Tehdid ediyor bizi yani. "Hâli vakti yerinde olup da kurban kesmeyen bizden değildir, bizim mescidimize gelmesin" diyor. Acı, acı bir şey. Senin âbâ u ecdâdın bırak kurban kesmeyi, kendi canını kurban vermişdir. Sen de öyle yapacaksın, evlâdıysan eğer. Meşrû evlâdıysan âbâ u ecdâdının, yolunda bulunacaksın. Meşrû evlâdı değilsen, istediğini yap, serbestsin o vakit.

Uyuma! Ne uyuyorsun! Çok uyuyacaksın. Ulan senede iki defa bayram namazına geliyorsun, gelip burada uyuyorsun gene! Hep bu millet böyle uyuyacak mı yani! Ne vakit uyanacaksın yani! Geçiyoruz.

Gene bir hadîs-i şerîflerinde, "Hâli vakti yerinde olup kurban kesmeyen, ister nasârâ, hristiyan dîni üzerine ölsün, ister yahûdî dîni üzerine ölsün". Büyük tehdid var. Onun için

¹¹⁸⁰ Sure-i Kevser 2

¹¹⁸¹ Sure-i Kevser 3

kurban kesmek bizim için ne oluyor, Peygamber'e ittibâen, hâli vakti yerinde olan müminlerin kesmesi vâcib oluyor. Bu vücûbu, Allah'ı, Peygamber'i sevenler, yerine getirirler.

Şimdi, bak, İmâm-ı Ali ne diyor? Bir ufak hadîs okuyacağım size, İmâm-ı Ali'den. "Bir kimse evinden kurban almak üzere yola çıkarsa...". Niyet etdi, kurban almaya gidiyor, mangırı cebine koydu. İyi sakla, çaldırma, düşürme de. "Gitdiği yol kadar her adımına on hasene verilir. On sevap verilir adımına. On seyyiesi kaldırılır. Günahı kaldırılır". O kadar mühim. Söyleyen kim? Sâkî-i Kevser Fâtih-i Hayber Vâris-i Ulûm-i Nebî Ali ibn Tâlib kerremallahu vecheh. Hazret-i Peygamber'den rivâyet ediyor. Her adımına on sevap verilir, on seyyiesi kaldırılır, on derecât ile yücelir, yükselir. O kadar mühim. Pazarlık için sorduğu vakitte, tesbîhâtından sayılır, ibâdet ve tâat sayılır.

Hayvanını aldığı vakitte şerâtin tayîn ettiği hayvanı almalıdır. Meselâ bir sığır hayvanı yedi müslüman iştirâk eder, bir sığır hayvanını kesebilir. Yedi müslüman biraraya gelir. Bir müslüman bir sığır hayvanını kesebilir. Dün akşam sordular, gene onu da söyleyeceğim. Üç müslüman bir sığır hayvanını kesebilir. Sekiz müslüman bir sığır hayvanını kesemez. Yediye kadar müsaadesi var. İster bir kişi, ister üç kişi keser, ister iki kişi keser, ister yedi kişi keser ama sekiz kişi kesemez.

Kurban neden olur? Kebiş yani koyun hayvanından, koç, koyun yani dişisi erkeği. Boynuzu kırık olmayacak, gözü kör olmayacak, sakat olmayacak yani hayvan. Bir takım şartları var. Sonra efendim keçiden olur. Tekesi ve dişisi. Koyunun erkeği ve dişisi, koçu ve koyunu, ondan olur. Deveden, sığırdan olur. Balıktan olmaz. Koca bir hamsi tutmuş Karadenizli, olmaz, kurban edilmez. Hamsiden kurban olmaz. Yâhud bir tâne torik yakalamış, "Efendi bir tânesi iki bin lira, üç bin lira, on bin lira yapıyor" diyor, olmaz. Torikden olmaz. Hindi, olmaz. Tavuk, olmaz. E peki kesiyorlar, tavuk adıyorlar. O nezirdir, hindi kesmek, tavuk kesmek. "Şu işim olursa Cenâb-ı Hakk'a bir tavuk keseceğim, fukarâya vereceğim". Filancaya vereceğim diye değil, Allah'a tavuğu keseceksin. Kurbanını Allah'a keseceksin, sevabını ona bağışlayacaksın. "Yâ Rabbi, şu işim olursa, bir tavuk keserim". O nezirdir o. Beş kuruş, yirmi kuruş verir gibi yani. On lira sadaka verir gibi. Kurban olmaz. Acaba anlatabildik mi? Yahudilerde kurban olur tavukdan ama bizde olmaz. Müslümanlarda öyle şey yok. Ama tavuk, hindi, kaz, ördek gibi bunlar, nezir olur. Kesilir, fukarâya verilir, yesin diye. Sadakadır. Acaba anlatabildim mi?

İkincisi. Kurban etinden herkese verilebilir. Komşun dînsizmiş. Verirsin. Sen bakma verilmez dediklerine. Sadakadır çünkü. "Amân sakın hâ, kedilere köpeklerle yedirmeyin parçasını". Hayır! Yedireceksin. Kedi de yiyecek, ciğerinden, barsağından, köpek de yiyecek kemiğinden. Hani bazı ahmaklar var böyle, hayvanları kovuyorlar, toprağa gömüp çürütüyor, vermiyor kimseye.

Kurban üç parçaya taksîm edilir. Keserken "Bismillah" demesi şarttır. "Bismillahi Allahuekber". Keserken, "Bismillahi Allahuekber" demesi şarttır. Keskenden sonra üçe taksîm edilir. Artık senin mürüvvetine kalmış, servetine göre, iki kesersin, üç kesersin, birden aşağı olmaz. "İki kişi bir olalım, bir kurban keselim". Olmaz. Bir kimse, bir kurban keser. Sığır, deve müstesnâ. Onlar yedi kişi. Ondandır gayrısı olmaz. "İkimiz bir araya gelelim, bir koç alalım, kurban keselim". Olmaz. Bir kişiye bir kurban olur. Hayvanı aç bırakmamalı. Bıçağı

göstermemeli. Eziyet cefâ etmemeli, kör bıçakla kesmemeli. Gözü bir şeyle bağlanır hayvanın, iltifâten getirirsin yatırırın kibleye karşı, "Bismillahi Allahuekber" diyerek kesersin. Keskin bıçak olacak. Ve kesmesini bilmeyen mundar eder hayvanı. "Bismillahi Allahuekber". Sonra soyduktan sonra üçe ayırırın. Kemikleriyle derisini fukarâya, et kısmını kendin alır, kavurur koyarsın küpe!

Cenâb-ı Hakk demiş ki Hazret-i Mûsâ'ya, "Yâ Mûsâ, sana hazîne-i ilâhiyyemi göstereyim mi?" demiş. "Göster Yâ Rabbi" demiş. Bir de hazîne-i ilâhî açılmış ki ne görsün! İçerisinde kıcı delik bir pantolon, altı patlak bir kundura, kuru bir ekmek, ekşimiş bir yoğurt, kokmuş bir et. "Yâ Rabbi, bu ne bu?". "Kullarıma ben tâzesini iyisini veririm, onlar bana bunu verirler" demiş. Çünkü fukarâya verilen sadaka, Allah'ın eline veriliyor demektir. Acaba anlatabildim mi? En iyisini vereceksin. Seve seve vereceksin, sevdiğini vereceksin. Seve seve. "Ben bunu yiyemiyorum, fukarâya vereyim". Olmaz öyle şey! Yani böyle canının çektiği şeyi fukarâya vereceksin. ¹¹⁸² لَنْ تَنَالُوا الْبِرَّ حَتَّى تُنْفِقُوا مِمَّا تُحِبُّونَ. Sevdiğini vermedikçe sevdiğine nâil olamazsın.

Üçe bölünecek kurban. Bir kısmını çoluğuna çocuğuna. Bir kısmını konu komşuna. Bir kısmını fukarâya. Üçe ayrılacak, üç parçaya. Her parçası yedi parça olmalıdır. Üçe ayrılıp, yedi parça edilir. Verdiğin bir şeye yarasın yani. Verdiğin şey doyursun. Vurdu mu öldürmeli adam. Verdi mi doyurmalı.

Ben küçük molla'ydım. Bir hocaefendi hazretleri çağırdı beni kurban kesmeye, "Gel et vereyim sana molla" dedi. Gitdim. Bekledik böyle kedi bekler gibi etin karşısında. Hocaefendi kurban kesildikten sonra bize şöyle şu kadar bir et verdi. (Efendi Hazretleri mübârek eliyle etin ne kadar küçük olduğunu gösterdiler). ¹¹⁸³ فَمَنْ يَعْمَلْ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ خَيْرًا يَرَهُ ama nasıl doyar insan onunla. Şu kadar bir şey verdi bana. Neyse, bir şey demedik. Allah indinde makbûl olsun inşaallah. Allah ona daha çoğunu versin âhiret âleminde. Yani insan verdiği vakitte, doyurmalı.

Bir yetîme bir elbise alıyor, güzel. Ayakkabıyı almıyor. Alsana ayakkabı da altına. İçine bir frenk gömleği al. Orada bin lirayı sarfeder, beş kuruşu hesâb eder. Li hikmetillahi teâlâ böyle.

Kaç tâne yetîm giydirdin? Sordum. Kaç yetîm giydirdin? Parası olanlara söylüyorum, paran senin paran değil. Kalacak yakında. Sevmediğine kalır hem de. İşin felâketi orada. Sevdiğin yese mesele yok. Sevmediğine kalır. Kaç tâne yetîm giydirdin? Soruyorum. Kaç tâne ağlayanın gözyaşını sildin? Bayram sabahı bu sabah. Birçok evlerde çocuklar ağlıyorlar. Elbise alamadı babası, annesi. Fukarâ çünkü. "Baba ben de isterim" diyor. "Anne ben de isterim" diyor. Alamayınca ne yapsın anne baba, ciğerleri kan oluyor. Sen yetîm olarak büyüdün mü? Bilmezsin sen yetîm olmayınca. Damdan düşmeyen hâlden bilmez. Fakîr olmayan, fakîrin hâlden anlamaz. Allah onun için orucu farz etmiştir bize. Aç duralım ki açın hâlden bilelim. Susuz kalalım ki susuzun hâlini bilelim. Pâdişâh da oruç tutacak, sultân da. Diyecek ki, "Haaa demek ki açlık buymuş. benim milletim böyle açmış". Kış gününde pencereleri açacaksın. Oturacaksın böyle o cereyanda. Hemen nezle olursun değil mi? Öyle fukarâ var ki, evinin camının penceresi yok, öyle oturuyor. Bir gün paltosuz soğuk havada çık

¹¹⁸² Sure-i Âl-i İmrân 92

¹¹⁸³ Sure-i Zilzâl 7

sokağa, karlı havada. Niye? Paltosuz gezen Ümmet-i Muhammed'in soğuk acısını tat bakalım, gör haydi. Yoksa sobanın başında, "Allah bizi doyurdu, fukarâyı da doyursun". Olmaz! Allah kul elinden verir. Allahu Teâlâ gökden sofra indirmez. Hazret-i Îsâ'ya bir defa indirmiş nasıl olduysa. Dervîşlere iner, dervîşler Fâtîha memleketinde yaşarlar, Allah verir. Âmennâ ve saddaknâ. Neyse geçiyoruz.

Üçe ayıracaksın.

Cemaatden namaz vaktinin geldiğini ihtâr eden birileri çıkınca Efendi Hazretleri buyurdular ki:

Ne oldu, neymiş? Ben sizi her gün bulamıyorum böyle burada. Ben bugün öğlene kadar anlatacağım bunu, niyeti bozdum. Vakit geldi demene lüzûm yok, ben vakti bilirim. Sen bana vakti öğretme. Benim saatim daha doğru, ayarlı. Her gün ben sizi burada bulamıyorum, bugün yakaladım ben sizi, öğlene kadar konuşacağım. Bakdık öğlen vakti geldi, Bayram namazını kılamadık, yarın gelirsiniz, yarın kılarız. Câiz. Dört gün kılınır. Ramazan Bayramı üç gün, Kurban Bayramı dört gün.

Üçe ayıracaksın. Bir kısmını fukarâya, bir kısmını kendi evine, çoluğuna çocuğuna. Bir kısmını da konu komşuya vereceksin. Şunu da söyleyeyim size, bir adam kesse kurbanını da kavurma yapsa, câiz olur ama lezzetli olmaz. Ecirsiz olur, sevapsız olur.

İnsanın çoluğunu çocuğunu doyurması da sadakadır. Babalar! İskele babalarına söylemiyorum, babalara söylüyoruz. Bir de baba var, iskele babası. Kazandığın para senin hakkın değil hepsi, sana onun üçde biridir. Üç yüz lira kazandınsa günde, yüz lirası senin, iki yüz lirası çoluğun çocuğun hakkıdır. Başka yere sarfedemezsin yani dışarıda. "Ben kazanıyorum, ben harcarım". Öyle şey yok. Senin boynunda olan evlâdlarının hakkıdır. Onun için meselâ bir adam malının hepsini tasadduk edecek, olmaz. Resûlullah râzı olmadı. Bir sahabe geldi Peygamber'e, dedi, "Yâ Resûlallah, ben malımın hepsini vermek istiyorum". "Olmaz" dedi. Yarısını vermek istiyorum". "Olmaz" dedi Peygamber. "Üçde birini?". "Ver" dedi, "hakkın senin çünkü o". Bitdi o kadar.

Kurban kanı da yere döküldüğü vakitte, düşdüğü ânda, kurbanı kesdirenin bütün günahları affolur. Kul hakkı müstesnâdır, hayvan hakkı müstesnâdır. Allah'a olan borçların, günahların vardır, onlar affolur. Ondan gayrı, kimin malını aldınsa vereceksin, kime vurdunsa gidip diyeceksin ki, "Ben sana vurdum, senin malını çaldım, aldım, bana hakkını helâl et. İster ödeyeyim, ister çalışayım". Söyleyeceksin hem de böyle. Bir de yutdurma yapıyorlar. Senin malını alıyor, geliyor, "Efendi bana hakkını helâl et", "Peki helâl olsun". Gitdi. Olmaz öyle şey. Söyleyeceksin. Yutdurma yok, yutdurmaca. Ben yutarım ama Allah yutmaz, senin anlayacağın. Bir yutdurmaca var, "Hakkını bana helâl et" filan. Benim malımı götürmüş, vermiyor, "Helâl olsun" dedim, gitdi. Kendi kendini kandırırsın sen. Söyleyeceksin, "Senin ben paranı almışdım, ya çalmışdım. Şimdi bu para bende yok, ben yedim bunu. Ya bana hakkını helâl et, ya ben sana çalışayım. Yâhud ne dersen onu yapalım". Böyle. "Senin aleyhinde konuşmuş idim". "Senin iffetin hakkında konuşmuşdum". "Kalabalıkda seni zemmetdim, olmadık şeyleri söyledim, bana hakkını helâl et". Hattâ iftirâ etdinse cemaate söyleyeceksin, "Ben filanca hakkında böyle konuşmuşdum, ben yalancıyım, o adamda böyle sıfat yokdur, edebsizliği ben yaptım, ben iftirâ etdim ona" diye. O müfterîlerin yüzleri hepsi

mahv olacak kıyâmet gününde. Allah domuz sıfatında kaldıracak kabirlerinden. Hem bu dünyâda da sen bunu görebilirsin, görsen.

*Mûtû kable en temûtu sırrını fehm eyleyen
Haşrı neşri gördü bunda nefha-i sûr olmadan*

Ahmaklığa lüzûm yok.

Yâ Rabbi, bizi bugün buradan mahrûm gönderme. Bütün huccâc-ı müslimîn şimdi, hepsi Mine'ye indiler Arafat'dan. Allah'ı zikrederek, tevhîd ederek Mine'ye indiler sabahleyin. Kurbanlar kesilecek şimdi Mine'de. Bütün hacıların da Allah'ın farzı olan hac ibâdetinin ikmâl olduğu gün bugün. İnşâallah biz de bu mescidlerde toplanarak Allah'ın beytinde, oraya iştirâk ediyoruz, Allah aynı sevabı bize ihsân edecek. Meselâ bugün kalbleri yanan ibâdullah var, "Âh hacca gidemedim, varamadım, hiç gidemedim, gidenler gitdi, biz gidemedik, fakîriz" diye söyleyenlere müjde olsun, böyle âh ediyorlarsa vallâhi billâhi hacı yapmış gibi Allah defterlerine hacı kaydedecektir. Onun için âh u vâh etmeli insan, "keşke gitseydim" diye. Yok, fukarâ, gidememiş, ama âh ediyor. Çünkü kâle'n-nebiyyü aleyhi's-salâtü ve's-selâm, "niyyetü'l-müminü hayrun min amelihî, müminin niyeti amelinden hayırlıdır". Münâfıkın ameli, niyetinden hayırlıdır. Onun için böyle âh edenler, yani "Bu sene gidemedim hacca" diyenler, gözyaşı dökenler, bilsinler ki hac sevabını alırlar.

Hem de Ümmet-i Muhammed'in fukarâsının hacı, Cuma namazıdır, Bayram namazıdır, Cuma namazıdır. Cuma namazını kılan müminler, parası olmayanlar yani, her Cuma hac yaparlar. Sen gönül hacı yap, gönül kabesini tavâf eyle. Tabîî oralara pek dışınız geçmeyeceği için konuşmuyorum sizinle. Gönül kabesini tavâf eyleyin. Gönül yap yani, gönül! Kalb kırma! Kalb, sırçadan incedir, hemen kırılır. Kalb kırma, gönül kabesi yap, gönül tavâf eyle. Gönül yap, ağlayanın gözyaşını sil. Kaç kişinin gözünün yaşını sildin? Kaç tâne kırık kalbi tatmin etdin? Soruyorum sana. Kalb kırdın mütemâdiyen. Anneni kırdın, babanı kırdın, akrabânı kırdın, konunu komşunu kırdın, kırdın, kırdın. Onun için hemen bugün kırgınlıkları terk edeceksin, barışacaksın, ölmüşlerini hatırlayacaksın, onlara Kurân okuyacaksın, fukarâ-i müslimîni kapından mahrûm göndermeyeceksin. Ve dargınlar barışsınlar. Barışma günleri bu günler.

Yâ Rabbi, bizi buradan dağılmadan huccâc-ı müslimînin ecirlerine dâhil eyle. Arafat'ında vakfeye duran, Müzdelife'nde vakfede bulunan, Mine'nde kurban kesen, Kabetullah'ı tavâf eyleyen ibâdullahın ibâdet ve tâatına bizi idhâl eyle. Huzûr-ı Muhammedî'ye vararak, "Es-salâtü ve's-selâmu aleyke Yâ Resûlallah, es-salâtü ve's-selâmu aleyke yâ habîballah, es-salâtü ve's-selâmu aleyke yâ seyyide'l-evvelîne ve'l-âhirîn" diyerek, Resûlullah'dan şefâat bekleyen ve Resûlullah'ın şefâatine nâil olan zümreye dâhil eyle. Hazret-i Peygamber'i bir adam ziyâret ettiği vakitte, Resûlullah diyor ki, "Beni kim ziyâret ederse, ona şefâatim vâcib oldu" diyor. "Şefâat Yâ Nebiyyallah" dedin mi Türbe-i Saâdet'in önünde, "Şefâatim sana müstehaktır, sana şefâat etdim ey benim ümmetim" diye Cenâb-ı Peygamber selâm verir. Allah bunu bize nasîb etsin. Ve giden huccâc-ı müslimîni ve ziyâret-i Muhammed'de bulunan hacıların eciriyle Allah bizi me'cûr etsin, buradan dağılmadan da mağfûrîn zümresine dâhil eylesin.

Bak kardeşlerim, düşününüz. Bu kabristanda yatan ölüler, onlar da bizim gibi insanlardı. Onlar da bayram günleri gördüler, acı günler gördüler filan. En nihâyetde oraya varıp karâr eylediler. Hepimizin gideceği o taraftır. Akli başında olanlar bundan ibret alırlar ve Rabbü'l-âlemîn'e kullukda tembellik etmezler. Hemen tövbe istiğfâr ederek Cenâb-ı Hakk'a ibâdet ve tâata sarıl, insanlığa hizmet et, mahlûkât-ı ilâhiyyeye merhametli bulun. Devletine, milletine, mutî ol, itâatkâr ol. Büyüklerine hürmetkâr, küçüklerine şefkatli ol. Allah seni iki cihânda azîz eylesin. Lillahi Teâle'l-Fâtîha!

İFTİRÂK

*Varsam Hicâz illerine
Düşsem Ka`be yollarına
Lebbeyk diyen dillerine
Kurbân olsam kurbân olsam*

*Mîkâtında ihrâm giysem
Beytullah'da ikrâm görsem
Hak Resûl'e selâm versem
Mihmân olsam mihmân olsam*

*Tavâf etsem yana yana
Zemzem içsem kana kana
Hakk ismini ana ana
Giryân olsam giryân olsam*

*Safâ'sında safâ sürsem
Merve'sinde mürüvvet görsem
Hâtim'ine yüzüm sürsem
Hayrân olsam hayrân olsam*

*Hacerü'l-Esved'e varsam
Mültezim'de biraz dursam
Hakk'ın rızâsını sorsam
Burhân olsam burhân olsam*

*İbrâhîm'in makâmında
İsmâîl'in mekânında
Bâb-ı Şeybe'nin yanında
Seyrân olsam seyrân olsam*

*Arafât'da vakfe etsem
Cebelü'r-rahme'ye yetsem
Mescid-i Nemre'ye gitsam
Uryân olsam uryân olsam*

*Müzdelife şânı yüce
Kalsam anda ben bir gece
Meş'ari'l-harâm'da nice
Devrân olsam devrân olsam*

*Mine'de üç gece yatsam
Kurbân kesip saçım kırxsam
Üç Cemre'ye taşlar atsam
Peymân olsam peymân olsam*

*Aşkî kabe sende asıl
Her murâdın oldu hâsıl
Olmak için Hakk'a vâsıl
İrfân olsam irfân olsam*

Kurban Bayramı Vaazı

6 Eylül 1984

Sallû alâ şefî'-i zünûbinâ Muhammed

Sallû alâ tabîbi kulûbinâ Muhammed

El-Evvelü Allah El-Âhirü Allah Ez-Zâhirü Allah El-Bâtınü Allah

Hayrihî ve şerrihî minallah

Men kâne fî kalbihî Allah ve mu'inuhû ve nâsıruhû fî'd-dâreyni Allah

Hakk Teâlâ ve Sübhânehû Hazretleri, bizleri bu mescide, buraya tevîkiyle cem ettiği gibi yarın ¹¹⁸⁴"yevme tüble's-serâir"de yani kıyâmet gününde, öteki âlemde, Hazret-i Peygamber'in, Resûl-i Ekrem'in, Resûl-i Efham'ın, Hazret-i Muhammed sallallahu aleyhi vesellemin Livâ-i Hamd ile isimlenen sancağı var ki cümle enbiyâ, bütün peygamberler, o sancağın altına toplanacak, onun altına kim girerse, selâmet, felâh ve necâtda, ondan gayrı yere toplananlar, biraz zahmetli, müşkil, Allah bizi buraya böyle tevîkiyle cem ettiği gibi orada rahmetiyle, keremiyle, lutfuyla, Habîbi Muhammed'in sancağı altına cem eyleye.

Vaktimiz dar olduğu için, sizi fazla oyalamayalım, birkaç söz söyleyelim, kâfi gelecek.

Biliyorsunuz ki bugün Kurban Bayramıdır. Bu kurban bayramının sebebi, kurban kelimesi, kurbiyyetden, yakınlıktan gelir, Halîlullah'ın, Allah'ın halîli, sevgilisi, dostu olan İbrâhim Halîl'in kendi oğlu, ciğerpâresini Allah yoluna kurban etmesini ahd edip ve o gün o sözünü yerine getirmesinden kinâye olarak. Ümmet-i Muhammed'e de kurban kesmek vâcib olmuş. Ve Resûl-i Ekrem'e de Cenâb-ı Allah Kurân-ı Kerîminde, yani Efendimiz'e hitâben ve ona hitâben bize hitâb, Peygamber'in şahsiyetinde, "venhar" âyetiyle, "kurban kes", "kan dök, kurban kes" âyetiyle emr ü fermân buyurmuş.

O günü tesîd ediyoruz bugün ki, islâmın rûknünden bir rûkûn. Hac ibâdeti aynı zamanda. Bak görüyorsun ya, gazetelerde yazıyor, elhamdülillah. Eskiden yazmazlardı gazetelerimiz, şimdi gazetelerimiz de yazıyor, serbest serbest böyle. Ümmet-i Muhammed şimdi hepsi Mine'de toplandılar, Arafat'dan Müzdelife'ye, Müzdelife'den Mine'ye indiler ve kurbanlarını kesecekler onlar da şimdi hazırlanıyorlar orada. Şimdi bunun sebepleri.

Bu İbrâhim Halîlullah, Peygamberimiz'in ceddî, dedesi. Bizim de büyük babamız. Türklerin de büyük babası. Onun için eski paralarımızda bizim, Kantûrâoğulları, Kantûrâçocukları diye

¹¹⁸⁴ Sure-i Târik 9

yazılırdı paraların üstüne eskiden, Türk paralarının üstüne, Benî Kantûrâ. İbrâhim Halîlullah'a kız vermişiz, eniştemiz oluyor bizim. Yani Türklerin eniştesi oluyor. Resûl-i Ekrem'in de cedd-i a'lâsı. İki evlâdı olmuş, birisi İshak, biri İsmâil. İsmâil'den Resûl-i Ekrem dünyâyâ gelmiş. O sülâleden yani o şecereden. İshak'dan da Benî İsrâil, Yakûb aleyhisselâm ve onun oğulları.

İbrâhîm Halîl diyoruz. Halîl, dost manâsına. Niçin halîl demişler? Halîl kime derler? Ben söylemişdim bizim ihvânımız bilirler ama belki unutmuşuzdur, tâzelemek daha hayırlıdır. Halîl, istediğini dostundan alan demektir. Senin dostun kim bakayım? Filanca kimse. İstedığın vakitte bir şey, sana veriyor mu, men etmiyor mu, reddetmiyor mu, seni mahrûm etmiyor mu, senin dostundur o. Buna halîl derler, senin anlayacağın. Kendine bir dost edindin, bir ihtiyâcın var, gitdin ondan istedin, seni kapısından boş çevirmiyorsa, senin dostundur o. Sana misâlini veriyorum. Halîl, dostundan istediğini alan. Hazret-i Muhammed sallallahu aleyhi vesellem habîb, sevgili. Sevgili de istemeden alan. Biri isteyerek alıyor, reddolmuyor, birisi istemeden veriliyor. Onun için Kurân-ı Kerîm'de meselâ Hazret-i Mûsâ aleyhisselâm diyor ki, ¹¹⁸⁵ رَبِّ اشْرَحْ لِي صَدْرِي وَيَسِّرْ لِي أَمْرِي * وَأَخْلَلْ عُنْدَهُ مِنْ لِسَانِي * يَقْفَهُوا قَوْلِي ¹¹⁸⁵, Yâ Rabbi benim sadrımı şerhet, lisânımdan tutukluğu gider, her işimi kolaylaştırdır" diyor, Resûl-i Ekrem'e gelince, Allahu Teâlâ, ¹¹⁸⁶ أَلَمْ نَشْرَحْ لَكَ صَدْرَكَ , senin biz sadrını şerhetmedik mi?". Bak, demek ki istemeden vermiş Cenâb-ı Peygamber'e. Çünkü habîb. Hazret-i Muhammed habîb.

Şimdi, bu Halîlullah İbrâhim Peygamber bin tâne koç kesmiş, Allahu Teâlâ yoluna, bin tâne koç!

"Böyle kesenler var mı Efendi, bu şekilde?". Var ya, neler var öyle, Allah'ın ne kulları var. Allah ile gizli sohbet edenler, Allah ile gizli gizli sevişenler, ne kullar var, bilemezsin ki. Başlarına bayrak asmazlar. Göğüslerine yafta da yazmazlar böyle. Öyle sevgililer vardır.

İbrâhim Peygamber, o halîlullah o. O dostların serdârı, ekremi, dostların. O sancağı o tutacak, halîllerin. Habîblerin sancağını da Hazret-i Muhammed. Livâ-i Hamd. Onun altında toplanacağız inşaallah, cümle enbiyâ, bütün peygamberler. Çünkü Şefâat-i Kübrâ Makâm-ı Mahmûd'un sâhibi Hazret-i Muhammed'dir, Peygamberimiz.

Efendiler! Hiçbir zaman Hazret-i Peygamber'i ismiyle çağırmak doğru değildir, altında sıfatını söylemek lâzım gelir. Peygamber'i ismiyle çağırırsak, böyle birbirimizi çağırır gibi, yaptığımız ibâdetler habt olunur, bâtil olur yani. Resûl-i Ekrem'e hürmet lâzımdır. Onun için ezân okunurken radyonu aç, televizyonunu kesme filan, olmaz öyle şey! Bütün ibâdetler gider gürültüye. Tamam, halâs, bitdi o kadar. Bâtil olur yani. Resûl-i Ekrem'e hürmeti bu millet ne vakit ki unuttu, Allah izzetini aldı müslümanların. Ne vakit Resûlullah'a hürmet etdiler, izzet etdiler, Allah bütün dünyâyı onların emri altına verdi.

Kalkdı sonra bazı beyinsizler böyle, "Muhammed de benim gibi adam". Peygamber'le bir olur mu senin gibi adam! Sen kim oluyorsun! Resûl-i Ekrem, Allah'ın nûrundan halkolunmuş, bu kâinât Hazret-i Muhammed için halkolunmuşdur, sallallahu aleyhi vesellem. İsmiyle böyle anıyorum da gençlerimiz var, öğrensinler diye söylüyorum. Allah beni affetsin. Yoksa Resûl-i

¹¹⁸⁵ Sure-i Tâ-Hâ 25-28

¹¹⁸⁶ Sure-i İnşirâh 1

Ekrem'in ismini ağzıma almaya korkarım. Bir hakâretde bulunurum da bütün amellerim habt olur diye. Hürmet lâzımdır.

Şimdi, bin koyun, bin koç kesmiş İbrâhim Peygamber.

Bana haber verin siz, ben dalarım çünkü konuşmaya. Kaç dakîka kaldı?

Cemaatden birisi "Sekiz dakîka var Efendim" deyince, Efendi Hazretleri buyurdular ki :

Dakîkası dakîkasına olması şart değil, biraz fazla geçirebiliriz, ziyân etmez, zarar etmezsin yani. Sonra olmaz değil, öğlene kadar kılınır yani. Sana haber vereyim. Bugün olmazsa yarın kılınır öğlene kadar. Yarın olmazsa, öbür gün öğlene kadar kılınır, Bayram Namazı. Ben biraz fıkıh bilirim. Ben sizi her dâim böyle kalabalık bulamıyorum, yakanızdan yakaladım şimdi sizi burada, bugün olmazsa yarın, yarın olmazsa öbür gün gelirsiniz, ben kıldırırım size Bayram Namazını.

Şimdi, bin koyun, bin koç kesmiş İbrâhim aleyhisselâm, bin koç, Allah yoluna. O vakit de bin koç kesmek senin bildiğin bu şekilde değil, böyle kesmiyorlar. Dağ başına koyuyorlar, gökden ateş iniyor, kabûl olan kurbanları yakıyor. Eğer kabûl olmazsa yakmıyor. Yaaa! Bir de o var. Şimdi Cenâb-ı Allah onu Ümmet-i Muhammed'e gizledi. Kurban kesiyoruz, Allah kabûl etdi mi etmedi mi, bilmiyoruz, gizli. Düşün ki bir de kurbanını kesemiyorsun, herkesçe malûm oluyor ki, senin kurbanın kabûl olmadı. Rezâlete bak! Allah setrediyor Ümmet-i Muhammed'e, Allah'ın bize büyük lutfu var. O devirde bir adam suç işlese, hırsızlık yapsa, alnına yazılırdı, hırsız bu adam diye. Ya bir kötülük yapsa meydana çıkardı kötülüğü. Yâhud Allah şeklini değiştirirdi, domuz yapardı sabahleyin. Akşam adam, sabahleyin domuz. Ama Ümmet-i Muhammed'e, Cenâb-ı Hakk Hazret-i Peygamber'e olan muhabbetinden dolayı, bunu gizledi. Ameller dönüyor şimdi bizde. Bâtın kısmı yani amel kısmı dönüyor.

Üç yüz sığır, yüz deve kurban etdi İbrâhim Peygamber. Düşün! Bir seferde. Çok zengindi. Köpeklerinin tasmalarını altından yapmışdı. Kıymet vermezdi altına.

Hattâ melekler dediler ki, "Yâ Rabbi, nasıl olur, sen kullardan kendine dost, halîl seçdin?" dediler. "Gidin imtihan edin" dedi. İnsan şeklinde geldiler, dediler ki, "Allah'ı seviyor musun yâ İbrâhim?", "Bir kerre ismini anın, bu sürünün üçde birini size vereyim" dedi. Büyük bir sürü, üç bin aded koyunu var. "Lâ ilâhe illallah" dediler, verdi, üçde birini. Dedi, "Bir daha Allah'ı tevhîd edin, Cenâb-ı Hakk'ın ismini anın, üçde ikisini size vereyim". Etdiler, gene verdi. Dedi ki, "Bir daha Allah'ı tevhîd edin, hepsi sizin olsun" dedi. O vakit melekler şaşırdılar. Ve hepsini verdikten sonra dediler ki, "Biz seni imtihana geldik yâ Halîl, Allahu Teâlâ bizi sana imtihana gönderdi, imtihanı verdin. Aldığımız malları geri veriyoruz". "Yooook, ben verdiğimi geri almam" dedi. Ne olacak? İşte o vakit vakıf tesis etdiler. Hakk Teâlâ buyurdu ki, "Vakıf yapınlar, gelen geçen İbrâhim Halîlullah'ın malından yesin, içsin". Fukarâlar, yani garîbler. İlk vakfı, İbrâhim aleyhisselâm yaptı. Vakıf, vakıf! Onun için, "ittekû vâvât", vakıf dan çok kork! Aman hâ! Vakıf meselesi çok mühimdir, oyuncağa gelmez. Bu kadar, bugün size fazla konuşamam ki burada, o kadar olur.

İbrâhim aleyhisselâm böyle yapınca, herkes teaccüb etdi, "Bin koç, üç yüz sığır, yüz deve, nasıl olur?" filan deyince, Hazret-i İbrâhim dedi ki, "Allah bana bir evlâd verseydi, erkek

evlâd, halîlim uğruna onu da kurban ederdim" dedi. "Hem de kendi elimle, ateşe koymazdım, bıçakla keserdim kafasını". dedi. Onun üzerine Cenâb-ı Hakk ona İsmâil Peygamber'i verdi, İsmâil aleyhisselâmi. Bak, o da peygamber, peygamber oğlu peygamber. Resûl-i Ekrem'in ceddî.

Peygamberimiz diyor ki, "ene ibnû'z-zebheteyni, ben iki kurban çocuğuyum" diyor. Bir, İsmâil Peygamber kurban olmak için yatırıldı, bir Cenâb-ı Peygamber'in babası Abdullah da öyle, kurbanlık için yatırıldı. Mesele oldu, dedesi ahd etdi, Abdullah'ı kurban edeceğim diye, Cenâb-ı Peygamber'in babasını, sonra develere kur'a atdılar, beş yüz deveye kadar Abdullah'a çıktı kur'a, beş yüzüncü devede develere çıktı, beş yüz deve kesdi, Cenâb-ı Peygamber'in dedesi Abdülmuttalib Hazretleri, beş yüz deve. Öyle kurtardılar işi. İşte onun üzerine insanların şeriatda kisası, kisas yapıldı mı, beş yüz devenin mikdarıdır kisas. Beş yüz devenin bedeli verilirse, kan sâhibi de râzı olursa, barışdırılır. Geçiyoruz.

Ve Allah İsmâil'i verdi İbrâhim aleyhisselâma. Fakat İbrâhim aleyhisselâm nezrini unuttu. Malûm ya, insan cinsinden. Fakat halîl.

*Muhammedün beşerün lâ ke'l-beşeri
Bel hüve yâkûtün beyne'l-haceri*

Manâsı şu. Peygamberler de insan ama kaldırım taşıyla zümrüd, yâkût taşı bir mi? O da taş, o da taş. Biz kaldırım taşı onlar zümrüd, yâkût gibi. Acaba anlatabildik mi? Onlar da insan ama aramızdaki fark o.

İsmâil altı yedi yaşına vardı, bir Zilhicce'nin yedinci günü akşamı, sekizinci gecesî, rüyâsında Hazret-i İbrâhim'e dediler ki, "Ûfu nezrek yâ İbrâhîm, nezrini îfâ et". Kalkdı, "Nedir benim nezrim?". Unutmuş nezrini. İnsan ya, beşer, bazan şaşar. Allah ne diyor Kurân'da bak şimdi ¹¹⁸⁷رَبِّ هَبْ لِي مِنْ الصَّالِحِينَ . yâ Rabbi bana bir sâlih evlâd ver" dedi İbrâhim Peygamber. "Bir evlâd verirsen, o sâlih evlâdı, bana mutî dahi olsa, senin yoluna keserim" dedi. Allah yoluna.

Efendiler! Laf aramızda yalnız İbrâhim Peygamber çocuğun Allah yoluna kurban etmedi, hepimizin evinden kurban var. Şehîdler kurbandır. Babalarımız evlâdlarını göndermedi mi muhârabeye, ilâ-yı kelimetullah için, Allah için, Muhammed için. Silahlandırıyor, cebine harçlığını koyuyor, gözlerinden öpüyor, duâ ediyor, "Haydi evlâdım, Allah seni muzaffer etsin", düşman üzerine ilâ-yı kelimetullah için gönderiyor. Hangi hâne var şehîdsiz, soruyorum sana, hep kurban verdik. Hattâ annelerimiz beşiği sallarken, "Oğlum uyusun da büyüsun şehîd olsun, şehîd annesi olayım" diye ninni çağırırlarmış annelerimiz. Çocuğu askere giderken saçlarını kesermiş annelerimiz, çocuklarının özengilerine bağlarlarmış. Niye biliyor musun? Kâfirle cihâdda vücûdumuzdan bir nesne bulunsun diye. Annelerimiz, haminnelerimiz. İslâm dîni öyle yayıldı, öyle fedâkârlıkla. Onun için her evde şehîd var. Meselâ bizde bu son devirde elhamdülillah yedi tâne var kurban. Birinci cihân harbinden ikinci cihân harbine kadar, yedi tâne kurban var bizde.

"Ûfu nezrek". İbrâhim Peygamber düşündü, "Yâ Rabbi nedir bu?" dedi, "Nedir nezrim benim? İkinci akşam gene yatdı, sekizinci günü akşamı, terviye gecesî, gene dediler ki, "Ûfu nezrek".

¹¹⁸⁷ Sure-i Sâffât 100

Dedi, "Nedir nezrim?". İsmâil'i gösterdiler, dediler ki, "Sen demişdin ki, Allah bana bir sâlih evlâd verirse, onu dahi Allah yoluna keserim, kurban ederim demişdin. İşte sana sâlih evlâd verildi. Haydi bakalım".

Ah yavrum, kardeşim! Allah insanı üç şeyle imtihan eder. En mühim, ehemmi mühim. Birisi canın, birisi paran, malın, birisi evlâdınla. Dikkat et ne konuşuyorum, kulağında kalsın. Küçükler siz daha yetişmediniz ama konuştuğumuza dikkat edin. "Bir zaman bir efendi bize Bayram namazında böyle söylemişti" dersin. Üç büyük imtihan vardır hayatta. En kıymetli şeyleri insanın bunlar, maddî bakımdan. Bir canın, biri malın, biri evlâdın. Üç büyük fitne vardır. Biri karın, biri malın, biri evlâdın gene. İnsanı evlâdla avrat yıkar. Dikkat et konuştuğum sözlere. Fitnedir. Çünkü Şeytan sana galebe çalamazsa, kadın vâsıtasıyla seni günaha sokar. Gösterecek zâten şimdi burada ama vaktimiz dar, vakit dar olduğu için pek anlatamayacağız, yarıda kalacak. Onun için çok mühim bu kıssa.

Arefe gecesi gene yatdı. Dedi, "Hakk oyunu üçdür" dedi İbrâhim Peygamber. Gene dediler ki, "Üfu nezrek". Gün gibi âşikâr oldu.

Bayram sabahı annesine dedi...Mekke'de oturuyorlardı, Mekke şehri, dünyânın ilk evvel kurulan şehri, ¹¹⁸⁸"إِنَّ أَوَّلَ بَيْتٍ وُضِعَ لِلنَّاسِ لَلَّذِي بِبَكَّةَ مُبَارَكًا وَهُدًى لِّلْعَالَمِينَ". İlk mescid. "Hacer, haydi bakalım İsmâil'i süsle, giydir, kuşat, saçlarını yıka, tara, kınala". O devirde moda.

Şimdi sen de kurbanını öyle yapacaksın. Tarayacaksın, kınalayacaksın, süsleyeceksin. Hakâret ederek götürmeyeceksin mezbahaya, kesmek için yani. Okşayarak. Bıçağın keskin olacak. Hayvana eziyet cefâ etmeyeceksin. Gözlerini kapayacaksın, sonunda su vereceksin. Tekbirle, tehlille keseceksin. Ve kendine bedel olduğunu söyleyeceksin Cenâb-ı Hakk'a. Bedel veriyoruz kendimize. "Yâ Rabbi o kadar çok günah yaptık ki, intihar etmek kadar vebâli oldu bizim için ama dîn-i islâmda intihar etmek en büyük günahlardan bir tânesidir. Onun için ne yapıyoruz, nefsimize bedel olarak kurban kesiyoruz yâ Rabbi". Gözümüze göz, kulağımıza kulak, dilimize dil, dişimize diş, burnumuza burun, ayağımıza ayak, kolumuza kol, o şekilde tekbirle tehlille kurbanı kesmek lâzım. Kesdikden sonra üçe ayırırsın. Fekarâ olanlar küpe koyabilirler. Allah için kurban, küp için kavurma. Fekarâlar için olabilir. Orta hâlliler üçe ayırmalılar. Bir kısmını kendine ayırmalı. Bir kısmını konu komşuya, zengin de olsa komşularına vereceksin, zengin de olsa. Üçüncüsü fekarâyâ. Yalnız fekarâyâ öyle deri kısmını, kemik kısmını verme de biraz kendi nefesine lâyük gördüğünü dağıt. Çok zenginsen kes, bırak. Sen kasapdan alabilirsin. Bir parça al, kurban etidir, teberrükdür diye, gerisini fekarâyâ ver, dağıt. Zenginsen çünkü sen. Acaba anlatabildim mi? Bu kadar, geçiyoruz.

Ve Bayram sabahı İsmâil'i hazırladı annesi Hacer. Dedi, "İple bıçağı da ver de, odun toplarız". "Nereye gidiyorsunuz böyle yâ İbrâhim?". "Dosta gideceğiz, dostumuz ziyâfete çağırdı bizi". Kim o dost? Allah. Yaaa! İsmâil'i de çağırdı, beni de çağırdı, dosta ziyâfete gideceğiz, onun için İsmâil'i süsle güzelce". Süsledi İsmâil'i. Hacer'in bir şeyden haberi yok. "İple bıçak da ver, gelirken yolda belki kuru odunlara filan rast geliriz, onları toplarız, eve getiririz". O vakit öyle, dağlardan topluyorlar odunu. Mekke'de odun yok zâten. Ama kırlarda mırlarda oluyor. Onu da aldılar, beraber yola çıktılar geliyorlar. Gelirken İblis çıktı ortaya.

¹¹⁸⁸ Sure-i Âl-i İmrân 96

Evvelâ İbrâhim Peygamber'e dedi, "Yâhu sen deli misin! Bir rüyâ ile evlâd kesilir mi, baksana şu çocuğa" dedi. İsmâil oynayarak gidiyor çocuk. Altı yedi yaşında olduğu için neş'eli, dünyâdan hiç haberi yok, en tatlı zamanları.

Onun için çocuğa yüklenme fazla öyle, ders oku, bilmem ne filan diye. Birkaç sene sonra üzerine ders biner, askerlik biner, evlilik biner, her şey bitdi. Onun için çocuğunu bırak oynasın azıcık. Eğer oynayacak zamanda oynatmazsan, oynamayacak zamanda oynarlar sonra. Çocukların üzerine fazla bindirmeyin öyle. Tatlılıkla. Câmiye de öyle, "Haydi evlâdım, abdest alıp câmiye gidelim" filan. "Baba ben oynayacağım". "Peki, akşam namazına gideriz". Git, yürü. Fazla üzerine düşme, dayakla, sopayla filan. Vâkıa şerîatda yedi yaşına vardığı vakitte namaz kılmazsa dövmek var ama öyle her seferinde dövmek değil.

Oynuyor böyle. Gitdiği yeri de biliyorsun, nereye gidiyorlar. Tabii baba bu, kalb bu. Çok adam gördüm ben, koyunu büyütmüş kuzudan, kesemedi. Başkasına verdi. Kesemez. Evlâd bu yâhu! Oynuyor gidiyor böyle. Giderken İblis çıkıdı, "Yâ İbrahim, bir rüyâ ile böyle evlâd kesilir mi! Ne yapıyorsun sen, aklını başına alsana! Bak şu çocuğun güzelliğine bak. Bırak. Allah Gafûru'r-Rahîm'dir, kesme. Böyle bir şey olduğu hâlde, kesme, Allah Gafûru'r-Rahîm'dir". "Höt!" dedi, "Seni İblis seni! Eûzübillahimineşşeytânırracîm. Yüz bin İsmâil'i benim sevgilim uğruna fedâ ederim ben, yüz bin İsmâil'i! Höt! Defol oradan!". Hâib ü hâsir gitdi. Oradan annesine gitdi, Hacer'e gitdi. "Nereye götürdü biliyor musun İbrâhim çocuğu İsmâil'i?". "Nereye götürdü?".

İnsan şeklinde görünüyor. Şeytan'ı sen bekliyorsun boynuzlu, kulaklı, kuyruklu filan değil mi? Yok, insan şeklinde görünür Şeytan. Hiç farkına bile varmazsın. Çok da güzel oluyor bazen, ben gördüm. Maşâallah, hiç kıyamazsın yüzüne bakmağa.

"Çocuğu kesmeğe götürdü". Dedi, "Hiç baba evlâdını keser mi?" "Bir rüyâ gördü de rüyâda öyle zu'm ediyor, onun için". "Keserse keser, karışmayız biz" dedi. "O bir peygamberdir, Allah'dan ne emir alırsa onu infâz eder, biz de ona râzı oluruz" dedi. Oradan da hâib ü hâsir döndü. Geldi İsmâil Peygamber'e. Üç tâne taş var ya. Mekke'ye gitdik ya. Mekke'ye gidenler, size söylüyoruz. Üç yerde üç şeytan taşıyoruz, üç yerde onlar. Üçüncüsünde Hazret-i İsmâil'e geldi, "Yâ İsmâil, sen böyle oynuyorsun zıplıyorsun ama baban seni kesmeğe götürüyor". Aldığı gibi taşı, "Babam beni kesmeğe götürebilir ve keser de" dedi, bir taş atdı, Şeytan'ın gözünü çıkardı. Kördür Şeytan'ın gözü, bir tânesi. İki gözü de kör ya, neyse. Bir tânesi kalmış, önünü görmek için. İyi ki bir tânesi kalmış, ya ikisi kalsaydı, neûzübillah.

Sonra İsmâil Peygamber'i, yatırdı kesmek için, artık kısa kesiyorum, Allah onun yerine bir kurban gönderdi, Cebrâil'le. Cebrâil tekbir alarak, "Allahuekber Allahuekber" diye geldi. Hazret-i İbrâhim, "Lâ ilâhe illallahu vallâhu ekber" dedi, İsmâil Peygamber, "Allahuekber ve lillahi'l-hamd" dedi. Bıçakdan kurtuluyor çünkü. Hattâ dedi ki oğluna, "Yâ İsmâil, Allah seni keseyim diye bana emretti. Ne dersin?" diye sordu İsmâil'e. Dedi ki İsmâil, "Baba, uyudun gâliba dostuna karşı" dedi, "İnsan dostuna karşı uyursa böyle rüyâlar görür" dedi, "Uyumasaydın böyle rüyâ görmezdin" dedi. Yaaa! O da peygamber çünkü. Peygamber'in cediti.

Kurban, ondan sonra Cenâb-ı Peygamber'e, Peygamberimiz'e vâcib oldu, "venhar" var ya Sûre-i Kevser'de. Şimdi, Ümmet-i Muhammed'e de, bize de ne oldu, vâcib oldu kurban kesmek. Hâli vakti yerinde olanlar, kurban kesmelidir. Peygamberimiz diyor ki, kısa kesiyorum artık, bitirdim, çünkü vakit geldi değil mi, diyor ki, "Hâli vakti yerinde olup da kurban kesmeyen ister nasârâ olarak ister yahudi olarak ölsün" diyor. O kadar mühim. İkincisi "hâli vakti yerinde olup kurban kesmeyenler bizim mescidlerimize gelmesin". Bizden değil demek istiyor yani. Nezâketle böyle söylemekde.

Şimdi, bu kıssadan ne anladın sen? Emr-i ilâhîde babalar, Hazret-i İbrâhim gibi olacaklar. Gene emr-i ilâhîde evlâdlar, babaya itâatda, İsmâil gibi olacaklar. Onu göstermekde. Allah'ın emri karşısında İbrâhim Peygamber gibi, "Peki Yâ Rabbi, her şey senin, ben de seninim" diyeceksin ve derhal yerine getireceksin. Tabî bu gibi imtihanları herkes kaldıramaz, herkesin yapacağı iş değildir, âşıkların yapacağı işdir. Er kişinin işidir, her kişinin değil. Her kişi yapamaz er kişi yapar.

Allahu Teâlâ sizleri ve bizleri bugünün feyzinden feyzyâb edip her türlü şeytan şerrinden, her türlü şeytan şerrinden bizi hıfz u emîn eyleye ve nice nice seneler, böyle mübârek günlere erişdirip, böyle Bayram günlerinde Allah'ı zikreleyen, Allah'ın mescidlerine koşan, Allah rızâsını arayan, kullar zümresine dâhil kıla.

Lillahi'l-Fâtîha

CUMA NAMAZI ve CÂMÎ ÂDÂBI

Cuma Namazına Nasıl Gitmeliyiz?

Cuma namazına gelirken mümkünse gusûl abdesti alınız ve temiz elbiselerinizle geliniz ve üzerinize güzel koku sürünüz.

Çıplak ayaklı olanlar arka saflarda durmalıdır. En efdal olan imâmın arkasında kılınan namazdır. Sonra sağ taraf, sonra sol taraf, sonra ikinci safdır. Fakat ayakları çıplak olan zevât, namazı câminin en arkasında kılmalıdır. Çünkü bazı mümin kardeşlerimiz, çıplak ayakdan iğrenir. Resûlullah sallallahu aleyhi vesellem, "Her eziyet veren cehennemdedir" buyurmuştur. Öyleyse sakın halka eziyet ve cefâ etme.

Soğan, sarımsak yiyen, pırasa yiyen ve tütün içip de ağzı fenâ kokanlar, cemaat içine girmemelidir, arka safda tek başına kalmalıdır ki ibâdullahı incitmeyeler. Zâten Cenâb-ı Peygamber, "Soğan, sarımsak ve pırasa yiyenler mescidimize yaklaşmasınlar" buyurmuştur. Öyleyse bunların namazı en arkada kılmaları lâzımdır. Bazı zevâtı görüyoruz ki, soğan, sarımsak yiyor, sonra geliyor cemaatin arasına giriyor, olmaz.

Bazısı da câmiye iş elbisesiyle geliyor, temiz elbisesini dışarıda giyiyor. Yâhu, o nimeti sana Allah verdi, Allah'ın huzûruna verdiği nimetle çık. Bu, tahdîs-i nimetdir yani Cenâb-ı Hakk'a şükürdür. Ya senden kışını alırsa, sonra pantolonu nereye giyeceksin? Ya ayağını alırsa, ayakkabıyı ve çorabı nereye giyeceksin?

Câmiye Temiz Gelin

Cuma günleri câmiye gusûl abdesti alarak geliniz ve kokular sürünüz ve temiz elbiselerinizi giyiniz. İslâm kardeşlerinize hürmetiniz yok mu? Bu giyinmekler, tesettürler, Allah'a karşı değildir, kullara karşıdır. İslâm kardeşine hürmetin varsa temiz giyinirsin ve örtünürsün, temiz elbiselerini giyersin. Bazısı, Hakk Teâlâ'nın huzûruna duracak, iş elbisesiyle geliyor kasden ki pantolonunun ütüsü bozulmasın diye filan yani. Böyle yapma, çirkin oluyor değil mi? O pantolonu sana veren Allah'dır, giymek için uzvu da veren gene Allah'dır. Uzun olmasa pantolonu ne yapacaksın sonra?

Cuma Namazının Sünnetlerini Sakın Terk Etmeyin!

İbâdallah! Ey Allah'ın kulları! Hemen hemen her Cuma bunu söylüyorum. Cuma günü, bazı zevâtı görüyoruz, Cuma namazının iki rekat farzını kılıp, çıkıp gidiyor. Sorarsan, bazısı, "Ben Şâfiîyim, benim farzda kazâm var, onun için sünnet kılamam" diyor. Canım farzda kazân varsa, sünnet yerine kazâ namazı kıl. İşin geç kaldı diye korkma. Rızkını Allah tekeffül etmiş maddî-ma'nevî mükâfâtını göreceksin. Onun için Cuma namazının sünnetlerini kılınız, namazı yarıda bırakmayınız. Allah'ın namaza hiçbir zaman ihtiyâcı yok! Allah'ın hiçbir şeye ihtiyâcı yokdur! Senin namaza ihtiyâcın var. Namazda ne kadar çok durursan, bil ki Allah seni huzûra o kadar aldı demektir. Allah aldı seni huzûruna, o tutuyor çünkü. Onun için ricâm şudur. Sakın Cuma namazının farzını kılıp çıkıp gitmeyin.

Bir de var ki, insanın su dökeceği gelir, abdest sıkışdırır filan filan, gider sonra kılarşın dışarıda. Böyle bir şey başına gelirse, o ayrı. Yoksa ve illâ, Cuma namazının dört rekat evvel sünneti, iki rekat farz, dört rekat son sünnet, Cuma bitmiştir. Ondandır sonra zuhr-i âhırları kılacaksın kıl. Kıl, ziyânı yok. Bugün zikir günüdür. Bugün fikir günüdür. Bugün Allah ile sevişme günüdür. Cuma, 'ıydı'l-müminîndir, müminlerin bayram günüdür. Bu nimeti elinden kaçırma.

Cuma Namazını Yarıda Bırakmayınız

Ey âşıkân! Bazen görüyorum, bunu yapmayınız. Cuma günü namazı yarıda bırakmayın. Yalnız bu câmiye mahsûs değil bu, umûmî câmilerde. Senede iki defa Bayram namazına gelir, hutbeyi dinlemeden gider. Nedir yani zorun, nedir? Zannetme ki sen kendin gidiyorsun. Öyle yapanların yüzüne melekler kamçıyla vuruyorlar maneviyyâda yani dışarıya çıkarıyorlar.

Onun için bu Cuma namazının sünnetlerini kılınız. Bu iki rekat namazın ne olduğunu, bununla ne fazîlete erildiğini, bununla ne fazîlete nâil olduğunu yakın zamanda göreceksiniz. Ben size bunu tarif edemiyorum. Fakîr tarif edemediği gibi birçok kimse de tarif edemedi. Görürsen bilirsin çünkü tarife kelimât kâfi gelmiyor.

Cuma namazının dört rekat sünneti, dört rekat son sünneti, iki rekat farzı, on rekat. İki rekat daha kılabilirsin yâhud zuhr-i âhırları tamâmen kılarşın. Fakat Cuma namazı, on rekatdır. Hiç olmazsa on rekat kıl. Ama beş vakit namaz kılmak nimetine erenler, ey âşıkân, beş vakit namaz kılmak nimetine erenler, zuhr-i ahırları da kılsınlar. "Ben Şâfiyyü'l-mezhebim, kazâm var, sünnet kılamam" dersin, kazâlarından kıl yâhu.

Sonra, burada kaybetdiğin vakit için de üzülme sakın hâ! Allah bunu Kurân'da teyid ediyor ve ahd ediyor. Vallahu hayru'r-râzıkîn. Maddî-manevî ne kaybedeceksen Allah sana onun kat kat mislini verecektir. Sûre-i Cuma'da beyân ediyor bunu. Allah yalan söylemez, hâşâ ve kellâ.

Bazı zevâtı görüyoruz, hemen Cuma'yı kılıp hemen gidiyor. Canım niye gidiyorsun, neden, niçin, zorun nedir yani? Neden gidiyorsun? Allah'ın namaza ihtiyacı yok, senin namaza ihtiyacın var. Bütün kâinât kâfir olsa Allah'a bir zarar eriştiremezler. Hepsi müslüman, mümin

müttakî olsa Allah'a bir faydaları yokdur. Herkes yaptığıı kendine yapar. Yapma böyle! Başka câmilerde de böyle.

Mutlakâ namazlarınızı kılınız, müslüman kardeşlerim. Bu namaz, müminin burağıdır, dînin direğıdir, Peygamber'in gözünün nûrudur. Bırakmayın. Sonra, bir zaman gelir, o zamanda bir sünneti ihyâ eden, yüz şehîd sevabına nâil olur. Bu da var hadîs-i şerîfde. Bu fırsatı kaçırmayınız.

Camiye Temizlenerek ve Temiz Elbise Giyerek Gelmenin Hikmeti

Mümkün olursa, Cuma namazına gusûl abdesti alarak geliniz. Câmîye gelirken mutlakâ temiz elbiselerinizi giyiniz. Bu temizlik ve giyim, Allah'a karşı değıldir zîrâ Allah'a karşı setr olmaz. Allah, senin ciğerini de görür, işkemeni de görür. Mümin kardeşlerine hürmetkâr ol, cemiyete ve cemaate hürmetkâr ol. Dîn, bunu sana öğretiyor. Camiye iş elbisesi ile gelmek, pis ve kokulu elbise ile gelmek, cemaati saymamaktır. Gelenler câmîye hep böyle temiz gelsinler, bunda bir ağırlık ve sıkıntı yok değıl mi? Yani camiye hep temiz olarak ve temiz elbisenizle geliniz. Hem içiniz hem dışınız temiz olsun. Yani sizin efâl ve harekâtınızdan, konuşmanızdan, gidişinizden, gelişinizden, yaptığınız işden dolayı sizin Muhammedî olduğunuzu bilinmelidir. Böyle, dilinde yalan, kalbinde kötülük, üstü başı pis, içi pis, dışı pis, olmanın kimseye hiçbir faydası olmaz. Bu namazı sen kendin için kılıyorsun, Allah için değıl. Allah'ın namaza ihtiyâcı yok. Namazı Allah'a kurbiyyet için kılıyorsun. Secdede kurbiyyet vardır. Allah temizleri sever. Allah temizleri sever.

Cuma ve Câmî Âdâbı

Sakın kokulu çorapla câmîye gelme! Çoraplarını çıkarırsın, ayaklarını tertemiz yıkarsın, arka safda namaz kılarısın.

İkincisi. Soğan, sarımsak yiyor, câmîye geliyor, olmaz öyle şey! Ve kâle'n-nebiyyü sallallahu aleyhi vesellem : "Men ekeles sûme vel basala vel kürrâse lâ yakrebu mescidenâ". Dikkat buyrun! Peygamberimiz diyor ki, "İçinizden her kim ki soğan yedi, sarımsak yedi, pırasa yedi yani kokulu şeyler yedi, mescidimize gelmesin" diyor. Yâhud namazı arkada tek başına kılar, en geride kılar. Halkı incitmeğe hakkın yok. "Küllü mûziin fi'n-nâr" yani "Her eziyet verici cehennemdedir".

Üçüncüsü. Namaz kılarırken halkın önünden geçiyorlar. Ne kadar günah olduğunu bilsen, o adam namazı bozmazsa eğer, kırk sene beklersin. O kadar günahdır. Ama namaz kılan da böyle yol ortasında durmamalıdır, kendine bir sûtire ayırmalıdır. Namaz kılanlardan kendi de gaflet içinde olanlar var.

Cumâ günleri gusûl abdesti ile câmîye geliniz ve kokular sürünüz. Biraz erkence geliniz. "Efendi, okuyan yok, vaaz eden yok". Sana kâfi gelir, kendi kendine düşün, ne olacağını tefekkür eyle. Tefekkür de ibâdetdir. Câmide kendi kendine bildiğin sûreleri okursun. Erken gel biraz. Dışarda çan çan yapacağına, lüzumsuz yere sözler, Allah'ı kıracak Peygamber'i incitecek sözler söyleyeceğine, câmîye erken gel biraz.

Temiz elbiseni giyin. Kokular sürün, pis koku değil, güzel koku sürün. Kokulu ayakla câmiye gelme. Olur bazen fukara olur filan, çıkarırsın, o çorabı sararsın dışarda bir yerde bırakırsın, ayaklarını güzelce yıkar, en arka safda namaz kılarırsın. Ön safa geçemezsin. Pijamayla namaz kılmak evde câizdir ama pijamayla câmiye gelemezsin. Evde kılabilirsin pijamayla namaz. Hattâ bir adam göbeğinden diz kapağının altına kadar bir peştemal sarsa üstü çıplak olduğu halde evde namaz kılabilir. Ama kalabalık içerisinde kılamaz. Cemaate hürmet lazımdır.

Tekrâr ediyorum. Her câmi Allah'ın beytidir. Cuma namazına gelen zevât Cuma namazının hem evvel sünnetini kılmalı, hem son sünnetini kılmalıdır. Eksik namaz bırakmamalıdır. Bazı kimseleri görüyoruz, Cuma namazını kılıyor ve hemen kaçıyor. Soruyorsun, "Ben Şâfiyim, sünnet kılamam" diyor. Öyle değil. Sen Şâfiisin, sünnet kılamadığına göre, senin kazâların çokdur, niye kazâ kılmıyorsun? Birer birer kıldırılacak. Namaz kabirde ikmâl edilecek. Haber vereyim sana. Paçayı kurtaramazsın. Namazsız bir adam cennete gitmiş. Namaz kılmadan bir adam cennete gitmiş. Onu da Efendimiz söylüyor ben söylemiyorum. Uhud'da harb başlayınca bir yahudi Tevrat'da okumuş, "Bu peygamberdir" demiş. Evvelâ Peygamber'i inkâr ediyormuş. Tevrat'da Uhud'da harb olacağını görmüş. Koşarak gelmiş ve hemen şehîd düşmüş. Peygamberimiz buyurmuş ki, "Hiç namaz kılmadan cennete giden bu zâtdır" demiş.

Namaz kılınacak! Hem de hudû' huşû' ile. Hem de Allah'a seve seve secde edeceksin. İnsanın Allah'a en yakın olduğu yer neresi bilir misin? Secdedir. Allah sana senden yakındır. Sen Allah'a uzaksın. Senin Allah'a en yakın olduğun yer secdedir.

Cuma Namazı Hakkında Tavsiyeler

Cuma namazının son sünnetlerini terk etmeyiniz. Her câmide böyle, buraya mahsûs değil. Cuma namazı on rekat. Dâimâ söylüyorum. Dört sünnet, iki rekat farz, altı, dört de son sünnet, Cuma bitmiştir. İyi dinle! Sonra kılınan zuhr-i âhırlar, Cuma'nın şerâiti yerine gelmezse, onlarla öğlen kazâ olsun diye, ulemâ-yı müteahhirîn yani sonraki ulemâ böyle ictihâd etmişler. Güzel bir şey.

Şimdi ben bunu size şöyle toplayayım. Beş vakit namaz kılmak nimetine eren müminler...

Bak ağızımdan çıkan sözlere dikkat et. "Beş vakit namaz kılmak nimetine eren" dedim. Bir adam beş vakit namaz kılıyor mu, nimete ermiştir o kimse. "Kalbim temiz, bilmem ne filan", sana bu kelimelerin hiçbir faydası yoktur. Namazını kılmaya çalış. İbâdetini yapmaya çalış. Çok ağlayacaksın sonra, çok pişmân olacaksın. İstiğfâr et, hemen gayret kuşağını beline bağla ve ibâdete başla. Harâmdan kaçın. Ne göz zinâsı yap, ne kulak zinâsı, ne ağız zinâsı, ne uçkur zinâsı yap. Bunların manâsını sonra söyleriz.

Cuma namazı on rekat. Dört rekat evvel sünnet, iki rekat imâmla kılınan farz, altı, dört de son sünnet, Cuma bitmiştir. Beş vakit namaz kılmak nimetine erenler, zuhr-ı âhırları kılsınlar. Bu nimete eremeyenler, daha henüz yarım olanlar, onlarda hiç olmazsa on rekata tamâm etsinler. Cuma'nın hutbesini de dünyâ kelâmı konuşmadan dinlersen, iki rekat namaz yerine kâimdir.

Cuma Tavsiyeleri

Cuma günleri işleri olmayanlar, câmiye biraz erken gelmelidir. İşleri olmayanlar! Çalışmak, dürüst, nâmûslu çalışmak, ibâdetdir, zikirdir, ibâdetdir. İş olmayan, havâî söz konuşacağına, abdest alsın câmiye gelsin. İslâm'da ilk terkedilen âdâb-ı islâmiyye, Cuma âdâbıdır. Ashâb-ı kirâm Cuma namazına gecedan giderlerdi. Ve gene her câmide böyle, yalnız bizim mescidimize, buraya âid değil, temiz elbiselerinizi giyiniz. İcâb ederse gusûl abdesti alınız. Zâhirinizi şerîatin emriyle süsleyiniz. Tertemiz yıkan, kokulan, temiz elbise giy. Bâtınını da istiğfâr ile tövbe ile, kalbinden Allah'ın sevmediği sıfatları çıkararak, istiğfâr ederek, tevhit ederek câmiye gel. Zarar etmeyeceksin.

Ve geldiğin yoldan tekrar dönme, başka yoldan git. Mümkünse eğer. Çünkü her basdığıın taşın, yarın yevm-i kıyâmetde, şehâdet edeceğini, Allah, Sûre-i Zilzâl'de beyân etmekte. Her taş, şehâdet edecektir. Hem iyilik böyle olacak, iyilikler yani a'mâl-i sâlihât, hem de kötülükler. Üzerinde icrâ ettiğimiz kötülöklere de, basdığımız taşlar, fenâlık yaptığımız yerler, bizim aleyhimizde şehâdet edecektir. Yalnız onunla kalmayacak, hattâ vücûdumuzun a'zâlarının dahi, bizim aleyhimize şehâdet edeceğini, Kurân-ı Kerîm nâtıktır. Elin, ayağın, dilin. Elinle Allah'a karşı isyân yapınsa, elin senin aleyhine şehâdet edecek, yalan söyledinse, dilin senin aleyhine şehâdet edecektir, hıyânetle bakdınsa gözün senin aleyhine şehâdet edecektir. Bu böyle olacaktır!

Cuma Namazı Hakkında Tavsiyeler

İbâdallah! Cuma namazının son sünnetlerini terketmeyiniz. Bazı arkadaşları görüyorum ben, farzı kılıp çıkıp gidiyor. Yâhu, Allah'ın namaza ihtiyâcı yok. Allah'ın ne oruca, ne namaza, ne zekâta, ne hacca ihtiyâcı var, ne kurbanâ ihtiyâcı var. Hepsine sen muhtaçsın. İki rekat namazın ne olduğunu yakın zamanda anlayacaksın ama iş işden geçecek. Cuma namazı on rekatdır. Her câmide böyle, buraya mahsûs değil yani. Ters anlama sözü. On rekatdır. Dört rekat kılınan sünnet, iki imâmla kılınan farz, etdi altı, dört de son sünnet, on. Hutbeyi de dünyâ kelâmı konuşmadan dinlersen, hutbeyi dinlediğin için iki rekat namaz sevabı verilir. Cuma bitmiştir.

Ulemâ-yı benâm hazerâtı Cuma'nın şartları olmazsa iş muallakda kalmasın diye zuhr-ı âhırları vaz etmişler, arkasından altı rekat daha namaz kılmışlar. On rekatdan sonra altı rekat daha kılmışlar, zuhr-ı âhır olarak. Bunları sen böyle kılamazsan bile hiç olmazsa bu on rekatı kıl. İmâm-ı Yûsuf'a göre Cuma namazından sonra altı rekat. On iki İmâm-ı Yûsuf'a göre. Ama ben sana şimdi şunu söyleyeceğim, sen beni dinle, benim sözümünden dışarı çıkma. Belki kendim âmil olmam ama sözümle, seni hak yola götürürüm. On rekat kıl hiç olmazsa. Beş vakit kılıyorsan eğer, on altı rekat da kıl. Ama daha bu beş vakit namaz kılma nimetine nâil olmadınsa, on rekatı kıl, namazı yarıda bırakma.

İki. Belki Şâfiî mezhebinden kardeşlerimiz vardır içimizde. İmâm-ı Şâfiî'ye göre bir adamın farzda borcu olursa, sünnet kılamaz o. İctihadlarına göre. E o vakit ne yapacak? Bu sünnet yerine o farz kılsın, kazâ kılsın yani. Gene bu vakitte, o namazı kılın. Ve bugün cuma günüdür, bugün bunu fevt etmeyin, mutlakâ bu ibâdetde bulununuz. Ama buraya mahsûs değil. Hangi câmide olursan ol, böyle yap.

Hutbe Dinleme Âdâbı

Cuma hutbesi esnâsında konuşulmaz, arkadaşınla da konuşamazsın, yasaktır. Hutbe esnâsında konuşmak men' edilmiştir. "Âmîn" ya da "Allahümme salli 'alâ Muhammed" diyebilirsin çünkü bunları namazda da söyleyebiliyorsun. Cuma namazındaki hutbeyi dinlemek iki rekât namaz yerine geçer. Yani hutbeyi dinleyen iki rekât namaz kılmış gibi olur. Eğer hutbe esnâsında dünyâ kelâmı konuşursan bu namaz fâsid olur yani hutbeyi dinlemenin sevabı gider. Hattâ konuşana müdâhele etmek de konuşmak gibidir. Biri konuşsa da sen de onu susturmaya çalışsan senin de sevabın gider.

Hatîb hutbeye çıkdı mı artık cemaat namaz kılamaz. Hatîb, hutbeyi bitirene kadar namaz kılınmaz. Hani bazısı, ikinci hutbede hemen namaz kılmaya kalkıyor, sakın hâ öyle bir şey yapma. Hutbeyi tamâmen yani nihâyetine kadar dinle. Eğer Cuma'nın ilk sünnetini kılamadıysan, Cuma'nın farzından sonra evvelce kılmadığın sünneti kılarak ikmâl edersen, câizdir.

Konuşmak yok! "Allahümme salli 'alâ Muhammed", Âmîn" ya da "Lâ ilâhe illallah" diyebilirsin. Çünkü namazda da bunları söyleyince namazın bozulmaz. Nasıl ki teşehhüdde "eşhedü"yü okuman, imâm Fâtihâ'yı bitirince "Âmîn" demen, tahiyyatda salât ü selâm okuman namazı bozmuyorsa, hutbe esnâsında da bunları söylemekde mahzûr yoktur. Ama dünyâ kelâmı konuşursan, meselâ "Ayakkabını çek", "Şuradan çekil", "Buraya gel" gibi şeyler söylersen ya da konuşana müdâhele edersen namazın sevabını kaybedersin.

Hutbe Esnasında Ne Namaz Vardır Ne De Konuşma Vardır

Bazı arkadaşlarımız hatîb minbere çıktığında namaza duruyorlar, namaz olmaz! Hatîb minbere çıktı mı, lâ kelâm velâ salah, ne namaz var, ne de konuşma vardır. Dünyâ kelâmı konuşamazsın. Konuşursan, hutbeyi dinlemek iki rekât namaz yerine kâimdir, o sevabı kaybedersin. Onun için, kulağında bulunsun. Bu câmiye mahsûs değil, islâmda böyledir. Hatîb minbere çıktı mı, ne namaz vardır, namaz kılınmaz artık, ne de dünyâ kelâmı konuşma vardır. "E peki sünnet ne olacak?" dersin, hutbeden sonra sünneti kıalarsın, yani farzdan sonra. Farzdan sonra ilk sünneti kılabilirsin câizdir. Kulağında bulunsun böyle.

Cuma ve Câmî Âdâbı

Saflarınız doğrultunuz ve düzletiniz. Bak dinle beni! Cuma namazının son sünnetlerini terk etmeyin. Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem, "Bir zaman gelir, benim bir sünnetimi ihyâ edene yüz şehîd sevabı verilir" diyor. Bu namazın, iki rekât namazın ne olduğunu yakın bir zamanda, kabirde tek başına, amelikle başbaşa kaldığın vakitte anlayacaksın. Allah'ın namaza ihtiyâcı yok, oruca da yok, hiçbir şeye Allah'ın ihtiyâcı yok. Bütün cihan kâfir olsa Allah'a zerre kadar zarar eriştiremezler. Bütün cihan, hepsi mümin olsa, sâlih kişiler olsa, Allah'a bir faydaları yoktur. Herkesin yaptığı kendine, kendi nefesine âiddir.

Ama "Efendim ben Şâfiîyim, benim farzda noksanım var, onun için ben sünnet kılamam" diyor. İmâm-ı Şâfiî'nin mezhebi böyle. Canım sünnet kılmıyorsan kazâ namazı kıl hiç olmazsa. O zamânı ikmâl et. Ömrünü boşa verme. Nefesini Allah'sız geçirme, onun için söylüyorum. Ha, işin acele, sıkışdın, o ayrı davâ, ona bir sözümüz yok. Zâten ben uzatıyorum

biraz. Çünkü bizim güneş gurûba yaklaşıyor. Onun için sizle sohbeti biraz çoğaltıyorum. Sizden bunu ricâ ediyorum. Yalnız buraya mahsûs değil, bütün câmilerde böyle.

Cuma günü temiz elbiseni giy, işçi elbisenle gelme buraya. Varsa. Yoksa ayrı. Temiz olması şart. Allah'a karşı değil senin bu temizliğin ve temiz elbise giymen, cemaat-i islâmiyyeye karşıdır. Allah'a karşı setir olmaz. Allah senin içini dışını hepsini görür bilir. Mümin kardeşine hürmetkâr ol. Allah vâli değil, senin zâhirine baksın yalnız. Allah her şeyi görücüdür. Ümmet-i Muhammed'e hürmetinden dolayı, cemaat-i islâmiyyeye hürmetinden dolayı câmiye temiz elbisenle gel, koku sürün, îcâb ederse gusûl abdestinle gelmeye çalış. İslâmda zor yok, mutlakâ gusûl abdesti al demedim, mümkünse eğer. Yani efdal odur, güzel olan. Ve erken gel. Kim erken gelirse mükâfâtı gâyetle büyüktür. Cuma namazına biraz erkence davran.

Sonra Cuma'dan çıkdıktan sonra da kahvelerde şurda burada mâlâyani, lüzumsuz şeylerle uğraşma. Sanatının başına git, işinin başına git, bulun işinin başında, çalış orada, nâmusunla, iffetinle, hayâ ile, efendice. Memursan adl ile iş gör. Ashâb-ı mesâlihi, iş erbâbını bekletme karşında, eziyet cefâ etme onlara. Allah'ın en büyük düşmanı zâlimlerdir, söyledim az evvel, okudum baş tarafda. Arapça'nın tercümesini yaptım, okuduğum hutbenin.

Câmi Âdâbi

Cuma günleri, yalnız buraya mahsûs değil, umûmî olarak, hangi câmiye giderseniz gidin, temiz elbiselerinizi giyiniz. Biraz erkence varınız Cuma namazına. Meselâ ezân okunduktan sonra gelme, daha evvel gel. Peygamberimiz, ne kadar evvel Cuma'ya gelinirse, erken gelenin ecrinin o kadar büyük olacağını söylüyor, sallallahu aleyhi vesellem Efendimiz Hazretleri.

İki. Hangi cemiyete gidersen git, temiz elbiselerini giy. Temiz elbise giymezen, o cemiyete hakâret sayılır o. Câmiye giden müminler de, mümkünse eğer, gusûl abdesti almalı, zâhirini su ile yıkayıp, bânınını istiğfâr ile ve gözyaşıyla tathîr etmelidir ve câmiye öyle gelmelidir.

Cuma, müminlerin bayramıdır, seyyidü'l-eyyâmdır yani günlerin efendisidir cuma. Ehl-i islâmın ilk terk ettiği âdâb-ı islâmiyye Cuma âdâbıdır. Sahabe, geceden giderlerdi Cuma namazına. O kadar mühim. Bir sâat vardır, o sâatde edilen duâlar reddolunmaz.

Hangi câmiye gidersen git, Cuma namazını iki rekat kılıp çıkıp gitme, sünnetini ikmâl eyle. İyi dinle! Resûlullah sallallahu aleyhi vesellem, muhbir-i sâdık öyle haber veriyor, "Bir gün gelir, benim bir sünnetimi ihyâ edene yüz şehîd sevabı verilir" diyor Peygamberimiz. İki rekat farzı kılıp çıkıp gitme! Allah'ın namaza ihtiyâcı yok, senin namaza, benim namaza ihtiyâcımız var. Cuma namazı on rekatdır. Dört evvel kılınan sünnet, iki imâmla kılınan farz, altı, dört de son sünnet, Cuma bitmiştir. İsteyenler zuhr-ı âhırları kılabilirler. Beş vakit namaz kılan müminler, ihtiyâten bu namazı kılmalıdır, bu zuhr-ı âhırları. Dört daha ilâve, iki daha ilâve. İkiyi kılıp gidenler, hiç olmazsa bu dördü kılmalı, on rekatı ikmâl etmelidir. Bazı Şâfiyyü'l-mezheb arkadaşlarımız var, "Biz sünnet kılamayız, farzdan borcumuz var" diyorlar. Sünnet kılacağına, farz kazâ et. Fenâ bir şey değil.

Bir şey sana haber vereyim mi? Resûlullah sallallahu aleyhi vesellem, "Evvelü mâ yuhâsebe'l-'abdü es-salah" buyurdu. Yani yevm-i kıyâmetde ilk soru, namazdandır. Kul

evvelâ namazdan hesâba çekilir. Unutma bunu sakın hâ! Beş vakit namaz kılanlarınız, onlara tavsiyemiz, cemaate çıksınlar, cemaatle namaz kılsınlar. Âcil işin varsa, gitdiğin yerde sünneti kılabilirsin. Biz de ipin ucunu kaçıırıyoruz bazen, hutbeyi uzatıyoruz, sıkışabilirsin, sünneti sonra kıl, gene eksik bırakma. Şâfiyyü'l-mezheb isen sünnet yerine kazâ namazı kıl. Böylece ikmâl eyle. Bazıları iki rekat kılıp çıkıp gidiyorlar. Onun için bunu söylemek mecbûriyyetindeyiz.

Hangi câmiye gidersen git, temiz elbiseni giy, ayağında kokulu çorapla câmiye gelme. Gelsen bile, arka saflara git, tenhâ yere. Halkı incitme. Soğan, sarımsak yiyen, kokulu şeyler yiyen cemaate gelmesin. Halkı incitir. Peygamberimiz söylüyor. Cuma namazına gelmesi için, cuma günü yemesin böyle bir şey. Öyle bir şeyi yemiş bulunursa, en geride ibâdullah eziyet vermeyecek yerde namazı kılmalıdır. Acaba anlatabildim mi? Yoksa ağzı sarımsaklı böyle gelip de ibâdullahın arasına giriyor, pis kokuyor ağzı. Bazı tütün içenlerin de ağzı fenâ kokuyor. Öyle kimseler, halkın içine girmemelidir. Çünkü Resûlullah haber verdi, "küllu muzîin fin-nâr, her eziyet veren cehennemdedir". Sokağa bir taş atsan, bir mümin oradan geçerken ayağı çarpsa, ya üzerine bassa, ayağı oynasa, acısa, cehenneme gitdin demektir. "Efendi, bu kadar şeyden insan cehenneme gider mi?". Allah bahâne Allahıdır, zerre kadar bir hayırla seni cennete koyar, zerre kadar bir günahla nâra gidersin. Onun için zerre kadar günahdan kaçın, zerre kadar hayra koş.

Cuma'nın Sünnetlerini Terk Etmeyin!

İbâdallah! Cuma namazının evvelinde ve âhirinde olan sünnetlerini terk etmeyiniz. Bazıları "Ben Şâfiyim, sünnet kılamam, farzda borcum var" diyor. Öyleyse sen sünnet kılma, borç olan farzını kıl. Yani fırsatı ganîmet bil. Beş kılan elli sevabı alıyor. Baksana, görmüyor musun? Allah beş vakit namazı farz kıldı, kim kılar, elli vakit sevabını alır. Onun için sünnetleri sakın terk etmeyiniz. Şâfiyyü'l-mezheb olanlar da sünnet kılamıyorlarsa, eğer farzda borçları varsa, onlar biraz kazâ namazı kılsınlar. Biraz câmide oyalan bugün, zarar etmeyeceksin. "Efendi, alışveriş geri kaldı". Allah, "Vallahu hayru'r-râzıkîn" diyor, rızık üzerine almışdır. Hiç merâk etme. Sana sıhhat ü âfiyet verecek, ağız tadı verecek, gönül rahatlığı verecek, vücûd hafifliği verecek, rûh neş'esi bahş edecek. Daha ne istiyorsun be! Peygamberimiz, sallallahu aleyhi vesellem, "Bir zaman gelir, benim bir sünnetimi ihyâ edene, yüz şehid sevabı verilir" diyor. Sünnetin küçüğü büyüğü olmaz. Hepsî mukaddes ve kudsîdir.

Cumâ Âdâbı

Birkaç söz daha söyleyeceğim, sizi hazır bulmuşken. Cuma günü, câmiye gelirken biraz erkence gelin. Tabii işçiler müstesnâ. İnsan ekmeğine hürmet etmelidir. Resûl-i Ekrem, "ve izzû hubzeküm" diyor, "ekmeğinize hürmet edin" diyor. Patronun işçisi ekmeğidir, işçinin patron ekmeğidir. İkisi birbirinin hakkına hukûkuna hürmet etmelidir. İbâdet ve tâatı hırsızlığına âlet etme!

İşin yoksa biraz erkence ve gusûl abdestiyle gel. Yalnız buraya değil, bütün câmilere böyle gidiniz. Temiz elbiseler giyiniz. Allah'ın evinde, Allah'ın size yeni verdiklerini, güzel verdiklerini giyin. O da bir şükürdür Cenâb-ı Hakk'a, "Yâ Rabbi, sen verdin, giyiyorum" diye. Pantolonun secde ütü bozulacak diye giymemezlik yapma. Allah pantolonu verdi, kış

vermedi giymeye, ne yapacaksın sonra! Takke verdi ama kafa vermezse ne yapacaksın! Temiz elbiselerini giy dâimâ. Cemiyete ve cemaate hürmetdir. Allahu Teâlâ Hazretlerinin huzûruna öyle var ve verdiği nimeti tahdis et, göster Cenâb-ı Hakk'ın huzûrunda. Gusûl abdestiyle geliniz, temiz geliniz. Müslümanların mahalleleri, evleri, sokakları, câmileri, üstleri başları, içleri dışları temiz olur, tâhir olur, mutahhir olur. Hem temizler, hem temizlenir.

İki. Ezân-ı Muhammedî okunduğu vakitte, müezzinle beraber ezân okuyunuz, içinizden. Yalnız “Hayye ale’s-salâh” ve “Hayye ale’l-felah”larda, “Lâ havle velâ kuvvete illâ billah” deyiniz.

Hatîb minbere çıkdı mı, artık namaz ve kelâm bitmiştir, konuşmayacaksınız.

Cuma namazından sonra, Cuma namazının son sünnetini kılınız, yarım bırakmayın namazı. Bazı arkadaşlarımız, görüyoruz, farzı kılıp hemen gidiyorlar. Niçin sünnet-i Resûlullah'ı bırakıyorsun, neden? Peygamberini sevmiyor musun sen? Seviyorsan onun yaptığı gibi yapacaksın. Diyor ki, “Beni her şeyinizden ziyâde sevmedikçe îmânınız kemâle gelmez” diyor Peygamberimiz. Resûlullah'ı seven onun sünnetini yerine getirir. Hem de senin kıldığın namazdan Allah'a bir fayda yok, Peygamber'e hiçbir faydası yok, sana faydası var onun. O iki rekat namazın ne olduğunu, yakında anlayacaksın, kabre girdiğin vakitte ama iş işden geçecek. İşleri âcıl olan gider yerinde kılabilir, o câizdir. Buradan gider, evinde kılar sünnetleri, o başka. Ama burada olanlar hemen sünnetleri namazdan sonra kılmalıdır. Mezheb-i Şâfiî'ye göre, İmâm-ı Şâfiî'nin mezhebine göre, farzdan noksanı olan kimse, sünneti kılamaz, kazâsı olan kimse. Sen de kazâ kıl sünnet yerine. O namazı sana kazâ etdirecekler kabirde. Kılacaksın onu, bitireceksin o namazları. Kazâ et namazını, burada kazâ et. Sünnet yerine kazâ namazı kıl.

Sonra, Ramazan'dır, erken gel, geç çık câmiden, işin gücün müsâidse. Ama müsâid değilse, hemen işinin başına git. Zîrâ efendinin rızası olmayınca yediğin lokma harâm olur. Harâm olunca, harâm yiyen kimsenin duâsı kabûl olmaz. Vaktiyle git, helâlla lokmanı.

Cumâ Âdâbı

Saflarınızı doğrultunuz ve düzeltiniz. Cuma namazının son sünnetlerini kılınız, namazı yarıda bırakmayınız. Mükâfâtı şu, “Bir zaman gelir” diyor Peygamberimiz, “o günde benim sünnetimi ihyâ edene yüz şehîd sevabı verilir” diyor. Bu fırsat kaçırılır mı? Tabii Şâfiîler farzda borçları olduğu vakitte sünnet kılamazlar, onlar da kazâ namazı kılsınlar. Güzel bir şey değil mi? Namazcağınızı kılın ve işlerinize gidiniz, Allah'ın zikriyle meşgûl olunuz. Allah öyle söylüyor, Sûre-i Cuma'da. Allah'ı zikrederek işinizin başına gidin, Allah bereketini verecek ve kazancınız âlî olacaktır. Ağzının tadı yerine gelecektir, kazancında bereket göreceksin. Cuma namazı, fakîrin haccıdır. Buradan çıkdıktan sonra sakın böyle fuhşıyyata, fenâlık yerlere gitmeyiniz. Gözünüzü, dilinizi, kulağınızı fenâlıklardan koruyunuz. İptal etmeyin yaptığınız ibâdet ve sevabı. Lisânını zikrullah ile süsle, gözünü ibret ile tezyîn et. Allah'ın esmâsı dilinde, muhabbeti gönlünde olsun. Resûlullah'ın ism-i mübâreki dilinde, sevgisi gönlünde olsun.

HUTBELERİN BAŞINDA VE SONUNDA OKUNAN DUÂLAR

Hutbe Başındaki Duâ - 9 Mart 1984

Es-selâmü 'aleyküm ve rahmetullahi ve berakâtühû. Radiyallahu 'annâ ve 'anküm ve ani'l-müminîne'l-muhlisîn. Elhamdülillah, elhamdülillah, elhamdülillahillezî nevvere kulûbe'l-müminîne bi envârî Lâ ilâhe illallah ve zeyyene kulûbe'l-âşıkîne bi envârî Lâ ilâhe illallah. Fe sübhânellezî tüncî kâiluhâ, men kâle Lâ ilâhe illallah dehalâ'l-cenne. Lâileheillallah el-melikü'l-hakku'l-mübîn Muhammedür-Resûlullah sâdîku'l-va'du'l-emîn. Sallallahu aleyhi ve 'alâ âlihî ve evlâdihî ve ezvâcihî etbâ'ih ve hulefâihî'r-râşidîne'l-mürşidîne'l-mehdiyyîn ve vüzerâihî'l-kâmilîne fî 'ahdih, husûsan minhüm 'ale'l-imâm halîfeti resûlillahi 'ale't-tahkîk, Hazreti Ebîbekrin ve Ömerin ve Osmânin ve Alî ve 'ale'l- imâmeyni'l-hümâmeyni'l-âmileyni'l-kâmileyn, bi'l-kadâi'r-râdıeyn ve 'ale'l-belâi's-sâbireyn, şemseyni'l-kamereyni'l-münîreyne, Cenâbı İmâmı Hasenü'l-Müctebâ ve İmâmı Hüseyni mazlûmi şehîdi Kerbelâ, ve 'ammeysi'l-mükerremeyni'l-mu'azzameyn Hamzata ve'l-Abbâs ve 'alâ sâiri'l-ashâbı ve'l-ensâr, rıdvânullahi te'âlâ 'aleyhim ecmaîn. Eyyühe'l-hâzirüne'l-muhteremûn. İttekullâhe ve atî'û, innallahe ma'allezîne't-tekav vellezînehüm muhsinûn.

Hutbe Başındaki Duâ - 25 Ocak 1985

Elhamdülillah, elhamdülillah, elhamdülillahi vahdeh, ve's-salâtü ve's-selâmü 'alâ men lâ nebiyye ba'de, neşhedü en lâ ilâhe illâ vahdeh, ilâhen vâhiden kakhârâ ve li'z-zünûbi gaffâra ve li'l-'uyûbi settârâ. Ve neşhedü enne seyyidenâ Muhammedün 'abdühü'l-mustafâ ve resûlühü'l-müctebâ ve emînühü'l-muktedâ, şemsi'd-duhâ, bedri'd-dücâ, nûri'l-verâ, fe kâne kâbe kavseyne ev evdnâ, resûlü's-sekâleyn, imâmü'l-hameyn, ceddü's-sıbteyn, resûlen, beşîran, nebiyyen, ebtahiyyen, kureysiyyen, arabıyyâ ve sirâcen münîrâ. Ve sallallahu 'aleyhi ve 'alâ âlihî ve evlâdihî ve ezvâcihî etbâ'ih ve hulefâihî'r-râşidîne'l-mürşidîne'l-mehdiyyîn ve vüzerâihî'l-kâmilîne fî 'ahdih, husûsan minhüm 'ale'l-imâmı halîfeti resûlillahi 'ale't-tahkîk, Hazreti Ebîbekrin ve Ömere ve Osmâne ve Alî ve 'ale'l- imâmeyni'l-hümâmeyni'l-âmileyni'l-kâmileyn, bi'l-kadâi'r-râdıeyn ve 'ale'l-belâi's-sâbireyn, hasîbeyni'n-nesîbeyn, şemseyni'l-kamereyni'l-münîreyne, Cenâbı Hasenü'l-Müctebâ ve İmâmı Hüseyni mazlûmi şehîdi Kerbelâ, ve 'ammeysi'l-mükerremeyni'l-mu'azzameyn Hamzata ve'l-Abbâs ve 'alâ

sâiri'l-ashâbı ve'l-ensâr, rıdvânullahi te'âlâ 'aleyhim ecmaîn. Eyyühe'l-hâzirüne'l-muhteremün. İttekullâhe ve atî'û, innallahe ma'allezîne't-tekav vellezînehüm muhsinün.

Hutbe Başındaki Duâ - 15 Ocak 1982

Es-selâmü 'aleyküm ve rahmetullahi ve berakâtühû. Radiyallahu 'annâ ve 'anküm ve anî'l-müminîne'l-muhlisîn. Elhamdülillah, elhamdülillah, elhamdülillahi rabbi'l-âlemîn. Ve'l-'âkıbetü lil müttakîn. Velâ 'udvâne illâ 'ale'z-zâlimîn. Ve ennallahe lâ yudî'u ecre'l-muhsinîn. Neşhedü en lâ ilâhe illallahe el-melikü'l-hakku'l-mübîn ve neşhedü enne seyyidenâ Muhammedü'r-Resûlullah sâdıkü'l-va'dü'l-emîn. Sallallahu 'aleyhi ve 'alâ âlihî ve evlâdihî ve evzâcihî etbâ'ih ve hulefâihî'r-râşidîne'l-mürşidîne'l-mehdiyyîn ve vüzerâihî'l-kâmilîne fî 'ahdih, husûsan minhüm 'ale'l-imâmı halîfeti resûlillahi 'ale't-tahkîk, Hazreti Ebîbekrin ve Ömere ve Osmâne ve Alî ve 'ale'l- imâmeyni'l-hümâmeyni'l-âmileyni'l-kâmileyn, bi'l-kadâ'r-râdıeyn ve 'ale'l-belâi's-sâbireyn, İmâmı Hasenü'l-Müctebâ ve İmâmı Hüseyini mazlûmi şâh-ı şehîd-i Kerbelâ, ve 'ammeyhi'l-mükerremeyni'l-mu'azzameyn Hamzata ve'l-Abbâs ve 'alâ sâiri'l-ashâbı ve'l-ensâr, rıdvânullahi te'âlâ 'aleyhim ecmaîn. Eyyühe'l-hâzirüne'l-muhteremün. İttekullâhe ve atî'û, innallahe ma'allezîne't-tekav vellezînehüm muhsinün.

Ramazan-ı Şerîf'e Mahsûs Bir Duâ ve Meâli

El-hamdü lillahi'llezî enzele'l-Kur'âne 'alâ 'abdihî Muhammedin fî şehri Ramazan. Ve gafere zünûbe ümmetihi'l-merhûmîne fî şehri Ramazan. Fe sübhâne men zeyyene mesâcide'l-müslimîne bi't-terâvîhi ve't-tesâbîhi ve tilâveti'l-Kurân. Neşhedü en lâ ilâhe illallahu vahdehû lâ şerîke lehû velâ nazîra lehû velâ misâle leh. Şehâdete 'abdin sallâ ve sâme ve kâme fî şehri Ramazan. Ve neşhedü enne seyyidenâ ve senedenâ ve mevlânâ Muhammeden 'abduhû ve resûluhu ve mahbûbuhullezî bellaga ileynâ fedâile şehri Ramazan. Merhabâ merhabâ yâ şehre Ramazan. Merhâba merhabâ yâ şehre'l mağfirete ve'l-gufrân.

Bütün hamdler Allah'a mahsûsdur, O Allah ki, Kurân'ı kulu Muhammed aleyhisselâma Ramazan ayında inzâl eyledi ve O'nun ümmetine rahmetiyle tecellî eyleyerek Ramazan ayında bütün günahlarını affeyledi. Müslümanların mescidlerini terâvihlerle, zikir ve tesbîhlerle ve Kurân-ı Kerîm tilâvetiyle süsleyen Allah yüceler yücesidir. Biz Ramazan ayında namaz kılan, oruç tutan, terâvih kılan ve gece namazına kalkan kullar olarak Allah'dan başka ilâh olmadığına ve O'nun şerîki ve nazîri ve emsâli olmadığına ve efendimiz, mesnedimiz ve sultânımız Muhammed aleyhisselâmın O'nun kulu ve resûlu ve mahbûbu olduğuna şehâdet ederiz ki Ramazan-ı Şerîf'in fazîletlerini bize O bildirmiştir. Hoşgeldin, safâlar getirdin, ey Ramazan! Ey mağfiret ve gufrân ile dolu mübârek ay! Hoşgeldin safâlar getirdin.

Ramazan'a Vedâ Ederken Okudukları Bir Duâ ve Meâli

Elhamdülillah, elhamdülillah, elhamdülillahillezî ahraka kulûbe's-sâimîne min firâkı şehri ramazâ. Ve ebkâ uyüne'l-âşıkîne min firâkı şehri Ramazan. El-vedâ' el-vedâ' yâ şehri Ramazan. Lem na'lem kadreke ve şerefeke yâ şehri Ramazan. İşfa'lenâ yevmü'l-cezâ yâ şehri Ramazan. El-vedâ' el-firâk yâ şehre'l-bereketi ve'l-gufrân.

Hamd Allah'a mahsûsdur, hamd Allah'a mahsûsdur. Ramazan ayından ayrılmanın derdi ile oruç tutanların kalblerini yakan Allah'a mahsûsdur hamd. Ramazan ayından ayrılmanın

üzüntüsü ile âşıkların gözünden yaşlar akıtan Allah'a mahsûsdur hamd. Elvedâ elvedâ ey Ramazan! Senin kıymetini ve şerefini bilemedik ey Ramazan! Kıyâmet gününde bize şefâat et ey Ramazan! Âh ayrılık âh ayrılık, ey bereket ve gufrân dolu ay!

Hutbe Sonunda Okudukları Salavât

Elhamdülillahi hamden kâmilîne vessalâtü vesselâmü 'alâ seyyidinâ Muhammedin ve alâ âli Muhammedin ve sahbihî vesellim. Ta'zîmen li nebiyyihî ve tekrîmen li fehâmeti şâni safiyyihî fe kâle 'azze ve celle min kâilin muhbiran ve âmirâ. İnnallahe ve melâiketehû yusallûne 'ale'n-nebiyy yâ eyyühellezîne âmenû sallû aleyhi ve sellimû teslîmâ. Allahümme salli 'alâ Muhammedin 'abdike ve nebiyyike ve habîbike ve resûlike'n-nebiyyi'l-ümmiyyi ve 'alâ âlihî ve sahbihî ve sellim. Allahümme salli 'alâ Muhammedin 'abdike ve nebiyyike ve habîbike ve resûlike'n-nebiyyi'l-ümmiyyi ve 'alâ âlihî ve sahbihî ve sellim. Allahümme salli 'alâ seyyidinâ Muhammedin 'abdike ve nebiyyike ve habîbike ve resûlike'n-nebiyyi'l-ümmiyyi ve 'alâ âlihî ve sahbihî ve sellim.

Allahümme salli 'alâ seyyidinâ Muhammedin-nin-nebiyyi'l-melîh sâhibü'l-makâmu'l-a'lâ ve'l-lisânü'l-fasîh. Allahümme salli 'alâ Muhammedin ve 'alâ âli Muhammedin kemâ salleyte 'alâ seyyidinâ ibrahîme ve 'alâ âli seyyidinâ ibrahime inneke hamîdün mecîd.

Allahümme bârik 'alâ Muhammedin ve 'alâ âli Muhammedin kemâ bârekte 'alâ seyyidinâ ibrahîme ve 'alâ âli seyyidinâ ibrahime inneke hamîdün mecîd.

Hutbe Sonunda Yaptıkları Bir Duâ ve Meâli

Allahümmerham ümmete Muhammed. Allahümme e'izz ümmete Muhammed. Allahümme aslih ümmete Muhammed. Allahümme ferric 'an kürûbe ümmete Muhammed. Allahümmerham ümmete Muhammed. Allahümmensur men nasaraddîn vahzül men hazelel müslimîn. Allahümmensur cüyüşel müslimîn ve 'âsâkiral muvahhidîn. Vektübüs sıhhate vesselâmete vel 'afva vel 'âfiyete 'aleynâ ve 'alel huccâc vel guzât vel müsâfirîn vel mukîmîn vel hâzırîne vel gâibîn fî berrike ve bahrike ve cevvice min ümmeti Muhammedin ecmaîne

Yâ Rabbe'l-âlemîn. Allahümme kahhir a'dâeneâ ve a'dâeddîn vehlikiz zâlimîne biz zâlimîn. Allahümmensur hükûmete'l-cumhûriyetel türkiyye en muvaffaku bil umûru hayriyye. Bi hürmeti seyyidil mürselîn ve âlihim. Velhamdü lillahi rabbil 'âlemîn.

İbâdallah! Vettekû yevmen turce'üne fîhi ilallah. Yevme lâ yenfe'u mâlun velâ benûn illâ men etallahe bi kalbin selîm. İnnallahe ye'muru bil 'adli vel ihsâni ve itâi zil kurbâ ve yenhâ 'anil fahşâi vel münker ve le zikrullahi ekber vallahu ya'lemu mâ tesna'ûn.

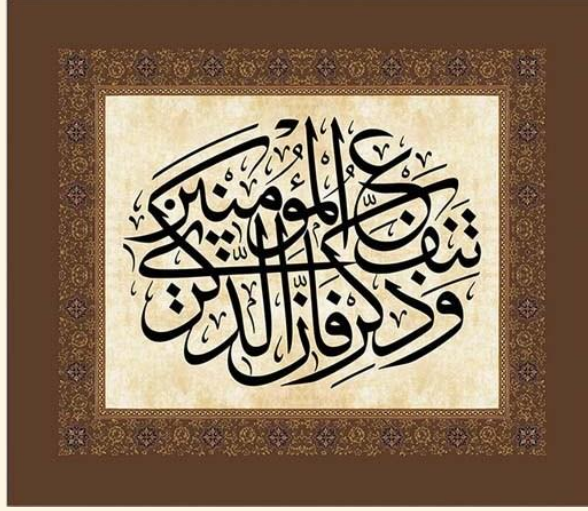
Allahım, Ümmet-i Muhammed'e merhamet eyle. Allahım, Ümmet-i Muhammed'i azîz eyle. Allahım, Ümmet-i Muhammed'i ıslâh eyle. Allahım, Ümmet-i Muhammed'i sıkıntılardan feraha çıkar. Allahım, Ümmet-i Muhammed'e merhamet eyle.

Allahım, dînine yardım edenlere yardım eyle, müslümanları rezîl etmek isteyenleri rezîl eyle. Allahım, müslümanların ordularına ve muvahhidlerin askerlerine yardım eyle. Ey âlemlerin Rabbi, bize, hacılara, gâzîlere, misâfirlere, mukîm olanlara, ümmet-i Muhammed'den burada hazır olanlara, olmayanlara, karadakilere, denizdekilere, havadakilere sıhhat, selâmet, afv ve âfiyet ihsân eyle. Allahım, düşmanlarımızı ve dîn düşmanlarını kahr eyle, zâlimleri zâlimler eliyle helâk eyle. Allahım, Türkiye Cumhûriyeti hükûmetine hayırlı işlerinde muvaffak olması için yardım eyle.

Peygamberlerin seyyidi Muhammed aleyhisselâm ve O'nun âli hürmetine duâlarımızı kabûl eyle. Hamd âlemlerin rabbi olan Allah'a mahsûsdur. Ey Allah'ın kulları!

Allah'a döndürüleceğiniz günden korkun! O öyle bir gündür ki, o gün ne mal ne de evlâd fayda eder ancak Allah'a selîm bir kalb ile gidenler kurtulur. Allah size adâleti, iyiliği ve yakınlarla yardımı emrediyor, günahları ve kötülükleri de men ediyor. Hakk'ın zikrinden daha büyük bir şey yoktur. Muhakkak ki Allah yaptıklarınızı biliyor.

HUTBELERİN SONUNDAKİ DUYURULAR ve NASİHATLER

1973 (Ramazan-ı Şerîf)

İmâm Hatip Okulu yaptırmak için yardım toplamaya gelmişler, makbuz mukâbilinde, onlara yardım ediniz. Ve hayır cemiyetlerine yardım edin. Bayram namazı kılmadan evvel, sadaka-i fıtırınızı verin. Zekâtlarınızı hesâb ediniz, yetîmlere elbise almak, dullara eşyâ almak, yiyecek göndermek, zekâta sayılabilir. Mutlakâ para vermek şart değildir. Bunları yapınız, üzerinden vakit geçirmeyiniz. Ölüm gelmeden tövbe ediniz, namaz kazâyâ kalmadan namazı hemen ikâme ediniz. Ömür süratle geçicidir.

İki. Bu câmi-i şerîfde müezzinlik yapan arkadaşın maaşı filan yokdur. Bizim cemaatimizin yükünü çekmekdedir. Süpürüyor, temizliyor câmiyi, hazırlıyor filan. İsteyenler ona bir yardımda bulunsunlar. Bu câminin müezzini, bir maaşı yok. Fakîr de, buranın imâmı değilim, yirmi üç senden beri bu câmi-i şerîfde hutbe okuyorum. Çarşı Câmisine imâmı olduktan sonra bu câminin hatîbi yokdu, bu câmiyi tamîr ettirdik filan, geldik buraya, yirmi üç seneden beri size fî-sebîlillah hutbe okumakdayım. Fakat ben nisâba mâlikim yani zenginim ben. Böyle sadakaya, fitreye yâhud zekâta ihtiyâcım yok benim. Ben kendim veriyorum. Ama müezzinimiz fakîrdir, çoluk çocuk sâhibidir, ona yardım etmenizi sizden ricâ ediyorum. Elinizden geldiği kadar, zorla değil, kimseyi zorlamıyoruz.

5 Ocak 1979 (7 Safer 1399)

Dilin tutulmadan Allah de. Belin bükülürken Allah'a rükû et ve secde eyle. Elinden dünyâ metâi çıkmadan, malın, kasan elinden çıkmadan, böyle günlerde fırsatı ganîmet bil, fukârâ-yı müslîminden yakacağı olmayanlara yakacak, yiyeceği olmayanlara yiyecek, giyeceği olmayanlara giyecek götür. Eğer Hazret-i Muhammed aleyhisselâmın îmânından ve muhabbetinden bir nebze sende varsa Ümmet-i Muhammed'e merhamet edersin, şefkatli bir kalbe mâlik olursun. Bilmiş ol ki yapılan zerre kadar hayır zâyî olmaz. Zerre kadar şer de zâyî olmayacak.

Para sâhiblerine söylüyorum! Kasalara kilitlediğin, banka cüzdanlarında kayıtlı olan paralar senin değildir, mîrâsçılarındır. Hem sevmediğine kalacaktır, sevmediklerin arasında taksîm

olacaktır. O paraların ebediyyen senin olmasını istiyorsan, ebedî saâdeti istiyorsan, bu anda kalbi kırık, gözü yaşlı olanların kalblerini tatyîb edip, gözlerinin yaşını sil. Ateşi olmayanlara ateş götür. Sirtında giyeceği olmayanlara giyecek ver. Gizli yap bu işi, sakın hâ riyâen yapma, mürâi olarak ortaya çıkma yani yaptım etdim filan diye. Böyle yaparsan bil ki Allah'ın sana vedâsıdır, yani Allah'ın sana ihsânıdır bu. Yapamazsan bil ki ihsân-ı ilâhî yok. Senin olmayacak o.

Zekâtı verilmeyen paralar, iki başlı zehirli yılanı benzer. Cenâb-ı Peygamber sallallahu aleyhi vesellemden Ebâ Hureyre rivâyet ediyor, "Zekâtı verilmeyen paralar yevm-i kıyâmetde iki başlı yılan olarak sâhiblerinin boynuna dolanacaktır" diyor. Kasalara kilitlenen ve zekâtı ve sadakâtı verilmeyen, fukarâ-yı müslimîne yardım edilmeyen paralar, cehennemde kızdırılacak, altınlar ve gümüşler, biriktirenlerin sağlarına,ollarına, önlerine, ardlarına basdırılacaktır. "Birikdirdiğiniz paraların tadına bakın!" diyecek Cenâb-ı Hakk Celle ve Tekaddes Hazretleri. ¹¹⁸⁹ "الَّذِينَ يَكْنِزُونَ الذَّهَبَ وَالْفِضَّةَ وَلَا يُنْفِقُونَهَا فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَبَشِّرْهُمْ بِعَذَابٍ أَلِيمٍ".

Bana ver demedim hâ! Kendi hısım akrabândan, yoksullardan, mahallenden komşunda olan fukarâyı araştıracaksın. Vazîfen. Mâdem ki Muhammedîsin, vazîfen.

İmâm-ı Ali'yi soymuşlar, şehâdetinden sonra, teneşirin üzerinde, boynunda böyle ip yaraları vardı, yaralar vardı, siyah siyah çürümüş. Sonra oğlu Hasan'a sordular, dediler ki "Yâ İmâm, Hazret-i İmâm'ın bu hâli nedir?". Dedi ki, "Gece halk yatdığı vakitte, alırdı yükü omuzuna, çeker götürürdü, fukarâ-yı müslimînin kapılarına, taksîm ederdi, kendi eliyle, kimseye duyurmadan". O ipler kesmiş omuzunu İmâm-ı Ali'nin. Teneşirde onu gördüler.

8 Şubat 1980 (21 Rebîulevvel 1400)

İkitelli'de bir Kurân kursu yapmışlar, yatılı Kurân kursu. Orada talebe-i ulûm yetiştirilecek. Ey müminler! Biliniz ki, ilme yapılan hizmet kadar Allah katında makbûl olan bir amel yokdur. Hele bâhusûs Allah'ın Kitâbı'na ve Resûlullah'ın dînine çalışanlara yapılan hizmet. Buna âid ufak bir kıssa anlatayım size de öyle geçelim.

Çok kötü bir adam varmış Mısır'da. Orada derebeyi imiş kendisi, Osmanlı İmparatorluğu zamanında. Biraz merhametsizmiş halka karşı. Onun emrinde bulunan bir kumadan biraz böyle halka eziyet cefâ edermiş. Bir gece teftişe çıkmış. Bir talebe de Kurân'a çalışmış, kandili bitmiş. O vakit elektrik filan yok. Kandildeki yağı bitmiş ve karanlıkta kalmış. Dersi de yapamamış. Sabahleyin hocaya ders verecek. Böyle bakarmış dışarıya pencereden talebecik. Bu adam geçerken birine rast gelmiş. O zâtı yanına çağırarak, "Nereden geliyorsun?" demiş. Elinde fener var, feneri böyle tutunca o talebe okuduğu kitâbın ibâresini görmüş. Yani ezberlediği şeyi unutmuş, bakacak, bağlayacak birbirine ki tekrar ede. Görünce hemen bağlamış dersini yani. Sonra bu adamı vefâtından sonra kendisini cennât-ı âliyâtta görmüşler. Demişler ki, "Yâhu sen kötü bir adamdın". Demiş ki, "Vallâhi ben bilmeyerek bir talebeye ışık tutmuşum, Kurân dersi okurken, Allah beni ondan ötürü afv u mağfiret buyurdu" demiş.

¹¹⁸⁹ Sure-i Tevbe 34

Bakın şimdi siz varın kıyâs edin bunu. "Efendim bu olur mu olmaz mı?". Bana mantık yürütme. Allah bahâne Allahıdır bahâ Allahı değildir. Öyle senin mantığınla, senin aklınla "Bu hikâyenin esâsı var mıdır, yok mudur?" filan filan böyle. Hakikat ortaya çıktığı vakitte ilim iflâs eder. Sen bunu kafaya koy bunu bu şekilde.

Onun için sizleri teşvîk ve tergîb ediyoruz, ilme çalışanları, insâniyete hizmet edenleri, Allah'ın Kitâbı'na riâyet edenleri, Allah'ın Kitâbı'na çalışanları ve insanları rahmete ve hidâyete çağırnlara, onlara yardımcı olunuz ki Allah size yardımcı ola, Allah bize yardımcı ola. Biz söyledik, tebliğ etdik, siz de dinlediniz. Söylemek bize âid, işitmek size. Gene aynı zamanda amel etmek hem sana hem bana âid. Ve ihlâs ile yapmak her ikimize de farz.

27 Haziran 1980 (14 Şaban 1400)

Azîz cemaatim! Kasım Ağa Camisi için bir de bir Kurân kursu için yardım için gelmişler, makbuz mukâbilinde, sizin cömertliğinize, kereminize sığınmışlar gelmişler, bunları boş çevirmeyiniz. Bugün verilen sadakât, yapılan hayır hasenât da Allah tarafından mukâbilinde, maddî manevî kat kat size iâde olunur. Vücûdunuz sıhhat bulur, gönlünüz safâya erer, malınız artar, ömrünüzün bereketi çoğalır. Çünkü sadakalar belâyı def eder, ömrü uzatır.

Haydi bir kıssa daha söyleyeyim size. Peygamberlerden birisi, Efendimiz'e de atf ediyorlar, diğer peygamberlere de atf ediyorlar, iki genç geldiler, nikah kıydırdılar Peygamber'e, Efendimiz'e. Öyle anlatalım. Cümle peygambere inanırız biz, hepsi bizim peygamberimizdir. Nikah kıydırdılar. Ve onlar gitdiler hânelerine. İki âşık murâdlarına nâil oldular. Ve Peygamberimiz buyurdu ki ashâbına, "Bu akşam bu iki genç de ölecek". İyi dinle! Sabahleyin o delikanlı mescide geldi, câmiye, namaza, sabah namazına. Tabîî sahabe bunu görünce şaşırdılar, Peygamber böyle söyledi ama delikanlı ölmemiş. Onun üzerine Efendimiz buyurdular ki, "Tereddüde mahal yokdur". Sonra sordu o delikanlıya, "Oğlum yatağını kaldırdın mı?", "Kaldırmadım". "Yürüyün" dedi, gitdiler beraberce, çocuğun yatdığı yatağın yastığını kaldırdılar. Arabistan'da bir yılan var, ismine akrâ derler, akrâ. Zehrinden başının tüyleri dökülmüş. Öyle zehirli hayvan, vurdu mu öldürüyor. Bakdılar ki dâmâdın yastığı altında o akrâ nâmındaki yılan çöreklenmiş yatıyor. Kaldırdı yastığı ve sordu Peygamber, "Niye geldin buraya?" diye sordu Peygamber. İyi dinle! Yılan cevap verdi. "Efendim yılan cevap verir mi?". Verir ya. Dilin konuşuyor ya. Seni konuşturan Allah yılanı da konuşturur. Peygamber'e bunu çok görme yani. Safsata mafsata değil yani. Bak et parçasını konuşturuyor, kemiğe de işitdiriyor, sinire işitdiriyor. Bu kadar bir göze kâinâtı sokuyor Allah. Onu da konuşturur öyle. "Emrolundum ki ben bu çocuğu ve karısını vurayım bu akşam, ikisini de öldüreyim. Fakat ben geldim buraya, etrafıma bir kale çevrildi benim, sabaha kadar dolaşdım, o kaleyi aşamadım ben". Onun üzerine Cenâb-ı Peygamber sordu o delikanlıya, dedi, "Sen ne hayır yaptın bu akşam?". Arabistan'da gerdeğe giren âileye süt verirlermiş, âdetmiş o. Örf-i belde. Süt içermiş karı koca o akşam. O sütü içmemişler bunlar, bir fukarâ gelmiş kapıya, "Şey'enlillah" demiş, fukarâya vermişler o sütü. O süt, kale oldu o yılan ve ne yaptı, onları belâdan kurtardı.

Onun için sabahleyin çıktığın vakitte hânenden, iyi dinle, zâten bunu söyleyecektim, gâyetim buydu, sabahleyin hânenden çıktığın vakitte mutlakâ fukarâya bir sadaka ver. "Efendim, fukara yok, bilmem ne filan". Sen karışdırma, elini açan fukarâdır. İsterse milyarı olsun, kim

elini açdı, o fukarâdır o. Veren al, alan elin üstündedir. Gözü doymayan, fukarâdır. Milyarları olsun isterse. Gözü doymadı mı bir adamın, fukarâdır o adam. Bitdi o kadar.

İki. Hânende, bahçende çiçeklerin varsa, sula, sadakadır. Hayvanlara su ver. Kapılarınızın önüne şöyle bir çanak koyun, içine su koyun, su bulunmadığı için.

Bak bugün Yezidler suyu kesmişler, su yok abdest almak için gene. Kandil günü çünkü bugün. Yezid kesmiş, biz Hüseyinîyiz, onlar Yezid çünkü, kesecekler suyu mutlakâ. Ne Hüseyin öldü, ne Yezid öldü. Var, devâm edecek kıyâmet gününe kadar. Abdest almaya su yok leyle-i mübârekede. Sakın hükûmet aleyhinde konuştuğumu zannetme. Hükûmetle milletin arasını bozanlar hakkında konuşuyorum. Bunu kasden yapıyorlar, mahsûs böyle. Milletle hükûmetin arası bozulsun diye. Bu hükûmetden de bahsetmiyorum, hangi hükûmet olursa olsun. Hükûmet beni alâkadar etmez, ben siyâsî bir adam değilim. Yalnız davâ bu, halk memnûn olmasın yani, halka çekdirsinler. Bu kâinât bir Kerbelâ'dır her Hüseyinî-meşrebe. Kim Hüseyinî-meşrebse bu kâinât Kerbelâ'dır. Kellesi Yezid'den, ensesi bitden, paçası itden kurtulmaz. Geçiyoruz

Sabahleyin çıkdığın vakitte çiçek sula, evinde çiçek varsa. Yoksa ağaca su dök, ağaçların dibine. Şöyle bir kutu yap, içine su dök. Hayvanlar su bulamıyorlar. Kedi, köpek gelsin oradan su içsin. Karıncalar da içerler. Domuz dahi susasa su verebilirsin. Etini yemezsin ama hayvanı susuz bırakamazsın. Zâlim olur adam. Suyu men edenden daha zâlim kimse olmaz kâinâtda.

Sadakât. Maddî olarak da verebilirsin bir şey. Olmazsa, komşuna bir teneke su veriver. Onun suyu yoksa eğer. Taşı Allah rızâsı için. Ne olacak yani, ne üşeniyorsun!

Üç. Mutlakâ Besmele çekin ve yedi Âyete'l-Kürsî okuyun. Size tenbîhâtım bunlar. İsteyen yapar, isteyen yapmaz, cebir yok. Yedi Âyete'l-Kürsî. Bir öne üfür, bir arkana, bir sağa, bir sola, bir üste, bir alta, bir tâne de yut. Belâyı kazâyı önler. Hattâ muhârebe zamânında düşman elinde kalsan, dağlarda kırlarda kalsan, kimse olmasa, korkulu yerlerde, bunu oku, hiçbir vahşî hayvan, bir düşman sana fenâlık yapamaz. İtikâdına, îmânına, ihlâsına bağlıdır. Allah'a sıkı tutun hâ! Kalbin Allah'la olsun. Kelimeyle olmaz yalnız. "Bal bal" demekle adamın ağzı tatlı olmaz, balı tatmak lâzımdır. Geçiyoruz.

Mutlakâ yirmi dört tevhîd okuyunuz sabahları. Beş vakit namaz kılıyorsan, her namazdan sonra otuz üç tâne "Lâ ilâhe illallah" de. Yüz altmış beş tevhîd yapar. On defa mislini verir Allah, en aşağı. Bin altı yüz elli tevhîd yapar. Bir şey değil hiç, bir dakîka. "Lâ ilâhe illallah", her namazdan sonra otuz üç defa. Peygamberimiz'e üç defa salavât-ı şerîfe ver. Beş vakit namaz kılmak nimetine erdinse.

Beş vakit namazı mutlaka kıl. Vasiyetim olsun, tavsiyem olsun, söylüyorum size. Sakın kulak arkası etme! "Biraz daha yaşlanayım", "Azıcık daha dünyâdan zevkimi alayım" filan deme. Bunları bırak, hemen bırak, bugün bırak, terk eyle! Ecel hemen yakana yapışır, kurtaramazsın paçayı bir daha. Belli değil çünkü.

Onun için bu câmilere yardımlar, hizmetler filan, böyle günlerde Cenâb-ı Hakk bu gibi hayırları ed'âf u mudâ'af kılar, kazâyı belâyı önler, ömrü uzatır.

8 Temmuz 1983 (27 Ramazan 1403) Hutbe

Fitreyi bayram namazından evvel veriniz. Çok mühim. Fitresi verilmeyen oruçlar, semâ ile ard arasında muallakda kalırmış, yerine vâsıl olmazmış yani. Mezheb-i Hanefî'ye göre zengin yani kendilerine zekât vâcib olanlar, fitre verirler. İmâm-ı Şâfiî'ye göre herkes, fukarâ da olsa, verir. Namazın eksiklerini secde-i sehiv ikmâl ettiği gibi, oruçda yaptığımız kusurları da fitre ikmâl eder. Ve bayram namazını kılmadan evvel fitreyi veriniz. Kendi babana, kendi dedene, kendi annene, haminnene, torunlarına fitre veremezsin, zekât da veremezsin, ona bakman vâcibidir senin. Fukarâ ise dayına, kardeşine, amcana, komşuna fitre verebilirsin. Hatta fitreyi kâfire de verebilirsin. Sadakadır çünkü. Ama zekât mutlakâ müslümanın hakkıdır.

Bayram namazından evvel fitreyi veriniz. Sevabı kat kat, ed'âf u mudâ'af olur. Bayram namazından sonra verirsen âdî bir sadaka olur. Dikkat et konuştuğuma.

Hattâ nasıl olduysa, Allah râzı olsun ondan, Osmân ibn Affân, nasıl olduysa fitresini Bayram namazından sonra vermiş. Verememiş Bayramdan evvel. Olacak ya, bize ibret olsun diye Allah öyle yaptırmıştır ona. Nasıl olduysa Bayram namazından evvel verememiş, namazdan sonra vermiş fitreyi. Gelmiş Cenâb-ı Peygamber'e, iyi dinle, demiş, "Yâ Resûlallah, ben fitremi bu sene namazdan evvel veremedim, namazdan sonra verdim" demiş. "Namazdan evvel verdiğim fitreyle, namazdan sonra vermiş olduğum fitrenin farkı nedir?" diye sormuş Efendimiz'e. Sallallahu aleyhi vesellem buyurmuş ki, "Bir adam namazdan sonra vermiş olduğu fitreyle beraber bir de köle âzâd ederse, ancak o sevaba erişebilir". Acaba anlatabildim mi? Bir daha söyleyelim. Oruçlu kafayla dinleyemedin gâliba. Bir daha söyleyelim. Bir adam, Bayram namazında evvel verilen fitrenin sevabına ermek için, Bayram namazından sonra o fitreyle beraber bir de köle âzâd ederse eğer, ancak namazdan evvel vermiş olduğu fitrenin sevabına erişir. Anlıyorsunuz ne demek olduğunu. Sadaka da böyle, zekât da böyle.

Ramazan'da Allah Ümmet-i Muhammed'e ecirleri kat kat vermiştir. Hattâ Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem diyor ki, "Semâvât ve ardda bulunan bütün melâike ağlar Ramazan gitdiği vakit" diyor "ağlar" diyor. "Eğer ümmetim bilseydi Ramazan'ın ne demek olduğunu, ömürlerinin her gününün Ramazan'la geçmesini Allah'dan dilerlerdi" diyor. Tövbeler müstecâb, günahlar mafuvv, yapılan ibâdetler için kat kat ecirler verilmekte kendilerine.

5 Ağustos 1983 (25 Şevval 1403)

Vakitler dar olmak münâsebetiyle kısa kısa hutbe yapıyorum. Birkaç hafta böyle yapalım da, sonra gene ağız tadıyla hutbe okuruz, söyleriz birçok şeyler. Vakit dar, belki işçilerimiz var, patronlar müsaade etmezler, memurlarımız var, filan filan. Onun için biraz kısa yaptık hutbeyi, kâfi gelir. Zâten anlayan için çok konuşmaya lüzûm yok. İnsan bir kelimeyle âmil olursa, ihlâs ile yaparsa, kâfi gelir ona. Konuşduğumuz sözlerden bir tavsiyeyi yerine getirirse, ona kâfi geleceğine kâniyim.

2 Aralık 1983 (26 Safer 1403)

İbâdallah! Biliyorsunuz çok pahalılık var, birçok müslümanlar çok müzâyakada, müzâyaka içerisinde, kiminin odunu, kiminin kömürü yok. Yani ehl-i mürüvvete hitâb ediyorum burada.

Biz tebliğ ederiz, zorla bir kimseye şunu ver demeyiz. Düşün ve taşın, bak, mahallende, etrâfında, civârında olan fukarâ-yı müslîmine. Her isteyen fukarâ değildir, isteyen fukarâ olmaz. İstemesini bildi mi mesele kalmadı. İsteyeni boş çevirme ama isteyen fukarâ değildir. Ama sen böyle terâzinden, eleğinden geçir. Allah rızâsını kul rızâsında bulabilirsin yani kulun rızâsında. Çünkü Allah kıyâmet gününde öyle diyecek, "Ben hastaydım, beni gelip yoklamadın", "Ben açdım doyurmadın" diye soracak. "Aman yâ Rabbi, sen yemez içmezsin". "Filanca kulum açdı, onu doyursaydın beni doyurmuş gibi olacaktın". Onun için bak, mahallende, etrâfında, civârında olan fukarâ-yı müslîmine. Onların odunlarını, kömürlerini, yâhud ayaklarında ayakkabılar yok, ayakkabısı yok çıplak.

Bak düşünün müslümanlar! Şu pencereyi açsak şöyle, iki pencereyi, şurda bir saat otursak, çoğumuz nezle olacağız yâhud hastalığa tutulacağız, değil mi? Birçok müslüman var, penceresinin camı yok. Her şey pahalı, kâdir olamıyorlar.

Ben kasaba gitdim, ayıpdır söylemesi, söylemeye utanıyorum, et alacaktım, bir çocuk gelmiş, yalınayak ayağında takunyalarla böyle. Bu kadar takunya giymiş ayağına, ufak bir çocuk, dokuz yaşında filan var, yüz gram kıyma istedi kasaptan. Kasaba ben işâret etdim, affedersiniz, biraz fazla ver diye, kendimi göstermedim. Yani cömertliğimi söylemiyorum, affedersin. Verdim gitdi. Bir de bakdım annesi tutmuş kolundan kasaba geldi, "Biz yüz gram kıyma istemiştik, bu eti kim verdi buna, çaldı mı bu?" diye filan. Kendimi de bildirmek istemedim kadına, dedim ki, "Hanım, burada bir bey vardı" dedim, "o" dedim, "bu kızcağıza fazla et aldı" dedim. "Gitdi o bey" dedim. "Haa, öyleyse mesele yok, Allah razı olsun ondan" dedi, gitdi.

Onun için, bakın mahallenizde garîblere, yoksullara, bakmazsan mesûl olursun. Ey zengin! Sen veznedarsın, vekilharçsın. Fukarâ Allah'ın ayâlidir. Bir metelik, verdiği bir zerre dahi, vallâhi ve billâhi zâyî olmayacaktır. İster fenâlık, ister iyilik. ¹¹⁹⁰"فَمَنْ يَعْمَلْ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ خَيْرًا يَرَهُ وَمَنْ يَعْمَلْ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ شَرًّا يَرَهُ".

Yalnız fukarâ-yı müslîmine mahsûs değil. Allah rabbü'l-âlemîndir, Allah'ın kullarından, donlu-donsuz, dînli-dînsiz, fukarâ mı, aç mı, doyuracaksın. Ama mümin senin kardeşindir. ¹¹⁹¹"إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ إِخْوَةٌ", Allah Kurân'da öyle ilân etmiş. Birisi tîn kardeşin, birisi dîn kardeşindir.

Onun için ehl-i mürüvvete hitâb ediyorum. Cebindeki para, kasandaki yani bankadaki koyduğun para senin olmasını istiyorsan eğer, defterde kalmasın iş, Hakk yoluna verirsen bir mikdarını, zekâtına mahsûben filan, neyse artık senin mürüvvetine kalmış bir iş, mutlaka önünde göreceksin. Yalınayak yavruları görüyoruz, ayağına bir çift ayakkabı giydiriver oğlum, gece gidiyorsun, fenâlıklarda binlerce lira harcıyorsun. Gecede binlerce lira harcayanlar var, bir gecede. Bir yetîmin ayağını giydirmez. Düşünmüyor ki, kendi geberecek, oğlu yetîm kalacak, kızı yetîm kalacak, elâlemin eline kalacak. Bunu zevâidden söyledim böyle. Hava soğuk. Kömürü olmayanlara kömür, odunu olmayanlara odun, biraz böyle bir şeyler, yardım ediniz. Nârdan ateşinizi eksik edin ve nârı söndürünüz. Nârınızı, gideceğiniz makâmı söndürün de İbrâhim aleyhisselâm gibi nârınız nûr olsun.

¹¹⁹⁰ Sure-i Zilzâl 7-8

¹¹⁹¹ Sure-i Hucurât 10

6 Ocak 1984 (2 Rebîulâhir 1404)

Sizden özür dilerim, çok rahatsızım, sizi mahrûm etmeyeyim diye geldim. Hastayım yani rahatsızım. Belki sesimden biliyorsunuz. Kısa kesdik. Yeter inşâallah bu kadar. Çok konuşmakla değil. Allah tesirini halk etsin. Hakk'dan isteğimiz şu. Kalblerimizin fuâdına zâtının sevgisini, habîbinin sevgisini yerleştirdirsin, Ehl-i Beyt'inin, ashâbının, evliyâsının, âriflerin muhabbetiyle kalbimizi tezyîn etsin, kalbimizi onunla süslesin. Saâdet necât bundadır.

27 Ocak 1984 (23 Rebîulâhir 1404)

İki kelime daha söyleyeceğim, beni affedin. Fırsatı ganîmet biliniz. Hava çok soğuk. Mahallenizde bulunan dullar, yetimler, yoksullar, karı koca ama fukarâ, memur, dar gelirli kişiler var, aldığı maaşı ev kirasına veriyorlar yani. Bir şey de isteyemiyor, iffeti ırzı var, kimseye el açamıyor. Bunları arayın ve bulunuz. Yetimler var, yalın ayak başı kabak. Ne olur, bir akşam, Beyoğlu'na çıkmayı terket. Sizi bundan berî kılarım ya. Orayı vereceğin parayı fukarâya ver. Bir gece içme yâhu! Kurtaracaksın be! Kurtaracaksın paçayı, Allah cezânı vermesin! Gözyaşını sileceksin Allah senin ateşini söndürecek. Ateşin sönecek. Bakın mahallenize, hısım akrabanıza, komşularınıza.

Hele zenginler, bakın tekrar tekrar söylüyorum. Topladığımız, birikdirdiğimiz paralar, hepsi bunlar sevmediklerimiz tarafından taksîm olacak. Allah için ne verdiğimiz onu önümüzde bulacağız. Vallâhi böyle olacak, billâhi böyle olacak. Dünyâda istersen Allah dünyâda da verir. Dünyânın nihâyeti vardır. Âhiretde ebedî saâdete erersin.

10 Şubat 1984 (8 Cemâziyülevvel 1404)

Sevgili cemaatim! Azîz kardeşlerim! Süleymânîye Câmisini biliyorsunuz değil mi? Mimar Sinan'ın yaptığı, Kânûnî Sultân Süleymân Hân'ın yaptırdığı câmi. Kânûnî Sultân Süleyman'ın resimleri on ikilerde var, Beyaz Saray'a asmışlar, kânûnlara hürmet ettiği için. İngiltere'de de var resmi Kânûnî Sultân Süleymân Hân'ın. Senin ceddin, iftihar edebilirsin. Bir câmi yapmış, İstanbul'umuzun tapusu, Türkiye'nin çapı. Eşi, emsâli yok. Başka şey yaptırabilirdi. "Kapılarını zümrüdden, yâkuttan işletdirebilirdim" demiş," fakat câmi olduğu için işletdirmiyorum". Çünkü Peygamber men' etmiş, "Câmilerinizi sâde yapın" demiş Fahr-ı Risâlet sallallahu aleyhi vesellem. "Hânelerinizi süsleyin, câmileri sâde yapın" demiş. "Buna kâdirim ama" diyor "yaptırmadım" diyor, "Peygamber'in sözüne muhâlif olmasın diye".

İşte onun imâmları buraya bana gelmişler, beni seviyorlar, sizin de cömert olduğunuzu öğrenmişler, işitmişler. Câmînin imâmlarının ve müezzinlerinin oturduğu meşrûtalı yıkılmış, yok olmuş. Yerine hastahâne yapmışlar, Esnaf Hastahânesi. Orada onların yerleri vardı. Bir zât-ı muhterem bunlara bir meşrûta satmış, bir müteaahhid, ucuz fiyatla vermiş, yardım olsun diye. Fakat bunlar parayı ikmâl edememişler hepsini. Yakın zamanda para bulamazlarsa ellerinden alacaklarmış, yanacakmış paraları. Aralarındaki bulunan mukâveleye göre. Bize dehâlet etmişler. Şimdi gösterin hayırlı evlâd olduğunuzu babalarınıza. O câminin meşrûtası için, elinizden geldiği kadar. Bir fukarânın 25 kuruşu, 5 lirası, 10 lirası, 50 lirası, Allah indinde o kadar yüksektir ki. Çünkü Allah bahâ Allahı değildir, bahâne Allahıdır. Onun için elinizden

geldiği kadar yardımda bulununuz. Bu hayra biz de iştirâk etmiş olalım. İnşâallah ben de vereceğim. Hocalardan para çıkmaz öyle kolay kolay. Biz de vereceğiz. Lutfederseniz memnûn olacağız. Hayırlı evlâd olduğunuzu gösterin. Mohaç'da, Mohaç Muhârebesini kazanmış, yirmi yedinci harbde kendisi muhârebe meydanında ölmüştür. Yetmiş küsur yaşında, muhârebede. Zigetvar'da, orada pâdişah harb meydanında ölmüştür. Yaşlı hâlinde, yetmiş küsur yaşında. Yirmi yedi büyük harbi var. Böyle bir gâzî, büyük bir gâzî. Onun câmisinin meşrûtası alınacak şimdi, oraya yardım edin. Sizden bunu ricâ ediyorum, beni mahcûb etmeyeceğinizi biliyorum.

Bak dikkat buyurun, bir şey söyleyeceğim, bir sır bu, tevdi ediyorum sizlere, bizim güneş gurûba eriyor yani. Sizi kırmamak için geliyorum, hutbe okuyorum. Yani hâlim yok benim hutbe okumaya. Ama tâlib oluyorsunuz, geliyorsunuz, utaniyorum gelmemeye yani. Güneş gurûba erdi bizim. Böyle âilenizde âsî kimseler varsa, ya baban yolsuzsa filan, bir şey söyleme, kalbini kırma, onun hakkında Cenâb-ı Hakk'a istiğfâr et, onun için. Çocuğun âsî, kötü yollara gidiyor, onun hakkında Cenâb-ı Hakk'a istiğfâr et, onun için yani. İstiğfârın manâsı, Allah'dan af taleb etmektir, Türkçesi yani. "Estağfirullahe'l-azîm", yüz tâne oku her gün. Baban âsîyse, amcan âsîyse, evde bir âsî varsa, onun islâhı için. Cenâb-ı Hakk bunu Ümmet-i Muhammed'e ihsân etmiştir. Resûl-i Ekrem'in duâsıyla Hazret-i Ömer müslüman olmuştur. Sana misâlini verivereyim yani ben. Nice âsîler böyle duâ ile, istiğfâr ile hak yola gelmiştir. Sen Allah'ın kapısını çal, bir gün kapı sana açılacaktır.

16 Mart 1984 (14 Cemâziyyülâhir 1404)

Bir iki kelime daha söyleyeceğim. Yalnız bu câmiye mahsûs değil, umûmî olarak söylüyorum. Cuma günleri câmilere biraz erken gidiniz. Hangi câmi olursa olsun. Temiz elbiselerinizi giyiniz. Böyle kokmuş, kirli iş elbiseleriyle câmiye gelmeyin. Yok, başka, onu sözümüz yok. Varken yapma sakın öyle şey. Cemaat-i islâmiyyeye hürmet et ki Allah sana hürmet ede. Ümmet-i Muhammed'e hürmet, Allah'a hürmetdir. Ümmet-i Muhammed'e riâyet, Allah'a riâyetdir. İnsanlara teşekkür, Allah'a teşekkürdür. O sırrı sen daha bilemezsin henüz. Bilenler bilir. Ve mümkün olursa gusûl abdestiyle Cuma'ya gel. Ve her câmide böyle. Yol geçecek yere durma, önüne bir sûtire koy. Cuma namazının farzından sonraki sünnetleri ve zuhr-ı âhırları kıl, terketme. Namazı yarıda bırakma. "Ben Şâfiîyim". Şâfiî isen ikide bir selâm ver yâhud kazân varsa kazâ namazı kıl. Yoksa ikide bir selâm verirsin. Namazı ikmâl eyle. Bitdi o kadar. Namazdan zarar gelmez. Allah'a secdeden zarar gelmez. Allah demekden zarar gelmez adama. Ezân-ı Muhammedî okunduğu vakitte, ezâna hürmetkâr ol. İster evinde, ister sokakta, ister câmide. Ve müezzinle beraber, ezânı ne yap, talîm et. Oku yani beraberce. "Hayye ale's-salah", "Hayye ale'l-felah"larda "Hayye ale's-salah" "Hayye ale'l-felah" deme, "Lâ havle velâ kuvvete illâ billah" de. Davet-i ilâhîyi sen de ağzınla tekrar et. Necâtına sebep olur. Hem dünyâ saâdetine hem âhîret saâdetine ve selâmetine sebep olur.

İki. Bir sır daha söyleyeyim size. İki hutbe arasında yapılan duâ müstecâb olur. Ama gizli, âşikâr değil. Dünyâ kelâmı konuşamazsın Cuma namazı vaktinde. "Hayye ale's-salah" "Hayye ale'l-felah" dediği vakitte müezzin, o aradaki yapılan duâ müstecâb olur. Redd olunmaz yani duâ. Sır söylüyorum sana. Yağmur yağarken edilen duâ redd olunmaz. Namaz sonunda yapılan duâ redd olunmaz.

“Efendim, ben bu kadar namaz kıldım, duâ etdim, olmadı, Allah vermedi”. Hâşâ! Böyle konuşma sakın hâ! Allah kimseyi kapısından mahrûm göndermemiştir. Bizim zannımız Allah’a böyledir. Ne var ki burada vermezse, ebedî âlemde verecektir. Burada da verir, senin haberin bile yokdur. Sıhhat ü âfiyet verir, senin istediğini vermez de. Çünkü senin hakkında hayırlı değildir. Çocuk istersin vermez, çünkü senin hakkında hayırlı değildir o, sana sıhhat u âfiyet verir. Servet istersin vermez, senin hakkında hayırlı değildir o, âhirete bırakır işi. Çünkü birçok adam fakîrken mümin olur, zenginleşti mi, yılanın güneşde saldırdığı gibi dînden hurûc eder. Yılan gibi olur yani güneş belini ısıtdı mı. Çünkü para, insan yılanının güneşidir. Temmuzda, Ağustosda yılan çok şiddetli olur. Neden? Güneş yılanın belini ısıtır. İnsanın nefsi, yılanı benzer. Dünyâ metâi da güneşe benzer. Onun için bakarsın lap, yoldan çıkarsın sonra. Allah diyen adam bakarsın “Sen kalbime bak, sen bakma sofulara, onların namazı varsa bizim niyâzımız var” diye bu tarafa doğru Şeytan seni yuvarlar cehenneme. Haberini bile olmaz.

Temiz elbiselerinizi giyiniz. Her câmiye böyle. Ve bunu yayın herkese. Ben bunu size bir haber olarak söylüyorum, sen kirli gidiyorsun manâsına değil. Yayınız bunu ibâdullahı, etrâfa. Öyle kokulu ayakla, soğan, sarımsak yemiş, ağzı kokuyor filan, ibâdullahı incitmeye hakkı yokdur. Allah’a kasem ederim ki, muhbir-i sâdık Muhammed Mustafâ, “Küllü mûziin fi’n-nâr” haberini vermiştir. Manâsı, “Her eziyet veren, cehennemdedir” diyor Peygamber. Halka eziyet etmeyeceksin. Nâzik olacaksın, kibar olacaksın. Çünkü müminsin, çünkü Muhammedîsin, sallallahu aleyhi vesellem.

6 Nisan 1984 (5 Receb 1404)

Haftaya maalesef yoğun. Gene bize Amerika seferi göründü. Ramazan’dan evvel gideceğim. Ramazan’da kalmamı istiyorlar, Ramazan’da orada kalmayacağım, inşâallah Ramazan’dan evvel geleceğim. Onun için haftaya Cuma’ya yoğun. Ölmezsem eğer. Ölürsem bizi rahmetden dûr etmezsiniz herhâlde. İnsan bir kelime de öğrense, bir kelimeyi tekrar da etse, gene rahmete vesîle olur yani. Cümleliz bana hakkınızı helâl edin. Ben de benim aleyhimde konuşan, benimle uğraşanların cümlesine hakkımı helâl etdim. Sağ olup, gelirsem, dönersem şâyet buraya, gene size hutbe okuruz. Gene benim yerime kâim olacak benden daha bilgili çocuklar çıkaracağız hutbeye inşâallah, onlar gene size hutbeyi okuyacaklar. Onun için haftaya yoğun. Dersimiz de “Ve’l-asri”de kaldı bu şekilde. Sûreyi ikmâl etmedim. Bitirince insanın işi bitdi demektir, belki yolculuk olur diye, ne olur ne olmaz, yarıda bıraktım işi, gelelim sûreyi ikmâl edelim diye.

Amerika Dönüşü, tarih meçhûl

Uzun bir ayrılıktan sonra, tekrar Allah bizi sizlerle kavuşdurdu. Tabii bu ayrılışımızın sebebini biliyordunuz. Size onun da müjdesini vereyim. Bu gidişimde yirmi dokuz kişi islâm ile müşerref oldu. (Cemaatden hey maşâallah, Allah râzı olsun nidâları geliyor) otuz kişiydi, bir kişi döndü, yirmi dokuz kişi islâm ile müşerref oldu, Ümmet-i Muhammed’e katıldı, izhâr-ı îmân eylediler. (Cemaatden Allah râzı olsun nidâları geliyor). Allah cümlemizden râzı olsun, Allah cümlemizi hidâyetden ayırmasın.

YOLCUYUZ

*Ey kardeş yolcuyuz hazırlansana
Bu fânî dünyâdan göçeriz bir gün
Ölümden kurtuluş yokdur insana
Omuzlar üstünde geçeriz bir gün*

*Duydun mu ecele çâre bulanı
Bu dünyâ üstünde bâkî kalanı
Hazırla kendine lâzım olanı
Elvedâ bayrağı açarız bir gün*

*Azrâîl va'desi dolanı bilir
Davetsiz konukdur her eve gelir
Dostların ağlarlar düşmân sevinir
İyiye kötüyü seçeriz bir gün*

*Kazanla teneşir haberci olur
Ölümün etrafda çabuk duyulur
İpekler sirmalar hepsi soyulur
Beş arşın kefeni biçeriz bir gün*

*Musallâ dediğin bir mehenk taşı
Şâhiddir insana eşi yoldaşı
Âkılsen kefeni başında taşı
Evlâd ü ıyâlden kaçarız bir gün*

*Bineğin tabutdur unutma sakın
Kapının önüne gelmesi yakın
Rızâsı olmazsa Cenâb-ı Hakk'ın
Âleme dehşetler saçarız bir gün*

*Mezârdır fânînin en son durağı
Îmânın nûrudur onun çerâğı
Melekler getirir bize burağı
Cennet-i a'lâya uçarız bir gün*

*Müminin makâmı cennetü'n-na'îm
Münkirin makarrı berzahü'l-cahîm
Son nefes bizlere lutfeder Rahîm
Eceli bal gibi içeriz bir gün*

*Bu kara toprağa insandır mâye
Amel-i sâlihdir kabre sermâye
Varınca huzûr-ı fermân-fermâye
Hayırla şerleri ölçeriz bir gün*

*Ey Aşkî ölüme hazır ol her ân
Rehberin Hakk olsun düstûrun Kur'ân
Nasılsa senin de gelecek sıran
Aklından çıkarma nâcârız bir gün*